La Bíblia

[**Nota preliminar**: La Bíblia de Montserrat en un volum, en edició manual i de butxaca, publicada el 1970, significa la culminació d'una obra iniciada el 1926 pel P. Bonaventura Ubach, creador de l'escola bíblica contemporània de Montserrat. El 1961 fou publicat el Nou Testament, que aconseguí una gran acceptació. Posteriorment, al llarg dels anys seixanta, foren publicats en petits volums els llibres Sapiencials, els Salms, els Profetes, el Pentateuc i els llibres Històrics, amb la col·laboració de més de vint especialistes, tots ells monjos de Montserrat. El propòsit d'aquesta Bíblia, concebuda i dirigida fins al final pel P. Guiu M. Camps, és el d'aconseguir una traducció que ens acosti als autors bíblics i que ens parli a nosaltres amb un llenguatge normal, cercant de superar el divorci entre llengua escrita i llengua parlada. En conjunt, aconsegueix un equilibri expressiu, que evita, d'una banda, els preciosismes literaris però que no fa concessions, d'altra banda, a un únic llenguatge col·loquial, tingut per vàlid sempre i arreu. Aquesta Bíblia es troba a la base d'altres traduccions que han sortit posteriorment en llengua catalana.]

LA BÍBLIA

VERSIÓ DELS TEXTOS ORIGINALS I NOTES PELS
MONJOS DE MONTSERRAT

Sisena edició

EDITORIAL CASAL I VALL S. A.

—[5]→

Primera edició: setembre de 1970
Segona edició: abril de 1975
Tercera edició: març de 1983
Quarta edició: març de 1986
Cinquena edició: abril de 1989
Sisena edició: gener de 1992

Nihil obstat. El Censor, Joan Evangelista Vilanova
Imprimi potest. † Cassià M., Abat de Montserrat
Montserrat, 5 de març de 1970

Nihil obstat. El Censor, Josep Mas Bayés, Can. Lect.
Imprimatur. † Ramon Malla, Bisbe, A.A. d'Urgell
La Seu d'Urgell, 31 d'agost de 1970

Dipòsit legal: AND.: 1 - 1990
I. S. B. N.: 99913 - 1 - 005 - 3

DRETS RESERVATS
EDITORIAL CASAL I VALL S. A. ANDORRA - 1992

—[6]→

Col·laboradors

RAMIR AUGÉ, versió i notes de *Job, Proverbis, Profetes.*

JUSTÍ M. BRUGUERA, versió de *Gènesi, Èxode, Levític, Nombres, Reis, Paralipómens*; versió i notes de *Salms*; versió d'*Eclesiàstic, Evangelis, Actes dels Apòstols, Epístoles de sant Pau*; reducció de notes a partir de l'edició de *La Bíblia* en cinc volums; revisió general.

GUIU M. CAMPS, versió de *Josuè, Jutges, Rut, Samuel*; notes dels c. 1-4 de *Gènesi*; versió i notes de *Salms*; notes d'*Evangelis*; versió i notes d'*Apocalipsi.*

ROMUALD M. DÍAZ, notes de *Nombres, Deuteronomi, Jutges, Rut, Reis, Paralipòmens*; versió i notes d'*Esdres, Nehemies*; notes d'*Eclesiàstic*; notes d'*Actes dels Apòstols, Epístoles de sant Pau*; versió i notes d'*Epístoles Catòliques.*

MIQUEL M. ESTRADÉ, versió de *Macabeus, Tobit, Judit, Saviesa.*

ANTONI M. FIGUERAS, introducció general als llibres *Sapiencials*; versió i notes d'*Eclesiastès*; notes de *Saviesa.*

BASILI M. GIRBAU, notes de *Gènesi, Macabeus*; notes de *Tobit, Judit*; versió i notes d'*Ester.*

JOSEP MASSOT, revisió general.

CEBRIÀ M. PIFARRÉ, notes de *Levític.*

DAMIÀ ROURE, índexs.

OLIBA M. TORRAS, notes d'*Èxode.*

PIUS M. TRAGAN, versió de *Deuteronomi*; versió i notes de *Salms, Càntic dels Càntics.*

BARTOMEU M. UBACH, introducció general a *La Bíblia*; notes de *Josuè, Samuel.*

—[7]→

Pròleg

En nom dels meus germans monjos, em plau de presentar aquesta traducció catalana de la Bíblia, en un sol volum.

És el resultat d'un esforç tenaç, seriós, iniciat ja fa molts anys a Montserrat, pel pare Bonaventura Ubach. És alhora el fruit immediat d'un treball d'equip, inspirat per un gran amor a la Paraula de Déu i a la nostra terra.

L'oferim a tots els catalans, creients o no creients, a fi que tots puguem trobar en la Bíblia la llum necessària per a la recerca de la Veritat. Perquè és justament aquesta Paraula «viva, eficaç, més tallant que cap espasa» *(Hebreus 4:12)*, que ens alliberarà de la pretensió de posseir la Veritat i, en canvi, ens emplenarà a tots —creients o no creients— d'un anhel comú de ser posseïts per ella.

La Sagrada Escriptura no és pas un llibre per a homes instal·lats, sinó per a homes que cerquen, que caminen. És la paraula del «Déu amagat» (cf *Isaïes 45:15)*, però que se'ns revela; és, quan la —8→ tenim al cor i de veritat, el company de ruta, sempre present, sempre a l'abast.

Déu, en parlar als homes, ha volgut realitzar aquest gest d'acostament d'una manera molt nostra, molt humana. La Bíblia ha estat encarnada en un temes, en un poble i en una cultura, en unes llengües i en unes formes literàries. Per esdevenir plenament humana, aquesta Paraula de Déu, havia d'arrelar en un lloc, més que no pas fer servir un llenguatge impersonal i abstracte.

Aquesta condescendència de Déu demana una resposta, encara que de vegades comporti un esforç, per tal de trobar en aquestes pàgines allò que ell ens hi ha volgut dir. Hem d'acceptar i d'agrair allò que Déu ens dóna i de la manera que ens ho dóna. Les seves iniciatives, que entren en el misteri de la seva donació, és a dir, del seu amor envers l'home, no van mai acompanyades de raons determinants i palpables. Per això, la intervenció de Déu en la historia ha de ser acceptada amb molta simplicitat. I notem que la dificultat d'admetre-la és tant per a l'incrèdul, com per al creient. Homes d'avui, estem marcats per un esperit científic, crític, per al qual és difícil d'entendre i fins d'acollir el do de Déu, tal com ens és donat a la Bíblia.

L'esforç per a donar una resposta a Déu —que al mateix temps serà una resposta vàlida als homes— s'ha de concretar en la gran traça d'escoltar Jesucrist. Això és el que donarà novetat i mordent a la lectura sovintejada de les pàgines de la Bíblia. Tot, en ella, va a buscar i trobar la seva Persona. Si l'Antic Testament és la preparació per a aquest trobament, a través d'una història moguda del Poble —9→ de les promeses, el Nou Testament és l'explicació i la realització d'aquest bé de Déu en el misteri del seu Fill, Jesucrist, mort i ressuscitat (cf *2 Corintis 1:20; Romans 8:34)*, que se'ns manifesta, ens parla i se'ns dóna.

Per arribar a assolir aquesta «saviesa de Déu» *(1 Corintis 1:24)* —sense menystenir el treball científic, tan necessari per a donar-nos una recta comprensió de la Sagrada Escriptura—, no podem deixar de cercar cor endins una senzillesa i una disponibilitat, que són les condicions indispensables per a escoltar amb fruit la Paraula. D'aquesta senzillesa ens parla l'Evangeli, quan diu que en una ocasió Jesús «s'entusiasmà en l'Esperit Sant i digué: "Us dono gràcies, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu amagat aquestes coses als savis i entesos i les heu revelades als senzills. Sí, Pare, perquè així us ha plagut a vós"» *(Lluc 10:21)*. La disponibilitat ens exigeix de ser valents. Perquè la Paraula rebuda no pot restar estèril. Demana el compromís de tot allò que som; fins a la persecució i fins a la mort, si cal (cf *Joan 15:20; 16:2)*. És el compromís que el Crist ha realitzat d'una forma insuperable: «Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres; així com jo us he estimat» *(Joan 13:34)*.

† Cassià M., Abat de Montserrat.

Montserrat, 3 de febrer de 1970.

—10→

Advertiments

El text

El text hebreu de la Bíblia ens ha arribat en una recensió anomenada massorètica, que ja existia en temps de Jesucrist. Quan les versions més antigues, sobretot la versió grega dels Setanta, suposen variacions en el text, la nostra versió adopta la variant que

ens ha semblat original; si el text és incert o inintel·ligible, de vegades introduïm alguna correcció, proposada per diversos autors com a possible text original, sense, però, en tots dos casos, fer-ho constar expressament a les notes, llevat d'algun cas molt important. Tenint en compte que l'hebreu antic s'escrivia sense vocals, alguna vegada prescindim de la vocalització del text massorètic o de la que suposen les versions.

La present edició de la Bíblia en reprodueix la versió editada en cinc volums, notablement revisada.

Les notes

Les notes —al final del volum— han estat extretes de les de l'altra edició esmentada. En general, han estat omeses les notes de caràcter textual, històric i geogràfic, llevat d'aquelles poques considerades més importants. Hi han estat conservades, en tant que possible, les notes de caràcter doctrinal i les que ajuden a fer més entenedor algun text determinat.

Els asteriscs que es troben al text o als títols remeten a aquestes notes, que van encapçalades amb el número del verset on es troba l'asterisc al text, o dels versets o capítols compresos sota un dels títols.

Han estat suprimides les referències, llevat d'algunes més importants que apareixen en les mateixes notes, dels llocs estrictament paral·lels —és a dir, els que han estat redactats servint-se d'un mateix escrit—, precedits pel signe ||, i de les referències de textos de l'Antic Testament citats en el Nou, precedides del signe ↑; al Nou Testament apareixen en cursiva els textos citats de l'Antic. Les referències seguides —11→ d'un asterisc remeten a notes. En general, un asterisc al text, després del número de verset, remet només a referències. En tot altre lloc, remet a notes explicatives.

AVÍS: Els arteriscs que apareixen dins les notes fan referència, concretament, als versets als quals acompanyen.

Abreviatures i sigles

Els títols dels llibres de la Bíblia són abreviats així:

Ab	Abdies
Ac	Actes dels Apòstols
Ag	Ageu
Am	Amós

Ap	Apocalipsi
Ba	Baruc
1C	1 Corintis
2C	2 Corintis
Col	Colossencs
Ct	Càntic dels càntics
Dn	Daniel
Dt	Deuteronomi
Ecle	Eclesiastès
Ecli	Eclasiàstic
Ef	Efesis
Esd	Esdres
Est	Ester
Ex	Èxode
Ez	Ezequiel
Fl	Filipencs
Flm	Filemó
Ga	Gàlates
Gn	Gènesi
Ha	Habacuc
He	Hebreus
Is	Isaïes
Jb	Job
Jdt	Judit
Jl	Joel
Jm	Jaume
Jn	Jonàs
Jo	Joan (Evangeli)

1Jo	Joan (1 Epístola)
2Jo	Joan (2 Epístola)
3Jo	Joan (3 Epístola)
Jr	Jeremies
Js	Josuè
Jt	Jutges
Jud	Judes
Lc	Lluc
Lm	Lamentacions
Lv	Levític
1M	1 Macabeus
2M	2 Macabeus
Mc	Marc
Mi	Miquees
Ml	Malaquies
Mt	Mateu
Na	Nahum
Ne	Nehemies
Nm	Nombres
Os	Osees
1P	1 Paralipòmens
2P	2 Paralipòmens
1Pe	Pere (1 Epístola)
2Pe	Pere (2 Epístola)
Pr	Proverbis
Ps	Salms
1R	1 Reis
2R	2 Reis

Rm	Romans —12→
Rt	Rut
1S	1 Samuel
2S	2 Samuel
Sa	Saviesa
So	Sofonies
Tb	Tobit
1Te	1 Tessalonicencs
2Te	2 Tessalonicencs
1Tm	1 Timoteu
2Tm	2 Timoteu
Tt	Titus
Za	Zacaries

El primer número que segueix el títol del llibre indica el capítol; els números que segueixen després dels dos punts (:) fins a arribar al punt i coma, indiquen els versets. Si després del punt i coma segueixen altres números sense títol, el primer indica un altre capítol del mateix llibre que s'acaba de citar. Quan, al començament d'una referència, el primer número va precedit del signe v, el número remet als versets del mateix capítol corresponent a la nota. Quan les primeres referències no duen títol de llibre, remeten al mateix llibre a què pertany la nota. El guió que separa dos números indica que la referència s'estén a tots els capítols o versets compresos entre els dos números. Per a la numeració de capítols i versets, no seguim la de la Vulgata, sinó la del text original. Indiquem, però, entre parèntesi les principals variacions de la Vulgata.

Altres abreviatures i sigles:

c	capítol, capítols
v	verset, versets
s	següent, següents
p	Textos paral·lels
cf	confer, és a dir, consulteu compareu
Add:	*addició*, algunes versions o el text heb. afegeixen:
Om:	*omissió*, algunes versions o el text hebreu ometen:

Var:	*variant*, algunes versions o el text hebreu diuen:
Prop:	*correcció proposada* per alguns autors:
Lit:	traduint literalment:
O bé:	també es podria traduir:
Heb.	text hebreu
V:	versió llatina Vulgata
grec:	versió grega dels Setanta
AT	Antic Testament
NT	Nou Testament

—13→

La Bíblia

Una «història sagrada».— Al llarg d'una història, que comença amb Abraham i, sobretot, amb la formació d'un poble, salvat de l'Egipte, al qual Déu dóna la Terra Promesa, Déu manifesta als homes el seu amor i la seva fidelitat (Ex 34:6). Aquesta revelació que Déu fa de si mateix arriba a la seva plenitud en Jesucrist (Jo 1:17), imatge del Déu invisible (Col 1:15): qui l'ha vist a ell, ha vist el Pare (Jo 14:9).

Déu escull Abraham, com escull després aquell poble, perquè els estima (Dt 7:7-8). I tota la història d'aquest poble és la història de la fidelitat de Déu a l'aliança que havia fet amb ells (Gn 15; Ex 24), malgrat les infidelitats del poble (Ps 105; 106). Déu, que havia fet d'aquell poble el seu Poble, un Poble sant (Ex 19:5-8), que havia accedit a estar present enmig del poble (Ex 25:8; 29:45; 33:12-17), a través de la desfeta política, vista com la conseqüència de la infidelitat del poble (2R 17:7-23; 21:10-15), promet a una «resta» d'aquest (Am 5:15; Is 10:20-22) una nova aliança (Jr 31:31-34). Aquesta nova aliança —el nou «testament»—, Déu la va realitzar per mitjà de Jesucrist (Mt 26:28). Ell és la plenitud de la revelació de Déu. Per això, després del Nou Testament no esperem ja cap nova revelació. No vivim, però, d'una revelació passada, sinó de la revelació sempre actual de Déu a la fe de cada un de nosaltres.

—14→

La Sagrada Escriptura.— Els fets i les paraules per mitjà dels quals Déu s'ha anat revelant a la fe d'uns homes i d'un poble, han estat conservats en el si d'aquest poble per tal que suscitessin la mateixa fe també en nosaltres. La Bíblia ens transmet per escrit aquesta revelació que, si bé ens fa arribar d'una manera indirecta la revelació adreçada directament a uns homes concrets en un temps passat determinat, desvetlla i alimenta la

nostra fe, per la qual Déu manifesta a cada un de nosaltres, al llarg de la nostra vida, el seu amor i la seva fidelitat.

Els llibres.— La *Bíblia* —aquest nom, en grec, significa «els llibres»— és formada per uns setanta llibres. Alguns d'ells estan dividits en dos (Samuel, Reis, Paralipòmens). D'altres són un recull de peces diverses (per exemple, Daniel). Aquests llibres es reparteixen en dos grans grups: l'Antic i el Nou Testament, preparació i acompliment, respectivament, de la revelació plena de Déu en Jesucrist. Aquesta col·lecció de llibres es va anar formant amb lentitud. Els primers a ser posats per escrit —tot i que recollien tradicions molt més antigues— ho devien ser cap a l'any 1000 a. C. Els darrers escrits del Nou Testament són del final del s. I d. C. Els primers escrits, que recollien les tradicions conservades fins aleshores oralment, no van quedar fixats de seguida. La maduració de la fe del Poble de Déu reprenia a cada època els escrits anteriors i els repensava. Podríem dir que l'autor de la Bíblia no és un home, sinó un poble.

La llengua de la major part de l'Antic Testament és l'hebreu. Uns quants fragments són escrits en arameu. Alguns dels llibres més tardans, finalment, són escrits en grec, que és la llengua de tot el Nou Testament. La llengua de la Bíblia, però, podríem dir que és la mateixa, en hebreu, en arameu o en grec: una llengua simple, que expressa més idees concretes que no pas raonaments abstractes.

Al llarg de la Bíblia, trobem una gran diversitat d'estils i de «gèneres literaris», maneres de dir i de pensar pròpies de cada època i diferents de les nostres. Hi trobem fins i tot diverses tendències d'espiritualitat o diverses preferències —15→ teològiques. Sovint és la contraposició d'afirmacions aparentment contràries que ens va fent aprofundir d'una manera viva i concreta la nostra fe. Dins d'aquesta gran complexitat i riquesa, hi ha llibres que tenen una importància més cabdal que d'altres. I tots ens van portant sempre més endavant. Els profetes anuncien un temps nou, en el qual ja no comptaran les obres que Déu havia fet abans (Jr 16:14-15). I nosaltres esperem encara «un cel nou i una terra nova» (Ap 21:1).

La Sagrada Escriptura és Paraula de Déu.— «No ha estat mai per una voluntat humana que ha vingut la profecia, sinó que ha estat enduts per l'Esperit Sant que els homes han parlat de part de Déu» (2Pe 1:21; cf 2Tm 3:16). «Per redactar els llibres sagrats, Déu escollí uns homes, dels quals se serví emprant les facultats d'ells i els seus mitjans, de manera que, obrant ell en ells i a través d'ells, escriviren com a veritables autors tot i només allò que ell volia» (*Constitució dogmàtica sobre la revelació divina*, núm. 11). Per això, tenim la Sagrada Escriptura per Paraula de Déu. No pas com si Déu hagués «dictat» paraula per paraula als escriptors sagrats, sinó perquè, sota la inspiració de l'Esperit Sant i a través de la fe de la comunitat i de l'escriptor, ens arriba, en forma de paraules, allò que Déu ens ha volgut manifestar de si mateix, tractant-nos d'amics (Jo 15:14-15).

El cànon de la Bíblia.— Els darrers temps abans de Jesucrist, l'atenció del Poble d'Israel es va fixar d'una manera especial en els llibres sants que havia rebut dels segles passats. Llavors aquests van ser agrupats, llegits i venerats com formant un tot. El «cànon» o llista oficial dels llibres sants dels jueus va ser fixat al sínode de Jamnia (s. I d. C.). Conté els llibres de l'Antic Testament que nosaltres anomenem «protocanònics», en tres grups: *I)* la *Llei* (el Pentateuc): Gènesi, Èxode, Levític, Nombres, Deuteronomi; *II)* els *Profetes*: *a)* els *Profetes anteriors* (llibres històrics): Josuè, Jutges, Samuel (I i II),

Reis (I i II); *b)* els *Profetes posteriors*: Isaïes, Jeremies, Ezequiel, «els Dotze» (Osees, Joel, Amós, —16→ Abdies, Jonàs, Miquees, Nahum, Habacuc, Sofonies, Ageu, Zacaries, Malaquies); *III)* els *Escrits* (els nostres sapiencials, més alguns històrics i un que comptem entre els Profetes): Salms, Job, Proverbis, Rut, Càntic dels Càntics, Eclesiastès, Lamentacions, Ester, Daniel, Esdres-Nehemies, Paralipòmens (I i II).

La comunicat jueva d'Alexandria, de parla grega, va traduir la Bíblia en aquesta llengua. La principal de les versions gregues és l'anomenada dels Setanta. A més dels llibres del cànon palestinenc, conté la versió d'alguns altres llibres, l'original hebreu dels quals es va perdre: Tobies, Judit, Eclesiàstic, primer dels Macabeus i algunes parts de Daniel i d'Ester. Saviesa i segon dels Macabeus van ser escrits directament en grec. Aquests llibres, els anomenem «deuterocanònics», no pas perquè siguin menys importants o menys inspirats que els primers, sinó únicament perquè són un afegit al cànon palestinenc, considerat primer.

Pel que fa al cànon del Nou Testament, les discussions provocades per les primeres heretgies van fer insegura, durant un temps, la canonicitat d'alguns llibres. Al s. V a l'Occident i al s. VII a l'Orient, quedà fixada d'una manera oficial la llista actual dels llibres del Nou Testament, seguint la tradició més primitiva.

La veritat de la Sagrada Escriptura.— «Com que tot allò que els autors inspirats o hagiògrafs afirmen ha de ser tingut com afirmat per l'Esperit Sant, cal confessar que els llibres de l'Escriptura ensenyen fermament, amb fidelitat i sense error, la veritat que Déu volgué que fos consignada en les sagrades lletres per a la nostra salvació. Ja que Déu ha parlat en la Sagrada Escriptura per mitjà d'homes i segons la manera humana, l'intèrpret de la Sagrada Escriptura, si vol comprendre allò que ell volgué comunicar-nos, ha d'investigar atentament què pretengueren expressar els hagiògrafs. Perquè la veritat es proposa i s'expressa diversament en textos ja de diferent gènere històric, ja profètics, ja poètics, o bé en altres gèneres d'expressió. Convé encara que l'intèrpret investigui el sentit que l'hagiògraf intentà d'expressar —17→ i expressà de fet en cada circumstància, segons la condició del seu temps i de la seva cultura i segons els gèneres literaris emprats en la seva època. Ja que, per a comprendre rectament allò que l'autor sagrat volgué afirmar en els seus escrits, cal tenir en compte molt curosament les formes nadiues emprades per a pensar, parlar o contar, en ús en el temps de l'hagiògraf, i també les que aleshores era costum d'usar en el tracte mutu dels homes» (*Constitució dogmàtica sobre la revelació divina*, núm. 11).

La nostra fe es fonamenta en allò que contenen les Sagrades Escriptures, «la paraula profètica, a la qual fem bé d'atendre com a una llàntia que fa llum en un indret obscur, fins que el dia apunti i l'estel del matí s'aixequi en els nostres cors» (2Pe 1:19). La Sagrada Escriptura és la norma ferma de la nostra fe, de la nostra esperança i de la nostra caritat.

La lectura de la Bíblia.— Tot i la gran diversitat dels escrits que formen la Bíblia, l'hem de llegir com un tot. L'Antic Testament porta al Nou, i aquest està centrat en Jesucrist. Després de Jesucrist, ja no és possible de llegir cap dels llibres de l'Antic Testament tal com el llegia el Poble d'Israel. Com a Paraula de Déu, tots els llibres de la Bíblia tenen el mateix Autor. Per això, uns llibres són il·lustrats per uns altres, una afirmació és desenrotllada i completada per una altra. I en un text més antic llegim el desplegament i l'enriquiment de textos posteriors. La nostra fe en Déu a través de

Jesucrist és única. I tota la Bíblia il·lustra i encoratja aquesta nostra fe. El mateix Esperit Sant que omplia els qui van escriure els llibres sants ens ha d'omplir a nosaltres que els llegim, per tal que els puguem entendre (cf Lc 24:44-47). Per això, els llibres de la Bíblia només tenen valor dins la comunitat de l'Església que, d'una manera viscuda, els transmet, de generació en generació, als qui acullen la fe.

—18→ —19→

Antic Testament

Pentateuc[1]

Gènesi (Gn. 1,1-50,26)[2]

Orígens del món i dels pobles (Gn. 1,1-11,32)

De la creació al diluvi (Gn. 1,1-6,4)

1 Creació. Origen dels temps sagrats[3].— 1 Al principi, Déu creà el cel i la terra. 2 La terra era caòtica i desolada, les tenebres cobrien l'oceà i l'esperit de Déu batia les ales sobre l'aigua.

3 Déu digué: «Que hi hagi llum». I hi hagué llum. 4 Déu veié que la llum era bona, i separà la llum de les tenebres. 5 Déu anomenà la llum dia, i les tenebres, nit. Hi hagué un vespre i un matí i fou el dia primer.

6 Déu digué: «Que hi hagi un firmament entremig de les aigües, per separar unes aigües de les altres». I fou així. 7 Déu va fer, doncs, el firmament, que separa l'aigua de sota el firmament i la de dalt del firmament, i Déu veié que estava bé. 8 Déu anomenà el firmament cel. Hi hagué un vespre i un matí, i fou el dia segon.

9 Déu digué: «Que les aigües de sota el cel s'apleguin en un sol indret i que aparegui el continent». I fou així. 10 Déu anomenà el continent terra, i les aigües reunides, mars. I Déu veié que estava bé.

11 Déu digué: «Que la terra produeixi la vegetació: herba que doni llavors i arbres fruiters de tota mena, que facin fruit i llavor a la terra». I fou així. 12 La terra produí la

vegetació: herba que dóna llavor de tota mena, i arbres de tota mena que fan fruit i
llavor. I Déu veié que estava bé. 13 Hi hagué un vespre i un matí, i fou el dia tercer.

14 Déu digué[4]: «Que hi hagi llums al firmament del cel per a separar el dia i la nit,
que assenyalin les festivitats, els dies i els anys, 15 i des —20→ del firmament del cel
il·luminin la terra». I fou així. 16 Déu va fer, doncs, els dos grans focus de llum: un de
més gran, que fos sobirà del dia, un de més petit, que fos sobirà de la nit, i les estrelles. 17
Déu els col·locà al firmament del cel perquè il·luminessin la terra, 18 perquè fossin
sobirans del dia i de la nit, i separessin la llum i les tenebres. I Déu veié que estava bé. 19
Hi hagué un vespre i un matí, i fou el dia quart.

20 Déu digué: «Que les aigües produeixin animals que hi nedin i es belluguin, i que
els animals voladors s'aixequin enlaire sobre la terra ran del firmament del cel». I fou
així. 21 Déu creà els grans monstres marins, els animals de tota mena que neden i es
belluguen a les aigües, i totes les menes de bèsties alades. I Déu veié que estava bé. 22
Déu els beneí, dient-los: «Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu l'aigua dels mars, i
que les bèsties que volen es multipliquin a la terra». 23 Hi hagué un vespre i un matí, i
fou el dia cinquè.

24 Déu digué: «Que la terra produeixi tota mena d'animals: cuques i tota mena
d'animals domèstics i salvatges.» I fou així. 25 Déu va fer, doncs, tota mena d'animals
salvatges i domèstics, i els cucs i les cuques de la terra de tota mena. I Déu veié que
estava bé.

Creació i benedicció de l'home. Primera llei sobre els aliments.— 26 Déu digué:
«Fem l'home a la nostra imatge, semblant a nosaltres, i que sotmeti els peixos, els
ocells, els animals domèstics i els salvatges i totes les cuques que s'arrosseguen per
terra». 27 Déu creà, doncs, l'home a la seva imatge, el creà a la imatge de Déu; creà
l'home i la dona. 28 Déu els beneí i els digué: «Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, pobleu
la terra i domineu-la, sotmeteu els peixos, els ocells, les bèsties i totes les cuques que
s'arrosseguen per terra». 29 Déu digué: «Us dono totes les herbes que fan llavor per tota
la terra, i tots els arbres fruiters i els que fan llavor: que us serveixin d'aliment. 30 I a tots
els animals salvatges, a tots els ocells i a totes les cuques que s'arrosseguen per
terra, —21→ a tot el que viu, els dono tota l'herba verda per aliment». I fou així. 31
Déu veié tot el que havia fet, i estava molt bé. Hi hagué un vespre i un matí, i fou el dia
sisè.

2 1 I quedaren acabats el cel i la terra, amb tots els estols que s'hi mouen. 2 Déu
acabà la seva obra al dia sisè i, el dia setè, reposà de tota l'obra que havia fet. 3 Déu
beneí el dia setè i el santificà, perquè aquell dia reposà de tota l'obra que havia creat i
havia fet. 4 Així van ser els orígens del cel i de la terra quan foren creats.

Segona narració de la creació. L'home en el paradís [5].— Quan Jahvè Déu va fer
la terra i el cel, 5 no hi havia encara cap arbust ni havia brotat cap herba, ja que Jahvè
Déu no havia fet ploure damunt la terra ni hi havia ningú per a conrear els camps. 6
Llavors un riu brollà de la terra i regà tota la superfície dels camps.

7 Aleshores Jahvè Déu formà l'home amb la pols del camp, bufant li va fer entrar en
el nas un alè de vida, i l'home esdevingué un ésser viu. 8 Després Jahvè Déu plantà un
jardí a Edèn[6] , cap a l'orient, i va posar-hi l'home que havia format. 9 Jahvè Déu va fer

brotar de la terra fèrtil tota mena d'arbres, agradables a la vista i bons per a menjar, com també l'arbre de la vida, al mig del jardí, i l'arbre del coneixement del bé i del mal.

10 Un riu sortia d'Edèn per regar el jardí, i d'allà es destriava en quatre braços. 11 El primer s'anomena Fison, que va per tot el país d'Hevilà, on hi ha l'or, 12 i l'or d'aquell país és molt bo; s'hi troba també el bdel·li i pedra d'ònix. 13 El segon riu s'anomena Guihon, que va per tot el país de Cus. 14 El tercer riu s'anomena Tigris, a l'est d'Assur. El quart és l'Eufrat. 15 Jahvè Déu prengué l'home i el posà al jardí d'Edén perquè el conreés i el guardés. 16 Llavors Jahvè Déu va donar a l'home aquest manament: «Pots menjar de tots els arbres del jardí, 17 però de l'arbre del coneixement del bé i del mal, no en mengis; si un dia en menges, no t'escaparàs pas de la mort»[7].

—22→

Déu uneix els esposos. 18 Després Jahvè Déu digué[8]: «No està bé que l'home estigui sol: li faré qui li faci costat per ajudar-lo». 19 Jahvè Déu formà de la terra tots els animals salvatges i tots els ocells, i els emmenà a l'home per veure quin nom els donaria: el nom que l'home donés a cada un dels animals, havia de ser el seu nom. 20 L'home, doncs, donà noms a tots els ocells i a tots els animals domèstics i salvatges. Però per a ell no hi havia qui li fes costat per ajudar-lo. 21 Llavors Jahvè Déu infongué un son profund a l'home, i s'adormí. Prengué una de les seves costelles i clogué la carn al seu lloc[9]. 22 Després, de la costella que havia pres a l'home, Jahvè Déu va fer-ne una dona, i l'emmenà a l'home. 23 L'home digué: «Ara sí; aquesta és os dels meus ossos i carn de la meva carn. Aquesta s'anomenarà l'esposa, perquè ha estat presa de l'espòs[10]. 24 [11] Per això, l'espòs deixarà el pare i la mare i s'ajuntarà a la seva esposa, i seran una sola carn». 25 I tots dos, l'home i la dona, anaven nus, però no tenien vergonya l'un de l'altre[12].

3 Origen culpable de la situació dels homes[13].— 1 La serp era el més astut de tots els animals salvatges que Jahvè Déu havia fet[14]. Digué a la dona: «¿Així Déu ha dit que no mengeu de cap dels arbres del jardí?»

2 La dona li respongué: «Podem menjar fruits de tot, els arbres del jardí, 3 però del fruit de l'arbre que hi ha al mig del jardí, Déu ha dit que no en mengem ni el toquem, perquè moriríem». 4 La serp replicà a la dona: «I ca! No morireu pas. 5 Déu sap prou que el dia que en mengeu se us obriran els ulls i sereu com els àngels, que coneixen el bé i el mal». 6 La dona, veient que l'arbre era bo per a menjar, que donava gust de mirar-se'l i era temptador per a adquirir el coneixement, prengué del seu fruit i en va menjar. En donà també al seu home, i en van menjar tots dos; 7 i a tots dos se'ls obriren els ulls. Llavors conegueren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per cobrir-se a la cintura[15].

8 Sentiren després els passos de Jahvè Déu, que es passejava pel jardí a l'aire —23→ fresc del dia, i l'home i la seva dona s'amagaren entremig dels arbres del jardí perquè Jahvè Déu no els veiés. 9 Però Jahvè Déu va cridar l'home: «On ets?» 10 Ell va respondre: «He sentit els vostres passos al jardí, he tingut por i m'he amagat perquè vaig nu». 11 Li replicà: «¿I qui t'ha fet saber que anaves nu? ¿Que potser has menjat de l'arbre, de què t'havia manat que no mengessis?» 12 L'home respongué: «La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit de l'arbre, i n'he menjat». 13 Jahvè Déu digué a la dona: «Què has fet?» La dona va respondre: «La serp m'ha convençut que en mengés».

14 Jahvè Déu digué a la serp[16] : «Perquè has fet això, seràs maleïda entre totes les
bèsties i tots els animals salvatges. T'arrossegaràs damunt del ventre i menjaràs pols tot
el temps de la teva vida. 15 Posaré una enemistat entre tu i la dona, i entre el teu llinatge i
el seu. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló». 16 A la dona, li digué: «Et multiplicaré
els dolors i els embarassos; tindràs els fills amb dolor. El teu desig t'impulsarà cap al teu
home, i ell et voldrà sotmetre». 17 I a l'home, li digué: «Perquè has escoltat el que et deia
la dona i has menjat de l'arbre sobre el qual t'havia manat que no en mengessis, la terra
serà maleïda per culpa teva. Tota la vida passaràs penes per poder menjar d'ella; 18 et
produirà espines i cards, i menjaràs verdures; 19 menjaràs el pa amb la suor del teu front,
fins que tornis a la terra, que és d'on has estat tret: perquè ets pols, i a la pols tornaràs».

20 L'home posà a la seva dona el nom d'Heva, perquè era la mare de tothom qui viu.
21 Jahvè Déu va fer a l'home i a la seva dona túniques de pell i els va vestir. 22 Llavors
Jahvè Déu digué: «L'home s'ha fet com un de nosaltres, pel coneixement del bé i el mal.
Si la seva mà pren també de l'arbre de la vida i en menja, viurà per sempre». 23 I Jahvè
Déu el va treure del jardí d'Edèn, per conrear la terra fèrtil d'on havia estat tret. 24
Expulsà, doncs, l'home i va posar davant del jardí d'Edèn els querubins i la flama de
l'espasa fulgurant —24→ per guardar el camí de l'arbre de la vida[17].

4 Caín mata el seu germà[18].— 1 L'home s'uní amb Heva, la seva dona, que va
infantar Caín; digué: «He infantat un home gràcies a Jahvè». 2 Després infantà el seu
germà Abel. Abel era pastor d'ovelles, i Caín cultivava la terra. 3 Després d'un cert
temps, Caín va presentar a Jahvè fruits de la terra, 4 i Abel, per la seva banda, oferí les
primícies del seu ramat amb el seu greix. Però Jahvè acceptà Abel i la seva ofrena, 5
mentre que no acceptà Caín i la seva. Caín se'n va indignar molt i anava amb el cap cot.
6 Jahvè digué a Caín: «¿Per què estàs indignat i vas amb el cap cot? 7 Si obres bé, no
t'alçaràs? Però, si no obres bé, a la porta hi ha el pecat a l'aguait: el seu desig l'impulsa
cap a tu, però tu l'has de sotmetre».

8 Amb tot, Caín digué al seu germà Abel: «Anem al camp». I, mentre es trobaven al
camp, Caín es llançà sobre el seu germà Abel i el va matar. 9 Aleshores Jahvè digué a
Caín: «¿On és el teu germà Abel?» Ell respongué: «No ho sé. Que potser sóc el guardià
del meu germà?» 10 Ell li digué: «Què has fet! El crit de la sang del teu germà em clama
des de terra. 11 Ara, doncs, seràs maleït de la terra, que ha obert la boca per recollir de les
teves mans la sang del teu germà. 12 Quan cultivaràs la terra fèrtil, no et donarà més el
seu fruit. Viuràs fugitiu i errant per la terra». 13 Llavors Caín digué a Jahvè: «El meu
crim és massa gran perquè ningú el pugui suportar. 14 Em bandegeu avui de la terra fèrtil,
i jo m'hauré d'amagar de la vostra mirada; viuré fugitiu i errant per la terra, i qualsevol
qui em trobi em matarà». 15 Jahvè li va respondre: «Això no! Si algú mata Caín, serà
venjat set vegades». Aleshores Jahvè posà un senyal a Caín, perquè no el mati qualsevol
qui el trobi. 16 Caín s'allunyà de la presencia de Jahvè i habità al país de Nod, enfront
d'Edèn.

Descendents de Caín i orígens de la civilització. 17 Caín s'uní amb la seva dona,
que va infantar Henoc. Aquest fou el primer —25→ que construí una ciutat, i li posà
el nom del seu fill, Henoc. 18 A Henoc, li va néixer Irad. Irad engendrà Mahujael;
Mahujael engendrà Matusael, i Matusael engendrà Làmec. 19 Làmec va prendre dues
dones: la primera es deia Adà, i la se gona, Sel·là. 20 Adà va infantar Jabel: fou el pare
dels qui viuen en tendes i amb els ramats. 21 El seu germà es deia Jubal: fou el pare dels

qui toquen la cítara i el flabiol. 22 Per la seva banda, Sel·là va infantar Tubal-Caín,
forjador de tota mena d'eines d'aram i de ferro. La germana de Tubal-Caín era Naamà.

23 Làmec digué a les seves dones:

«Adà i Sel·là, escolteu això que us dic;
dones de Làmec, estigueu atentes al meu cant:
He matat homes a cops de punyal,
i nois, a garrotades.
24 Perquè Caín serà venjat set cops,
però Làmec, setanta-set».

Set i la seva descendència.— 25 Adam s'uní encara amb la seva dona, que va tenir
un fill i li posà Set: «Déu, va dir ella, m'ha concedit encara descendència en lloc d'Abel,
ja que Caín el va matar». 26 A Set, també li va néixer un fill, i li posà Enós. Aleshores
començaren a invocar el nom de Jahvè[19].

5 Les deu generacions d'abans del diluvi.— 1 Genealogia dels descendents
d'Adam: El dia que Déu va crear Adam, el va fer semblant a Déu. 2 Els va crear home i
dona, els va beneir i els posà el nom d'Adam, que vol dir «Home», el dia que foren
creats. 3 Quan Adam tenia cent anys, engendrà un fill semblant a ell, a la seva imatge, i
li posà Set. 4 El temps que visqué Adam, després d'engendrar Set, fou de vuit-cents anys,
i engendrà fills i filles. 5 Adam visqué en total nou-cents trenta anys; i va morir.

6 Quan Set tenia cent cinc anys, engendrà Enós. 7 Després d'engendrar Enós, Set
visqué vuit-cents set anys, i engendrà fills i filles. 8 Set visqué en total nou-cents dotze
anys; i va morir.

9 Quan Enós tenia noranta anys, engendrà Cainan. 10 Després d'engendrar
Cainan —26→ Enós visqué vuit-cents quinze anys, i engendrà fills i filles. 11 Enós
visqué en total nou-cents cinc anys; i va morir.

12 Quan Cainan tenia setanta anys, engendrà Mahalaleel. 13 Després d'engendrar
Mahalaleel, Cainan visqué vuit-cents quaranta anys, i engendrà fills i filles. 14 Cainan
visqué en total nou-cents deu anys; i va morir.

15 Quan Mahalaleel tenia seixanta-cinc anys, engendrà Jàred. 16 Després d'engendrar
Jàred, Mahalaleel visqué vuit-cents trenta anys, i engendrà fills i filles. 17 Mahalaleel
visqué en total vuit-cents noranta-cinc anys; i va morir.

18 Quan Jàred tenia cent seixanta-dos anys, engendrà Henoc. 19 Després d'engendrar
Henoc, Jàred visqué vuit-cents anys, i engendrà fills i filles. 20 Jàred visqué en total nou-
cents seixanta-dos anys; i va morir.

21 Quan Henoc tenia seixanta-cinc anys, engendrà Matusala. 22 Henoc vivia amb
Déu. Després d'engendrar Matusala, Henoc visqué tres-cents anys, i engendrà fills i

filles. [23] Henoc visqué en total tres-cents seixanta-cinc anys. [24] Henoc vivia amb Déu, i desaparegué, perquè Déu se'l va endur.

[25] Quan Matusala tenia cent vuitanta-set anys, engendrà Làmec. [26] Després d'engendrar Làmec, Matusala visqué set-cents vuitanta-dos anys i engendrà fills i filles. [27] Matusala visqué en total nou-cents seixanta-nou anys; i va morir.

[28] Quan Làmec tenia cent vuitanta-dos anys, engendrà un fill. [29] Li posà Noè, dient-se: «Aquest ens consolarà del nostre treball i de la fatiga de les nostres mans quan han de cultivar la terra que Jahvè va maleir». [30] Després d'engendrar Noè, Làmec visqué cinc-cents noranta-cinc anys, i engendrà fills i filles. [31] Làmec visqué en total set-cents setanta-set anys; i va morir.

[32] Quan Noè tenia cinc-cents anys, engendrà Sem, Cam i Jàfet.

6 Perversió creixent. Origen dels gegants[20].— [1] Quan els homes començaren a multiplicar-se a la terra i els nasqueren filles, [2] els de raça divina trobaren que les filles dels homes eren agradables i prengueren per mullers totes les que van —27→ voler. [3] Jahvè digué: «El meu esperit no restarà per sempre en l'home, que és carn; la seva vida serà de cent vint anys». [4] Hi havia gegants a la terra, aquells dies, i també després, perquè quan els de raça divina s'unien amb les filles dels homes, elles els donaven fills; que són els valents d'altre temps, homes famosos.

Déu castiga els homes amb el diluvi (Gn. 6,5-9,17)

Malícia dels homes.— [5] Jahvè va veure que era gran la malícia de l'home a la terra i que contínuament els pensaments del seu cor no s'inclinaven sinó al mal. [6] Jahvè es penedí d'haver fet l'home a la terra, i s'entristí. [7] I va dir: «Exterminaré de la terra els homes que vaig crear, dels homes fins a les bèsties, els rèptils i els ocells; em penedeixo d'haver-los fets». [8] Però Noè obtingué el favor de Jahvè.

[9] Història de Noè: Noè era un home just, honrat entre els seus contemporanis. Noè vivia amb Déu. [10] Engendrà tres fills: Sem, Cam i Jàfet. [11] La terra s'havia corromput davant de Déu, i era plena de violències. [12] Déu contemplà la terra i la veié ben corrompuda; tothom a la terra havia corromput la seva conducta.

Déu vol salvar Noè del diluvi.— [13] Déu digué a Noè: «He decidit la fi de tot allò que respira; la terra és plena de violències per culpa d'ells, i vull exterminar-los de la terra. [14] Fes-te una arca de fusta de xiprer. Fes compartiments a l'arca i recobreix-la de pega per dintre i per fora. [15] Has de fer-la així: tres-centes colzades de llargada, cinquanta d'amplada i trenta d'alçada. [16] Fes un sostre a l'arca; acaba-la per dalt a una colzada. Posa la porta de l'arca al seu costat, i fes-hi un pis inferior, un segon i un tercer. [17] Jo faré venir el diluvi d'aigua a la terra per exterminar de sota el cel tot allò que té un alè de vida. Tot el que respira a la terra s'ofegarà. [18] Però jo establiré amb tu la meva aliança. Entra a l'arca amb els teus fills, la teva muller —28→ i les mullers dels teus fills. [19] De tot allò que viu, de tot el que respira, en faràs entrar a l'arca dos de cada

espècie, per conservar-los la vida amb tu; que siguin mascle i femella. [20] De cada espècie
d'ocells, de cada espècie de bèsties, de cada espècie de cuques, n'entraran dos per
conservar-los la vida. [21] Tu procura't tota mena de menjar i fes-ne provisió: perquè
serveixi d'aliment per a tu i per a ells». [22] Noè ho va fer. Tot ho va fer d'acord amb allò
que Déu li havia manat.

7 [1] Jahvè va dir a Noè: «Entra a l'arca amb tota la teva família; veig que ets just
enmig d'aquesta generació. [2] De tots els animals purs, procura-te'n set parelles, cada
mascle amb la femella; dels animals que no són purs, dos, el mascle amb la femella. [3]
Semblantment, dels ocells, set parelles, cada mascle amb la femella; així deixaran
descendència per tota la terra. [4] Perquè d'aquí a set dies faré ploure damunt la terra
durant quaranta dies i quaranta nits, i faré desaparèixer tot el que he fet a la terra». [5] Noè
va complir tot allò que Jahvè li havia manat.

[6] Noè tenia sis-cents anys quan el diluvi cobrí la terra. [7] Noè es refugià a l'arca amb
els seus fills, la seva muller i les mullers dels seus fills, quan vingué l'aigua del diluvi. [8]
Els animals purs i els animals que no són purs, els ocells i totes les cuques que
s'arrosseguen per terra, [9] entraren amb Noè a l'arca, de dos en dos, un mascle i una
femella, tal com Déu li havia ordenat. [10] I al cap de set dies, l'aigua del diluvi cobrí la
terra.

[11] L'any sis-cents de la vida de Noè, el segon mes, el dia disset del mes, exactament
aquell dia s'esbotzaren totes les fonts del gran oceà i s'obriren les rescloses del cel. [12]
Durant quaranta dies i quaranta nits caigué un aiguat a la terra. [13] Aquell mateix dia, Noè
i els seus fills, Sem, Cam i Jàfet, amb la seva muller i les tres mullers dels seus fills,
havien entrat a l'arca, [14] així com els animals de tota espècie, les bèsties de tota mena i
les cuques de tota mena, que s'arrosseguen per terra, les aus de tota mena, tot allò que té
ales i vola. [15] Amb —29→ Noè entraren a l'arca una parella de tot el que respira, [16] i
els qui entraven eren un mascle i una femella, tal com Déu li havia ordenat. Acabat,
Jahvè tancà la porta, un cop va ser dins.

El diluvi.— [17] El diluvi durà quaranta dies. A mesura que les aigües augmentaven,
van alçar l'arca de la terra. [18] Les aigües anaven creixent i augmentant molt, i l'arca
surava a la superfície de l'aigua. [19] Les aigües van créixer tant, que cobriren totes les
muntanyes més altes de sota el cel [20] i, un cop cobertes les muntanyes, van créixer encara
quinze colzades més enlaire. [21] Aleshores es van ofegar tots els animals que es mouen i
respiren a la terra: els que volen o caminen, totes les cuques que es belluguen per terra i
tots els homes. [22] Tots els animals que viuen respirant, tots els que viuen en terra ferma,
tots van morir. [23] Tots els que es trobaven a la terra, des dels homes fins a les bèsties, les
cuques, i els ocells, van desaparèixer de la terra, i tan sols hi van restar Noè i els qui
eren amb ell a l'arca.

[24] La crescuda de les aigües damunt la terra va durar cent cinquanta dies.

8 **Les aigües minven.**— [1] Després Déu es va recordar de Noè i de tots els animals
domèstics i salvatges que eren amb ell a l'arca. Déu va fer passar un vent per la terra, i
les aigües començaren de minvar. [2] Les fonts de l'oceà i les rescloses del cel es van
cloure, s'acabà la pluja que queia del cel, [3] les aigües es retiraren de mica en mica de la
terra i minvaren al cap de cent cinquanta dies. [4] I el mes setè, el disset del mes, l'arca va

reposar sobre les muntanyes d'Ararat. [5] Les aigües anaven abaixant-se a poc a poc fins al
mes desè, i al mes desè, el primer del mes, aparegueren els cims de les muntanyes.

[6] Al cap de quaranta dies, Noè va obrir la finestra que havia fet a l'arca [7] i avià el
corb, que se'n va anar i va tornar, esperant que s'eixugués l'aigua a la terra. [8] Aleshores
Noè avià el colom per veure si havia minvat l'aigua a la terra. [9] Però el colom no va
trobar cap indret on posar les potetes, —30→ i se'n tornà a l'arca, perquè l'aigua
cobria encara la terra. Ell allargà la mà, el prengué i l'acollí amb ell a l'arca. [10] Va esperar
encara set dies més, i avià una altra vegada el colom fora de l'arca. [11] Cap al tard, el
colom li tornà duent al bec una fulla tendra d'olivera. Aleshores Noè va comprendre que
l'aigua havia minvat a la terra. [12] Va esperar encara set dies més, i avià el colom, que ja
no va tornar.

[13] L'any sis-cents de la vida de Noè, el primer mes, el primer dia del mes, s'eixugà
l'aigua a la terra. Noè va aixecar la coberta de l'arca, va guaitar, i va veure que la terra
era seca. [14] El segon mes, el dia vint-i-set del mes, la terra ja era seca.

Noè surt de l'arca.— [15] Llavors Déu va dar a Noè: [16] «Surt de l'arca, amb la teva
muller, els teus fills i les mullers dels teus fills. [17] Fes sortir amb tu tots els animals de
tota mena que són amb tu: els que volen o caminen i totes les cuques que s'arrosseguen
per terra. Que corrin per la terra, que siguin fecunds i s'hi multipliquin. [18] Noè, doncs, va
sortir amb els seus fills, la seva muller i les mullers dels seus fills. [19] Els animals de tota
mena que caminen o que volen i totes les cuques que s'arrosseguen per terra sortiren de
l'arca.

Sacrifici. Promesa de Jahvè.— [20] Noè va dedicar un altar a Jahvè, va prendre de
totes les bèsties pures i de tots els ocells purs i va oferir holocaustos a l'altar. [21] Jahvè en
va sentir l'olor que l'apaivaga i digué parlant amb si mateix: «No tornaré mai més a
maleir la terra per culpa de l'home, perquè els designis del seu cor són dolents des de la
seva joventut; mai més no tornaré a castigar tots els éssers vivents com he fet. [22] Mentre
duri la terra, sembres i collites, fred i calor, estiu i hivern, dia i nit no cessaran».

**9 Benedicció de Noè i els seus fills. Noves lleis sobre els aliments i sobre la
sang.**— [1] Déu va beneir Noè i els seus fills i els digué: «Sigueu fecunds, multipliqueu-
vos i ompliu la terra. [2] Sigueu el temor i l'espant de tots els animals i de tots els ocells,
com de totes —31→ les cuques que es belluguen per terra i de tots els peixos del
mar: estan a les vostres mans. [3] Tot allò que es mou i té vida us servirà d'aliment, així
com tota verdura: tot això, us ho dono. [4] Tan sols no menjareu la carn amb allò que li
dóna vida, és a dir, la seva sang. [5] Demanaré compte de la sang de cada un de vosaltres:
en demanaré compte a tots els animals, a l'home; demanaré compte de la vida de l'home
a qualsevol germà seu. [6] Qui vessi la sang de l'home, per l'home serà vessada la seva
sang; ja que a imatge de Déu ha fet Déu l'home. [7] Sigueu, doncs, fecunds, multipliqueu-
vos, pul·luleu a la terra i domineu-la».

Aliança de Déu amb Noè i amb tots els vivents.— [8] Déu va dir a Noè i als seus
fills: [9] «Jo estableixo la meva aliança amb vosaltres i amb els vostres descendents, [10] i
amb tots els éssers animats que són amb vosaltres: ocells, bèsties, tots els animals
salvatges que són amb vosaltres, amb tot allò que ha sortit de l'arca, tots els animals de
la terra. [11] Estableixo la meva aliança amb vosaltres: cap criatura no serà mai més

exterminada per les aigües del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi per a devastar la terra».

12 Déu digué encara: «Aquest és el signe de l'aliança que jo estableixo entre jo i
vosaltres i tots els éssers vivents que són amb vosaltres, per totes les generacions: 13 poso
el meu arc en els núvols, i esdevindrà un senyal d'aliança entre jo i la terra. 14 Quan
aplegaré els núvols damunt la terra, i l'arc apareixerà en els núvols, 15 em recordaré de
l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats, tota criatura, a fi que les
aigües no esdevinguin mai més un diluvi per a devastar tota criatura. 16 L'arc serà en els
núvols, jo el veuré i em recordaré de l'aliança eterna que hi ha entre Déu i tot ésser
animat, tota criatura que hi ha a la terra». 17 I Déu digué a Noè: «Aquest és el signe de
l'aliança que estableixo entre jo i tota criatura que hi ha a la terra».

—32→

Des del diluvi fins a Abraham (Gn. 9,18-11,32)

Els fills de Noè.— 18 Els fills de Noè que sortiren de l'arca eren Sem, Cam i Jàfet.
Cam és el pare de Canaan. 19 Aquests tres eren els fills de Noè, i a partir d'ells fou
poblada la terra.

20 Noè, agricultor, fou el primer a plantar una vinya. 21 Va beure vi, es va embriagar i
es va despullar dins la seva tenda. 22 Cam, el pare de Canaan, va veure la nuesa del seu
pare i ho féu saber als seus dos germans a fora. 23 Però Sem i Jàfet prengueren un
mantell, se'l posaren tots dos a les espatlles i, caminant a reculons, van cobrir la nuesa
del seu pare. Com que tenien la cara girada enrera, no van veure la nuesa del seu pare. 24
Quan Noè es va despertar de la seva embriaguesa i va saber el que li havia fet el seu fill
petit, 25 digué: «Maleït sia Canaan! Que sigui per als seus germans l'esclau dels esclaus!»
26 Digué encara: «Beneït sia Jahvè, el Déu de Sem, i que Canaan sigui el seu esclau! 27
Que Déu dilati Jàfet, que habiti a les tendes de Sem, que Canaan sigui l'esclau d'ells!»

28 Després del diluvi, Noè va viure tres-cents cinquanta anys. 29 Noè visqué en total
nou-cents cinquanta anys; i va morir.

10 Descendents de Noè: població de la terra[21]. Heus aquí la descendència dels
fills de Noè, Sem, Cam i Jàfet, als quals nasqueren fills després del diluvi:

2 Fills de Jàfet[22]: Gómer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mósoc i Tiràs. 3 Fills de
Gómer: Asquenez, Rifat i Togormà. 4 Fills de Javan: Elisà, Tarsís, els quetim i la gent de
Rodes. 5 A partir d'ells tingué lloc la dispersió a les illes de les nacions. Aquests foren
els fills de Jàfet als seus països, cadascun segons la seva llengua, segons les seves
famílies, a les seves nacions.

6 Fills de Cam[23]: Cus, Misraim, Fut i Canaan. 7 Fills de Cus: Sabà, Hevilà, Sabtà,
Ramà i Sabatacà. Fills de Ramà: Xabà i Dadan.

8 Cus engendrà Nemrod, —33→ que fou el primer heroi a la terra. 9 Era un
caçador valent davant Jahvè. Per això, diuen: «Com Nemrod, caçador valent davant

Jahvè». [10] Les primícies del seu reialme foren Babel, Arac, Acad i Calan, al país de Senaar. [11] D'aquest país, va partir cap a Assur i va edificar Nínive, Rehobot-Ir, Cala [12] i també Resèn, entre Nínive i Cala: és la gran ciutat.

[13] Misraim engendrà els de Lud, d'Anam, de Lehab, de Naftu, [14] de Patrós, de Caslu i de Caftor, d'on sortiren els filisteus[24] .

[15] Canaan engendrà Sidó, el seu primogènit, i Het, [16] els jebuseus, els amorreus, els guergueseus, [17] els heveus, els arqueus, els sineus, [18] els arvadeus, els semareus i els hamateus. Després es dispersaren les famílies dels cananeus. [19] La frontera dels cananeus anava des de Sidó, en direcció a Guerara, fins a Gaza i, en direcció a Sodoma, Gomorra, Adamà i Seboïm, fins a Lesa. [20] Aquests foren els fills de Cam, segons les seves famílies i les seves llengües, als seus països i a les seves nacions.

[21] També nasqueren fills a Sem, el pare de tots els fills d'Éber i el germà gran de Jàfet[25] .

[22] Fills de Sem: Elam, Assur, Arfaxad, Lud i Aram. [23] Fills d'Aram: Us, Hul, Guéter i Mes. [24] Arfaxad engendrà Salé, i Salé engendrà Éber. [25] A Éber, li nasqueren dos fills: el primer es deia Fàleg, perquè al seu temps la terra fou dividida; el seu germà es deia Jactan. [26] Jactan engendrà Elmodad, Sàlef, Hasarmot, Jare, [27] Aduram, Uzal, Declà, [28] Ebal, Abimael, Sebà, [29] Ofir, Hevilà i Jobab. Tots aquests són fills de Jactan. [30] Habitaven, des de Mesà en direcció a Sefar, a la muntanya d'orient. [31] Aquests foren els fills de Sem, segons les seves famílies i les seves llengües, als seus països i a les seves nacions.

11 La torre de Babel[26] .— [1] Tota la terra se servia d'una mateixa llengua i d'unes mateixes paraules. [2] Quan partiren de l'orient trobaren una plana a la terra de Senaar i s'hi establiren. [3] Aleshores es digueren els uns als altres «Som-hi, fem maons i coguem-los al foc». El maó els serví de pedra, i l'asfalt, de morter. [4] Després digueren: —34→ «Edifiquen-nos una ciutat i una torre el cim de la qual arribi fins al cel, i fem-nos un nom a fi que no ens dispersem per tota la terra». [5] Aleshores Jahvè baixà per veure la ciutat i la torre que edificaven els homes. [6] I Jahvè digué: «Tots ells formen un sol poble i parlen una mateixa llengua. Si comencen amb aquesta empresa, cap projecte ja no els serà impossible. [7] Baixem i confonguem-los aquí mateix el llenguatge perquè no s'entenguin entre ells». [8] Jahvè els va dispersar d'allí per tota l'extensió de la terra, i van cessar d'edificar la ciutat. [9] Per això, fou anomenada Babel[27] , perquè allà Jahvè va confondre el llenguatge de tota la terra i d'allà els va dispersar per tota l'extensió de la terra.

Descendència de Sem[28] . [10] Heus aquí la descendència de Sem: Quan Sem tenia cent anys, engendrà Arfaxad, dos anys després del diluvi. [11] Després d'engendrar Arfaxad, Sem visqué cinc-cents anys, i engendrà fills i filles.

[12] Quan Arfaxad tenia trenta-cinc anys, engendra Salé. [13] Després d'engendrar Salé, Arfaxad visqué quatre-cents anys, i engendrà fills i filles.

[14] Quan Salé tenia trenta anys, engendrà Éber. [15] Després d'engendrar Éber, Salé visqué quatre-cents tres anys, i engendrà fills i filles.

16 Quan Éber tenia trenta-quatre anys, engendra Fàleg. 17 Després d'engendrar Fàleg,
Éber visqué quatre-cents trenta anys, i engendrà fills i filles.

18 Quan Fàleg tenia trenta anys, engendrà Reu. 19 Després d'engendrar Reu, Fàleg
visqué dos-cents nou anys, i engendrà fills i filles.

20 Quan Reu tenia trenta-dos anys, engendrà Sarug. 21 Després d'engendrar Sarug,
Reu visqué dos-cents set anys, i engendrà fills i filles.

22 Quan Sarug tenia trenta anys, engendrà Nahor. 23 Després d'engendrar Nahor,
Sarug visqué dos-cents anys, i engendrà fills i filles.

24 Quan Nahor tenia vint-i-nou anys, engendrà Taré. 25 Després d'engendrar Taré,
Nahor visqué cent dinou anys, i engendrà fills i filles.

26 Quan Taré tenia setanta anys, engendrà Abram, Nahor i Haran.

—35→

27 Heus aquí la descendència de Taré: Taré engendrà Abram, Nahor i Haran. Haran
engendrà Lot. 28 Haran va morir a la presència del seu pare Taré, al seu país natal, a Ur
dels caldeus. 29 Abram i Nahor prengueren muller: la dona d'Abram es deia Sarai; la
dona de Nahor es deia Melcà, filla d'Haran, el pare de Melcà i de Jescà. 30 Sarai era
estèril, no tenia fills.

31 Taré prengué el seu fill Abram, el seu nét Lot, fill d'Haran, i la seva nora Sarai,
muller del seu fill Abram, i els féu sortir d'Ur dels caldeus per anar cap al país de
Canaan. Però, arribats a Haran, s'hi van establir. 32 Taré visqué dos-cents cinc anys, i va
morir a Haran.

Història d'Abraham (Gn. 12,1-25,10)

12 Vocació d'Abram[29] **.** 1 Jahvè digué a Abram: «Vés-te'n del teu país, de la teva
parentela i de la casa del teu pare cap a la terra que et mostraré. 2 Jo faré de tu un gran
poble, et beneiré, faré gran el teu nom, i serviràs de benedicció. 3 Beneiré els qui et
beneeixin i maleiré els qui et maleeixin. Per tu es beneiran totes les nacions de la
terra»[30] .

4 Abram se n'anà, doncs, tal com Jahvè li havia dit, i Lot partí amb ell. Abram tenia
setanta-cinc anys quan va sortir d'Haran. 5 Abram prengué la seva muller Sarai, el seu
nebot Lot, tots els béns que havien aplegat i el personal que havien adquirit a Haran; es
posaren en camí cap al país de Canaan, i hi van arribar. 6 Abram travessà el país fins al
lloc de Siquem, fins a l'alzina de Morè. Els cananeus es trobaven aleshores al país. 7
Jahvè s'aparegué a Abram i li digué: «És a la teva descendència que donaré aquest
país». I allà va construir un altar a Jahvè, que se li havia aparegut. 8 D'aquell indret,

passà a la muntanya, a l'orient de Bet-El, i hi plantà la seva tenda, amb Bet-El a l'oest i
Hai a l'est. Allà va construir un altar a Jahvè i va invocar el seu nom. 9 Després, de
campament en campament, anà avançant cap al Nègueb.

—36→

A l'Egipte[31] **.**— 10 Es va produir una fam al país, i Abram va baixar a l'Egipte per
estar-s'hi, ja que la fam pesava sobre el país. 11 Quan eren prop d'entrar a l'Egipte, digué
a la seva muller Sarai: «Mira, jo sé que ets una dona bonica. 12 Quan els egipcis et vegin,
diran: «És la seva muller», i em mataran a mi, i a tu et deixaran en vida. 13 Digues,
doncs, que ets la meva germana, perquè em tractin bé per causa teva, i pugui viure
gràcies a tu». 14 Efectivament: quan Abram va entrar a l'Egipte, els egipcis van veure que
la dona era molt bonica. 15 Els oficials del Faraó la van veure i li'n van fer elogi, i la dona
fou conduïda al palau del Faraó. 16 Aquest féu bons tractes a Abram per causa d'ella, i va
posseir ovelles, vaques, ases, criats i criades, someres i camells. 17 Però Jahvè va atacar
el Faraó i la seva casa amb grans flagells a causa de Sarai, la muller d'Abram. 18
Aleshores el Faraó cridà Abram i li digué: «Què m'has fet? Per què no em deies que era
la teva muller? 19 ¿Per què has dit: «És la meva germana», de manera que la prengués
per muller? Ara, doncs, aquí tens la teva muller: pren-la i vés-te'n!» 20 El Faraó el va
confiar a una escorta perquè l'acompanyessin a la frontera, a ell, la seva muller i tot allò
que posseïa.

13 Abram i Lot se separen.— 1 Abram, amb la seva muller i amb tot allò que
posseïa, i Lot amb ell, va pujar de l'Egipte cap al Nègueb. 2 Abram era molt tic en
ramats, en plata i en or. 3 De campament en campament, anà avançant des del Nègueb
fins a Bet-El, fins al lloc on primerament hi havia hagut la seva tenda, entre Bet-El i
Hai, 4 a l'indret de l'altar que abans havia eregit, i allà Abram va invocar el nom de
Jahvè.

5 Lot, que anava amb Abram, tenia també ovelles, vaques i tendes. 6 La contrada no
els permetia de viure-hi junts: tenien massa béns per a poder habitar plegats. 7
S'originaren baralles entre ela pastors dels ramats d'Abram i els dels ramats de Lot. —
Els cananeus i els fereseus habitaven aleshores al país—. 8 Llavors Abram digué a Lot:
«Que no hi hagi cap discòrdia entre jo i tu, —37→ entre els meus pastors i els teus,
que som germans! 9 ¿No tens tot el país davant teu? Separa't, doncs, de mi. Si prens
l'esquerra, jo aniré a la dreta; si prens la dreta, jo aniré à l'esquerra». 10 Aleshores Lot
aixecà els ulls i veié tota la plana del Jordà, regada de cap a cap —era abans que Jahvè
destruís Sodoma i Gomorra—, com un jardí de Jahvè, com l'Egipte, anant cap a Seor. 11
Lot es va escollir tota la plana del Jordà, i partí cap a l'orient. Així se separaren l'un de
l'altre. 12 Abram s'establí al país de Canaan, i Lot s'establí a les poblacions de la plana i
anà plantant les seves tendes fins a Sodoma. 13 La gent de Sodoma era molt dolenta i
pecadora a la presència de Jahvè.

14 Jahvè digué a Abram, després que Lot se n'hagué separat: «Aixeca els ulls i
guaita, des del lloc on ets, cap al nord i cap al sud, cap a l'orient i cap a l'occident. 15 Tot
el país que veus, te'l donaré a tu i a la teva descendència per sempre. 16 Faré la teva
descendència com la pols de la terra: quan algú pugui comptar els grans de pols de la
terra, també comptarà els teus descendents. 17 Alça't! Vés recorrent el país en la seva
llargària i en la seva amplària, que a tu te'l donaré». 18 Amb la seva tenda, Abram anà a
establir-se a l'alzina de Mambré, que és a Hebron, i hi va erigir un altar a Jahvè.

14 Campanya de quatre grans reis.— [1] Al temps d'Amrafel, rei de Senaar,
d'Arioc, rei d'El·lasar, de Codorlaómor, rei d'Elam, i de Tadal, rei de Goïm, [2] aquests
van fer la guerra a Barà, rei de Sodoma, a Bersà, rei de Gomorra, a Senaab, rei
d'Adamà, a Seméber, rei de Seboïm, i al rei de Balà (això és, Segor). [3] Tots aquests
s'aplegaren a la vall de Sidim (això és, el mar de la Sal)[32] . [4] Durant dotze anys havien
servit Codorlaómor, però l'any tretzè es van revoltar.

[5] L'any catorzè, Codorlaómor i els reis que eren amb ell avançaren. Van derrotar els
rafaïtes a Astarot-Carnaim, els zuzites a Ham, els emites a la plana de Cariat-Jarim, [6] i
els horreus a les seves muntanyes de Seïr fins a El-Faran, tocant al desert. [7] Després
giraren i arribaren —38→ a En-Misfat (això és, Cadés); van derrotar tot el país dels
amalequites, com també els amorreus que habitaven Asason-Tamar.

[8] Llavors el de Sodoma, el de Gomorra, el d'Adamà, el de Seboïm i el de Balà (això
és, Segor) van sortir i van entaular combat contra ells a la vall de Sidim, [9] contra
Codorlaómor, rei d'Elam, Tadal, rei de Goïm, Amrafel, rei de Senaar, i Arioc, rei
d'El·lasar: quatre reis contra cinc. [10] Com que la vall de Sidim era plena de pous de
betum, en fugir, el rei de Sodoma i el de Gomorra hi caigueren, mentre que els restants
s'escaparen a la muntanya. [11] Els vencedors s'apoderaren de tots els béns de Sodoma i de
Gomorra, així com de tots els seus queviures, i se n'anaren. [12] Agafaren també Lot i tots
els seus béns (el nebot d'Abram) i se n'anaren. Lot habitava a Sodoma.

[13] Un dels fugitius anà a comunicar-ho a Abram, l'hebreu, que s'estava a l'alzina de
Mambré, l'amorreu, germà d'Escol i d'Aner, aliats d'Abram. [14] Quan Abram va saber que
el seu germà havia estat pres, va mobilitzar els seus homes aguerrits, nascuts a casa
seva, en nombre de tres-cents divuit, i es llançà a la persecució fins a Dan. [15] Els va
assaltar de nit amb els seus homes, els va derrotar i els va perseguir fins a Hobà, al nord
de Damasc. [16] Va recobrar tots els béns, com també Lot, el seu germà, amb els seus béns,
i les dones i la gent.

Melquisedec.— [17] Quan Abram tornà després d'haver batut Codorlaómor i els reis
que eren amb ell, el rei de Sodoma sortí a trobar-lo a la vall de Savé (això és, la vall del
Rei). [18] Melquisedec, rei de Salem, tragué pa i vi. Era sacerdot del Déu Altíssim[33] . [19] I va
pronunciar aquesta benedicció: «Beneït sigui Abram pel Déu Altíssim, creador del cel i
de la terra. [20] I beneït sigui el Déu Altíssim que t'ha posat els enemics a les mans». I
Abram li donà el delme de tot.

[21] El rei de Sodoma digué a Abram: «Dóna'm les persones i queda't amb els béns.» [22]
Però Abram respongué al rei de Sodoma: «Alço la mà davant Jahvè, Déu Altíssim,
creador del cel i de la terra: [23] ni un fil ni una corretja —39→ de sandàlia prendré de
tot el que et pertany, perquè no puguis dir: «He enriquit Abram». [24] No res per a mi. Tan
sols allò que han menjat els joves i la part dels homes que han vingut amb mi, Aner,
Escol i Mambré: aquests prendran la seva part.»

15 Aliança de Déu amb Abram[34] .— [1] Després d'aquests fets, la paraula de Jahvè
fou adreçada a Abram en una visió: «No temis, Abram: jo sóc per a tu un escut; la teva
recompensa serà molt gran». [2] Abram respongué: «Senyor meu, Jahvè, què em voleu
donar? Estic per anar-me'n sense fills, i l'hereu de la meva casa és Elièzer de Damasc». [3]
Abram afegí: «No m'heu donat descendència, i un esclau serà el meu hereu.» [4]

Aleshores li fou adreçada aquesta paraula de Jahvè: «No serà aquest el teu hereu, sinó el
qui sortirà de les teves entranyes: aquest serà el teu hereu». 5 Llavors el féu sortir fora i
digué: «Mira al cel i compta les estrelles, si és que pots comptar-les. Doncs, així serà la
teva descendència». 6 Abram va creure Jahvè[35] , i aquest li ho va comptar per a justícia.

7 Encara li digué: «Jo sóc Jahvè, que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te
aquest país en possessió». 8 Abram replicà: «Senyor meu, Jahvè, com sabré que el
posseiré?». 9 Ell li va dir: «Porta'm una vedella de tres anys, una cabra de tres anys, un
moltó de tres anys, una tórtora i un colomí». 10 Li portà tots els animals, els partí pel mig
i col·locà cada meitat al davant de l'altra; però els ocells, no els va partir. 11 Les aus de
rapinya es van abatre damunt dels cadàvers, però Abram les va fer fora.

12 Quan el sol estava a punt de pondre's, Abram va caure en un son profund, i un
terror, una gran foscor, se'n van apoderar. 13 Aleshores digué a Abram: «Sàpigues bé que
els teus descendents seran estrangers en un país que no serà el seu. Els esclavitzaran i
els oprimiran durant quatre-cents anys. 14 Però jo també jutjaré la nació que hauran
servit, i després en sortiran amb molts de béns.

15 Quant a tu, te n'aniràs en pau a reunir-te amb els teus pares i seràs sepultat
després —40→ d'una bona vellesa. 16 Però a la quarta generació tornaran aquí, ja que
la iniquitat dels amorreus encara no ha arribat al màxim». 17 Quan el sol s'hagué post i es
va estendre la foscor, un forn fumejant i una torxa de foc passaren entre els trossos dels
animals. 18 Aquell dia, Jahvè va concloure una aliança amb Abram en aquests termes:
«Donaré aquest país a la teva posteritat, des del torrent de l'Egipte fins al gran riu, el riu
Eufrat, 19 el país dels quineus, els quenezeus, els cadmoneus, 20 els hitites, els ferezeus,
els rafaïtes, 21 els amorreus, els cananeus, els guergueseus i els jebuseus».

16 Hagar i Ismael[36] .— 1 Sarai, la muller d'Abram, no li havia donat cap fill. Però
tenia una criada egípcia que es deia Hagar. 2 Sarai digué a Abram: «Mira, Jahvè m'ha
privat de tenir fills. Vés, doncs, a la meva criada: potser d'ella tindré un fill». I Abram
va fer cas de Sarai. 3 Així, al cap de deu anys que Abram residia al país de Canaan, la
seva muller Sarai prengué Hagar, la seva criada egípcia, i la donà per muller al seu marit
Abram. 4 Aquest anà a Hagar, que va quedar embarassada. Quan ella es va adonar que
ho estava, la seva mestressa va desmerèixer als seus ulls. 5 Aleshores Sarai digué a
Abram: «Que el meu ultratge recaigui damunt teu! Jo t'he posat la meva criada als
braços, i quan s'ha adonat que estava embarassada, jo he desmerescut als seus ulls. Que
Jahvè judiqui entre jo i tu!» 6 Abram digué a Sarai: «Mira, la teva criada és a les teves
mans: fes-li el que et sembli.» Aleshores Sarai la va maltractar de tal manera, que va
fugir del seu davant.

7 L'àngel de Jahvè[37] la va trobar prop d'una font al desert, la font del camí de Sur. 8 I
li preguntà: «Hagar, criada de Sarai, d'on véns i on vas?» Ella respongué: «Fujo de la
meva mestressa Sarai». 9 L'àngel de Jahvè li va dir: «Torna-te'n a casa de la teva
mestressa i humilia't davant seu». 10 L'àngel de Jahvè continuà: «Multiplicaré tant la teva
descendència, que no es podrà comptar». 11 L'àngel de Jahvè va afegir: «Estàs
embarassada i tindràs un fill, i li posaràs Ismael, ja que Jahvè —41→ ha escoltat la
teva aflicció. 12 Serà un onagre d'home, la seva mà contra tothom, la mà de tothom
contra ell; i s'establirà enfront de tots els seus germans». 13 Ella donà aquest nom a Jahvè
que li havia parlat: «Vós sou El-Roí»[38] ; perquè deia: «És aquí que he vist aquell qui em

veu?» [14] Per això, aquest pou fou anomenat Beer-Lahai-Roí. Es troba entre Cadés i Barad.

[15] Hagar va donar un fill a Abram, i aquest va posar el nom d'Ismael al fill que Hagar havia infantat. [16] Abram tenia vuitanta-sís anys quan Hagar li va infantar Ismael.

17 Aliança i circumcisió.— [1] Quan Abram tenia noranta-nou anys, Jahvè se li va aparèixer i li digué: «Jo sóc El-Saddai[39] . Viu a la meva presència i sigues perfecte. [2] Jo establiré la meva aliança entre jo i tu, i et multiplicaré molt, molt». [3] Abram es va prosternar, i Déu li va parlar així: [4] «La meva aliança és amb tu: arribaràs a ser pare d'una multitud de pobles. [5] Ja no t'anomenaran més Abram, sinó que el teu nom serà Abraham, ja que jo et faig pare d'una multitud de pobles[40] . [6] Et faré molt fecund, molt; de tu, en faré pobles, i de tu sortiran reis. [7] Establiré la meva aliança entre jo i tu, i la teva descendència després de tu, a través de les generacions: una aliança perpètua a fi que sigui el teu Déu i el de la teva descendència després de tu. [8] Et donaré a tu i a la teva descendència després de tu el país dels teus pelegrinatges, tot el país de Canaan, en possessió perpètua, i seré el vostre Déu».

[9] Déu digué a Abraham[41] : «Però tu observaràs la meva aliança, tu i la teva descendència després de tu a través de les generacions. [10] Aquesta és la meva aliança que serà observada entre jo i vosaltres, i la teva descendència després de tu: tot mascle d'entre vosaltres serà circumcidat. [11] Circumcidareu la carn del vostre prepuci, i això serà el senyal de l'aliança entre jo i vosaltres. [12] Quan tinguin vuit dies, tots els vostres mascles seran circumcidats en totes les generacions: el qui ha nascut a casa com el qui ha estat comprat amb diner d'entre qualsevol estranger que no sigui de la teva raça.

—42→

[13] Caldrà que sigui circumcidat el qui ha nascut a casa com el qui ha estat comprat amb el teu diner. La meva aliança quedarà marcada a la vostra carn com una aliança perpètua. [14] L'incircumcís, el mascle a qui no hauran circumcidat la carn del prepuci, aquella persona serà extirpada de la seva parentela: ha violat la meva aliança».

[15] Déu digué a Abraham: «La teva muller Sarai, ja no li diràs més Sarai[42] : el seu nom és Sara. [16] Jo la beneiré i fins et donaré d'ella un fill; la beneiré, i esdevindrà nacions; reis de pobles en sortiran». [17] Abraham es va prosternar i es posà a riure perquè es deia interiorment: «¿A un home de cent anys, li naixerà un fill, i Sara infantarà als noranta anys?»[43] [18] Llavors Abraham digué a Déu: «Tant de bo Ismael pugui viure a la vostra presència!» [19] Però Déu respongué: «No, que la teva dona Sara et donarà un fill, i li diràs Isaac. Establiré la meva aliança amb ell, com una aliança perpètua, i amb la seva descendència després d'ell. [20] Pel que fa a Ismael, també t'he escoltat: el beneeixo, el faré fecund i el multiplicaré moltíssim. Engendrarà dotze prínceps, i faré d'ell un gran poble. [21] Però la meva aliança, l'establiré amb Isaac, que Sara t'infantarà l'any vinent per aquest temps». [22] Un cop hagué acabat de parlar amb ell, Déu es va allunyar d'Abraham.

[23] Aleshores Abraham prengué el seu fill Ismael, tots els qui havien nascut a casa seva, tots els qui havia adquirit amb el seu diner, tots els d'entre la gent de casa seva, i aquell mateix dia es va circumcidar la carn del prepuci tal com Déu li havia manat. [24] Abraham tenia noranta-nou anys quan li van circumcidar la carn del prepuci. [25] Ismael, el seu fill, tenia tretze anys quan li van circumcidar la carn del prepuci. [26] Aquell mateix

dia foren circumcidats Abraham i el seu fill Ismael. [27] I tots els homes de casa seva, els nascuts a casa i els adquirits amb diner a un estranger, foren circumcidats amb ell.

18 Aparició a Mambré[44] . [1] Jahvè se li va aparèixer a l'alzina de Mambré mentre ell s'estava assegut a l'entrada de la tenda en plena —43→ calor del dia. [2] Alçà els ulls i va veure que hi havia tres homes drets al seu davant. En veure'ls, es posa a córrer al seu encontre des de l'entrada de la seva tenda, es prosternà [3] i digué: «Senyor, us ho prego: si he trobat gràcia als vostres ulls, no passeu de llarg del vostre servent. [4] Deixeu que us portin un xic d'aigua per a rentar-vos els peus, i després us recolzareu sota l'arbre. [5] Entretant, aniré a buscar un mos de pa i us refareu; acabat, continuareu el vostre camí, que per això heu passat prop del vostre servent». Ells li respongueren: «Fes com has dit». [6] Abraham se n'anà corrents a la tenda a trobar Sara i li digué: «Cuita, pren tres mesures de farina, pasta i fes coques. [7] Després va córrer cap al ramat, prengué un vedell tendre i robust, el va donar al criat, i aquest es va afanyar a preparar-lo. [8] Prengué mató, llet i el vedell aparellat, i els ho presentà, i es queda dret davant d'ells sota l'arbre mentre menjaven.

[9] Acabat, li preguntaren: «On és la teva dona Sara?» Respongué: «A la tenda». [10] Aleshores digué: «Tornaré aquí l'any que ve, i la teva dona Sara tindrà un fill». Sara s'estava escoltant a l'entrada de la tenda, darrera d'ell. [11] Abraham i Sara ja eren vells, carregats d'anys, i Sara ja havia cessat de tenir el que solen les dones. [12] Per això, Sara rigué per dins tot dient-se: «¿A les meves velleses coneixeré el plaer, quan el meu marit també és vell?» [13] Però Jahvè digué a Abraham: «¿Com és que Sara ha rigut tot dient: «Es que podré tenir un fill a les meves velleses?» [14] ¿Hi ha res de massa prodigiós per a Jahvè? Per aquest temps, l'any que ve, tornaré aquí, i Sara tindrà un fill». [15] Sara ho va negar: «No he rigut pas». Perquè tenia por. Ell respongué: «Sí, que has rigut».

Amenaça contra Sodoma i Gomorra. Intercessió d'Abraham.— [16] Els homes es van aixecar i s'adreçaren cap a Sodoma. Abraham els acompanyava per acomiadar-los. [17] Jahvè es deia: «¿Per què haig d'amagar a Abraham el que vaig a fer? [18] De fet, Abraham esdevindrà un poble gran i fort, i per ell es beneiran tots els pobles de la terra; [19] jo —44→ l'he escollit perquè ordeni als seus fills i al seu casal després d'ell que es comportin segons Jahvè practicant la justícia i el dret, a fi que Jahvè pugui dur a terme respecte a Abraham allò que li ha promès». [20] Jahvè, doncs, digué: «El clam contra Sodoma i Gomorra és molt gran! El seu pecat és ben greu! [21] Vull baixar per veure si han obrat en tot segons el clam que, contra ells, ha pujat cap a mi. Si no, ja ho sabré».

[22] Els homes giraren d'allí i se n'anaren cap a Sodoma, mentre Abraham es quedava dret davant de Jahvè. [23] Abraham s'acostà i digué: «¿De debò que exterminareu el just amb el pecador? [24] Potser hi ha una cinquantena de justos a la població. Tanmateix els voleu exterminar? ¿No perdonaríeu la població en gràcia dels cinquanta justos que hi ha? [25] Lluny de vós, de fer una cosa semblant, de fer morir el just amb el pecador! El just s'equipararia, així, al pecador! Lluny de vós! ¿El qui judica tota la terra no farà justícia?» [26] Jahvè respongué: «Si trobo a Sodoma cinquanta justos a la població, la perdonaré tota en gràcia d'ells». [27] Abraham tornà a dir: «Ja sóc ben atrevit de parlar al meu Senyor, jo que sóc pols i cendra. [28] Però potser n'hi mancaran cinc, als cinquanta justos. ¿Per cinc exterminareu tota la població?» Ell respongué: «Si n'hi trobo quaranta-cinc, no l'exterminaré». [29] Abraham hi tornà encara: «Potser n'hi haurà quaranta». Ell respongué: «No ho faré en gràcia dels quaranta». [30] Digué encara: «Que el meu Senyor no s'enfadi, si parlo encara: potser n'hi haurà trenta». Respongué: «No ho faré, si n'hi

trobo trenta». [31] Continuà dient: «Ja sóc ben atrevit de parlar al meu Senyor: potser n'hi
haurà vint». Respongué: «No destruiré en gràcia dels vint». [32] Hi tornà: «Que el meu
Senyor no s'enfadi, si parlo encara per darrera vegada: potser n'hi haurà deu».
Respongué: «No destruiré en gràcia dels deu». [33] Aleshores, després d'haver parlat amb
Abraham, Jahvè se n'anà, i Abraham se'n tornà a casa seva.

19 Destrucció de Sodoma i Gomorra.— [1] Quan els dos àngels arribaren —
45→ cap al tard a Sodoma, Lot s'estava assegut a la porta de la població. Així que els
va veure, es va alçar per anar al seu encontre, es prosternà de cara a terra [2] i digué: «Per
favor, senyors meus, veniu a casa del vostre servent a passar-hi la nit i rentar-vos els
peus. Després, al matí, us llevareu i continuareu el vostre camí». Ells respongueren:
«No, passarem la nit a la plaça». [3] Però va insistir tant, que hi van anar i van entrar a
casa seva. Els va preparar un bon convit, va coure pans sense llevat i van menjar.

[4] No s'havien encara retirat a descansar, que els homes de la població, la gent de
Sodoma, dels joves als vells, tot el poble sense excepció, assetjaren la casa. [5] Cridaren
Lot i li digueren: «¿On són els homes que han vingut aquest vespre a casa teva? Treu-
nos-els perquè n'abusem». [6] Lot va sortir a trobar-los a l'entrada i, tancant la porta
darrera seu, [7] els digué: «Per favor, germans meus, no feu aquesta maldat! [8] Escolteu:
tinc dues filles que encara no han conegut home. Us les duré perquè els feu el que us
sembli; però no em feu res a aquests homes, que per això han vingut a l'ombra de casa
meva». [9] Però ells li respongueren: «Fora d'aquí! L'únic que ha vingut com a foraster, i
vol fer de jutge! Doncs, ara et farem més mal a tu que no pas a ells!» L'empenyeren fort
i s'acostaren amb l'intent d'esbotzar la porta. [10] Però els homes van treure el braç, van fer
entrar Lot cap a ells dins la casa i tancaren la porta. [11] Quant als homes de fora l'entrada
de la casa, els colpiren de ceguesa, del més petit fins al més gran, de manera que no
podien arribar a trobar l'entrada.

[12] Els homes digueren a Lot: «Qui et queda encara aquí? Els teus fills i les teves
filles, fes-los sortir d'aquest lloc, així com tot allò que tens a la població, [13] que anem a
destruir aquest lloc: és gran el clam contra ells a la presència de Jahvè, i Jahvè ens ha
enviat per exterminar-los». [14] Lot anà a parlar als seus gendres, els qui s'havien de casar
amb les seves filles: «Amunt, sortiu d'aquest lloc, que Jahvè exterminarà la ciutat».
Però —46→ els seus gendres es pensaren que bromejava.

[15] A trenc d'alba, els àngels van instar Lot: «Alça't, pren la teva muller i les teves
dues filles que són aquí, no fos cas que morissis per la maldat de la ciutat». [16] I com que
ell ronsejava, els homes el prengueren de la mà, així com també la seva muller i les
seves filles, per compassió de Jahvè envers ell, el feren sortir i el deixaren fora de la
ciutat. [17] Mentre el duien fora digueren: «Salva't, per la teva vida! No miris pas cap
enrera ni t'entretinguis enlloc de la plana. Salva't a la muntanya, no fos cas que
morissis!» [18] Lot els va respondre: «No, senyors meus. [19] El vostre servent ha trobat
gràcia a la vostra presència, i m'heu mostrat una gran misericòrdia salvant-me la vida.
Però jo no puc salvar-me a la muntanya sense que m'atrapi la desgràcia i morí. [20] Mireu
aquesta ciutat, bastant a prop per a refugiar-s'hi, i és ben poca cosa! Deixeu-m'hi salvar
—¿no és ben poca cosa?—, i així podré viure». [21] Li respongué: «Mira: fins en això et
vull complaure, no destruint la ciutat de què em parles. [22] Salva-t'hi, ràpid, que no puc fer
res fins que hi hagis arribat». Per això, han donat a la població el nom de Segor.

23 El sol sortia damunt la terra, i Lot arribava a Segor, 24 quan Jahvè féu ploure sobre
Sodoma i Gomorra sofre i foc que venien de Jahvè des del cel. 25 I va destruir aquestes
ciutats i tota la plana amb tots els habitants de les ciutats i les plantes de la terra. 26 La
dona de Lot va mirar enrera i es va convertir en una columna de sal.

27 Abraham va anar de bon matí a l'indret on havia estat davant Jahvè. 28 Va guaitar
cap a Sodoma i Gomorra i tota la plana, i veié la fumera de la terra que pujava com la
fumera d'un forn. 29 Així, quan Déu va destruir les ciutats de la plana, les ciutats on Lot
habitava, es va recordar d'Abraham i féu sortir Lot d'enmig de l'estrall.

Origen dels moabites i dels ammonites[45] **.**— 30 Lot se'n pujà de Segor i s'establí
amb les seves dues filles a la muntanya, perquè tenia por de quedar-se a Segor. Es va
instal·lar en una cova, —47→ ell i les seves dues filles. 31 La gran digué a la petita:
«El pare és vell, i no hi ha cap home al país perquè es pugui unir amb nosaltres com fa
tot el món. 32 Vine, fem beure vi al pare i dormim amb ell; així obtindrem una
descendència del pare». 33 Aquella nit, doncs, van fer beure vi al seu pare, i la gran va
dormir amb ell, que no s'adonà de quan ella es va ajeure ni de quan es va alçar. 34
L'endemà, la gran digué a la petita: «Anit he dormit amb el pare; fem-li beure vi també
aquesta nit, i vés a dormir amb ell; així obtindrem una descendència del pare». 35 Van fer
beure vi al seu pare també aquella nit, i la petita va dormir amb ell, que no s'adonà de
quan ella es va ajeure ni de quan es va alçar. 36 I totes dues filles de Lot van quedar
embarassades del seu pare. 37 La gran va tenir un fill i li va posar Moab. És el pare dels
moabites d'avui. 38 La petita també va tenir un fill i li va posar Ben-Ammí. És el pare
dels ammonites d'avui.

20 **Abraham i Sara a Guerara.**— 1 Abraham va partir d'allà cap al país del
Nègueb i es va quedar entre Cadés i Sur. I visqué com a foraster a Guerara. 2 Com que
Abraham va dir de la seva dona Sara: «És la meva germana», Abimèlec, el rei de
Guerara, va fer anar a buscar Sara. 3 Però Déu es presentà a Abimèlec de nit en un somni
i li digué: «Moriràs a causa de la dona que has pres, perquè és casada». 4 Abimèlec, que
encara no se li havia atansat, respongué: «Senyor, ¿és que voleu matar gent innocent? 5
¿No em va dir ell: «És la meva germana», i ella també: «És el meu germà?» És amb
simplicitat de cor i amb mans pures que he fet això!» 6 Déu li respongué en el somni:
«Jo també ho sé, que has obrat així amb simplicitat de cor, i fins jo mateix no t'he
permès que la toquessis. 7 Torna, doncs, la muller d'aquest home, que és un profeta, i ell
intercedirà per tu perquè visquis. Però, si no la tornes, sàpigues que moriràs tu i tots els
teus.» 8 Abimèlec es va llevar de bon matí, va cridar tots els seus servents i els contà
totes aquestes coses. I els homes —48→ van agafar molta por.

9 Després Abimèlec va cridar Abraham i li digué: «Què ens has fet? ¿En què t'he
ofès, que hagis fet recaure damunt meu i damunt el meu reialme una culpa tan greu?
M'has fet coses que no s'han de fer». 10 Abimèlec continuà dient a Abraham: «¿Què et
proposaves obrant d'aquesta manera?» 11 Abraham respongué: «Jo em vaig dir: com que
en aquest indret no hi ha segurament cap temor de Déu, em mataran a causa de la meva
dona. 12 A més, és veritat que és germana meva, filla del meu pare, encara que no de la
meva mare, i ha esdevingut la meva dona. 13 Quan Déu em va fer errar lluny de la casa
del meu pare, li vaig dir, «Em faràs aquest favor: a tot arreu on anirem, digues de mi:
«És el meu germà».

14 Aleshores Abimèlec va prendre ovelles i vaques, criats i criades, i els va donar a
Abraham, i li va tornar la seva muller Sara. 15 Abimèlec digué encara: «Aquí tens el meu
país davant teu. Estableix-te allà on et sembli bé». 16 I a Sara, li digué: «Aquí tens mil
peces de plata que dono al teu germà. Això et serà com un vel als ulls de tots els qui
estan amb tu, i quedaràs justificada». 17 Abraham va pregar Déu, i Déu va guarir
Abimèlec, la seva dona i les seves criades, i van tenir fills; 18 ja que Jahvè havia fet
estèrils les dones de la casa d'Abimèlec a causa de Sara, la muller d'Abraham.

21 Naixement d'Isaac. 1 Jahvè visità Sara tal com havia dit, i va complir en ella
allò que havia promès. 2 Sara va quedar embarassada i va donar un fill a Abraham a les
seves velleses, just al temps que Déu li havia predit. 3 Abraham va posar el nom d'Isaac
al fill que li havia nascut, que Sara li havia infantat. 4 Després Abraham va circumcidar
el seu fill Isaac, quan tenia vuit dies, tal com Déu li havia manat. 5 Abraham tenia cent
anys quan li va néixer el seu fill Isaac. 6 Sara digué: «Déu m'ha fet riure; tothom qui ho
sàpiga es riurà de mi». 7 Digué encara: «Qui ho havia de dir a Abraham, que Sara
alletaria fills! I li he donat un —49→ fill a les seves velleses». 8 L'infant va créixer i
fou desmamat. Abraham va fer un gran convit el dia que Isaac fou desmamat.

Isaac i Ismael.— 9 Sara veié que el fill que l'egípcia Hagar havia infantat a
Abraham jugava amb el seu fill Isaac, 10[46] i digué a Abraham: «Treu aquesta criada amb
el seu fill, que el fill d'aquesta criada no ha de ser hereu amb el meu fill Isaac». 11 La
cosa va desplaure molt a Abraham a causa del seu fill. 12[47] però Déu li digué: «No et
sàpiga greu pel teu fill ni per la teva criada. Fes cas de tot el que Sara et diu, que és per
Isaac que una descendència perpetuarà el teu nom. 13 Però del fill de la teva criada,
també en faré un gran poble, perquè és del teu llinatge.» 14 Abraham es llevà de bon
matí, prengué pa i un odre d'aigua, que donà a Hagar, li posà el nen a les espatlles i la va
treure. Ella se'n va anar i errava pel desert de Beer-Sabé. 15 Quan es va esgotar l'aigua de
l'odre, deixà el nen sota una bardissa 16 i se'n va anar a asseure's al davant a la distància
d'un tret d'arc, tot dient-se: «No vull veure morir el nen». Es va asseure, doncs, al
davant, i el nen es posà a cridar i a plorar.

17 Déu va escoltar la veu del minyó, i l'àngel de Déu cridà Hagar del cel estant i li
digué: «Què tens, Hagar? No tinguis por, que Déu ha escoltat la veu del petit on es
troba. 18 Aixeca't, pren el petit i agafa'l fort de la mà, que en faré un gran poble». 19 Déu li
obrí els ulls, i va veure un pou d'aigua. Anà a omplir l'odre d'aigua i donà de beure al
minyó.

20 Déu era amb el minyó, anà creixent i va habitar al desert, i fou tirador d'arc. 21 Va
habitar al desert de Faran, i la seva mare li va buscar una dona al país d'Egipte.

Aliança d'Abraham i Abimèlec a Beer-Sabé.— 22 Per aquell temps, Abimèlec,
amb Ficol, el cap del seu exèrcit, digué a Abraham: «Déu és amb tu en tot allò que fas. 23
Doncs, jura'm aquí per Déu que no em trairàs ni a mi, ni el meu llinatge, ni la meva
descendència, sinó que tindràs per mi i per tot el país on —50→ has vingut com a
foraster la mateixa benvolença amb què jo t'he tractat». 24 Abraham respongué: «T'ho
juro». 25 Abraham, però, féu retret a Abimèlec a propòsit d'un pou d'aigua que els homes
d'Abimèlec li havien usurpat. 26 Abimèlec respongué: «No sé pas qui pot haver fet això.
Ni tu mateix m'ho havies dit, ni jo n'he sabut res fins avui». 27 Aleshores Abraham
prengué ovelles i vaques, les donà a Abimèlec, i tots dos van concloure una aliança. 28
Però Abraham va separar set anyells del ramat. 29 Abimèlec preguntà a Abraham: «¿Què

hi fan aquí aquests set anyells que has posat a part?» [30] Respongué: «És perquè acceptis
de la meva mà aquests set anyells, a fi que em siguin un testimoniatge que he cavat
aquest pou». [31] Per això, aquell lloc fou anomenat Beer-Sabé, perquè tots dos hi van
prestar jurament. [32] Van concloure, doncs, una aliança a Beer-Sabé. Després Abimèlec i
Ficol, el cap del seu exèrcit, es van alçar i se'n tornaren al país dels filisteus. [33] Abraham
va plantar un tamariu a Beer-Sabé i va invocar-hi el nom de Jahvè, Déu etern[48] . [34]
Abraham va habitar molt de temps com a foraster al país dels filisteus.

22 Sacrifici d'Isaac.— [1] Després d'aquests fets, Déu posà a prova Abraham i li
digué: «Abraham, Abraham!» Ell respongué: «Aquí em teniu». [2] Digué: «Pren el teu fill
únic que estimes, Isaac, vés al país de Morià i sacrifica'l allà en holocaust dalt d'una
muntanya que t'indicaré». [3] Abraham es llevà de bon matí, va ensellar l'ase i prengué
amb ell dos dels seus mossos i el seu fill Isaac. Va estellar la llenya de l'holocaust i es
posà en camí cap a l'indret que Déu li havia dit. [4] El tercer dia, Abraham, alçant la vista,
veié l'indret de lluny. [5] Abraham digué als seus mossos: «Quedeu-vos aquí amb l'ase,
mentre jo i el nen ens arribem fins allà. Adorarem i tornarem cap a vosaltres».

[6] Abraham agafà la llenya de l'holocaust i la posà al damunt del seu fill Isaac,
prengué a la mà el foc i el ganivet, i tots dos plegats es posaren a caminar. [7] Isaac digué
al seu pare: «Pare!» Respongué: «Sí, fill». Digué: —51→ «Bé, aquí hi ha el foc i la
llenya, però on és l'anyell per a l'holocaust?» [8] Abraham contestà: «Déu es proveirà de
l'anyell per a l'holocaust, fill meu». I continuaren caminant plegats. [9] Un cop arribats a
l'indret que Déu li havia indicat, Abraham hi bastí l'altar i hi va estendre la llenya.
Després lligà el seu fill Isaac i el posà damunt l'altar, sobre la llenya. [10] Abraham allargà
la mà i prengué el ganivet per degollar el seu fill. [11] Però l'àngel de Jahvè el cridà des del
cel: «Abraham! Abraham!» Respongué: «Aquí em teniu». [12] Ell digué: «No allarguis la
mà contra el minyó, no li facis res! Ara sé que tems Déu: no m'has refusat el teu fill
únic». [13] Abraham alçà la vista i veié un be amb les banyes entortolligades en un matoll.
Anà a prendre el be i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. [14] Abraham posà a
aquell lloc el nom de Jahvè-Iré; per això, avui diuen: «Dalt la muntanya, Jahvè es deixa
veure».

[15] L'àngel de Jahvè cridà Abraham des del cel per segona vegada [16] i li digué: «Juro
per mi mateix, paraula de Jahvè, que, perquè has fet això i no m'has refusat el teu fill
únic, [17] t'ompliré de benediccions i multiplicaré la teva posteritat com les estrelles del cel
i com la sorra de la vora del mar, i la teva posteritat conquerirà la porta dels seus
enemics. [18] Per la teva posteritat es beneiran tots els pobles de la terra, perquè has obeït
la meva paraula». [19] Després Abraham se'n tornà cap als seus mossos; i es posaren en
camí tots plegats cap a Beer-Sabé. Abraham residí a Beer-Sabé.

Descendència de Nahor. [20] Després d'aquests fets, van anunciar a Abraham aquesta
nova: «Melcà, també ella, ha donat fills al teu germà Nahor: [21] Hus, el seu primogènit, el
seu germà Buz, Camuel, pare d'Aram, [22] Càsed, Azau, Peldàs, Jadlaf i Batuel». [23] Batuel
fou pare de Rebeca. Aquests vuit són els que Melcà va infantar a Nahor, germà
d'Abraham. [24] La seva concubina, que es deia Romà, també va infantar Tabec, Gaham,
Tahas i Maacà.

23 La cova de Macpelà, tomba dels patriarques. —52→ — [1] La vida de Sara
durà cent vint-i-set anys, [2] i va morir a Cariat-Arbé, això és, Hebron, al país de Canaan.

Abraham anà a fer el dol per Sara i a plorar-la. [3] Després s'aixecà de davant del seu mort
i digué als hitites: [4] «Sóc un foraster i un hoste enmig vostre. Doneu-me un sepulcre
entre vosaltres perquè pugui aixecar i enterrar el meu mort». [5] Els hitites respongueren a
Abraham: [6] «Escolta'ns, senyor: ets un príncep de Déu entre nosaltres. Enterra el teu
mort al millor dels nostres sepulcres. Cap de nosaltres no et refusarà el seu sepulcre
perquè puguis enterrar el teu mort».

[7] Abraham es va alçar i, inclinant-se davant la gent del país, els hitites, [8] els digué:
«Si consentiu que aixequi i enterri el meu mort, escolteu-me i intercediu per mi davant
d'Efron, el fill de Sehor, [9] perquè em cedeixi la cova de Macpelà, que és propietat seva,
la que es troba a l'extrem del seu camp. Que me la cedeixi pel seu valor en diner com a
sepulcre en propietat entre vosaltres». [10] Precisament Efron seia enmig dels hitites.
Aleshores Efron, l'hitita, respongué així a Abraham, sentint-ho els altres hitites, tothom
qui entrava per la porta de la ciutat: [11] «No, senyor, escolta'm! Et dono el camp i et dono
també la cova que hi ha; et faig aquest do davant dels fills del meu poble. Enterra el teu
mort».

[12] Abraham, inclinant-se davant la gent del país, [13] digué a Efron, sentint-ho la gent
del país: «Però, si tu... Però escolta'm: pagaré el preu del camp, acceptame'l, i hi
enterraré el meu mort». [14] Efron respongué a Abraham: [15] «Escolta'm, senyor: ¿què és
entre jo i tu una terra de quatre-cents sicles de plata? Enterra, doncs, el teu mort». [16]
Abraham donà el seu consentiment a Efron, i li pesà la plata que havia dit sentint-ho els
hitites, o sia, quatre-cents sicles de plata corrent al mercat.

[17] Així, el camp d'Efron a Macpelà, al bell davant de Mambré, el camp i la seva
cova i tots els arbres del camp, que es troben entorn de tot el seu terme, [18] passaren a
Abraham en propietat a la vista dels hitites, de tothom qui entrava —53→ per les
portes de la ciutat. [19] Després Abraham va enterrar la seva dona Sara a la cova del camp
de Macpelà, al bell davant de Mambré, això és Hebron, al país de Canaan. [20] Així, el
camp i la cova que hi ha passaren dels hitites a Abraham com a sepulcre en propietat.

24 **Matrimoni d'Isaac.**— [1] Abraham era vell, carregat d'anys, i Jahvè l'havia
beneït en tot. [2] Abraham digué al servent més vell de casa seva, l'administrador de tots
els seus béns. «Posa'm la mà sota la cuixa[49] . [3] Et vull fer jurar per Jahvè, el Déu del cel i
de la terra, que no triaràs una dona per al meu fill d'entre les noies dels cananeus enmig
dels quals habito, [4] sinó que aniràs a la meva terra, a la meva parentela, i triaràs una
dona per al meu fill Isaac». [5] Però el servent li preguntà: «I, si la dona no em volgués
seguir en aquest país, ¿haig de fer tornar el teu fill al país d'on vas sortir?» [6] Abraham li
respongué: «Guarda-te'n prou, de dur allà el meu fill. [7] Jahvè, el Déu del cel i de la terra,
que em va prendre de la casa del meu pare i de la terra de la meva parentela, que em va
parlar i em va jurar: «A la teva posteritat donaré aquest país», ell enviarà el seu àngel
davant teu perquè triïs d'allí una dona per al meu fill. [8] I, si per cas la dona no et volia
seguir, aleshores quedaràs dispensat d'aquest jurament que em fas. Però, sigui com
sigui, no duguis allí el meu fill». [9] Aleshores el servent col·locà la mà sota la cuixa del
seu amo Abraham, i li prestà jurament sobre aquest punt.

[10] El servent prengué deu dels camells del seu amo, i amb tot el bo i millor del seu
amo a les mans, es posà en camí cap a Aram-Nabaraim, la ciutat de Nahor. [11] Fora de la
ciutat, vora el pou, féu agenollar els camells, cap al vespre, a l'hora que les dones surten
a pouar. [12] I digué: «Jahvè, Déu del meu amo Abraham, sigueu-me propici avui i

mostreu la vostra benvolença envers el meu amo Abraham. [13] Aquí em teniu a la vora de
la font mentre les noies del poble surten a pouar aigua. [14] Així, doncs, la noia a qui diré:
«Decanta la gerra perquè —54→ begui», i respondrà: «Beu, i també abeuraré els teus
camells», aquesta serà la que heu destinat al vostre servent Isaac, i en això coneixeré
que heu tingut benvolença envers el meu amo».

[15] Encara no havia acabat de parlar, que Rebeca, filla de Batuel, que era fill de
Melcà, la muller de Nahor, germà d'Abraham, sortia amb la gerra a l'espatlla. [16] La noia
era molt bonica, soltera, i cap home encara no l'havia coneguda. Baixà a la font, va
omplir la gerra i se'n tornà amunt. [17] El servent féu una correguda cap al seu davant i
digué: «Deixa'm beure, si et plau, una mica d'aigua de la teva gerra». [18] Ella respongué:
«Beu, senyor». I abaixà tot seguit la gerra sobre el braç i li donà de beure. [19] Quan hagué
acabat de donar-li de beure, afegí: «Vaig a pouar també per als teus camells fins que
s'hagin ben abeurat». [20] S'afanyà a buidar la gerra a l'abeurador, va córrer cap al pou a
pouar i va pouar per a tots els camells. [21] Entretant, l'home la contemplava en silenci, tot
preguntant-se si Jahvè havia donat èxit o no al seu viatge.

[22] Quan els camells van acabar de beure, l'home prengué una anella d'or d'un pes de
mig sicle, que li col·locà al nas, i, als braços, dos braçalets d'un pes de deu sicles d'or, [23] i
li preguntà: «De qui ets filla? Digue'm, si et plau: ¿hi ha lloc per a nosaltres a casa del
teu pare per a passar la nit?» [24] Ella respongué: «Sóc la filla de Batuel, el fill que Melcà
va donar a Nahor. [25] De palla i de farratge, en tenim força a casa, i també lloc per a
passar la nit». [26] Aleshores l'home es va prosternar i va adorar Jahvè [27] tot dient: «Beneït
sigui Jahvè, el Déu del meu amo Abraham, que no ha refusat la seva benvolença i la
seva fidelitat a la casa dels germans del meu amo».

[28] La noia va córrer a contar aquestes coses a casa de la seva mare. [29] Rebeca tenia
un germà que es deia Laban. Aquest va córrer cap a fora trobar l'home a la font. [30] Des
que va veure l'anella i els braçalets als braços de la seva germana, i que va sentir que
Rebeca deia: «Així m'ha parlat aquest home», se n'anà cap a l'home, que estava prop
dels camells a —55→ la font, [31] i li digué: «Entra, beneït de Jahvè. ¿Com et quedes a
fora? Tinc la casa endreçada i lloc per als camells». [32] L'home va entrar a la casa i va
desguarnir els camells. Donaren palla i farratge als camells, i aigua perquè ell i els
homes que l'acompanyaven es rentessin els peus. [33] Després li presentaren menjar, però
ell digué: «No menjaré que no hagi dit el que haig de dir». Laban respongué: «Parla».

[34] Ell digué: «Jo sóc servent d'Abraham. [35] Jahvè ha omplert el meu amo de
benediccions, i ha arribat a ser molt ric: li ha donat ovelles i bous, plata i or, criats i
criades, camells i ases. [36] Sara, la muller del meu amo, a les seves velleses, li va donar un
fill a qui ha passat tot el que té. [37] El meu amo m'ha fet jurar: «No triaràs una dona per al
meu fill d'entre les noies dels cananeus al país dels quals habito, [38] sinó que aniràs a la
casa del meu pare, a la meva família, i triaràs una dona per al meu fill». [39] Jo vaig dir
aleshores al meu amo: «Potser la dona no em seguirà». [40] Ell em va contestar: «Jahvè, en
presència del qual he viscut, enviarà el seu àngel amb tu i farà reeixir el teu viatge
perquè triïs per al meu fill una dona de la meva família i de la casa del meu pare. [41] Quan
hagis arribat a la meva família, aleshores quedaràs lliure de la meva maledicció. Si no te
la cedeixen, quedaràs lliure de la meva maledicció». [42] Avui, doncs, he arribat a la font i
he dit: «Jahvè, Déu del meu amo Abraham, si voleu fer reeixir el viatge que estic fent, [43]
aquí em teniu a la vora de la font. Així, doncs, la noia que sortirà a pouar i a qui diré:
«Deixa'm beure una mica d'aigua de la teva gerra», [44] i respondrà: «Beu tu, i també

abeuraré els teus camells», aquesta serà la dona que Jahvè ha destinat al fill del meu
amo. 45 Encara no havia jo acabat de parlar interiorment, que Rebeca surt amb la gerra a
l'espatlla. Baixa a la font i poua. Jo li dic: «Deixa'm beure, si et plau». 46 Tot seguit ha
abaixat la gerra de damunt seu tot dient: «Beu, i també abeuraré els camells». He begut,
i ella ha abeurat també els camells. 47 Després li he preguntat: —56→ «De qui ets
filla?» I ella ha contestat: «Sóc la filla de Batuel, el fill de Nahor, que Melcà li va
donar». Aleshores li he col·locat aquesta anella al nas i aquests bracalets als braços. 48
M'he prostrat i he adorat Jahvè, i he beneït Jahvè, el Déu del meu amo Abraham, que
m'ha conduït pel bon camí a triar per al seu fill la filla del germà del meu amo. 49 Ara,
doncs, si esteu disposats a mostrar benvolença i fidelitat al meu amo, indiqueu-m'ho; si
no, indiqueu-m'ho també, i em giraré a dreta o a esquerra».

50 Laban i Batuel respongueren: «La cosa ve de Jahvè: no podem dir-te ni sí ni no. 51
Mira, Rebeca és aquí davant teu: pren-la i vés. Que sigui la dona del fill del teu amo, tal
com Jahvè ha dit». 52 Quan el servent d'Abraham va sentir les seves paraules, es
prosternà en terra davant Jahvè. 53 Després tragué objectes de plata i d'or i vestits, que
donà a Rebeca. I oferí també rics presents al seu germà i a la seva mare.

54 Van menjar i van beure, ell i els homes que l'acompanyaven, i van passar la nit.
En llevar-se al matí, digué: «Deixeu-me'n anar a casa del meu amo». 55 El seu germà i la
seva mare van respondre: «Que es quedi la noia amb nosaltres uns quants dies, uns deu;
després, que marxi.» 56 Però ell els digué: «No m'entretingueu. Ja que Jahvè ha fet reeixir
el meu viatge, deixeu-me'n anar a casa del meu amo». 57 Ells respongueren: «Cridem la
noia i preguntem-li què vol fer». 58 Cridaren, doncs, Rebeca i li preguntaren: «¿Vols anar
amb aquest home?» Ella respongué: «Hi aniré».

59 Aleshores van acomiadar la seva germana Rebeca, amb la seva dida, el servent
d'Abraham i els seus homes. 60 Van beneir Rebeca i li digueren: «O germana nostra, que
arribis a ser milers de miríades, i que la teva descendència, conquereixi la porta dels
seus enemics!» 61 Rebeca i les seves criades s'aixecaren, muntaren dalt dels camells i van
seguir l'home. El servent prengué Rebeca i se n'anà.

62 Justament Isaac, que habitava al país del Nègueb, havia anat al desert de Beer-
Lahai-Roí. 63 Isaac, doncs, —57→ va sortir al camp a passejar cap al caient de la
tarda. Alçà la vista i veié uns camells que venien. 64 Rebeca, aixecant el ulls, va veure
Isaac. Baixà del camell 65 i preguntà al servent: «¿Qui és aquell home que ve pel camp al
nostre encontre?» El servidor respongué: «És el meu amo». Aleshores ella prengué el
vel i es va cobrir. 66 El servent va contar a Isaac tot allò que havia fet. 67 Isaac va introduir
Rebeca a la tenda de la seva mare Sara: la prengué, va esdevenir la seva dona i la va
estimar. I Isaac es va consolar de la mort de la seva mare.

25 Descendència d'Abraham i Queturà. 1 Abraham prengué encara una dona
que es deia Queturà. 2 Li va infantar Zamran, Jecsan, Madan, Madian, Jesboc i Sul. 3
Jecsan engendrà Xabà i Dadan. Els fills de Dadan foren els asurites, els latusites i els
laomites. 4 Els fills de Madian: Efà, Éfer, Henoc, Abidà i Eldaà. Tots aquests són fills de
Queturà.

5 Abraham va donar tots els seus béns a Isaac. 6 Però als fills de les seves
concubines, els féu presents i, mentre encara vivia, els envià lluny del seu fill Isaac, cap
a l'est, al país d'orient.

Mort d'Abraham.— 7 Aquesta fou la durada de la vida d'Abraham: cent setanta-
cinc anys. 8 Després Abraham va expirar, va morir en bona vellesa, ancià i ple de dies, i
es va unir als seus avantpassats. 9 Els seus fills Isaac i Ismael el van enterrar a la cova de
Macpelà, al camp d'Efron, el fill de Sehor, l'hitita, que es troba enfront de Mambré, 10 el
camp que Abraham havia comprat als hitites. Allà foren enterrats Abraham i la seva
dona Sara. 11 Després de la mort d'Abrabam, Déu va beneir el seu fill Isaac. I Isaac
habità prop de Beer-Lahai-Roí.

Descendència d'Ismael. 12 Aquesta és la descendència d'Ismael, el fill d'Abraham,
que li va donar l'egípcia Hagar, la criada de Sara. 13 Aquests són els noms dels fills
d'Ismael, segons els noms de les seves generacions: el primogènit d'Ismael és Nabaiot;
després Quedar, Adbeel, Mabsam, 14 Masmà, —58→ Dumà, Masà, 15 Hadad, Temà,
Jetur, Nafís i Quedmà. 16 Aquests són els fills d'Ismael i aquests són els seus noms,
segons els seus pobles i els seus campaments, dotze caps de les seves tribus. 17 Aquesta
fou la durada de la vida d'Ismael: cent trenta-set anys. Després va expirar, va morir i es
va unir als seus avantpassats. 18 Va habitar des d'Hevilà fins a Sur, enfront de l'Egipte,
anant cap a Assur. Es va establir davant de tots els seus germans.

Història d'Isaac i de Jacob (Gn. 25,19-37,1)

Naixement d'Esaú i de Jacob.— 19 Aquesta és la història d'Isaac, el fill
d'Abraham. Abraham engendrà Isaac. 20 Isaac tenia quaranta anys quan prengué per
muller Rebeca, la filla de Batuel, l'arameu de Fadan-Aram, i germana de Laban,
l'arameu. 21 Isaac va pregar Jahvè a favor de la seva dona, que era estèril. Jahvè el va
escoltar, i la seva dona Rebeca va quedar embarassada. 22 Però els fills s'entretopaven al
seu ventre. Ella deia: «Si és així, per què viure?» Aleshores se n'anà a consultar Jahvè, 23
que li va respondre: «Hi ha dues nacions al teu ventre; dos pobles, sortits de les teves
entranyes, se separaran; l'un serà més fort que l'altre, i el més gran. servirà el més petit».

24 Quan arribà el temps de deslliurar, portava bessons al ventre. 25 Va sortir el
primer, roig, tot ell com un mantell pelut: l'anomenaren Esaú. 26 Després va sortir el seu
germà agafant amb la mà el taló d'Esaú: l'anomenaren Jacob. Isaac tenia seixanta anys
quan van néixer[50] . 27 Els nois van créixer. Esaú va esdevenir un expert caçador, un home
de l'estepa. Jacob era un home senzill, que vivia en tendes. 28 Isaac preferia Esaú, perquè
la caça era del seu gust. Rebeca, en canvi, preferia Jacob.

Esaú es ven el seu dret de primogenitura.— 29 Un dia, Jacob aparellava un
menjar, quan Esaú tornà del camp tot fatigat. 30 Esaú digué a Jacob: «Per favor, deixa'm
menjar una mica d'això vermell: estic esgotat» —59→ —per això, li donaren el nom
d'Edom—. 31 Jacob li respongué: «Ven-me ara mateix el teu dret de primogenitura». 32
Esaú contestà: «M'estic morint; de què em servirà la primogenitura?» 33 Jacob continuà:
«Jura-m'ho ara mateix». Ell li va fer jurament, i va vendre el seu dret de primogenitura a
Jacob. 34 Aleshores Jacob donà a Esaú pa i llenties. Va menjar i va beure, s'alçà i se
n'anà. Així menyspreà Esaú la primogenitura.

26 **Isaac a Guerara.**— [1] Hi hagué una fam al país —a més de la primera fam que hi hagué en temps d'Abraham—, i Isaac se n'anà a Guerara a trobar Abimèlec, el rei dels filisteus. [2] Jahvè se li aparegué i li va dir: «No baixis a l'Egipte; queda't al país que et diré. [3] Viu com a foraster en aquesta terra, i jo seré amb tu i et beneiré. Ja que és a tu i a la teva posteritat que donaré totes aquestes contrades, i mantindré el jurament que vaig fer al teu pare Abraham. [4] Multiplicaré la teva descendència com les estrelles del cel i li donaré totes aquestes contrades, i per la teva posteritat es beneiran totes les nacions de la terra; [5] perquè Abraham va escoltar la meva veu i va observar els meus preceptes, els meus manaments, els meus decrets i les meves lleis». [6] Així, Isaac va habitar a Guerara.

[7] Com que els homes del lloc li feien preguntes sobre la seva dona, va respondre: «És la meva germana». Tenia por que, si deia: «És la meva dona», no el matessin a causa de Rebeca, perquè era bonica. [8] Era allí ja feia una llarga temporada, quan Abimèlec, el rei dels filisteus, guaitant una vegada per la finestra, va veure Isaac que feia festes a la seva dona Rebeca. [9] Llavors Abimèlec va cridar Isaac i li digué: «Tanmateix és la teva dona! ¿Com és que has dit: «És la meva germana?» Isaac li respongué: «És que jo em deia: No fos cas que morís per causa d'ella». [10] Abimèlec continuà: «¿Per què t'has portat així amb nosaltres? Per poc, algú del poble dorm amb la teva dona, i ens carregues una culpa al damunt». [11] Aleshores Abimèlec donà aquesta ordre a tot el poble: «Qui toqui aquest home o la seva muller morirà».

—60→

Prosperitat d'Isaac.— [12] Isaac va sembrar en aquell país i va collir aquell any el cent per u. Jahvè el va beneir, [13] i l'home s'enriquí, i s'anà enriquint fins a fer-se molt ric. [14] Tenia ramats d'ovelles i ramats de bous, així com un servei nombrós: els filisteus l'envejaven. [15] Per això, els filisteus van cegar i van omplir de terra tots els pous que els criats del seu pare havien cavat en vida del seu pare Abraham. [16] Abimèlec digué a Isaac: «Vés-te'n de prop nostre, que t'has fet molt més poderós que nosaltres».

Els pous del desert.— [17] Isaac, doncs, va partir d'allà, va acampar a la vall de Guerara i hi va habitar. [18] Isaac va tornar a cavar els pous cavats en vida del seu pare Abraham, que els filisteus havien cegat després de la mort d'Abraham, i els donà els mateixos noms que el seu pare els havia donats. [19] En cavar els criats d'Isaac en el torrent, hi trobaren un pou d'aigua viva. [20] Llavors els pastors de Guerara es posaren a disputar amb els pastors d'Isaac: «L'aigua és nostra!», deien. Isaac donà al pou el nom d'Ésec, per la brega que li havien mogut. [21] Van cavar un altre pou, i també van disputar per causa d'ell; per això, li donà el nom de Sitnà. [22] Aleshores se n'anà. d'allí i va cavar un altre pou, pel qual ja no hi hagué cap més disputa. L'anomenà Rehobot i digué: «Ara sí, que Jahvè ens ha donat camp lliure a fi que prosperem en el país.»

Aparició de Jahvè a Beer-Sabé.— [23] D'allí va pujar cap a Beer-Sabé. [24] Jahvè se li aparegué aquella nit i li va dir: «Jo sóc el Déu del teu pare Abraham. No temis, que jo sóc amb tu: et beneiré i multiplicaré la teva descendència per amor d'Abraham, el meu servent». [25] Ell hi va bastir un altar i va invocar el nom de Jahvè. Va plantar allí la tenda, i els criats d'Isaac li van cavar un pou.

Aliança d'Isaac amb Abimèlec.— [26] Abimèlec, acompanyat del seu amic Ocozat i de Ficol, el cap del seu exèrcit, vingué a trobar-lo des de Guerara. [27] Isaac els digué: «¿Per què em veniu a trobar, vosaltres que m'avorriu —61→ i que em vau treure de

casa vostra?» [28] Respongueren: «Hem vist massa clar que Jahvè és amb tu, i ens hem dit:
«Hi podria haver un jurament entre nosaltres i tu». Establim, doncs, una aliança amb tu:
[29] Tu no ens faràs cap mal, de la mateixa manera que nosaltres no t'hem tocat, sinó que
no t'hem fet més que bé i t'hem deixat marxar en pau. Tu, ara, ets un beneït de Jahvè». [30]
Aleshores els féu un convit, i menjaren i begueren. [31] Es van llevar de bon matí i es van
prestar jurament l'un a l'altre. Isaac els va acomiadar, i se'n van anar en pau de casa
seva. [32] Aquell mateix dia, els criats d'Isaac vingueren a informar-lo sobre el pou que
havien cavat i li digueren: «Hem trobat aigua». [33] Donà al pou el nom de Sabé; d'aquí el
nom de la població, Beer-Sabé, fins al dia d'avui.

Les dones hitites d'Esaú.— [34] Quan Esaú tenia quaranta anys, prengué per mullers
Judit, filla de Beerí, l'hitita, i Basemat, filla d'Elon, l'hitita. [35] Foren motiu d'amarguesa
per a Isaac i Rebeca.

27 Jacob es fa seva la benedicció d'Isaac[51] **.** [1] Isaac s'havia fet vell, i els ulls se li
havien afeblit fins al punt que ja no hi veia. Va cridar el seu fill gran Esaú i li digué:
«Fill meu!» Respongué: «Maneu». [2] Continuà: «Mira, ja sóc vell i no sé el dia de la
meva mort. [3] Pren, doncs, ara les teves armes, el buirac i l'arc, vés al camp i caça'm una
peça. [4] Fes-me'n un plat del meu gust i porta-me'l perquè en mengi i, així, et pugui
beneir abans no em mori». [5] Rebeca escoltava mentre Isaac parlava al seu fill Esaú.
Aquest se n'anà al camp a caçar una peça per al seu pare.

[6] Rebeca va dir al seu fill Jacob: «Escolta, acabo de sentir el teu pare que deia al teu
germà Esaú: [7] «Porta'm un peça i fes-me'n un plat perquè en mengi i et pugui beneir
davant de Jahvè abans no em mori». [8] Ara, doncs, fill meu, escolta'm i fes el que et
mano. [9] Vés al ramat i porta-me'n dos bons cabridets, i en faré un plat per al teu pare del
seu gust. [10] Tu el presentaràs al teu pare, i ell en menjarà i, així, et beneirà abans de
morir». [11] Jacob respongué —62→ a la seva mate Rebeca: «Mireu que el meu germà
Esaú és pelut, i jo, fi. [12] Potser el pare em palparà, i quedaré als seus ulls com un
mentider, i m'atrauré al damunt la maledicció en lloc de la benedicció». [13] Però la seva
mare li replicà: «Que caigui damunt meu la teva maledicció, fill meu. Tu escolta'm
només i vés a buscar-m'ho». [14] Anà a buscar-ho i ho portà a la seva mare, la qual va
aparellar un plat del gust del seu pare. [15] Després Rebeca prengué els millors vestits del
seu fill gran Esaú, que guardava a casa, i els posà al seu fill petit Jacob. [16] Amb les pells
dels cabridets, va cobrir-li les mans i la part fina del coll. [17] Acabat, posà a les mans del
seu fill Jacob el menjar i el pa que havia aparellat.

[18] Llavors anà a trobar el seu pare i li digué: «Pare!» Li respongué: «Digues. Qui
ets, fill meu?» [19] Jacob digué al seu pare: «Sóc Esaú, el vostre primogènit. He fet tal com
m'heu dit. Alceu-vos, si us plau, seieu i mengeu de la meva caça perquè em pugueu
beneir». [20] Isaac digué al seu fill: «Que n'has trobat aviat, fill meu!» Respongué: «Jahvè,
el vostre Déu, m'ha estat propici». [21] Isaac digué a Jacob: «Acosta't, deixa que et palpi,
fill meu, a veure si ets de debò el meu fill Esaú o no». [22] Jacob s'atansà al seu pare Isaac.
Aquest el palpà i digué: «La veu és la de Jacob, però les mans són les d'Esaú». [23] No el
va reconèixer, perquè les seves mans eren peludes com les del seu germà Esaú, i el va
beneir. [24] Li preguntà: «De debò ets el meu fill Esaú?» Contestà: «Sí». [25] Li digué:
«Serveix-me, deixa'm menjar de la caça, fill meu, i així et beneiré». El va servir, i va
menjar. Li presentà vi, i en va beure. [26] Acabat, el seu pare Isaac li digué: «Acosta't, fill
meu: besa'm». [27] S'hi va acostar i el va besar. En sentir l'olor dels seus vestits, el va
beneir així:

«Oh, l'olor del meu fill és com l'olor d'un camp que Jahvè ha beneït.
[28] Que Déu et doni la rosada del cel i la ufanor de la terra, abundància de blat i de most.
[29] Que els pobles et serveixin i les nacions es prosternin davant teu.
Que siguis senyor dels —63→ teus germans,
i els fills de la teva mare es prosternin davant teu.
Maleït sigui el qui et maleeixi,
beneït sigui el qui et beneirà!»

[30] Encara Isaac no havia acabat de beneir Jacob, i tot just Jacob havia sortit de davant del seu pare Isaac, que el seu germà Esaú tornà de la cacera. [31] També ell va aparellar un plat i el va presentar al seu pare tot dient-li: «Que el meu pare s'aixequi i mengi de la caça del seu fill, perquè em beneeixi». [32] El seu pare Isaac li preguntà: «Qui ets?» Respongué: «Sóc Esaú, el vostre fill primogènit». [33] Isaac es quedà aleshores terriblement astorat, i preguntà: «¿Qui és, doncs, aquell qui ha caçat una peça i me l'ha portada? He menjat de tot abans que vinguessis i l'he beneït, i quedarà beneït». [34] Quan Esaú va sentir les paraules del seu pare, deixà anar un gran crit ple d'amarguesa i li digué: «Beneïu-me també a mi, pare!» [35] Ell respongué: «El teu germà ha vingut fraudulentament i t'ha pres la benedicció». [36] Esaú digué: «Amb raó li diuen Jacob: aquesta ja és la segona vegada que em suplanta! M'ha pres el dret de primogenitura, i té: ara em pren la benedicció! però no m'heu guardat cap benedicció?» [37] Isaac respongué a Esaú: «L'he constituït senyor teu, li he donat per servents tots els seus germans, l'he proveït de blat i de most. ¿què puc fer encara per tu, fill meu?» [38] Esaú digué al seu pare: «Així, pare, ¿només teniu una sola benedicció? Beneïu-me a mi també, pare!» Isaac callava. Esaú esclatà en sanglots. [39] Aleshores Isaac, prenent la paraula, li digué:

«La teva habitació serà lluny
de la ufanor de la terra,
lluny de la rosada que cau del cel.
[40] Viuràs de la teva espasa
i serviràs el teu germà.
Però quan voldràs, et trauràs del coll el seu jou».

[41] Esaú avorria Jacob a causa de la benedicció que li havia donat el seu pare, i es deia interiorment: «S'acosten els dies del dol del meu pare. Aleshores mataré el meu germà Jacob». [42] Quan van contar a Rebeca les paraules —64→ del seu fill gran Esaú, va cridar el seu fill petit Jacob, i li digué: «Mira, el teu germà vol venjar-se de tu matant-te. [43] Ara, doncs, fill meu, escolta'm, escapa't, fuig cap a Haran, a casa del meu germà Laban. [44] Estigues amb ell una temporada fins que es calmi la ira del teu germà, [45] fins que s'hagi apartat de tu la seva rancúnia i hagi oblidat el que li has fet; aleshores ja t'enviaré a buscar allà. ¿Per què m'haig de veure privada de tots dos en un sol dia?»

Isaac envia Jacob a casa de Laban.— 46 Rebeca va dir a Isaac: «Estic avorrida de
la vida per culpa de les dues hitites. Si Jacob es casa amb una hitita com aquestes, amb
una dona del país, què m'importa viure?»

28 1 Isaac va cridar Jacob, el va beneir i li donà aquesta ordre[52] : «No et casis amb
cap de les noies de Canaan. 2 Alça't, vés a Fadan-Aram, a casa de Batuel, el pare de la
teva mare, i tria't dona d'allí, d'entre les noies de Laban, el germà de la teva mate. 3 Que
El-Saddai et beneeixi, que et faci fructificar i multiplicar perquè esdevinguis un aplec de
pobles. 4 Que t'atorgui la benedicció d'Abraham, a tu i a la teva posteritat amb tu, perquè
posseeixis el país dels teus pelegrinatges, que Déu va donar a Abraham». 5 Isaac va
acomiadar Jacob, i aquest va partir a Fadan-Aram, a casa de Laban, el fill de Batuel,
l'arameu, i germà de Rebeca, la mare de Jacob i d'Esaú.

Nou matrimoni d'Esaú. 6 Esaú s'adonà que Isaac havia beneït Jacob i l'havia
enviat a Fadan-Aram per triar-s'hi dona, i que en beneir-lo li havia donat aquesta ordre:
«No et casis amb cap de les noies de Canaan»; 7 i que Jacob havia obeït el seu pare i la
seva mate i se n'havia anat a Fadan-Aram. 8 Esaú va comprendre aleshores que les noies
de Canaan eren mal vistes del seu pare Isaac. 9 Així, se n'anà a trobar Ismael i, a més de
les dones que tenia, es casà amb Mahelet, filla d'Ismael, el fill d'Abraham, i germana de
Nabaiot.

Somni de Jacob.— 10 Jacob deixà Beer-Sabé i se n'anà a Haran. 11 Arribà en —
65→ un cert indret i va fer-hi nit, perquè el sol ja s'havia post. Prengué una de les
pedres del lloc, la féu servir de capçal i dormí en aquell lloc. 12 Va tenir un somni: hi
havia una escala apuntalada a terra i la punta tocava al cel; àngels de Déu hi pujaven i
baixaven. 13 Jahvè es trobava dret davant seu, i li deia: «Jo sóc Jahvè, el Déu del teu pare
Abraham i d'Isaac. La terra on jeus, te la donaré a tu i a la teva posteritat. 14 La teva
posteritat serà com la pols de la terra. T'expandiràs cap a occident i cap a orient, cap al
nord i cap al migdia. Tots els pobles del món es beneiran per tu i per la teva
descendència. 15 Jo sóc amb tu, jo et guardaré pertot arreu on vagis i et tornaré en aquest
país; no t'abandonaré que no hagi acomplert tot el que t'he dit». 16 Jacob es desvetllà del
seu somni i digué: «De debò, Jahvè és en aquest lloc, i jo no ho sabia». 17 I, ple de por,
continuà: «Que n'és de venerable, aquest lloc! No és altra cosa que la casa de Déu i la
porta del cel». 18 Jacob es llevà de bon matí, prengué la pedra que havia fet servir de
capçal, la dreçà com una estela i hi vessà oli al damunt. 19 I donà el nom de Bet-El a
aquell lloc. Però abans, el nom de la població era Luz. 20 Després Jacob féu aquest vot:
«Si Déu és amb mi i em guarda en aquest viatge que vaig fent, si em procura pa per a
menjar i roba per a vestir, 21 si em fa tornar en pau a casa del meu pare, Jahvè serà el
meu Déu, 22 i aquesta pedra que he dreçat com una estela serà casa de Déu, i de tot allò
que em donareu, us pagaré el delme».

29 **Jacob a casa de Laban.**— 1 Jacob es posà en camí i se n'anà al país dels
orientals. 2 Va veure un pou al mig del camp i prop d'ell tres ramats d'ovelles ajaçats, ja
que els ramats s'abeuraven en aquell pou; però una gran pedra tancava la boca del pou. 3
Quan tots els ramats s'hi havien aplegat, giraven la pedra de damunt la boca del pou,
abeuraven els ramats i tornaven la pedra al seu lloc, damunt la boca del pou. 4 Jacob els
preguntà: «¿D'on sou, germans?» Li respongueren: «Som d'Haran». 5 Els —
66→ preguntà: «¿Que potser coneixeu Laban, el fill de Nahor?» Contestaren: «Prou
que el coneixem». 6 Els demanà: «Està bo?» Respongueren: «Sí. I justament la seva filla

Raquel ve amb el ramat». [7] I els digué: «Encara és molt de dia. Encara no és hora
d'aplegar el bestiar. Abeureu els ramats, i torneu a pasturar». [8] Contestaren: «No podem
fer-ho fins que s'hagin aplegat tots els ramats i hagin girat la pedra de damunt la boca
del pou; aleshores abeurarem els ramats».

[9] Encara parlava amb ells, que Raquel arribà amb el ramat del seu pare; perquè era
pastora. [10] Així que Jacob veié Raquel, la filla de Laban, el germà de la seva mare, i el
seu ramat, s'atansà, girà la pedra de damunt la boca del pou i abeurà el ramat del seu
oncle Laban. [11] Després Jacob va besar Raquel i esclatà en sanglots. [12] Féu saber a Raquel
que era parent del seu pare i fill de Rebeca, i ella va córrer a anunciar-ho al seu pare. [13]
Així que Laban va sentir que es tractava de Jacob, el fill de la seva germana, va córrer a
trobar-lo, el va abraçar, el va omplir de petons i el dugué a casa seva. I Jacob li contà
totes aquestes coses. [14] Laban li digué: «Cert, ets dels meus ossos i de la meva carn».
Jacob es va quedar un mes amb ell.

Matrimoni de Jacob.— [15] Laban digué a Jacob: «¿Perquè ets parent meu m'has de
servir de franc? Digue'm quina ha de ser la teva paga». [16] Laban tenia dues filles: la gran
es deia Lia, i la petita, Raquel. [17] Lia tenia uns ulls apagats; Raquel, en canvi, era bonica
de forma i de cara. [18] Com que Jacob estava enamorat de Raquel, respongué: «Et serviré
set anys per Raquel, la teva filla petita». [19] Laban digué: «Val més que te la doni a tu que
no pas a un altre home. Queda't amb mi».

[20] Jacob, doncs, va servir per Raquel durant set anys, que li semblaren uns quants
dies, de tant que l'estimava. [21] Després Jacob digué a Laban: «Dóna'm la meva dona, que
el meu temps ja s'ha complert, i vull unir-me amb ella». [22] Aleshores Laban va invitar
tota la gent del lloc i féu un convit. [23] Però al vespre prengué —67→ la seva filla Lia i
la dugué a Jacob. I aquest es va unir amb ella. [24] Laban va donar per criada a la seva filla
Lia la seva pròpia criada Zelpà. [25] Al matí, vet aquí que era Lia! Jacob digué a Laban:
«¿Què és això que m'has fet? ¿No és per Raquel que t'he servit? ¿Per què m'has
enganyat?» [26] Laban li contestà: «No és costum a la nostra terra de casar la petita abans
de la gran. [27] Acaba aquesta setmana de noces, i et donaré també l'altra pel servei que em
faràs a casa durant encara set anys més». [28] Jacob ho va fer així: acabà aquella setmana
de noces, i Laban li donà per muller la seva filla Raquel. [29] Laban va donar per criada a
la seva filla Raquel la seva pròpia criada Balà. [30] Jacob es va unir també amb Raquel, i
va estimar Raquel més que Lia. I va servir a casa seva encara set anys més.

Fills de Jacob.— [31] Veient Jahvè que Lia era avorrida, la féu fecunda, mentre que
Raquel restava estèril. [32] Lia va quedar embarassada i va tenir un fill, i li posà el nom de
Rubèn, perquè deia: «Jahvè ha vist la meva aflicció[53] ; ara sí, que el meu marit
m'estimarà». [33] Va quedar embarassada encara i va tenir un fill, i digué: «Jahvè ha
sentit[54] que era avorrida, i per això m'ha donat encara aquest». I li posà Simeó. [34] Va
quedar embarassada un altre cop i va tenir un fill, i digué: «Aquesta vegada el meu
marit estarà molt unit[55] amb mi, perquè li he donat tres fills». Per això, li posà Leví. [35]
Tornà a quedar embarassada i va tenir un fill, i digué: «Ara lloaré[56] Jahvè». Per això li
posà Judà. Aleshores va parar de tenir fills.

30 [1] Raquel, veient que no donava fills a Jacob, se sentí gelosa de la seva germana
i digué a Jacob «Dóna'm fills; si no, em moro!» [2] Jacob s'enfadà amb Raquel i li digué:
«¿Que ocupo potser el lloc de Déu, que t'ha refusat la maternitat?» [3] Ella replicà: «Aquí
tens la meva criada Balà: vés-hi, i que ella infanti damunt dels meus genolls; així jo

també tindré fills d'ella». [4] Li donà, doncs, per muller la seva criada Balà, i Jacob es va
unir amb ella. [5] Balà va quedar embarassada i va donar un fill a Jacob. —68→ [6]
Raquel digué: «Déu m'ha fet justícia[57] i fins m'ha escoltat i m'ha donat un fill». Per això,
li posà Dan. [7] Balà, la criada de Raquel, tornà a quedar embarassada i va donar un segon
fill a Jacob. [8] Raquel digué: «He sostingut lluites sobrehumanes[58] amb la meva germana,
i l'he vençuda». Per això, li posà Neftalí.

[9] Lia, veient que havia parat de tenir fills, prengué la seva criada Zelpà i la donà per
muller a Jacob. [10] Zelpà, la criada de Lia, va donar un fill a Jacob. [11] Lia exclamà: «Quina
bona sort!»[59] I li posà Gad. [12] Zelpà, la criada de Lia, va donar un segon fill a Jacob. [13]
Lia digué: «Quina felicitat, la meva![60] Amb raó les dones em felicitaran». I li posà Aser.

[14] Rubèn va sortir al temps de la sega del blat i trobà mandràgores pel camp i les
dugué a la seva mare Lia. Raquel digué a Lia: «Dóname'n, per favor, de les
mandràgores del teu fill». [15] Però Lia li replicà: «¿No en tens prou, d'haver-me pres el
marit, que encara em vols prendre les mandràgores del meu fill?» Raquel li digué:
«Doncs, bé: que dormi amb tu aquesta nit a canvi de les mandràgores del teu fill». [16]
Quan Jacob tornà del camp al vespre, Lia li sortí a l'encontre dient: «Vindràs amb mi,
que t'he aconseguit a canvi de les mandràgores del meu fill». Així, doncs, va dormir
amb ella aquella nit. [17] Déu va escoltar Lia, i aquesta va quedar embarassada i va donar
un cinquè fill a Jacob. [18] Lia digué: «Déu m'ha donat la paga[61] pel fet d'haver donat la
meva criada al meu marit». I li posà Issacar. [19] Lia tornà encara a quedar embarassada i
va donar un sisè fill a Jacob. [20] Lia exclamà: «Déu m'ha fet un bon present; aquesta
vegada el meu marit viurà amb mi[62] , ja que li he donat sis fills». I li posà Zabuló. [21]
Després va tenir una filla, i li posà Dina.

[22] Aleshores Déu es va recordar de Raquel, la va escoltar i la va fer fecunda. [23] Va
quedar embarassada i va tenir un fill, i digué: «Déu m'ha tret l'oprobi». [24] I li posà Josep,
tot dient: «Que Jahvè m'afegeixi[63] un altre fill».

Prosperitat de Jacob.— [25] Quan Raquel hagué infantat —69→ Josep, Jacob
digué a Laban: «Deixa'm marxar perquè me'n pugui anar a casa, al meu país. [26] Dóna'm
les meves dones, per les quals t'he servit, i els meus fills, i me n'aniré. Ja saps prou el
servei que t'he fet». [27] Laban li respongué: «Si he trobat gràcia als teus ulls... Prou he
endevinat que Jahvè m'ha beneït per causa teva. [28] Per tant, fixa't el teu salari, i te'l
pagaré». [29] Jacob li va dir: «Ja saps prou com t'he servit i el que ha arribat a ser el teu
ramat gràcies a mi, [30] ja que era ben poc el que tenies abans de mi, i ha crescut
enormement, i Jahvè t'ha beneït al meu pas. Ara, doncs, ¿quan podré procurar per la
meva família?» [31] Laban digué: «Què et puc donar?» Jacob contestà: «No cal que em
donis res; si em fas el que et diré, tornaré a pasturar i a guardar el teu ramat. [32] Avui
passaré per entremig del teu ramat. Separa'n cada cap negre d'entre els moltons, i les
clapades i tacades d'entre les cabres. Aquest serà el meu salari. [33] Així, el dia de demà la
meva honestedat respondrà per mi quan vinguis a comprovar el meu salari: tot allò que
no sigui clapat o tacat entre les cabres, o bé negre entre els moltons, serà en mi com
robat». [34] Laban respongué: «Està bé; que sigui tal com dius». [35] Aquell mateix dia separà
els bocs ratllats, totes les cabres clapades i tacades, tot allò que tenia blanc i tot allò que
era negre entre els moltons, i els confià als seus fills. [36] I va posar una distància de tres
jornades entre ell i Jacob. I Jacob pasturava la resta del bestiar de Laban.

37 Jacob prengué vergues tendres d'àlber, d'ametller i de plàtan, i les escorxà en
franges blanques pelant el blanc de damunt les vergues. 38 Posà després les vergues així
escorxades a les piques, als abeuradors on el bestiar anava a abeurar-se, davant del
bestiar, i les bèsties s'acoblaven davant de les vergues i parien menuts ratllats, clapats i
tacats. 40 Després Jacob destriava els moltons i feia girar el bestiar vers allò que era
ratllat i tot allò que era negre entre el ramat de Laban. Així es féu ramats per a ell sol i
no els barrejava amb els de Laban. 41 A més, quan s'acoblaven —70→ els caps
robustos, Jacob posava les vergues davant del bestiar als abeuradors perquè s'acoblessin
davant les vergues. 42 Quan les bèsties eren flaques, no les hi posava. Així les flaques
eren per a Laban, i les robustes, per a Jacob. 43 L'home, doncs, es féu molt ric: tenia mols
ramats, criades i criats, camells i ases.

31 Fugida de Jacob.— 1 Jacob va sentir que els fills de Laban anaven dient:
«Jacob ha pres tot allò que era del nostre pare, i amb el que li pertanyia s'ha fet tota
aquesta fortuna». 2 A més, Jacob s'adonà que Laban no li feia la mateixa cara d'abans. 3
Jahvè digué a Jacob: «Torna-te'n a la terra dels teus pares, a la teva pàtria, que jo seré
amb tu». 4 Aleshores Jacob féu cridar Raquel i Lia al camp, on era el seu ramat, 5 i els
digué: «Veig que el vostre pare no em fa la mateixa cara d'abans, però el Déu del meu
pare ha estat amb mi. 6 Ja sabeu com he servit el vostre pare amb totes les meves forces.
7 I, en canvi, el vostre pare s'ha burlat de mi i ha canviat deu vegades la meva paga; però
Déu no li ha permès que em fes mal. 8 Si ell deia: «Les clapades seran la teva paga»,
totes les bèsties en parien de clapades. Si deia: «Les ratllades seran la teva paga», totes
les bèsties en parien de ratllades. 9 Així Déu ha pres el bestiar del vostre pare i me l'ha
donat a mi. 10 Al temps que les bèsties entren en calor, vaig alçar els ulls i vaig veure en
somni que els bocs que cobrien les bèsties eren ratllats, tacats i clapats. 11 Llavors l'àngel
de Déu em va dir en somni: «Jacob». I jo vaig respondre: «Maneu». 12 Va dir: «Aixeca
els ulls i mira: tots els bocs que cobreixen les bèsties són ratllats, tacats i clapats. Prou
que he vist tot el que Laban t'està fent. 13 Jo sóc el Déu de Bet-El, on vas ungir una estela
i em vas fer un vot. Aixeca't ara, surt d'aquesta terra i torna-te'n a la terra on vas néixer».

14 Raquel i Lia li respongueren: «¿Per ventura tenim encara part i heretatge a la casa
del nostre pare? 15 ¿No ens ha considerat com estrangeres, ja que ens ha venut i s'està
menjant el nostre —71→ preu? 16 Sí, tota la riquesa que Déu ha pres al nostre pare és
ben nostra i dels nostres fills. Fes, doncs, ara tot el que Déu t'ha dit».

17 Jacob s'alçà, féu muntar els seus fills i les seves dones dalt de camells, 18 i
s'endugué tots els seus ramats, tots els béns que posseïa, el bestiar ben guanyat que
havia adquirit a Fadan-Aram, per tornar a casa del seu pare Isaac, al país de Canaan. 19
Com que Laban havia anat a la tosa del seu bestiar, Raquel va robar els ídols
domèstics[64] del seu pare. 20 Jacob va enganyar Laban, l'arameu, no fent-li saber res de la
seva fugida. 21 Va fugir, doncs, amb tot el que tenia, va partir, passà el riu i se n'anà de
dret a la muntanya de Galaad.

Laban persegueix Jacob. 22 Al cap de tres dies van fer saber a Laban que Jacob
havia fugit. 23 Aleshores prengué amb ell els seus germans, el perseguí durant set
jornades i l'aconseguí a la muntanya de Galaad. 24 Però Déu visità Laban, l'arameu, en
somni durant la nit i li digué: «Guarda't de dir res de res a Jacob». 25 Laban va
aconseguir Jacob. Aquest tenia plantada la tenda en una muntanya, i Laban plantà la
seva a la muntanya de Galaad.

26 Laban digué a Jacob: «¿Què has fet, que m'has enganyat i t'has endut les meves
filles com si fossin presoneres de guerra? 27 ¿Per què has fugit d'amagat i m'has
enganyat? ¿Per què no m'ho has advertit? Jo t'hauria acomiadat amb alegria, amb cants,
al so de l'alduf i de la cítara. 28 I ni tan sols m'has deixat besar els meus fills i les meves
filles! T'has portat ben bé com un ximple! 29 Estaria a la meva mà de fer-te mal; però anit
el Déu del teu pare m'ha dit: «Guarda't de dir res de res a Jacob». 30 Si, doncs, te n'has
anat perquè t'enyoraves molt de casa del teu pare, ¿per què m'has robat els déus?» 31
Jacob respongué així a Laban: «Tenia por: em deia que potser em prendries les teves
filles.

32 Però aquell a qui trobis els déus, que no visqui! Davant dels nostres germans,
escorcolla entre les meves coses el que sigui teu i pren-t'ho». Jacob no sabia —
72→ que Raquel els havia robats. 33 Laban, doncs, va entrar a la tenda de Jacob, a la de
Lia i a la de les dues criades, i no hi va trobar res. Sortint de la tenda de Lia va entrar a
la de Raquel. 34 Però Raquel, que havia pres els ídols, els havia posats al bast del camell i
s'hi havia assegut al damunt. Laban va escorcollar tota la tenda i no va trobar res. 35 Ella
digué al seu pare: «Que el meu senyor no s'enfadi que no pugui aixecar-me davant seu:
és que tinc el que solen tenir les dones». I va furgar sense trobar els ídols.

36 Aleshores Jacob es va enfurismar contra Laban i li digué: «¿Quin és el meu crim,
quin és el meu pecat, que em persegueixis així? 37 Has escorcollat totes les meves coses:
¿has trobat res de casa teva? Treu-lo aquí davant dels meus germans i els teus, i que ells
decideixin entre nosaltres dos! 38 Fa vint anys que estic amb tu; les teves ovelles i les
teves cabres mai no han avortat, i no he menjat cap xai del teu ramat. 39 No t'he portat
mai cap bèstia ferida: era jo qui la pagava. Si era robada de dia o de nit, tu me la
reclamaves. 40 De dia, em devorava la calor; de nit, el fred; la son em fugia dels ulls. 41
Així he passat vint anys a casa teva. Catorze anys t'he servit per les teves filles, i sis
anys pel teu ramat, i tu has canviat deu vegades el meu sou. 42 Si el Déu del meu pare, el
Déu d'Abraham, el Terror d'Isaac[65] , no hagués estat amb mi, m'hauries aviat amb les
mans buides. Però Déu ha vist la meva aflicció i la suor de les meves mans, i anit ha fet
justícia».

Pacte entre Laban i Jacob— 43 Laban respongué així a Jacob: «Les dones són
filles meves, els fills són fills meus, el bestiar és el meu bestiar, tot això que veus és
meu. ¿Què puc fer avui per aquestes meves filles i pels fills de les seves entranyes? 44
Vine, fem un pacte jo i tu, i que serveixi de testimoniatge entre jo i tu». 45 Aleshores
Jacob prengué una pedra i la dreçà com una estela. 46 I Jacob digué als seus germans:
«Aplegueu pedres». Aplegaren pedres i en feren un munt. I van —73→ menjar allí,
sobre la pilera. 47 Laban l'anomenà Jegar-Sahadutà, i Jacob, Galed. 48 Laban digué: «Que
aquesta pilera sigui avui un testimoniatge entre jo i tu». Per això, l'anomenà Galed; 49 i
també Mispà, perquè digué: «Que Jahvè vetlli entre jo i tu, un cop ens hàgim separat. 50
Si maltractes les meves filles o prens altres dones a més de les meves filles, no hi ha cap
home amb nosaltres; mira: és Déu qui és testimoni entre jo i tu». 51 Laban digué encara a
Jacob: «Mira aquesta pilera i mira aquesta estela que he dreçat entre jo i tu. 52 Aquesta
pilera és testimoniatge i aquesta estela és testimoniatge que jo no pastaré enllà d'aquesta
pilera cap a tu, ni tu passaràs ençà d'aquesta pilera i d'aquesta estela cap a mi amb males
intencions. 53 Que el Déu d'Abraham i el Déu de Nahor judiquin entre nosaltres».
Aleshores Jacob va jurar pel Terror del seu pare Isaac. 54 Acabat, Jacob va oferir un
sacrifici a la muntanya i va invitar els seus parents a menjar. Després de l'àpat passaren
la nit a la muntanya.

32 (51)1 Laban es va llevar de bon matí, va besar els seus fills i les seves filles i els va beneir. Després va partir i se'n tornà a casa. (1)2 També Jacob va continuar el seu camí, i uns àngels de Déu el van trobar. (2)3 En veure'ls, Jacob va exclamar: «És un campament de Déu!» I va posar a aquell indret el nom de Mahanaim.

Jacob prepara el seu trobament amb Esaú.— (3)4 Després Jacob va enviar al davant seu missatgers al seu germà Esaú, a Seïr, al camp d'Edom. (4)5 Els donà aquesta ordre: «Així parlareu al meu senyor, a Esaú: «Aquest és el missatge del teu servent Jacob: He estat hoste de Laban i m'hi he quedat fins ara. (5)6 Posseeixo bous i ases, ramats d'ovelles i cabres, criats i criades. I he enviat a anunciar-ho al meu senyor per trobar gràcia a la teva presència». (6)7 Els missatgers, de retorn, van dir a Jacob: «Hem anat a trobar el teu germà Esaú. Ell també ve al teu encontre amb quatre-cents homes». (7)8 Jacob agafà molta por i se sentí ple d'angoixa. Llavors —74→ va dividir en dos campaments la gent que anava amb ell, així com també les ovelles, els bous i els camells. (8)9 Es deia: «En cas que Esaú arribi al primer campament i el desfaci, l'altre es podrà salvar».

(9)10 Aleshores Jacob va pregar: «O Déu del meu pare Abraham, o Déu del meu pare Isaac, o Jahvè, vós que m'heu dit: «Torna a la teva terra i a la teva pàtria, i jo t'afavoriré», (10)11 sóc massa petit per a tantes gràcies i per a tanta fidelitat com heu tingut envers el vostre servent. Amb el meu bastó, només, vaig passar aquest Jordà, i ara compro dos campaments. (11)12 Deslliureu-me de les mans del meu germà, de les mans d'Esaú: tinc por que no vingui i no em fereixi, mare i fills. (12)13 I vós m'heu dit: «T'ompliré de favors i faré la teva descendència com la sorra del mar, que, de tanta, no es pot comptar».

(13)14 Va passar allí aquella nit. Després, d'allò que tenia, en va preparar un present per al seu germà Esaú: (14)15 dues-centes cabres i vint bocs, dues-centes ovelles i vint moltons, (15)16 trenta camelles de cria amb els petits, quaranta vaques i deu toros, vint someres i deu pollins. (16)17 Encomanà als seus mossos cada ramat a part i els digué: «Passeu-me al davant i deixeu un espai entre ramat i ramat». (17)18 Al primer donà aquesta ordre: «Quan el meu germà Esaú et trobi i et pregunti: «Qui serveixes? On vas? ¿De qui és això del teu davant?», (18)19 respondràs: «És del teu servent Jacob, és un present que envia al meu senyor Esaú, i ell mateix ve darrera nostre». (19)20 Va donar la mateixa ordre al segon, al tercer i a tots els qui menaven els ramats. Els digué: «Així parlareu a Esaú quan el trobareu: (20)21 «El teu servent Jacob ve ell mateix darrera nostre». Perquè es deia: «El calmaré amb l'obsequi que em precedeix; després m'hi presentaré, i potser em concedirà gràcia». (21)22 El present, doncs, el va precedir, i ell es va quedar aquella nit al campament.

Lluita misteriosa.— (22)23 Aquella mateixa nit, es va llevar, prengué les seves dues mullers, les dues criades i els onze fills, i va passar —75→ el gual del Jaboc. (23)24 Els prengué, els féu passar la riera i féu passar allò que li pertanyia. (24)25 I Jacob es quedà tot sol.

Aleshores un home va lluitar amb ell fins a trenc d'alba. (25)26 Veient que no el vencia, el ferí a l'articulació de la cuixa, i l'articulació de la cuixa de Jacob es va deslllorigar mentre lluitava amb ell. (26)27 Aquell li digué: «Deixa'm, que ja apunta l'alba». Li respongué: «No et deixaré, que no em beneeixis». (27)28 Li preguntà: «Com et dius?» Respongué: «Jacob». (28)29 Li digué: «D'ara endavant no et diràs més Jacob, sinó Israel[66], ja que has lluitat amb Déu i amb els homes, i has vençut». (29)30 Aleshores Jacob va

demanar: «Digue'm el teu nom». Li respongué: «¿Per què em preguntes el meu nom?» I
allà mateix el va beneir. (30)31 Jacob va donar a aquell indret el nom de Fanuel, perquè
digué: «He vist Déu cara a cara, i he salvat la vida». (31)32 Sortia el sol quan passava per
Fanuel, i coixejava d'una cama. (32)33 Per això, els israelites no mengen, fins al dia d'avui,
el nervi ciàtic que es troba a l'articulació de la cuixa, perquè aquell havia ferit Jacob a
l'articulació de la cuixa, al nervi ciàtic.

33 Trobament de Jacob amb Esaú.— 1 Jacob alçà els ulls i veié que Esaú venia
amb quatre-cents homes. Distribuí els fills entre Lia, Raquel i les dues criades, 2 i
col·locà al davant les criades amb els seus fills, al darrera Lia amb els seus fills i, en
últim terme, Raquel i Josep. 3 Ell, però, passà al davant de tots i s'inclinà set vegades a
terra fins a trobar-se prop del seu germà. 4 Aleshores Esaú li va córrer a l'encontre,
l'abraçà, se li tirà al coll i el besà, i es posaren a plorar. 5 Després alçà els ulls i, veient
les dones i els nois, preguntà: «Qui són aquests? Ell respongué: «Són els fills dels quals
Déu ha fet mercè al teu servent». 6 Aleshores s'acostaren les criades amb els seus fills i
s'inclinaren. 7 Lia s'acostà també amb els seus fills, i s'inclinaren. Finalment, Josep i
Raquel s'acostaren i s'inclinaren.

8 Esaú preguntà encara «¿Què representa tot aquest campament que he trobat?» —
76→ Respongué: «És per trobar gràcia als ulls del meu senyor». 9 Esaú digué: «En tinc
de sobres, germà; queda't allò que és teu». 10 Jacob replicà: «De cap manera. Si he trobat
gràcia als teus ulls, accepta de la meva mà la meva ofrena; que he considerat la teva
presència com la de Déu, i tu m'has rebut favorablement. 11 Accepta, doncs, el present
que t'ha estat ofert, ja que Déu m'ha afavorit, i tinc de tot». I tant va insistir, que Esaú va
acceptar.

Jacob se separa d'Esaú. 12 Aquest digué després: «Anem, posem-nos en camí. Jo
aniré davant teu». 13 Però Jacob li respongué: «Ja sap el meu senyor que els nois són
febles i que haig de pensar en les ovelles i les vaques que alleten. Si les empenyem un
sol dia, tot el bestiar morirà. 14 Que el meu senyor passi al davant del seu servent, i jo
aniré seguint amb calma al pas del ramat que em precedeix i al pas dels nois, fins que
arribi a casa del meu senyor, a Seïr». 15 Esaú li digué: «Permete'm almenys que deixi
amb tu alguns dels homes que m'acompanyen». Però Jacob respongué: «¿Per què això?
Que trobi tan sols gràcia als ulls del meu senyor!»

16 Aquell dia, Esaú se'n tornà pel seu camí cap a Seïr, 17 i Jacob partí cap a Socot, on
s'edificà una casa i féu cabanes per al seu bestiar. Per això, van donar a aquest indret el
nom de Socot.

18 Després Jacob, tornant de Fadan-Aram, arribà feliçment a la població de Siquem,
al país de Canaan, i acampà davant la població. 19 Va comprar als fills d'Hemor, el pare
de Siquem, per cent peces de plata, el tros de terra on havia plantat la tenda, 20 i va erigir-
hi un altar que va anomenar «El, Déu d'Israel».

34 Rapte de Dina.— 1 Dina, la filla que Lia havia donat a Jacob, va sortir per anar
a veure les noies del país. 2 Siquem, el fill d'Hemor, l'heveu, príncep del país, la va
veure, la va raptar, va dormir amb ella i la va desflorar. 3 Però va quedar corprès de
Dina, la filla de Jacob; estimava la noia, i la va consolar. —77→ 4 Siquem va parlar
així al seu pare Hemor: «Pren-me aquesta noieta per muller». 5 Jacob va saber que havia

deshonrat la seva filla Dina; però, com que els seus fills eren al camp amb el ramat, va callar fins al seu retorn.

Pacte matrimonial amb els siquemites.— [6] Hemor, el pare de Siquem, anà a trobar Jacob per parlar-li. [7] Quan els fills de Jacob van tornar del camp i es van assabentar del fet, es van indignar, aquests homes, i van sentir una gran irritació, perquè Siquem havia comès una infamia contra Israel dormint amb la filla de Jacob: això no es fa. [8] Hemor els parlà així: «El meu fill Siquem està enamorat de la vostra noia: vulgueu-la-hi donar per muller. [9] Emparentem-nos: doneu-nos les vostres noies, i vosaltres preneu-vos les nostres. [10] Quedeu-vos amb nosaltres: el país és a la vostra disposició; podeu habitar-hi, circular-hi i establir-vos-hi». [11] Siquem digué també al pare i als germans de la noia: «Que pugui trobar gràcia als vostres ulls: jo us donaré tot allò que em demanareu. [12] Apugeu-me el dot tant com vulgueu, que us pagaré tal com em direu. Però doneu-me la noia per muller».

[13] Els fills de Jacob van respondre a Siquem i al seu pare Hemor parlant-los amb engany, perquè havia deshonrat la seva germana Dina. [14] Els digueren: «No podem fer una cosa així: donar la nostra germana a un home incircumcís; fóra una infàmia per a nosaltres. [15] Només amb aquesta condició us donarem el nostre consentiment: que us feu com nosaltres, que feu circumcidar tots els vostres mascles. [16] Aleshores us donarem les nostres noies i nosaltres prendrem les vostres, i ens quedarem amb vosaltres i formarem un sol poble. [17] Ara, si no ens escolteu i no us circumcideu, prendrem la nostra noia i ens n'anirem». [18] La seva proposta va plaure a Hemor i a Siquem, el fill d'Hemor. [19] El xicot no vacil·là pas a fer la cosa, perquè estava enamorat de la filla de Jacob, i era el de més prestigi de tota la seva família.

[20] Hemor i el seu fill Siquem anaren al portal de la ciutat i van parlar així — 78→ als homes de la població: [21] «Aquests homes són gent de pau; que es quedin doncs, amb nosaltres al país i que hi circulin; prou ample és el país davant d'ells en tots sentits. Nosaltres prendrem les seves noies per mullers i els donaren les nostres noies. [22] Però només amb una condició aquesta gent ens donaran el seu consentiment de viure amb nosaltres i de formar un sol poble: que tots els nostres mascles siguin circumcidats, de la mateixa manera que ells són circuncisos. [23] Els seus ramats, els seus béns i tot el seu bestiar, ¿no han de ser nostres? Donen-los, doncs, el nostre consentiment, i que visquin amb nosaltres». [24] Tots els qui solien sortir per la porta del poble van escoltar Hemor i el seu fill Siquem, i tots els mascles foren circumcidats.

Venjança de Simeó i Leví.— [25] El tercer dia, quan ells més sentien el dolor, els dos fills de Jacob, Simeó i Leví, els germans de Dina, prengueren cada un l'espasa, entraren a la vila amb tota seguretat i degollaren tots els mascles. [26] Passaren a fil d'espasa Hemor i el seu fill Siquem, prengueren Dina de casa de Siquem i se n'anaren. [27] Els fills de Jacob caigueren damunt dels morts i saquejaren la població, perquè havien deshonrat la seva germana. [28] Els van prendre les ovelles, les vaques, els ases i tot allò que hi havia al poble i al camp. [29] Els van arrabassar tots els béns, tota la mainada i totes les dones, i van saquejar tot allò que hi havia a les cases.

[30] Jacob digué a Simeó i Leví: «M'heu ben compromès fent-me odiós als habitants del país, els cananeus i els ferezeus. Jo tinc pocs homes; s'aplegaran contra mi, em venceran, i seré exterminat, jo i la meva família». [31] Però ells replicaren: «¿És que havien de tractar la nostra germana con una prostituta?»

35 **Jacob a Bet-El.**— [1] Déu digué a Jacob: «Alça't, puja a Bet-El i queda-t'hi. Fes-
hi un altar al Déu que se't va aparèixer quan fugies de davant del teu germà Esaú. [2]
Jacob digué a la seva família i a tots els qui anaven amb —79→ ell: «Traieu els déus
estrangers que hi ha enmig vostre, purifiqueu-vos i mudeu-vos els vestits. [3] Amunt,
pugem a Bet-El, que vull fer-hi un altar al Déu que m'ha escoltat quan em veia en
l'angoixa i que m'ha assistit durant el viatge que he fet». [4] Ells donaren a Jacob tots els
déus estrangers que tenien i les arracades que duien a les orelles, i Jacob els col·locà
sota l'alzina que hi ha prop de Siquem. [5] Aixecaren el campament, i un terror diví caigué
damunt les poblacions de l'entorn: ningú no va perseguir els fills de Jacob.

[6] Jacob arribà a Luz, al país de Canaan (això és, Bet-El), amb tots els qui
l'acompanyaven. [7] Allà va erigir un altar i donà a l'indret el nom d'El-Bet-El, ja que Déu
se li havia aparegut quan fugia de davant del seu germà. [8] Aleshores va morir Deborà, la
dida de Rebeca, i fou enterrada sota Bet-El, sota l'alzina, que fou anomenada «Alzina
dels plors».

Segona aparició de Jahvè a Bet-El.— [9] Déu s'aparegué encara a Jacob, al seu
retorn de Fadan-Aram, i el va beneir. [10] Déu li digué: «Tu et dius Jacob. Però d'ara
endavant no et diràs més Jacob: el teu nom serà Israel». L'anomenà, doncs, Israel. [11] Déu
li digué encara: «Jo sóc El-Saddai. Sigues fecund i multiplica't. Un poble, un aplec de
pobles naixerà de tu, sortiran reis dels teus lloms. [12] El país que he donat a Abraham i a
Isaac, te'l dono també a tu, i donaré aquest país a la teva posteritat després de tu». [13] I
Déu s'allunyà d'ell, del lloc on li havia parlat. [14] Jacob erigí una estela a l'indret on li
havia parlat, una estela de pedra, damunt la qual féu una libació i vessà oli. [15] Jacob donà
el nom de Bet-El al lloc on Déu li havia parlat.

Naixement de Benjamí i mort de Raquel.— [16] Van partir de Bet-El. Faltava
encara una tirada de camí per a arribar a Efrata, quan Raquel va tenir un fill, amb un
part molt difícil. [17] En les angoixes del part, la llevadora li digué: «Anima't, tens un altre
fill!» [18] Al moment d'exhalar l'esperit, perquè s'estava morint, li posà —80→ el nom
de Ben-Oní[67] . Però el seu pare li posà Benjamí. [19] Raquel va morir, i fou enterrada al
camí d'Efrata (això és, Bet-Léhem). [20] Jacob va erigir una estela damunt del sepulcre: és
l'estela del sepulcre de Raquel que existeix encara avui.

Incest de Rubèn.— [21] Israel va partir i plantà la tenda més enllà de Magdal-Éder. [22]
Mentre Israel habitava en aquella contrada, Rubèn va anar a dormir amb Balà, la
concubina del seu pare, i Israel ho va saber.

Fills de Jacob.— Els fills de Jacob foren dotze: [23] Fills de Lia: Rubèn, el
primogènit de Jacob; després Simeó, Leví, Judà, Issacar i Zabuló. [24] Fills de Raquel:
Josep i Benjamí. [25] Fills de Balà, la criada de Raquel: Dan i Neftalí. [26] Fills de Zelpà, la
criada de Lia: Gad i Aser. Aquests són els fills de Jacob que li foren infantats a Fadan-
Aram.

Mort d'Isaac.— [27] Jacob arribà a casa del seu pare Isaac, a Mambré, a Cariat-Arbé
(això es, Hebron), on havien sojornat Abraham i Isaac. [28] Isaac va viure cent vuitanta
anys. [29] Isaac va expirar, va morir i es va unir als seus avantpassats, ancià i ple de dies.
Els seus fills Esaú i Jacob el van enterrar.

36 Dones i fills d'Esaú. [1] Aquesta és la descendència d'Esaú, que és Edom. [2] Esaú
havia pres les seves mullers d'entre les noies de Canaan: Adà, la filla d'Elon, l'hitita;
Oholibamà, la filla d'Anà, fill de Sebeon, l'horreu; [3] Basemat, la filla d'Ismael i germana
de Nabaiot. [4] Adà va infantar a Esaú Elifaz; Basemat va infantar Ragüel; [5] Oholibamà va
infantar Jeús, Jelon i Coré. Aquests són els fills d'Esaú que li nasqueren al país de
Canaan.

Esaú emigra a Seïr.— [6] Esaú prengué les seves mullers, els seus fills i les seves
filles, tota la gent de casa seva, el seu ramat, el seu bestiar i tots els béns que havia
adquirit al país de Canaan, i va partir cap al país de Seïr, lluny del seu germà Jacob. [7]
Efectivament, els seus béns eren massa considerables perquè poguessin —
81→ habitar junts, i la terra on havia sojornat no els podia mantenir a causa dels seus
ramats. [8] Així, Esaú s'establí a la muntanya de Seïr. Esaú és Edom.

Descendència d'Esaú. [9] Aquesta és la descendència d'Esaú, pare d'Edom, a la
muntanya de Seïr. [10] Aquests són els noms dels fills d'Esaú: Elifaz, el fill d'Adà, la
muller d'Esaú, i Ragüel, el fill de Basemat, la muller d'Esaú.

[11] Els fills d'Elifaz foren: Teman, Omar, Sefó, Gatam i Quenez. [12] Tamnà fou una
concubina d'Elifaz, el fill d'Esaú, i li va infantar Amalec. Aquests foren els fills d'Adà,
la muller d'Esaú.

[13] Aquests foren els fills de Ragüel: Nahat, Zaré, Samà i Mezà. Aquests foren els
fills de Basemat, la muller d'Esaú.

[14] Aquests foren els fills d'Oholibamà, la filla d'Anà, fill de Sebeon, la muller
d'Esaú: li va infantar Jeús, Jelon i Coré.

Caps d'Edom.— [15] Aquests són els caps dels fills d'Esaú.

Fills d'Elifaz, el primogènit d'Esaú: el cap Teman, el cap Omar, el cap Sefó, el cap
Quenez, [16] el cap Coré, el cap Gatam, el cap Amalec. Aquests foren els caps d'Elifaz al
país d'Edom, aquests foren els fills d'Adà.

[17] Aquests foren els fills de Ragüel, el fill d'Esaú: el cap Nahat, el cap Zaré, el cap
Samà, el cap Mezà. Aquests foren els caps de Ragüel al país d'Edom, aquests foren els
fills de Basemat, la muller d'Esaú.

[18] Aquests foren els fills d'Oholibamà, la muller d'Esaú: el cap Jeús, el cap Jelon, el
cap Coré. Aquests foren els caps d'Oholibamà, la filla d'Anà, la muller d'Esaú.

[19] Aquests foren els fills d'Esaú i aquests foren els seus caps. És Edom.

Descendència de Seïr. [20] Aquests foren els fills de Seïr, l'horreu, els habitants del
país: Lotan, Sebeon, Anà, [21] Dison, Éser i Disan. Aquests foren els caps dels horreus, els
fills de Seïr, al país d'Edom. [22] Els fills de Lotan foren: Horí i Heman. La germana de
Lotan fou Tamà. [23] Aquests foren els fills de Sobal: Alvan, —82→ Manahat, Ebal,
Sefó i Onam. [24] Aquests foren els de Sebeon: Aià i Anà. Aquest Anà fou el qui trobà les
aigües termals al desert mentre feia pasturar els ases del seu pare Sebeon. [25] Aquests
foren els fills d'Anà. [26] Aquests foren els fills de Dison: Hamdan, Eseban, Jetram i

Caran. [27] Aquests foren els fills d'Éser: Balaan, Zavan i Acan. [28] Aquests foren els fills de Disan: Hus i Aram.

[29] Aquests foren els caps dels horreus: el cap Lotan, el cap Sobal, el cap Sebeon, el cap Anà, [30] el cap Dison, el cap Éser i el cap Disan. Aquests foren els caps dels horreus, segons les seves tribus, al país de Seïr.

Reis d'Edom.— [31] Aquests foren els reis que regnaren al país d'Edom, abans que regnés un rei a Israel. [32] A Edom va regnar Bela, el fill de Beor. El nom de la seva ciutat era Denabà. [33] Bela va morir, i al seu lloc va regnar Jobab, el fill de Zaré, de Bosrà. [34] Jobab va morir, i al seu lloc va regnar Husam, del país dels temanites. [35] Husam va morir, i al seu lloc va regnar Adad, el fill de Badad, que va derrotar els madianites a l'estepa de Moab. El nom de la seva ciutat era Avit. [36] Adad va morir, i al seu lloc va regnar Semlà, de Masrecà. [37] Semlà va morir, i al seu lloc va regnar Saül, de Rohobot-han-Nahar. [38] Saül va morir, i al seu lloc va regnar Baal-Hanan, el fill d'Acobor. [39] Baal-Hanan, el fill d'Acobor, va morir, i als seu lloc va regnar Hadad. El nom de la seva ciutat era Faú. La seva dona es deia Mehetabeel, la filla de Matred, fill de Mezahab.

Caps d'Edom.— [40] Aquests foren els noms dels caps d'Esaú, segons les seves famílies i els seus llocs, pels seus noms: el cap Tamnà, el cap Alvà, el cap Jetet, [41] el cap Oholibamà, el cap Elà, el cap Finon, [42] el cap Quenez, el cap Teman, el cap Mabsam, [43] el cap Magdiel, el cap Hiram. Aquests foren els caps d'Edom, segons els seus llocs de residència al país que posseïen. Aquest és Esaú, el pare d'Edom.

37 [1] Jacob es va establir al país on havia sojornat el seu pare, al país de Canaan.

Història de Josep (Gn. 37,2-50,26)

Josep i els seus germans. Somnis de Josep.— [2] Aquesta és la història de Jacob.

Quan Josep tenia disset anys —jove encara—, pasturava les ovelles amb els seus germans, amb els fills de Balà i de Zelpà, les dones del seu pare. I Josep va contar el seu pare la mala fama que ells tenien.

[3] Israel estimava Josep més que tots els seus fills, perquè era el fill de les seves velleses, i li havia fet una túnica amb mànegues. [4] Els seus germans s'adonaven que el seu pare l'estimava més que tots els seus fills; per això, l'avorrien i no podien parlar-li amigablement.

[5] Una vegada, Josep va tenir un somni i el va contar als seus germans, que el van avorrir encara més. [6] Els digué: «Escolteu el somni que he tingut. [7] Estàvem lligant garbes al mig del camp, quan la meva garba s'aixecà i es quedà dreta, mentre que les vostres garbes, fent cercle, s'inclinaven davant la meva». [8] Els seus germans li contestaren: «¿Que potser vols arribar a ser el nostre rei o ens vols governar?» I a causa dels seus somnis i de les seves paraules l'avorrien encara més. [9] Va tenir encara un altre

somni, que va contar als seus germans: «He tingut un altre somni: Vet aquí que el sol, la
lluna i onze estrelles es prosternaven davant meu». 10 Ho va contar al seu pare i als seus
germans, i el seu pare el va renyar: «¿Què vol dir aquest somni que has tingut? ¿És que
hem de venir jo, la teva mare i els teus germans a prosternar-nos davant teu?» 11 Els seus
germans estaven gelosos d'ell, però al seu pare, la cosa el feia pensar.

Josep és venut pels seus germans.— 12 Els seus germans se n'anaren a Siquem a
pasturar les ovelles del seu pare. 13 Israel digué a Josep: «¿No estan pasturant a Siquem,
els teus germans? Vine, que t'hi enviaré». Ell respongué: «Aquí em teniu». 14 Continuà:
«Vés-hi, doncs, a veure com estan els teus germans i el bestiar, i porta-me'n —
84→ notícies». L'envià, doncs, des de la vall d'Hebron, i arribà a Siquem.

15 Un home el va trobar errant pel camp i li preguntà: «Què busques?» 16 Li
respongué: «Busco els meus germans. Digue'm on estan pasturant». 17 L'home contestà:
«Són fora d'aquí. He sentit que deien: «Anem a Dotan». Josep se n'anà, doncs, a buscar
els seus germans i els trobà a Dotan.

18 Ells el van veure de lluny i abans que se'ls acostés van maquinar de matar-lo. 19 Es
van dir entre ells: «Mireu, aquí ve el somniador. 20 Som-hi, veniu, matem-lo i tirem-lo a
qualsevol cisterna, i direm que una bèstia ferotge l'ha devorat. Així veurem què en
resultarà dels seus somnis!» 21 Però Rubèn ho va sentir i el va salvar de les seves mans:
«Matar-lo, no!» 22 I afegí: «No vesseu sang! Tireu-lo en aquella cisterna del desert, però
no li poseu les mans al damunt!» Ho feia per salvar-lo de les seves mans i tornar-lo al
seu pare. 23 Així que Josep arribà als seus germans, el despullaren de la seva túnica, la
túnica amb mànegues que duia. 24 L'agafaren i el tiraren a la cisterna. Era una cisterna
buida, sense aigua. 25 Acabat, s'assegueren a menjar.

I, alçant els ulls, veieren una caravana d'ismaelites que venien de Galaad amb els
seus camells carregats d'adragant, resina i làdanum, que transportaven a l'Egipte. 26
Aleshores Judà digué als seus germans: «¿Què en traurem de matar el nostre germà i de
cobrir la seva sang?[68] 27 Veniu, venguem-lo als ismaelites i no li posem la mà al damunt,
que és germà nostre i de la nostra carn». Els seus germans se'l van escoltar.

28[69] Passaren uns marxants madianites. Ells van treure Josep, el van pujar de la
cisterna i el van vendre als ismaelites per vint sicles de plata. I aquests s'endugueren
Josep cap a l'Egipte. 29 Quan Rubèn tornà a la cisterna, vet aquí que Josep ja no hi era!
Aleshores s'esquinçà els vestits 30 i, tornant cap als seus germans, digué: «El noi ja no hi
és! I on vaig ara, jo?»

31 Prengueren llavors la túnica de Josep, degollaren un cabrit i tenyiren la túnica
amb la sang. 32 Enviaren —85→ al seu pare la túnica amb mànegues i li van fer dir:
«Hem trobat això. Mira si és la túnica del teu fill o no». 33 Ell la reconegué i va dir: «La
túnica del meu fill! Una bèstia ferotge l'ha devorat! Josep, trossejat, trossejat!» 34 Jacob
s'esquinçà els vestits, es posà un sac als lloms i féu dol pel seu fill molt de temps. 35 Tots
els seus fills i les seves filles vingueren a consolar-lo, però ell refusava de ser consolat i
deia: «No, baixaré endolat al país dels morts[70] prop del meu fill». I el seu pare el va
plorar.

36 Els madianites el van vendre a l'Egipte a Putifar, eunuc del faraó i cap de guardes.

38 Història de Judà i Tamar[71] **.—** [1] Per aquell temps Judà se separà dels seus germans i se n'anà a casa d'un home d'Odol·lam que es deia Hirà. [2] Allí Judà va conèixer la filla d'un cananeu que es deia Sué. S'hi va casar i s'hi va unir. [3] Aquesta va quedar embarassada, va tenir un fill i li va posar el nom d'Er. [4] Tornà a quedar embarassada, va tenir un fill i li va posar Onan. [5] Un altre cop encara va tenir un fill i li va posar Selà. Al moment de tenir-lo, es trobava a Quezib.

[6] Judà prengué per al seu primogènit Er una dona que es deia Tamar. [7] Però Er, el primogènit de Judà, va desplaure a Jahvè, i Jahvè el féu morir. [8] Aleshores Judà digué a Onan: «Uneix-te amb la dona del teu germà, compleix amb el teu deure de cunyat i assegura una posteritat al teu germà». [9] Però Onan, com que sabia que la posteritat no seria seva, cada vegada que s'unia amb la seva cunyada vessava a terra per no donar posteritat al seu germà. [10] Això que feia va desplaure a Jahvè, i també el féu morir[72] . [11] Aleshores Judà digué a la seva nora Tamar: «Queda't com a viuda a casa del teu pare fins que el meu fill Selà es faci gran». Perquè es deia: «No fos cas que aquest es morís també com els seus germans». Tamar, doncs, se n'anà a casa del seu pare.

[12] Després de molt de temps, va morir la filla de Suè, la dona de Judà. Un cop passat el dol, Judà pujà a Tamnà a la tosa de les ovelles amb —86→ el seu amic Hirà, d'Odol·lam. [13] Ho van comunicar a Tamar: «Mira, el teu sogre puja a Tamnà a la tosa de les ovelles». [14] Ella aleshores es va treure els vestits de viuda, es cobrí amb un vel, es perfumà i es va asseure a l'entrada d'Enaïm, al camí de Tamnà. S'adonava que Selà ja s'havia fet gran i no li havia estat donada com a muller.

[15] Judà la va veure i, com que duia la cara tapada, la prengué per una prostituta. [16] Es decantà del camí cap a ella i li digué: «Deixa'm que vingui amb tu». No sabia que fos la seva nora. Ella li fa: «¿Què em dónes per venir amb mi?» [17] Li diu: «T'enviaré un cabrit del ramat». Li respon: «Prou, si em dónes alguna penyora fins que me l'enviïs». [18] Li preguntà: «¿Quina penyora puc donar-te?» Ella li respon: «El teu segell, el teu cordó i el bastó que portes». Els hi va donar i va anar amb ella. I va quedar embarassada d'ell. [19] Després ella s'alçà, se n'anà, es va treure el vel i es tornà a posar els vestits de viuda.

[20] Judà va enviar el cabrit per mitjà del seu amic d'Odol·lam amb l'encàrrec de retirar les penyores de mans de la dona, però aquell no la va trobar. [21] Va preguntar a la gent del lloc «¿On és aquella prostituta que era a Enaïm, arran del camí?» Li contestaren: «No hi ha hagut mai cap prostituta aquí». [22] Se'n tornà, doncs, a trobar Judà i li digué: «No l'he trobada. I fins la gent del lloc diuen que no hi ha hagut mai cap prostituta allí». [23] Judà respongué: «Que s'ho guardi; encara es burlaria de nosaltres. Jo ja li he enviat aquest cabrit, i tu no l'has trobada».

[24] Al cap d'uns tres mesos van informar a Judà: «Tamar, la teva nora, s'ha prostituït, i fins està embarassada de la seva prostitució». Judà digué: «Traieu-la fora, i que sigui cremada». [25] Quan la treien fora, envià a dir al seu sogre: «És de l'home de qui són aquestes coses que estic embarassada. Examina de qui són aquest segell, aquest cordó i aquest bastó». [26] Judà els examinà i digué: «Té més raó que jo, perquè no l'he donada al meu fill Selà». I ja no va tenir més relacions amb ella.

—87→

27 Quan li arribà l'hora del part, tenia un parell de bessons al ventre. 28 Durant el part,
un d'ells estengué una mà. La llevadora la prengué i hi lligà un fil vermell tot dient:
«Aquest ha sortit primer». 29 Però aquest retirà la mà, i llavors fou el seu germà que va
sortir. Ella digué: «Quin esquinç, que has fet!» I li posaren el nom de Fares. 30 Tot seguit
va sortir el seu germà, que duia el fil vermell a la mà. I li posaren Zaré.

39 Josep, a l'Egipte.— 1 Josep, doncs, havia estat endut a l'Egipte. Un egipci,
Putifar, eunuc del Faraó i cap de guardes, el comprà als ismaelites que l'havien conduït
allà. 2 Jahvè era amb Josep, a qui tot reeixia estant a casa del seu amo, l'egipci. 3 El seu
amo s'adonà que Jahvè era amb ell i que tot allò que emprenia, Jahvè ho feia reeixir a
les seves mans. 4 Per això, Josep trobà gràcia als seus ulls i estigué al seu servei: el posà
al cap de casa seva i li confià tot allò que li pertanyia. 5 I des del moment que el posà al
cap de casa seva i de tot allò que li pertanyia, Jahvè beneí la casa de l'egipci en gràcia de
Josep: la benedicció de Jahvè s'estengué a tot allò que posseïa, a la casa i al camp. 6
Confià, doncs, tot el que tenia a les mans de Josep, i amb ell, ja no es preocupà més de
res, llevat de l'aliment que prenia. Josep era bell de figura i de cara.

Josep és temptat.— 7 Després d'aquests fets, succeí que la dona del seu amo posà
els ulls en Josep i li digué: «Dorm amb mi!» 8 Però ell va refusar i digué a la dona del
seu amo: «El meu amo no es preocupa amb mi de res de casa seva i m'ha confiat tot allò
que li pertany. 9 Ell mateix no és pas més gran que jo en aquesta casa: no em refusa res
fora de tu, perquè ets la seva dona. ¿Com podria fer, doncs, un mal tan gran i pecar
contra Déu?» 10 I per més que ella instava Josep dia rera dia, ell no consentí mai de
dormir al seu costat per donar-se-li.

11 Un dia, entrà ell a la casa a fer el seu treball quan a dins no hi havia ningú de —
88→ la gent de la casa. 12 Ella l'estirà pel vestit tot dient-li: «Dorm amb mil» Però ell,
deixant-li el vestit a les mans, s'escapolí i sortí a fora. 13 En veure que li havia deixat el
vestit a les mans i que havia fugit a fora, 14 es posà a cridar la gent de la casa i els digué
«Mireu! Ens ha dut un hebreu per burlar-se de nosaltres! Se m'ha acostat per dormir
amb mi, però jo m'he posat a cridar fort, 15 i, en sentir que jo aixecava la veu i cridava,
m'ha deixat a la vora el seu vestit, s'ha escapolit i ha sortit a fora». 16 Ella posà el vestit al
seu costat fins que l'amo tornà a casa. 17 Aleshores li contà: «L'esclau hebreu que ens has
dut se m'ha acostat per burlar-se de mi 18 i, quan he aixecat la veu i he cridat, m'ha deixat
a la vora el seu vestit i ha fugit a fora». 19 En sentir l'amo el que li deia la seva dona:
«Vet aquí el que m'ha fet el teu esclau», s'arborà de còlera. 20 L'amo de Josep el féu
agafar i ficar a la presó, allà on es trobaven tancats els presos del rei.

Josep a la presó.— Així, s'estigué a la presó. 21 Però Jahvè era amb Josep: inclinà
vers ell la seva bondat i el féu caure en gràcia als ulls del cap de la presó. 22 Aquest
confià a Josep tots els presos que hi havia a la presó, i tot allò que s'hi feia ho executava
per mitjà d'ell. 23 El cap de la presó no es preocupava de res del que estava a les seves
mans, perquè Jahvè era amb ell i feia reeixir tot allò que emprenia.

40 Josep interpreta els somnis a la presó.— 1 Després d'aquests fets, el coper i el
flequer del rei d'Egipte van faltar contra el seu amo, el rei d'Egipte. 2 El Faraó es va
indignar contra els seus dos eunucs, el cap dels copers i el cap dels flequers, 3 i els féu
arrestar a casa del cap de guardes, a la presó on Josep es trobava pres. 4 El cap de
guardes els va assignar Josep perquè els servís, i passaren un quant temps reclosos.

5 Una mateixa nit, tots dos, el coper i el flequer del rei d'Egipte, que es trobaven
reclosos a la presó, van tenir un somni que tenia per a cada un la seva significació. 6
Quan al matí Josep anà a —89→ trobar-los, s'adonà que estaven de mal humor 7 i
preguntà als eunucs que es trobaven reclosos amb ell a casa del seu amo: «Per què feu
mala cara avui?» 8 Ells li respongueren: «Hem tingut un somni, i no hi ha ningú per a
interpretar-lo». Josep els digué: «¿No és a Déu a qui pertoquen les interpretacions?
Conteu-m'ho doncs».

9 El cap dels copers contà aleshores a Josep el somni que havia tingut: «He somniat
que tenia un cep al meu davant, 10 al cep hi havia tres sarments. Així que va brotar, va
florir, i van madurar els grans dels raïms. 11 Jo tenia a la mà la copa del Faraó, prenc els
grans, els espremo dins la copa del Faraó i presento la copa a la mà del Faraó». 12 Josep
li digué: «Aquesta és la interpretació: els tres sarments són tres dies. 13 D'aquí a tres dies,
el Faraó et traurà, et restituirà al teu càrrec, i tu presentaràs la copa del Faraó a la seva
mà com solies fer abans, quan eres el seu coper. 14 Recorda't de mi quan et vagi bé i fes-
me el favor de recordar-me al Faraó perquè em faci sortir d'aquesta casa. 15 Que em van
arrabassar del país dels hebreus, i no he fet res aquí perquè em fiquessin a la presó».

16 El cap dels flequers va veure que era una interpretació favorable i digué a Josep:
«Jo també he somiat que duia tres paneres de pa blanc damunt del cap. 17 A la panera de
dalt de tot hi havia tota mena de pastes de les que sol menjar el Faraó, però els ocells se
les menjaven de la panera de damunt del meu cap». 18 Josep li respongué: «Aquesta és la
interpretació: les tres paneres són tres dies. 19 D'aquí a tres dies, el Faraó et traurà, et
penjarà dalt d'un arbre, i els ocells es menjaran la carn del teu damunt».

20 Efectivament, el tercer dia, que era l'aniversari del Faraó, aquest donà un banquet
a tots els seus funcionaris, i enmig d'ells va fer treure el cap dels copers i el cap dels
flequers. 21 Va restituir el cap dels copers al seu càrrec de coper, i aquest presentà la copa
a la mà del Faraó; 22 i el cap dels flequers, el va penjar, tal com Josep els ho havia
interpretat. 23 Però el cap dels —90→ copers no es va recordar més de Josep, el va
oblidar.

41 Somnis del Faraó.— 1 Al cap de dos anys, el Faraó va tenir un somni. Es
trobava a la vora del Nil, 2 i va veure pujar del Nil set vaques de bell aspecte, grasses,
que es posaven a pasturar enmig dels joncs. 3 Darrera d'elles, set altres vaques lletges
d'aspecte, magres, pujaven del Nil i se'ls posaven al costat, a la vora del riu. 4 Les vaques
lletges d'aspecte i magres devoraven les set vaques de bell aspecte i grasses. Aleshores
el Faraó es despertà.

5 Tornà a adormir-se i tingué un altre somni. Set espigues pujaven d'una mateixa
tija, esponeroses i plenes. 6 Però després d'elles brotaven espigues migrades, cremades
pel vent de llevant. 7 I les espigues migrades engoliren les set espigues esponeroses i
plenes. Aleshores el Faraó es despertà: total, un somni.

8 Al matí, amb l'esperit torbat, féu cridar tots els endevinaires de l'Egipte i tots els
seus savis. El Faraó els contà els seus somnis, però ningú no els hi pogué interpretar. 9
Llavors, el cap dels copers parlà així al Faraó: «Haig de confessar avui els meus
mancaments. 10 El Faraó s'havia irritat contra els seus servents i m'havia arrestat a casa
del cap de guardes, a mi i el cap dels flequers. 11 Una mateixa nit, ell i jo vam tenir un
somni que tenia una interpretació diferent per a cada un. 12 Hi havia allí amb nosaltres un

jove hebreu, criat del cap de guardes. Li vam contar els nostres somnis, i ell ens els va
interpretar: va donar a cada un la interpretació del seu somni. [13] I, tal com ens ho va
interpretar, així va passar: jo vaig ser restituït al meu càrrec, i l'altre fou penjat».

[14] Aleshores el Faraó féu cridar Josep, i el van treure corrents de la presó. Es va
afaitar, es va canviar de vestits i es presentà al Faraó. [15] El Faraó digué a Josep «He
tingut un somni, i no hi ha ningú que el pugui interpretar. Però he sentit dir de tu que, si
sents un somni, l'interpretes». [16] Josep respongué al Faraó: «Jo, no. És Déu qui donarà
una resposta favorable al Faraó».

[17] Aleshores el Faraó explicà —91→ a Josep: «En el meu somni, em trobava dret
a la vora del Nil. [18] Vet aquí que set vaques grasses, de bell aspecte, van pujar del Nil i
es van posar a pasturar enmig dels joncs. [19] Però vet aquí també que set altres vaques,
miserables, lletges d'aspecte i magres, van pujar darrera d'aquelles: mai no n'he vistes de
tan lletges a tota la terra d'Egipte. [20] Les vaques magres i lletges van devorar les set
primeres vaques, les grasses. [21] Un cop dins del seu ventre, no es notava que hi
haguessin entrat, perquè el seu aspecte era tan lleig com abans. Aleshores em vaig
despertar. [22] Després vaig veure també en somni set espigues plenes i boniques que
pujaven d'una mateixa tija. [23] Però vet aquí també que set espigues, migrades i cremades
pel vent de l'est, van brostar després d'aquelles. [24] I les espigues migrades engoliren les
set espigues boniques. Ho he explicat als endevinaires, i no hi ha ningú que me'n doni la
solució».

[25] Josep contestà al Faraó «El somni del Faraó no és més que un de sol: Déu ha
anunciat al Faraó el que està a punt de fer. [26] Les set vaques boniques són set anys, i les
set espigues boniques són set anys: el somni no és més que un de sol. [27] Les set vaques
magres i lletges que pujaren després d'aquelles són set anys, com també les set espigues
seques i cremades pel vent de l'est. Hi haurà set anys de fam. [28] És el que he dit al Faraó.
Déu ha mostrat al Faraó el que està a punt de fer. [29] Vénen set anys d'una gran abundor a
tot el país d'Egipte. [30] Després d'ells, s'aixecaran set anys de fam: serà oblidada tota
l'abundor al país d'Egipte, i la fam consumirà el país. [31] L'abundor no serà més coneguda
al país a causa d'aquesta fam que seguirà, perquè serà molt dura. [32] Si el somni s'ha
repetit dues vegades al Faraó, és que la cosa és ben decidida de part de Déu, i que Déu
s'afanya a acomplir-la. [33] Ara, doncs, que el Faraó busqui un home intel·ligent i assenyat,
i que el constitueixi sobre el país d'Egipte. [34] Que el Faraó tingui cura d'instituir prefectes
sobre el país i que quinti el país d'Egipte durant els set anys d'abundor. —92→ [35] Que
aquells apleguin tots els queviures d'aquelles anyades bones que vindran, que
emmagatzemin el blat sota la mà del Faraó com a provisió per a les ciutats i que el
guardin. [36] Aquestes provisions serviran després de reserva al país durant els set anys de
fam que vindran al país d'Egipte, i el país no serà consumit per la fam».

Josep és exaltat.— [37] La proposta va plaure al Faraó i als seus ministres, [38] i el
Faraó digué als seus ministres: «¿Podrem trobar cap home com aquest, que tingui
l'esperit de Déu?» [39] Aleshores el Faraó digué a Josep: «Després que Déu t'ha fet
conèixer tot això, no hi ha ningú intel·ligent i assenyat com tu. [40] Tu estaràs, doncs, al
cap de casa meva, i tot el meu poble obeirà allò que tu manaràs. Només en el tron seré
jo més gran que tu». [41] El Faraó digué encara a Josep: «Mira, et constitueixo sobre tot el
país d'Egipte». [42] I el Faraó es tragué l'anell de la mà i el col·locà a la mà de Josep, li féu
posar vestits de lli fi i li passà al coll el collar d'or. [43] El féu muntar a la segona carrossa

que tenia, i davant seu cridaven: «Atenció!» Així fou constituït sobre tot el país d'Egipte.

44 El Faraó digué a Josep: «Jo sóc el Faraó, però sense el teu permís ningú no aixecarà la mà ni el peu a tot el país d'Egipte.» 45 El Faraó imposà a Josep el nom de Safenat-Faneà i li donà per muller Asenet, la filla de Putifar, sacerdot d'On. I Josep va anar per tot el país d'Egipte.

46 Josep tenia trenta anys quan es presentà davant del Faraó, rei d'Egipte. Després Josep va sortir de la presència del Faraó i va recórrer tot el país d'Egipte. 47 Durant els set anys d'abundància, la terra va produir amb profusió, 48 i ell va aplegar tots els queviures dels set anys d'abundància que hi hagué al país d'Egipte i diposità els queviures a les ciutats, col·locant a cada població els queviures dels camps del voltant. 49 Josep va emmagatzemar el blat com la sorra del mar, en tal quantitat que renunciaren a fer-ne el compte, ja que ultrapassava tota mesura.

—93→

Fills de Josep.— 50 Abans que arribessin els anys de la fam, nasqueren a Josep dos fills que li donà Asenet, la filla de Putifar, sacerdot d'On. 51 Josep va posar al primogènit el nom de Manasés, «ja que Déu, digué, m'ha fet oblidar totes les meves penes i tota la família del meu pare». 52 Al segon, li posà Efraïm, «ja que Déu, digué, m'ha fet fecund al país de la meva desgràcia»[73] .

53 Aleshores s'acabaren els set anys d'abundor que hi hagué al país d'Egipte, 54[74] i començaren a venir els set anys de fam, tal com Josep havia dit. A tots els països hi havia fam, mentre que hi havia pa a tot el país d'Egipte. 55 Es deixà sentir també la fam a tot el país d'Egipte, i el poble demanà pa al Faraó a crits. I el Faraó digué a tot l'Egipte: «Aneu a Josep, feu allò que us dirà». 56 La fam s'estenia per tota la terra. Llavors Josep va obrir tots els graners i va vendre blat a l'Egipte. La fam s'anà agreujant al país d'Egipte. 57 De tota la terra, anaven cap a l'Egipte a comprar blat a Josep, ja que la fam s'agreujava per tota la terra.

42 Primer viatge dels germans de Josep a l'Egipte.— 1 Veient Jacob que hi havia blat a l'Egipte, digué als seus fills: «¿Per què us esteu aquí mirant-vos l'un a l'altre? 2[75] He sabut que hi ha blat a l'Egipte. Baixeu-hi, doncs, i compreu-nos-en perquè puguem viure i no ens morim». 3 Deu dels germans de Josep van baixar a comprar blat a l'Egipte. 4 Però Benjamí, el germà de Josep, Jacob no el va deixar anar amb els seus germans, perquè es deia: «Que no li passi cap desgràcia».

5 Els fills d'Israel anaren, doncs, a comprar blat enmig d'altres que hi feien via, ja que hi havia fam al país de Canaan. 6 Josep tenia autoritat sobre el país, i ell era qui venia el blat a tot el món. Els germans de Josep arribaren i es prosternaren davant d'ell de cara a terra. 7 Així que Josep va veure els seus germans, els va reconèixer, però se'ls presentà com estrany i, parlant-los durament, els preguntà «D'on veniu?» Ells respongueren: «Del país de Canaan, per comprar queviures». 8 Encara que Josep reconegué els seus germans, ells no el reconegueren. —94→ 9 Josep es recordà dels somnis que havia tingut sobre ells, i els digué: «Sou espies! Heu vingut per veure els llocs indefensos del país!» 10 Ells protestaren: «No, senyor! Els teus servents han vingut a comprar queviures. 11 Tots nosaltres som fills d'un mateix pare, som gent honrada, els

teus servents no són espies». [12] Els replicà: «Que sí, heu vingut per veure els llocs
indefensos del país!» [13] Li tornen a respondre: «Els teus servents som dotze germans,
fills d'un mateix pare, a la terra de Canaan; el petit és encara avui amb el nostre pare,
però un ja no existeix». [14] Josep els diu encara: «És el que us estic dient, que sou uns
espies! [15] Passareu per aquesta prova: per la vida del Faraó, no marxareu d'aquí que no es
presenti aquí el vostre germà petit. [16] Envieu un de vosaltres a buscar el vostre germà;
mentrestant, us quedareu presoners. Així seran provades les vostres paraules i es veurà
si dieu la veritat. Si no, per la vida del Faraó que sou espies!» [17] I els tancà tres dies a la
presó.

[18] El tercer dia, Josep els digué: «Feu una cosa, i viureu, que jo temo Déu. [19] Si sou
gent honrada, que un dels vostres germans es quedi detingut a la presó; i vosaltres, aneu,
emporteu-vos el gra per treure de la fam les vostres famílies [20] i porteu-me el vostre
germà petit. Així les vostres paraules seran cregudes, i no morireu». Així ho van fer. [21]
Es digueren l'un a l'altre: «Ben cert que avui expiem per causa del nostre germà. Vam
veure la seva angoixa d'esperit, quan ens suplicava, i no el vam escoltar. Per això, ens
ha vingut aquesta tribulació». [22] Rubèn els respongué: «¿No us ho vaig dir jo, que no
pequéssiu contra el minyó? Però vosaltres no em vau escoltar, i ara ens demanen
comptes de la seva sang». [23] Poc es pensaven ells que Josep els entenia, ja que hi havia
l'intèrpret entre ells. [24] Aleshores se n'apartà i es posà a plorar. Després hi tornà i els
parlà. Prengué d'entre ells Simeó i l'arrestà davant d'ells.

Retorn a Canaan.— [25] Josep manà després que omplissin de gra els atuells que
duien, que tornessin el —95→ diner de cada un al seu sac i que els donessin
provisions per al camí. I així els ho van fer. [26] Ells van carregar el gra damunt dels ases i
se'n van anar. [27] Al lloc de pernoctar, un d'ells obrí el sac per donar gra al seu ase i veié
el seu diner a la boca del sac. [28] Va dir als seus germans: «M'han tornat el diner, mireu-lo
al meu sac». I els féu un salt el cor. Tremolant, es deien l'un a l'altre: «¿Què és això que
Déu ha fet amb nosaltres?» [29] Arribats a casa del seu pare Jacob, a la terra de Canaan, li
contaren tot allò que els havia passat: [30] «L'home que és senyor del país ens va parlar
durament i ens va prendre per espies. [31] Nosaltres li vam respondre: «Som gent honrada i
no pas espies. [32] Som dotze germans, fills d'un mateix pare; un ja no existeix, i el petit
encara viu avui amb el nostre pare a la terra de Canaan». [33] Aleshores aquell home,
senyor del país, ens va dir: «En això coneixeré si sou gent honrada: deixeu amb mi un
dels vostres germans, i vosaltres preneu el gra per treure de la fam les vostres famílies i
marxeu. [34] Però podreu-me el vostre germà petit. Aleshores sabré que no sou espies, que
sou gent honrada; us tornaré el vostre germà, i podreu traficar pel país».

[35] Llavors van buidar els sacs, i vet aquí que cadascun tenia al sac la seva bossa de
diners. Quan veieren les seves bosses de diners, ells i el seu pare van agafar por. [36] El seu
pare Jacob els digué: «Em deixareu sense fills! Josep ja no existeix, Simeó tampoc, ¿i
voleu perdre encara Benjamí? Tot es gira contra meu!» [37] Aleshores Rubèn digué al seu
pare «Pots fer morir els meus dos fills, si no te'l duc! Confia-me'l, que jo te'l tornaré». [38]
Però ell replicà: «El meu fill no baixarà pas amb vosaltres; el seu germà és mort, i ha
quedat ell tot sol. Si li passava res pel camí que emprendreu, faríeu baixar amb dolor la
meva vellesa al país dels morts».

43 **Segon viatge dels germans de Josep a l'Egipte.**— [1] La fam continuava
afeixugant el país. [2] Quan hagueren acabat de menjar tot el gra que havien portat de
l'Egipte el —96→ seu pare els digué: «Tornen a comprar-nos una mica de

queviures». [3] Judà li respongué: «Aquell home ens ho va ben assegurar: «No em veureu més, si el vostre germà no ve amb vosaltres». [4] Si et determines a enviar el nostre germà amb nosaltres, baixarem a comprar-te queviures. [5] Però, si no el vols enviar, no hi baixarem, perquè aquell home ens va dir: «No em veureu més, si el vostre germà no ve amb vosaltres». [6] Israel digué: «¿Per què m'heu hagut de perjudicar anant a contar a aquell home que teníeu encara un altre germà?» [7] Li respongueren: «És que aquell home ens va demanar amb insistència per nosaltres i per la nostra família preguntant: «Viu encara el vostre pare? Teniu algun altre germà?» Nosaltres, doncs, li vam respondre segons aquestes preguntes. ¿Podíem saber per ventura que ens diria: «Feu baixar el vostre germà?» [8] Llavors Judà digué al seu pare Israel: «Deixa venir el noi amb mi. Anem, marxem, que puguem viure i no morir, ni nosaltres, ni tu, ni la nostra mainada. [9] Jo en surto fiador, me'n podràs demanar comptes. Si no te'l porto, si no te'l poso davant dels ulls, en seré per sempre més culpable davant teu. [10] Que, si no estiguéssim entretenint-nos, a hores d'ara ja hauríem tornat dues vegades».

[11] Aleshores el seu pare Israel els digué: «Si ha de ser així, feu-ho. Preneu els millors productes de la terra en els vostres atuells i porteu-los com a obsequi a aquell home: un xic de reïna i un xic de mel, adragant i làdanum, pistatxos i ametlles. [12] Preneu també més diner i restituïu personalment el diner que us van tornar a la boca dels sacs; potser va ser una equivocació. [13] Preneu el vostre germà i marxeu, torneu a veure aquell home. [14] Que El-Saddai us faci trobar gràcia davant d'aquell home i que us torni l'altre germà i Benjamí. I jo, si haig de perdre els meus fills, els perdré».

Trobament amb Josep. [15] Els homes prengueren, doncs, el present, l'altre diner i Benjamí; marxaren i van baixar a l'Egipte. I es presentaren a Josep. [16] Quan —97→ Josep veié Benjamí amb ells, digué al seu majordom: «Porta aquests homes a casa, mata després un cap de bestiar i prepara'l, que menjaran amb mi aquest migdia». [17] L'home féu com Josep li havia dit, i dugué els homes a casa de Josep. [18] Ells van agafar por perquè els duien a casa de Josep i es digueren: «Ens hi porten a causa del diner tornat als nostres sacs la primera vegada. Es tiraran contra nosaltres, ens cauran al damunt i ens prendran com a esclaus, amb els nostres ases». [19] S'acosten, doncs, al majordom de Josep, i li parlen a la porta de la casa: [20] «Perdona, senyor: quan vam baixar la primera vegada a comprar queviures, [21] en arribar al lloc de passar la nit, vam obrir els sacs, i vet aquí que el diner de cadascun era a la boca del sac, el nostre diner ben comptat; i l'hem tornat amb nosaltres. [22] Hem portat també més diner per comprar queviures. No sabem pas qui va posar el nostre diner als nostres sacs». [23] Ell respongué: «Estigueu en pau, no tingueu por. El vostre Déu, el Déu del vostre pare, és qui va posar un tresor als vostres sacs. Vaig rebre el vostre diner». I els tornà Simeó. [24] L'home els féu entrar a casa de Josep i els donà aigua per a rentar-se els peus i farratge per als ases. [25] I prepararen l'obsequi per a quan Josep vingués al migdia, ja que havien sentit que dinarien allà.

[26] Quan Josep entrà a casa, li donaren l'obsequi que portaven, tot prosternant-se fins a torre. [27] Els demanà com estaven i els preguntà: «¿Està bo el vostre pare, aquell vell de qui em vau parlar? ¿Encara viu?» [28] Respongueren: «El teu servent, el nostre pare, està bo, encara viu». I s'inclinaren i feren reverència. [29] Aixecant els ulls, veié Benjamí, el seu germà, el fill de la seva mare, i preguntà: «¿Es aquest el vostre germà petit de qui em vau parlar?» I afegí: «Que Déu et sigui propici, fill meu!» [30] I Josep sortí de pressa, perquè el seu cor s'havia commogut pel seu germà i se li negaven els ulls; entrà a la seva cambra i es posà a plorar.

31 Després es rentà la cara, sortí i, contenint-se, digué: «Serviu el dinar». 32 I el
serviren a part, a ells a —98→ part, i també a part als egipcis que menjaven amb ell;
perquè els egipcis no poden menjar amb els hebreus: ho consideren una cosa
abominable. 33 Seien davant d'ell per ordre d'edat, del més gran al més petit, i tot era
mirar-se estranyats l'un a l'altre. 34 Ell feia portar-los menjars de la seva taula, i la porció
de Benjamí era cinc vegades més grossa que la dels altres. Van beure, doncs, i es van
alegrar amb ell.

44 La copa de Josep és trobada al sac de Benjamí.— 1 Després Josep va manar
al seu majordom: «Omple de queviures els sacs d'aquests homes, tant com en puguin
portar, i posa també els diners de cadascun a la boca del sac. 2 I posa la meva copa, la de
plata, a la boca del sac del petit, junt amb els diners del seu gra». Ell ho va fer tal com
Josep li havia manat. 3 Al matí, quan es féu clar, van acomiadar els homes amb els seus
ases.

4 Quan havien sortit ja de la ciutat, no gaire lluny encara, Josep digué al seu
majordom: «Alça't, corre darrera aquests homes, atrapa'ls i digue'ls: «¿Com és que
m'heu tornat mal per bé? 5 La copa que heu robat, ¿no és aquella amb què beu el meu
senyor, i en la qual sol endevinar?[76] Heu fet mal fet, obrant així». 6 Els va atrapar, doncs,
i els digué aquestes paraules. 7 Ells li respongueren: «¿Per què parla així el nostre
senyor? Lluny dels teus servents de fer una cosa semblant! 8 T'hem tornat del país de
Canaan els diners que vam trobar a la boca dels sacs. ¿Com, doncs, hauríem pogut robar
or o plata de la casa del teu senyor? 9 Que mori aquell dels teus servents en qui es trobi, i
que tots nosaltres siguem també esclaus del teu senyor». 10 Ell replicà: «Bé, que sigui tal
com dieu. Aquell en qui es trobi em serà esclau, però els altres quedareu lliures». 11
Cadascun va cuitar a descarregar el seu sac a terra i el va obrir. 12 Els va escorcollar,
començant pel més gran i acabant pel més petit, i la copa fou trobada al sac de Benjamí.

13 Llavors es van esquinçar els vestits, van tornar a carregar els ases i se'n tornaren a
la ciutat. 14 Quan —99→ Judà i els seus germans entraren a la casa de Josep, ell
encara hi era, i es prostraren a terra davant d'ell. 15 Josep els preguntà: «¿Què és això que
heu fet? ¿No sabíeu que un home com jo sap endevinar?» 16 Judà respongué: «¿Què
direm al meu senyor? ¿Com podrem parlar i justificar-nos? Déu ha trobat la maldat dels
teus servents. Aquí ens tens esclaus del meu senyor, tant nosaltres com aquell a les
mans del qual ha estat trobada la copa». 17 Però ell replicà: «Lluny de mi obrar així.
L'home a les mans del qual ha estat trobada la copa serà esclau meu. Vosaltres torneu en
pau a casa del vostre pare».

Judà intercedeix per Benjamí.— 18 Aleshores Judà se li acostà i li digué: «Permet,
senyor meu, que el teu servent digui un mot al meu senyor, que no s'enutgi contra el teu
servent, perquè ets com el Faraó. 19 El meu senyor preguntava als seus servents: «¿Teniu
encara pare o un altre germà?» 20 I nosaltres vam respondre al meu senyor: «Encara
tenim pare, vell, amb un fill petit, nascut a les seves velleses. El seu germà va morir, i
de la seva mare ha quedat ell sol, i el seu pare se l'estima». 21 I tu deies als teus servents:
«Feu-me'l baixar, que pugui posar els ulls damunt seu». 22 I nosaltres vam contestar al
meu senyor: «Impossible que el noi abandoni el seu pare; si l'abandona, es morirà». 23
Però tu vas dir als teus servents: «Si el vostre germà petit no baixa amb vosaltres, no em
veureu més». 24 Quan vam tornar a casa del teu servent, el nostre pare, li vam fer saber
les paraules del meu senyor. 25 I quan el nostre pare va dir: «Torneu a comprar-nos una
mica de queviures», 26 li vam respondre: «No podem baixar-hi. Si el nostre germà petit

ve amb nosaltres, hi baixarem. Ens és impossible de veure aquell home, si el nostre germà petit no és amb nosaltres». [27] Aleshores el teu servent, el nostre pare, ens va replicar: «Ja sabeu que la meva dona me'n va donar dos; [28] l'un em va desaparèixer, i vaig exclamar: «Trossejat, trossejat!» I no l'he vist mai més. [29] Si ara em preneu també aquest del meu costat, —100→ i li passa cap desgràcia, fareu baixar en pena al país dels morts la meva vellesa». [30] Ara doncs, si torno a casa del meu pare, el teu servent, sense el noi amb nosaltres, com que estan molt units, [31] quan s'adoni que el noi no hi és, es morirà. I els teus servents hauran fet baixar en pena al país dels morts la vellesa del teu servent, el nostre pare. [32] El teu servent es va fer fiador del noi prop del meu pare amb aquestes paraules: «Si no te'l porto, que en sigui per sempre més culpable davant del meu pare». [33] Així, doncs, que el teu servent resti esclau del meu senyor en comptes del noi, i que el noi torni amb els seus germans. [34] Perquè, ¿com puc tornar a casa del meu pare, si amb mi no hi ha el noi? Que no vegi la desgràcia que li sobrevindria al meu pare!»

45 Josep es fa conèixer. [1][77] Josep no pogué contenir-se més davant de tots els qui estaven al seu voltant i va cridar: «Feu sortir tothom del meu davant». Així, no hi havia ningú amb ell quan es féu conèixer als seus germans. [2] Llavors cridà tot plorant, que ho sentí tot l'Egipte i també la casa del Faraó. [3] Josep digué als seus germans: «Jo sóc Josep. Viu encara el meu pare?» Però els seus germans no li podien respondre res, de tan esglaiats que estaven davant seu. [4] Aleshores Josep digué als seus germans: «Acosteu-vos cap a mi». Un cop s'hagueren acostat, els tornà a dir: «Jo, sóc Josep, el vostre germà que venguéreu a l'Egipte. [5] Que no us dolgui ara ni us indigneu contra vosaltres d'haver-me venut aquí; que Déu em va enviar davant vostre per conservar-vos la vida. [6] Ja fa dos anys que hi ha fam al país i durant uns altres cinc anys no hi haurà conreu ni sega. [7] Déu em va enviar davant vostre per assegurar-vos la supervivència a la terra i salvar-vos la vida d'una manera prodigiosa. [8] No sou, doncs, vosaltres que em vau enviar aquí, sinó que és Déu qui m'ha posat com a pare[78] del Faraó i com a senyor de tota la seva casa i sobirà de tota la terra d'Egipte. [9] Afanyeu-vos, torneu a casa del meu pare i digueu-li: «Això diu el teu fill Josep: —101→ Déu m'ha constituït senyor de tot l'Egipte. Baixa al meu costat, no triguis, [10] que viuràs al país de Guesen i estaràs a prop meu, tu, els teus fills, els teus néts, les teves ovelles, les teves vaques, amb tot el que tens. [11] Allà et mantindré —que encara queden cinc anys de fam— perquè ni tu, ni la teva casa, ni tot allò que et pertany estigueu en la misèria». [12] Ja veieu amb els vostres ulls, vosaltres i el meu germà Benjamí, que us parlo amb la meva pròpia boca. [13] Feu saber també al meu pare tota la meva glòria a l'Egipte i tot el que heu vist. Afanyeu-vos, feu baixar aquí el meu pare». [14] I es llançà al coll del seu germà Benjamí tot plorant. Benjamí es posà a plorar també, abraçat amb ell. [15] Besà tots els seus germans i plorà, abraçat amb ells. Després d'això, els seus germans es posaren a parlar amb ell.

Invitació del Faraó.— [16] Per la casa del Faraó corria la notícia que havien arribat els germans de Josep, i tant el Faraó com els seus ministres ho van veure amb bons ulls. [17] Aleshores el Faraó parlà així a Josep: «Digues als teus germans: «Feu això: carregueu les vostres bèsties i marxeu, aneu al país de Canaan. [18] Preneu el vostre pare i les vostres famílies, i veniu al meu costat, que us donaré el millor de la terra d'Egipte i menjareu de l'abundor del país». [19] Dóna també aquesta ordre: «Feu això: procuren-vos del país d'Egipte carros per a la vostra mainada i per a les dones, preneu el vostre pare i veniu. [20] Que no us dolgui el que deixareu, que el millor de tota la terra d'Egipte és per a vosaltres».

Comiat i retorn a Canaan.— 21 Els fills d'Israel ho feren així. Josep els donà
carros segons l'ordre del Faraó i provisions per al camí. 22 A tots ells, els donà vestits de
mudar, però a Benjamí li donà tres-centes peces de plata i cinc vestits de mudar. 23 Així
mateix envià al seu pare deu ases carregats del millor de l'Egipte i deu someres
carregades de blat, pa i provisions per al viatge del seu pare. 24 Així acomiadà els seus
germans i els digué: «No us discutiu pel camí!» —102→ 25 Pujaren, doncs, de l'Egipte
i arribaren al país de Canaan, a casa del seu pare Jacob, 26 i li anunciaren: «Josep encara
és viu! I més encara, és el sobirà de tot el país d'Egipte». Però el seu cor es quedà fred,
perquè no se'ls creia. 27 Però li contaren tot el que Josep els havia dit, i veié els carros
que Josep enviava per prendre'l. Aleshores l'esperit del seu pare Jacob es va revifar. 28 I
Israel digué: «Prou! El meu fill Josep encara és viu. Hi aniré i el veuré abans de morir!»

46 Jacob i la seva família van a l'Egipte.— 1 Jacob va marxar amb tot el que
tenia i arribà a Beer-Sabé, on sacrificà víctimes al Déu del seu pare Isaac. 2 Déu va
parlar a Israel en una visió nocturna: «Jacob, Jacob!» Ell respongué: «Aquí em teniu». 3
Li digué: «Jo sóc Déu, el Déu del teu pare. No temis de baixar a l'Egipte, que allà faré
de tu una gran nació. 4 Baixaré amb tu a l'Egipte i d'allí et faré també pujar. I Josep et
tancarà els ulls». 5 Jacob partí de Beer-Sabé, i els fills d'Israel s'emportaren el seu pare
Jacob, la mainada i les dones en els carros que el Faraó havia enviat per portar-lo. 6
Prengueren també el bestiar i tots els béns que havien adquirit al país de Canaan, i Jacob
amb tota la seva descendència se n'anà a l'Egipte. 7 Els seus fills i els seus néts, les seves
filles i les seves nétes, tota la seva descendència, se'ls endugué amb ell a l'Egipte.

Cens de la família de Jacob.— 8 Aquests són els noms dels fills d'Israel que
anaren a l'Egipte: Jacob i els seus fills Rubèn, el primogènit de Jacob, 9 i els fills de
Rubèn: Henoc, Fallú, Hesron i Carmí. 10 Fills de Simeó: Jamuel, Jamín, Ahod, Jaquín,
Sohar i Saül, fill de la cananea. 11 Fills de Leví: Guerson, Cahat i Merarí. 12 Fills de Judà:
Er, Onan, Selà, Fares i Zaré. Però Er i Onan ja havien mort al país de Canaan. Els fills
de Fares foren: Hesron i Hamul. 13 Fills d'Issacar: Tolà, Fuà, Job i Semron. 14 Fills de
Zabuló: Sàred, Elon i Jahelel. 15 Aquests són els fills que Lia donà a Jacob a Fadan-
Aram, a més —103→ de la seva filla Dina. En total, entre fills i filles, trenta-tres
persones. 16 Fills de Gad: Sefion, Haguí, Suní, Esebon, Herí, Arodí i Arelí. 17 Fills d'Aser:
Jamné, Jesuà, Jesuí, Berià i la seva germana Sara. Fills de Berià: Hèber i Melquiel. 18
Aquests són els fills que Zelfà, donada per Laban a la seva filla Lia, va infantar a Jacob:
setze persones. 19 Fills de Raquel, muller de Jacob: Josep i Benjamí. 20 A Josep li
nasqueren al país d'Egipte Manasés i Efraïm, que li va donar Asenet, filla de Putifar,
sacerdot d'On. 21 Fills de Benjamí: Bela, Bècor, Asbel, Guerà, Naaman, Equí, Ros,
Mofim, Ofim i Ared. 22 Aquests són els fills de Raquel que nasqueren a Jacob. Entre tots,
catorze persones. 23 Fill de Dan: Husim. 24 Fills de Neftalí: Jasiel, Guní, Jèser i Sal·lem. 25
Aquests són els fills que Balà, donada per Laban a la seva filla Raquel, va infantar a
Jacob. Entre tots, set persones. 26 Totes les persones de la família de Jacob, sortides d'ell,
que anaren a l'Egipte, a part les nores de Jacob, foren en total seixanta-sis persones. 27[79]
Els fills de Josep que li nasqueren a l'Egipte foren dues persones. Total de les persones
de la família de Jacob que anaren a l'Egipte: setanta.

Trobament de Jacob amb Josep.— 28 Jacob envià Judà davant seu a Josep perquè
anés al seu encontre a Guesen, i arribaren a la terra de Guesen. 29 Josep féu enganxar
aleshores la seva carrossa i se'n pujà a Guesen a l'encontre del seu pare Jacob. En trobar-
se al seu davant, se li llançà al coll i plorà abraçat amb ell una bona estona. 30 Israel
digué a Josep: «Ara ja em puc morir, després d'haver-te vist i de saber que encara vius!»

Josep recomana els seus al Faraó.— 31 Després josep digué als seus germans i a la
família del seu pare: «Pujaré a donar la noticia al Faraó i li diré: «Han vingut els meus
germans i la família del meu pare, que estaven al país de Canaan. 32 Són pastors
d'ovelles, tenen bestiar i han dut les ovelles i els bous i tot el que tenien». 33 Així, doncs,
quan el Faraó us cridi per preguntar-vos: «¿Quin és el —104→ vostre ofici?», 34 li
respondreu: «Els teus servents som pastors des de la nostra joventut fins ara, tant
nosaltres com els nostres pares». Així podreu viure a la terra de Guesen». Perquè els
egipcis detesten tots els pastors d'ovelles.

47 **Josep presenta la seva família al Faraó.**— 1 Josep anà a comunicar al Faraó:
«El meu pare i els meus germans, amb les seves ovelles i els seus bous i amb tot el que
tenien, han arribat del país de Canaan i són aquí, a la terra de Guesen». 2 Prengué cinc
dels seus germans i els presentà al Faraó. 3 El Faraó preguntà als seus germans: «¿Quin
és el vostre ofici?» Respongueren: «Els teus servents som pastors d'ovelles, tant
nosaltres com els nostres pares». 4 I continuaren: «Hem vingut per viure com a forasters
al país, ja que no hi ha pasturatge per als ramats dels teus servents: la fam plana damunt
el país de Canaan. Deixa, doncs, viure els teus servents a la terra de Guesen». 5 El Faraó
digué llavors a Josep: «Ja que el teu pare i els teus germans han vingut a trobar-te, 6 al
teu davant hi ha el país d'Egipte. Fes viure el teu pare i els teus germans a la regió més
bona. Que visquin a la terra de Guesen. I, si saps que entre ells n'hi ha d'experts, posa'ls
de majorals del bestiar dels meus dominis». 7 Aleshores Josep féu venir el seu pare
Jacob i el presentà al Faraó. Així que Jacob hagué complimentat el Faraó, 8 aquest li
preguntà: «Quants anys tens?» 9 Jacob respongué al Faraó: «La meva vida errant ha estat
de cent trenta anys. Pocs i dolents han estat els anys de la meva vida, i no han
aconseguit l'edat dels meus pares, els anys de la seva vida errant». 10 Jacob tornà a
saludar el Faraó i sortí de la seva presència. 11 Josep va establir el seu pare i els seus
germans, i els donà possessió al país d'Egipte, a la regió més bona, la de Ramsés, tal
com havia ordenat el Faraó. 12 Josep va proveir d'aliment el seu pare, els seus germans i
tota la família del seu pare, segons la mainada.

Josep acumula riqueses per al Faraó.— 13 Ja no hi havia pa enlloc del país, —
105→ de tan greu que era la fam. El país d'Egipte i el de Canaan defallien a causa de
la fam. 14 Josep, mentrestant, aplegava tot el diner que hi havia al país d'Egipte i al de
Canaan, a canvi del gra que li compraven, i duia aquest diner a la casa del Faraó. 15 Quan
s'hagué acabat el diner del país d'Egipte i del de Canaan, tot l'Egipte anà a dir a Josep:
«Dóna'ns pa. ¿És que hem de morir davant teu? Perquè ja no hi ha més diner». 16 Josep
els digué: «Ja que no hi ha més diner, porteu el vostre bestiar, i jo us donaré pa a canvi
del vostre bestiar». 17 Dugueren, doncs, el bestiar a Josep, i aquest els donà pa a canvi
dels cavalls, del bestiar petit i gros, i dels ases. Així és com, a canvi de tot el bestiar, els
procurà pa aquell any. 18 Quan s'acabà aquell any, tornaren a trobar-lo l'any següent, i li
digueren: «No podem pas amagar al nostre senyor que el diner s'ha acabat i el bestiar és
possessió del nostre senyor: a disposició del nostre senyor no queden sinó els nostres
cossos i les nostres terres. 19 ¿És que hem de morir davant teu, nosaltres i les nostres
terres? Pren-nos, doncs, a nosaltres i les nostres terres a canvi de pa: serem esclaus del
Faraó, nosaltres amb les nostres terres. Però dóna'ns llavor per a sembrar, que visquem i
no morim, i les nostres terres no es converteixin en un ermàs». 20 Josep va adquirir així
per al Faraó totes les terres d'Egipte, ja que els egipcis venien cadascun el seu camp, de
tant que els empenyia la fam. Així les terres es convertiren en propietat del Faraó, 21 i
sotmeté el poble a l'esclavatge d'un cap a l'altre de l'Egipte. 22 Tan sols no adquirí les
terres dels sacerdots, ja que aquests tenien del Faraó una renda i vivien de la renda que

els passava el Faraó. Per això, no vengueren les seves terres. [23] Després Josep digué al poble: «Mireu, us prenc des d'avui per al Faraó, juntament amb les vostres terres. Aquí teniu llavor; sembreu, doncs, les vostres terres. [24] A la collita, en donareu la cinquena part al Faraó, mentre que les altres quatre parts us serviran per a la sembra del camp i per a aliment vostre, de les vostres famílies —106→ i de la vostra mainada». [25] Ells respongueren: «Ens has salvat la vida. Que trobem només favor als ulls del nostre senyor, i serem esclaus del Faraó». [26] Josep féu una llei, que vigeix fins al dia d'avui, que la cinquena part de la terra d'Egipte seria per al Faraó. Només les terres dels sacerdots no eren del Faraó.

Últimes voluntats de Jacob.— [27] Els israelites visqueren a la terra d'Egipte, a la regió de Guesen. Van adquirir propietats, van ser fecunds i es multiplicaren molt. [28] Jacob visqué disset anys al país d'Egipte, i la seva vida durà cent quaranta-set anys. [29] Com que a Israel se li acostava la mort, cridà el seu fill Josep i li digué: «Si mereixo el teu afecte, posa la mà sota la meva cuixa, sigues bo i fidel amb mi, i no m'enterris a l'Egipte. [30] Quan vagi a reposar amb els meus pares, trasllada'm de l'Egipte i enterra'm al seu sepulcre». Ell respongué: «Ho faré tal com dius». [31] Insistí: «Jura-m'ho». Ell li ho jurà. I Israel s'inclinà damunt la capçalera del llit.

48 Jacob adopta i beneeix els dos fills de Josep.— [1] Després d'aquests fets, van dir a Josep: «El teu pare està malalt». Aleshores prengué amb ell els seus dos fills Manasés i Efraïm [2] i féu comunicar a Jacob: «El teu fill Josep ha vingut aquí». Jacob, fent un esforç, s'assegué al llit [3] i digué a Josep: «El-Saddai se'm va aparèixer a Luz, al país de Canaan, em va beneir i em digué: «Jo et faré fecund i et multiplicaré, et convertiré en un aplec de pobles i donaré aquesta terra a la teva posteritat, després de tu, en possessió perpètua. [5] Així, doncs, els teus dos fills Manasés i Efraïm, que et van néixer a l'Egipte abans que jo hi vingués, que siguin meus com m'ho són Rubèn i Simeó. [6] Pel que fa als fills que has engendrat després d'ells, que siguin teus. En la seva herència seran designats pel nom dels seus germans. [7] Quan jo tornava de Fadan, la teva mare Raquel va morir als meus braços al país de Canaan, pel camí, abans d'arribar a Efrata, i la vaig enterrar allí, al camí d'Efrata (això —107→ és, Bet-Lèhem)». [8] En veure Israel els fills de Josep, preguntà: «Qui són aquests?» [9] Josep respongué al seu pare: «Són els fills que Déu m'ha donat aquí». Li digué: «Acosta-me'ls, perquè me'ls posi damunt la falda»[80] . [10] Els ulls de Jacob eren entelats per la vellesa, i no hi veia. Els hi va acostar, i ell els va besar i abraçar. [11] Israel digué a Josep: «No em pensava pas tornar-te a veure, i mira, Déu m'ha fet veure't a tu i els teus descendents». [12] Josep els tragué de la seva falda i es prosternà de cara a terra.

[13] Llavors Josep els prengué tots dos, Efraïm amb la dreta, a l'esquerra d'Israel, i Manasés amb l'esquerra, a la dreta d'Israel, i els hi acostà. [14] Però Israel estengué la mà dreta i la posà damunt el cap d'Efraïm, per bé que fos el petit, i posà la mà esquerra damunt el cap de Manasés, encreuant les mans —Manasés, de fet, era el gran[81] . [15] I els beneí així: «Que el Déu a la presència del qual van fer via els meus pares Abraham i Isaac, el Déu que m'ha pasturat des que visc fins avui, [16] l'àngel que m'ha deslliurat de tot mal, beneeixi aquests nois, i que en ells sigui perpetuat el meu nom i el nom dels meus pares Abraham i Isaac, i que, com els peixos, es multipliquin en gran nombre a la terra». [17] En adonar-se Josep que el seu pare posava la mà dreta damunt el cap d'Efraïm, li va desplaure. Prengué la mà del seu pare per passar-la del cap d'Efraïm al cap de Manasés [18] i digué al seu pare: «Així no, pare, que és aquest el primogènit. Poseu-li la dreta damunt el cap». [19] Però el seu pare s'hi va negar: «Ja ho sé, fill meu, ja ho sé. També ell arribarà

a ser un poble i també ell serà gran. Però el seu germà petit serà més gran que ell, i la
seva posteritat arribarà a ser una multitud de pobles». [20] I aquell dia els beneí així:
«Israel es valdrà de vosaltres per beneir i dirà: «Que Déu et faci com Efraïm i
Manasés». Així anteposà Efraïm a Manasés.

[21] Acabat, Israel digué a Josep: «Mira, estic a punt de morir, però Déu serà amb
vosaltres i us farà tornar a la terra dels vostres pares. [22] I jo et dono una porció de més
que als teus —108→ germans, que amb l'espasa i amb l'arc vaig prendre als
amorreus».

49 Benediccions profètiques de Jacob.— [1] Jacob cridà els seus fills i els digué:
«Aplegueu-vos, que us anunciaré el que us passarà als últims temps.

[2] Ajunteu-vos, escolteu, fills de Jacob,
escolteu el vostre pare Israel.

[3] Rubèn, tu ets el meu primogènit,
la meva força, les primícies del meu vigor,
excés de dignitat i excés de força,
[4] com l'aigua bullies; però no sobresortiràs,
perquè vas pujar al llit del teu pare,
vas profanar el meu llit.

[5] Sirneó i Leví, udolants,
instruments de violència, les seves xarxes.
[6] Que la meva ànima no entri al seu complot,
que el meu esperit no s'ajunti al seu grup,
perquè en la seva ira van matar homes,
mutilaren toros per caprici.
[7] Maleïda sigui la seva ira pel seu rigor,
maleït sigui el seu furor per la seva duresa.
Els dispersaré per Jacob,
els escamparé per Israel.

[8] Judà, els teus germans et lloaran,
la teva mà es posarà al coll del teu contrari,
els fills del teu pare s'inclinaran davant teu.
[9] Ets un cadell de lleó, Judà;
tornes de la caça, fill meu.
S'ha ajupit, s'ha ajagut com un lleó,
com una lleona; ¿qui el farà aixecar?
[10] El ceptre no serà mai pres de Judà,
ni la vara de sobirà d'entre els seus peus,

fins que vingui aquell de qui és
i al qual és deguda l'obediència dels pobles.
11 Lliga al cep el seu pollí,
i a la parra el fill de la seva somera;
renta amb vi la seva roba,
amb sang de raïm el seu vestit.
12 Té els ulls tèrbols de vi;
les dents, blanques de llet.
13 Zabuló resideix a la vora del mar,
s'està al sorral de les naus,
—109→
amb la gropa girada cap a Sidó.

14 Issacar és un ase ossut
que s'ajaça d'un estable a un altre.
15 S'ha adonat que el repòs és cosa bona,
que el país era agradable.
Ajup l'espatlla per traginar
i es resigna al jou de l'esclavatge.

16 Dan jutjarà el seu poble
com qualsevol tribu d'Israel.
17 Que Dan sigui un llop vora el camí,
una serp prop del viarany,
que mossegui la pota del cavall,
i caigui d'esquena el cavaller.
18 La teva salvació espero, Jahvè!

19 Gad, l'assalten els bandits, i ell corre i els encalça.

20 Aser, el seu pa és abundant,
dóna menjars de rei.

21 Neftalí és una cérvola lleugera,
que infanta cérvols gentils.

22 Josep és un plançó prop de la font;
les branques pugen sobre el mur.
23 L'exasperaren, li llançaren sagetes,
l'atacaren els arquers.
24 Però se li trencà la corda de l'arc,
els braços poderosos s'arreplegaren
per la força del brau de Jacob,
pel nom del pastor d'Israel.

[25] Que el Déu del teu pare t'ajudi
i El-Saddai et beneeixi:
benediccions del cel a dalt,
benediccions de les aigües esteses sota terra,
benediccions de mamelles i matrius.
[26] Les benediccions del teu pare i de la teva mare
s'han alçat fins a les muntanyes seculars,
fins als confins de les collades eternes.
Que reposin sobre el cap de Josep,
sobre el front del príncep dels seus germans.

[27] Benjamí és un llop rapaç,
al matí devora una presa
i al vespre reparteix les despulles».

—110→

[28] Totes aquestes són les dotze tribus d'Israel, i això és el que el seu pare els digué en beneir-les. Les beneí a cadascuna segons la benedicció que els convenia.

Última recomanació i mort de Jacob.— [29] Acabat, els féu aquesta recomanació: «Me'n vaig a reunir-me al meu poble. Enterreu-me a la vora dels meus pares, a la cova del camp d'Efron, l'hitita. [30] A la cova del camp de Macpelà, enfront de Mambré, al país de Canaan, el camp que Abraham va comprar a Efron, l'hitita, com a sepulcre en propietat. [31] Allí van enterrar Abraham i la seva dona Sara; allí van enterrar Isaac i la seva dona Rebeca; allí vaig enterrar Lia. [32] Són el camp i la cova adquirits als hitites».

[33] Quan Jacob acabà de fer les recomanacions als seus fills, replegà els peus al llit i expirà. I fou ajuntat als del seu poble.

50 Exèquies de Jacob. [1] Aleshores Josep es llançà sobre la cara del seu pare, el cobrí de llàgrimes i el besà. [2] Després, Josep encomanà als metges que estaven al seu servei que embalsamessin el seu pare. I els metges embalsamaren Israel. [3] Hi van esmerçar quaranta dies, que és el temps que requereix l'embalsamament. L'Egipte el va plorar setanta dies. [4] Passats els dies del dol, Josep parlà així a la casa del Faraó: «Si em teniu en consideració, parleu per mi al Faraó i digueu-li: [5] «El meu pare em va fer fer aquest jurament: «Estic a punt de morir; enterra'm al sepulcre que em vaig excavar al país de Canaan. Ara, doncs, voldria anar a enterrar el meu pare; ja tornaré». [6] El Faraó va respondre: «Vés i enterra el teu pare, tal com et va fer jurar». [7] Josep va pujar a enterrar el seu pare, i amb ell van pujar tots els funcionaris del Faraó, els dignataris de la seva cort i els dignataris del país d'Egipte, [8] així com tota la família de Josep, els seus germans i la família del seu pare. Només la mainada, les ovelles i les vaques es van quedar a la regió de Guesen. [9] Amb ell pujaren també carros i conductors, fins a compondre un seguici molt considerable. [10] Així que arribaren —111→ a l'era d'Atad, que és a l'altra banda del Jordà, hi van fer una gran i solemne lamentació, i Josep va celebrar pel seu pare un dol de set dies. [11] Quan els habitants del país, els cananeus, veieren el dol de l'era d'Atad, digueren: «Quin gran dol per l'Egipte!» Per això, anomenen aquell lloc Abel-Misraim, que és a l'altra banda del Jordà. [12] Els seus fills van fer amb ell tal com els havia manat. [13] El portaren al país de Canaan i l'enterraren a la

cova del camp de Macpelà, que Abraham havia adquirit d'Efron, l'hitita, com a sepulcre
en propietat, enfront de Mambré. 14 Un cop enterrat el seu pare, se'n tornà a l'Egipte amb
els seus germans i amb tots els qui havien pujat amb ell per enterrar el seu pare.

Josep consola els seus germans.— 15 Veient que el seu pare havia mort, els
germans de Josep es digueren: «Vejam si ara Josep ens perseguirà i ens voldrà fer pagar
tot el mal que li vam fer!» 16 Així enviaren a dir a Josep: «El teu pare, abans de morir,
ens va manar: 17 «Parleu així a Josep: «Per favor, perdona als teus germans el seu crim i
el seu pecat, tot el mal que et van fer. Perdona, per favor, el pecat dels servents del Déu
del teu pare!» Josep plorava mentre li parlaven. 18 Els seus germans hi anaren i, tirant-se-
li als peus, li digueren: «Aquí ens tens com esclaus». 19 Però Josep els contestà: «No
tingueu por. És que em puc posar en lloc de Déu? 20 Cert que vosaltres vau maquinar un
mal contra mi, però Déu tenia la intenció de convertir-lo en bé, per acomplir el que es
realitza avui: salvar la vida a un poble nombrós. 21 No tingueu por, doncs, que jo us
mantindré juntament amb la vostra mainada». I els va consolar tot parlant-los amb
afecte.

Últims dies i mort de Josep.— 22 Josep, amb la família del seu pare, va habitar a
l'Egipte, i visqué cent deu anys. 23 Josep arribà a veure els néts d'Efraïm, i fins els fills de
Maquir, fill de Manasés, van néixer a la falda de Josep. 24 Finalment, Josep digué als
seus germans: «Estic a punt de —112→ morir. Déu us visitarà i us farà pujar d'aquest
país al país que va prometre amb jurament a Abraham, Isaac i Jacob». 25 I féu jurar als
fills d'Israel: «Quan Déu us visitarà, us endureu d'aquí els meus ossos».

26 Josep va morir a l'edat de cent deu anys. L'embalsamaren i el posaren en un
sarcòfag a l'Egipte.

Èxode (Ex. 1,1-40,38)[82]

Déu allibera el seu poble (Ex. 1,1-18,27)

Els hebreus a l'Egipte (Ex. 1,1-22)

1 Cens i prosperitat dels fills de Jacob.— 1 Aquests són els noms dels fills
d'Israel que entraren a l'Egipte, cadascun amb la seva família, acompanyant Jacob: 2
Rubèn, Simeó, Leví i Judà, 3 Issacar, Zabuló i Benjamí, 4 Dan i Neftalí, Gad i Aser. 5 El
total dels descendents de Jacob fou de setanta[83] . Josep ja era a l'Egipte. 6 Després Josep
va morir, així com tots els seus germans i tota aquella generació. 7 Els israelites eren
prolífics, pul·lulaven i es multiplicaven, i arribaren a ser tan poderosos, que ompliren el
país.

Opressió dels israelites. [8] Un nou rei, que no havia conegut Josep, arribà al poder a
l'Egipte. [9] Digué al seu poble: «Mireu, el poble israelita és més nombrós i més fort que
nosaltres. [10] Anem, doncs, alerta amb ell, que no es multipliqui. Podria ser que, en cas de
guerra, s'aliés amb els nostres enemics, i després d'haver combatut contra nosaltres,
sortís del país».

[11] Aleshores li imposaren capatassos per fatigar-lo amb tasques dures. Així va
construir per al Faraó les ciutats-dipòsit de Pitom i Ramsés. [12] Però, com més
l'oprimien, —113→ més es multiplicava i es propagava, de tal manera que els
israelites eren temuts. [13] Per això, els egipcis esclavitzaren asprament els israelites [14] i els
amargaren la vida amb treballs durs: preparació de l'argila i de maons i totes les feines
del camp; és a dir, amb tots els treballs que els feien executar asprament.

[15] El rei d'Egipte va parlar després a les llevadores hebrees, una de les quals es deia
Seforà, i l'altra, Fuà, [16] i els digué: «Quan assistiu les hebrees, observeu bé el part. Si és
un noi, mateu-lo; si és una noia, deixeu-la viure.» [17] Però les llevadores temien Déu i no
van fer com els havia manat el rei d'Egipte, sinó que deixaren viure els petits. [18] Llavors
el rei d'Egipte va cridar les llevadores i els digué: «¿Per què feu això de deixar viure els
petits?» [19] Les llevadores respongueren al rei d'Egipte: «És que les hebrees no són com
les egípcies. Són vigoroses; abans que hi arribi la llevadora, ja han deslliurat». [20] Déu va
afavorir les llevadores. El poble es multiplicà i es féu poderós. [21] A les llevadores,
perquè havien temut Déu, els va donar una posteritat.

[22] El Faraó manà després a tot el poble: «Tots els nois que neixin als hebreus, tireu-
los al Nil, però deixeu viure totes les noies».

Missió de Moisès (Ex. 2,1-7,7)

2 Moisès, salvat de la mort, és educat a la cort d'Egipte.— [1] Entretant, un home
de la casa de Leví es va casar amb una noia de la mateixa casa, [2][84] i va tenir un fill.
Veient que era bufó, l'amagà durant tres mesos. [3] Quan no pogué amagar-lo més temps,
es va procurar una cistella de papirus, la untà amb betum i pega, hi posà el petit i la
col·locà entre els joncs, a la vora del Nil, [4] mentre la seva germana des de lluny s'estava
a l'aguait per veure què li passaria. [5] La filla del Faraó va baixar a banyar-se al Nil,
mentre les seves cambreres es passejaven per la ribera. S'adonà de la cistella enmig dels
joncs i envià tot seguit la seva criada perquè —114→ l'agafés. [6] L'obre i veu un nen
que plorava. En va sentir compassió i digué: «És un nen hebreu». [7] La seva germana
digué aleshores a la filla del Faraó: «¿Vols que vagi a cridar una dida hebrea que et criï
el petit?» [8] La filla del Faraó li respongué: «Vés-hi». La noia se n'anà a cridar la mare
del petit. [9] La filla del Faraó li digué: «Pren aquest petit i cria-me'l, que jo et pagaré el
teu sou». La dona prengué el petit i el va criar. [10] Quan va haver crescut, el dugué a la
filla del Faraó, que el va adoptar com a fill i li posà Moisès, perquè es deia: «L'he tret de
l'aigua»[85] .

Fugida a Madian i matrimoni.— [11][86] Aquell temps, Moisès, que ja s'havia fet
gran, va anar a veure els seus germans i s'adonà dels seus treballs. Veié també un egipci
que estava pegant a un hebreu, un dels seus germans. [12] Es girà al seu voltant i, veient

que no hi havia ningú, matà l'egipci i l'enterrà sota l'arena. 13 Va tornar a sortir l'endemà,
i hi havia dos hebreus que es barallaven. Digué al culpable: «¿Per què pegues al teu
company?» 14[87] Li va respondre: «¿Qui t'ha fet cap i jutge de nosaltres? ¿Que potser
penses matar-me com vas matar aquell egipci?» Moisès va agafar por i es digué: «Així,
la cosa és coneguda».

15[88] El Faraó s'assabentà d'aquest fet i buscava de matar Moisès. Però aquest va fugir
lluny d'ell, se n'anà al país de Madian i s'assegué prop d'un pou. 16 El sacerdot de Madian
tenia set filles. Aquestes hi anaven a pouar i omplir els abeuradors per abeurar el ramat
del seu pare. 17 Més tard vingueren uns pastors, que les feren fora. Però Moisès s'alçà, les
defensà i va donar de beure al ramat. 18 Un cop arribades a casa del seu pare Ragüel[89] ,
aquest els digué: «Sí, que heu tornat d'hora avui». 19 Elles respongueren: «És que un
egipci ens ha deslliurat de les mans d'uns pastors i fins ha pouat per a nosaltres i ha
abeurat el ramat». 20 Ell va preguntar: «I on és? ¿Com és que heu deixat aquest home?
Inviteu-lo a menjar». 21 A Moisès, li agradà de quedar-se amb aquell home, que li va
donar la seva filla Seforà. 22 Aquesta —115→ va tenir un fill, i ell li va posar
Guersom[90] , perquè es deia: «Sóc un foraster en terra estrangera».

Providència de Déu envers el seu poble.— 23 Durant aquella llarga temporada, el
rei d'Egipte va morir. Els israelites gemegaven del seu esclavatge i clamaven. El seu
clam per causa de l'esclavatge pujà fins a Déu. 24 Déu va escoltar els seus gemecs i es
recordà del pacte que havia fet amb Abraham, Isaac i Jacob. 25 I Déu contemplà els
israelites i se'ls donà a conèixer.

3 Vocació de Moisès. Record de les promeses.— 1 Moisès pasturava el ramat del
seu sogre Jetró, sacerdot de Madian. Tot conduint el ramat desert enllà, arribà a la
muntanya de Déu, l'Horeb[91] . 2 L'àngel de Jahvè se li aparegué en una flama de foc
enmig de la bardissa. Va mirar, i la bardissa cremava sense consumir-se[92] . 3 Moisès es
digué: «Deixaré el camí per veure aquest espectacle grandiós, com és que no es crema la
bardissa». 4 En veure Jahvè que deixava el camí per mirar, Déu el cridà d'enmig de la
bardissa: «Moisès, Moisès!» Ell va respondre: «Aquí em teniu». 5 Digué: «No t'acostis
aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra santa». 6 I afegí: «Jo sóc el Déu del teu pare,
el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob». Moisès es cobrí la cara, perquè no
gosava mirar Déu.

Déu s'apiada del seu poble i envia Moisès.— 7 Llavors Déu digué: «He vist
l'angoixa del meu poble a l'Egipte i he sentit el seu clam per culpa dels seus capatassos.
Em faig càrrec dels seus dolors. 8 Baixaré, doncs, per alliberar-lo de les mans dels
egipcis i fer-lo pujar d'aquell país cap a una terra bona i espaiosa, una terra que regalima
llet i mel[93] , el lloc dels cananeus, dels hitites, dels amorreus, dels ferezeus, dels heveus
i dels jebuseus. 9 Ara que el clam dels israelites ha arribat fins a mi, i he vist l'opressió
amb què els tracten els egipcis, 10 vés, jo t'envio al Faraó perquè facis sortir d'Egipte el
meu poble, els israelites».

11 Moisès digué a Déu: —116→ «¿Qui sóc jo per a anar a trobar el Faraó i fer
sortir els israelites d'Egipte?» 12[94] Déu digué: «Jo seré amb tu. I aquí tens el senyal que la
teva missió ve de mi: quan hauràs fet sortir el meu poble d'Egipte, donareu culte a Déu
dalt d'aquesta muntanya».

Déu revela el seu nom. [13] Moisès digué aleshores a Déu: «Està bé. Vaig a trobar els israelites i els dic: «El Déu dels vostres pares m'ha enviat a vosaltres». Però, si em pregunten quin és el seu nom, què els responc?» [14] Llavors Déu digué a Moisès: «Jo sóc, el qui sóc.» I afegí: «Així parlaràs als israelites: Jo sóc m'ha enviat a vosaltres»[95] . [15] Déu va dir encara a Moisès: «Així parlaràs als israelites: Jahvè, el Déu dels vostres pares, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob, m'ha enviat a vosaltres. Aquest és el meu nom per sempre més, amb el qual em recordaran totes les generacions».

[16] «Vés, aplega els ancians d'Israel[96] i digue'ls: Jahvè, el Déu dels vostres pares, se m'ha aparegut, el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, i m'ha dit: «Us he visitat[97] i he vist el que us fan a l'Egipte». [17] Per això, m'he dit: Us conduiré de la humiliació d'Egipte al país dels cananeus, dels hitites, dels amorreus, dels ferezeus, dels heveus i dels jebuseus, una terra que regalima llet i mel». [18] Ells escoltaran la teva veu. Aleshores tu i els ancians d'Israel us presentareu al rei d'Egipte i li direu: «Jahvè, el Déu dels hebreus, ha vingut a trobar-nos. Deixa'ns, doncs, anar tres jornades enllà dins el desert, perquè sacrifiquem a Jahvè, el nostre Déu». [19] Jo sé prou que el rei d'Egipte no us deixarà marxar, si no és per la força. [20] Però jo estendré la mà i atacaré l'Egipte amb tots els prodigis que faré enmig d'ells. Aleshores us deixaran marxar. [21] A més, faré guanyar a aquest poble el favor dels egipcis, i quan marxareu, no us n'anireu amb les mans buides. [22] Cada dona demanarà a la seva veïna i a la qui viu a casa seva objectes de plata i d'or i vestits. Els posareu als vostres fills i a les vostres filles, i despullareu els egipcis».

—117→

4 Déu garanteix a Moisès el seu èxit.— [1] Moisès respongué: «Però mireu que no em creuran ni escoltaran la meva veu, sinó que diran: «Jahvè no se t'ha pas aparegut». [2] Llavors Jahvè li va preguntar: «¿Què és això que tens a la mà?» Respongué: «Un bastó». [3] Li diu: Llança'l a terra». Ell el llançà a terra, i es tornà una serp, de manera que Moisès fugí del seu davant. [4] Llavors Jahvè va dir a Moisès: «Allarga la mà i agafa-la per la cua». Ell allargà la mà, l'agafà i se li torna bastó a la mà. [5] «Perquè creguin que se t'ha aparegut Jahvè, el Déu dels seus pares, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob». [6] Jahvè li digué encara: «Fica't la mà al pit». Ell es ficà la mà al pit, i quan la va retirar la tenia leprosa com la neu. [7] Li digué aleshores «Torna a ficar la mà al pit». Se la hi tornà a ficar, la va treure, i s'havia tornat com tota la carn. [8] «Així, doncs, si no et creuen ni fan cas del primer prodigi, faran cas del segon. [9] I, si no creuen aquests dos prodigis ni escolten la teva veu, prendràs aigua del Nil i l'escamparàs a terra: l'aigua que hauràs pres del Nil es convertirà en sang sobre la terra».

Aharon, al costat de Moisès en la seva missió.— [10] Moisès va dir a Jahvè: «Perdoneu, Senyor. Jo sóc home de poques paraules, abans d'ara i d'ençà que us comuniqueu amb el vostre servent. Tinc la boca i la llengua pesants». [11] Jahvè li replicà: «¿Qui ha posat la boca a l'home? ¿Qui el fa mut, sord, que hi vegi o cec? ¿No sóc jo, Jahvè? [12] Doncs, vés, que jo estaré a la teva boca per ensenyar-te allò que has de dir». [13] Moisès hi tornà: «Perdoneu, Senyor. Envieu-hi, per favor, el qui heu d'enviar-hi!» [14] Aleshores Jahvè s'irrità contra Moisès, i li digué: «¿No hi ha el teu germà Aharon, el levita? Jo sé que ell parla bé. I justament et ve a trobar. Quan et vegi, s'alegrarà de tot cor. [15] Parla, doncs, amb ell: posa-li als llavis tot el que t'he dit. Jo seré a la teva boca i a la seva i us ensenyaré el que heu de fer. [16] Ell parlarà per tu al poble. Ell et farà de boca, i tu li faràs de Déu. [17] I pren a la mà aquest bastó, que —118→ amb ell faràs els prodigis».

Moisès torna a l'Egipte. [18] Moisès se n'anà, se'n tornà al seu sogre Jetró i li va dir: «Deixa'm que me'n vagi i torni als meus germans d'Egipte per veure si encara són vius». Jetró li respongué: «Vés en pau».

[19] Jahvè va dir a Moisès, a Madian: «Vés, torna a l'Egipte, que són morts tots els qui et volien matar». [20] Moisès prengué la seva dona i el seu fill, els féu muntar damunt d'un ase i se'n tornà cap a l'Egipte. I prengué a la mà el bastó de Déu. [21] Jahvè digué a Moisès: «Quan tornis a l'Egipte, procura de fer davant el Faraó tots els prodigis que t'he donat poder de fer. Perquè el faré obstinat, i no deixarà sortir el poble. [22] Aleshores diràs al Faraó: «Això diu Jahvè: Israel és el meu fill, el meu primogènit[98] . [23] T'he dit: «Deixa sortir el meu fill perquè em doni culte, i tu has refusat de deixar-lo sortir. Doncs, jo mataré el teu fill primogènit; [24] ni que es trobés de camí, o a l'hostal, Jahvè l'aniria a trobar per fer-lo morir».

Circumcisió del fill de Moisès.— [25] Seforà prengué aleshores una pedra esmolada, tallà el prepuci del seu fill i amb ell li tocà els peus, tot dient: «M'ets un espòs de sang»[99] . [26] I el va deixar. Aleshores ella digué: «Espòs de sang per la circumcisió».

Trobament amb Aharon. [27] Jahvè digué a Aharon: «Vés cap al desert a l'encontre de Moisès». Va marxar, doncs, el trobà a la muntanya de Déu i el va besar. [28] Moisès contà a Aharon tot el que Jahvè li havia dit, com l'havia enviat i tots el prodigis que li havia manat de fer. [29] Després Moisès i Aharon partiren i van aplegar tots els ancians dels israelites. [30] Aharon referí tot el que Jahvè havia dit a Moisès, i aquest féu els prodigis a la presència del poble. [31] El poble va creure i, en sentir que Jahvè havia visitat els israelites i havia vist la seva aflicció, es prosternaren i van adorar.

5 Primera entrevista amb el Faraó.— [1] Moisès i Aharon anaren a dir al Faraó: «Així parla Jahvè, el Déu d'Israel: Deixa sortir —119→ el meu poble perquè em celebri una festa al desert». [2] El Faraó respongué: «¿Qui és Jahvè, que jo hagi d'escoltar la seva veu i deixar marxar Israel? No conec Jahvè, ni deixo marxar Israel». [3] Ells van dir: «El Déu dels hebreus ha vingut a trobar-nos; deixa'ns anar tres jornades enllà del desert perquè sacrifiquem a Jahvè, el nostre Déu, a fi que no ens escometi amb la pesta o amb l'espasa». [4] Però el rei d'Egipte els respongué: «¿Per què, Moisès i Aharon, distraieu el poble de les seves feines? Torneu als vostres quefers!» [5] I el Faraó afegí: «Tan nombrós com és ara el poble, i els voldríeu fer interrompre els seus treballs!»

El Faraó endureix el seu rigor.— [6] Aquell mateix dia, el Faraó donà als capatassos i als encarregats[100] aquesta ordre: [7] «No doneu més palla a la gent, com fins ara, per fabricar maons[101] . Que ells mateixos vagin a buscar-se la palla. [8] Però imposeu-los la mateixa tasca de maons que feien fins ara, sense sostreure'n res. Són uns ganduls. Per això van cridant: «Anem a sacrificar al nostre Déu!» [9] Que el treball pesi damunt la gent, que estiguin ben ocupats i no pensin en ximpleries».

[10] Els capatassos i els encarregats del poble anaren a dir a la gent: «El Faraó ha decidit no donar-vos més palla. [11] Aneu vosaltres mateixos a buscar-vos-en on pugueu trobar-ne. Però no se us reduirà res del vostre treball». [12] Tot el poble s'escampà per tot el país d'Egipte a recollir rostoll per fer palla. [13] Entretant, els capatassos els empenyien: «Enllestiu les vostres tasques, dia per dia, com quan teníeu palla». [14] Els encarregats dels israelites, que els capatassos del Faraó havien constituït sobre ells, foren bastonejats,

mentre els deien: «¿Per què no heu enllestit ni ahir ni avui la vostra tasca de maons com abans?»

Els encarregats es planyen davant el Faraó i Moisès.— 15 Els encarregats dels israelites anaren a plànyer-se al Faraó: «¿Per què tractes així els teus servents? 16 No donen palla als teus servents, i ens diuen que fem maons. I els teus servents —120→ són bastonejats, com si el teu poble en tingués la culpa». 17 El Faraó els replicà: «Ganduls, més que ganduls! Per això, aneu dient: «Volem anar a sacrificar a Jahvè». 18 Aneu, doncs, a treballar. No us donaran palla, però haureu de fer la tasca de maons». 19 Els encarregats dels israelites es veieren en una mala situació quan els digueren: «No disminuireu gens la vostra tasca de maons, cada dia la seva». 20 Per això, escometeren Moisès i Aharon, que els esperaven quan sortien del Faraó, 21 i els digueren: «Que Jahvè us ho tingui en compte i us judiqui, ja que ens heu fet mal veure al Faraó i als seus homes, i els heu posat una espasa a la mà per matar-nos».

Pregària de Moisès a Jahvè.— 22 Aleshores Moisès es girà a Jahvè i va dir: «Ah, Senyor, ¿per què maltracteu aquest poble? ¿Per què m'hi heu enviat? 23 D'ençà que em vaig presentar al Faraó per parlar-li en nom vostre, que ell maltracta aquest poble, i vós no l'allibereu!»

6 1 Jahvè respongué a Moisès: «Ja veuràs ara quina en faré al Faraó. Per força els deixarà sortir, per força els expulsarà ell mateix del seu territori».

Una altra narració de la missió de Moisès.— 2 Déu parlà a Moisès i li va dir: «Jo sóc Jahvè. 3 Em vaig aparèixer a Abraham, a Isaac i a Jacob com a El-Saddai[102] , però no m'hi vaig revelar amb el meu nom de Jahvè. 4 Amb tot, vaig establir el meu pacte amb ells, de donar-los la terra de Canaan, la terra per on passaven, on sojornaven com a forasters. 5 Per això, he sentit els gemecs dels israelites, oprimits pels egipcis, i m'he recordat del meu pacte. 6 Digues, doncs, als israelites: «Jo sóc Jahvè. Jo us trauré dels treballs dels egipcis, us arrencaré de la seva servitud i us alliberaré amb força i castigant durament. 7 Vull adoptar-vos com a poble meu i ser el vostre Déu. Llavors sabreu que jo, Jahvè, el vostre Déu, sóc el qui us sostrec dels treballs dels egipcis. 8 Després us duré a la terra que vaig jurar que donaria a Abraham, a Isaac i a Jacob, i us la donaré en propietat, jo, Jahvè». 9 Així —121→ parlà Moisès als israelites, però no l'escoltaren, plens d'angoixa com estaven per la dura servitud.

10 Jahvè va dir aleshores a Moisès: 11 «Vés a dir al Faraó, rei d'Egipte, que deixi sortir els israelites fora del seu territori». 12 Però Moisès respongué a Jahvè: «Si els israelites no m'han escoltat, ¿com m'escoltarà ara el Faraó, a mi, que em costa de parlar?» 13 Jahvè parlà a Moisès i a Aharon i els delegà prop dels israelites i prop del Faraó, rei d'Egipte, per fer sortir els israelites fora del país d'Egipte.

Genealogia de Moisès i d'Aharon.— 14 Aquests són els caps de les seves famílies: Fills de Rubèn, el primogènit d'Israel: Henoc, Fal·lú, Hesron i Carmí. Aquestes són les famílies de Rubèn. 15 Fills de Simeó: Jamuel, Jamín, Ahod, Jaquín, Sohar i Saül, fill de la cananea. Aquestes són les famílies de Simeó. 16 Aquests són els noms dels fills de Leví segons les seves descendències: Guerson, Cahat i Merarí. Leví visqué cent trenta-set anys. 17 Fills de Guerson: Lobní i Semeí, segons les seves famílies. 18 Fills de Cahat: Amram, Isaar, Hebron i Oziel. Cahat visqué cent trenta-tres anys. 19 Fills de Merarí: Moholí i Musí. Aquestes són les famílies dels levites segons les seves descendències.

[20] Amram es va casar amb la seva tia Jocàbed, que li donà Aharon i Moisès. Amram visqué cent trenta-set anys. [21] Els fills d'Isaar foren: Coré, Nefec i Zecrí, [22] i els d'Oziel: Misael, Elisafan i Setrí.

[23] Aharon es va casar amb Elisabet, filla d'Amminadab, germana de Nahason, i li donà Nadab, Abiú, Eleazar i Itamar.

[24] Fills de Coré: Aser, Elcanà i Abiasaf.

Aquestes són les famílies dels coreïtes.

[25] Eleazar, fill d'Aharon, es va casar amb una de les filles de Futiel, que li donà Finehès.

Aquests són els caps de les famílies dels levites segons les seves famílies.

[26] És a Aharon i Moisès que Jahvè va dir: «Traieu els israelites, segons els seus estols, del país d'Egipte». [27] Són ells els qui parlaren —122→ al Faraó, rei d'Egipte, per fer sortir d'Egipte els israelites. Són Moisès i Aharon.

Instruccions a Moisès i a Aharon.— [28] El dia que Jahvè parlà a Moisès a la terra d'Egipte, [29] li digué això: «Jo sóc Jahvè. Fes saber al Faraó, rei d'Egipte, tot el que et dic.» [30] Però Moisès replicà a Jahvè: «A mi, em costa de parlar. ¿Com, doncs, m'escoltarà el Faraó?»

7 [1] Jahvè va dir a Moisès: «Mira, jo faig de tu un déu per al Faraó, mentre que el teu germà Aharon serà el teu profeta. [2] Tu li diràs tot el que et manaré, i el teu germà Aharon ho repetirà al Faraó perquè deixi marxar els israelites fora del seu territori. [3] Però jo faré obstinat[103] el Faraó i multiplicaré els meus prodigis i les meves meravelles al país d'Egipte. [4] Com que el Faraó no us escoltarà, posaré la mà damunt l'Egipte i, castigant-lo durament, faré sortir del país d'Egipte els meus estols, el meu poble, els israelites». [5] Aleshores, els egipcis sabran que jo sóc Jahvè quan estengui la mà damunt l'Egipte i faci sortir d'enmig d'ells els israelites.» [6] Moisès i Aharon, doncs, feren tal com Jahvè els havia manat. [7] Moisès tenia vuitanta anys, i Aharon, vuitanta-tres, quan parlaren al Faraó.

El poble de l'aliança (Ex. 7,8-11,10) [104]

Combat entre Jahvè i el Faraó en les plagues.— [8] Jahvè va dir a Moisès i a Aharon: [9] «Si el Faraó us diu que feu un miracle, digues a Aharon: «Pren el bastó, llança'l davant el Faraó, i que es torni una serp». [10] Moisès i Aharon anaren a veure el Faraó i van fer tal com Jahvè els havia manat. Aharon llançà el seu bastó davant el Faraó i els seus cortesans, i es tornà una serp. [11] Però el Faraó cridà també els savis, els embruixadors i els mags d'Egipte, i van fer el mateix amb els seus encanteris. [12] Cadascun llançà el seu bastó, i es tornaren serps. Però el bastó d'Aharon va engolir els bastons d'aquells. [13] Amb tot, el Faraó es va obstinar —123→ i no els escoltà, tal com Jahvè havia predit.

Primera plaga: l'aigua transformada en sang.— [14] Jahvè digué aleshores a Moisès: «El Faraó és tossut. Refusa de deixar sortir el poble. [15] Vés a trobar-lo al matí, a l'hora que se'n va a l'aigua, i espera'l a la vora del Nil. Pren a la mà el bastó que es va tornar serp [16] i digue-li: «Jahvè, el Déu dels hebreus, em va enviar per dir-te: «Deixa marxar el meu poble perquè em doni culte al desert», i fins ara no has escoltat. [17] Així parla Jahvè: «En això coneixeràs que jo sóc Jahvè. Amb el bastó que tinc a la mà donaré un cop a les aigües del Nil, i es convertiran en sang. [18] Els peixos del Nil es moriran, i el Nil es tornarà tan pudent, que els egipcis s'esforçaran en va a beure la seva aigua».

[19] Jahvè va dir a Moisès: «Digues a Aharon: Pren el bastó i estén la mà damunt les aigües dels egipcis, damunt els rius, damunt els canals, damunt els estanys i damunt tots els dipòsits d'aigua, i que es converteixin en sang. Que a tot el territori d'Egipte es converteixin en sang, fins en els recipients de fusta i de pedra». [20] Moisès i Aharon, doncs, van fer tal com Jahvè els havia manat. Aixecà el bastó i donà un cop a les aigües del Nil davant el Faraó i els seus cortesans, i tota l'aigua del Nil es convertí en sang. [21] Els peixos del Nil es van morir, i el Nil era tan pudent, que els egipcis no en podien beure l'aigua. Hi hagué sang arreu a l'Egipte. [22] Però els mags d'Egipte van fer el mateix amb els seus encanteris. El Faraó es va obstinar i no els escoltà, tal com Jahvè havia predit. [23] El Faraó, doncs, se'n tornà i entrà a casa seva sense donar-hi importància. [24] Mentrestant, tots els egipcis cavaven al voltant del Nil buscant aigua potable, perquè de l'aigua del Nil, no en podien pas beure. [25] I van passar set dies després que Jahvè hagué donat el cop al Nil.

Segona plaga: les granotes.— (**8**[1])[26] Després Jahvè va dir a Moisès: «Vés a trobar el Faraó i digue-li: «Això diu Jahvè: Deixa marxar el meu poble perquè em —124→ doni culte. (2)[27] Si refuses de deixar-lo marxar, infestaré de granotes tot el teu territori. (3)[28] El Nil s'omplirà de granotes, que pujaran i es ficaran a casa teva, a la teva habitació i al teu llit, a casa dels teus cortesans i del teu poble, dins els teus forns i les teves pasteres. (4)[29] Fins i tot, damunt teu, del teu poble i dels teus cortesans saltaran les granotes».

8 (5)[1] Jahvè va dir a Moisès: «Digues a Aharon: «Estén la mà amb el bastó damunt els rius, els canals, i els estanys, i fes pujar les granotes per la terra d'Egipte». (6)[2] Aharon, doncs, estengué la mà damunt les aigües d'Egipte, i les granotes van pujar i van cobrir la terra d'Egipte. (7)[3] Però els mags van fer el mateix amb els seus encanteris i van fer pujar les granotes per la terra d'Egipte.

(8)[4] El Faraó cridà aleshores Moisès i Aharon i els digué: «Demaneu a Jahvè que retiri les granotes de mi i del meu poble, i deixaré marxar el poble perquè sacrifiqui a Jahvè». (9)[5] Moisès respongué al Faraó: «Fes-me l'honor de dir-me quan haig de pregar per tu, pels teus cortesans i pel teu poble per suprimir les granotes de casa teva, de les vostres cases, de manera que només en quedin al Nil». (10)[6] El Faraó respongué: «Demà». Moisès replicà: «Tal com has dit. Així sabràs que no hi ha com Jahvè, el nostre Déu. (11)[7] Les granotes s'allunyaran de tu, de casa teva, dels teus cortesans i del teu poble; només es quedaran al Nil». (12)[8] Quan Moisès i Aharon sortiren de davant del Faraó, Moisès invocà Jahvè referent a les granotes amb les quals havia afligit el Faraó. (13)[9] Jahvè féu segons la petició de Moisès, i es van morir les granotes de les cases, de les masies, i dels camps. (14)[10] I en van apilar munts i munts, fins a empudegar la terra. (15)[11] Però, en veure el Faraó que podien respirar, es va obstinar i no els escoltà, tal com Jahvè havia predit.

Tercera plaga: els mosquits.— (16)12 Jahvè va dir a Moisès: «Digues a Aharon: «Estén el bastó i dóna un cop a la pols de terra, que es torni mosquits per tot el país d'Egipte.» (17)13 Així ho —125→ van fer. Aharon estengué la mà amb el bastó, donà un cop a la pols de terra, i hi hagué tot de mosquits en els homes i el bestiar. Tota la pols de terra es convertí en mosquits per tot el país d'Egipte. (18)14 El mateix van fer els mags amb els seus encanteris per fer sortir mosquits, però inútilment. I tots els mosquits es van quedar en els homes i el bestiar. (19)15 Els mags digueren aleshores al Faraó: «El dit de Déu és aquí». Però el Faraó es va obstinar i no els escoltà, tal com Jahvè havia predit.

Quarta plaga: els tàvecs.— (20)16 Jahvè va dir després a Moisès: «Lleva't de bon matí i presenta't al Faraó quan se'n vagi a l'aigua i digue-li: «Això mana Jahvè: Deixa marxar el meu poble perquè em doni culte. (21)17 Si no deixes marxar el meu poble, enviaré tàvecs contra tu, contra els teus cortesans, contra el teu poble i contra la teva casa, de tal manera que les cases dels egipcis, i fins el terra que trepitgen, seran plens de tàvecs. (22)18 Aquell dia, però, faré una excepció per a la terra de Guesen, on resideix el meu poble; allà no hi haurà cap tàvec. Així sabràs que jo, Jahvè, sóc al mig del país. (23)19 Faré un gest alliberador entre el meu poble i el teu. Demà serà aquest prodigi».

(24)20 Jahvè ho féu així. Tot un eixam de tàvecs va entrar dins la casa del Faraó i dels seus cortesans, i a tot el país d'Egipte la terra fou malmesa pels tàvecs. (25)21 El Faraó cridà llavors Moisès i Aharon i els digué: «Aneu a oferir sacrificis al vostre Déu en el país». (26)22 Moisès respongué: «No convé de cap manera fer-ho així, perquè nosaltres fem certs sacrificis a Jahvè, el nostre Déu, que els egipcis consideren una abominació. Si oferíem en presència dels egipcis els sacrificis que ells abominen, ¿no ens apedregarien? (27)23 Anirem tres jornades enllà, desert endins, i sacrificarem a Jahvè, el nostre Déu, tal com ens ha manat». (28)24 Faraó respongué: «Us deixo marxar perquè sacrifiqueu a Jahvè, el vostre Déu, al desert, però no us allunyeu massa. Pregueu per mi». (29)25 Moisès replicà: «Tan bon punt surti del teu davant, —126→ pregaré Jahvè, i els tàvecs es retiraran del Faraó, dels seus cortesans i del seu poble. Però que el Faraó no ens torni a enganyar no deixant marxar el poble per sacrificar a Jahvè». (30)26 Moisès sortí de davant el Faraó i va pregar Jahvè. (31)27 Jahvè féu segons la petició de Moisès: els tàvecs es van retirar del Faraó, dels seus cortesans i del seu poble, sense quedar-ne ni un. (32)28 Però el Faraó es va obstinar també aquesta vegada, i no deixà marxar el poble.

9 Cinquena plaga: mort del bestiar.— 1 Jahvè va dir a Moisès: «Vés a dir al Faraó: «Així parla Jahvè, el Déu dels hebreus: Deixa marxar el meu poble perquè em doni culte. 2 Si refuses de deixar-lo marxar i el retens encara, 3 la mà de Jahvè pesarà contra el teu bestiar, els cavalls, els ases, els camells, els bous i les ovelles: una pesta terrible! 4 Jahvè farà una distinció entre el bestiar d'Israel i el dels egipcis, i res del que pertany als israelites no morirà. 5 Jahvè hi ha fixat un terme dient: Demà, Jahvè farà això al país». 6 Efectivament, l'endemà Jahvè féu això. Tot el bestiar d'Egipte es va morir, mentre que no morí ni un cap de bestiar dels israelites. 7 El Faraó féu anar a mirar-ho, i ni un cap de bestiar dels israelites no havia mort. Amb tot, el Faraó es va obstinar i no deixà marxar el poble.

Sisena plaga: les úlceres.— 8 Jahvè va dir a Moisès i a Aharon: «Procureu-vos cadascun un bon grapat de sutge del forn, i que Moisès l'escampi enlaire davant el Faraó. 9 Serà com un polsim damunt tota la terra d'Egipte i provocarà en els homes i les bèsties uns grans que s'obriran en úlceres, per tot el país d'Egipte». 10 Prengueren, doncs, sutge del forn i es presentaren davant el Faraó; Moisès l'escampà enlaire, i es convertí

sobre els homes i les bèsties en grans que s'obrien en úlceres. [11] Els mags no es podien
estar davant Moisès per culpa dels grans, ja que en tenien com tots els egipcis. [12] Però
Jahvè va fer obstinar el Faraó, i aquest no els escoltà, tal com Jahvè havia predit a
Moisès.

—127→

10 Setena plaga: la pedregada.— [13] Jahvè va dir a Moisès: «Lleva't de bon matí,
presenta't al Faraó i digueu-li: «Això mana Jahvè, el Déu dels hebreus: «Deixa marxar
el meu poble perquè em doni culte. [14] Perquè aquesta vegada enviaré tots els meus
flagells contra tu, contra els teus cortesans i contra el teu poble, a fi que sàpigues que no
hi ha com jo a tota la terra. [15] Que, si hagués estès la mà i us hagués ferit de pesta a tu i el
teu poble, ja hauries estat esborrat d'aquesta terra. [16][105] Però t'he deixat subsistir per
mostrar-te el meu poder i perquè el meu nom sigui lloat arreu de la terra. [17] ¿T'alçaràs
encara contra el meu poble no deixant-lo marxar? [18] Doncs, demà, en aquesta hora, faré
ploure una pedregada tan forta com no n'hi ha hagut de semblant en tot l'Egipte des del
seu origen fins ara. [19] Fes assegurar, doncs, el teu bestiar i tot el que tinguis al camp.
Tots els homes i tot el bestiar que es trobin al camp sense haver-se aixoplugat a casa, els
caurà la pedra al damunt, i moriran». [20] Alguns dels cortesans del Faraó que temien
l'amenaça de Jahvè retiraren a les cases els seus homes i el seu bestiar. [21] Però el qui no
féu cas de l'amenaça de Jahvè deixà al camp homes i bestiar.

[22] Jahvè va dir a Moisès: «Estén la mà enlaire, que caigui pedra arreu, damunt la
gent, damunt les bèsties, damunt l'herba, pel país d'Egipte». [23] Moisès estengué el bastó
enlaire i Jahvè féu tronar i caure pedra, i els llamps queien a terra. Jahvè féu ploure
pedregada damunt el país d'Egipte. [24] I fou una pedregada tan forta, amb llamps que s'hi
creuaven, com no n'hi havia hagut de semblant en tot el país d'Egipte d'ençà que era
nació. [25] La pedra matà arreu del país d'Egipte tot el que hi havia al camp, homes i
bèsties; esbocinà tota l'herba i trossejà tots els arbres. [26] Només a la regió de Guesen, on
estaven els israelites, no caigué la pedregada.

[27] El Faraó féu cridar Aharon i Moisès i els digué «Aquesta vegada he pecat. Jahvè
té raó; jo i el meu poble som culpables. [28] Pregueu Jahvè. Ja n'hi ha prou de trons i de
pedra. Ja us —128→ deixaré marxar, no us quedareu més aquí».

[29] Moisès li respongué: «Quan surti de la ciutat, estendré les mans a Jahvè. Els trons
cessaran i no hi haurà més pedra, perquè sàpigues que la terra és de Jahvè. [30] Però tu i els
teus cortesans, sé prou bé que encara no temeu Jahvè Déu». [31] El lli i l'ordi foren abatuts,
perquè l'ordi ja havia espigat i el lli treia flor. [32] Però el blat i l'espelta no foren abatuts,
perquè són més tardans. [33] Moisès, doncs, va deixar el Faraó i sortí de la ciutat. Estengué
les mans a Jahvè, i els trons i la pedra van cessar i la pluja no va caure més sobre la
terra.

[34] En veure el Faraó que la pluja, la pedregada i els trons havien cessat, seguí
pecant, i es van obstinar, ell i els seus cortesans. [35] El cor del Faraó s'endurí, i no va
deixar marxar els israelites, tal com Jahvè havia predit per Moisès.

10 Vuitena plaga: les llagostes.— [1] Jahvè va dir a Moisès: «Vés a trobar el Faraó,
que els he fets obstinar, a ell i els seus cortesans, a fi d'obrar enmig d'ells els meus
prodigis. [2] Així podràs contar als teus fills i als teus néts com m'he burlat dels egipcis i

els prodigis que he obrat enmig d'ells, i sabreu que jo sóc Jahvè». [3] Moisès i Aharon
anaren, doncs, a trobar el Faraó i li digueren: «Això diu Jahvè, el Déu dels hebreus:
«¿Fins quan et negaràs a humiliar-te davant meu? Deixa marxar el meu poble perquè em
doni culte. [4] Si refuses de deixar-lo marxar, demà faré venir les llagostes al teu territori [5]
i cobriran la superfície de la terra fins al punt que no es podrà veure. Devoraran les
deixalles que us hauran quedat de la pedregada, rosegaran tots els arbres que creixen al
camp [6] i ompliran les teves cases, les dels teus cortesans i les de tots els egipcis, com
mai no veieren els teus pares ni els teus avis, des del dia que van ser al país fins ara».
Moisès es girà d'esquena i sortí de davant el Faraó.

[7] Els cortesans digueren aleshores al Faraó: «¿Fins quan serà aquest un parany per a
nosaltres? Deixa marxar aquesta gent perquè donin —129→ culte al seu Déu! ¿No
comprens encara que l'Egipte està perdut?» [8] Van fer tornar Moisès i Aharon a la
presència del Faraó, i els digué: «Aneu a donar culte a Jahvè, el vostre Déu! ¿Quins son
els qui han de marxar?» [9] Moisès respongué: «Marxarem amb el nostre jovent i els
nostres vells; volem marxar amb els nostres fills i les nostres filles, amb les nostres
ovelles i els nostres bous, perquè es tracta per a nosaltres de fer una festa a Jahvè». [10] El
Faraó digué: «Que Jahvè sigui amb vosaltres, com jo us deixo marxar amb les vostres
famílies. Mireu que en porteu alguna de cap! [11] ¿No és així? Que marxin els homes, i
sacrifiqueu a Jahvè, ja que és això el que demanàveu!» I els tragueren de la presència
del Faraó.

[12] Aleshores Jahvè va dir a Moisès: «Estén la mà sobre el país d'Egipte per fer pujar
les llagostes pel país i que roseguin tota l'herba de terra, tot el que ha quedat de la
pedregada». [13] Moisès estengué el bastó damunt el país d'Egipte i Jahvè féu bufar un
vent de llevant tot aquell dia i tota la nit damunt el país. L'endemà, el vent de llevant
havia dut ja les llagostes. [14] Les llagostes pujaren per tot el país d'Egipte i es posaren per
tot el seu territori en gran quantitat. Mai no hi havia hagut una munió semblant de
llagostes, ni mai més no n'hi haurà en el futur. [15] Cobrien talment la superfície de la terra,
que apareixia fosca. Van rosegar tota l'herba del país i tota la fruita dels arbres que
havien quedat de la pedregada. Res no va quedar, ni en els arbres ni en la vegetació,
enlloc del país d'Egipte. [16] El Faraó va cuitar a cridar Moisès i Aharon i els digué: «He
pecat contra Jahvè, el vostre Déu, i contra vosaltres. [17] Perdoneu encara aquesta darrera
vegada la meva falta, i pregueu a Jahvè, el vostre Déu, que retiri de mi almenys aquesta
mort». [18] Moisès va sortir de davant el Faraó i pregà Jahvè. [19] Tot seguit, Jahvè girà un
vent de ponent molt fort, que s'emportà les llagostes i les llençà cap al mar Roig. No va
quedar ni una llagosta en tot el territori d'Egipte. [20] Però Jahvè va fer obstinar el Faraó,
que no deixà marxar els israelites.

—130→

Novena plaga: la foscor.— [21] Jahvè va dir a Moisès: «Estén la mà enlaire, i que hi
hagi foscor damunt el país d'Egipte, una foscor que obligui a caminar a les palpentes». [22]
Moisès estengué la mà enlaire, i hi hagué una gran foscor per tot el país d'Egipte durant
tres dies. [23] L'un no veia l'altre, ni ningú no es pogué moure del seu lloc durant tres dies.
En canvi, tots els israelites tenien claror allà on vivien.

[24] Llavors el Faraó cridà Moisès i li digué: «Aneu a donar culte a Jahvè, que es
quedin només les ovelles i els bous. Que marxin també amb vosaltres les vostres
famílies». [25] Moisès replicà: «Tu mateix ens donaràs animals per a les víctimes i els

holocaustos que hem de oferir a Jahvè, el nostre Déu. [26] El nostre bestiar també vindrà
amb nosaltres, ni una peülla no en quedarà aquí, perquè en prendrem per obsequiar
Jahvè, el nostre Déu. Ni nosaltres mateixos no sabem encara què hem d'oferir a Jahvè,
fins que arribem allí».

[27] Però Jahvè va fer obstinar el Faraó, que no volgué deixar-los marxar. [28] El Faraó li
digué: «Vés-te'n del meu davant! Guarda't de tornar a presentar-te davant meu. El dia
que hi tornis, moriràs!» [29] Moisès replicà: «Tal com dius: no em tornaré a presentar més
davant teu».

11 Preparatius i anunci de la desena plaga. [1] Jahvè va dir a Moisès «Encara vull
enviar un flagell sobre el Faraó i sobre els egipcis. Després us deixarà marxar d'aquí.
Quan us deixi marxar definitivament, fins us expulsarà. [2] Mana al poble que demanin,
cadascun al seu veí i cadascuna a la seva veïna, objectes de plata i d'or». [3] Mentrestant,
Jahvè havia fet caure en gràcia el poble als ulls dels egipcis. Moisès mateix era molt
gran al país d'Egipte, als ulls dels cortesans del Faraó i als ulls del poble.

[4] Moisès va dir: «Això diu Jahvè: «Cap a mitjanit travessaré l'Egipte, [5] i moriran tots
els primogènits al país d'Egipte, des del primogènit del Faraó que hauria de seure sobre
el seu soli, fins al primogènit de —131→ l'esclava que seu darrera les dues moles.
Igualment tot primogènit del bestiar. [6] Hi haurà un gran clamor arreu del país d'Egipte,
com no n'hi ha hagut de semblant ni n'hi haurà mai més. [7] Mentre que, per a tots els
israelites, ni un gos lladrarà contra cap home o cap bèstia, perquè sàpigues que Jahvè fa
distinció entre Egipte i Israel. [8] Aleshores tots aquests cortesans teus s'inclinaran davant
meu i diran: «Vés-te'n tu i tot el poble que et segueix». Després d'això marxarem».
Moisès va sortir tot indignat de davant el Faraó.

[9] Jahvè va dir a Moisès «El Faraó no us escoltarà, a fi que es multipliquin els meus
prodigis al país d'Egipte». [10] Moisès i Aharon van fer davant el Faraó tots aquests
prodigis. Però Jahvè va fer obstinar el Faraó, que no deixà marxar els israelites del seu
país.

La Pasqua, la festa dels Àzims i la consagració dels primogènits, memorial de la sortida d'Egipte (Ex. 12,1-36)

12 Institució de la Pasqua[106] **.—** [1] Jahvè parlà així a Moisès i a Aharon al país
d'Egipte: [2] «Aquest mes serà per a vosaltres el primer dels mesos, serà el primer entre
els mesos de l'any. [3] Parleu així a tota la comunitat d'Israel. El deu d'aquest mes, que
cadascú es procuri un cap del bestiar menut per família, un cap per casa. [4] Si una casa
fos massa petita per a un cap de bestiar, que el prengui juntament amb el veí més
pròxim a casa seva, segons el nombre de persones. Tenint compte del que cadascú pugui
menjar, feu les parts del cap de bestiar. [5] L'animal ha de ser sense cap tara, mascle i d'un
any. Podeu escollir-lo entre els moltons i les cabres. [6] El guardareu fins al dia catorze
d'aquest mes. Aleshores tot l'aplec de la comunitat d'Israel el degollaran al vespre. [7]
Després prendran part de la sang, que passaran pel damunt dels dos brancals i de la
llinda de les cases on el menjaran. [8] Aquesta nit menjaran la carn rostida a la brasa, i
amb àzims i herbes amargues. [9] No en mengeu gens de crua o bullida, —132→ sinó
rostida a la brasa, amb el cap, les potes i les entranyes. [10] Tampoc no en deixareu gens

per a l'endemà. El que en sobri per a l'endemà, ho cremareu al foc. 11 La menjareu així:
amb la cintura cenyida, les sandàlies posades i el bastó a la mà. La menjareu de pressa:
és la Pasqua de Jahvè[107] .

12 Aquesta nit travessaré el país d'Egipte i hi feriré tots els primogènits, de l'home
fins a la bèstia, i faré justícia de tots els déus de l'Egipte, jo, Jahvè. 13 La sang us servirà
de senyal a les cases on son. En veure la sang, passaré de llarg, perquè no caigui damunt
vostre el flagell de l'extermini quan jo doni el cop contra el país d'Egipte.

Institució de la festa dels Àzims.— 14 Aquest dia serà un memorial per a vosaltres,
i el celebrareu com una festa de Jahvè. El celebrareu totes les generacions com una
institució perpètua. 15 Durant set dies menjareu àzims. Des del primer dia fareu
desaparèixer el llevat de les vostres cases, perquè aquell qui del primer al setè dia mengi
pa fermentat serà extirpat d'Israel. 16 A més, el primer dia i el dia setè tindreu una
assemblea al santuari. No fareu cap treball durant aquells dies. Només podreu preparar
el menjar de cadascú. 17 Observareu, doncs, la festa dels Àzims, perquè justament aquest
dia vaig fer sortir els vostres estols del país d'Egipte. Per això, observareu aquest dia
totes les generacions com una institució perpètua. 18 El primer mes, el dia catorze, al
vespre, menjareu àzims, fins al vespre del dia vint-i-u. 19 Que no hi hagi gens de llevat a
casa vostra durant set dies, perquè aquell qui mengi pa fermentat serà extirpat de la
comunitat d'Israel, tant si és foraster com nadiu. 20 No menjareu gens de pa fermentat. A
tot arreu on viureu menjareu àzims».

Promulgació de la llei pasqual.— 21 Moisès va convocar els ancians d'Israel i els
digué: «Procureu-vos un cap de bestiar segons les vostres famílies i immoleu la Pasqua.
22 Preneu també un manat d'hisop, mulleu-lo en la sang del gibrell i xopeu amb la sang
del gibrell la llinda i els dos —133→ brancals. I que ningú de vosaltres no surti de la
porta de casa seva fins demà. 23 Jahvè passarà per ferir l'Egipte, i en veure la sang
damunt la llinda i els dos brancals, passarà de llarg de la porta i no permetrà a
l'exterminador que entri a casa vostra per ferir. 24 Observareu aquesta disposició com una
llei perpètua per a tu i per als teus fills. 25 Quan hàgiu entrat a la terra que Jahvè us
donarà, tal com té promès, seguireu observant aquest ritu. 26 I quan els vostres fills us
preguntin: «¿Què significa per a vosaltres aquest ritu?», 27 els respondreu: «És el
sacrifici de la Pasqua en honor de Jahvè ja que, quan va ferir els egipcis, va passar de
llarg de les cases dels israelites, a l'Egipte, i va deslliurar les nostres cases». El poble
aleshores es va prosternar i va adorar. 28 Els israelites se'n van anar i van obeir. Tal com
Jahvè havia manat a Moisès i Aharon, així ho van fer.

Desena plaga: la mort dels primogènits.— 29 A mitjanit, Jahvè va ferir tots els
primogènits del país d'Egipte, des del primogènit del Faraó que havia de seure al seu
soli, fins al primogènit del captiu a la presó, així com tots els primogènits de les bèsties.
30 A la nit es llevà el Faraó, tots els seus cortesans i tots els egipcis, i hi va haver un gran
clamor a l'Egipte, perquè no hi havia casa on no hi hagués un mort. 31 El Faraó cridà
aleshores Moisès i Aharon en plena nit i els va dir: «Sortiu del meu poble, vosaltres i els
israelites, aneu a donar culte a Jahvè, tal com heu dit. 32 Preneu també les vostres ovelles
i els vostres bous, com heu demanat, i marxeu, i beneïu-me a mi també». 33 Els egipcis
empenyien el poble i els apressaven a sortir del país, perquè deien: «Ens morirem tots!»
34 El poble prengué aleshores la pasta encara no fermentada i es carregaren a l'espatlla
les pasteres embolicades amb els mantells.

35 Els israelites havien fet ja com Moisès els havia ordenat, de demanar als egipcis
objectes de plata i d'or i vestits. 36 Jahvè havia fet caure en gràcia el poble als ulls dels
egipcis. De manera que van espoliar els egipcis.

—134→

Camí del Sinaí. Pas del mar Roig (Ex. 12,37-18,27)

Sortida dels israelites.— 37 Els israelites van marxar de Ramsés cap a Socot, en
nombre d'uns sis-cents mil homes a peu, sense comptar la mainada. 38 Pujà també amb
ells una multitud de gent de tota mena, ovelles i bous, i una gran quantitat de bestiar. 39
De la pasta que s'havien endut d'Egipte, van coure coques àzimes[108] , ja que encara no
havia fermentat. En ser expulsats d'Egipte, no s'havien pogut entretenir ni a preparar
provisions per al viatge. 40 L'estada dels israelites a l'Egipte fou de quatre-cents trenta
anys. 41 Al cap de quatre-cents trenta anys, justament aquell dia, sortiren del país
d'Egipte tots els estols de Jahvè. 42 Nit de vetlla fou aquella per a Jahvè per fer-los sortir
del país d'Egipte. Aquesta mateixa nit de Jahvè és de vetlla per a tots els israelites en les
seves generacions.

Complements posteriors sobre la festa de Pasqua.— 43 Jahvè va dir a Moisès i a
Aharon: «Aquest és l'estatut de la Pasqua: cap estranger no en podrà menjar. 44 Tot
esclau adquirit amb diner, després que l'hagis circumcidat, en podrà menjar. 45 El
domiciliat i el mercenari no en menjaran. 46[109] Serà menjada en una sola casa; no
portareu gens de carn fora de casa, ni li trencareu cap os. 47 Tota la comunitat d'Israel ha
de celebrar-la. 48 Si un foraster que s'està a casa teva volgués celebrar la Pasqua de
Jahvè, circumcidaran tots els homes de casa seva, i llavors que s'acosti a celebrar-la, ja
que serà com un nadiu del país. Que cap incircumcís no en mengi. 49 La llei serà la
mateixa per al nadiu que per al foraster que s'està entre vosaltres». 50 Els israelites van
obeir. Tal com Jahvè havia manat a Moisès i a Aharon, així ho van fer. 51 Justament
aquell día, Jahvè féu sortir del país d'Egipte els israelites per estols.

13 Els primogènits.— 1 Jahvè parlà així a Moisès: 2 [110] «Consagra'm d'entre —
135→ els israelites tot primogènit, les primícies del si matern, sigui home o bèstia,
perquè és meu».

Prescripcions sobre els àzims.— 3 Moisès va dir a tot el poble: «Recordeu-vos
d'aquest dia en què heu sortit d'Egipte, de la casa d'esclavatge, ja que és amb la seva
força que Jahvè us n'ha fet sortir. No menjareu, doncs, pa fermentat. 4 Avui sortiu
vosaltres, al mes d'abib. 5 Quan Jahvè t'haurà dut a la terra dels cananeus, dels hitites,
dels amorreus, dels heveus i dels jebuseus, que va jurar als teus pares que et donaria,
terra que regalima llet i mel, practicaràs aquest ritu aquest mateix mes. 6 Durant set dies
menjaràs àzims, i el dia setè serà festa en honor de Jahvè. 7 Durant set dies menjareu
àzims; que no hi hagi pa fermentat ni llevat en tot el teu territori. 8 Aquell dia, donaràs al
teu fill aquesta explicació: «És a causa del que Jahvè va fer per mi quan vaig sortir
d'Egipte». 9 Et serà com un senyal damunt la mà, com un record entre els ulls, a fi que la
llei de Jahvè sigui a la teva boca, ja que Jahvè, amb la seva força, et va fer sortir
d'Egipte. 10 I cada any, al seu temps, observaràs aquest estatut».

Llei dels primogènits.— [11] «Quan Jahvè t'haurà dut a la terra dels cananeus, tal
com et va jurar a tu i als teus pares, i te l'haurà donada, [12] cediràs a Jahvè tota primícia
del si matern i tota primícia del part de les teves bèsties: els mascles pertanyen a
Jahvè[111] . [13] Però tot primogènit de somera, el rescataràs amb un cap de bestiar menut. Si
no el rescates, el desnucaràs. Rescataràs també tot primogènit d'home entre els teus fills.
[14] Quan demà el teu fill et pregunti: «Què és això?», li respondràs: «Amb mà forta, Jahvè
ens va fer sortir d'Egipte, de la casa d'esclavatge. [15] Com que el Faraó s'havia obstinat a
no deixar-nos marxar, Jahvè va fer morir tots els primogènits del país d'Egipte, des dels
primogènits dels homes fins als primogènits de les bèsties. Per això, sacrifico a Jahvè
tot mascle primogènit, però rescato tot primogènit dels meus fills». [16] Això et serà com
un —136→ senyal damunt la mà i com una cinta entre els ulls, ja que amb mà forta,
Jahvè ens va fer sortir d'Egipte».

Sortida dels israelites cap al mar Roig.— [17] Quan el Faraó va deixar marxar el
poble, Déu no el conduí pel camí del país dels filisteus, que és a prop, perquè Déu es
deia: «No fos cas que, davant els combats, el poble se'n penedís i se'n tornés a l'Egipte».
[18] Déu, doncs, féu girar el poble camí del desert, cap al mar Roig. Els israelites, ben
equipats, anaven pujant del país d'Egipte. [19] Moisès s'endugué els ossos de Josep, perquè
aquest havia conjurat solemnement els israelites: «Déu certament us visitarà, i aleshores
us endureu d'aquí els meus ossos».

[20] Van partir de Socot i acamparen a Etam, tocant al desert. [21] Jahvè anava caminant
davant d'ells, de dia en una columna de núvol per mostrar-los el camí, i de nit en una
columna de foc que els il·luminés, perquè poguessin caminar dia i nit. [22] Ni la columna
de núvol, de dia, ni la columna de foc, de nit, no se separaren mai de davant el poble.

14 [1] Jahvè parlà així a Moisès: [2] «Digues als israelites que se'n tornin i acampin
enfront de Fi-ha-Hirot, entre Magdal i el mar, al davant de Baal-Sefon. Acampareu just
al seu davant, arran del mar. [3] Perquè el Faraó pensarà dels israelites: «Van esgarriats
pel país, el desert els ha barrat el pas». [4] Aleshores faré obstinar el Faraó, i els
perseguirà. I jo seré glorificat en el Faraó i en tot el seu exèrcit. Així sabran els egipcis
que jo sóc Jahvè». Així ho van fer.

Persecució del Faraó.— [5] Mentrestant, van assabentar el rei d'Egipte que el poble
havia fugit. Aleshores es girà el cor del Faraó i dels seus cortesans contra el poble, i
digueren: «¿Què hem fet, de deixar marxar Israel? Ja no ens servirà més?» [6] Féu
enganxar tot seguit el seu carro i prengué amb ell el seu poble. [7] Prengué també sis-cents
carros triats d'entre tots els carros d'Egipte, amb guerrers escollits al damunt de tots ells,
[8] Jahvè va entossudir —137→ el Faraó, rei d'Egipte, el qual va perseguir els fills
d'Israel que havien sortit amb mà alçada. [9] Els egipcis, doncs, tota la cavalleria, els
carros del Faraó amb els seus conductors i el seu exèrcit els perseguiren i els
aconseguiren, acampats vora el mar, a Fi-ha-Hirot, al davant de Baal-Sefon.

[10] El Faraó ja s'havia acostat, quan els israelites van mirar i veieren els egipcis que
els perseguien. Aleshores agafaren molta por i clamaren a Jahvè. [11] Digueren a Moisès:
«¿Que no hi havia tombes a l'Egipte, que ens has dut a morir al desert? ¿Què has fet
amb nosaltres, de fer-nos sortir d'Egipte? [12] ¿No t'ho dèiem a l'Egipte: «No et preocupis
de nosaltres, que volem servir els egipcis?» Més ens valia de servir els egipcis que no
pas de morir al desert». [13] Moisès respongué al poble: «No tingueu por, aguanteu ferms,

que ja veureu el que Jahvè farà avui per alliberar-vos. Els egipcis que avui veieu, ja no
els tornareu a veure mai més! [14] Jahvè lluitarà per vosaltres, vosaltres estareu tranquils».

Pas del mar Roig.— [15] Jahvè va dir a Moisès: «¿Per què tots aquests crits? Mana
als israelites que es posin en camí. [16] I tu, aixeca el bastó, estén la mà damunt el mar,
parteix-lo en dos, perquè els israelites hi passin pel mig a peu eixut. [17] Jo, faré obstinar
els egipcis, i els perseguiran. Així seré glorificat en el Faraó i en tot el seu exèrcit, en els
seus carros i en els seus conductors. [18] I els egipcis sabran que jo sóc Jahvè, quan sigui
glorificat en el Faraó, en els seus carros i en els seus conductors». [19] L'àngel de Déu, que
anava al davant de les tropes d'Israel, es posà al seu darrera. També la columna de
núvol, que els anava al davant, es col·locà al darrera, [20] de manera que se situà entre el
camp dels egipcis i el dels israelites. El núvol era fosc, i la nit s'escolà sense que l'un i
l'altre s'acostessin en tota la nit.

[21] Després Moisès estengué la mà sobre el mar, Jahvè enretirà el mar amb un vent
de llevant molt fort tota la nit, i deixà el mar eixut, amb les aigües migpartides. [22]
Aleshores els israelites entraren —138→ al mig del mar, sobre l'eixut, amb les aigües
com una muralla a dreta i a esquerra. [23] Els egipcis els perseguiren, i tota la cavalleria del
Faraó, carros i conductors, entraren darrera d'ells al mig del mar. [24] A la vetlla del matí[112]
, Jahvè, des de la columna de foc i de núvol, contemplà el camp dels egipcis i hi sembrà
la torbació. [25] Va encallar-los les rodes dels carros per fer-los avançar molt feixugament.
Els egipcis exclamaren aleshores: «Fugim, d'Israel, perquè Jahvè lluita a favor d'ells,
contra l'Egipte!»

[26] Jahvè va dir a Moisès: «Estén la mà sobre el mar, que les aigües tornin sobre els
egipcis, sobre els seus carros i sobre els seus conductors». [27] Moisès estengué la mà
sobre el mar, i cap al matí, el mar tornà al seu lloc, i les aigües sorprengueren els egipcis
que fugien. Jahvè capbussà així els egipcis dins el mar. [28] Les aigües revingueren i
colgaren els carros, els qui els muntaven, i tot l'exèrcit del Faraó que els perseguia dins
el mar. No en va quedar ni un. [29] En canvi, els israelites havien passat el mar a peu eixut,
i les aigües els emparaven com un mur a dreta i a esquerra.

[30] Així, Jahvè salvà aquell dia Israel de les mans dels egipcis, i veieren els egipcis
morts a la riba del mar. [31] En veure Israel la gran gesta que Jahvè havia fet contra els
egipcis, el poble va témer Jahvè i va creure en ell i en Moisès, el seu servent.

15 Càntic triomfal de Moisès.— [1] Aleshores Moisès i els israelites cantaren
aquest càntic a Jahvè:

Vull cantar a Jahvè
que s'ha cobert de glòria;
ha tirat al mar
cavalls i cavallers.
[2] Jahvè és el triomf que canto,
i ha estat el meu llibertador.
Ell és el meu Déu, i vull lloar-lo;
el Déu del meu pare, i jo l'exalço.
[3] Jahvè és un bon guerrer,

el seu nom és Jahvè.
4 Carros i exèrcit del Faraó,
els ha tirats al mar,
i els millors dels seus escollits
s'han enfonsat al mar Roig;
—139→
els han cobert les aigües,
5 s'han enfonsat com una pedra.
Jahvè, la vostra dreta
6 és gloriosa per la seva força;
la vostra dreta, Jahvè,
ha esclafat l'enemic.
7 Amb la vostra majestat,
anorreeu els qui us fan front,
hi caleu foc amb la vostra ira,
i els devora com rostoll.
8 Pel vostre buf indignat,
s'han apilat les aigües;
les onades s'han aixecat
igual que un mur;
s'ha espessit l'aigua al mig del mar,
s'agrumollaren els oceans.
9 L'adversari havia dit:
«Els perseguiré, els atraparé,
repartiré el botí,
saciaré contra ells el meu odi;
desembeinaré l'espasa,
la meva mà els farà fugir».
10 Heu bufat, vós, d'una alenada,
i el mar els ha colgats;
s'han enfonsat igual que plom
dins l'aigua escumejant.
11 ¿Qui és com vós
entre els déus, Jahvè?
¿Qui és com vós,
gloriós en santedat,
terrible per les gestes,
capaç d'obrar meravelles?
12 Heu estès la mà
i la terra els ha engolits.
13 Heu conduït bondadós
el poble que heu alliberat;
l'heu guiat victoriosament
al lloc del vostre santuari.
14 Els pobles, en sentir-ho,
han tremolat;
la por s'ha apoderat
dels habitants de Filistea.
15 S'han esglaiat llavors
els capitans d'Edom;

els prínceps de Moab
s'han estemordit;
no s'aguanten de por
els habitants de Canaan.
16 Que caigui damunt d'ells
el pànic i el terror.
Que la grandesa del vostre braç
els deixi muts com una pedra,
fins que passi, Jahvè, el vostre poble;
fins que passi el poble que vós heu adquirit.
17 El fareu entrar i el plantareu
a la muntanya del vostre heretatge,
al lloc que us heu preparat,
Jahvè, per residir-hi;
al santuari, Adonai,
—140→
que han construït les vostres mans.
18 Jahvè regnarà
per sempre més.

19 Quan la cavalleria del Faraó, amb els seus carros i els qui els muntaven, hagueren entrat dins el mar, Jahvè abocà les aigües del mar damunt d'ells, mentre que els israelites caminaren per l'eixut enmig del mar. 20 Aleshores la profetessa Maria, germana d'Aharon, prengué a la mà el tamborí, i totes les dones sortiren al seu darrera amb tamborins, tot dansant. 21 I Maria els feia cantar:

Vull cantar a Jahvè,
que s'ha cobert de glòria;
ha tirat al mar
cavalls i cavallers.

Cap a Marà i Elim.— 22 Moisès féu partir Israel del mar Roig, i anaren cap al desert de Sur, per on caminaren tres dies sense trobar aigua. 23 Finalment, arribaren a Marà, però no van poder beure aigua perquè era amarga. Per això, donà a aquell lloc el nom de Marà. 24 El poble es posà a murmurar contra Moisès i deia: «Què beurem?» 25 Moisès clamà a Jahvè i Jahvè li mostrà un tronc. El tirà a l'aigua, i es va tornar dolça.

Allí Jahvè els donà un estatut i un decret, i allí mateix els posà a prova. 26 I digué: «Si escoltes bé la veu de Jahvè, el teu Déu, fas allò que els seus ulls aproven, estàs atent als seus manaments i observes tots els seus estatuts, no faré caure damunt teu cap de les malalties que he fet caure damunt els egipcis, perquè jo, Jahvè, sóc el teu metge».

27 Anaren després cap a Elim, on hi ha dotze fonts i setanta palmeres. I allí, vora les aigües, van acampar.

16 Proves del desert. Les guatlles i el mannà.— [1] Després d'haver partit d'Elim,
tota la comunitat dels israelites arribà al desert de Sin, entre Elim i el Sinaí, el dia
quinze del mes segon, després d'haver sortit d'Egipte. [2] Aleshores tota la comunitat dels
israelites es posà a murmurar contra Moisès i Aharon al desert. [3] Els israelites els
digueren: «¿Per què no ens va fer morir la mà —141→ de Jahvè al país d'Egipte,
quan sèiem vora les olles de carn i menjàvem pa fins a atipar-nos? Ens heu dut en
aquest desert per fer morir de fam tota aquesta multitud». [4][113] Jahvè va dir a Moisès: «Jo
us faré ploure pa des del cel. El poble sortirà i aplegarà cada dia la ració diària. Així el
posaré a prova per veure si es comporta o no segons la meva llei. [5] Però, el dia sisè, que
es preparin per portar el doble del que apleguen cada dia».

[6] Moisès i Aharon van dir a tots els israelites: «Al vespre sabreu que Jahvè us ha fet
sortir del país d'Egipte, [7] i al matí veureu la glòria de Jahvè, ja que ha sentit les vostres
murmuracions contra ell. Perquè nosaltres, ¿què som que hàgiu de murmurar contra
nostre?» [8] Moisès digué encara: «Jahvè us donarà aquest vespre carn per a menjar, i al
matí pa fins a atipar-vos, perquè ha sentit les vostres murmuracions contra ell. Perquè
nosaltres, què som? No són pas contra nosaltres les vostres murmuracions, sinó contra
Jahvè».

[9] Moisès va dir a Aharon: «Parla així a tota la comunitat dels israelites: Presenteu-
vos davant Jahvè, perquè ha sentit les vostres murmuracions». [10] Mentre Aharon parlava
a tota la comunitat dels israelites, es giraren cap al desert, i la glòria de Jahvè aparegué
dins el núvol. [11] Aleshores Jahvè parlà així a Moisès: [12] «He sentit les murmuracions dels
israelites. Digue'ls, doncs: «Cap al vespre menjareu carn i al matí us atipareu de pa. Així
sabreu que jo, Jahvè, sóc el vostre Déu».

[13] Al vespre pujaren les guatlles, que cobriren el campament, i l'endemà al matí hi
havia una capa de rosada al voltant del campament. [14] Quan s'hagué esvaït la capa de
rosada, damunt la superfície del desert hi havia una cosa menuda, granulosa, subtil com
el gebre sobre terra. [15] En veure-ho, els israelites es digueren els uns als altres: «Què és
això?»[114] No sabien què era. Moisès els digué aleshores: «És el pa que Jahvè us dona
com aliment. [16] Això és el que Jahvè ordena: Aplegueu-ne cadascun segons el que en
necessiti, un gómor per cap, segons el nombre dels vostres. —142→ Que cadascun
en prengui per als qui estan a la seva tenda».

[17] Els israelites ho feren així i n'aplegaren, qui molt, qui poc. [18][115] Ho mesuraren
després amb el gómor, i ni els qui n'havien aplegat molt en tenien massa, ni els qui poc
anaven escassos. Cadascú n'havia aplegat segons les seves necessitats. [19] Moisès els
digué encara: «Que ningú no en deixi per a l'endemà». [20] Amb tot, alguns no escoltaren
Moisès i en deixaren per a l'endemà. Però s'hi van ficar els cucs i es va tornar estantís.
Per això, Moisès es va indignar contra ells. [21] Cada matí, doncs, n'aplegaven, cadascú
segons les seves necessitats. Perquè, tan aviat el sol escalfava, es fonia.

[22] El dia sisè en van aplegar doble ració, dos gómors per persona, i els caps de la
comunitat van anar a informar-ne Moisès. [23] Ell els va dir: «Això és el que Jahvè ha
manat: Demà és un dia de repós, el sant dissabte de Jahvè. Coeu al forn el que hàgiu de
coure i bulliu el que hàgiu de bullir. El que sobri, deseu-ho en reserva per a demà». [24] Ho
van desar fins a l'endemà, tal com Moisès havia ordenat, i no es tornà estantís ni s'hi van
ficar els cucs. [25] Moisès va dir: «Mengeu-ne avui, que avui és dissabte en honor de
Jahvè. A fora no en trobareu pas. [26] Durant sis dies n'aplegareu, però el dia setè, el

dissabte, no n'hi haurà». [27] Amb tot, el dia setè alguns del poble sortiren a buscar-ne,
però no en van trobar. [28] Jahvè va dir llavors a Moisès: «¿Fins quan refusareu d'observar
els meus manaments i les meves lleis? [29] Tingueu en compte que Jahvè us ha donat el
dissabte; per això, el dia sisè us dóna pa per a dos dies. Que cadascú es quedi al seu lloc;
que ningú no surti del propi lloc el dia setè». [30] I el poble reposà el dia setè.

[31] La casa d'Israel dona a això el nom de mannà. (S'assembla a la llavor del
celiandre, blanc i amb gust com de pastís de mel.) [32] Moisès va dir: «Això és el que
Jahvè ordena: Ompliu-ne un gómor i conserveu-lo per als vostres descendente, perquè
vegin el pa que us he fet menjar al desert, quan us —143→ vaig fer sortir del país
d'Egipte». [33] Moisès digué després a Aharon: «Pren una gerra, fica-hi un gómor ple de
mannà, i col·loca-la davant de Jahvè a fi de conservar-lo per als vostres descendents». [34]
Aharon va ficar dins la gerra un gómor ple de mannà, tal com Jahvè havia manat a
Moisès, i la va posar, perquè es conservés, davant el testimoniatge.

[35] Els israelites van menjar mannà quaranta anys, fins que arribaren en una terra
habitada. Van menjar mannà fins que arribaren a la frontera del país de Canaan.

[36] (El gómor és una desena part de l'efà.)

17 Arribada a Rafidim. L'aigua brolla de la roca.— [1] Tota la comunitat dels
israelites anà marxant des del desert de Sin, per etapes, segons les ordres de Jahvè, i
finalment acamparen a Rafidim, on no hi havia aigua per a beure. [2] Aleshores el poble
va discutir amb Moisès i digué: «Dóna'ns aigua per a beure!» Moisès els va respondre:
«Per què discutiu amb mi? Per què tempteu Jahvè?» [3] El poble, torturat per la set en
aquell lloc, murmurà contra Moisès i digué: «¿Per què ens has fet sortir d'Egipte, per
fer-me morir de set amb els meus fills i el bestiar?» [4] Moisès va implorar Jahvè: «¿Què
puc fer per aquest poble? Una mica més, i m'apedreguen». [5] Jahvè va respondre a
Moisès «Passa al davant del poble i pren amb tu alguns dels ancians d'Israel. Pren també
a la mà el bastó amb què vas tocar el Nil, i vés. [6][116] Jo estaré dret allí davant teu, sobre la
roca, a l'Horeb. Donaràs un cop a la roca i en brollarà aigua perquè el poble en begui».
Moisès ho féu així, a la presència dels ancians d'Israel. [7] I anomenà aquell lloc Massà i
Meribà, a causa de la disputa dels israelites i perquè havien temptat Jahvè dient:
«¿Jahvè és o no enmig nostre?»

Combat amb Amalec.— [8] Després vingueren els amalequites i lluitaren contra
Israel a Rafidim. [9] Moisès va dir a Josuè: «Tria't alguns homes i surt a lluitar contra
Amalec. Demà em posaré al cim del turó amb el bastó de Déu a la mà». [10] Josuè féu tal
com Moisès li havia —144→ ordenat, i lluità contra Amalec. Moisès, Aharon i Hur
pujaren al cim del turó. [11] I mentre Moisès tenia aixecada la mà, Israel guanyava. Però,
tan bon punt deixava reposar la mà, guanyava Amalec. [12] Com que les mans de Moisès
s'esllanguien, agafaren una pedra, i la hi posaren a sota perquè s'hi assegués, mentre
Aharon i Hur li aguantaven les mans, un a cada costat. Així es mantingueren fermes les
seves mans fins a la posta del sol, [13] i Josuè va derrotar Amalec i el seu poble a fil
d'espasa.

[14] Jahvè va dir llavors a Moisès: «Escriu això en un llibre com a record i fes saber a
Josuè que jo esborraré la memòria d'Amalec de sota el cel». [15] Moisès aixecà un altar
que anomenà Jahvè-Nisí, [16] i digué: «La senyera de Jahvè a la mà! Jahvè és en guerra
contra Amalec per sempre».

18 Professió de fe de Jetró.— [1] Jetró, sacerdot de Madian, sogre de Moisès, va
sentir dir tot el que Déu havia fet a Moisès i al seu poble Israel: que Jahvè havia fet
sortir Israel d'Egipte. [2] Jetró, el sogre de Moisès, prengué aleshores Seforà, la dona de
Moisès —que ell havia fet entornar—, [3] i els seus dos fills. Un d'aquests es deia
Guersom, perquè havia dit: «Sóc un foraster en terra estrangera»; [4] l'altre es deia Elièzer,
perquè «el Déu del meu pare és el meu ajut i m'alliberà de l'espasa del Faraó»[117] . [5] Jetró,
doncs, el sogre de Moisès, anà a trobar Moisès amb els seus fills i la seva dona, al
desert, allí on acampava, a la muntanya de Déu, [6] i féu dir a Moisès: «Jo, el teu sogre
Jetró, vinc a veure't amb la teva dona i els seus dos fills».

[7] Moisès sortí a trobar el seu sogre, i, després d'inclinar-se, de besar-lo i d'haver-se
demanat mútuament com estaven, entraren dins la tenda. [8] Moisès contà al seu sogre tot
el que Jahvè havia fet al Faraó i als egipcis a causa d'Israel, tots els sofriments amb què
havien topat pel camí, dels quals Jahvè els havia alliberats. [9] Jetró s'alegrà molt de tot el
bé que Jahvè havia fet a Israel alliberant-lo del poder dels egipcis. [10] Aleshores Jetró va
dir: «Beneït sigui Jahvè, que us ha alliberat —145→ del poder dels egipcis i del
Faraó, que ha alliberat el seu poble del poder dels egipcis. [11] Ara comprenc que Jahvè és
més gran que tots els déus, perquè justament quan es mostraren més atrevits contra
ells...» [12] Després Jetró, el sogre de Moisès, oferí un holocaust i víctimes a Déu. Aharon i
tots els ancians anaren a menjar en companyia del sogre de Moisès a la presència de
Déu.

Moisès elegeix jutges.— [13] L'endemà, Moisès s'assegué per administrar justícia al
poble, i tot el poble s'estava dret davant Moisès des del matí fins al vespre. [14] Veient el
sogre de Moisès tot el que aquest feia pel poble, li digué: «¿Què és això que fas pel
poble? ¿Per què seus tu tot sol, mentre tot el poble s'està plantat des del matí fins al
vespre al teu davant?» [15] Moisès respongué al seu sogre: «És que la gent em ve a trobar
per consultar Déu. [16] Sempre que tenen un plet acuden a mi. Jo llavors sentencio entre
l'un i l'altre i els ensenyo alhora els estatuts de Déu i les seves lleis». [17] El sogre de
Moisès li replicà: «No està bé això que fas. [18] Ben aviat us cansareu, tu i aquesta gent
que t'envolta, perquè la tasca és massa pesada per a tu. No podràs pas dur-la a terme, tot
sol. [19] Escolta el consell que et donaré perquè Déu t'assisteixi. Dedica't personalment al
poble davant Déu i presenta-li els seus plets. [20] Explica'ls els estatuts i les lleis, i
ensenya'ls com s'han de comportar i les obres que han de fer. [21] Però escull d'entre tot el
poble homes hàbils, temorosos de Déu, amics de la veritat, enemics de la cobdícia, i fes-
ne caps del poble: caps de miler, caps de centena, caps de cinquantena i caps de desena,
[22] perquè tothora administrin justícia al poble. Que et presentin a tu tots els casos greus,
però que jutgin ells tots els casos menys importants. Alleugereix, doncs, la teva càrrega,
i que t'ajudin. [23] Si ho fas així, i Déu t'ho mana, podràs resistir-ho, i tota aquesta gent se'n
podrà tornar en pau al seu lloc».

[24] Moisès va escoltar el consell del seu sogre i va fer tot el que li havia dit. [25] Va
escollir homes hàbils —146→ d'entre tot Israel i els constituí caps del poble: caps de
miler, caps de centena, caps de cinquantena i caps de desena. [26] Tothora administraven
justícia al poble. Presentaven a Moisès tots els casos greus, però jutjaven tots els casos
menys importants. [27] Després Moisès acomiadà el seu sogre, i aquest se'n tornà al seu
país.

L'aliança del Sinaí (Ex. 19,1-40,38)[118]

19 Arribada al Sinaí.— 1 Al tercer mes d'haver sortit els israelites d'Egipte, just
aquell dia arribaren al desert del Sinaí. 2 Havien sortit de Rafidim i, arribats al desert del
Sinaí, acamparen en el desert. Israel acampà al davant de la muntanya.

Jahvè proposa una aliança.— 3 Moisès va pujar cap a Déu, i Jahvè el cridà des de
la muntanya i li digué: «Comunica això a la casa de Jacob i anuncia-ho als israelites: 4 Ja
heu vist prou el que he fet amb els egipcis i com us he portat damunt ales d'àguila i us
he conduït fins a mi. 5 Ara, doncs, si escolteu la meva veu i observeu la meva aliança,
sereu per a mi un tresor entre tots els pobles, ja que tota la terra és meva[119] . 6 Sereu per
a mi un reialme de sacerdots i una nació sagrada. Aquestes són les paraules que
comunicaràs als israelites». 7 Moisès se n'anà a cridar els ancians del poble i els exposà
tot allò que Jahvè li havia encomanat. 8 Tot el poble respongué a l'una: «Farem tot el que
Jahvè ha ordenat». I Moisès va transmetre a Jahvè la resposta del poble.

Preparatius per a l'aliança.— 9 Jahvè va dir a Moisès: «Jo vindré a trobar-te dins
un núvol espès, perquè el poble pugui adonar-se de quan parlo amb tu i cregui sempre
més en tu». I Moisès va transmetre a Jahvè la resposta del poble.

10 Jahvè va dir a Moisès: «Vés a trobar el poble i fes que avui i demà se santifiquin i
es rentin els vestits. 11 Que estiguin preparats per al tercer dia, perquè —147→ el
tercer dia Jahvè baixarà sobre la muntanya del Sinaí a la vista de tot el poble. 12[120] A
més, a més, marca al poble un terme al voltant i adverteix-los: «Guardeu-vos de pujar a
la muntanya i de tocar-ne el peu. Qui toqui la muntanya morirà». 13 Però cap mà no el
tocarà; serà apedregat o travessat amb fletxes. Sigui bèstia o bé home, no podrà viure.
Quan soni el corn llargament, que pugin a la muntanya». 14 Quan Moisès va baixar de la
muntanya, féu santificar el poble, i es rentaren els vestits. 15 Digué, a més, al poble:
«Estigueu preparats per al tercer dia. Absteniu-vos de la dona».

Aparició de Jahvè.— 16 El tercer dia, a la matinada, hi hagué damunt la muntanya
trons i llamps i un núvol espès, acompanyats d'un fort retruny de trompeta. Al
campament, tot el poble tremolava. 17 Moisès féu sortir el poble del campament a
l'encontre de Déu, i es pararen al peu de la muntanya. 18 La muntanya del Sinaí fumejava
tota ella, perquè Jahvè hi havia baixat amb foc al damunt. El fum anava pujant com el
d'un forn i tota la muntanya tremolava. 19 El so de la trompeta anava retrunyint més fort.
Moisès parlava i Déu li responia amb un tro. 20 Aleshores Jahvè va baixar sobre la
muntanya del Sinaí, al cim de la muntanya; va cridar Moisès al cim de la muntanya, i
Moisès hi pujà.

21 Jahvè va dir a Moisès: «Baixa, intima al poble que no traspassi els límits per venir
a contemplar Jahvè, no fos cas que molts caiguessin. 22 I els sacerdots que s'acosten a
Jahvè, que també se santifiquin, no fos cas que Jahvè es llancés contra ells». 23 Moisès
va respondre a Jahvè: «El poble no pot pujar a la muntanya del Sinaí, ja que vós ens ho
heu advertit: «Posa un terme al voltant de la muntanya i considera-la sagrada». 24 Jahvè
li va dir: «Vés, baixa, i després puja amb Aharon. Però els sacerdots i el poble, que no

traspassin els límits per pujar cap a Jahvè, no fos cas que es llancés contra ells». [25] Moisès baixà a trobar el poble i els digué...

20 Els deu manaments[121] **.** [1] Aleshores Déu va —148→ pronunciar totes aquestes paraules:

[2] «Jo sóc Jahvè, el teu Déu, que t'he fet sortir del país d'Egipte, de la casa d'esclavatge.

[3] No tinguis altres déus fora de mi.

[4] No et facis cap escultura, ni cap imatge de res del que hi ha dalt del cel, a baix a la terra, o a les aigües de sota la terra[122] . [5] No les adoris ni els donis culte, perquè jo, Jahvè, sóc el teu Déu, un Déu gelós, que castigo la culpa dels pares en els fills, fins a la tercera i la quarta generació dels qui no m'estimen; [6] però mantinc fidelment el meu amor fins a la mil·lèsima generació dels qui m'estimen i observen els meus manaments.

[7] No juris en nom de Jahvè, el teu Déu, en fals, perquè Jahvè no deixarà sense càstig el qui jura en el seu nom en fals[123] .

[8] Recorda't de santificar el dissabte[124] . [9] Treballa durant sis dies i ocupa't en les teves feines, [10] però el dia setè és dia de repòs, dedicat a Jahvè, el teu Déu. No t'ocupis en cap treball, ni tu, ni el teu fill, ni la teva filla, ni el teu criat, ni la teva criada, ni els teus animals, ni els forasters que viuen al teu país. [11] Perquè Jahvè va fer en sis dies el cel, la terra, el mar i tot allò que es mou en aquests llocs, però reposà el dia setè. Per això, Jahvè beneí el dissabte i el féu sagrat.

[12][125] Honra pare i mare, perquè tinguis llarga vida al país que Jahvè, el teu Déu, et donarà.

[13][126] No matis.

[14] No cometis adulteri[127] .

[15] No raptis cap home[128] .

[16] No llevis fals testimoni contra el teu proïsme.

[17] No desitgis la casa del teu proïsme. No desitgis la muller del teu proïsme, ni el seu criat, ni la seva criada, ni el seu bou, ni el seu ase, ni res que li pertanyi».

[18] Tot el poble percebia els trons, els llamps, el retruny de la trompeta i la muntanya que fumejava; tenia por, tremolava i es mantenia lluny. [19] Per això, digueren a Moisès: «Parla'ns tu, i t'escoltarem; que Déu no ens parli, que tenim por de morir!» [20] Moisès respongué al poble: «No tingueu por, que Déu ha vingut per —149→ provar-vos i perquè el seu temor us sigui sempre present i no pequeu». [21] El poble es mantenia lluny, mentre que Moisès s'acostà a la fosca on Déu era.

Precepte cabdal.— 22 Jahvè parlà així a Moisès «Digues als israelites: Vosaltres
mateixos heu vist com us he parlat des del cel. 23 No us fareu, al meu costat, déus de
plata o d'or.

Llei sobre l'altar.— 24 Em faràs un altar de terra, i al damunt immolaràs els teus
holocaustos i els teus sacrificis de comunió, les teves ovelles i els teus bous. En tot lloc
on deixi record del meu nom, vindré a tu i et beneiré. 25 En cas d'aixecar-me un altar de
pedres, no les posaràs tallades, perquè, en manejar el ferro al damunt, ja les has
profanades. 26 Tampoc no pujaràs amb graons al meu altar, perquè no s'hi descobreixi la
teva nuesa.

21 Sobre els esclaus.— 1 Aquests són els decrets que els proposaràs: 2 Quan
compraràs un esclau hebreu, et servirà sis anys, Però l'any setè podrà anar-se'n lliure, de
franc. 3 Si ha entrat tot sol, tot sol sortirà; si era casat, la seva dona sortirà amb ell. 4 En
cas que el seu amo li hagués donat muller, i aquesta li hagués infantat fills o filles, la
muller i els fills seran del seu amo, i ell sortirà tot sol. 5 Però, si l'esclau deia: «Estimo el
meu amo, la meva dona i els meus fills, no vull ser lliure», 6 aleshores el seu amo el
conduirà davant Déu, el farà acostar a la porta o al seu brancal, li foradarà l'orella amb
un punxó, i el servirà per sempre més.

7 Si algú ven la seva filla com a esclava, no quedarà lliure com els esclaus. 8 Si
desplau al seu amo, que l'havia destinada per a ell, la deixarà lliure, però no podrà
vendre-la a un poble estranger, ja que l'ha menyspreada. 9 Si la casa amb el seu fill, la
tractarà segons el dret de les filles. 10 Si en pren una altra, no la privarà d'aliment, de
vestit ni de cohabitació. —150→ 11 Si no li procura aquestes tres coses, podrà anar-
se'n de franc, sense pagar res.

Sobre l'homicidi.— 12 Qui fereixi un home i li causi la mort serà condemnat a
mort. 13 Si no ho ha fet intencionadament, i Déu l'ha deixat caure a les seves mans, ja et
determinaré un lloc on pugui refugiar-se. 14 Però, si algú posa un parany al seu proïsme
per matar-lo traïdorament, fins del meu altar l'arrencareu perquè mori.

15 Qui fereixi el pare o la mare serà condemnat a mort.

16 Qui rapti un home, tant si el ven com si es troba en poder seu, serà condemnat a
mort.

17 Qui maleeixi el pare o la mare serà condemnat a mort.

Sobre les baralles, les ferides i altres torts.— 18 Si dos homes es barallen, si l'un
fereix el seu company amb una pedra o li dóna un cop de puny, i no es mor, però ha de
fer llit, 19 si aquest es lleva i pot caminar a fora amb el bastó, el qui l'ha ferit serà absolt;
però l'indemnitzarà pel seu repòs forçat i es preocuparà del seu restabliment.

20 Si un fereix amb un bastó el seu esclau o la seva esclava, i es mor a les seves
mans, sofrirà venjança. 21 Però, si encara sobreviu un o dos dies més, no serà venjat: és
diner seu.

22 Si dos homes, barallant-se, fan mal a una dona embarassada, i aquesta té un
avortament, però sense cap altre perjudici, el causant pagarà la indemnització imposada
pel marit de la dona i la pagarà per mitjà de jutges. 23 Però, si en sofreix cap perjudici,
pagarà vida per vida, 24 ull per ull, dent per dent, mà per mà, peu per peu, 25 cremada per
cremada, ferida per ferida, macadura per macadura[130] .

26 Si algú dóna un cop a l'ull del seu esclau o de la seva esclava i l'hi fa perdre, li
donarà la llibertat en compensació del seu ull. 27 Si fa caure una dent del seu esclau o de
la seva esclava, li donarà la llibertat en compensació de la seva dent.

28 Si un toro envesteix un home o una dona, i es moren, serà apedregat. No
menjaran —151→ la seva carn, i l'amo del toro serà absolt. 29 Però, si el toro tenia ja
el vici d'envestir, i, tot i haver-ne advertit el seu amo, aquest no l'ha tancat, en cas que el
toro mati un home o una dona, serà apedregat, i també el seu amo serà condemnat a
mort. 30 Si li és imposada una multa, pagarà rescat per la seva vida, d'acord amb el que li
sigui imposat. 31 Tant si envesteix un noi com una noia, li serà aplicat aquest decret. 32 Si
el toro envesteix un esclau o una esclava, el propietari pagarà trenta sicles de plata al
seu amo, i el toro serà apedregat.

33 Si algú obre una cisterna o bé en cava una i no la tapa, i hi cau un toro o un ase, 34
el propietari de la cisterna el rescabalarà, pagarà amb diners a l'amo d'aquell, però la
bèstia morta serà per a ell.

35 Si el toro d'algú envesteix el toro d'un altre, i aquest es mor, vendran el toro viu i
es partiran els diners; també es partiran la bèstia morta. 36 Si ja era sabut que el toro tenia
el vici d'envestir, i el seu amo no l'ha vigilat, pagarà toro per toro, però la bèstia morta
serà per a ell.

Sobre el robatori de bestiar.— (**22**[1])37 Si algú que roba un toro o una ovella, els
degolla o els ven, pagarà cinc vegades més pel toro i quatre vegades més per l'ovella.

22 (2)1 Si el lladre, sorprès en el delicte, és ferit i es mor, no hi haurà per a ell
venjança de sang. (3)2 Però, si el sol ja ha sortit, hi haurà per a ell venjança de sang. Però
haurà de restituir. Si no té res, serà venut pel seu robatori. (4)3 Si el robatori li és trobat a
les mans —toro, ase o bé ovella encara vius—, restituirà el doble.

Sobre danys per circumstàncies diverses.— (5)4 Si algú fa foc en un camp, o en
una vinya i deixa que cremi el camp d'un altre, ho indemnitzarà amb el millor del seu
camp o amb el millor de la seva vinya. (6)5 Si es cala foc, troba espines i es propaga a una
garbera, al blat no segat o al camp, l'autor de l'incendi pagarà allò que ha estat cremat.

(7)6 Si algú confia a un altre diners o objectes per a guardar, —152→ i són robats,
si el lladre és descobert, restituirà el doble. (8)7 Si el lladre no és descobert, l'amo de la
casa es presentarà davant Déu per testificar que no ha posat les mans en els béns de
l'altre.

(9)8 En qualsevol cas de frau, per un bou, un ase, una ovella, un vestit o tota altra
cosa perduda de la qual algú digui: «És ben bé això», la qüestió d'ambdós serà portada
davant Déu. El qui Déu declari culpable pagarà el doble a l'altre.

(10)9 Si algú confia a la custòdia d'un altre un ase, un toro, una ovella o un cap de bestiar qualsevol, i es mor o es mutila o és pres sense testimonis, (11)10 hi haurà un jurament per Déu a fi de decidir entre tots dos si l'un ha posat les mans en allò que pertany a l'altre. El propietari ho acceptarà, i l'altre no pagarà res. (12)11 Però, si la bèstia li ha estat robada, pagarà al seu propietari. (13)12 Si ha estat trossejada, la durà per mostra i no pagarà el perjudici.

(14)13 Si algú manlleva una bèstia a un altre i es mutila o es mor, i el seu amo no és amb ell, haurà de pagar. (15)14 Però, si el seu amo és amb ell, no haurà de pagar. Si es tracta d'una bèstia llogada, vagi pel seu lloguer.

Sobre la violació d'una verge.— (16)15 Si algú sedueix una noia verge, encara no promesa, i jeu amb ella, pagarà el seu dot i s'hi casarà. (17)16 Si el pare de la noia refusa de donar-la-hi, pagarà tants de diners com és el dot de les noies verges.

Lleis morals i religioses. (18)17 No deixis viure la fetillera. (19)18 Qui jegui amb una bèstia serà condemnat a mort.

(20)19 Qui sacrifiqui als déus estrangers, i no a Jahvè sol, serà exterminat.

(21)20 No oprimiràs ni vexaràs el foraster, ja que també vau ser forasters al país d'Egipte. (22)21 No afligireu cap viuda ni cap orfe. (23)22 Si els afligiu, i clamen a mi, escoltaré el seu clam, (24)23 s'encendrà la meva ira i us mataré amb l'espasa, i les vostres dones es quedaran viudes i els vostres fills, orfes. (25)24 Si prestes diner a un del meu poble, al pobre que viu amb tu, no et portaràs amb ell —153→ com un usurer, no li imposaràs cap interès. (26)25 Si prens en penyora el mantell d'algú, l'hi tornaràs en pondre's el sol, (27)26 ja que és el seu únic abric, és el vestit de la seva pell; amb què jauria? Si clama a mi, l'escoltaré, perquè jo sóc compassiu.

(28)27[131] No blasfemaràs contra Déu, ni maleiràs el cap del teu poble.

Sobre les primícies i els primogènits.— (29)28 No diferiràs l'ofrena de les primícies de l'era i del cup. Em donaràs el primogènit dels teus fills. (30)29 Igualment faràs amb el teu toro i la teva ovella: set dies serà amb la seva mare, i el vuitè me'l donaràs.

(31)30 Em sereu gent santa. No menjareu carn trossejada al camp; la llençareu als gossos.

23 Deures de justícia i de caritat envers els enemics.— 1 No faràs córrer rumors falsos. No assistiràs un culpable, testimoniant a favor de la injustícia. 2 No t'uniràs a la majoria per cometre el mal, ni faràs de testimoni en un procés, decantant-te a la majoria en contra de la justícia. 3 No afavoriràs el pobre en un procés.

4 Quan trobis el bou o l'ase del teu enemic que s'hagi perdut, l'hi portaràs. 5 Quan vegis que l'ase del qui t'avorreix ha caigut sota la seva càrrega, guarda't d'abandonar-lo. Juntament amb el seu amo, ajuda'l.

6 No falsejaràs el dret del teu pobre en el seu procés. 7 Et mantindràs lluny de la mentida. No faràs morir l'innocent i el just, ni absoldràs el culpable. 8 No acceptaràs cap regal, perquè els regals enceguen els clarividents i capgiren les causes dels justos. 9 No

oprimiràs el foraster, que vosaltres ja coneixeu què vol dir ser forasters, perquè ho vau ser al país d'Egipte.

Any sabàtic i repòs del dissabte.— [10] Durant sis anys sembraràs les teves terres i en colliràs els fruits. [11] Però el setè, la deixaràs erma i l'abandonaràs, a fi que se n'alimentin els pobres del teu pobre i que les bèsties mengin de les deixalles. Igualment faràs amb la teva vinya i amb el teu oliverar. [12] Durant sis dies —154→ faràs la teva feina i el dia setè reposaràs, perquè el teu bou i el teu ase tinguin descans, i perquè el fill de la teva esclava i el foraster respirin. [13] Prestareu atenció a tot el que us he dit i no pronunciareu el nom d'altres déus; que no se senti a la teva boca.

Les tres grans festes anyals[132] .— [14] Tres vegades l'any, em celebrareu una festa. [15] Celebraràs la festa dels Àzims. Set dies menjaràs àzims, com t'he manat, al temps establert del mes d'abib, ja que aquest mes vau sortir d'Egipte. No compareixereu davant meu amb les mans buides. [16] Celebraràs també la festa de la sega, de les primícies del teu treball, del que hauràs sembrat al camp, així com la festa de la collita a la fi de l'any, quan recullis del camp el fruit dels teus treballs. [17] Tres vegades l'any, tot mascle teu compareixerà davant el Senyor Jahvè.

[18] No immolaràs amb pa fermentat la sang de la víctima del meu sacrifici, i el greix de la víctima de la meva festa no serà guardat fins l'endemà.

[19] Portaràs a la casa de Jahvè, el teu Déu, allò més exquisit, les primícies de la teva terra.

No couràs el cabrit amb la llet de la seva mare.

Recomanacions abans de marxar a Canaan.— [20] Jo enviaré un àngel davant teu perquè et guardi pel camí i et dugui al lloc que he preparat. [21] Respecta'l i escolta la seva veu. No li siguis rebel, que no perdonarà les vostres transgressions, ja que el meu nom està en ell. [22] En canvi, si escoltes la seva veu i fas tot el que manaré, seré enemic dels teus enemics i adversari dels teus adversaris. [23] Sí, el meu àngel anirà davant teu i et durà als amorreus, als hitites, als ferezeus, als cananeus, als heveus i als jebuseus, i els exterminaré. [24] No adoraràs els seus déus ni els serviràs; no imitaràs les seves obres, sinó que els enderrocaràs i destrossaràs les seves esteles. [25] Donareu culte a Jahvè, el vostre Déu, i beneiré el teu pa i la teva aigua i allunyaré la malaltia d'enmig teu. [26] No hi haurà en el teu territori cap dona que —155→ avorti o que sigui estèril. Deixaré acabar els dies de la teva vida.

[27] Enviaré davant teu el meu terror, duré la confusió a tot el poble per on passaràs i faré girar l'esquena davant teu a tots els teus enemics. [28] Enviaré el pànic davant teu, que t'expulsi del davant els heveus, els cananeus i els hitites. [29] No els expulsaré del teu davant en un sol any, no fos cas que el país es tornés desert i les bèsties es multipliquessin a costa teva. [30] Els expulsaré a poc a poc del teu davant fins que hagis crescut per prendre possessió de tot el país. [31] Fixaré els teus límits des del mar Roig fins al mar dels filisteus, i des del desert fins al riu[133] , ja que posaré a les teves mans els habitants del país, i els expulsaràs del teu davant. [32] No fareu cap pacte amb ells ni amb els seus déus. [33] No habitaran al teu territori, no fos cas que et fessin pecar contra mi. Si servies els seus déus, això fóra un parany per a tu».

Celebració de l'aliança (Ex. 24-1,18)

24 El poble accepta l'aliança.— [1] Després va dir a Moisès: «Puja cap a Jahvè
amb Aharon, Nadab, Abiú i setanta d'entre els ancians d'Israel, per tal d'adorar des de
lluny. [2] Moisès tot sol s'acostarà a Jahvè; però ells que no s'acostin, i el poble que no
pugi amb ell».

[3] Moisès anà a contar al poble totes les paraules de Jahvè i totes les decisions. Tot el
poble respongué a una sola veu: «Tot el que Jahvè ha ordenat, ho complirem». [4] Moisès
escriví totes les paraules de Jahvè i, llevant-se de bon matí, erigí un altar al peu de la
muntanya i dotze esteles per les dotze tribus d'Israel. [5] Després envià joves israelites
perquè oferissin holocaustos i immolessin vedells a Jahvè com a sacrificis de comunió. [6]
Moisès prengué la meitat de la sang i l'abocà en gibrells, i l'altra meitat, l'escampà
damunt l'altar. [7] Prengué també el llibre de l'aliança, el llegí al poble, i digueren: «Tot el
que Jahvè ha manat, ho farem, i obeirem». [8] Aleshores —156→ Moisès prengué la
sang, l'escampà sobre el poble i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que Jahvè
conclou amb vosaltres, segons totes aquestes paraules».

[9] Moisès va pujar amb Aharon, Nadab, Abiú i setanta dels ancians d'Israel, [10] i
veieren el Déu d'Israel, i sota els seus peus com un enrajolat de safir, clar com el mateix
cel. [11] Però no estengué la mà sobre els notables d'entre els israelites: van poder veure
Déu. I menjaren i begueren.

Les taules de pedra.— [12] Jahvè digué a Moisès: «Puja cap a mi a la muntanya i
estigue-hi, que et donaré les taules de pedra, amb la llei i els manaments que he escrit
per instruir-los». [13] Moisès i el seu ministre Josuè s'aixecaren, i Moisès pujà a la
muntanya de Déu. [14] Havia dit als ancians: «Espereu-nos aquí fins que tornem. Ja teniu
Aharon i Hur amb vosaltres. Qui tingui alguna causa, que s'adreci a ells». [15] Moisès,
doncs, pujà a la muntanya. Aleshores un núvol va cobrir la muntanya, [16] i la glòria de
Jahvè s'establí damunt la muntanya del Sinaí. El núvol la va cobrir durant sis dies, i, el
dia setè, Jahvè cridà Moisès d'enmig del núvol. [17] L'aspecte de la glòria de Jahvè era als
ulls dels israelites com un foc abrandat al cim de la muntanya. [18] Moisès entrà enmig del
núvol i puja a la muntanya, i estigué a la muntanya quaranta dies i quaranta nits.

Prescripcions sobre l'organització del culte (Ex. 25,1-31,18)

25 Contribució per al santuari.— [1] Jahvè parlà així a Moisès: [2] «Mana als
israelites que em recullin una contribució. Prendré la meva contribució de tothom que
s'hi senti ben disposat. [3] Acceptareu d'ells com a contribució: or, plata i bronze; [4] blau-
porpra, vermell-porpra, carmesí, lli i pèl de cabra; [5] pells vermelles de be, cuiro i fusta
d'acàcia; [6] oli per a la llàntia, aromes per a l'oli de la unció i per a l'encens dels
perfums; —157→ [7] pedres d'ònix, pedres d'ornament per a l'efod i per a la bossa. [8] I
em faran un santuari perquè pugui habitar enmig d'ells. [9] Ho faràs exactament com el
model del tabernacle i el model de tots els seus objectes que jo et mostraré.

L'arca.— [10] Faràs una arca[134] de fusta d'acàcia, de dues colzades i mitja de llargada,
una colzada i mitja d'amplada i una colzada i mitja d'alçada. [11] La recobriràs d'or pur per
dins i per fora, i li faràs una motllura d'or al voltant. [12] Li fondràs quatre anelles d'or, que
posaràs als seus quatre peus, això és, dues anelles a un costat i dues anelles a un altre. [13]
Faràs després barres de fusta d'acàcia i les recobriràs d'or. [14] Introduiràs les barres dins
les anelles als costats de l'arca per transportar-la. [15] Les barres es quedaran dins les
anelles de l'arca, no en seran tretes. [16] Posaràs a l'arca el testimoniatge que et donaré.

[17] Faràs també un propiciatori[135] d'or pur, de dues colzades i mitja de llargada, i
d'una colzada i mitja d'amplada. [18] Faràs, batuts, dos querubins d'or, als dos extrems del
propiciatori. [19] Faràs un querubí a un extrem i l'altre a l'altre extrem, i fixaràs els
querubins als dos extrems del propiciatori[136] . [20] Els querubins tindran les ales esteses
enlaire cobrint el propiciatori, amb la cara girada vers el propiciatori. [21] Col·locaràs el
propiciatori a dalt, damunt l'arca, i posaràs a l'arca el testimoniatge que et donaré. [22] Allí
em reuniré amb tu, i de dalt del propiciatori, entre els dos querubins de damunt l'arca del
testimoniatge, et comunicaré tot el que hauré de manar-te per als israelites.

La taula dels pans d'ofrena.— [23] Faràs també una taula de fusta d'acàcia, de dues
colzades de llargada, una colzada d'amplada i una colzada i mitja d'alçada. [24] La
recobriràs d'or pur i li faràs una motllura d'or al voltant. [25] Li faràs una franja d'un pam
tot al voltant i una motllura d'or al voltant de la franja. [26] Li faràs quatre anelles d'or, i
posaràs les anelles als quatre angles dels quatre peus. [27] Les anelles estaran tocant a la
franja, com a encaixos de les barres, —158→ a fi de transportar la taula. [28] Faràs les
barres de fusta d'acàcia i les recobriràs d'or; serviran per a transportar la taula. [29] Faràs
els plats, les cassoletes, les gerres i els vasos per a la libació. Els faràs d'or pur. [30]
Posaràs damunt la taula, constantment a la meva presència, el pa de l'ofrena.

El lampadari.— [31] Faràs també un lampadari d'or pur. El lampadari, amb peu i fust,
serà d'or batut. Els seus calzes —poms i flors— faran una sola pega amb ell. [32] Sis
branques sortiran del seu costat: tres d'un costat i tres d'un altre. [33] La primera branca
tindrà també tres calzes en forma de flor d'ametller, amb pom i flor. Igualment, a les sis
branques que sortiran del lampadari. [34] El lampadari tindrà quatre calzes en forma de flor
d'ametller, amb poms i flors: [35], un pom sota les dues branques que sortiran d'ell, un pom
sota les dues altres i un pom sota les dues restants, les quals corresponen a les sis
branques que sortiran del lampadari. [36] Els poms i les branques faran un sol cos amb el
lampadari, tot ell d'una sola peça batuda d'or pur. [37] Li faràs set gresols i els col·locaran
al damunt, de manera que il·luminin a l'altra banda, de cara. [38] Les esmocadores i els
platets seran d'or pur. [39] Esmerçaràs un talent d'or pur per a ell i tots els seus accessoris.
[40][137] Procura de fer-ho segons el model que t'ha estat mostrat a la muntanya.

26 El tabernacle.— [1] Al tabernacle, hi faràs deu tapissos de lli retort, de blau
porpra, vermell-porpra i carmesí. Hi faràs querubins, brodats artísticament. [2] La llargada
de cada tapís serà de vint-i-vuit colzades, i l'amplada, de quatre colzades; una mateixa
mida per a tots els tapissos. [3] Cinc dels tapissos seran ajuntats, l'un a l'altre, i igualment
els cinc altres tapissos. [4] Faràs bagues de blau porpra a la vora d'un dels tapissos, a
l'extrem, a la juntura. Ho faràs igual a la vora extrema del tapís, a la segona juntura. [5]
Faràs cinquanta bagues a l'un dels tapissos i unes altres cinquanta bagues a l'extrem del
tapís que hi ha a la segona juntura. Les bagues —159→ s'han de correspondre l'una a
l'altra. [6] Faràs després cinquanta gafets d'or i ajuntaràs els tapissos l'un amb l'altre
mitjançant els gafets, de manera que el tabernacle tingui un sol caient.

7 Faràs també tapissos de pèl de cabra per a una tenda damunt el tabernacle. En
faràs onze. 8 Cada tapís tindrà trenta colzades de llargada i quatre colzades d'amplada.
Una mateixa mida per a tots onze tapissos. 9 Ajuntaràs cinc tapissos d'una part i sis d'una
altra, i doblaràs el sisè tapís per sobre el davant de la tenda. 10 Faràs cinquanta bagues a
la vora d'un dels tapissos, a l'extrem, a la juntura, i cinquanta bagues a la vora del tapís,
a la segona juntura. 11 Faràs després cinquanta gafets de bronze i els faràs entrar dins les
bagues. Ajuntaràs així la tenda, de manera que tingui un sol caient. 12 Quant a la part
sobrant de l'excedent dels tapissos de la tenda, que la meitat del tapís sobrant pengi pel
darrera del tabernacle. 13 Quant a la colzada de sobres de l'una i de l'altra banda en la
llargada del tapís de la tenda, que pengi ça i lla als dos costats del tabernacle per
recobrir-lo. 14 A més, faràs a la tenda una coberta de pells de be, vermelles, i una coberta
de cuiro al damunt.

La carcassa del tabernacle.— 15 Faràs les posts del tabernacle de fusta d'acàcia,
que es mantinguin dretes. 16 Cada post tindrà deu colzades de llargada i una colzada i
mitja d'amplada. 17 Cada post tindrà dos espigons que es corresponguin l'un amb l'altre.
Igual ho faràs per a totes les posts del tabernacle. 18 Així, doncs, faràs les posts del
tabernacle: vint posts pel costat cap al Nègueb, al migdia. 19 Sota les vint posts faràs
quaranta petges de plata, dos petges sota cada post pels dos espigons, i així per a la resta
de les posts. 20 Igualment per a l'altre flanc del tabernacle, pel costat nord, vint posts, 21 i
quaranta petges de plata: dos petges sota cada post. 22 Per al fons del tabernacle vers
l'occident, faràs sis posts. 23 I per als angles del fons del tabernacle faràs dues posts. 24
Seran doblades per baix i ho —160→ seran també a l'extrem superior a l'altura de la
primera anella. Així serà per a les dues posts destinades als dos angles. 25 Seran, doncs,
vuit posts amb els seus petges de plata, això és, setze petges: dos petges sota una post i
dos sota una altra. 26 Faràs també travessers de fusta d'acàcia: cinc per a les posts d'un
dels flancs del tabernacle, 27 cinc per a les posts del fons del tabernacle, vers l'occident. 28
El travesser mitger estarà al mig de les posts, i farà de lligam d'un extrem a l'altre. 29
Recobriràs d'or les posts. Igualment faràs d'or les seves anelles, on s'encaixaran els
travessers, que recobriràs també d'or. 30 Erigiràs el tabernacle segons el decret que t'ha
estat mostrat a la muntanya.

El vel de separació i la cortina de l'entrada.— 31 Faràs, a més, un vel de blau-
porpra i vermell-porpra, de carmesí i lli retort. Hi faràs querubins, brodats artísticament.
32 El penjaràs amb ganxos d'or, damunt quatre columnes d'acàcia recobertes d'or, i
damunt quatre petges de plata. 33 Posaràs el vel sota els gafets, i allí, dins el vel, duràs
l'arca del testimoniatge. Així, el vel us marcarà la separació entre el Sant i el Sant dels
Sants[138] . 34 Posaràs el propiciatori damunt l'arca del testimoniatge, al Sant dels Sants. 35
Posaràs la taula fora el vel, i el canelobre al davant de la taula, al costat del tabernacle, a
migdia; però posaràs la taula al costat nord. 36 Per a l'entrada de la tenda, faràs una
cortina de blau-porpra i vermell-porpra, de carmesí i lli retort, brodats artísticament. 37
Per a la cortina, faràs cinc columnes d'acàcia, que recobriràs d'or, amb els seus ganxos
d'or. I fondràs per a elles cinc petges de bronze.

27 L'altar.— 1 Faràs l'altar de fusta d'acàcia, de cinc colzades de llargada, cinc
colzades d'amplada —és a dir, quadrat— i tres colzades d'alçada. 2 Hi faràs corns[139] als
quatre cantons, que faran una sola peça amb ell, i el recobriràs de bronze. 3 Faràs després
per a l'altar gibrells per a recollir la cendra, pales, vasos, forquetes i brasers; tots els
atuells, els faràs de bronze. 4 Li faràs —161→ un enreixat de bronze en forma de
xarxa i fixaràs als quatre caps de la xarxa quatre anelles de bronze. 5 La posaràs a baix,

sota la cornisa de l'altar, de manera que la xarxa arribi fins a la meitat de l'altar. [6] Faràs
per a l'altar unes barres de fusta d'acàcia i les recobriràs de bronze. [7] Ficaran les barres
dins les anelles, de manera que estiguin als dos costats de l'altar en transportar-lo. [8] El
faràs buit, de posts. I el faràs tal com t'ha estat mostrat a la muntanya.

El pati.— [9] Faràs també el pati del tabernacle. Al costat del Nègueb, a migdia, el
pati tindrà cortines de lli retort, d'una llargada de cent colzades per un dels costats. [10]
Seran vint les seves columnes amb els seus vint petges de bronze. Els ganxos de les
columnes i les seves anelles seran de plata. [11] Així, també al llarg del costat nord faràs
cortines d'una llargada de cent colzades, i seran vint les seves columnes, amb els seus
vint petges de bronze. Els ganxos de les columnes i les seves anelles seran de plata. [12] A
l'amplada del pati, al costat d'occident, faràs cortines de cinquanta colzades, i seran deu
les seves columnes i deu els seus petges. [13] A l'amplada del pati, al costat de llevant, a
l'orient, hi haurà cinquanta colzades. [14] Hi haurà quinze colzades de cortines per un
costat; les seves columnes seran tres, i tres els seus petges. [15] Per l'altre costat, hi haurà
quinze colzades de cortines; les columnes seran tres, amb els seus tres petges. [16] La porta
del pati tindrà una cortina de vint colzades, de blau-porpra i vermell-porpra, de carmesí i
lli retort, brodada artísticament. Les seves columnes seran quatre, i quatre els seus
petges. [17] Totes les columnes del pati, tot al voltant, tindran anelles de plata, amb els seus
ganxos de plata i els seus petges de bronze. [18] La llargada del pati serà de cent per cent;
l'amplada, cinquanta per cinquanta, i l'alçada, cinc colzades, de lli retort, i els seus
petges de bronze. [19] Tots els utensilis del tabernacle per a tot el seu servei, totes les seves
estaques i totes les estaques del pati seran de bronze.

—162→

La llum nocturna del tabernacle.— [20] Manaràs als israelites que et procurin oli
d'oliva pur, verge, per al lampadari, per fer pujar contínuament els gresols. [21] Aharon i
els seus fills l'endreçaran a la tenda de l'oracle, fora del vel que taparà el testimoniatge,
del vespre al matí, davant Jahvè. Serà un estatut perpetu per a totes les generacions dels
israelites.

28 Ornaments sacerdotals.— [1] Fes-te acostar d'enmig dels israelites el teu germà
Aharon amb els seus fills, perquè em faci de sacerdot: Aharon, Nadab, Abiú, Eleazar i
Itamar, fills d'Aharon.

[2] Faràs vestits sagrats al teu germà Aharon per a honor i ornament. [3] Parlaràs a tots
els artistes hàbils que he dotat de gran intel·ligència, perquè facin els vestits d'Aharon, a
fi que sigui consagrat i em faci de sacerdot. [4] Aquests són els vestits que faran: una
bossa, un efod, un mantell, una túnica virolada, un turbant i un cenyidor. Faran, doncs,
vestits sagrats per al teu germà Aharon i per als seus fills perquè em faci de sacerdot. [5]
Hi esmerçaran or, blau-porpra, vermell-porpra, carmesí i lli.

L'efod[140] .— [6] Faran l'efod d'or, blau-porpra, vermell-porpra, carmesí i lli retort,
teixit artísticament. [7] Tindrà ajuntades dues muscleres, fixat pels seus dos extrems. [8] El
llaç que tindrà al damunt per a lligar-lo farà una mateixa pega amb ell i serà del mateix
treball: d'or, blau-porpra, vermell-porpra, carmesí i lli retort. [9] Prendràs dues pedres
d'ònix i hi gravaràs al damunt els noms dels fills d'Israel. [10] Sis dels noms damunt una
pedra i els altres sis damunt l'altra pedra, per ordre de naixement. [11] Segons l'estil del
cisellador de pedra, com entalls de segells, entallaràs les dues pedres segons els noms

dels fills d'Israel. Les faràs encastades, filigranades d'or. 12 Posaràs després les dues
pedres damunt les muscleres de l'efod com a record per als israelites. Així, Aharon
portarà els seus noms damunt les dues muscleres a la presència de Jahvè en recordança.
13 Faràs, encara, filigranes d'or 14 i dues cadenes d'or pur. Les faràs —163→ trenades,
en forma de corda, i posaràs les cadenes trenades a les filigranes.

La bossa.— 15 Faràs també artísticament la bossa del judici, igual que l'efod: d'or,
blau-porpra, vermell-porpra, carmesí i lli retort. 16 Serà quadrada, doblada, d'un pam de
llargada i d'un pam d'amplada. 17 La guarniràs de pedres, en quatre rengles. Al primer
rengle: una sarda, un topazi i una maragda; 18 al segon rengle: un robí, un safir i un jaspi;
19 al tercer rengle: un jacint, una àgata i una ametista; 20 al quart rengle: un crisòlid, un
ònix i un beril·le. Les col·locaran filigranades d'or. 21 Les pedres seran segons els noms
dels fills d'Israel, dotze, d'acord amb els seus noms. Seran com entalls de segell, cada
una amb el seu nom per les dotze tribus. 22 A la bossa, hi faràs cadenes trenades, en
forma de corda, d'or pur. 23 Faràs també a la bossa dues anelles d'or, i les hi posaràs als
dos extrems. 24 Posaràs les dues cordes d'or a les dues anelles, als extrems de la bossa. 25
Els dos extrems de les dues cordes, els posaràs als dos filigranats i aplicaràs aquests a
les muscleres de l'efod, pel davant. 26 Faràs després dues anelles d'or, que col·locaràs als
dos extrems de la bossa, a la seva vora, que està al revers de l'efod, per dins. 27 Faràs
també dues anelles d'or i les posaràs a les dues muscleres de l'efod, a baix, al davant,
tocant a la seva juntura per damunt el llaç de l'efod. 28 Lligaran la bossa per les seves
anelles a les de l'efod mitjançant un cordó de blau-porpra, perquè estigui damunt el llaç
de l'efod, i la bossa no se'n separi. 29 Així Aharon, quan entri al santuari, portarà els
noms dels fills d'Israel a la bossa del judici, damunt del pit, en recordança continua a la
presència de Jahvè. 30 Ficaràs a la bossa del judici l'urim i el tummim[141] , perquè Aharon
els dugui al pit quan entri a la presència de Jahvè. Així, Aharon portarà contínuament
damunt del pit el judici dels fills d'Israel a la presència de Jahvè.

El mantell.— 31 Faràs el mantell de l'efod, tot de blau-porpra. 32 Al mig hi haurà
l'obertura per a passar el cap, que tindrà una vora —164→ tot al voltant, teixida com
una cuirassa, perquè no s'esquinci. 33 A la vora inferior, hi posaràs magranes de blau-
porpra, vermell-porpra i carmesí, i entremig d'elles, campanetes d'or tot al voltant: 34 una
campaneta d'or i una magrana, una campaneta d'or i una magrana, tot al voltant de la
vora inferior del mantell. 35 Aharon el durà per oficiar, perquè sentiu la seva remor, quan
entri al santuari a la presència de Jahvè i quan en surti; així no morirà.

La diadema.— 36 A més, faràs una placa d'or pur i gravaràs com en entalls de
segell: «Consagrat a Jahvè». 37 La subjectaràs a un cordó de blau-porpra, perquè estigui
damunt el turbant. Estarà davant el turbant. 38 Aharon la portarà al front perquè així es
carregui els mancaments sobre les coses santes, quan els israelites hauran consagrat les
seves ofrenes santes. Estarà, doncs, contínuament sobre el seu front per atreure'ls la
benvolença de Jahvè. 39 Teixiràs, encara, en forma d'entrellaçats la túnica de lli i faràs un
turbant de lli, així com també un cenyidor, brodat amb art.

Vestits dels sacerdots.— 40 Per als fills d'Aharon, faràs túniques, cenyidors i
casquets per a honor i ornament. 41 Els faràs revestir al teu germà Aharon i als seus fills.
Després els ungiràs, els ompliràs les mans i els santificaràs, perquè em facin de
sacerdots. 42 Fes-los també calces de lli per a cobrir la seva nuesa, que vagin de les
cuixes als lloms. 43 Aharon i els seus fills se les posaran quan entrin a la tenda de l'oracle

o s'acostin a l'altar per oficiar al santuari, a fi que no es carreguin cap culpa i morin. Aquest és un estatut per a ell i per a la seva descendència.

29 Cerimonial de la consagració sacerdotal. Preparatius.— [1] Això és el que faràs per consagrar-los perquè em siguin sacerdots. Pren un vedell jove i dos moltons sense tara, [2] pa àzim i tortells àzims, pastats amb oli, i crespells àzims, untats amb oli, fets amb flor de farina de blat. [3] Els posaràs en una panera i els presentaràs en la panera, juntament amb el vedell i els dos moltons.

—165→

Purificació, vestició i unció.— [4] Faràs acostar Aharon i els seus fills a l'entrada de la tenda de l'oracle i els rentaràs amb aigua. [5] Prendràs després els vestits, revestiràs a Aharon la túnica, el mantell de l'efod i la bossa, i el cenyiràs amb el llaç de l'efod. [6] Li posaràs el turbant al cap i col·locaràs la diadema santa damunt el turbant. [7] Prendràs l'oli de la unció, l'hi vessaràs damunt el cap i l'ungiràs[142] . [8] Després faràs acostar els seus fills, els revestiràs la túnica, [9] els cenyiràs el cenyidor, a Aharon i als seus fills, i els faixaràs els casquets. El sacerdoci els serà com un estatut perpetu. Després ompliràs la mà d'Aharon i dels seus fills.

Dos sacrificis i un holocaust.— [10] Faràs acostar el vedell davant la tenda de l'oracle, i Aharon i els seus fills li posaran les mans sobre el cap. [11] Degollaràs el vedell a la presència de Jahvè, a l'entrada de la tenda de l'oracle. [12] Prendràs després sang del vedell i amb el dit en posaràs als corns de l'altar. Tota la sang sobrera, l'escamparàs al peu de l'altar. [13] Prendràs també tot el greix que cobreix les entranyes, el lòbul del fetge i els dos ronyons amb el greix de damunt d'ells, i ho faràs fumejar a l'altar. [14] Però la carn del vedell, amb la pell i la femta, les cremaràs al foc, fora del campament. És un sacrifici pel pecat.

[15] Prendràs després un moltó, i Aharon i els seus fills li posaran les mans sobre el cap. [16] Degollaràs el moltó, prendràs la seva sang i l'escamparàs damunt l'altar, tot al voltant. [17] Esquarteraràs el moltó, rentaràs les entranyes i les potes i ho col·locaràs damunt els quarters i el cap. [18] Acabat, faràs fumejar el moltó sencer a l'altar. És un holocaust per a Jahvè, un perfum suau, una combustió per a Jahvè.

[19] Després prendràs l'altre moltó, i Aharon i els seus fills li posaran les mans sobre el cap. [20] Degollaràs el moltó, prendràs sang i en posaràs al lòbul de l'orella dreta d'Aharon, al lòbul de l'orella dreta dels seus fills, al polze de la mà dreta i al dit gros del peu dret. I escamparàs la sang damunt l'altar, tot al voltant. [21] Acabat, prendràs sang de damunt —166→ l'altar i oli de la unció i n'aspergiràs Aharon, els seus vestits, els seus fills i els vestits dels seus fills. Així, serà consagrat ell amb els seus vestits, i els seus fills amb els seus vestits.

Investidura dels sacerdots.— [22] Prendràs el greix del moltó, la cua, el greix que cobreix les entranyes, el lòbul del fetge, els dos ronyons amb el greix del damunt i la cuixa dreta, ja que es tracta d'un moltó d'investidura. [23] Prendràs una coca de pa, un tortell de pa oliat i un crespell de la panera d'àzims que hi ha a la presència de Jahvè. [24] Posaràs tot això als palmells d'Aharon i dels seus fills i faràs la cerimònia del balanceig davant Jahvè[143] . [25] Els ho retiraràs després de les mans i ho faràs fumejar a l'altar

damunt l'holocaust, en perfum suau a la presència de Jahvè. És una combustió per a Jahvè.

26 Després, prendràs el pit del moltó de la investidura d'Aharon i faràs la cerimònia
del balanceig davant Jahvè; serà la teva porció. 27 Així, consagraràs el pit de la
presentació que haurà estat brandada i la cuixa de l'elevació que haurà estat aixecada,
del moltó de la investidura d'Aharon i dels seus fills. 28 Això serà per a Aharon i per als
seus fills un estatut perpetu de part dels israelites, ja que és una contribució. Dels
sacrificis de comunió, hi haurà contribució de part dels israelites, la seva contribució per
a Jahvè.

29 Els vestits sagrats d'Aharon passaran als seus fills després d'ell, per a rebre la
unció i la investidura. 30 El fill que li succeirà en el sacerdoci se'ls posarà set dies, quan
entrarà a la tenda de l'oracle per oficiar al santuari.

L'àpat sacrificial.— 31 Prendràs el moltó de la investidura i en bulliràs la carn en
un lloc sant. 32 Aharon i els seus fills menjaran la carn del moltó i el pa de la panera a
l'entrada de la tenda de l'oracle. 33 Així menjaran el que haurà servit per a l'expiació al
moment de la seva investidura, de la seva consagració. Cap estrany no en menjarà,
perquè és cosa santa. 34 Si sobra carn del sacrifici d'investidura i pa fins l'endemà, ho —167→ cremaràs tot al foc. No ho menjaran, perquè és cosa santa. 35 Això mateix faràs
amb Aharon i els seus fills, segons tot el que t'he manat: faràs durar set dies la seva
investidura.

Consagració de l'altar dels holocaustos.— 36 Cada dia oferiràs en expiació un
vedell com a sacrifici pel pecat, i purificaràs l'altar quan facis l'expiació per ell, i després
l'ungiràs per consagrar-lo. 37 Set dies faràs l'expiació de l'altar i el consagraràs. L'altar
esdevindrà així cosa santa. Tot el que toqui l'altar serà santificat.

L'holocaust doble de cada dia.— 38 Això és el que oferiràs damunt l'altar: dos
anyells d'un any, cada dia, per sempre. 39 Oferiràs un anyell al matí i un altre cap al
vespre. 40 Amb el primer anyell, oferiràs una desena part de flor de farina pastada amb
un quart d'hin d'oli verge, i una libació d'un quart d'hin de vi. 41 Cap al vespre, oferiràs el
segon anyell. L'oferiràs amb la mateixa oblació i libació del matí; és una combustió per
a Jahvè en perfum suau. 42 És un holocaust perpetu per a les vostres generacions a
l'entrada de la tenda de l'oracle, a la presència de Jahvè, on em reuniré amb tu per
parlar-te. 43 En aquell lloc, donaré també cita als israelites i serà santificat per la meva
glòria. 44 Consagraré la tenda de l'oracle i l'altar. Consagraré també Aharon i els seus fills
perquè em facin de sacerdots. 45 Habitaré enmig dels israelites i seré el seu Déu. 46
Aleshores sabran que jo sóc Jahvè, el seu Déu, que els féu sortir del país d'Egipte, per
tal d'habitar enmig d'ells, jo, el seu Déu.

30 Construcció de l'altar dels perfums.— 1 Faràs un altar on fumegi encens; el
faràs de fusta d'acàcia. 2 D'una colzada de llargada, una colzada d'amplada —és a dir,
quadrat— i dues colzades d'alçada. Els seus corns faran una sola peça amb ell. 3
Recobriràs d'or pur la seva ara, les parets tot al voltant i els corns. Entorn li faràs una
motllura d'or. 4 Li adaptaràs dues anelles d'or sota la motllura, als dos costats. Les
adaptaràs als dos costats perquè —168→ serveixin d'encaixos a les barres, per a
transportar-lo amb elles. 5 Faràs les barres de fusta d'acàcia i les recobriràs d'or. 6 El
col·locaràs davant el vel que cobreix l'arca del testimoniatge, enfront del propiciatori

que hi ha damunt el testimoniatge, allí on em trobaré amb tu. 7 Aharon hi farà fumejar
perfum aromàtic cada matí, quan endreci els gresols. 8 Quan Aharon torni a col·locar els
gresols cap al vespre, també en farà fumejar. Serà un perfum constant a la presència de
Jahvè, en les vostres generacions. 9 No hi oferireu al damunt cap perfum estrany, ni
holocaust, ni oblació, ni hi vessareu cap libació. 10 Aharon farà l'expiació sobre els seus
corns una vegada l'any; amb la sang del sacrifici pel pecat, una vegada l'any farà
l'expiació damunt d'ell en les vostres generacions. És una cosa consagrada a Jahvè».

Impost per al santuari.— 11 Jahvè parlà així a Moisès: 12 «Quan enumeris els
israelites per al cens, cada un pagarà rescat per ell a Jahvè, a fi que no els caigui cap
flagell en ocasió del cens. 13 Tothom qui passi al cens pagarà mig sicle, segons el sicle
del santuari, que són vint gueres. Mig sicle serà l'impost de Jahvè. 14 Tothom, de vint
anys en amunt, que passi al cens pagarà l'impost de Jahvè. 15 Ni el ric pagarà més, ni el
pobre pagarà menys de mig sicle, en donar l'impost com a rescat de les seves persones. 16
Prendràs dels israelites el diner del rescat i el destinaràs al servei de la tenda de l'oracle.
Serà per als israelites com un record a la presència de Jahvè, en rescat vostre».

La conca de bronze.— 17 Jahvè parla així a Moisès: 18 «Faràs una conca de bronze
amb peanya de bronze per a rentar-se. La col·locaràs entre la tenda de l'oracle i l'altar, i
hi posaràs aigua. 19 Aharon i els seus fills s'hi rentaran les mans i els peus. 20 Quan entrin
a la tenda de l'oracle o s'acostin a l'altar per oficiar o per fer fumejar una combustió a
Jahvè, es rentaran amb aigua, perquè no morin. 21 Es rentaran, doncs, les mans i els peus,
i no moriran. Això serà un estatut perpetu per a ell i per a la seva descendència, —
169→ en les seves generacions».

L'oli per a la unció.— 22 Jahvè parlà així a Moisès: 23 «Proveeix-te de les millors
aromes: cinc-cents sicles de mirra fluent; la meitat, o sia, dos-cents cinquanta sicles de
canya aromàtica; 24 cinc-cents sicles de càssia, segons el sicle del santuari, i un hin d'oli
d'oliva. 25 En faràs oli per a la unció santa, un ungüent de perfumeria, com de perfumista.
Serà un oli per a la unció santa[144] . 26 N'ungiràs la tenda de l'oracle i l'arca del
testimoniatge, 27 la taula amb tots els seus utensilis, el lampadari amb tots els seus
utensilis, l'altar dels perfums, 28 l'altar de l'holocaust amb tots els seus utensilis, la conca
amb la seva peanya. 29 Els consagraràs, i seran cosa molt santa; tot allò que els toqui
quedarà santificat. 30 Ungiràs també Aharon i els seus fills, i els consagraràs perquè em
facin de sacerdots. 31 I parlaràs així als israelites: «Això serà un oli d'unció santa per a
vosaltres en les vostres generacions. 32 No serà vessat damunt de cap home, ni en fareu
cap més de semblant per la seva composició. És sant, i per sant l'heu de tenir. 33 Qui en
compongui de semblant o en posi damunt d'un estrany, serà extirpat del seu poble».

El perfum.— 34 Jahvè va dir a Moisès: «Procura't aquestes aromes; reïna, ungla i
gàlban, aromes i encens pur, en parts iguals. 35 En faràs un perfum, una aroma, com de
perfumista, barrejat amb sal, pura, santa. 36 En reduiràs a pols i en posaràs davant el
testimoniatge, a la tenda de l'oracle, on jo et donaré cita. Ho tindreu per una cosa molt
santa. 37 Per a vosaltres no fareu cap més perfum de la mateixa composició. El tindreu
per una cosa consagrada a Jahvè. 38 Qui en faci de semblant per sentir-ne l'olor serà
extirpat del seu poble».

31 **Els artesans del santuari.**— 1 Jahvè parlà així a Moisès: 2 «He escollit
Beseleel, fill d'Urí, fill d'Hur, de la tribu de Judà, 3 i l'he omplert de l'esperit de Déu, en
saviesa, en intel·ligència i en saber per a tot treball; 4 per a idear obres d'art, per —

170→ a treballar l'or, la plata i el bronze; 5 per a cisellar pedres d'encast, per a cisellar
la fusta i per a fer tota mena de treballs. 6 Li he ajuntat Oholiab, fill d'Aquisamec, de la
tribu de Dan, i he infós destresa en tots els artesans perquè executin tot allò que t'he
manat: 7 la tenda de l'oracle, l'arca del testimoniatge amb el propiciatori del damunt i tots
els utensilis de la tenda, 8 la taula amb els seus utensilis, el lampadari pur amb tots els
seus accessoris, l'altar del perfum, 9 l'altar de l'holocaust amb els seus utensilis, la conca
amb la seva peanya, 10 les draperies rituals, els vestits sagrats del sacerdot Aharon i els
vestits dels seus fills per al ministeri sacerdotal, 11 l'oli de la unció i l'encens perfumat per
al santuari. Ho faran segons tot el que t'he manat».

Santificació del dissabte.— 12 Jahvè va dir a Moisès: 13 «Mana als israelites: Alerta,
observeu els meus dissabtes, que és un senyal entre jo i vosaltres, sóc jo el qui us
santifica. 14 Observareu, doncs, el dissabte, perquè és sant per a vosaltres. Qui el profani
serà castigat de mort. Qui faci cap treball aquest dia serà extirpat del seu poble. 15 Sis
dies hi haurà treball, però el setè dia és un dissabte, un repòs absolut consagrat a Jahvè.
Qui faci cap treball en dissabte serà castigat de mort. 16 Els israelites, doncs, observaran
el dissabte i el celebraran en les seves generacions, com una aliança per sempre. 17 És un
senyal perpetu entre jo i els israelites, ja que Jahvè féu el cel i la terra en sis dies, i el
setè dia reposà i prengué alè».

Les taules de pedra.— 18 Quan hagué acabat de parlar amb Moisès a la muntanya
del Sinaí, li donà les taules del testimoniatge, les taules de pedra escrites amb el dit de
Déu.

El vedell d'or renovació de l'aliança (Ex. 32,1-34,35)

32 Els israelites trenquen el pacte.— 1[145] Veient el poble que Moisès trigava a
baixar de la muntanya, s'aplegà al voltant d'Aharon i li digué: «Au, —171→ fes-nos
un déu que ens vaga al davant, que aquest Moisès, l'home que ens va fer sortir d'Egipte,
no sabem què li ha passat». 2 Aharon els respongué: «Traieu les arracades d'or de les
orelles de les vostres dones, dels vostres fills i de les vostres filles, i porteu-me-les». 3
Aleshores tot el poble es va treure les arrecades d'or de les orelles i les portaren a
Aharon. 4[146] Ell els ho va agafar de les mares, hi donà forma amb el cisell i en féu un
vedell de fosa. Aleshores digueren: «Israel, aquest és el teu déu, que et va fer pujar del
país d'Egipte». 5 En adonar-se'n, Aharon va construir un altar al seu davant i cridà:
«Demà, festa en honor de Jahvè». 6[147] L'endemà, doncs, es llevaren de bon matí i
immolaren holocaustos i oferiren sacrificis de comunió. Acabat, el poble s'assegué a
menjar i beure, i s'aixecaren a divertir-se.

Indignació de Jahvè.— 7 Jahvè va dir llavors a Moisès: «Vés, baixa, que el teu
poble, que vas fer sortir del país d'Egipte, s'ha pervertit. 8 S'han apartat aviat del camí
que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa, l'han adorat, li han ofert sacrificis i
han dit: «Israel, aquest és el teu déu, que et va fer pujar del país d'Egipte». 9 Jahvè va dir
també a Moisès: «Veig que aquest poble és ben rebel al jou. 10 Deixa'm, doncs, que la
meva severitat s'inflami contra ells i els extermini. Després faré de tu una gran nació».

Moisès intercedeix pel poble.— [11] Moisès, apaivagant Jahvè, el seu Déu, va dir: «¿Per què, Jahvè, us indigneu contra el vostre poble, que vau fer sortir del país d'Egipte amb gran poder i força? [12] ¿Per què haurien de dir els egipcis: «En mala hora els va fer sortir, per fer-los morir a les muntanyes i exterminar-los de la terra?» Feu-vos enrera en la vostra ira, renuncieu a fer mal al vostre poble. [13] Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents, als quals vau jurar per vós mateix: «Multiplicaré la vostra posteritat com les estrelles i donaré als vostres descendents tota aquesta terra de —172→ què he parlat, i la posseiran per sempre». [14] Aleshores Jahvè es va desdir de fer al seu poble el mal amb què l'havia amenaçat.

Moisès baixa de la muntanya i trenca les taules de la Llei.— [15] Moisès es girà i va baixar de la muntanya, duent a la mà les dues taules del testimoniatge, escrites per les dues cares, escrites per una banda i per l'altra. [16] Les taules eren obra de Déu i l'escriptura era escriptura de Déu, gravada sobre les taules. [17] En sentir Josuè la remor del poble que baladrejava, digué a Moisès: «Crits de guerra al campament!» [18] Moisès respongué: «No és pas remor de crits de victòria, ni tampoc de planys de derrota; remor de cants és el que sento». [19] Així que s'acostà al campament i veié el vedell i les danses, Moisès s'indignà, va llençar les taules que duia a la mà i les esbocinà al peu de la muntanya. [20] Agafà després el vedell que havien fabricat, el va cremar, el va moldre fins a fer-ne pols, l'escampà sobre l'aigua i en va fer beure als israelites.

[21] Moisès digué a Aharon: «¿Què t'ha fet aquest poble, que li has carregat un pecat tan gran?» [22] Aharon respongué: «Que el meu senyor no s'indigni. Ja coneixes aquest poble, com és de malvat. [23] Em van dir: «Fes-nos un déu que ens vagi al davant, que aquest Moisès, l'home que ens va fer sortir d'Egipte, no sabem què li ha passat». [24] Jo els vaig respondre: «Qui tingui or, que se'l tregui». Me'n van donar, el vaig tirar al foc, i en va sortir aquest vedell».

Investidura dels levites.— [25] Veient Moisès que el poble estava desbridat —perquè Aharon l'havia desbridat per a murmuració dels seus enemics—, [26] es plantà a la porta del campament i digué: «Qui sigui de Jahvè, cap a mi!» Tots els levites se li aplegaren. [27] Aleshores els digué: «Això diu Jahvè, el Déu d'Israel: «Cenyiu-vos l'espasa cadascun. Rondeu pel campament, de porta en porta, i que cadascun mati, qui el seu germà, qui el seu company, qui el seu parent». [28] Els levites ho van fer segons les paraules de Moisès, i aquell dia van caure uns —173→ tres mil homes del poble». [29] Després Moisès digué «Avui us heu donat la investidura per al servei de Jahvè, qui a costa del seu fill, qui a costa del seu germà, de manera que ell us dóna la benedicció».

Moisès, novament intercessor.— [30] L'endemà Moisès digué al poble: «Heu comès un gran pecat. Ara, doncs, pujaré a trobar Jahvè, i potser obtindré el perdó del vostre pecat». [31] Moisès se'n tornà a trobar Jahvè i va dir: «Ah, aquest poble ha comès un gran pecat, s'ha fet un déu d'or. [32] Amb tot, si perdonéssiu el seu pecat...! Si no, esborreu-me del llibre que heu escrit!» [33] Jahvè respongué a Moisès: «El qui ha pecat contra mi, aquest l'esborraré del meu llibre. [34] I ara, vés, guia el poble al lloc que t'he manat. El meu àngel t'anirà al davant. Però, el dia del meu càstig, els castigaré pel seu pecat». [35] I Jahvè va castigar el poble a causa del vedell que havia fet Aharon.

33 Jahvè ordena de partir.— [1] Jahvè va dir a Moisès: «Vés, marxa d'aquí, tu i el poble que has conduït del país d'Egipte, cap a la terra que vaig jurar a Abraham, Isaac i Jacob dient: «La donaré a la teva posteritat». [2] Jo enviaré al teu davant un àngel que

expulsi els cananeus, els amorreus, els hitites, els ferezeus, els heveus i els jebuseus. [3] A
la terra que regalima llet i mel, no us hi acompanyaré, perquè sou un poble rebel al jou,
no fos cas que us exterminés pel camí». [4] En sentir el poble aquestes paraules tan dures,
es posà de dol, i ningú no es va adornar. [5] Jahvè va dir aleshores a Moisès: «Digues als
israelites: «Sou un poble rebel al jou. Només que us acompanyés un moment, us
exterminaria. Traieu-vos, doncs, els ornaments, i sabré com us he de tractar». [6] Llavors
els israelites es tragueren els ornaments des de la muntanya de l'Horeb.

La tenda de l'oracle.— [7] Moisès prenia la tenda i la plantava fora del campament,
lluny d'ell. Li havia donat el nom de tenda de l'oracle. Qualsevol qui volia anar a trobar
Jahvè sortia cap a la tenda de l'oracle, —174→ plantada fora del campament. [8] Quan
Moisès sortia cap a la tenda, tot el poble s'aixecava i cadascú s'estava dret a l'entrada de
la seva tenda i guaitava Moisès fins que ell entrava a la tenda. [9] Quan Moisès hi entrava,
la columna de núvol baixava i es col·locava a l'entrada de la tenda, i Jahvè parlava amb
Moisès. [10] Tot el poble veia la columna de núvol col·locada a l'entrada de la tenda;
aleshores tot el poble s'aixecava i cadascú adorava a l'entrada de la seva tenda. [11] Jahvè
parlava amb Moisès cara a cara, com un parla amb el seu amic. Acabat, se'n tornava al
campament; però el seu ministre Josuè, fill de Nun, un home jove, no es movia d'enmig
de la tenda.

Moisès intercedeix per tercera vegada.— [12] Moisès va dir a Jahvè: «Mireu, vós
em dieu: «Fes pujar aquest poble», i no m'heu fet saber qui enviareu amb mi. Amb tot,
m'heu dit: «Jo et conec pel teu nom, i has merescut el meu favor». [13] Doncs, si he
merescut el vostre favor, us prego que em reveleu els vostres camins, perquè us conegui
i mereixi el vostre favor. Considereu també que aquesta nació és el vostre poble». [14]
Jahvè va respondre: «Jo mateix hi aniré, i, així, et donaré repòs». [15] Moisès li digué: «Si
no veniu vós mateix, no ens tragueu d'aquí. [16] I, ¿com coneixeran que he merescut el
vostre favor, jo i el vostre poble? ¿No és venint vós amb nosaltres? Així ens
distingirem, jo i el vostre poble, de tots els pobles de la terra». [17] Jahvè respongué a
Moisès: «També faré això que has dit, perquè has merescut el meu favor i et conec pel
teu nom».

Jahvè promet a Moisès una aparició.— [18] Moisès li digué: «Mostreu-me, si us
plau, la vostra glòria». [19] Jahvè va respondre: «Jo faré passar tota la meva bondat davant
teu i pronunciaré davant teu el nom de Jahvè. Concediré gràcia a qui la concediré, i
m'apiadaré de qui m'apiadaré»[148] . [20] I afegí: «No em podràs veure la cara, perquè l'home
no em pot veure i seguir vivint». [21] Jahvè continuà dient: «Mira aquí un lloc prop meu.
Posa't dalt de la roca, [22] i quan —175→ passi la meva glòria, et ficaré dins l'esquerda
de la roca i et cobriré amb la palma de la mà fins que hagi passat. [23] Després retiraré la
mà perquè em vegis d'esquena, ja que no és possible de veure la meva cara».

34 Jahvè es revela a Moisès dalt del Sinaí.— [1] Jahvè digué a Moisès: «Talla't
dues taules de pedra com les primeres i hi escriuré al damunt les paraules escrites a les
primeres taules que vas esbocinar. [2] Estigues a punt per a demà al matí, que hauràs de
pujar a la muntanya del Sinaí de bona hora, i t'estaràs davant meu, al cim de la
muntanya. [3] Però ningú no pujarà amb tu; ningú tampoc no es deixarà veure en tota la
muntanya; ni ovelles ni bous no pasturaran davant d'aquesta muntanya». [4] Moisès tallà
dues taules de pedra, com les primeres, i llevant-se de bon matí, pujà a la muntanya del
Sinaí, tal com Jahvè li havia manat, duent a la mà les dues taules de pedra. [5] Jahvè baixà
en el núvol, i Moisès s'estigué allí amb ell i va invocar el nom de Jahvè. [6] Aleshores,

Jahvè va passar davant d'ell cridant: «Jahvè, Jahvè, Déu de tendresa i de pietat, pacient,
molt benigne i fidel, 7 que conserva la bondat per a milers, que perdona la iniquitat, la
transgressió i el pecat, però no justifica, sinó que castiga la iniquitat dels pares en els
fills i en els néts fins a la tercera i la quarta generació». 8 Moisès s'afanyà a acostar-se a
terra i va adorar. 9 I digué: «Senyor, si he merescut el vostre favor, que el Senyor ens
acompanyi. És veritat que és un poble rebel al jou, però perdoneu la nostra iniquitat i el
nostre pecat, i feu de nosaltres el vostre heretatge».

Renovació de l'aliança.— 10 Jahvè va dir: «Mira, conclouré una aliança amb tu.
Davant tot el teu poble, faré meravelles com no han estat fetes arreu de la terra ni en cap
nació, perquè tot el poble que t'envolta vegi l'obra de Jahvè, ja que és una cosa terrible
el que faré amb tu. 11 Observa el que avui et mano. Expulsaré del teu davant els
amorreus, els cananeus, els hitites, els ferezeus, els heveus i els jebuseus. —176→ 12
Guarda't de fer cap pacte amb els habitants del país on estàs a punt d'entrar, no fos cas
que esdevinguessin un parany enmig teu. 13 Enderrocareu els seus altars, esbocinareu les
seves esteles i tallareu els seus troncs sagrats.

14 No adoraràs cap altre déu, ja que Jahvè s'anomena Gelós, és un Déu gelós. 15 No
faces cap pacte amb els habitants del país, perquè es prostitueixen darrera els seus déus i
els ofereixen sacrificis; t'invitarien, i tu menjaries dels seus sacrificis; 16 prendries filles
d'ells per als teus fills, i elles es prostituirien darrera els seus déus i farien prostituir
també els vostres fills darrera d'ells.

17 No et faràs cap déu de fosa.

18 Observaràs la festa dels Àzims. Set dies menjaràs àzims, tal com t'he manat, al
mes d'abib, ja que al mes d'abib vas sortir d'Egipte.

19 Tota primícia del si matern és meva; tot mascle primogènit de tot el teu bestiar,
bou o ovella. 20 En canvi, el primogènit de l'ase, el rescataràs amb un cap de bestiar
menut; si no el rescates, el desnucaràs. Rescataràs tot primogènit dels teus fills. No
compareixereu davant meu amb les mans buides.

21 Treballaràs sis dies, però el setè dia reposaràs, tant a la llaurada com a la sega.

22 Celebraràs la festa de les setmanes, de les primícies de la sega del blat, i la de la
collita a fi d'any.

23 Tres vegades l'any, tot mascle teu compareixerà davant el Senyor Jahvè, el Déu
d'Israel; 24 ja que expulsaré les nacions davant teu i eixamplaré el teu territori, i ningú no
ambicionarà la teva terra, quan pugis tu tres vegades l'any a presentar-te a Jahvè, el teu
Déu.

25 No immolaràs amb pa fermentat la sang del meu sacrifici, i la víctima de la festa
pasqual no serà reservada fins l'endemà.

26 Allò més exquisit, les primícies de la terra, les portaràs a la casa de Jahvè, el teu
Déu. No couràs cap cabrit amb la llet de la seva mare».

27 Després Jahvè va dir a Moisès: «Escriu-te aquestes paraules, ja que segons
aquestes paraules faig una aliança amb tu i amb Israel». 28 Moisès s'estigué amb Jahvè
quaranta dies i quaranta nits, —177→ sense menjar ni beure. I va escriure damunt les
taules les paraules de l'aliança, les deu paraules.

Moisès baixa transfigurat de la muntanya.— 29 Quan Moisès baixà de la
muntanya del Sinaí, amb les dues taules del testimoniatge a la mà, no sabia que la pell
de la seva cara resplendia pel fet d'haver parlat amb Jahvè. 30 Aharon i tots els israelites
miraven Moisès, i la pell de la seva cara resplendia, i temien d'acostar-se-li. 31 Però
Moisès els cridà, i Aharon i tots els principals de la comunitat tornaren cap a ell.
Aleshores Moisès els parlà. 32 Tots els israelites s'acostaren, i ell els manà tot el que
Jahvè havia parlat amb ell a la muntanya del Sinaí. 33[149] Quan Moisès acabà de parlar-
los, es posà un vel a la cara. 34 Quan Moisès entrava a la presència de Jahvè per parlar
amb ell, es treia el vel fins que sortia. Quan sortia, comunicava als israelites el que
Jahvè havia manat[150] . 35 Llavors els israelites veien la cara de Moisès tota resplendent, i
ell es tornava a posar el vel a la cara, fins que entrava a parlar amb Jahvè.

Construcció del santuari (Ex. 35,1-40,38)

35 Llei del repòs del dissabte.— 1 Moisès féu aplegar tota la comunitat dels
israelites i els digué: «Aquestes són les ordres que Jahvè ha manat de complir: 2 Sis dies
treballaràs, però el setè dia us serà dissabte, un repòs absolut consagrat a Jahvè. Qui hi
faci cap treball, serà condemnat a mort. 3 En cap dels vostres estatges, no encendreu foc
el dissabte».

Recaptació d'ofrenes.— 4 Després Moisès parlà a tota la comunitat dels israelites i
els digué: «Això és el que Jahvè ordena: 5 Recolliu d'entre vosaltres una contribució per
a Jahvè. Tothom qui sigui generós, que aporti la contribució per a Jahvè: or, plata i
bronze; 6 blau-porpra, vermell-porpra, carmesí, lli i pèl de cabra; 7 pells vermelles de be,
cuiros i fusta d'acàcia; 8 oli per al llum, aromes per a l'oli —178→ de la unció i per a
l'encens aromàtic; 9 pedres d'ònix i pedres d'ornamentació per a l'efod i per a la bossa.

10 Que tots els artesans hàbils d'entre vosaltres vinguin a executar tot el que Jahvè ha
manat: 11 el tabernacle, la seva tenda amb la coberta, els seus gafets i les seves posts, els
travessers i les cadenes amb els seus petges; 12 l'arca amb les seves barres, el propiciatori
i el vel de la cortina; 13 la taula amb les seves barres i els seus utensilis, i el pa d'ofrena; 14
el lampadari amb els seus accessoris, els gresols i l'oli per al llum; 15 l'altar del perfum
amb les seves barres, l'oli de la unció, l'encens aromàtic i la cortina de l'entrada del
tabernacle; 16 l'altar de l'holocaust amb el seu enreixat de bronze, les seves barres i els
seus utensilis, la conca amb la seva peanya; 17 les cortines del pati, les seves columnes
amb els seus petges i la cortina de l'entrada del pati; 18 les estaques del tabernacle i les
del pati amb les seves cordes; 18 les draperies rituals per a servir el santuari, els vestits
sagrats per al sacerdot Aharon i els vestits dels seus fills per al ministeri sacerdotal».

20 Tota la comunitat dels israelites sortí de la presència de Moisès. 21 Tots els de cor
generós i tots aquells qui s'hi sentien moguts pel seu esperit anaren a portar la
contribució de Jahvè per a l'obra de la tenda de l'oracle, per a tot el seu servei i per als

vestits sagrats. [22] Els homes i les dones de cor generós portaren braçalets, arracades, anells i collarets, tota mena de joies d'or. Aquella ofrena d'or amb què cadascú havia fet l'ofrena del balanceig a Jahvè. [23] Tots els qui tenien blau-porpra, vermell-porpra, carmesí, lli, pèl de cabra, pells vermelles de be i cuiros, ho portaven. [24] Tots els qui podien contribuir a la col·lecta de plata i de bronze portaven la contribució de Jahvè. Igualment, tots els qui tenien fusta d'acàcia per a qualsevol obra del servei, la portaven. [25] Totes les dones traçudes filaven amb les pròpies mans i portaven teixits de blau-porpra, vermell-porpra, carmesí i lli. [26] Totes les dones mogudes pel seu cor a causa de la seva traça filaven pèl de cabra. [27] Els principals portaven —179→ pedres d'ònix i pedres d'ornamentació per a l'efod i per a la bossa, [28] aromes i oli per al llum, per a la unció i per a l'encens aromàtic. [29] Tots els homes i totes les dones que se sentien moguts pel seu cor a contribuir a l'obra que Jahvè havia manat de fer per mitjà de Moisès, tots els israelites, portaven una ofrena voluntària a Jahvè.

Els artesans del santuari.— [30] Moisès digué als israelites: «Mireu, Jahvè ha escollit Beseleel, fill d'Urí, fill d'Hur, de la tribu de Judà, [31] i l'ha omplert de l'esperit de Déu en saviesa, intel·ligència i saber per a tot treball, [32] per a idear obres d'art, per a treballar l'or, la plata i el bronze; [33] per a cisellar pedres d'encast i per a cisellar la fusta; per a tota mena de treball artístic. [34] I l'ha dotat del poder d'ensenyar, així com a Oholiab, fill d'Aquisamec, de la tribu de Dan. [35] Els ha omplerts de perícia artística per a fer tota obra d'artesà, de cisellador, de brodador —en blau-porpra, vermell-porpra, carmesí i lli— i de teixidor; són hàbils per a tot treball i inventors d'obres d'art. **36** [1] Beseleel, doncs, Oholiab i tots els artesans als quals Jahvè ha donat saviesa i intel·ligència per a saber fer, executaran tot el treball de la construcció del santuari, segons tot allò que Jahvè ha manat».

Suspensió de la recaptació i començ de les obres.— [2] Moisès cridà Beseleel, Oholiab i tots els artesans que Jahvè havia dotat d'habilitat, tots els quals se sentien moguts pel seu esperit a contribuir a l'obra, [3] i prengueren de davant Moisès tot allò que els israelites havien portat com a contribució per a l'obra del servei del santuari. Mentrestant, aquests cada matí li anaven portant encara ofrenes voluntàries, [4] tant, que tots els artesans ocupats en l'obra del santuari deixaren el treball que estaven fent i anaren [5] a dir a Moisès: «El poble porta molt més que no cal per al treball de l'obra que Jahvè ha manat de fer». [6] Aleshores Moisès va ordenar que fessin córrer pel campament aquesta veu: «Que cap home ni cap dona —180→ no faci res més per a la contribució del santuari». I el poble va parar de fer aportacions, [7] ja que n'hi havia prou per a ells, i de sobres, per a fer tot el treball.

Els tapissos del tabernacle.— [8] Els més hàbils dels artesans ocupats en l'empresa feren el tabernacle amb deu tapissos de lli retort, blau-porpra, vermell-porpra i carmesí; també els querubins, brodats artísticament. [9] La llargada de cada tapís era de vint-i-vuit colzades, i l'amplada, de quatre; una mateixa mida per a tots els tapissos. [10] Juntà els tapissos l'un amb l'altre, de cinc en cinc. [11] Féu bagues de blau-porpra a la vora d'un dels tapissos, a l'extremitat, a la juntura. Igual féu a la vora extrema del tapís, a la segona juntura. [12] Féu cinquanta bagues a un dels tapissos i d'altres cinquanta bagues a l'extremitat del tapís de la segona juntura. Les bagues es corresponien l'una amb l'altra. [13] Després féu cinquanta gafets d'or i juntà els tapissos l'un amb l'altre mitjançant els gafets, de manera que el tabernacle feia una sola peça. [14] Féu també tapissos de pèl de cabra per a una tenda damunt el tabernacle. En va fer onze. [15] La llargada de cada tapís era de trenta colzades, i l'amplada, de quatre. Una mateixa mida per als onze tapissos. [16]

Juntà cinc tapissos d'una part i sis tapissos d'una altra. [17] Féu cinquanta bagues a la vora
d'un tapís, a l'extremitat, a la juntura, i cinquanta bagues a la vora del tapís, a la segona
juntura. [18] Després féu cinquanta gafets de bronze per tal d'ajuntar la tenda, de manera
que fos una sola peça. [19] A més, féu a la tenda una coberta de pells vermelles de be i una
altra coberta de cuiro per al damunt.

Les posts i els travessers.— [20] Féu les posts del tabernacle de fusta d'acàcia que
s'aguantaven dretes. [21] Cada post tenia deu colzades de llargada i una colzada i mitja
d'amplada. [22] Cada post tenia dos espigons per a encaixar-se l'una amb l'altra. Així feren
amb totes les posts del tabernacle. [23] Féu, doncs, així les posts del tabernacle: vint posts
pel costat del Nègueb, —181→ al migdia. [24] Sota les vint posts, féu quaranta petges
de plata, dos petges sota una post pels seus dos espigons i dos petges sota l'altra post
pels seus dos altres espigons. [25] Igualment, per a l'altre flanc del tabernacle, pel costat
nord, féu vint posts [26] i quaranta petges de plata: dos petges sota una post i dos petges
sota l'altra post. [27] Per a les dues posts del darrera del tabernacle, vers l'occident, féu sis
posts. [28] I per als angles del tabernacle, en els dos lloms, féu dues posts. [29] Aquestes eren
doblades per baix i doblades també a l'extrem superior en una anella. Així ho féu per a
les dues, per als dos angles. [30] Foren, doncs, vuit posts amb els seus petges de plata, és a
dir, setze petges, dos sota cada post. [31] Féu també travessers de fusta d'acàcia: cinc per a
les posts d'un dels flancs del tabernacle, [32] cinc per a les posts de l'altre flanc i cinc per a
les dues posts del darrera, vers l'occident. [33] Féu el travesser mitger per a córrer enmig de
les posts d'un extrem a l'altre. [34] I recobrí d'or les posts. Igualment féu d'or les anelles
que servien d'encaixos per als travessers, els quals també va recobrir d'or.

El vel.— [35] Féu, a més, el vel de blau-porpra, vermell-porpra, carmesí i lli retort,
amb querubins brodats artísticament. [36] Li féu quatre columnes d'acàcia, que recobrí d'or,
amb anelles d'or; i fongué per a elles quatre petges de plata. [37] Per a l'entrada de la tenda,
féu una cortina de blau-porpra, vermell-porpra, carmesí i lli retort, artísticament
brodada, [38] i les seves cinc columnes amb les seves anelles. Recobrí d'or els seus
capitells i les seves anelles, però féu els seus cinc petges de bronze.

37 **L'arca.**— [1] Beseleel féu l'arca de fusta d'acàcia. Tenia dues colzades i mitja de
llargada, una colzada i mitja d'amplada i una colzada i mitja d'alçada. [2] La recobrí d'or
pur per dins i per fora i li féu una motllura d'or al voltant. [3] Li va fondre quatre anelles
d'or per als quatre peus, això és, dues anelles a un costat i dues a l'altre. [4] Després féu
barres de fusta d'acàcia, les recobrí d'or [5] i les va introduir —182→ dins les anelles
dels costats de l'arca, per tal de transportar-la. [6] Féu un propiciatori d'or pur, de dues
colzades i mitja de llargada i una colzada i mitja d'amplada. [7] Féu també dos querubins
d'or batut als dos extrems del propiciatori: [8] un querubí a un extrem i un altre a l'altre, als
dos extrems. [9] Els querubins tenien les ales esteses enlaire, tot cobrint el propiciatori,
amb la cara l'una contra l'altra. La cara dels querubins mirava al propiciatori.

La taula.— [10] Féu també la taula de fusta d'acàcia. Tenia dues colzades de llargada,
una colzada d'amplada i una colzada i mitja d'alçada. [11] La recobrí d'or pur i li féu una
motllura d'or al voltant. [12] Li féu una franja d'un pam tot al voltant i una motllura d'or al
voltant de la franja. [13] Li va fondre quatre anelles d'or i posà les anelles als quatre angles
dels quatre peus. [14] Les anelles eren tocant a la franja, com a encaixos de les barres, a fi
de transportar la taula. [15] Féu les barres de fusta d'acàcia i les recobrí d'or; servien per a
transportar la taula. [16] Féu d'or pur els utensilis de sobre la taula: els plats, les cassoletes,
els vasos i les gerres per a les libacions.

El lampadari.— [17] Féu també el lampadari d'or pur. Era batut, amb el peu i el fust. Calzes, poms i flors feien una pega amb ell. [18] Sis branques sortien dels costats; tres d'un costat i tres d'un altre. [19] La primera branca tenia tres calzes en forma de flor d'ametller, amb pom i flor; la segona branca tenia també tres calzes en forma de flor d'ametller, amb pom i flor. Així igualment en les sis branques que sortien del lampadari. [20] Tenia també quatre calzes en forma de flor d'ametller, amb pom i flor: [21] un pom sota les dues altres branques i un pom sota les dues branques restants; així era per a les sis branques que sortien del lampadari. [22] Els poms i les branques feien cos amb el lampadari, tot ell d'una sola pega batuda d'or pur. [23] Féu també els set gresols, amb les esmocadores i els platets, d'or pur. [24] En el lampadari i els seus utensilis, esmerçà un talent d'or pur.

—183→

L'altar del perfum.— [25] A més, féu l'altar del perfum de fusta d'acàcia. Tenia una colzada de llargada, una colzada d'amplada —és a dir, quadrat— i dues colzades d'alçada. Els corns feien una sola peça amb ell. [26] El recobrí d'or pur al voltant. [27] Li féu també dues anelles d'or sota la motllura, als dos flancs, als dos costats, per a servir d'encaixos a les barres, a fi de transportar-lo. [28] Féu les barres de fusta d'acàcia i les recobrí d'or. [29] Féu l'oli sant de la unció i l'encens aromàtic pur, obra de perfumista.

38 **L'altar dels holocaustos.**— [1] Féu l'altar dels holocaustos de fusta d'acàcia. Tenia cinc colzades de llargada, cinc colzades d'amplada —és a dir, quadrat— i tres colzades d'alçada. [2] Féu els seus corns als quatre angles, que feien una sola peça amb ell, i el recobrí de bronze. [3] Féu tots els utensilis de l'altar: gibrells, pales, vasos, forquetes i brasers, tots de bronze. [4] Féu per a l'altar un enreixat de bronze en forma de xarxa, que col·locà sota la cornisa, a baix, fins a la meitat. [5] Va fondre quatre anelles per als quatre caps de l'enreixat de bronze, com a encaixos per a les barres. [6] Féu les barres de fusta d'acàcia i les recobrí de bronze. [7] Introduí les barres dins les anelles, als costats de l'altar, a fi de transportar-lo. El va fer de posts per dintre.

La conca.— **8** A més, féu la conca de bronze i la peanya de bronze, amb els miralls de les guardianes que vetllaven a la porta de la tenda de l'oracle.

El pati.— [9] Acabat, féu el pati. Al cantó del Nègueb, a migdia, les cortines del pati, de lli retort, tenien cent colzades. [10] Les vint columnes i els vint petges eren de bronze; els ganxos de les columnes i les anelles eren de plata. [11] Al cantó nord, les cortines tenien també cent colzades. Les vint columnes i els vint petges eren de bronze; els ganxos de les columnes i les anelles eren de plata. [12] Al cantó d'occident, les cortines tenien cinquanta colzades, amb deu columnes i deu petges; els ganxos de les columnes i les anelles eren de plat. [13] Al costat de llevant, a l'orient, —184→ tenien cinquanta colzades. [14] A un costat, hi havia quinze colzades de cortines amb tres columnes i tres petges. [15] A l'altre costat, ça i lla de l'entrada del pati, hi havia quinze colzades de cortines, amb tres columnes i tres petges. [16] Totes les cortines del voltant del pati eren de lli retort. [17] Els petges de les columnes eren de bronze; els ganxos de les columnes i les anelles, de plata. [18] La cortina de l'entrada del pati era brodada, de blau-porpra, vermell-porpra, carmesí i lli retort. Tenia vint colzades de llargada per cinc colzades d'alçada, en l'amplada, com les cortines del pati. [19] Les quatre columnes i els quatre petges eren de bronze; els ganxos, de plata, i el revestiment dels capitells i de les anelles, de plata. [20] Totes les estaques del tabernacle i del voltant del pati eren de bronze.

Recompte dels materials esmerçats.— [21] Aquest és el recompte dels materials per
al tabernacle —el tabernacle del testimoniatge—, tal com fou valorat per ordre de
Moisès i realitzat pels levites sota la direcció d'Itamar, fill del sacerdot Aharon. [22]
Beseleel, fill d'Hurí, fill d'Hur, de la tribu de Judà, féu tot allò que Jahvè havia manat a
Moisès, [23] ajudat per Oholiab, fill d'Aquisamec, de la tribu de Dan, artesà i artista,
brodador en blau-porpra, vermell-porpra, carmesí i lli. [24] El total d'or emprat en els
treballs per a tota l'obra santuari —l'or del balanceig— fou de vint-i-nou talents i set-
cents sicles, segons el sicle del santuari. [25] La plata dels registrats en el cens de la
comunitat fou de cent talents i mil set-cents setanta-cinc sicles, segons el sicle del
santuari, [26] a raó d'un becà per cap, és a dir, mig sicle, segons el sicle del santuari, per
cada un que passà pel cens, de vint anys en amunt, dels sis-cents tres mil cinc-cents
cinquanta que eren. [27] Els cent talents de plata foren per a fondre els petges del santuari i
els petges del vel: cent talents per cent petges, o sia, un talent per petge. [28] Amb els mil
set-cents setanta-cinc sicles, féu els ganxos de les columnes, el revestiment dels capitells
i les anelles. [29] El bronze del balanceig fou de setanta —185→ talents i dos mil
quatre-cents sicles. [30] Amb ell, féu els petges de l'entrada de la tenda de l'oracle, l'altar de
bronze amb l'enreixat de bronze i tots els utensilis de l'altar, [31] els petges del voltant del
pati, els de l'entrada del pati, totes les estaques del tabernacle i totes les del voltant del
pati.

39 Ornaments del gran sacerdot.— [1] Van fer de blau-porpra, vermell-porpra i
carmesí les draperies rituals per a oficiar al santuari; van fer també els vestits sagrats per
a Aharon, tal com Jahvè havia manat a Moisès.

L'efod.— [2] Van fer l'efod d'or, de blau-porpra, vermell-porpra, carmesí i lli retort. [3]
Van batre els lingots d'or i els tallaren a fils per entreteixir-los artísticament al blau-
porpra, al vermell-porpra, al carmesí i al lli retort. [4] Li feren muscleres ajuntades,
adaptables als dos extrems. [5] El llaç que tenia al damunt per a lligar-lo feia una sola peça
amb ell i era del mateix treball: d'or, blau-porpra, vermell-porpra, carmesí i lli retort, tal
com Jahvè havia manat a Moisès. [6] Acabat, treballaren les pedres d'ònix, encastades,
filigranades d'or, entallades com entalls de segell, amb els noms dels fills d'Israel. [7] I les
posaren damunt les muscleres de l'efod, com a pedres de record per als israelites, tal
com Jahvè havia manat a Moisès.

La bossa.— [8] Van fer la bossa artísticament, igual que l'efod: d'or, blau-porpra,
vermell-porpra, carmesí i lli retort. [9] Era quadrada i la feren doblada, d'un pam de
llargada i un pam d'amplada. [10] Hi guarniren quatre rengles de pedres. Al primer rengle:
una sarda, un topazi i una maragda; [11] al segon rengle: un robí, un safir i un jaspi; [12] al
tercer rengle: un jacint, una àgata i una ametista; [13] al quart rengle: un crisòlit, un ònix i
un beril·le. Les van col·locar encastades, filigranades d'or. [14] Duien els noms dels fills
d'Israel, i eren dotze, segons els seus noms. Eren com entalls de segell, cada una amb el
nom d'una de les dotze tribus. [15] Van fer cadenes trenades per a la bossa, en forma de
torda, d'or pur. —186→ [16] També van fer dues filigranes d'or i dues anelles d'or, i
posaren les dues anelles als dos extrems de la bossa. [17] Posaren les dues cordes d'or a les
dues anelles, als extrems de la bossa. [18] Posaren també els dos extrems de les dues cordes
als dos filigranats, i col·locaren aquests a les muscleres de l'efod, al davant. [19] Després
feren dues anelles d'or, que col·locaren als dos extrems de la bossa, a la vota del revers
de l'efod, per dins. [20] També feren dues anelles d'or i les posaren a les dues muscleres de
l'efod, a baix, al davant, tocant a la juntura, damunt el llaç de l'efod. [21] I lligaren la bossa
per les seves anelles a les anelles de l'efod, mitjançant un cordó de blau-porpra, per tal

que estigués damunt el llaç de l'efod, i la bossa no se separés de l'efod. Tal com Jahvè havia manat a Moisès.

El mantell.— [22] Van fer, a més, el mantell de l'efod, tot de blau-porpra. [23] L'obertura que hi havia al mig del mantell era com l'obertura d'una cuirassa, amb una vora al voltant perquè no s'esquincés. [24] A la vora inferior del mantell, posaren magranes de blau-porpra, vermell-porpra, carmesí i lli retort. [25] Feren campanetes d'or pur i les van col·locar entremig de les magranes, al voltant de la vora inferior del mantell. [26] Les campanetes alternaven amb les magranes al voltant de la vora inferior del mantell, per a oficiar, tal com Jahvè havia manat a Moisès.

Altres ornaments sacerdotals.— [27] Després van fer les túniques de lli, teixides, per a Aharon i els seus fills; [28] el turbant de lli, els casquets de lli i els femorals de lli retort; [29] el cenyidor de lli retort, de blau-porpra, vermell-porpra i carmesí, brodat, tal com Jahvè havia manat a Moisès.

El mantell.— [23] Van fer, a més, el mantell de l'efod, tot blau-porpra. [23] L'obertura que hi havia al mig del mantell era com l'obertura d'una cuirassa, amb una vora al voltant perquè no s'esquincés. [24] A la vora inferior del mantell, posaren magranes de blau-porpra, vermell-porpra, carmesí i lli retort. [25] Feren campanetes d'or pur i les van col·locar entremig de les magranes, al voltant de la vora de l'inferior del mantell. [26] Les campanetes alternaven amb les magranes al voltant de la vora inferior del mantell, per oficiar, tal com Jahvè havia manat a Moisès.

Altres ornaments sacerdotals.— [27] Després van fer les túniques de lli, teixides, per Aharon i els seus fills; [28] el turbant de lli, els casquets de lli i els femorals de lli retort; [29] el cenyidor de lli retort, de blau-porpra, vermell-porpra i carmesí, brodat, tal com Jahvè havia manat a Moisès.

La diadema.— [30] Acabat, feren la placa, la diadema sagrada, d'or pur, i hi van gravar com entalls de segell aquesta inscripció: «Consagrat a Jahvè». [31] Hi van lligar un cordó de blau-porpra per tal que estigués damunt el turbant, per dalt, tal com Jahvè havia manat a Moisès.

—187→

Recompte de les obres. [32] Així, doncs, foren acabades totes les obres del tabernacle de la tenda de l'oracle. Els israelites les executaren tal com Jahvè havia manat a Moisès. [33] Van portar a Moisès el tabernacle, la tenda amb tots els seus utensilis; els gafets, les posts, els travessers, les columnes i els petges; [34] la cortina de pells vermelles de be, la cortina de cuiro i la cortina del vel; [35] l'arca del testimoniatge amb les seves barres i el propiciatori; [36] la taula amb tots els seus utensilis i el pa d'ofrena; [37] el lampadari d'or pur amb els gresols —els gresols que s'hi havien d'adaptar— i tots els seus accessoris, així com l'oli per al llum; [38] l'altar d'or, l'oli de la unció, l'encens aromàtic i la cortina de la tenda; [39] l'altar de bronze amb l'enreixat de bronze, les barres i tots els utensilis; la conca amb la seva peanya; [40] les cortines del pati, les columnes amb els petges, la cortina per a la porta del pati, les cordes, les estaques i tots els utensilis de l'obra del tabernacle per a la tenda de l'oracle; [41] les draperies rituals per a oficiar al santuari, els vestits sagrats per al sacerdot Aharon i els vestits dels seus fills per al ministeri sacerdotal. [42] Tal com Jahvè havia manat a Moisès, així els israelites van executar tota l'obra.

43 Moisès va examinar tota l'obra i va comprovar que l'havien feta tal com Jahvè
havia manat. I Moisès els va beneir.

40 Erecció i consagració del santuari.— 1 Jahvè va dir a Moisès: 2 «El mes
primer, el primer dia del mes, erigiràs el tabernacle de la tenda de l'oracle. 3 Hi posaràs
l'arca del testimoniatge i cobriràs l'arca amb el vel. 4 Després introduiràs la taula i en
disposaràs el parament; introduiràs també el lampadari i posaràs al damunt els gresols. 5
Col·locaràs l'altar d'or per al perfum davant l'arca del testimoniatge i posaràs la cortina
de l'entrada del tabernacle. 6 Posaràs l'altar dels holocaustos davant l'entrada del
tabernacle de la tenda de l'oracle. 7 Instal·laràs la conca entre la tenda de l'oracle i l'altar i
hi posaràs aigua. 8 Posaràs l'atri al voltant i col·locaràs la cortina —188→ de la porta
del pati. 9 Prendràs oli de la unció i ungiràs el tabernacle i tot el que hi ha a dins. El
consagraràs, amb els seus utensilis, i serà sant. 10 També ungiràs l'altar dels holocaustos
amb els seus utensilis. Consagraràs l'altar, i serà molt sant. 11 Així mateix ungiràs la
conca, amb la seva peanya, i la consagraràs. 12 Després faràs acostar Aharon i els seus
fills a l'entrada de la tenda de l'oracle i els rentaràs amb aigua. 13 Revestiràs a Aharon i
als seus fills els vestits sagrats, l'ungiràs i el consagraràs, perquè em sigui sacerdot. 14
També faràs acostar els seus fills i els revestiràs les túniques. 15 Els ungiràs de la mateixa
manera que hauràs ungit el seu pare, perquè em siguin sacerdots. La seva unció els serà
sacerdoci perpetu en les seves generacions.

Moisès executa les ordres divines.— 16 Moisès va obeir; ho va executar segons tot
el que Jahvè havia ordenat. 17 El mes primer de l'any segon, el primer dia del mes, fou
erigit el tabernacle. 18 Moisès, doncs, erigí el tabernacle. En col·locà els petges, en posà
les posts, n'introduí els travessers i n'aixecà les columnes. 19 Estengué la tenda damunt el
tabernacle i posà la cobertura de la tenda al damunt, a dalt, tal com Jahvè havia manat a
Moisès. 20 Prengué el testimoniatge i el posà a l'arca. Col·locà les barres a l'arca i posà el
propiciatori damunt l'arca, a dalt. 21 Dugué l'arca al tabernacle, col·locà la cortina del vel
i cobrí l'arca del testimoniatge, tal com Jahvè li havia manat. 22 Col·locà la taula de la
tenda de l'oracle al cantó nord del tabernacle, fora del vel. 23 Hi disposà al damunt un
parament de pans davant de Jahvè, tal com Jahvè havia manat a Moisès. 24 Posà el
lampadari a la tenda de l'oracle, davant la taula, al cantó sud del tabernacle, 25 i posà al
damunt els gresols davant de Jahvè, tal com Jahvè li havia manat. 26 Posà l'altar d'or a la
tenda de l'oracle, davant el vel. 27 Féu fumejar al damunt l'encens aromàtic, tal com
Jahvè li havia manat. 28 I col·locà la cortina de l'entrada del tabernacle. 29 Posà l'altar dels
holocaustos a l'entrada del tabernacle de la tenda de l'oracle —189→ i oferí damunt
d'ell l'holocaust i l'ofrena, tal com Jahvè li havia manat. 30 Col·locà la conca entre la
tenda de l'oracle i l'altar i hi posà aigua per a rentar-se. 31 Ja que Moisès, Aharon i els
seus fills s'hi havien de rentar les mans i els peus. 32 Quan entraven a la tenda de l'oracle
i s'acostaven a l'altar, es rentaven, tal com Jahvè havia manat a Moisès. 33 Finalment,
aixecà el pati al voltant del tabernacle i de l'altar i col·locà la cortina a l'entrada del pati.
Així, Moisès acabà l'obra.

La glòria de Jahvè damunt el tabernacle[151] .— 34[152] Aleshores un núvol va cobrir
la tenda de l'oracle, i la glòria de Jahvè omplí el tabernacle. 35 Moisès no podia entrar a la
tenda de l'oracle perquè hi reposava el núvol, i la glòria de Jahvè havia omplert el
tabernacle. 36 A totes les etapes, quan el núvol se'n pujava amunt del tabernacle, els
israelites partien. 37 Però, si el núvol no se'n pujava, no partien fins al dia que s'elevava. 38
Perquè, de dia, hi havia el núvol de Jahvè damunt el tabernacle i, de nit, hi havia un foc
a la vista de tota la casa d'Israel, en totes les seves etapes.

Levític (Lv. 1,1-27,34)[153]

Lleis sobre els sacrificis (Lv. 1,1-3,17)

1 L'holocaust[154]. — 1 Jahvè va cridar Moisès i li parlà així des de la tenda de
l'oracle: 2 «Parla als israelites i digue'ls: Quan algun de vosaltres voldrà oferir a Jahvè
una ofrena d'animals, la fareu de bous o d'ovelles.

3 Si la seva ofrena consisteix en un holocaust de bous, oferirà un mascle sense tara.
L'acostarà a l'entrada de la tenda de l'oracle perquè sigui agradable a Jahvè. 4 Posarà
després la mà sobre el cap de la víctima, i aquesta li serà acceptada com a expiació —190→ per ell. 5 Acabat, degollarà el vedell davant Jahvè, i els fills d'Aharon, els
sacerdots, oferiran la sang i l'escamparan al voltant del damunt de l'altar que hi ha a
l'entrada de la tenda de l'oracle. 6 Després escorxarà la víctima, l'esquarterarà, 7 i els fills
d'Aharon, els sacerdots, faran foc sobre l'altar i hi posaran llenya. 8 Els fills d'Aharon, els
sacerdots, disposaran també els quarters, el cap i el greix sobre la llenya col·locada
damunt el foc de l'altar. 9 Rentarà després amb aigua les entranyes i les potes, i el
sacerdot ho farà fumejar tot a l'altar. És un holocaust, una combustió, un perfum suau a
Jahvè.

10 Si la seva ofrena consisteix en un holocaust d'un cap de bestiar menut, ovella o
cabra, oferirà un mascle sense tara. 11 El degollarà al costat nord de l'altar, a la presència
de Jahvè, i els fills d'Aharon, els sacerdots, escamparan la seva sang al voltant de l'altar.
12 Després l'esquarterarà, tot separant el cap i les entranyes, i el sacerdot els dipositarà
sobre la llenya que hi ha damunt el foc de l'altar. 13 Rentarà després amb aigua les
entranyes i les potes, i el sacerdot ho oferirà tot i ho farà fumejar a l'altar. És un
holocaust, una combustió, un perfum suau a Jahvè.

14 Si la seva ofrena consisteix en un holocaust d'ocells, oferirà una tórtora o un
colomí. 15 El sacerdot la presentarà a l'altar, li torcerà el cap, que farà fumejar a l'altar, i
n'espremerà la sang damunt la paret de l'altar. 16 En separarà el cap i les plomes, i ho
llençarà al costat de l'altar, a l'orient, al lloc de les cendres. 17 Acabat, li farà un esquinç a
les ales, sense separar-les, i el sacerdot la farà fumejar a l'altar, sobre la llenya que hi ha
damunt el foc. És un holocaust, una combustió, un perfum suau a Jahvè.

2 L'oblació.— 1 Quan algun de vosaltres voldrà oferir una oblació a Jahvè, la seva
ofrena consistirà en flor de farina sobre la qual vessarà oli i posarà encens[155] . 2 Després
la portarà als fills d'Aharon, els sacerdots, prendrà un grapat ple de flor de farina amb
oli i encens, i el sacerdot ho farà fumejar com a memorial a l'altar; —191→ és una

combustió, un perfum suau a Jahvè. [3] Però la resta de l'oblació serà per a Aharon i els
seus fills; és una part santíssima de les combustions en honor de Jahvè.

[4] Quan voldràs oferir una oblació cuita al forn, la flor de farina serà en forma de
tortells àzims pastats amb oli i crespells àzims untats amb oli. [5] Si la teva ofrena és una
oblació a la planxa, serà flor de farina àzima, pastada amb oli; [6] la faràs a bocins i hi
vessaràs oli al damunt; és una oblació. [7] Si la teva ofrena és una oblació preparada en
una cassola, la faràs de flor de farina amb oli. [8] Acabat, duràs a Jahvè l'oblació que haurà
estat així preparada. La portaran al sacerdot, que l'acostarà a l'altar; és una combustió,
un perfum suau a Jahvè. [9] El sacerdot prendrà de l'oblació el memorial i el farà fumejar a
l'altar; és una combustió, un perfum suau a Jahvè. [10] Però la resta de l'oblació serà per a
Aharon i els seus fills; és una part santíssima de les combustions en honor de Jahvè.

[11] Cap oblació que oferireu a Jahvè no serà feta amb massa fermentada, ja que mai
no fareu fumejar cap mena de llevat ni cap mena de mel com a combustió per a Jahvè. [12]
N'oferireu a Jahvè com ofrena de primícies; però no pujaran a l'altar en perfum suau. [13]
Salaràs totes les oblacions que oferiràs, i no deixaràs que manqui la sal de l'aliança del
teu Déu sobre la teva oblació. Oferiràs sal damunt totes les teves oblacions.

[14] Si ofereixes a Jahvè una oblació de primícies, la faràs a base d'espigues torrades
al foc o gra mòlt. [15] Després hi vessaràs oli al damunt i hi posaràs encens; és una oblació.
[16] El sacerdot farà fumejar el memorial dels grans mòlts i de l'oli amb tot l'encens; és una
combustió en honor de Jahvè.

3 El sacrifici de comunió[156] **.—** [1] Si la seva ofrena és un sacrifici de comunió, i
l'ofereix del bestiar gros, mascle o femella, n'oferirà un sense tara a la presència de
Jahvè. [2] Posarà després la mà sobre el cap de l'ofrena i la degollarà a l'entrada de la
tenda de l'oracle, i els fills d'Aharon, els sacerdots, n'escamparan la sang al voltant de
l'altar. [3] De la víctima —192→ de comunió, n'oferirà una combustió a Jahvè: el greix
que cobreix les entranyes i tot el greix de damunt les entranyes; [4] els dos ronyons, amb
el greix que els cobreix i el que hi ha als lloms, i el lòbul del fetge, que extraurà de
damunt els ronyons. [5] Acabat, els fills d'Aharon el faran fumejar a l'altar, damunt
l'holocaust que hi ha sobre la llenya del foc; és una combustió, un perfum suau a Jahvè.

[6] Si la seva ofrena en sacrifici de comunió a Jahvè és un cap de bestiar menut,
mascle o femella, n'oferirà un sense tara.

[7] Si ofereix un anyell, el presentarà a la presència de Jahvè. [8] Posarà després la mà
sobre el cap de l'ofrena i la degollarà davant la tenda de l'oracle, i els fills d'Aharon
n'escamparan la sang al voltant de l'altar. [9] Presentarà el greix de la víctima de comunió
com a combustió a Jahvè: la cua sencera, que tallarà arran de la gropa; el greix que
cobreix les entranyes; [10] els dos ronyons, amb el greix que el cobreix i el que hi ha als
lloms, i el lòbul del fetge, que extraurà de damunt els ronyons. [11] Acabat, el sacerdot el
farà fumejar a l'altar; és un àpat de combustió en honor de Jahvè.

[12] Si la seva ofrena és una cabra, la presentarà davant Jahvè. [13] Li posarà després la
mà damunt el cap i la degollarà davant la tenda de l'oracle, i els fills d'Aharon
n'escamparan la sang al voltant. [14] Com a combustió per a Jahvè, n'oferirà el greix que
cobreix les entranyes i tot el greix de damunt les entranyes; [15] els dos ronyons, amb el
greix que els cobreix i el que hi ha als lloms, i el lòbul del fetge, que extraurà de damunt

els ronyons. [16] Acabat, el sacerdot els farà fumejar a l'altar; és un àpat de combustió en perfum suau. Tot greix pertany a Jahvè.

[17] És un estatut perpetu per a les vostres generacions, a tot arreu on visqueu: no menjareu gens de greix ni de sang»[157] .

—193→

Sacrificis expiatoris (Lv. 4,1-5,26)

4 El sacrifici pel pecat: del gran sacerdot.— [1] Jahvè va dir a Moisès: [2] «Parla als israelites i digue'ls: Si algú peca per oblit contra cap dels manaments de Jahvè i fa alguna cosa que no s'ha de fer, [3] si és el sacerdot ungit el qui ha pecat, i fa així culpable el poble, pel pecat que ha comès oferirà un vedell jove sense tara en sacrifici pel pecat. [4] Portarà el vedell a l'entrada de la tenda de l'oracle, davant de Jahvè, li posarà la mà sobre el cap i el degollarà davant de Jahvè. [5] El sacerdot ungit prendrà sang del vedell i la durà fins a la tenda de l'oracle. [6] Mullarà el dit en la sang i n'aspergirà set vegades el vel del santuari, davant de Jahvè. [7] Després, el sacerdot posarà sang damunt els corns de l'altar del perfum aromàtic que hi ha davant de Jahvè, a la tenda de l'oracle, i abocarà tota la sang del vedell al peu de l'altar de l'holocaust que hi ha a l'entrada de la tenda de l'oracle. [8] Acabat, prendrà tot el greix del vedell del sacrifici pel pecat; el greix que cobreix les entranyes i tot el greix que hi ha al damunt; [9] els dos ronyons, amb el greix del damunt que hi ha als lloms; el lòbul del fetge, que extraurà de damunt els ronyons; [10] tot de la mateixa manera que es pren del vedell del sacrifici de comunió, i el sacerdot ho farà fumejar damunt l'altar de l'holocaust. [11] La pell del vedell, tota la carn, amb el cap i les potes, com també les entranyes i els excrements, [12] ho farà treure tot fora del campament, en un lloc pur, a l'abocador de la cendra, i ho cremarà amb foc de llenya. Serà cremat damunt l'abocador de la cendra.

De la comunitat.— [13] Si tota la comunitat d'Israel comet un error o es fa culpable d'alguna cosa prohibida pels manaments de Jahvè, i la cosa queda oculta als ulls de la comunitat, [14] quan serà conegut el pecat que haurà comès, la comunitat oferirà un vedell jove sense tara en sacrifici pel pecat i el portarà davant la tenda de l'oracle. —194→ [15] Els ancians de la comunitat posaran les mans sobre el cap del vedell, davant de Jahvè, i el degollaran a la seva presència. [16] El sacerdot ungit durà sang del vedell a la tenda de l'oracle. [17] Mullarà el dit en la sang i n'aspergirà set vegades cap al vel del santuari davant de Jahvè. [18] Després posarà sang damunt els corns de l'altar que hi ha davant de Jahvè, a la tenda de l'oracle, i abocarà tota la sang al peu de l'altar de l'holocaust que hi ha a l'entrada de la tenda de l'oracle. [19] Acabat, en prendrà tot el greix, que farà fumejar a l'altar. [20] Farà, doncs, amb el vedell, el mateix que féu amb el vedell del sacrifici pel pecat. Així ho farà, i, un cop el sacerdot hagi fet expiació per ells, el pecat els serà perdonat. [21] Farà treure el vedell fora del campament i el cremarà de la mateixa manera que crema el primer vedell; és un sacrifici pel pecat de la comunitat.

D'un notable del poble. [22] Quan un notable pequi i faci per oblit alguna cosa prohibida pels manaments de Jahvè, el seu Déu, i en sigui culpable, [23] quan se li haurà fet conèixer el pecat que ha comès, portarà com a ofrena un boc, un mascle, sense tara. [24]

Posarà la mà sobre el cap del boc i el degollarà al lloc on degollen els holocaustos,
davant de Jahvè; és un sacrifici pel pecat. [25] El sacerdot prendrà amb el dit sang del
sacrifici pel pecat, en posarà damunt els corns de l'altar de l'holocaust i abocarà la sang
al peu de l'altar de l'holocaust. [26] Farà fumejar a l'altar tot el seu greix, com el greix del
sacrifici de comunió. Un cop el sacerdot hagi fet per ell expiació del seu pecat, li serà
perdonat.

De qualsevol del poble. [27] Si qualsevol del poble peca per descuit, fent alguna cosa
prohibida pels manaments de Jahvè, i n'és culpable, [28] quan li hauran fet conèixer el
pecat que haurà comès, portarà com a ofrena una cabra sense tara pel pecat que hagi
comès. [29] Posarà la mà sobre el cap de la víctima pel pecat i la degollarà al lloc de
l'holocaust. [30] El sacerdot prendrà sang amb el dit, en posarà als corns de l'altar de
l'holocaust i abocarà tota —195→ l'altra sang al peu de l'altar. [31] Acabat, extraurà tot
el greix de la mateixa manera que ha estat extret el greix del sacrifici de comunió, i el
sacerdot ho farà fumejar a l'altar en perfum suau a Jahvè. Un cop el sacerdot hagi fet
expiació per ell, li serà perdonat.

[32] Si presentava un anyell com a ofrena en sacrifici pel pecat, oferirà una femella
sense tara. [33] Posarà la mà sobre el cap de la víctima pel pecat i la degollarà en sacrifici
pel pecat al lloc on immolen l'holocaust. [34] El sacerdot prendrà amb el dit sang del
sacrifici pel pecat, en posarà damunt els corns de l'altar de l'holocaust i abocarà tota
l'altra sang al peu de l'altar. [35] Acabat, extraurà tot el greix de la mateixa manera que ha
estat extret el greix de l'anyell del sacrifici de comunió, i el sacerdot ho farà fumejar a
l'altar, damunt les combustions en honor de Jahvè. Un cop el sacerdot hagi fet per ell
expiació del pecat que hagi comès, li serà perdonat.

5 Casos particulars del sacrifici pel pecat.— [1] Si algú peca perquè després
d'haver sentit un conjurament, o haver estat testimoni d'alguna cosa que ha vist o ha
sabut, no ho declara i porta així el pes de la seva culpa; [2] o bé, si algú toca cap objecte
impur: un cadàver d'una bèstia impura, un cadàver d'un animal impur o un cadàver d'un
rèptil impur, i sense saber-ho es fa impur i culpable; [3] o bé toca una impuresa humana,
sigui quina sigui, que el faci impur, i ho ignora, però després ho sap i se'n fa culpable; [4]
o bé, si algú jura inconsideradament, en mal o en bé, en tot allò que sense consideració
pot proferir un home amb jurament, i ho ignora, però després ho sap i se'n fa culpable, [5]
si, doncs, es fa culpable d'alguna d'aquestes coses, confessarà allò en què ha pecat, [6]
portarà a Jahvè, pel delicte que haurà comès, una femella del ramat, ovella o cabra, en
sacrifici pel pecat, i el sacerdot farà per ell expiació del seu pecat.

Sacrifici pel pecat, dels pobres.— [7] Si no té mitjans de procurar-se un cap de
bestiar menut, portarà a Jahvè, pel pecat que haurà comès, —196→ dues tórtores o
dos colomins, l'un en sacrifici pel pecat i l'altre en holocaust. [8] Els portarà al sacerdot, i
aquest oferirà primer el que és en sacrifici pel pecat. Li torcerà el cap prop de la nuca,
però sense separar-lo. [9] Aspergirà sang de la víctima damunt la paret de l'altar i
espremerà la resta de la sang al peu de l'altar; és un sacrifici pel pecat. [10] Acabat, farà un
holocaust de l'altre, segons l'estatut. Un cop el sacerdot hagi fet per ell expiació del
pecat que hagi comès, li serà perdonat.

[11] Si no està a la seva mà de procurar-se dues tórtores o dos colomins, portarà com a
ofrena pel pecat comès una desena part d'efà de flor de farina en sacrifici pel pecat. No
hi vessarà oli ni hi posarà encens al damunt, perquè és un sacrifici pel pecat. [12] La

portarà al sacerdot, aquest en prendrà un grapat ple com a memorial i el farà fumejar a
l'altar damunt les combustions en honor de Jahvè; és un sacrifici pel pecat. [13] Un cop el
sacerdot hagi fet per ell expiació del pecat que hagi comès en alguna d'aquestes coses, li
serà perdonat. El sacerdot tindrà la seva part com en una oblació».

Sacrifici pel delicte.— [14] Jahvè va dir a Moisès: [15] «Aquell qui cometi un
mancament i pequi per oblit contra alguna de les coses consagrades a Jahvè, portarà en
sacrifici pel seu delicte un moltó del ramat sense tara, valorat en sicles de plata, segons
el sicle del santuari, en sacrifici pel delicte. [16] A més, rescabalarà el dany causat al
santuari afegint-hi la seva cinquena part, i ho donarà al sacerdot. Un cop aquest hagi fet
per ell expiació mitjançant el moltó del sacrifici pel delicte, li serà perdonat. [17] Si algú
peca i fa alguna de les coses prohibides pels manaments de Jahvè, i sense saber-ho falta
i porta el pes de la seva culpa, [18] durà al sacerdot un moltó del ramat sense tara, segons
valoració, en sacrifici pel delicte. Un cop el sacerdot hagi fet per ell expiació per l'error
que hagi comès sense saber-ho, li serà perdonat. [19] És un sacrifici pel delicte; ha faltat
contra Jahvè».

—197→

(6[1]**)**[20] Jahvè va dir a Moisès: [(2)21] «Aquell qui pequi i cometi cap mancament contra
Jahvè, negant al seu proïsme un dipòsit, una fiança, una cosa robada, o reté alguna cosa
al seu proïsme, [(3)22] o bé troba una cosa perduda i ho nega i jura en fals; en qualsevol dels
pecats que un home pot cometre, [(4)23] si ha pecat i s'ha fet culpable, restituirà el que haurà
robat, la cosa que haurà retingut, el dipòsit que li haurà estat confiat, la cosa perduda
que haurà trobat, [(5)24] o qualsevol cosa de totes les que haurà jurat en fals. Ho restituirà
segons el seu valor i hi afegirà la cinquena part. Ho restituirà a qui pertany, el dia que
reconegui el seu mancament. [(6)25] Portarà a Jahvè pel seu delicte un moltó del ramat sense
tara, segons valoració, en sacrifici pel delicte. [(7)26] Un cop el sacerdot hagi fet per ell
expiació davant de Jahvè, li serà perdonada qualsevol cosa en què hagi pecat».

Sacerdoci i sacrifici: instruccions suplementàries (Lv. 6,1-7,38)

6 L'holocaust perpetu.— [(8)1] Jahvè va dir a Moisès: [(9)2] «Dóna aquestes ordres a
Aharon i els seus fills: Aquesta és la llei de l'holocaust: L'holocaust restarà damunt el
braser, a l'altar, tota la nit fins al matí; hi cremarà el foc de l'altar. [(10)3] El sacerdot, després
d'haver-se posat el vestit de lli, traurà la cendra de l'holocaust consumit pel foc damunt
l'altar i la posarà al costat de l'altar. [(11)4] Es traurà després els vestits, es posarà els altres i
durà la cendra fora el campament, en un lloc pur. [(12)5] El foc de damunt l'altar continuarà
cremant, no s'apagarà. Cada matí el sacerdot hi encendrà llenya al damunt, hi prepararà
l'holocaust i hi farà fumejar al damunt els greixos dels sacrificis de comunió. [(13)6] Un foc
perpetu cremarà sobre l'altar, no s'apagarà.

L'oblació.— [(14)7] Aquesta és la llei de l'oblació: Els fills d'Aharon l'oferiran a la
presència de Jahvè, davant l'altar. [(15)8] El sacerdot prendrà un grapat de flor de farina, amb
oli i tot l'encens —198→ de sobre l'oblació, i farà fumejar el memorial a l'altar en
perfum suau a Jahvè. [(16)9] Aharon i els seus fills en menjaran la resta. La menjaran sense
llevat, en lloc sagrat, al pati de la tenda de l'oracle. [(17)10] No serà cuita amb llevat; jo els la

cedeixo com a porció de les meves combustions. És una cosa santíssima, com el
sacrifici pel pecat i el sacrifici pel delicte. (18)11 Tot mascle d'entre els fills d'Aharon la
menjarà; és un estatut perpetu per a les vostres generacions, pel que fa a les combustions
en honor de Jahvè. Tot allò que les toqui serà consagrat».

(19)12 Jahvè va dir a Moisès: (20)13 «Aquesta és l'ofrena que Aharon i els seus fills faran a
Jahvè el dia de la seva unció: una desena part d'efà de flor de farina com a oblació de
cada dia, la meitat al matí i l'altra meitat al vespre. (21)14 Serà preparada a la planxa amb
oli, fregida. La presentaràs en forma d'oblació a bocins, i l'oferiràs en perfum suau a
Jahvè. (22)15 Farà aquesta oblació el sacerdot ungit d'entre els seus fills, el que està en lloc
seu. És un estatut perpetu per a Jahvè. Serà cremada del tot. (23)16 I tota oblació feta per un
sacerdot ho serà del tot; ningú no en menjarà».

El sacrifici pel pecat.— (24)17 Jahvè va dir a Moisès: (25)18 «Parla així a Aharon i als
seus fills: Aquesta és la llei del sacrifici pel pecat: La víctima serà degollada davant de
Jahvè, al lloc on l'holocaust és degollat. És una cosa santíssima. (26)19 El sacerdot que
l'haurà ofert en sacrifici pel pecat el menjarà. El menjarà en lloc sant, al pati de la tenda
de l'oracle. (27)20 Tot allò que tocarà la seva carn serà santificat; i si la seva sang esquitxa
cap vestit, el que haurà estat esquitxat serà rentat en un lloc sant. (28)21 L'atuell de terrissa
on haurà estat bullit serà trencat; si ha estat bullit en un atuell de bronze, serà fregat i
netejat amb aigua. (29)22 Tot mascle d'entre els sacerdots en menjarà. És una cosa
santíssima. (30)23 Però de la víctima del sacrifici pel pecat, la sang de la qual haurà estat
introduïda a la tenda de l'oracle per fer expiació dins el santuari, ningú no en —199→
menjarà; serà cremada al foc.

7 El sacrifici pel delicte. 1 Aquesta és la llei del sacrifici pel delicte: És una cosa
santíssima. 2 Al lloc on degollen la víctima de l'holocaust, degollaran la víctima del
sacrifici pel delicte, i el sacerdot n'escamparà la sang sobre l'altar tot al voltant. 3 Acabat,
n'oferirà tot el greix: la cua i el greix que cobreix les entranyes, 4 els dos ronyons, amb el
greix que els cobreix, i el que hi ha als lloms, i també el lòbul del fetge, que extraurà de
damunt dels ronyons. 5 El sacerdot ho farà fumejar a l'altar en combustió per a Jahvè. És
un sacrifici pel delicte. 6 Tot mascle d'entre els sacerdots en menjarà; serà menjat en lloc
sant. És una cosa santíssima. 7 Tant per al sacrifici pel pecat, com per al sacrifici pel
delicte hi haurà una mateixa llei: la víctima pertanyerà al sacerdot que haurà fet
l'expiació. 8 La pell de la víctima que algú hagi ofert en holocaust serà per al sacerdot
que l'hagi oferta. 9 Tota oblació cuita al forn i tota oblació preparada a la planxa o a la
cassola serà per al sacerdot que l'haurà oferta. 10 Però tota oblació pastada amb oli o
eixuta serà per a tots els fills d'Aharon indistintament.

El sacrifici de comunió. 11 Aquesta és la llei del sacrifici de comunió que oferiran a
Jahvè: 12 Si l'ofereixen en acció de gràcies, hi oferiran al damunt tortells àzims pastats
amb oli, crespells àzims untats amb oli i flor de farina fregida amb oli. 13 Juntament amb
tortells de pa fermentat, presentarà la seva ofrena amb el seu sacrifici de comunió
d'acció de gràcies. 14 Oferirà un pastís de cada ofrena com a ofrena que es branda a
Jahvè; serà per al sacerdot que haurà escampat la sang del sacrifici de comunió. 15 La
carn de la víctima serà menjada el dia que sigui oferta, sense deixar-ne gens fins a
l'endemà. 16 Però, si la víctima de l'ofrena és un sacrifici votiu o espontani, serà menjada
el dia que sigui oferta, i les deixalles també podran ser menjades l'endemà. 17 El que
quedi de la carn del sacrifici, el tercer dia, serà cremat al foc. 18 Si algú, el tercer dia,
menja carn del seu sacrifici de comunió, no —200→ serà acceptat; al qui l'haurà

ofert, no li serà tingut en compte, perquè és carronya; i el qui en menjarà portarà el pes
de la seva falta. 19 La carn que haurà tocat alguna impuresa, no la menjaran, serà
cremada al foc. Quant a la carn incontaminada, tot home pur en podrà menjar. 20 Aquell
qui, amb una impuresa al damunt, mengi carn del sacrifici de comunió ofert a Jahvè,
serà extirpat del seu poble. 21 Si algú toca res impur —una impuresa humana, un animal
impur o qualsevol rèptil impur— i menja carn del sacrifici de comunió ofert a Jahvè,
serà extirpat del seu poble».

Prohibició de menjar greix i sang.— 22 Jahvè va dir a Moisès: 23 «Digues als
israelites: No menjareu greix de toro, d'ovella o de cabra. 24 El greix d'un cadàver o d'una
bèstia trossejada podrà ser destinat a qualsevol ús, però no en menjareu. 25 Aquell qui
mengi greix d'un animal ofert com a combustió per a Jahvè, serà extirpat del seu poble.
26 Tampoc no menjareu allà on visqueu cap mena de sang, ni d'ocell ni de bèstia. 27
Qualsevol qui mengi cap mena de sang serà extirpat del seu poble».

Part corresponent als sacerdots.— 28 Jahvè va dir a Moisès: 29 «Digues als
israelites: Qui ofereix el seu sacrifici de comunió a Jahvè, li portarà com a ofrena la part
del seu sacrifici. 30 Presentarà amb les mans les combustions en honor de Jahvè, és a dir,
el greix de sobre el pit, brandarà el pit com a ofrena del balanceig davant Jahvè. 31 El
sacerdot farà fumejar el greix a l'altar, però el pit serà per a Aharon i els seus fills. 32
Dels vostres sacrificis de comunió, donareu també la cuixa dreta com a ofrena per al
sacerdot. 33 A aquell d'entre els fills d'Aharon que haurà ofert la sang i el greix dels
sacrificis de comunió, li pertocarà la cuixa dreta en porció. 34 Jo retinc als israelites, dels
seus sacrificis de comunió, el pit del balanceig i la cuixa de l'ofrena, i ho dono al
sacerdot Aharon i als seus fills: és un estatut perpetu per als israelites».

Recapitulació.— 35 Aquesta és la part que, per la unció, pertoca a Aharon i als
seus —201→ fills de les combustions en honor de Jahvè, des del dia que els féu
acostar perquè fessin de sacerdots a Jahvè. 36 És el que Jahvè manà als israelites que els
donessin el dia de la seva unció, com un estatut perpetu per als seus descendents.

37 Aquesta és la llei de l'holocaust, de l'oblació, del sacrifici pel pecat, del sacrifici
pel delicte, de la investidura i del sacrifici de comunió, 38 que Jahvè va manar a Moisès a
la muntanya del Sinaí, el dia que va ordenar als israelites que oferissin les seves ofrenes
a Jahvè, al desert del Sinaí.

Ritual d'investidura dels sacerdots (Lv. 8,1-10,20)

8 Ordenació d'Aharon i els seus fills.— 1 Jahvè va dir a Moisès: 2 «Pren Aharon i
els seus fills amb ell, els vestits i l'oli de la unció, el vedell del sacrifici pel pecat, els dos
moltons i la panera dels àzims, 3 i aplega tot a la comunitat a l'entrada de la tenda de
l'oracle». 4 Moisès féu tal com Jahvè li havia manat, i la comunitat s'aplegà a l'entrada de
la tenda de l'oracle. 5 Moisès digué a la comunitat: «Això és el que Jahvè ha manat de
fer».

6 Moisès féu acostar aleshores Aharon i els seus fills i els rentà amb aigua. 7 Li posà
la túnica, el cenyí amb el cenyidor, li revestí el mantell, li posà l'efod al damunt, el cenyí

amb el llaç de l'efod i l'hi estrenyé. [8] Li posà la bossa al damunt i col·locà dins la bossa,
l'urim i el tummim. [9] Li posà el turbant al cap i col·locà la placa d'or, la diadema santa,
sobre el turbant, al davant, tal com Jahvè havia manat a Moisès.

[10] Acabat, Moisès prengué oli de la unció i ungí el tabernacle i tot el que hi havia, i
els consagrà. [11] Després aspergí amb ell set vegades sobre l'altar i ungí l'altar i tots els
seus atuells, la conca i la peanya, per consagrar-los.

[12] Vessà l'oli de la unció sobre el cap d'Aharon i l'ungí, per consagrar-lo.

[13] Acabat, Moisès féu acostar els fills d'Aharon, els revestí la túnica, els cenyí amb
el cenyidor i els posà les mitres, tal com Jahvè havia manat a Moisès. —202→ [14]
Després acostà el vedell del sacrifici pel pecat, i Aharon i els seus fills li posaren les
mans sobre el cap. [15] El degollà, en prengué la sang i amb el dit en posà damunt els corns
de l'altar i tot al voltant, i el purificà. Abocà la sang al peu de l'altar i el consagrà per tal
de fer l'expiació damunt d'ell. [16] Prengué també tot el greix de sobre les entranyes, el
lòbul del fetge i els dos ronyons amb el seu greix, i ho féu fumejar a l'altar. [17] Quant al
vedell, cremà al foc la pell, la carn i la femta fora del campament, tal com Jahvè havia
manat a Moisès.

[18] Acabat, féu acostar el moltó de l'holocaust, i Aharon i els seus fills li posaren les
mans sobre el cap. [19] Moisès el degollà i n'escampà la sang damunt de l'altar i tot al
voltant. [20] Va esquarterar el moltó, i féu fumejar el cap, els quarters i el greix. [21] Després
d'haver rentat amb aigua les entranyes i les potes, Moisès féu fumejar a l'altar tot el
moltó; era un holocaust en perfum suau, una combustió en honor de Jahvè, tal com
Jahvè havia manat a Moisès.

[22] Després féu acostar el segon moltó, el de la investidura, i Aharon i els seus fills li
posaren les mans sobre el cap. [23] Moisès el degollà, en prengué sang i en posà al lòbul de
l'orella dreta d'Aharon, al polze de la seva mà dreta i al dit gros del seu peu dret. [24] Féu
acostar també els fills d'Aharon, i posà d'aquella sang al lòbul de la seva orella dreta, al
dit polze de la seva mà dreta i al dit gros del seu peu dret. Moisès escampà després la
sang damunt l'altar i tot al voltant. [25] Prengué el greix: la cua, tot el greix de sobre les
entranyes, el lòbul del fetge, els dos ronyons amb el seu greix i la cuixa dreta. [26] De la
panera dels àzims, que era davant de Jahvè, prengué un tortell àzim, un tortell de pa
oliat i un crespell, i ho col·locà sobre el greix i sobre la cuixa dreta. [27] Posà tot això a les
mans d'Aharon i dels seus fills, i ho brandà com a ofrena davant de Jahvè. [27] Moisès ho
prengué de les seves mans i ho féu fumejar a l'altar, sobre l'holocaust. Era el moltó de la
investidura en perfum suau, una combustió en —203→ honor de Jahvè. [28] Després
Moisès prengué el pit i el brandà com a ofrena davant de Jahvè. Fou una porció del
moltó de la investidura per a Moisès, tal com Jahvè li havia manat.

[30] Moisès prengué oli de la unció i sang de damunt l'altar, en va aspergir Aharon,
amb els seus vestits, i els seus fills amb els seus vestits. Així foren consagrats Aharon
amb els seus vestits i els seus fills amb els seus vestits.

[31] Aleshores Moisès va dir a Aharon i als seus fills: «Bulliu la carn a l'entrada de la
tenda de l'oracle i mengeu-la allí amb el pa que hi ha a la panera de la investidura, tal
com em fou manat: Aharon i els seus fills el menjaran. [32] Les deixalles de carn i de pa,
les cremareu al foc.

33 No sortireu durant set dies de l'entrada de la tenda de l'oracle, fins que es
compleixin els dies de la vostra investidura, ja que caldran set dies per a la vostra
investidura. 34 Jahvè ha manat que es faci com avui hem fet, per tal de fer expiació
damunt de vosaltres. 35 Set dies, nit i dia, us quedareu a l'entrada de la tenda de l'oracle i
observareu el precepte de Jahvè, a fi que no moriu. Així em fou manat». 36 Aharon i els
seus fills van fer tot allò que Jahvè havia manat per mitjà de Moisès.

9 Inauguració del ministeri sacerdotal d'Aharon.— 1 El dia vuitè, Moisès
convocà Aharon, els seus fills i els ancians d'Israel, 2 i va dir a Aharon: «Procura't un
vedell jove per a un sacrifici pel pecat i un moltó per a un holocaust, animals sense tara,
i porta'ls davant de Jahvè». 3 I ordenà als israelites: «Porteu un boc per a un sacrifici pel
pecat, i un vedell i un anyell, tots dos d'un any, sense tara, per a un holocaust. 4 A més,
un toro i un moltó per a un sacrifici de comunió, a fi de sacrificar-los davant de Jahvè;
també una oblació pastada amb oli, ja que avui Jahvè se us manifestarà».

5 Es procuraren, doncs, tot el que Moisès havia manat, a l'entrada de la tenda de
l'oracle. Tota la comunitat s'acostà i s'estava davant de Jahvè. 6 Aleshores Moisès els
digué: «Això és el que Jahvè ha manat que féssiu, per tal —204→ que la seva glòria
se us manifesti». 7 Després Moisès va dir a Aharon: «Acosta't a l'altar i fes el teu
sacrifici pel pecat i el teu holocaust, fes l'expiació per tu i per la teva família, l'oblació
del poble, i expia per ell, tal com Jahvè ha manat».

8 Aharon s'acostà a l'altar i degollà el vedell del sacrifici pel seu pecat. 9 Els seus
fills li dugueren la sang, i ell hi mullà el dit i en posà damunt els corns de l'altar; després
abocà la sang al peu de l'altar. 10 Acabat, féu fumejar a l'altar el greix, els ronyons i el
lòbul del fetge del sacrifici pel pecat, tal com Jahvè havia manat a Moisès. 11 La cara i la
pell, les cremà al foc, fora del campament.

12 Després degollà l'holocaust i, havent-li presentat la sang els fills d'Aharon,
l'escampà damunt l'altar i al voltant. 13 També li presentaren l'holocaust ja esquarterat,
juntament amb el cap, i ho féu fumejar a l'altar. 14 Rentà les entranyes i les potes, i ho féu
fumejar damunt l'holocaust, a l'altar.

15 Presentà després l'ofrena del poble, prengué el boc del sacrifici pel pecat del
poble, el degollà i l'oferí en sacrifici pel pecat com el primer.

16 Oferí l'holocaust, i féu segons el ritu establert.

17 Oferí l'oblació, n'agafà un grapat i ho féu fumejar a l'altar, a més de l'holocaust
del matí.

18 Degollà també el toro i el moltó en sacrifici de comunió per al poble. Els seus fills
li presentaren la sang, i l'escampà damunt l'altar i al voltant. 19 Els greixos del toro i del
moltó, la cua, el greix de sobre les entranyes, els ronyons i el lòbul del fetge, 20 els posà
damunt els pits i féu fumejar els greixos a l'altar; 21 però els pits i la cuixa dreta, Aharon
els brandà com a ofrena davant de Jahvè, tal com Moisès havia manat.

22 Acabat, Aharon alçà les mans vers el poble i el beneí. I va baixar, després d'oferir
el sacrifici pel pecat, l'holocaust i el sacrifici de comunió.

23 Després, Moisès i Aharon entraren a la tenda de l'oracle i, en sortir, beneïren el
poble. Aleshores aparegué la glòria de Jahvè a tot el poble, 24 i sortí un foc de davant de
Jahvè que va devorar damunt l'altar l'holocaust —205→ i els greixos. En veure-ho,
tot el poble cridà de joia i es prosternà de cara a terra.

10 Pecat dels fills d'Aharon.— 1 Nadab i Abiú, fills d'Aharon, prengueren
cadascun el seu braser, hi posaren foc, tiraren encens al damunt i oferiren davant de
Jahvè un foc estrany que ell no els havia manat. 2 Aleshores sortí de davant de Jahvè un
foc que els devorà, i moriren davant de Jahvè. 3 Moisès digué a Aharon: «És el que
Jahvè va dir:

«Amb els qui se m'acosten em mostraré sant,
i seré honorat davant de tot el poble».

Aharon va callar.

4 Moisès cridà després Misael i Elisafan, fills d'Oziel, oncle d'Aharon, i els ligué:
«Acosteu-vos i traieu els vostres germans de davant del santuari, fora del campament». 5
S'acostaren i els tragueren amb les seves túniques fora del campament, tal com Moisès
havia ordenat.

Prohibició del dol dels sacerdots.— 6 Moisès va dir a Aharon i als seus fills
Eleazar i Itamar: «No us esbulleu els cabells ni us esquinceu els vestits, a fi que no
moriu i que Jahvè no s'indigni contra tota la comunitat. Que plorin els vostres germans,
tota la casa d'Israel, per l'abrandament de Jahvè. 7 No sortiu de l'entrada de la tenda de
l'oracle, a fi que no moriu, perquè l'oli de la unció de Jahvè és damunt vostre». I van
obrar segons l'ordre de Moisès.

Prohibició de begudes embriagants.— 8 Jahvè va dir a Aharon: 9 «Quan entreu a
la tenda de l'oracle, no begueu ni vi ni cap beguda embriagant, ni tu ni els teus fills,
perquè no moriu. És un estatut perpetu per a les vostres generacions. 10 I perquè distingiu
entre sagrat i profà, entre pur i impur, 11 i ensenyeu als israelites tots els estatuts que
Jahvè us ha ordenat per mitjà de Moisès».

Drets dels sacerdots sobre els sacrificis de comunió.— 12 Moisès va dir a Aharon
i als seus fills supervivents, Eleazar i Itarnar: «Preneu l'oblació que —206→ ha
quedat de les combustions en honor de Jahvè i mengeu-la àzima prop de l'altar, perquè
és una cosa santíssima. 13 La menjareu en lloc sant: és un dret teu i dels teus fills sobre
les combustions en honor de Jahvè; així m'ha estat manat. 14 El pit del balanceig i la
cuixa de l'ofrena també les menjareu en lloc sant, tu, els teus fills i les teves filles amb
tu; ja que com un dret teu i dels teus fills us ha estat donat sobre els sacrificis de
comunió dels israelites. 15 La cuixa del balanceig i el pit de l'ofrena, els portaran a més
dels greixos de les combustions, a fi de brandar-los com a ofrena davant de Jahvè;
després seran per a tu i per als teus fills amb tu, com un estatut perpetu, tal com Jahvè
ha manat».

Oblit d'una institució.— [16] Moisès va buscar el boc del sacrifici pel pecat, i
l'havien cremat. Aleshores s'irrità contra Eleazar i Itamar, els dos fills supervivents
d'Aharon, i els digué: [17] «¿Per què no heu menjat al lloc sant la víctima del sacrifici pel
pecat? És una cosa santíssima que us havien donat perquè portéssiu la falta de la
comunitat, perquè expiéssiu per ells davant de Jahvè. [18] La sang no ha estat duta a
l'interior del santuari, tal com havia manat». [19] Llavors Aharon va dir a Moisès «Mira,
avui han ofert el seu sacrifici pel pecat i el seu holocaust davant de Jahvè, i m'ha passat
això. Si avui hagués menjat del sacrifici pel pecat, ¿hauria plagut a Jahvè?» [20] Moisès ho
escoltà, i li semblà bé.

Lleis sobre la puresa per al culte (Lv. 11,1-16,34)[158]

11 Llei sobre els animals purs i impurs. [1] Jahvè va dir a Moisès i a Aharon: [2]
«Parlen als israelites i digueu-los: Aquests són els animals que podreu menjar d'entre
tots els quadrúpedes: [3] tot quadrúpede que té la peülla partida, esqueixada en dos unglots
i que remuga. [4] Però, d'entre els remugants o que tenen la peülla partida, no menjareu
aquests: el camell, perquè tot i que és remugant, no té la peülla partida; el tindreu per
impur. [5] Tampoc l'írax, perquè, tot i que és —207→ remugant, no té la peülla partida;
el tindreu per impur. [6] Ni la llebre, perquè, tot i que és remugant, no té la peülla partida;
la tindreu per impura. [7] Ni el porc, perquè, tot i que té la peülla partida, esqueixada en
dos unglots, no és remugant; el tindreu per impur. [8] No menjareu la seva carn ni tocareu
els seus cadàvers; els tindreu per impurs.

Animals aquàtics.— [9] D'entre tots els animals que viuen a l'aigua, podreu menjar
aquests: tots els que viuen a l'aigua, mars o rius, i tenen aletes i escates. [10] Però tots els
que no tinguin aletes ni escates, en els mars o en els rius, d'entre tots els que belluguen a
les aigües, com d'entre tots els éssers vivents que hi ha a les aigües, els tindreu per
abominables; [11] no menjareu la seva carn i avorrireu els seus cadàvers. [12] Tot allò que viu
a l'aigua i no té aletes ni escates, ho tindreu per cosa abominable.

Ocells.— [13] D'entre els ocells, avorrireu tots aquests; no en menjareu, són una cosa
abominable: l'àguila, l'ossífrag, l'astor, [14] el milà, el falcó i els de la seva espècie, [15] totes
les espècies de corb, [16] l'estruç, el mussol, la gavina, l'esparver i els de la seva espècie, [17]
el duc, el corb marí, l'ibis, [18] el cigne, el pelicà, el voltor, [19] la cigonya, la garsa i els de la
seva espècie, la puput i el rat-penat.

Insectes.— [20] Totes les bestioles alades i que caminen sobre quatre potes, les
tindreu per una cosa abominable. [21] D'entre totes elles, només podreu menjar les que, a
més de les potes, tenen cames per a saltar-hi per terra. [22] D'entre elles, doncs, podreu
menjar aquestes: les diverses espècies de llagosta i de llagosta solam, hargol i hagab. [23]
Però totes les bestioletes alades que tinguin quatre potes, les tindreu per una cosa
abominable.

Contacte amb el cadàver d'un animal impur.— [24] Amb aquests animals us
contaminareu: qui toqui els seus cadàvers quedarà impur fins al vespre, [25] i tothom qui
porti cap dels seus cadàvers es rentarà els vestits i quedarà impur fins al —
208→ vespre. [26] Tot quadrúpede que té la peülla partida, però no esqueixada, i que no

és remugant, el tindreu per impur; tothom qui el toqui serà impur. [27] Entre tots els animals que caminen sobre quatre potes, tots els que caminen de grapes els tindreu per impurs; tothom qui toqui els seus cadàvers quedarà impur fins al vespre. [28] Qui porti el seu cadàver es rentarà els vestits i quedarà impur fins al vespre. Els tindreu per impurs.

[29] Aquestes són, d'entre les bestioles que s'arrosseguen per terra, les que tindreu per més impures: la mostela, la rata, les diverses especies de llangardaix, [30] la musaranya, el camaleó, la salamandra, la tortuga i el talp. [31] Aquests són d'entre tots els rèptils els que tindreu per més impurs; tothom qui els toqui, un cop morts, quedarà impur fins al vespre. [32] Qualsevol objecte damunt el qual caigui cap d'ells, un cop mort, serà impur, sigui un atuell de fusta, vestit, pell, sac o qualsevol estri amb què es fa alguna cosa. Serà passat per l'aigua i quedarà impur fins al vespre; aleshores serà pur. [33] Tot atuell de terrissa dins el qual caigui cap d'ells, el trencareu; tot allò que conté és impur. [34] Tot aliment que un menja, si hi ha caigut aigua al damunt, serà impur; qualsevol líquid potable serà impur dins qualsevol atuell. [35] Qualsevol objecte damunt el qual caigui cap dels seus cadàvers serà impur; sigui forn o fogó, serà destruït. Són impurs i per tals els tindreu. [36] Només fonts, cisternes i dipòsits d'aigua quedaran purs; però el qui tocarà els seus cadàvers serà impur. [37] Si cap dels seus cadàvers cau sobre una llavor destinada a la sembra, serà pura. [38] Però, si ha caigut aigua sobre la llavor i al damunt hi cau algun dels seus cadàvers, la tindreu per impura. [39] Si es mor cap dels animals que us serveix d'aliment, el qui toqui el seu cadàver quedarà impur fins al vespre. [40] El qui mengi del seu cadàver es rentarà els vestits i quedarà impur fins al vespre; també el qui porti el seu cadàver es rentarà els vestits i quedarà impur fins al vespre.

Epíleg. Observacions finals.— [41] Tota bestiola que —209→ s'arrossega per terra és una cosa abominable, no en menjareu. [42] Tot el que s'arrossega de ventre a terra i tot el que camina sobre quatre o més potes d'entre totes les bestioles que belluguen per terra, no en menjareu, perquè és una cosa abominable. [43] No us feu abominables amb cap bestiola que s'arrossega, no les toqueu, que quedaríeu contaminats. [44] Perquè jo, Jahvè, sóc el vostre Déu. Santifiqueu-vos, doncs, i sigueu sants, que jo sóc sant. No us contamineu, doncs, amb qualsevol bestiola que s'arrossega per terra. [45] Perquè jo, Jahvè, sóc el qui us va fer sortir d'Egipte a fi de ser el vostre Déu i a fi que fóssiu sants, perquè jo sóc sant.

Conclusió.— [46] Aquesta és la llei sobre els quadrúpedes, els ocells, tot ésser vivent que es mou dins l'aigua i tot ésser que s'arrossega per terra, [47] per tal de distingir entre el que és impur i el que és pur, entre l'animal comestible i el que no ho és».

12 Llei sobre la partera[159] **.** [1] Jahvè va dir a Moisès: [2] «Parla així als israelites: Si una dona embarassada té un fill, serà impura set dies, com és impura el temps de la regla. [3] El dia vuitè, circumcidaran el prepuci del nen. [4] I durant trenta-tres dies es quedarà encara a casa a purificar-se de la seva sang. No tocarà res de sagrat ni anirà al santuari, fins que compleixi els dies de la seva purificació. [5] Si té una filla, serà impura dues setmanes, com durant la regla, i es quedarà encara a casa seixanta-sis dies a purificar-se de la seva sang.

[6] Quan compleixi els dies de la seva purificació per un fill o una filla, portarà al sacerdot, a l'entrada de la tenda de l'oracle, un anyell d'un any en holocaust i un colomí o una tórtora en sacrifici pel pecat. [7] El sacerdot l'oferirà davant de Jahvè i farà expiació per ella; així serà purificada del seu fluix de sang. Aquesta és la llei sobre la qui té un

fill o una filla. [8] Si no està al seu abast d'adquirir un anyell, prendrà dues tórtores o dos colomins, l'un per a l'holocaust i l'altre per al sacrifici pel pecat, el sacerdot farà expiació per ella, i serà purificada».

—210→

13 Lleis sobre la lepra. [1] Jahvè va dir a Moisès i a Aharon: [2] «Si a algú li surt a la pell cap tumor, erupció o taca que tingui l'aspecte d'una nafra de lepra a la pell, serà conduït al sacerdot Aharon o a algun dels seus fills sacerdots. [3] El sacerdot examinarà la nafra de la pell; si el pèl de la nafra s'ha tornat blanc i la nafra es veu més enfonsada que la pell, es tracta d'un cas de lepra. Un cop comprovat, el sacerdot el declararà impur. [4] Però, si a la pell hi ha una taca blanca, sense que es vegi més enfonsada que la pell, i el pèl no s'ha tornat blanc, el sacerdot segrestarà el malalt durant set dies. [5] El setè dia, l'examinarà. Si la nafra ha quedat estacionària en el seu aspecte, sense estendre's per la pell, el sacerdot el tornarà a segrestar durant set dies. [6] El setè dia, el tornarà a examinar. Si la nafra s'ha marcit i no s'ha escampat per la pell, el sacerdot el declararà pur: es tracta d'una erupció. Que es renti la roba, i serà pur. [7] Però, si, després d'haver-se presentat al sacerdot per a la seva purificació, l'erupció s'estenia per la pell, es tornarà a presentar al sacerdot. [8] Aquest l'examinarà i, si l'erupció s'ha estès per la pell, el declararà impur: es tracta de lepra.

Lepra inveterada.— [9] Si a un home li surt una nafra de lepra, serà conduït al sacerdot. [10] Aquest l'examinarà i, si a la pell hi ha un tumor blanquinós que ha esblanqueït el pèl, amb nafra viva, [11] es tracta de lepra inveterada a la pell. El sacerdot el declararà impur; no el segrestarà, perquè és impur. [12] Però, si la lepra s'escampa per la pell i cobreix de cap a peus tota la pell en tot lloc visible al sacerdot, [13] aquest l'examinarà i, si la lepra li ha cobert tot el cos, declararà pur el malalt. Com que tot s'haurà tornat blanc, és pur. [14] Però, així que hi aparegui carn viva, serà impur. [15] Quan el sacerdot, vegi carn viva, el declararà impur. La carn viva és impura, és lepra. [16] Però, si la carn viva es torna blanca, anirà a trobar el sacerdot. [17] Aquest l'examinarà i, si la nafra s'ha tornat blanca, declararà pur el malalt: és pur.

Úlcera.— [18] Si un home té a la pell una úlcera que —211→ s'ha guarit, [19] però al lloc de l'úlcera hi ha un tumor blanquinós o una taca d'un blanc vermellós, es presentarà al sacerdot. [20] Aquest l'examinarà i, si es veu més enfonsada que la pell i el seu pèl s'ha tornat blanc, el declararà impur. Es tracta d'un cas de lepra que ha germinat a l'úlcera. [21] Però, si el sacerdot l'examina, i no hi ha pèls blancs ni la nafra està més enfonsada que la pell, sinó esmorteïda, el segrestarà set dies. [22] Si s'ha estès per la pell, el sacerdot el declararà impur: és lepra. [23] Però, si la taca resta estacionària, sense estendre's, és la cicatriu de l'úlcera; el sacerdot el declararà pur.

Cremada.— [24] Si algú té a la pell una cremada de foc i la vivor de la cremada li fa una taca de color blanc vermellós o blanquinosa, [25] el sacerdot l'examinarà. Si el pèl s'ha tornat blanc a la taca i aquesta apareix més enfonsada que la pell, és lepra que ha germinat a la cremada. El sacerdot el declararà impur: és un cas de lepra. [26] Però, si el sacerdot l'examina, i no hi ha pèl blanc a la taca, ni és més enfonsada que la pell, el segrestarà set dies. [27] El sacerdot l'examinarà el setè dia i, si s'ha estès per la pell, el declararà impur: és un cas de lepra. [28] Però, si la taca resta estacionària, sense estendre's per la pell i esmorteïda, és una crosta de la cremada; el sacerdot el declararà pur, perquè és una cicatriu de la cremada.

Malalties del cabell.— [29] Si un home o una dona té una nafra al cap o a la barba, [30] el sacerdot examinarà la nafra i, si apareix més enfonsada que la pell i s'hi troba pèl grogós i fi, el declararà impur; és tinya, és lepra del cap o de la barba. [31] Però, si el sacerdot examina la tinya i no apareix més enfonsada que la pell ni hi ha pèl negre, segrestarà set dies el tinyós. [32] El setè dia, el sacerdot examinarà la nafra i, si la tinya no s'ha estès, ni hi ha pèl groc, ni la tinya està més enfonsada que la pell, [33] es raparà, deixant de rapar, però, la part tinyosa, i el sacerdot el segrestarà set dies més. [34] El sacerdot l'examinarà, el setè dia i, si la tinya no s'ha estès per la pell ni està més enfonsada que la pell, el declararà pur. Que es renti la —212→ roba, i serà pur. [35] Però, si després d'haver estat declarat pur la tinya s'estén per la pell, [36] el sacerdot l'examinarà i, si la tinya s'ha estès per la pell, no buscarà pèl groc: és impur. [37] Però, si la tinya ha quedat estacionària i ha sortit pèl negre, la tinya està guarida; és pur, i el sacerdot el declararà pur.

Exantema.— [38] Si un home o una dona té a la pell moltes taques blanques, [39] el sacerdot l'examinarà i, si les taques de la pell són d'un blanc esllanguit, es tracta d'exantema que ha sortit a la pell: és pur.

Calvície.— [40] Si un home es torna calb pel darrera, és calvície del crani, és pur. [41] Si es torna, calb pel cantó del front, és calvície de front, és pur. [42] Però, si al crani o al front té una taca blanca-vermellosa, és lepra que li surt al crani o al front. [43] El sacerdot l'examinarà, i, si té al crani o al front una crosta blanca-vermellosa, semblant a la lepra de la pell, [44] és un leprós, és impur. El sacerdot el declararà impur, té lepra al cap.

Prescripcions sobre els leprosos.— [45] El leprós que pateix aquest mal anirà amb els vestits esquinçats i escabellat, es taparà fins al bigoti i cridarà: «Impur, impur!» [46] Mentre li dure el mal, serà tingut per impur, és impur. Es quedarà tot sol i viurà fora del campament.

Lepra a la roba.— [47] Quan una roba tingui lepra, sigui roba de llana o de lli, [48] a l'ordit o a la trama del lli o de la llana, o bé en una pell o en qualsevol objecte de pell, [49] si a la roba, a la pell, a l'ordit, a la trama o a qualsevol objecte de pell hi ha una taca verdosa o vermellosa, es tracta de lepra, i ha de ser mostrada al sacerdot. [50] El sacerdot examinarà el mal i segrestarà l'objecte set dies. [51] El setè dia, examinarà el mal i, si s'ha estès per la roba, l'ordit, la trama o la pell, qualsevol que sigui l'ús per al qual ha estat feta la pell, es tracta de lepra corrosiva: és impura. [52] Cremaran la roba, l'ordit, la trama de llana o de lli, o qualsevol objecte de pell on hi hagi el mal, ja que es tracta de lepra corrosiva i ha de ser cremat al foc. [53] Si el sacerdot l'examina, i —213→ el mal no s'ha estès per la roba, l'ordit, la trama o qualsevol objecte de pell, [54] el sacerdot manarà de rentar el lloc on hi ha el mal i tornarà a segrestar l'objecte set dies més. [55] Un cop rentat, el sacerdot examinarà el mal i, si no ha canviat d'aspecte ni tampoc s'ha estès, és impur, i el cremaràs al foc: hi ha corrosió al dret i al revers. [56] Però, si el sacerdot l'examina, i el mal s'ha marcit, després de rentat, l'esquinçarà de la roba, de la pell, de l'ordit o de la trama. [57] Però, si apareix encara a la roba, a l'ordit, a la trama o a qualsevol objecte de pell, cremaràs la part afectada. [58] En canvi, la roba, l'ordit, la trama o qualsevol objecte de pell que hauràs rentat i n'haurà desaparegut el mal, serà rentat una altra vegada i serà pur.

[59] Aquesta és la llei sobre la lepra en una roba de llana o de lli, un ordit, una trama o qualsevol objecte de pell per a declarar-ho pur o impur».

14 Purificació legal dels leprosos.— [1] Jahvè va dir a Moisès: [2] «Aquesta serà la
llei del leprós, el dia de la seva purificació: El duran al sacerdot, [3] i el sacerdot sortirà
fora del campament i l'examinarà. Si la lepra està guarida, [4] ordenarà que prenguin per al
qui s'ha de purificar dos ocells vius, purs, una branca de cedre, carmesí i hisop. [5]
Després manarà que degollin un dels ocells dins un atuell de terrissa damunt d'aigua
corrent. [6] Quant a l'ocell viu, el prendrà juntament amb la branca de cedre, el carmesí i
l'hisop i ho mullarà tot amb l'ocell viu dins la sang de l'ocell degollat damunt l'aigua
viva. [7] Aleshores aspergirà set vegades sobre el qui s'ha de purificar de la lepra i, després
d'haver-lo declarat pur, deixarà anar al camp l'ocell viu. [8] Aquell qui es purifica es
rentarà la roba, s'afaitarà tots els pèls, es rentarà amb aigua, i serà pur. Després entrarà
al campament, però es quedarà set dies fora de la seva tenda. [9] El setè dia, es tornarà a
afaitar tots els pèls: cabells, barba, celles; s'afaitarà tots els pèls. Després es rentarà la
roba, es banyarà amb aigua i serà pur.

[10] El vuitè dia prendrà dos anyells sense tara, una anyella —214→ d'un any, sense
tara, tres desenes parts de flor de farina pastada amb oli, com a oblació, i un log[160] d'oli.
[11] El sacerdot que fa la purificació col·locarà l'home que es purifica i aquestes coses
davant de Jahvè, a l'entrada de la tenda de l'oracle. [12] Després el sacerdot prendrà
l'anyell, que ha d'oferir en sacrifici pel delicte, i el log d'oli, i farà el balanceig com a
ofrena davant de Jahvè. [13] Degollaran l'anyell al lloc on degollen la víctima del sacrifici
pel pecat i l'holocaust, al lloc sant; perquè de la mateixa manera que el sacrifici pel
pecat, el sacrifici pel delicte pertoca al sacerdot: és una cosa santíssima. [14] Acabat, el
sacerdot prendrà sang del sacrifici pel delicte i en posarà al lòbul de l'orella dreta del qui
es purifica, al polze de la mà dreta i al dit gros del peu dret. [15] Prendrà després part del
log d'oli i se'l vessarà sobre el palmell esquerre. [16] Mullarà el dit dret dins l'oli de sobre
el palmell esquerre, i amb l'oli del dit aspergirà set vegades davant de Jahvè. [17] De la
resta de l'oli de sobre el seu palmell, el sacerdot en posarà al lòbul de l'orella dreta del
qui es purifica, al polze de la mà dreta i al dit gros del peu dret, damunt el lloc de la
sang del sacrifici pel delicte. [18] La resta de l'oli de sobre el palmell, la vessarà sobre el
cap del qui es purifica, i farà expiació per ell davant de Jahvè. [19] Acabat, el sacerdot
oferirà el sacrifici pel pecat i farà expiació pel qui es purifica, per la seva impuresa, i a
la fi degollarà l'holocaust. [20] Oferirà aquest holocaust i l'oblació a l'altar i farà expiació
per ell; aleshores serà pur.

[21] Si és pobre i no disposa de mitjans, que prengui un anyell en sacrifici pel delicte
per a la presentació, a fi de fer expiació per ell; una desena part de flor de farina pastada
amb oli per a l'oblació, i un log d'oli. [22] A més, dues tórtores o dos colomins, segons les
seves possibilitats; l'un serà per al sacrifici pel pecat i l'altre per a l'holocaust. [23] El vuitè
dia, ho durà al sacerdot per a la seva purificació a l'entrada de la tenda de l'oracle,
davant de Jahvè. [24] Aleshores el sacerdot prendrà l'anyell del sacrifici pel delicte i el log
d'oli i farà el balanceig com a ofrena davant de Jahvè. [25] Després degollarà l'anyell del
sacrifici —215→ pel delicte, en prendrà sang i en posarà al lòbul de l'orella dreta del
qui es purifica, al polze de la mà dreta i al dit gros del peu dret. [26] Acabat, el sacerdot es
vessarà oli sobre el palmell esquerre [27] i amb el dit dret aspergirà amb l'oli de sobre el
palmell esquerre set vegades davant de Jahvè. [28] Després, el sacerdot posarà oli al lòbul
de l'orella dreta del qui es purifica, al polze de la mà dreta i al dit gros del peu dret,
damunt el lloc de la sang del sacrifici pel delicte. [29] La resta de l'oli de sobre el palmell
del sacerdot, la vessarà sobre el cap del qui es purifica, a fi de fer expiació damunt d'ell
davant de Jahvè. [30] De les tórtores o dels colomins que hauran estat al seu abast, n'oferirà
l'un [31] en sacrifici pel pecat i l'altre en holocaust, a més de l'oblació; i el sacerdot farà

expiació pel qui es purifica davant de Jahvè. [32] Aquesta és la llei sobre el qui té lepra i no disposa d'allò que cal per a la seva purificació».

Lepra de les cases.— [33] Jahvè va dir a Moisès i a Aharon: [34] «Quan entrareu al país de Canaan, que jo us donaré en possessió, si jo ataco de lepra alguna casa del país de la vostra possessió, [35] l'amo de la casa anirà a indicar-ho al sacerdot i li dirà: «He observat com lepra a casa». [36] El sacerdot manarà que buidin la casa abans que ell hi entri per examinar el mal, a fi que no es torni impur tot allò que hi ha a la casa. Després d'això, entrarà a examinar la casa. [37] Si, en examinar el mal, a les parets de la casa hi ha com uns clotets verdosos o rogencs enfonsats a la paret, [38] el sacerdot sortirà de la casa, a la porta, i la tancarà set dies. [39] El setè dia, tornarà i l'examinarà i, si el mal s'ha estès per les parets de la casa, [40] manarà que arrenquin les pedres on hi ha el mal i que les llencin fora de la població en un lloc impur. [41] Després rascaran la casa per dins tot al voltant del lloc on hi ha el mal, i el morter que hauran rascat, el llençaran fora de la població, en un lloc impur. [42] Prendran d'altres pedres per col·locar-les al lloc de les primeres, i un altre morter per arrebossar la casa. [43] Però, si el mal torna a sortir a la casa després —216→ d'arrencar les pedres, de rascar-la i d'arrebossar-la, [44] el sacerdot vindrà a examinar-la; si el mal s'hi ha estès, és lepra corrosiva a la casa: és impura. [45] Aleshores enderrocaran la casa, les pedres, el fustam i tot el morter i ho transportaran fora de la ciutat, en un lloc impur.

[46] Qualsevol qui entrarà a la casa durant els dies que ha estat tancada serà impur fins al vespre. [47] Qui dormirà a la casa es rentarà la roba. Així mateix es rentarà la roba qui menjarà a la casa. [48] Però, si el sacerdot anava a examinar-la, i després d'arrebossar la casa, el mal no s'hi ha estès, el sacerdot declararà pura la casa, ja que el mal ha desaparegut.

[49] Llavors, per purificar la casa, prendran dos ocells, una branca de cedre, carmesí i hisop. [50] Degollarà un dels ocells dins un atuell de terrissa, damunt d'aigua corrent. [51] Després prendrà la branca de cedre, l'hisop, el carmesí i l'ocell viu, i ho mullarà tot dins la sang de l'ocell degollat i dins l'aigua corrent, i aspergirà la casa set vegades. [52] Un cop purificada la casa amb la sang de l'ocell, amb l'aigua corrent, amb l'ocell viu, amb la branca de cedre, amb l'hisop i amb el carmesí, [53] deixarà anar l'ocell viu fora de la població, al camp. Així farà expiació per la casa, i serà pura.

[54] Aquesta és la llei sobre tot mal de lepra i de tinya, [55] la lepra de la roba i de les cases, [56] els tumors, les erupcions i les taques; a fi d'ensenyar quan una cosa és impura o és pura. Aquesta és la llei sobre la lepra».

15 Impureses sexuals de l'home.[161] — [1] Jahvè va dir a Moisès i a Aharon: [2] «Parleu als israelites i digueu-los: Si un home té un escolament del seu cos, aquest escolament és impur. [3] En això consisteix la seua impuresa per raó de l'escolament: que el seu cos deixi escapar l'escolament o que el retingui, és impur; tot el temps del seu escolament o tot el temps que el retingui, perdura la seva impuresa. [4] Tot llit on jaurà el qui té escolament serà impur. [5] Qui tocarà el seu llit es rentarà la roba, es banyarà amb aigua i quedarà impur fins al vespre. [6] Qui s'asseurà sobre el moble on s'haurà assegut el qui té escolament, es rentarà la roba, —217→ es banyarà amb aigua i quedarà impur fins al vespre. [7] Qui tocarà el cos del qui té escolament es rentarà la roba, es banyarà amb aigua i quedarà impur fins al vespre. [8] Si aquell qui té escolament escup a un home pur, aquest es rentarà la roba, es banyarà amb aigua i quedarà impur fins al vespre. [9]

Tota sella sobre la qual cavalqui el qui té escolament serà impura. [10] Qui tocarà qualsevol cosa que estigui sota d'ell quedarà impur fins al vespre, i qui la portarà es rentarà la roba, es banyarà amb aigua i quedarà impur fins al vespre. [11] Aquell qui serà tocat pel qui té escolament sense haver-se rentat amb aigua les mans, es rentarà la roba, es banyarà amb aigua i quedarà impur fins al vespre. [12] L'atuell de terrissa que toqui el qui té escolament serà trencat, i tot aquell de fusta serà rentat amb aigua. [13] Si el qui té escolament se'n purifica, comptarà set dies per a la seva purificació; després es rentarà la roba, es banyarà el cos amb aigua corrent, i serà pur. [14] El vuitè dia, es procurarà dues tórtores o dos colomins, anirà davant de Jahvè, a l'entrada de la tenda de l'oracle, i els donarà al sacerdot. [15] Aquest els prepararà, l'un en sacrifici pel pecat i l'altre en holocaust. Acabat, el sacerdot farà expiació per ell del seu escolament, davant de Jahvè.

[16] Si un home té una pèrdua seminal, es banyarà amb aigua tot el cos, i quedarà impur fins al vespre. [17] Tota roba i tota pell damunt la qual hi hagi hagut cap vessament seminal seran rentats amb aigua i quedaran impurs fins al vespre.

Impureses sexuals de la dona.— [18] Si una dona jeu amb un home, amb vessament seminal, es banyaran tots dos amb aigua i quedaran impurs fins al vespre.

[19] Quan una dona tingui la menstruació, escolament de sang del seu cos, es quedarà tota sola durant set dies, i tothom qui la tocarà quedarà impur fins al vespre. [20] Tot llit on jaurà durant la menstruació serà impur, i tot moble on seurà quedarà impur. [21] Tothom qui tocarà el seu llit es rentarà la roba, es banyarà amb aigua i quedarà impur fins al vespre. [22] Tothom qui tocarà qualsevol moble on ella s'assegui es rentarà —218→ la roba, es banyarà amb aigua i quedarà impur fins al vespre. [23] Si hi ha cap objecte sobre el llit o sobre el moble on ella s'asseu, qui el tocarà quedarà impur fins al vespre. [24] Si un home jeu amb ella, la seva menstruació el contaminarà, i quedarà impur durant set dies, i qualsevol llit on jegui serà impur.

[25] Quan una dona tingui pèrdues de sang molts dies fora del temps de la menstruació, o passat el seu període, quedarà impura tot aquest temps, com els dies de la menstruació: és impura. [26] Tot llit on jegui durant tot el temps de les seves pèrdues serà per a ella com el llit on ha tingut la menstruació. I tot moble on s'assegui serà impur, com la impuresa de la seva menstruació. [27] Tothom qui els tocarà serà impur, es rentarà la roba, es banyarà amb aigua i quedarà impur fins al vespre.

[28] Quan es purifiqui de les seves pèrdues, comptarà set dies i després serà pura. [29] El vuitè dia, es procurarà dues tórtores o dos colomins i els durà al sacerdot, a l'entrada de la tenda de l'oracle. [30] De l'un, el sacerdot en farà un sacrifici pel pecat, i de l'altre, un holocaust. El sacerdot farà expiació per ella de la impuresa de les seves pèrdues davant de Jahvè.

[31] Així allunyareu els israelites de la seva impuresa, per tal que no morin a causa d'ella, maculant el meu tabernacle que es enmig d'ells. [32] Aquesta és la llei del qui té escolament, d'aquell qui té pèrdues seminals amb les quals es fa impur, [33] de la qui té la menstruació, del qui té cap escolament, sigui home o dona, i de l'home que jeu amb una dona impura».

16 Llei sobre el gran dia de l'expiació.— [1] Jahvè parlà a Moisès després de la mort dels dos fills d'Aharon, que van morir en acostar-se davant de Jahvè. [2] Jahvè,

doncs, va dir a Moisès: «Digues al teu germà Aharon que no entri mai al santuari
darrera el vel, davant el propiciatori de damunt l'arca, a fi que no mori, perquè jo sóc
present dins un núvol, damunt el propiciatori.

3 Aharon entrarà així al santuari: amb un vedell per al sacrifici pel pecat i un moltó
per a l'holocaust. 4 Es —219→ revestirà una túnica sagrada de lli, es posarà femorals
de lli, se cenyirà amb un cenyidor de lli i s'enrotllarà al cap un turbant de lli. Són vestits
sagrats; es banyarà amb aigua i se'ls posarà.

5 Prendrà dos bocs de la comunitat dels israelites per al sacrifici pel pecat, i un
moltó per a l'holocaust. 6 Aharon oferirà el seu vedell en sacrifici pel pecat, per tal de fer
expiació per ells i per la seva casa. 7 Després prendrà els dos bocs i els farà estar davant
de Jahvè, a l'entrada de la tenda de l'oracle. 8 Sortejarà els dos bocs: una sort per a Jahvè
i l'altra per a Azazel[162] . 9 Acabat, Aharon oferirà el boc al qual haurà tocat la sort per a
Jahvè i en farà un sacrifici pel pecat. 10 El boc al qual haurà tocat la sort per a Azazel
serà posat viu davant de Jahvè, per tal de fer expiació damunt d'ell i aviar-lo a Azazel, al
desert.

11 Aharon, doncs, oferirà el seu vedell en sacrifici pel pecat, per tal de fer expiació
per ell i per casa seva, i el degollarà. 12 Prendrà després el braser ple de brases de foc de
damunt l'altar de davant de Jahvè, amb dos grapats plens de perfums aromàtics en pols, i
ho portarà darrera el vel. 13 Tirarà el perfum damunt el foc, davant de Jahvè, a fi que el
núvol d'encens cobreixi el propiciatori de damunt el testimoniatge, i no morí. 14 Prendrà
sang del vedell i amb el dit aspergirà damunt el propiciatori, pel davant, i amb el dit
aspergirà set vegades amb la sang davant el propiciatori. 15 Acabat, degollarà el boc del
sacrifici pel pecat per al poble i durà la seva sang darrera el vel, i farà amb la sang com
ha fet amb la sang del vedell: l'aspergirà damunt i davant el propiciatori, 16 i farà
expiació, damunt el santuari, de les impureses dels israelites, dels seus mancaments i de
tots els seus pecats. Igual farà a la tenda de l'oracle, que és amb ells enmig de les seves
impureses. 17 No hi haurà ningú a la tenda de l'oracle, quan ell entri a fer expiació per ell,
per casa seva i per tota la comunitat d'Israel. 18 Després anirà cap a l'altar que hi ha
davant de Jahvè i farà expiació damunt d'ell. Prendrà sang del vedell i sang del boc i en
posarà sobre els —220→ corns de l'altar, al voltant. 19 Amb el dit, aspergirà sang set
vegades damunt d'ell; així el purificarà i el santificarà de les impureses dels israelites.

20 Un cop acabada l'expiació del santuari, de la tenda de l'oracle i de l'altar, farà
acostar el boc viu. 21 Aharon li posarà les mans sobre el cap, confessarà damunt d'ell
totes les faltes dels israelites, tots els seus mancaments i tots els seus pecats, i els farà
passar damunt el cap del boc, que aviarà al desert per mitjà d'un home destinat a això. 22
Així el boc portarà damunt seu totes les seves faltes cap a una regió desolada, i el
deixaran anar lliure al desert.

23 Després Aharon anirà a la tenda de l'oracle, es traurà els vestits de lli que s'havia
posat en entrar al santuari i els hi deixarà. 24 Es banyarà amb aigua en un lloc sagrat, es
posarà els seus vestits, sortirà i farà el seu holocaust i l'holocaust del poble, i farà
expiació per ell i pel poble. 25 Farà fumejar també a l'altar el greix del sacrifici pel pecat.
26 El qui haurà aviat el boc a Azazel es rentarà la roba, es banyarà amb aigua i després
podrà entrar al campament. 27 El vedell i el boc del sacrifici pel pecat, la sang dels quals
haurà estat duta dins el santuari per fer expiació, els faran sortir fora del campament i

cremaran al foc la pell, la carn i la femta. [28] El qui els haurà cremats es rentarà la roba, es banyarà amb aigua i després podrà entrar al campament.

[29] Això serà per a vosaltres un estatut perpetu. El mes setè, el deu del mes, dejunareu i no fareu cap treball, tant el nadiu com el foraster que resideix enmig vostre. [30] Ja que aquest dia faran expiació per vosaltres a fi de purificar-vos; sereu purificats de tots els vostres pecats davant de Jahvè. [31] És un repòs absolut per a vosaltres, i heu de dejunar. És un estatut perpetu. [32] El sacerdot que hauran ungit i que haurà rebut la investidura per tal de fer de sacerdot en lloc del seu pare, farà expiació i es revestirà els vestits de lli, els vestits sagrats. [33] Purificarà el santuari sant, la tenda de l'oracle i l'altar. Farà expiació pels sacerdots i per tot el poble de la comunitat.

[34] Això serà per a vosaltres un estatut perpetu, per tal de fer expiació pels israelites —221→ de tots els seus pecats, una vegada l'any». I Aharon va fer tal com Jahvè havia manat a Moisès.

Llei de santedat (Lv. 17,1-26,46)[163]

17 Santedat en la vida social.— [1] Jahvè va dar a Moisès: [2] «Parla a Aharon, als seus fills i a tots els israelites i digue'ls: Això és el que Jahvè ha manat: [3] Qualsevol home de la casa d'Israel que degollarà un toro, una ovella o una cabra dins o fora del campament, [4] sense dur-lo a l'entrada de la tenda de l'oracle per fer-ne ofrena a Jahvè davant el seu tabernacle, a aquest home li serà imputada la sang: ha vessat sang. Per això, aquest home serà extirpat d'enmig del seu poble, [5] per tal que els israelites portin a Jahvè, a l'entrada de la tenda de l'oracle, al sacerdot, les víctimes que degollen al camp, i les degollin com a sacrificis de comunió per a Jahvè. [6] El sacerdot escamparà la sang damunt l'altar de Jahvè, a l'entrada de la tenda de l'oracle, i n'oferirà el greix en perfum suau a Jahvè. [7] I ja no oferiran més els seus sacrificis als sàtirs[164] darrera els quals es prostitueixen. Això serà per a ells un estatut perpetu en les seves generacions.

[8] També els diràs: Qualsevol home de la casa d'Israel o dels forasters que resideixen enmig vostre, si ofereix un holocaust o un altre sacrifici, [9] sense dur-lo a l'entrada de la tenda de l'oracle per oferir-lo a Jahvè, aquest home serà extirpat d'enmig del seu poble.

[10] Qualsevol home de la casa d'Israel o dels forasters que resideixen enmig vostre que menjarà sang, jo em giraré contra aquell qui menja sang i l'extirparé d'enmig del seu poble. [11] Perquè la vida de la carn és en la sang, i jo us l'he donada damunt l'altar, per tal de fer expiació per les vostres vides; ja que la sang fa expiació per mitjà de la vida. [12] Per això, he dit als israelites: Ningú de vosaltres no menjarà sang, i el foraster que resideix entre vosaltres tampoc no menjarà sang. [13] Qualsevol home d'entre els israelites, o d'entre els forasters que resideixen enmig vostre, que trobarà —222→ caça de pèl o de ploma que es pugui menjar, vessarà la seva sang i la colgarà amb terra. [14] Perquè la vida de tot animal és la seva sang, i per això he dit als israelites: No menjareu la sang de cap animal, perquè la vida de tot animal és la seva sang. Qui en menjarà serà extirpat.

15 I tothom, nadiu o foraster, que menjarà cap bèstia morta o trossejada, es rentarà la
roba, es banyarà amb aigua i serà impur fins al vespre. Llavors serà pur. 16 Si no es renta
la roba i no es banya, portarà la seva falta».

18 Lleis sobre abusos sexuals[165] **.—** 1 Jahvè va dir a Moisès: 2 «Parla als israelites
i digue'ls: Jo sóc Jahvè, el vostre Déu. 3 No fareu com fan al país de Canaan, on jo us
condueixo; no us comportareu segons les seves lleis. 4 Complireu els meus decrets,
observareu els meus estatuts i us comportareu segons ells. Jo sóc Jahvè, el vostre Déu. 5
Observareu, doncs, els meus estatuts i els meus decrets; si l'home els practica, hi trobarà
la vida. Jo sóc Jahvè.

6 Ningú de vosaltres no s'acostarà a la seva pròxima parenta per descobrir-ne la
nuesa[166] . Jo sóc Jahvè.

7 No descobriràs la nuesa del teu pare ni de la teva mare; és la teva mare, no
descobriràs la seva nuesa.

8 No descobriràs la nuesa de la dona del teu pare; és la nuesa del teu pare.

9 No descobriràs la nuesa de la teva germana, tant si és filla del teu pare com si és
filla de la teva mare, nascuda a casa o a fora; no descobriràs la seva nuesa.

10 No descobriràs la nuesa de la filla del teu fill o de la filla de la teva filla; no
descobriràs la seva nuesa, perquè són la teva nuesa.

11 No descobriràs la nuesa de la filla de la dona del teu pare, nascuda del teu pare; és
la teva germana, no descobriràs la seva nuesa.

12 No descobriràs la nuesa de la germana del teu pare; és carn del teu pare.

13 No descobriràs la nuesa de la germana de la teva mare; és carn de la teva mare.

14 No descobriràs la nuesa del germà del teu pare; no t'acostaràs a la seva dona, és
tia teva.

15 No descobriràs la nuesa de la teva nora; és la dona —223→ del teu fill, no
descobriràs la seva nuesa.

16 No descobriràs la nuesa de la teva cunyada; és la nuesa del teu germà.

17 No descobriràs la nuesa d'una dona i la de la seva filla. Tampoc no prendràs la
filla del seu fill ni la filla de la seva filla per descobrir-ne la nuesa; són carn teva, és una
impuresa.

18 No prendràs una dona juntament amb la seva germana, per fer-ne una segona
dona i descobrir-ne la nuesa, mentre aquella encara viu.

19 No t'acostaràs a una dona per descobrir-ne la nuesa, mentre sigui impura.

20 No dormiràs amb la dona del teu proïsme, que et contaminaries amb ella.

21 No donaràs els teus fills per fer-los passar a Móloc[167] , per tal de no profanar el nom del teu Déu. Jo sóc Jahvè.

22 No jauràs amb cap home com es jeu amb una dona; és una abominació.

23 No jauràs tampoc amb cap bèstia, perquè amb ella et contaminaries. Ni cap dona no s'oferirà a una bèstia per aparellar-se amb ella; és una immundícia.

24 No us contaminareu amb cap d'aquestes pràctiques; amb totes elles s'han contaminat els pobles que vaig expulsar de davant vostre. 25 El país s'ha contaminat, i jo he castigat la seva falta; per això, el país ha vomitat els seus habitants. 26 Vosaltres, doncs, observareu els meus estatuts i els meus decrets, i no fareu cap de totes aquestes abominacions, ni el nadiu, ni el foraster que resideix enmig vostre. 27 Perquè totes aquestes coses, la gent que habitava el país abans que vosaltres les ha comeses, i el país s'ha fet impur. 28 Que el país no us vomiti, si vosaltres el contamineu, de la mateixa manera que ha vomitat el poble que hi havia abans que vosaltres. 29 Qualsevol, doncs, que cometrà cap d'aquestes abominacions serà extirpat d'enmig del seu poble. 30 Observeu els meus preceptes i no poseu en pràctica cap dels estatuts abominables practicats abans de vosaltres, per tal que no us contamineu amb ells. Jo sóc Jahvè, el vostre Déu».

19 Diverses lleis morals i culturals.— 1 Jahvè va dir a Moisès: 2[168] «Parla a tota la comunitat dels israelites i digue'ls: Sigueu sants, —224→ perquè jo, Jahvè, el vostre Déu, sóc sant.

3 Tothom respectarà la mare i el pare, i observareu els meus dissabtes. Jo sóc Jahvè, el vostre Déu.

4 No us decantareu cap als ídols ni us fareu déus de fosa. Jo sóc Jahvè, el vostre Déu.

5 Quan immolareu un sacrifici de comunió a Jahvè, immoleu-lo de manera que sigui acceptat. 6 El dia que l'immoleu o l'endemà, us el menjareu; el que en restarà el tercer dia, ho cremareu al foc. 7 Si en menjàveu el tercer dia, fóra carronya, no seria acceptat. 8 El qui en menjarà portarà la seva falta, perquè haurà profanat una cosa santa de Jahvè; per això, serà extirpat d'enmig del seu poble.

9 Quan segueu la vostra terra, no arribaràs a segar fins a la partió del teu camp ni aplegaràs les espigolalles. 10 Tampoc no esgotimaràs la teva vinya ni aplegaràs els grans que n'hagin caigut. Els deixaràs al pobre i al foraster. Jo sóc Jahvè, el vostre Déu.

11 No robareu, ni mentireu, ni us enganyareu l'un a l'altre.

12 No jurareu en fals en nom meu, perquè profanaríeu el nom del vostre Déu. Jo sóc Jahvè.

13 No explotaràs el teu proïsme ni l'espoliaràs. No retindràs el jornal del treballador, de la nit fins l'endemà.

14 No insultaràs un sord ni faràs la traveta a un cec; temeràs el teu Déu. Jo sóc Jahvè.

15 No cometreu cap tort en un judici. Faràs cas del pobre i no afavoriràs el poderós. Judicaràs amb justícia el teu proïsme.

16 No aniràs murmurant entre els del teu poble ni et posaràs contra la sang del teu proïsme. Jo sóc Jahvè.

17 No tindràs odi al teu germà en el teu cor. Repta el teu proïsme perquè no t'hagis de carregar un pecat per causa d'ell. 18 No et venjaràs ni guardaràs rancúnia contra els fills del teu poble. Estimaràs el teu company com a tu mateix[169] . Jo sóc Jahvè.

19 Observareu els meus estatuts. No aparellaràs dues bèsties d'espècie diferent, no sembraràs el teu camp amb dues espècies diferents ni et posaràs un vestit de dues menes de teixit.

—225→

20 Si un home jeu amb una dona, i aquella és una esclava concubina d'un altre home, la qual no ha rescatat ni li ha donat llibertat, serà castigat; però no amb la mort, ja que ella no era lliure. 21 Pel seu pecat, oferirà a Jahvè, a l'entrada de la tenda de l'oracle, un moltó en sacrifici pel delicte. 22 El sacerdot, mitjançant el moltó del sacrifici pel delicte, farà expiació per ell davant de Jahvè pel pecat que ha comès; així, el pecat comès li serà perdonat.

23 Quan haureu entrat a la terra promesa i haureu plantat arbres fruiters, considerareu el seu fruit com si fos el seu prepuci. Durant tres anys seran per a vosaltres com incircumcisos: no en menjareu. 24 El quart any, tot el seu fruit serà consagrat amb lloances a Jahvè. 25 L'any cinquè, en menjareu tot el fruit, quan en feu tota la collita. Jo sóc Jahvè, el vostre Déu.

26 No menjareu res amb sang. No sereu endevinaires ni fetillers.

27 No us rapareu en cercle el costat del cap, ni t'afaitaràs el costat de la barba.

28 No us fareu incisions al cos per un mort, ni cap tatuatge[170] . Jo sóc Jahvè.

29 No profanaràs la teva filla prostituint-la, a fi que el país no es prostitueixi i s'ompli d'impuresa.

30 Observareu els meus dissabtes i venerareu el meu santuari. Jo sóc Jahvè.

31 No us decantareu als bruixots ni consultareu els endevins, que us contaminaríeu. Jo sóc Jahvè.

32 Davant d'uns cabells blancs t'alçaràs, faràs honor a l'ancià i temeràs el teu Déu. Jo sóc Jahvè.

33 Quan un foraster residirà amb tu al vostre país, no l'explotareu. 34 El foraster que
resideix entre vosaltres us serà com un dels vostres nadius, i l'estimaràs com a tu mateix,
ja que també vau ser forasters al país d'Egipte. Jo sóc Jahvè, el vostre Déu.

35 No fareu cap injustícia en un judici, ni en mida, ni en mesura. 36 Tindreu balances
justes, pesos exactes, efà exacte i hin exacte. Jo sóc Jahvè, el vostre Déu, que us vaig fer
sortir del país d'Egipte.

37 Observareu, doncs, tots els meus estatuts i decrets i els posareu en pràctica. Jo sóc
Jahvè».

—226→

20 Disposicions penals. 1 Jahvè va dir a Moisès: 2 «Diràs als israelites: Qualsevol
home d'entre els israelites o els forasters que resideixen a Israel que donarà fills seus a
Móloc, serà castigat de mort. La gent del país l'apedregarà. 3 Em giraré contra aquell
home i l'extirparé d'enmig del seu poble, perquè, donant fills seus a Móloc, haurà
contaminat el meu santuari i profanat el meu sant nom. 4 Si la gent del país fa els ulls
grossos sobre la conducta d'aquell home, havent donat els fills seus a Móloc i no
havent-lo fet morir, 5 em giraré contra aquell home i contra la seva família, i extirparé
d'enmig del seu poble, a ell i a tots els qui el segueixen per prostituir-se darrera
Móloc[171] .

6 Em giraré contra aquell qui s'adreçarà als bruixots i als endevinaires per prostituir-
se darrera d'ells, i l'extirparé d'enmig del seu poble. 7 Us santificareu, doncs, i sereu
sants, perquè jo sóc Jahvè el vostre Déu. 8 Observareu els meus preceptes i els posareu
en pràctica. Jo, Jahvè, sóc qui us santifico.

9 Qualsevol qui maleirà el pare o la mare serà castigat de mort. Ha maleït el pare o
la mare; que la seva sang recaigui damunt d'ell.

10 L'home que cometrà adulteri amb la dona del seu proïsme serà castigat de mort,
l'adúlter i l'adúltera.

11 L'home que jaurà amb la dona del seu pare ha descobert la nuesa del seu pare.
Tots dos seran castigats de mort; que la seva sang recaigui damunt d'ells.

12 L'home que jaurà amb la seva nora, tots dos seran castigats de mort. Han comès
una immundícia; que la seva sang recaigui damunt d'ells.

13 L'home que jaurà amb un altre home com es jeu amb una dona, tots dos han
comès una abominació. Seran castigats de mort; que la seva sang recaigui damunt d'ells.

14 L'home que prendrà una dona i la mare d'ella, és una immundícia. Seran cremats,
ell i elles, a fi que no hi hagi cap immundícia enmig vostre.

15 L'home que jaurà amb una bèstia serà castigat de mort, i matareu la bèstia. 16 La
dona que s'acostarà a una bèstia qualsevol per aparellar-se amb ella, matareu —
227→ la dona i la bèstia. Seran castigats de mort; que la seva sang recaigui damunt
d'ells.

17 L'home que prendrà la seva germana, filla del seu pare o de la seva mare, i veurà
la nuesa d'ella, i ella veurà la nuesa d'ell, és una vergonya; seran extirpats a la presència
del seu poble. Ha descobert la nuesa de la seva germana; portarà el pes de la seva falta.

18 L'home que jaurà amb una dona durant la seva menstruació i descobrirà la seva
nuesa, ha descobert la nuesa del seu fluix; per això, tots dos seran extirpats d'enmig del
seu poble.

19 No descobriràs la nuesa de la germana de la teva mare ni de la germana del teu
pare; seria descobrir la nuesa del seu cos. Portaran el pes de la seva falta.

20 L'home que jaurà amb la seva tia ha descobert la nuesa del seu oncle. Portaran el
pes de la seva falta, moriran sense fills.

21 L'home que prendrà la dona del seu germà, és una indecència. Ha descobert la
nuesa del seu germà; no tindran fills.

22 Observareu, doncs, tots els meus estatuts i tots els meus decrets i els posareu en
pràctica, per tal que no us vomiti el país on jo us duc perquè l'habiteu. 23 No us
comportareu segons els estatuts de la nació que jo expulsaré davant vostre, ja que han
practicat totes aquestes coses i em fan fàstic. 24 Per això, us he dit: Posseireu la seva
terra, jo us la donaré perquè la posseïu, una terra que regalima llet i mel. Jo sóc Jahvè, el
vostre Déu, que us he destriat dels altres pobles. 25 Destrieu, doncs, l'animal pur de
l'impur, l'ocell impur del pur, i no us contamineu amb cap bèstia, ni amb cap ocell, ni
amb res que es belluga a la terra, que jo us ho he fet destriar com a impur. 26 Sigueu-me
sants, que jo, Jahvè, sóc sant, i us he destriat dels altres pobles perquè fóssiu meus.

27 L'home o la dona que siguin bruixots o endevinaires, seran castigats de mort, els
apedregaran; que la seva sang recaigui damunt d'ells.»

21 Santedat dels sacerdots.— 1 Jahvè va dir a Moisès: «Parla als sacerdots, els
fills d'Aharon, i digue'ls: Ningú no es contaminarà per un mort dels —228→ del seu
poble, 2 llevat per un parent més pròxim: mare, pare, fill, filla, germà; 3 també per la seva
germana verge, pròxima parenta seva, que no hagi pres marit, podrà contaminar-se. 4
Com a marit, no es contaminarà entre els del seu poble; es profanaria.

5 No es raparan el cap, ni s'afaitaran la vora de la barba, ni es faran cap incisió al
cos. 6 Restaran consagrats al seu Déu i no profanaran el nom del seu Déu, ja que
ofereixen les combustions de Jahvè, el pa del seu Déu[172] ; per això, seran sants.

7 No prendran per muller cap prostituta ni cap desflorada, ni cap repudiada pel seu
marit, perquè el sacerdot és consagrat al seu Déu. 8 El consideraràs com a sant, ja que
ofereix el pa del teu Déu. Serà sant per a tu, ja que jo, Jahvè, sóc sant, jo que els
santifico. 9 La filla d'un sacerdot que es profana prostituint-se, profana el seu pare; serà
cremada.

10 El pontífex, més gran que els seus germans, sobre el cap del qual ha estat vessat
l'oli de la unció, i que ha rebut la investidura en revestir-se els ornamenta sagrats, no
s'escabellarà ni s'esquinçarà els vestits. 11 Tampoc no s'acostarà a cap mort ni es
contaminarà pel seu pare ni per la seva mare. 12 No sortirà del santuari ni profanarà el

santuari del seu Déu, ja que té damunt d'ell la consagració de l'oli de la unció del seu
Déu. Jo sóc Jahvè. [13] Prendrà per muller una dona encara verge. [14] No prendrà per muller
cap viuda, repudiada, desflorada o prostituta, sinó una verge d'entre les del seu poble, [15]
a fi de no profanar la seva posteritat enmig dels del seu poble; ja que sóc jo, Jahvè, que
el santifico».

[16] Jahvè va dir a Moisès: «Parla a Aharon i digue-li: [17] Cap dels teus descendents, de
qualsevol generació, que tingui un defecte, no s'acostarà a oferir el pa del seu Déu. [18] No
s'acostarà a cap home que tingui un defecte: cec, coix, mutilat, esguerrat, [19] amb el peu o
la mà fracturats, [20] geperut, raquític, guenyo, sarnós, herpètic o castrat. [21] Cap descendent
del sacerdot Aharon que tingui un defecte no s'acostarà a oferir les combustions de
Jahvè. Té un defecte, no s'acostarà a oferir el pa del seu Déu. [22] Podrà menjar del pa —
229→ del seu Déu, de les coses santíssimes i de les coses santes[173] , però no arribarà
fins al vel ni s'acostarà a l'altar; té un defecte, i no profanarà el meu santuari, ja que sóc
jo, Jahvè, que els santifico». [24] Moisès ho va dir a Aharon, als seus fills i a tots els
israelites.

22 Santedat en els menjars sagrats.— [1] Jahvè va dir a Moisès: [2] «Digues a
Aharon i als seus fills que s'allunyin de les coses santes que els israelites em consagren i
no profanin el meu sant nom. Jo sóc Jahvè. [3] Qualsevol descendent vostre, de qualsevol
generació, que s'acostarà en estat d'impuresa a les coses santes que els israelites
consagren a Jahvè, serà extirpat de la meva presència. Jo sóc Jahvè. [4] Qualsevol
descendent d'Aharon que tingui lepra o escolament no menjarà coses santes fins que es
purifiqui. Qui tocarà qualsevol impuresa de cadàver, o un home que hagi tingut pèrdues
seminals, [5] o que hagi tocat qualsevol rèptil que el contamini, o un altre home que hagi
contaminat per qualsevol impuresa seva, [6] quedarà contaminat fins al vespre, i no
menjarà de les coses santes fins després d'haver-se banyat amb aigua. [7] Un cop post el
sol, serà pur, i després menjarà de les coses santes, ja que és el seu pa. [8] No menjarà cap
bèstia morta o trossejada, perquè es contaminaria. Jo sóc Jahvè. [9] Observaran el meu
manament, perquè no es carreguin un pecat a causa d'això i morin, si profanen les coses
santes. Jo sóc Jahvè, que els santifico.

[10] Cap estrany no menjarà una cosa santa. Ni l'hoste d'un sacerdot ni el jornaler no
menjaran una cosa santa. [11] Si el sacerdot adquireix un esclau amb diners, aquest en
podrà menjar, com també els nascuts a casa seva menjaran del seu pa. [12] La filla del
sacerdot, si és casada amb un estrany, no podrà menjar de les ofrenes de les coses
santes. [13] La filla del sacerdot, si és viuda o repudiada, o no té descendència i ha tornat a
casa del seu pare com a la seva joventut, menjarà del pa del seu pare; però cap estrany
no en menjarà. [14] Si algú per inadvertència menja una cosa santa, hi afegirà una cinquena
part i tornarà la cosa santa al sacerdot. [15] No —230→ profanaran les coses santes dels
israelites que han ofert com a contribució a Jahvè; [16] no els carregaran amb una falta
culpable, menjant les coses santes, ja que jo sóc Jahvè, que els santifico».

[17] Jahvè va dir a Moisès: [18] «Parla a Aharon, als seus fills i a tots els israelites, i
digue'ls: Qualsevol home de la casa d'Israel o d'entre els forasters d'Israel que, en virtut
d'un vot o d'un do voluntari, vulgui fer una ofrena a Jahvè en holocaust, [19] perquè sigui
acceptada, l'oferireu sense tara, mascle, toro, moltó o cabrit. [20] Tot el que tingui una tara,
no l'oferireu, perquè no us seria acceptat. [21] Si algú, en compliment d'un vot o com un do
voluntari, ofereix a Jahvè un sacrifici de comunió d'entre el bestiar gros o menut, perquè
sigui acceptat, haurà de ser perfecte, sense cap tara. [22] No oferireu a Jahvè cap bèstia

cega, esguerrada, mutilada, nafrada, sarnosa o herpètica, ni en fareu combustions per a Jahvè damunt l'altar. [23] Podràs fer un do voluntari d'un cap del bestiar gros o menut, de membres massa llargs o massa curts, però no serà acceptat com a vot. [24] No oferireu a Jahvè cap animal amb els testicles masegats, aixafats, trencats o tallats; no ho féssiu pas al vostre país. [25] Ni de mans d'un estranger no n'oferireu cap d'aquests com a pa del vostre Déu, perquè estan mutilats, tenen una tara; no us serien acceptats».

[26] Jahvè va dir a Moisès [27] «Quan neixi un vedell, un anyell o un cabrit, es quedarà set dies amb la seva mare, i a partir del dia vuitè serà acceptat com a ofrena per a les combustions en honor de Jahvè. [28] Sigui un vedell o un anyell, no degollareu el mateix dia un animal i el seu menut. [29] Quan oferireu un sacrifici d'acció de gràcies a Jahvè, mireu que us sigui acceptat. [30] El menjareu el mateix dia, no en deixareu gens per a l'endemà. Jo sóc Jahvè.

[31] Observareu, doncs, els meus manaments i els posareu en pràctica. Jo sóc Jahvè. [32] No profanareu el meu sant nom, per tal que jo sigui santificat enmig dels israelites. Jo sóc Jahvè, que us santifico, [33] que us vaig fer sortir del país d'Egipte, a fi de ser el vostre Déu. Jo sóc Jahvè.

—231→

23 Les festes de Jahvè.— [1] Jahvè va dir a Moisès: [2] «Parla als israelites i digue'ls: Les festes de Jahvè en les quals convocareu al santuari són aquestes:

El dissabte.— [3] Treballaràs durant sis dies, però el setè dia és dissabte, dia de repòs amb convocació al santuari. No hi faràs cap treball; és un dissabte per a Jahvè a tot arreu on habitareu.

[4] Aquestes són les festes de Jahvè, les convocacions al santuari, que heu de celebrar al seu temps.

La Pasqua i els Àzims. [5] El primer mes, el dia catorze, al vespre, és la Pasqua de Jahvè, [6] i el dia quinze del mateix mes és la festa dels Àzims per a Jahvè. Durant set dies menjareu pa àzim. [7] El dia primer tindreu convocació al santuari; no fareu cap treball servil. [8] Durant set dies oferireu combustions a Jahvè. El dia setè hi haurà convocació al santuari; no fareu cap treball servil».

Les primícies del gra. [9] Jahvè va dir a Moisès: [10] «Parla als israelites i digue'ls: Quan haureu entrat al país que jo us dono i haureu fet la sega, dureu una garba, les primícies de la vostra sega, al sacerdot. [11] Aquest farà el balanceig de la garba davant de Jahvè perquè us sigui acceptada. La brandarà l'endemà del dissabte. [12] El dia de la presentació de la garba, prepareareu un anyell d'un any en holocaust per a Jahvè, [13] juntament amb la seva oblació, això és, dues desenes parts de flor de farina pastada amb oli, combustions en honor de Jahvè en perfum suau i la seva libació, això és, un quart d'hin de vi. [14] No menjareu pa, espigues torrades o gra tendre fins aquest dia, fins que hàgiu dut l'ofrena del vostre Déu. És un estatut perpetu per a les vostres generacions, a tot arreu on habitareu.

Festa de la sega o de la Pentecosta.— [15] A partir de l'endemà del dissabte, del dia en què haureu dut la garba del balanceig, comptareu set setmanes completes. [16]

Comptareu cinquanta dies fins l'endemà del setè dissabte i oferireu a Jahvè una nova oblació. [17] Portareu de —232→ les vostres cases dos pans per al balanceig; seran de dues desenes parts de flor de farina, cuits amb llevat, com a primícies per a Jahvè. [18] A més del pa, oferireu set anyells sense tara, d'un any, un vedell i dos moltons. Seran en holocaust per a Jahvè amb la seva oblació i libació, combustió de perfum suau en honor de Jahvè. [19] Prepararеu també un boc en sacrifici pel pecat i dos anyells d'un any en sacrifici de comunió. [20] El sacerdot farà amb ells el balanceig, justament amb el pa de les primícies, davant de Jahvè, a més dels dos anyells. Són cosa santa de Jahvè per al sacerdot. [21] Aquest mateix dia convocareu una assemblea al santuari i no fareu cap treball servil. Es un estatut perpetu per a les vostres generacions, a tot arreu on habitareu. [22] Quan segareu el vostre país, no arribaràs a segar fins a la partió del teu camp, ni aplegaràs les espigolalles de la teva sega. Ho deixaràs per al pobre i el foraster. Jo sóc Jahvè, el vostre Déu».

Festa del setè mes i de l'expiació.— [23] Jahvè va dir a Moisès: [24] «Parla als israelites i digue'ls: El mes setè, el dia primer del mes, tindreu repòs, memorial a toc de corn, assemblea al santuari. [25] No fareu cap treball servil i oferireu una combustió a Jahvè».

[26] Jahvè va dir a Moisès: [27] «Però el deu d'aquest mes setè és el dia de l'expiació. Tindreu convocació al santuari, dejunareu i oferireu una combustió a Jahvè. [28] Aquest dia, no fareu cap treball, ja que és el dia de l'expiació, per tal d'expiar per vosaltres davant de Jahvè, el vostre Déu. [29] Tothom qui no dejunarà aquest dia serà extirpat d'enmig del seu poble. [30] I tothom qui farà qualsevol treball aquest dia, l'exterminaré del seu poble. [31] No fareu cap treball; és un estatut perpetu per a les vostres generacions, a tot arreu on habitareu. [32] El vespre del dia nou del mes, de vespre a vespre, reposareu».

Festa dels Tabernacles. [33] Jahvè va dir a Moisès [34] «Parla als israelites i digue'ls: El dia quinze d'aquest mes setè començarà la festa de les tendes, durant set dies en honor de Jahvè. [35] El primer dia convocareu una assemblea —233→ al santuari; no fareu cap treball servil. [36] Durant set dies, oferireu una combustió a Jahvè. És un dia de reunió, no fareu cap treball servil.

Conclusió.— [37] Aquestes són les festes de Jahvè, en les quals convocareu una assemblea al santuari per tal d'oferir una combustió a Jahvè, holocaustos i oblacions, sacrificis i libacions, cada cosa al seu dia, [38] a més dels dissabtes de Jahvè, les donacions, els vots i tots els dons voluntaris que fareu a Jahvè.

Suplement a la festa dels Tabernacles.— [39] Però el dia quinze del mes setè, quan hàgiu recollit els productes de la terra, celebrareu set dies la festa de Jahvè. El dia primer i el vuitè hi haurà repòs. [40] El dia primer us procurareu fruita ufanosa, fulles de palmera, branques d'arbres frondosos i de salzes de torrent, i fareu festa durant set dies davant de Jahvè, el vostre Déu. [41] Set dies l'any celebrareu una festa de Jahvè. És un estatut perpetu per a les vostres generacions. La celebrareu el mes setè. [42] Durant set dies, viureu en tendes. Tot nadiu d'Israel viurà en tendes, [43] per tal que els vostres descendents sàpiguen que jo vaig fer habitar en tendes els israelites, quan els vaig fer sortir del país d'Egipte. Jo sóc Jahvè, el vostre Déu».

[44] I Moisès va promulgar les festes de Jahvè als israelites.

24 El lampadari del santuari.— [1] Jahvè va dir a Moisès: [2] «Mana als israelites
que et procurin oli pur d'oliva, verge, per al lampadari, a fi de fer cremar contínuament
els gresols. [3] A la tenda de l'oracle, fora el vel del testimoniatge, Aharon el dreçarà del
vespre al matí, constantment, davant de Jahvè. És un estatut perpetu per a les vostres
generacions. [4] Disposarà els gresols damunt el lampadari d'or pur, davant de Jahvè,
permanentment.

Els pans d'ofrena.— [5] Prendràs flor de farina i la couràs al forn en dotze tortells;
cada un serà de dues desenes parts d'efà. [6] Els col·locaràs en dos rengles, sis per rengle,
damunt la taula pura, davant de Jahvè. [7] Posaràs encens pur damunt de —234→ cada
rengle, i servirà de memorial del pa, una combustió en honor de Jahvè. [8] Cada dissabte
ho disposaràs sempre així davant de Jahvè, de part dels israelites. És una aliança per
sempre. [9] El pa serà per a Aharon i els seus fills, els quals el menjaran al lloc sant, ja que
és una cosa santíssima per a ell de la porció de les combustions en honor de Jahvè. És
un estatut perpetu.

Càstig d'un blasfem i llei del talió.— [10] El fill d'una israelita —però de pare
egipci— sortí d'enmig dels israelites i es va barallar amb un altre israelita. [11] El fill de la
israelita va proferir el nom de Jahvè i va blasfemar. El dugueren a Moisès (el nom de la
seva mare era Salumit, filla de Dabrí, de la tribu de Dan), [12] i el van tenir detingut fins a
decidir sobre ell segons ordre de Jahvè. [13] Aleshores Jahvè va dir a Moisès: [14] «Fes sortir
el blasfem fora el campament, i tots els qui l'han sentit que li posin les mans sobre el
cap, i que tota la comunitat l'apedregui. [15] Després digues als israelites:

Tothom qui blasfemarà contra el seu Déu, portarà el pes del seu pecat. [16] Qui
blasfemarà contra el nom de Jahvè serà castigat de mort; tota la comunitat l'apedregarà,
tant el foraster com el nadiu; si blasfema contra el nom de Jahvè, serà castigat de mort.

[17] Si algú fereix mortalment qualsevol home, serà condemnat a mort. [18] Qui ferirà
una bèstia, la restituirà: vida per vida. [19] Si un home causa una lesió al seu proïsme, tal
com ha fet, així li faran: fractura per fractura, ull per ull, dent per dent. Segons la lesió
que haurà causat a un altre, així li faran. [21] Qui ferirà una bèstia, la pagarà; però qui
ferirà un home, serà condemnat a mort. [22] Tindreu una sola llei, tant per al foraster com
per al nadiu, perquè jo sóc Jahvè, el vostre Déu».

[23] Moisès va parlar als israelites, van fer sortir el blasfem fora del campament i el
van apedregar. Els israelites van fer tal com Jahvè havia manat a Moisès.

25 L'any sabàtic.— [1] Jahvè va dir a Moisès a la muntanya del Sinaí: [2] «Parla als
israelites i diguel's: Quan haureu entrat al país —235→ que us donaré, la terra
reposarà el seu dissabte per a Jahvè. [3] Durant sis anys sembraràs el teu camp i durant sis
anys podaràs la teva vinya i en colliràs els fruits. [4] Però l'any setè serà de repòs absolut
per a la terra, un dissabte per a Jahvè; ni sembraràs el teu camp, ni podaràs la teva
vinya. [5] No segaràs els rebrots de la sega, ni veremaràs els raïms de la vinya no podada.
Serà un any de repòs per a la terra. [6] El dissabte de la terra us alimentarà a tu, el teu
esclau, la teva esclava, el teu jornaler i el foraster que viu amb tu. [7] Els seus fruits
serviran també d'aliment al teu bestiar i a les bèsties del teu país.

L'any jubilar.— [8] Comptaràs set setmanes d'anys, és a dir, set vegades set anys, i
el temps de set setmanes d'anys et resultarà quaranta-nou anys. [9] El mes setè, el deu del
mes faràs ressonar el corn. El dia de l'expiació fareu ressonar el corn per tot el país. [10]
Decalamareu sant l'any que fa cinquanta i proclamareu la llibertat de tots els habitants
del país. Serà un jubileu per a vosaltres; cada un de vosaltres tornareu a la vostra
possessió, i cada un tornarà a la seva família. [11] Aquest any cinquantè serà un junileu per
a vosaltres. No sembrareu ni segareu els rebrots, ni veremareu la vinya no podada; [12] és
un jubileu, serà una cosa santa per a vosaltres. Menjareu els fruits del camp. [13] Aquest
any jubilar, tornareu cada un a la vostra possessió.

[14] Quan vendràs o compraràs al teu proïsme, no us oprimireu l'un a l'altre. [15] Segons
el nombre d'anys després del jubileu compraràs al teu proïsme, i li vendràs segons el
nombre d'anys de collita. [16] Com més anys, més n'augmentaràs el preu, i com menys
anys, més en disminuiràs el preu, ja que és un cert nombre de collites el que et compra.
[17] No us oprimireu, doncs, l'un a l'altre, sinó que temeràs el teu Déu, ja que jo sóc Jahvè,
el vostre Déu.

[18] Complireu els meus estatuts, observareu els meus decrets i els complireu, i viureu
al país amb seguretat. [19] La terra donarà el seu fruit, menjareu fins a saciar-vos i viureu
amb seguretat. —236→ [20] I, si dieu: «¿Què menjarem l'any setè, si no sembrem ni
fem collita?», [21] l'any sisè, us enviaré la meva benedicció, i la terra donarà collita per a
tres anys. [22] Quan l'any vuitè sembrareu, menjareu encara de la vella collita; fins l'any
novè, fins que arribi la seva collita, menjareu de la vella.

Rescat de les propietats i dels esclaus.— [23] La terra no serà venuda per sempre,
perquè la terra és meva, i vosaltres no sou sinó forasters i estadants a casa meva. [24] En tot
el país que posseireu, donareu el dret de rescat a la terra. [25] Si el teu germà es torna pobre
i ven alguna propietat, si es presenta el seu parent més pròxim, podrà rescatar allò que
ha venut el seu germà. [26] Aquell qui no tingui un parent pròxim, si té o troba allò que cal
per al seu rescat, [27] comptarà els anys de la seva venda, pagarà l'excedent al comprador, i
tornarà a ser propietat seva. [28] Si no troba allò que cal per a recuperar-la, la seva venda
quedarà en poder del comprador fins a l'any jubilar. Però al jubileu quedarà lliure i
tornarà a ser propietat seva.

[29] Si algú ven una casa habitable situada en una població emmurallada, tindrà el dret
de rescat fins a complir un any de la venda. El dret de rescat durarà un any. [30] Si no ha
estat rescatada en complir-se l'any sencer, la casa de la població emmurallada quedarà
per sempre en poder del comprador i dels seus descendents. Al jubileu, no quedarà
lliure. [31] Però les cases de poblets que no tenen muralla al voltant seran considerades
com els camps del país: hi haurà dret de rescat i al jubileu quedaran lliures.

[32] Quant a les poblacions dels levites, a les cases de les poblacions de la seva
possessió, els levites tindran dret perpetu de rescat. [33] Si algun dels levites no ha pogut
rescatar, al jubileu quedarà lliure la venda de les cases que posseeix a la població, ja que
les cases de les poblacions dels levites són possessió d'ells enmig dels israelites. [34] Els
camps del voltant de les seves poblacions no podran ser venuts, perquè són una
possessió seva per sempre.

[35] Si el teu germà es torna pobre i veus que la seva fortuna minva, empara'l com a
foraster o immigrant, i que —237→ visqui amb tu. [36] No prendràs d'ell interès ni te

n'aprofitaràs, sinó tem el teu Déu, i que el teu germà visqui amb tu. [37] No li prestaràs el teu diner a interès ni li donaràs el teu menjar per aprofitar-te'n. [38] Jo sóc Jahvè, el vostre Déu, que us vaig fer sortir del país d'Egipte, per tal de donar-vos el país de Canaan i ser el vostre Déu.

[39] Si un teu germà es torna pobre prop teu i se't ven, no el subjectaràs a un treball d'esclau. [40] Et serà com un jornaler o com un foraster i et servirà fins a l'any jubilar. [41] Aleshores et deixarà, ell i els seus fills amb ell, i tornarà a la seva família i a la propietat dels seus pares. [42] Són els meus esclaus, que vaig fer sortir del país d'Egipte, i no poden ser venuts com esclaus. [43] No el dominaràs amb duresa, sinó que temeràs el teu Déu.

[44] Pel que fa als esclaus i a les esclaves que tindràs, els comprareu de les nacions del vostre voltant. [45] També en podreu comprar d'entre els fills dels forasters que resideixin amb vosaltres i d'entre les seves famílies que viuen amb vosaltres i que han tingut fills a la vostra terra; podreu tenir-los en propietat [46] Podreu també donar-los als vostres fills en propietat després de vosaltres, per fer-vos servir per ells perpètuament. Però els vostres germans, els israelites, no us dominareu, l'un a l'altre, amb duresa.

[47] Si un foraster o un immigrant que viu amb tu es fa ric, i un germà teu que viu amb ell es torna pobre i es ven al foraster o al teu immigrant o al descendent de la família d'un foraster, [48] després que s'hagi venut, tindrà dret de rescat. Un dels seus germans podrà rescatar-lo. [49] Podran rescatar-lo el seu oncle, el seu cosí o un dels membres de la seva família; o bé, si es fa ric, ell mateix es podrà rescatar. [50] Comptarà amb qui l'ha comprat des de l'any en què es vengué a ell fins a l'any jubilar, i el preu de la venda serà segons el nombre d'anys, com els anys d'un jornaler que hagués estat amb ell. [51] Si encara resten molts anys, pagarà segons aquests el seu rescat, a més del preu de la seva adquisició. [52] Si resten pocs anys fins a l'any jubilar, s'ho comptarà i segons aquests anys pagarà el seu rescat. —238→ [53] Estarà amb ell com el jornaler llogat any per any; no el dominaràs amb duresa davant teu. [54] Si no s'ha rescatat per cap d'aquestes maneres, sortirà l'any jubilar, ell i els seus fills amb ell. [55] Ja que els israelites em són esclaus, són els meus esclaus, que vaig fer sortir del país d'Egipte. Jo sóc Jahvè, el vostre Déu.

26 Conclusió exhortatòria.— [1] No us fareu ídols, ni us erigireu cap estàtua o estela. Tampoc no col·locareu cap pedra gravada al vostre país per prosternar-vos-hi al davant, ja que jo sóc Jahvè, el vostre Déu. [2] Observareu els meus dissabtes i venerareu el meu santuari. Jo sóc Jahvè.

[3] Si seguiu els meus estatuts, si observeu els meus manaments i els poseu en pràctica, [4] us enviaré les pluges al seu temps, i la terra donarà els seus productes i els arbres produiran el seu fruit. [5] La batuda se us allargarà fins a la verema, i la verema durarà fins a la sembra. Menjareu el vostre pa fins a saciar-vos i viureu amb seguretat al vostre país. [6] Posaré la pau al país, i dormireu sense que ningú us espanti. Exterminaré les males bèsties del país, i l'espasa no hi passarà. [7] Expulsareu els vostres enemics, que cauran per l'espasa davant vostre. [8] Cinc de vosaltres n'expulsaran cent, i cent de vosaltres n'expulsaran deu mil; i els vostres enemics cauran per l'espasa davant vostre. [9] Em giraré a vosaltres i us faré créixer i multiplicar, i establiré el meu pacte amb vosaltres. [10] De la collita vella, de la molt vella, us mantindreu, i davant la nova retirareu la vella. [11] Posaré el meu estatge enmig vostre, i no us avorriré. [12][174] Em passejaré enmig vostre, seré el vostre Déu, i vosaltres sereu el meu poble. [13] Jo sóc Jahvè, el vostre Déu,

que us vaig fer sortir del país d'Egipte perquè no en fóssiu esclaus; vaig esbocinar les barres del seu jou i us he fet caminar amb el cap alt.

14 Però, si no m'escolteu i no poseu en pràctica tots aquests manaments, 15 si menyspreeu els meus estatuts, si avorriu els meus decrets, i no poseu en pràctica tots els meus manaments i trenqueu el meu pacte, 16 jo faré també el mateix amb vosaltres —239→ i us enviaré en càstig l'extenuació i la febre, que fan esllanguir els ulls i defallir l'esperit. En va fareu la vostra sembra, ja que els vostres enemics se la menjaran. 17 Em giraré contra vosaltres, i sereu abatuts davant dels vostres enemics. Els qui us odien us dominaran, i fugireu sense que ningú us empaiti.

18 Si, malgrat això, no m'escolteu, continuaré castigant-vos set vegades més pels vostres pecats. 19 Faré bocins l'orgull de la vostra tossuderia, us faré un cel com de ferro, i una terra com de bronze. 20 En va consumireu els vostres esforços, la vostra terra no donarà els seus productes, ni els arbres produiran el seu fruit.

21 Si us oposeu a mi i no voleu escoltar-me, augmentaré els cops contra vosaltres, set vegades segons els vostres pecats. 22 Aviaré contra vosaltres les bèsties salvatges, que us arrabassaran els fills, us devoraran el bestiar i us delmaran, i els vostres camins es tornaran deserts.

23 Si, malgrat això, refuseu que us corregeixi i us oposeu a mi, 24 també jo us seré hostil i us castigaré set vegades pels vostres pecats. 25 Atiaré l'espasa contra vosaltres, que venjarà l'aliança. Vosaltres us aplegareu a les vostres poblacions, però jo us enviaré pesta enmig vostre, i sereu posats a les mans de l'enemic. 25 Quan jo us tregui el sosteniment del pa, deu dones us el couran en un sol forn i a pes us el serviran; menjareu, i no us atipareu.

27 Si, malgrat això, no m'escolteu i us oposeu a mi, 28 també jo us seré fortament hostil i us castigaré set vegades més pels vostres pecats. 29 Menjareu la carn dels vostres fills i devorareu la carn de les vostres filles. 30 Destruiré els vostres llocs alts i enderrocaré les vostres esteles; llençaré els vostres cadàvers damunt els cadàvers dels vostres ídols i us avorriré. 31 Convertiré en ruïnes les vostres poblacions, devastaré els vostres santuaris i no aspiraré més el vostre perfum suau. 32 Devastaré el país, i els vostres enemics que hi habitaran en quedaran esglaiats. 33 Us dispersaré per les nacions; darrera vostre desembeinaré l'espasa, el vostre país serà desolat i les vostres poblacions seran una ruïna.

—240→

34 Aleshores el país gaudirà dels seus dissabtes durant tots els dies de la desolació, mentre vosaltres us quedareu al país dels vostres enemics. Llavors el país reposarà, i el faré gaudir dels seus dissabtes. 35 Tots els dies de la desolació, reposarà pel que no haurà reposat en els vostres dissabtes, quan vosaltres hi habitàveu.

36 Infondré por en el cor dels vostres supervivents al país dels vostres enemics; la fressa de la fulla voleiadissa els empaitarà, fugiran com es fuig de l'espasa i cauran sense que ningú els empaiti. 37 Ensopegaran l'un amb l'altre com davant l'espasa, sense que ningú els empaiti, i no podreu resistir davant els vostres enemics. 38 Desapareixereu entre les nacions, i el país dels vostres enemics us devorarà. 39 Els vostres supervivents

es corsecaran per les seves faltes als països dels vostres enemics, i també per les faltes dels seus pares, amb les seves, es corsecaran.

40 Aleshores reconeixeran les seves faltes i les faltes dels seus pares, per les infidelitats que han comès contra mi; i perquè se m'han oposat, 41 també jo els seré hostil i els duré al país dels seus enemics. Llavors el seu cor incircumcís es doblegarà, i expiaran les seves faltes. 42 Em recordaré de la meva aliança amb Jacob, de la meva aliança amb Isaac i de la meva aliança amb Abraham. També em recordaré del país, 43 però, un cop l'hauran abandonat, gaudirà dels seus dissabtes, desolat per la seva absència, i ells expiaran les seves faltes, ja que han menyspreat els meus decrets i han avorrit els meus estatuts. 44 Malgrat això, també aleshores, quan siguin al país dels seus enemics, no els menysprearé ni els avorriré fins a destruir-los, fins a trencar la meva aliança amb ells, perquè jo sóc Jahvè, el seu Déu. 45 Al contrari, em recordaré a favor seu de l'aliança amb els avantpassats, els quals vaig fer sortir del país d'Egipte a la vista de les nacions, a fi de ser el seu Déu, jo, Jahvè».

46 Aquests són els estatuts, els decrets i les lleis que Jahvè va establir entre ell i els israelites a la muntanya del Sinaí, per mitjà de Moisès.

—241→

Apèndix (Lv. 27,1-34)

27 Compliment dels vots.— 1 Jahvè va dir a Moisès: 2 «Parla als israelites i digue'ls: Si algú vol complir un vot a Jahvè del valor d'una persona, 3 si és un home de vint a seixanta anys, la valoració serà de cinquanta sicles de plata, segons el sicle del santuari. 4 Si és una dona, la valoració serà de trenta sicles. 5 Si és de cinc a vint anys, la valoració d'un home serà de vint sicles; la d'una dona, de deu. 6 Si és d'un mes a cinc anys, la valoració d'un home serà de cinc sicles de plata; la d'una dona, de tres.

7 Si és de seixanta anys en amunt, la valoració d'un home serà de quinze sicles; la d'una dona, de deu. 8 Però, si el qui ha fet el vot és pobre i no pot satisfer aquest valor, el presentarà al sacerdot, i aquest farà la valoració segons les possibilitats del qui ha fet el vot. 9 Si és un animal allò de què un fa ofrena a Jahvè, tot el que podran donar a Jahvè és cosa santa. 10 No serà canviat ni baratat, un de bo per un de dolent, o un de dolent per un de bo. Si un animal és baratat per un altre, l'un i l'altre seran cosa santa. 11 Si es tracta d'un animal impur, que no pot ser ofert a Jahvè, presentarà l'animal al sacerdot, 12 i aquest farà la valoració entre bo i dolent. Segons la valoració del sacerdot, així serà. 13 Si vol rescatar-lo, afegirà a la valoració la cinquena part.

14 Si algú consagra la seva casa com a cosa santa a Jahvè, el sacerdot farà la valoració entre bona i dolenta. Tal com el sacerdot l'haurà valorada, així quedarà. 15 Si el qui ha consagrat la seva casa la vol rescatar, hi afegirà la cinquena part del diner de la valoració, i serà seva.

16 Si algú consagra a Jahvè un camp de la seva propietat, la valoració serà segons la seva sembra: cinquanta sicles de plata per la sembra d'un hómer d'ordi. 17 Si ha consagrat

el seu camp des de l'any jubilar, restarà segons la valoració sencera. 18 Però, si ha consagrat el seu camp després del jubileu, el sacerdot li comptarà el preu segons els anys que resten —242→ fins a l'any jubilar i el deduirà de la valoració. 19 Si vol rescatar el camp, el qui l'ha consagrat hi afegirà la cinquena part del preu de la valoració, i quedarà per a ell. 20 Però, si no rescata el camp i el ven a un altre, ja no el podrà rescatar. 21 Al temps del jubileu, el camp serà cosa santa per a Jahvè, com un camp destinat a l'extermini. La seva propietat serà per al sacerdot.

22 Si consagra a Jahvè un camp adquirit, però que no pertany al seu patrimoni, 23 el sacerdot li comptarà el preu de la valoració fins a l'any jubilar, i ell mateix pagarà la valoració. És cosa santa per a Jahvè. 24 L'any jubilar, el camp tornarà a aquell de qui l'havia comprat, a aquell qui el tenia com a propietat del país. 25 Tota valoració serà feta en sicles del santuari. El sicle té vint gueres.

26 Ningú, però, no podrà consagrar el primogènit d'un animal que, de dret, ja pertany a Jahvè; sigui de bestiar gros o menut, pertany a Jahvè. 25 Si es tracta d'un animal impur, serà redimit segons valoració, i se n'hi afegirà la cinquena part. Si no ha estat rescatat, serà venut segons valoració.

28 Ara bé, tot allò que algú haurà consagrat a Jahvè com a destinat a l'extermini, d'entre tot allò que li pertany, home, bèstia o camp de la seva propietat, no serà venut ni rescatat. Tota cosa destinada a l'extermini és una cosa santíssima per a Jahvè. 29 Tot ésser humà consagrat com a destinat a l'extermini no serà redimit. Serà condemnat a mort.

Compliment dels delmes.— 30 Tot delme del país, d'entre la sembra de la terra o dels fruits dels arbres, és per a Jahvè. És cosa santa per a Jahvè. 31 Si algú vol rescatar part del seu delme, n'hi afegirà la cinquena part. 32 De tot delme del bestiar gros o menut, la desena part de tot el que passa sota la vara del pastor serà cosa santa per a Jahvè. 33 No es farà distinció entre bo i dolent ni tampoc serà baratat. Si ho és, una cosa i una altra seran cosa santa; no seran rescatades».

34 Aquests són els preceptes que Jahvè manà a Moisès per als israelites, a la muntanya del Sinaí.

—243→

Nombres (Nm. 1,1-36,13)[175]

Preparatius per a la partença del Sinaí (Nm. 1,1-4,49)

1 Cens d'Israel.— 1 Jahvè va parlar a Moisès al desert del Sinaí, a la tenda de l'oracle, el dia primer del mes segon, l'any segon després que havien sortit ells del país d'Egipte, i va dir: 2 «Feu el cens de tota la comunitat dels israelites segons les seves famílies i els seus casals[176] , comptant el nom de tots els mascles, un per un. 3 Tu i

Aharon fareu el cens[177] de tots els aptes per a la guerra a Israel, segons els seus estols,
de vint anys en amunt. 4 Amb vosaltres tindreu un home per tribu, que sigui cap de
família. 6 Els noms dels qui estaran amb vosaltres són aquests: per Rubèn, Elisur, fill de
Sedeür; 6 per Simeó, Salamiel, fill de Surisaddai; 7 per Judà, Nahason, fill d'Aminadab; 8
per Issacar, Natanael, fill de Suar; 9 per Zabuló, Eliab, fill d'Helon; 10 pels fills de Josep:
per Efraïm, Elisamà, fill d'Amihud; per Manasés, Gamaliel, fill de Fadasur; 11 per
Benjamí, Abidan, fill de Gedeó; 12 per Dan, Ahièzer, fill d'Ammisaddai; 13 per Aser,
Feguiel, fill d'Ocran; 13 per Gad, Eljasaf, fill de Ragüel; 15 per Neftalí, Ahirà, fill d'Enan».

16 Aquests foren els cridats de la comunitat, els principals de les seves tribus pairals,
els caps de milers d'Israel. 17 Moisès i Aharon prengueren aquests homes que havien
estat designats nominalment, 18 i el dia primer del mes segon aplegaren tota la comunitat.
Van fer el cens, per famílies i casals, de vint anys en amunt, un per un, 19 tal com Jahvè
ho havia manat a Moisès. Aquest cens, el van fer al desert del Sinaí.

20Van comptar els fills de Rubèn, primogènit d'Israel, els seus descendents, per
famílies i casals, mitjançant els noms, un per un, de tots —244→ els mascles de vint
anys en amunt, tots els aptes per a la guerra; 21 els enregistrats foren quaranta-sis mil
cinc-cents per a la tribu de Rubèn.

22 Van comptar els fills de Simeó, els seus descendents per famílies i casals,
mitjançant els noms, un per un, de tots els aptes per a la guerra; 23 els enregistrats foren
cinquanta-nou mil tres-cents per a la tribu de Simeó.

24 Van comptar els fills de Gad, els seus descendents per famílies i casals,
mitjançant els noms, de vint anys en amunt, de tots els aptes per a la guerra; 25 els
enregistrats foren quaranta-cinc mil sis-cents cinquanta per a la tribu de Gad.

26 Van comptar els fills de Judà, els seus descendents per famílies i casals,
mitjançant els noms, de vint anys en amunt, de tots els aptes per a la guerra; 27 els
enregistrats foren setanta-quatre mil sis-cents per a la tribu de Judà.

28 Van comptar els fills d'Issacar, els seus descendents per famílies i casals,
mitjançant els noms, de vint anys en amunt, de tots els aptes per a la guerra; 29 els
enregistrats foren cinquanta-quatre mil quatre-cents per a la tribu d'Issacar.

30Van comptar els fills de Zabuló, els seus descendents per famílies i casals,
mitjançant els noms, de vint anys en amunt, de tots els aptes per a la guerra; 31 els
enregistrats foren cinquanta-set mil quatre-cents per a la tribu de Zabuló.

32 Van comptar els fills de Josep: els fills d'Efraïm, els seus descendents per famílies
i casals, mitjançant els noms, de vint anys en amunt de tots els aptes per a la guerra; 33
els enregistrats foren quaranta mil cinc-cents. 34 Els fills de Manasés, els seus
descendents per famílies i casals, mitjançant els noms, de vint anys en amunt, de tots els
aptes per a la guerra; 35 els enregistrats foren trenta-dos mil dos-cents per a la tribu de
Manasés.

36 Van comptar els fills de Benjamí, els seus descendents per famílies i casals,
mitjançant els noms, de vint anys en amunt, de tots els aptes per a la guerra; 37 els
enregistrats foren trenta-cinc mil quatre-cents per a la tribu de Benjamí.

38 Van comptar els fills de —245→ Dan, els seus descendents, per famílies i
casals, mitjançant els noms, de vint anys en amunt, de tots els aptes per a la guerra; 39 els
enregistrats foren seixanta-dos mil set-cents per a la tribu de Dan.

40 Van comptar els fills d'Aser, els seus descendents per famílies i casals, mitjançant
els noms, de vint anys en amunt, de tots els aptes per a la guerra; 41 els enregistrats foren
quaranta-un mil cinc-cents per a la tribu d'Aser.

42 Van comptar els fills de Neftalí, els seus descendents per famílies i casals,
mitjançant els noms, de vint anys en amunt, de tots els aptes per a la guerra; 43 els
enregistrats foren cinquanta-tres mil quatre-cents per a la tribu de Neftalí.

44 Aquests són els qui van enregistrar Moisès i Aharon juntament amb els principals
d'Israel, que eren dotze, un per cada un dels seus casals. 45 Tots els israelites, de vint
anys en amunt, tots els aptes per a la guerra, foren enregistrats per famílies. 46 Tots els
enregistrats foren sis-cents tres mil cinc-cents cinquanta. 47 Però els levites, amb la seva
tribu pairal, no foren enregistrats amb ells[178] , perquè 48 Jahvè havia dit a Moisès: 49 «No
enregistris la tribu de Leví ni en facis el cens enmig dels israelites. 50 Encomana, en
canvi, als levites el tabernacle del testimoniatge, amb tots els seus atuells, i tot allò que
li pertany. Portaran el tabernacle amb tots els seus atuells, estaran al seu servei i
acamparan al voltant del tabernacle. 51 Quan el tabernacle es desplaci, els levites el
desmuntaran; quan acampi, el muntaran. L'estrany que s'hi acosti, morirà. 52 Els israelites
acamparan per estols, cadascú al seu campament i cadascú sota la seva bandera. 53 Però
els levites acamparan al voltant del tabernacle del testimoniatge, perquè la meva ira no
esclati contra la comunitat dels israelites. Els levites, doncs, vetllaran per la custòdia del
tabernacle del testimoniatge». 54 Els israelites posaren mans a l'obra. Tal com Jahvè ho
havia manat a Moisès, així ho van fer.

2 Ordre dels campaments de les tribus. 1 Jahvè va dir a Moisès i —246→ a
Aharon: 2 «Els israelites acamparan cadascú sota la seva bandera, sota les senyeres de
les seves famílies; acamparan al davant i al voltant de la tenda de l'oracle.

3 Els qui acamparan davant, de cara a l'orient, seran els de la bandera del
campament de Judà, en estols. El capitost dels fills de Judà és Nahason, fill
d'Amminadab. 4 El seu estol, això és, els seus enregistrats, són setanta-quatre mil sis-
cents. 5 Prop d'ell, acamparan la tribu d'Issacar —el capitost dels fills d'Issacar és
Natanael, fill de Suar; 6 el seu estol, això és, els seus enregistrats són cinquanta-quatre
mil quatre-cents—, 7 i la tribu de Zabuló —el capitost dels fills de Zabuló és Eliab, fill
d'Helon; 8 el seu estol, això és, els seus enregistrats són cinquanta-set mil quatre-cents—
. 9 Tots els enregistrats del campament de Judà, en estols, són vuitanta-sis mil quatre-
cents. Seran els primers d'aixecar el campament.

10 La bandera del campament de Rubèn, de cara a migjorn, en estols. El capitost dels
fills de Rubèn és Elisur, fill de Sedeür. 11 El seu estol, això és, els seus enregistrats són
quaranta-sis mil cinc-cents. 12 Prop d'ell acamparan la tribu de Simeó —el capitost dels
fills de Simeó és Salamiel, fill de Surisaddai; 13 el seu estol, això és, els seus enregistrats
són cinquanta-nou mil tres-cents—, 14 i la tribu de Gad —el capitost dels fills de Gad és
Eljasaf, fill de Ragüel; 15 el seu estol, això és, els seus enregistrats són quaranta-cinc mil
sis-cents cinquanta—. 16 Tots els enregistrats del campament de Rubèn, en estols, són
cinquanta-un mil quatre-cents cinquanta. Seran els segons d'aixecar el campament.

17 Després partirà la tenda de l'oracle, el campament dels levites, enmig dels altres
campaments. Tal com acamparan, així partiran, cadascú al seu lloc, segons les banderes.

18 La bandera del campament d'Efraïm, de cara al mar, en estols. El capitost dels
fills d'Efraïm és Elisamà, fill d'Amihud. 19 El seu estol, això és, els seus enregistrats són
quaranta mil cinc-cents. 20 Prop d'ell, la tribu de Manasés —el capitost —247→ dels
fills de Manasés és Gamaliel, fill de Fadasur; 21 el seu estol, això és, els seus enregistrats
són trenta-dos mil dos-cents— 22 i la tribu de Benjamí —el capitost dels fills de Benjamí
és Abidan, fill de Gedeó; 23 el seu estol, això és, els seus enregistrats són trenta-cinc mil
quatre-cents—. 24 Tots els enregistrats del campament d'Efraïm, en estols, són cent vuit
mil cent. Seran els tercers d'aixecar el campament.

25 La bandera del campament de Dan, de cara a nord, en estols. El capitost dels fills
de Dan és Ahièzer, fill d'Ammisaddai. 26 El seu estol, això és, els seus enregistrats són
seixanta-dos mil set-cents. 27 Prop d'ells acamparan la tribu d'Aser —el capitost dels fills
d'Aser és Feguiel, fill d'Ocran; 28 el seu estol, això és, els seus enregistrats són quaranta-
un mil cinc-cents— 29 i la tribu de Neftalí —el capitost dels fills de Neftalí és Ahirà, fill
d'Enan; 30 el seu estol, això és, els seus enregistrats són cinquanta-tres mil quatre-cents—
. 31 Tots els enregistrats del campament de Dan són cinquanta-set mil sis-cents. Seran els
últims d'aixecar el campament, segons les seves banderes».

32 Aquests són els enregistrats dels israelites, segons les seves famílies. Tots els
enregistrats dels campaments, en estols, són sis-cents tres mil cinc-cents cinquanta. 33
Però les levites no foren enregistrats enmig dels israelites, tal com Jahvè havia manat a
Moisès. 34 Els israelites van fer segons tot allò que Jahvè havia manat a Moisès.
Acamparen per banderes i de la mateixa manera aixecaren el campament, cadascú
segons les seves famílies, segons els seus casals.

3 Primer cens dels levites.— 1 Aquests són els descendents d'Aharon i de Moisès,
el dia que Jahvè va parlar a Moisès a la muntanya del Sinaí. 2 Els noms dels fills
d'Aharon són aquests: Nadab, el primogènit; després, Abiú, Eleazar i Itamar. 3 Aquests
són els noms dels fills d'Aharon, dels sacerdots ungits, que van rebre la investidura
perquè exercissin el sacerdoci. 4 Nadab i Abiú van morir al desert del Sinaí sense haver
tingut fills, quan van oferir —248→ un foc estrany davant de Jahvè. Eleazar i Itamar
van fer de sacerdots a la presència del seu pare Aharon.

5 Jahvè va dir a Moisès: 6 «Fes acostar la tribu de Leví i posa-la a disposició del
sacerdot Aharon, perquè el serveixin. 7 Observaran tot allò que ell ha d'observar i allò
que ha d'observar la comunitat davant la tenda de l'oracle, en prestar el servei del
tabernacle. 8 Vetllaran per tots els utensilis de la tenda de l'oracle i pel que han
d'observar els israelites, en prestar el servei del tabernacle. 9 Ajuntaràs, doncs, els levites
a Aharon i als seus fills, com a donats a ell pels israelites. 10 Recomanaràs a Aharon i als
seus fills que compleixin el seu sacerdoci. L'estrany que s'acosti al tabernacle morirà».

11 Jahvè va dir a Moisès: 12 «Jo prenc els levites d'enmig dels israelites en comptes
de tots els primogènits —els qui obren el si matern— d'entre els israelites. Els levites,
doncs, seran per a mi, 13 ja que tot primogènit em pertany. El dia que vaig ferir tots els
primogènits al país d'Egipte, vaig consagrar-me tots els primogènits d'Israel, dels homes
fins a les bèsties. Seran, doncs, per a mi. Jo sóc Jahvè»[179] .

14 Jahvè va dir a Moisès, a la muntanya del Sinaí: 15 «Enregistra els levites per casals
i famílies. Enregistraràs tots els mascles d'un mes en amunt». 16 Moisès els va enregistrar
segons l'ordre de Jahvè, tal com ho havia manat.

17 Els fills de Leví, pels seus noms, foren aquests: Guerson, Cahat i Merarí. 18 Els
noms dels fills de Guerson per famílies: Lobní i Semeí. 19 Els fills de Cahat per famílies:
Amram, Jesahar, Hebron i Oziel. 20 Els fills de Merarí per famílies: Moholí i Musí.
Aquestes foren les famílies de Leví per casals.

21 De Guerson procedien la família dels lobnites i la dels semeïtes. Aquestes són les
famílies dels guersonites. 22 El nombre de tots els homes enregistrats, d'un mes en amunt,
fou de set mil cinc-cents. 23 Les famílies dels guersonites acamparen darrera el
tabernacle, de cara al mar. 24 El capitost del casal dels guersonites era Eljasaf, fill de
Lael. 25 Els fills de Guerson tenien encomanat, —249→ pel que es refereix a la tenda
de l'oracle: el tabernacle i la tenda, el seu cobertor i la cortina de l'entrada de la tenda de
l'oracle, 26 les cortines del pati i la cortina de l'entrada del pati que hi ha al voltant del
tabernacle i de l'altar, i les cordes per a tot el servei.

27 De Cahat procedien la família dels amramites, la dels jesaarites, la dels hebronites
i la dels ozielites. Aquestes són les famílies dels cahatites. 28 El nombre de tots els homes
enregistrats, d'un mes en amunt, fou de vuit mil tres-cents. Estaven encarregats de la
custòdia del santuari. 29 Les famílies dels fills de Cahat acampaven al costat del
tabernacle, de cara a migjorn. 30 El capitost del casal de les famílies dels cahatites era
Elisafan, fill d'Oziel. 31 Tenien al seu càrrec l'arca, la taula, el canelobre, els altars, els
atuells sagrats amb els quals s'exerceix el culte i el vel, amb tot el seu servei. 32 El
principal dels capitostos dels levites era Eleazar, fill d'Aharon, i era superintendent dels
encarregats de la custòdia dels objectes sagrats.

33 De Merarí procedien la família dels moholites i la dels musites. Aquestes són les
famílies de Merarí. 34 El nombre de tots els homes enregistrats, d'un mes en amunt, fou
de sis mil dos-cents. 35 El capitost del casal de les famílies de Merarí era Suriel, fill
d'Abihail. Acampaven al costat del tabernacle, de cara a nord. 36 Els fills de Merarí
tenien encomanat al seu càrrec les posts del tabernacle, els seus travessers, les seves
columnes, els seus petges i tots els seus atuells per a tot el seu servei, 37 així com les
columnes del voltant del pati, els seus petges, les seves estaques i les seves cordes.

38 Davant el tabernacle, a l'est, enfront la tenda de l'oracle, de cara a l'orient,
acampaven Moisès, Aharon i els seus fills, encarregats de la custòdia del santuari per al
servei dels israelites. L'estrany que s'hi acostés havia de morir.

39 Tots els levites enregistrats, que Moisès i Aharon enregistraren per famílies, per
ordre de Jahvè, tots els homes d'un mes en amunt, foren vint-i-dos mil.

—250→

Cens dels primogènits. 40 Jahvè va dir a Moisès: «Enregistra tots els primogènits
dels israelites, d'un mes en amunt, i compta els seus noms. 41 Prendràs per a mi, jo,
Jahvè, els levites en comptes de tot primogènit dels israelites, i el bestiar dels levites en
comptes de tot primogènit del bestiar dels israelites». 42 Moisès va enregistrar tots els

primogènits d'entre els israelites, tal com Jahvè li havia manat. [43] El cens dels noms de tots els primogènits, d'un mes en amunt, fou de vint-i-dos mil dos-cents setanta-tres.

[44] Aleshores Jahvè va dir a Moisès: [45] «Pren els levites en comptes dels primogènits dels israelites, i el bestiar dels levites en comptes del seu bestiar, ja que els levites seran per a mi. Jo sóc Jahvè. [46] Pel que fa al rescat dels dos-cents setanta-tres primogènits dels israelites que excedeixen els levites, [47] prendràs cinc sicles per cap. Els prendràs segons el sicle del santuari, a vint gueres el sicle. [48] Donaràs el diner a Aharon i als seus fills com a rescat dels excedents d'entre ells».

[49] Moisès va prendre el diner del rescat de part dels qui excedien el nombre dels rescats pels levites. [50] El diner dels primogènits dels israelites pujava a mil tres-cents seixanta-cinc sicles, segons el sicle del santuari. [51] Moisès va donar el diner del rescat a Aharon i als seus fills segons l'ordre de Jahvè, tal com Jahvè li havia manat.

4 Segon cens dels levites.— [1] Jahvè va dir a Moisès i a Aharon: [2] «Feu el cens dels fills de Cahat, d'entre els levites, per famílies i casals. [3] De trenta a cinquanta anys, tothom entrarà en servei per tal d'exercir alguna tasca a la tenda de l'oracle.

[4] El servei dels fills de Cahat a la tenda de l'oracle serà de tenir cura de les coses més sagrades. [5] En aixecar el campament, Aharon i els seus fills vindran a fer baixar el vel de la cortina i en cobriran l'arca del testimoniatge. [6] Hi posaran al damunt una coberta de cuiro i damunt d'aquesta, per la part de dalt, estendran un drap tot blau porpra, i hi col·locaran les barres.

[7] Estendran sobre la taula —251→ de l'oblació un drap blau porpra i hi posaran al damunt les plates, les cassoles, les gerres i els vasos de les libacions; el pa perpetu serà també a sobre. [8] Damunt d'això estendran un drap de carmesí i el cobriran amb una coberta de cuiro i hi col·locaran les barres. [9] Prendran un drap blau porpra i cobriran el canelobre del llum, els seus gresolets, els seus esmocadors, els seus platets i tots els vasos d'oli emprats per al seu servei. [10] El posaran amb tots els seus atuells dins una coberta de cuiro i ho col·locaran sobre una civera. [11] Estendran damunt l'altar d'or un drap blau porpra i el cobriran amb una coberta de cuiro i hi col·locaran les barres. [12] Prendran tots els atuells emprats per al servei del santuari, els posaran dins un drap blau porpra, els cobriran amb una coberta de cuiro i ho col·locaran damunt una civera. [13] Acabat, trauran la cendra de l'altar i hi estendran al damunt un drap vermell porpra. [14] Posaran al seu damunt tots els utensilis emprats per al servei: els brasers, les forquetes, les pales, els vasos i tots els atuells de l'altar; estendran al seu damunt una coberta de cuiro i hi col·locaran les barres.

[15] Quan Aharon i els seus fills hauran acabat de cobrir les coses santes i tots els atuells sagrats, en aixecar el campament, tan sols aleshores vindran els cahatites per portar-ho, no fos cas que toquessin les coses santes i morissin. Aquesta és la missió dels cahatites a la tenda de l'oracle. [16] Eleazar, el fill del sacerdot Aharon, tindrà encomanat l'oli del canelobre, l'encens dels perfums, l'oblació perpètua i l'oli de la unció, la cura de tot el tabernacle i de tot el que conté en objectes sagrats i en els seus atuells».

[17] Jahvè va dir a Moisès i a Aharon: [18] «No exposeu la tribu de la família dels cahatites a ser extirpada d'enmig dels levites. [19] Comporteu-vos, doncs, amb ells de tal manera, que visquin i no morin, en acostar-se a les coses santíssimes. Aharon i els seus

fills han d'assignar cadascun la seva tasca i el seu ofici. [20] Però que no entrin a mirar un sol instant les coses santes; si ho feien, moririen».

—252→

[21] Jahvè va dir a Moisès: [22] «Fes el cens dels guersonites per casals i famílies. [23] De trenta a cinquanta anys, enregistraràs tots els qui entren en servei, perquè exerceixin una tasca a la tenda de l'oracle.

[24] Aquesta és la tasca de les famílies dels guersonites en el servei i en el transport: [25] portaran els tapissos del tabernacle, la tenda de l'oracle, la seva coberta, la coberta de cuiro que la recobreix, la cortina de l'entrada de la tenda de l'oracle, [26] les cortines del pati, la cortina de l'entrada que fa de porta del pati, al voltant del tabernacle i de l'altar, les seves cordes i tots els atuells del seu servei, i executaran tot allò que s'ha de fer. [27] Tot el servei dels fills dels guersonites, en tot allò que han de portar i han d'executar, serà fet a les ordres d'Aharon i dels seus fills, i els assignaran nominalment tot allò que han de portar. [28] Aquest és el servei de les famílies dels guersonites a la tenda de l'oracle i estaran sota la direcció d'Itamar, el fill del sacerdot Aharon.

[29] Enregistraràs els fills de Merarí per famílies i casals. [30] De trenta a cinquanta anys, enregistraràs tots els qui entren en servei, perquè exerceixin una tasca a la tenda de l'oracle. [31] Això és el que serà encomanat al seu transport i a tot el seu servei a la tenda de l'oracle: les posts del tabernacle, els seus travessers, les seves columnes, els seus petges, [32] les columnes al voltant del pati, els seus petges, les seves estaques, les seves cordes, amb tots els seus atuells i amb tot el seu servei; i assignaran nominalment els atuells encomanats al seu transport. [33] Aquesta és la missió de les famílies dels fills de Merarí, segons tot el seu servei a la tenda de l'oracle, sota la direcció d'Itamar, el fill del sacerdot Aharon».

[34] Moisès, Aharon i els principals de la comunitat van fer, doncs, el cens dels fills dels cahatites per famílies i casals, [35] de trenta a cinquanta anys, tots els qui entren en servei per a una tasca a la tenda de l'oracle. [36] Els enregistrats, per famílies, foren dos mil set-cents cinquanta. [37] Aquests foren els enregistrats de les —253→ famílies del cahatites, tots els qui serveixen a la tenda de l'oracle, els quals Moisès i Aharon enregistraren segons l'ordre de Jahvè transmesa a Moisès.

[38] Feren el cens dels guersonites, per famílies i casals, [39] de trenta a cinquanta anys; tots els qui entren en servei per a una tasca a la tenda de l'oracle. [40] Els enregistrats, per famílies i casals, foren dos mil sis-cents trenta. [41] Aquests foren els enregistrats de les famílies dels guersonites, tots els qui serveixen a la tenda de l'oracle, els quals Moisès i Aharon enregistraren per ordre de Jahvè.

[42] Feren el cens dels merarites per famílies i casals, [43] de trenta a cinquanta anys; tots els qui entren en servei per a una tasca a la tenda de l'oracle. [44] Els enregistrats, per famílies, foren tres mil dos-cents. [45] Aquests foren els enregistrats de les famílies dels merarites, els quals Moisès i Aharon enregistraren segons l'ordre de Jahvè transmesa a Moisès.

[46] Tots els levites que Moisès, Aharon i els principals d'Israel enregistraren, per famílies i casals, [47] de trenta a cinquanta anys, tots els qui havien d'entrar per complir

una tasca de servei o de transport a la tenda de l'oracle, [48] foren vuit mil cinc-cents vuitanta.

[49] Segons l'ordre de Jahvè a Moisès, van assignar a cadascú la seva tasca i el seu ofici. Foren designats tal com Jahvè havia manat a Moisès.

Lleis complementàries (Nm. 5,1-6,27)

5 Allunyament dels impurs.— [1] Jahvè va dir a Moisès: [2] «Mana als israelites que allunyin del campament tots els leprosos, tots els atacats d'escolament i els contaminats per un cadàver. [3] Home o dona, allunyeu-los fora del campament, per tal que no contaminin el campament on jo habito enmig d'ells». [4] Així ho van fer els israelites: els van allunyar del campament. Els israelites ho van fer tal com Jahvè havia manat a Moisès.

Obligació de restituir.— [5] Jahvè va dir a Moisès: [6] «Digues als israelites: Si —254→ un home o una dona fa algun pecat contra el proïsme, cometent una falta contra Jahvè, i es reconeix culpable, [7] confessarà el pecat comès i restituirà l'objecte del delicte segons el seu valor tot afegint-hi la seva cinquena part, i ho donarà a aquell contra el qual ha faltat. [8] Si aquest home no té cap parent pròxim al qual pugui restituir l'objecte del delicte, aquest serà donat a Jahvè, és a dir, al sacerdot, a més del moltó expiatori amb el qual el sacerdot farà expiació damunt d'ell. [9] Qualsevol contribució de totes les coses santes que els israelites oferiran al sacerdot serà per a ell. [10] Les coses santes pertanyen a cadascú; allò que algú dóna al sacerdot serà per a ell».

Llei sobre la gelosia[180] .— [11] Jahvè va dir a Moisès: [12] «Parla als israelites i digue'ls: Si la dona d'algú s'ha desviat i ha comès mancament contra ell [13] pel fet d'haver jagut un home amb ella, però, tot i que s'hagi contaminat, la cosa ha quedat oculta als ulls del seu marit, pel fet de no haver-hi cap testimoni contra ella, ja que no ha estat sorpresa; [14] si al marit li agafa gelosia i sospita de la seva dona, i aquesta s'ha contaminat, o bé, si li agafa gelosia i sospita de la seva dona, i aquesta no s'ha contaminat, [15] aquell home conduirà la seva dona al sacerdot i portarà la seva ofrena per ella: una desena part d'efà de farina d'ordi. No hi vessarà oli al damunt ni hi posarà encens, perquè és una oblació de gelosia, una oblació commemorativa que recorda una falta. [16] El sacerdot farà acostar la dona i la farà estar davant Jahvè. [17] Després posarà aigua santa en un vas de terrissa, prendrà pols de terra del tabernacle i la tirarà dins l'aigua. [18] Farà estar la dona davant Jahvè, li esbullarà els cabells i li posarà a les mans l'oblació commemorativa, això és, l'oblació de gelosia, mentre que a la mà del sacerdot hi haurà l'aigua amarga de la maledicció. [19] Acabat, el sacerdot adjurarà la dona i li dirà: «Si cap home no ha jagut amb tu, si no t'has desviat, contaminant-te, de la potestat del teu marit, queda immune d'aquesta aigua amarga de la maledicció. [20] Però, si t'has desviat de la potestat —255→ del teu marit, si t'has contaminat, de manera que un altre home que no és el teu marit ha jagut amb tu [21] —el sacerdot adjurarà la dona amb un jurament imprecatori i li dirà—: Que Jahvè et faci servir de motiu d'imprecació i de jurament enmig del teu poble, fent esllanguir el teu sexe i inflar-se el teu ventre. [22] Que aquesta aigua de la maledicció entri dins les teves entranyes per fer inflar el teu ventre i fer esllanguir el teu sexe». I la dona respondrà: «Amén, amén». [23] Després, el sacerdot escriurà en un full aquestes

imprecacions i les esborrarà dins l'aigua amarga. [24] Farà beure a la dona l'aigua amarga
de la maledicció, i li penetrarà per produir-li amargor. [25] Després el sacerdot prendrà de
la mà de la dona l'oblació de gelosia, farà amb ella la cerimònia del balanceig com a
presentació davant Jahvè i l'acostarà a l'altar. [26] Prendrà amb la mà un grapat de l'oblació
i el farà fumejar a l'altar. Després farà beure l'aigua a la dona. [27] Quan li haurà fet beure
l'aigua, si s'ha contaminat i ha comès una falta contra el seu marit, l'aigua de la
maledicció li penetrarà per produir-li amargor, el seu ventre s'inflarà, el seu sexe
s'esllanguirà, i ella esdevindrà motiu d'imprecació enmig del seu poble. [28] Però, si no s'ha
contaminat, que és pura, quedarà immune i serà fecunda».

[29] Aquesta és la llei de la gelosia, quan una dona s'haurà desviat de la potestat del
seu marit i s'haurà contaminat; [30] o quan a un home li agafa gelosia i sospita de la seva
dona: farà estar la dona davant Jahvè, i el sacerdot li aplicarà tota aquesta llei. [31] Així el
marit serà lliure de culpa, i la dona portarà la seva.

6 Llei sobre el vot de nazirat[181] **.**— [1] Jahvè va dir a Moisès: [2] «Parla als israelites i
digue'ls: Si un home o una dona fa un vot de nazirat a fi de consagrar-se a Jahvè, [3]
s'abstindrà de vi i de begudes embriagants, no beurà vinagre de vi ni vinagre
embriagant; tampoc no beurà cap mena de most de raïm, [4] ni menjarà cap fruit de vinya,
des del suc a la pellofa. [5] Mentre duri el vot del seu nazirat, no es tallarà els cabells; fins
que es —256→ compleixi el temps pel qual s'haurà consagrat nazireu a Jahvè, serà
sant; es deixarà créixer esbullada la cabellera. [6] Mentre duri la seva consagració com a
nazireu a Jahvè, no s'acostarà a cap cadàver. [7] No es contaminarà ni pel seu pare, ni per
la seva mare, ni pel seu germà, ni per la seva germana, quan es morin, ja que porta
damunt el cap la consagració nazirea del seu Déu. [8] Tot el temps del seu nazirat serà
consagrat a Jahvè.

[9] Si algú es mor de sobte prop d'ell, i el seu cap de nazireu queda així contaminat, es
raparà el cap el dia de la seva purificació, és a dir, el dia setè. [10] El dia vuitè portarà dues
tórtores o dos colomins al sacerdot, a l'entrada de la tenda de l'oracle. [11] El sacerdot
n'oferirà un en sacrifici pel pecat, i l'altre en holocaust, i farà l'expiació del seu pecat per
causa del mort. Aquell mateix dia tornarà a consagrar el seu cap, [12] es consagrarà a Jahvè
per al temps del seu nazirat i portarà un anyell en sacrifici pel delicte. El temps
precedent no compta, ja que el seu nazirat ha estat contaminat.

[13] Aquesta és la llei del nazireu: el dia que es compleixi el temps del seu nazirat,
anirà a l'entrada de la tenda de l'oracle [14] i presentarà la seva ofrena a Jahvè: un anyell
d'un any, sense tara, en holocaust; una anyella d'un any, sense tara, en sacrifici pel
pecat; un moltó sense tara, en sacrifici de comunió; [15] una panera d'àzims de flor de
farina, tortells pastats amb oli i crespells àzims untats amb oli, a més de les seves
oblacions i libacions. [16] El sacerdot ho oferirà davant Jahvè i farà el seu sacrifici pel
pecat i el seu holocaust. [17] Farà del moltó un sacrifici de comunió a Jahvè juntament amb
la panera d'àzims, i farà la seva oblació i la seva libació. [18] Acabat, el nazireu es raparà el
cap a l'entrada de la tenda de l'oracle, prendrà la cabellera de nazireu i la tirarà al foc del
sacrifici de comunió. [19] Després, el sacerdot prendrà l'espatlla del moltó, un cop bullida,
un tortell àzim de la panera i un crespell àzim, i ho posarà a les mans del nazireu, un cop
s'hagi rapat el cap. [20] El sacerdot farà la cerimònia del balanceig com a —
257→ presentació davant Jahvè; és una cosa santa deguda al sacerdot, a més del pit i
de la cuixa que han estat presentats. Després el nazireu podrà beure vi». [21] Aquesta és la

llei del nazireu que ha fet un vot, la seva ofrena a Jahvè pel seu nazirat, a part allò que hi vulgui afegir. Farà tot això conformement al seu vot, d'acord amb la llei del nazirat.

Fórmula de benedicció sacerdotal.— 22 Jahvè va dir a Moisès: 23 «Parla a Aharon i als seus fills i digue'ls: «Així beneireu els israelites: 24 Que Jahvè et beneeixi i et guardi.

25 Que Jahvè faci resplendir damunt teu la seva faç i et sigui propici.

26 Que Jahvè posi damunt teu la seva mirada i et doni la pau.

27 Així posaran el meu nom sobre els israelites, i jo els beneiré»

Dedicació del tabernacle (Nm. 7,1-10,10)

7 Ofrena dels bous i dels carros.— 1 El dia que Moisès va acabar d'erigir el tabernacle, d'ungir-lo i de consagrar-lo amb tots els seus utensilis, com també l'altar amb tots els seus atuells, un cop tot ungit i consagrat, 2 els principals d'Israel, els caps dels seus casals —els caps de les tribus, els qui presidiren el cens—, van fer la seva ofrena 3 bo i portant-la davant Jahvè: sis carretes cobertes i dotze bous, una carreta per cada dos dels principals i un bou per cada un. I ho presentaren davant el tabernacle. 4 Jahvè va dir a Moisès: 5 «Rep això d'ells, que serà per al servei de la tenda de l'oracle, i dóna-ho als levites, a cada un segons les necessitats del seu servei». 6 Moisès prengué les carretes i els bous i els va donar als levites. 7 Va donar dues carretes i quatre bous als guersonites pel seu servei. 8 Va donar quatre carretes i vuit bous als merarites, pel servei que havien de complir, sota la direcció d'Itamar, el fill del sacerdot Aharon. 9 No donà res als cahatites, ja que eren encarregats del servei sagrat i havien de dur-ho a l'espatlla.

—258→

Ofrenes del cap d'Israel. 10 Els principals presentaren l'ofrena per a la dedicació de l'altar, el dia que fou ungit, i els caps presentaren la seva ofrena davant l'altar. 11 Jahvè va dir a Moisès: «Un dia, un dels principals, i un altre dia, un altre, presentaran la seva ofrena per a la dedicació de l'altar».

12 El qui presentà el primer dia la seva ofrena fou Nahason, fill d'Amminadab, de la tribu de Judà. 13 Va oferir una safata de plata de cent trenta sicles de pes, un vas de plata de setanta sicles, segons el sicle del santuari, tots dos plens de flor de farina pastada amb oli per a l'oblació, 14 una cassoleta d'or de deu sicles, plena de perfum, 15 un vedell, un moltó i un anyell d'un any, en holocaust, 16 un boc en sacrifici pel pecat 17 i, en sacrifici de comunió, dos bous, cinc moltons, cinc bocs i cinc anyells d'un any. Aquesta fou l'ofrena de Nahason, fill d'Amminadab.

18 El segon dia presentà l'ofrena Natanael, fill de Suar, cap d'Issacar. 19 Va oferir una safata de plata de cent trenta sicles de pes, un vas de plata de setanta sicles, segons el sicle del santuari, tots dos plens de flor de farina pastada amb oli per a l'oblació, 20 una cassoleta d'or de deu sicles, plena de perfum, 21 un vedell, un moltó i un anyell d'un any,

en holocaust, [22] un boc en sacrifici pel pecat [23] i, en sacrifici de comunió, dos bous, cinc moltons, cinc bocs i cinc anyells d'un any. Aquesta fou l'ofrena de Natanael, fill de Suar.

[24] El tercer dia, presentà l'ofrena el cap dels fills de Zabuló, Eliab, fill d'Helon. [25] Va oferir una safata de plata de cent trenta sicles de pes, un vas de plata de setanta sicles, segons el sicle del santuari, tots dos plens de flor de farina pastada amb oli per a l'oblació, [26] una cassoleta d'or de deu sicles, plena de perfum, [27] un vedell, un moltó i un anyell d'un any, en holocaust, [28] un boc en sacrifici pel pecat [29] i, en sacrifici de comunió, dos bous, cinc moltons, cinc bocs i cinc anyells d'un any. Aquesta fou l'ofrena d'Eliab, fill d'Helon.

[30] El quart dia presentà l'ofrena el cap dels fills de Rubèn, Elisur, fill de Sedeür. [31] Va oferir una safata —259→ de plata de cent trenta sicles de pes, un vas de plata de setanta sicles, segons el sicle del santuari, tots dos plens de flor de farina pastada amb oli per a l'oblació, [32] una cassoleta d'or de deu sicles, plena de perfum, [33] un vedell, un moltó i un anyell d'un any, en holocaust, [34] un boc en sacrifici pel pecat [35] i, en sacrifici de comunió, dos bous, cinc moltons, cinc bocs i cinc anyells d'un any. Aquesta fou l'ofrena d'Elisur, fill de Sedeür.

[36] El cinquè dia presentà l'ofrena el cap dels fills de Simeó, Salamiel, fill de Surisaddai. [37] Va oferir una safata de plata de cent trenta sicles de pes, un vas de plata de setanta sicles, segons el sicle del santuari, tots plens de flor de farina pastada amb oli per a l'oblació, [38] una cassoleta d'or de deu sicles, plena de perfum, [39] un vedell, un moltó i un anyell d'un any, en holocaust, [40] un boc en sacrifici pel pecat [41] i, en sacrifici de comunió, dos bous, cinc moltons, cinc bocs i cinc anyells d'un any. Aquesta fou l'ofrena de Salamiel, fill de Surisaddai.

[42] El sisè dia presentà l'ofrena el cap dels fills de Gad, Eljasaf, fill de Ragüel. [43] Va oferir una safata de plata de cent trenta sicles de pes, un vas de plata de setanta sicles, segons el sicle del santuari, tots dos plens de flor de farina pastada amb oli per a l'oblació, [44] una cassoleta d'or de deu sicles, plena de perfum, [45] un vedell, un moltó i un anyell d'un any, en holocaust, [46] un boc en sacrifici pel pecat [47] i, en sacrifici de comunió, dos bous, cinc moltons, cinc bocs i cinc anyells d'un any. Aquesta fou l'ofrena d'Eljasaf, fill de Ragüel.

[48] El setè dia presentà l'ofrena el cap dels fills d'Efraïm, Elisamà, fill d'Amihud. [49] Va oferir una safata de plata de cent trenta sicles de pes, un vas de plata de setanta sicles, segons el sicle del santuari, tots dos plens de flor de farina pastada amb oli per a l'oblació, [50] una cassoleta d'or de deu sicles, plena de perfum, [51] un vedell, un moltó i un anyell d'un any, en holocaust, [52] un boc en sacrifici pel pecat [53] i, en sacrifici de comunió, dos bous, cinc moltons, cinc bocs i cinc anyells d'un any. Aquesta fou l'ofrena d'Elisamà, fill d'Amihud.

—260→

[54] El vuitè dia presentà l'ofrena el cap dels fills de Manasés, Gamaliel, fill de Fadasur. [55] Va oferir una safata de plata de cent trenta sicles de pes, un vas de setanta sicles, segons el sicle del santuari, tots dos plens de flor de farina pastada amb oli per a l'oblació, [56] una cassoleta d'or de deu sicles, plena de perfum, [57] un vedell, un moltó, un anyell d'un any, en holocaust, [58] un boc en sacrifici pel pecat [59] i, en sacrifici de comunió,

dos bous, cinc moltons, cinc bocs i cinc anyells d'un any. Aquesta fou l'ofrena de Gamaliel, fill de Fadasur.

60 El novè dia presentà l'ofrena el cap dels fills de Benjamí, Abidan, fill de Gedeó. 61
Va oferir una safata de plata de cent trenta sicles de pes, un vas de plata de setanta
sicles, segons el sicle del santuari, tots dos plens de flor de farina pastada amb oli per a
l'oblació, 62 i una cassoleta d'or de deu sicles, plena de perfum, 63 un vedell, un moltó i un
anyell d'un any, en holocaust, 64 un boc en sacrifici pel pecat 65 i, en sacrifici de comunió,
dos bous, cinc moltons, cinc bocs i cinc anyells d'un any. Aquesta fou l'ofrena d'Abidan,
fill de Gedeó.

66 El desè dia presentà l'ofrena el cap dels fills de Dan, Ahièzer, fill d'Ammisaddai. 67
Va oferir una safata de plata de cent trenta sicles de pes, un vas de plata de setanta
sicles, segons el sicle del santuari, tots dos plens de flor de farina pastada amb oli per a
l'oblació, 68 una cassoleta d'or de deu sicles, plena de perfum, 69 un vedell, un moltó i un
anyell d'un any, en holocaust, 70 un boc en sacrifici pel pecat, 71 i, en sacrifici de comunió,
dos bous, cinc moltons, cinc bocs i cinc anyells d'un any. Aquesta fou l'ofrena
d'Ahièzer, fill d'Ammisaddai.

72 L'onzè dia presentà l'ofrena el cap dels fills d'Aser, Feguiel, fill d'Ocran. 73 Va
oferir una safata de plata de cent trenta sicles de pes, un vas de plata de setanta sicles,
segons el sicle del santuari, tots dos plens de flor de farina pastada amb oli per a
l'oblació, 74 una cassoleta d'or de deu sicles, plena de perfum, 75 un vedell, un moltó, un
anyell d'un any, en holocaust, 76 un boc en sacrifici pel pecat 77 i, en sacrifici de comunió,
dos —261→ bous, cinc moltons, cinc bocs i cinc anyells d'un any. Aquesta fou
l'ofrena de Feguiel, fill d'Ocran.

77 El dotzè dia presentà l'ofrena el cap dels fills de Neftalí, Ahirà, fill d'Enan. 78 Va
oferir una safata de plata de cent trenta sicles de pes, un vas de plata de setanta sicles,
segons el sicle del santuari, tots dos plens de flor de farina pastada amb oli per a
l'oblació, 80 una cassoleta d'or de deu sicles, plena de perfum, 81 un vedell, un moltó i un
anyell d'un any, en holocaust, 82 un boc en sacrifici pel pecat 83 i, en sacrifici de comunió,
dos bous, cinc moltons, cinc bocs i cinc anyells d'un any. Aquesta fou l'ofrena d'Ahirà,
fill d'Enan.

84 Els presents que oferiren els caps d'Israel per a la dedicació de l'altar, el dia que
fou ungit, van ser aquests: dotze safates de plata, dotze vasos de plata i dotze cassoletes
d'or. 85 Cada safata de plata pesava cent trenta sicles, i cada vas, setanta; la plata
d'aquests atuells pesava en total dos mil quatre-cents sicles, segons el sicle del santuari.
86 Les dotze cassoletes d'or plenes de perfum pesaven, cada una, deu sicles, segons el
sicle del santuari; l'or de les cassoletes pesava en total cent vint sicles. 87 Total del bestiar
per a l'holocaust: dotze vedells, dotze moltons, dotze anyells d'un any, juntament amb
les oblacions. A més, dotze bocs per al sacrifici pel pecat. 88 Total del bestiar per al
sacrifici de comunió: vint-i-quatre bous, seixanta moltons, seixanta bocs, seixanta
anyells d'un any. Aquestes foren les ofrenes per a la dedicació de l'altar després d'haver
estat ungit.

89 Quan Moisès entrava a la senda de l'oracle per parlar amb Jahvè, sentia la veu que
li parlava des de dalt el propiciatori que hi ha damunt l'arca del testimoniatge, entre els
dos querubins; i parlava amb ell.

8 Els llums del canelobre.— [1] Jahvè va dir a Moisès: [2] «Parla a Aharon i digue-li:
Quan col-loquis els gresolets, els set gresolets faran llum de cara al lampadari». [3]
Aharon ho va fer així. Va col·locar els gresolets davant el lampadari tal com Jahvè ho
havia manat —262→ a Moisès. [4] El lampadari era una obra d'or batut: des del peu
fins a les flors era d'or batut. Va fer el lampadari segons el model que Jahvè havia
mostrat a Moisès.

Consagració dels levites. [5] Jahvè va dir a Moisès: [6] «Pren els levites d'enmig dels
israelites i purificaràs. [7] Així faràs amb ells per purificar-los: aspergeix damunt d'ells
aigua lustral; després s'afaitaran tot el cos, es rentaran els vestits i es purificaran. [8]
Acabat, prendran un vedell juntament amb la seva oblació de flor de farina pastada amb
oli; prendràs també tu un altre vedell en sacrifici pel pecat. [9] Faràs acostar els levites
davant la tenda de l'oracle i aplegaràs tota la comunitat dels israelites. [10] Després faràs
acostar els levites davant Jahvè, i els israelites imposaran les mans sobre els levites. [11]
Aharon farà amb els levites la cerimònia del balanceig davant Jahvè, com a ofrena dels
israelites, i així seran dedicats al servei de Jahvè. [12] Els levites imposaran les mans sobre
el cap dels vedells, i n'oferiràs un en sacrifici pel pecat, i l'altre, en holocaust a Jahvè,
per tal de fer l'expiació pels levites. [13] Col·locaràs els levites davant d'Aharon i els seus
fills, i faràs amb ells la cerimònia del balanceig davant Jahvè. [14] Separaràs els levites
d'enmig dels israelites, per tal que siguin per a mi. [15] Acabat, els levites entraran a servir
a la tenda de l'oracle. Així els purificaràs i els faràs la cerimònia del balanceig, [16] ja que
em són donats sense reserva d'entre els israelites. En comptes de tot primogènit, de tot el
qui obre el si matern entre els israelites, els he presos per a mi. [17] Perquè és meu tot
primogènit d'entre els israelites, sigui home o animal; el dia que vaig arrabassar tots els
primogènits al país d'Egipte, me'ls vaig consagrar. [18] Així he pres els levites en comptes
de tots els primogènits dels israelites, [19] i els he donats enterament a Aharon i als seus
fills d'entre els israelites perquè estiguin al seu servei a la tenda de l'oracle i facin
l'expiació per ell, talment que aquests no siguin afectats per cap flagell quan s'acostin al
santuari».

[20] Moisès, Aharon i tota —263→ la comunitat dels israelites ho van fer així amb
els levites; segons tot allò que Jahvè havia manat a Moisès respecte als levites, així ho
van fer amb ells els israelites. [21] Els levites es purificaren i es rentaren els vestits, i
Aharon va fer amb ells la cerimònia del balanceig davant Jahvè i va fer l'expiació per
ells a fi de purificar-los. [22] Després, els levites entraren a prestar servei a la tenda de
l'oracle davant d'Aharon i dels seus fills. Tal com Jahvè ho havia manat a Moisès
respecte als levites, així ho van fer amb ells.

[23] Jahvè va dir a Moisès [24] «Aquesta és la llei per als levites: tothom, de vint-i-cinc
anys en amunt, entrarà a prestar servei a la tenda de l'oracle. [25] A partir dels cinquanta
anys, deixarà de prestar servei, ja no servirà més. [26] Ajudarà els seus germans, a la tenda
de l'oracle, a fer allò que està prescrit, però no prestarà servei. Així faràs amb els levites
respecte a les seves funcions».

9 Data de la Pasqua.— [1] Jahvè va parlar a Moisès al desert del Sinaí, el primer
mes de l'any segon, després de la sortida d'Egipte, i li va dir: [2] «Els israelites tramen de
celebrar la Pasqua al seu temps. [3] L'haureu de celebrar el dia catorze d'aquest mes, al
vespre; l'haureu de celebrar segons tots els seus ritus i totes les seves prescripcions». [4]
Moisès va dir als israelites que celebressin la Pasqua. [5] I van celebrar la Pasqua el primer

mes, el dia catorze, al vespre, al desert del Sinaí. Els israelites ho van fer conformement
el que Jahvè havia manat a Moisès.

6 Però hi havia alguns homes contaminats per un cadàver humà i no podien celebrar
la Pasqua aquell dia. Per això, anaren a trobar Moisès i Aharon 7 i els digueren: «Ens
hem contaminat amb un cadàver. ¿Per què se'ns hauria de privar de presentar l'ofrena de
Jahvè al seu temps amb els altres israelites?» 8 Moisès els va respondre: «Espereu que
sàpiga el que Jahvè us manarà». 9 Jahvè va dir a Moisès: 10 «Parla així als israelites:
Qualsevol de vosaltres o dels vostres descendents que estigui contaminat per un cadàver
o es trobi lluny, de —264→ viatge, haurà de celebrar la Pasqua de Jahvè. 11 Però
haureu de celebrar-la el mes segon, el dia catorze, al vespre; hauran de menjar-la amb
àzims i herbes amargues. 12[182] No n'han de deixar gens per a l'endemà ni li han de trencar
cap os; l'hauran de celebrar segons tots els estatuts de la Pasqua. 13 Però l'home que està
pur i no es troba de viatge, i omet de celebrar la Pasqua, serà extirpat del seu poble. Ja
que no ha presentat l'ofrena de Jahvè al seu temps, portarà el pes del seu pecat. 14 Si un
foraster habita amb vosaltres i vol celebrar la Pasqua de Jahvè, l'haurà de celebrar
segons el seu estatut i les seves prescripcions. Un mateix estatut us servirà, tant per al
foraster com per al nadiu».

El núvol de damunt el tabernacle.— 15 «El dia que Moisès va erigir el tabernacle,
el núvol cobrí el tabernacle, la tenda de l'oracle; i al vespre hi havia damunt el
tabernacle com una aparença de foc, fins al matí. 16 Així era sempre: el núvol el cobria
de dia, i de nit, una aparença de foc. 17 Tot just s'alçava el núvol de damunt el tabernacle,
tot seguit els israelites partien, i al lloc on el núvol es posava, allí acampanen. 18 A
l'ordre de Jahvè acampaven. 19 Si el núvol s'aturava molt de temps damunt el tabernacle,
els israelites observaven el precepte de Jahvè i no partien. 20 I, si el núvol restava alguns
dies damunt el tabernacle, a l'ordre de Jahvè acampaven i a l'ordre de Jahvè partien. 21 Si
el núvol hi restava del vespre al matí, quan al matí el núvol s'elevava, partien; o bé, si
després d'un dia i una nit el núvol s'elevava, aleshores partien. 22 Si s'hi aturava dos dies,
o un mes, o un any, mentre el núvol reposava damunt el tabernacle, els israelites
acampaven i no partien; però, quan s'elevava, partien. 23 A l'ordre de Jahvè acampaven i
a l'ordre de Jahvè partien. Observaren el precepte de Jahvè, segons l'ordre de Jahvè
transmesa per Moisès.

10 Les trompetes de plata.— 1 Jahvè va dir a Moisès: 2 «Fes-te dues trompetes de
plata batuda. Et serviran per a convocar la —265→ comunitat i per a aixecar el
campament. 3 Quan les toquin, tota la comunitat se t'aplegarà a l'entrada de la tenda de
l'oracle. 4 Si toquen amb una de sola, se t'aplegaran els principals, els caps de milers
d'Israel. 5 Quan tocareu estrepitosament, aixecaran el campament els acampats a l'orient.
6 Quan tocareu estrepitosament una segona vegada, aixecaran el campament els
acampats a migdia. Per a les marxes, tocaran estrepitosament. 7 També tocareu per
aplegar la congregació, però no estrepitosament. 8 Els fills d'Aharon, els sacerdots,
tocaran les trompetes, i això us serà un estatut perpetu per als vostres descendents. 9
Quan, al vostre país, anireu a la guerra contra l'enemic que us oprimeixi i tocareu
estrepitosament les trompetes, Jahvè, el vostre Déu, es recordarà de vosaltres i sereu
alliberats dels vostres enemics. 10 En els vostres dies de joia, en les vostres festes i a les
llunes noves, tocareu les trompetes durant l'ofrena dels vostres holocaustos i els vostres
sacrificis de comunió, i elles duran el vostre record davant el vostre Déu. Jo sóc Jahvè,
el vostre Déu».

Del Sinaí a Cadés (Nm. 10,11-14,45)

Partença del Sinaí.— 11 L'any segon, el dia vint, el núvol s'alçà de sobre el
tabernacle del testimoniatge. 12 Els israelites anaren marxant per etapes del desert del
Sinaí, i el núvol s'aturà al desert de Faran. 13 Per primera vegada, partiren per ordre de
Jahvè transmesa per Moisès. 14 En primer lloc, partí la senyera del campament dels fills
de Judà, en estols, i al cap del seu estol, hi anava Nahason, fill d'Amminadab. 15 Al cap
de l'estol de la tribu dels fills d'Issacar, hi anava Natanael, fill de Suar. 16 Al cap de l'estol
de la tribu dels fills de Zabuló, hi anava Eliab, fill d'Helon. 17 El tabernacle fou
desmuntat, i els guersonites i els merarites se l'endugueren. 18 Després partí la senyera
del campament de Rubèn, en estols, i al cap del seu estol, hi anava Elisur, fill de Sedeür.
19 Al cap de l'estol de la tribu de —266→ Simeó, hi anava Salamiel, fill de Surisaddai.
20 Al cap de l'estol de la tribu dels fills de Gad, hi anava Eljasaf, fill de Ragüel. 21 Partiren
després els cahatites, portant els objectes sagrats. Quan ells arribaren, els altres ja havien
muntat el tabernacle. 22 Després partí la senyera del campament dels fills d'Efraïm, en
estols, i al cap del seu estol, hi anava Elisamà, fill d'Amihud. 23 Al cap de l'estol de la
tribu dels fills de Manasés, hi anava Gamaliel, fill de Fadasur. 24 Al cap de l'estol dels
fills de Benjamí, hi anava Abidan, fill de Gedeó. 25 Després partí la senyera del
campament dels fills de Dan, a la reraguarda de tots els campaments, en estols, i al cap
del seu estol, hi anava Ahièzer, fill d'Ammisaddai. 26 Al cap de la tribu dels fills d'Aser,
hi anava Fegiel, fill d'Ocran. 27 Al cap de la tribu dels fills de Neftalí, hi anava Ahirà, fill
d'Enan. 28 Aquest fou l'ordre de marxa dels israelites, en estols, quan van aixecar el
campament.

Moisès invita Hobab a acompanyar-lo.— 29 Moisès va dir al seu sogre Hobab[183] ,
fill de Ragüel, el madianita: «Nosaltres marxem cap al lloc que Jahvè va dir que ens
donaria. Vine amb nosaltres, que t'afavorirem, ja que Jahvè ha promès el benestar a
Israel». 30 Hobab li va respondre: «No vindré; me n'aniré a la meva terra, al meu país
natal». 31 Moisès va replicar: «No ens deixis, t'ho demano, que tu coneixes els llocs dels
nostres campaments pel desert i ens serviràs de guia. 32 Si véns amb nosaltres, et farem
participar del bé que Jahvè ens farà».

33 Partiren, doncs, de la muntanya de Jahvè i feren tres dies de camí. L'arca de
l'aliança de Jahvè els anava al davant tres jornades de camí, per buscar-los un lloc de
repòs. 34 De dia, el núvol de Jahvè planava damunt d'ells, cada vegada que aixecaven el
campament.

35 Quan l'arca partia, Moisès deia:

«Alceu-vos, Jahvè, i que els vostres enemics es dispersin. Que fugin, els qui us
avorreixen, de davant vostre».

36 I quan s'aturava, deia:

«Torneu, Jahvè, a les multituds de milers d'Israel».

—267→

11 A Taberà. Murmuracions del poble.— [1] El poble començà a queixar-se de la
seva sort a la presència de Jahvè. Quan Jahvè ho va sentir, la seva ira s'inflamà, i el foc
de Jahvè s'abrandà i consumia ja una extremitat del campament. [2] El poble va clamar a
Moisès, el qual intercedí prop de Jahvè, i el foc es va apagar. [3] Llavors van donar a
aquell lloc el nom de Taberà, perquè el foc de Jahvè s'havia abrandat enmig d'ells.

A Quibrot-ha-Taavà. Continuen les murmuracions.— [4] L'arreplec d'estrangers
que hi havia enmig d'ells van agafar tantes ganes de menjar carn, que fins els israelites
van tornar a arrencar a plorar, tot dient: «Qui ens deixés menjar carn! [5] Com recordem el
peix que per no res menjàvem a l'Egipte, els cogombres, els melons, els porros, les
cebes, els alls! [6] I ara estem decaiguts, no hi ha res; no veiem més que el mannà!»

([7] El mannà és com la llavor del celiandre, i el seu aspecte, com el del bdel·li. [8] El
poble s'escampava per aplegar-lo; després el trituraven a la mola o el picaven al morter,
el coïen a l'olla i en feien pastissos. Tenia un gust com de pastís amb oli. [9] Quan a la nit
la rosada queia sobre el campament, hi queia també el mannà.)

Pregària de Moisès davant de Jahvè.— [10] Moisès va sentir el poble que plorava,
cada família a l'entrada de la seva tenda. La ira de Jahvè és va inflamar del tot. Però
Moisès en va tenir pena [11] i va dir a Jahvè: «¿Per què maltracteu el vostre servent? ¿Com
és que no he trobat gràcia davant vostre, que hàgiu posat el pes de tot aquest poble
damunt meu? [12] ¿És que sóc jo que he concebut tot aquest poble o que l'he infantat, que
em digueu: «Porta'l al pit, com la dida porta el nen que mama, cap al país que he jurat
de donar als seus pares?» [13] ¿D'on trauré la carn per a donar a tot aquest poble que em
plora dient: «Dona'ns carn per a menjar?» [14] Jo tot sol no puc portar tot aquest poble: és
massa feixuc per a mi. [15] Si us voleu portar així amb mi, mateu-me, us ho —
268→ demano! Si he trobat gràcia davant vostre, que no vegi més la meva desgràcia!»

Resposta de Jahvè. Institució dels setanta ancians. [16] Jahvè va dir a Moisès:
«Aplega'm setanta homes d'entre els ancians d'Israel, que sàpigues que són
veritablement ancians del poble i magistrats seus. Porta'ls a la tenda de l'oracle, i que
s'estiguin allà amb tu. [17] Jo baixaré a parlar amb tu i prendré del mateix esperit que hi ha
damunt teu i el posaré damunt d'ells. Així portaran amb tu el pes del poble, i no l'hauràs
de portar tu tot sol. [18] I digues al poble: «Santifiqueu-vos per a demà; menjareu carn, ja
que heu plorat a la presència de Jahvè i heu dit: «Qui ens fes menjar carn! Estàvem
millor a l'Egipte!» Doncs, Jahvè us donarà carn i en menjareu. [19] En menjareu no pas un
dia només, ni dos, ni cinc, ni deu, ni vint, [20] sinó tot un mes, fins que us surti pel nas i us
faci fàstic, ja que heu menyspreat Jahvè, que és enmig vostre, i heu plorat davant d'ell i
heu dit: «¿Per què vam marxar d'Egipte?» [21] Moisès digué: «El poble enmig del qual sóc
consta de sis-cents mil homes de peu, i vós dieu: «Els donaré carn perquè en mengin tot
un mes?» [22] Si degollaven per a ells moltons i bous, els bastaria? Si recollien per a ells
tots els peixos del mar, ¿en tindrien prou?» [23] Jahvè va respondre a Moisès: «¿Que potser
es retreu, la mà de Jahvè? Aviat veuràs si es compleix o no la meva paraula». [24]
Aleshores Moisès va sortir i reportà al poble les paraules de Jahvè.

L'esperit sobre els setanta ancians.— Després aplegà setanta homes d'entre els
ancians del poble i els féu estar entorn de la tenda. [25] Jahvè baixà dins un núvol i li va
parlar. Després prengué del mateix esperit que era damunt d'ell i el va posar damunt els
setanta ancians. Quan l'esperit reposà damunt d'ells, van profetitzar, però això no es va
repetir. [26] Dos homes, un dels quals es deia Eldad i l'altre Medad, s'havien quedat al

campament. L'esperit reposà damunt d'ells, ja que eren dels inscrits, per bé que no havien anat a la tenda. I —269→ profetitzaven al campament. [27] Un jove corregué a fer-ho saber a Moisès: «Eldad i Medad profetitzen al campament». [28] Josuè, fill de Nun, ajudant de Moisès des de la seva joventut, hi va intervenir dient: «Senyor meu Moisès, prohibeix-los-ho!» [29] Moisès li respongué: «¿Que estàs gelós per mi? Tant de bo que tot el poble de Déu fossin profetes damunt els quals Jahvè fes reposar el seu esperit!» [30] Després Moisès es retirà al campament amb els ancians d'Israel.

Arribada de les guatlles. [31] Aleshores s'aixecà un vent de la part de Jahvè que transportà guatlles de la banda del mar i les deixà caure sobre el campament ça i lla, en una extensió com d'una jornada de camí al voltant del campament i en un gruix d'unes dues colzades sobre terra. [32] El poble s'aixecà a aplegar guatlles tot aquell dia, tota la nit i tot l'endemà; els qui menys, en tenien deu hómers. I les estengueren a assecar entorn del campament.

[33] Tenien encara la carn a les dents, no l'havien engolida encara, que la ira de Jahvè s'inflamà contra el poble: el va atacar amb una plaga molt greu. [34] Van donar a aquest lloc el nom de Quibrot-ha-Taavà, perquè allí van enterrar el poble cobejós.

[35] De Quibrot-ha-Taavà, el poble va partir cap a Haserot, i s'hi van quedar.

12 Haserot. Queixes de Maria i d'Aharon. [1] Maria i Aharon van parlar contra Moisès a causa de la dona cusita[184] que havia pres, ja que s'havia casat amb una cusita. [2] Digueren: «¿És tan sols a Moisès que ha parlat Jahvè? ¿No ens ha parlat també a nosaltres?» Jahvè ho va sentir. [3] Però Moisès era un home molt humil, més que cap altre a tota la terra. [4] Jahvè digué tot seguit a Moisès, a Aharon i a Maria: «Veniu tots tres a la tenda de l'oracle». I tots tres hi anaren. [5] Aleshores Jahvè davallà a la columna de núvol, es col·locà a l'entrada de la tenda i cridà Aharon i Maria. I tots dos van sortir. [6] I els digué: «Escolteu les meves paraules:

Si entre vosaltres dos hi —270→ hagués un profeta de Jahvè, me li mostraria en visió, li parlaria en somnis.

[7] No és pas així amb el meu servent Moisès;

ell és l'home de confiança de tota la meva casa.

[8] Jo li parlo cara a cara,

en visió i no pas en enigmes;

ell contempla la imatge de Jahvè.

¿Per què, doncs, heu gosat parlar contra el meu servent Moisès?»

[9] I la ira de Jahvè s'enardí contra ells. Se'n va anar, [10] i el núvol es retirà de sobre el tabernacle. Aleshores Maria aparegué coberta de lepra com de neu. Aharon es girà cap a ella: s'havia tornat leprosa. [11] Llavors Aharon digué a Moisès: «Ah, senyor, t'ho prego, no carreguis damunt nostre la falta que hem comès estúpidament i de què som culpables. [12] T'ho prego, que no sigui ella com un avortó, que en sortir del ventre de la

seva mare ja té la carn mig corrompuda!» [13] Llavors Moisès va clamar a Jahvè: «Ah, Déu, cureu-la, us ho demano!» [14] Jahvè respongué a Moisès: «Si el seu pare li hagués escopit a la cara, ¿no estaria avergonyida durant set dies? Doncs, que es quedi set dies fora del campament, i després tornarà a ser admesa». [15] Maria va estar set dies fora del campament, i el poble no va marxar fins que Maria fou admesa un altre cop. [(1)16] Després el poble va marxar d'Haserot, i acamparen al desert de Faran.

13 Exploració de Canaan.— [(2)1] Jahvè va dir a Moisès: [(3)2] «Envia homes a explorar el país de Canaan, que jo dono als israelites. Enviaràs un home per cada una de les tribus dels seus pares, tots ells d'entre els principals». [(4)3] Moisès els envià des del desert de Faran, segons l'ordre de Jahvè. Tots els homes eren caps dels israelites. [(5)4] Els seus noms eren: Per la tribu de Rubèn, Sammué, fill de Zacur. [(6)5] Per la tribu de Simeó, Safat, fill d'Hurí. [(7)6] Per la tribu de Judà, Caleb, fill de Jefonné. [(8)7] Per la tribu d'Issacar, Igal, fill de Josep. [(9)8] Per la tribu d'Efraïm, Osees[185] , fill de Nun. [(10)9] Per la tribu de Benjamí, Faltí, fill de Rafú. [(11)10] Per la tribu de Zabuló, Guediel , fill de Sodí. [(12)11] Per la tribu —271→ de Josep, és a dir, per la tribu de Manasés, Gaddí, fill de Susí. [(13)12] Per la tribu de Dan, Ammiel, fill de Guemal·lí. [(14)13] Per la tribu d'Aser, Setur, fill de Miquel. [(15)14] Per la tribu de Neftalí, Nahabí, fill de Vafsí. [(16)15] Per la tribu de Gad, Güel, fill de Maquí. [(17)16] Aquests són els noms dels homes que Moisès envià a explorar el país. Moisès donà a Osees, fill de Nun, el nom de Josuè.

[(18)17] Moisès els va enviar a explorar el país de Canaan i els digué: «Pugeu pel Négueb, pugeu després a la muntanya. [(19)18] Doneu una ullada al país, què tal és, i al poble que l'habita, si és fort o feble, petit o gran. [(20)19] Com és el país on habita, si és bo o dolent; i les poblacions on viu, si són obertes o fortificades. [(21)20] I la terra, si és fertil o pobra, si hi ha arbres o no. Animeu-vos, doncs, i porteu fruits de la terra». Aleshores era el temps dels primers raïms.

[(22)21] Van pujar a explorar el país des del desert de Sin fins a Rohob, fins a Lebó d'Hemat. [(23)22] Pujaren pel Nègueb i arribaren a Hebron; allí trobaren Aquiman, Sisai i Tolmai, fills d'Enac. (Hebron havia estat construïda set anys abans que Tanis d'Egipte.) [(24)23] Arribaren fins a la vall d'Escol; d'allí, tallaren un sarment amb raïms i se l'emportaren entre dos amb una barra, a més de magranes i figues. [(25)24] Van anomenar aquell lloc torrent d'Escol, a causa del raïm que els israelites van tallar-hi.

(26)25 Al cap de quaranta dies, tornaren d'explorar el país. [(27)26] Anaren a presentar-se a Moisès i a Aharon i a tota la comunitat d'Israel, al desert de Faran, a Cadés, els ho van contar tot i mostraren els fruits del país. [(28)27] Els van contar: «Hem arribat fins al país on ens vas enviar i, realment, regalima llet i mel; mireu-ne els fruits. [(29)28] Ara bé, el poble que hi habita és fort, i les poblacions són fortificades i molt grans. Hi hem vist també els enaquites[186] . [(30)29] Els amalequites ocupen la regió del Nègueb; els hitites, els jebuseus i els amorreus, la muntanya; i els cananeus, el mar i la ribera del Jordà». [(31)30] Aleshores Caleb féu callar el poble i els arengà davant de Moisès: —272→ «Hi pujarem i el posseirem. Certament que el vencerem». [(32)31] Però els homes que hi havien pujat amb ell deien: «No podem assaltar aquest poble: és més fort que nosaltres!» [(33)32] I es posaren a desacreditar davant els israelites el país que havien explorat: «El país que hem anat a explorar és un país que devora els seus habitants. Tot el poble que hi hem vist són uns homes de gran talla. [(34)33] Hi hem vist també els gegants i els enaquites, descendents dels gegants. Ens féiem l'efecte de llagostes en vist ells, i també els féiem el mateix efecte a ells».

14 **Rebel·lió d'Israel.**— [1] Llavors tota la comunitat alçà la veu i esclatà en crits, i
aquella nit, el poble la va passar plorant. [2] Tots els israelites murmuraven contra Moisès
i Aharon, i tota la comunitat els digué: «Tant de bo que ens haguéssim mort al país
d'Egipte o que ens moríssim en aquest desert [3] ¿Per què Jahvè ens ha dut en aquesta
terra? ¿Per fer-nos caure sota l'espasa? Les nostres dones i la nostra mainada seran
arrabassats! ¿No ens valdria més de tornar a l'Egipte?» [4] I es deien l'un a l'altre: «Elegim
un cap i tornem a l'Egipte!» [5] Moisès i Aharon es prosternaren de cara a terra, davant
tota l'assemblea dels israelites. [6] Josuè, fill de Nun, i Caleb, fill de Jefonné, dos dels
exploradors del país, s'esquinçaren els vestits, [7] i van parlar així a tota la comunitat dels
israelites: «El país que hem anat a explorar és un país extraordinàriament bo. [8] Si Jahvè
es complau en nosaltres, ens hi durà i ens el donarà. És un país que regalima llet i mel. [9]
Però no us rebel·leu contra Jahvè, ni temeu la gent del país, que ens els menjarem com
pa. No tenen defensa, Jahvè és amb nosaltres. No els temeu». [10] Però tot el poble parlava
d'apedregar-los.

Jahvè castiga el poble. Intercessió de Moisès.— Aleshores la glòria de Jahvè
s'aparegué sobre la tenda de l'oracle a tots els israelites. [11] Jahvè va dir a Moisès: «¿Fins
quan em menysprearà aquest poble? ¿Fins quan no creurà en mi, malgrat tots els
prodigis que —273→ he fet enmig d'ells? [12] L'atacaré amb la pesta, el desfaré. I faré
de tu i de la casa del teu pare una nació més gran i més poderosa que no pas ell».

[13] Moisès va respondre a Jahvè: «Però els egipcis saben que per la vostra potència
vau fer sortir aquest poble d'enmig d'ells. [14] I tots els habitants d'aquell país han sentit dir
que vós, Jahvè, sou enmig d'aquest poble, que vos li apareixeu cara a cara, que el vostre
núvol es posa damunt d'ells i que vós marxeu davant d'ells en una columna de núvol, de
dia, i en una columna de foc, de nit. [15] Fareu, doncs, morir, tot aquest poble com un sol
home, i les nacions que han sentit parlar de la vostra fama diran: [16] «Com que Jahvè no
ha pogut dur aquest poble al país que els havia jurat, els ha fet morir al desert». [17] Que
ara, doncs, es mostri gran, Senyor, la vostra força, tal com vau dir: [18] «Jahvè és pacient i
molt benigne, perdona la iniquitat i la transgressió, però no deixa res impune, sinó que
castiga la iniquitat dels pares en els fills fins a la tercera i la quarta generació». [19]
Perdoneu, us ho prego, la iniquitat d'aquest poble segons la grandesa de la vostra
bondat, tal com l'heu suportat des d'Egipte fins aquí».

[20] Jahvè va respondre: «El perdono tal com m'has pregat. [21] Però, com jo visc i com
la glòria de Jahvè omple tota la terra, [22] que cap dels homes que han vist la meva glòria i
els prodigis que he fet a l'Egipte i al desert i que m'han temptat ja, amb aquesta, deu
vegades i no han escoltat la meva veu, [23] no veurà el país que vaig jurar de donar als seus
pares. Ningú dels qui m'han menyspreat no el veurà. [24] Però el meu servent Caleb, ja que
l'ha animat un altre esperit i m'ha obeït plenament, el duré al país on ha entrat, i la seva
descendència el posseirà». [25] (Els amalequites i els cananeus habitaven a la plana.)
«Demà gireu i partiu cap al desert, camí del mar Roig».

[26] Jahvè va dir a Moisès i a Aharon: [27] «¿Fins quan suportaré aquest poble pervers
que murmura contra mi? He sentit les murmuracions que els israelites diuen contra mi. [28]
Digue'ls: «Com jo visc, diu Jahvè, que us —274→ tractaré tal com heu parlat a les
meves orelles. [29] Els vostres cadàvers cauran en aquest desert, tots els vostres
enregistrats, tots vosaltres de qui s'ha fet el cens, de vint anys en amunt, i que heu
murmurat contra mi. [30] Ningú de vosaltres no entrarà al país on vaig jurar de fer-vos
habitar, si no és Caleb, fill de Jefonné, i Josuè, fill de Nun. [31] Però la vostra mainada,

dels quals heu dit que serien arrabassats, els hi duré, i coneixeran el país que heu rebutjat. [32] Els vostres cadàvers cauran en aquest desert [33] i els vostres fills erraran quaranta anys pel desert bo i expiant les vostres iniquitats fins que els vostres cadàvers es consumeixin al desert. [34] Segons el nombre de dies que heu esmercat a explorar el país, quaranta dies, tants anys com dies, quaranta anys, portareu el pes de les vostres faltes, i sabreu què és allunyar-vos de mi. [35] Jo, Jahvè, ho dic: així faré amb tot aquest poble pervers que s'ha amotinat contra mi. En aquest desert seran consumits, aquí moriran».

[36] Els homes que Moisès havia enviat a explorar el país i que, de retorn, havien fet murmurar contra ell tota la comunitat, desacreditant el país, [37] aquells homes que n'havien parlat ben malament, moriren d'una plaga davant Jahvè. [38] Però Josuè, fill de Nun, i Caleb, fill de Jefonnè, van quedar en vida, d'entre aquells homes que havien anat a explorar el país. [39] Quan Moisès va reportar aquestes paraules a tots els israelites, el poble s'entristí molt.

El poble intenta en va conquerir Canaan.— [40] Es van llevar de bon matí i pujaren cap al cim de la muntanya mentre deien: «Estem disposats a pujar al lloc de què Jahvè va parlar, ja que hem pecat». [41] Però Moisès diguè: «¿Per què transgrediu l'ordre de Jahvè? Això no us sortirà bé. [42] No hi pugeu, que Jahvè no és enmig vostre: no fos cas que fóssiu vençuts pels vostres enemics. [43] Els amalequites i els cananeus són allà davant vostre i caureu sota l'espasa; com que us heu desviat de Jahvè, Jahvè no és amb vosaltres». [44] Malgrat tot, persistiren agosaradament a pujar cap al cim de la muntanya. Però ni l'arca —275→ de l'aliança de Jahvè ni Moisès no es mogueren del mig del campament. [45] Els amalequites i els cananeus que habitaven en aquella muntanya van baixar, els derrotaren i els van desbandar fins a Hormà.

Noves lleis sobre els sacrificis. Alguns fets del desert. Atribucions dels sacerdots i levites (Nm. 15,1-19,22)

15 L'Oblació amb els sacrificis.— [1] Jahvè va dir a Moisès: [2] «Parla als israelites i digue'ls: «Quan haureu arribat al país on habitaveu i que jo us dono, [3] si feu una combustió a Jahvè, això és, un holocaust o un sacrifici de comunió en compliment d'un vot, espontàniament, o a les festes, per tal d'oferir d'entre el bestiar gros o menut un perfum suau a Jahvè, [4] el qui farà la seva ofrena a Jahvè presentarà com a oblació una desena part de flor de farina pastada amb un quart d'hin d'oli, [5] a més d'un quart d'hin de vi per a la libació que afegiràs a l'holocaust o al sacrifici de comunió, per cada anyell. [6] Per un moltó, oferiràs com a oblació dues desenes parts de flor de farina pastada amb un terç d'hin d'oli, [7] i un terç d'hin de vi per a la libació; ho oferiràs a Jahvè com un sacrifici d'un perfum suau. [8] Però, quan oferiràs un cap de bestiar gros en holocaust o en sacrifici de comunió en compliment d'un vot o com a sacrifici de comunió a Jahvè, [9] a més del cap de bestiar, oferiràs com a oblació tres desenes parts de flor de farina pastada amb mig hin d'oli. [10] Per a la libació, oferiràs mig hin de vi: és una combustió de perfum suau a Jahvè. [11] Així ho fareu per cada toro, anyell o cabrit. [12] Segons el nombre de víctimes que oferireu, així ho fareu per cada una, segons el seu nombre. [13] Tot natiu executarà així aquestes prescripcions quan oferirà una combustió de perfum suau a Jahvè. [14] Quan, entre els vostres descendents, un foraster sojornarà amb vosaltres o estarà establert

enmig vostre, i voldrà oferir una combustió de perfum suau a Jahvè, ho farà tal com —276→ ho fareu vosaltres. 15 Un mateix estatut servirà per a vosaltres i per al foraster
que resideix entre vosaltres; és un estatut perpetu per als vostres descendents. Com
vosaltres, així serà el foraster davant Jahvè. 16 Hi haurà una sola llei, un mateix dret, tant
per a vosaltres com per a l'estranger que sojorna entre vosaltres».

Les primícies del pa.— 17 Jahvè va dir a Moisès 18 «Parla als israelites i digue'ls:
«Quan haureu entrat al país on jo us duc 19 i menjareu el pa del país, n'oferireu una part a
Jahvè. 20 Com a primícies de la vostra farina, oferireu un tortell com a tribut; l'oferireu
com el tribut de l'era. 21 Com a primícies de la vostra farina, donareu un tribut a Jahvè de
generació en generació.

Expiació de faltes per inadvertència.— 22 Si, faltant per inadvertència, no
practiqueu tots aquests preceptes que Jahvè ha comunicat a Moisès, 23 tot allò que Jahvè
us ha manat per mitjà de Moisès des del dia que Jahvè ho ha manat i en endavant per als
vostres descendents, 24 si, doncs, la falta ha estat comesa per inadvertència de la
comunitat, tota la comunitat oferirà un vedell en holocaust d'un perfum suau a Jahvè
amb la seva oblació i la seva libació, segons que està establert; i, a més, un boc en
sacrifici pel pecat. 25 El sacerdot farà l'expiació per tota la comunitat dels israelites, i els
serà perdonat, ja que fou un descuit, i ells hauran presentat davant Jahvè la seva ofrena,
una combustió per a Jahvè, i el seu sacrifici pel pecat, pel seu descuit. 26 I serà obtingut
el perdó per a tota la comunitat dels israelites i per al foraster que resideix entre
vosaltres, ja que tot el poble ha pecat per descuit. 27 Però, si és una persona que peca per
descuit, oferirà una cabra d'un any en sacrifici pel pecat. 28 El sacerdot farà l'expiació
davant de Jahvè per aquell qui ha faltat pel seu pecat d'inadvertència; complint per ell
l'expiació, li serà perdonat. 29 Tant per al natiu dels israelites com per al foraster que
sojorna entre vosaltres, hi haurà una sola llei per al qui falta per —277→ descuit. 30
Però aquell qui peca deliberadament, tant natiu com foraster, ha ultratjat Jahvè; aquest
serà extirpat d'enmig dels del seu poble. 31 Ha menyspreat la paraula de Jahvè i ha violat
el seu precepte: aquest serà certament extirpat; que la seva falta recaigui damunt d'ell».

Violació del dissabte.— 32 Mentre els israelites eren al desert, trobaren un home
que recollia llenya en dissabte. 33 Els qui el trobaren el presentaren a Moisès, a Aharon i
a tota la comunitat. 34 El van posar sota guàrdia, ja que encara no havia estat declarat què
se n'havia de fer. 35 Jahvè va dir a Moisès «Que aquest home sigui condemnat a mort.
Que tota la comunitat l'apedregui fora del campament». 36 Tota la comunitat el féu sortir
fora del campament, l'apedregaren, i morí, tal com Jahvè ho havia manat a Moisès.

Els flocs dels vestits.— 37 Jahvè va dir a Moisès: 38 «Parla als israelites i digue'ls
que, ells i els seus descendents, es facin flocs[187] als angles dels vestits i que es posin un
cordó blau al floc de cada angle. 39 Així, en veure aquests flocs, us recordareu de tots els
preceptes de Jahvè per tal de posar-los en pràctica, i no us deixareu arrossegar pet les
cobejances del cor i dels ulls que us han fet ser infidels. 40 Així recordareu i posareu en
pràctica tots els preceptes de Jahvè, i sereu sants per al vostre Déu. 41 Jo sóc Jahvè, el
vostre Déu, que us he fet sortir del país d'Egipte, a fi de ser Déu per a vosaltres. Jo sóc
Jahvè, el vostre Déu».

16 Rebel·lió i càstig de Coré, Datan i Abirom.— 1 Coré, fill d'Isaar, fill de
Cahat, fill de Leví, i Datan i Abirom, fills d'Eliab, fill de Fal·lú, fill de Rubèn,
prengueren... 2 i es revoltaren contra Moisès amb dos-cents cinquanta homes d'entre els

israelites, dels principals de la comunitat, membres del consell, personatges de renom. [3] S'amotinaren contra Moisès i Aharon i els digueren: «Ja n'hi ha prou! És tota la comunitat i tots els seus membres que són consagrats, i Jahvè és enmig d'ells. ¿Amb quin dret, doncs, us alceu sobre —278→ la comunitat de Jahvè?» [4] Moisès ho va sentir i es prosternà de cara a terra. [5] Després digué a Coré i a tota la seva banda: «Demà Jahvè farà conèixer qui és aquell que li pertany, qui és el qui li és consagrat per deixar-lo acostar a ell. El qui haurà escollit, el farà acostar a ell. [6] Feu això: preneu els encensers de Coré i de tota la seva banda, [7] demà poseu-hi foc i tireu-hi perfums davant Jahvè. Aquell qui Jahvè haurà escollit serà el consagrat. Ja n'hi ha prou, fills de Leví!» [8] Moisès digué a Coré: «Escolteu-me, fills de Leví. [9] ¿No en teniu prou que el Déu d'Israel us hagi separat de la comunitat d'Israel per fer-vos acostar a ell i exercir el servei del tabernacle de Jahvè i estar davant la comunitat per ser ministres seus? [10] Us ha fet acostar a ell, a tu i tots els teus germans, els levites, i encara reclameu també el sacerdoci? [11] És contra Jahvè que us heu amotinat, tu i tota la teva banda. Perquè, ¿qui és Aharon, que hàgiu murmurat contra ell?»

[12] Moisès envià a cridar Datan i Abirom, fills d'Eliab, els quals van respondre: «No volem venir. [13] ¿No n'hi ha prou d'haver-nos fet pujar d'un país que regalima llet i mel per fer-nos morir al desert, que encara vulguis dominar damunt vostre? [14] És prou clar que no ens has dut en un país que regalimi llet i mel, ni tampoc ens has donat en possessió cap camp ni vinya. ¿Vols arrencar els ulls d'aquesta gent? No volem venir!» [15] Moisès es va indignar molt i digué a Jahvè: «No accepteu la seva oblació. No els he pres cap ase, ni he fet cap mal a ningú d'ells».

[16] Després Moisès va dir a Coré: «Tu, amb tota la teva banda, presenteu-vos demà davant Jahvè, tu, ells i Aharon. [17] Preneu cadascun el seu encenser, tireu-hi perfums i porteu-lo cadascun davant de Jahvè, dos-cents cinquanta encensers. Tu i Aharon, porteu cadascun el seu encenser». [18] Cadascun va prendre el seu encenser, hi van posar foc, hi tiraren encens i s'estigueren a l'entrada de la tenda de l'oracle amb Moisès i Aharon. [19] Coré havia amotinat contra ells tota la comunitat a l'entrada de la tenda de l'oracle. La —279→ glòria de Jahvè s'aparegué a tota la comunitat, [20] i Jahvè va dir a Moisès i a Aharon: [21] «Separeu-vos d'aquesta comunitat, que els vull destruir d'un cop». [22] Però es prosternaren de cara a terra i van exclamar: «Déu, Déu dels esperits de tota carn, un sol home ha pecat, ¿i us indignareu contra tota la comunitat?» [23] Jahvè va dir a Moisès: [24] «Digues a la comunitat: «Separeu-vos del voltant del tabernacle, de Coré, Datan i Abirom».

[25] Moisès s'alçà i anà a trobar Datan i Abirom, i els ancians d'Israel el seguiren: [26] I parlà així a la comunitat: «Us ho demano, allunyeu-vos de les tendes d'aquests homes malvats i no toqueu res d'allò que els pertany, perquè no us perdeu pels seus pecats». [27] Ells se separaren del voltant del tabernacle... de Coré, Datan i Abirom.

Datan i Abirom havien sortit i estaven a l'entrada de les seves tendes amb les seves dones, els seus fills i la seva mainada. [28] Aleshores Moisès els digué: «En això coneixereu que Jahvè m'ha enviat a fer totes aquestes coses, i que res no he fet per mi mateix. [29] Si aquests moren de mort natural i el seu destí és el de tots els homes, és que Jahvè no m'ha enviat. [30] Però, si Jahvè fa una cosa nova talment que la terra s'obri i els engoleixi amb tot allò que els pertany i baixin vius a la regió dels morts, aleshores sabreu que aquests homes han menyspreat Jahvè».

31 Amb prou feines havia acabat de dir aquestes paraules que el terra se'ls va
esberlar sota els peus: 32 la terra s'obrí i els engolí junt amb les seves famílies, tota la
gent de Coré i tots els seus béns. 33 Van baixar de viu en viu a la regió dels morts amb tot
allò que els pertanyia. La terra es va cloure damunt d'ells i desaparegueren d'enmig de la
comunitat. 34 En sentir-ne els crits, tot Israel, que era al seu voltant, va fugir dient: «Que
la terra no ens engoleixi!» 35 És que un foc havia sortit de Jahvè i havia consumit els dos-
cents cinquanta homes que havien ofert l'encens.

17 **Record de la rebel·lió de Coré.**— (36)1 Jahvè va dir a Moisès: (37)2 «Digues —
280→ a Eleazar, fill del sacerdot Aharon, que retiri els encensers d'enmig de les
cendres i que n'escampi lluny el caliu, ja que són santificats. (38)3 Dels brasers d'aquells
qui han pecat contra les seves vides, en fareu làmines fines per a cobrir l'altar, ja que els
han presentats davant Jahvè i han esdevingut consagrats. Seran un signe per als
israelites». (39)4 El sacerdot Eleazar prengué els encensers de bronze que els qui havien
estat cremats havien presentat, i els féu reduir a làmines per a cobrir l'altar. (40)5 És un
record per als israelites, a fi que cap estrany que no sigui de la descendència d'Aharon
no s'acosti a fer fumejar encens davant Jahvè, i no li passi com a Coré i la seva banda,
tal com Jahvè li ho havia declarat per mitjà de Moisès.

El poble torna a amotinar-se.— (41)6 L'endemà tota la comunitat dels israelites
tornà a murmurar contra Moisès i Aharon: «Vosaltres heu fet morir el poble de Jahvè!»
(42)7 I com que s'amotinava la comunitat contra Moisès i Aharon, aquests es giraren cap a
la tenda de l'oracle. El núvol l'havia coberta i la glòria de Jahvè es va aparèixer. (43)8
Moisès i Aharon anaren llavors al davant de la tenda de l'oracle, (44)9 Jahvè va dir a
Moisès i Aharon: (45)10 Allunyeu-vos d'enmig d'aquesta comunitat, que vull destruir-los
d'un cop». I es prosternaren de cara a terra. (46)11 Moisès va dir a Aharon: «Pren l'encenser,
posa-hi foc de l'altar, tira-hi encens i vés corrents a la comunitat i fes l'expiació per ella,
que la indignació ha sortit de davant de Jahvè i el flagell ja ha començat».

(47)12 Aharon prengué l'encenser, tal com Moisès ho havia manat, i va córrer al mig de
la comunitat, on el flagell ja havia començat entre el poble. (48)13 Es col·locà entre els
morts i els qui quedaven vius, i la plaga va cessar, (49)14 Els morts d'aquesta plaga foren
catorze mil set-cents, sense comptar els morts per culpa de Coré. (50)15 Aharon tornà prop
de Moisès, a l'entrada de la tenda de l'oracle, quan la plaga ja havia cessat.

Prova de les vares.— (1)16 Jahvè va dir a Moisès: —281→ (2)17 «Parla als israelites i
fes que et donin una vara per cada casal, de tots els caps dels seus casals, és a dir, dotze
vares. Escriuràs el nom de cada un sobre la seva vara. (3)18 Escriuràs el nom d'Aharon
sobre la vara de Leví, ja que hi haurà una sola vara per cada cap dels seus casals. (4)19 Les
posaràs a la tenda de l'oracle, davant el testimoniatge, des d'on et parlo. (5)20 La vara de
l'home que hauré escollit brotarà; així acabaré d'un cop les murmuracions que els
israelites diuen contra vosaltres».

(6)21 Moisès va parlar als israelites, i tots els seus caps li donaren cada un una vara per
cada casal, és a dir, dotze vares. La vara d'Aharon era enmig d'elles. (7)22 Moisès posà les
vares davant Jahvè, a la tenda del testimoniatge. (8)23 L'endemà, Moisès va anar a la tenda
del testimoniatge, i es trobà que la vara d'Aharon, de la casa de Leví, havia brotat i
florit, treia rebrots i en sortien ametlles. (9)24 Moisès retirà totes les vares de davant Jahvè,
en presència dels israelites; se les miraren, i cadascú prengué la seva.

(10)25 Jahvè va dir a Moisès: «Torna a posar la vara d'Aharon davant del testimoniatge, a fi de conservar-la com a senyal per als rebels, i que s'acabin les seves murmuracions de prop meu i no morin». (11)26 Moisès ho executà; tal com Jahvè li ho havia manat, així ho féu.

Funció expiatòria dels sacerdots.—— (12)27 Els israelites digueren a Moisès: «Ara sí, que morirem. Estem perduts, ben perduts tots! (13)28 Tothom que s'acosti al tabernacle de Jahvè morirà. ¿És que hem de morir tots fins que no en quedi cap?»

18 1 Jahvè digué a Aharon: «Tu, els teus fills i la casa del teu pare amb tu, portareu el pes de les faltes contra el tabernacle. Tu i els teus fills amb tu portareu el pes de les faltes del vostre sacerdoci. 2 Fes també acostar amb tu els teus germans de la tribu de Leví, de la tribu del teu pare, perquè se t'ajuntin i et serveixin, quan tu i els teus fills estigueu davant la tenda del testimoniatge. 3 Ells asseguraran el teu servei i —282→ el de tot el tabernacle. Només que no s'acostaran als utensilis del santuari i a l'altar, perquè no morin ni ells ni vosaltres. 4 Se t'ajuntaran, tindran al seu càrrec la tenda de l'oracle, per a tot el servei de la tenda, i cap estrany no s'acostarà a vosaltres. 5 Assumireu el servei del santuari i de l'altar. Així la indignació no recaurà més contra els israelites. 6 Jo he pres d'enmig dels israelites els levites, germans vostres, com un do per a vosaltres, ja que són donats a Jahvè per prestar el servei a la tenda de l'oracle. 7 Però tu i els teus fills complireu el vostre sacerdoci amb tot allò que es refereix a l'altar i a l'interior del vel; vosaltres fareu aquest servei. La funció del sacerdoci és un do que us faig. L'estrany que s'acosti morirà».

Renda dels sacerdots.— 8 Jahvè va dir a Aharon: «Mira, et confio el dipòsit de les meves ofrenes que han estat separades dels dons sagrats dels israelites; te les dono com a dret d'unció a tu i als teus fills en estatut perpetu. 9 De les coses santíssimes, fora del que ha de ser cremat, això serà per a tu: totes les seves ofrenes, totes les oblacions, tot el sacrifici pel pecat i tot el sacrifici pel delicte que em presentaran com a coses santíssimes seran per a tu i per als teus fills. 10 Ho menjareu en lloc santíssim; tot home en menjarà. Seran coses santes per a tu. 11 També això serà per a tu: la part del seu do, de totes les ofrenes dels israelites, te la dono a tu, als teus fills i a les teves filles en estatut perpetu. Tot aquell qui sigui pur de casa teva en menjarà. 12 El bo i millor de l'oli, el bo i millor del most i del blat, les primícies que donen a Jahvè, te les cedeixo. 13 Tots els primers fruits de les seves terres que presentin a Jahvè seran per a tu. Tot aquell qui sigui pur de casa teva en menjarà. 14 Tot allò que és objecte d'extermini a Israel serà per a tu. 15 Tot primogènit, home o animal, que presentin a Jahvè serà per a tu. Però redimiràs el primogènit de l'home i també el primogènit de l'animal impur. 16 Pel que fa als seus rescats, els redimiràs a partir d'un mes, valorant-los a raó de cinc sicles de —283→ plata, segons el sicle del santuari, que val vint gueres. 17 Però no redimiràs el primogènit del toro, ni del moltó, ni de la cabra: són cosa santa. N'escamparàs la sang per l'altar i en faràs fumejar el greix cremat pel foc, com un perfum suau a Jahvè. 18 La carn serà per a tu, així com el pit de la presentació i la cuixa dreta. 19 Tot allò que ha estat separat de les coses santes que els israelites ofereixen a Jahvè, t'ho dono a tu, als teus fills i a les teves filles, en estatut perpetu. És una «aliança de sal», perpètua, davant de Jahvè, per a tu i per a la teva descendència».

Renda dels levites.— 20 Jahvè digué a Aharon: «No posseiràs res al seu país, ni tindràs cap porció enmig d'ells; jo sóc la teva porció i la teva possessió enmig dels israelites. 21 Mira, jo dono tot delme d'Israel als levites en possessió, a canvi del seu

servei, ja que ells fan el servei de la tenda de l'oracle. [22] Així, els israelites ja no
s'acostaran més a la tenda de l'oracle, de por que no es carreguin amb un pecat i morin. [23]
Són els levites que hauran de fer el servei de la tenda de l'oracle i portaran el pes de les
seves faltes. És un estatut perpetu per als seus descendents. No tindran cap possessió
enmig dels israelites. [24] Jo dono als levites en possessió el delme que els israelites
separaran de les seves ofrenes a Jahvè. Per això, els he dit que no tindrien cap possessió
enmig dels israelites».

Els delmes.— [25] Jahvè va dir a Moisès: [26] «Parla als levites i digue'ls: «Quan haureu
rebut dels israelites el delme d'allò que us dono en possessió, en separareu una part que
oferireu a Jahvè, el delme del delme. [27] Serà com si fos la vostra ofrena, com si
haguéssiu separat el blat de l'era i el vi novell del cup. [28] Així presentareu també
vosaltres una ofrena a Jahvè de tots els delmes que haureu rebut dels israelites, i
donareu aquesta ofrena de Jahvè al sacerdot Aharon. [29] De tots els dons que haureu
rebut, en separareu l'ofrena destinada a Jahvè; de la part més exquisida, en separareu la
porció —284→ santa». [30] Els diràs, doncs: «Quan n'haureu separat la part més
exquisida, serà per als levites com si fos el producte de l'era i el producte del cup. [31] Ho
menjareu en qualsevol lloc, vosaltres i les vostres famílies, ja que és el vostre salari, a
canvi del vostre servei a la tenda de l'oracle. [32] Així, quan en separareu la part més
exquisida, no us carregareu per això amb cap pecat, no haureu profanat les coses santes
dels israelites i no morireu».

19 La vaca roja i l'aigua lustral.— [1] Jahvè digué a Moisès i a Aharon: [2]
«Aquesta és una disposició de la llei que Jahvè ha prescrit: Digues als israelites que et
procurin una vaca roja sense tara, que no tingui cap defecte, que no hagi portat mai cap
jou. [3] La donareu al sacerdot Eleazar, ell la farà sortir fora del campament, i la
degollaran davant seu. [4] Després el sacerdot Eleazar prendrà sang d'ella amb el dit i
n'aspergirà set vegades cap al davant de la tenda de l'oracle. [5] Cremaran la vaca als seus
ulls; en cremaran la pell, la carn, la sang i la femta. [6] Acabat, el sacerdot prendrà una
branca de cedre, d'hisop i de carmesí i ho llençarà al mig del foc on crema la vaca. [7]
Finalment, el sacerdot es rentarà la roba, es banyarà amb aigua i després entrarà al
campament; però serà impur fins al vespre. [8] El qui l'haurà cremada es rentarà els
vestits, es banyarà amb aigua i serà impur fins al vespre. [9] Un home pur aplegarà les
cendres de la vaca i les col·locarà fora del campament, en un lloc pur; seran per a la
comunitat dels israelites com un dipòsit d'aigua lustral. És un sacrifici pel pecat. [10] El qui
haurà aplegat les cendres de la vaca es rentarà els vestits i serà impur fins al vespre.
Això serà un estatut perpetu per als israelites i per al foraster que resideix entre
vosaltres: [11] Qui tocarà un cadàver de qualsevol home serà impur set dies. [12] Es purificarà
amb aquesta aigua el dia tercer i el setè, i serà pur. Si no es purifica el dia tercer i el setè,
no serà pur. [13] Tothom qui tocarà un mort, un cadàver humà, i no es purificarà,
contaminarà el tabernacle —285→ de Jahvè, i serà extirpat d'Israel, ja que l'aigua
lustral no ha estat vessada damunt d'ell; és impur, la seva impuresa resta en ell.

[14] Aquesta és la llei per al cas d'un home que es mori dins la tenda. Tothom qui
entrarà dins la tenda i tothom qui s'hi trobarà serà impur set dies. [15] Tot recipient
descobert, que no tingui un cobertor posat al damunt, serà impur. [16] Tothom qui a camp
obert tocarà un mort per l'espasa, un mort qualsevol, un os humà o una sepultura, serà
impur set dies.

Ritual de la lustració. [17] Per a aquest impur, prendran cendra de la víctima consumida en sacrifici pel pecat i hi barrejaran aigua viva dins un vas. [18] Un home pur prendrà hisop, el mullarà dins l'aigua i aspergirà la tenda, tots els objectes i totes les persones que s'hi troben, així com aquell qui haurà tocat cap os, o un mort per l'espasa, o un mort qualsevol, o una sepultura. [19] El pur, doncs, aspergirà l'impur el dia tercer i el setè. Quan l'haurà purificat, el dia setè, es rentarà els vestits, es banyarà amb aigua, i al vespre serà pur. [20] Però l'home impur que no es purificarà serà extirpat d'enmig de la comunitat, ja que ha contaminat el santuari de Jahvè; l'aigua lustral no ha estat vessada damunt d'ell, és impur. [21] Això serà per a vosaltres un estatut perpetu. El qui haurà aspergit l'aigua lustral es rentarà els vestits, i el qui tocarà l'aigua lustral serà impur fins al vespre. [22] Tot allò que l'impur tocarà serà impur, i aquell qui el tocarà serà impur fins al vespre».

Estada a Cadés. Itinerari fins a Moab (Nm. 20,1-22,1)

20 **Mort de Maria.**— [1] Tota la comunitat dels israelites arribaren al desert de Sin, el mes primer, i el poble s'estacionà a Cadés. Allí morí Maria i allí fou sepultada.

Queixes del poble a Meribà.— [2] Com que no hi havia aigua per a la comunitat, es van amotinar contra Moisès i Aharon. [3] El poble se les va tenir amb Moisès i digué: «Tant de —286→ bo que haguéssim mort com els nostres germans, davant de Jahvè [4] ¿Per què heu conduït la comunitat de Jahvè en aquest desert, per morir-hi nosaltres i el nostre bestiar? [5] ¿Per què ens heu fet pujar de l'Egipte per dur-nos en aquesta mala contrada? No és lloc de sembra, ni de figueres, ni de vinya, ni de magranes. Ni tan sols hi ha aigua per a beure!» [6] Llavors Moisès i Aharon, deixant la comunitat, se n'anaren a l'entrada de la tenda de Jahvè. [7] Jahvè va dir a Moisès: [8] «Pren el bastó i aplega la comunitat, tu i el teu germà Aharon, i davant d'ells direu a la roca que doni la seva aigua. Faràs sortir per a ells aigua de la roca i donaràs de beure a la comunitat i al seu bestiar». [9] Moisès prengué el bastó de davant Jahvè, tal com li ho havia manat. [10] Després, Moisès i Aharon aplegaren la comunitat davant la roca i els digué: «Escolteu, rebels. ¿Podrà brollar d'aquesta roca aigua per a vosaltres?» [11] Moisès alçà la mà i va donar un cop a la roca amb el bastó dues vegades. En brollà aigua en abundància, i en begué el poble i el seu bestiar. [12] Jahvè digué a Moisès i a Aharon: «Ja que no heu cregut en mi manifestant la meva santedat davant els israelites, no dureu aquesta comunitat al país que els dono». [13] Aquesta és l'aigua de Meribà on els israelites se les van tenir amb Jahvè, i on va manifestar enmig d'ells la seva santedat».

Missatge al rei d'Edom. [14] Moisès va enviar missatgers des de Cadés a dir al rei d'Edom: «Així parla el teu germà Israel: «Ja saps tots els sofriments que hem passat. [15] Com els nostres pares van baixar a l'Egipte i com hi van residir molt de temps. Els egipcis es van portar malament amb nosaltres i amb els nostres pares. [16] Però nosaltres vam clamar a Jahvè. Ell va escoltar el nostre clam i va enviar un àngel que ens féu sortir de l'Egipte. Ara som aquí, a Cadés, població tocant a la teva frontera. [17] Fes-nos el favor: voldríem passar pel teu país. No travessarem ni camps ni vinyes, ni beurem aigua dels pous. Anirem pel camí ral sense decantar-nos ni a dreta ni a esquerra, —287→ fins que hàgim traspassat la teva frontera». [18] Edom respongué: «No passareu pel meu

territori; si no, us sortiré a l'encontre espasa en mà». [19] Els israelites li digueren: «Pujarem pel camí fressat i, si nosaltres i el nostre bestiar bevíem de la teva aigua, en pagaríem el preu. Però ni això tampoc. Només faré que passar». [20] Edom respongué: «No passareu!» I els sortí a l'encontre amb un exèrcit nombrós i ben armat. [21] Com que Edom havia refusat als israelites de deixar-los passar pel seu territori, Israel hagué de fer marrada.

Mort d'Aharon.— [22] Tota la comunitat dels israelites, doncs, van partir de Cadés, i arribaren a la muntanya d'Hor. [23] Jahvè va parlar a Moisès i a Aharon a la muntanya d'Hor, a la frontera del país d'Edom, i els digué: [24] «Aharon s'ha de reunir amb els del seu poble, ja que no ha d'entrar al país que he donat als israelites, perquè heu estat rebels a la meva ordre, a les aigües de Meribà. [25] Pren Aharon i el seu fill Eleazar i fes-los pujar a la muntanya d'Hor. [26] Treu els vestits a Aharon i posa'ls al seu fill Eleazar, que Aharon s'ha de reunir amb els dels seu poble, i allí morirà». [27] Moisès féu tal com Jahvè ho havia manat, i pujaren a la muntanya d'Hor, a vista de tota la comunitat. [28] Moisès tragué els vestits a Aharon i els posà al seu fill Eleazar. [(29)] I Aharon va morir allí, al cim de la muntanya. Llavors Moisès i Eleazar baixaren de la muntanya. [(30)29] Tota la comunitat veié que Aharon havia mort, i tot Israel el plorà trenta dies.

21 **Conquesta d'Hormà.** [1] El rei cananeu d'Arad, que habitava al Nègueb, en saber que Israel venia pel camí d'Atarim, va atacar Israel i li féu presoners. [2] Aleshores Israel féu un vot a Jahvè i digué: «Si poseu aquest poble a les meves mans, exterminaré les seves poblacions». [3] Jahvè va escoltar el prec d'Israel i va posar els cananeus a les seves mans. I va exterminar-los a ells i les seves poblacions. Per això, va donar al lloc el nom d'Hormà[188] .

Cap al mar Roig i a Funon.— [4] Van partir de —288→ la muntanya d'Hor, camí del mar Roig, per flanquejar el camí d'Edom. El poble s'impacientà pel camí [5] i va parlar contra Déu i contra Moisès: «¿Per què ens vau fer pujar de l'Egipte perquè moríssim al desert? No hi ha ni pa ni aigua, i aquest menjar miserable ens fa fàstic!» [6] Aleshores Jahvè va enviar contra el poble unes serps verinoses que els picaven, talment que molta gent d'Israel en moria. [7] El poble anà a trobar Moisès i li digué: «Hem pecat parlant contra Jahvè i contra tu. Prega a Jahvè que allunyi de nosaltres les serps». I Moisès va intercedir pel poble.

La serp de bronze.— [8] Jahvè va dir a Moisès «Fes-te una serp verinosa i penja-la dalt una perxa. Tothom que haurà estat picat i la miri es posarà bo». [9] Moisès va fer una serp de bronze i la va penjar dalt una perxa. Si una serp havia picat algú i aquest mirava la serp de bronze, es posava bo[189] .

Etapes cap a la Transjordània.— [10] Els israelites van partir i acamparen a Obot. [11] Partiren d'Obot i acamparen a les ruïnes d'Abarim, al desert que hi ha enfront de Moab, per la banda de sol ixent. [12] D'allí, partiren i acamparen al torrent Sared. [13] Partiren d'allí i acamparen a l'altra banda de l'Arnon que corre pel desert i surt del territori dels amorreus, ja que l'Arnon és la frontera de Moab, entre els moabites i els amorreus. [14] Per això, diu el Llibre de les Guerres de Jahvè:[190] : «...Vaheb, prop de Sufà, als torrents de l'Arnon, [15] a les vessants de les valls, que s'estén per on seu Ar i es repenja al terme de Moab».

[16] D'allí partiren cap a Beerà...

Aquest és el pou del qual Jahvè va dir a Moisès: «Aplega el poble, i li donaré
aigua». [17] Aleshores Israel cantà aquest càntic:

«Brolla, pou. Canteu-li!
[18] Pou que prínceps excavaren,
que notables del poble van foradar
amb el ceptre i els seus bastons».

...De Beerà partiren a Matana. [19] De Matana a Nahaliel, i de Nahaliel a Bamot. [20] I de
Bamot a la vall dels —289→ camps de Moab, al cim de Fasgà, que mira de cara al
desert.

Victòria d'Israel contra Sehon i Og.— [21] Israel va enviar missatgers a dir a Sehon,
rei dels amorreus: [22] «Voldria passar pel teu país. No ens ficarem ni als camps ni a les
vinyes, ni beurem aigua dels pous. Anirem pel camí ral fins haver travessat el teu
territori». [23] Però Sehon no deixà passar Israel pel seu territori, sinó que aplegà tot el seu
poble i li sortí a l'encontre cap al desert. Arribà a Jahas i presentà batalla a Israel. [24] Però
Israel l'atacà a fil d'espasa i conquerí el seu país des de l'Arnon fins al Jaboc, fins als
ammonites, ja que Jazer és a la frontera dels ammonites. [25] Israel ocupà totes aquestes
poblacions i s'establí a totes les poblacions dels amorreus, a Hesebon i a totes les seves
dependències. [26] Hesebon era la capital de Sehon, rei dels amorreus. Aquest havia fet la
guerra contra l'anterior rei de Moab i li havia arrabassat tot el seu territori fins a l'Arnon.
[27] Per això, els poetes diuen:

«Veniu a Hesebon,
reconstruïu i fortifiqueu la ciutat de Sehon.
[28] Perquè un foc ha sortit d'Hesebon,
una flama de la ciutat de Sehon,
que ha devorat Ar de Moab
i ha engolit les altures de l'Arnon.
[29] Ai de tu, Moab!
Estàs perdut, poble de Camós!
Ha lliurat els seus fills a la fuga
i les seves filles a l'esclavitud,
a Sehon, rei amorreu.
[30] Hesebon està perdut,
els hem assagetats fins a Dibon.
Hem destruït fins a Nofé,
que és tocant a Medabà».

[31] Així, Israel s'establí al país dels amorreus. [32] Moisès va enviar a explorar Jazer,
l'ocuparen juntament amb les seves dependències i n'expulsaren els amorreus.

33 Després se'n tornaren i pujaren camí de Basan. Og, rei de Basan, els sortí a
l'encontre amb tot el seu poble per atacar-los a Edrai. 34 Jahvè va dir a Moisès «No li
tinguis por, que l'he posat a les mans, a ell, —290→ tot el seu poble i el seu país. El
tractaràs tal com has tractat Sehon, rei dels amorreus, que habitava a Hesebon». 35 el van
derrotar a ell, els seus fills i tot el seu poble, fins a no deixar-li un fugitiu. I van
conquerir el seu territori.

22 1 Els israelites partiren i acamparen a les estepes de Moab, a l'altra banda del
Jordà, enfront de Jericó.

Fets a la terra de Moab (Nm. 22,2-25,18)

Inquietuds de Balac, rei de Moab.— 2 Balac, fill de Sefor, va saber tot el que
Israel havia fet amb els amorreus. 3 Moab sentia una gran basarda davant d'aquell poble,
ja que era nombrós. Tingué por dels israelites 4 i digué als ancians de Madian: «Ara
aquesta multitud esbrostarà tots els nostres voltants, com un bou esbrosta l'herbei dels
camps». En aquell temps, era rei de Moab Balac, fill de Sefor. 5 Envià missatgers a
cridar Balaam, fill de Beor, a Fator, que és prop del riu, al país dels seus compatriotes, i
li digué: «Mira, un poble ha sortit de l'Egipte, s'ha estès pel país i ara s'ha establert
davant meu. 6 Vine, doncs, t'ho demano, i maleeix-me aquest poble, ja que és més fort
que jo. Potser el podré vèncer i expulsar del país. Jo sé que el qui tu beneeixes és beneït,
i el qui tu maleeixes és maleït».

Primera ambaixada de Balac a Balaam.— 7 Els ancians de Moab i els de Madian
es posaren en camí duent regals per pagar els auguris. Així que van trobar Balaam, li
referiren les paraules de Balac. 8 Ell els digué: «Passeu aquí aquesta nit, i us contestaré
tal com Jahvè m'haurà parlat». Els dignataris de Moab es quedaren amb Balaam. 9 Déu
vingué a Balaam i li digué: «¿Qui són aquests homes que hi ha a casa teva?» 10 Balaam
respongué a Déu: «Balac, fill de Sefor, rei de Moab, me'ls ha enviats a dir: 11 «Mira, un
poble ha sortit de l'Egipte i s'ha estès pel país. Vine, doncs, i maleeix-me'l, que potser el
podré vèncer i expulsar». 12 Déu respongué a Balaam: «No aniràs —291→ amb ells.
No maleiràs aquest poble, perquè és beneït». 13 En llevar-se Balaam al matí, digué als
dignataris de Balac: «Torneu-vos-en al vostre país, que Jahvè no em deixa venir amb
vosaltres». 14 Els dignataris de Moab s'alçaren, se'n tornaren a Balac i li digueren:
«Balaam no ha volgut venir amb nosaltres».

Segona ambaixada de Balac.— 15 Balac tornà a enviar dignataris, en més gran
nombre i més acreditats que els primers. 16 Anaren a trobar Balaam i li digueren: «Això
diu Balac, fill de Sefor: «No refusis de venir. 17 T'ompliré d'honors i faré tot allò que em
diràs. Vine, doncs, i maleeix-me aquest poble». 18 Però Balaam respongué als homes de
Balac: «Encara que Balac em donés la seva casa plena de plata i d'or, no podria
transgredir l'ordre de Jahvè, el meu Déu, per fer ni poc ni molt. 19 Amb tot, quedeu-vos
aquí també aquesta nit, i sabré el que Jahvè tornarà a dir-me». 20 Déu vingué a Balaam
de nit i li digué: «Ja que aquests homes han vingut a cridar-te, lleva't i vés amb ells.
Però no facis sinó allò que et diré». 21 Balaam es llevà al matí, ensellà la somera i se
n'anà amb els dignataris de Moab.

Balaam i la somera[191] **.—** 22 Però Déu s'inflamà d'ira quan ell partia, i l'àngel de
Jahvè es plantà al camí per barrar-li el pas. Balaam muntava la somera, i amb ell els
seus dos criats. 23 La somera, en veure l'àngel de Jahvè plantat al camí amb l'espasa
desembeinada a la mà, es decantà del camí i passava pel camp. Balaam pegava a la
somera per fer-la tornar al camí. 24 Llavors l'àngel de Jahvè es col·locà en un indret
enclotat del camí entre les vinyes i un marge a cada banda. 25 La somera, en veure l'àngel
de Jahvè, s'arrambà al marge i va estrènyer el peu de Balaam contra el marge; i
novament Balaam li pegava. 26 L'àngel de Jahvè els passà al davant i es col·locà en un
lloc estret, on no hi havia manera de decantar-se a dreta o a esquerra. 27 La somera, en
veure l'àngel de Jahvè, s'aclofà sota Balaam. Llavors Balaam, enfurismat, es —
292→ posà a pegar a la somera amb el bastó.

28 Aleshores Jahvè va obrir la boca de la somera, que digué a Balaam: «¿Què t'he fet
perquè em pegues, ja per tercera vegada?» 29 Balaam respongué a la somera: «Perquè
t'has burlat de mi! Si tenia una espasa a la mà, ara mateix et matava!» 30 La somera
replicà a Balaam: «¿No sóc jo la teva somera que has muntat sempre fins avui? ¿T'havia
fet mai una cosa així?» Li respongué: «No».

Balaam i l'àngel de Jahvè.— 31 Jahvè obrí els ulls de Balaam, i va veure l'àngel de
Jahvè plantat al camí amb l'espasa desembeinada a la mà. S'inclinà i es prosternà de cara
a terra. 32 L'àngel de Jahvè li va dir: «¿Per què pegues a la teva somera, ja per tercera
vegada? Sóc jo que he sortit a barrar-te el pas, perquè el teu viatge no m'agrada. 33 La
somera m'ha vist i s'ha decantat de davant meu tres vegades. Que si no s'hagués decantat
de davant meu, ja t'hauria matat; a ella, en canvi, l'hauria deixat viure!» 34 Balaam va dir
a l'àngel de Jahvè: «He pecat, perquè no sabia que vós barràveu el camí davant meu.
Ara, doncs, si això no us plau, me'n tornaré». 35 L'àngel de Jahvè respongué a Balaam:
«Vés amb aquests homes, però no has de dir sinó allò que jo t'ordenaré». I Balaam se
n'anà amb els dignataris de Balac.

Trobament de Balac i Balaam.— 36 Quan Balac va saber que Balaam venia, li va
sortir a l'encontre en una població de Moab que hi ha al límit de l'Arnon, a la frontera
mateix. 37 Balac digué a Balaam: «¿No t'havia fet cridar? ¿Per què no vas venir? Que no
tinc potestat d'honorar-te?» 38 Balaam respongué a Balac: «Aquí em tens. ¿Però podré dir
ara alguna cosa? Diré les paraules que Déu em posarà a la boca». 39 Balaam se n'anà amb
Balac, i arribaren a Cariat-Husot. 40 Balac degollà bous i moltons i n'envià a Balaam i als
dignataris que eren amb ell.

41 Al matí, Balac, prengué Balaam i el dugué a Bamot-Baal, des d'on veia
l'extrem —293→ del poble. **23** 1 Balaam digué a Balac: «Construeix-me aquí set
altars i prepara-m'hi set bous i set moltons». 2 Balac féu tal com Balaam li havia dit, i
sacrificà un bou i un moltó a cada altar. 3 Després Balaam digué a Balac: «Queda't aquí
prop dels teus holocaustos, que jo me'n vaig. Potser Jahvè em vindrà a l'encontre, i ja et
comunicaré el que em mostrarà». I se n'anà en un lloc solitari.

Primer oracle de Balaam. 4 Déu sortí a l'encontre de Balaam, i aquest li digué:
«He preparat set altars i he sacrificat un bou i un moltó a cada altar». 5 Jahvè posà una
paraula a la boca de Balaam i digué: «Torna-te'n a Balac i parla-li així». 6 Se n'hi tornà i
el trobà plantat al costat dels seus holocaustos, amb tots els dignataris de Moab. 7 I
proferí el seu oracle:

«Balac m'ha fet venir d'Aram;
el rei de Moab, de les muntanyes d'orient:
«Vine, inaleeix-me, Jacob;
vine, amenaça'm, Israel».
¿Com maleiria el qui Déu no ha maleït?
¿Com amenaçaria el qui Déu no ha amenaçat?
Cert, des del cim de les roques el veig,
des de dalt els pujols el contemplo.
Vet aquí un poble que viu a part,
que no és comptat entre les nacions.
10 ¿Qui podrà comptar la pols de Jacob,
qui podrà enumerar la generació immensa d'Israel?
Que jo tingui la mort dels justos,
i que la meva fi sigui com la d'ells!»

11 Balac digué a Balaam: «Què m'has fet? T'he cridat per maleir els meus enemics, i tu els beneeixes!» 12 Ell respongué: «¿No haig de repetir exactament allò que Jahvè em posa a la boca?»

Segon oracle.— 13 Balac li digué: «Vine amb mi en un altre lloc, des d'on el puguis veure. En veuràs només una part, no el veuràs tot sencer. I des d'allí maleeix-me'l». 14 El dugué al camp dels sentinelles, al cim del Fasgà. Hi construí set altars i sacrificà un bou i un moltó a cada altar. 15 Balaam —294→ digué a Balac: «Queda't aquí prop dels teus holocaustos, que jo me'n vaig més enllà». 16 Jahvè anà a l'encontre de Balaam, li posà una paraula a la boca i li digué: «Torna-te'n a Balac i parla-li així». 17 Se n'hi tornà, i el trobà plantat prop dels seus holocaustos, juntament amb els dignataris de Moab. Balac li preguntà: «Què ha dit Jahvè?» 18 I Balaam proferí el seu oracle:

«Alça't, Balac, i escolta,
para l'orella, fill de Sefor.
19 Déu no és cap home, que pugui mentir,
ni cap mortal, que pugui desdir-se.
Parla potser i no ho farà?
Promet i no ho complirà?
20 M'ha ordenat de beneir;
ell, doncs, beneeix, i no ho puc pas contradir.
21 No es veu culpa en Jacob,
no es troba maldat en Israel.
Jahvè, el seu Déu, és amb ell,
hi ressona l'aclamació del Rei[192] .
22Déu, que el tragué de l'Egipte,
és per a ell com les banyes d'un búfal.
23 No hi ha màgia contra Jacob,
ni fetilleria contra Israel.

Vindrà dia que diran a Jacob,
que diran a Israel allò que Déu haurà obrat.
24 Mireu, un poble que s'aixeca com una lleona,
que es redreça com un lleó.
No s'ajeu que no hagi devorat la presa
i begut la sang de les seves víctimes».

25 Balac digué a Balaam: «Si no el pots maleir, almenys no el beneeixis!» 26 Balaam
respongué a Balac: «¿No et vaig dir que faria tot allò que Jahvè em diria?»

Tercer oracle.— 27 Balac digué a Balaam: «Vine, que et duré en un altre lloc.
Potser plaurà als ulls de Déu que me'l maleeixis des d'allí». 28 Balac dugué Balaam al
cim de Bet-Fegor, de cara al desert. 29 Balaam digué a Balac: «Construeix-me aquí set
altars i prepara-m'hi set bous i set moltons». 30 Balac féu tal com Balaam li havia dit, i
sacrificà un bou i un moltó a cada altar.

24 1 Veient Balaam que plaïa a Jahvè de beneir Israel, no anà com cada vegada a
cercar signes màgics, —295→ sinó que es girà de cara al desert. 2 En alçar Balaam la
vista i veure Israel acampat per tribus, l'esperit de Déu vingué damunt d'ell, 3 i proferí el
seu oracle:

«Oracle de Balaam, fill de Beor,
oracle de l'home d'ull penetrant,
4 oracle del qui escolta les paraules de Déu,
del qui veu les visions de Saddai,
del qui cau, però obrint-se-li els ulls.
5 Que en són, de belles, les teves tendes, Jacob!
Que en són, de belles, les teves estances, Israel!
6 S'estenen com unes valls,
com hortes vora un riu,
com àloes que Jahvè ha plantat,
com cedres vora l'aigua.
7 L'aigua sobreïx dels seus recs,
i els seus sembrats regalen d'aigua.
Més excels que Agag és el seu rei,
i el seu reialme serà exaltat.
8 Déu, que el tragué de l'Egipte,
és per a ell com les banyes d'un búfal.
Li capgira els seus adversaris,
els capola tots els ossos
i els esclafa els ronyons.
9 Plega els genolls i s'ajeu, com un lleó
o una lleona. ¿Qui el farà aixecar?
Que sigui beneït el qui et beneirà,
i maleït el qui et maleirà!»

10 Balac s'enfurismà contra Balaam. Picà de mans i li digué: «T'he cridat per maleir
els meus enemics, i tu els has beneïts ja tres vegades amb aquesta! 11 Véste'n, doncs, al
teu país. Pensava omplir-te d'honors, i Jahvè te n'ha privat». 12 Balaam respongué a
Balac: «¿No ho vaig dir ja als teus missatgers: 13 «Encara que Balac em donés la seva
casa plena de plata i d'or, no podria transgredir l'ordre de Jahvè per fer res en bo o en
mal pel meu compte, sinó que diré allò que Jahvè em dirà?» 14 Ara, doncs, que me'n vaig
al meu poble, vine, que et faré saber allò que aquest poble farà amb el teu els temps
futurs».

Quart oracle.— 15 I proferí el seu oracle:

—296→

«Oracle de Balaam, fill de Beor,
oracle de l'home d'ull penetrant,
16 oracle del qui escolta les paraules de Déu
i coneix la ciència de l'Altíssim,
del qui veu les visions de Saddai,
del qui cau, però obrint-se-li els ulls.
17 El veig, però no pas ara;
el contemplo, però no pas a la vora.
Un estel ha sortit de Jacob,
un ceptre s'ha aixecat d'Israel,
que esclafarà els dos polsos de Moab
i el crani de tots els fills de Set.
18 Edom serà possessió seva,
Seir serà domini seu:
Israel desplegarà el seu poder.
19 Jacob dominarà els seus enemics
i destruirà les restes de la ciutat».

20 Balaam, en veure Amalec, proferí el seu oracle:

«Amalec és el primer dels pobles,
però la seva fi serà la ruïna».

21 En veure els caïnites, proferí el seu oracle:

És fort el teu habitacle,

el teu niu és construït a la roca.
22 Però Caín serà devastat,
fins que Assur el durà captiu».

23 Proferí encara el seu oracle:

Oh, qui viurà quan Déu farà això!
24 Vindran vaixells de Quetim,
que oprimiran Assur, que oprimiran Eber;
ell, però, també anirà a la ruïna».

25 En acabat, Balaam s'alçà, i se'n tornà al seu país. També Balac se n'anà pel seu camí.

25 Prevaricació del poble a Setim.— 1 Israel s'havia establert a Setim. El poble començà de lliurar-se a la disbauxa amb les dones de Moab. 2 Aquestes invitaren el poble als sacrificis dels seus déus, i el poble prengué part en el festí i es prosternà davant els déus d'aquestes. 3 Israel s'adherí a Baal-Fegor, i Jahvè s'indignà contra Israel. 4 Jahvè va dir a Moisès: «Pren tots els caps del poble i penja'ls davant Jahvè a ple sol, perquè la indignació de Jahvè es desviï d'Israel». —297→ 5 Moisès digué als jutges d'Israel: «Que cadascú mati aquells dels seus que s'hagin adherit a Baal-Fegor».

Zel de Finehès.— 6 Un dels israelites es presentà i va introduir una madianita enmig dels seus germans, davant de Moisès i de tota la comunitat dels israelites, mentre aquests ploraven a l'entrada de la tenda de l'oracle. 7 En veure-ho, Finehès, fill d'Eleazar, fill del sacerdot Aharon, s'aixecà d'enmig de la comunitat, agafà una llança, 8 entrà darrera l'israelita fins a l'alcova i els traspassà tots dos, l'israelita i la dona, al ventre. I la plaga cessà de sobre els israelites. 9 Els morts d'aquella plaga foren vint-i-quatre mil.

10 Jahvè va dir a Moisès: 11 «Finehès, fill d'Eleazar, fill del sacerdot Aharon, ha desviat la meva indignació de damunt els israelites, perquè ha demostrat el meu zel enmig d'ells; per això, no he destruït els israelites endut pel meu zel. 12 Li diràs, doncs: «Jo faig amb ell una aliança de pau, 13 que serà per a ell i per a la seva descendència després d'ell una aliança de sacerdoci perpetu, ja que s'ha mostrat ple de zel pel seu Déu i ha fet expiació pels israelites».

14 L'israelita que Finehès va matar junt amb la madianita es deia Zamrí, fill de Salú, cap d'un casal simeonita. 15 La madianita morta es deia Cozbí, filla de Sur, cap de família d'un casal madianita.

16 Jahvè va dir a Moisès: 17 «Ataqueu els madianites i mateu-los. 18 Ells us han atacat amb les seves seduccions, us han seduït per mitjà de Fegor i per mitjà de Cozbí, filla d'un cap de Madian, compatriota d'ells, morta el dia de la plaga per causa de Fegor».

Nou cens i noves prescripcions (Nm. 25,19-30,17)

Segon cens d'Israel.— 19 Després d'aquesta plaga, **26** 1 Jahvè digué a Moisès i a
Eleazar, fill del sacerdot Aharon: 2 «Feu el cens de tota la comunitat dels israelites de
vint anys en amunt, per casals, tots els aptes per a la guerra a Israel».

3 Moisès i el sacerdot Eleazar —298→ van fer el cens a les estepes de Moab, al
Jordà, enfront de Jericó, 4 de vint anys en amunt, tal com Jahvè ho havia manat a
Moisès. Els israelites sortits del país d'Egipte eren:

5 Rubèn, primogènit d'Israel. Fills de Rubèn: per Henoc, la família henoquita; per
Fal·lú, la família fal·luïta; 6 per Hesron, la família hesronita; per Carmí, la família
carmita. 7 Aquestes eren les famílies rubenites. Els inscrits foren quaranta-tres mil set-
cents trenta. 8 Fill de Fal·lú: Eliab. 9 Fills d'Eliab: Namuel, Datan i Abirom. Són aquells
Datan i Abirom, membres del consell de la comunitat, que amb la banda de Coré es
revoltaren contra Moisès i Aharon, llavors que es van rebel·lar contra Jahvè, 10 i la terra
s'obrí i els engolí junt amb Coré, mentre morien els del seu bàndol i el foc consumia els
dos-cents cinquanta homes, perquè servissin d'escarment. 11 Els fills de Coré, però, no
van morir.

12 Fills de Simeó, per famílies: per Namuel, la família namuelita; per Jamín, la
família jaminita; per Jaquín, la família jaquinita; 13 per Zaré, la família zareïta; per Saül
la família saülita. 14 Aquestes són les famílies simeonites: vint-i-dos mil dos-cents.

15 Fills de Gad, per famílies: per Sefon, la família sefonita; per Haguí, la família
haguita; per Suní, la família sunita; 16 per Ozní la família oznita; per Er, la família erita; 17
per Arod la família arodita; per Ariel la família arielita. 18 Aquestes són les famílies dels
fills de Gad, segons l'enregistrament: quaranta mil cinc-cents.

19 Fills de Judà: Er i Onan. Er i Onan moriren al país de Canaan. 20 Els fills de Judà,
per famílies, foren: per Selà, la família selaïta; per Fares, la família faresita; per Zaré, la
família zareïta. 21 Els fills de Fares foren: per Hesron, la família hesronita; per Hamul, la
família hamulita. 22 Aquestes són les famílies de Judà, segons l'enregistrament: setanta-
sis mil cinc-cents.

23 Fills d'Issacar, per famílies: per Tolà, la família tolaïta; per Fuà, la família fuaïta;
24 per Jasub, la família jasubita; per Semran, la família semranita. 25 Aquestes —
299→ són les famílies d'Issacar, segons l'enregistrament: seixanta-quatre mil tres-
cents.

26 Fills de Zabuló, per famílies: per Sàred, la família saredita; per Elon, la família
elonita; per Jalel, la família jalelita. 27 Aquestes són les famílies zabulonites, segons
l'enregistrament: seixanta mil cinc-cents.

28 Fills de Josep, per famílies: Manasés i Efraïm. 29 Fills de Manasés: per Maquir, la
família maquirita. Maquir engendrà Galaad. Per Galaad, la família galaadita. 30 Aquests
són els fills de Galaad: per Jézer, la família jezerita; per Hélec, la família helequita; 31

per Asriel, la família asrielita; per Sèquem, la família sequemita; [32] per Semidà, la
família semidaïta; per Héfer, la família heferita. [33] Salfahad, fill d'Héfer, no tingué fills,
sinó filles. Els noms de les filles de Salfahad eren: Mahalà, Noà, Heglà, Melcà i Tersà. [34]
Aquestes són les famílies de Manasés, i el nombre dels seus inscrits fou de cinquanta-
dos mil set-cents. [35] Aquests són els fills d'Efraïm, per famílies: per Sutalà, la família
sutalaïta; per Bèquer, la família bequerita; per Tehen, la família tehenita. [36] Aquests són
els fills de Sutalà: per Heran, la família heranita. [37] Aquestes són les famílies dels fills
d'Efraïm, segons l'enregistrament: trenta-dos mil cinc-cents. Tals són els fills de Josep
per famílies.

[38] Fills de Benjamí, per famílies: per Bela, la família belaïta; per Asbel, la família
asbelita; per Ahiram, la família ahiramita; [39] per Sufafam, la família sufafamita; per
Hufam, la família hufamita. [40] Els fills de Bela foren Èred i Noeman. Per Èred, la família
eredita; per Noeman, la família noemanita. [41] Aquests són els fills de Benjamí per
famílies. Els inscrits foren quaranta-cinc mil sis-cents.

[42] Aquests són els fills de Dan, per famílies: per Suham, la família suhamita. Tals
són les famílies de Dan per famílies. [43] Totes les famílies suhamites, segons el seu
enregistrament, són seixanta-quatre mil quatre-cents.

[44] Fills d'Aser, per famílies: per Jemnà, la família jemnaïta; per Jesuí, la família
jesuïta; per Brié, la família brieïta. [45] Pels fills de Briè: per Hèber, la família —
300→ heberita; per Melquiel, la família melquielita. [46] La filla d'Aser es deia Sarah. [47]
Aquestes són les famílies dels fills d'Aser, segons l'enregistrament: cinquanta-tres mil
quatre-cents.

[48] Fills de Neftalí, per famílies: per Jehesiel, la família jehesielita; per Guní, la
família gunita; [49] per Jèser, la família jeserita; per Sel·lem, la família sel·lemita. [50]
Aquestes són les famílies de Neftalí per famílies. Els inscrits són quaranta-cinc mil
quatre-cents.

[51] Aquest és el nombre dels israelites que foren inscrits: sis-cents un mil set-cents
trenta.

[52] Jahvè va dir a Moisès: [53] «Entre aquests, doncs, serà repartit el país en possessió,
segons el nombre d'inscrits. [54] A la tribu nombrosa donaràs una porció més gran; a la
tribu no tan nombrosa, una porció més petita. A cadascuna, segons els seus inscrits, serà
donat el seu heretatge. [55] Però el país serà repartit a la sort. En prendran possessió segons
els noms de les seves tribus patriarcals. [56] Siguin molts, siguin pocs, és a la sort que els
serà repartit el seu heretatge».

[57] Els inscrits dels levites per famílies són aquests: per Guerson, la família
guersonita; per Cahat, la família cahatita; per Merarí, la família merarita. [58] Aquestes són
les famílies de Leví: la família lobnita, la família hebronita, la família moholita, la
família musita i la família coreïta. Cahat engendrà Amram. [59] La dona d'Amram es deia
Jocàbed, filla de Leví, que li va néixer a l'Egipte. Aquesta va infantar al seu marit
Amram, Aharon, Moisès i Maria, la seva germana. [60] A Aharon, li van néixer Nadab,
Abiú, Eleazar i Itamar. [61] Nadab i Abiú van morir en oferir un foc estrany davant Jahvè.
[62] Els seus inscrits foren vint-i-tres mil, tots homes d'un mes en amunt. No foren inscrits
amb els israelites, perquè no els fou donat cap heretatge enmig d'ells.

63 Aquest fou el cens dels israelites que Moisès i el sacerdot Eleazar van fer a les
estepes de Moab, al Jordà, enfront de Jericó. 64 Entre ells no hi havia cap home de quan
Moisès i el sacerdot Aharon van fer el cens dels israelites al desert del Sinaí. 65 Jahvè els
havia dit: «Moriran —301→ al desert i no en quedarà cap, fora de Caleb, fill de
Jefonné, i Josuè, fill de Nun».

27 Lleis sobre les herències.— 1 Es van presentar les filles de Salfahad, fill
d'Hèfer, fill de Galaad, fill de Maquir, fill de Manasés, fill de Josep. Els noms de les
filles eren Mahalà, Noà, Heglà, Melcà i Tersà. 2 Es presentaren davant de Moisès, del
sacerdot Eleazar, dels dignataris i de tota la comunitat, a l'entrada de la tenda de l'oracle,
i digueren: 3 «El nostre pare va morir al desert. Però ell no era de la banda de Coré, sinó
que va morir pel seu pecat sense tenir fills. 4 ¿Per què el nom del nostre pare ha de
desaparèixer ara d'enmig de la seva família, per no haver tingut cap fill? Dóna'ns una
propietat enmig dels germans del nostre pare».

5 Moisès presentà la seva causa davant Jahvè. 6 Jahvè va respondre a Moisès: 7 «Les
filles de Salfahad tenen raó. Els donaràs, doncs, una propietat en herència enmig dels
germans del seu pare. 8 Després parlaràs així als israelites: «Quan un home morirà sense
tenir cap fill, fareu passar la seva herència a la seva filla. 9 Si no té cap filla, donareu la
seva herència als seus germans. 10 Si no té germans, donareu la seva herència als
germans del seu pare. Si el seu pare no té germans, donareu la seva herència al parent
més pròxim de la seva família, i en prendrà possessió. Això serà per als israelites com
un estatut de dret, tal com Jahvè ho ha manat a Moisès».

Josuè, successor de Moisès.— 12 Jahvè va dir a Moisès: «Puja en aquesta
muntanya d'Abarim, i contempla el país que he donat als israelites. 13 El contemplaràs i
després t'ajuntaràs als del teu poble, tu també, com s'hi ajuntà el teu germà Aharon, 14 ja
que us vau rebel·lar contra la meva ordre al desert de Sin, llavors de la revolta de la
comunitat, i no vau manifestar la meva santedat davant d'ells en fer brollar l'aigua».
(Aquesta és l'aigua de Meribà, a Cadés, al desert de Sin.)

15 Aleshores Moisès va dir a Jahvè: 16 «Que Jahvè, el Déu dels esperits de tot —
302→ mortal, constitueixi un home sobre la comunitat, 17 un home que els faci de cap
en tot, que dirigeixi totes les seves empreses, a fi que la comunitat de Jahvè no sigui
com un ramat sense pastor». 18 Jahvè va respondre a Moisès: «Pren-te Josuè, fill de Nun,
home d'esperit. Li imposaràs la mà al damunt, 19 bo i presentant-lo al sacerdot Eleazar i a
tota la comunitat, i el constituiràs cap en presència d'ells. 20 Li comunicaràs part de la
teva dignitat, perquè tota la comunitat dels israelites l'obeeixi. 21 Es presentarà davant
Eleazar, el qual consultarà per ell la decisió de l'urim davant Jahvè. A una ordre seva
emprendran tota cosa, i a una ordre seva deixaran d'emprendre-la, ell i tots els israelites,
tota la comunitat».

22 Moisès féu tal com Jahvè li havia manat. Va prendre Josuè i el presentà al
sacerdot Eleazar i a tota la comunitat. 23 Li imposà les mans i el va constituir cap, tal
com Jahvè ho havia manat per mitjà de Moisès.

28 Prescripcions sobre els sacrificis diaris. 1 Jahvè va dir a Moisès: 2 «Mana això
als israelites: «Tingueu compte de presentar-me al temps fixat les meves ofrenes, el pa
de les meves combustions d'un perfum suau». 3 També els diràs: «Aquesta és la

combustió que oferireu a Jahvè: cada dia dos anyells d'un any, sense tara, en holocaust
perpetu. [4] Un anyell, l'oferiràs al matí, i l'altre al vespre. [5] A més, una desena part d'efà
de flor de farina per a l'oblació, pastada amb un quart d'hin d'oli verge. [6] És l'holocaust
perpetu que s'oferia ja a la muntanya del Sinaí en qualitat de perfum suau, una
combustió a Jahvè. [7] La libació corresponent serà d'un quart d'hin per cada anyell. Al
santuari, faràs a Jahvè la libació de beguda fermentada. [8] Oferiràs l'altre anyell al vespre;
faràs com per a l'oblació del matí i per a la que l'acompanya. És una combustió de
perfum suau a Jahvè.

Sacrifici del dissabte.— [9] El dissabte, oferireu dos anyells d'un any, sense tara i,
com a oblació, dues desenes parts de flor de farina pastada amb oli, a més de la —
303→ libació. [10] Aquest és l'holocaust del dissabte, de cada dissabte, a més de
l'holocaust perpetu i de la seva libació.

Sacrifici de la lluna nova. [11] El primer dia dels vostres mesos, oferireu en
holocaust a Jahvè dos vedells, un moltó i set anyells d'un any, sense tara; [12] a més, tres
desenes parts de flor de farina pastada amb oli com a oblació per cada un dels vedells,
dues desenes parts de flor de farina pastada amb oli com a oblació per l'únic moltó, [13] i
una desena part de flor de farina pastada amb oli com a oblació per cada anyell. És un
holocaust d'un perfum suau, una combustió a Jahvè. [14] Les libacions seran de mig hin de
vi per vedell, d'un terç d'hin per moltó i d'un quart d'hin per anyell. Aquest serà
l'holocaust mensual per a cada mes, al llarg de l'any. [15] També serà ofert a Jahvè un boc
en sacrifici pel pecat, a més del sacrifici perpetu i la libació corresponent.

La Pasqua i el sacrifici dels Àzims.— [16] El mes primer, el dia catorze del mes, és
la Pasqua de Jahvè. [17] El dia quinze d'aquest mes serà festa. Menjareu àzims set dies. [18] El
dia primer hi haurà assemblea al santuari. No fareu cap treball servil. [19] Oferireu en
combustió un holocaust a Jahvè de dos vedells, un moltó i set anyells d'un any, sense
tara. [20] Prepararеu com a oblació tres desenes parts de flor de farina pastada amb oli per
vedell, i dues desenes parts pel moltó [21] i una desena part per cada un dels set anyells. [22]
A més, un boc en sacrifici pel pecat, com a expiació per vosaltres. [23] Oferireu això, a
mes de l'holocaust del matí, que és un sacrifici perpetu. [24] Ho fareu així cada un dels set
dies. És un aliment de combustió d'un perfum suau a Jahvè, a més de l'holocaust perpetu
i de la seva libació. [25] El dia setè tindreu una assemblea al santuari i no fareu cap treball
servil.

Sacrifici de la festa de les Setmanes.— [26] El dia de les primícies, quan oferireu
una nova oblació a Jahvè, en la vostra festa de les Setmanes, tindreu una assemblea al
santuari. No fareu —304→ cap treball servil. [27] Oferireu en holocaust d'un perfum
suau a Jahvè dos vedells joves, un moltó i set anyells d'un any. [28] I com a oblació, flor de
farina pastada amb oli: tres desenes parts per cada vedell, dues desenes parts pel moltó [29]
i una desena part per cada un dels set anyells. [30] A més, un boc com a expiació per
vosaltres. [31] Oferireu això, a més de l'holocaust perpetu i de la seva oblació, amb les
víctimes sense tara i les libacions corresponents.

29 Sacrifici de la festa del mes setè.— [1] El més setè, el primer de mes, tindreu
una assemblea al santuari. No fareu cap treball servil. Serà per a vosaltres el dia dels
tocs de trompeta[193] . [2] Oferireu en holocaust d'un perfum suau a Jahvè un vedell, un
moltó i set anyells d'un any, sense tara. [3] I com a oblació de flor de farina pastada amb
oli: tres desenes parts pel vedell, dues desenes parts pel moltó [4] i una desena part per

cada un dels set anyells. [5] També, un boc en sacrifici pel pecat, com a expiació per vosaltres, [6] a més de l'holocaust mensual amb la seva oblació, l'holocaust perpetu amb la seva oblació i les libacions prescrites corresponents. És una combustió a Jahvè d'un perfum suau.

Sacrifici del dia de l'Expiació.— [7] El deu d'aquest mes setè tindreu una assemblea al santuari i dejunareu. No fareu cap treball. [8] Oferireu en holocaust d'un perfum suau a Jahvè un vedell, un moltó i set anyells d'un any, sense tara. [9] I com a oblació de flor de farina pastada amb oli: tres desenes parts pel vedell, dues desenes parts pel moltó [10] i una desena part per cada un dels set anyells. [11] També, un boc en sacrifici pel pecat, a més del sacrifici de l'expiació, el sacrifici perpetu amb la seva oblació i les libacions corresponents.

Sacrifici de la festa dels Tabernacles.— [12] El dia quinze d'aquest mes setè tindreu una assemblea al santuari. No fareu cap treball servil i celebrareu durant set dies una festa en honor de Jahvè. [13] Oferireu en holocaust, en combustió de perfum suau a Jahvè, tretze —305→ vedells, dos moltons i catorze anyells d'un any, sense tara. [14] I com a oblació de flor de farina pastada amb oli: tres desenes parts per cada un dels tretze vedells, dues desenes parts per cada un dels dos moltons [15] i una desena part per cada un dels catorze vedells. [16] També, un boc en sacrifici pel pecat, a més de l'holocaust perpetu, la seva oblació i la seva libació.

[17] El segon dia oferireu dotze vedells, dos moltons i catorze anyells d'un any, sense tara, [18] amb l'oblació i les libacions corresponents pels vedells, pels moltons i pels anyells, en proporció al nombre i segons el que està prescrit. [19] També, un boc en sacrifici pel pecat, a més de l'holocaust perpetu, la seva oblació i les seves libacions.

[20] El tercer dia, onze vedells, dos moltons i catorze anyells d'un any, sense tara, [21] amb l'oblació i les libacions corresponents pels vedells, pels moltons i pels anyells, en proporció al nombre i segons el que està prescrit. [22] També, un boc, en sacrifici pel pecat, a més de l'holocaust perpetu, la seva oblació i la seva libació.

[23] El quart dia, deu vedells, dos moltons i catorze anyells d'un any, sense tara, [24] amb l'oblació i les libacions corresponents pels vedells, pels moltons i pels anyells, en proporció al nombre i segons el que està prescrit. [25] També, un boc en sacrifici pel pecat, a més de l'holocaust perpetu, la seva oblació i la seva libació.

[26] El cinquè dia, nou vedells, dos moltons i catorze anyells d'un any, sense tara, [27] amb l'oblació i les libacions corresponents pels vedells, pels moltons i pels anyells, en proporció al nombre i segons el que està prescrit. [28] També, un boc en sacrifici pel pecat, a més de l'holocaust perpetu, la seva oblació i la seva libació.

[29] El sisè dia, vuit vedells, dos moltons i catorze anyells d'un any, sense tara, [30] amb l'oblació i les libacions corresponents pels vedells, pels moltons i pels anyells, en proporció al nombre, i segons el que està prescrit. [31] També, un boc en sacrifici pel pecat, a més de l'holocaust perpetu, la seva —306→ oblació i la seva libació.

[32] El setè dia, set vedells, dos moltons i catorze anyells d'un any, sense tara, [33] amb l'oblació i les libacions corresponents pels vedells, pels moltons i pels anyells, en

proporció al nombre i segons el que està prescrit. [34] També, un boc en sacrifici pel pecat,
a més de l'holocaust perpetu, la seva oblació i la seva libació.

[35] El vuitè dia tindreu una assemblea. No fareu cap treball servil. [36] Oferireu en
holocaust, en combustió de perfum suau a Jahvè, un vedell, un moltó i set anyells d'un
any, sense tara, [37] amb l'oblació i les libacions corresponents pel vedell, pel moltó i pels
anyells, en proporció al nombre i segons el que està prescrit. [38] També, un boc en
sacrifici pel pecat, a més de l'holocaust perpetu, la seva oblació i la seva libació.

[39] Tals són els sacrificis que oferireu a Jahvè en les vostres festes, a més de les
vostres ofrenes votives i espontànies, dels vostres holocaustos, de les vostres oblacions,
de les vostres libacions i dels vostres sacrificis de comunió».

30 [1] I Moisès transmeté als israelites tot allò que Jahvè li havia manat.

Llei sobre els vots de les dones.— [2] Moisès va parlar als caps de les tribus dels
israelites i els va dir: «Jahvè ha manat això: [3] que, quan un home haurà fet un vot a
Jahvè o s'haurà lligat amb jurament a alguna cosa, no violi la seva paraula; que
compleixi tot allò que ha promès.

[4] Quan una dona haurà fet un vot a Jahvè i s'haurà obligat a alguna cosa a casa del
seu pare durant la seva joventut, [5] si el seu pare ha sabut el seu vot o el compromís amb
què s'ha lligat i calla, tots els seus vots seran vàlids; tot compromís amb què s'haurà
lligat serà vàlid. [6] Però, si el seu pare els desaprova el dia que ho sap, cap dels seus vots
ni dels compromisos amb què s'haurà lligat no seran vàlids. Jahvè la perdona, a causa de
la desaprovació del seu pare.

[7] Si es casa bo i estant lligada amb uns vots o amb cap compromís sortit
inconsideradament dels seus llavis, [8] si el seu marit ho ha —307→ sabut i calla, els
seus vots seran vàlids, i també els compromisos amb què s'haurà lligat. [9] Però si, en
saber-ho, el seu marit ho desaprova, això anul·la el vot de damunt d'ella i allò sortit
inconsideradament dels seus llavis amb què s'haurà lligat. Jahvè la perdona.

[10] El vot d'una viuda o d'una repudiada, tot allò amb què s'haurà lligat, serà vàlid
damunt d'ella.

[11] Si una dona, a casa del seu marit, ha fet un vot, o mitjançant un jurament s'ha
obligat a alguna cosa, [12] si el seu marit ho ha sabut, i calla i no ho desaprova, tots els
seus vots seran vàlids, i també serà vàlid tot compromís amb què s'haurà lligat. [13] Però, si
el seu marit, en saber-ho, els anul·la, res del que ha sortit dels seus llavis, siguin vots o
prometences, no serà vàlid. El seu marit ho ha anul·lat. Jahvè la perdona.

[14] Tot vot i tot jurament amb què s'obligui a mortificar-se, el seu marit podrà
ratificar-lo o anul·lar-lo. [15] Si avui i demà el seu marit calla, ratifica tots els seus vots o
totes les prometences amb què s'havia lligat. Els ha ratificats, ja que ha callat el dia que
ho ha sabut. [16] I si més tard, després d'haver-ho sabut, ho desaprova, es farà responsable
de la falta d'ella.

17 Aquests són els decrets que Jahvè va manar a Moisès referents a la relació entre
marit i muller, i entre pare i filla, mentre aquesta, no estant casada, viu a casa del seu
pare».

Distribució de la terra promesa (Nm. 31,1-36,13)

31 Venjança contra Madian.— 1 Jahvè va dir a Moisès: 2 «Pren venjança dels
israelites contra els madianites. Després t'ajuntaràs als del teu poble». 3 Moisès va dir al
poble: «Armeu entre vosaltres homes per a la guerra que vagin contra Madian, per
executar la venjança de Jahvè contra ells. 4 N'enviareu a la guerra mil de cada tribu, de
totes les tribus d'Israel».

5 D'entre els milers d'Israel, en foren enviats mil de cada tribu, això és, dotze mil
armats per a la guerra. 6 Moisès n'envià al combat mil de cada tribu, i amb ells —
308→ Finehès, fill del sacerdot Eleazar, que duia a la mà els objectes sagrats i les
trompetes.

7 Van combatre contra Madian, tal com Jahvè ho havia manat a Moisès, i mataren
tots els homes. 8 Entre els morts, mataren cinc reis de Madian: Eví, Requem, Sur, Hur i
Rebé. Mataren també a espasa Balaam, fill de Beor. 9 Els israelites se'n dugueren
captives les dones de Madian amb la seva mainada, i els saquejaren tot el bestiar, tots
els ramats i totes les possessions. 10 Els incendiaren totes les poblacions on habitaven i
tots els campaments. 11 Acabat, prengueren totes les despulles i tot el botí en homes i en
bestiar, 12 i dugueren els captius, el botí i les despulles a Moisès, al sacerdot Eleazar i a
la comunitat dels israelites, al campament, a les estepes de Moab, al Jordà, enfront de
Jericó.

Extermini de les dones i purificació del botí.— 13 Moisès, el sacerdot Eleazar i
tots els caps de la comunitat els sortiren a l'encontre fora del campament. 14 Moisès
s'indignà contra els capitostos de l'exèrcit, els caps de mil i els caps de cent, que
tornaven del combat. 15 Els digué: «Com! Heu deixat amb vida totes les dones! 16 Elles
que, per instigació de Balaam, van ser causa que els israelites fossin infidels a Jahvè en
l'afer de Fegor, d'on va venir que el flagell s'abatès contra la comunitat de Jahvè! 17
Mateu, doncs, tots els mascles d'entre la mainada. Mateu també totes les dones que han
jagut amb un home. 18 Però, d'entre les dones, deixeu amb vida per a vosaltres les noies
que no han jagut amb cap home. 19 Quant a vosaltres, acampeu set dies fora del
campament. Tots els qui heu matat algú o heu tocat un cadàver purifiqueu-vos el tercer
dia i el setè, vosaltres i els vostres presoners. 20 Purifiqueu també tota la roba, tots els
objectes de pell, totes les coses fetes amb pèl de cabra i tots els atuells de fusta».

21 El sacerdot Eleazar digué als homes de l'exèrcit que havien tornat de la guerra:
«Aquest és el decret que Jahvè ha manat a Moisès: 22 només l'or, la plata, el bronze, el
ferro, l'estany i —309→ el plom, 23 tot allò que pot resistir el foc, ho fareu passar pel
foc, i serà pur; però caldrà purificar-ho encara amb l'aigua lustral. I tot allò que no pot
resistir el foc, ho fareu passar per l'aigua. 24 El setè dia, us rentareu els vestits i sereu
purs. Després entrareu al campament».

Repartició del botí.— 25 Jahvè va dir a Moisès: 26 «Fes el recompte del botí de
presoners tant en homes com en bestiar, tu, el sacerdot Eleazar i els caps de família de la
comunitat. 27 Dividiràs el botí entre els guerrers que han anat al combat i la resta de la
comunitat. 28 Separaràs un tribut per a Jahvè de la part dels guerrers que han anat al
combat: un de cada cinc-cents, d'homes, de bestiar gros, d'ases i de bestiar menut. 29 Ho
prendreu de la meitat que els pertany i ho donaràs al sacerdot Eleazar, com a contribució
per a Jahvè. 30 De la meitat que ha tocat als israelites, en prendràs un de cada cinquanta,
dels homes, del bestiar gros, dels ases i del bestiar menut, de tot animal, i ho donaràs als
levites que estan al servei del tabernacle de Jahvè».

31 Moisès i el sacerdot Eleazar van fer tal com Jahvè ho havia manat a Moisès. 32 El
botí que restava del saqueig que van fer els guerrers era: sis-cents setanta-cinc mil caps
de bestiar menut, 33 setanta-dos mil caps de bestiar gros, 34 i seixanta-un mil ases; 35 i de
persones, dones que no havien jagut amb cap home, trenta-dues mil en total.

36 La meitat assignada als qui anaren al combat s'elevava a tres-cents trenta mil cinc-
cents caps de bestiar menut, 37 dels quals, sis-cents setanta-cinc com a tribut per a Jahvè;
38 a trenta-sis mil caps de bestiar gros, dels quals setanta-dos com a tribut per a Jahvè; 39 a
trenta mil cinc-cents ases, dels quals seixanta-un com a tribut per a Jahvè; 40 i a setze mil
persones, de les quals trenta-dues com a tribut per a Jahvè. 41 Moisès donà el tribut
reservat a Jahvè al sacerdot Eleazar, tal com Jahvè ho havia manat a Moisès.

42 Quant a la meitat que havia estat assignada als israelites i que Moisès havia
separat de la dels combatents, —310→ 43 aquesta meitat assignada a la comunitat
s'elevava a tres-cents trenta-set mil cinc-cents caps de bestiar menut, 44 trenta-sis mil
caps de bestiar gros, 45 trenta mil cinc-cents ases 46 i setze mil persones. 47 Moisès prengué
d'aquest a meitat assignada als israelites un de cada cinquanta dels homes i del bestiar i
ho donà als levites que estan al servei del tabernacle de Jahvè, tal com Jahvè ho havia
manat a Moisès.

Ofrenes dels guerrers.— 48 Acabat, els capitostos dels milers de l'exèrcit, els caps
de mil i els caps de cent, es presentaren a Moisès 49 i li digueren: «Els teus servidors han
fet el recompte dels combatents que han estat a les nostres ordres, i no en manca ni un. 50
Volem portar, doncs, com a ofrena a Jahvè, allò que cadascun ha trobat en objectes d'or:
braçalets, cadenetes, anells, arracades i collars, en expiació per nosaltres davant de
Jahvè». 51 Moisès i el sacerdot Eleazar prengueren l'or de les seves mans, tots els
objectes treballats. 52 Tot l'or ofert en tribut a Jahvè pels caps de mil i pels caps de cent
pesava setze mil set-cents cinquanta sicles. 53 Cada guerrer, en efecte, s'havia fet la seva
part de botí. 54 Moisès, doncs, i el sacerdot Eleazar, un cop pres l'or dels caps de mil i
dels caps de cent, el dugueren a la tenda de l'oracle, en recordança dels israelites davant
de Jahvè.

32 Triple repartició de la Transjordània.— 1 Els rubenites i els gadites tenien
molts i grans ramats. En veure que el país de Jazer i el país de Galaad eren una contrada
bona per als ramats, 2 anaren a trobar Moisès, el sacerdot Eleazar i els caps de la
comunitat, i els digueren: 3 «Atarot, Dibon, Jazer, Nemrà, Hesebon, Elealé, Sabam,
Nebó i Beon, 4 el país que Jahvè ha conquerit davant la comunitat d'Israel, és una terra
de ramats, i els teus servents crien ramats». 5 I afegiren: «Si hem trobat favor a la vostra
presència, que aquest país sigui donat en possessió als teus servents; no ens feu passar el
Jordà».

6 Moisès respongué als gadites i als rubenites: «Així, ¿els vostres germans aniran —311→ a la guerra mentre vosaltres us quedeu aquí? 7 ¿Com és que voleu desanimar els israelites de passar al país que Jahvè els ha donat? 8 Així ho van fer els vostres pares, quan els vaig enviar de Cadés Barné a explorar el país. 9 Van pujar al torrent d'Escol, van contemplar el país i després van desanimar els israelites d'anar al país que Jahvè els havia donat. 10 I aquell dia, Jahvè és va indignar i va fer aquest jurament: 11 «Els homes de vint anys en amunt que han pujat de l'Egipte no veuran el país que vaig jurar de donar a Abraham, Isaac i Jacob, ja que no m'han estat fidels, 12 fora de Caleb, fill de Jefonnè, el quenezeu, i Josuè, fill de Nun, que foren fidels a Jahvè». 13 Jahvè es va indignar contra Israel, i van anar errant pel desert quaranta anys fins a desaparèixer tota aquella generació que havia obrat malament als ulls de Jahvè. 14 I ara, seguint els vostres pares, us alceu vosaltres, llinatge de pecadors, per atiar l'ardor de la ira de Jahvè contra Israel! 15 Perquè, si us separeu d'ell, continuarà deixant-lo encara al desert, i causareu la destrucció de tot aquest poble».

16 Aleshores se li acostaren i li digueren: «Construirem aquí pletes per als nostres ramats i pobles per als nostres fills. 17 Però nosaltres marxarem armats a la batalla, al front dels israelites, fins a dur-los al seu lloc, mentre la nostra mainada es quedarà a les poblacions fortificades a causa dels habitants del país. 18 No tornarem a casa fins que cadascun dels israelites hagi pres possessió del seu heretatge. 19 No volem posseir res amb ells de l'altra banda del Jordà o més enllà, ja que ens ha tocat la nostra possessió en aquesta banda del Jordà, a l'orient».

20 Moisès els respongué: «Si ho feu així, si us prepareu davant de Jahvè per a la guerra, 21 i tots els vostres guerrers passen el Jordà davant de Jahvè, i no us en torneu fins que ell hagi expulsat els enemics de davant seu 22 i el país hagi quedat subjugat davant de Jahvè, llavors sereu lliures de tota responsabilitat envers Jahvè i Israel, i tindreu en possessió aquest país davant de Jahvè. 23 Però, si no obreu —312→ així, pequeu contra Jahvè, i sapigueu que el vostre pecat recaurà sobre vostre. 24 Construïu-vos, doncs, pobles per als vostres fills i pletes per als vostres ramats, però compliu la paraula donada».

25 Els gadites i els rubenites respongueren a Moisès «Els teus servents faran tal com mana el meu senyor. 26 La nostra mainada, les nostres dones, els nostres ramats i tot el nostre bestiar estaran allí, a les poblacions de Galaad, 27 però els teus servents, tots els que estan armats traspassaran per combatre davant de Jahvè, tal com diu el meu senyor».

28 Aleshores Moisès donà ordres respecte a ells al sacerdot Eleazar, a Josuè, fill de Nun, i als caps de família de les tribus dels israelites. 29 Moisès els va dir: «Si els gadites i els rubenites passen amb vosaltres el Jordà, tots armats per a combatre davant de Jahvè, i el país és subjugat davant vostre, els donareu el país de Galaad en possessió. 30 Però, si no el passen armats amb vosaltres, s'establiran enmig vostre al país de Canaan». 31 Els gadites i els rubenites respongueren: «Farem el que Jahvè ha dit als teus servents. 32 Passarem armats al país de Canaan davant de Jahvè, i així posseirem el nostre heretatge en aquesta banda del Jordà».

33 Moisès donà als gadites, als rubenites i a la mitja tribu de Manasés, fill de Josep, el regne de Sehon, rei dels amorreus, i el regne d'Og, rei de Basan, el país amb les poblacions dels seus límits, i les poblacions del voltant del país.

34 Els gadites reconstruïren Dibon, Atarot, Aroer, 35 Etrot-Sofan, Jazer, Jegbahà, 36
Bet-Nemrà i Bet-ha-Ran com a poblacions fortificades, i feren pletes per als ramats.

37 Els rubenites reconstruïren Hesebon, Elealé, Cariat-Jarim, 38 Nebó, Baal-Meon —
que van canviar de nom— i Sabamà. I van donar els seus noms a les poblacions que
edificaren.

39 Els maquirites, descendents de Manasés, anaren a Galaad, se n'apoderaren i
expulsaren els amorreus que hi habitaven. 40 Moisès donà Galaad a Maquir, fill de
Manasés, i s'hi establí. 41 Jaïr, fill de Manasés, anà a apoderar-se —313→ dels seus
ravals; per això, els va anomenar poblets de Jaïr. 42 També Nobé anà a apoderar-se de
Canat i dels seus ravals i els anomenà amb el seu nom, Nobé.

33 Itinerari d'Israel pel desert.— 1 Etapes dels israelites quan van sortir del país
d'Egipte per estols, sota el guiatge de Moisès i d'Aharon. 2 Moisès va escriure les seves
sortides, per etapes, seguint l'ordre de Jahvè. Aquestes són les etapes de les seves
sortides:

3 Partiren de Ramsés el mes primer, el dia quinze del primer mes; l'endemà de la
Pasqua van sortir els israelites amb la mà alçada, a vista de tot l'Egipte, 4 mentre els
egipcis sepultaven tots els seus primogènits, que Jahvè havia arrabassat d'enmig d'ells,
ja que Jahvè havia fet justícia contra els seus déus.

5 Els israelites, doncs, partiren de Ramsés i acamparen a Socot. 6 Partiren de Socot i
acamparen a Etam, tocant al desert. 7 Partiren d'Etam, giraren cap a Fi-ha-Hirot, enfront
de Baal-Sefon, i acamparen al davant de Magdal. 8 Partiren de Fi-ha-Hirot, passaren pel
mig del mar cap al desert, feren camí durant tres dies pel desert d'Etam i acamparen a
Marà. 9 Partiren de Marà, anaren a Elim —on hi havia dotze fonts d'aigua i setanta
palmeres— i allí acamparen. 10 Partiren d'Elim i acamparen a la platja del mar Roig. 11
Partiren del mar Roig i acamparen al desert de Sin. 12 Partiren del desert de Sin i
acamparen a Dafcà. 13 Partiren de Dafcà i acamparen a Alús. 14 Partiren d'Alús i
acamparen a Rafidim, on el poble no trobà aigua per a beure. 15 Partiren de Rafidim i
acamparen al desert del Sinaí. 16 Partiren del desert del Sinaí i acamparen a Quibrot-ha-
Taavà. 17 Partiren de Quibrot-ha-Taavà i acamparen a Haserot. 18 Partiren d'Haserot i
acamparen a Retmà. 19 Partiren de Retmà i acamparen a Remmon-Fares. 20 Partiren de
Remmon-Fares i acamparen a Lebnà. 21 Partiren de Lebnà i acamparen a Resà. 22 Partiren
de Resà i acamparen a Quehelatà. 23 Partiren de Quehelatà i acamparen a la muntanya de
Séfer. 24 Partiren de la muntanya de Séfer i acamparen a Haradà. 25 Partiren —
314→ d'Haradà i acamparen a Maquehelot. 26 Partiren de Maquehelot i acamparen a
Tahat. 27 Partiren de Tahat i acamparen a Taré. 28 Partiren de Taré i acamparen a Metcà. 29
Partiren de Metcà i acamparen a Hesmonà. 30 Partiren d'Hesmonà i acamparen a
Moserot. 31 Partiren de Moserot i acamparen a Bené-Jaacan. 32 Partiren de Bené-Jaacan i
acamparen a Hor-ha-Gadgad. 33 Partiren d'Hor-ha-Gadgad i acamparen a Jetebata. 34
Partiren de Jetebata i acamparen a Ebronà. 35 Partiren d'Ebronà i acamparen a Asion-
Gàber. 36 Partiren d'Asion-Gàber i acamparen al desert de Sin, on hi ha Cadés. 37 Partiren
de Cadés i acamparen a la muntanya d'Hor, a la frontera del país d'Edom. 38 El sacerdot
Aharon pujà a la muntanya d'Hor per ordre de Jahvè, i allí morí, l'any quaranta de la
sortida dels israelites del país d'Egipte, el mes cinquè, el dia primer del mes. 39 Aharon
tenia cent vint-i-tres anys, quan va morir a la muntanya d'Hor. 40 Però el rei cananeu
d'Arad, que habitava al Nègueb, al país de Canaan, es va assabentar que venien els

israelites. [41] Partiren de la muntanya d'Hor i acamparen a Salmonà. [42] Partiren de
Salmonà i acamparen a Funon. [43] Partiren de Funon i acamparen a Obot. [44] Partiren
d'Obot i acamparen a les ruïnes d'Abarim, a la frontera de Moab. [45] Partiren de les ruïnes
i acamparen a Dibon de Gad. [46] Partiren de Dibon de Gad i acamparen a Elmon-
Deblataim. [47] Partiren d'Elmon-Deblataim i acamparen a les muntanyes d'Abarim,
davant del Nebó. [48] Partiren de les muntanyes d'Abarim i acamparen a les estepes de
Moab, al Jordà, enfront de Jericó. [49] Acamparen al Jordà des de Bet-ha-Jesimot fins a
Abel-ha-Setim, a les estepes de Moab.

Ordre de Jahvè de repartir Canaan.— [50] Jahvè parlà a Moisès, a les estepes de
Moab, al Jordà, enfront de Jericó, i li va dir: [51] «Parla així als israelites: «Quan haureu
passat el Jordà cap al país de Canaan, [52] expulsareu davant vostre tots els habitants del
país, destruireu totes les seves imatges, tots els seus simulacres i enderrocareu tots els
seus alts llocs. [53] Posseireu —315→ el país i l'habitareu, ja que us l'he donat perquè el
posseïu. [54] Us repartireu el país segons les vostres famílies. Als qui siguin molts, donareu
una possessió més gran; als qui siguin pocs, la donareu més petita. Allò que la sort
assignarà a cadascú serà per a ell. En prendreu possessió segons les tribus dels vostres
pares. [55] Però, si no expulseu de davant vostre els habitants del país, els qui haureu
deixat quedar d'entre ells seran com espines als vostres ulls i com punxes als vostres
flancs, i us oprimiran en aquest país on aneu a habitar. [56] passarà que allò que havia
resolt de fer amb ells, ho faré amb vosaltres».

34 Fronteres de la Terra Promesa.— [1] Jahvè va dir a Moisès: [2] «Mana això als
israelites: Quan entrareu al país de Canaan, aquest és el territori que us tocarà en
possessió, el país de Canaan segons els seus límits. [3] El costat meridional serà per a
vosaltres el desert de Sin, arran d'Edom; la frontera del migdia serà per a vosaltres des
de l'extrem del mar de la Sal cap a orient. [4] La frontera se us decantarà després vers el
migdia per la pujada d'Acrabim, passarà cap a Sin i arribarà fins al sud de Cadés-Barné;
continuarà cap a Hasar-Adar i passarà per Asemon. [5] Des d'Asemon es decantarà cap al
torrent d'Egipte i s'acabarà al mar.

[6] Tindreu per frontera occidental el mar Gran. Aquesta serà la vostra frontera a
l'oest.

[7] La vostra frontera septentrional serà aquesta: des del mar Gran us la marcareu cap
a la muntanya d'Hor; [8] de la muntanya d'Hor marcareu cap a Lebó d'Hemat, fins a
arribar a Sedad; [9] després continuarà cap a Zefron i s'acabarà a Hasar-Enan.

[10] Per frontera oriental us marcareu des d'Hasar-Enan fins a Sefam. [11] La frontera
baixarà des de Sefam cap a Reblà, a l'orient d'Aïn; baixarà encara i fregarà el vessant
oriental del mar de Quennèret; [12] continuarà baixant Jordà avall i s'acabarà al mar de la
Sal. Aquest serà el vostre país amb les fronteres que l'envolten».

[13] Moisès va ordenar als israelites: «Aquest és el país —316→ que posseireu a la
sort i que Jahvè ha ordenat de donar a les nou tribus i a la mitja tribu, [14] ja que la tribu
rubenita amb les seves famílies, la tribu gadita amb les seves famílies i mitja tribu de
Manasés ja han pres la seva possessió. [15] Dues tribus i mitja, doncs, ja han pres la seva
possessió dellà el Jordà a l'orient, a sol ixent».

Els encarregats de la repartició.— [16] Jahvè va dir a Moisès: [17] «Aquests són els
noms dels homes que us repartiran el país: el sacerdot Eleazar i Josuè, fill de Nun. [18] A
més, escollireu un cap de cada tribu per a repartir el país. [19] Els noms d'aquests homes
són: per la tribu de Judà, Caleb, fill de Jefonnè; [20] per la tribu dels de Simeó, Samuel, fill
d'Amihud; [21] per la tribu de Benjamí, Elidad, fill de Caselon; [22] per la tribu dels de Dan,
com a cap, Boquí, fill de Joglí; [23] pels de Josep, per la tribu dels de Manasés, com a cap,
Hanniel, fill d'Efod; [24] per la tribu dels d'Efraïm, com a cap, Camuel, fill de Seftan; [25] per
la tribu dels de Zabuló, com a cap, Elisafan, fill de Farnac; [26] per la tribu dels d'Issacar,
com a cap, Faltiel, fill d'Ozan; [27] per la tribu dels d'Aser, com a cap, Ahiüd, fill de
Salomí; [28] per la tribu dels de Neftalí, com a cap, Fedael, fill d'Amihud. [29] Aquests són
aquells a qui Jahvè manà de repartir el país de Canaan entre els israelites».

35 **Poblacions levítiques.**— [1] Jahvè va parlar a Moisès, a les estepes de Moab,
prop del Jordà, enfront de Jericó, i li digué: [2] «Mana als israelites que, de la possessió
que els ha tocat, cedeixin als levites poblacions per a habitar i també els pasturatges del
voltant. [3] Habitaran en aquestes poblacions i els pasturatges seran per al seu bestiar, per
als seus ramats i per a tots els seus animals. [4] Els llocs de pasturatge entorn de les
poblacions que donareu als levites s'estendran des dels murs de la població fins a mil
colzades tot al voltant. [5] Amidareu al defora de la ciutat: pel costat d'orient, dues mil
colzades; pel costat de migdia, dues mil colzades; pel costat de ponent, —317→ dues
mil colzades; pel costat del nord, dues mil colzades; la població quedarà al mig. Així
seran els pasturatges entorn de les poblacions. [6] De les poblacions que donareu als
levites, sis serviran de poblacions d'asil, on l'homicida es pugui refugiar. A més, els
donareu quaranta-dues poblacions. [7] En total, donareu als levites quaranta-vuit
poblacions, amb els seus pasturatges. [8] Les poblacions que heu de cedir als levites seran
de la propietat dels israelites; les prendreu en major nombre dels qui en tinguin moltes, i
en menor nombre dels qui en tinguin poques. Cadascú cedirà de les seves poblacions als
levites en proporció de l'heretat que haurà rebut».

Poblacions d'asil.— [9] Jahvè va dir a Moisès [10] «Parla així als israelites: «Quan
haureu passat el Jordà cap al país de Canaan, [11] us escollireu poblacions, que seran per a
vosaltres poblacions d'asil on es pugui refugiar l'homicida que mati algú per descuit. [12]
Aquestes poblacions us serviran d'asil contra el venjador de sang, perquè l'homicida no
mori abans que comparegui a judici davant la comunitat. [13] De les poblacions que
donareu, sis us serviran de poblacions d'asil. [14] D'aquestes, en donareu tres de dellà el
Jordà i tres de les del país de Canaan. Seran poblacions d'asil. [15] Aquestes sis poblacions
seran d'asil per als israelites, els forasters i els qui viuen enmig de vosaltres, perquè s'hi
pugui refugiar tothom qui mati algú per descuit.

[16] Si l'ha matat amb una eina de ferro, és un homicida; l'homicida serà condemnat a
mort. [17] Si l'ha matat amb una pedra que pot matar, és un homicida; l'homicida serà
condemnat a mort. [18] Si l'ha matat amb una eina de fusta que pot causar la mort, és un
homicida; l'homicida serà condemnat a mort. [19] El venjador de sang farà morir
l'homicida. Quan el trobi, el farà morir. [20] Si per odi li dóna una batzegada o li tira
intencionadament qualsevol atuell, i mor, [21] o bé li dóna un cop de puny per enemistat, i
mor, el qui haurà matat serà condemnat a mort; és un homicida. El —318→ venjador
de sang farà morir l'homicida, quan el trobi. [22] Però, si casualment, sense enemistat, li ha
donat una batzegada, o li ha tirat qualsevol atuell sense cap intenció, [23] o bé sense veure'l
li fa caure al damunt qualsevol pedra que pot matar, i mor, sense tenir-li enemistat ni
voler-li mal, [24] la comunitat jutjarà entre el qui ha ferit i el venjador de sang, segons

aquestes lleis. [25] La comunitat alliberarà l'homicida de les mans del venjador de sang i el farà tornar a la població d'asil on s'havia refugiat, i s'hi quedarà fins a la mort del suprem sacerdot[194], que haurà estat ungit amb l'oli sant. [26] Però, si l'homicida surt dels límits de la població d'asil on s'havia refugiat, [27] i el venjador de sang el troba fora dels límits de la població d'asil i el mata, no li serà imputada la seva sang; [28] ja que l'homicida s'ha de quedar a la població d'asil fins a la mort del suprem sacerdot. Només després de la mort del suprem sacerdot podrà tornar l'homicida al país, on té la seva propietat. [29] Això serà per a vosaltres com un estatut de dret per als vostres descendents, a tot arreu on visqueu.

La sang clama sang.— [30] Quan un home en mati un altre, faran morir l'homicida sota declaració de testimonis. Però un sol testimoni no declararà contra ningú per fer-lo morir. [31] No acceptareu cap rescat per la vida d'un homicida culpable de mort, sinó que serà condemnat a mort. [32] Tampoc no acceptareu cap rescat per qui s'ha refugiat a una població d'asil, perquè torni a viure al país, abans de la mort del seu sacerdot. [33] Així no profanareu el país on esteu, ja que la sang profana el país, i no hi ha expiació per al país de la sang que s'hi ha vessat, si no és amb la sang del qui l'ha vessada. [34] No contaminareu el país on habiteu, enmig del qual habito. Perquè jo, Jahvè, habito enmig dels israelites».

36 **Matrimoni de les pubilles.**— [1] Els caps de família de la branca dels de Galaad, fill de Maquir, fill de Manasés, d'entre les famílies dels fills de Josep, es van presentar davant de —319→ Moisès i dels notables, caps de família dels israelites, [2] i digueren: «Jahvè va manar al meu senyor que donés, mitjançant la sort, als israelites el país en possessió. Així mateix el meu senyor va rebre l'ordre de Jahvè de donar la possessió del nostre germà Salfahad a les seves filles. [3] Ara, si es casen amb algun dels fills de qualsevol altre tribu dels israelites, la seva possessió serà separada de la possessió dels nostres pares, i augmentarà la possessió de la tribu a la qual pertanyeran, i serà presa de l'herència de la nostra possessió. [4] I quan vindrà el jubileu dels israelites, la seva possessió serà afegida a la de la tribu a la qual pertanyeran, i serà presa de la possessió de la tribu dels nostres pares».

[5] Llavors Moisès ordenà als israelites per ordre de Jahvè: «La tribu dels de Josep tenen raó. [6] Això és el que Jahvè mana a les filles de Salfahad: «Caseu-vos amb qui us plagui, mentre us caseu dins una família de la tribu del vostre pare. [7] Així la possessió dels israelites no passarà de tribu en tribu, ja que els israelites han de quedar vinculats cadascun a la possessió de la tribu dels seus pares. [8] Tota dona que haurà heretat una possessió en alguna de les tribus dels israelites, es casarà amb un d'una família de la tribu del seu pare, a fi que els israelites heretin cada un la possessió dels seus pares, [9] i la possessió no passi d'una tribu a una altra. Cada una de les tribus dels israelites ha de quedar vinculada a la seva possessió».

[10] Les filles de Salfahad van fer tal com Jahvè ho va manar a Moisès. [11] Mahalà, Tersà, Heglà, Melcà i Noà, filles de Salfahad, es van casar amb els fills del seu oncle. [12] Es van casar dins les famílies dels de Manasés, fill de Josep. I la seva possessió es va quedar a la tribu de la família del seu pare.

Conclusió.— [13] Aquests són els preceptes i els decrets que Jahvè va manar per mitjà de Moisès als israelites, a les estepes de Moab prop del Jordà, enfront de Jericó.

—320→

Deuteronomi (Dt. 1,1-34,12)[195]

1 Introducció.— [1] Paraules que Moisès adreçà a tot Israel (a l'altra banda del Jordà, a l'estepa, a l'Arabà, que confronta amb el mar Roig, entre Faran, Tófel, Laban, Haserot i Di-Zahab [2]— onze jornades de camí de l'Horeb a Cadés-Barné, per la pista de les muntanyes de Seïr—. [3] L'any quaranta, el mes onzè, el primer del mes, Moisès parlà als israelites) de tot allò que Jahvè li havia manat. [4] Després d'haver derrotat Sehon, rei dels amorreus, que vivia a Hesebon, i Og, rei de Basan, que vivia a Astarot i Edrai, [5] a l'altra banda del Jordà, a la terra de Moab, Moisès exposà aquesta llei dient:

Al·locucions de Moisès que preparen la renovació de l'aliança (Dt. 1,6-11,32)

De l'Horeb a la Terra Promesa.— [6] Jahvè, el nostre Déu, ens va dir a l'Horeb: Ja fa prou temps que esteu en aquesta muntanya; [7] aneu cap a la muntanya dels amorreus i als pobles que hi habiten: a l'Arabà, a la Muntanya, a la Terra Baixa, al Nègueb i a la Costa, al país dels cananeus, al Líban i fins al gran riu Eufrat. [8] Us ofereixo el país que teniu davant vostre. Aneu a prendre possessió del país que Jahvè jurà de donar als vostres pares, a Abraham, a Isaac, a Jacob i a la seva descendència».

Caps del poble.— [9] Aquell temps, us vaig parlar així: «No puc portar-vos tot sol. [10] Jahvè, el nostre Déu, us ha multiplicat de tal manera, que avui sou tants com les estrelles del cel. [11] Que Jahvè, el Déu dels vostres pares, us multipliqui mil vegades més i us beneeixi tal com us ha promès. [12] ¿Com portaré jo tot sol la vostra càrrega, el vostre pes i els vostres plets? [13] Elegiu —321→ de les vostres tribus homes savis, prudents i entesos, que jo els constituiré responsables vostres». [14] Vosaltres em responguéreu: «Ens sembla bona la teva proposta». [15] Aleshores vaig prendre els principals de les vostres tribus, homes savis i entesos, i els vaig constituir responsables vostres: caps de mil, de cent, de cinquanta, de deu, i magistrats de cada tribu. [16] Aleshores, vaig manar als vostres jutges: «Escolteu els vostres germans i jutgeu segons justícia les qüestions que es presentin entre ells o amb els forasters. [17] En el judici, no feu accepció de persones; escolteu els humils igual que els poderosos. No temeu ningú, perquè el judici és cosa de Déu. Si trobeu un cas massa espinós, adreceu-me'l, que jo l'escoltaré». [18] I us vaig prescriure tot allò que havíeu de fer.

Ordre d'emprendre la conquesta.— [19] Deixant l'Horeb, travessàrem tot el desert immens i paorós que heu vist, en direcció a la muntanya dels amorreus, com ens havia manat Jahvè, el nostre Déu, i arribàrem a Cadés-Barné. [20] Jo us vaig dir: «Heu arribat a la muntanya dels amorreus que Jahvè, el nostre Déu, ens dóna. [21] Jahvè, el teu Déu, t'ofereix el país que tens al davant: puja-hi, pren-ne possessió com t'ha indicat Jahvè, el Déu dels teus pares. No tinguis por ni et deixis abatre».

Exploració del país.— [22] Vosaltres us presentàreu tots per dir-me: «Enviem primer homes que explorin el país i que ens informin sobre l'itinerari que hem de seguir i les ciutats on hem d'anar». [23] La proposta em va semblar bona i vaig escollir dotze homes d'entre vosaltres, un per cada tribu. [24] Ells partiren i, dalt de la muntanya, arribaren a la vall d'Escol i l'exploraren. [25] S'emportaren fruits de la terra, baixaren cap a nosaltres i ens donaren aquesta resposta: «És un bon país, el que Jahvè, el nostre Déu, ens dóna».

Israel no vol emprendre la conquesta.— [26] Amb tot, vosaltres no hi volguéreu pujar i fóreu rebels a l'ordre de Jahvè, el vostre Déu. [27] Murmuràreu a les vostres —322→ tendes dient: «Jahvè no ens estima; ens ha fet sortir d'Egipte per posar-nos a les mans dels amorreus i anorrear-nos. [28] On anem? Els nostres germans ens han posat la por al cor: «És un poble més gran i nombrós que nosaltres, ens diuen; les ciutats són grans i amb fortificacions enormes. Fins hem vist enaquites en el país». [29] Jo us vaig dir: «No en tingueu pas por. [30] Jahvè, el vostre Déu, us anirà al davant per combatre ell mateix a favor vostre, com ho féu a l'Egipte davant vostre, [31] i al desert, on veieres com Jahvè, el teu Déu, et portà, com un home porta el seu fill[196] , tot al llarg del camí que féreu per arribar en aquest lloc. [32] Però, malgrat això, cap de vosaltres no volgué confiar en Jahvè, el vostre Déu, [33] que us precedia en la ruta, buscant-vos el lloc per a acampar. De nit, amb foc us il·luminava el camí que seguíeu i, de dia, us guiava amb un núvol».

Aquella generació morirà al desert.— [34] Quan Jahvè sentí les vostres paraules, s'exasperà i pronuncià un jurament: [35] «Cap dels homes d'aquesta generació dolenta no veurà el bon país que jo he promès de donar als vostres pares, [36] llevat de Caleb, fill de Jefonnè; ell sí, que el veurà. Jo li donaré, per a ell i per als seus, el país que ha explorat, perquè ha seguit fidelment Jahvè». [37] Fins contra mi s'indignà Jahvè per culpa vostra, i em va dir: «Tu tampoc no hi entraràs. [38] Hi entrarà Josuè, fill de Nun, el teu ajudant. Encoratja'l, perquè és ell qui el donarà a Israel en possessió. [39] Els vostres fills, dels quals déieu que serien presos com a botí, els nens que avui encara no saben distingir el bé del mal, són els qui hi entraran. Els el donaré, i el posseiran. [40] Ara, aneu cap al desert pel camí del mar Roig».

Intent de conquesta fracassat.— [41] Vosaltres vau respondre: «Hem pecat contra Jahvè. Volem pujar-hi i combatre, tal com Jahvè, el nostre Déu, ens ha manat». Cadascú se cenyí les armes i us disposàreu a pujar cap a la muntanya. [42] Jahvè m'advertí: «Diguel's: No hi pugeu, ni combateu, perquè no —323→ seré entre vosaltres. No us arrisqueu a ser derrotats pels vostres enemics». [43] Us ho vaig advertir, però no m'escoltàreu. Resistint l'ordre de Jahvè, us obstinàreu a pujar a la muntanya. [44] Els amorreus que habiten en aquella muntanya sortiren al vostre encontre, us perseguiren com un eixam d'abelles i us derrotaren a Seïr fins a Hormà. [45] De retorn, ploràreu davant Jahvè, però Jahvè no va fer cas dels vostres clams ni us escoltà. [46] I restàreu a Cadés molt de temps, tot el temps que vosaltres sabeu.

2 Camí de la Terra Promesa. Prohibició d'atacar els fills d'Esaú.— [1] Després partírem cap al desert per la pista del mar Roig, com Jahvè m'havia dit. Durant molt de temps, voltàrem al peu de la muntanya de Seïr. [2] Jahvè em va dir: [3] «Ja fa prou temps que rodegeu aquesta muntanya. Repreneu la direcció del nord. [4] Dóna al poble aquesta ordre: Ara passareu ran de la frontera dels vostres germans, els fills d'Esaú, que habiten a Seïr. Quan us veuran, tindran por de vosaltres. [5] No els ataqueu, perquè no us dono res del seu país, ni la petjada d'un peu; la muntanya de Seïr, l'he donada en possessió a Esaú. [6] Compreu-los, pagant amb diners, tot allò que necessiteu per a menjar, i l'aigua

per a beure. [7] Jahvè, el teu Déu, t'ha beneït en totes les obres de les teves mans. Ell
coneix la teva marxa per aquest gran desert. Fa quaranta anys que Jahvè, el teu Déu, és
amb tu, i no t'ha mancat mai res». [8] Vorejàrem, doncs, el país dels nostres germans, els
fills d'Esaú, que habiten a Seïr, per la pista de l'Arabà, des d'Elat i Asion-Gàber.

Prohibició d'atacar Moab.— Després seguírem la pista de l'estepa de Moab. [9]
Jahvè em va dir: «No ataquis Moab ni el provoquis a la lluita, perquè no et donaré el seu
territori. És als fills de Lot que he donat Ar en possessió. [10] Antigament hi habitaven els
emites, poble gran i nombrós, de gran estatura, com els enaquites. [11] Ells també són
considerats rafaïtes, com els enaquites; els moabites els anomenen emites. [12] Antigament
habitaven a Seïr els horreus, però els fills d'Esaú els envaïren, —324→ els anorrearen
i s'hi establiren en lloc d'ells. Igual com féu Israel al seu propi país que Jahvè li havia
donat. [13] Ara, doncs, alceu-vos i travesseu el torrent de Sared». I passàrem el torrent de
Sared.

[14] La marxa de Cadés-Barné fins a passar el torrent de Sared durà trenta-vuit anys,
fins que s'extingí tota la generació d'homes de guerra que hi havia al campament, tal
com Jahvè els havia jurat. [15] La mà de Jahvè pesava sobre ells per eliminar-los del
campament, fins que s'extingiren.

Prohibició d'atacar els ammonites.— [16] Quan tots els homes de guerra d'entre el
poble foren morts, [17] Jahvè em va dir: [18] «Avui passaràs la frontera d'Ar, el territori de
Moab, [19] i t'acostaràs als ammonites. No els ataques ni els provoques al combat, perquè
tampoc no et dono la possessió del seu país. L'he donada ja als fills de Lot. [20] Aquest
país era considerat també terra de rafaïtes. Els rafaïtes l'habitaven antigament, i els
ammonites els anomenen zomzomites. [21] Era un poble gran i nombrós, de gran estatura,
com els enaquites, però que Déu exterminà per mitjà dels ammonites, els quals
prengueren possessió del país, per habitar-hi en lloc d'ells. [22] És el mateix que Jahvè
havia fet pels fills d'Esaú que habiten a Seïr, quan anorreà davant d'ells els horreus, per
desposseir-los del país on els fills d'Esaú habiten fins al dia d'avui en comptes d'ells. [23]
Igual com els avites, que habitaven en poblets fins a Gaza. Els caftorites, provinents de
Caftor, els aporrearen i s'hi establiren en lloc d'ells. [24] Marxeu i passeu el torrent
d'Arnon. He posat a la teva mà l'amorreu Sehon, rei d'Hesebon, i tot el seu país.
Comença la conquesta i provoca'l al combat. [25] Des d'ara començo a escampar el terror
del teu poder entre tots els pobles que hi ha sota el cel. En sentir parlar de tu, tremolaran
i quedaran davant teu sense forces».

Conquesta del reialme de Sehon.— [26] Aleshores, des de l'estepa de Quedimot vaig
enviar missatgers a Sehon, rei d'Hesebon, en to de pau, dient: [27] «Deixa'm passar pel teu
territori. Seguiré —325→ constantment la pista, sense decantar-me ni a dreta ni a
esquerra. [28] Ven-me el menjar, pagant amb diners, i també l'aigua per a beure, dóna-me-
la pagant. Deixa'm només passar, [29] tal com ho han fet el fills d'Esaú que habiten a Seïr i
els moabites que habiten a Ar; així podré travessar el Jordà, cap al país que Jahvè, el
nostre Déu, ens dóna». [30] Però Sehon, rei d'Hesebon, ens refusà el permís de passar pel
seu territori; Jahvè, el teu Déu, li havia endurit i entossudit el cor perquè caiguès a les
teves mans. Així ha quedat fins al dia d'avui. [31] Jahvè em va dir: «Començo per donar-te
Sehon i el seu territori. Emprèn la conquesta per prendre possessió del seu país». [32]
Sehon ens sortí al pas amb tot el seu poble, per presentar-nos batalla a Jahas. [33] Però
Jahvè, el nostre Déu, el va fer caure en poder nostre. El derrotàrem a ell, els seus fills i
tot el seu poble. [34] Vam prendre totes les seves ciutats i les vam lliurar a l'extermini

sagrat, homes, dones i criatures. No deixàrem cap supervivent. [35] Només ens vam reservar el bestiar i el botí dels pobles que havíem conquerit. [36] Des d'Aroer, situat a la vora del torrent d'Arnon, i de la ciutat situada a la vall, fins a Galaad, cap ciutat no ens resultà inexpugnable. Jahvè, el nostre Déu, ens les va donar totes. [37] Però no t'acostares al territori dels ammonites ni a tota la riba del torrent de Jaboc, ni als pobles de la muntanya, ni a cap lloc dels que t'havia prohibit Jahvè, el nostre Déu.

3 Conquesta de Basan.— [1] Després pujàrem per la ruta de Basan. I Og, rei de Basan, sortí al nostre encontre amb totes les seves tropes per presentar-nos batalla a Edrai. [2] Jahvè em va dir: «No el temis, que l'he posat a les teves mans, amb totes les seves tropes i el seu territori. Tracta'l com vas tractar Sehon, rei dels amorreus, que vivia a Hesebon». [3] Jahvè, el nostre Déu, va fer caure en poder nostre Og, rei de Basan, amb tot el seu exèrcit, i el derrotàrem, tant, que no en restà ni un supervivent. [4] Vam devastar totes les seves ciutats, sense deixar-ne cap per prendre: seixanta ciutats, tota la regió d'Argob, —326→ que era el reialme d'Og a Basan. [5] Totes aquestes ciutats estaven fortificades, amb muralles altes, portes i forrellats. Sense comptar les poblacions obertes, que eren molt nombroses. [6] Les exterminàrem totes com ho havíem fet amb Sehon, rei d'Hesebon; extermini sagrat de totes les ciutats, amb els homes, les dones i les criatures. [7] El bestiar i el botí, ens els reservàrem per a nosaltres. [8] Així prenguérem de les mans dels dos reis amorreus el territori de la Transjordània, des del torrent d'Arnon fins a la muntanya de l'Hermon [9] (els sidonis anomenen Sarion l'Hermon, i els amorreus, Sanir), [10] totes les viles del Planell, tot Galaad i tot Basan fins a Selcà i Edrai, ciutats reials d'Og, a Basan. [11] Og, rei de Basan, era l'únic supervivent dels rafaïtes (el seu sarcòfag és de ferro i es troba a Rabà dels ammonites; la seva llargada és de nou colzades d'home, i la seva amplada, de quatre).

Repartició dels territoris.— [12] Aquell temps, vam prendre possessió d'aquesta terra. Vaig donar a Rubèn i a Gad des d'Aroer, situat sobre la vota del torrent (l'Arnon, fins a la meitat de la muntanya de Galaad, amb els seus pobles. [13] La resta de Galaad i tot Basan, el reialme d'Og, ho vaig donar a la meitat de la tribu de Manasés (tota la regió de l'Argob. Tot Basan s'anomenava país dels rafaïtes. [14] Jaïr, fill de Manasés, s'apoderà de tota la regió d'Argob fins a la frontera dels guesurites i dels macatites, i donà a Basan el seu nom d'Havot-Jaïr, que ha quedat fins avuí. [15] A Maquir, li vaig donar Galaad. [16] A Rubèn i a Gad, els vaig donar des de Galaad fins al torrent d'Arnon —el mig del torrent es la frontera—, i fins al torrent de Jaboc, frontera dels ammonites. [17] També l'Arabà, amb el Jordà com a frontera, des de Quennèret fins a la mar de l'Arabà, la mar de la sal, al peu de les Vessants de Fasgà, per la part d'orient).

Normes per a la conquesta de Canaan.— [18] Aleshores us vaig donar aquesta ordre: «Jahvè, el vostre Déu, us ha donat aquest país per a posseir-lo; tots els homes de guerra passaran armats al —327→ davant dels vostres germans, els israelites. [19] Només les dones, les criatures i els ramats —sé que teniu molts ramats— es quedaran a les ciutats que us he donat, [20] fins que Jahvè hagi instal·lat els vostres germans, com ho ha fet amb vosaltres, i també ells hagin pres possessió del país que Jahvè, el vostre Déu, els dóna a la banda occidental del Jordà. Després retornareu cadascú a l'heretat que us he donat».

Josuè, successor de Moisès.— [21] Aquell temps, també, vaig dir a Josuè: «Els teus ulls han vist el que Jahvè, el vostre Déu, ha fet amb aquests dos reis. Així mateix farà

amb tots els reialmes on ara vas. [22] No els temis. Jahvè mateix, el vostre Déu, combatirà per vosaltres».

[23] Aleshores vaig implorar el favor de Jahvè: [24] «Senyor Jahvè, vós heu començat a mostrar al vostre servent la vostra grandesa i la vostra mà poderosa. Quin déu hi ha al cel o a la terra que faci gestes com les vostres? [25] Deixeu-me passar, si us plau. Que pugui veure aquest país excel·lent a la banda occidental del Jordà, aquesta bella muntanya i el Líban». [26] Però Jahvè s'havia indignat per culpa vostra i no m'escoltà. Jahvè em va dir: «Prou, no em tornis a parlar més d'això. [27] Puja al cim de Fasgà i alça els ulls cap a ponent, cap al nord, al migdia i a llevant, i contempla amb els ulls, perquè tu no passaràs el Jordà. [28] Dóna ordres a Josuè, infon-li coratge i fermesa; és ell qui passarà davant d'aquest poble i els donarà la possessió del país que veus». [29] Ens quedàrem, doncs, a la vall, davant Bet-Fegor.

4 Exhortació a la fidelitat.— [1] Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que us ensenyo per què els poseu en pràctica; així viureu i entrareu a prendre possessió del país que us dóna Jahvè, el Déu dels vostres pares. [2] No afegireu ni traureu res a les ordres que us dono. Observeu els manaments de Jahvè, el vostre Déu, que jo us prescric. [3] Els vostres ulls han vist el que Jahvè ha fet a Baal Fegor. Tots els qui anaven a venerar Baal Fegor, Jahvè, el teu Déu, els ha exterminats d'entre vosaltres. [4] En canvi, vosaltres —328→ que restàreu fidels a Jahvè, el vostre Déu, continueu tots en vida. [5] Mireu, us he ensenyat els decrets i les prescripcions tal com Jahvè, el meu Déu, me'ls va ordenar, a fi que els poseu en pràctica al país que prendreu en possessió. [6] Observeu-los i poseu-los en pràctica; així us mostrareu savis i assenyats als ulls dels altres pobles, els quals, en conèixer tots aquests decrets, diran: «Aquesta gran nació és un poble savi i assenyat». [7] ¿Quina és, en realitat, la gran nació que tingui els seus déus tan a prop com ho és Jahvè, el nostre Déu, sempre que l'invoquem? [8] I quina és la gran nació que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justos com aquesta llei que jo us proposo?

Evocació de l'aliança del Sinaí.— [9] Mira bé de no oblidar-te dels fets que has vist amb els ulls i de no deixar que s'esborrin del teu cor tots els dies de la teva vida; fes-los conèixer als teus fills i als fills dels teus fills. [10] El dia que vas ser davant Jahvè, el teu Déu, a l'Horeb, quan Jahvè em va dir: «Convoca'm el poble, perquè jo els faci sentir les meves paraules i aprenguin a respectar-me tot el temps que visquin damunt la terra, i ho ensenyin als seus fills», [11] vosaltres us atansàreu i vau estar al peu de la muntanya, mentre la muntanya cremava fins a ple cel, coberta de foscor i d'espesses nuvolades. [12] Aleshores Jahvè us parlà des del mig del foc. Vosaltres sentíreu el so de les paraules, però no vau veure cap figura, només n'escoltàreu el so. [13] Us anuncià la seva aliança i us va manar de complir els deu manaments que va escriure sobre dues taules de pedra. [14] Jahvè em va ordenar, aquell temps, d'ensenyar-vos els decrets i les prescripcions que havíeu de complir al país on vosaltres entrareu per prendre'n possessió.

Prohibició de les imatges.— [15] Estigueu ben atents: El dia que Jahvè us va parlar a l'Horeb, enmig del foc, no veiéreu cap imatge. [16] No us pervertiu, doncs; no us feu cap escultura, ídol o imatge d'home o de dona, [17] ni cap representació d'animals de la terra, ni de cap ocell que vola pel cel, [18] ni de cap rèptil que s'arrossega, —329→ ni de cap peix que viu a l'aigua, dessota la terra. [19] Si alces els ulls al cel i veus el sol, la lluna i les estrelles, tota l'estelada, no et deixis seduir per adorar-los i donar-los culte. Jahvè, el teu Déu, els ha distribuïts per tots els pobles sota el cel, [20] mentre que, a vosaltres, Jahvè us ha escollit, us ha fet sortir d'aquell forn de ferro que era l'Egipte, perquè fóssiu el poble

del seu heretatge, com ho sou avui. [21] Jahvè s'indignà contra mi per culpa vostra i va
jurar que jo no passaria el Jordà i que no entraria al bon país que Jahvè, el teu Déu, et
dóna en herència. [22] Jo moriré en aquesta terra sense passar el Jordà; vosaltres, però, el
passareu i prendreu possessió d'aquest bon país. [23] Mireu de no oblidar l'aliança que
Jahvè, el vostre Déu, ha fet amb vosaltres; no us fabriqueu cap escultura que representi
res del que Jahvè, el vostre Déu, us ha prohibit. [24][197] Perquè Jahvè, el teu Déu, és un foc
devorador, el Déu gelós. [25] Quan haureu engendrat fills i néts, i haureu envellit en el
país, si us pervertiu i us fabriqueu qualsevol imatge, obrant així el mal que ofèn Jahvè,
el teu Déu, i provocant la seva indignació, [26] prenc avui per testimonis el cel i la terra
contra vosaltres, i us faig saber que desapareixereu de pressa del país que, passant el
Jordà, conquerireu. No hi viureu molts anys; en sereu totalment exterminats. [27] Jahvè us
dispersarà entre les nacions i no restareu més que un petit nombre enmig de les nacions
on Jahvè us haurà portat. [28] Allà donareu culte als déus de fusta i de pedra, obra de les
mans de l'home, que no hi veuen, ni hi senten, ni mengen, ni oloren.

Conversió a l'exili.— [29] Allà buscareu Jahvè, el teu Déu, i, si el cerques amb tot el
cor i amb tota l'ànima, el trobaràs. [30] En la teva desgràcia, quan tot això t'haurà succeït,
passat molt de temps, tornaràs a Jahvè, el teu Déu, i l'escoltaràs. [31] Perquè Jahvè, el teu
Déu, és el Déu entranyable. No t'abandonarà ni et destruirà, ni s'oblidarà de l'aliança que
va jurar als teus pares.

Amor de Déu per Israel.— [32] Pregunta als temps antics que t'han precedit des —
330→ del dia que Déu creà l'home sobre la terra; pregunta d'un extrem a l'altre del cel.
¿Ha succeït mai una cosa tan gran com aquesta o s'ha sentit mai res de semblant? [33]
¿Quin poble ha sentit mai la veu de Déu que parlès enmig del foc, com tu l'has sentida, i
ha continuat vivint? [34] ¿Hi ha hagut mai cap Déu que intentès de venir a treure un poble
del poder d'un altre, mitjançant proves, senyals i prodigis, que portès el combat amb mà
forta i amb braç poderós, i que realitzés gestes extraordinàries, com ho ha fet per
vosaltres Jahvè, el vostre Déu, a l'Egipte, i vosaltres ho heu presenciat? [35][198]A tu, et fou
concedit tot això per fer-te saber que Jahvè és realment Déu, i que no n'hi ha d'altre fora
d'ell. [36] Des del cel, t'ha fet sentir la seva veu per instruir-te; t'ha fet veure damunt la terra
el gran foc, i has sentit les seves paraules del mig del foc. [37] Per amor als teus pares, ha
escollit la seva descendència després d'ells. Per la seva presència i el seu gran poder, t'ha
fet sortir d'Egipte [38] i ha desposseït, davant teu, nacions més grans i més poderoses que
tu, per introduir-te al país d'ells i donar-te'l en herència, com ho és avui. [39] Reconeix,
doncs, avui i tingues present en el teu cor que Jahvè és Déu allà dalt del cel com aquí
baix a la terra, i no n'hi ha d'altre fora d'ell. [40] Observa els seus decrets i els seus
manaments que avui jo et prescric, perquè sigueu feliços, tu i els teus fills, i puguis
viure molts anys al país que Jahvè, el teu Déu, et dóna per sempre.

Ciutats d'asil.— [41] Aleshores Moisès reservà tres ciutats de la banda oriental del
Jordà, [42] com a asil. L'homicida que hagi mort un company seu involuntàriament, sense
que abans fos enemic seu, si fuig en una d'aquestes ciutats, podrà salvar la vida. [43] Les
ciutats són: Bósor, al desert del Planell, per als rubenites; Ramot, a Galaad, per als de
Gad, i Gaulon, a Basan, per als de Manasés.

Nova introducció a les al·locucions de Moisès.— [44] Llei que Moisès imposà als
israelites. [45] Prescripcions, decrets i decisions que Moisès va proclamar per als israelites
a la sortida d'Egipte. [46] A la banda oriental del Jordà, —331→ a la vall que hi ha
davant de Bet-Fegor, al país de Sehon, rei dels amorreus que residia a Hesebon, que

Moisès i els israelites havien derrotat a la sortida d'Egipte, [47] i prengueren possessió del seu país, com també del país d'Og, rei de Basan; dos reis dels amorreus, que habitaven a la banda oriental del Jordà, [48] des d'Aroer, que es troba damunt la vora del torrent d'Arnon, fins a la muntanya de Sarion, és a dir, l'Hermon, [49] i tota l'Arabà de la banda oriental del Jordà, fins a la mar de l'Arabà, al peu de les Vessants de Fasgà.

5 Decàleg.— [1] Moisès convocà tot Israel i els digué: «Escolta, Israel, els decrets i les decisions que jo proclamo avui. Aprèn-los i procura de posar-los en pràctica. [2] Jahvè, el vostre Déu, va concloure una aliança amb vosaltres a l'Horeb. [3] No va concloure aquesta aliança amb els nostres pares, sinó amb vosaltres, avui aquí presents i en vida. [4] Cara a cara us va parlar Jahvè a la muntanya, enmig del foc. [5] Jo era entre Jahvè i vosaltres per trametre-us la paraula de Jahvè, ja que vosaltres, per por del foc, no pujàreu a la muntanya. I Jahvè va dir:

[6] «Jo sóc Jahvè, el teu Déu, que t'he fet sortir del país d'Egipte, de la casa d'esclavatge.

[7] No tinguis altres déus fora de mi.

[8] No et facis cap escultura ni cap imatge de res del que hi ha dalt del cel, a baix a la terra o a les aigües de sota la terra. [9] No les adoris ni els donis culte, perquè jo, Jahvè, sóc el teu Déu, el Déu gelós, que castigo la culpa dels pares en els fills, fins a la tercera i la quarta generació dels qui no m'estimen, [10] però mantinc fidelment el meu amor fins a la mil·lèsima generació dels qui m'estimen i observen els meus manaments.

[11] No juris en nom de Jahvè, el teu Déu, en fals; perquè Jahvè no deixarà sense càstig el qui jura en el seu nom en fals.

[12] Mira de santificar el dissabte, com t'ha manat Jahvè, el teu Déu. [13] Treballa durant sis dies i ocupa't en les teves feines, [14] però el dia setè és dia de repòs, dedicat a Jahvè, el teu Déu. No t'ocupis en cap treball, ni tu, ni el teu —332→ fill, ni la teva filla, ni el teu criat, ni la teva criada, ni tampoc el teu bou, ni el teu ase, ni cap dels teus animals, ni els forasters que viuen al teu país; que el teu criat i la teva criada reposin com tu mateix. [15] Recorda't que eres esclau al país d'Egipte i que Jahvè, el teu Déu, te'n va fer sortir amb mà forta i amb braç poderós. Per això, Jahvè, el teu Déu, t'ordenà de celebrar el dissabte.

[16] Honra el pare i la mare, com et mana Jahvè, el teu Déu, perquè tinguis una vida llarga, i siguis feliç al país que Jahvè, el teu Déu, et dóna.

[17] No matis.

[18] No cometis adulteri.

[19] No raptis cap home.

[20] No llevis fals testimoni contra el teu proïsme.

(18)21 No desitgis la muller del teu proïsme. No desitgis la casa del teu proïsme, ni el seu camp, ni el seu criat, ni la seva criada, ni el seu bou, ni el seu ase, ni res que li pertanyi».

(19)22 Aquestes són les paraules que Jahvè, amb veu potent, adreçà a tot el poble reunit a la muntanya, des del foc, enmig de foscor i d'espesses nuvolades. Sense afegir-hi res més, les va escriure damunt dues taules de pedra i me les donà.

Mediació de Moisès.— (20)23 Quan vau sentir la veu que venia de la tenebra, mentre el foc abrusava la muntanya, tots els caps de tribu i els ancians vinguéreu a dir-me: (21)24 «Jahvè, el nostre Déu, ens ha fet veure la seva glòria i la seva grandesa, i hem sentit la seva veu des del foc. Avui hem vist com Déu parlava a l'home, i aquest podia restar en vida. (22)25 ¿Per què hem de morir, doncs, ara? Aquest foc ens devorarà! Si continuem escoltant la veu de Jahvè, el nostre Déu, morirem. (23)26 ¿Qui d'entre tots els homes ha restat en vida, després de sentir la veu del Déu vivent parlant des del foc, com nosaltres l'hem sentida? (24)27 Acosta't tu, i escolta tot el que diu Jahvè, el nostre Déu. Tu ens trametràs allò que Jahvè, el nostre Déu, t'hagi dit, i nosaltres ho escoltarem i ho posarem en pràctica». (25)28 Jahvè escoltà les vostres paraules i em va dir: «He sentit les paraules que et deia el poble i m'ha agradat això que diuen. (26)29 Tant de —333→ bo que sempre conservessin un cor tan disposat a reverenciar-me i a observar tothora els meus manaments. Serien feliços ells i els seus fills per sempre més. (27)30 Vés i digue'ls: «Tornen-vos-en a les vostres tendes». (28)31 Però tu, queda't aquí amb mi, i jo et comunicaré tots els manaments, els decrets i les decisions que els has d'ensenyar perquè els practiquen al país que jo els dono en possessió». (29)32 Procuren, doncs, de posar-los en pràctica tal com us ha manat. No us en decanten ni a dreta ni a esquerra. 30(33) Seguiu exactament la ruta que Jahvè, el vostre Déu, us ha tragat, i viureu feliços durant molts anys al país que conquerireu.

6 Observança dels manaments. El manament més gran.— 1 Aquests són els manaments, els decrets i les decisions que Jahvè, el vostre Déu, manà d'ensenyar-vos perquè els practiquen al país on entraren per prendre'n possessió. 2 Reverencia Jahvè, el teu Déu, i observa tots els decrets i els preceptes que jo et mano, tu, el teu fill i el fill del teu fill, tots els dies de la teva vida, i viuràs molts anys. 3 Escolta, doncs, Israel i procura de posar en pràctica això que et farà feliç, i et farà un poble nombrós perquè Jahvè, el Déu dels teus pares, t'ha promès una terra que regalima llet i mel. 4 Escolta, Israel: Jahvè és el nostre Déu[199], Jahvè tot sol. 5[200] Estima Jahvè, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces. 6 Les paraules dels manaments que avui et dono, grava-les en el teu cor, 7 inculca-les als teus fills, repeteix-les assegut a casa teva, anant de camí, quan vagis a dormir i quan et llevis. 8 Aplica-te-les a la mà com un senyal[201] i posa-te-les com una cinta entre els ulls. 9 Escriu-les al brancal de casa teva i a les teves portes[202].

Fidelitat després de la conquesta.— 10 Jahvè, el teu Déu, et farà entrar al país que va prometre als teus pares, a Abraham, a Isaac i a Jacob, on et donarà ciutats grans i ben construïdes, que tu no has edificat; 11 cases plenes de tota mena de béns, que tu no has omplert; cisternes fondes, que tu no has excavat; vinyes i olivars, que —334→ tu no has plantat. 12 Quan n'hauràs menjat i t'hauràs saciar, guarda't d'oblidar Jahvè que t'ha fet sortir del país d'Egipte, de la casa d'esclavatge. 13 Reverencia Jahvè, el teu Déu, i dona-li culte, i jura pel seu nom. 14 No segueixis altres déus, d'entre els déus de les nacions que us envolten. 15 Perquè Jahvè, el teu Déu, que resideix enmig teu, és el Déu gelós. No sigui que s'encengui contra tu l'enuig de Jahvè, el teu Déu, i et faci desaparèixer de la

terra. [16] No poseu a prova Jahvè, el vostre Déu, com l'hi posàreu a Massà. [17] Observa els manaments que et dóna Jahvè, el teu Déu, el seu pacte i els seus decrets. [18] Fes el que Jahvè aprova, i seràs feliç, entraràs al bon país que Jahvè va prometre als teus pares i en prendràs possessió. [19] Jahvè, en efecte, va prometre d'expulsar-ne els teus enemics.

Transmissió de la fe.— [20] Quan demà el teu fill et pregunti: «¿Què són aquest pacte, aquests decrets i aquestes decisions que ens ha imposat Jahvè, el nostre Déu?», [21] respondràs: «Érem esclaus del Faraó a l'Egipte, i Jahvè ens en féu sortir amb mà forta. [22] Jahvè féu davant nostre senyals i prodigis grandiosos i terribles contra Egipte, contra el Faraó i tots els seus familiars. [23] A nosaltres, ens en féu sortir per conduir-nos al país que va prometre als nostres pares i donar-nos-el. [24] Jahvè ens ordenà de posar en pràctica tots aquests decrets, de reverenciar Jahvè, el nostre Déu, perquè siguem feliços per sempre com fins ara. [25] Si nosaltres procurem de posar en pràctica tots aquests manaments que ell ens ha prescrit, serem justos davant Jahvè, el nostre Déu».

7 Israel, poble separat.— [1] Quan Jahvè, el teu Déu, t'haurà introduït al país que conqueriràs, expulsarà davant teu moltes nacions: hitites, guergueseus, amorreus, cananeus, ferezeus, heveus i jebuseus, set nacions més nombroses i més poderoses que tu; [2] i quan Jahvè, el teu Déu, les haurà posades a les teves mans, i les hauràs derrotades, les sotmetràs a l'extermini sagrat. No pactis amb elles ni en tinguis compassió. [3] No contreguis matrimonis amb elles. No donis les teves filles als seus fills, ni prenguis les —335→ seves filles per als teus fills. [4] Elles desviarien els teus fills de mi i donarien culte a déus estrangers. Aleshores s'encendria l'enuig de Déu contra vosaltres i us faria desaparèixer ràpidament. [5] El que heu de fer amb elles és això: destruir els seus altars, demolir les esteles, trossejar els troncs sagrats i cremar els seus ídols. [6] Perquè tu ets un poble sant per a Jahvè, el teu Déu. Jahvè, el teu Déu, t'ha escollit perquè siguis el seu poble entre totes les nacions que hi ha a la terra. [7] Jahvè no s'ha lligat amb vosaltres ni us ha elegit perquè fóssiu els més nombrosos entre els pobles. En realitat, sou el més petit entre tots. [8] Es perquè us estima i perquè vol complir el jurament que va fer als vostres pares. Per això, Jahvè us ha fet sortir amb mà forta i t'ha deslliurat de la casa d'esclavatge, del poder del Faraó, rei d'Egipte. [9] Reconeix, doncs, que Jahvè, el teu Déu, és el veritable Déu, el Déu fidel que manté el pacte i el seu amor fins a la mil·lèsima generació dels qui l'estimen i observen els seus manaments, [10] però que castiga sense dilació i destrueix els qui no l'estimen. No triga a donar-los allò que mereixen. [11] Observa, doncs, els manaments, els decrets i les decisions que avui t'ordeno de posar en pràctica. [12] Si escolteu aquestes decisions, si les observeu i les poseu en pràctica, també Jahvè, el teu Déu, mantindrà el pacte i l'amor que va prometre als teus pares. [13] T'estimarà, et beneirà i et multiplicarà. Beneirà el fruit de les teves entranyes, el fruit de les teves terres, el teu blat, el vi novell i l'oli; la cria de les teves vaques i els petits de les ovelles, al país que va prometre als teus pares de donar-te. [14] Rebràs més benediccions que tots els pobles. No seran estèrils cap home ni cap dona, ni cap mascle o femella dels teus ramats. [15] Jahvè allunyarà tota malaltia. No t'enviarà cap de les plagues malignes de l'Egipte que tu coneixes, sinó que les reservarà per als qui t'odien. [16] Devoraràs tots els pobles que Jahvè, el teu Déu, et posarà a les mans. Que els teus ulls no en tinguin pietat, no donis culte als seus déus; seria un parany per a tu.

La força de Déu.— [17] Si penses dintre teu: «Aquests —336→ pobles són més nombrosos que jo; com els podré expulsar?», [18] jo et dic: No els temis! Recorda't del que Jahvè, el teu Déu, ha fet al Faraó i a tot l'Egipte, [19] les grans proves que han vist els teus ulls, els senyals i prodigis, la mà forta i el braç poderós amb què Jahvè, el teu Déu, te'n

féu sortir. Així també farà Jahvè, el teu Déu, amb tots els pobles que ara tems d'afrontar.
20 Jahvè, el teu Déu, els enviarà fins i tot tàvecs, per anorrear els supervivents que
s'escapin del teu davant. 21 No els temis; enmig teu hi ha la presència de Jahvè, el teu
Déu, el Déu gran i temible. 22 Jahvè, el teu Déu, expulsarà a poc a poc aquestes nacions.
No podràs exterminar-les en un dia no fos cas que es multipliquessin contra teu les
bèsties ferotges. 23 Jahvè, el teu Déu, te les posarà a les mans, terriblement
desmoralitzades, fins que desapareguin. 24 Farà caure els reis en poder teu, i n'esborraràs
el nom de sota la capa del cel; cap d'ells no et podrà resistir fins que els hauràs
exterminat. 25 Cremeu al foc les escultures dels seus déus. No vulguis apropiar-te la plata
ni l'or que tenen; no caiguis en aquest parany; això seria una abominació davant Jahvè,
el teu Déu. 26 No introdueixis a casa teva res d'abominable, que tu també series reu de
l'extermini sagrat. Detesta-ho i abomina-ho sense contemplacions, perquè està destinat a
l'extermini sagrat.

8 Proves del desert.— 1 Mireu de posar en pràctica tots els manaments que avui et
dono; així viureu i us multiplicareu, i entrareu en el país que Jahvè va prometre als
vostres pares, i en prendreu possessió. 2 Recorda't de tot el camí que Jahvè, el teu Déu,
t'ha obligat a fer aquests quaranta anys pel desert, afligint-te i provant-te, per conèixer
els sentiments del teu cor i veure si observaves els seus manaments o no. 3 Et va afligir
fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el mannà, que ni tu ni els teus pares no
coneixíeu, perquè sàpigues que l'home no viu sols de pa, sinó de tot allò que surt de la
boca de Jahvè. 4 Els teus vestits no s'envelliren de portar-los, ni se't van inflar els peus
durant quaranta anys. 5 Reconeix, doncs, de tot cor que —337→ Jahvè, el teu Déu, et
corregeix com un pare corregeix el seu fill. 6 Observa els manaments de Jahvè, el teu
Déu; segueix les seves normes, i reverencia'l.

Temptacions de la vida sedentària.— 7 Jahvè et conduirà en un bon país, un país
de torrents d'aigua, de fonts que no s'estronquen i neixen a les valls o a la muntanya. 8
País de blat i d'ordi, de vinyes, figueres i magraners; terra d'oliveres, d'oli i de mel. 9 País
on menjaràs el pa en abundància, i res no et faltarà. País on hi ha pedra de ferro, i a les
seves muntanyes té mines d'aram. 10 Llavors menjaràs fins a saciar-te, i beneiràs Jahvè,
el teu Déu, pel bon país que t'haurà donat. 11 Guarda't bé d'oblidar-te de Jahvè, el teu
Déu, i de deixar d'observar els seus manaments, les decisions i els decrets que et dono
avui. 12 No fos cas que, quan hagis menjat fins a saciar-te, quan habitis les bones cases
que t'hauràs construït, 13 quan s'hagin multiplicat els teus ramats de bous i d'ovelles, quan
hagis adquirit molt diner en plata i or, quan prosperi tot allò que tinguis, 14 s'enorgullís el
teu cor i t'oblidessis de Jahvè, el teu Déu, que t'ha fet sortir del país d'Egipte, de la casa
d'esclavatge, 15 que t'ha conduït pel desert immens i terrible, ple de serps verinoses i
d'escorpins; regió àrida, sense aigua, on va fer rajar, per a tu, l'aigua d'una roca dura, 16 i
et va alimentar amb mannà, que els teus pares no coneixien; t'havia afligit i provat, per
fer-te després un gran bé. 17 Guarda't també de pensar dintre teu: «És la meva força i el
poder de les meves mans allò que m'ha obtingut aquesta prosperitat». 18 Al contrari,
recorda que és Jahvè, el teu Déu, qui t'ha donat la força per a adquirir-la i ha complert
així el pacte que jurà als teus pares, com ho veus el dia d'avui. 19 Però si, oblidant Jahvè,
el teu Déu, segueixes d'altres déus estrangers, els dónes culte i et prosternes davant
d'ells, dono testimoni avui contra vosaltres que sereu destruïts sense remissió. 20 Com les
nacions que Jahvè ha destruït davant vostre, desapareixereu també vosaltres, pel fet de
no haver escoltat la veu de Jahvè, el vostre Déu.

—338→

9 La victòria és do gratuït de Déu.— [1] Escolta, Israel: Avui passaràs el Jordà per
anar a la conquesta de nacions més grans i més poderoses que tu, de grans ciutats amb
muralles enormes, [2] d'un poble gran i d'alta estatura, fills dels enaquites, dels quals has
sentit dir: «Qui podrà resistir davant els fills d'Enac?» [3] Avui, doncs, sabràs que Jahvè,
el teu Déu, que et passa davant com un foc devorador, els destruirà i els sotmetrà davant
teu; els desposseiràs i els exterminaràs ràpidament, com t'ha dit Jahvè. [4] Quan Jahvè, el
teu Déu, els expulsi davant teu, no pensis: «És perquè sóc just, que Jahvè m'ha conduït a
conquerir aquest país», quan és per la perversitat d'aquestes nacions, que Jahvè les
expulsa davant teu. [5] No és per la teva justícia ni per la rectitud del teu cor que prendràs
possessió del seu país; és per la perversitat d'aquestes nacions que Jahvè, el teu Déu, els
en desposseeix, i per complir la paraula que Jahvè, el teu Déu, va jurar a Abraham, a
Isaac i a Jacob. [6] Sàpigues bé que no és per la teva justícia que Jahvè, el teu Déu, et dóna
la possessió d'aquest bon país, perquè tu ets un poble rebel al jou.

Culpes d'Israel.— [7] Recorda-ho bé, no t'oblidis que vas exasperar Jahvè, el teu
Déu, en el desert; des del dia que vas sortir del país d'Egipte fins que arribàreu en aquest
lloc, heu estat rebels a Jahvè. [8] A l'Horeb, també, exasperàreu Jahvè; i Jahvè s'indignà
contra vosaltres fins a voler exterminar-vos. [9] Quan jo vaig pujar a la muntanya per
rebre les taules de pedra, les taules de l'aliança que Jahvè feia amb vosaltres, hi vaig
restar quaranta dies i quaranta nits sense menjar pa ni beure aigua. [10] Jahvè em donà les
dues taules de pedra escrites amb els dits de Déu, que contenien totes les paraules que
Jahvè us havia adreçat a la muntanya, d'enmig del foc, el dia que us havíeu reunit. [11] Al
cap de quaranta dies i quaranta nits, Jahvè em va donar les taules de pedra, les taules de
l'aliança. [12] Jahvè em va dir: «Vés, baixa de pressa d'aquí. El teu poble, que havies fet
sortir d'Egipte, s'ha pervertit; s'han apartat aviat del camí que jo els havia —
339→ prescrit. S'han fet un ídol de fosa». [13] Jahvè em va dir: «Veig que aquest poble és
ben rebel al jou. [14] Deixa'm que els extermini i esborri el seu nom de sota la capa del sol.
Faré de tu una nació més forta i més nombrosa que no pas ells». [15] Llavors vaig baixar
de la muntanya, tota abrandada del foc, portant a les mans les dues taules de l'aliança, [16] i
em vaig adonar que havíeu pecat contra Jahvè, el vostre Déu, que us havíeu fet un
vedell de fosa, que us havíeu apartat del camí que Jahvè us havia prescrit. [17] Vaig
prendre, aleshores, les dues taules de pedra, les vaig llençar i les vaig esmicolar davant
vostre. [18] Després vaig prosternar-me davant Jahvè. Com abans, no vaig menjar pa ni
beure aigua durant quaranta dies i quaranta nits per tots els pecats que vau cometre
ofenent Jahvè i indignant-lo. [19] El rigor de Jahvè, que us volia exterminar, m'esfereïa.
Però Jahvè encara em va escoltar. [20] Fins contra Aharon s'havia indignat Jahvè i el volia
exterminar, però vaig intercedir també per ell. [21] Després vaig prendre aquell pecat que
havíeu fet, aquell vedell, el vaig tirar al foc, el vaig destrossar fins a reduir-lo a pols, i
vaig llençar-ne la pols al torrent que ve de la muntanya. [22] També a Taberà, a Massà i a
Quibrot-ha-Taavà indignàreu Jahvè. [23] Quan Jahvè us féu sortir de Cadés-Barné i us va
dir: «Pugeu a conquerir el país que us dono», us revoltàreu contra la paraula de Jahvè, el
vostre Déu, i no confiàreu en ell ni l'escoltàreu. [24] Heu estat rebels contra Jahvè des del
dia que us vaig conèixer. [25] Llavors em vaig prosternar davant Jahvè quaranta dies i
quaranta nits, perquè Jahvè parlava d'exterminar-vos, [26] i vaig pregar Jahvè: «Senyor
meu, Jahvè, no destruïu el vostre poble, l'heretatge que la vostra grandesa ha deslliurat,
que heu fet sortir d'Egipte amb mà forta. [27] Recordeu-vos dels vostres servents,
Abraham, Isaac i Jacob. No tingueu en compte l'obstinació d'aquest poble, la seva
perversitat i els seus pecats. [28] Que no diguessin al país d'on l'heu fet sortir: «Com que
Jahvè no podia conduir-los al país que els havia promès, com que no els estimava, els

va fer sortir per fer-los morir en el desert», [29] quan ells són el vostre —340→ poble i
la vostra heretat, que féreu sortir demostrant la vostra gran força i un brac poderós».

10 **Les noves taules de la llei.**— [1] Aquell temps, Jahvè em va dir: «Talla't dues
taules de pedra, com les primeres, i puja vora meu a la muntanya. Fes-te també una arca
de fusta. [2] Jo escriuré sobre aquestes taules les paraules que hi havia a les primeres que
tu vas esmicolar. Després les posaràs a l'arca». [3] Vaig fer una arca amb fusta d'acàcia i
vaig tallar dues taules de pedra com les primeres. Vaig pujar a la muntanya portant les
dues taules; [4] Jahvè va escriure-hi els deu manaments que havia donat, del foc estant, el
dia que s'havia reunit el poble, i Jahvè me les donà. [5] Jo vaig baixar de la muntanya, vaig
col·locar les taules a l'arca que havia fet, i allí quedaren, com Jahvè m'ho havia ordenat.

Elecció de la tribu de Leví.— [6] I els israelites alçaren el campament de Beerot-
Bené-Jaacan cap a Moserà. Allí morí Aharon, i hi fou enterrat. El seu fill Eleazar
esdevingué sacerdot en comptes d'ell. [7] D'allí alçàrem el campament per anar a Gadgad.
De Gadgad a Jetebata, país de rierols d'aigua. [8] Aquell temps, Jahvè separà la tribu de
Leví per portar l'arca de l'aliança de Jahvè; perquè entrés a la seva presència i li donés
culte, i perquè beneís en nom seu, com ho fa fins al dia d'avui. [9] Per això, Leví no té part
ni herència entre els seus germans; Jahvè és la seva herència, com li ha dit Jahvè, el teu
Déu.

Intercessió de Moisès.— [10] Jo vaig quedar-me a la muntanya com abans, quaranta
dies i quaranta nits. Jahvè també m'escoltà aquesta vegada, i no volgué exterminar-te; [11] i
em va dir: «Ves, posa't davant d'aquest poble perquè entrin a prendre possessió del país
que vaig prometre de donar als vostres pares».

Exigències de l'aliança. [12] Ara, Israel, ¿què demana de tu Jahvè, el teu Déu, sinó
que reverenciïs Jahvè, el teu Déu, que segueixis el seu camí, que l'estimis i li donis
culte, amb tot el cor i amb tota l'ànima, [13] que observis —341→ els manaments de
Jahvè i els seus decrets que jo t'he donat avui pel teu bé? [14] Mira el cel i el cel dels cels,
la terra i tot allò que conté. Són de Jahvè, el teu Déu. [15] Però ell només es va inclinar
envers els vostres pares, els estimà i, d'entre tots els pobles, escollí la seva
descendència, és a dir, vosaltres, fins al dia d'avui. [16] Circumcideu-vos, doncs, el prepuci
dels cors i no sigueu mal més rebels al jou, [17][203] perquè Jahvè, el vostre Déu, és Déu dels
déus i Senyor dels senyors, Déu gran, poderós i terrible, que no fa accepció de persones
ni es deixa seduir per regals. [18] Fa justícia als orfes i a les viudes, estima els forasters, i
els dóna pa i vestit. [19] Vosaltres heu d'estimar els forasters, perquè també vosaltres fóreu
forasters al país d'Egipte. [20] Reverencia Jahvè, el teu Déu, dóna-li culte, sigues-li fidel i
jura només pel seu nom. [21] D'ell et ve el triomf, ell és el teu Déu, l'autor d'aquestes gestes
grans i prodigioses que han vist els teus ulls. [22] Quan els teus pares baixaren a l'Egipte,
eren setanta persones. I ara, Jahvè, el teu Déu, t'ha fet nombrós com les estrelles del cel.

11 **Meravelles del passat.** [1] Estima, doncs, Jahvè, el teu Déu. Observa sempre les
seves normes, els seus decrets, les seves decisions i els seus manaments. [2] Reconeixeu
avui allò que Jahvè ha fet, ja que no parlo pas als vostres fills, que no coneixen ni han
vist com castiga Jahvè, el vostre Déu; no han vist la seva grandesa, la seva mà forta i el
seu braç poderós, [3] ni els senyals i prodigis que ell obrava enmig d'Egipte, contra el
Faraó, rei d'Egipte, i contra tot el seu país; [4] ni allò que va fer contra l'exèrcit d'Egipte,
amb els cavalls i els carros, quan els cobrí amb les aigües del mar Roig en el moment

que us perseguien, i els va destruir, fins al dia d'avui; [5] ni allò que feia per vosaltres al desert, fins que vau entrar en aquest lloc; [6] ni allò que va fer contra Datan i Abirom, fills d'Eliab, fill de Rubén, quan la terra s'obrí i els engolí amb les seves famílies, les tendes i tots els béns que posseïen enmig d'Israel. [7] Els vostres ulls han vist els grans prodigis de Jahvè. [8] Observeu, —342→ doncs, tots els seus manaments que jo us dono avui perquè sigueu forts i pugueu conquerir el país on passeu per prendre'n possessió, [9] i perquè tingueu una llarga vida al país que Jahvè prometé de donar als vostres pares i a la seva descendència, país que regalima llet i mel.

La Terra Promesa.— [10] Perquè el país on aneu per prendre'n possessió, no és com el país d'Egipte d'on vosaltres sortíreu. Allà sembraves la llavor i podies regarla amb el peu, com es reguen els horts de verdura. [11] El país on aneu és un país de muntanyes i de valls que es rega amb la pluja del cel. [12] És un país del qual Jahvè es preocupa contínuament. Jahvè, el teu Déu, hi té posats els ulls des del principi fins a la fi de l'any. [13] Si vosaltres obeïu els manaments que avui us dono, d'estimar el vostre Déu i de reverenciar-lo amb tot el cor i amb tota l'ànima, [14] ell donarà la pluja per a les vostres terres en el temps oportú, la primerenca i la tardana, i colliràs el blat, el vi novell i l'oli. [15] Et donarà també herba en els camps per al bestiar, i podràs menjar fins a saciar-te. [16] Vetlleu que el vostre cor no es deixi seduir; no us desvieu donant culte a déus estrangers i prosternant-vos davant d'ells. [17] La severitat de Jahvè s'abrandaria contra vosaltres, clouria el cel i no tindríeu més pluja. La terra no donaria fruit, i desapareixeríeu aviat del país que Jahvè us dóna.

Exhortacions i promeses.— [18] Guardeu, doncs, aquestes paraules en el cor i al fons de l'ànima. Apliqueu-vos-les a les mans com un senyal, i poseu-vos-les com una cinta entre els ulls. [19] Ensenyeu-les als vostres fills, repeteix-les assegut a casa teva, anant de camí, quan vagis a dormir i quan et llevis. [20] Escriu-les al brancal de casa teva i a les teves portes, [21] perquè tu i els teus fills tingueu una vida llarga al país que Jahvè va prometre de donar als vostres pares, tan llarga com la durada del cel que cobreix la terra. [22] Si observeu fidelment tots aquests manaments que avui us ordeno de posar en pràctica: estima Jahvè, el vostre Déu, seguiu els seus camins i ser-li fidels. [23] Jahvè expulsarà davant —343→ vostre totes aquestes nacions, conquerireu nacions més grans i més poderoses que vosaltres. [24] Tot lloc per on passareu serà vostre: des del desert fins al Líban, des del riu —l'Eufrat— fins al mar occidental s'estendrà el vostre territori. [25] Ningú no us podrà resistir. Pertot arreu on passareu, Jahvè, el vostre Déu, escamparà la por i el terror de vosaltres, tal com ell us ha dit.

Conclusions.— [26] Avui jo poso davant vostre la benedicció i la maledicció: [27] la benedicció, si obeïu els manaments de Jahvè, el vostre Déu, que avui us dono; [28] la maledicció, si no escolteu els manaments de Jahvè, el vostre Déu, i us separeu del camí que avui us indico, per seguir déus estrangers, que no havíeu conegut. [29] Quan Jahvè, el teu Déu, t'haurà conduït al país que conqueriràs, proclama la benedicció dalt de la muntanya de Garizim, i la maledicció dalt de la muntanya d'Ebal. [30] Són les muntanyes que hi ha a la banda occidental del Jordà, més enllà del camí de ponent, al país dels cananeus que habiten a l'Arabà, davant de Galgala, prop de l'alzinar de Morè. [31] Vosaltres passareu el Jordà per conquerir el país que Jahvè, el vostre Déu, us dóna, per prendre'n possessió i habitar-hi; [32] mireu de posar en pràctica tots els decrets i les decisions que avui us proposo.

Legislació de l'aliança deuteronòmica (Dt. 12,1-26,15)

12 El santuari únic i les ofrenes del poble.— 1 Els decrets i les decisions que heu
de posar en pràctica tot el temps que viureu al país que Jahvè, el Déu dels teus pares,
t'ha donat en possessió són aquests: 2 Destruïu a fons tots els llocs on els pobles que
desposseireu donen culte als seus déus, a les muntanyes, als turons i sota els grans
arbres. 3 Destruïu els seus altars, demoliu les esteles, cremeu els troncs sagrats, i
trossegeu les imatges dels seus déus. Feu desaparèixer el seu nom d'aquests llocs. 4 Però
amb Jahvè, no heu d'obrar així. 5 Busqueu-lo en el lloc que haurà elegit per donar-li el
seu nom[204] . —344→ 6 Aneu a portar-hi els holocaustos i les víctimes de comunió, els
delmes i els tributs, les prometences i les ofrenes voluntàries, els primogènits de les
vaques i de les ovelles. 7 Allà, en presència de Jahvè, el vostre Déu, menjareu i us
alegrareu amb les vostres famílies, per tot allò que haureu adquirit, gràcies a la
benedicció que et dóna Jahvè, el teu Déu. 8 No ha de fer cadascú allò que li sembli bé,
com fins avui ho fem aquí, 9 mentre no hàgim entrat al lloc de repòs, a l'herència que
Jahvè, el teu Déu, et dóna. 10 Quan haureu passat el Jordà i habitareu al país que Jahvè, el
vostre Déu, us dóna en herència, quan us haurà concedit el repòs, lliures de tots els
enemics que us envolten, i habitareu en seguretat, 11 presentareu tot allò que us mano al
lloc que Jahvè, el vostre Déu, haurà escollit per donar-li el seu nom: els holocaustos i
les víctimes de comunió, els delmes i els tributs, les prometences que hàgiu fet a Jahvè.
12 I us alegrareu, en presència de Jahvè, el vostre Déu, amb els vostres fills i les vostres
filles, amb els criats i les criades, amb els levites que viuen a les vostres ciutats, perquè
ells no han rebut porció ni herència amb vosaltres. 13 Guarda't d'oferir els holocaustos a
qualsevol lloc que vegis. 14 Només al lloc que Jahvè hagi escollit en una de les teves
tribus, has d'oferir els holocaustos i fer tot allò que et mano. 15 Amb tot, podràs matar
animals a qualsevol ciutat i menjar-ne la carn tant com vulguis, gràcies a la benedicció
que Jahvè, el teu Déu, t'haurà concedit. En podràs menjar com si fos gasela o cérvol, ni
que et trobis legalment impur. 16 Però la sang, no la mengis; escampa-la per terra com
aigua. 17 No has de menjar a les ciutats el delme del blat, ni del vi novell ni de l'oli, ni els
primogènits de les vaques i de les ovelles, ni les víctimes de prometences o d'ofrenes
voluntàries, ni els tributs del temple. 18 T'ho menjaràs només en presència de Jahvè, el
teu Déu, al lloc que haurà elegit, amb els teus fills i les teves filles, amb els criats i les
criades, i amb els levites que viuen a la teva ciutat. I t'alegraràs en presència de Jahvè
per tots els béns que hauràs adquirit. 19 Mira de no abandonar els —345→ levites
durant tots els anys que visquis al país. 20 Quan Jahvè, el teu Déu, haurà estès les teves
fronteres, tal com t'ha promès, i diguis: «Vull menjar carn, em ve de gust menjar-ne», en
podràs menjar tanta com vulguis. 21 Si el lloc que ha escollit Jahvè, el teu Déu, per fer-hi
residir el seu nom és massa lluny, tal com t'he dit, mata el bestiar —vedells o moltons—
que Jahvè t'hagi donat, i menja'n tant com vulguis a la teva ciutat. 22 En podràs menjar
com si fos gasela o cérvol, ni que et trobis legalment impur. 23 Però has de mantenir
absolutament la prohibició de menjar la sang, perquè la sang és la vida. No mengis la
vida amb la carn. 24 No la mengis pas; escampa-la per terra com aigua. 25 No la mengis i
viureu feliços, tu i els fills que t'han de succeir, si compliu el que Jahvè aprova. 26 Però
les ofrenes sagrades i les prometences que facis, pren-les i porta-les al lloc que Jahvè
elegeixi. 27 Ofereix els holocaustos, la carn i la sang a l'altar de Jahvè, el teu Déu; la sang
de les víctimes, escampa-la damunt l'altar de Jahvè, el teu Déu, i menja la carn.

Culte dels cananeus.— [28] Observa totes aquestes normes que et dono i viuràs feliç,
tu i els fills que t'han de succeir, per sempre, si compleixes allò que Jahvè, el teu Déu,
aprova. [29] Quan Jahvè, el teu Déu, haurà exterminat davant teu les nacions que ara
conqueriràs, quan n'hauràs pres possessió i t'hauràs instal·lat al seu país, [30] guarda't de
deixar-te seduir, d'entendre't amb elles, després d'haver-les exterminades, de buscar els
seus déus i dir: «Com donen culte als seus déus aquestes nacions? També jo vull fer
com elles!» [31] No facis amb Jahvè, el teu Déu, allò que elles feien, perquè practicaven
amb els seus déus totes les abominacions que Jahvè detesta, fins a cremar els seus fills i
les seves filles en honor dels seus déus. **13** [(32)1] Totes les coses que us mano, poseu-les
en pràctica sense afegir-hi ni treure'n res.

Falsos profetes.— [(1)2] Si apareix enmig teu un profeta o un visionari i et dóna
senyals o prodigis, [(2)3] encara que es compleixi el senyal o el prodigi que t'havia predit, si
després et diu: «Anem als déus estrangers que no coneixes —346→ i donem-los
culte», [(3)4] no escoltis les paraules d'aquell profeta ni d'aquell visionari; Jahvè, el vostre
Déu, us vol provar per saber si estimeu Jahvè, el vostre Déu, amb tot el cor i amb tota
l'ànima. [(4)5] És Jahvè, el vostre Déu, que heu de seguir i reverenciar, observant els seus
manaments i obeint la seva veu. Només a ell heu de donar culte i heu de ser fidels. [(5)6]
Aquell profeta o visionari serà condemnat a mort, perquè us predica que us allunyeu de
Jahvè, el vostre Déu —el qui us va fer sortir del país d'Egipte i et deslliurà de la casa
d'esclavatge—, i perquè t'empeny fora del camí que Jahvè, el teu Déu, t'ha manat de
seguir.

Apostasia dels íntims.— [(6)7] Si el teu germà, fill de la teva mare o del teu pare, el
teu fill o la teva filla, l'esposa que conviu amb tu o l'amic que és com la teva vida,
t'inciten, en secret, dient-te: «Anem a donar culte als déus estrangers», els déus que no
has conegut ni tu ni els teus pares, [(7)8] déus dels pobles que us envolten, tant dels que són
veïns com dels més llunyans, d'un cap a l'altre de la terra, [(8)9] no hi consentis ni l'escoltis.
Que el teu ull no se n'apiadi; no el compadeixis ni l'encobreixis, [(9)10] sinó que tens el
deure de condemnar-lo a mort. La teva mà serà la primera de tirar contra ell, i després
tirarà tot el poble. [(10)11] L'has d'apedregar fins que mori, per haver intentat d'apartar-te de
Jahvè, el teu Déu, que et va fer sortir del país d'Egipte, de la casa d'esclavatge. [(11)12] Així
tot Israel, quan ho sàpiga, temerà i no tornarà a cometre una maldat com aquesta enmig
teu.

Apostasia d'una ciutat.— [(12)13] Si en una de les ciutats que Jahvè, el teu Déu, et
dóna per a habitar-hi, sense dir [(13)14] que homes malvats, sortits d'enmig teu, inciten els
ciutadans dient-los: «Anem a donar culte als déus estrangers que no hem conegut», [(14)15]
investiga què ha passat, informa-te'n bé. Si el rumor és cert, si han comès aquesta
abominació enmig teu, [(15)16] mata sense remissió els habitants d'aquella ciutat a fil
d'espasa. La condemnaràs a l'extermini sagrat amb tot allò que conté; fins el seu bestiar
has de passar a fil d'espasa. —347→ [(16)17] Apila tot el botí al mig de la plaça i crema la
ciutat amb tot el botí, per a Jahvè, el teu Déu. Que sigui una ruïna per sempre més; que
mai més no sigui reedificada. [(17)18] No et quedis res del que estava destinat a l'extermini
sagrat, perquè Jahvè abandoni el seu rigor, guardi l'amor entranyable que et té i et
multipliqui, tal com va prometre als teus pares, [(18)19] sempre que obeeixis la veu de Jahvè,
el teu Déu, observis tots els manaments que avui et dono, i compleixis allò que Jahvè, el
teu Déu, aprova.

14 **Ritus funeraris.**— [1] Vosaltres sou els fills de Jahvè, el vostre Déu; no us feu
incisions ni us afaiteu entre els ulls per un mort. [2] Ets un poble sant per a Jahvè, el teu
Déu; Jahvè t'ha escollit d'entre tots els pobles que hi ha sobre la terra, perquè siguis el
seu poble.

Animals comestibles i animals impurs.— [3] No mengis res d'abominable. [4] Els
animals que podeu menjar són aquests: el vedell, el moltó, la cabra, [5] el cérvol, la gasela,
l'isard, la cabra salvatge, l'antílop, el búfal i la daina, [6] i tots els que tenen la peülla
partida, és a dir, que tenen la peülla partida en dos unglots i que remuguen. D'aquests
animals, en podeu menjar. [7] Però hi ha animals de peülla partida i d'altres que remuguen,
dels quals no heu de menjar. El camell, la llebre i el teixó, per bé que remuguen, no
tenen la peülla partida; els tindreu per impurs. [8] El porc, que té la peülla partida, però no
remuga, el tindreu per impur; no en menjareu la carn ni en tocareu els cadàvers. [9] Dels
animals que viuen a l'aigua, podeu menjar els que tenen aletes i escates, [10] però no en
mengeu cap que no tingui aletes i escates; els tindreu per impurs. [11] Podeu menjar tots
els ocells purs, [12] però no aquests: l'àguila, l'aligot, l'astor, [13] el milà, ni cap espècie de
falcó [14] o de corb; [15] ni l'estruç, el mussol, la gavina ni cap espècie d'esparver; [16] el duc,
l'ibis, el cigne, [17] el pelicà, el voltor, el cabusset, [18] la cigonya, ni cap espècie de garses, la
puput i la ratapinyada. [19] Tots els insectes seran impurs per a vosaltres; no n'heu de
menjar. [20] En canvi, podeu menjar de tots els ocells purs. [21] No mengeu —348→ cap
bèstia morta: dóna-la al foraster que viu a casa teva. Dóna-la-hi o ven-la a un estranger;
tu, ets un poble sant per a Jahvè, el teu Déu. No facis coure un cabrit amb la llet de la
seva mare.

Delmes.— [22] Cada any has de sostreure el delme dels teus sembrats, d'allò que
produeix el teu camp. [23] Menja en presència de Jahvè, el teu Déu, al lloc que ell haurà
escollit per donar-li el seu nom, el delme del blat, del vi novell i de l'oli, els primogènits
de les teves vaques i ovelles, perquè aprenguis a ser sempre fidel a Jahvè, el teu Déu. [24]
Si el camí és massa llarg i no ho pots portar al lloc que haurà escollit Jahvè, el teu Déu,
per fer-hi residir el seu nom —perquè aquest lloc és massa lluny, de tant que Jahvè, el
teu Déu, t'haurà beneït—, [25] ho podràs vendre, prendràs els diners, i aniràs al lloc que
haurà escollit Jahvè, el teu Déu. [26] Allà podràs gastar els diners en tot allò que desitgis:
vedells, moltons, vi o altres begudes fermentades, tot allò que tu vulguis, i menja-t'ho
allà, en presència de Jahvè, el teu Déu, alegrement amb els teus fills. [27] No oblidis els
levites que viuen a la teva ciutat, ja que ells no tenen part ni herència amb tu. [28] Cada tres
anys, separa tot el delme de la teva collita d'aquell any i diposita'l a les portes de la teva
ciutat. [29] Vindran els levites, que no tenen part ni herència amb tu, els estrangers, els
orfes i les viudes, que hi hagi a la teva ciutat, i en menjaran fins a saciar-se. Així Jahvè,
el teu Déu, beneirà tots els teus treballs.

15 **Condonació dels deutes.**— [1] Cada set anys condonaràs els deutes. [2] Tothom
que hagi fet un préstec al seu proïsme, li perdonarà el deute, no l'exigirà més al deutor,
al seu germà, perquè ha estat proclamada la condonació de Jahvè. [3] Podràs exigir el
pagament a l'estranger, però perdonaràs l'obligació al teu germà; [4] així no hi haurà
pobres enmig teu, perquè Jahvè et beneirà a la terra que Jahvè, el teu Déu, et dóna en
herència per a posseir-la, [5] sempre que escoltis la veu de Jahvè, el teu Déu, i procuris de
complir tots aquests manaments que avui et dono. [6] Quan Jahvè, el teu —349→ Déu,
t'haurà beneït, com t'havia promès, prestaràs a moltes nacions i tu no hauràs de
manllevar-los res; dominaràs moltes nacions i elles no et dominaran. [7] Si hi ha algun

pobre enmig teu, entre els teus germans d'alguna de les teves ciutats, a la terra que
Jahvè, el teu Déu, et donarà, no endureixis el cor ni cloguis la mà al germà pobre; [8] al
contrari, obre les mans i presta-li tant com en tingui necessitat. [9] Mira de no deixar
entrar mals sentiments en el teu cor; no pensessis: «S'acosta l'any setè, l'any de perdonar
els deutes», i llavors, per mesquinesa teva, no donessis res al teu germà pobre. Ell
s'exclamaria contra tu a Jahvè, i et carregaries d'un pecat. [10] Dóna-li generosament, sense
recança; per aquest gest, Jahvè, el teu Déu, et beneirà en tots els treballs que
emprenguis. [11] Mai no en mancaran, de pobres, en el país; per això, et dono aquest
manament: «Obre les mans al teu germà, als pobres que hi hagi al teu país».

L'esclavatge.— [12] Si un germà hebreu, home o dona, se't ven per esclau durant sis
anys, l'any setè l'acomiadaràs, i quedarà lliure. [13] Quan l'acomiadis, no el deixis marxar
amb les mans buides; [14] dóna-li alguna cosa del teu bestiar menut, de la teva era i del teu
cup; fes que participi de la benedicció que Jahvè, el teu Déu, t'haurà donat. [15] Recorda't
que eres esclau al país d'Egipte i que Jahvè, el teu Déu, et va deslliurar; per això, avui,
et dono aquest manament. [16] En el cas que ell et digui: «No vull anar-me'n de casa teva»,
perquè t'estima, a tu i la teva casa, i s'hi troba bé, [17] pren un punxó i forada-li l'orella
tocant a la porta, i que sigui el teu esclau per sempre. El mateix faràs, si és una esclava.
[18] No et sàpiga greu de deixar-los lliures; els sis anys que t'han servit valen el doble del
salari d'un jornaler; així, Jahvè, el teu Déu, et beneirà tot allò que facis.

Primogènits dels animals.— [19] Consagra a Jahvè, el teu Déu, tots els primogènits
mascles dels teus ramats, tant del bestiar gros com del menut. No facis treballar els
primogènits de les teves vaques, ni esquilis els primogènits de les teves ovelles. [20] Cada
any te'ls menjaràs, —350→ amb la teva família, en presència de Jahvè, al lloc que ell
haurà escollit. [21] Però, si tinguessin alguna tara, si fossin coixos o cecs o tinguessin un
altre defecte greu, no els sacrifiquis a Jahvè, el teu Déu. [22] Menja-te'ls a la teva ciutat; en
poden menjar, com si fos gasela o cérvol, fins els qui es troben legalment impurs. [23] La
sang no te la mengis, escampa-la per terra com aigua.

16 **Pasqua.**— [1] Observa l'arribada del mes d'abib per celebrar la Pasqua de Jahvè,
el teu Déu. Perquè el mes d'abib, durant la nit, Jahvè el teu Déu, et féu sortir d'Egipte. [2]
Immola a Jahvè, el teu Déu, l'anyell pasqual: un cap del bestiar gros o menut, al lloc que
Jahvè haurà escollit per donar-li el seu nom. [3] No mengis pa fermentat amb l'anyell
pasqual. Menja pa sense llevat —que és pa de pobres—, durant set dies, recordant que
sortires precipitadament d'Egipte; així tindràs present tota la vida el dia que sortires del
país d'Egipte. [4] Durant aquests set dies, no s'ha de veure llevat en tot el teu territori, ni ha
de quedar res per a l'endemà de la carn que hauràs immolat el vespre del dia primer. [5]
No podràs immolar l'anyell pasqual en qualsevol de les ciutats que Jahvè, el teu Déu, et
donarà, [6] sinó al lloc que Jahvè, el teu Déu, haurà escollit per donar-li el seu nom. Allà
sacrificaràs l'anyell pasqual, al vespre, a posta de sol, a l'hora que sortires d'Egipte. [7]
Faràs bullir la carn i te la menjaràs al lloc que haurà escollit Jahvè, el teu Déu. Després,
el matí, te'n tornaràs per anar a les teves tendes. [8] Menja àzims durant sis dies, i el dia
setè se celebrarà la reunió festiva per a Jahvè, el teu Déu; no facis cap feina.

Pentecosta.— [9] Compta després set setmanes. Des que la falç comença a segar el
blat, comença a comptar set setmanes, [10] i celebra llavors en honor de Jahvè, el teu Déu,
la festa de les set setmanes amb ofrenes voluntàries, que oferiràs segons la benedicció
que hauràs rebut de Jahvè, el teu Déu. [11] Alegra't en presència de Jahvè, el teu Déu, amb
els fills i les filles, els criats i les criades, els levites que habitin a la teva ciutat, els

forasters, els —351→ orfes i les viudes que visquin enmig teu, al lloc que Jahvè, el
teu Déu, haurà elegit per donar-li el seu nom. **12** Recorda't que fores esclau a l'Egipte.
Observa aquestes prescripcions i posa-les en pràctica.

Festa dels Tabernacles.— [13] Celebra la festa dels Tabernacles, durant set dies, el
temps de recollir els fruits de la teva era i dels teus cups. [14] Celebra amb alegria la teva
festa, junt amb els fills i les filles, els criats i les criades, els levites i els forasters, els
orfes i les viudes que visquin a la teva ciutat. **15** Celebra en honor de Jahvè, el teu Déu,
set dies de festa, al lloc que Jahvè haurà elegit; Jahvè, el teu Déu, et beneirà totes les
collites i tot allò que em prenguis, i et sentiràs ple de goig.

Aplecs al santuari.— [16] Tres vegades l'any, tots els homes compareixeran davant
Jahvè, el teu Déu, al lloc que haurà escollit: per la festa dels Àzims, per la festa de les
Setmanes i per la festa dels Tabernacles. No compareixeran a la presència de Jahvè amb
les mans buides; [17] l'ofrena de cadascú serà proporcionada a la benedicció que t'haurà
concedit Jahvè, el teu Déu.

Tribunals locals.— **18** Nomena jutges i magistrats a totes les ciutats que Jahvè, el
teu Déu, doni a les teves tribus, perquè judiquin el poble amb justícia. [19] No falsifiquis el
dret ni facis accepció de persones. No acceptis regals, perquè els regals enceguen els
ulls dels savis i falsifiquen les causes dels justos. [20] Segueix estrictament la justícia; així
viuràs i posseiràs el país que Jahvè, el teu Déu, et dóna.

Prohibició de dos símbols idolàtrics.— [21] No plantis cap arbre ni cap tronc sagrat
al costat de l'altar que construiràs per a Jahvè, el teu Déu. [22] No hi erigeixis tampoc cap
estela d'aquestes que Jahvè, el teu Déu, detesta.

17 **Condició de les víctimes.**— [1] No immolis a Jahvè, el teu Déu, cap vedell ni
cap moltó que tingui una tara o un altre defecte greu, perquè això ofèn Jahvè, el teu
Déu.

El pecat d'apostasia.— [2] Si en una de les ciutats que —352→ Jahvè, el teu Déu,
et dóna, hi hagués un home o una dona que cometés el mal que ofèn els ulls de Jahvè, el
teu Déu, que violés la seva aliança [3] anant a donar culte a d'altres déus i prosternant-se
davant d'ells: davant del sol, de la lluna o de tota l'estelada —cosa que jo no he manat—
, [4] quan el fet arribi a les teves orelles, fes una investigació acurada. Si trobes que és
veritat aquest rumor, si ha estat comesa aquesta abominació a Israel, [5] fes sortir de la
ciutat aquell home o aquella dona que hagi comès aquesta maldat i apedrega'l fins que
morí. [6] Caldrà la declaració de dos o tres testimonis per a poder condemnar a mort el que
hagi de morir; no es donarà mai la pena de mort per la declaració d'un sol testimoni. [7]
Els testimonis seran els primers d'alçar la mà contra ell per fer-lo morir; després s'hi
afegirà tot el poble. Així extirparàs el mal d'enmig teu.

Consultes judicials al santuari.— [8] Si alguna causa et resulta massa difícil de
resoldre, un cas d'homicidi, de disputa, de baralla, de litigis a les teves ciutats, puja al
lloc que Jahvè, el teu Déu, haurà escollit, [9] vés a trobar els sacerdots levites i el jutge que
hi hagi en funcions, consulta'ls, i ells dictaran la sentència del judici. [10] Després has
d'atenir-te a la sentència que t'hauran donat des del lloc que haurà escollit Jahvè;
procura de complir tot el que t'hauran dit, [11] d'atenir-te a la seva resposta i a la sentència
que t'hauran donat. No et desviïs ni a dreta ni a esquerra de la decisió que t'hagin

indicat. [12] L'home que per presumpció no volgués obeir el sacerdot o el jutge que és allí
per a servir Jahvè, el teu Déu, morirà. Així extirparàs el mal d'Israel. [13] Tot el poble, en
saber-ho, temerà i no actuarà més amb aquella presumpció.

El rei.— [14] Quan hauràs entrat al país que Jahvè, el teu Déu, et dóna, quan el
posseiràs i t'hi hauràs instal·lat, si dius: «Vull tenir un rei com totes les altres nacions
veïnes», [15] pren per rei aquell que Jahvè, el teu Déu, esculli. Pren per rei un dels teus
germans, no faces rei un home foraster, que no sigui germà teu. [16] Que no adquireixi
molts cavalls, ni faci tornar —353→ el poble a l'Egipte per poder tenir més cavalls,
quan Jahvè us té dit: «No torneu mai més per aquest camí». [17] Tampoc no ha de tenir
moltes dones, que desviarien el seu cor, ni ha d'acumular grans quantitats de plata i d'or.
[18] Quan prengui possessió del seu reialme, que faci escriure per al seu ús una còpia
d'aquesta llei que guarden els sacerdots levites. [19] Que la tingui prop d'ell i la llegeixi tots
els dies de la seva vida, per aprendre a ser fidel a Jahvè, el seu Déu, i a observar totes
les paraules d'aquesta llei i posar-ne en pràctica tots els decrets. [20] Que el seu cor no miri
amb orgull els seus germans, que no es decanti a dreta ni a esquerra dels manaments;
així durarà enmig d'Israel el seu reialme, i el dels seus fills.

18 **Els levites.**— [1] Els sacerdots levites, tota la tribu de Leví, no tindran part ni
herència amb Israel. Es mantindran dels sacrificis oferts a Jahvè i del seu patrimoni. [2]
No tindran herència enmig dels seus germans. Jahvè serà la seva herència, tal com li ho
ha dit. [3] Els drets que els sacerdots tindran sobre el poble i sobre els qui ofereixen un
sacrifici, seran aquests: si la víctima és un vedell o un moltó, donarà al sacerdot
l'espatlla, les mandíbules i el quall; [4] dóna-li també les primícies del blat, del vi novell,
de l'oli i les primícies de la llana dels ramats; [5] Jahvè, el teu Déu, els ha escollits d'entre
totes les teves tribus perquè estiguin al servei del nom de Jahvè, ells i els seus fills, per
sempre. [6] Quan un levita vindrà d'una de les ciutats on habita, de qualsevol lloc d'Israel,
i amb tot el desig de la seva ànima anirà al lloc que haurà escollit Jahvè. [7] Podrà exercir
el ministeri en nom de Jahvè, el seu Déu, igual que els seus germans levites que viuen
allà en presència de Jahvè. [8] Podrà menjar una part igual que els altres, sense tenir en
compte el fruit de la venda del seu patrimoni.

Els profetes.— [9] Quan hagis entrat al país que Jahvè, el teu Déu, et dóna, no
aprenguis les abominacions d'aquelles nacions. [10] Que ningú de vosaltres no faci passar
pel foc el seu fill o la seva filla, ni practiqui l'endevinació, ni interpreti els presagis dels
núvols; —354→ que no hi hagi fetillers, ni embruixadors, [11] ni encantadors, ni ningú
que consulti els espectres, ni endevins, ni evocadors de morts, [12] ja que Jahvè detesta tots
aquells qui practiquen aquestes coses. A causa d'aquestes abominacions, Jahvè, el teu
Déu, expulsa davant teu aquestes nacions. [13] Sigues fidel a Jahvè, el teu Déu. [14] Totes
aquestes nacions que tu expulsaràs consultaven fetillers i endevins. A tu, Jahvè, el teu
Déu, no t'ho permet. [15] Jahvè, el teu Déu, promourà d'enmig teu, d'entre els teus
germans, un profeta com jo. A ell heu d'escoltar. [16] El dia de la reunió del poble a
l'Horeb demanares a Jahvè, el teu Déu «No vull sentir més la veu de Jahvè, el meu Déu,
ni veure aquest gran foc, no fos cas que morís». [17] Aleshores Jahvè em digué: «Està bé
això que han dit. [18] Promouré d'entre els seus germans un profeta com tu, li posaré a la
boca les meves paraules i els comunicarà tot allò que li manaré. [19] Demanaré compte a
tothom qui no escolti les paraules que ell dirà en nom meu. [20] Però el profeta que
s'atreveixi a pronunciar en nom meu una paraula que jo no li hauré manat de dir o bé
que parli en nom de déus estrangers, haurà de morir». [21] Potser pensaràs dintre teu:
«¿Com podré conèixer que una paraula no l'ha dita Jahvè?» [22] Si això que el profeta

anuncia en nom de Jahvè no es compleix, no es realitza, vol dir que no és una predicció de Jahvè. El profeta l'ha proferida per presumpció. No tingueu por d'ell.

19 **Poblacions d'asil.**— 1 Quan Jahvè, el teu Déu, haurà exterminat les nacions, de
les quals Jahvè, el teu Déu, et dóna el país, quan les hauràs conquerides i t'hauràs
instal·lat a les seves ciutats i a les seves cases, 2 reserva't tres ciutats del país que Jahvè
et dóna en possessió. 3 Amida el camí i divideix en tres parts el territori d'aquest país que
Jahvè, el teu Déu, et dóna en herència, i seran les ciutats de refugi per als homicides. 4
Perquè l'homicida que s'hi refugiï pugui salvar la vida, calen les condicions següents:
que hagi mort el seu proïsme sense voler i que no l'odiés abans. 5 Així, si un va amb el
seu company al bosc per —355→ fer llenya, i, manejant fort la destral per tallar un
arbre, el ferro salta del mànec, toca el seu company i el mata, fugint en una d'aquestes
ciutats, podrà salvar la vida. 6 Altrament, el venjador de sang, pres de furor, perseguiria
l'homicida i, si el camí fos llarg, el podria aconseguir i matar-lo, quan en realitat no
mereix la mort, perquè no portava l'odi al cor. 7 Per això, t'ordeno de reservar tres
ciutats. 8 Si Jahvè, el teu Déu, eixamplava el teu territori, com ho havia jurat als teus
pares, 9 i pel fet d'haver posat en pràctica tots aquests manaments que et prescric —
estimar Jahvè, el teu Déu, i seguir sempre els seus camins—, et donava tot el país que
havia promès de donar als teus pares, afegeix encara tres ciutats més a les tres ciutats
d'abans. 10 Així no serà vessada la sang innocent enmig del país que Jahvè, el teu Déu, et
dóna en herència, i no caurà damunt teu la responsabilitat de la sang. 11 En el cas, però,
que un home odiés el seu proïsme, l'espiés, l'envestís i el matés, si es refugia en una
d'aquestes ciutats, 12 els ancians d'aquesta ciutat el faran sortir i el posaran a les mans del
venjador de sang perquè mori. 13 No tinguis compassió d'ell, suprimeix d'Israel la culpa
d'haver vessat sang innocent, i serà un bé per a tu.

Fites de les propietats.— 14 No canviïs les fites del teu veí que els avantpassats
havien establert en l'heretatge que t'haurà tocat en el país que Jahvè, el teu Déu, et dóna
en possessió.

Testimonis judicials.— 15 [205] No bastarà un sol testimoni contra ningú, per a provar
qualsevol delicte o falta, sigui quin sigui el delicte. Una causa, només es podrà judicar
per la paraula de dos o tres testimonis. 16 Quan un testimoni fals declara contra un home,
acusant-lo de rebel·lió, 17 els dos que discuteixen es presentaran davant de Jahvè en
presència dels sacerdots i dels jutges que aquells dies estaran en funcions. 18 Si després
d'una investigació acurada resulta un testimoni fals, que ha acusat sense motiu el seu
germà, 19 feu-li a ell allò que es proposava de fer contra el seu germà, i extirpa el mal
d'enmig teu. 20 Els altres, en —356→ sentir-ho, temeran i no tornaran més a cometre
aquesta maldat enmig teu.

Llei del talió.— 21 No te n'apiadis: vida per vida: ull per ull, dent per dent, mà per
mà, peu per peu.

20 **Encoratjament a les tropes.**— 1 Quan surtis a combatre contra els enemics i
vegis cavalls i carros i un exèrcit més nombrós que tu, no els temis: Jahvè, el teu Déu,
que et féu pujar del país d'Egipte, és amb tu. 2 Quan estareu a punt de començar el
combat, s'avançarà el sacerdot i dirà al poble: 3 «Escolta, Israel, avui aneu a combatre
contra els vostres enemics. Que no defalleixi el vostre coratge, no us espanteu, no

tingueu por davant ells. [4] Jahvè, el vostre Déu, ve amb vosaltres per combatre a favor vostre contra els enemics i salvar-vos».

Selecció dels soldats.— [5] Després, els magistrats diran al poble: «¿Qui ha construït una casa nova i encara no l'ha inaugurada? Que se'n vagi i torni a casa seva, no fos cas que morís en el combat i un altre la inaugurés. [6] ¿Qui ha plantat una vinya i encara no l'ha veremada? Que se'n vagi i torni a casa seva, no fos cas que morís en el combat i un altre la veremés. [7] ¿Qui s'ha promès amb una dona i no l'ha esposada? Que se'n vagi i se'n torni a casa seva, no fos cas que morís en el combat i un altre l'esposés». [8] Els magistrats continuaran dient al poble: «¿Qui té por i sent defallir el seu coratge? Que se'n vagi i torni a casa seva, perquè no faci defallir també el coratge dels seus germans». [9] I quan els magistrats hauran parlat al poble, els caps de l'exèrcit es posaran davant la tropa.

Diverses normes de guerra.— [10] Quan t'acostis a una ciutat per atacar-la, fes-li una proposta de pau. [11] Si l'accepta i t'obre les portes, tota la gent que hi ha et serà tributària i quedarà sotmesa. [12] Però, si, en comptes d'acceptar la pau, vol combatre, assetja-la. [13] Jahvè, el teu Déu, te la posarà a les mans. Passa a fil d'espasa tots els homes, [14] però pren com a botí les dones, les criatures, el bestiar i tot allò que hi hagi a la ciutat. Frueix del botí —357→ dels enemics que Jahvè, el teu Déu, t'ha posat a les mans. [15] Així has d'obrar amb totes les ciutats situades lluny, que no són d'aquestes nacions. [16] Però no deixis en vida res de les ciutats d'aquests pobles que Jahvè, el teu Déu, et dóna: [17] els hitites, els amorreus, els cananeus, els ferezeus, els heveus i els jebuseus; destina'ls a l'extermini sagrat, tal com t'ha ordenat Jahvè, el teu Déu, [18] perquè no us ensenyin a practicar les abominacions que han comès en honor dels seus déus, i no pequeu contra Jahvè, el vostre Déu. [19] En el cas que hagis d'assetjar durant molt de temps una ciutat per apoderar-te'n, no tallis els arbres a cops de destral. Menja'n els fruits, no els tallis. ¿Per què has de tractar els arbres del camp com si fossin homes, exposats al teu setge? [21] Però els arbres que tu saps que no són fruiters, els pots tallar per construir els instruments de setge contra la ciutat que et fa la guerra, fins que la ciutat sucumbeixi.

21 Expiació d'un homicidi ocult.— [1] Si en el país que Jahvè, el teu Déu, et dóna en possessió trobeu un home assassinat, estès al camp sense saber qui l'ha matat, [2] els teus ancians i els teus jutges sortiran a mesurar les distàncies entre la víctima i els pobles de l'entorn. [3] Els ancians del poble més pròxim al cadàver prendran una vedella del ramat, que encara no hagi treballat, que no hagi portat el jou. [4] Els ancians d'aquell poble faran baixar la vedella en un torrent d'aigua perenne, on no es cultivi ni sembri, i allà, al torrent, la desnucaran. [5] Després vindran els sacerdots fills de Leví, els que Jahvè ha escollit per servir-lo i per beneir en el nom de Jahvè: segons la seva decisió serà resolt tot el litigi i l'assassinat. [6] Tots els ancians d'aquell poble més pròxim a la víctima es rentaran les mans sobre la vedella desnucada, al torrent, [7] i declararan: «Les nostres mans no han vessat aquesta sang i els nostres ulls no han vist res. [8] Perdoneu, Jahvè, el vostre poble d'Israel». Així els serà perdonada la sang [9] i apartaràs d'enmig teu el càstig per la sang innocent, perquè hauràs complert allò que Jahvè aprova.

—358→

Condicions per a esposar noies captives.— [10] Quan surtis per combatre els teus enemics, si Jahvè, el teu Déu, te'ls posa a les mans, i fas presoners, [11] si veus entre ells una noia que fa goig, la pots prendre per muller. [12] Introdueix-la a casa teva, que es peli

el cap, que es talli les ungles, [13] que es tregui el vestit que duia en fer-la captiva i es
quedi a casa teva guardant el dol pel pare i la mare durant un mes; després pots unir-te
amb ella i esposar-la, i serà la teva muller. [14] Si més tard et desagrada, deixa-la lliure,
però no la venguis per diners, ni la maltractis, ja que l'has desflorada.

Drets dels primogènits. [15] En el cas que un home tingui dues esposes, l'una
preferida a l'altra, si totes dues li donen fills i el primogènit no és el de la preferida, [16] a
l'hora de distribuir l'herència entre els fills no podrà atribuir el dret de primogenitura al
fill de la preferida en perjudici del fill de l'altra, que és primogènit, [17] sinó que el
reconeixerà com a primogènit, i li donarà doble part de tot allò que posseeix, perquè el
dret de primogenitura correspon al primer fruit del seu vigor.

Fills rebels.— [18] Si un home té un fill insubordinat i rebel, que no vol obeir el seu
pare ni la seva mare, i ni que el reprenguin no els vol escoltar, [19] el pare i la mare el
prendran, el presentaran als ancians de la ciutat, a la porta d'aquell lloc, [20] i diran als
ancians de la ciutat: «Aquest fill nostre és insubordinat i rebel, no ens vol obeir, és un
perdut i un embriac». [21] Llavors tots els homes de la ciutat l'apedregaran fins que morí.
Així extirparàs el mal d'enmig teu; tot Israel, en sentir-ho dir, temerà.

Enterrament dels penjats.— [22] Quan sigui executat un home per un delicte que
mereixia la pena de mort, si el penges en un arbre, [23][206] el seu cadàver no ha de quedar
penjat durant la nit; enterra'l el mateix dia, perquè un penjat és un maleït de Déu, i no ha
de profanar el país que Jahvè, el teu Déu, et dóna en herència.

22 **Coses perdudes i ajut al proïsme.**— [1] Si trobes perdut el bou o l'ovella —
359→ del teu germà, no te'n desinteressis; torna'l al teu germà. [2] En el cas que ell
visqués lluny o no el coneguessis, recull l'animal a casa teva i guarda'l fins que ell
vingui a buscar-lo, i aleshores retorna-l'hi. [3] Fes igual amb el seu ase, amb el seu mantell
i amb tot allò que hagi perdut. Si ho trobes, no te'n pots desentendre. [4] Si veus que l'ase o
el bou del teu germà cauen pel camí, no te'n desentenguis; ajuda a fer-los aixecar.

Normes diverses.— [5] Que la dona no porti vestits d'home i que l'home no es
vesteixi de dona, perquè ofèn Jahvè aquell qui fa aquestes coses. [6] Si pel camí trobes un
niu d'ocells en un arbre o a terra, amb els petits o amb els ous i la mare que cova, no
agafis la mare amb els petits; [7] deixa lliure la mare i agafa només els petits; així seràs
feliç i viuràs molts anys. [8] Si edifiques una casa nova, posa una barana al terrat, per
evitar que ningú caigui del terrat. [9] No plantis dues coses diferents a la teva vinya; la
collita de la llavor que has sembrat i el producte de la vinya serien sagrats. [10] No llauris
amb un bou i amb un ase junts. [11] No portis un vestit teixit amb barreja de llana i lli. [12]
Fes-te borles a les quatre puntes del mantell amb què et cobreixes.

Motius de divorci.— [13] Si un home, després d'haver pres muller i d'haver-se unit
amb ella, l'avorreix, [14] l'acusa i la difama dient: «He esposat aquesta dona, m'hi he unit i
no li he trobat els signes de virginitat», [15] que el pare i la mare de la jove prenguin els
signes de virginitat de la seva noia[207] i els presentin als ancians a la porta de la ciutat. [16]
El pare dirà als ancians: «He donat la filla per esposa a aquest home, i ara l'avorreix [17] i
l'acusa dient que no ha trobat verge la meva filla. Però aquí hi ha els signes de la
virginitat de la meva filla». Tot seguit desplegarà el llençol davant els ancians de la
ciutat. [18] Aleshores els ancians d'aquella ciutat prendran l'home i el faran apallissar. [19]
Després, per haver infamat una verge d'Israel, li imposaran una multa de cent sicles de

plata, que donaran al pare de la noia. Ella continuarà essent la seva muller i mai més no podrà repudiar-la. —360→ [20] Però, si aquesta acusació fos veritat i no trobessin els senyals de la virginitat de la noia, [21] que la portin a l'entrada de la casa del seu pare, i els homes d'aquella ciutat l'apedregaran fins que mori, pel fet d'haver comès una infàmia a Israel prostituint-se a la casa paterna. Així extirparàs el mal d'enmig teu.

Adulteri i violació.— [22] Si fos trobat un home jaient amb una dona casada, tots dos han de morir igualment, l'home que jeia amb ella i la dona mateixa. Així extirparàs el mal d'Israel. [23] Si una noia verge és promesa a un home, i un altre home la troba a la ciutat i jeu amb ella, [24] que siguin conduïts tots dos a la porta d'aquella ciutat i que els apedreguin fins que morin: la noia perquè no cridava auxili a la ciutat, i l'home perquè ha desflorat la promesa del seu proïsme. Així extirparàs el mal d'enmig teu. [25] Si l'home troba la noia promesa al camp i, violentant-la, jeu amb ella, en aquest cas només morirà l'home que ha jagut amb ella. [26] A la noia, no li fareu res, no és culpable de mort; el seu cas és com el d'un home que un altre ataqués i matés; [27] atrapada en el camp, la jove promesa cridava, però no hi havia ningú per a alliberar-la. [28] Si un home troba una noia verge que no està promesa, la pren i jeu amb ella, i són trobats tots dos, [29] l'home que ha jagut amb ella donarà al pare de la noia cinquanta sicles de plata, la prendrà per esposa, perquè l'ha desflorada, i mai no podrà repudiar-la.

23 Prohibició de l'incest.— [(30)1] Que ningú no es casi amb la dona del seu pare, que no alci el mantell[208] amb què la cobrí el seu pare.

Admissió al poble d'Israel.— [(1)2] Els homes castrats no seran admesos a la comunitat del poble de Jahvè.[209] [(2)3] El bastard[210] no serà admès a la comunitat del poble de Jahvè; no hi serà admès ni a la desena generació. [(3)4] Tampoc els ammonites i els moabites no seran admesos a la comunitat del poble de Jahvè, ni a la desena generació; no hi tindran mai més entrada, [(4)5] perquè no us vingueren —361→ a trobar i a donar-vos pa i aigua pel camí, quan vosaltres sortíreu d'Egipte, i van pagar Balaam, fill de Beor, de Fator, a Aram Naharaim perquè et maleís, [(5)6] encara que Jahvè, el teu Déu, no volgué escoltar Balaam, sinó que convertí en benedicció aquell intent de maleir-te, perquè Jahvè, el teu Déu, t'estima. [(6)7] No procuris la seva prosperitat ni el seu bé mai de la vida. [(7)8] No avorreixis els edomites, que són germans teus, ni tampoc els egipcis, ja que vivies refugiat al seu país. [(8)9] Els fills que vindran a la tercera generació podran ser admesos a la comunitat del poble de Jahvè.

Santedat del campament. [(9)10] Quan entris en campanya contra els teus enemics, guarda't de tot allò que no està bé. [(10)11] Si algú es trobés impur pel fet d'haver tingut una pèrdua seminal durant la nit, que surti fora del campament i no hi torni en tot el dia; [(11)12] que es renti amb aigua al caient de la tarda, i a la posta de sol podrà tornar al campament. [(12)13] Tingues per a això un indret fora del campament, on podràs sortir. [(13)14] Porta una estaca en el teu equipatge i, quan vagis fora del campament per a les teves necessitats, fes un clot, i cobreix després els excrements, [(14)15] perquè Jahvè, el teu Déu, ve dins el campament per salvar-te i posar els enemics al teu poder. Per això, el teu campament ha de ser sagrat, no fos cas que ell hi veiés alguna cosa que l'ofengués i es retirés de tu.

Protecció dels esclaus fugitius.— [(15)16] No tornis al seu amo un esclau fugitiu que es refugia a casa teva. [(16)17] Que visqui en el teu país, al lloc que ell esculli, en una de les teves ciutats on es trobi bé; no l'oprimeixis.

Prostitució sagrada.— (17)18 Que les filles d'Israel no es facin prostitutes sagrades, ni
els fills d'Israel prostituïts sagrats. (18)19 No portis el salari d'una prostituta ni el preu d'un
gos[211] a la casa de Jahvè per complir una prometença. L'un i l'altre ofendrien Jahvè.

Contra la usura.— (19)28 No exigeixis interès del teu germà, ni per diners, ni per
comestibles, ni per cap cosa de les que s'acostumen —362→ a prestar amb interès.
(20)21 Pots exigir interès de l'estranger, però no del teu germà; així Jahvè, el teu Déu, et
beneirà en tot allò que emprenguis al país on vas per prendre'n possessió.

Compliment dels vots.— (21)22 Si fas una prometença a Jahvè, el teu Déu, no triguis
a complir-la; Jahvè, el teu Déu, te'n demanaria compte i cauries en un pecat. (22)23 Si no
haguessis fet la prometença, no pecaries. (23)24 Mantén la paraula que has donat i compleix
la prometença que has fet a Jahvè, el teu Déu, la prometença que han pronunciat els teus
llavis.

Drets dels transeünts a collir fruits.— (24)25 Si entres a la vinya del teu proïsme,
pots menjar tants raïms com vulguis, però no te n'enduguis en un cistell. (25)26 Si entres al
sembrat del teu proïsme, pots collir espigues amb la mà, però no seguis res amb la falç
al sembrat del teu germà.

24 Condicions de repudi[212] .— 1 Quan un home es casa, si troba en la seva
esposa algun defecte i no la vol, abans d'acomiadar-la de casa, que escrigui una acta de
repudi i la hi doni. 2 Llavors ella se n'anirà, i podrà casar-se amb un altre home. 3 Si
també el segon marit l'avorreix, escriu una acta de repudi, la hi dóna i l'acomiada de
casa seva, o bé, si mort el segon marit que l'havia presa per muller, 4 el primer que la va
acomiadar no podrà tornar a casar-s'hi, després que ella s'ha deshonrat; això ofendria
Jahvè. No has d'introduir el pecat en el país que Jahvè, el teu Déu, et dóna en herència.

Lleis diverses.— 5 Si un home és casat de poc, no anirà a la guerra. Que resti lliure
un any a casa seva i faci feliç la muller que ha pres. 6 No prenguis en penyora el molí ni
la mola superior[213] , ja que això seria prendre en penyora la mateixa vida. 7 Si es troba
algú que rapta un dels seus germans, un israelita, i el tracta com esclau o el ven, serà
executat. Així extirparàs el mal d'enmig teu. 8 En el cas de lepra, procura d'observar i de
complir acuradament tot allò que us ensenyin els sacerdots —363→ levites. Tot allò
que us he manat, mireu de posar-ho en pràctica. 9 Recorda allò que va fer Jahvè, el teu
Déu, a Maria, pel camí, a la sortida d'Egipte.

Protecció dels febles.— 10 Si prestes alguna cosa al teu proïsme, no entris a casa
seva per prendre'n penyora. 11 Espera't a fora, i que l'home a qui has fet el préstec et porti
ell mateix la penyora. 12 Si és pobre, no dormis guardant el seu mantell com a penyora; 13
retorna-l'hi a la posta del sol. Podent dormir amb el seu mantell, et beneirà, i això et serà
meritori davant de Jahvè, el teu Déu. 14 No explotis un jornaler pobre o necessitat, sigui
un dels teus germans, sigui un foraster que viu al teu país, a la teva ciutat; 15 dóna-li el
jornal el mateix dia, que no es pongui el sol estant pendent aquest deute, perquè és
pobre i el necessita. Així no clamarà a Jahvè contra teu; et carregaries un pecat. 16 Els
pares no han de ser condemnats a mort per culpa dels fills, ni els fills per culpa dels
pares. Cadascú ha de ser condemnat pel seu propi pecat. 17 No facis injustícia als
forasters ni als orfes. No prenguis en penyora el vestit d'una viuda. 18 Recorda't que eres
esclau a l'Egipte, i que Jahvè, el teu Déu, te'n deslliurà. Per això, et mano d'obrar així. 19
Quan seguis el teu camp, si hi oblides una garba, no hi tornis per recollir-la. Que sigui

per als forasters, per als orfes i per a les viudes; així Jahvè, el teu Déu, beneirà tot el
treball de les teves mans. [20] Quan facis caure les olives del teu olivar, no repassis després
les branques. Allò que hi queda, que sigui per als forasters i les viudes. [21] Quan veremis
la vinya, no vagis a esgotimar després. Allò que hi queda, que sigui per als forasters, els
orfes i les viudes. [22] Recorda't que fores esclau al país d'Egipte. Per això, et mano d'obrar
així.

25 Càstig dels assots.— [1] Si hi ha un litigi entre alguns, que es presentin a judici,
i que sigui declarat innocent el just, i reu, el culpable. [2] Si el culpable mereix els assots,
el jutge el farà estendre a terra i l'assotaran al seu davant amb un nombre d'assots
proporcionat a la culpa. [3] Li podran donar —364→ quaranta assots, però no més, no
fos cas que, assotant-lo massa, quedés malferit, i el teu germà quedés deshonrat als teus
ulls. [4][214] No posis morrió al bou que trilla.

Llei del levirat[215] .— [5] Si dos germans viuen junts, i un d'ells mor sense tenir fills,
que la dona del mort no es casi fora, amb un estrany. Que la prengui per muller el seu
cunyat, [6] i el primogènit mantindrà el nom del germà mort, perquè el seu nom no
desaparegui d'Israel. [7] Si algú refusa de prendre la seva cunyada, que ella pugi a la porta
de la ciutat i digui als ancians: «El meu cunyat refusa de mantenir el nom del seu germà
a Israel. No vol complir amb mi el deure del levirat». [8] Els ancians de la ciutat el
cridaran per parlar-li. Si ell persisteix dient que no la vol prendre, [9] la seva cunyada se li
acostarà, en presència dels ancians, li traurà el calçat dels peus, li escopirà a la cara i
pronunciarà aquestes paraules: «Així cal fer amb l'home que no vol continuar la família
del seu germà». [10] I a Israel, li donaran el motiu de «casa del descalçat».

Baralles.— [11] Si dos homes es barallen, i la muller d'un d'ells s'acosta per deslliurar
el seu marit del qui l'està apallissant, i intenta d'agafar-lo per les parts vergonyoses, [12]
talla-li la mà sense pietat.

Pesos i mesures.— [13] No tinguis un doble pes en el teu sac, un que fa el pes legal i
un altre de més lleuger. [14] No tinguis a casa teva dues mesures, una de sencera i una de
més petita. [15] Tingues pesos i mesures exactes; així viuràs molt de temps al país que
Jahvè, el teu Déu, et dóna, [16] perquè tot aquell qui estafa, tot aquell qui no és just, ofèn
Jahvè, el teu Déu.

Càstig contra Amalec.— [17] Recorda allò que et van fer els amalequites, pel camí, a
la sortida d'Egipte, [18] com et van assaltar pel camí, sense temor de Déu, i es van tirar
sobre els ressagats que seguien darrera, quan tu estaves cansat i extenuat. [19] Quan Jahvè,
el teu Déu, t'haurà donat pau de tots els enemics veïns teus en el país que Jahvè, el teu
Déu, et dóna per a posseir-lo en herència, —365→ esborra el record d'Amalec sota la
capa del cel. No te n'oblidis.

26 Ritual d'ofrena de les primícies.— [1] Quan hagis entrat al país que Jahvè, el
teu Déu, et dóna en herència, quan n'hagis pres possessió i t'hi hagis instal·lat, [2] pren part
en les primícies de tots els fruits de la terra que cullis en el país que Jahvè, el teu Déu, et
dóna, posa'ls en una cistella i porta'ls al lloc que haurà escollit Jahvè, el teu Déu, per
donar-li el seu nom. [3] Presenta't allà al sacerdot que hi hagi en funcions aquells dies i
digue-li: «Jo declaro el dia d'avui a Jahvè, el meu Déu, que he entrat realment al país
que Jahvè va prometre als nostres pares de donar-nos». [4] El sacerdot et prendrà la

cistella de la mà i la deixarà davant l'altar de Jahvè, el teu Déu. [5] Després fes aquesta
declaració en presència de Jahvè, el teu Déu: «El meu pare era un arameu errant, que
baixà a l'Egipte amb un grup petit i s'hi refugià. Allà es convertí en un gran poble,
potent i nombrós. [6] Els egipcis ens maltractaren, ens perseguiren i ens imposaren treballs
pesats. [7] Cridàrem a Jahvè, Déu dels nostres pares, i Jahvè escoltà el nostre clam i tingué
en compte la nostra opressió, el nostre treball i la nostra pena. [8] Jahvè ens féu sortir
d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig d'un gran terror, enmig de senyals i de
prodigis, [9] i ens conduí en aquest lloc i ens donà aquest país que regalima llet i mel. [10]
Per això, ofereixo les primícies dels fruits de la terra, que vós, Jahvè, m'heu donat».
Deixa'ls després a la presència de Jahvè, el teu Déu, [11] i frueix amb alegria de tota la
prosperitat que Jahvè, el teu Déu, et dóna, a tu i a la teva casa, fent-ne participar també
els levites i els forasters que hi hagi enmig teu.

Ritual del delme.— [12] Quan hagis acabat de distribuir el delme de la teva collita,
l'any tercer, l'any del delme, i l'hagis donat als levites, als forasters, als orfes i a les
viudes perquè puguin menjar fins a saciar-se a la teva ciutat, [13] digues en presència de
Jahvè, el teu Déu: «He tret fora de casa tot allò que era sagrat. Ho he donat als levites,
als forasters, als —366→ orfes i a les viudes, d'acord amb els manaments que m'heu
donat. No he traspassat cap dels vostres manaments, ni els he oblidats. [14] No he menjat
res en cerimònies de dol, no he consumit res en ritus impurs, ni he ofert res a un mort.
He obeït Jahvè, el meu Déu, he complert tot allò que vós m'havíeu manat. [15] Mireu des
del vostre lloc sant, des del cel, i beneïu Israel, el vostre poble, i el país que ens heu
donat, com havíeu promès als nostres pares, un país que regalima llet i mel».

Renovació de l'aliança (Dt. 26,16-30,20)

Clàusules de l'aliança.— [16] El dia d'avui, Jahvè, el teu Déu, t'ordena que
compleixis aquests decrets i aquestes decisions. Observa'ls i posa'ls en pràctica amb tot
el cor i amb tota l'ànima. [17] Avui has obtingut que Jahvè es declari el teu Déu, a
condició, però, de seguir els seus camins i de guardar els seus decrets, els seus
manaments i les seves decisions, i d'obeir-lo. [18] I Jahvè ha obtingut que et declaris el seu
poble, tal com t'havia promès, i que vulguis complir tots els seus manaments. [19] Ell et
farà superior en glòria, en fama i en esplendor a tots els pobles que ha creat. Farà de tu
un poble consagrat a Jahvè, el teu Déu, com t'havia promès.

27 La llei serà gravada sobre pedres.— [1] Moisès i els ancians d'Israel manaren
al poble: «Compliu tots els manaments que avui us dono. [2] El dia que passareu el Jordà
cap al país que Jahvè, el teu Déu, et dóna, erigeix unes grans pedres, allisa-les amb calç [3]
i escriu-hi totes les paraules d'aquesta llei, quan passis per ocupar el país que Jahvè, el
teu Déu, et dóna, país que regalima llet i mel, com t'havia promès Jahvè, el Déu dels
teus pares. [4] Quan haureu passat el Jordà, doncs, erigiu aquestes pedres al mont Ebal,
com avui us mano, i alliseu-les amb calç. [5] Construeix allà un altar a Jahvè, el teu Déu,
un altar de pedres que no has de treballar amb ferro; [6] construeix l'altar de Jahvè, el teu
Déu, amb pedres intactes i ofereix en aquest altar holocaustos a Jahvè, el teu Déu. —
367→ [7] Immola-hi també víctimes de comunió i menja allí amb alegria en presència de
Jahvè, el teu Déu, [8] i escriu ben gravades en aquelles pedres totes les paraules d'aquesta
llei».

Exhortació.— [9] Moisès, amb tots els sacerdots levites, digué a tot Israel: «Israel, escolta en silenci. Avui has esdevingut poble de Jahvè, el teu Déu. [10] Obeeix Jahvè, el teu Déu, posa en pràctica els seus manaments i els seus decrets que avui et dono».

Benediccions i malediccions.— [11] Aquell dia, Moisès manà al poble: [12] «Quan haureu passat el Jordà, els qui es posaran a la muntanya de Garizim per beneir el poble seran Simeó, Leví, Judà, Issacar, Josep i Benjamí. [13] Els qui es posaran a la muntanya d'Ebal per proclamar la maledicció seran Rubèn, Gad, Aser, Zabuló, Dan i Neftalí.

Dotze malediccions.— [14] Els levites proclamaran en veu alta davant tot Israel: [15][216] «Maleït l'home que faça un ídol de talla o de fosa, obra de les mans d'un artesà, i que en secret l'erigeixi, cosa que ofèn Jahvè». Tot el poble respondrà: «Amén». [16] «Maleït el qui tracti indignament el pare i la mare». Tot el poble respondrà: «Amén». [17] «Maleït el qui canviï les fites de la propietat del seu veí». Tot el poble respondrà: «Amén». [18] «Maleït el qui desencamini un cec». Tot el poble respondrà: «Amén». [19] «Maleït el qui violi el dret dels forasters, dels orfes i de les viudes». Tot el poble respondrà: «Amén». [20] «Maleït el qui jegui amb la dona del seu pare, el qui alça el mantell amb què el seu pare la cobrí». Tot el poble respondrà: «Amén». [21] «Maleït el qui jegui amb una bèstia». Tot el poble respondrà: «Amén». [22] «Maleït el qui jegui amb la seva germana, filla del seu pare o de la seva mare». Tot el poble respondrà: «Amén». [23] «Maleït el qui jegui amb la seva sogra». Tot el poble respondrà: «Amén». [24] «Maleït el qui mati d'amagat el seu proïsme». Tot el poble respondrà: «Amén». [25] «Maleït el qui es deixi corrompre amb regals per condemnar a mort un innocent». —368→ Tot el poble respondrà: «Amén». [26][217] «Maleït el qui no mantingui en vigor les paraules d'aquesta llei per posar-les en pràctica». Tot el poble respondrà: «Amén».

28 Benediccions.— [1] Si realment obeeixes Jahvè, el teu Déu, observant i posant en pràctica tots els seus manaments que avui et dono, Jahvè, el teu Déu, et farà superior a tots els pobles de la terra. [2] Pel fet d'haver obeït Jahvè, el teu Déu, et vindran totes aquestes benediccions: [3] Seràs beneït a la ciutat i beneït al camp. [4] Seran beneïts el fruit de les teves entranyes, les collites de la teva terra, i les cries dels teus animals, de les teves vaques i de les teves ovelles. [5] Seran beneïdes les teves cistelles i les teves pasteres. [6] Seràs beneït entrant i sortint. [7] Jahvè et posarà a les mans els enemics que s'alcin contra tu; seran vençuts davant teu; si havien vingut per un sol camí, fugiran davant teu per set camins. [8] Jahvè disposarà que trobis sempre la benedicció en els teus graners i en tot allò que emprenguis. Et beneirà en el país que Jahvè, el teu Déu, et dóna. [9] Jahvè et farà un poble consagrat a ell, tal com t'ha jurat, si observes els manaments de Jahvè, el teu Déu, i segueixes els seus camins. [10] Tots els pobles de la terra veuran que portes el nom de Jahvè i et respectaran. [11] Jahvè t'omplirà de prosperitat amb el fruit de les teves entranyes, amb les cries del teu bestiar i amb les collites de la teva terra, en aquesta terra que Jahvè havia promès als teus pares de donar-te. [12] Jahvè t'obrirà el cel, el seu tresor de la prosperitat, per donar la pluja a la terra en el temps oportú i per beneir tot el treball de les teves mans; prestaràs a molts pobles i mai no hauràs de manllevar. [13] Jahvè et col·locarà al cap i no a la cua; sempre estaràs a dalt i mai a baix, si obeeixes els manaments de Jahvè, el teu Déu, que avui et prescric d'observar i de posar en pràctica, [14] i, si no et desvies a dreta ni a esquerra de totes les paraules que avui us prescric, i no t'entens amb d'altres déus per donar-los culte.

Malediccions.— [15] Si no obeeixes Jahvè, el teu Déu, i no observes ni poses en pràctica —369→ tots els manaments i decrets que avui et dono, et vindran totes

aquestes malediccions: [16] Seràs maleït a la ciutat i al camp. [17] Seran maleïdes les teves
cistelles i les teves pasteres. [18] Seran maleïts el fruit de les teves entranyes, les collites de
la teva terra, les cries de les teves vaques i de les teves ovelles. [19] Seràs maleït entrant i
sortint. [20] Jahvè t'enviarà la maledicció, la mala sort i la imprecació sobre tot allò que
emprenguis, fins que tu mateix desapareguis anorreat ràpidament per culpa de la teva
mala conducta, pel fet d'haver-me abandonat. [21] Jahvè farà que la pesta no et deixi fins
que t'hagi consumit en el país on ara vas per prendre'n possessió. [22] Jahvè et castigarà
amb plagues d'extenuació, de febre, d'inflamació i de cremades, amb la secada del vent
del desert i amb el mildiu, que et perseguiran fins que desapareguis. [23] El cel que tens
sobre el cap serà de bronze i la terra que tens sota teu serà de ferro. [24] Per tota pluja,
Jahvè enviarà a les teves terres pols i sorra, que caurà del cel fins que siguis exterminat.
[25] Jahvè et farà caure, vençut, davant els enemics. Si havies sortit contra ells per un sol
camí, fugiràs davant d'ells per set camins. Tots els reialmes de la terra en quedaran
esgarrifats. [26] Tots els ocells i totes les bèsties s'atiparan del teu cadàver sense que ningú
els espanti. [27] Jahvè et castigarà amb úlceres d'Egipte, amb morenes, amb sarna i tinya, i
no et posaràs bo. [28] Jahvè et castigarà amb demència, ceguesa i desvari. [29] Aniràs a les
palpentes a ple migdia, com el cec que va a les fosques. No tindràs èxit en les teves
empreses, i et veuràs sempre oprimit i espoliat, sense que ningú et pugui salvar. [30] Et
prometràs amb una noia, però un altre la desflorarà. Construiràs una casa, però no la
podràs habitar. Plantaràs una vinya, però no la veremaràs. [31] Els teus vedells seran
degollats davant teu, però no en menjaràs. Et prendran l'ase al teu davant i no te'l
tornaran. Els enemics s'apoderaran dels teus ramats, i ningú no et salvarà. [32] Un poble
estranger s'apoderarà dels teus fills i de les teves filles, ho veuràs amb els teus ulls i et
consumiràs mirant-ho tot el dia, però la teva mà —370→ no hi podrà res. [33] Un poble
que no coneixes es menjarà els fruits de les teves terres i el producte del teu treball.
Seràs oprimit i desfet. [34] Et tornaràs boig davant l'espectacle que contemplaran els teus
ulls. [35] Jahvè et farà sortir als genolls i a les cames una úlcera maligna i incurable, que et
cobrirà des de la planta dels peus fins a dalt del cap. [36] Jahvè et conduirà, amb el rei que
t'havies escollit, a una nació que no coneixies, ni tu ni els teus pares, i allí donaràs culte
a d'altres déus, déus de fusta i de pedra. [37] Esdevindràs motiu d'estupor, tema de
proverbis i de burles entre tots els pobles on Jahvè et portarà. [38] Sembraràs molta llavor
en els camps i colliràs poc, perquè la llagosta ho devorarà. [39] Plantaràs vinyes i les
cultivaràs, però no en beuràs el vi ni en veremaràs res, perquè s'ho menjaran els cucs. [40]
Tindràs oliverars per tot el teu territori, però no et podràs ungir amb oli, perquè les
olives cauran. [41] Tindràs fills i filles, però se'ls enduran captius, no seran per a tu. [42] La
llagosta consumirà els teus arbres i tots els fruits de la teva terra. [43] Els forasters que es
troben enmig teu pujaran cada cop més amunt, s'imposaran sobre teu i tu baixaràs cada
vegada més avall. [44] Ells et fiaran i tu no els prestaràs. Ells arribaran a ser el cap i tu
passaràs a ser la cua. [45] Cauran sobre teu totes aquestes malediccions, et perseguiran i
t'aconseguiran fins que desapareguis, pel fet de no haver obeït Jahvè, el teu Déu, i no
haver guardat els manaments i els decrets que t'ha donat. [46] Tu i la teva descendència per
sempre, les portareu com un signe i un prodigi.

Altres desgràcies. Horrors del setge.— [47] Pel fet de no haver servit Jahvè, el teu
Déu, amb alegria i satisfacció de cor, quan fruits de tot en abundància, [48] hauràs de servir
els enemics que Jahvè enviarà contra tu, passant fam, set, nuesa i privació de tot. Et
posarà al coll un jou de ferro fins que t'haurà fet desaparèixer. [49] Jahvè farà que es llanci
contra tu des de l'extrem de la terra, com l'àguila que vola, una nació llunyana, una
nació de llengua desconeguda, [50] una nació d'aspecte ferotge, que no té —
371→ consideració pels ancians ni compassió pels joves. [51] Se't menjarà les cries del

bestiar i els fruits de la terra fins que desapareguis; no et deixarà blat, ni vi novell, ni oli,
ni les cries de les vaques, ni els petits de les ovelles, fins que t'haurà exterminat. 52
T'assetjarà totes les ciutats fins que caiguin aquestes muralles tan altes i fortes, que
donaven seguretat a tot el teu país. T'assetjarà totes les ciutats del país que Jahvè, el teu
Déu, t'haurà donat. 53 Durant el setge i la carestia a què et reduirà l'enemic, arribaràs a
menjar el fruit de les teves entranyes: la carn dels fills i de les filles que Jahvè, el teu
Déu, t'haurà donat. 54 L'home més tendre i més refinat d'enmig teu mirarà amb gelosia el
seu germà, la seva esposa i els fills que li quedin, 55 per no donar a ningú la carn dels fills
que es menjarà, quan no li quedi res durant el setge i la carestia a què l'hauran reduït els
seus enemics en totes les ciutats. 56 La dona més tendra i més refinada d'enmig teu, la
que per mollesa i refinament no ha provat mai de posar a terra la planta dels peus,
mirarà amb gelosia el seu espòs, els seus fills i les seves filles, 57 perquè voldrà menjar-
se en secret les secundines i la criatura acabada de néixer, durant el setge i la carestia a
què l'hauran reduïda els enemics en cada ciutat.

Desfeta d'Israel.— 58 Si no mires de posar en pràctica totes les paraules d'aquesta
llei escrites en aquest llibre, reverenciant aquest nom gloriós i terrible: Jahvè, el teu
Déu, 59 ell farà que siguin terribles els teus flagells i els de la teva descendència, flagells
grans i continus, malalties malignes i persistents. 60 Farà recaure sobre teu totes les
malalties d'Egipte, que veies amb esgarrifança, i no podràs desfer-te'n. 61 I, encara, Jahvè
farà caure sobre teu, fins que desapareguis, totes les malalties i els flagells que no estan
escrits en el llibre d'aquesta llei. 62 Després que havíeu estat nombrosos com les estrelles,
quedaran molts pocs homes, perquè no has obeït Jahvè, el teu Déu. 63 Així com Jahvè
trobava gust a fer-vos bé i a multiplicar-vos, també trobarà gust a destruir-vos i
anorrear-vos. Sereu arrencats —372→ de la terra on ara entres per posseir-la. 64 Jahvè
et dispersarà per tots els pobles d'un cap a l'altre de la terra, i allí donaràs culte a d'altres
déus, déus de fusta i de pedra que no coneixíeu ni tu ni els teus pares. 65 En aquestes
nacions, tampoc no trobaràs la tranquil·litat ni tindran repòs les plantes dels teus peus.
Al contrari, Jahvè et donarà esverament al cor, ulls apagats i una ànima insatisfeta. 66
Tindràs la vida en suspens, ple de terror nit i dia, i no et sentiràs segur de la teva vida. 67
Al matí diràs: «Qui pogués ser al vespre!», i al vespre diràs: «Qui pogués ser al matí!»;
tan horrible serà la por que s'haurà apoderat del teu cor i l'espectacle que contemplaran
els teus ulls. 68 Jahvè et farà tornar en barques a l'Egipte, faràs un camí del qual jo t'havia
dit que no tornaries a veure'l. Allà us vendreu als vostres enemics per esclaus i esclaves,
i no trobareu qui us compri». (**29**1)69 Aquestes són les paraules de l'aliança que Jahvè va
manar a Moisès de fer amb els israelites, a la terra de Moab, a més de l'aliança que
havia fet amb ells a l'Horeb.

29 Els favors de Jahvè.— (2)1 Moisès convocà tot Israel i els digué: «Vosaltres vau
veure tot el que Jahvè va fer davant vostre, al país d'Egipte, al Faraó, als seus oficials i a
tot el seu país, (3)2 les grans proves que van veure els teus ulls, aquells grans senyals i
prodigis. (4)3[218] Però, fins al dia d'avui, Jahvè no us ha donat encara un cor capaç de
comprendre, uns ulls capaços de veure-hi, unes orelles bones per a sentir-hi. (5)4 Us vaig
conduir quaranta anys pel desert i no s'envelliren els vostres vestits, ni les sandàlies que
duies als peus. (6)5 No menjaveu pa ni bevíeu vi ni res fermentat, perquè aprenguéssiu que
jo sóc Jahvè, el vostre Déu. (7)6 Finalment arribàreu en aquest lloc, i Sehon, rei
d'Hesebon, i Og, rei de Basan, sortiren al nostre encontre per fer-nos la guerra, però els
derrotàrem. (8)7 Ens apoderàrem del seu país i el donàrem en herència als rubenites, als
gadites i a mitja tribu de Manasés. (9)8 Tingueu presents les paraules d'aquesta aliança i
poseu-les en pràctica, i reeixireu en tot allò que emprengueu.

—373→

Invitació a la fidelitat.— (10)9 Us trobeu avui davant Jahvè, el vostre Déu: els caps de les vostres tribus, els vostres magistrats i tots els homes d'Israel, (11)10 les criatures i les dones, els forasters que tens en el teu campament, des dels llenyataires fins als qui porten l'aigua. (12)11 Us hi trobeu per entrar a l'aliança de Jahvè, el teu Déu, al compromís que Jahvè, el teu Déu, pren avui amb tu, (13)12 per constituir-te avui el seu poble, i que ell sigui el teu Déu, tal com t'ho prometé i ho jurà als teus pares, a Abraham, a Isaac i a Jacob. (14)13 no és amb vosaltres sols que jo faig aquesta aliança i aquest compromís, (15)14 sinó amb tots els qui avui es troben aquí amb vosaltres i amb tots els qui no s'hi troben.

Que ningú no sigui infidel.— (16)15 Vosaltres sabeu com vau estar al país d'Egipte, i com heu passat pel mig de les nacions que heu hagut de travessar. (17)16 Heu vist les seves abominacions i els ídols que tenen, de fusta i de pedra, de plata i d'or. (18)17 Que no hi hagi entre vosaltres cap home o dona, cap família o tribu que aparti avui el seu cor de Jahvè, el nostre Déu, per anar a donar culte als déus d'aquelles nacions. Que no hi hagi entre vosaltres cap soca que tregui brots metzinosos o amargants. (19)18 I, si algú, en sentir les paraules d'aquest compromís, es beneís ell mateix dient-se: «No em faltarà res, encara que segueixi el voler del meu cor, l'abundància d'aigua farà desaparèixer la secada», (20)19 Jahvè no el voldria perdonar, el rigor de Jahvè i el seu zel s'inflamarien contra aquest home, i totes les malediccions escrites en aquest llibre vindrien sobre ell. Jahvè esborraria el seu nom de sota el cel. (21)20 Jahvè el separaria de totes les tribus d'Israel per a la seva desventura, complint totes les malediccions de l'aliança escrites en el llibre d'aquesta llei.

Càstigs de Déu.— (22)21 La generació futura, els fills que vindran després vostre i els estrangers que vindran d'un país llunyà, veuran els flagells d'aquest país i les calamitats que Jahvè li haurà infligit. (23)22 Tota la terra serà cremada amb sofre i coberta de sal; no hi sembraran res, —374→ ni res hi germinarà; no hi creixerà cap herba, serà com Sodoma i Gomorra, Adamà i Seboïm, destruïdes pel rigor i la severitat de Jahvè. (24)23 Aleshores totes les nacions diran: «¿Per què Jahvè ha tractat així aquest país? Quin és el motiu que va encendre aquesta severitat tan gran?» (25)24 I els respondran: «Es perquè havien abandonat l'aliança que Jahvè, el Déu dels seus pares, va fer amb ells quan els va treure d'Egipte, (26)25 perquè anaren a reverenciar d'altres déus i es prosternaren davant d'ells, déus que no coneixien i que ell no els havia donat. (27)26 Per això, la severitat de Déu s'inflamà contra aquest país i va fer caure damunt d'ell totes les malediccions escrites en aquest llibre. (28)27 Jahvè els ha arrencats de la seva terra amb tot el rigor, amb tota la severitat i amb gran indignació, i els ha llançats en un altre país, fins al dia d'avui. (29)28 Les coses secretes són reservades a Jahvè, el nostre Déu, però les que ens revela són per a nosaltres i els nostres fills per sempre, perquè posem en pràctica totes les paraules d'aquesta llei.

30 Conversió i restauració.— 1 Quan us sobrevinguin totes aquestes coses, les benediccions o les malediccions que jo t'he proposat, i quan et trobis enmig de les nacions on t'haurà exiliat Jahvè, el teu Déu, i reflexionis dintre teu, 2 si et converteixes a Jahvè, el teu Déu, tu i els teus fills, si l'obeïu amb tota l'ànima, en tot allò que avui et mano, 3 Jahvè, el teu Déu, renovarà la teva vida, es compadirà de tu i us tornarà a reunir de tots els pobles on Jahvè, el teu Déu, t'haurà dispersat. 4 Encara que tinguessis la teva gent escampada fins a l'horitzó del cel, Jahvè, el teu Déu, 5 et tornarà a introduir al país que els teus pares hauran posseït, i tu el posseiràs també; t'hi farà feliç i t'hi multiplicarà

més que els teus pares. 6 Jahvè, el teu Déu, circumcidarà el teu cor i el dels teus
descendents, perquè estimis Jahvè, el teu Déu, de tot cor i amb tota l'ànima, i puguis
viure. 7 Jahvè, el teu Déu, farà caure totes aquestes malediccions sobre els teus enemics,
sobre els qui t'hauran odiat i perseguit. 8 Tu tornaràs a obeir Jahvè, —375→ el teu
Déu, i compliràs tots els seus manaments que avui et dono. 9 Jahvè, el teu Déu, et farà
prosperar en tot allò que emprenguis, en el fruit de les teves entranyes, en les cries del
teu bestiar, en les collites de la terra. Perquè Jahvè tornarà a trobar gust a fer-vos bé,
com trobava gust a fer bé als vostres pares, 10 a condició, però, que obeeixis Jahvè, el teu
Déu, observant els seus manaments i decrets escrits en el llibre d'aquesta llei, i que et
converteixis a Jahvè, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima.

Exhortació a la fidelitat.— 11 Perquè el manament que avui et dono no és massa
difícil per a tu, ni massa lluny de les teves possibilitats. 12 No és al cel perquè puguis dir:
«¿Qui pujarà al cel i ens l'anirà a buscar, perquè nosaltres puguem escoltar-lo i posar-lo
en pràctica?» 13 Tampoc no és a l'altra banda del mar perquè puguis dir «¿Qui farà la
travessia fins a l'altre costat i ens l'anirà a buscar, perquè nosaltres puguem escoltar-lo i
posar-lo en pràctica?» 14 És una paraula[219] que tens molt a prop teu, a la boca i al cor, per
a posar-la en pràctica. 15 Avui proposo a la teva consideració la vida i la felicitat, la mort
i la desgràcia. 16 Si obeeixes els manaments de Jahvè, el teu Déu, que avui et dono —
d'estimar Jahvè, el teu Déu, de seguir els seus camins i observar els seus manaments, els
seus decrets i les seves decisions—, viuràs i et multiplicaràs; Jahvè, el teu Déu, et
beneirà en el país on entraràs per prendre'n possessió. 17 Però, si el teu cor es desvia i no
obeeixes, si et deixes seguir a adorar altres déus i a donar-los culte, 18 us anuncio avui
que aneu a una ruïna segura i que no viureu gaire temps a la terra on, travessant el Jordà,
entraràs per prendre'n possessió. 19 Avui he pres per testimoni contra vosaltres el cel i la
terra, i us he proposat la vida i la mort, la benedicció i la maledicció. Escull, doncs, la
vida per a tu i per als teus descendents. 20 Estima Jahvè, el teu Déu, obeeix-lo, sigue-li
fidel; en això trobaràs la vida i duraràs molts anys, per poder habitar al país que Jahvè
va prometre de donar als teus pares Abraham, Isaac i Jacob».

—376→

Comiat i mort de Moisès (Dt. 31,1-34,12)

31 **Josuè, successor de Moisès.**— 1 Acabat, Moisès digué encara aquestes
paraules a tot Israel: 2 «Ja tinc cent vint anys, ja no puc anar i venir. A més, Jahvè m'ha
dit que no travessaria aquest Jordà. 3 Jahvè, el teu Déu, és el qui passarà davant teu. Ell
anorrearà aquestes nacions al teu davant perquè puguis posseir els seus béns. Josuè és el
qui passarà davant teu, tal com Jahvè ho ha promès. 4 Jahvè les tractarà com ha tractat
Sehon i Og, reis del amorreus, i el seu territori, que ell anorreà. 5 Jahvè les farà caure en
poder vostre, i les tractareu segons les normes que us he manat. 6 Sigueu valents i ferms,
no els temeu, no tingueu por, perquè és Jahvè, el teu Déu, el qui va amb tu. No et
deixarà acovardir ni t'abandonarà». 7 Moisès cridà Josuè i li va dir en presència de tot
Israel: «Sigues valent i ferm, que tu conduiràs aquest poble al país que Jahvè va
prometre de donar als seus pares, i tu els en donaràs possessió. 8 Jahvè t'anirà al davant,
serà amb tu, no et deixarà acovardir ni t'abandonarà. No temis, no tinguis por».

Proclamació de la llei cada set anys.— [9] Moisès posà per escrit aquesta llei i la
donà als sacerdots, fills de Leví, que porten l'arca de l'aliança de Jahvè, i a tots els
ancians d'Israel. [10] I Moisès els donà aquesta ordre: «Cada set anys, a la data fixada, l'any
de la condonació dels deutes, a la festa dels Tabernacles, [11] quan Israel es presentarà
davant Jahvè, el teu Déu, en el lloc que haurà escollit, llegeix aquesta llei davant tot
Israel. [12] Reuneix el poble, homes, dones i criatures, i els forasters que visquin a les teves
ciutats, perquè l'escoltin, aprenguin a reverenciar Jahvè, el vostre Déu, i mirin de
practicar les paraules d'aquesta llei. [13] Els seus fills, que encara no la coneixen,
l'escoltaran, i aprendran a reverenciar Jahvè, el vostre Déu, tot el temps que viureu a la
terra on aneu, travessant el Jordà, per posseir-la.

Jahvè investeix Josuè.— [14] Després Jahvè va dir a Moisès: «S'acosta el dia de —
377→ la teva mort. Crida Josuè i estigueu-vos a la tenda de l'oracle, jo li donaré les
meves ordres». Moisès i Josuè anaren a la tenda de l'oracle. [15] Jahvè s'aparegué a la
tenda en una columna de núvol, i la columna de núvol s'aturà a l'entrada de la tenda.

Càntic de Moisès.— [16] Jahvè va dir a Moisès: «Tu te'n vas a reposar amb els teus
pares, i aquest poble anirà a prostituir-se, seguint els déus estrangers del país on entrarà.
M'abandonarà i violarà l'aliança que jo havia fet amb ell. [17] Aquell dia, s'inflamarà contra
ell el meu rigor, els abandonaré, els amagaré la meva mirada, serà devorat i cauran
sobre ells moltes penes i desgràcies. Aleshores dirà: «¿No serà perquè el meu Déu ja no
es troba enmig meu que cauen sobre mi aquests mals?» [18] Aquell dia, jo els amagaré
completament la meva mirada, pel mal que hauran comès, pel fet d'haver-se girat cap
als déus estrangers. [19] «Ara, doncs, escriviu aquest càntic i ensenyeu-lo als fills d'Israel.
Poseu-lo als seus llavis, perquè aquest càntic em serveixi de testimoniatge contra els
israelites. [20] Perquè jo els conduiré a la terra que vaig prometre als seus pares, terra que
regalima llet i mel; però quan ells hauran menjat fins a saciar-se i s'hauran engreixat, es
giraran a d'altres déus i els donaran culte, em menysprearan i violaran la meva aliança. [21]
Aleshores, quan caiguin sobre ell les penes i les desgràcies, aquest càntic —que no serà
oblidat pels seus descendents— servirà de testimoniatge contra ell. Jo conec, en efecte,
les inclinacions que ja té avui, abans d'introduir-lo a la terra que vaig prometre als seus
pares». [22] Aquell dia, Moisès escriví aquest càntic i l'ensenyà als fills d'Israel, [23] i donà
aquesta ordre a Josuè, fill de Nun: «Sigues valent i ferm; tu conduiràs els israelites al
país que els he promès, i jo seré amb tu».

El llibre de la llei.— [24] Quan Moisès acabà d'escriure en un llibre les paraules
d'aquesta llei fins a la fi, [25] ordenà als levites que portaven l'arca de l'aliança de Jahvè: [26]
«Preneu aquest llibre de la llei i poseu-lo al costat de l'arca de l'aliança de Jahvè, el
vostre Déu, i que —378→ estigui allà com a testimoniatge contra tu. [27] Conec prou
que ets insubordinat i rebel al jou. Si ara, quan vivia amb vosaltres, us rebel·làveu contra
Jahvè, molt més ho fareu després de la meva mort. [28] Reuniu aquí tots els ancians de les
vostres tribus i els magistrats, que els vull fer sentir aquestes paraules i vull prendre
contra ells per testimonis el cel i la terra. [29] Sé prou bé que després de la meva mort us
pervertireu i us apartareu del camí que després de la meva mort us he manat. Per això,
temps a venir, cauran sobre vosaltres grans mals, per raó d'haver fet allò que ofèn els
ulls de Jahvè, pel fet d'haver-lo irritat amb l'obra de les vostres mans». [30] Moisès féu
sentir a tota l'assemblea d'Israel totes les paraules d'aquest càntic fins a l'acabament:

Introducció al càntic de Moisès

32 [1] Calleu, o cels, que parlaré;
que la terra escolti les paraules de la meva boca.
[2] Caigui com la pluja el meu ensenyament,
degoti com rosada la meva paraula;
com la pluja damunt el prat,
com el ruixat damunt l'herba.
[3] Doneu glòria al nostre Déu,
que proclamo el nom de Jahvè.
[4][220] És el penyal, la seva obra és perfecta,
tots els seus camins són justos.
És un Déu fidel, sense cap culpa,
és just i recte.
[5] Van pecar contra ell els seus fills degenerats,
gent innoble i perversa.
[6] ¿Així us comporteu amb Jahvè,
poble insensat i sense seny?
¿No és ell el teu Pare, el qui t'ha creat,
el qui t'ha fet i t'ha format?

Jahvè escull el seu poble

[7] Recorda els temps antics,
repassa els anys, generació per generació.
[8] Quan l'Altíssim donava a cada nació un país,
i separava els fills d'Adam,
establí les fronteres dels pobles,
—379→
segons el nombre dels àngels de Déu.
[9] Però la porció que el Senyor es reservà fou el seu poble;
es reservà Jacob, com la pròpia heretat.
[10] El troba al país del desert, a la solitud d'udols salvatges.
Se'n preocupa i l'instrueix, el guarda com la nineta de l'ull.
[11] Com l'àguila desvetlla la seva niuada
i plana sobre els seus petits,
ell estén les ales i el pren,
i el porta sobre les plomes.
[12] Jahvè tot sol el guia,
amb ell no hi ha cap déu estranger.
[13] El porta als llocs més alts del país,
el nodreix amb les collites del camp.
Li fa xuclar la mel de la roca
i l'oli de la pedra dura,
[14] nata de vaques i llet d'ovella,
amb greix d'anyells i de moltons,

vedells de Basan i cabrits, amb la flor de farina de blat
i amb la sang fermentada del raïm.

Infidelitat d'Israel

15 Jacob ha menjat fins a saciar-se,
Jesurun[221] s'ha engreixat i reguitna.
Gras, fornit i corpulent, ha rebutjat el Déu que l'havia creat
i ha deshonrat el Penyal que el salva.
16 L'han engelosit adorant déus estrangers,
el disgusten amb les seves abominacions.
17 Sacrifiquen als dimonis, que no són Déu,
déus que ells no coneixen,
nou vinguts, arribats de poc,
a qui els seus pares no havien donat culte.
18 Oblides el Penyal que t'ha engendrat,
no fas cas del Déu que l'ha posat al món.
19 Jahvè ho ha vist, i els ha rebutjats;
menyspreant els seus fills i les seves filles,
20 ha dit: «Els amagaré la meva mirada,
i veuran quina serà la seva fi,
perquè són una gent pervertida,
uns fills que no són de fiar.
—380→
21 [222] M'han engelosit adorant els qui no són déus,
m'han disgustat amb els ídols que són no-res;
però jo els engelosiré amb un poble que no és poble,
els disgustaré amb una nació estúpida.

Severitat de Jahvè

22 S'ha encès el foc del meu rigor,
que crema fins al fons del país dels morts,
devorant la terra i els seus fruits,
i abrasant els fonaments de les muntanyes.
23 Aplegaré damunt d'ells calamitats,
esgotaré contra ells les meves fletxes.
24 Devorats per la fam, consumits per la pesta
i la febre perniciosa,
enviaré contra ells les dents de les feres
amb el verí de les serps.
25 A fora, l'espasa s'emportarà els fills;

a dintre, es moriran de terror,
els joves i les donzelles,
les criatures i els vells de cabells blancs.

Venjança contra els pagans

26 Jo pensava de reduir-los a pols,
d'esborrar la seva memòria d'entre els homes.
27 Però temo l'insult dels enemics,
el malentès dels opressors,
que dirien: «La nostra mà és la que venç,
és obra nostra i no pas de Jahvè».
28 Perquè són una nació desassenyada,
mancada d'intel·ligència.
29 Si tinguessin la saviesa, ho comprendrien,
endevinarien el propi destí.
30 ¿Com un de sol pot perseguir-ne mil,
i dos fer-ne fugir deu mil,
si no és perquè el Penyal els ha venuts
i Jahvè els ha abandonats?
31 Perquè el penyal d'ells no és com el nostre,
els nostres enemics en són jutges;
32 ja que la seva vinya és de Sodoma
i dels bancals de Gomorra;
els seus raïms són metzinosos,
raïms amargants;
33 el seu vi és verí de serps, verí mortal d'escurçons.

—381→

Jahvè judica i salva

34 Tot això, ho tinc reservat a prop meu
i guardat en el meu tresor.
35[223] Serà meva la revenja i la paga
a l'hora que el seu peu ensopegarà,
perquè és a prop el dia de la seva ruïna,
es precipita contra ells el seu destí».
36 Jahvè defensarà el seu poble
i es compadirà dels seus servidors.
Quan veurà que el seu vigor s'afebleix,
que no hi queden ni esclaus ni lliures,
37 dirà aleshores: «¿On són els vostres déus,
el penyal en qui confiàveu?

38 ¿No menjàveu el greix dels seus sacrificis?
¿No bevíeu el vi de les seves libacions?
Que vinguin a ajudar-vos,
que vinguin a protegir-vos!
39 Mireu, doncs, que jo sóc, i només jo,
que no hi ha cap altre déu fora de mi.
Sóc jo qui fa morir i qui fa viure;
després d'haver ferit, jo mateix guareixo,
i ningú no s'allibera del meu poder.
40 Alço, doncs, vers al cel la meva mà,
i juro: Com jo visc eternament,
41 quan hauré esmolat la meva espasa com un llamp
i armat la meva mà per fer justícia,
tornaré als meus adversaris el que mereixen,
donaré la paga als qui m'odien.
42 Embriagaré de sang les meves sagetes,
la meva espasa devorarà les carns,
la sang dels ferits i dels captius,
el cap dels cabdills de l'enemic».
43[224] Aclameu, nacions, la sort del seu poble,
perquè ell fa justícia de la sang dels seus servents,
dóna la paga als seus adversaris
i perdona el seu país i el seu poble.

Ensenyaments del càntic.— 44 Moisès vingué amb Josuè, fill de Nun, i féu sentir al poble totes les paraules —382→ d'aquest càntic. 45 Quan Moisès acabà de dirigir al poble totes aquestes paraules, 46 els digué: «Tingueu ben presents totes les paraules que avui prenc per testimoniatge contra vosaltres. Ensenyeu-les als vostres fills, perquè mirin de practicar totes les normes d'aquesta llei; 47 no es tracta de paraules buides per a vosaltres, sinó que són la vostra vida. Gràcies a elles, viureu molts anys al país que ara, després de travessar el Jordà, anireu a posseir».

Anunci de la mort de Moisès.— 48 Aquell mateix dia, Jahvè va dir a Moisès: 49 «Puja a les muntanyes d'Abarim, al Nebó, que es troba al país de Moab, davant de Jericó, i contempla el país de Canaan que dono en possessió als israelites. 50 Després moriràs en aquesta muntanya on puges, i et reuniràs amb els teus avantpassats, igual com el teu germà Aharon va morir a la muntanya d'Hor per reunir-se amb els seus avantpassats, 51 ja que no em vau ser fidels enmig dels fills d'Israel, a les aigües de Meribà, a Cadés, al desert de Sin, i no reconeguéreu la meva santedat enmig dels israelites. 52 Només podràs contemplar de lluny el país que dono als israelites, però no hi podràs entrar».

Benediccions de Jahvè a les dotze tribus

33 1 Benediccions que Moisès, home de Déu, pronuncià per als fills d'Israel abans de la seva mort:

Salm introductori

[2] Arriba Jahvè del Sinaí,
apunta davant d'ells a l'horitzó de Seïr,
resplendeix des de la muntanya de Faran,
s'acosta cap a ells des de la reunió de Cadés,
del sud cap als vessants de Fasgà.
[3] Vós envolteu les tribus d'afecció,
teniu a la mà tots els sants,
es prostren als vostres peus
per rebre les vostres paraules.
[4] Moisès ens ha donat un oracle,
herència del casal de Jacob:
[5] «Ja hi ha un rei a Jesurun,
ara que s'apleguen els cabdills del poble,
que es reuneixen les tribus d'Israel.

—383→

Benedicció de Moisès

[4] Que visqui Rubèn i mai no s'extingeixi,
però seran pocs els seus guerrers».

[7] Per a Judà, pronuncià aquesta Benedicció:

«Escolteu, Jahvè, la veu de Judà
i conduïu-lo cap al seu poble;
les seves mans defensen el seu dret,
ajudeu-lo contra els enemics».

[8] Per a Leví, digué:

«Donen a Leví el vostre tummim,
doneu el vostre urim a l'home que heu elegit,
a l'home que provàreu a Massà
i amb qui altercàreu a les aigües de Meribà.

9 Diu dels seus pares:

«No els he vistos mai»,
no reconeix els seus germans,
i ignora els seus propis fills,
perquè està atent als vostres oracles
i guarda la vostra aliança.
10 Ensenyaran a Jacob les vostres decisions,
ensenyaran la vostra llei a Israel.
Cremaran davant vostre les ofrenes,
cremaran l'holocaust al vostre altar.
11 Beneïu, Jahvè, la seva guàrdia
i accepteu el servei de les seves mans.
Feu que als seus contraris, als qui l'odien,
els flaquegin les forces i no se n'aixequin».

12 Per a Benjamí, digué:

«Estimat de Jahvè, el fa reposar segur;
contínuament el protegeix
i habita enmig de les seves collades».

13 Per a Josep, digué:

«El seu país és beneït de Jahvè
amb la millor rosada del cel,
amb les aigües esteses sota la terra;
14 amb els fruits més exquisits que madura el sol
i amb els millors productes de cada mes;
15 amb el millor fruit de les muntanyes antigues
i amb el més exquisit de les collades eternes;
16 amb el més preuat de la —384→ terra i de tot el que hi viu,
amb el favor del qui habita a la bardissa.
Que davallin sobre el cap de Josep,
sobre el front del príncep dels seus germans.
17 Glòria al primogènit del brau.
Té banyes de búfal,
per envestir els pobles
d'un cap a l'altre de la terra;
així són els milers d'Efraïm,

les miríades de Manasés».

18 Per a Zabuló, digué:

«Alegra't, Zabuló, en les teves expedicions,
i tu, Issacar, quan et quedis a les teves tendes.
19 A la meva muntanya on els inviten,
els pobles immolaran víctimes pel bon èxit,
perquè xuclaran l'abundància dels mars
i els tresors amagats a l'arena».

20 Per a Gad, digué:

«Beneït el qui dóna a Gad un territori extens.
S'ajeu con una lleona per devorar el braç i el cap.
21 Té per seves les primícies,
ja que tenia reservada la part del cabdill.
Quan es reuniren els caps del poble,
ell acomplí les directrius de Jahvè
i les seves decisions sobre Israel».

22 Per a Dan, digué:

«Dan és un lleó jove que salta des de Basan».

23 Per a Neftalí, digué:

«Neftalí està sadollat de favors,
curull de la benedicció de Jahvè.
El seu domini és el llac
i el riu que hi desemboca».

24 Per a Aser, digué:

«Que Aser sigui més beneït que els altres fills,
privilegiat entre els seus germans,
i que es banyi amb oli els peus.
25 Que els teus forrellats siguin de ferro i de bronze
i duri el teu poder tota la teva vida».

Segona part del salm

26 No hi ha ningú com el Déu de Jesurun;
cavalca el cel per ajudar-te,
—385→
cavalca els núvols, ple de majestat.
27 És un refugi el Déu de l'antigor;
aquí baix, el seu braç etern
persegueix l'enemic davant teu,
i t'ordena que exterminis.
28 Israel reposa segur,
la font de Jacob està separada,
en un país de blat i de vi novell,
on la rosada degota del cel.
29 Feliç de tu, Israel.
¿Qui és com tu, poble salvat per Jahvè,
l'escut que et defensa?
Ell dirigeix la teva espasa altiva.
Els enemics busquen el teu favor,
i tu trepitjaràs els seus cims».

34 Moisès contempla la Terra Promesa.— 1 Aleshores Moisès pujà de l'Arabà de Moab, al Nebó, al cim de Fasgà, davant de Jericó, i Jahvè li va fer veure tot el país: Galaad fins a Dan, 2 tot Neftalí, el país d'Efraïm i Manasés, tot el país de Judà fins al mar occidental, 3 el Nègueb, la plana de la vall de Jericó, ciutat de les palmeres, fins a Segor. 4 I Jahvè li va dir: «Aquest és el país que vaig prometre amb jurament a Abraham, a Isaac i a Jacob, quan els vaig dir: «El donaré a la teva descendència. Te l'he fet contemplar amb els teus ulls, però no hi passaràs».

Mort i dol de Moisès.— 5 Moisès, servent de Jahvè, morí a la terra de Moab per ordre de Jahvè. 6 El sepultaren a la vall, al país de Moab, davant de Bet-Fegor; però fins al dia d'avui ningú no coneix la seva sepultura. 7 Moisès tenia cent vint anys quan morí. No se li havien entelat els ulls, ni s'havia afeblit el seu vigor. 8 Els israelites ploraren Moisès a l'Arabà de Moab durant trenta dies, fins que s'acabà el temps de dol per

Moisès. [9] Josuè, fill de Nun, estava ple de l'esperit de saviesa, ja que Moisès li havia imposat les mans. Els fills d'Israel l'obeïren segons l'ordre que Jahvè havia donat a Moisès.

Panegíric de Moisès.— [10] No hi hagué mai més a Israel cap altre profeta comparable a Moisès, en el coneixement —386→ que tenia de Jahvè cara a cara, [11] ni en els senyals i els prodigis que Jahvè li havia encomanat de fer al país d'Egipte, contra el Faraó, els seus oficials i tot el seu país, [12] ni en la mà poderosa i les gestes terribles que obrà Moisès en presència d'Israel.

Llibres històrics (Js. 1,1-2M. 15-39)[225]

Josuè (Js. 1,1-24,33)[226]

Conquesta i ocupació de Canaan (Js. 1,1-12,24)

Josuè, successor de Moisès (Js. 1,1-2,24)

1 Exhortació de Jahvè. [1] Després de la mort de Moisès, servent de Jahvè, Jahvè va dir a Josuè, fill de Nun, assistent de Moisès: [2] «Moisès, el meu servent, s'ha mort. Ja és hora que tu, amb tot aquest poble, travesseu aquest riu, el Jordà, cap al país que jo dono als israelites. [3] Tot lloc per on passareu, us el dono, tal com vaig dir a Moisès. [4] Des del desert i el Líban fins al riu gran, l'Eufrat, i fins al mar gran, a ponent, s'estendrà el vostre territori. [5] Mentre visquis, ningú no et podrà resistir; igual com vaig ser amb Moisès, seré amb tu. No et deixaré acovardir ni t'abandonaré. [6] Sigues valent i ferm, que tu donaràs a aquest poble possessió del país que vaig prometre als seus pares. [7] Sigues només valent i molt ferm, per poder complir allò que et va manar Moisès, el meu servent, sense decantar-te'n ni a dreta ni a esquerra; així reeixiràs en tot el que emprenguis. [8] Que aquest llibre de la Llei no s'aparti dels teus llavis. Medita-la nit i dia, per poder complir tot el que hi ha escrit; així reeixiràs en tot allò que emprenguis, tot t'anirà bé. [9] T'ho mano jo: Sigues valent i ferm, no tinguis por de cap mena: Jahvè, —387→ el teu Déu, és amb tu arreu on vagis».

Preparació per a passar el Jordà.— [10] Llavors Josuè va manar a tots els magistrats del poble: [11] «Recorreu el campament i doneu-los aquesta ordre: Prepareu les provisions, perquè d'aquí a tres dies passareu aquest Jordà per prendre possessió de la

terra que Jahvè, el vostre Déu, us dóna». [12] Josuè va dir als rubenites, als gadites i a la
mitja tribu de Manasés: [13] «Recordeu-vos d'allò que Moisès, el servent de Jahvè, us va
ordenar. Jahvè, el vostre Déu, us ha instal·lat en aquest país i us l'ha donat. [14] Les dones,
les criatures i els ramats es quedaran al país que Moisès us va donar a la banda oriental
del Jordà, i tots vosaltres, els guerrers, passareu armats abans que els vostres germans, i
els ajudareu [15] fins que Jahvè els hagi instal·lats com ho ha fet amb vosaltres, fins que
ells també hagin pres possessió del país que Jahvè, el vostre Déu, els dóna. Després
tornareu al vostre territori, que Moisès, el servent de Jahvè, us va donar a la banda
oriental del Jordà». [16] Ells li van contestar: «Farem tot el que ens manes i anirem a tot
arreu on ens enviïs. [17] Igual com vam obeir Moisès, t'obeirem a tu. Que Jahvè sigui amb
tu com va ser amb Moisès. [18] Tothom qui et planti cara i no vulgui obeir les teves ordres
en tot allò que ens manis, serà condemnat a mort. Sigues valent i ferm».

2 Josuè envia dos espies a Jericó.— [1] Des de Setim, Josuè, fill de Nun, va enviar
dos espies d'amagat, amb aquesta ordre: «Aneu a explorar el país i Jericó». Hi anaren,
van entrar a casa d'una prostituta que es deia Rahab, i van posar allí. [2] El rei de Jericó va
rebre aquesta denúncia: «Dos israelites han vingut aquí, durant la nit, per explorar tot el
país». [3] De seguida, el rei de Jericó va fer dir a Rahab: «Dóna'ns aquests homes que han
entrat a casa teva; han vingut per explorar tot el país». [4] La dona, però, que ja els havia
amagat, va respondre: «És veritat, aquests homes han vingut a casa, però no sabia d'on
eren. [5] En fer-se fosc, quan estaven a punt de tancar les portes, han sortit —388→ i no
sé pas on han anat. Perseguiu-los de pressa, que encara els agafareu». [6] Ella els havia fet
pujar dalt del terrat i els havia coberts amb tija de lli, que tenia estesa al terrat. [7] Llavors
els van perseguir camí del Jordà, cap als guals. Un cop fora van tancar les portes de la
ciutat.

Pacte de Rahab amb els espies.— [8] Encara no dormien els dos homes, que se'ls
presenta ella dalt del terrat [9] i els diu: «Sé que Jahvè us ha donat el país; el terror s'ha
apoderat de nosaltres, i tots els habitants d'aquest país us temen. [10] Sabem com Jahvè va
eixugar les aigües del mar Roig quan sortíeu d'Egipte; sabem també allò que heu fet als
dos reis amorreus de l'altra banda del Jordà, Sehon i Og, que vosaltres heu exterminat. [11]
En sentir-ho contar, se'ns ha fos el cor, i tothom s'ha quedat sense alè, de por que us
tenim; perquè Jahvè, el vostre Déu, és Déu de debò dalt del cel i aquí a la terra. [12] Per
això, us prego que em jureu per Jahvè que, ja que us he fet aquest favor, també vosaltres
em fareu el favor de tractar amb consideració la meva família; doneu-me un senyal cert
[13] que deixareu en vida el meu pare, la meva mare i els meus germans amb tots els seus, i
que ens salvareu de la mort». [14] Els homes li respongueren: «Que morim nosaltres, si no
fem respectar les vostres vides. No digueu res a ningú de tot això, i quan arribi el
moment que Jahvè ens doni el país, et tractarem bé i amb lleialtat». [15] Llavors ella els va
fer baixar amb una corda per la finestra, perquè tenia la casa a la paret de la muralla, i
vivia ella mateixa a la muralla. [16] I els digué: «Aneu-vos-en cap a la muntanya, si no
voleu que us trobin els qui us persegueixen, i amagueu-vos tres dies allà, fins que ells
tornin. Després podreu anar-vos-en segurs». [17] Els homes li diuen: «Nosaltres quedarem
lliures d'aquest jurament que ens has fet prestar, si no compleixes aquestes condicions: [18]
Així que entrarem al país, lliga aquest cordó de fil escarlata a la finestra per on ens has
baixat, i reuneix a casa teva el pare, la mare i els germans, amb tota la teva família. [19] En
el cas que —389→ algun d'ells sortís fora de les portes de casa teva, ell en serà
responsable; nosaltres no hi tindrem cap culpa. En canvi, si rep algú dels qui siguin amb
tu a la casa, la culpa serà nostra. [20] A més, en el cas que no guardessis el secret,
quedaríem lliures del jurament que ens has fet fer». [21] Ella va respondre: «D'acord amb

aquestes condicions». Després els va acomiadar; i, un cop se n'hagueren anat, va lligar el cordó de fil escarlata a la finestra.

Els espies tornen a Josuè.— 22 Ells van marxar cap a la muntanya i s'hi van estar tres dies, fins que tornessin els perseguidors. Aquests els van buscar pertot arreu i no els van trobar. 23 Llavors els dos homes van baixar de pressa, van travessar el riu i arribaren a Josuè, fill de Nun, per explicar-li totes les seves aventures. 24 I van dir a Josuè: «Jahvè ens dóna tot el país; tots els seus habitants ens temen».

Els israelites passen el Jordà (Js. 3,1-5,15)

3 Preparatius. Instruccions al poble.— 1 De bon matí, Josuè va alçar el campament. Ell i tots els israelites partiren de Setim i van arribar fins al Jordà. Allà van fer nit, abans de travessar-lo. 2 Al cap de tres dies, els magistrats van recórrer el campament 3 i van donar aquesta ordre al poble: «Així que veureu l'arca de l'aliança de Jahvè, el vostre Déu, portada pels sacerdots levites, sortiu també vosaltres i avanceu darrera l'arca 4 —però que hi hagi entre vosaltres i l'arca la distància d'unes mil colzades; no us hi acosteu pas!—; així coneixereu el camí que heu de seguir, perquè no hi heu passat mai». 5 Josuè va dir al poble: «Santifiqueu-vos, perquè demà Jahvè farà meravelles enmig de vosaltres». 6 I als sacerdots, els va dir: «Porteu l'arca de l'aliança i passeu davant el poble». Ells van agafar l'arca de l'aliança i avançaven davant el poble.

7 Jahvè va dir a Josuè: «Avui mateix començo a donar-te una gran reputació als ulls de tot Israel; així sabran que tal com vaig ser amb Moisès, seré amb tu. 8 Dóna aquesta ordre als qui porten —390→ l'arca de l'aliança: «Quan arribeu arran de l'aigua del Jordà, atureu-vos». 9 Josuè va dir al poble d'Israel: «Veniu, escolteu les paraules de Jahvè, el vostre Déu». 10 I afegí: «En això coneixereu que el Déu vivent és enmig de vosaltres i és capaç d'expulsar davant vostre els cananeus, els hitites, els heveus, els ferezeus, els guergueseus, els amorreus i els jebuseus. 11 L'arca de Jahvè, el Senyor de tota la terra, travessarà el Jordà davant vostre. 12 Escolliu-vos ara dotze homes de les tribus d'Israel, un de cada tribu. 13 Així que els peus dels sacerdots que porten l'arca de Jahvè, el Senyor de tota la terra, trepitgin les aigües del Jordà, les aigües que baixen de dalt se separaran i s'aturaran en un sol bloc».

Pas del Jordà.— 14 Quan el poble sortí del campament per travessar el Jordà, els sacerdots que portaven l'arca de l'aliança anaven al davant. 15 En arribar al Jordà els qui portaven l'arca —el Jordà sobreïx per tota la riba durant el temps de la sega—, quan els sacerdots que la portaven van posar els peus a l'aigua, 16 les aigües es van aturar. Les que baixaven de dalt s'aixecaren en bloc, molt lluny, cap a Adom, la ciutat que hi ha vora Sartan; mentre que les que baixaven cap al mar de l'Arabà, el mar de la Sal, van acabar d'eixugar-se. El poble va travessar el riu enfront de Jericó. 17 Els sacerdots que portaven l'arca de l'aliança es van mantenir allà a peu eixut, fins que tota la gent hagué acabat de passar el Jordà.

4 Monument commemoratiu.— 1 Quan tota la gent hagué acabat de passar el Jordà, Jahvè va dir a Josuè: 2 «Escolliu d'entre el poble dotze homes, un de cada tribu, 3 i digueu-los: «Traieu del mig del Jordà dotze pedres, i emporteu-vos-les per col·locar-les

al lloc on passareu la nit». [4] Josuè va cridar els dotze homes que havia escollit d'entre els israelites, un home de cada tribu, [5] i els digué: «Aneu davant l'arca de Jahvè, el vostre Déu, al mig del Jordà, i que cadascun es carregui una pedra a l'espatlla, segons el nombre de les tribus d'Israel, [6] per fer-ne un monument. Quan, el dia de —391→ demà, els vostres fills us preguntaran: «Què signifiquen aquestes pedres?», [7] els respondreu: «És que les aigües del Jordà es van separar davant l'arca de l'aliança de Jahvè quan va passar el Jordà. Aquestes pedres en són un memorial etern per als israelites». [8] Així ho feren els israelites, tal com els manà Josuè: van agafar dotze pedres del mig del Jordà, tal com Jahvè havia dit a Josuè, segons el nombre de les tribus d'Israel, i van passar amb les pedres fins al lloc on havien de fer nit; allà les van col·locar. [9] Josuè va erigir dotze pedres al mig del Jordà, sota el lloc on reposaven els peus dels sacerdots que duien l'arca de l'aliança, i s'hi han quedat fins al dia d'avui.

Fi del pas del Jordà.— [10] Els sacerdots que portaven l'arca es van quedar al mig del Jordà fins que s'hagué complert el manament que Jahvè havia donat a Josuè per al poble. El poble s'afanyava a passar. [11] Un cop va acabar de travessar... L'arca de Jahvè amb els sacerdots havia passat davant del poble, [12] i els rubenites, els gadites i la mitja tribu de Manasés anaven armats davant el poble d'Israel, tal com els havia dit Moisès. [13] Foren uns quaranta mil els guerrers que van desfilar davant Jahvè cap a l'Arabà de Jericó, preparats per atacar. [14] Aquell dia, Jahvè va donar a Josuè una gran reputació als ulls de tot Israel, i el van respectar com respectaven sempre Moisès mentre vivia. [15] Jahvè va dir a Josuè: [16] «Ordena als sacerdots que porten l'arca del Pacte que pugin del Jordà». [17] Josuè va manar als sacerdots que pugessin del Jordà. [18] Així que els sacerdots van trepitjar la terra seca, les aigües del Jordà van tornar al seu lloc i corrien per totes les seves ribes, com solien.

Campament a Galgala.— [19] El poble va pujar del Jordà, el dia deu del primer mes, i van fixar el campament a Galgala, a la banda oriental de Jericó. [20] Aquelles dotze pedres que havien tret del Jordà, Josuè les va erigir a Galgala, [21] i va dir als israelites: «Quan el dia de demà els vostres descendents preguntin als seus pares: «¿Què signifiquen aquestes —392→ pedres?», [22] faran saber als vostres fills que Israel va passar el Jordà a peu eixut, [23] perquè Jahvè, el vostre Déu, va eixugar les aigües del Jordà fins que hagueren passat; igual con Jahvè, el vostre Déu, va fer al mar Roig, quan el va eixugar fins que hagueren passat. [24] Així sabran tots els pobles de la terra que la mà de Jahvè és forta, i sempre respectaran Jahvè, el vostre Déu».

5 Por entre els reis de la rodalia.— [1] Quant tots els reis amorreus del costat occidental del Jordà i tots els reis cananeus del Litoral s'anaven assabentant que Jahvè havia assecat les aigües del Jordà fins que els israelites hagueren passat, es descoratjaven i s'acovardien davant el poble d'Israel.

Circumcisió a Galgala.— [2] Per aquell temps, Jahvè va dir a Josuè: «Fes-te ganivets de sílex i circuncida els homes d'Israel, per segona vegada». [3] Josuè, doncs, va fer ganivets de sílex, i va circuncidar els israelites al puig dels Prepucis. [4] La raó per què Josuè els va circuncidar, és aquesta: tots els homes sortits d'Egipte —s'entén tots els que eren aptes per a la guerra— van morir al desert, pel camí, venint d'Egipte. [5] De fet, tot el poble, en sortir, estava circumcidat; en canvi, els nascuts al desert, pel camí, venint d'Egipte, no ho estaven. [6] Foren quaranta anys que els israelites vagaren pel desert, fins que tota la gent desaparegué, o sigui, tots els homes de guerra sortits d'Egipte que no havien obeït les ordres de Jahvè. Jahvè els va jurar que no veurien la terra que ell havia

promès de donar als seus pares, una terra que regalima llet i mel; 7 va fer, doncs, que els
substituïssin els seus fills, i aquests van ser circumcidats per Josuè; anant de camí, no
els havien circumcidats. 8 Un cop van acabar de circumcidar tota la gent, es van quedar
al campament fins que es curessin les ferides. 9 Jahvè digué a Josuè: «Avui he tret
l'oprobi[227] d'Egipte que portàveu damunt vostre». I aquell lloc, van anomenar-lo
Galgala[228] fins al dia d'avui.

Festa de Pasqua.— 10 Els israelites van descansar, doncs, a Galgala, i van celebrar-
hi —393→ la festa de Pasqua, el dia catorze del mes, al vespre, a l'Arabà de Jericó. 11
Des de l'endemà, aquell mateix dia, van menjar dels productes de la terra: pans sense
fermentar i gra torrat. 12 D'ençà d'aquell dia que van menjar dels productes de la terra, va
cessar el mannà. Com que no van tenir més mannà, es van alimentar dels fruits de la
terra de Canaan, durant aquell any.

Aparició.— 13 Un dia, Josuè, mentre s'estava prop de Jericó, va alçar els ulls i veié
un home dret davant d'ell, amb l'espasa desembeinada a la mà. Josuè se li acostà per dir-
li: «Ets dels nostres o bé dels enemics?» 14 Ell va respondre: «No, jo sóc el cap de
l'exèrcit de Jahvè. Acabo d'arribar». Josuè es va prosternar de cara a terra adorant-lo, i li
va dir: «Què mana el meu senyor al seu servent?» 15 El cap de l'exèrcit de Jahvè va dir a
Josuè: «Descalça't, perquè el lloc on ets és sant». Josuè va fer-ho així.

Conquesta de Jericó (Js. 6,1-7,26)

6 Presa de la ciutat.— 1 Jericó estava tancada i barrada davant els israelites. No es
podia sortir ni entrar. 2 Jahvè va dir a Josuè: «Poso a les teves mans Jericó i el seu rei. 3
Tots els guerrers rodegeu la ciutat i doneu una volta. Fes el mateix durant sis dies. 4 Set
sacerdots portaran davant l'arca set corns, i el dia setè doneu set voltes a la ciutat, bo i
tocant els corns els sacerdots. 5 Així que sentiu un toc llarg de corn, que tot el poble
aixequi ben fort el crit de guerra. Les muralles de la ciutat cauran, i el poble pujarà a
l'assalt, cadascú recte davant seu». 6 Josuè, fill de Nun, va fer cridar els sacerdots i els va
dir: «Porteu l'arca de l'aliança. Que set sacerdots portin els corns davant l'arca de
Jahvè». 7 Al poble, els va dir: «Aneu a rodejar la ciutat, i que l'avantguarda passi davant
l'arca de Jahvè». 8 Tal com Josuè havia dit al poble, els set sacerdots que portaven els
corns davant Jahvè avançaven tot tocant, amb l'arca de l'aliança de Jahvè darrera d'ells. 9
L'avantguarda anava davant els sacerdots —394→ que tocaven els corns i la
reraguarda seguia darrera l'arca. Mentre caminaven, anaven tocant els corns. 10 Josuè
havia ordenat al poble: «No feu el crit de guerra i que no se senti cap soroll: que ningú
no digui ni una paraula fins que jo us digui: Crideu! Llavors crideu fort». 11 Va fer,
doncs, que l'arca de Jahvè fes una volta a la ciutat, se'n van tornar al campament i van
passar-hi la nit.

12 A la matinada, Josuè es va alçar, i els sacerdots van carregar-se l'arca de Jahvè. 13
Els set sacerdots que portaven els set corns davant de l'arca de Jahvè caminaven tot
tocant-los, amb l'avantguarda davant d'ells. La reraguarda seguia darrera l'arca de Jahvè.
Caminaven tot tocant els corns. 14 També el segon dia van donar una volta a la ciutat i
se'n tornaren al campament. I van fer el mateix durant sis dies. 15 El dia setè es van alçar

a trenc d'alba i van fer la volta a la ciutat set vegades. [16] A l'última volta, quan els sacerdots van tocar els corns, Josuè va dir al poble: «Crideu, Jahvè us dóna la ciutat!

Extermini sagrat de Jericó.— [17] La ciutat, amb tot allò que s'hi trobi, serà oferta a Jahvè per l'extermini sagrat[229]. Només la prostituta Rahab serà deixada en vida, amb tots els qui estiguin a casa seva, perquè va amagar els espies que vam enviar. [18] Guardeu-vos de tocar res destinat a l'extermini sagrat; si us deixeu endur per la cobdícia i en toqueu res, convertireu el campament d'Israel en cosa destinada a l'extermini, i li portareu la desgràcia. [19] Tota la plata i l'or, els objectes de bronze i els de ferro, seran reservats a Jahvè i entraran al seu tresor». [20] Llavors el poble va cridar i van tocar els corns. Així que el poble sentí el toc del corn, van alçar ben fort el crit de guerra, les muralles es van esfondrar, el poble va assaltar la ciutat, cadascú recte davant seu, i prengueren la ciutat. [21] Van oferir, per l'extermini sagrat a fil d'espasa, tot allò que hi havia a la ciutat, homes i dones, joves i vells, vaques, ovelles i ases.

Rahab, salvada amb la seva família.— [22] Josuè va dir als dos homes que havien —395→ explorat el país: «Entreu a casa de la prostituta i feu-la sortir amb tot allò que sigui seu, tal com li vam jurar». [23] Els dos joves espies, doncs, van entrar a casa de Rahab i la van fer sortir, amb el seu pare, la seva mare, els seus germans i tot allò que era seu. Van fer sortir tota la família i els van instal·lar fora del campament d'Israel. [24] A la ciutat, van calar-hi foc, amb tot allò que contenia. Només van reservar-ne la plata, l'or i els objectes de bronze i de ferro, per al tresor de la casa de Jahvè. [25] A la prostituta Rahab i a la casa del seu pare, amb tot allò que li pertanyia, Josuè va perdonar-los la vida. Va quedar-se a Israel fins al dia d'avui, perquè havia amagat els homes que Josuè va enviar per explorar Jericó.

Maledicció al qui reconstrueixi Jericó.— [26] Llavors Josuè va fer aquesta adjuració davant Jahvè: «Maleït l'home que s'atreveixi a reconstruir aquesta ciutat! Haurà de posar els fonaments al preu del seu primogènit, i les portes, al preu del seu fill petit!» [27] Jahvè era amb Josuè, i la seva anomenada s'estengué per tot el país.

7 Violació de la llei d'extermini. Fracassa l'atac a Ai.— [1] Ara bé, els israelites van cometre un mancament contra l'ordre d'extermini sagrat. Acam, fill de Carmí, fill de Zabdí, fill de Zaré, de la tribu de Judà, va prendre coses destinades al tresor sagrat, i la severitat de Jahvè es va encendre contra els israelites. [2] Josuè havia enviat uns homes des de Jericó a Ai, prop de Bet-Aven, a ponent de Bet-El, dient-los: «Pugeu a explorar el país». Els homes van pujar-hi i van explorar Ai. [3] De retorn van dir a Josuè: «No cal que hi pugi tot el poble; que n'hi pugin només dos o tres mil, perquè són pocs». [4] Van pujar-n'hi uns tres mil, però van fugir quan foren davant els homes d'Ai. [5] Les baixes fetes per la gent d'Ai foren d'uns trenta-sis homes. Els van perseguir des del davant de la porta fins a Sabarim, i els perseguien muntanya avall. Amb això, el poble es va descoratjar i estava desfet.

Pregària de Josuè i resposta de Déu.— [6] Josuè es —396→ va esquinçar els vestits i es va prosternar de cara a terra davant l'arca de Jahvè, fins al vespre; tant ell com els ancians d'Israel. I es tiraven pols sobre el cap. [7] Josuè va dir: «Ah, Senyor Jahvè, ¿com és que heu fet que aquest poble travessés el Jordà, per posar-los a les mans dels amorreus i perdre'ls? Tant de bo haguéssim decidit d'establir-nos a l'altra banda del Jordà! [8] Perdoneu, Senyor, però ¿què puc dir, després que Israel ha girat l'esquena davant els enemics? [9] Ho sabran els cananeus i tots els habitants del país, s'aliaran contra

nosaltres, i esborraran del país el nostre nom. I aleshores, ¿què fareu per mantenir el
vostre gran nom?» [10] Jahvè li va respondre: «Aixeca't! ¿Per què t'estàs així de cara a
terra? [11] Israel ha pecat: han violat el pacte que jo els havia imposat, s'han apropiat coses
destinades a l'extermini, les han robades, ho han dissimulat, se les han amagat als
bagatges! [12] Els israelites no podran fer front als enemics, es giraran d'esquena davant
d'ells, perquè s'han tornat ells mateixos cosa destinada a l'extermini. Ja no seré més amb
vosaltres, si no traieu d'enmig vostre aquests objectes sagrats. [13] Aixeca't, santifica el
poble i digue'ls: «Santifiqueu-vos per a demà, perquè Jahvè, el Déu d'Israel, diu això:
«Dintre teu, Israel, hi ha coses destinades a l'extermini sagrat. No podràs fer front al teu
enemic fins que no les hàgiu tretes d'enmig vostre. [14] Per tant, demà al matí us
presentareu per tribus. Llavors, la tribu que Jahvè hagi designat[230] es presentarà per
clans; el clan que Jahvè designi, es presentarà per famílies, i la família que Jahvè
designi, es presentarà per individus. [15] Llavors, el qui sigui trobat que té algun objecte
sagrat serà cremat a la foguera amb tot allò que tingui, perquè ha violat el pacte de
Jahvè i ha comès una estupidesa dins Israel».

Càstig del culpable.— [16] Al matí, doncs, quan Josuè es llevà, va fer presentar el
poble per tribus, i va quedar designada la tribu de Judà. [17] Havent fet venir els clans de
Judà, va quedar designat el clan de Zaré. Un cop el clan de Zaré va haver-se presentat
per famílies, la sort va recaure sobre Zabdí. [18] Es —397→ va presentar la seva família
per individus, i va ser trobat Acan, fill de Zabdí, fill de Zaré, de la tribu de Judà. [19]
Llavors Josuè li va dir: «Fill meu, glorifica Jahvè, Déu d'Israel, i dóna-li lloança!
Conta'm el que has fet, no m'amaguis res». [20] Acam respongué: «Ho reconec, sóc jo qui
he pecat contra Jahvè, Déu d'Israel! [21] Vaig veure entre el botí un mantell de Senaar[231] en
bon estat, dos-cents sicles de plata i un llingot d'or que pesava cinquanta sicles. Em van
venir ganes de prendre'ls i me'ls vaig endur. Ara estan amagats a terra, dins la meva
tenda, amb la plata a sota de tot». [22] Josuè va enviar uns homes que van córrer a la tenda
i, efectivament, estava tot amagat a la tenda, amb la plata a sota. [23] Ho van agafar de dins
la tenda, van portar-ho a Josuè i a tots els israelites, i ho van estendre davant Jahvè. [24]
Llavors Josuè va endur-se Acan, fill de Zaré, amb la plata, el mantell, el lingot d'or, els
seus fills, les seves filles, el seu bou, el seu ase, les seves ovelles, la seva tenda i tot allò
que tenia. Tot Israel anava amb ell, i els van fer pujar a la vall d'Acor. [25] Josuè va dir:
«Per què ens has portat la desgràcia? Que Jahvè et faci a tu desgraciat el dia d'avui». I
tot Israel el va apedregar, els van cremar a la foguera i van cobrir-los de pedres. [26] Al
damunt van alçar una gran pila de pedres, que encara hi són avui. Amb això, Jahvè es va
asserenar del seu enuig. Per aquest fet, el lloc s'anomenà vall d'Acor fins al dia d'avui.

Conquesta d'Ai (Js. 8,1-8,29)

8 Josuè prepara una emboscada.— [1] Jahvè va dir a Josuè: «No tinguis por, no
t'acovardeixis! Pren tota la gent de guerra i ataca Ai. Sàpigues que poso a les teves mans
el rei d'Ai, la seva gent, la seva ciutat i el seu territori. [2] Faràs amb Ai com has fet amb
Jericó i el seu rei. Saquejareu només el seu botí i el seu bestiar. Procura posar una
emboscada a la ciutat pel darrera». [3] Llavors Josuè i tots els guerrers van alçar-se per
atacar. Josuè va escollir trenta mil guerrers forts i va enviar-los de nit. —398→ [4] I els
ordenà: «Pareu una emboscada a la ciutat pel darrera. No us allunyeu massa i estigueu
tots preparats. [5] Jo i tota la gent que va amb mi ens acostarem a la ciutat. Així que els

habitants d'Ai surtin contra nosaltres, com la primera vegada, fugirem davant d'ells. [6]
Ells aniran sortint darrera nostre fins que els tinguem separats de la ciutat, perquè es
pensaran que fugim davant d'ells com la primera vegada. [7] Vosaltres, llavors, alceu-vos
de l'emboscada i apodereu-vos de la ciutat. Jahvè, el vostre Déu, us la donarà. [8] Així que
prengueu la ciutat, caleu-hi foc, tal com us dic. Tingueu en compte tot això que us
mano». [9] Josuè, doncs, els acomiadà, i van marxar a preparar l'emboscada; van aturar-se
entre Bet-El i Ai, a la banda occidental de la ciutat. Aquella nit, Josuè va passar-la
entremig de la gent. [10] A la matinada, quan Josuè es va llevar, va passar revista a la gent.
Ell i els ancians d'Israel van pujar cap a Ai davant de tothom. [11] Tots els guerrers anaven
pujant i acostant-se fins a arribar davant de la ciutat, i van acampar al nord d'Ai, de
manera que la vall quedava entre ells i Ai. [12] Llavors va prendre uns cinc mil homes i els
va col·locar en emboscada entre Bet-El i Ai, a l'occident de la ciutat. [13] El poble i el seu
campament, va col·locar-los al nord de la ciutat, i la seva emboscada, a la part
occidental. Aquella nit, Josuè la va passar al mig de la vall.

L'atac i la victòria.— [14] Així que el rei d'Ai ho va veure, els homes de la ciutat van
donar-se pressa a llevar-se i a sortir contra Israel per atacar-lo. Va sortir el rei amb tot el
poble cap a la baixada, de cara a l'Arabà. Però no sabia que hi hagués contra ell una
emboscada darrera la ciutat. [15] Josuè i tot Israel es deixaren vèncer per ells, i fugiren en
direcció al desert. [16] Tota la gent de la ciutat els perseguia cridant. Corrien darrera Josuè
i s'anaven allunyant de la ciutat, [17] de manera que no va quedar ningú a Ai que no sortís a
perseguir els israelites. Van deixar la ciutat oberta i mentrestant empaitaven Israel. [18]
Jahvè va dir llavors a Josuè: «Estén la mà amb el dard que hi duus, en direcció a Ai,
perquè te la dono». Josuè —399→ va estendre la mà cap a la ciutat, amb el dard que
hi duia. [19] L'emboscada sortí de pressa del seu amagatall i, al moment d'estendre ell la
mà, van entrar d'improvís a la ciutat i la van prendre. De seguida van començar a calar-
hi foc. [20] En girar-se els homes d'Ai i adonar-se del fum de la ciutat que pujava cel
amunt, ja no van tenir manera de fugir d'ací o d'allà. Llavors el poble que fugia pel
desert es va girar contra els qui el perseguien. [21] En veure Josuè i tot Israel que els
emboscats havien pres la ciutat i que el fum ja s'enlairava, van atacar la gent d'Ai. [22] Els
altres van sortir de la ciutat per ajudar-los, i Israel, havent acorralat la gent d'Ai per totes
dues bandes, els va derrotar fins que no va quedar ni un supervivent, ni un sol fugitiu. [23]
El rei d'Ai, el van agafar viu i el presentaren a Josuè. [24] Quan Israel va haver acabat de
matar tots els habitants d'Ai a fora, al desert on els havien perseguits, va tornar tot Israel
cap a Ai i mataren tothom a fil d'espasa. [25] El total de les víctimes d'aquell dia, homes, i
dones, va ser de dotze mil, que era tota la gent d'Ai.

Extermini de la ciutat.— [26] Josuè no va retirar la seva mà, que havia estès amb el
dard, fins que van ser exterminats tots els habitants d'Ai. [27] Els israelites només van
prendre per a ells el bestiar i el botí de la ciutat, d'acord amb l'ordre donada per Jahvè a
Josuè. [28] Aquest va calar foc a la ciutat i la va reduir a una ruïna per sempre més, un lloc
desolat, fins al dia d'avui. [29] el rei d'Ai, va penjar-lo en un arbre fins al vespre. A la posta
del sol, Josuè va donar l'ordre de despenjar el cadàver, i el llençaren a l'entrada de la
porta de la ciutat. Al seu damunt van alçar un gran munt de pedres, que avui encara
existeix.

Renovació de l'aliança a l'Ebal (Js. 8,30-9,2)

L'altar i el sacrifici.— [30] Llavors Josuè va construir un altar a Jahvè, Déu d'Israel, a
la muntanya de l'Ebal, [31] tal com havia ordenat Moisès, servent de Jahvè, als israelites,
tal com està escrit al llibre de la Llei —400→ de Moisès: un altar de pedres intactes,
no treballades amb cap eina de ferro. Hi van oferir a Jahvè holocaustos i víctimes de
comunió.

Lectura de la Llei.— [32] Allà mateix, sobre les pedres, Josuè va escriure la còpia de
la Llei de Moisès, en presència dels israelites. [33] I tot Israel, amb els seus ancians, els
seus magistrats i els seus jutges, hi assistien drets a banda i banda de l'arca, prop dels
sacerdots levites que duien l'arca de l'aliança de Jahvè, tant els forasters com els nascuts
israelites, l'una meitat enfront de la muntanya de Garizim i l'altra meitat enfront de la
muntanya d'Ebal, tal com Moisès, servent de Jahvè havia ordenat al poble d'Israel. [34]
Després va llegir tot el contingut de la Llei, la benedicció i la maledicció, tal com està
escrit al llibre de la Llei. [35] No hi hagué res del que havia ordenat Moisès, que Josuè no
ho llegís davant tota la comunitat del poble d'Israel, amb les dones, les criatures i els
forasters que vivien entre ells.

9 Aliança dels reis del país cananeu.— [1] Tots els reis de la banda occidental del
Jordà, de la Muntanya, de la Terra Baixa, del Litoral i del Líban, els hitites, els
amorreus, els cananeus, els ferezeus, els heveus i els jebuseus, [2] van alçar-se per lluitar
tots plegats contra Josuè i contra Israel.

Pacte amb els gabaonites (Js. 9,3-9,27)

Astúcia dels gabaonites.— [3] Per altra banda, els habitants de Gabaon, assabentats
del que Josuè havia fet amb Jericó i amb Ai, van obrar amb astúcia. [4] Van prendre
provisions, van carregar els ases de sacs vells, de bots de vi vells, esquinçats i recosits, [5]
van calçar-se sabates velles i esparracades, i van posar-se vestits vells. El pa que duien
era sec i fet a miques. [6] Així es presentaren a Josuè, a Galgala, i van dir a ell i als
israelites: «Venim d'un país llunyà i voldríem que féssiu un pacte amb nosaltres». [7] Els
israelites respongueren als heveus: «Tal vegada habiteu dins el nostre territori; en tal
cas, —401→ ¿com podríem pactar amb vosaltres?» [8] Ells digueren a Josuè: «Som els
teus servents». Ell els féu: «¿Qui sou i d'on veniu?» [9] Li respongueren: «Els teus
servents vénen d'una terra molt llunyana, atrets per l'anomenada de Jahvè, el teu Déu,
perquè ens hem assabentat de tot allò que va fer a l'Egipte, [10] i amb els dos reis amorreus
de l'altra banda del Jordà, Sehon, rei d'Hesebon, i Og, rei de Basan, a Astarot. [11] Els
nostres ancians i tota la gent del nostre país ens van dir: «Preneu provisions per al
viatge, aneu a trobar-los i digueu-los: «Som els vostres servents, vulgueu fer un pacte
amb nosaltres». [12] Aquest pa que portem era calent quan el vam agafar a casa el dia que
vam sortir per venir fins aquí. I ara, fixeu-vos, ja és sec i s'ha fet a miques. [13] Aquests
bots de vi que vam omplir bo i nous, mireu com s'han esquinçat. També s'han gastat els
vestits i el calçat de tant caminar». [14] Els notables van acceptar les provisions que ells els
oferien, sense consultar l'oracle de Jahvè. [15] Josuè va fer la pau amb ells i els va prometre
que els deixaria viure, cosa que van jurar també els principals de la comunitat. [16] Però, al
cap de tres dies d'haver pactat amb ells, van saber que eren de prop i que vivien dins el
seu territori. [17] Llavors els israelites anaren a les seves ciutats. Eren Gabaon, Cafirà,
Beerot i Cariat-Jarim. [18] No els van atacar, perquè els principals de la confederació els

ho havien jurat per Jahvè, Déu d'Israel, però tota la confederació va murmurar contra els principals.

Els gabaonites, proveïdors de llenya i d'aigua.— 19 Llavors els principals van dir a tota la confederació: «Els ho vam jurar per Jahvè, Déu d'Israel; ara no els podem ni tocar. 20 Farem això els deixarem en vida, i així Jahvè no es podrà disgustar perquè hàgim infringit el jurament que els vam fer. 21 Que visquin, doncs, i que s'encarreguin de proveir de llenya i d'aigua tota la confederació». I tota la confederació va fer tal com els principals havien dit. 22 Llavors Josuè els va cridar i els va dir: «¿Per què ens heu enganyat, dient que éreu de molt lluny, quan viviu al —402→ nostre territori? 23 Doncs, ara sereu maleïts. Per sempre més algú de vosaltres estarà obligat al servei de proveir de llenya i d'aigua la casa del meu Déu». 24 Ells van respondre a Josuè: «Es que els teus servents es van assabentar del que Jahvè, el teu Déu, havia disposat per mitjà de Moisès, el seu servent, de donar-vos tot el país i d'exterminar tots els seus habitants, i temíem molt per les nostres vides; per això vam obrar així. 25 Ara estem a les teves mans; fes el que et sembli convenient i just de fer amb nosaltres». 26 Josuè els va alliberar de les mans dels israelites i no els va matar, 27 però els va obligar a proveir de llenya i d'aigua la confederació i l'altar de Jahvè, al lloc que Jahvè havia d'escollir, fins al dia present.

Conquesta del sud (Js. 10,1-10,43)

10 Aliança de cinc reis amorreus contra Gabaon i ajut de Josuè.— 1 També Adonisèdec, rei de Jerusalem[232], va assabentar-se de la conquesta i de la destrucció d'Ai per Josuè, i que havia fet amb Ai i el seu rei com va fer amb Jericó i el seu rei; es va assabentar també que els habitants de Gabaon havien fet les paus amb Israel i vivien entre ells. 2 El seu pànic va ser gran, perquè Gabaon era una ciutat tan important com una ciutat reial, més important que la ciutat d'Ai, i tots els seus homes eren bons guerrers. 3 Adonisèdec, rei de Jerusalem, envià llavors missatgers a Oham, rei d'Hebron, a Faram, rei de Jerimot, a Jafié, rei de Laquís, i a Dabir, rei d'Eglon, i els deia: 4 «Veniu, ajudeu-me a lluitar contra Gabaon, que ha fet les paus amb Josuè i amb els israelites». 5 Efectivament, els cinc reis amorreus, el rei de Jerusalem, el rei d'Hebron, el de Jerimot, el de Laquís i el d'Eglon, amb totes les seves tropes, van pujar tots junts, van assetjar Gabaon i l'atacaren. 6 Però els gabaonites van fer dir a Josuè, que estava acampat a Galgala: «No deixis desemparats els teus servents, puja de pressa a salvar-nos, ajuda'ns; tots els reis dels amorreus que habiten a la Muntanya s'han aliat contra nosaltres». 7 Josuè —403→ va pujar de Galgala amb tots els combatents i amb tots els millors guerrers.

Intervenció de Jahvè i triomf d'Israel.— 8 Jahvè va dir a Josuè: «No els tinguis por, perquè els poso a les teves mans. Cap dels seus homes no resistirà davant teu». 9 Josuè va arribar d'improvís; amb una nit va pujar de Galgala. 10 Jahvè va desconcertar els enemics i els va infligir una gran derrota a Gabaon. Després els va perseguir en direcció a la baixada de Bet-Horon, fins a Azecà i Maquedà. 11 Mentre fugien d'Israel, baixant de Bet-Horon, Jahvè, des del cel, va desencadenar damunt d'ells, fins a Azecà, una pedregada tan grossa, que en morien. En van morir més per la pedregada que no pas per

l'espasa dels israelites. 12 Va ser llavors, el dia mateix que Jahvè va posar els amorreus a
les mans dels israelites, que Josuè parlà a Jahvè, i digué en presència d'Israel:

«Atura't, sol, a Gabaon,
atura't, lluna a la vall d'Aialon»[233].

13 I el sol es va aturar, i la lluna es va parar, fins que la gent va haver exterminat els
enemics. ¿Tal vegada no està escrit això al Llibre del Just?[234] El sol s'aturà al mig del
cel i va retardar el seu curs quasi tot un dia. 14 Com aquell dia, no n'hi ha hagut cap, ni
abans ni després; Jahvè va obeir la veu d'un home, Jahvè mateix combatia per Israel. 15
Josuè, amb tot Israel se'n va tornar al campament de Galgala.

Els reis amorreus a la cova de Maquedà.— 16 Aquells cinc reis van fugir i es van
amagar en una cova, a Maquedà. 17 A Josuè, li va arribar la notícia: «Els cinc reis han
estat trobats, amagats en una cova, a Maquedà». 18 Josuè va manar: «Feu rodolar unes
pedres ben grosses a la boca de la cova, i poseu-hi uns quants homes que els vigilin. 19
Vosaltres no estigueu parats, perseguiu els enemics, talleu-los la retirada, no els deixeu
arribar fins a les ciutats, perquè Jahvè, el nostre Déu, els ha posats a les nostres mans». 20
Un cop Josuè i els israelites els hagueren infligit la gran derrota, fins a l'extermini —
encara que alguns fugitius se'ls havien escapat i havien arribat a les ciutats
fortificades—, 21 tot —404→ el poble va tornar al campament de Maquedà, a Josuè,
victoriosament. Ningú més no va gosar dir ni mitja paraula contra els israelites. 22
Llavors Josuè digué: «Obriu l'entrada de la cova i feu-me'n sortir aquells cinc reis». 23
Així ho van fer: li feren sortir aquells cinc reis de la cova: el de Jerusalem, el d'Hebron,
el de Jerimot, el de Laquís i el d'Eglon. 24 Un cop foren presentats a Josuè, aquest va fer
cridar tots els israelites i va dir als oficials de l'exèrcit que l'havien acompanyat: «Veniu,
poseu els peus sobre el coll d'aquests reis». Hi anaren, doncs, i els posaren els peus
sobre el coll. 25 Josuè els va dir: «No tingueu por, sigueu ferms i valents, perquè és així
que Jahvè farà contra tots els vostres enemics, contra els quals vosaltres lluiteu». 26
Després d'això, Josuè els va donar el cop de gràcia i els va fer penjar a cinc arbres, fins
al vespre. 27 A la posta del sol, Josuè va manar que els despengessin i els va fer llençar a
la cova on s'havien amagat. A l'entrada, van posar-hi unes grans pedres, que encara hi
són avui.

Conquesta de les ciutats del sud.— 28 Aquell dia mateix, Josuè va prendre
Maquedà i la va passar a fil d'espasa. La va destinar a l'extermini sagrat, fins a no
deixar-hi res de viu. També va fer amb el rei de Maquedà com amb el rei de Jericó. 29
Després va traslladar-se amb tot Israel de Maquedà a Lebnà, i va atacar Lebnà. 30 També
aquesta, Jahvè la va fer caure a les mans d'Israel, junt amb el seu rei, i van matar a fil
d'espasa tot allò que té vida. No van deixar res de viu. Amb el rei, va fer com havia fet
amb el de Jericó. 31 De Lebnà va passar Josuè amb tot Israel a Laquís. La va assetjar i la
va atacar. 32 Jahvè va fer caure Laquís a les mans d'Israel. La va prendre el segon dia i va
matar a fil d'espasa tot allò que té vida, exactament com havia fet amb Lebnà. 33 Llavors
Horam, rei de Gàzer, va pujar per ajudar Laquís, però Josuè va combatre amb ell i la
seva gent, fins a no deixar-ne un sol supervivent. 34 De Laquís, Josuè, amb tot Israel, va
passar a Eglon, la va assetjar i la va atacar. 35 El mateix dia la van prendre, i féu

matar —405→ amb l'espasa, com a extermini sagrat, tot allò que té vida, tal com
havien fet amb Laquís. 36 Josuè, amb tot Israel, va pujar després d'Eglon a Hebron, i la
van atacar. 37 En prendre-la, van passar a fil d'espasa tant el seu rei com tota la ciutat, tot
allò que té vida, sense deixar-ne ni un, igual com havia fet amb Eglon. Va destinar la
ciutat a l'extermini sagrat, junt amb tot allò que té vida. 38 De seguida, Josuè, amb tot
Israel, va anar contra Dabir i la va atacar. 39 La prengué amb el seu rei i les seves viles, i
els va fer morir a fil d'espasa. Destinà a l'extermini sagrat tot allò que té vida. No va
deixar res de viu. Tal com havia fet amb Hebron, així féu amb Dabir i el seu rei. 40 Josuè
va conquerir tot el país: la Muntanya, el Nègueb, la Terra Baixa i les Vessants amb tots
els seus reis. No deixà cap supervivent. Va destinar a l'extermini sagrat tot allò que té
vida, tal com havia manat Jahvè, Déu d'Israel. 41 Josuè els va vèncer des de Cadés-Barné
fins a Gaza, i tota la regió de Gosen, fins a Gabaon. 42 D'un sol cop, Josuè es va apoderar
de tots aquells reis i dels seus territoris, perquè Jahvè, Déu d'Israel, lluitava per Israel. 43
Acabat, Josuè, amb tot Israel, se'n va tornar al seu campament de Galgala.

Conquesta del nord (Js. 11,1-11,23)

11 Aliança dels reis del nord. Batalla de Merom.— 1 Quan Jabín, rei d'Hasor,
se'n va assabentar, ho féu comunicar a Jobab, rei de Madon, al rei de Semeron i al rei
d'Acsaf; 2 també als reis del nord, a la Muntanya, i a l'Arabà, al sud de Quenerot, com
també a la Terra Baixa i a les costes de Dor, a l'occident; 3 als cananeus de l'orient i de
l'occident, als amorreus, als hitites, als ferezeus, als jebuseus de la Muntanya i als
heveus de sota l'Hermon, al país de Masfà. 4 Van sortir, doncs, amb totes les seves
tropes: una gentada com la sorra de la platja, i una infinitat de cavalls i de carros. 5
Aliats tots aquells reis, van anar a acampar plegats vora els aiguamolls de Merom,
decidits a fer la guerra contra —406→ Israel. 6 Però Jahvè va dir a Josuè: «No t'han
de fer por; demà en aquesta mateixa hora seré jo qui els derrotaré tots davant d'Israel.
Inutilitzaràs la sofraja dels seus cavalls i calaràs foc als seus carros». 7 Josuè, amb tot
l'exèrcit, van arribar d'improvís vora les aigües de Merom, i se'ls van llançar al damunt,
a la muntanya. 8 Jahvè els va fer caure a les mans d'Israel, els venceren i els van
perseguir fins a Sidó la Gran, fins a Maserefot-Maim, i fins a la vall de Masfà. Els
derrotaren de tal manera, que no van deixar-ne cap supervivent. 9 Josuè va fer tal com
Jahvè li havia predit: va inutilitzar la sofraja dels cavalls i va incendiar els carros.

Conquesta de les ciutats del nord.— 10 Després Josuè se'n tornà i va conquerir
Hasor. Va matar el seu rei amb l'espasa. Perquè Hasor era, antigament, el cap de tots
aquests reialmes. 11 Tot allò que té vida, ho va destinar a l'extermini sagrat amb l'espasa;
no va quedar res de viu, i va calar foc a la ciutat. 12 La conquesta i la destrossa de Josuè
s'estengué a totes les ciutats d'aquells reis i a tots els seus reialmes. Els va exterminar
amb l'espasa, tal com havia ordenat Moisès, servent de Jahvè. 13 En canvi, totes les
ciutats aixecades damunt un turó, no les va incendiar, a excepció de la ciutat d'Hasor,
l'única incendiada per Josuè. 14 Del botí d'aquestes ciutats i del bestiar, els israelites se
n'apoderaren. Només mataren la gent amb l'espasa, fins a l'extermini. No deixaren res de
viu.

Josuè executa fidelment les ordres de Moisès.— 15 Tal com Jahvè havia ordenat a
Moisès, el seu servent, així va manar-ho Moisès a Josuè, i així ho va executar Josuè. No

va negligir res de tot allò que Jahvè havia ordenat a Moisès. [16] Josuè va conquerir tot
aquest territori: la Muntanya, tot el Nègueb, tot el país de Gosen, la Terra Baixa,
l'Arabà, la muntanya d'Israel i la seva plana. [17] Des de la muntanya Pelada, que s'aixeca
cap a Seïr, fins a Baal-Gad, a la vall del Líban, sota l'Hermon, va capturar tots els reis i
els va fer morir. [18] Durant molt de temps, Josuè va estar guerrejant contra aquests reis. [19]
No hi hagué —407→ cap ciutat que fes les paus amb els israelites, llevat dels heveus,
habitants de Gabaon. Totes van conquistar-les lluitant. [20] Era cosa de Jahvè que
s'entossudissin a fer la guerra contra Israel; així foren exterminats sense clemència, per
a perdició seva, tal com Jahvè havia ordenat a Moisès.

Extermini dels enaquites.— [21] Aquell temps, Josuè va posar-se també a exterminar
els enaquites de la Muntanya, d'Hebron, de Dabir, d'Anab, de tota la muntanya de Judà i
de tota la muntanya d'Israel. Els destinà a l'extermini sagrat amb les seves ciutats. [22] No
van quedar més enaquites al país d'Israel, fora de Gaza, Guet i Asdod. [23] Josuè va
conquerir tot el país, exactament com Jahvè havia predit a Moisès. I Jahvè va donar-ne
possessió a Israel repartint-lo entre les tribus. Després s'acabà la guerra al país.

Reis vençuts (Js. 12,1-12,24)

12 **Reis de la Transjordània.**— [1] Reis del país que els israelites van vèncer, i en
van ocupar els territoris a la banda oriental del Jordà, des del torrent d'Arnon fins a
l'Hermon, amb tota l'Arabà oriental. [2] Sehon, rei dels amorreus, que residia a Hesebon i
dominava des d'Aroer, situada a la riba del torrent d'Arnon, fins al fons del torrent, i la
meitat de Galaad, fins al Jaboc, torrent fronterer dels ammonites. [3] L'Arabà, fins al llac
de Quenerot, a l'orient, i fins al mar de l'Arabà, el mar de la Sal, a l'orient, en direcció de
Bet-ha-Jesimot. I des del sud, al peu de les vessants de Fasgà. [4] El territori d'Og, rei de
Basan, un dels supervivents dels rafaïtes, que residia a Astarot i a Edrai, [5] i dominava a
l'Hermon, a Selcà i a tot Basan, fins a la frontera dels guesurites i dels maacatites, i
també la meitat de Galaad, fins al límit de Sehon, rei d'Hesebon. [6] Moisès, servent de
Jahvè, i els israelites els havien vençut, i Moisès n'havia donat la propietat als rubenites,
als gadites i a la mitja tribu de Manasés.

—408→

Reis del país de Canaan. [7] Reis del país que Josuè i els israelites van vèncer a la
banda occidental del Jordà, des de Baal-Gad, a la vall del Líban, fins a la muntanya
Pelada, que s'aixeca cap a Seïr, les possessions dels quals va repartir Josuè entre les
tribus d'Israel. [8] A la Muntanya i a la Terra Baixa, a l'Arabà, a les vessants d'Asdod, al
desert i al Nègueb, hi havia els hitites, els amorreus, els cananeus, els ferezeus, els
heveus i els jebuseus.

[9] El rei de Jericó: un el rei d'Ai, prop de Bet-El: un altre; [10] el rei de Jerusalem: un
altre; el rei d'Hebron: un altre; [11] el rei de Jerimot: un altre; el rei de Laquís: un altre; [12] el
rei d'Eglon: un altre; el rei de Gàzer: un altre; [13] el rei de Dabir: un altre; el rei de Gàder:
un altre; [14] el rei d'Hormà: un altre; el rei d'Arad: un altre; [15] el rei de Lebnà: un altre; el
rei d'Odol·lam: un altre; [16] el rei de Maquedà: un altre; el rei de Bet-El: un altre; [17] el rei
de Tafuè: un altre; el rei d'Héfer: un altre; [18] el rei d'Afec: un altre, rei a Saron; [19] el rei de

Madon: un altre; el rei d'Hasor: un altre; [20] el rei de Semeron: un altre; el rei d'Acsaf: un altre; [21] el rei de Taanac: un altre; el rei de Maguedó: un altre; [22] el rei de Quedes: un altre; el rei de Jacnaam, al Carmel: un altre; [23] el rei de Dor, a la costa de Dor: un altre; el rei de Goïm de Galilea: un altre; [24] el rei de Tersà: un altre; en total, trenta-un reis.

Repartiment del país (Js. 13,1-21,45)

13 Territori que queda per conquistar.— [1] Josuè era vell, carregat d'anys. Jahvè li va dir: «Ja t'has fet vell, carregat d'anys, però del país, en queda una gran part per conquerir. [2] El territori que queda és aquest: tota la regió dels filisteus i tota la dels guesurites[235]: [3] des de Sihor, enfront de l'Egipte, fins al límit d'Acaron, al nord, que toca amb la regió considerada dels cananeus. Els cinc principats dels filisteus són: el de Gaza, el d'Asdod, el d'Ascalon, el de Guet i el d'Acaron. —409→ Els aveus [4] són al sud. Tot el territori dels cananeus, des d'Arà dels sidonis fins a Afecà i fins a la frontera dels amorreus; [5] la terra de Guebal: tot el Líban a l'orient, des de Baal-Gad, sota l'Hermon, fins a Lebó d'Hemat. [6] Tots els habitants de la muntanya, des del Líban fins a Maserefot-Maim, tots els sidonis. Jo mateix els expulsaré del davant dels israelites. Tu no has de fer més que repartir el país a Israel, tal com et vaig manar. [7] Ara és, doncs, el moment en què has de dividir aquesta terra entre les nou tribus i la mitja tribu de Manasés, des del Jordà fins al mar Gran; el mar Gran serà el seu límit.

Tribus transjordanes (Js. 13,8-13,33)

El seu territori.— [8] Amb l'altra meitat de la tribu de Manasés, els rubenites i els gadites havien obtingut la seva possessió a la banda oriental del Jordà. Va ser Moisès, servent de Jahvè, qui els la va donar: [9] des d'Aroer, que està situada a la riba del torrent d'Arnon, amb el raval que hi ha al mig del torrent, tot el Planell, des de Medabà fins a Dibon. [10] També totes les ciutats de Sehon, rei dels amorreus, que havia regnat a Hesebon, fins a la frontera dels ammonites. [11] A més, Galaad, incloent els límits del guesurites i dels maacatites, tot l'Hermon i tot Basan, fins a Selcà. [12] A Basan, tot el reialme d'Og, que havia regnat a Astarot i a Edrai, i era l'únic supervivent dels rafaïtes; Moisès els havia atacats i desposseïts. [13] Els guesurites i els maacatites, en canvi, Israel no els va desposseir, de manera que Guesur i Maacat viuen encara avui enmig d'Israel. [14] Només a la tribu de Leví no van donar possessió, perquè Jahvè mateix, Déu d'Israel, és la seva possessió, tal com li havia dit.

Tribu de Rubèn.— [15] A la tribu de Rubèn, distribuïda per clans, Moisès li havia donat la possessió. [16] El seu terme era aquest: des d'Aroer, que està situada a la riba del torrent d'Arnon, amb el raval que hi ha al mig del torrent, tot l'alt Planell fins a Medabà. [17] Hesebon i totes les seves viles del Planell: —410→ Dibon, Bamot-Baal, Bet-Baal-Maon; [18] Jahsà, Quedimot i Mefàat; [19] Cariataim, Sabamà i Sarat-ha-Sàhar, a la muntanya de la Vall; [20] Bet-Fegor, les vessants de Fasgà i Bet-ha-Jesimot; [21] totes les viles del Planell, tot el reialme de Sehon, rei dels amorreus, que havia regnat a Hesebon, que

Moisès va derrotar junt amb els prínceps de Madian: Eví, Rèquem, Sur, Hur i Rebé,
vassalls de Sehon que habitaven el país. 22 Quant a Balaam, fill de Beor, el bruixot
endeví, els israelites van matar-lo amb l'espasa entre altres víctimes. 23 Els límits dels
fills de Rubèn arribaven fins al Jordà. Aquest territori va ser, doncs, la possessió dels
fills de Rubèn, distribuïts per clans, amb els pobles i els seus ravals.

Tribu de Gad.— 24 A la tribu de Gad, als gadites, distribuïts per clans, Moisès els
havia donat un territori. 25 Com a terme van tenir: Jaser, totes les viles de Galaad i la
meitat del territori dels ammonites, fins a Aroer, que està enfront de Rabà. 26 Des
d'Hesebon fins a Ramot-ha-Masfà i Betonim; des de Mahanaim fins al terme de Libdir.
27 I a la vall: Bet-ha-Ram, Bet-Nemrà, Socot, Safon —resta del reialme de Sehon, rei
d'Hesebon—, el Jordà fins a l'extrem de Quenèret, a la banda oriental del Jordà. 28
Aquesta va ser la possessió dels gadites, repartits entre els seus clans, amb els pobles i
els seus ravals.

La mitja tribu de Manasés.— 29 Moisès també va donar un territori a la mitja tribu
de Manasés, distribuïda per clans. 30 El seu terme va ser: des de Mahanaim, tot Basan, tot
el reialme d'Og, rei de Basan, tot Havot-Jair, que estava a Basan, seixanta pobles. 31 La
meitat de Galaad, Astarot i Edrai, ciutats del reialme d'Og, a Basan, va ser per als fills
de Maquir, fill de Manasés, per a la meitat dels fills de Maquir, repartits entre els seus
clans. 32 Aquesta va ser la repartició feta per Moisès a l'Arabà de Moab, a l'altra banda
del Jordà, a l'orient de Jericó. 33 Però a la tribu de Leví, Moisès no va donar cap
possessió. Jahvè mateix, Déu d'Israel, és la seva possessió, tal com els havia dit.

—411→

Principals tribus occidentals (Js. 14,1-17,17)

14 **Precisions introductòries.**— 1 Territoris que van rebre en heretatge els
israelites a la terra de Canaan, que els van donar en possessió el sacerdot Eleazar i
Josuè, fill de Nun, junt amb els caps de clan de les tribus dels israelites. 2 Tal com ho
havia ordenat Jahvè per mitjà de Moisès, ho van repartir per sort a les nou tribus i mitja,
3 ja que Moisès havia donat possessió a dues tribus i mitja a l'altra banda del Jordà, i a la
tribu dels levites, no li va donar cap possessió. 4 Els fills de Josep, efectivament,
formaven dues tribus: Manasés i Efraïm; i als levites, no els van donar part en el país,
fora d'uns pobles per a habitar-hi, amb els seus prats per al bestiar gros i petit. Sempre
d'acord amb l'ordre de Jahvè a Moisès, els israelites van fer la repartició del país.

Caleb.— 6 Però els fills de Judà anaren a trobar Josuè a Galgala, i Caleb, fill de
Jefonnè, el quenezeu, li va dir: «Tu saps prou bé allò que Jahvè va comunicar a Moisès,
home de Déu, referent a mi i referent a tu, a Cadés-Barné. 7 Quaranta anys tenia jo quan
Moisès, servent de Jahvè, va enviar-me des de Cadés-Barné a explorar el país, i vaig
fer-li'n la relació que vaig creure convenient. 8 Però els germans que havien pujat amb
mi van desmoralitzar el poble, mentre jo seguia la voluntat de Jahvè, el meu Déu. 9
Aquell dia, Moisès va jurar: «La terra per on has passat serà possessió teva i dels teus
fills per sempre, perquè has seguit la voluntat de Jahvè, el meu Déu». 10 Fins ara, ja ho
veus, Jahvè m'ha conservat la vida, d'acord amb allò que va dir fa quaranta-cinc anys,
quan va parlar-ne amb Moisès, durant l'estada d'Israel al desert. Ara ja en tinc vuitanta-

cinc, [11] però encara vaig tan valent com el dia que Moisès em va enviar. La mateixa força tinc ara que llavors, tant per a la guerra com per a la vida de cada dia. [12] És hora, doncs, que em donis aquesta muntanya que Jahvè va prometre aquell dia. —412→ Aquell dia, vas saber que allà hi havia enaquites, amb unes ciutats grans i fortificades. Si Jahvè és amb mi, els desposseiré, tal com va prometre Jahvè». [13] Josuè va beneir-lo i va donar Hebron a Caleb, fill de Jefonnè [14] Per això, Caleb, fill de Jefonnè, el quenezeu, ha tingut Hebron en possessió fins al dia d'avui, perquè havia seguit la voluntat de Jahvè, Déu d'Israel. [15] El nom primitiu d'Hebron era Cariat-Arbé —aquest últim havia estat l'home més cèlebre entre els enaquites—. Després s'acabà la guerra al país.

15 Tribu de Judà.— [1] La sort per a la tribu dels fills de Judà, distribuïda entre els seus clans, va donar-li per fronteres Edom, al desert de Sin, cap al sud. [2] El seu límit meridional començava a la punta del mar de la Sal: des de la llengua de terra, mirant al sud, [3] es dirigia al sud de la pujada d'Acrabim, travessava Sin, i pujava pel sud de Cadés-Barné. Després, passant per Hesron, pujava cap a Adar i girava cap a Carqué. [4] D'allà, passant per Asemon, venia a sortir al torrent de l'Egipte. La frontera anava a morir al mar. Aquesta serà la vostra frontera meridional. [5] La frontera oriental era el mar de la Sal fins a la desembocadura del Jordà. La frontera nord començava a la llengua del mar, a la punta del Jordà. [6] El terme pujava per Bet-Haglà, passava al nord de Bet-Arabà i s'enfilava cap a la roca de Bohn, fill de Rubèn. [7] Després pujava cap a Dabir des de la vall d'Acor, i pel nord mirava cap al cercle de pedres que hi ha davant la pujada d'Adommim, al sud del torrent. Passava cap a les aigües d'En-Sames i anava a parar a En-Roguel. [8] Després, la frontera pujava per la vall de Ben-Hennom per la part de baix del límit dels jebuseus, que ja és Jerusalem. Llavors pujava a la punta de la muntanya del davant de la vall d'Hennom, a la banda oest, amb l'extrem de la vall dels rafaïtes al sud. [9] Des de la punta de la muntanya, la frontera es decantava a la font de les aigües de Neftoè, sortia als pobles de la muntanya d'Efron i s'allargava fins a Baalà, que és Cariat-Jarim. [10] Des de Baalà girava cap a l'occident per la muntanya —413→ de Seïr, flanquejava pel sud la muntanya de Jarim, que és Queslon, baixava a Bet-Sames i passava per Tamnà. [11] Flanquejant Acaron pel sud, girava cap a Secron, passava per la muntanya de Baalà, sortia a Jebneel i anava a morir al mar. [12] La frontera occidental era el mar Gran. Aquest era el circuit del terme dels fills de Judà, repartits per clans.

Porció de Caleb dins de Judà.— [13] Caleb, fill de Jefonnè, va obtenir una part enmig dels fills de Judà, d'acord amb l'oracle de Jahvè a Josuè: va ser Cariat-Arbé, metròpolis dels enaquites, que és Hebron. [14] Caleb, en efecte, havia tret d'allí els tres enaquites: Sesai, Ahiman i Tolmai, fills d'Enac, [15] havia pujat després contra els habitants de Dabir, que antigament s'anomenava Cariat-Séfer. [16] Caleb havia dit: «Al qui ataqui Cariat-Séfer i la prengui, li donaré la meva filla Acsà per muller». [17] La va prendre Otoniel, fill del quenezeu, germà de Caleb, i ell li donà Acsà, la seva filla, per muller. [18] Un cop arribada, ell va suggerir-li que demanés un camp al seu pare. Ella va fer-li senyal des del ruc on muntava, i Caleb va preguntar-li: «Què vols?» [19] Ella respongué: «Concedeix-me una gràcia: m'has donat un terreny secà del Nègueb; dóna'm també algunes fonts». Ell li va donar les fonts de dalt i les de baix. [20] Aquesta va ser la propietat de la tribu de Judà distribuïda per clans.

Viles de Judà.— [21] Els pobles de l'extrem de la tribu dels fills de Judà a la frontera d'Edom, al Nègueb, van ser: Cabseel, Éder, Jagur, [22] Quinà, Dimonà, Adadà, [23] Cades, Hasor, Jetnan, [24] Zif, Tèlem, Baalot, [25] Hasor-Hadatà, Cariot, Hesron, o sigui Hasor, [26]

Amam, Samà, Moladà, [27] Haser-Gadà, Hasemon, Bet-Fèlet, [28] Haser-Sual, Beer-Sabé, Baziotià, [29] Baslà, Iim, Ésem, [30] Eltolad, Quesil, Hormà, [31] Siqueleq, Medemenà, Sensenna, [32] Lebaot, Selhim i En-Remmon. En total, vint-i-nou pobles amb els seus ravals.

[33] A la Terra Baixa: Estaol, Saraà, Asenà, [34] Zanoé, En-Gannim Tafuè, Enam, [35] Jerimot, Odol·lam, Socó, Azecà, [36] Saaraim, Aditaim, Guederà —414→ i Guederotaim: catorze pobles amb els seus ravals. [37] Sanan, Hadasà, Magdal-Gad, [38] Delean, Masfà, Jectel, [39] Laquís, Bascat, Eglon, [40] Quebon, Leheman, Quetlís, [41] Guederot, Bet-Dagon, Naamà i Maquedà: setze pobles amb els seus ravals. [42] Lebnà, Àtar, Asan, [43] Jeftà, Esnà, Nesib, [44] Queïlà, Aczib i Maresà: nou pobles amb els seus ravals. [45] Acaron amb les seves dependències i els seus ravals. [46] Des d'Acaron cap al mar, tots els del cantó d'Asdod amb els seus ravals. [47] Asdod amb les seves dependències i els seus ravals. Gaza amb les seves dependències i els seus ravals fins al torrent de l'Egipte. El mar Gran n'era la frontera.

[48] A la Muntanya: Samir, Jeter, Socó, [49] Dannà, Cariat-Sennà, o sigui, Dabir, [50] Anab, Estemó, Anim, [51] Gosen, Holon i Guiló: onze pobles amb els seus ravals. [52] Arab, Dumà, Esaan, [53] Janum, Bet-Tafuè, Afecà, [54] Hamatà, Cariat-Arbé, això és, Hebron i Sior: nou pobles amb els seus ravals. [55] Maon, Carmel, Zif, Jotà, [56] Jezrael, Jucadam, Zanoè, [57] Caín, Gabaà i Tamnà: deu pobles amb els seus ravals. [58] Halhul, Bet-Sur, Guedor, [59] Maaret, Bet-Anot i Eltecon: sis pobles amb els seus ravals. Tecuè, Efrata, o sigui Bet-Lèhem, Fegor, Etam, Culon, Tatam, Sorís, Càrem, Gal·lim, Beter i Manohó: onze pobles amb els seus ravals. [60] Cariat-Baal, o sigui, Cariat-Jarim i Rabà: dos pobles amb els seus ravals.

[61] Al desert, Bet-ha-Arabà, Medín, Sacacà, [62] Nebsan, Ir-ha-Malé i En-Gadi: sis pobles amb els seus ravals.

[63] Però els fills de Judà no van poder desposseir els jebuseus que habitaven Jerusalem, de manera que els jebuseus, encara avui, habiten Jerusalem, junt amb els fills de Judà.

16 **Tribu de Josep.**— [1] Als fills de Josep els va tocar en sort des del Jordà, a l'orient de Jericó. El límit pujava des de Jericó, desert amunt, per la muntanya de Bet-El, que és Luz. [2] Sortia de Bet-El, Luz, i passava cap a la frontera dels arquites, a Atarot; [3] baixava llavors a l'occident cap al límit dels jafeletites fins a la frontera de Bet-Horon de Baix, fins a Gàzer, per acabar —415→ al mar. [4] És això el que van heretar els fills de Josep, Manasés, i Efraïm.

Límits d'Efraïm.— [5] El terme dels fills d'Efraïm, distribuïts per clans, el límit de la seva possessió era, a l'orient, Atarot-Adar fins a Bet-Horon de Dalt, [6] i sortia cap al mar... Macmetat quedava al nord, i el límit girava en direcció a l'orient passant per Tanat-Seló, a llevant de Janoè. [7] Des de Janoé baixava a Atarot i Naarà, atenyia Jericó i sortia al Jordà. [8] Des de Tafuè, la frontera es dirigia cap a l'occident pel torrent de Canà, i acabava al mar. Aquesta va ser la possessió de la tribu d'Efraïm, distribuïda per clans, [9] a més d'alguns pobles dispersos dins el territori de Manasés, que pertanyien també als fills d'Efraïm. Tots els pobles amb els seus ravals. [10] Però no van desposseir els cananeus que habitaven a Gàzer, de manera que els cananeus habiten encara dins d'Efraïm fins avui. Però han quedat tributaris.

17 Límits de Manasés. [1] Sort corresponent a la tribu de Manasés, primogènit de Josep. A Maquir, primogènit de Manasés, pare de Galaad, que era un guerrer, li va tocar Galaad i Basan. [2] També els altres fills de Manasés, repartits per clans, van obtenir per sort un territori: els fills d'Abièzer, els fills d'Hélec, els fills d'Esriel, els fills de Sèquem, els fills d'Héfer i els fills de Semidà. Aquests eren els fills de Manasés, fill de Josep, caps dels seus clans. [3] Però Salfahad, fill d'Héfer, fill de Galaad, fill de Maquir, fill de Manasés, no tenia fills, sinó filles. Els noms de les seves filles eren: Mahalà, Noà, Heglà, Melcà i Tersà. [4] I es van presentar davant Eleazar, el sacerdot, davant Josuè, fill de Nun, i davant els notables, per dir-los: «Jahvè va manar a Moisès de donar-nos una possessió enmig dels nostres germans». Aleshores, complint l'ordre de Jahvè, els van donar una possessió enmig dels germans del seu pare. [5] Així van tocar dues parts a Manasés, llevat del territori de Galaad i de Basan, que és a l'altra banda del Jordà, [6] ja que les filles de Manasés van heretar una possessió entre els fills, i el territori de Galaad va ser per als altres fills de Manasés.

—416→

[7] El límit de Manasés era, del costat d'Aser... Macmetat, que està enfront de Siquem, anava cap a la dreta, cap a Jasib, a la font de Tafuè. [8] El territori de Tafué era de Manasés, però Tafuè mateix, que estava a la frontera de Manasés, era d'Efraïm. [9] El límit baixava pel torrent de Canà. Al sud del torrent, hi havia els pobles d'Efraïm que estaven entre els de Manasés. El límit de Manasés era el nord del torrent i tenia la sortida al mar. [10] Cap al migdia era d'Efraïm, i cap al nord era de Manasés. El mar els feia de frontera. Al nord confrontaven amb Aser, i a llevant amb Issacar. [11] Manasés també tenia possessions dins el límit d'Issacar i d'Aser: Bet-San amb les seves dependències, Jeblaam amb les seves, els habitants de Dor amb les seves, els d'En-Dor amb les seves, els de Taanac amb les seves, els de Maguedó amb les seves eren tres turons. [12] Però els fills de Manasés no pogueren desposseir aquestes ciutats. Els cananeus continuaren vivint en aquella regió. [13] Amb tot, quan els israelites van ser prou forts, van sotmetre els cananeus a contribuir als treballs públics, però no els van desposseir.

Efraïm i Manasés obtenen els boscos.— [14] Els descendents de Josep van dir a Josuè: «¿Per què ens has donat per possessió només una part, a nosaltres, que som tanta gent, gràcies a la benedicció de Jahvè?» [15] Josuè els va respondre: «Ja que sou tanta gent, pugeu a la regió dels boscos i talleu-vos-en una part allà, al país dels ferezeus i dels rafaïtes; la muntanya d'Efraïm seria massa petita per a vosaltres». [16] Els fills de Josep van dir-li: «Cert, la muntanya no ens basta; a més tots els cananeus, tant els qui habiten a la regió de la Vall com els de Bet-San i dependències, com els de la vall de Jezrael, usen carros armats». [17] Josuè va respondre a la casa de Josep, Efraïm i Manasés: «Sou molta gent i molt forts; no us podeu quedar amb una sola part. La muntanya serà vostra. Com que és bosc, el tallareu i produirà força. Ben segur que desposseireu els cananeus, per més que disposin de carros armats i per més valents que siguin».

—417→

18 Reconeixement del territori.— [1] Tota la federació dels israelites va reunir-se
a Siló. Allí van muntar la tenda de l'oracle. El país havia quedat sotmès, [2] però hi havia
encara, entre els israelites, set tribus que no havien rebut el seu territori. [3] Per això, Josuè
va dir als homes d'Israel: «¿Fins quan durarà aquesta peresa per acabar de conquerir el
país que us ha donat Jahvè, Déu dels vostres pares? [4] Trieu-vos tres homes per tribu, que
estiguin disposats a explorar el país i que descriguin les parts en què es pot dividir.
Després, que vinguin a trobar-me. [5] Distribuïu-lo en set parts. Judà es quedarà dintre el
seu terme del sud, i la casa de Josep dintre els seus termes del nord. [6] Descriviu el país
en set parts i torneu aquí amb mi, que jo tiraré la sort per a vosaltres aquí mateix, davant
Jahvè, Déu nostre. [7] Els levites no tindran part entre vosaltres; el sacerdoci de Jahvè és
la seva part. Gad, Rubèn i la mitja tribu de Manasés van rebre ja la seva part, a la banda
oriental del Jordà, la que Moisès, servent de Jahvè, els va donar». [8] Quan els homes es
disposaven a marxar, Josuè va ordenar als exploradors que descrivissin la regió, dient-
los «Aneu a recórrer el país, descriviu-lo i torneu cap a mi; aquí mateix us tiraré la sort,
davant Jahvè, a Siló». [9] Els homes van anar-se'n i van descriure'l en un full, distribuint-
lo en set parts amb les poblacions. Després van tornar cap a Josuè, al campament de
Siló. [10] Josuè va tirar la sort a Siló, davant Jahvè. Va ser allà que Josuè va distribuir les
diverses porcions del país als israelites.

Tribu de Benjamí.— [11] Una sort va tocar a la tribu dels fills de Benjamí, repartits
per clans. El terme que els va tocar estava situat entre els fills de Judà i els fills de
Josep. [12] El seu límit del cantó nord començava al Jordà, pujava flanquejant Jericó per
dalt i es dirigia per la muntanya cap a occident. El final era cap al desert de Bet-Aven. [13]
D'allà, la frontera —418→ passava a Luz, flanquejant per sota Luz, és a dir, Bet-El;
baixava a Atarot-Adar, sobre la muntanya que hi ha al sud de Bet-Horon de Baix. [14] Allà
la frontera girava i es decantava per la banda occidental cap al sud, des de la muntanya
que hi ha enfront de Bet-Horon, al sud, per acabar a Cariat-Baal, és a dir, Cariat-Jarim,
vila dels fills de Judà. Aquest és el costat occidental. [15] Al cantó del sud, de l'extrem de
Cariat-Jarim, la frontera partia cap a Gasín i sortia a la font de Neftoè. [16] Baixava a
l'extrem de la muntanya que hi ha enfront de la vall de Ben-Hennom, que té la vall dels
rafaïtes al sud, flanquejant els jebuseus per sota, i baixava a En-Roguel. [17] Girant pel
nord sortia per En-Sames a Galilot, que està davant la pujada d'Adommim, i baixava a
la roca de Bohn, fill de Rubèn. [18] Després passava per la vessant en direcció a l'Arabà i
baixava cap a l'Arabà. [19] El límit passava per Bet-Haglà al nord i anava a morir a la
llengua de terra del mar de la Sal, al nord, a la punta sud del Jordà. Aquest era el límit
pel sud. [20] Pel costat est, el límit era el Jordà. Tal va ser la possessió dels fills de
Benjamí, repartits per clans, amb els seus límits tot al voltant.

Viles de Benjamí.— [21] Les viles dels fills de Benjamí, repartits per clans, eren
Jericó, Bet-Haglà, Émec-Casís, [22] Bet-ha-Arabà, Samaraim, Bet-El, [23] Avim, Farà, Efrà, [24]
Cafar-ha-Ammonà, Ofní i Gabé: dotze pobles amb els seus ravals. [25] Gabaon, Ramà,
Beerot, [26] Masfà, Cafirà, Mosà, [27] Rèquem, Jarefel, Tarelà, [28] Sela-ha-Èlef, els jebuseus, o
sigui, Jerusalem, Gabaà i Cariat-Jarim: catorze pobles amb els seus ravals. Aquesta va
ser la possessió dels fills de Benjamí, repartits per clans.

19 Tribu de Simeó.— [1] La segona sort va tocar a Simeó, a la tribu de Simeó,
distribuïda per clans. La seva possessió va ser dins la dels fills de Judà. [2] Van tenir en
patrimoni: Beer-Sabé, Samà, Moladà, [3] Haser-Sual, Balà, Asem, [4] Eltolad, Betul, Harmà,
[5] Siqueleg, Bet-ha-Marcabot, Haser-Susà, [6] Bet-Lebaot i Sarohèn: tretze pobles amb els

seus ravals. 7 En-Remon, Àtar i Asan: —419→ quatre pobles amb els seus ravals. 8 I
també tots els ravals dels voltants d'aquests pobles, fins a Baalat-Beer, Ramat-Nègueb.
Aquesta va ser la possessió de la tribu de Simeó, distribuïda per clans. 9 L'heretat dels
fills de Simeó era una part de la dels fills de Judà. Aquests tenien, de fet, una possessió
massa gran per a ells, i per això els fills de Simeó van obtenir la seva possessió enmig
d'ells.

Tribu de Zabuló.— 10 La tercera sort va tocar als fills de Zabuló, repartits per
clans. El límit de la seva possessió arribava fins a Sarid. 11 Pujava cap a occident i
Meralà, tocava a Debàset i confrontava amb el torrent que hi ha davant Jacnaam. 12 De
Sarid tornava a l'orient, fins al límit de Queselet-Tabor. Sortia cap a Daberet i pujava a
Jafié. 13 D'allí passava a l'orient, a llevant, cap a Guetà-Héfer i Ità-Casín, i sortia a
Remmon, on es decantava cap a Noà. 14 La frontera rodejava pel nord, cap a Hanaton,
per anar a morir a la vall de Jeftahel. 15 També Catet, Nahalol, Semeron, Jedalà i Bet-
Lèhem: dotze pobles amb els seus ravals. 16 Aquesta va ser la possessió dels fills de
Zabuló, distribuïts per clans: cada poble amb els seus ravals.

Tribu d'Issacar.— 17 A Issacar, va tocar-li la quarta sort, als fills d'Issacar, repartits
per clans. 18 Els límits van ser: Jezrael, Casal·lot, Sunam, 19 Hafaraim, Seon, Beerot,
Anaharat, 20 Rabot, Quesion, Abes, 21 Ràmet, En-Gannim, En-Haddà i Bet-Fasés. 22 El
límit tocava el Tabor, Sehesaim i Bet-Sames, i s'acabava al Jordà. En total, setze pobles
amb els seus ravals. 23 Va ser aquesta la possessió de la tribu d'Issacar, distribuïda per
clans; cada poble amb els seus ravals.

Tribu d'Aser.— 24 La sort cinquena va anar per a la tribu d'Aser, distribuïda per
clans. 25 El terme era: Helcat, Halí, Beten, Acsaf, 26 Elmèlec, Amaad i Mesaal. A
l'occident, tocava al Carmel i Sihor-Labanat. 27 Després retornava a l'orient per Bet-
Dagon, i tocant a Zabuló i la vall de Jeftahel al nord, cap a Bet-Èmec i Neïl, sortia a —
420→ Cabul. Al nord tenia 28 Abdon, Rohob, Hammon i Canà, fins a Sidó la Gran. 29 La
frontera girava cap a Ramà, fins a la ciutat fortificada de Tir, tornava cap a Hosà i anava
a parar al mar. Comprenia Mahaleb, Aczib, 30 Acó, Afec i Rohob. Vint-i-dos pobles amb
els seus ravals. 31 Tal va ser la possessió de la tribu d'Aser, distribuïda per clans: cada
poble amb els seus ravals.

Tribu de Neftalí.— 32 Als fills de Neftalí va tocar-los la sisena sort, als fills de
Neftalí, repartits per clans. 33 La seva frontera va ser: des d'Hélef, des de l'alzina de
Saanannim, Adamí-ha-Nèqueb i Jebneel, fins a Lecum, i anava a sortir al Jordà. 34
Tornava cap a l'occident per Azanot-Tabor i sortia d'allà cap a Hucuc. Tocava a Zabuló
pel sud, a Aser per l'oest, i al Jordà per l'est. 35 Comprenia les poblacions fortificades de
Sedim, Ser, Hemmat, Recat, Quennèret, 36 Edemà, Ramà, Hasor, 37 Quedes, Edrai, En-
Hasor, 38 Jeron, Magdal-El, Horem, Bet-Anat i Bet-Sames: dinou pobles amb els seus
ravals. 39 Aquesta va ser la possessió de la tribu de Neftalí, distribuïda per clans: cada
població amb els seus ravals.

Tribu de Dan.— 40 Per a la tribu de Dan, distribuïda per clans, va sortir la sort
setena. 41 El terme de la seva possessió va ser: Saraà, Estaol, Ir-Sames, 42 Salebín, Aialon,
Jetelà, 43 Elon, Tamnà, Acaron, 44 Eltecó, Guebeton, Baalat, 45 Jehud, Bené-Barac, Guet-
Remmon, 46 el riu Jarcon i Recon amb el territori davant de Jafa. 47 Els fills de Dan van
perdre el seu territori, però van disposar-se a atacar Lèsem. La van agafar i van passar-la
a fil d'espasa. Després la van saquejar i s'hi van instal·lar. En lloc de Lèsem,

l'anomenaren Dan, que era el nom del seu pare. [48] Aquesta va ser la possessió de la tribu de Dan, distribuïda per clans: cada poble amb els seus ravals.

Possessió de Josuè.— [49] Acabada, doncs, la distribució del país i determinats els límits, els israelites van donar a Josuè, fill de Nun, una possessió entremig d'ells. [50] D'acord amb una ordre de Jahvè, li van donar la ciutat que va demanar: Tamnat-Saré, —421→ a la muntanya d'Efraïm. Va construir la ciutat i s'hi va instal·lar. [51] Aquestes són, doncs, les possessions que van repartir per sort el sacerdot Eleazar i Josuè, fill de Nun, juntament amb els caps de família de les tribus dels israelites a Siló, en presència de Jahvè, a l'entrada de la tenda de l'oracle. I va quedar distribuït el país.

Drets d'algunes ciutats (Js. 20,1-21,45)

20 Poblacions d'asil.— [1] Jahvè havia parlat així a Josuè: «Digues això als israelites: Escolliu-vos les ciutats d'asil de què vaig parlar-vos per mitjà de Moisès. [2] Serviran per a refugiar-s'hi l'homicida que hagi mort algú per inadvertència, sense voler. [3] Seran un refugi contra el venjador de la sang. [4] El qui s'escapi en una ciutat d'aquestes, s'aturarà a l'entrada de la porta de la ciutat i farà la seva declaració als ancians d'aquella ciutat. Llavors l'admetran amb ells a la ciutat, li oferiran un lloc i conviurà amb ells. [5] En cas que el venjador de sang el perseguís, que no li donin pas l'homicida: va matar un seu company sense voler, sense que l'hagués odiat mai. [6] Viurà en aquella ciutat fins al dia que es presenti davant l'assemblea de la confederació per ser jutjat, que serà quan es mori el gran sacerdot que hi hagi per aquell temps. Aleshores l'homicida podrà tornar al seu poble, a casa seva, al poble d'on havia fugit.

[7] Van consagrar, doncs, Quedes, a la Galilea, a la muntanya de Neftalí; Siquem, a la muntanya d'Efraïm, i Cariat-Arbé, o sigui, Hebron, a la muntanya de Judà. [8] De l'altra banda del Jordà, a l'orient de Jericó, van escollir Bòsor, al desert, al Planell de la tribu de Rubèn; Ramot, a Galaad, de la tribu de Gad, i Gaulon, a Basan, de la tribu de Manasés. [9] Aquestes foren les ciutats convingudes per a tots els israelites i també per als forasters que vivien entre ells, perquè pogués refugiar-s'hi tothom qui hagués mort algú per inadvertència; així no havia de morir a les mans del venjador de la sang. Això fins que no —422→ comparegués davant l'assemblea de la confederació per ser jutjat.

21 Poblacions levítiques[236].— [1] Els caps de famílies dels levites van presentar-se un dia al sacerdot Eleazar, a Josuè, fill de Nun i als caps de família de les tribus dels israelites, [2] a Siló, en terra de Canaan, i els van exposar el que segueix: «Jahvè va manar per mitjà de Moisès, que ens donessin unes viles de residència amb els prats corresponents per al nostre bestiar. [3] Aleshores els israelites, complint l'ordre de Jahvè, els van donar, de les seves possessions, aquestes viles amb els prats. [4] Una sort va tocar al clan dels cahatites: els fills del sacerdot Aharon, entre els levites distribuïts per famílies, van obtenir per la sort tretze pobles, de les tribus de Judà, de Simeó i de Benjamí. [5] Els altres fills de Cahat, distribuïts per famílies, van obtenir per la sort deu pobles de les tribus d'Efraïm, de Gad i de la mitja tribu de Manasés. [6] Els fills de Guerson, distribuïts per famílies, van obtenir per la sort tretze pobles de les tribus d'Issacar, d'Asar, de Neftalí i de la mitja tribu de Manasés, a Basan. [7] Els fills de Merarí, distribuïts per famílies, van obtenir per la sort dotze pobles de les tribus de Rubèn, de

Gad i de Zabuló. [8] Els israelites, doncs, van donar als levites, per la sort, aquestes poblacions amb els seus prats, tal com ho havia manat Jahvè per boca de Moisès.

Part dels cahatites.— [9] De la tribu dels fills de Judà i de la tribu dels fills de Simeó, van donar aquestes viles, assenyalades pel seu nom: [10] Per als fills d'Aharon, del clan dels cahatites, d'entre els fills de Leví, com que la primera sort va ser per a ells, [11] van donar-los: Cariat-Arbé, metròpolis dels enaquites, que és Hebron, a la muntanya de Judà, junt amb els prats del voltant. [12] El camp de la ciutat, però, i els seus ravals, ja els havien donats a Caleb fill de Jefonnè. [13] Van donar també als fills del sacerdot Aharon una ciutat d'asil per als homicides, Hebron amb els seus prats, Lebnà amb els seus prats, [14] Jeter amb els seus prats, Estemó amb els seus prats, [15] Holon amb els seus prats, Dabir amb els seus —423→ prats, [16] Asan amb els seus prats, Jotà amb els seus prats i Bet-Sames amb els seus prats: nou pobles d'aquelles dues tribus. [17] De la tribu de Benjamí: Gabaon amb els seus prats, Gabé amb els seus prats, [18] Anatot amb els seus prats i Alamat amb els seus prats: quatre pobles. [19] El total de les viles dels fills d'Aharon era de tretze: les viles i els seus prats. [20] I les famílies dels altres levites cahatites, dels altres fills de Cahat, van obtenir les seves viles de la sort de la tribu d'Efraïm. [21] Els donaren una ciutat d'asil per a l'homicida: Siquem amb els seus prats, a la muntanya d'Efraïm. I també Gàzer amb els seus prats, [22] Quibsaim amb els seus prats i Bet-Horon amb els seus prats: quatre viles. [23] De la tribu de Dan: Eltecó amb els seus prats, Guebeton amb els seus prats, [24] Aialon amb els seus prats i Guet-Remmon amb els seus prats: quatre pobles. [25] De la mitja tribu de Manasés: Taanac amb els seus prats i Jeblaam amb els seus prats: dues ciutats. [26] En total, deu poblacions amb els seus prats, per a les famílies dels altres fills de Cahat.

Part dels guersonites.— [27] Els fills de Guerson, un dels clans dels levites, van obtenir: de la mitja tribu de Manasés, una ciutat d'asil per als homicides: Gaulon, a Basan, amb els seus prats, i també Astarot amb els seus prats: dues ciutats. [28] De la tribu d'Issacar: Quesion amb els seus prats, Deberet amb els seus prats, [29] Jerimot amb els seus prats, i En-Gannim amb els seus prats: quatre poblacions. [30] De la tribu d'Aser: Mesaal amb els seus prats, Abdon amb els seus prats, [31] Helcat amb els seus prats i Rohob amb els seus prats: quatre poblacions. [32] De la tribu de Neftalí: una ciutat d'asil per als homicides, Quedes, a la Galilea, amb els seus prats, i també Hemmat amb els seus prats i Cartan amb els seus prats: tres poblacions. [33] El total de les viles dels guersonites, distribuïts per famílies, era de tretze, amb els prats corresponents.

Part dels merarites.— [34] Les famílies dels fills de Merarí, dels levites restants, van obtenir de la tribu de Zabuló: Jacnaam amb els seus prats, Cartà amb els seus prats, [35] Damnà amb els —424→ seus prats i Nahalol amb els seus prats: quatre poblacions. [36] I a l'altra banda del Jordà, enfront de Jericó, de la tribu de Rubèn, la ciutat d'asil per als homicides, Bòsor amb els seus prats i també Jahas amb els seus prats, [37] Quedimot amb els seus prats, i Mefàat amb els seus prats: quatre poblacions. [38] De la tribu de Gad: la ciutat d'asil per als homicides, Ramot, a Galaad, amb els seus prats, i Mahanaim amb els seus prats; [39] Hesebon amb els seus prats, i Jazer amb els seus prats quatre poblacions. [40] Totes les viles donades per sort als fills de Merarí, de la resta dels clans dels levites, distribuïts per famílies, eren dotze. [41] El total de les viles dels levites dintre la propietat dels israelites era de quaranta-vuit, amb els prats respectius. [42] Cada una d'aquestes viles tenia prats de pasturatge al seu voltant. Totes tenien prats.

Conclusió: Jahvè ha complert totes les promeses.— [43] Jahvè, doncs, va donar a Israel tot el país que havia jurat de donar als seus pares. Ells van conquerir-lo i s'hi van instal·lar. [44] Exactament com havia jurat als seus pares, Jahvè va concedir-los el repòs a tot el voltant. Cap dels seus enemics no va poder resistir-los; Jahvè els va posar tots a les seves mans. [45] Ni una de les bones promeses que Jahvè havia fet a la casa d'Israel no va fallar. Tot es va complir.

Triple apèndix (Js. 22,1-24,33)

Comiat de les tribus transjordanes i erecció d'un altar (Js. 22,1-22,34)

22 Josuè acomiada els guerrers transjordans.— [1] Per aquell temps, Josuè va fer cridar els rubenites, els gadites i la mitja tribu de Manasés, [2] i els va dir: «Heu guardat tot el que us va manar Moisès, servent de Jahvè, i m'heu obeït en tot allò que us he ordenat. [3] No heu abandonat els vostres germans, des de fa molt temps fins al dia d'avui. Heu observat exactament el manament —425→ de Jahvè, el vostre Déu. [4] Ara, finalment, Jahvè, el vostre Déu, ha instal·lat els vostres germans, tal com va prometre'ls. És el moment de tornar-vos-en a casa vostra, al país on teniu la vostra possessió, que Moisès, servent de Jahvè, va donar-vos a l'altra banda del Jordà. [5] Només us demano una cosa: Mireu bé de complir el manament i la llei que us va donar Moisès, d'estimar Jahvè, el vostre Déu, de seguir tots els seus camins, de guardar els seus manaments, de ser-li fidels, de servir-lo, en fi, amb tot el cor i amb tota l'ànima». [6] I Josuè va beneir-los, els va acomiadar, i se n'anaren a casa seva. [7] Moisès havia donat un territori a Basan a la mitja tribu de Manasés, i a l'altra mitja tribu, Josuè li havia donat un territori al costat dels seus germans de la banda occidental del Jordà. En enviar-los a casa seva, Josuè va beneir-los també, [8] dient-los: «Torneu-vos-en a casa vostra carregats de riqueses, amb molts ramats, amb plata i or, bronze i ferro, i amb una gran quantitat de vestits. Compartiu ara el botí dels enemics amb els vostres germans».

Erecció d'un altar a la riba del Jordà.— [9] Així, els rubenites, els gadites i la mitja tribu de Manasés se'n tornaren separant-se dels altres israelites des de Siló, al país de Canaan, per anar-se'n a la regió de Galaad. Era la terra de la seva possessió, que havien obtingut d'acord amb l'oracle de Jahvè per mitjà de Moisès. [10] Arribats a les dunes del Jordà, encara en país de Canaan, els rubenites, els gadites i la mitja tribu de Manasés van construir un altar ran del Jordà: un altar grandiós. [11] Aviat els israelites van sentir dir: «Els rubenites, els gadites i la mitja tribu de Manasés han construït un altar enfront del país de Canaan, a les dunes del Jordà, a l'altra banda dels israelites.

Reacció de les tribus occidentals.— [12] En sentir això va reunir-se tota la confederació dels israelites a Siló per anar-los a atacar. [13] Primer, però, van trametre als rubenites, als gadites i a la mitja tribu de Manasés, el fill del sacerdot Eleazar, Finehès. [14] Anaren amb ell també deu notables, un per cada una de les famílies, per cada una de —426→ les tribus d'Israel, i els caps de cada casa, caps dels clans d'Israel. [15] Es

dirigien, doncs, als rubenites, als gadites i a la mitja tribu de Manasés, a la regió de
Galaad, i els van dir: [16] «Això us pregunten tots els de la confederació de Jahvè: ¿Què
significa aquesta infidelitat que heu comès contra el Déu d'Israel? ¿Com és que us
aparteu avui del seu culte construint-vos aquest altar, i us rebel·leu avui contra Jahvè? [17]
¿No en tenim prou amb el crim de Fegor, del qual encara no ens hem purificat, i que ha
estat un flagell contra la confederació de Jahvè? [18] Avui us allunyeu del culte de Jahvè, i
demà s'encendrà el seu enuig contra tota la confederació d'Israel. [19] Si us sembla profana
la terra que posseïu, passeu a la terra de la possessió de Jahvè, on hi ha el lloc on Jahvè
resideix, i tindreu una possessió entre nosaltres. Però no us rebel·leu contra Jahvè ni
contra nosaltres, construint-vos un altar rival de l'altar de Jahvè, el nostre Déu. [20] Quan
Acan, fill de Zaré, va cometre aquella infidelitat en coses destinades a l'extermini sagrat,
¿no va provocar la severitat contra tota la confederació d'Israel, malgrat que era un sol
individu? ¿I no va haver de morir pel seu crim?»

Resposta de les tribus transjordanes.— [21] Els rubenites, els gadites i la mitja tribu
de Manasés van respondre als caps dels clans d'Israel: [22] «El Déu dels déus, Jahvè, el
Déu dels déus, Jahvè, ho sap prou i també Israel ho sabrà: si hem estat rebels i infidels a
Jahvè, no ens salveu, Jahvè, en el dia d'avui; [23] si ens hem construït un altar per apartar-
nos del culte de Jahvè, per oferir-hi holocaustos i ofrenes, per immolar-hi víctimes de
comunió, que Jahvè mateix en demani comptes! [24] El cert es que ho hem fet per por
d'una cosa; ens hem dit: El dia de demà, els vostres fills preguntaran als vostres: ¿Quina
relació hi ha entre vosaltres i Jahvè, Déu d'Israel? [25] Jahvè ha posat una frontera, que és
el Jordà, entre nosaltres i vosaltres, fills de Rubèn i de Gad. No teniu part amb Jahvè.
De manera que els vostres mateixos fills impedirien als nostres de donar culte a
Jahvè. —427→ [26] Llavors ens hem dit: Construïm pel nostre compte un altar, no pas
per oferir holocaustos i altres sacrificis, [27] sinó perquè sigui un testimoniatge entre
nosaltres i vosaltres, i entre les generacions que vindran darrera nostre, que tenim dret a
donar culte a Jahvè a la seva presència amb els nostres holocaustos, sacrificis i víctimes
de comunió, i perquè els nostres fills no vinguin a dir el dia de demà: Vosaltres no teniu
part amb Jahvè! [28] Hem pensat: Si mai ens vinguessin a dir això, a nosaltres o als nostres
descendents, els respondríem: Mireu quina còpia de l'altar de Jahvè van fer els nostres
pares, i no per oferir holocaustos o altres sacrificis, sinó perquè fos un testimoniatge
entre nosaltres i vosaltres. [29] Lluny de nosaltres de rebel·lar-nos contra Jahvè i d'apartar-
nos del seu culte, construint-nos un altar per a oferir holocaustos, ofrenes i víctimes,
rival de l'altar de Jahvè, Déu nostre que hi ha davant del seu tabernacle».

Aprovació.— [30] Quan el sacerdot Finehès, els notables de la confederació i els caps
dels clans d'Israel van haver escoltat la resposta dels rubenites, dels gadites i dels de
Manasés, van trobar-ho bé. [31] Finehès, fill del sacerdot Eleazar, va dir llavors als
rubenites, als gadites i als de Manasés: «Avui veiem que Jahvè és enmig de nosaltres,
perquè no heu estat infidels a Jahvè. Heu deslliurat els israelites de la mà de Jahvè». [32]
Llavors Finehès, fill del sacerdot Eleazar, junt amb els notables, van tornar-se'n d'on
eren els rubenites i els gadites, del país de Galaad, cap a la terra de Canaan, amb els
israelites, per comunicar-los la resposta. [33] Aquesta va semblar bé als israelites; van
lloar-ne Déu, i no van parlar més d'anar-los a atacar, ni de destruir el país on residien els
rubenites i els gadites. [34] Els fills de Rubèn i els fills de Gad van anomenar
Testimoniatge aquell altar, perquè deien: «És un testimoniatge entre nosaltres que Jahvè
és Déu».

—428→

Comiat de Josuè (Js. 23,1-23,16)

23 Josuè recorda que Jahvè ha complert les promeses.— [1] Ja feia molt de temps que Jahvè havia concedit el repòs a Israel de tots els enemics dels voltants. Josuè havia envellit molt. [2] Per això, Josuè va convocar tot Israel, els seus ancians, els caps, els jutges i els magistrats, i els va parlar així: «Ja m'he fet vell, sóc d'edat avançada. [3] Vosaltres sou testimonis de tot allò que Jahvè, el vostre Déu, ha obrat amb aquests pobles que teníeu davant, de com Jahvè, el vostre Déu, ha lluitat ell mateix contra ells a favor nostre. [4] Jo vaig distribuir per la sort com a possessió de les vostres tribus, aquests nadius que encara queden entre vosaltres, junt amb tots els que vaig exterminar des del Jordà, fins al mar Gran, a ponent. [5] Jahvè mateix, el vostre Déu, serà qui els desposseirà davant vostre. Vosaltres, tal com Jahvè, el vostre Déu, us va prometre, posseireu el seu territori.

Exhortació a la fidelitat. [6] Però cal que us mantingueu atents a complir tot allò que hi ha escrit al llibre de la Llei de Moisès, sense decantar-vos-en ni a dreta ni a esquerra, [7] sense tenir tractes amb aquests nadius que queden, ni invocar els seus déus en els juraments, ni donar-los culte o bé adorar-los; [8] és a Jahvè, el vostre Déu, a qui heu de ser fidels, tal com heu fet fins al dia d'avui.

[9] Jahvè ha desposseït davant vostre unes nacions grans i poderoses. Fins ara ningú no us ha pogut resistir. [10] Un sol home dels vostres podia perseguir-ne mil, perquè era Jahvè, el vostre Déu, qui lluitava per vosaltres, tal com us havia promès. [11] Mireu bé d'estimar Jahvè, el vostre Déu. [12] Perquè en cas que apostatéssiu i us lliguéssiu amb la resta d'aquests nadius que ha quedat entre vosaltres, i comencéssiu a emparentar-vos amb ells i a tenir-hi tractes, [13] sapigueu bé que Jahvè deixarà de desposseir davant vostre aquestes nacions, i seran per a vosaltres un llaç i un parany, un fuet —429→ que us assotarà les espatlles, una punxa que se us clavarà als ulls, fins que arribeu a desaparèixer d'aquest país tan bo que Jahvè, el vostre Déu, us ha donat.

[14] Jo estic ja per seguir el camí de tothom. Reconeixeu amb tot el cor i amb tota l'ànima que no ha fallat cap de les bones promeses que Jahvè, el vostre Déu, us havia fet. Tot s'ha complert, no ha fallat res. [15] Però, així com de les coses bones que Jahvè, el vostre Déu, us havia promès, no n'ha fallat ni una, igualment farà venir Jahvè damunt vostre tots els mals, fins a fer-vos desaparèixer d'aquest bon país que Jahvè, el vostre Déu, us ha donat; [16] si violeu el pacte que Jahvè, el vostre Déu, us ha manat, i aneu a donar culte a d'altres déus i a adorar-los, s'encendrà la severitat de Jahvè i ben aviat us farà desaparèixer del país que us ha donat».

Renovació de l'aliança (Js. 24,1-24,33)

24 **Record dels favors de Jahvè.**— [1] Finalment, Josuè va fer reunir totes les
tribus d'Israel a Siquem i va convocar-hi els ancians d'Israel, els caps, els jutges, els
magistrats, i es van presentar davant de Déu. [2] Josuè va dir a tot el poble: «Això diu
Jahvè, Déu d'Israel: Antigament els vostres pares habitaven a Mesopotàmia, Taré, pare
d'Abraham i pare de Nahor, i adoraven altres déus. [3] Jo vaig treure el vostre pare
Abraham de Mesopotàmia, i el vaig enviar a recórrer tot el país de Canaan. Vaig
multiplicar la seva descendència. Vaig donar-li Isaac, [4] i a Isaac, vaig donar-li Jacob i
Esaú. A Esaú, li vaig concedir la muntanya de Seïr com a possessió. Després, Jacob i els
seus fills van baixar a l'Egipte. [5] Vaig trametre Moisès i Aharon, vaig ferir l'Egipte amb
els prodigis que vaig obrar-hi, i us en vaig treure. [6] Vaig fer sortir d'Egipte els vostres
pares fins arribar al mar; els egipcis els perseguiren amb carros i cavallers fins al mar
Roig; [7] cridaren auxili a Jahvè, i ell va posar un núvol entre vosaltres i els egipcis, va fer
tornar el mar sobre ells i els va cobrir. Amb els vostres ulls contemplàreu —430→ el
que vaig fer a l'Egipte. Després vau viure al desert durant molt de temps. [8] Us vaig
portar al país dels amorreus, que residien a l'altra banda del Jordà, i us van fer la guerra.
Jo els vaig posar a les vostres mans, i ara posseïu el seu país, perquè jo vaig exterminar-
los del vostre davant. [9] Després va alçar-se Balac, fill de Sefor, rei de Moab, per
combatre contra Israel; va fer cridar Balaam, fill de Beor, per maleir-vos, [10] però jo no
vaig voler escoltar Balaam; us hagué de beneir, i us vaig salvar de la seva mà. [11] Llavors
vau travessar el Jordà i arribàreu a Jericó. Allà els amos de Jericó van fer-vos la guerra,
com també els amorreus, els ferezeus, els cananeus, els hitites, els guergueseus, els
heveus i els jebuseus, però jo vaig posar-los a les vostres mans. [12] També vaig enviar
davant vostre el pànic que va fer fugir els dos reis amorreus. No va ser pas amb la teva
espasa ni amb el teu arc. [13] Us vaig donar un país que no us ha costat cap treball, i ara
esteu instal·lats en unes ciutats que no heu construït i us alimenteu d'unes vinyes i d'uns
oliverars que no heu plantat.

Israel es compromet a donar culte a Jahvè.— [14] Per tant, creieu en Jahvè i
adoreu-lo sincerament i de veritat, llenceu els déus que adoraven els vostres pares a
Mesopotàmia i a l'Egipte, i doneu culte a Jahvè. [15] I, si us semblés mal fet d'adorar Jahvè,
escolliu-vos avui a qui donareu culte, potser als déus que van adorar els vostres pares a
Mesopotàmia o bé als dels amorreus, al país dels quals viviu. En tot cas, jo i la meva
família volem adorar Jahvè».

[16] Tot el poble va respondre: «Lluny de nosaltres d'abandonar Jahvè per adorar
altres déus. [17] Jahvè és el nostre Déu, i el qui ens ha fet pujar, a nosaltres i els nostres
pares, de la terra d'Egipte, de la casa d'esclavatge; és el qui ha obrat davant dels nostres
ulls aquests grans prodigis; és el qui ens ha guardat per tots els camins per on anàvem i
de tots els pobles entre els quals hem hagut de passar. [18] Si Jahvè ha destruït davant
vostre tots els pobles i els amorreus que vivien al país, nosaltres, per la nostra part, —
431→ volem adorar Jahvè, perquè ell és el nostre Déu».

[19] Però Josuè va dir al poble: «No podreu ser adoradors de Jahvè, perquè és un Déu
sant. És un Déu gelós, que no suportarà les vostres infidelitats ni els vostres pecats. [20]
Segur que abandonareu el culte de Jahvè per adorar déus estrangers, i ell vindrà i us farà
mal fins a destruir-vos, després d'haver estat tan bo amb vosaltres». [21] El poble va
contestar: «No, volem adorar Jahvè». [22] Llavors Josuè els va dir: «Vosaltres mateixos
sou testimonis que us heu escollit Jahvè per donar-li culte». Respongueren: «En som
testimonis». [23] «Doncs, així, cal que us desprengueu dels déus estrangers que teniu entre

vosaltres i que doneu el vostre cor a Jahvè, Déu d'Israel». [24] El poble va dir: «Volem adorar Jahvè, el postre Déu, i obeir-lo».

El pacte de Siquem.— [25] Aquell dia Josuè va fer una aliança amb el poble a Siquem i va donar-li uns decrets, unes decisions. [26] Totes aquestes paraules, Josuè va escriure-les en el llibre de la Llei de Déu. Després va agafar una gran pedra i va alçar-la allà, sota l'arbre del santuari de Jahvè. [27] Fet això, Josuè va dir a tot el poble: «Aquesta pedra constarà com un testimoniatge entre nosaltres. Ha sentit el que Jahvè us ha dit. Us farà, doncs, de testimoni, no fos cas que reneguéssiu el vostre Déu». [28] I Josuè va acomiadar el poble, cadascú a la seva propietat.

Mort de Josuè.— [29] Després d'aquests fets, Josuè, fill de Nun, servent de Jahvè, va morir a l'edat de cent deu anys. [30] Van enterrar-lo dintre el límit de la seva propietat de Tamnat-Saré, a la muntanya d'Efraïm, al nord de la muntanya de Gaas[237].

[31] Israel va donar culte a Jahvè durant el temps de Josuè i també durant la vida dels ancians que coneixien tot allò que Jahvè havia fet a favor d'Israel.

Els ossos de Josep.— [32] Les despulles de Josep que els israelites havien transportat d'Egipte, van enterrar-les a Siquem, a la propietat on hi havia el camp que Jacob havia comprat als fills d'Hemor, pare de Siquem, per cent peces de plata, i —432→ que havia quedat propietat dels fills de Josep.

Mort d'Eleazar.— [33] També va morir Eleazar, fill d'Aharon, i van enterrar-lo a Gabaà, població del seu fill Finehès, que li havia estat donada a la muntanya d'Efraïm[238].

Jutges (Jt. 1,1-21,25)[239]

Situació política d'Israel (Jt. 1,1-1,36)

1 Judà i Simeó conquereixen el seu territori. Història de Caleb i dels caïnites.— [1] Després de la mort de Josuè, els israelites van consultar Jahvè: «¿Qui serà el primer en la lluita contra els cananeus?» [2] Jahvè va respondre: «Serà Judà. He posat el país a les seves mans». [3] Llavors Judà va dir al seu germà Simeó: «Vine amb mi al país que m'ha tocat en sort, i lluitarem contra els cananeus. Jo també aniré amb tu al teu país». I Simeó hi va anar. [4] Judà va pujar, doncs, i Jahvè va posar a les seves mans els cananeus i els ferezeus. Van derrotar deu mil homes a Bèzec. [5] Allí van trobar Adonisèdec, i van combatre contra ell; van derrotar, doncs, els cananeus i els ferezeus. [6] Adonisèdec fugia, però el van perseguir i el van atrapar, i li van tallar els polzes de les mans i dels peus. [7] Adonisèdec va dir: «Setanta reis tenia jo, que amb els polzes de les

mans i dels peus tallats recollien les molles sota la meva taula. Déu em paga tal com jo
havia fet». I el van conduir a Jerusalem, on va morir. 8 Els fills de Judà van atacar
Jerusalem i, un cop presa, la van passar a fil d'espasa. A la ciutat, van calar-hi foc. 9
Després van baixar per lluitar contra els cananeus que residien a la Muntanya, al
Nègueb i a la Terra Baixa. 10 Judà va marxar després contra els cananeus que residien a
Hebron —antigament s'anomenava —433→ Cariat-Arbé— i van vèncer Sesai,
Ahiman i Tolmai. 11 D'allà, van marxar contra els habitants de Dabir, que abans
s'anomenava Cariat-Séfer. 12 Caleb va dir llavors: «Al qui ataqui Cariat-Séfer i la
prengui, li donaré la meva filla Acsà per muller». 13 La va prendre Otoniel, fill de
Quenez, germà petit de Caleb, i ell li donà la seva filla Acsà per muller. 14 Un cop
arribada, ell va suggerir-li que demanés un camp al seu pare. Ella va fer-li senyal des del
ruc on muntava, i Caleb va preguntar-li: «Què vols?» 15 Ella respongué: «Concedeix-me
una gràcia: M'has donat un terreny al Nègueb; dóna'm també algunes fonts». I Caleb li
va donar les fonts de dalt i les de baix. 16 Els fills d'Hobab[240], el caïnita, sogre de Moisès,
van pujar de la ciutat de les Palmeres, amb els fills de Judà, al Nègueb de Judà, que es
troba baixant a Arad, i van anar a viure amb els amalequites.

17 Llavors Judà, junt amb el seu germà Simeó, va atacar els cananeus que residien a
Sefaad i va exterminar la ciutat. D'aquí que l'anomenin Hormà. 18 Judà, però, no va
conquistar Gaza, Ascalon ni Acaron, amb els seus respectius termes. 19 Jahvè era amb
Judà, i per això va apoderar-se de la regió muntanyosa. En canvi, no va poder desposseir
els habitants de la plana, que tenien carros de ferro.

20 A Caleb, van cedir-li Hebron, tal com Moisès havia dit, i ell va treure d'allí els
tres fills d'Enac. 21 Però els fills de Benjamí no van aconseguir treure els jebuseus, que
estaven a Jerusalem, de manera que fins avui jebuseus i benjaminites habiten junts a
Jerusalem.

La casa de Josep conquereix Bet-El.— 22 Per la seva part, els de la casa de Josep
van pujar a Bet-El. Jahvè era amb ells. 23 Antigament, aquella ciutat s'anomenava Luz. 24
Els sentinelles van veure un home que sortia de la ciutat i li van dir: «Ensenya'ns com es
pot entrar a la ciutat. Et tractarem bé». 25 Els ho va ensenyar, i van passar la ciutat a fil
d'espasa, però van deixar aquell home amb tot el seu clan. 26 Ell va marxar al país dels
hitites, va fundar-hi una ciutat, li va posar per —434→ nom Luz, i així s'ha anomenat
fins avui.

Instal·lació de les tribus septentrionals i dels edomites.— 27 Manasés no es va
apoderar de Bet-San amb les seves dependències, ni de Taanac, ni dels habitants de Dor,
ni dels de Jeblaam ni dels de Maguedó o de cap de les seves dependències. Els cananeus
van continuar habitant aquesta regió. 28 Quan Israel anà fent-se fort, va sotmetre els
cananeus a tribut, però no els va desposseir. 29 Tampoc Efraïm no va treure de Gàzer els
cananeus; van viure enmig d'ells, a Gàzer. 30 Zabuló no va treure els habitants de
Quetron ni els de Nahalol. Els cananeus van viure enmig d'ells, però sotmesos a tribut. 31
Aser tampoc no va desposseir els habitants d'Acó ni els de Sidó, ni els d'Ahalab, ni els
d'Aczib, ni els d'Helba, ni els d'Afec, ni els de Rohob. 32 Els d'Aser van establir-se entre
els cananeus que poblaven la regió, perquè no els en van treure. 33 Neftalí no va
desposseir la gent de Bet-Sames, ni la de Bet-Anat. Vivia entremig dels cananeus que
habitaven aquell país, però tenia sotmesos a tribut els de Bet-Sames i els de Bet-Anat. 34
Els amorreus tenien els fills de Dan arraconats a la muntanya. No els deixaven baixar a
la plana. 35 Els amorreus continuaven habitant a Har-Hares, a Aialon i a Salebim, però

van haver de sentir el pes de la mà de Josep, i van ser-li tributaris. 36 La frontera dels edomites començava a la pujada d'Acrabim, de la Roca en amunt.

Situació religiosa d'Israel (Jt. 2,1-3,6)

2 Presagis de l'àngel de Jahvè.— 1 L'àngel de Jahvè va pujar de Galgala a Boquim i va dar: «Us vaig fer pujar d'Egipte i us he portat al país que vaig prometre als vostres pares. I vaig dar-me: «No trencaré mai el meu pacte amb vosaltres. 2 Per la vostra part, vosaltres no pactareu amb els habitants d'aquest país, i destruireu els seus altars». Però no m'heu obeït. ¿Per què us heu comportat així? 3 Doncs, ara us dic: Jo tampoc no els faré marxar de davant vostre. Us seran uns opressors, i els seus —435→ déus us seran un parany». 4 Així que l'àngel de Jahvè hagué dit aquestes paraules a tots els israelites, el poble es va posar a cridar i a plorar. 5 Per això, aquell lloc, van anomenar-lo Boquim, que vol dir «ploren», i van oferir sacrificis a Jahvè.

Mort de Josuè.— 6 Llavors Josuè va acomiadar el poble, i els israelites se'n van anar cadascú a la seva propietat, a conquerir el país. 7 El poble va donar culte a Jahvè durant el temps de Josuè i també durant la vida dels ancians que coneixien tot allò que Jahvè havia fet de gran a favor d'Israel. 8 Josuè, fill de Nun, servent de Jahvè, va morir a l'edat de cent deu anys. 9 Van enterrar-lo dintre el límit de la seva propietat, a Tamnat-Hares, a la muntanya d'Efraïm, al nord de la muntanya de Gaas. 10 Tots els de la seva generació van anar-se ajuntant als seus avantpassats. Darrera d'ells, va anar pujant una generació nova que ja no coneixia Jahvè ni allò que havia fet a favor d'Israel.

Infidelitats i càstig d'Israel.— 11 El mal comportament dels israelites ofenia Jahvè: donaven culte als baals. 12 Van abandonar Jahvè, Déu dels seus pares, que els havia trets del país d'Egipte; s'entenien amb déus estrangers, els déus dels pobles del voltant, i els adoraven. Amb això, van disgustar Jahvè. 13 Van abandonar Jahvè per anar a servir Baal i Astarté[241]. 14 Llavors Jahvè, enutjat contra Israel, va posar-los a les mans dels qui els depredaven, els va deixar en poder dels enemics dels voltants, als quals ja no podien oposar resistència. 15 En qualsevol empresa, la mà de Jahvè els era contrària, tal com Jahvè havia predit i els havia jurat. I es van trobar ben desgraciats.

Compassió de Jahvè. Els jutges.— 16 Jahvè va promoure jutges que els salvessin de les mans d'aquells qui els saquejaven, 17 però no obeïen, ni tan sols els jutges. El que feien era fornicar amb déus estrangers[242] i adorar-los. Ben aviat s'apartaren del camí seguit pels seus pares, que obeïen Jahvè i no obraven així. 18 Quan Jahvè els donava jutges, Jahvè era amb el jutge i els salvava de les —436→ mans dels enemics mentre vivia. Perquè Jahvè es compadia d'ells quan gemegaven sota el pes dels opressors. 19 Però, quan el jutge moria, hi tornaven i feien encara pitjor que els seus pares. Seguien altres déus, els servien i s'hi prosternaven, sense renunciar en res a les pràctiques i a la conducta endurida dels seus pares.

Jahvè permet la permanència dels pobles enemics. 20 La severitat de Jahvè es va encendre contra Israel, i va dir: «Ja que aquest poble ha violat el pacte que vaig ordenar als seus pares i no m'han obeït, 21 també jo deixaré de desposseir les nacions que van quedar a la mort de Josuè». 22 Va fer-ho per Israel, per veure si es mantindrien fidels o

no a seguir els camins de Jahvè, com ho havien fet el seus pares. [23] Per això, Jahvè va deixar en pau aquelles nacions i no les va desposseir tot seguit ni les va posar a les mans de Josuè.

3 [1] Pobles que Jahvè va deixar en pau per provar Israel, més ben dit, els qui no havien conegut les guerres de Canaan, [2] amb la finalitat d'ensenyar els descendents dels israelites a fer la guerra, almenys aquells qui no l'havien coneguda abans: [3] els cinc senyors dels filisteus, tots els cananeus, els sidonis i els hitites que habitaven a la muntanya del Líban, des de la muntanya de Baal-Hermon fins a Lebó d'Hemat. [4] Van servir per a posar a prova Israel, per veure si obeïen els manaments que Jahvè havia imposat als seus pares per mitjà de Moisès. [5] I els israelites van viure enmig dels cananeus, els hitites, els amorreus, els ferezeus, els heveus i els jebuseus. [6] Prenien les seves filles per esposes, i donaven les pròpies filles als fills d'ells, A més, donaven culte als seus déus.

Els jutges. Primers llibertadors (Jt. 3,7-3,31)

Otoniel.— [7] El mal comportament dels israelites ofenia Jahvè. Es van oblidar del seu Déu, Jahvè, i van adorar els baals i els troncs sagrats, [8] Per això, la severitat de Jahvè es va encendre contra Israel, i els va deixar en poder —437→ de Cusan-Rasataim, rei d'Edom. Durant vuit anys, els israelites van ser vassalls de Cusan-Rasataim. [9] Però els israelites van clamar a Jahvè, i Jahvè va promoure un llibertador que els deslliurà: Otoniel, fill de Quenez, germà petit de Caleb. [10] Tenia l'esperit de Jahvè i va ser jutge d'Israel. Va sortir a fer la guerra, i Jahvè posà a les seves mans Cusan-Rasataim, rei d'Edom. Va triomfar de Cusan-Rasataim. [11] Llavors el país va estar tranquil durant quaranta anys.

Ahod.— Otoniel va morir [12] i el mal comportament dels israelites tornava a ofendre Jahvè. Per això, Jahvè va fer que Eglon, rei de Moab, endurís la seva mà contra Israel, perquè cometien el mal que ofèn Jahvè. [13] Aliat amb els ammonites i els amalequites, va atacar Israel i va ocupar la ciutat de les Palmeres. [14] Els israelites van ser vassalls d'Eglon, rei de Moab, durant divuit anys.

[15] Però els israelites van clamar a Jahvè, i Jahvè va promoure un llibertador: Ahod, fill de Guerà, benjaminita, que era esquerrà. Els israelites van encarregar-li de portar el tribut a Eglon, rei de Moab. [16] Ahod s'havia fabricat un punyal de doble tall, llarg d'una colzada, i se'l va cenyir sota el vestit, al costat dret. [17] D'aquesta manera, va anar a presentar el tribut a Eglon, rei de Moab. Eglon era molt gros. [18] Acabada la presentació del tribut, va acomiadar la gent que havia vingut amb ell a portar el tribut, [19] i ell, des de les Esteles de Galgala, va tornar enrera, dient: «Tinc un missatge secret per a tu, rei». Aquest va dir: «Calleu». Tots els presents van sortir d'on estava. [20] Llavors Ahod va entrar-hi. El rei es va quedar sol, assegut al pavelló d'estiu. En dir-li Ahod: «Tinc un missatge de Déu per a tu», va alçar-se del seient. [21] A l'instant, Ahod va treure's amb la mà esquerra el punyal que duia al costat dret, i l'hi va enfonsar al ventre. [22] Fins el mànec va penetrar darrera la fulla, però va quedar cobert de greix junt amb la fulla, perquè no li va retirar el punyal del ventre, i li van sortir fora tots els excrements. [23] Ahod va marxar per la finestra, després d'haver tancat amb clau les portes de la cambra.

24 Un cop ell fora, quan van anar-hi els criats, trobaven estrany que les portes de la
cambra estiguessin tancades amb clau i pensaven: «Deu ser dintre evacuant». 25 Però
com que l'espera ja es feia llarga, sense que ell obrís per res les portes de la cambra, van
agafar finalment la clau i van obrir: el seu senyor jeia per terra mort.

26 Amb aquest retard, Ahod ja s'havia escapat. Passades les Esteles, s'havia refugiat
a Seïrat. 27 A la seva arribada, va fer sonar la trompeta per la muntanya d'Efraïm, i els
israelites, amb ell al davant, baixaren de la muntanya. 28 Llavors va dir-los: «Veniu amb
mi a perseguir els enemics, que Jahvè ha posat Moab a les vostres mans». Ells van
seguir-lo, van prendre als moabites els passos del Jordà i no van deixar passar ningú. 29
En aquesta ocasió, van matar uns deu mil homes de Moab, tots homes fornits i valents.
No se'n va escapar ni un. 30 Aquell dia, Moab va baixar el cap sota la mà d'Israel, i el
país va estar tranquil durant vuitanta anys.

Samgar.— 31 Més tard, Samgar, fill d'Anat, va matar sis-cents filisteus amb una
agullada de bous. Ell també deslliurà Israel.

Debora i Barac (Jt. 4,1-5,31)

4 Opressió dels cananeus.— 1 Ahod va morir, i el mal comportament dels
israelites va tornar a ofendre Jahvè. 2 Jahvè va deixar-los a les mans de Jabín, rei
cananeu d'Hasor. El seu general era Sisarà, que residia a Haròset-ha-Goïm. 3 Llavors els
israelites van clamar a Jahvè, perquè Sisarà disposava de nou-cents carros armats, i feia
vint anys que oprimia brutalment els israelites.

La profetessa Deborà.— 4 Per aquell temps, jutjava Israel Deborà, una profetessa,
muller de Lapidot. 5 Deborà solia estar sota la palmera de Deborà entre Ramà i Bet-El, a
la muntanya d'Efraïm, i els israelites hi pujaven a fer-se jutjar. 6 Va ser ella qui va fer
cridar Barac, fill d'Abinóem, de Quedes de Neftalí, i li digué: «¿No saps l'ordre de
Jahvè, Déu d'Israel? Posa't en camí, arriba't al —439→ Tabor i pren amb tu deu mil
homes d'entre els fills de Neftalí i de Zabuló. 7 Jo faré venir al torrent de Quison el
general de Jabín, Sisarà, amb els seus carros i la seva gent, i els posaré a les teves
mans». 8 Barac li va respondre: «Si véns amb mi, hi vaig; si no véns, no hi vaig». 9 Ella li
va dir: «Vinc amb tu, però no serà cap honor en la teva carrera que Jahvè se serveixi
precisament d'una dona per a desfer-se de Sisarà». I Deborà va anar amb Barac cap a
Quedes, 10 on Barac va convocar Zabuló i Neftalí, i va ajuntar sota el seu comandament
deu mil homes. Deborà havia pujat amb ell.

Hèber, el caïnita.— 11 El caïnita Hèber s'havia separat del clan de Caín, dels fills
d'Hobab, sogre de Moisès, i havia anat a plantar la tenda a l'alzina de Saanannim, prop
de Quedes.

Derrota i mort de Sisarà. 12 Llavors va arribar a Sisarà la notícia que Barac havia
anat al Tabor. 13 De seguida, va convocar tot el seu exèrcit de nou-cents carros armats,
amb tota la seva gent d'Haròset-ha-Goïm, al torrent de Quison. 14 Però Deborà va dir a

Barac: «Vés, que avui és el dia que Jahvè posa Sisarà a les teves mans. No creus que Jahvè et va al davant?» Llavors Barac, amb els deu mil homes, va baixar del Tabor. [15] I Jahvè va desconcertar Sisarà, amb tots els seus carros i tota la tropa, davant Barac. Sisarà va baixar del carro i es va escapar a peu. [16] Barac va perseguir carros i tropes fins a Haròset-ha-Goïm, i l'exèrcit en pes de Sisarà va caure a fil d'espasa. No en va quedar ni un.

[17] Sisarà va escapar-se a peu a la tenda de Jael, muller d'Hèber, el caïnita, perquè hi havia amistat entre Jabín, rei d'Hasor, i la família d'Hèber, el caïnita. [18] Jael va sortir a rebre Sisarà, dient-li: «Entra, senyor meu, entra a casa. No tinguis por». Un cop a dins el va cobrir amb una manta. [19] Ell li va demanar: «¿Em vols donar una mica d'aigua per a beure, que tinc set?» Ella li va obrir el bot de la llet, va donar-li'n, i el va acotxar. [20] Després, ell li va dir: «Estigues a l'entrada de la tenda i, si vingués —440→ ningú preguntant si aquí hi ha algun home, li dius que no». [21] Llavors Jael, mullen d'Hèber, agafà una estaca de la tenda i, martell en mà, se li acostà a poc a poc i li clavà a la templa l'estaca, que s'enfonsà fins a terra. Així va morir bo i adormit profundament, cansat com estava. [22] Mentrestant va arribar Barac, perseguint Sisarà, i Jael va sortir a rebre'l dient-li: «Vine, que veuràs l'home que busques». Va entrar amb ella, i Sisarà era a terra mort, amb l'estaca clavada als polsos.

[23] Aquell dia, Déu va humiliar Jabín, rei de Canaan, davant els israelites. [24] La mà dels israelites es va anar fent més i més feixuga sobre Jabín, rei de Canaan, fins a fer-li la vida impossible.

5 Càntic de Deborà i Barac[243].— [1] Aquell mateix dia, Deborà, junt amb Barac, fill d'Abinóem, va compondre aquest cant:

[2] A Israel, es deixen la cabellera,
el poble es fa voluntari:
Beneïu Jahvè.
[3] Escolteu, reis; estigueu atents, prínceps.
Jo vull cantar a Jahvè,
vull tocar himnes a Jahvè, Déu d'Israel.
[4] Quan sortíreu de Seïr, Jahvè,
quan avançàreu des dels camps d'Edom,
la terra tremolà i el cel fou generós,
fins els núvols es desfeien en aigua.
[5] Les muntanyes regalimaven davant Jahvè,
davant Jahvè, Déu d'Israel.
[6] Als dies de Samgar, fill d'Anat,
als dies de Jael, es van acabar les caravanes,
i els vianants seguien els camins tortuosos.
[7] Els poblets quedaven deshabitats, els poblets d'Israel,
fins que tu t'has desvetllat, Deborà,
fins que tu t'has desvetllat, mare d'Israel!
[8] Déu escull tàctiques noves quan la guerra és a les portes;
no apareix escut ni llança entre els quaranta mil d'Israel.
[9] El meu con batega pels caps d'Israel,

pels voluntaris del poble:
Beneïu Jahvè.
10 Muntant sobre tapissos, cavalcant someres engalanades,
—441→
avancen per camins de verdor,
11 entre els cants dels qui van pouant.
Allà celebren els favors de Jahvè,
els favors del comandant d'Israel.
Llavors el poble de Jahvè baixa a les portes.
12 Desvetlla't, desvetlla't, Deborà,
desvetlla't, desvetlla't, entona un cant!
Aixeca't, Barac, fes captiu el qui et tenia captiu, fill d'Abinóem!
13 Llavors el fugitiu baixa amb els nobles,
el poble de Jahvè baixa amb ell com amb herois.
14 Els capitans d'Efraïm són a la vall,
el teu germà Benjamí és entre els teus.
De Maquir, han baixat comandants;
de Zabuló, els qui porten la vara de l'escriba.
15 Els prínceps d'Issacar són amb Deborà,
i Neftalí, que és amb Barac, s'han llançat a la vall, seguint-li les petjades.
Prop dels canals de Rubèn, les consultes es fan llargues.
16 ¿Per què t'has quedat a les cledes,
a escoltar els flabiols entre els ramats?
Prop dels canals de Rubèn, les consultes es fan llargues.
17 Galaad s'ha quedat enllà del Jordà,
i Dan, ¿per què viu entre els vaixells?
Aser jeu a la vora del mar, s'està tranquil als seus ports.
18 Zabuló és un poble que menysprea la seva vida fins a la mort.
Igual que Neftalí, sobre els tossals del país.
19 Han arribat els reis, s'han arrenglerat per a la lluita,
i aleshores han lluitat els reis de Canaan
a Taanac, a les aigües de Maguedó,
sense guanyar res de plata.
20 Del cel estant, combatien les estrelles;
dels seus camins, combatien contra Sisarà.
21 Els ha arrossegats el torrent de Quison.
el torrent sagrat, el torrent de Quison.
—442→
Avança victoriosa, ànima meva...
22 Llavors s'ha sentit martellejar les ferradures,
galopar, galopar els seus cavalls.
23 Maleïu Meroz, ha dit l'àngel de Jahvè,
maleïu fort els seus habitants,
per què no han vingut en auxili de Jahvè,
en auxili de Jahvè, entre els seus valents.
24 Beneïda sigui Jael entre les dones,
la muller d'Hèber, el caïnita;
entre les dones de tenda, que sigui beneïda!
25 En una copa de nobles ha donat llet
al qui demanava aigua, li ha presentat la nata.

26 Ha agafat l'estaca amb una mà;
amb l'altra, un martell de treball,
i ha donat el cop a Sisarà, l'hi ha clavada al cap,
l'hi ha foradat, li ha ensorrat els polsos.
27 S'ha desplomat, ha caigut,
ha quedat estés entre els seus peus;
al lloc on s'ha desplomat, ha caigut mort.
28 De la finestra estant, darrera la gelosia,
mira i vigila la mare de Sisarà:
«¿Per què triga tant el seu carro?
¿Per què van tan a poc a poc les seves rodes?»
29 La més llesta de les princeses li respon,
i ella, per contesta, es diu a si mateixa:
30 «Deuen estar repartint-se el botí:
una noia, dues noies per a cada u!
A Sisarà, li toquen teixits virolats,
teixits virolats i tela brodada,
una o dues peces brodades que em posaré al coll».
31 Així desapareguin tots els vostres enemics, Jahvè,
i els qui us estimen, que siguin com el sol,
quan surt amb tota la seva majestat.

Llavors el país va estar tranquil durant quaranta anys.

—443→

Gedeó (Jt. 6,1-8,35)

6 Opressió dels madianites.— 1 Els israelites feien el mal que ofèn Jahvè, i Jahvè
va deixar-los a les mans de Madian durant set anys. 2 La mà de Madian feia sentir a
Israel tota la seva força. Per alliberar-se de Madian, els israelites s'amagaven a les
escletxes de les muntanyes, a les coves i als llocs escarpats. 3 Si Israel sembrava,
pujaven els madianites, amb els amalequites i els nòmades orientals, 4 acampaven al seu
territori, devastaven les collites del país fins a l'entrada de Gaza, i no deixaven a Israel
queviures, ni ramats d'ovelles, ni vaques, ni ases. 5 Arribaven amb tots els seus ramats i
les seves tendes, com una plaga de llagosta. Entre ells i els seus camells, eren tants que
no es podien comptar, i venien a devastar el país. 6 Per culpa de Madian, Israel s'anava
empobrint. Finalment, van clamar a Jahvè.

Retret d'un profeta.— 7 Quan els israelites van adreçar a Jahvè els seus clams per
tot el que sofrien de Madian, 8 Jahvè va enviar un profeta a dir-los: «Això diu Jahvè,
Déu d'Israel: Jo sóc el qui us vaig fer pujar d'Egipte i us vaig treure de la casa
d'esclavatge. 9 Vaig alliberar-vos del poder d'Egipte i de tots els vostres opressors. Els he
expulsats de davant vostre i us he donat el país que era d'ells. 10 Jo, Jahvè, el vostre Déu,
vaig dir-vos: «No venereu els déus dels amorreus, al país dels quals viviu». Però
vosaltres no m'heu obeït».

Vocació de Gedeó.— [11] L'àngel de Jahvè va anar a asseure's sota l'arbre d'Efrà, que pertanyia a Joàs d'Abièzer. Gedeó, el seu fill, estava batent blat dins el cup, per salvar-lo dels madianites. [12] L'àngel de Jahvè se li presentà i li digué: «Jahvè és amb tu, guerrer valent». [13] Gedeó li respon: «Perdó, senyor meu; si Jahvè és amb nosaltres, com és que ens ha passat tot això? ¿On són totes les meravelles que ens contaven els nostres pares, quan ens deien: «¿No és veritat que Jahvè ens va treure —444→ d'Egipte?» Però ara Jahvè ens ha abandonat i ens ha posat a les mans de Madian».

[14] Llavors Jahvè, girant-se, li digué: «Vés, amb el coratge que tens, que tu salvaràs Israel de les mans de Madian. ¿No sóc jo qui t'envio?» Ell li respon: [15] «Perdó, Senyor, però amb què haig de salvar Israel? Mireu, el meu clan és el més pobre de Manasés, i jo sóc el més petit de la família». [16] Jahvè va contestar: «Jo seré amb tu; venceràs Madian com si fos un sol home». [17] Li diu: «Si, doncs, he trobat gràcia davant vostre, doneu-me un senyal que sou vós qui heu parlat amb mi: [18] no us mogueu d'aquí, si us plau, fins que jo vingui a portar-vos la meva ofrena i posar-la davant vostre». Ell li respongué: «M'esperaré fins que tornis».

[19] Gedeó se'n va anar, va preparar un cabrit, i amb una mesura de farina va fer pans sense fermentar. Va posar la carn en una panera i el suc dins d'una olla, i va anar a portar-li-ho sota l'arbre. En acostar-se-li, [20] l'àngel de Jahvè va dir-li: «Pren la carn i els pans, deixa-ho damunt d'aquella pedra i vessa-hi el suc». Així ho va fer. [21] Llavors l'àngel de Jahvè va allargar la punta del bastó que tenia a la mà, va tocar la carn i els pans, i de la pedra va sortir un foc que els va consumir. I l'àngel de Jahvè va desaparèixer del seu davant. [22] Gedeó va comprendre que era l'àngel de Jahvè, i va exclamar: «Ah, Senyor Jahvè, així és veritat que he vist l'àngel de Jahvè cara a cara». [23] Jahvè li va respondre: «Pau amb tu. No tinguis por, no moriràs». [24] Llavors Gedeó va construir allà mateix un altar a Jahvè, que ell va anomenar: «Jahvè-és pau». I encara hi és avui, a Efrà d'Abiézer.

Gedeó destrueix l'altar de Baal.— [25] Aquella mateixa nit, Jahvè li va dir; «Agafa el toro gros de casa teva, és a dir, el de set anys, i ensorra l'altar de Baal del teu pare. Talla també el tronc sagrat que hi ha al costat, [26] i construeix un altar a Jahvè, el teu Déu, al capdamunt d'aquesta roca, amb el fogar. Després pren el toro gros i crema'l en holocaust damunt la llenya del tronc sagrat que hauràs tallat». [27] Gedeó va prendre deu homes —445→ d'entre els seus mossos i va fer tal com li havia manat Jahvè. Però com que tenia por de la seva família i de la gent del poble, si ho feia de dia, ho va fer de nit. [28] En llevar-se la gent del poble i adonar-se que l'altar de Baal havia estat destruït, el tronc sagrat, tallat, i el toro gros, sacrificat damunt un altar construït de poc, [29] es deien entre els veïns: «Qui ha fet això?» Després d'indagar i de buscar, van començar a dir: «Ho ha fet Gedeó, fill de Joàs». [30] La gent del poble deien a Joàs: «Fes sortir el teu fill; ha de morir, perquè ha destruït l'altar de Baal i ha tallat el tronc sagrat que hi havia vora l'altar». [31] Però Joàs va respondre a tots els qui tenia davant: «¿Vosaltres heu de defensar la causa de Baal? ¿Sou vosaltres els qui l'heu de salvar? Qui gosi defensar-lo, serà condemnat a mort abans de la matinada. Si Baal és déu, que ell mateix judiqui el qui li ha destruït l'altar».

[32] Aquell dia, van anomenar Gedeó Jerobaal, perquè el seu pare havia dit: «Que Baal judiqui el qui li ha destruït l'altar».

Gedeó reuneix els exèrcits.— [33] Tots els madianites, amb els amalequites i els nòmades orientals, es van aplegar, passaren el Jordà i van acampar a la vall de Jezrael. [34] L'esperit de Déu s'apoderà de Gedeó, el qual va tocar la trompeta i va cridar el clan d'Abièzer perquè vingués a ajuntar-se-li. [35] Després va enviar missatgers a convocar tot Manasés perquè també se li ajuntessin. Va enviar-ne d'altres a Aser, a Zabuló i a Neftalí, els quals van venir on ell era.

Gedeó demana a Déu una prova.— [36] Gedeó digué a Déu: «Si sou vós qui heu de salvar Israel per les meves mans, tal com vau dir, [37] mireu, deixo a l'era la llana acabada d'esquilar; si només hi ha rosada sobre la llana i la terra és tota eixuta, sabré que vós salvareu Israel per les meves mans, tal com vau dir». [38] I així va ser. Va llevar-se l'endemà de bon matí i, esprement la rosada de la llana, va omplir-ne tota una cassola. [39] Llavors Gedeó va dir a Déu: «No us enfadeu amb mi, però us vull tornar a parlar. Vull fer una altra prova amb la llana: que —446→ quedi eixuta la llana sola i hi hagi rosada pertot arreu». [40] Jahvè va fer-ho així durant aquella nit: només la llana va quedar eixuta, i va haver-hi rosada pertot arreu.

7 Primera selecció dels soldats de Gedeó.— [1] Jerobaal, o sigui, Gedeó, va llevar-se de bon matí, amb tots els homes que tenia amb ell, i van acampar a les fonts d'Harod. Tenia el campament de Madian al nord, a la plana ran del turó de Moré. [2] Llavors Déu va dir a Gedeó: «Hi ha massa gent amb tu, perquè jo posi els madianites a les vostres mans. Israel encara podria enorgullir-se contra mi, i dir: «M'ha salvat la meva mà». [3] Crida que ho senti tota la gent: «El qui sigui poruc i covard, que se'n torni». Gedeó va fer aquesta prova, i vint-i-dues mil persones se'n van tornar; van quedar-se'n només tres mil. [4] Però Jahvè va dir a Gedeó: «Encara hi ha massa gent. Fes-los baixar a l'aigua, i allí te'ls provaré. El qui jo et digui: «Aquest vindrà amb tu», hi anirà; el qui jo et digui: «Aquest no hi vindrà», no hi anirà».

Segona selecció.— [5] Va fer baixar la gent a l'aigua, i Jahvè va dir a Gedeó: «Separa d'un costat tots els qui llepin l'aigua tal com fan els gossos, i de l'altre els qui s'agenollin per beure». [6] El nombre dels qui van llepar l'aigua amb la mà a la boca va ser de tres-cents homes. Tots els restants van agenollar-se per beure aigua. [7] I Déu va dir a Gedeó: «Us salvaré amb els tres-cents homes que han llepat l'aigua, i posaré Madian a les teves mans. Que se'n tornin tots els altres a casa seva». [8] Llavors van prendre a tothom les gerres i els corns, i Gedeó va enviar tots els israelites a casa seva. Gedeó va retenir només els tres-cents homes. El campament de Madian li quedava més en sota, a la vall.

Presagi de la victòria.— [9] Aquella mateixa nit, Jahvè va dir a Gedeó: «Lleva't, baixa al campament, que el poso a les teves mans. [10] I, si et fa por, vés-hi primer amb Farà, el teu criat. [11] Un cop hagis sentit allò que estan parlant, t'animaràs a baixar al campament». Va anar-hi, doncs, amb el seu criat Farà —447→ fins als primers homes armats del campament.

[12] Els madianites, amb els amalequites i els nòmades orientals s'havien abatut a la vall com una plaga de llagostes, amb més camells que els grans de sorra a la platja. [13] En el moment d'arribar Gedeó, un home estava contant un somni al seu company i li deia: «Mira quin somni he tingut: Un pa de civada rodolava pel campament de Madian, arribava a la nostra tenda, la tocava, la capgirava tota, i la tenda queia». [14] El seu company li va respondre: «Això no és altra cosa que l'espasa de Gedeó, fill de Joàs, l'israelita. Déu ha posat a les seves mans els madianites amb tot el campament».

Preparació immediata de les tropes.— [15] En sentir la contalla del somni i la seva interpretació, Gedeó es va prosternar i se'n va tornar al campament d'Israel. I va dir: «Aneu; amb tota certesa, Jahvè ha posat a les vostres mans el campament de Madian». [16] Llavors va dividir els tres-cents homes en tres grups, va fer-los prendre a tots els corns, les gerres buides i unes teies dins les gerres, [17] i va dir-los: «Miren bé, i feu igual que jo. M'arribo fins a tocar el campament i, tal com jo faci, feu també vosaltres. [18] Quan jo, amb els qui seran amb mi, toqui el corn, toqueu també vosaltres al voltant de tot el campament i crideu: «Per Jahvè i per Gedeó!»

La batalla.— [19] Gedeó, amb cent dels seus homes, va arribar fins a tocar el campament. Era el començament de la vetlla de mitjanit, just al moment de rellevar-se els guardes. Van tocar els corns i van trencar les gerres que portaven a les mans. [20] Llavors tots tres grups van tocar igualment els corns i van trencar les gerres. Amb la mà esquerra, van agafar les teies, i amb la dreta, els corns per tocar, i cridaven: «Per Jahvè i per Gedeó!» [21] Però cadascú es va quedar al seu lloc al voltant del campament. Tot el campament es va posar a córrer, cridant i fugint. [22] Tots tres-cents homes tocaven el corn, i Jahvè va fer que a tot el campament es desembeinessin l'espasa els uns contra els altres. Tots van fugir fins a —448→ Bet-ha-Setà, en direcció de Sartan, fins a la riba d'Abel-Mehulà, cap a Tebat.

Persecució dels fugitius.— [23] Llavors van convocar els israelites de Neftalí, d'Aser i de tot Manasés, i van perseguir Madian. [24] Gedeó va enviar missatgers a tota la muntanya d'Efraïm per dir-los: «Baixeu, sortiu al pas a Madian i ocupeu abans que ells les aigües fins a Bet-Berà i el Jordà». Tots els homes d'Efraïm es van aplegar i van ocupar les aigües fins a Bet-Berà i el Jordà. [25] Van agafar també els dos capitans de Madian, Oreb i Zeb. Mataren Oreb a la roca d'Oreb, i Zeb, al cup de Zeb, mentre perseguien Madian. I van portar els caps d'Oreb i de Zeb a Gedeó, a l'altra banda del Jordà.

8 Gedeó apaivaga Efraïm.— [1] Però la gent d'Efraïm van dir-li: «¿Què és això que has fet, de no cridar-nos a nosaltres, en anar a lluitar contra Madian?» I li ho retreien amb violència. [2] Però ell va contestar- los «¿Què he fet jo en comparació de vosaltres? ¿No és millor l'esgotimar d'Efraïm que la verema d'Abièzer? [3] És a les vostres mans que Déu ha posat els capitans de Madian, Oreb i Zeb. ¿Què podia fer jo, comparat amb allò que heu fet vosaltres?» En sentir-lo parlar així, es van asserenar.

Persecució de Zebé i Salmannà més enllà del Jordà.— [4] Gedeó va arribar, doncs, al Jordà i va travessar el riu amb els tres-cents homes que l'acompanyaven, cansats de la persecució. [5] I va dir a la gent de Socot: «Doneu, si us plau, uns quants pans als homes que em segueixen, perquè estan sense forces; després continuaré perseguint Zebé i Salmannà, reis de Madian.» [5] Però els notables de Socot van contestar: «¿Que potser ja tens a la teva mà les mans de Zebé i de Salmannà, perquè donem pa al teu exèrcit?» [7] Gedeó digué: «Si és així, quan Jahvè m'hagi posat a la mà Zebé i Salmannà, trillaré la vostra carn amb cardots i amb espines del desert».

[8] D'allà va pujar a Fanuel i els va parlar de la mateixa manera. Els de Fanuel van contestar-li igual que els de —449→ Socot, [9] i ell va assegurar també a la gent de Fanuel: «Quan torni victoriós enderrocaré aquesta torre».

[10] Zebé i Salmannà ja eren a Carcar amb el seu campament, uns quinze mil; eren
tots els qui quedaven de tot el campament dels nòmades d'orient. Havien caigut cent mil
homes de guerra. [11] Gedeó va pujar pel camí dels nòmades, a l'orient de Nobé i de
Jegbahà, i va atacar el campament mentre estaven refiats. [12] Zebé i Salmannà van fugir.
Però van perseguir-los, i atraparen els dos reis de Madian, Zebé i Salmannà, i van
destruir tot el campament. [13] Acabada la batalla, Gedeó, fill de Joàs, se'n tornà per la
pujada d'Hares. [14] Havent agafat un jove de Socot, va interrogar-lo, i aquest li va escriure
els noms dels notables de Socot i dels seus ancians, setanta-set persones.

Càstig de Socot i de Fanuel.— [15] Arribat a Socot, va dir-los: «Mireu Zebé i
Salmannà, pels quals vau ultratjar-me, dient: «¿Que potser ja tens a la teva mà les de
Zebé i de Salmannà, perquè donem pa als teus homes que estan cansats?». [16] Llavors va
fer prendre els ancians de la ciutat i, agafant cardots i espines del desert, va trillar la
gent de Socot. [17] També va enderrocar la torre de Fanuel i va matar la gent de la ciutat.

Mort dels reis madianites.— [18] Després va preguntar a Zebé i Salmannà: «¿On són
els homes que vau matar al Tabor?» Van respondre: «Tu i ells éreu semblants. Cada un
feia la impressió de ser un fill de rei». [19] Ell digué: «Eren germans meus, fills de la meva
mare. Ho juro per la vida de Jahvè: Si els haguéssiu deixat en vida, no us mataria a
vosaltres!» [20] Llavors va ordenar a Jèter, el seu noi gran: «Vés, mata'ls!» Però ell no va
desembeinar l'espasa, de por que tenia, perquè encara era un noi. [21] Zebé i Salmannà
digueren: «Vine tu i mata'ns, que un home es demostra per la seva valentia». Gedeó,
doncs, va matar Zebé i Salmannà, i va agafar els creixents que hi havia al coll dels seus
camells.

Els israelites demanen el govern de Gedeó.— [22] Llavors —450→ els israelites
van demanar a Gedeó: «Governa'ns tu, el teu fill i el fill del teu fill, perquè tu ens has
alliberat de les mans dels madianites». [23] Gedeó els respongué: «Ni jo ni el meu fill no
serem els vostres governants; és Jahvè qui us governa». [24] Després els va dir: «Us vull
fer una proposta: que cadascú de vosaltres em doni un dels anells del seu botí».
Efectivament, havien arreplegat anells d'or, perquè eren ismaelites. [25] Li digueren: «Els
donarem de bona gana». Van estendre un mantell i cadascú hi va tirar un anell del seu
botí. [26] El pes dels anells d'or que havia demanat va resultar de mil set-cents sicles d'or,
sense comptar-hi els creixents, les arracades i els vestits de porpra que portaven els reis
de Madian, ni tampoc els collars dels seus camells. [27] D'això, Gedeó va fer-ne un efod i
el va col·locar a la seva població d'Efrà. Tot Israel, seguint el seu exemple, s'hi va
prostituir, la qual cosa va ser un parany per a Gedeó i per a la seva casa. [28] Madian va
humiliar-se davant els israelites i no van tornar a aixecar el cap. I el país va estar
tranquil durant quaranta anys, durant tot el temps de Gedeó.

Mort de Gedeó. Infidelitat d'Israel.— [29] Jerobaal, fill de Joàs, va anar-se'n a
residir a casa seva. [30] Gedeó va tenir setanta fills, sortits de la seva entranya, perquè tenia
moltes dones. [31] També una concubina que tenia a Siquem li va donar un fill, i li va
posar Abimèlec. [32] Gedeó, fill de Joàs, va morir feliç en la vellesa, i va ser enterrat al
sepulcre del seu pare Joàs, a Efrà d'Abièzer. [33] A la mort de Gedeó, els israelites van
tornar a entendre's amb els baals, i es van donar per déu Baal-Berit. [34] Ja no es
recordaren més de Jahvè, el seu Déu, que els salvava de les mans de tots els enemics
dels voltants. [35] Tampoc no es van mostrar agraïts amb la casa de Jerobaal —Gedeó—,
per tot el bé que havia fet a Israel.

—451→

Abimèlec (Jt. 9,1-9,57)

9 Abimèlec usurpa el regne.— 1 Abimèlec, fill de Jerobaal, se n'anà a Siquem, a
trobar els germans de la seva mare, i es va dirigir a ells i a tot el clan familiar de la seva
mare amb aquestes paraules: 2 «Feu dir a tots els habitants de Siquem: «¿Què és millor
per a vosaltres, que us governin setanta persones, tots els fills de Jerobaal, o bé que us
governi un sol home? Recordeu-vos, de passada, que jo sóc dels vostres ossos i de la
vostra carn». 3 Quan els germans de la seva mare hagueren fet arribar aquestes paraules
a tots els grans de Siquem, tots es van fer partidaris d'Abimèlec, perquè deien: «És un
germà nostre!» 4 Van donar-Ii setanta sicles de plata del temple de Baal-Berit, amb els
quals Abimèlec va reclutar gent desvagada i agosarada, que el seguien. 5 Se'n va anar a
casa del seu pare, a Efrà, i va matar sobre una sola roca els seus germans, setanta
homes, fills de Jerobaal. però va quedar Joatam, el fill petit de Jerobaal, que s'havia
amagat. 6 Llavors van reunir-se tots els habitants de Siquem i tot Bet-Mel·ló, i van anar a
proclamar rei Abimèlec, prop de l'arbre de l'estela que hi ha a Siquem.

Apòleg de Joatam[244]**.**— 7 Un cop ho hagueren fet saber a Joatam, aquest va anar a
la punta del Garizim i va cridar-los:

«Escolteu-me, habitants de Siquem,
i Déu us escoltarà.
8 Una vegada, els arbres es van posar en camí
per anar a ungir un rei que els governés.
I van dir a l'olivera: «Sigues el nostre rei!»
9 Però l'olivera els respongué: «¿Com puc renunciar al meu oli,
que serveix per a honorar Déu i els homes,
i anar a balancejar-me sobre els arbres?»
10 Llavors els arbres van dir a la figuera:
«Vine tu, sigues el nostre rei!»
Però la figuera els respongué:
11 «¿Com puc renunciar a la meva dolçor
—452→
i al meu fruit exquisit,
per anar a balancejar-me sobre els arbres?»
12 Llavors els arbres digueren al cep:
«Vine tu, sigues el vostre rei!»
13 Però el cep els respongué:
«¿Com puc renunciar al meu most,
que alegra Déu i els homes,
per anar a balancejar-me sobre els arbres?»
14 Llavors tots els arbres van dir a l'arç:
«Vine tu, sigues el nostre rei!»
15 Però l'arç va respondre als arbres:
«Si és amb bona fe que em voleu ungir com a rei vostre,

veniu, empareu-vos sota la meva ombra;
i, si no, sortirà foc de l'arç
i consumirà els cedres del Líban!»

16 Doncs, bé, digueu-me si heu obrat amb bona fe i amb lleialtat en fer rei Abimèlec,
i si us heu portat com calia amb Jerobaal i la seva casa, si els heu tractats conforme a les
seves obres. 17 Mentre que el meu pare va lluitar a favor vostre i va arriscar la seva vida
per deslliurar-vos de les mans de Madian, 18 vosaltres us heu alçat avui contra la casa del
meu pare, heu matat els seus setanta fills sobre una sola roca, i heu fet rei dels habitants
de Siquem Abimèlec, fill de la seva esclava, perquè és germà vostre. 19 Si el dia d'avui
heu obrat de bona fe i amb lleialtat envers Jerobaal i la seva casa, estigueu contents
d'Abimèlec i que ell estigui content de vosaltres. 20 Si no, sortirà d'Abimèlec un foc que
devorarà els habitants de Siquem, i sortirà un foc dels habitants de Siquem i de Bet-
Mel·ló, que devorarà Abimèlec».

21 Acabat, Joatam va fugir, se'n va anar a Beerà, i allà vivia, fora de l'abast del seu
germà Abimèlec.

Revolta dels siquemites.— 22 Abimèlec va governar Israel durant tres anys. 23
Després, Déu va enviar un esperit de discòrdia entre Abimèlec i els habitants de
Siquem. Aquests van portar-se traïdorament amb Abimèlec. 24 Va ser com a càstig pel
crim comès contra els setanta fills de Jerobaal i per fer recaure la seva sang damunt
Abimèlec, germà seu, —453→ que els havia matats, com també damunt els habitants
de Siquem, que havien col·laborat amb ell en la matança dels seus germans. 25 Els
habitants de Siquem li posaven emboscades dalt de les muntanyes i robaven tothom qui
passava vora d'ells pels camins. Abimèlec se'n va assabentar.

26 Va arribar a Siquem un tal Gàal, fill d'Abed, que passava amb els seus germans, i
els habitants de Siquem van fer-li confiança. 27 Van veremar les seves vinyes, van
trepitjar el raïm i, fent molta gatzara, van anar al temple de Déu, on menjaren i
begueren, maleint Abimèlec. 28 Gàal, fill d'Abed, va cridar: «¿Qui és Abimèlec i qui és
Siquem, perquè hàgim d'estar-li sotmesos? ¿No són més aviat el fill de Jerobaal i Zebul,
el seu prefecte, els qui han d'estar sotmesos a la gent d'Hemor, pare de Siquem? ¿Per
què hem d'estar sotmesos nosaltres? 29 Tant de bo tingués aquesta gent a les meves mans;
faria fugir Abimèlec, i li diria: «Aplega un gran exèrcit i declara la guerra». 30 En sentir
Zebul, governador de la ciutat, les paraules de Gàal, fill d'Abed, es va indignar 31 i va
trametre missatgers a Abimèlec, a Arumà, per dir-li: «Sàpigues que Gàal, fill d'Abed, ha
vingut a Siquem amb els seus germans i estan revoltant la ciutat contra tu. 32 Vine, de nit,
amb els teus homes, i prepara una emboscada a fora. 33 Al matí, en sortir el sol, desplega
l'exèrcit entorn de la ciutat. Quan ell, amb els seus homes surti contra tu, fes-li allò que
et sembli bé».

34 Abimèlec, amb tots els seus homes, va anar-hi de nit i va parar l'emboscada
contra Siquem amb quatre esquadrons. 35 Va sortir Gàal, fill d'Abed, i es va quedar a la
porta de la ciutat. Llavors Abimèlec i la seva gent van alçar-se de l'emboscada. 36 En
adonar-se Gaàl d'aquella gent, va dir a Zebul: «Mira quina gentada baixa de dalt de les
muntanyes». Zebul li contestà: «Són les ombres de les muntanyes, que et deuen semblar
homes». 37 però Gàal va afegir: «Hi ha gent que baixa del melic del País i un esquadró

que va pel camí de l'arbre dels Endevinaires». [38] Llavors Zebul li va dir: «¿Què n'has fet
d'aquella arrogància amb què deies: «¿Qui és Abimèlec —454→ perquè hàgim
d'estar-li sotmesos? No és aquesta, la gent que tu menyspreaves? Surt ara a fer-li la
guerra». [39] Gàal, aleshores, va sortir al davant dels habitants de Siquem, a donar batalla a
Abimèlec. [40] Però aquest el va perseguir, i ell va fugir davant d'ell. Molts van caure
traspassats, fins a l'entrada de la porta. [41] Abimèlec se'n tornà a Arumà, i Zebul va
expulsar Gàal i els seus germans, i els prohibí de viure a Siquem.

Presa de Siquem i de Magdal-Siquem.— [42] Però, l'endemà, els homes de guerra
van tornar a sortir, i Abimèlec ho va saber. [43] I prengué els seus homes, els dividí en tres
esquadrons, s'emboscà pel camp i va veure que, efectivament, els homes sortien armats
de la ciutat. Llavors va alçar-se per atacar-los. [44] Abimèlec i el seu esquadró van
desplegar-se fins a ocupar la porta de la ciutat. Els altres dos esquadrons es van
desplegar contra tots els qui eren fora i els van atacar. [45] Durant tot el dia, Abimèlec va
estar lluitant a la ciutat, la van prendre i van matar la gent que s'hi trobava. Després la
van destruir i van sembrar-la de sal. [46] Tots els habitants de Magdal-Siquem, quan van
saber-ho, van refugiar-se al soterrani del temple d'El-Berit. [47] En arribar a Abimèlec la
notícia que tots els habitants de Magdal-Siquem s'havien aplegat, [48] va pujar amb tots els
qui eren amb ell a la muntanya de Selmon, i ell mateix, destral en mà, va tallar una
branca d'arbre, se la va carregar a l'espatlla, i va dir als qui anaven amb ell: «Feu de
seguida el mateix que jo he fet». [49] Llavors va tallar cadascú una branca i, seguint
Abimèlec, van anar a col·locar-les damunt el soterrani i van calar foc sobre els qui es
trobaven al soterrani. Així van morir tots plegats, els habitants de Magdal-Siquem, cosa
d'un miler entre homes i dones.

Presa de Tebés i mort d'Abimèlec.— [50] Després, Abimèlec se'n va anar a Tebés,
va assetjar-la i la conquerí. [51] Al mig de la ciutat, hi havia una torre fortificada. Tots els
habitants de la ciutat, homes i dones, van refugiar-s'hi, es van tancar i van pujar al terrat
de la torre. [52] Abimèlec arribà a la torre, —455→ la va atacar i va acostar-se fins a
l'entrada per calar-hi foc. [53] Llavors una dona va llançar una mola sobre el cap
d'Abimèlec i li va fracturar el crani. [54] Ell va cridar de seguida l'escuder que li portava
les armes i li va dir «Desembeina l'espasa i mata'm. Que no es digui mai de mi: «L'ha
matat una dona». El seu escuder el traspassà, i va morir. [55] Quan els israelites van veure
que Abimèlec era mort, se'n van anar cadascú a casa seva. [56] Així Déu va retribuir
Abimèlec pel mal que havia comès contra el seu pare matant els seus setanta germans. [57]
Igualment, els siquemites, Déu els va retribuir pel mal que havien comès. És així com
Déu va fer que es realitzés en ells la maledicció de Joatam, fill de Jerobaal.

Jeftè i els petits jutges (Jt. 10,1-12,15)

10 Tolà.— [1] Després d'Abimèlec, Tolà, fill de Fuà, fill de Dodó, un home
d'Issacar que habitava a Samir, a la muntanya d'Efraïm, es va alçar per salvar Israel. [2]
Després d'haver estat jutge d'Israel durant vint-i-tres anys, va morir i va ser enterrat a
Samir.

Jaïr.— [3] Després d'ell, Jaïr, galaadita, va ser jutge d'Israel durant vint-i-dos anys. [4] Va tenir trenta fills que muntaven trenta pollins i posseïen trenta pobles, els quals encara avui s'anomenen Havot-Jaïr, al país de Galaad. [5] En morir, va ser enterrat a Camon.

Jeftè. Introducció.— [6] Llavors el mal comportament dels israelites tornà a ofendre Jahvè; donaven culte als baals, als troncs sagrats, als déus d'Aram, als déus de Sidó, de Moab, dels cananeus i dels filisteus. Van abandonar Jahvè i no li donaven culte. [7] La severitat de Jahvè es va encendre contra Israel, i els va deixar en poder dels filisteus i dels ammonites. [8] D'ençà de llavors, van inquietar i oprimir els israelites durant divuit anys: eren tots els israelites de l'altra banda del Jordà, al país dels amorreus, a Galaad. [9] A més, els ammonites van travessar el Jordà per anar a combatre, —456→ tant contra Judà i Benjamí com contra Efraïm, de manera que Israel es va trobar en una situació molt desgraciada. [10] Llavors els israelites van clamar a Jahvè, dient: «Hem pecat contra vós; hem abandonat el nostre Déu i hem donat culte als baals». [11] Jahvè va respondre: «¿No us van oprimir ja els egipcis, els amorreus, els ammonites i els filisteus, [12] els sidonis, Amalec i Madian, i quan vau cridar-me no us vaig deslliurar de les seves mans? [13] Però després encara m'heu abandonar, i heu donar culte a déus estrangers. No us vull tornar a salvar. [14] Aneu a invocar els déus que us heu escollit. Són ells els qui us han de salvar als moments de desgràcia». [15] Els israelites van respondre a Jahvè: «Es veritat, hem pecat. Tracteu-nos com us sembli bé. Però ara, per favor, salveu-nos». [16] I van llençar lluny d'ells els déus estrangers, per donar culte a Jahvè. Llavors, a Jahvè se li va fer insuportable el sofriment d'Israel.

[17] Els ammonites van ser convocats a la guerra i van acampar a Galaad. Els israelites es van reunir i van acampar a Masfà. [18] El poble i els governants de Galaad es deien l'un a l'altre: «Qui serà l'home que farà la guerra contra els ammonites? El farem cap de tots els habitants de Galaad».

11 Jeftè accepta el comandament. — [1] Jeftè, el gaaladita, era un guerrer valent, fill d'una prostituta. El seu pare era Galaad. [2] Com que aquest havia tingut fills de la seva dona, en fer-se grans van fer fora Jeftè, tot dient-li: «Tu no tindràs herència a casa del nostre pare, perquè ets fill d'una altra dona». [3] Jeftè va fugir, doncs, de la seva família, i es va instal·lar al país de Tob. Uns quants desvagats es van ajuntar amb Jeftè i anaven amb ell a la guerra. [4] Quan, al cap d'un temps, els ammonites van fer la guerra contra Israel, [5] els ancians de Galaad van anar a buscar Jeftè al país de Tob [6] i van dir-li: «Vine amb nosaltres, seràs el nostre comandant i farem la guerra contra els ammonites». [7] Jeftè els va respondre: «¿No sou vosaltres els qui no em volíeu i que em vau treure de la casa del meu pare? Com és que em veniu a trobar ara que esteu en perill?» [8] Els —457→ ancians de Galaad li digueren «Ara tornem a buscar-te, vine amb nosaltres a lluitar contra els ammonites. Seràs el nostre comandant i el de tots els habitants de Galaad». [9] Llavors Jeftè els va respondre: «Si em feu tornar per lluitar contra els ammonites, i Jahvè els posa en poder meu, seré el vostre comandant». Els ancians de Galaad li van respondre: [10] «Que Jahvè sigui l'àrbitre entre nosaltres en cas que no complim això que acabes de dir». [11] Jeftè, doncs, se'n va anar amb els ancians de Galaad, i la gent mateixa va nomenar-lo el seu comandant. Jeftè va repetir a Masfà, davant Jahvè, tot allò que havia dit.

Jeftè parlamenta amb els ammonites.— [12] Jeftè va enviar missatgers al rei dels ammonites per dir-li: «¿Què hi ha entre tu i jo, perquè vinguis a fer la guerra contra el meu país?» [13] El rei dels ammonites va respondre als missatgers de Jeftè: «Israel es va

apoderar del meu país quan va pujar d'Egipte, des de l'Arnon fins al Jaboc i fins al
Jordà. Torna-me'ls pacíficament». [14] Jeftè va trametre una altra vegada missatgers al rei
dels ammonites [15] per dir-li: «Això diu Jeftè: Israel no es va apoderar del país de Moab
ni del país dels ammonites. [16] En pujar d'Egipte, Israel va caminar pel desert fins al mar
Roig i va arribar a Cadés. [17] Des d'allà, Israel va enviar missatgers al rei d'Edom, dient-li:
«Deixa'ns passar pel teu país»; però el rei d'Edom no els va escoltar. També en va
trametre al rei de Moab, i no ho va voler. Llavors Israel es va instal·lar a Cadés. [18]
Després se'n va anar desert enllà, rodejant el país d'Edom i el país de Moab; va arribar a
l'orient del país de Moab i va acampar vora l'Arnon. No van entrar dins la frontera de
Moab, que és l'Arnon. [19] Israel, llavors, va enviar missatgers a Sehon, rei dels amorreus,
rei d'Hesebon, i li va dir: «Deixa'm passar pel teu país, de pas cap al meu lloc»; [20] però
Sehon no va permetre a Israel de passar pel seu país. Va reunir tota la seva gent, van
acampar a Jasà i va fer la guerra contra Israel. [21] Però Jahvè, Déu d'Israel, va posar
Sehon amb tots els seus homes a les mans d'Israel, i els va derrotar. [22] Israel es va —
458→ possessionar, doncs, de tot el país dels amorreus, des de l'Arnon fins al Jaboc, i
des del desert fins al Jordà. [23] Després, doncs, que Jahvè, Déu d'Israel, ha desposseït els
amorreus per donar als israelites el seu territori, tu te'n vols apoderar? [24] ¿No posseeixes
tot el territori que Camós, el teu déu[245], va desposseir? Doncs, també nosaltres posseïm
tot el que Jahvè ha desposseït davant nostre. [25] Ara bé, ¿és que tens més drets sobre
aquest territori que Balac, fill de Sefor, rei de Moab? ¿Es que el rei de Moab ha discutit
mai amb Israel o li ha fet mai la guerra? [26] Israel ha sojornat tres-cents anys a Hesebon i
a les viles que li pertanyen, a Jazer i a les seves viles, i a tots els pobles de vora el Jordà.
¿Per què no les has preses durant aquest temps? [27] No sóc pas jo el qui t'he ofès. Ets tu
que no tens raó de fer-me la guerra. Que Jahvè, ell que és jutge, judiqui entre israelites i
ammonites». [28] El rei d'Ammon, però, no va escoltar les paraules que Jeftè li va trametre.

Vot i victòria de Jeftè. [29] Llavors l'esperit de Jahvè es va apoderar de Jeftè, el qual
va recórrer Galaad i Manasés, va passar a Masfà de Galaad, i d'allà cap als ammonites. [30]
Jeftè va fer un vot a Jahvè, en aquests termes: «Si de veritat poseu a les meves mans els
ammonites, [31] oferiré a Jahvè en sacrifici[246] aquell qui, en tornar jo victoriós dels
ammonites, surti de la porta de casa meva per rebre'm». [32] Llavors Jeftè va atacar els
ammonites, i Jahvè els va posar a les seves mans; [33] els va derrotar des d'Aroer fins a
l'entrada de Mennit, o sigui, vint pobles, i fins a Abel-Caramim. Els ammonites van
quedar humiliats davant els israelites. [34] Quan Jeftè se'n va tornar a Masfà, a casa seva,
sortí a rebre'l la seva filla, dansant amb els tambors. Només ella, la seva filla única! Fora
d'ella no tenia més fills ni filles. [35] Així que la va veure, es va esquinçar els vestits,
cridant: «Ai, filla meva, m'has ben arruïnat! Has hagut de ser tu la que em portés el
desastre! Jo m'he compromès amb Jahvè i no puc tornar enrera». [36] Ella li respongué:
«Pare, si t'has compromès amb Jahvè, fes amb mi tal com han promès els teus —
459→ llavis, ja que Jahvè t'ha concedit de fer justícia contra els teus enemics, els
ammonites». [37] I va afegir al seu pare: «Permete'm només una cosa deixa'm lliure durant
dos mesos per anar-me'n a córrer per les muntanyes i plorar amb les meves companyes
la meva virginitat»[247]. [38] Ell li digué: «Vés-hi». I la deixà marxar per dos mesos. Se'n va
anar, doncs, amb les seves companyes, i va plorar la seva virginitat a les muntanyes. [39]
Al cap de dos mesos, va tornar al seu pare, i aquest va complir amb ella el vot que havia
fet[248]. I morí sense haver tingut marit. D'aquí va venir el costum, a Israel, [40] que cada any
les noies israelites surtin a fer el plany de la filla de Jeftè, el gaaladita, quatre dies l'any.

12 Guerra entre Efraïm i Galaad. Mort de Jeftè.— [1] Els homes d'Efraïm van
ser convocats i van passar el Jordà en direcció de Safon, per dir a Jeftè: «¿Com és que

has anat a combatre contra els ammonites i no ens has cridat a nosaltres per
acompanyar-te? Calarem foc a casa teva». [2] Jeftè els va respondre: «Jo i els meus homes
vam sostenir una disputa duríssima amb els ammonites. Us vaig demanar auxili, i no em
vau ajudar per deslliurar-me de les seves mans. [3] En veure que ningú no m'ajudava, em
vaig arriscar la vida i vaig travessar el Jordà per anar a combatre contra els ammonites, i
Jahvè els va posar a les meves mans. ¿Per què pugeu avui a combatre contra mi?» [4]
Llavors Jeftè va reunir tots els homes de Galaad per defensar-se contra Efraïm. Els
gaaladites van atacar Efraïm perquè els deien: «Sou uns fugitius d'Efraïm» (Galaad es
troba entre Efraïm i Manasés).

[5] Galaad va prendre a Efraïm els quals del Jordà. Quan un fugitiu d'Efraïm deia:
«Deixeu-me passar», els gaaladites li preguntaven: «Ets efraïmita?» Ell responia: «No».
[6] Llavors li deien: «Digues «xibòlet». Ell deia: «sibòlet»[249], perquè no sabia pronunciar-
ho correctament. Ells l'agafaven i el degollaven vota els guals del Jordà. En aquella
ocasió, van caure quaranta-dos mil homes d'Efraïm. [7] Jeftè va ser jutge d'Israel durant sis
anys. —460→ En morir Jeftè, el gaaladita, el van enterrar a la seva ciutat, Masfà, de
Galaad.

Abesan.— [8] Després d'ell, el jutge d'Israel va ser Abesan de Bet-Lèhem. [9] Va tenir
trenta fills i trenta filles. Aquestes, les va casar fora, i va fer venir de fora trenta noies
per als seus fills. Va ser jutge d'Israel durant set anys. [10] En morir Abesan, el van enterrar
a Bet-Lèhem.

Elon.— [11] Després d'ell, el jutge d'Israel va ser Elon, de Zabuló, que judicà Israel
durant deu anys. [12] En morir Elon, de Zabuló, el van enterrar a Elon, al país de Zabuló.

Abdon.— [13] Després d'ell, el jutge d'Israel va ser Abdon, fill d'Hil·lel, de Faraton. [14]
Tenia quaranta fills i trenta néts, que muntaven setanta pollins. Va judicar Israel durant
vuit anys. [15] En morir Abdon, fill d'Hil·lel, de Faraton, el van enterrar al país d'Efraïm, a
la terra de Saalim.

Samsó (Jt. 13,1-16,31)

13 L'àngel anuncia el naixement de Samsó. [1] Els israelites tornaven a fer el mal
que ofèn Jahvè, i Jahvè els va posar a les mans dels filisteus quaranta anys seguits. [2] Hi
havia un home de Saraà, del clan de Dan, que es deia Manuè. La seva dona era estèril,
no havia tingut fills. [3] L'àngel de Jahvè es va aparèixer a la dona i li va dir: «Tu ets
estèril i no has tingut mai cap fill. [4] Vigila, doncs, de beure vi ni cap beguda fermentada,
ni de menjar res d'impur. [5] Quedaràs embarassada i tindràs un fill. Mai no li tocarà el
cap la navalla, perquè serà nazir de Déu[250] des del si matern. És ell qui començarà a
salvar Israel del poder dels filisteus». [6] La dona va anar a contar-ho al seu marit: «M'ha
vingut a veure un home de Déu. El seu aspecte era com el de l'àngel de Déu, ple de
majestat. Jo no li he preguntat qui era, i ell tampoc no m'ha dit com es deia, [7] però m'ha
dit: «Mira, quedaràs embarassada i tindràs un fill. No beguis vi ni cap cosa fermentada,
no mengis res d'impur, perquè el noi serà —461→ nazir de Déu, des de les entranyes
de la mare fins al dia de la seva mort».

Segona aparició de l'àngel i naixement de Samsó. [8] Llavors Manuè va implorar Jahvè amb aquestes paraules: «Us prego, Senyor, que torneu a fer venir a casa nostra l'home de Déu que vau enviar, perquè ens ensenyi què hem de fer amb el noi que naixerà». [9] Jahvè va escoltar Manuè, i l'àngel de Déu va tornar a la dona mentre era al camp. Manuè, el seu home, no era amb ella. [10] De seguida se'n va anar corrents a dir al seu marit: «Mira, se m'ha aparegut l'home que va venir l'altre dia». [11] Manuè seguí la seva dona i, arribat on era l'home, li diu: «Sou vós el qui vau parlar a la meva dona?» Ell li respon: «Sóc jo mateix». [12] Manuè li diu: «Quan es compleixin les vostres paraules, quin ha de ser el comportament del noi?» [13] L'àngel de Jahvè li va respondre: «Que la dona s'abstingui de tot allò que li vaig dir: [14] que no begui res del que prové del raïm, que no begui vi ni cap beguda fermentada, que no mengi res d'impur. Que es guardi de tot allò que li vaig ordenar». [15] Llavors Manuè va dir a l'àngel de Jahvè: «Permeteu-me que us retinguem; us volem oferir un cabrit». [16] Però l'àngel de Jahvè li va respondre: «Ni que em retinguis, no tastaré del teu menjar. Si vols oferir un holocaust, ofereix-lo a Jahvè». És que Manuè encara no sabia que es tractava de l'àngel de Jahvè. [17] Després, va preguntar a l'àngel de Jahvè: «¿Com us dieu, per poder obsequiar-vos quan es compleixin les vostres paraules?» [18] Però l'àngel de Jahvè li va respondre: «Per què preguntes el meu nom? És meravellós». [19] Llavors Manuè agafà un cabrit i l'oblació, i ho va oferir sobre una roca en holocaust a Jahvè-que-fa-meravelles. [20] I mentre la flama pujava cel amunt des de l'altar, també l'àngel de Jahvè se'n va pujar amunt amb la flama de l'altar. Manuè i la seva muller, que s'ho miraven, es van prosternar de cara a terra. [21] L'àngel de Jahvè ja no es va tornar a aparèixer a Manuè ni a la seva dona. Aleshores Manuè va comprendre que era l'àngel de Jahvè [22] i va dir a — 162→ la seva dona: «Segur que morirem, perquè hem vist Déu». [23] Però la dona li respongué: «Si Jahvè hagués tingut intenció de fer-nos morir, no hauria pas acceptat de les nostres mans el sacrifici i l'oblació, ni ens hauria fet veure totes aquestes coses».

[24] La dona va tenir un fill i li va posar Samsó. El noi va créixer, Jahvè el va beneir, [25] i l'esperit de Jahvè va començar d'excitar-lo a Mahanè-Dan, entre Saraà i Estaol.

14 Casament de Samsó. [1] Samsó va baixar a Tamnà i es va fixar en una dona d'entre les filles dels filisteus. [2] Va pujar a comunicar-ho al seu pare i a la seva mare: «He vist una dona entre les filles del filisteus; preneu-me-la per esposa». [3] Però el seu pare i la seva mare i digueren: «¿Que no hi ha cap dona entre les filles dels teus parents i en tot el nostre poble, perquè vagis a triar-te'n una entre els filisteus, que són incircumcisos?» Samsó va respondre al seu pare: «Pren-me aquesta, que és la que m'agrada». [4] El seu pare i la seva mare no sabien que fos cosa de Déu, el qual volia que els filisteus, que en aquell temps dominaven Israel, donessin motiu de moure'ls brega.

[5] Samsó va baixar a Tamnà. Es va arribar fins a les vinyes de Tamnà i, de sobte, un lleonet se li plantà al davant, bramulant. [6] Llavors l'esperit de Jahvè s'apoderà d'ell i, sense portar res a la mà, va esquarterar el lleó com qui esquartera un cabrit. Ni tan sols al pare i a la mate no va dir-los allò que havia fet. [7] Va baixar, va estar parlant amb la dona, i li va agradar. [8] Al cap d'uns quants dies, hi tornà per contractar el casament. Després va fer una marrada per veure la carronya del lleó, i va veure que dintre la carcanada del lleó hi havia un eixam d'abelles i mel. [9] La va recollir en el palmell de la mà, i anava caminant i menjant, En arribar on eren el seu pare i la seva mare, els en va donar perquè en mengessin, però no els va dir que l'hagués treta de la carcanada del lleó. [10] El seu pare va baixar també a casa de la dona, i allí Samsó va organitzar una festa

de set dies, —463→ tal com acostumen a fer tots els joves. [11] Però, com que li tenien
por, van escollir trenta companys perquè estiguessin al seu costat.

Endevinalla de Samsó. [12] Llavors Samsó els va dir: «Vull proposar-vos una
endevinalla. Si l'encerteu durant els dies del convit, us regalaré trenta peces de tela fina i
trenta vestits de festa. [13] Però, si no podeu endevinar-la, vosaltres em regalareu a mi les
trenta peces de tela fina i els trenta vestits de festa». Ells li respongueren: «Proposa la
teva endevinalla, que t'escoltem». [14] Ell els digué

«Del qui menja, n'ha sortit menjar,
i del forçut n'ha sortit dolçor».

Durant tres dies no van poder endevinar-la. [15] El quart dia, van dir a la dona de
Samsó: «Mira de seduir el teu marit perquè ens aclareixi l'endevinalla o, si no, et
cremarem amb tota la casa del teu pare. ¿És que ens heu convidat aquí per empobrir-
nos?» [16] Llavors la dona va començar a ploriquejar dient a Samsó: «M'has avorrit, ja no
m'estimes. Has proposat una endevinalla als meus, i a mi, no me'n dius la solució». Ell li
responia: Ja ho veus, no ho he dit ni al meu pare ni a la meva mare, i t'ho haig de dir a
tu?» [17] Durant els set dies li va estar plorant i, el dia setè, tant l'havia forçat, que li va dir
la solució. [18] La gent del poble, doncs, el dia setè, abans d'entrar ell a l'alcova, li van dir:

«¿Què hi ha de més dolç que la mel,
i que hi ha de més forçut que el lleó?»

Ell els respongué: «Si no haguéssiu llaurat amb la meva vedella, no hauríeu
encertat l'endevinalla».

[19] Tot seguit, s'apoderà d'ell l'esperit de Jahvè, va baixar a Ascalon, va matar-hi
trenta homes, va endur-se'n les despulles, i va donar els vestits de festa als qui havien
encertat l'endevinalla. Després va pujar a casa del seu pare encès de furor. [20]
Mentrestant, van donar la seva dona al qui havia estat el seu company d'honor.

15 Samsó cala foc a les collites dels filisteus. [1] Un quant temps més tard, —
464→ durant la sega del blat, Samsó va anar a visitar la seva dona. Portava un cabrit, i
va dir: «Vull veure la meva dona a la seva cambra». Però el seu sogre no el va deixar
entrar, [2] i li deia: «Em pensava que ja l'havies avorrida. Per això l'he donada al teu
company d'honor. ¿No trobes que la seva germana petita és millor que no pas ella? Pots
prendre-la en lloc de l'altra». [3] Però Samsó va dir-los: «Aquesta vegada tinc raó de ser
dolent amb els filisteus». [4] Se'n va anar, va agafar tres-cents xacals, va preparar teies i,
girant els xacals cua contra cua, va anar posant una teia cada dues cues. [5] Després va
encendre les teies i va engegar els xacals pels sembrats dels filisteus. Així, van cremar
garbes i sembrats, vinyes i oliverars. [6] Quan els filisteus van preguntar-se qui ho havia

fet, algú va dir: «Samsó, el gendre del tamnita, perquè li ha pres la dona i l'ha donada al seu company d'honor». Llavors els filisteus van pujar i van cremar la dona amb la seva família. [7] Però Samsó va dir-los: «Perquè heu fet això, ara sí, que em venjaré de vosaltres. Només després quedaré tranquil». [8] I els va atacar a tort i a dret; va ser una derrota formidable. Acabat, va baixar i s'estava a la cova de la roca d'Etam.

Ramat-Lehí, història del queix d'ase.— [9] Més endavant, els filisteus pujaren, acamparen a Judà i van fer una incursió a Lehí. [10] Els de Judà van dir-los: «Per què pugeu contra nosaltres?» Ells respongueren: «Pugem per endur-nos pres Samsó i fer-li pagar el mal que ens ha fet». [11] Llavors, tres mil homes de Judà van baixar a la cova de la roca d'Etam per dir a Samsó: «¿No saps que els filisteus són amos nostres? Per què ens has fet això?» Ell els respongué: «Els he tractats com ells em van tractar». [12] Llavors li van dir: «Hem baixat per fer-te presoner i posar-te a les mans dels filisteus». Samsó els va respondre: «Jureu-me que vosaltres no em matareu». [13] Ells li digueren: «Et lligarem i et deixarem a les mans dels filisteus; però de matar-te, no et matarem». Havent-lo lligat, doncs, amb dues cordes noves, el van fer pujar de la roca. [14] Arribat a Lehí, quan els filisteus —465→ ja sortien a rebre'l amb gran gatzara, es va apoderar d'ell l'esperit de Jahvè, les cordes dels seus braços es van desfer com fils de lli cremat al foc, i els lligams de les seves mans es van fondre. [15] Ell, havent reparat en un queix d'ase encara fresc, l'agafà, i amb això va derrotar mil homes. [16] Llavors Samsó va exclamar:

«Con els he deixats
amb un queix d'ase!
Amb un queix d'ase,
mil homes derrotats».

[17] Després va llençar el queix que tenia a la mà i va posar a aquell lloc el nom de Ramat-Lehí, que vol dir turó del Queix. [18] I com que tenia molta set, va invocar Jahvè, dient: «Vós heu concedit aquesta gran victòria per les mans del vostre servent, ¿i ara hauré de morir de set i caure a les mans dels incircumcisos?» [19] Fou aleshores que Jahvè va obrir aquell clot que hi ha a Lehí. Va sortir-ne aigua, va beure i es va retornar. Per això, encara avui dia anomenen En-ha-Coré, la font del qui invoca, aquesta font que hi ha a Lehí. [20] Durant vint anys va ser jutge d'Israel en temps dels filisteus.

16 Samsó s'enduu les portes de Gaza.— [1] Samsó es va arribar a Gaza, va veure-hi una prostituta i va entrar a casa seva. [2] Quan algú va dir als de Gaza: «Samsó ha vingut aquí», el van rodejar i van posar espies a la porta de la ciutat. Durant tota la nit no es van moure pensant: «Esperen que es faci de dia i llavors el matarem». [3] Samsó va estar jaient fins a la mitjanit. A mitjanit, es llevà, agafà els dos batents de la porta amb els seus muntants, els arrencà amb la barra, se'ls carregà a l'esquena i els puja al capdamunt de la muntanya que hi ha davant d'Hebron.

Samsó i Dalilà. Traïció. [4] Després d'aquesta feta, Samsó es va enamorar d'una dona de la Vall de Sorec. Es deia Dalilà. [5] Els senyors dels filisteus van pujar per dir-li: «Mira de seduir-lo, per veure d'on li ve tanta força, i com podríem dominar-lo, per endur-nos-el lligat i deixar-lo impotent. Cadascú de nosaltres està disposat a donar-te

cent sicles de plata». [3] Llavors Dalilà va dir a Samsó: «Digue'm, per favor, —466→ d'on et ve tanta força, i com t'haurien de lligar per deixar-te impotent». [7] Samsó li respon: «Si em lligaven amb set nervis tendres, que no s'haguessin assecat, perdria les forces i fóra com un home qualsevol». [8] Els senyors dels filisteus van pujar set nervis tendres, que encara no s'havien assecat, i ella el va lligar. [9] Llavors ella, que tenia amagats espies al rebost, va cridar: «Els filisteus són aquí, Samsó!» Ell trencà els nervis com es trenca un cordill d'estopa només de sentir l'olor del foc. La seva força va continuar essent un misteri. [10] Dalilà va dir a Samsó: «T'has ben burlat de mi i m'has enganyat; digue'm: ¿amb què podries ser lligat?» [11] Ell li respongué: «Si em lligaven amb cordes noves que encara no haguessin estat usades per a res, perdria les forces i fóra com un home qualsevol». [12] Dalilà va agafar unes cordes noves i el va lligar. Després va cridar: «Els filisteus són aquí, Samsó!» També hi havia uns espies a l'habitació. Però ell va trencar les cordes dels seus braços com si fossin un fil. [13] Llavors Dalilà li va dir: «Fins ara t'has estat burlant de mi i m'has estat dient mentides. Digue'm: ¿amb què podries ser lligat?» Ell li respongué: «Si em teixies les set trenes del cap amb l'ordit, i les clavaves amb un barró, perdria les forces i fóra com un home qualsevol». [14] Ella el va adormir, li va teixir les set trenes del cap amb l'ordit, i les clavà amb el barró. Després li va cridar: «Els filisteus són aquí, Samsó!» Ell que es desperta i arrenca el teler amb l'ordit. [15] Ella li diu: «¿Com pots dir que m'estimes, si et reserves el cor? Amb aquesta ja són tres vegades que t'has burlat de mi i no m'has volgut dir d'on et ve tanta forra». [16] Tant i tant l'amoïnava cada dia amb les seves queixes, que va arribar a cansar-lo fins a no poder-ho suportar més. [17] Llavors li va obrir tot el cor i li va dir: «Mai no m'ha tocat el cap una navalla, perquè sóc nazir de Déu des de les entranyes de la mare. Si em tallaven els cabells, desapareixeria la meva força, i fóra com un home qualsevol». [18] Dalilà, havent comprés que li havia confiat tot el secret, va fer cridar els senyors dels filisteus, —467→ dient: «Aquesta vegada pugeu, que m'ha confiat tot el secret del seu cor». Els senyors dels filisteus van pujar a casa d'ella amb els diners a les mans. [19] Ella va adormir Samsó a la seva falda i va fer cridar un home que li tallés les set trenes del cap. Llavors va començar de sentir-se impotent, i li va desaparèixer la força. [20] Ella va cridar: «Els filisteus són aquí, Samsó!» Ell es va despertar i pensà: «Me'n sortiré com les altres vegades i em deslliuraré». Però no sabia que Jahvè l'havia abandonat. [21] Llavors, els filisteus el van agafar i li van arrencar els ulls. Després el van baixar a Gaza, el van lligar amb una doble cadena de bronze, i el feien moldre a la presó.

Venjança suïcida de Samsó.— [22] Amb tot, els cabells, un cop tallats, li començaven a créixer de nou. [23] Els senyors dels filisteus es van reunir per oferir un gran sacrifici a Dagon[251], el seu déu, i per celebrar-ho, perquè deien: «El nostre déu ens ha posat a les mans Samsó, el nostre enemic». [24] Quan el poble va veure el seu déu, va començar de lloar-lo:

«El nostre déu ens ha posat a les mans
Samsó, el nostre enemic,
el qui desolava el nostre país
i multiplicava els nostres morts».

25 Quan s'havien posat alegres, van dir: «Aneu a cridar Samsó, que ens farà riure».
Van anar, doncs, a cridar Samsó a la presó, i els va divertir. Després el deixaren al mig
de les columnes. 26 Samsó va dir al noi que el conduïa de la mà: «Guia'm fins a tocar les
columnes sobre les quals descansa l'edifici, que m'hi vull recolzar». 27 L'edifici era ple
d'homes i dones. També s'hi trobaven els senyors dels filisteus, i dalt del terrat hi havia
unes tres mil persones que contemplaven els jocs de Samsó. 28 Llavors Samsó va invocar
Jahvè: «Senyor, Jahvè, recordeu-vos de mi i doneu-me força encara per aquesta vegada,
Déu meu, i que d'un cop em vengi dels filisteus pels meus dos ulls». 29 Després Samsó
va palpar les dues columnes damunt les quals descansava l'edifici, s'hi va repenjar, a
l'una amb la mà dreta i a l'altra —468→ amb la mà esquerra, 30 i va dir: «Moriré jo
mateix junt amb els filisteus!» Va empènyer amb tota la força, i l'edifici es va ensorrar
damunt els senyors i damunt tota la gent que hi havia dins. Van ser més els qui va matar
amb la seva mort que no pas els qui havia matat durant la seva vida. 31 Els seus germans
i tota la casa del seu pare van baixar pet endur-se'l, el van pujar i l'enterraren entre Saraà
i Estaol; a la tomba del seu pare, Manuè. Havia estat jutge d'Israel durant vint anys.

Apèndixs (Jt. 17,1-21,25)

El santuari de Micà i el santuari de Dan (Jt. 17,1-18,31)

17 Micà fa de la seva casa un santuari.— 1 Hi havia un home de la muntanya
d'Efraïm que es deia Micà. 2a Va dir a la seva mare: «Els mil cent sicles de plata que et
van prendre, i a propòsit dels quals tu vas proferir una maledicció, i vas dir —com jo
mateix vaig sentir-ho—: 3b «Aquests diners, els consagro solemnement a Jahvè per fer-
ne una imatge i una estàtua de fosa», 2b doncs, bé, aquests diners, els tinc jo. Sóc jo qui
te'ls havia presos, 3c i ara te'ls torno». 2c La seva mare va respondre: «Que el meu fill sigui
beneït de Jahvè». 3a I Micà li va restituir els mil cent sicles de plata. 4 Un cop ell li va
haver tornat els diners, ella en va prendre dos-cents sicles i els va donar a un argenter
perquè els fongués i en fes una imatge i una estàtua de fosa. I la tenien a la casa de
Micà. 5 Micà, doncs, va fer de la seva casa un santuari. Va fer també un efod i terafim i
va confiar-ho a un dels seus fills perquè li fes de sacerdot. 6 Aquell temps, no hi havia
rei a Israel, i cadascú feia allò que li semblava bé.

Un levita es posa al servei de Micà.— 7 Hi havia un jove de Bet-Lèhem de Judà,
del clan de Judà, que era levita i vivia allí. 8 Aquest va marxar de la ciutat de Bet-Lèhem
de Judà per anar-se'n a viure on trobés acolliment. —469→ Tot fent camí, arribà a la
muntanya d'Efraïm, a la casa de Micà. 9 Micà li va preguntar: «D'on véns?» Ell li va
respondre: «Sóc un levita de Bet-Lèhem de Judà, i estic viatjant per trobar on poder
viure». 10 Micà li digué: «Queda't amb mi; em faràs de pare i de sacerdot, et donaré deu
sicles de plata l'any, els vestits que et calguin i la manutenció. 11 El levita va consentir a
quedar-se amb aquell home, de manera que va ser com un dels seus fills. 12 Micà va
donar la investidura al levita, i el jove li va fer de sacerdot: s'estava a la casa de Micà. 13
Llavors Micà va pensar: «Ara estic segur que Jahvè em tractarà bé; tinc un levita per
sacerdot».

18 **Els danites busquen nous territoris.**— [1] Aquell temps, no hi havia rei a
Israel. Era el temps que la tribu de Dan buscava un territori on habitar, perquè fins
aleshores no li havia tocat cap possessió entre les tribus d'Israel. [2] Van enviar cinc
homes del seu clan, homes valents de Saraà i Estaol, perquè exploressin el país i en
fessin un reconeixement. Van arribar a la muntanya d'Efraïm a casa de Micà, i van fer-
hi nit. [3] Estant prop de la casa de Micà, van reconèixer la veu del jove levita, van
acostar-s'hi i li digueren: «Qui t'ha portat aquí? Què hi fas? Què hi tens aquí?» [4] Ell els
respongué: «Micà ha fet per mi tal i tal cosa. Em dóna un sou, i li faig de sacerdot». [5]
Llavors li van demanar «Consulta Déu, per saber si reeixirem en el viatge que estem
fent». [6] La resposta del sacerdot va ser: «Aneu en pau, que Jahvè mira amb bons ulls el
viatge que esteu fent». [7] Els cinc homes se'n van anar i arribaren a Lais. I van veure que
la gent que hi habitava vivien refiats sota el govern dels sidonis, tranquils i segurs. No
els mancava res del que es pot trobar a la terra. Estaven lluny dels sidonis i no tenien
cap contacte amb ningú. [8] Arribats als seus germans de Saraà i d'Estaol, aquests els van
preguntar: «Què ens dieu?» Els van respondre: «Hem caminat, hem recorregut el país
fins a Lais i hem vist que la gent que hi habita viuen refiats, sota el govern dels sidonis,
però estan lluny —470→ dels sidonis i no tenen relació amb ningú. Pugem contra
ells, perquè ens hem fet càrrec del país, i és excel·lent de debò. Com és que no dieu res?
No us faci mandra d'anar a conquistar aquell territori. [10] Quan hi arribareu, trobareu una
gent desprevinguda. És un país extens, i és segur que Déu l'ha posat a les vostres mans.
Es un lloc on no manca res del que es pot trobar a la terra».

Els danites s'enduen les imatges de Micà.— [11] Van partir, doncs, del clan danita
de Saraà i d'Estaol, sis-cents homes armats. [12] Pujaren i acamparen a Cariat-Jarim, a
Judà. Per això, han anomenat aquell indret Mahané-Dan fins avui. Es a ponent de
Cariat-Jarim. [13] D'allà van anar travessant la muntanya d'Efraïm, fins arribar a la casa de
Micà. [14] Llavors, els cinc homes que havien anat a explorar el terreny a Lais van fer
aquest raonament als seus germans: «¿Sabeu que en aquestes cases hi ha un efod i
terafim, una imatge i una estàtua de fosa? Mireu què podeu fer». [15] I, separant-se, van
anar a la casa del jove levita, la casa de Micà, i el van saludar. [16] Mentrestant, els sis-
cents homes danites, armats, eren a l'entrada. [17] Els cinc que havien anat a explorar el
territori van entrar, van agafar la imatge i l'efod, els terafim i l'estàtua de fosa. El
sacerdot continuava a l'entrada, amb els sis-cents homes armats, [18] mentre ells entraven a
la casa de Micà, i agafaven la imatge, l'efod, els terafim i l'estàtua de fosa. Quan el
sacerdot els va dir: «Què feu?», [19] ells li respongueren: «Calla. Tapa't la boca i vine amb
nosaltres, que ens faràs de pare i de sacerdot. ¿Què és millor: que siguis sacerdot per a
la família d'un sol home, o bé que siguis sacerdot d'una tribu i de tot un clan d'Israel?». [20]
El sacerdot va estar-hi d'acord; va agafar l'efod, els terafim i la imatge, i es va posar
enmig d'aquella gent.

[21] Després van emprendre la marxa, un cop col·locats al davant les dones, la
mainada, el bestiar i els bagatges. [22] ja s'havien allunyat de la casa de Micà, quan la gent
que vivia a les cases veïnes es va aplegar per perseguir els danites. [23] Com que cridaven
darrera d'ells, es van —471→ girar i digueren a Micà: «Què et passa, que t'exclames
tant?» [24] Ell respongué: «M'heu pres el déu que vaig fer fabricar, junt amb el sacerdot.
Us en aneu, i a mi, què em queda? ¿Com podeu dir-me encara «Què et passa?» [25] Els
danites li digueren: «Vés amb compte, si et tornem a sentir; se't podrien tirar a sobre uns
homes que ja estan irritats, i tu mateix series causa de perdició per a tu i per a tota la
teva família». [26] Els danites van seguir el seu camí, i Micà, veient que eren més forts que
no pas ell, se'n tornà a casa seva.

Presa de Lais. Fundació del santuari de Dan.— [27] Ells, doncs, duent tot allò que
Micà havia fabricat i el sacerdot que tenia, van arribar a Lais, on tothom vivia tranquil i
confiat; van exterminar-los a fil d'espasa, i van calar foc a la ciutat. [28] No hi va haver qui
els pogués salvar, perquè la ciutat era lluny de Sidó, i no tenien relació amb ningú. Era a
la vall de Bet-Rohob. Després d'haver reconstruït la ciutat, s'hi van establir [29] i van
anomenar-la Dan, el nom del seu pare, fill d'Israel. Primitivament, però, el nom de la
ciutat era Lais. [30] Després, els danites van erigir aquella imatge, i Jonatàs, fill de
Guersom, fill de Moisès, junt amb els seus fills, van ser els sacerdots de la tribu danita
fins al dia de la deportació del país. [31] Van tenir instal·lada per al propi ús la imatge que
Micà havia fabricat, tot el temps que la casa de Déu va ser a Siló.

Crim dels habitants de Gabaà i guerra contra Benjamí (Jt. 19,1-21,25)

19 Un levita d'Efraïm va a buscar la seva concubina.— [1] Per aquell temps,
quan Israel encara no tenia rei, hi havia un levita, que vivia foraster al límit de la
muntanya d'Efraïm i que havia pres per concubina una dona de Bet-Lèhem de Judà. [2]
Amb ocasió d'una enrabiada, la concubina li va marxar a casa del seu pare, a Bet-Lèhem
de Judà. Ja feia quatre mesos que hi era, [3] quan el seu marit va fer el pensament d'anar-la
a trobar —472→ per tocar-li el cor i fer-la tornar. Anava amb el seu criat i amb un
parell d'ases. Ella el va fer entrar a casa del pare. Quan el pare de la noia el va veure, va
estar-ne content. [4] El seu sogre, el pare de la noia, va forçar-lo a quedar-se amb ell tres
dies. Menjaven, bevien i allà passaven la nit. [5] El quart dia, en llevar-se al matí, quan ja
es disposava a marxar, el pare de la noia va dir al seu gendre: «Menja un tros de pa, per
agafar forces. Després ja marxareu». [6] Es van asseure, doncs, a menjar i beure tots dos
junts. Llavors el pare de la noia va dir a l'home: «Et demano encara que t'avinguis a fer
nit aquí. Això t'anirà bé». [7] L'home ja s'aixecava per anar-se'n, però, davant la insistència
del sogre, es va quedar a passar la nit allà. [8] Quan al matí del dia cinquè va llevar-se per
partir, el pare de la noia li diu: «Menja, va». I es van estar entretenint fins al caient del
dia, menjant tots dos plegats. [9] Ja es disposava a marxar, amb la concubina i el criat,
quan el sogre seu, el pare de la noia, li va dir: «Mira que ja es fa tard. Passeu aquí la nit.
Ja veus com va baixant el dia. Queda't aquesta nit que et farà bé. Demà ja us llevareu
per fer el vostre camí fins a casa teva». [10] Però l'home no va voler quedar-se aquella nit, i
va marxar. Així, va arribar a les envistes de Jebús, que és Jerusalem, duent els dos ases
albardats, a més de la seva concubina i el criat.

Busquen acolliment a Gabaà.— [11] Quan eren prop de Jebús, el dia ja havia baixat
molt. En dir-li el criat: «Arribem-nos fins en aquesta ciutat dels jebuseus i passem-hi la
nit», [12] l'amo va respondre: «No ens acostem a una ciutat estrangera, que no és dels
israelites. Més val que passem de llarg, fins a Gabaà». [13] I va dir encara al criat: «Vés
caminant; ens arribarem en un d'aquests llocs, i passarem la nit a Gabaà o a Ramà». [14]
Van continuar, doncs, i el sol se'ls pongué quan eren davant de Gabaà de Benjamí. [15]
Llavors van deixar el camí per anar a passar la nit a Gabaà. Un cop dins, s'assegué en un
carrer de la vila, però no hi havia qui els acollís a casa per passar-hi la nit. [16] Un vell que
tornava al vespre de la feina —473→ del camp, i era de la muntanya d'Efraïm,
resident a Gabaà —la gent del lloc eren benjaminites—, [17] va veure que hi havia un
vianant al carrer de la vila, i li va dir: «On vas i d'on véns?» [18] Ell li respon: «Estem de
pas, de Bet-Lèhem de Judà, i ara me'n torno cap a casa, però no hi ha qui m'aculli a casa

seva. [19] Tant de palla com de farratge per als nostres ases, ja en tenim; de pa i de vi per a mi, per a la teva serventa i per al criat que ens acompanya, també en tenim. No fa falta res». [20] Li diu el vell: «La pau sigui amb tu! Jo m'encarrego de tot allò què et faci falta. No passis la nit al carrer». 21 Els va fer entrar a casa seva, va donar farratge als ases, els rentà els peus, i menjaren i begueren.

Perversió dels habitants de Gabaà.— [22] Mentre sopaven, uns brètols de la ciutat van voltar la casa i trucaven a la porta, dient al vell, amo de la casa: «Fes sortir aquest home que ha entrat a casa teva, que el volem conèixer»[252]. [23] L'amo de la casa va sortir per dir-los: «No, germans, no sigueu dolents. No vulgueu cometre una estupidesa com aquesta amb un home que ha entrat a casa meva. [24] Mireu: faré sortir la meva filla verge. D'ella, abuseu-ne i feu-ne el que us sembli, però a aquest home, no li feu una estupidesa així»[253]. [25] Però aquells homes no el volien escoltar. Llavors el foraster va agafar la seva concubina i els la va dur a fora. Ells la van conèixer i van estar abusant d'ella tota la nit fins a la matinada. A trenc d'alba, la van deixar estar. [26] Cap al matí, ella es va deixar caure a l'entrada de la casa de l'home on era el seu marit, fins què es va fer clar. [27] El seu marit es va llevar al matí i, en obrir la porta de la casa per sortir a fer el seu camí, la seva concubina estava caiguda a l'entrada de la casa, amb les mans sobre el llindar. [28] Ell li diu: «Aixeca't, i anem-nos-en». Però no va respondre. Llavors l'home l'agafà, la va carregar sobre l'ase i es va posar en marxa cap al seu lloc. [29] Arribat a casa seva, agafà la seva concubina i, ganivet en mà, va anar tallant-la membre per membre, en dotze trossos. I així la va enviar a tot el —474→ territori d'Israel[254]. [30] I va donar aquest encàrrec als emissaris: «Digueu això per tot Israel: «¿Ha estat mai vista una cosa semblant des del dia que els israelites van pujar d'Egipte fins avui? Reflexioneu-hi, decidiu, i digueu vosaltres mateixos». I tots els qui ho veien, deien «Mai no s'havia vist una cosa semblant d'ençà que els israelites van pujar d'Egipte fins avui».

20 Els israelites determinen de fer justícia.— [1] Tots els israelites van sortir, de Dan fins a Beer-Sabé i fins al país de Galaad; tota la confederació es va reunir com un sol home, davant Jahvè, a Masfà. [2] Tots els caps del poble, totes les tribus d'Israel, van assistir a la reunió del poble de Déu: eren quatre-cents mil homes d'infanteria, capaços d'empunyar l'espasa. [3] També els homes de Benjamí es van assabentar que els israelites havien pujat a Masfà. Llavors els israelites van dir: «Expliqueu com ha estat comès aquest crim». [4] Va respondre el levita, el marit de la dona maltractada: «Vaig arribar amb la meva concubina a Gabaà de Benjamí per passar-hi la nit, [5] i els homes de Gabaà es van alçar contra mi durant la nit i van rodejar la casa on jo era. A mi, em volien matar, i la meva concubina, van violentar-la fins que va morir. [6] Llavors jo vaig agafar la meva concubina, la vaig fer trossos i vaig enviar-la a totes les contrades de l'heretatge d'Israel, perquè sabessin quina atrocitat i quina estupidesa han comès dintre d'Israel. [7] Tots vosaltres sou aquí, israelites. Delibereu, i preneu aquí mateix la decisió». [8] Llavors van alçar-se tots com un sol home, dient: «Que ningú no se'n vagi o es retiri a casa seva. [9] Atacarem Gabaà. Segons determini la sort, [10] prendrem deu homes per cada cent d'entre totes les tribus d'Israel, cent per cada mil i mil per cada deu mil, perquè recullin queviures per als homes que aniran a Gabaà de Benjamí per fer justícia de l'estupidesa que han comès a Israel». [11] Així va aplegar-se tota la gent d'Israel, units com un sol home contra la ciutat.

Obstinació de Benjamí.— [12] Les tribus d'Israel van enviar —475→ missatgers a tota la tribu de Benjamí per dir: «¿Què és aquest crim què han comès entre vosaltres? [13] Doneu-nos aquests brètols de Gabaà; els farem morir i extirparem d'Israel aquest mal».

Però els homes de Benjamí van refusar d'accedir a la petició dels seus germans israelites, [14] i de tots els pobles van aplegar-se a Gabaà per sortir a combatre contra els israelites. [15] La revista de les tropes de Benjamí, aquell dia, va donar: de tots els pobles, vint-i-cinc mil homes capaços d'empunyar l'espasa, sense comptar els habitants de Gabaà revistats, que foren set-cents homes escollits. [16] Entre tota aquella gent, hi havia set-cents homes escollits, que tiraven amb l'esquerra igual que amb la dreta. Tots aquests podien apuntar amb la fona a un cabell, sense fallar el tret. [17] Els homes d'Israel revistats, descomptant Benjamí, eren quatre-cents mil guerrers, capaços d'empunyar l'espasa. [18] Els israelites van pujar a Bet-El per consultar Déu, en aquests termes «¿Qui de nosaltres anirà al davant en la guerra contra Benjamí?» Jahvè va respondre: «Judà anirà al davant».

Atacs fracassats d'Israel.— [19] Els israelites, doncs, es llevaren de bon matí, i van acampar davant Gabaà. [20] Havien sortit per atacar Benjamí i s'havien arrenglerat contra Gabaà, [21] però van sortir els benjaminites de Gabaà, i aquell dia van caure vint-i-dos mil homes d'Israel. [22] La multitud dels israelites es va refer, i van tornar a arrenglerar-se en ordre de batalla al mateix lloc on s'havien arrenglerat el primer dia. [23] Llavors els israelites pujaren a lamentar-se davant de Jahvè fins al vespre, i van fer a Jahvè aquesta consulta: «¿Hem de tornar a emprendre la batalla contra el nostre germà?» Jahvè va respondre: «Pugeu contra ell». [24] El segon dia, doncs, els israelites s'hi van acostar, [25] però els homes de Benjamí van sortir de Gabaà al seu encontre, aquell segon dia, i van abatre encara divuit mil homes, capaços d'empunyar l'espasa. [26] Llavors, amb tots els homes de guerra, van pujar tots els israelites a Bet-El, i van estar-se allà, lamentant-se davant Jahvè. Tot aquell dia, van dejunar fins al vespre. També van oferir holocaustos i víctimes de comunió —476→ davant Jahvè. [27] Aquell temps, es trobava allà l'arca de l'aliança. Un cop més els israelites van consultar Jahvè, [28] per mitjà de Finehès, fill d'Eleazar, fill d'Aharon, que estava al seu servei per aquells dies, dient: «¿Hem de tornar a emprendre la guerra contra els fills de Benjamí, el nostre germà, o bé ho deixem córrer?» Jahvè va respondre: «Pugeu, que demà el posaré a les vostres mans».

Derrota de Benjamí.— [29] Llavors Israel va posar gent emboscada al voltant de Gabaà. [30] En pujar els israelites contra els benjaminites el tercer dia, es van arrenglerar contra Gabaà com cada vegada. [31] Els homes de Benjamí sortiren a l'encontre de les tropes, atrets a fora de la ciutat, i van començar a atacar, fent víctimes d'entre la gent com les altres vegades, pels camins que pugen l'un de Bet-El i l'altre de Gabaon, a camp ras. En van matar uns trenta d'Israel. [32] Els benjaminites pensaven: «Ja els tenim derrotats com el primer dia». Però els israelites havien ordenat: «Fugirem per atreure'ls fora de la ciutat, camins enllà». [33] Llavors, cada israelita va sortir del seu lloc i va preparar l'atac a Baal-Tamar, mentre els emboscats d'Israel sortien d'improvís del seu amagatall, a l'occident de Gabaà. [34] Deu mil homes escollits d'entre tot Israel es van presentar davant de Gabaà. La batalla va ser dura. Els benjaminites no sospitaven el desastre que els queia al damunt. [35] Jahvè va derrotar Benjamí enfront d'Israel. Els israelites van abatre aquell dia vint-i-cinc mil i cent homes de Benjamí, tots ells capaços d'empunyar l'espasa. [36] Els benjaminites van veure que eren derrotats...

Les tropes d'Israel cedien el lloc a Benjamí perquè confiaven en l'emboscada que havien parat contra Gabaà. [37] Els emboscats, de sobte, es van desplegar cap a Gabaà, i van passar tota la ciutat a fil d'espasa. [38] Les tropes d'Israel havien convingut amb els emboscats que, quan ells aixequessin un senyal de fum des de la ciutat, [39] les tropes d'Israel passarien a l'ofensiva. Benjamí ja havia començat a atacar i havien fet una

trentena de víctimes entre els israelites. Pensaven: «Quedaran derrotats davant nostre —477→ com a la primera batalla». [40] Però, així que el senyal, la columna de fum, va començar de pujar de la ciutat, Benjamí, girant-se enrera, va veure que la ciutat sencera cremava com un holocaust que s'enfila cap al cel. [41] Llavors, quan els homes d'Israel van passar a l'ofensiva, els de Benjamí es van esglaiar, adonant-se del desastre que els venia a sobre. [42] I van fugir davant els homes d'Israel, en direcció del desert. Però la batalla els anava estrenyent, i els qui venien de la ciutat, els derrotaven, agafant-los al mig. [43] Mentre encerclaven Benjamí, el perseguien sense repòs, i el van vèncer enfront de Gabé, al costat oriental. [44] En van caure divuit mil de Benjamí, tots ells homes de guerra. [45] Els restants van fugir desert enllà, a la Roca de Remmon. Però, pels camins, els israelites van arreplegar-ne uns cinc mil homes, i encara els van anar seguint de prop fins a Guedom. Van matar-ne dos mil. [46] En total, els caiguts de Benjamí aquell dia van ser vint-i-cinc mil homes capaços d'empunyar l'espasa. Tots eren bons guerrers. [47] Sis-cents dels fugitius s'havien dirigit a la Roca de Remmon. [48] Els homes d'Israel van retornar contra els benjaminites i van matar a fil d'espasa la població mascle de la ciutat, homes i bestiar, tot allò que trobaven. A més, van calar foc a tots els pobles que es trobaven per allà.

21 Plany d'Israel per Benjamí.— [1] Els israelites havien fet a Masfà un jurament en aquests termes: «Cap de nosaltres no donarà la seva filla a ningú de Benjamí per muller». [2] El poble va anar a Bet-El, i es van estar allà fins al vespre, a la presència de Déu. Cridant i fent grans lamentacions, [3] deien: «¿Per què, Déu d'Israel, ha hagut de passar això a Israel, que avui manqui una de les seves tribus?» [4] L'endemà, en llevar-se la gent, van erigir allà mateix un altar, i van oferir holocaustos i víctimes de comunió. [5] Després, els israelites van dir: «¿Qui d'entre les tribus d'Israel no va assistir a la reunió prop de Jahvè?» Perquè hi havia un jurament seriós contra el qui no pugés prop de Jahvè a Masfà, què decretava que havia de morir. —478→ [6] Els israelites sentien compassió pel seu germà Benjamí, i es deien: «Avui ha estat exterminada una tribu d'Israel. [7] ¿Què farem amb els supervivents, per procurar-los dones? Nosaltres hem jurat per Jahvè de no donar-los per mullers les nostres filles».

Les noies de Jabés són reservades per a Benjamí.— [8] Llavors van dir «¿Qui és el qui, d'entre les tribus d'Israel, no ha pujat prop de Jahvè a Masfà?» I va resultar que ningú de Jabés de Galaad no havia vingut al campament, a la reunió; [9] les tropes van ser revistades, i es va trobar que no hi havia ningú dels habitants de Jabés de Galaad. [10] La confederació, doncs, va trametre allà dotze mil homes valents, amb aquesta ordre «Aneu, passeu a fil d'espasa els habitants de Jabés de Galaad, amb les dones i les criatures. [11] Dediqueu a l'extermini sagrat homes i nois i totes les dones que hagin tingut relacions maritals». [12] I van trobar entre els habitants de Jabés de Galaad quatre-centes noies verges, que no havien tingut relació amb cap home. Les van conduir al campament de Siló, al país de Canaan. [13] Tota la confederació va trametre un missatge als benjaminites que eren a la Roca de Remmon, i els van proposar la pau. [14] Amb aquesta ocasió, Benjamí va tornar, i els van donar les dones que havien deixat en vida entre les de Jabés de Galaad. Però no n'hi havia prou.

Rapte de les balladores de Siló.— [15] El poble tenia compassió de Benjamí perquè Jahvè havia fet desaparèixer una de les tribus d'Israel, [16] i els ancians de la confederació pensaven: «Com ho farem per donar esposes als restants, ja que les dones de Benjamí han estat exterminades?» [17] Com sobreviurà la resta de Benjamí, perquè no desaparegui una tribu d'Israel? [18] Nosaltres no els podem pas donar filles nostres per dones, després

que els israelites han jurat: «Maleït sigui qui doni una dona a algú de Benjamí». [19] Pensant, però, que venia la festa anual de Jahvè a Siló, que és al nord de Bet-El, a l'orient del camí que puja de Bet-El a Siquem, i al sud de —479→ Lebonà, [20] van donar aquesta ordre als benjaminites: «Aneu a amagar-vos a les vinyes. [21] Estigueu a l'aguait i, quan surtin ballant les noies de Siló, sortiu vosaltres de les vinyes, rapteu cadascú la seva dona entre les noies de Siló, i aneu-vos-en al país de Benjamí. [22] En cas que els pares d'elles o els seus germans vinguin a moure-us brega, digueu-los: «Perdoneu que hagi pres cadascú la seva dona com si estiguéssim en guerra; si haguéssiu estat vosaltres els qui ens les haguéssiu donades, ara fóreu vosaltres els culpables». [23] Així ho feren els benjaminites. Van prendre dones d'entre les balladores que van raptar, i se'n van tornar a la seva heretat, on van reconstruir els pobles per habitar-hi. [24] Després, els israelites van marxar també cadascú cap a la seva heretat. [25] Aquell temps, no hi havia rei a Israel. Cadascú feia allò que li semblava bé.

Rut (Rt. 1,1-4,22)[255]

Noemí torna amb Rut a Bet-Lèhem (Rt. 1,1-1,22)

1 [1] Durant el temps dels Jutges hi va haver una fam al país. Un home de Bet-Lèhem de Judà se'n va anar a viure als camps de Moab amb la seva dona i els seus dos fills. [2] Ell es deia Elimèlec, la dona, Noemí, i els fills, Mahalon i Quèlion[256]. Eren d'Efrata de Bet-Lèhem de Judà. Arribats als camps de Moab, s'hi van establir. [3] Quan Elimèlec, el marit de Noemí, es va morir, va quedar ella amb els seus dos fills. [4] Ells es van casar amb dues dones moabites; l'una es deia Orfà, i l'altra, Rut. I van viure allà uns deu anys. [5] Després es van morir tots dos, Mahalon i Quelion. La dona va sobreviure als seus fills i al marit. [6] Llavors ella, assabentada als camps de Moab que Jahvè havia visitat el seu poble i li donava pa, es va disposar a tornarse'n dels camps de Moab amb les seves dues nores.

[7] Va sortir, doncs, del lloc on s'estava amb les seves dues nores i van emprendre —480→ el camí de retorn al país de Judà. [8] Noemí va dir a les seves dues nores: «Torneu-vos-en cadascuna a casa de la vostra mare. Que Jahvè sigui amb vosaltres tan bo com vosaltres ho heu estat amb els qui ja són morts i amb mi mateixa. [9] Que Jahvè us concedeixi a totes dues de trobar un bon recer a casa d'un marit». Llavors les va besar. Elles es van posar a sanglotar [10] i li deien: «Tornarem amb tu al teu poble». [11] Però Noemí els feia: «Torneu-vos-en, filles meves. ¿Per què heu de venir amb mi? Potser tinc d'altres fills a les entranyes que poguessin ser marits vostres? [12] Torneu-vos-en, filles meves. Jo sóc massa vella per a ser d'un home. I, si digués: «Encara tinc esperances de poder passar la nit amb un home i tenir fills», [13] ¿esperaríeu que fossin grans i us estaríeu de casar-vos? No filles meves. Prou greu em sap per vosaltres que la mà de Jahvè s'hagi girat contra mi». [14] Elles es van posar a sanglotar més fort encara.

Llavors Orfà va besar la seva sogra, i se'n tornà al seu poble, mentre que Rut no es
volgué moure del seu costat. [15] Ella li deia: «Mira, la teva cunyada se n'ha tornat al seu
poble i al seu déu. Segueix la teva cunyada». [16] Però Rut li responia:

«No m'obliguis a abandonar-te
i a allunyar-me del teu costat;
on vagis tu, hi aniré jo;
viuré on visquis tu;
el teu poble serà el meu poble
i el teu Déu serà el meu Déu[257]. [17] On moris tu, moriré jo,
i allà vull ser enterrada.
Que Jahvè em faci tal cosa i tal altra[258],
si a tu i a mi ens separés altra cosa que la mort».

[18] Veient que s'obstinava a anar amb ella, Noemí va deixar de fer-li reflexions. [19]
Caminaren juntes fins arribar a Bet-Lèhem. A la seva arribada, tota la ciutat es va
interessar per elles, i es preguntaven: «¿Aquesta és Noemí?» [20] Però ella els deia:

«No m'anomeneu Noemí. Digueu-me Mara[259],
perquè Saddai m'ha ben amargat.
[21] Plena vaig marxar,
i Jahvè em fa tornar buida.
¿Per què m'anomeneu Noemí,
—481→
quan Jahvè ha testimoniat contra meu
i m'ha fet desgraciada?»

[22] Així va ser el retorn de Noemí amb Rut, la seva nora moabita, venint dels camps
de Moab. Havien arribat a Bet-Lèhem al començament de la sega de l'ordi.

Rut espigola al camp de Bóoz (Rt. 2,1-2,23)

2 [1] Noemí tenia un parent per part del seu marit, un home molt important del clan
d'Elimèlec, que es deia Bóoz[260]. [2] Rut, la moabita, digué a Noemí: «Me'n vaig al camp, a
espigolar darrera algú que m'ho permeti»[261]. Ella li respongué: «Vés, filla meva». [3] Se
n'hi va anar i espigolava pel camp darrera els segadors. Per atzar es va escaure que el
camp era propietat de Bóoz, del clan d'Elimèlec. [4] Bóoz va arribar de Bet-Lèhem i va
saludar els segadors: «Que Jahvè sigui amb vosaltres». Ells li respongueren: «Que Jahvè
et beneeixi». [5] Llavors Bóoz va preguntar al mosso encarregat dels segadors: «¿De qui

és aquesta noia?» [6] El mosso li va contestar: «És una noia moabita que ha vingut dels
camps de Moab amb Noemí. [7] Ha demanat si podia espigolar i recollir entre les garbes
darrera els segadors, i d'ençà que ha vingut que és a la feina, des del matí fins ara, sense
descansar un sol moment al camp».

[8] Llavors Bóoz va dir a Rut: «Em sents, filla meva? No vagis a cap altre camp a
espigolar, no te'n vagis d'aquí. Queda't amb les meves criades. [9] Fixa't a quin tros
seguen, i segueix-les. He ordenat als mossos que no et molestin. Quan tinguis set, vés
on hi ha els càntirs i beu del que et donin els mossos». [10] Ella es va prosternar de cara a
terra i li va dir: «¿Com és que he trobat gràcia als teus ulls i que t'interesses per mi, que
sóc una estrangera?» [11] Bóoz li va respondre «M'han contat fil per randa tot el que has
fet amb la teva sogra després de la mort del teu marit: com has abandonat el pare, la
mare i el país on vas néixer, per venir en un poble que fins ara no coneixies. [12] que Jahvè
recompensi la teva acció; que sigui ben plena la paga que et —482→ reserva Jahvè,
Déu d'Israel, sota les ales del qual has vingut a abrigar-te». [13] Ella li va dir: «Que trobi
gràcia als teus ulls, senyor meu. Les teves paraules m'han omplert de confiança, a mi, la
teva serventa, que no arribo a ser com una de les teves criades».

[14] A l'hora de menjar, Bóoz li va dir: «Acosta't, que menjaràs del nostre pa i sucaràs
el teu mos dins el vinagre». Ella es va asseure al costat dels segadors. Va menjar del gra
torrat fins que en va tenir prou, i encara se'n va guardar. [15] Quan s'alçà per anar a
espigolar, Bóoz va donar aquestes ordres als mossos: «Que espigoli fins i tot entre les
garbes. No l'escridasseu. [16] Al contrari, feu caure expressament algunes espigues de les
garbes i abandoneu-les perquè ella les reculli. No la renyeu».

[17] Fins al vespre va estar espigolant pel camp. Acabat, va batre el que havia recollit;
feia mitja quartera d'ordi. [18] S'ho va endur cap a casa, i va ensenyar a la seva sogra el que
havia espigolat. També va treure el gra torrat que es guardava, i l'hi va donar. [19] La seva
sogra va preguntar: «On has estat espigolant avui? Beneït sigui el qui t'ha tingut tanta
consideració». Ella li va explicar: «L'home amb qui he treballat avui es diu Bóoz». [20]
Noemí va exclamar: «Sigui beneït de Jahvè; mai no deixa de ser bondadós amb vius i
morts». Llavors Noemí li va declarar: «Aquest és un parent nostre, dels qui tenen sobre
nosaltres el dret de rescat»[262]. [21] Rut, la moabita, va afegir: «A més, m'ha dit: «Queda't
amb els meus mossos fins que acabin tota la sega». [22] Noemí va dir a la seva nora: «Molt
bé, filla meva, vés amb els seus mossos, que així no t'exposaràs que et maltractin en un
altre camp». [23] Es va ajuntar, doncs, al personal de Bóoz per espigolar fins que acabaren
la sega de l'ordi i del blat. Però vivia amb la seva sogra.

Bóoz es compromet a rescatar Rut (Rt. 3,1-3,18)

3 [1] Noemí va dir a la seva nora: «Fill a meva, ¿no trobes que em toca a mi de
procurar millorar-te la situació? [2] Ara bé, ¿no és parent nostre aquest Bóoz, amb les —
483→ criades del qual has estat? Mira, aquest vespre ell venta a l'era de l'ordi. [3]
Renta't, doncs, perfuma't, vesteix-te i baixa a l'era. No et deixis veure d'ell fins que no
hagi acabat de menjar i de beure. [4] Un cop sigui al seu jaç i t'hagis fixat on dorm, hi vas,
li descobreixes els peus i t'hi ajeus[263]. Ell ja t'indicarà què has de fer». [5] Ella li
respongué: «Faré tot el que em dius». [6] Va baixar a l'era i va fer tot el que la seva sogra

li havia menat. 7 Bóoz, que havia menjat i begut i estava satisfet, se n'anà a jeure vora la
pila de gra. Ella, doncs, s'hi acostà a poc a poc, li descobrí els peus, i s'hi ajagué. 8 A
mitjanit, l'home va tenir un espant: en tombar-se va veure una dona ajaguda ran dels
seus peus. 9 Li diu: «Qui ets tu?» Ella va respondre: «Sóc Rut, la teva serventa. Desplega
la teva flassada damunt la teva serventa, perquè el meu rescat depèn de tu». 10 Llavors ell
li diu: «Que Jahvè et beneeixi, filla meva! Aquesta bona obra que ara fas és millor que
la primera, perquè no vas darrera de cap jove, ni pobre ni ric. 11 Per tant, no tinguis por.
Faré per tu tot el que demanis, perquè tothom a la porta de la ciutat sap que ets una dona
com cal. 12 Ara bé, és cert que el dret del teu rescat recau damunt meu, però encara tens
un altre parent més pròxim que jo. 13 Aquesta nit, queda't aquí. Però demà al matí, si ell
accedeix de bon grat al seu dret, que et rescati ell. Si ell no ho vol fer, et rescataré jo.
T'ho juro pel Déu viu. Ara descansa fins al matí».

14 Va estar jaient als seus peus fins a la matinada. Bóoz es va alçar quan encara
ningú no podia distingir el del seu costat, perquè pensava: «Que ningú no sàpiga que
aquesta dona ha vingut a l'era». 15 Llavors li va dir: «Acosta el mantell que portes». Ella
l'hi va parar, i ell l'hi va omplir de sis mesures d'ordi. Les hi va carregar, i se'n va anar a
la ciutat. 16 Arribada a casa de la seva sogra, aquesta li diu: «¿Com t'ha anat, filla meva?»
Llavors li va contar tot el que l'home havia fet per ella. 17 I li va dir: «M'ha donat
aquestes sis mesures d'ordi, mentre deia: «No tornis a la teva sogra amb les mans
buides». 18 Aquella li va respondre: —484→ «Queda't aquí, filla meva, fins que
sàpigues com acabarà l'afer. Segur que aquest home no quedarà tranquil, si no ho acaba
tot avui mateix».

Rut, muller de Bóoz (Rt. 4,1-4,12)

4 1 Bóoz va pujar a la porta de la ciutat, i s'estava allí assegut. Quan va veure aquell
parent de qui havia parlat, va cridar-lo «Acosta't, seu aquí». Ell s'acostà i es va asseure. 2
Després va cridar deu homes d'entre els vells del poble i també els va dir: «Seieu». I així
ho feren. 3 Llavors va dir a l'home que tenia el dret de rescat: «Noemí, la qui ha tornat
dels camps de Moab, es disposa a vendre la part del camp que pertanyia al nostre germà
Elimèlec. 4 Jo he cregut convenient d'informar-te'n, pensant: Millor serà que
l'adquireixis en presència de testimonis i dels vells de la ciutat. És el cas que, si vols
rescatar-la tu, estàs en el teu dret. Si no la vols rescatar, declara-m'ho perquè ho sàpiga.
De fet, el dret, el tens tu; jo vinc darrera teu. L'altre va respondre: «La rescato jo». 5
Bóoz va continuar: «El dia que adquireixis el camp de mans de Noemí, adquiriràs també
Rut, la moabita, muller del difunt[264], per tal de restablir el nom del difunt en la seva
propietat». 6 El qui tenia el dret de rescat va respondre: «Rescata-la tu en lloc meu. Jo no
puc fer-ho, perquè això podria perjudicar la meva pròpia herència. Més val que tu et
quedis amb el meu dret. No puc rescatar-la».

7 Antigament, a Israel, quan es tractava de rescat, com també en cas de permuta i
per donar valor a una transacció, hi havia el costum de treure's el calçat i donar-lo a
l'altre. Això, a Israel, tenia el valor d'un atestat[265]. 8 Per això, aquell parent, en dir a
Bóoz: «Adquireix-la tu», li va passar el calçat. 9 Llavors Bóoz va dir als ancians i a tota
la gent: «Avui vosaltres sou testimonis que he adquirit de mans de Noemí tot el que era
propietat d'Elimèlec i tot el que pertanyia a Quelion i a Mahalon. 10 Igualment, he

adquirit com a esposa meva la moabita Rut, muller de Mahalon, —485→ per restablir el nom del difunt en la seva propietat, perquè el nom del difunt no desaparegui ni d'entre els seus germans ni de la porta de la seva ciutat. Vosaltres, avui, en sou testimonis». [11] Tota la gent que hi havia a la porta i els ancians van dir: «En som testimonis. I que Jahvè faci amb la dona que entra a casa teva com va fer amb Raquel i amb Lia, que entre totes dues van edificar la casa d'Israel. Sigues poderós a Efrata, feste famós a Bet-Lèhem. [12] I que per la descendència que Jahvè et doni d'aquesta jove, la teva casa sigui com la casa de Fares, que Tamar va infantar a Judà»[266].

Descendència de Rut (Rt. 4,13-4,17)

[13] Així Bóoz va prendre Rut per esposa. Se li va ajuntar, Jahvè la va fer fecunda, i va tenir un fill. [14] Les dones deien a Noemí: «Lloat sigui Jahvè, que no t'ha deixat avui sense qui et rescatés. El seu nom serà pronunciat a Israel[267]. [15] Per a tu, serà un confort i un sosteniment de la teva vellesa, perquè l'ha infantat la teva nora que tant t'estima, ella que per a tu és més bona que set fills». [16] Noemí prenia l'infant i se'l posava a la falda. Li feia de mainadera. [17] Les veïnes parlaven del nen que havia tingut Noemí. Van ser elles que li van posar el nom d'Obed, el qual, amb el temps, va ser pare de Jesè, el pare de David[268].

Genealogia de David (Rt. 4,18-4,22)[269]

[18] La descendència de Fares va ser aquesta: Fares engendrà Hesron, [19] Hesron engendrà Ram, Ram engendrà Amminadab, [20] Amminadab engendrà Nahason, Nahason engendrà Salmon, [21] Salmon engendrà Bóoz, Bóoz engendrà Obed, [22] Obed engendrà Jesè, i Jesè engendrà David.

—486→

Samuel (1S. 1,1-2S. 24,25)[270]

Primer llibre de Samuel (1S. 1,1-31,13)

Naixement i consagració de Samuel (1S. 1,1-4,1)

1 Peregrinació d'Elcanà i les seves dones a Siló.— [1] Hi havia un home de Ramataim, un sufita de la muntanya d'Efraïm, que es deia Elcanà, i era fill de Jeroham, fill d'Eliú, fill de Tohu, fill de Suf, efraïmita. [2] Tenia dues dones: l'una es deia Anna i l'altra Fenennà. Fenennà tenia fills, però Anna no en tenia. [3] Cada any, aquell home pujava del seu poble per adorar i oferir víctimes a Jahvè-Sabaot, a Siló[271]. Era allí que els dos fills d'Elí, Hofní i Finehès, eren sacerdots de Jahvè.

[4] Un dia, Elcanà va oferir una víctima. A la seva muller Fenennà, als seus fills i a les seves filles, els donava diverses porcions. [5] però a Anna, li'n donava només una. Ell s'estimava més Anna, encara que Jahvè l'havia deixada estèril, [6] però la seva rival s'entretenia a retreure-li com un afront que Jahvè l'hagués deixada estèril. [7] Això passava un any i un altre any, quan pujaven a la casa de Jahvè. En sentir aquell retret, ella es posava a plorar i perdia la gana. [8] Aquella vegada, doncs, Elcanà va preguntar a la seva esposa: «Per què plores i no menges? Com és que estàs tan trista? No trobes que jo valc més per a tu que no pas deu fills?»

Pregària i vot d'Anna.— [9] Acabat l'àpat a Siló, Anna es va aixecar i es va presentar davant Jahvè. Elí, el sacerdot, estava assegut vora el muntant de la porta del santuari de Jahvè. [10] Amargada com estava, va pregar sanglotant davant Jahvè. [11][272] Aleshores va fer aquesta prometença: «Jahvè-Sabaot, si us dignéssiu a considerar la pena de la vostra serventa, si us en recordéssiu, si no deixéssiu oblidada la vostra serventa i li concedíssiu un infant, —487→ jo l'oferiria a Jahvè per tota la seva vida, i la navalla no li tocaria mai el cap».

[12] Mentre ella anava allargant la seva pregària davant Jahvè, Elí es fixava en la seva boca. [13] Anna pregava interiorment; els seus llavis es movien, però no se li sentia la veu. Per això, Elí es va pensar que havia begut massa, [14] i li va dir: «Fins quan estaràs beguda? Ja és hora que treguis el vi». [15] Però Anna li va respondre: «No, senyor meu, sóc una dona atribolada. No he begut ni vi ni cap beguda forta. No faig més que esplaiar-me davant Jahvè. [16] No prenguis la teva serventa per una dona lleugera. Si he parlat fins ara, és perquè estava molt trista i afligida». [17] Elí li va respondre: «Vés-te'n en pau. I que el Déu d'Israel et concedeixi el que li has demanat». [18] Ella digué: «Que la teva esclava trobi gràcia als teus ulls». Llavors la dona se'n va anar, entrà a la sala i va menjar, i el seu aspecte ja no era el mateix d'abans.

Naixement de Samuel.— [19] L'endemà van llevar-se i, després d'adorar Jahvè, emprengueren el retorn cap a casa seva, a Ramà. Elcanà es va ajuntar amb la seva dona, i Jahvè es recordà d'ella. [20] Passat el temps, Anna va infantar el fill que havia concebut, i li va posar Samuel, perquè deia: «L'havia demanat a Jahvè»[273]. [21] El seu marit, Elcanà, amb tota la seva família, va pujar per oferir el sacrifici de cada any i complir la promesa. [22] Anna, però, no va pujar-hi, perquè deia al seu marit: «Un cop desmamat l'infant, el portaré per presentar-lo a Jahvè i perquè es quedi allà per sempre». [23] Elcanà, el seu marit, va respondre: «Fes el que et sembli millor. Espera fins a haver-lo deslletat, i que Jahvè compleixi la teva paraula». La dona es va quedar i va criar el seu infant fins que el deslletà.

Samuel és ofert a Jahvè.— [24] Un cop deslletat, se l'endugué amb ella, amb un toro de tres anys, una mesura de farina i un odre de vi. El va conduir a la casa de Jahvè, a Siló. El noi era encara un infant. [25] Després d'immolar el toro, van dur l'infant a Elí. [26] Ella li digué: «Fixa't, senyor meu; ho juro per la teva vida, senyor meu: —488→ jo

sóc la dona que vaig estar dreta aquí, vora teu, pregant Jahvè. [27] Pregava per aquest
infant. Jahvè m'ha concedit el que li vaig demanar. [28] Per això, el cedeixo a Jahvè. Tots
els dies de la seva vida serà cedit a Jahvè». Després es van prostrar davant Jahvè.

2 Càntic d'Anna[274].— [1] I Anna va fer aquesta pregària:

«El meu cor celebra Jahvè,
s'alça el meu front[275] en honor del meu Déu.
La meva boca es riu dels meus enemics,
feliç de veure la vostra salvació.
[2] Ningú no és sant com Jahvè,
no hi ha roca que salvi com el nostre Déu.
[3] No parleu tant amb altivesa;
que no surti de la vostra boca aquesta insolència:
Jahvè és un Déu que sap el que fa,
que sospesa les seves accions.
[4] L'arc dels herois ha estat trencat
i s'han armat de força els covards.
[5] Els qui s'alimentaven de sobres, es lloguen per tenir pa,
i als qui passaven gana, ja no els falta aliment.
L'estèril ha tingut set fills,
i la mare de molts s'ha emmusteït.
[6] És Jahvè qui fa morir i qui fa viure,
qui fa baixar al país dels morts i qui en treu fora.
[7] És Jahvè qui empobreix i qui enriqueix,
qui humilia i qui enalteix,
[8] qui alça de la pols els miserables
i aixeca del femer els desvalguts,
per fer-los seure entre prínceps
i donar-los un tron de glòria.
Perquè són de Jahvè les bases de la terra,
i damunt d'elles ha assentat el món.
[9] Ell guarda els passos dels qui l'estimen,
però els injustos desapareixen en la fosca
(no és per la força que l'home reïx).
[10] Els adversaris de Jahvè s'esglaien;
des del cel, l'Altíssim els fa sentir el tro.
Jahvè jutja la terra d'un cap a l'altre,
—489→
dóna la victòria al seu rei,
i alça el front del seu Ungit».

[11] Després, se'n va anar a Ramà, a casa seva. El noi vivia al servei de Jahvè, a la
presència d'Elí, el sacerdot.

Comportament dels fills d'Elí.— 12 Però els fills d'Elí eren uns brètols. No feien
cas de Jahvè 13 ni dels costums que els sacerdots observaven envers el poble. Quan algú
oferia una víctima, venia el criat del sacerdot mentre cosen la carn i, amb una forquilla
de tres pues a la mà, 14 picava de la cassola, o de l'olla, o de la caldera. Tot el que la
forquilla treia fora, el sacerdot s'ho quedava. Ho feien així amb tots els israelites que
anaven a Siló. 15 Fins i tot abans de cremar el greix, venia el criat del sacerdot i deia a
l'home que sacrificava «Dóna'm la carn per rostir-la per al sacerdot, perquè no
t'acceptarà carn cuita, sinó que ha de ser crua». 16 Si l'home li deia: «Que cremin primer
el greix, i després emporta't tot el que et faci goig», li responia: «Dóna-me-la ara
mateix; si no, te la prenc per força». 17 El pecat que aquests joves cometien contra Jahvè
era molt gran, perquè la gent acabava per avorrir les ofrenes de Jahvè.

Samuel al servei de Jahvè.— 18 Samuel, doncs, estava al servei de Jahvè: un noi
vestit de l'efod de lli. 19 La seva mare li feia una túnica, que li portava cada any en pujar
amb el seu marit a fer el sacrifici anyal. 20 Elí beneïa Elcanà i la seva muller, dient: «Que
Jahvè et doni descendència d'aquesta dona en compensació per la cessió que ella va fer
a Jahvè». Després, se'n tornaven a casa seva. 21 De fet, Jahvè va visitar Anna, la qual va
tenir tres fills i dues filles. El noi Samuel, entretant, creixia prop de Jahvè.

22 Elí, tot i que era molt vell, sabia tot el que els seus fills feien a Israel. 23 Per això,
els deia: «¿Com és que feu tal i tal cosa que sento dir per tot el poble? 24 Fills meus, no
estan bé els rumors que sento; vosaltres feu que el poble s'aparti de Jahvè. 25 Si un home
peca contra un altre home, Déu en serà àrbitre; però, si un home peca contra Déu, qui
pregarà per ell?» Però ells feien el sord a la —490→ veu del seu pare; Jahvè tenia el
propòsit de fer-los morir.

26[276]El noi Samuel, en canvi, s'anava fent gran i bo, tant davant Jahvè com davant
els homes.

Retrets a Elí i presagi de càstigs.— 27 Un home de Déu va anar a trobar Elí i li
digué: «això diu Jahvè: Quan éreu a l'Egipte, al servei del palau del Faraó, jo em vaig
revelar clarament a la casa del teu pare[277]. 28 Vaig escollir-lo com a sacerdot entre totes
les tribus d'Israel perquè pugés al meu altar, oferís el perfum i portés l'efod. He permès a
la casa del teu pare de menjar totes les ofrenes que els israelites cremen. 29 ¿Per què,
doncs, et mires amb gelosia les víctimes i les ofrenes que jo vaig ordenar, i dónes més
honor als teus fills que a mi mateix, engreixant-los amb la part més exquisida de totes
les ofrenes d'Israel, el meu poble? 30 Per això —oracle de Jahvè, Déu d'Israel—, ni que
vagi prometre que la teva casa i la casa del teu pare caminarien davant meu per sempre,
ara —oracle de Jahvè— me'n guardaré prou. Perquè jo honoro els qui m'honoren, però
els qui em menyspreen, seran menyspreats. 31 Vindran dies en què tallaré el teu braç i el
braç de la casa del teu pare, i no hi haurà cap vell a casa teva. 32 Llavors et miraràs amb
gelosia tot el bé que faré a Israel. No hi haurà mai més cap vell a casa teva. 33 Hi haurà
algú, però, que no allunyaré del meu altar, perquè es deleixin els seus ulls, i tot ell es
consumeixi mentre els altres de casa seva moriran traspassats per l'espasa dels homes. 34
I serà aquest el senyal que això passarà: els teus dos fills, Hofní i Finehès, moriran tots
dos en un sol dia. 35 però promouré un sacerdot fidel, que actuarà d'acord amb la meva
voluntat i el meu desig. Li constituiré una casa permanent, i estaràs per sempre davant el
meu Ungit. 36 Llavors, els qui hagin quedat de la teva casa aniran a prosternar-se davant
d'ell per un dineret o una llesca de pa, i li diran: «Per favor, fes-me entrar a qualsevol
dels oficis sacerdotals perquè pugui menjar una llesca de pa».

3 Déu parla a Samuel[278]. 1 El noi Samuel, doncs, —491→ vivia al servei de
Jahvè a la presència d'Elí. Aquell temps, Jahvè rarament parlava; no sovintejaven les
visions[279]. 2 Un bon dia, mentre Elí —que tenia la vista tan afeblida que ja no hi podia
veure— jeia a la seva cambra, 3 quan la llàntia de Déu encara no era apagada i Samuel
dormia al santuari de Jahvè, on hi havia la llàntia de Déu, 4 Jahvè va cridar: «Samuel».
Ell respon: «Sóc aquí». 5 I corre cap Elí, dient-li: «Sóc aquí, que m'has cridat». Ell li diu:
«No t'he pas cridat. Torna-te'n a dormir». Ell se'n va anar a dormir. 6 Altra vegada Jahvè
va cridar Samuel, i Samuel es va alçar i se'n va anar cap a Elí, dient: «Sóc aquí, que
m'has cridat». Li va respondre: «No t'he pas cridat, fill meu. Torna-te'n a dormir». 7
Samuel encara no coneixia Jahvè, i la paraula de Jahvè encara no se li havia revelat. 8
Per tercera vegada, Jahvè va cridar Samuel. Ell s'alçà i va anar cap a Elí, dient-li: «Sóc
aquí, que m'has cridat». Llavors Elí va comprendre que era Jahvè que cridava el noi. 9 I
Elí va dir a Samuel: «Véste'n a dormir i, si sents que et criden, digues: «Parleu, Jahvè,
que el vostre servent escolta». Samuel se'n va anar a dormir al seu lloc. 10 Jahvè va venir,
es va quedar allà, i va cridar com cada vegada: «Samuel, Samuel». I Samuel va
respondre: «Parleu, que el vostre servent escolta». Jahvè va dir a Samuel: «Mira, faré
una cosa a Israel, que a tothom qui ho sentí li brunziran totes dues orelles. 12 Aquell dia,
compliré contra Elí, des del començament fins al final, tot el que he sentenciat contra la
seva casa. 13 Li demostraré que jo condemno per sempre la seva casa. Ell sabia que els
seus fills maleïen Déu i no els va corregir. 14 Per això, he jurat contra la casa d'Elí que ni
víctimes ni ofrenes no expiaran mai el crim de la casa d'Elí». 15 Samuel va continuar
dormint fins al matí. Després es va llevar i va obrir les portes del santuari de Jahvè.
Samuel tenia por de comunicar a Elí la visió, 16 però Elí el va cridar: «Samuel, fill meu».
Ell li respon: «Sóc aquí». Li diu: 17 «¿Quina ha estat la paraula que t'ha dit? No
m'amaguis res de tot el que t'ha dit. Que Déu et faci tal cosa i tal altra[280], si
m'amagues —492→ res de tot el que t'ha dit». 18 Llavors Samuel va comunicar-li tot
allò que li havia dit, sense amagar-li res. Elí va dir: «És Jahvè: que faci allò que li
sembli bé».

19 Samuel es va fer gran. Jahvè l'afavoria, i no va deixar caure en terra cap de les
seves paraules. 20 Tot Israel, des de Dan fins a Beer-Sabé, va saber que Samuel era
reconegut de debò com a profeta de Jahvè. 21 Jahvè continuava mostrant-se a Siló,
perquè es revelava a Samuel, Elí ja era molt vell, i els seus fills anaven cada vegada
pitjor en el seu comportament davant Jahvè.

4 1 La paraula de Samuel s'adreçava a tot Israel.

L'arca de Jahvè a les mans dels filisteus (1S. 4,2-7,17)

Guerra amb els filisteus. L'arca és presa.— Aquell temps, els filisteus es van
reunir per combatre Israel. Israel va sortir al seu encontre per fer-los la guerra. Van
acampar a Eben-ha-Èzer, mentre els filisteus acampaven a Afec. 2 Els filisteus es van
arrenglerar enfront d'Israel amb tot ordre. La lluita va ser dura, i Israel fou vençut pels
filisteus, els quals van abatre uns quatre mil homes en el combat de la plana. 3 Quan els
homes van tornar al campament, els ancians d'Israel es preguntaven: «Per què avui
Jahvè ens ha derrotat davant els filisteus? Enduguem-nos de Siló l'arca de l'aliança de
Jahvè, que vingui enmig de nosaltres i ens alliberi de les mans dels nostres enemics». 4

Van enviar gent a Siló i van prendre d'allà l'arca de l'aliança de Jahvè-Sabaot, que seu
damunt els querubins[281]. Els dos fills d'Elí, Hofní i Finehès, anaven amb l'arca de
l'aliança de Déu. 5 Així que l'arca de l'aliança de Jahvè va arribar al campament, tot
Israel va alçar una gran aclamació, que va fer ressonar la terra. 6 Els filisteus, que van
sentir la cridòria d'aquella aclamació, es van dir: «Per què deu ser aquesta gran cridòria
al campament dels hebreus?» Llavors van saber que l'arca de l'aliança havia vingut al
campament. 7 Els filisteus es van espantar quan els van dir que l'arca de Jahvè havia
arribat al campament. Deien: «Pobres de nosaltres; —493→ perquè això no havia
passat cap vegada! 8 Pobres de nosaltres! Qui ens deslliurarà de les mans d'aquests déus
poderosos? Són els déus que van assotar l'Egipte amb totes les plagues. 9 Animeu-vos,
porteu-vos com uns homes, fills teus, perquè no sigueu esclaus d'aquests hebreus, com
ells ho han estat de vosaltres. Porteu-vos com uns homes i lluiteu». 10 Els filisteus,
doncs, van lluitar, i els israelites van ser derrotats. Cadascú va fugir a casa seva. La
desfeta va ser molt grossa: van caure d'Israel trenta mil soldats d'infanteria, 11 l'arca de
Déu va ser presa, i van morir els dos fills d'Elí, Hofní i Finehès.

Mort d'Elí i dels seus fills.— 12 Un benjaminita va córrer des del camp de batalla
cap a Siló, on va arribar aquell mateix dia, amb els vestits esquinçats i terra sobre el cap.
13 Quan va arribar, Elí s'estava assegut a la seva cadira vora el camí, vigilant, ple d'ànsia
per l'arca de Déu. Tot va ser arribar a la ciutat l'home que venia a portar la nova, com
posar-se a cridar tota la ciutat. 14 Elí, que va sentir la cridòria, va preguntar: «Què és,
tanta cridòria?» Llavors aquell home va córrer a informar Elí. 15 Elí ja tenia noranta-vuit
anys, i se li havien entelat els ulls, tant, que no hi veia. 16 L'home es va adreçar a Elí: «He
vingut del campament. He fugit del campament avui mateix». Ell li va dir: «Què ha
passat, fill meu?» 17 El missatger va respondre: «Israel ha fugit davant els filisteus i el
poble ha sofert una gran derrota. Encara més: els teus dos fills, Hofní i Finehès, han
mort, i l'arca de Déu ha estat presa». 18 Tan bon punt aquell home va esmentar l'arca de
Déu, Elí, vell i feixuc, va caure de la seva cadira cap enrera, ran de la porta, es va
desnucar i es va morir. Havia estat jutge d'Israel durant quaranta anys.

Naixement d'Icabod.— 19 La seva nora, la dona de Finehès, estava embarassada, a
punt de tenir un fill. En sentir la nova de la presa de l'arca de Déu i de la mort del seu
sogre i del seu marit, va infantar, perquè li havien vingut els dolors. 20 Mentre ella
s'estava morint, els qui eren al seu voltant li deien: —494→ «No tinguis por: has
tingut un nen». Ella no va respondre ni en va fer cas. 21 A l'infant, va posar-li el nom
d'Icabod, perquè deia: «La glòria se'n va d'Israel»[282], al·ludint a la presa de l'arca de
Déu, i a la mort del seu sogre i del seu marit. 22 Va dir: «La glòria se'n va d'Israel»,
perquè l'arca de Déu havia estat presa.

5 L'arca al país dels filisteus.— 1 Els filisteus, un cop presa l'arca de Déu, van
transportar-la des d'Eben-ha-Èzer a Asdod. 2 Els filisteus van portar l'arca de Déu al
temple de Dagon, i van exhibir-la al costat de Dagon. 3 L'endemà, en llevar-se, la gent
d'Asdod va adonar-se que Dagon havia caigut de cara a terra, davant l'arca de Jahvè.
Van agafar Dagon i van tornar-lo al seu lloc. 4 L'endemà al matí, en llevar-se també,
Dagon havia caigut de cara a terra davant l'arca de Jahvè, però tenia el cap i les mans
trencats, damunt el llindar. A Dagon, només li quedava el tronc. 5 És per això que, fins
al dia d'avui, ni els sacerdots de Dagon ni cap dels qui entren al temple de Dagon, a
Asdod, no trepitgen el llindar.

[6] El poder de Jahvè es va fer sentir sobre la gent d'Asdod i els va desconcertar: els
va castigar amb una epidèmia de morenes, tant a Asdod com a la seva comarca. [7] Quan
la gent d'Asdod se'n van persuadir, deien: «L'arca del Déu d'Israel no es pot quedar amb
nosaltres. El poder de la seva mà es fa sentir sobre nosaltres i sobre Dagon, el nostre
déu». [8] Van enviar un avís perquè es reunissin amb ells tots els senyors dels filisteus, i
van posar-los la qüestió: «Què farem amb l'arca del Déu d'Israel?» Ells van respondre:
«Que l'arca del Déu d'Israel sigui transportada a Guet». Allà, doncs, van fer passar l'arca
del Déu d'Israel. [9] Un cop transportada allà, la mà de Jahvè es va fer sentir sobre la ciutat
i va portar una gran pertorbació; va castigar la gent de la vila, del més petit fins al més
gran, amb una epidèmia de morenes. [10] Llavors van enviar l'arca de Déu a Acaron; però,
així que l'arca de Jahvè va arribar a Acaron, els acaronites es van queixar, dient: «M'han
portat l'arca del Déu d'Israel per matar-me —495→ a mi i el meu poble». [11] En
conseqüència, van fer convocar tots els senyors dels filisteus, i els van dir: «Traieu fora
l'arca del Déu d'Israel. Que torni al seu lloc, i que no em mati a mi i el meu poble». De
fer, hi havia una pertorbació de mort per tota la ciutat. El poder de la mà de Déu s'havia
fer sentir molt fort allà: [12] la gent que no moria eren castigats amb morenes. El crit de la
ciutat arribava al cel.

6 Els filisteus tornen l'arca.— [1] Ja feia set mesos que l'arca de Jahvè es trobava
en territori filisteu, [2] quan els filisteus van convocar els sacerdots i els endevinaires, i els
van posar la qüestió: «Què hem de fer amb l'arca de Jahvè? Feu-nos saber com podem
retornar-la al seu lloc». [3] Ells van donar aquesta resposta: «Si torneu l'arca del Déu
d'Israel, no la torneu sense cap obsequi, sinó que li heu de pagar un tribut d'expiació.
Llavors us posareu bons, i sabreu per quina raó la seva mà no s'havia retirat de
vosaltres». [4] Els preguntaren: «Quin tribut d'expiació hem de pagar?» Digueren:
«D'acord amb el nombre dels senyors dels filisteus, cinc morenes d'or i cinc ratolins
d'or, tant pel poble com pels seus senyors, ja que la plaga va ser una mateixa per a
tothom i per als senyors. [5] Feu imatges de les vostres morenes i imatges dels ratolins que
devasten el vostre país, i doneu glòria al Déu d'Israel. Potser així alleugerirà el pes de la
seva mà de damunt vostre, de damunt dels vostres déus i del vostre país. [6] ¿Què en
trauríeu d'endurir el vostre cor com ho van fer els egipcis i el Faraó? Quan ell els va
castigar, ¿no els van deixar marxar? [7] Per tant, preneu un carro nou i dues vaques que
estiguin criant i que no hagin portat mai el jou, enganxeu les vaques al carro, i feu tornar
a l'estable els vedells, que no les segueixin; [8] després, agafeu l'arca de Jahvè i poseu-la
dalt del carro; al seu costat, dins d'una caixeta, poseu-hi els objectes d'or que li haureu
pagat com a tribut d'expiació, i deixeu-la que se'n vagi. [9] Fixeu-vos en quin camí pren
per pujar al seu territori: si és el de Bet-Sames, voldrà dir que és ell qui ens ha causat
aquest desastre tan —496→ gran; si no, sabrem que no és la seva mà qui ens ha tocat:
era casual».

[10] Així ho va fer aquella gent. Van agafar dues vaques que criaven, i les van
enganxar al carro, mentre retenien els vedells a l'estable. [11] Col·locaren l'arca de Jahvè
dalt del carro, i la caixeta amb els ratolins d'or i les figures de les seves morenes. [12] Les
vaques emprengueren directament el camí de Bet-Sames. Anaven tirant per una sola
carretera, mugint, sense girar-se ni a dreta ni a esquerra. Els senyors dels filisteus les
van seguir fins al límit de Bet-Sames.

Arribada de l'arca a Bet-Sames.— [13] La gent de Bet-Sames, que eren a la vall, en
plena sega del blat, alçaren la vista i, en veure l'arca, van tenir una gran alegria de la
seva arribada. [14] El carro va anar fins al camp de Josuè de Bet-Sames i es va aturar en un

indret on hi havia una gran pedra. Llavors ells van estellar la fusta del carro i van
sacrificar les vaques a Jahvè. [15] Els levites havien descarregat l'arca de Jahvè i la caixeta
col·locada al seu costat, on hi havia els objectes d'or, i ho havien posat sobre la gran
pedra. Tot aquell dia, la gent de Bet-Sames van estar oferint holocaustos i altres
víctimes a Jahvè. [16] I els cinc senyors dels filisteus, vista la cosa, se'n van tornar a
Acaron aquell mateix dia.

[17] Les morenes d'or que els filisteus van pagar a Jahvè com a tribut d'expiació,
anaven repartides així: una per Asdod, una per Gaza, una per Ascalon, una per Guet i
una per Acaron. [18] Els ratolins d'or eren tants com són els pobles dels filisteus, tots els
que estan sota el domini dels cinc senyors, des de la ciutat fortificada fins als pobles
oberts. La gran pedra, sobre la qual va ser col·locada l'arca de Jahvè, es troba fins al dia
d'avui al camp de Josuè de Bet-Sames.

L'arca transportada a Cariat-Jarim.— [19] També entre la gent de Bet-Sames es va
deixar sentir el càstig, pel fet d'haver vist l'arca de Jahvè: setanta homes d'entre el poble
van ser castigats, i la gent es van doldre de la gran plaga amb què Jahvè els havia
castigats, [20] i van dir: «Qui podrà resistir la presència de Jahvè, d'aquest —497→ Déu
sant? A qui farem pujar l'arca, després de nosaltres?» [21] Llavors van trametre missatgers
als habitants de Cariat-Jarim per dir-los: «Els filisteus han tornat l'arca de Jahvè. Baixeu
a endur-vos-la».

7 [1] Els habitants de Cariat-Jarim van fer pujar l'arca de Jahvè, la van dur a casa
d'Abinadab, que estava dalt del turó, i van consagrar el seu fill Eleazar perquè en fos el
custodi.

Samuel, darrer jutge del poble.— [2] Va passar molt de temps, vint anys, d'ençà del
dia de la col·locació de l'arca a Cariat-Jarim. Tota la casa d'Israel s'havia convertit a
Jahvè. [3] Llavors Samuel va parlar en aquests termes a tota la casa d'Israel: «Si és amb tot
el vostre cor que us convertiu a Jahvè, allunyeu els déus estrangers que guardeu enmig
de vosaltres, i també les astartés. Sigueu fidels a Jahvè de tot cor, adoreu-lo a ell sol, i
ell us salvarà de les mans dels filisteus». [4] Els israelites van allunyar els baals i les
astartés i van donar culte a Jahvè.

[5] Samuel va dir: «Reuniu a Masfà tot Israel, que jo pregaré Jahvè per vosaltres». [6]
Es van reunir, doncs, a Masfà, van pouar aigua i la van vessar davant Jahvè[283]. Aquell
dia, van dejunar, i deien: «Hem pecat contra Jahvè». Samuel va jutjar els israelites a
Masfà.

[7] Quan els filisteus van sentir dir que els israelites s'havien reunit a Masfà, els
senyors dels filisteus van pujar contra Israel. [8] Els israelites ho van saber, i tingueren por
dels filisteus. Per això, van suplicar a Samuel: «No ens abandonis, no paris de clamar a
Jahvè, el nostre Déu, que ens alliberi de les mans dels filisteus». [9] Samuel va agafar un
anyell de llet i el va sacrificar en holocaust a Jahvè, va estar clamant a Jahvè per Israel, i
Jahvè el va escoltar. [10] Mentre Samuel estava oferint l'holocaust, i els filisteus ja
s'acostaven per combatre contra Israel, Jahvè va fer que, just aquell dia, hi hagués una
gran tronada sobre els filisteus. Això els va desconcertar, i foren derrotats pels israelites.
[11] Les tropes d'Israel van sortir de Masfà, van perseguir els filisteus, i van anar
combatent contra ells fins a Bet-Car. —498→ [12] Llavors Samuel va agafar una pedra,

la va col·locar entre Masfà i Jesanà, i li donà el nom d'Eben-ha-Èzer, perquè deia: «Fins aquí ens ha ajudat Jahvè».

13 Els filisteus van quedar humiliats, de manera que ja no van tornar a entrar dins el
territori d'Israel. Durant tota la vida de Samuel, la mà de Jahvè va estar contra els
filisteus. 14 Tots els pobles que els filisteus havien pres a Israel van tornar a Israel, des
d'Acaron fins a Guet. Israel va alliberar les seves fronteres de les mans dels filisteus.
També hi hagué pau entre Israel i els amorreus.

15 Tot el temps de la seva vida, Samuel va ser jutge d'Israel. 16 D'any en any passava
per Bet-El, Galgala i Masfà, i judicava Israel a tots aquells llocs. 17 El seu punt de retorn
era Ramà, on tenia la seva casa, i també allà judicava Israel. Allà mateix va dedicar un
altar a Jahvè.

Saül, primer rei d'Israel (1S. 8,1-15,35)

8 Israel demana un rei.— 1 Quan Samuel es va fer vell, va establir els seus fills
com a jutges d'Israel. 2 El gran es deia Joel, i el petit, Abies. Judicaven a Beer-Sabé. 3
Però els fills no seguien el seu mateix camí; es deixaven corrompre per afany de diner,
acceptaven presents i falsejaven la justícia. 4 Finalment, tots els ancians d'Israel es van
posar d'acord per anar a trobar Samuel a Ramà, 5 i li van dir: «Mira, tu ja ets vell, i els
teus fills no segueixen el teu camí. Dóna'ns un rei que ens governi, tal com tenen totes
les nacions». 6 La proposta no va agradar gens a Samuel, però Samuel va encomanar-ho
a Jahvè, 7 i Jahvè li va dir: «Escolta el prec del poble en tot el que et diuen; no és a tu
que han rebutjat; és a mi que no em volen tenir per rei. 8 Es comporten amb tu tal com
s'han comportat sempre amb mi; d'ençà del dia que els vaig fer pujar d'Egipte fins avui,
m'han abandonat i han adorat altres déus. 9 Accedeix a la seva petició, però adverteix-los
seriosament fent-los conèixer els drets del rei que regnarà sobre ells.

—499→

Samuel mira de dissuadir el poble.— 10 Samuel va comunicar al poble, que li
demanava un rei, totes les paraules de Jahvè, 11 i els va dir: «Els drets del rei que regnarà
sobre vosaltres seran aquests: prendrà els vostres fills per al servei de la seva carrossa i
de la seva cavalleria, i perquè corrin davant la seva carrossa, escortant-la. 12 Se'n farà
oficials de mil, de cent i de cinquanta soldats, els farà llaurar els seus camps i segar els
seus sembrats, fabricar les seves armes de guerra i els ormeigs dels seus carros. 13
Prendrà les vostres filles com a perfumistes, cuineres i forneres. 14 S'apoderarà dels
vostres millors camps, vinyes i oliverars, i els donarà als seus oficials. 15 Delmarà els
vostres sembrats i les vostres vinyes per donar-ho als seus eunucs i als seus cortesans. 16
Prendrà els millors dels vostres criats i criades, dels vostres bous i ases, per ocupar-los
en el seu treball. 17 Prendrà el delme dels vostres ramats, i us convertireu en esclaus d'ell.
18 El dia que això passi, us queixareu del rei que vosaltres mateixos us haureu imposat,
però Jahvè no us escoltarà pas».

Jahvè accedeix al desig del poble.— [19] El poble no va admetre les raons de Samuel. Van dir: «No, no. Volem tenir un rei [20] i ser com totes les nacions. El nostre rei ens governarà, sortirà davant del nostre exèrcit i dirigirà les nostres guerres».

[21] Samuel, després d'escoltar les raons del poble, les va repetir a Jahvè, [22] i Jahvè va dir a Samuel: «Accedeix al que demanen: dóna'ls un rei». Llavors, Samuel va dir als homes d'Israel: «Aneu cadascú al vostre poble».

9 **Presentació de Saül.**— [1] Hi havia un home, entre els benjaminites, que es deia Quis, fill d'Abiel, fill de Seror, fill de Becorat, fill d'Afié, benjaminita i home important. [2] Aquest tal tenia un fill anomenat Saül, jove i ben plantat. Entre els israelites, no hi havia ningú més ben plantat que ell. D'espatlles en amunt, era més alt que tota l'altra gent.

Saül es troba amb Samuel.— [3] A Quis, pare de Saül, —500→ se li van extraviar les someres. Quis va dir al seu fill Saül: «Pren un dels mossos, i surt a buscar les someres». [4] Van travessar la muntanya d'Efraïm, van travessar el territori de Salisà, i no les van trobar. Després van passar pel territori de Salim, i pel territori de Jeminí, i tampoc no les trobaren. [5] Arribats ja al territori de Suf, Saül diu al mosso que l'acompanyava: «Deixem-ho córrer i tornem-nos-en, no fos cas que el pare estigués amb ànsia, no ja per les someres, sinó per nosaltres». [6] L'altre li respongué: «Mira, en aquesta ciutat hi ha un home de Déu; és un home molt considerat: tot el que ell diu, segur que es realitza. Anem-hi, que potser ens indicarà el camí que hem de seguir». [7] Saül digué al mosso: «I, si hi anem, ¿què li oferirem a aquest home? De pa, ja no ens en queda a les alforges. No podem obsequiar amb res l'home de Déu. Què tenim?» [8] Però el mosso va continuar insistint a Saül: «Mira, a mi em queda un quart de sicle de plata; el donaré a l'home de Déu, i ell ens indicarà el camí». [9] —Antigament, a Israel, quan algú havia d'anar a consultar Déu, deien: «Arribem-nos al vident», perquè dels qui avui en diem profetes, antigament en deien vidents—. [10] Saül va dir al mosso: «Tens raó, anem-hi». I van marxar cap a la ciutat on residia l'home de Déu. [11] Mentre pujaven per la costa de la ciutat, van trobar unes noies que sortien a pouar aigua, i els preguntaren: «¿És aquí el vident?» [12] Elles els van respondre: «Sí, que hi és, aquí enfront mateix. Aneu-hi de seguida. Justament avui ha vingut a la ciutat, perquè és el dia que la gent ofereix el sacrifici al lloc alt. [13] Quan arribeu a la ciutat, segurament que el trobareu abans que no pugi al lloc alt a presidir l'àpat. El poble no menjarà fins que ell arribi, perquè és ell qui ha de beneir la víctima. Els invitats no menjaran fins després. Pugeu-hi ara, que avui segur que el trobareu».

[14] Van pujar a la ciutat, i al moment que ells passaven pel portal, els surt Samuel, que anava al lloc alt, [15] Ja un dia abans de l'arribada de Saül, Jahvè havia fet aquesta revelació a Samuel: —501→ [16] «Demà en aquesta hora t'enviaré un home del territori de Benjamí. Ungeix-lo com a rei del meu poble d'Israel, perquè salvi el meu poble de les mans dels filisteus. Perquè he vist el sofriment del meu poble, i m'ha arribat el seu clam». [17] Samuel va veure Saül, i Jahvè li va fer sentir: «Aquí tens l'home del qual t'havia dit que governarà el meu poble». [18] Sota el portal mateix, Saül va preguntar a Samuel: «Digue'm, per favor, ¿on és la casa del vident?» [19] Samuel li va respondre: «Sóc jo, el vident. Puja davant meu al lloc alt, que avui menjaràs amb mi. Te n'aniràs demà al matí, un cop t'hagi indicat tot el que t'interessa. [20] Per les someres que vas perdre abans-d'ahir, no t'amoïnis més, que ja les han trobades. ¿Per a qui serà tot el que hi ha de preciós a Israel? No serà per a tu i per a tota la casa del teu pare?» [21] Saül va respondre:

«¿Que no sóc de la tribu de Benjamí, la més petita de les tribus d'Israel? I la meva
família ¿no és la més jove de tota la tribu de Benjamí? Per què em dius això?»

22 Samuel va prendre Saül i el seu mosso, els féu entrar en una sala, i els donà un
lloc a la presidència dels convidats, que eren unes trenta persones. 23 Després va dir al
cuiner: «Serveix la part que et vaig confiar amb l'ordre de reservar-la». 24 El cuiner va
presentar la cuixa i la cua, i va posar-les davant Saül. Samuel va dir a Saül: «Tens
davant el tall millor: Menja, que te l'hem guardat per a aquest àpat quan vaig invitar la
gent». Aquell dia, Saül va menjar amb Samuel. 25 Després, van baixar del lloc alt a la
ciutat. A Saül, li van preparar un jaç dalt del terrat. 26 Va descansar, i, a trenc d'alba,
Samuel va anar al terrat a cridar Saül i li digué: «Lleva't, i t'acomiadaré». Saül es va
llevar, i van sortir fora ell i Samuel. 27 Anaven baixant a l'extrem de la ciutat, quan
Samuel va dir a Saül: «Digues al noi que passi al davant nostre, i tu, atura't un moment,
que et faré sentir la paraula de Déu».

10 Saül és ungit com a rei.— 1 Llavors, Samuel va agafar la fiola d'oli i la hi va
vessar sobre el cap[284]. Després el va besar, —502→ dient-li: «Jahvè t'ha ungit com a
rei del seu poble d'Israel. Governaràs el poble de Jahvè i l'alliberaràs de les mans dels
enemics que l'envolten. El senyal que Déu t'ha ungit com a cabdill és aquest: 2 Ara, quan
te'n vagis del meu costat, trobaràs dos homes prop del sepulcre de Raquel, a la frontera
de Benjamí, que et diran: «Han estat trobades les someres que vas anar a buscar. Ara el
teu pare ja no es preocupa per les someres, però està neguitós per vosaltres, pensant què
pot fer pel seu fill». 3 Tu continua endavant fins arribar a l'arbre de Deborà. Allà et
trobaran tres homes que pugen cap a Déu, a Bet-El. L'un duu tres cabrits; un altre, tres
pans, i un altre, un odre de vi. 4 Et saludaran i et donaran dos pans, que tu acceptaràs. 5
Després, aniràs a Gabaà d'Elohim, on hi ha la guarnició dels filisteus. Al moment
d'arribar a la ciutat, et toparàs amb un grup de profetes que baixen del lloc alt, els quals,
precedits de l'arpa, el timbal i la lira, estaran en ple deliri profètic. 6 També s'apoderarà
de tu l'esperit de Jahvè, faràs com els profetes i et convertiràs en un altre home. 7 Un cop
s'hauran realitzat aquests senyals, fes tot allò que et vindrà a tomb, perquè Déu serà amb
tu. 8 Després, baixa abans que jo a Galgala, i jo baixaré on seràs tu, per sacrificar
holocaustos i oferir víctimes de comunió. Espera'm allà set dies, fins que et vingui a
trobar per fer-te saber allò que has de fer».

Saül torna a casa seva. 9 Així que es va girar per separar-se de Samuel, Déu li
canvià el cor. I el mateix dia es van realitzar tots aquells senyals. 10 En arribar a Gabaà,
venia un grup de profetes; l'esperit de Déu es va apoderar d'ell, i es va posar a delirar
entremig d'ells. 11 Tots els qui el coneixien de temps veien que delirava entre els
profetes, i es deien l'un a l'altre: «Què li ha passat, al fill de Quis? ¿També Saül es troba
entre els profetes?» 12 Un d'ells va exclamar: «¿I de quin pare són fills?» D'aquí va sortir
la dita: «¿També Saül es troba entre els profetes?»

13 Quan va acabar de delirar, van arribar-se a Gabaà. 14 L'oncle de Saül els
digué: —503→ «On heu anat?» Ell va respondre: «A buscar les someres. Quan vam
veure que no apareixien, vam anar a trobar Samuel». 15 L'oncle de Saül va preguntar:
«Fes-me saber què us ha dit Samuel». 16 Saül respongué: «Senzil lament, ens ha
comunicat que les someres ja havien estat trobades». No li va dir res de la reialesa, de
què li havia parlat Samuel.

Reunió a Masfà. Saül és designat rei per la sort.— [17] Samuel va convocar el poble a Masfà, prop de Jahvè, [18] i va dir als israelites «Això diu Jahvè, Déu d'Israel: Sóc jo que vaig fer pujar Israel d'Egipte i que us vaig alliberar del poder dels egipcis i del poder de tots els reialmes que us oprimien. [19] Però vosaltres, avui, heu rebutjat el vostre Déu, el qui us ha salvat de totes les vostres desgràcies i dels vostres sofriments, i heu dit: «No, estableix un rei sobre nosaltres». Ara, doncs, presenteu-vos davant Jahvè per tribus i clans». [20] Samuel féu venir cadascuna de les tribus d'Israel, i va ser designada la tribu de Benjamí. [21] Va fer venir la tribu de Benjamí per clans, i va ser designat el clan de Metrí. Finalment, va sortir designat Saül, fill de Quis. El van buscar, però no el trobaren.

[22] Aleshores va tornar a consultar Jahvè: «¿Ha vingut aquí, aquest home?» Jahvè va respondre: «Està amagat entre els bagatges». [23] Hi van córrer i se l'endugueren. Es va presentar enmig de la gent i, d'espatlla en amunt, era el més alt de tots. [24] Samuel digué a tot el poble «¿Heu vist qui ha escollit Déu? No n'hi ha cap com ell en tot el poble». Llavors, tothom es va posar a aclamar-lo, cridant: «Visca el rei!»

[25] Després Samuel va publicar davant el poble els drets de la reialesa i els va escriure en un llibre, que col·locà davant Jahvè. Acabat, Samuel va acomiadar tot el poble, cadascú a casa seva. [26] També Saül se'n tornà a casa seva, a Gabaà, acompanyat dels valents a qui Déu havia tocat el cor. [27] Uns brètols, en canvi, van dir: «De què ens pot salvar, aquest?» El van menysprear i no li dugueren presents.

Saül salva la ciutat de Jabés.— Cosa d'un mes més —504→ tard, **11** [1] l'ammonita Nahàs va pujar i va acampar contra Jabés de Galaad. Tots els habitants de Jabés van proposar a Nahàs: «Fes tractes amb nosaltres, i et serem vassalls». [2] Nahàs, l'ammonita, els respongué: «Els tractes seran aquests: us arrencaré full dret a cadascú i sereu la vergonya de tot Israel». [3] Els ancians de Jabés li van dir: «Dóna'ns set dies de treva per a poder enviar missatgers a tot Israel, i, si ningú no ens salva, ens rendirem». [4] Quan els missatgers van arribar a Gabaà de Saül i van referir tot això davant la gent, tothom es va posar a cridar i a plorar.

[5] Mentrestant, Saül, que era al camp, va arribar darrera els bous, i va preguntar: «¿Què els passa, a la gent, que ploren així?» Li van contar el que deien els homes de Jabés. [6] En sentir això, l'esperit de Jahvè s'apoderà d'ell, i es va indignar de mala manera. [7] Agafà una parella de bous, els va fer trossos i els va enviar per tot el país d'Israel per mitjà de missatgers, amb aquestes paraules: «Al qui no surti a la guerra darrera Saül i darrera Samuel, li farem així amb els seus bous». Una por divina es va apoderar del poble, i van sortir tots com un sol home. [8] Va passar revista a Bèzec: hi havia tres-cents mil israelites, i trenta mil homes de Judà. [9] Després va dir als missatgers que havien vingut: «Digueu això a la gent de Jabés de Galaad: «Demà, a l'hora que el sol és fort, us haurem salvat». Els missatgers van anar a comunicar-ho a la gent de Jabés, que n'estigueren molt contents. [10] Els de Jabés van dir als ammonites: «Demà ens rendirem: tracteu-nos com us sembli bé». [11] L'endemà, Saül va distribuir la tropa en tres divisions. A la vetlla del matí, van penetrar dins el campament dels ammonites, i van estar atacant-los fins a ple dia. Els qui van quedar es dispersaren. No en van quedar dos de junts.

Saül, entronitzat rei a Galgala.— [12] Llavors el poble va dir a Samuel: «¿Qui és el qui deia: «Saül ha de ser el nostre rei?» Porteu-nos aquests homes, que els matarem». [13] Però Saül digué: «Avui no morirà ningú; avui Jahvè ha salvat Israel». [14] Samuel va dir al

poble: —505→ «Aneu a Galgala, i allà instituirem el regne». [15] Tot el poble va anar a Galgala, i allà, a la presència de Jahvè, van entronitzar Saül. Oferiren víctimes de comunió davant Jahvè, i Saül, amb tota la gent, va celebrar grans festes.

12 Samuel s'acomiada del poble.— [1] Samuel va dir a tot Israel: «Ja veieu que he accedit a tot allò que m'heu demanat: us he donat un rei. [2] Ara, doncs, el rei és el qui va davant vostre. Jo ja sóc vell i tinc els cabells blancs. Els meus fills, els teniu amb vosaltres. Jo he anat davant vostre des de jove fins al dia d'avui. [3] Aquí em teniu. Presenteu testimonis contra mi, davant Jahvè i davant el seu Ungit. ¿He pres el bou d'algú, o bé l'ase? Qui he oprimit? Qui he maltractat? De qui he acceptat un regal per deixar-me corrompre, no fos més que un parell de sandàlies? Acuseu-me, que jo em defensaré». [4] Ells li van respondre: «No ens has oprimit, no ens has maltractat, ni has acceptat res de ningú». [5] Aleshores ell va dir: «Jahvè és testimoni, el dia d'avui, que no heu trobat res d'injust a les meves mans». I ells van respondre: «N'és testimoni».

[6] Samuel encara va dir al poble: «Jahvè, que va instituir Moisès i Aharon, i va fer pujar d'Egipte els vostres pares, ara serà testimoni. [7] Presenteu-vos perquè jo pledegi amb vosaltres a la presència de Jahvè, recordant tots els beneficia que Jahvè ha obrat amb vosaltres i amb els vostres pares. [8] Quan Jacob i els seus fills van anar a l'Egipte, i els egipcis els van oprimir, els vostres pares van clamar a Jahvè; Jahvè va enviar Moisès i Aharon, que van fer sortir d'Egipte els vostres pares i els van fer habitar en aquest lloc. [9] Quan es van oblidar de Jahvè, el seu Déu, ell els va deixar en poder de Sisarà, cap de l'exèrcit d'Hasor, i a les mans dels filisteus i del rei de Moab, que els van fer la guerra. [10] Llavors van clamar a Jahvè, i deien: «Hem pecat, perquè hem abandonat Jahvè per donar culte als baals i a les astartés. Allibereu-nos de les mans dels nostres enemics, i us adorarem». [11] Jahvè va enviar Jerobaal, Jefté i Samuel, us va alliberar de les mans dels —506→ enemics que us envolten, i vau viure amb seguretat.

[12] Quan heu vist, però, que Nahàs, rei dels ammonites, venia a fer-vos la guerra, m'heu dit: «No! Que sigui un rei el qui ens governi», tot i que Jahvè, el vostre Déu, era el vostre rei. [13] Aquí teniu, doncs, el rei que volíeu, que vau demanar. Ja veieu que Jahvè us ha concedit un rei. [14] Si reverencieu Jahvè i l'adoreu, si l'obeïu i no us rebel·leu contra els seus manaments, i tant vosaltres com el rei que us governa seguiu Jahvè, el vostre Déu... [15] Però, si no obeïu Jahvè i us rebel·leu contra els seus manaments, la mà de Jahvè caurà sobre vosaltres i sobre el vostre rei per fer-vos desaparèixer.

[16] No us retireu ara, que veureu la meravella que Jahvè vol realitzar davant els vostres ulls. [17] ¿No és avui el temps de segar el blat? Invocaré Jahvè i farà tronar i ploure; així haureu de reconèixer que us heu portat molt malament als ulls de Jahvè demanant un rei».

[18] Samuel va invocar Jahvè, i Jahvè va fer tronar i ploure. Tot el poble va sentir un gran respecte per Déu i per Samuel, [19] i tothom deia a Samuel: «Prega Jahvè, el teu Déu, pels teus servents, que no morim; a tots els nostres pecats, hem afegit encara la dolenteria de demanar un rei». [20] Però Samuel digué al poble: «No tingueu por. Vosaltres heu comès aquest mal; no deixeu, però, de seguir Jahvè, i adoreu-lo amb tot el cor. [21] No us desvieu per entendre-us amb els qui no són res, que no són de cap profit ni alliberen, perquè no són res. [22] Jahvè no rebutjarà el seu poble, per amor del seu gran nom, un cop s'ha complagut a fer de vosaltres el seu poble. [23] Per part meva, Déu me'n guard de pecar contra Jahvè deixant de pregar per vosaltres. Continuaré indicant-vos el camí bo i recte.

24 Això sí, reverencieu Jahvè i adoreu-lo de debò amb tot el cor, que ja heu vist quin
miracle ha obrat davant vostre. 25 Però, si us porteu malament, desapareixereu vosaltres i
el vostre rei».

13 Revolta de Saül contra els filisteus.— 1 Saül tenia... anys quan va començar a
regnar, i va regnar... —507→ dos anys sobre Israel. 2 Saül es va escollir tres mil
homes d'Israel. Dos mil eren amb Saül a Macmàs i a la muntanya de Bet-El, i mil amb
Jonatàs a Gabaà de Benjamí. La resta del poble, l'envià cadascú a casa seva. 3 Jonatàs va
matar la guarnició que els filisteus tenien a Gabaà. Els filisteus van sentir dir que els
hebreus s'havien rebel·lat, i Saül va fer tocar el corn per tot el país. 4 Tot Israel va
assabentar-se del fet: «Saül ha matat la guarnició dels filisteus, i han començat les
hostilitats contra Israel». Llavors, tot el poble es va reunir amb Saül a Galgala. 5 Per la
seva part, els filisteus s'aplegaren per combatre contra Israel; tenien tres mil carros,
servits per sis mil homes, i tants soldats d'infanteria com grans de sorra hi ha a la platja.
I van pujar a Macmàs, a l'orient de Bet-Aven. 6 Els israelites es van veure perduts,
tothom se sentia acovardit, i es van amagar a les coves, als forats, per les roques, als
soterranis i dins les cisternes. 7 Fins i tot van travessar els guals del Jordà, cap a la terra
de Gad i de Galaad.

Saül perd el favor de Jahvè.— Mentrestant, Saül encara era a Galgala, amb tota la
gent esporuguida darrera d'ell. 8 D'acord amb el terme fixat per Samuel, va esperar set
dies. Però Samuel no arribava a Galgala, i els homes s'anaven dispersant. 9 Aleshores
Saül digué: «Porten-me les víctimes per a l'holocaust i per als sacrificis de comunió». I
va oferir el sacrifici. 10 Així que acabava d'oferir-lo, es presenta Samuel. Saül va sortir a
saludar-lo i a donar-li la benvinguda. 11 Però Samuel li digué: «Què has fet?» Saül li va
respondre: «Els homes s'anaven dispersant, tu no arribaves el dia convingut, mentre que
els filisteus ja s'havien aplegat a Macmàs. 12 He pensat: «Ara els filisteus baixaran contra
mi, aquí a Galgala, i encara no hauré acaronat Jahvè»... Per això, m'he decidit a oferir el
sacrifici». 13 Samuel li va respondre: «Has fet un disbarat. No has complert l'ordre de
Jahvè, el teu Déu, quan Jahvè estava disposat a confirmar per sempre més la teva
reialesa sobre Israel. 14 Però ara, la teva dinastia no s'aguantarà. Jahvè s'ha buscat un
home segons —508→ el seu cor i li ha ordenat de conduir el seu poble, perquè no has
guardat l'ordre de Jahvè». 15 Samuel va emprendre llavors la pujada des de Galgala per
anar-se'n pel seu camí. La resta del poble va pujar amb Saül a l'encontre de la gent de
guerra, i arribà de Galgala a Gabé de Benjamí. Saül va passar revista dels homes que es
trobaven amb ell, que eren sis-cents.

Preparació de la batalla.— 16 Saül i el seu fill Jonatàs, amb els homes que
quedaven, s'estaven a Gabé de Benjamí, mentre que els filisteus havien acampat a
Macmàs. 17 El cos dels devastadors va sortir del campament dels filisteus en tres
batallons: un es va dirigir pel camí d'Efrà cap a la regió de Sual; 18 un altre emprengué el
camí de Bet-Horon; l'altre va sortir en direcció del desert, camí de la frontera que mira a
la vall de Seboïm.

Israel, desarmat.— 19 En tot el país d'Israel no es trobava cap manyà, perquè els
filisteus deien: «No volem que els hebreus es fabriquin espases i llances». 20 De tot Israel
baixaven als filisteus per fer-se forjar qui la seva rella o el seu pic, qui la destral o la
falç. 21 Els cobraven dos terços de sicle per cada destral i per redreçar l'agulló. 22 Així,
doncs, el dia de la batalla de Macmàs, en tota la tropa que anava amb Saül i Jonatàs no

hi havia ningú que tingués una espasa o una llança a les mans; en tenien, però, Saül i Jonatàs.

Proesa de Jonatàs.— [23] Una guarnició de filisteus va sortir cap al pas de Macmàs.

14 [1] Un dia, Jonatàs, el fill de Saül, digué al seu escuder: «Vine, que travessarem fins a la guarnició que els filisteus tenen en aquell pas». No n'havia dit res al seu pare. [2] Saül, mentrestant, s'estava assegut sota el magraner de l'era, vora Gabaà. Tenia amb ell uns sis-cents homes. [3] Llavors portava l'efod Ahies, germà d'Icabod, fill de Finehès, fill d'Elí, el sacerdot de Jahvè a Siló. La gent no sabia que Jonatàs se n'hagués anat. [4] A cada costat del pas que Jonatàs volia travessar fins a la guarnició dels filisteus, hi havia una roca dentada. A l'una, li deien —509→ Bosés, i a l'altra, Senne. [5] Una d'aquestes roques és al nord, davant Macmàs, i l'altra al sud, davant Gabé. [6] Jonatàs doncs, havia dit al seu escuder: «Vine, travessem fins a la guarnició d'aquests incircumcisos. Potser Jahvè ens ajudarà, que res no impedeix Jahvè de donar la victòria valent-se de molts o de pocs». [7] El seu escuder li va respondre: «Fes el que et sembli bé». [8] Jonatàs va dir: «Mira, passarem cap on són aquests homes i deixarem que ens descobreixin. [9] Si ens diuen: «Espereu-vos, que venim», ens pararem i no hi pujarem. [10] Però, si ens diuen: «Pugeu aquí, pugeu», hi pujarem; vol dir que Jahvè els posa a les nostres mans. El senyal serà aquest». [11] Tots dos es van deixar veure, doncs, davant la guarnició dels filisteus, i aquests van dir: «Mireu uns hebreus que surten dels forats on s'havien amagat». [12] Els homes de la guarnició, aleshores, adreçant-se a Jonatàs i al seu escuder, van cridar: «Pugeu aquí, pugeu, que us farem saber una cosa». Jonatàs digué al seu escuder «Segueix-me, que Jahvè els posa a les mans d'Israel». [13] Ajudant-se de mans i peus, Jonatàs va arribar a pujar, amb l'escuder al seu darrera. Els filisteus anaven caient davant Jonatàs, i l'escuder els acabava de matar. [14] Aquesta primera matança que va fer Jonatàs amb el seu escuder fou d'uns vint homes...

Victòria d'Israel.— [15] Llavors es va estendre el pànic pel campament, pels camps i per tot l'exèrcit. També es va estendre dins la guarnició i dins el cos dels devastadors. Tota la terra tremolava. El pànic prenia proporcions d'un pànic diví. [16] Els sentinelles que Saül tenia a Gabaà de Benjamí es van adonar que la multitud s'agitava, anant d'ací d'allà. [17] Saül va dir als homes que eren amb ell: «Passeu revista, a veure qui dels nostres se n'ha anat». Van passar revista i van trobar a faltar Jonatàs i el seu escuder. [18] Saül va dir a Ahies: «Porta l'efod». Llavors era ell qui tenia l'efod a Israel. [19] Mentre Saül parlava amb el sacerdot, l'avalot anava creixent al camp dels filisteus. Aleshores Saül digué al sacerdot: «Deixa-ho estar». [20] Saül i tota la seva gent es van concentrar i van anar al —510→ lloc de la batalla. Allà, espasa en mà, s'atacaven l'un a l'altre. Hi havia una gran confusió. [21] Els hebreus que ja de temps anaven amb els filisteus i que havien pujat amb ells al campament, es van passar a la part d'Israel que estava amb Saül i Jonatàs. [22] A més, tots els israelites que s'havien amagat a la muntanya d'Efraïm van anar sabent que els filisteus fugien, i ells també els perseguien en el combat. [23] Així Jahvè va donar la victòria a Israel, aquell dia. La batalla es va estendre fins a Bet-Aven. Tots els homes que es van reunir amb Saül eren uns deu mil. La batalla es va estendre per tota la muntanya d'Efraïm.

Jonatàs viola el dejuni.— [24] Aquell dia, Saül va cometre un gran error fent aquesta imprecació al poble: «Maleït sigui l'home que prengui cap aliment fins al vespre, fins que hagi fet justícia contra els enemics». Ningú del poble, doncs, no va tastar aliment. [25] Arribats en un bosc on hi havia mel arran de terra, [26] el poble es va adonar de la mel que

s'escorria per terra, però ningú no va gosar acostar-se-la a la boca, per por d'aquella
imprecació. [27] Jonatàs, però, que no sabia res de l'adjuració que havia fet el seu pare, va
allargar la punta del bastó que duia a la mà, la va enfonsar en una bresca de mel, amb la
mà se la va acostar a la boca, i se li van aclarir els ulls. [28] Llavors un d'entre la gent li va
dir: «El teu pare ha adjurat el poble dient: «Maleït el qui tasti res». —El poble estava
extenuat.— [29] Jonatàs va respondre: «El meu pare ha portat la desgràcia al país. Miren, si
no, com se m'ha aclarit la vista tastant una mica de mel. [30] Segur que, si tothom hagués
menjat del botí que ha trobat dels enemics, la derrota dels filisteus hauria estat molt més
considerable».

Saül evita una falta del poble.— [31] Aquell dia, van derrotar els filisteus, des de
Macmàs fins a Aialon. El poble, que estava cansadíssim, [32] es va llançar sobre el botí.
Van prendre moltons i cabrits, vaques i vedells, els van degollar a terra, i menjaren
sense oferir la sang. [33] Alguns ho van comunicar a Saül: «Mira, el poble està pecant
contra Jahvè; mengen —511→ sense oferir la sang». Ell va dir: «Això que feu no és
permès. Feu rodolar una pedra grossa fins aquí on sóc jo». [34] Després va dir:
«Escampeu-vos pel poble i digueu-los: «Que porti cadascú el seu vedell o el seu moltó;
els degollaré aquí, i podreu menjar-vos-els sense pecar contra Jahvè, no havent-ne ofert
la sang». Tothom, doncs, va portar el bestiar que tenia, i allà el degollaren. [35] Saül va
erigir un altar a Jahvè; fou el primer que ell va dedicar a Jahvè.

El poble allibera Jonatàs.— [36] Després Saül va dir: «Baixem de nit a l'encalç dels
filisteus, i saquegem-los fins a trenc d'alba. No en deixarem ni un». Li van respondre:
«Fes tot el que et sembli bé». Però el sacerdot li digué: «Acostem-nos aquí per consultar
Déu». [37] Saül va consultar Déu: «¿Baixaré a l'encalç dels filisteus? Els posareu a les
mans d'Israel?» Però, aquell dia, Déu no va respondre. [38] Saül digué: «Veniu tots els
principals del poble: investigueu, a veure qui ha estat avui el culpable d'això. [39] Ho juro
per la vida de Jahvè, que ha donat la victòria a Israel: ni que hagi estat el meu fill
Jonatàs, morirà». Ningú no li va respondre. [40] Després va dir a tot Israel: «Vosaltres
poseu-vos a un costat, i jo amb Jonatàs ens quedarem a l'altre». Tothom li va contestar:
«Fes com et sembli bé». [41] Aleshores Saül parlà així a Jahvè: «Déu d'Israel, per què no
heu respost avui al vostre servent? Si la falta es troba en mi o en el meu fill Jonatàs,
doneu *urim*; si es troba en el vostre poble, doneu *tummim*». Van sortir designats Saül i
Jonatàs, mentre que el poble va quedar lliure. [42] Saül va dir: «Sortegeu entre jo i el meu
fill Jonatàs». Va sortir designat Jonatàs.

[43] Llavors Saül digué a Jonatàs: «Explica'm què has fet». Jonatàs li va contestar:
«Senzillament, amb la punta del bastó que portava a la mà, he tastat una mica de mel.
Estic disposat a morir». [44] Saül va respondre: «Que Déu em faci tal cosa i tal altra, si no
ho compleixo: has de morir, Jonatàs». [45] Aleshores el poble va intervenir: «¿Ha de morir
Jonatàs, a qui devem aquesta gran victòria d'Israel? Això mai! Per la vida de Jahvè,
jurem que no —512→ caurà a terra ni un cabell del seu cap. És amb l'ajuda de Déu,
que avui ha fet això». El poble, doncs, va alliberar Jonatàs, i no va morir.

[46] Saül va deixar de perseguir els filisteus, i els filisteus se'n tornaren al seu país.

Notícies sobre el regnat de Saül.— [47] Un cop presa possessió del reialme, Saül va
combatre contra tots els seus enemics del voltant: Moab, els ammonites, Edom, el rei de
Sobà i els filisteus. Tothom contra qui es girava, era vençut. [48] Va combatre amb
valentia, va derrotar els amalequites i així alliberà Israel dels seus pillatges. [49] Els seus

fills van ser: Jonatàs, Jesuí i Melquisué. Les seves filles es deien: la gran, Merob, i la
petita Micol. 50 L'esposa de Saül es deia Ahinóam, filla d'Ahimaas. El comandant del seu
exèrcit s'anomenava Abner, fill de Ner, oncle de Saül. 51 Quis, el pare de Saül, i Ner, el
pare d'Abner, eren fills d'Abiel.

52 Durant tot el temps de Saül, la lluita contra els filisteus va ser aferrissada.
Qualsevol heroi i qualsevol valent que Saül veia, el reclutava.

15 Guerra contra els amalequites.— 1 Samuel va dir a Saül: «Jo he estat l'enviat
de Jahvè per ungir-te com a rei del seu poble, d'Israel. Estigues atent, doncs, a les
paraules de Jahvè. 2 Això diu Jahvè-Sabaot: «Vull castigar els amalequites, pel que van
fer contra Israel de tallar-li el pas quan pujava d'Egipte: 3 Vés, doncs, a combatre contra
els amalequites. Destina'ls a l'extermini sagrat amb tots els seus béns. No els planyis.
Fes morir homes i dones, nois i criatures, vaques i moltons, camells i ases.

4 Saül va convocar els homes de guerra, i en va passar revista a Telaïm: dos-cents
mil homes d'infanteria, més deu mil de Judà. 5 Llavors van anar fins a la ciutat dels
amalequites, i va organitzar una emboscada al torrent. 6 Després, Saül va fer dir als
cainites: «Retireu-vos d'entre els amalequites, no fos cas que us destruís juntament amb
ells, vosaltres que tan bé us vau portar amb tots els israelites quan pujaven d'Egipte».
Els cainites es van separar d'Amalec. 7 Aleshores Saül va atacar Amalec, començant per
Hevilà, i en direcció —513→ cap a Sur, a l'orient d'Egipte. 8 Va agafar viu Agag, rei
d'Amalec, i va destinar a l'extermini, a fil d'espasa, tota la gent. 9 Però tant Saül com tot
el poble van plànyer Agag i el millor dels ramats i dels vedells, els animals grassos i els
anyells, en un mot, tot allò que era bo, i no ho van destinar a l'extermini sagrat. En
canvi, el bestiar dolent i que no era aprofitable, el van destinar a l'extermini.

Saül perd el favor de Jahvè.— 10 La paraula de Jahvè s'adreçà a Samuel en aquests
termes: 11 «Em penedeixo d'haver fet rei Saül; ha deixat de seguir-me i no ha posat en
pràctica les meves paraules». A Samuel, li va saber molt greu, i va estar clamant a Jahvè
tota la nit. 12 De bon matí, s'alçà per anar a trobar Saül. Però li van fer arribar aquest avís:
«Saül se n'ha anat a Carmel. Allí s'ha fer erigir un monument; després se n'ha tornat i ha
baixat fins a Galgala». 13 Samuel s'arribà fins on era Saül i el trobà oferint en holocaust
les primícies del botí que havia portat d'Amalec. Samuel s'acostà a Saül, i Saül li digué:
«Sigues beneït de Jahvè. He complert l'ordre de Jahvè». 14 Llavors Samuel va preguntar:
«¿Doncs, què són aquests bels de ramats i aquest mugir de vedells que sento?» 15 Saül
respongué: «Ho han portat d'Amalec. El poble ha planyut el millor dels moltons i dels
vedells, per sacrificar-lo a Jahvè, el teu Déu. Però hem dedicat la resta a l'extermini». 16
Samuel li va dir: «Deixa'm que et faci saber el que Jahvè m'ha dit aquesta nit». Ell
respongué: «Parla». 17 Samuel li digué: «Tu, tot i que eres petit als teus propis ulls, ¿no
has esdevingut cap de les tribus d'Israel? Va ser Jahvè que et va ungir com a rei d'Israel.
18 I va ser Jahvè que et va posar en camí i et va dir: «Vés, consagra a l'extermini els qui
han pecat contra mi, els amalequites. Fes-los la guerra i extermina'ls». 19 ¿Per què,
doncs, no has obeït Jahvè, sinó que t'has llançat sobre el botí, cometent així el mal que
ofèn Jahvè?» 20 Saül va respondre: «He obeït Jahvè; he emprès el camí que em va
indicar; he portat Agag, el rei d'Amalec, i he consagrat a l'extermini els
amalequites. —514→ 21 Però el poble ha pres del botí ramats de moltons i vedells, el
millor del que era reservat a l'extermini, per sacrificar-ho a Jahvè, el teu Déu, a
Galgala». 22 Aleshores Samuel va dir:

«Els holocaustos i les víctimes plauen tant a Jahvè
com obeir la seva veu?
Mira, l'obediència és millor que les víctimes,
és millor ser dòcil que oferir greix de moltons.
23 Rebel·lar-se equival al pecat de màgia,
és tan culpable desobeir com recórrer a l'art d'endevinar.
Tu has rebutjat la paraula de Jahvè,
i Jahvè et rebutja com a rei d'Israel».

24 Saül va respondre a Samuel: «He pecat. No he complert l'ordre de Jahvè ni la teva
paraula. Per por del poble, he fet cas del que em demanaven. 25 Però ara, si et plau,
perdona el meu pecat i vine amb mi per adorar Jahvè, el teu Déu». 26 Samuel li va
respondre: «No vindré pas amb tu; has rebutjat la paraula de Jahvè, i Jahvè et rebutja
com a rei d'Israel». 27 Samuel es girà per anar-se'n, i Saül li va agafar una punta del
mantell, que s'esquinçà. 28 Llavors Samuel li va dir: «Avui Jahvè ha esquinçat el regne
d'Israel que tu tenies, i el donarà a un company teu, millor que tu». 29 (El triomfador
d'Israel no menteix ni es penedeix. No és un home per penedir-se.) 30 Ell va respondre:
«He pecat, però ara, per favor, fes-me quedar bé davant els ancians del meu poble i
davant Israel: vine amb mi, per adorar Jahvè, el teu Déu».

31 Samuel acompanyà Saül, i Saül va adorar Jahvè. 32 Després, Samuel va dir: «Feu-
me comparèixer Agag, el rei d'Amalec». Agag s'acostà resistint-se i dient: «És ben
amarga la mort».

33 Samuel li digué:

«Així com la teva espasa ha privat
tantes dones dels seus fills,
així serà privada del seu fill,
la teva mare entre les dones».

I va esquarterar Agag davant Jahvè, a Galgala. 34 Després Samuel se n'anà cap a
Ramà, i Saül va pujar a casa seva, a Gabaà de Saül. 35 Samuel ja no va tornar a veure
Saül fins al dia de la seva mort. De fet, tot i que Jahvè —515→ s'hagués penedit
d'haver constituït Saül rei d'Israel, Samuel es compadia Saül.

David, successor de Saül (1S. 16,1-31,13)

16 Samuel ungeix David.— [1] Jahvè va dir a Samuel: «Fins quan t'estaràs
planyent de Saül? Jo l'he rebutjat perquè no sigui més el rei d'Israel? Omple d'oli el teu
corn i vés a Bet-Lèhem a casa de Jesè; entre els seus fills, m'he triat un rei». [2] Samuel va
respondre: «¿Com puc anar-hi? Quan Saül ho sàpiga, em matarà». I Jahvè va dir: «Pren
una vedella i digues «Vinc per oferir un sacrifici a Jahvè». [3] Crida Jesè al sacrifici, i jo
t'indicaré el que has de fer. Ungeix-me el qui jo et diré». [4] Samuel va fer el que Jahvè li
havia ordenat. En arribar a Bet-Lèhem, els ancians de la ciutat l'anaren a saludar
tremolant i li preguntaren: «Profeta, ¿és de pau la teva vinguda?» [5] Ell va respondre: «És
de pau. He vingut per oferir un sacrifici a Jahvè. Purifiqueu-vos i veniu amb mi al
sacrifici». Després de purificar també Jesè i els seus fills, els va cridar al sacrifici. [6]
Quan van arribar, es va mirar Eliab i pensà: «Segur que Jahvè té al davant el seu ungit».
[7] Però Jahvè va dir a Samuel: «No et fixis en el seu aspecte ni en la seva estatura, perquè
l'he descartat; Déu no té en compte el mateix que l'home. L'home mira l'exterior, i Jahvè
té en compte el cor». [8] Jesè va cridar Abinadab i el va fer passar davant Samuel. Samuel
va dir: «Tampoc no és aquest el que Jahvè ha escollit». [9] Després, Jesè va fer passar
Sammà, però Samuel digué: «Tampoc no és aquest el qui Jahvè ha escollit». [10] Així va
fer passar Jesè els seus set fills davant Samuel. I Samuel va dir a Jesè: «No és cap
d'aquests el qui Jahvè ha escollit». [11] Aleshores Samuel va dir-li: «Són aquí tots els
nois?» Ell li respongué: «Encara en queda un de petit, que està guardant les ovelles».
Samuel li diu: «Envia a buscar-lo. No ens posarem a taula, que no sigui aquí». [12] El va
fer anar a buscar. Era roig i agradable, d'ulls bonics i de bona presència. —
516→ Llavors Jahvè va dir: «Ungeix-lo, que és ell». [13] Samuel va prendre el corn d'oli i
el va ungir enmig dels seus germans. A partir d'aquell dia, l'esperit de Jahvè s'apoderà
de David. I Samuel se'n tornà a Ramà.

David, músic de Saül.— [14] L'esperit de Jahvè es va retirar de Saül, i un mal esperit
el pertorbava de part de Jahvè. [15] Els homes de Saül li van dir: «Mira, et pertorba un mal
esperit de part de Déu. [16] Que el nostre senyor mani als qui et servim a la teva presència
que busquin algú que sàpiga tocar la lira. Així, quan el mal esperit de Déu s'apoderi de
tu, ell tocarà, i et trobaràs més bé». [17] Saül va dir als seus homes: «Sí, busqueu-me un
home que toqui bé, i porteu-me'l». [18] Un d'ells li va respondre: «Per cert que he vist un
fill de Jesè, de Bet-Lèhem, que, a més de saber tocar, és un home valent i bon guerrer.
És intel·ligent i de bona presència. Jahvè és amb ell». [19] Saül va trametre algú que portés
a Jesè aquest encàrrec: «Envia'm el teu fill David, el qui guarda el bestiar». [20] Jesè va
prendre un ase, li va carregar pa, un odre de vi i un cabrit, i ho va fer portar a Saül pel
seu fil David. [21] Arribat David on era Saül i havent-se-li presentat, aquell li mostrà un
gran afecte, i el va prendre per escuder. [22] Saül va fer dir a Jesè: «Deixa que David es
quedi al meu costat, perquè m'agrada». [23] Quan el mal esperit de Déu s'apoderava de
Saül, David prenia la lira i es posava a tocar, Saül es calmava i es trobava més bé, i
s'allunyava d'ell el mal esperit.

17 Guerra amb els filisteus. Provocació de Goliat.— [1] Els filisteus van reunir el
seu campament per fer la guerra. Es van aplegar a Socó de Judà i van acampar entre
Socó i Azecà, a Efes-Dommin. [2] També Saül i els israelites es van reunir. Tenien el
campament a la vall de l'Arbre i es van atrinxerar enfront dels filisteus. [3] D'un costat hi
havia els filisteus sobre la muntanya; de l'altre, els israelites sobre l'altra muntanya, i
entre els dos campaments hi havia la vall, [4] Llavors, un dels campions va sortir del
campament filisteu. El seu nom era Goliat. —517→ Era de Guet. Tenia d'alçada sis
colzades i un pam. [5] Duia al cap un case d'aram, i vestia una cota de malla que pesava

cinc mil sicles d'aram. [6] Es protegia les cames amb polaines d'aram, i a les espatlles
portava un cars d'aram. [7] El pal de la seva llança era com una plegadora de teixidor, i la
punta de la llança pesava sis-cents sicles de ferro. Davant seu, hi anava l'escuder. [8] Es va
parar i va cridar cap a les files d'Israel: «¿Per què sortiu a combatre? ¿No sóc filisteu, jo,
i vosaltres esclaus de Saül? Trieu-vos un home que baixi contra mi. [9] En cas que ell
guanyi i em mati, serem vassalls vostres; però, si guanyo jo i el mato, vosaltres sereu
vassalls nostres, sotmesos a nosaltres». [10] Deia també: «Desafio els rengles d'Israel.
Doneu-me un home per lluitar tots dos sols». [11] Tant Saül com tot Israel, en sentir
aquestes paraules del filisteu, van quedar acovardits.

David arriba al campament.— [12] David era fill d'un efratita de Bet-Lèhem de
Judà, que es deia Jesè i tenia vuit fills. Aquest home, al temps de Saül, ja era vell i
d'edat avançada. [13] Els tres fills més grans de Jesè havien anat a la guerra amb Saül.
Aquests tres fills es deien: Eliab, el primogènit; el segon, Abinadab; i el tercer, Sammà.
[14] David era el més petit. Mentre que els tres més grans havien anat amb Saül, [15] David
anava i venia prop d'on era Saül per guardar el ramat del seu pare, a Bet-Lèhem.

[16] El filisteu s'acostava matí i tarda, i es plantava allà quaranta dies seguits. [17] Un dia,
Jesè va dir a David: «Pren aquesta mesura de blat torrat i aquests deu pans, i porta-ho de
pressa al campament, als teus germans. [18] Aquests deu formatges, porta'ls al capità.
Visita els teus germans per veure si estan bons, i emporta't la seva soldada. [19] Saül, amb
ells i amb tots els israelites, és a la vall de l'Arbre, per combatre contra els filisteus».

[20] David es va llevar de bon matí, va confiar el ramat a un guarda, va carregar-s'ho
tot i se'n va anar, tal com li ho havia manat Jesè. Quan arribà al campament, l'exèrcit
estava sortint al camp de batalla i feien el crit de guerra. [21] Tant Israel com els filisteus ja
havien preparat —518→ l'encontre, rengle contra rengle. [22] David, havent confiat el
que portava al guarda dels bagatges, va córrer al camp de batalla. Hi arribà i anà a
saludar els seus germans. [23] Mentre estava conversant amb ells, pujava dels rengles dels
filisteus l'anomenat Goliat, el filisteu de Guet, i començà a parlar com de costum. David
el va escoltar. [24] A la vista del filisteu, tots els israelites van fugir, esporuguits. [25] Un
israelita digué: «Veieu aquest home que puja? Puja a desafiar Israel. El qui el mati, el
rei l'omplirà de riqueses, tant a ell com a la seva família; li concedirà la seva filla, i
donarà una distinció a la seva família dintre Israel». [26] David va preguntar als qui hi
havia al seu costat: «Què li faran al qui mati aquest filisteu i alliberi Israel de la
vergonya que passa? Qui és aquest filisteu incircumcís que gosa desafiar els rengles del
Déu vivent?» [27] La gent li van respondre com acabaven de dir: «Això faran al qui el
mati».

[28] Eliab, el germà gran, en sentir com David parlava amb la gent, s'enfurismà contra
ell i li va dir: «Per què has baixat? A qui has encarregat de guardar aquelles quantes
ovelles al desert? Ja conec les teves pretensions i la intenció dolenta que portes: has
baixat per veure la batalla». [29] David va respondre: «Què he fet ara? ¿No és una cosa
important això?» [30] Es va apartar d'ell, es dirigí a un altre i li va preguntar el mateix. La
gent li van respondre exactament com els primers. [31] Algú que va sentir les paraules de
David va fer-ho arribar fins a Saül. Aquest el va fer venir, [32] i David digué a Saül: «Que
el meu senyor no es desesperi. El teu servent s'encarrega de lluitar contra aquest
filisteu». [33] Saül respongué: «No podràs lluitar amb aquest filisteu. Encara ets un noi, i
ell és guerrer des de la joventut». [34] David li va dir: «El teu servent és pastor del ramat
del seu pare. Quan ve algun lleó i s'emporta una peça del ramat, [35] jo l'empaito, li dono

un bon cop i li prenc la presa de la boca. Si s'abraona contra mi, l'agafo pel coll i el
mato. [36] El teu servent ha matat lleons i óssos, i aquest filisteu incircumcís serà com un
d'ells. Hi aniré, el mataré i deslliuraré Israel —519→ d'aquesta vergonya que està
passant. Qui és aquest incircumcís per a insultar així els rengles del Déu vivent?» [37]
David va dir també: «Jahvè, que em va salvar de les urpes dels lleons i dels óssos, em
salvarà igualment de les mans d'aquest filisteu». Saül va respondre: «Vés, i que Jahvè
sigui amb tu».

David mata Goliat.— [38] Saül va fer vestir David amb la seva pròpia armadura, li
va posar al cap un casc de bronze, el va revestir de la cuirassa, [39] i el va cenyir amb la
seva espasa sobre l'armadura. David va provar de caminar, però inútilment. No hi estava
acostumat, i s'ho va treure del damunt. [40] Llavors va agafar el seu bastó, es va triar cinc
palets ben llisos del torrent, se'ls va ficar al sac de pastor, al sarró, i avançà cap al
filisteu amb la fona a la mà. [41] El filisteu s'anà acostant a David, precedit del seu escuder.
[42] El filisteu, fixant-se en David, el va menysprear, jove com era, roig, agradable i de
bona presència. [43] El filisteu digué a David: «¿Et penses que sóc un gos, jo, que véns
amb un bastó?» David va respondre: «No, ets pitjor que un gos». Amb això, el filisteu
es posà a maleir David pels seus déus. [44] Va dir-li encara: «Vine aquí, que donaré la teva
carn als ocells i als animals ferotges». [45] David li va respondre: «Tu véns contra mi amb
l'espasa, la llança i les fletxes, però jo vinc contra tu en nom de Jahvè-Sabaot, el Déu de
les tropes d'Israel, que tu has insultat. [46] Avui Jahvè et farà caure a les meves mans, et
mataré i et tallaré el cap. Avui donaré el teu cadàver i els cadàvers del campament dels
filisteus als ocells i a les bèsties ferotges. Tot el país sabrà que Israel té un Déu. [47] Tots
els qui estan aquí reunits reconeixeran que Jahvè no venç amb l'espasa ni amb la llança.
La guerra és cosa de Jahvè, i ell us posarà a les nostres mans».

[48] Així que el filisteu es va avançar per enfrontar-se amb David, aquest, corrent, va
sortir de les files per plantar-li cara. [49] Va ficar la mà al sarró, en va treure una pedra, la
va tirar contra el filisteu i el va tocar al mig del front. La pedra se li va enfonsar al front,
i va caure de cap a terra. [50] David havia vençut —520→ el filisteu. L'havia matat amb
una pedra i una fona. David no duia cap espasa a la mà; [51] d'una correguda es plantà
sobre el filisteu i, agafant-li l'espasa, la desembeinà i el rematà, tallant-li el cap.

Quan els filisteus van veure mort el més valent dels seus guerrers, van començar a
fugir. [52] Llavors els homes d'Israel i de Judà van alçar una gran cridòria i es van posar a
perseguir els filisteus fins a l'entrada de Guet i a les portes d'Acaron. A tot el camí de
Saaraim fins a Guet i Acaron, hi havia filisteus caiguts, traspassats. [53] Els israelites,
tornant de perseguir els filisteus, van saquejar-los el campament. [54] David va prendre el
cap del filisteu, el va portar a Jerusalem i va col·locar les seves armes a la tenda.

Abner presenta David a Saül.— [55] Quan Saül veié David que sortia per enfrontar-
se amb el filisteu, va preguntar a Abner, comandant de l'exèrcit: «Abner, ¿de qui és fill,
aquest jove?» Abner li va respondre: «Rei, ho juro per la teva vida, no ho sé pas». [56] El
rei va replicar: «Informa't de qui és fill aquest noi». [57] Quan David va tornar de matar el
filisteu, Abner el va presentar a Saül. David tenia el cap del filisteu a la mà. [58] Saül li va
preguntar: «¿De qui ets fill, jove?» David va respondre: «Sóc fill del teu servent Jesè, de
Bet-Lèhem».

18 Amistat entre David i Jonatàs.— [1] Així que ell va acabar d'enraonar amb
Saül, l'ànima de Jonatàs es va lligar amb la de David. Jonatàs se'l va estimar com a si

mateix. [2] Aquell mateix dia, Saül se'l va quedar i no el va deixar tornar a casa del seu pare. [3] Per la seva part, Jonatàs va fer amb David un pacte d'amistat, ja que l'estimava com a si mateix. [4] Es va desprendre del mantell que portava i el va donar a David. El mateix va fer amb la seva armadura, i fins amb l'espasa, l'arc i el cinturó.

Saül té gelosia de David.— [5] David reeixia en totes les empreses que Saül li encomanava. Per això, Saül el va col·locar al front dels seus guerrers. Tothom el mirava amb bons ulls, fins i tot els cortesans de Saül. [6] Un dia que tornaven amb —521→ David d'una batalla contra els filisteus, les dones de tots els poblets d'Israel van sortir per rebre el rei Saül amb cants i danses, al so dels tamborins i dels ferrets, i amb crits d'alegria. [7] Les noies ballaven, repetint aquest cant:

«Saül ha matat els seus mil
i David els seus deu mil».

[8] Això va disgustar molt Saül, que va trobar la cosa de mal gust, i deia: «En donen deu mil a David, i a mi només mil. Només li falta fer-lo rei». [9] D'ençà d'aquell dia, Saül va viure recelós de David.

[10] L'endemà, Saül va tenir un atac del mal esperit de Déu. Es va posar a desvariejar a casa seva mateix, mentre David estava tocant, com feia cada dia. Saül, que tenia una llança a la mà, [11] va brandar-la pensant: «Ara sí, que clavo David a la paret». Però David el va esquivar un parell de cops.

[12] Saül tenia por de David, veient que Jahvè era amb David, mentre que s'havia apartat d'ell. [13] Per això, se'l va treure del davant. El va fer capità de mil, i manava les seves tropes. [14] Però David reeixia en totes les seves empreses. Jahvè era amb ell. [15] Saül, com més veia els èxits de David, més por li tenia. [16] En canvi, tot Israel, com també Judà, s'estimava David. De fet, era ell qui els conduïa a la guerra.

David, gendre de Saül. [17] Saül digué a David: «Mira, et vull donar per esposa la meva filla Merob; només cal que siguis un home valent i que lluitis en les guerres de Jahvè». Saül pensava: Jo no el vull matar; que siguin més aviat els filisteus». [18] David li va respondre: «Qui sóc jo i què és el llinatge del meu pare dintre d'Israel perquè jo sigui gendre del rei?» [19] Però, quan va arribar el moment de donar Merob, la filla de Saül, a David per esposa, ella tingué por de David i va ser donada en matrimoni a Adriel de Mehulà.

[20] Aleshores Micol, també filla de Saül, s'enamorà de David. Quan ho feren saber a Saül, la cosa li va agradar. [21] Saül pensava: «La hi donaré; servirà de parany perquè caigui a les mans dels filisteus». Per segona vegada, doncs, Saül va dir a David: —522→ «Seràs el meu gendre». [22] Saül va encarregar als seus oficials: «Parleu a David en privat i digueu-li: «ja veus que el rei et té tota la consideració i que tots els seus oficials t'estimen. Accepta de ser gendre del rei». [23] Quan els oficials de Saül van referir a David aquestes paraules, ell els va respondre: «¿Trobeu que és poca cosa que sigui gendre del rei, jo, un home pobre i de baixa condició?» [24] Els oficials de Saül van

reportar-li la resposta de David. [25] Saül contesta: «Digueu a David: Saül no desitja un dot, sinó cent prepucis de filisteus[285]; serà la venjança contra els enemics del rei». D'aquesta manera, pensava fer caure David a les mans dels filisteus.

[26] Quan ells li hagueren fet arribar aquestes paraules, David va accedir a ser gendre del rei. Encara no s'havien complert els dies fixats, [27] que David va sortir amb els seus homes i matà dos-cents filisteus. David dugué al rei aquella quantitat de prepucis, per poder casar-se amb la filla del rei. Saül li va donar per esposa la seva filla Micol.

[28] Una vegada més, Saül va veure i es va convèncer que Jahvè era amb David i que tot Israel l'estimava. [29] Per això, Saül tenia encara més por de David, i li va ser sempre enemic. [30] Els senyors dels filisteus sortien a combatre, i a cada sortida d'ells, David tenia més èxit que cap altre dels oficials de Saül. El seu nom s'anava fent famós.

19 Saül vol matar David. Intervenció de Jonatàs.— [1] Saül va declarar al seu fill Jonatàs i a tots els seus oficials que volia fer morir David. Però Jonatàs, fill de Saül, tenia una gran amistat amb David. [2] Per això, parlà amb ell i li dugué: «El meu pare, Saül, s'ha proposat de matar-te. Estigues a punt, doncs, per a demà al matí. Estigues en un lloc desconegut i queda-t'hi amagat. [3] Acompanyant el meu pare, jo sortiré al camp on tu siguis. Parlaré de tu al meu pare, veuré el què, i t'ho faré saber». [4] Jonatàs va parlar bé de David al seu pare, Saül, dient-li: «Per favor, que el rei no faci res contra David, el seu oficial. No t'ha ofès en res, i tot el que fa t'és molt útil. [5] Amb perill de la seva pròpia —523→ vida, ha derrotat els filisteus, i, per les seves mans, Jahvè ha donat a Israel una gran victòria. Tu mateix, en veureu-ho, te'n vas alegrar. Per què, doncs, has de pecar vessant una sang innocent, fent morir David sense motiu?» [6] Saül va fer cas de les raons de Jonatàs i jurà: «Per la vida de Jahvè, ningú no el farà morir». [7] De seguida, Jonatàs va cridar David per contar-li aquesta conversa. Després Jonatàs va conduir David a Saül, i va continuar amb ell com fins aleshores.

Nous atemptats contra David. Micol el salva.— [8] La guerra continuava, i David, que va sortir a combatre contra els filisteus, els infligí una derrota tan gran, que van fugir davant d'ell. [9] Un altre cop, el mal esperit de Déu va apoderar-se de Saül mentre s'estava a casa amb la llança a les mans. David tocava. [10] Saül va provar de clavar David a la paret amb la llança; però David es va escapolir del davant de Saül, i la llança es va clavar a la paret. David va fugir.

Aquella mateixa nit, [11] Saül va enviar uns homes a casa de David que el custodiessin, per fer-lo morir al matí. Però, Micol, la seva dona, en va informar David: «Si aquesta nit no et salves la vida, demà segur que et maten». [12] Llavors Micol va ajudar David a baixar per la finestra. Així es va escapar i va fugir.

[13] Després Micol va agafar els terafim[286] i els va posar sobre el llit. A la capçalera va posar-hi l'estora de pèl de cabra i va cobrir-ho amb un vestit. [14] Quan, al matí, Saül envià els seus homes per apoderar-se de David, ella els digué: «Està malalt». [15] Saül va fer tornar aquells homes a veure David, i els va dir: Porteu-me'l amb el llit i tot, i el matarem». [16] Arriben, doncs, i troben els terafim sobre el llit, amb l'estora de pèl de cabra a la capçalera. [17] Aleshores Saül va dir Micol: «Per què m'has enganyat d'aquesta manera i has deixat escapar el meu enemic?» Micol li va respondre: «És que ell m'ha dit: «Deixa'm marxar; si no, et mate».

Saül persegueix David prop de Samuel.— [18] David, fugint i escapant-se, va —524→ anar a trobar Samuel, a Ramà, i li va contar tot el que Saül li havia fet. Llavors ell i Samuel van marxar i van anar a veure a Naiot. [19] Algú va fer arribar aquesta nova a Saül: «David és a Naiot, prop de Ramà». [20] Saül envià uns homes per apoderar-se de David. Aquests van veure el grup dels profetes delirant, i Samuel, dret al mig, presidint-los. Llavors l'esperit de Déu s'apoderà dels homes que Saül havia enviat, i ells també es van posar a delirar. [21] En saber el fet, Saül va enviar altres homes, però també es van posar a delirar. [22] Aleshores ell mateix anà fins a Ramà. En arribar a la gran cisterna que hi ha a Socó, va preguntar: ¿On són Samuel i David?» Li respongueren: «Són a Naiot, prop de Ramà». [23] Quan sortia d'allà cap a Naiot, prop de Ramà, també s'apoderà d'ell l'esperit de Déu i anava caminant i delirant fins arribar a Naiot, prop de Ramà. [24] Ell també es va despullar dels seus vestits i va estar delirant a la presència de Samuel; finalment, es va deixar caure bo i nu tot aquell dia i la nit següent. És per això que diuen: «¿També Saül es troba entre els profetes?»

20 Jonatàs aconsella i ajuda David.— [1] David fa fugir de Naiot de Ramà i se'n va anar a trobar Jonatàs per dir-li: «Què he fet? Quina falta o quina ofensa he comès contra el teu pare perquè em vulgui matar?» [2] Ell li va respondre: «De cap manera! No et mataran. Mira, el meu pare no fa res, per gran o petit que sigui, sense consultar-m'ho a mi. Per què m'amagaria, doncs, el meu pare una cosa així?» [3] David li va jurar: «El teu pare sap prou bé que tens un pacte d'amistat amb mi, i deu pensar: «Que no ho sàpiga Jonatàs. Ell no ho voldria». Però et juro per la vida de Jahvè i per la teva pròpia vida que només hi ha un pas entre jo i la mort». [4] Jonatàs li va respondre: «Faré per tu tot el que vulguis».

[5] Aleshores David digué a Jonatàs: «Mira, demà és la festa de lluna nova, però jo no m'asseuré a taula amb el rei. Deixa'm marxar; m'amagaré pel camp fins al vespre. [6] En cas que el teu pare demostri algun interès per mi, tu li dius: «David m'ha pregat —525→ d'arribar-se a Bet-Lèhem, el seu poble, on celebren el sacrifici anual per tota la família». [7] Si ell respon: «Està bé», el teu servent està salvat. Però, si es posa furiós, estigues cert que té ben decidit de fer-me mal. [8] Llavors sigues fidel a l'amistat que has pactat amb el teu servent; recorda que t'has compromès amb el teu servent per un pacte de Jahvè. Si sóc culpable, mata'm tu mateix. No cal que em posis a les mans del teu pare». [9] Jonatàs va respondre: «De cap manera! Si arribo a saber que el meu pare està decidit a executar les seves males intencions contra tu, segur que te n'informaré». [10] David va preguntar a Jonatàs: «Qui em farà saber si el teu pare ha respost asprament?» [11] Jonatàs li va respondre: «Sortim al camp».

Van sortir tots dos al camp. [12] Allà Jonatàs digué a David: «Jahvè, Déu d'Israel, és testimoni del que et dic: demà en aquesta hora sondejaré el meu pare. En cas que resulti favorable a David, t'enviaré un missatge i t'ho faré saber. [13] Que Jahvè faci tal cosa i tal altra a Jonatàs, si no compleixo el que et dic: si el meu pare té intenció de fer-te mal, t'ho faré saber, i podràs marxar tranquil·lament. Que Jahvè sigui amb tu com ha estat amb el meu pare. [14] I, si jo continuo en vida, sigues fidel a l'amistat que tenim en nom de Jahvè; i, si em moro, [15] no deixis mai de ser bo amb la meva família. I quan Jahvè extermini de la terra un a un els enemics de David, [16] que el nom de Jonatàs no sigui exterminat amb la casa de Saül. Jahvè en demanaria comptes a David». [17] Jonatàs va tornar a jurar a David que l'estimava, perquè se l'estimava com a si mateix.

18 Va dir-li també: «Demà, que és la festa de lluna nova, et faràs remarcar, perquè el
teu seient estarà buit. 19 Demà passat ja serà molt estrany. Llavors vés-te'n al lloc on et
vas amagar l'altre dia. Queda't prop d'aquella pedra. 20 El tercer dia, jo tiraré fletxes cap a
aquella direcció, com si fes punteria. 21 Quan enviï el noi perquè em vagi a buscar les
fletxes, si jo li dic: «Mira, les fletxes són més ençà, agafa-les», vine, perquè estàs segur i
no hi ha perill; t'ho —526→ juro per la vida de Jahvè. 22 Però, si dic al noi: «Mira, les
fletxes són més enllà», vés-te'n, perquè Jahvè et fa marxar. 23 Quant a la paraula que ens
hem donat mútuament, Jahvè n'és testimoni entre jo i tu per sempre».

24 David es va amagar al camp. A la lluna nova, el rei va asseure's a taula per
celebrar l'àpat de festa. 25 El rei es va asseure com de costum al seu lloc tocant a la paret.
Jonatàs seia enfront i Abner seia al costat de Saül. El lloc de David quedava buit. 26 Però,
aquell dia, Saül no va dir res, pensant: «Deu ser casual, segur que no està pur; no, no
deu estar pur». 27 L'endemà, segon dia de la lluna nova, el lloc de David tornava a ser
buit. Llavors Saül va preguntar al seu fill Jonatàs: «¿Com és que el fill de Jesè no ha
vingut a dinar ni avui ni ahir?» 28 Jonatàs li va respondre: «Em va demanar d'arribar-se a
Bet-Lèhem. 29 Em va dir: «Deixa'm marxar, perquè celebrem un sacrifici de família al
poble, i el meu germà m'ha demanat. Me n'aniré, doncs, si et sembla bé, per veure els
meus germans».

30 Saül es va enrabiar contra Jonatàs i li va dir: «Fill d'una xicota descarada! ¿Que
no ho sé jo que ets amic del fill de Jesè, per vergonya teva i per vergonya del ventre de
la teva mare? 31 Mentre visqui el fill de Jesè aquí a la terra, no esteu segurs ni tu ni el teu
tron. Fes-me'l anar a agafar; està sentenciat a mort». 32 Jonatàs va respondre: «Per què
l'han de matar? Què ha fet?» 33 Saül va alçar la llança contra Jonatàs amenaçant-lo, i
Jonatàs va comprendre que el seu pare estava resolt a fer morir David. 34 Jonatàs,
indignat, es va aixecar de taula, i aquell segon dia de lluna nova no va tastar res. Estava
disgustat per David, veient com el seu pare l'insultava.

35 L'endemà al matí, Jonatàs, acompanyat d'un noi, va sortir al camp per trobar-se
amb David. 36 I digué al noi: «Corre a collir-me les fletxes que jo tiri». El noi va córrer, i
Jonatàs va llançar la fletxa més enllà d'on ell era. 37 El noi va anar fins al lloc ora Jonatàs
havia llançat la fletxa, i Jonatàs li vi cridar: «¿No és més enllà la fletxa? 38 Corre, de
pressa, —527→ no t'entretinguis». El noi va recollir la fletxa i la va tornar al seu
amo. 39 No sabia res. Només Jonatàs i David estaven al corrent.

40 Després Jonatàs va donar al noi els seus arreus, i li va dir: «Vés, porta-ho a la
ciutat». 41 Quan el noi va ser fora, David va sortir de darrera la pedra i es va prosternar
de cara a terra tres vegades. Es van besar l'un a l'altre; tots dos ploraven, sobretot David.
42 Jonatàs digué a David: «Véste'n en pau. De tot el que hem jurat en nom de Jahvè,
Jahvè n'és testimoni entre tu i jo, i entre la meva descendència i la teva per sempre
més». **21** 1 David va marxar, i Jonatàs se'n tornà a la ciutat.

David al santuari de Nob. 2 David se'n va anar a Nob, a trobar el sacerdot
Ahimèlec. En veure arribar David, Ahimèlec es va espantar, i li digué: «¿Com és que
véns tot sol, sense ningú que t'acompanyi?» 3 David va respondre al sacerdot: «El rei
m'ha fet un encàrrec i m'ha dit: «Que ningú no sàpiga per què t'envio ni què
t'encarrego». Els joves, els he citats a tal lloc. 4 Dóna'm cinc pans, si els tens a mà, o el
que sigui». 5 El sacerdot li va respondre: «No tinc a mà pa ordinari. No hi ha més que pa
sagrat. Els teus joves s'haurien d'haver abstingut de dona». 6 David va respondre al

sacerdot: «La dona ens és prohibida, com sempre que surto a la guerra. Per tant, els
joves tenen els cossos sants. Es veritat que el nostre viatge és profà, però avui tenen els
cossos sants». 7 Llavors el sacerdot li va donar el pa sagrat, perquè no tenia allà cap altre
pa que el que es presenta davant Déu, el que es retira de la presència de Jahvè per posar-
hi el pa calent, el dia que el treuen. 8 Justament aquell dia hi havia allà un dels homes de
Saül, retingut davant Jahvè; es deia Doeg, edomita, que era el principal dels pastors de
Saül.

9 David va demanar a Ahimèlec: «¿No tens a mà una llança o una espasa? Era tan
urgent l'encàrrec del rei que no me n'he endut ni l'espasa ni cap arma». 10 El sacerdot va
respondre: «Hi ha l'espasa de Goliat, el filisteu que tu vas matar a la vall de —
528→ l'Arbre. Mira-la allà, coberta d'un mantell, darrera l'efod. Si la vols, te
l'emportes, perquè aquí no n'hi ha d'altra». David digué: «Cap no és com aquesta; dóna-
me-la».

David al servei d'Aquís, rei de Guet.— 11 Aquell dia, David va fugir lluny de Saül
i es va refugiar prop d'Aquís, rei de Guet. 12 Els oficials d'Aquís li digueren: «Aquest no
és David, el rei del país? No és d'ell que la gent cantava, bo i dansant:

«Saül ha matat els seus mil
i David els seus deu mil».

13 David es va fixar en això que deien, i va tenir molta por d'Aquís, rei de Guet. 14
Per això, va començar a fer el ximple davant d'ells; tocava el timbal amb els batents de
la porta i es deixava escórrer la saliva per la barba.

15 Aquís va dir als seus oficials: «Ja veieu que aquest home està tocat. Per què me'l
porteu? 16 Que me'n falten de boigs, perquè em porteu aquest a fer el ximple davant
meu? Un home així voleu que entri a casa meva?»

22 David, capitost de bandolers.— 1 David se'n va anar i va fugir a la cova
d'Odol·lam. Ho van saber els seus germans i tota la seva família, i van baixar-hi a
trobar-lo. 2 Tots els qui es veien oprimits, els endeutats, els desgraciats, van reunir-se
amb ell, i va ser el seu capitost. Anaven amb ell uns quatre-cents homes.

3 D'allà David se'n va anar a Masfà de Moab i va demanar al rei de Moab: «Permet
que el meu pare i la meva mare es quedin amb vosaltres fins que sàpiga què farà Déu
amb mi». 4 Els va deixar prop del rei de Moab, i van estar amb ell tot el temps que
David va viure als refugis.

5 Llavors el profeta Gad va dir a David: «No t'estiguis al refugi. Surt i véste'n al país
de Judà». David se'n va anar al bosc d'Hàret.

Saül fa matar els sacerdots de Nob.— 6 Saül va saber que David i els homes que
anaven amb ell havien estat descoberts. Saül era a Gabaà, assegut sota el tamariu del
turó, amb la llança a la mà, rodejat dels seus oficials, 7 i els digué: «Escolteu, fins de

Benjamí: ¿És que el fill de Jesè us donarà a tots vosaltres camps i vinyes, —529→ i
us farà a tots capitans de mil i de cent homes, [8] perquè us conjureu tots contra mi? No hi
ha ningú que m'hagi denunciat el pacte del meu fill amb el fill de Jesè. Cap de vosaltres
no ha tingut compassió de mi, ni m'ha fet saber que el meu fill ha fet d'un oficial del
meu exèrcit un rebel que intrigués contra mi, com està passant avui».

[9] Doeg, l'edomita, que era cap dels servidors de Saül, li va respondre: «Jo vaig
veure com el fill de Jesè anava a Nob a trobar Ahimèlec, fill d'Ahitob; [10] va consultar
Jahvè per ell, li va donar queviures i l'espasa de Goliat, el filisteu». [11] Llavors el rei va
fer cridar Ahimèlec, fill d'Ahitob, el sacerdot, amb tota la seva família, els sacerdots de
Nob. Tots van presentar-se al rei. [12] Saül va dir: «Escolta, fill d'Ahitob». Ell respongué:
«Aquí em tens, senyor meu». [13] Saül li féu: «¿Per què us heu conjurat contra mi, tu i el
fill de Jesè? ¿Li has donat pa i una espasa, i has consultat Déu perquè es rebel·li contra
mi, com ara fa?» [14] Ahimèlec va respondre al rei: «¿Qui hi ha d'entre tots els teus oficials
que sigui fidel com David, gendre del rei, cap de tot el cos de guàrdia, honorat a casa
teva? [15] ¿Es el primer dia que consulto Déu per ell? Déu me'n guard! Que el rei no doni
la culpa ni al seu servent ni a la seva família, perquè el teu servent no sap res de tot
aquest afer, ni poc ni molt».

[16] El rei va dir: «Ahimèlec, moriràs, amb tota la teva família». [17] Immediatament el
rei va ordenar els de la seva guàrdia que l'assistien: «Mateu els sacerdots de Jahvè.
També afavoreixen David. Tot i saber que era un fugitiu, no me l'han denunciat». Però
cap dels homes del rei no va voler ni moure les mans per matar els sacerdots de Jahvè. [18]
Aleshores el rei va dir a Doeg: «Fes-ho tu; mata els sacerdots». I Doeg, l'edomita, els va
matar. Aquell sol dia, van morir vuitanta-cinc homes que portaven l'efod. [19] Després va
fer passar a fil d'espasa tot Nob, el poble dels sacerdots. Homes, dones i criatures, amb
les vaques, els ases i tots els ramats, van ser passats a fil d'espasa. [20] Només va escapar-
se'n un, un fill d'Ahimèlec, fill d'Ahitob, —530→ que es deia Abiatar, i que va fugir
cap a David.

[21] Abiatar va portar a David la nova que Saül havia assassinat els sacerdots de
Jahvè. [22] David li va dir: «Ja n'estava segur aquell dia, quan Doeg, l'edomita, era allà,
que ho contaria tot a Saül. Sóc jo el responsable de les vides dels teus familiars. [23]
Queda't amb mi, no tinguis por! Qui vol la meva mort, vol també la teva. Però al meu
costat estaràs ben guardat».

23 David allibera Queïlà i fuig.— [1] David va rebre aquesta nova: «Els filisteus
han assetjat Queïlà i estan saquejant les eres». [2] Llavors David va consultar Jahvè:
«Me'n vaig a atacar aquests filisteus?» Jahvè va respondre: «Vés, ataca els filisteus i
allibera Queïlà». [3] Els homes de David li van dir: «Si nosaltres aquí, a Judà, vivim amb
por, quant més, si anem a Queïlà contra les tropes dels filisteus». [4] David va tornar a
consultar Jahvè, i Jahvè li va respondre: «Corre, baixa a Queïlà, que jo posaré els
filisteus a les teves mans».

[5] David, doncs, amb els seus homes, se'n va anar a Queïlà, atacà els filisteus, i van
fugir del seu davant. [6] També Abiatar, fill d'Ahimèlec, que s'havia refugiat prop de
David, va baixar amb David a Queïlà, portant l'efod a la mà.

[7] Quan Saül va saber que David havia entrat a Queïlà, va exclamar: «Déu l'ha posat
a les meves mans. S'ha tancat ell mateix, ficant-se en una ciutat de doble porta i

forrellat». [8] Saül va convocar tot el poble a la guerra per baixar a Queïlà i posar setge a
David i als seus homes. [9] Quan David va saber que Saül tramava això contra ell, digué al
sacerdot Abiatar: «Porta l'efod». [10] Llavors David va dir: «Jahvè, Déu d'Israel, el vostre
servent ha sentit dir que Saül està a punt de venir a Queïlà amb la intenció de destruir la
ciutat, per culpa meva. [11] ¿Baixarà Saül, tal com ha sentit dir el vostre servent? Jahvè,
Déu d'Israel, comuniquen-ho, si us plau, al vostre servent». Jahvè va respondre:
«Baixarà». [12] David va preguntar encara: «Els homes de Queïlà, ¿ens abandonaran, a mi
i els meus homes, a les mans de Saül?» Jahvè va respondre: —531→ «Us hi
abandonaran».

[13] Aleshores David i els seus homes, que eren uns sis-cents, es van decidir a sortir
de Queïlà i anar-se'n allà on fos. Saül va saber aviat que David havia fugit de Queïlà, i
va suspendre la marxa.

David al desert de Zif. Entrevista amb Jonatàs.— [14] David vivia al desert, en
llocs inaccessibles. Va estar també a la muntanya, al desert de Zif. Saül no parava de
buscar-lo, però Jahvè no el va deixar caure en poder d'ell. [15] David tenia por, perquè Saül
anava amb la intenció de matar-lo.

Mentre David era al desert de Zif, a Horesà, [16] Jonatàs, fill de Saül, es va atrevir a
arribar-se a Horesà, on era David, per donar-li confiança en Déu. [17] Li digué: «No tinguis
por que no cauràs a les mans del meu pare, Saül. Seràs rei d'Israel, i jo seré el segon
després teu. Fins el meu pare, Saül, ho sap prou bé». [18] Van fer tots dos un pacte
d'amistat davant Jahvè, i David va quedar-se a Horesà, mentre Jonatàs se'n tornava a
casa seva.

La gent de Zif denuncien David.— [19] Els habitants de Zif van anar a trobar Saül, a
Gabaà, per dir-li: «¿No saps que David està amagat entre nosaltres en un lloc
inaccessible, a Horesà, al turó d'Haquilà, al sud de l'estepa? [20] Per tant, rei, baixa i tindràs
una gran satisfacció; baixa, que és cosa nostra de fer-lo caure a les mans del rei». [21] Saül
va respondre: «Beneïts de Jahvè, vosaltres que us heu compadit de mi. [22] Aneu, si us
plau, a assegurar-vos-en més encara. Busqueu exactament l'indret on és i qui l'hi ha
vist». —Pensava: «Qui sap si tot això és una astúcia d'ell»—. [23] «Mireu de saber tots els
llocs on s'amaga i torneu a dir-m'ho, per estar-ne segur, que vindré amb vosaltres, i a
qualsevol indret del país on sigui, jo el buscaré per qualsevol de les contrades de Judà».

[24] Deixant, doncs, Saül, se'n tornaren a Zif. Mentrestant, David, amb els seus homes,
era al desert de Maon, a l'Arabà que hi ha al sud de l'estepa. [25] Saül, amb els seus homes,
va sortir a buscar-lo. Però ho van comunicar a David, i va baixar —532→ cap a la
roca que hi ha al desert de Maon. [26] Saül, amb els seus homes, caminava per un vessant
de la muntanya, i David amb els seus homes per l'altre. Mentre David s'afanyava a fugir
de Saül, i aquest amb els seus homes encerclava David i els seus per agafar-los, [27] va
arribar un missatger amb aquesta nova per a Saül: «Vine de pressa que els filisteus han
envaït el país». [28] Saül va deixar, doncs, de perseguir David per anar a enfrontar-se amb
els filisteus. Per això, van donar a aquest lloc el nom de roca de les Separacions.

24 **David respecta la vida de Saül.**— [1] David va pujar d'allà i es va instal·lar en
llocs inaccessibles d'En-Gadi. [2] Quan Saül va tornar de perseguir els filisteus, li van
comunicar: «David és al desert d'En-Gadi». [3] Llavors Saül va prendre tres mil homes
escollits d'entre tot Israel, i se'n va anar a buscar David i els seus homes cap als espadats

dels Cabirols. [4] En passar per les pletes del Ramat, prop del camí hi havia una cova, on Saül va entrar per evacuar. David, amb els seus homes, es trobava justament al fons de la cova. [5] Llavors els homes de David van dir: «Ha arribat el dia en què es complirà allò que Jahvè t'havia promès: «Et posaré a les mans el teu enemic». Fes-ne el que et sembli bé». David s'acostà i tallà d'amagat la punta del mantell de Saül. [6] Fet això, David va sentir batre el seu cor: havia tallat la punta del mantell de Saül. [7] I va dir als seus homes: «Jahvè me'n guard de fer una cosa així al meu senyor, l'Ungit de Jahvè». [8] Amb aquestes paraules, David va persuadir els seus homes, i no els permeté de llançar-se sobre Saül.

Saül es va alçar i va seguir el seu camí. [9] Després David va sortir de la cova i va cridar darrera Saül: «Rei, senyor meu!» Saül va mirar enrera. David va prosternar-se amb la cara fins a terra. [10] Després va dir a Saül: «¿Per què escoltes les suposicions de la gent que diu: «David et vol mal?» [11] Avui has pogut veure amb els teus propis ulls com Jahvè t'havia posat a les meves mans dins la cova, però jo no he volgut matar-te; t'he perdonat la vida, pensant: «No vull que les —533→ meves mans facin res de mal al meu senyor, que és l'Ungit de Jahvè». [12] Fixa't, pare meu: tinc la punta del teu mantell a la mà. He tallat la punta del teu mantell, però no t'he matat. Ja veus que no porto de cap res de mal, que no m'he revoltat ni t'he ofès en res. Ets tu qui vas a la caça de la meva vida per matar-me. [13] Que sigui Jahvè qui decideixi entre tu i jo; que sigui Jahvè qui em faci justícia, però jo no vull fer-me justícia amb les meves mans. [14] Com diu un antic proverbi: «La dolenteria surt dels dolents». No seran les meves mans que et faran mal. [15] ¿Contra qui ha sortit el rei d'Israel? Qui persegueixes? Busques un gos mort, busques una puça. [16] Que sigui Jahvè el jutge. Que ell decideixi entre tu i jo. Que ell examini el meu plet, que ell em defensi i em faci justícia».

[17] Així que David va acabar de dir aquestes paraules, Saül li va respondre: «¿Es la teva veu, fill meu, David?» I es va posar a sanglotar. [18] Després va dir a David: «Ets tu qui tens raó. Tu m'has tornat bé per mal, i jo, mal per bé. [19] Avui has demostrat l'afecte que em tens: Jahvè m'havia posat a les teves mans, i no m'has matat. [20] Quan algú troba el seu enemic, ¿ho fa mai, això de deixar-lo anar bonament? Que Jahvè et recompensi el que avui has fet per mi. [21] Mira, jo sé que tu indefectiblement regnaràs, que el regne d'Israel serà teu. [22] Jura'm, doncs, per Jahvè, que no exterminaràs la meva descendència ni esborraràs el nom de la meva família». [23] David ho va jurar a Saül. Aquest, aleshores, se'n tornà a casa seva, i David, amb els seus homes, va pujar en un lloc inaccessible.

25 **Mort de Samuel.**— [1] Samuel es va morir. Tot Israel es va aplegar, li van fer el dol i l'enterraren a casa seva, a Ramà.

David es casa amb Abigail.— David, entretant, va baixar al desert de Maon. [2] A Maon, hi havia un home que tenia unes propietats a Carmel. Era un personatge important: tenia tres mil ovelles i mil cabres. Aleshores es trobava a Carmel, fent esquilar les seves ovelles. [3] Es deia Nabal, i la seva muller, Abigail. La dona era assenyada —534→ i de bona presència, però ell era un home dur i mal educat. Era calebita.

[4] David, al desert, va sentir dir que Nabal estava esquilant les seves ovelles, [5] i va enviar-li deu homes dient-los: «Pugeu a Carmel, aneu a trobar Nabal, i saludeu-lo de part meva. [6] Digueu això al meu germà: «Pau a tu, a la teva casa i a tot el que et pertanyi. [7] He sentit dir que esquileu les ovelles. Els teus pastors han estat al desert amb nosaltres. En tot el temps que eren a Carmel, no els hem maltractats, ni els ha

desaparegut res. [8] Pregunta als teus homes, i t'informaran. Sigues, doncs, amable amb nosaltres, ja que hem vingut en bon dia, i dóna, per favor, als teus servents i al teu fill David el que bonament tinguis a mà».

[9] Els homes de David van arribar-s'hi, van exposar a Nabal tot això en nom de David i esperaren. [10] Nabal els va respondre: «Qui és David? Qui és el fill de Jesè? Cada dia són més els servents que fugen del seu amo. [11] ¿Prendré el meu pa, el meu vi i els animals que he matat, i ho donaré a una gent que no sé d'on són?» [12] Els homes de David van emprendre el camí de retorn. A l'arribada, van comunicar-li aquella resposta. [13] David va dir llavors als seus homes: «Que tothom prengui l'espasa». Tothom la va prendre, i David també. Van pujar amb David uns quatre-cents homes, mentre uns dos-cents es quedaven a guardar l'equipatge. [14] Amb aquestes, un dels homes de Nabal havia avisat Abigail, la seva muller, dient-li: «Mira, David ha enviat alguns homes des del desert per saludar el nostre amo, i ell els ha maltractats, [15] tot i que aquests homes s'han portat molt bé amb nosaltres; mai no ens han maltractat, ni ens ha desaparegut res tot el temps que hem estat amb ells, mentre vivíem al ras. [16] Més aviat ens han protegit i ens feien de muralla nit i dia, tot el temps que hem estat amb ells pasturant les ovelles. [17] Sàpigues, doncs, això i mira de fer-hi alguna cosa, perquè a hores d'ara ja hauran decidit de fer-ho pagar al nostre amo i a tota la seva família, i ell és massa brètol perquè se li pugui parlar».

[18] De seguida, Abigail va —535→ prendre dos-cents pans, dos odres de vi, cinc moltons a punt per a menjar, cinc mesures de gra torrat, cent raïms de panses i dos-cents pans de figues seques, i ho va carregar tot sobre els ases. [19] Acabat, va dir als mossos: «Passeu endavant; vinc darrera vostre». Al seu marit, Nabal, no li digué res.

[20] Mentre ella, muntada sobre un ase, baixava per un replec de la muntanya, venia David amb els seus homes, i es va trobar amb ells. [21] David anava dient: «Es ben inútil que jo hagi guardat tot el que aquest home té al desert, i que no hagi desaparegut res del que és seu, si després em paga mal per bé. [22] Que Déu faci a David tal cosa i tal altra, si de tot el que li pertany, d'aquí a demà al matí en deixo un de sol que orini a la paret». [23] Quan Abigail va veure David, baixà de seguida de l'ase i es prosternà de cara a terra davant d'ell. [24] Després se li tirà als peus, dient: «Que recaigui sobre mi aquesta culpa, senyor meu. Permet que la teva serventa et parli, escolta les meves paraules.

[25]Que el meu senyor no faci cas d'aquest brètol de Nabal, perquè és ben bé com diu el seu nom: Nabal vol dir «estúpid», i realment està carregat d'estupidesa. Jo, la teva serventa, no vaig veure els homes que el meu senyor va enviar. [26] Ara, senyor meu, ho juro per la vida de Jahvè i per la teva pròpia vida, és Jahvè qui t'impedeix d'entrar aquí vessant sang per fer-te tu mateix justícia. Que siguin com Nabal els teus enemics i els qui volen mal al meu senyor. [27] Accepta aquest present que la teva serventa ha portat al meu senyor; que se'l reparteixin els homes que segueixen el meu senyor. [28] Et prego que perdonis el descuit de la teva serventa. Es cosa certa que Jahvè perpetuarà la dinastia del meu senyor. El meu senyor porta les guerres de Jahvè, i de tota la teva vida ningú no et pot retreure res de mal. [29] Hi ha qui t'està perseguint amb el propòsit de matar-te, però la vida del meu senyor està ben guardada prop de Jahvè, el teu Déu, en el tresor dels qui viuen[287], mentre que la vida dels teus enemics, Jahvè la té posada a la fona, a punt de llançar-la. [30] Un cop Jahvè hagi complert amb el meu —536→ senyor tot allò que li ha promès i t'hagi fet rei d'Israel, [31] el meu senyor no haurà de sofrir aquest escrúpol ni

s'haurà de penedir d'haver vessat sang inútilment i d'haver-se fet ell mateix justícia.
Arribat el moment que Jahvè es digni a fer-te feliç, recorda't de la teva serventa».

32 David va dir a Abigail: «Beneït sigui Jahvè, Déu d'Israel, que t'ha enviat avui a
trobar-me; 33 beneït sigui el teu seny, i beneïda tu, que m'has impedit avui d'entrar aquí
vessant sang per fer-me jo mateix justícia. 34 Ho juro per la vida de Jahvè, Déu d'Israel,
que m'ha impedit de fer-te mal: si tu no haguessis vingut a trobar-me de seguida, d'aquí
a la matinada, no hauria quedat a Nabal qui orinés a la paret». 35 David va acceptar de
mans d'ella el que li havia portat, i li va dir: «Puja en pau a casa teva. Ja veus que he fet
cas del que m'has dit i t'he escoltat».

36 Quan Abigail va arribar on era Nabal, aquest estava celebrant a casa seva un festí
de rei. Nabal tenia el cor alegre. Com que havia begut massa, no l'informà de res, ni poc
ni molt, fins a trenc d'alba. 37 L'endemà al matí, quan Nabal ja havia dormit la borratxera,
la seva muller el va informar de tot. El cor se li encongí dintre el pit, i es va quedar de
pedra. 38 Deu dies després, Jahvè va enviar a Nabal un atac fulminant, i va morir.

39 Quan David va sentir que Nabal era mort, digué: «Beneït sigui Jahvè, que ha pres
per compte seu l'ofensa que jo havia rebut de Nabal i no ha permès al seu servent que ell
mateix es fes justícia. Jahvè ha fet recaure sobre el cap de Nabal el mal que havia fet.»
Llavors va trametre algú a fer tractes amb Abigail perquè fos la seva muller. 40 Uns
homes de David, doncs, anaren a trobar Abigail a Carmel amb aquest missatge: «David
ens envia perquè et vol prendre per muller». 41 Ella es va alçar, es prosternà de cara a
terra i digué: «Aquí tens la teva serventa, com una esclava per a rentar els peus dels
servents del meu senyor». 42 Després s'alçà de pressa i va muntar en un ase,
acompanyada de cinc donzelles. Va seguir els homes de David, i va ser la seva muller.

43 David ja havia pres Ahinóam, —537→ de Jezrael. Totes dues li foren mullers.
44 Saül havia donat la seva filla Micol, esposa de David, a Faltiel, fill de Lais, de Gal·lim.

26 David respecta la vida de Saül.— 1 La gent de Zif van anar a trobar Saül per
dir-li: «¿No saps que David està amagat al turó d'Haquilà, al desert?» 2 Saül, amb tres
mil homes, els més escollits d'Israel, va baixar al desert de Zif per agafar-hi David. 3
Saül va acampar al turó d'Haquilà, enfront de l'estepa, ran del camí. David, que llavors
vivia al desert, en adonar-se que Saül venia a perseguir-lo, 4 va enviar uns quants homes
a espiar per saber del cert si Saül venia. 5 Llavors David s'atreví a arribar-se al lloc
mateix on Saül havia acampat, i va veure l'indret on Saül descansava junt amb Abner,
fill de Ner, comandant del seu exèrcit. Saül dormia al centre, i al seu voltant acampanen
les tropes. 6 David va dir a Ahimèlec, l'hitita, i a Abisai, fill de Sarvià, germà de Joab:
«¿Qui baixa amb mi al campament de Saül?» Abisai va respondre: «Jo hi baixo».

7 David i Abisai, de nit, van anar fins on eren les tropes. Saül dormia al campament.
Tenia la llança clavada en terra al seu capçal. Al seu voltant, jeien Abner i els altres
homes. 8 Abisai digué a David: «Avui Jahvè t'ha posat l'enemic a les mans. Vaig a
clavar-lo a terra amb la llança, d'un sol cop. No caldrà que li'n doni cap més». 9 David li
va respondre: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa, si matés l'Ungit de Jahvè?»
10 I va afegir: «Ho juro per la vida de Jahvè: o Jahvè mateix el farà morir, o arribarà
naturalment el dia de la seva mort, o bé el mataran amb ocasió d'una guerra. 11 Jahvè
me'n guard, de fer res de mal a l'Ungit de Jahvè amb les meves mans. Pren la llança que
té al capçal i el càntir d'aigua, i anem-nos-en». 12 David mateix va agafar la llança del

seu capçal i el càntir d'aigua, i se'n va anar. Ningú no ho va veure ni se'n va adonar. No es va despertar ningú, tots dormien. Jahvè havia fet que un son profund els caigués al damunt. 13 David va passar a l'altra banda i s'aturà lluny, dalt del turó. Els separava —538→ un bon tros. 14 Aleshores va escridassar les tropes i Abner: «Abner, no contestes?» Abner va respondre: «Qui ets tu, que crides el rei?» 15 David li va respondre: «Que no ets ningú, tu? Qui hi ha com tu a Israel? perquè, doncs, no vetlles pel rei, el teu senyor? Ha vingut algú per matar al rei, el teu senyor. 16 No està bé, això que has fet. Ho juro per la vida de Jahvè: mereixeríeu tots la mort, perquè no heu guardat el vostre rei, l'Ungit de Jahvè. Mira on és la llança del rei i el càntir d'aigua que tenia al capçal». 17 Llavors Saül, reconeixent la veu de David, va dir: «¿És la teva veu, fill meu?» David li va respondre: «És la meva veu, rei, senyor meu». 18 I va afegir: «Per què el meu senyor persegueix el seu servent? Què he fet? Què han fet de mal les meves mans? 19 Que el rei, el meu senyor, vulgui escoltar les paraules del seu servent: si és Jahvè que t'instiga contra mi, que la flaire d'una ofrena l'assereni; però, si són els homes, seran maleïts de part de Jahvè, perquè avui m'obliguen a allunyar-me i a no compartir l'heretat de Jahvè. És com si em diguessin: «Vés-te'n, adora déus estrangers», 20 Que la meva sang, doncs, no caigui a terra, lluny de la presència de Jahvè. El rei d'Israel ha sortit a perseguir la meva vida com qui persegueix una perdiu per les muntanyes».

21 Saül digué: «He pecat. Torna, fill meu, David; no et faré més mal, després que has tingut tanta consideració a la meva vida. Veig que no sabia què em feia; ha estat gravíssim el meu error». 22 David respongué: «Aquí tens la llança, rei. Que vingui algun dels teus homes a prendre-la. 23 Que Jahvè recompensa a cadascú la seva honradesa i la seva fidelitat: Jahvè t'havia posat a les meves mans, i no he volgut fer res de mal a l'Ungit de Jahvè. 24 I ja que avui he tingut tanta consideració per la teva vida, que Jahvè tingui la mateixa consideració per la meva i m'alliberi de tots els perills», 25 Saül va dir encara a David: «Beneït siguis, fill meu, David. Cada empresa teva serà un nou èxit». Acabat, David se n'anà pel seu camí, i Saül se'n tornà a casa seva.

—539→

27 David al país dels filisteus.— 1 David va pensar: «Qualsevol dia cauré a les mans de Saül. No em queda més remei que refugiar-me al país dels filisteus. Així Saül perdrà l'esperança d'agafar-me dins el territori d'Israel, i estaré fora del seu abast». 2 Llavors se'n va anar i va passar-se, amb els sis-cents homes que l'acompanyaven, a Aquís, fill de Maoc, rei de Guet. 3 David, amb els seus homes, cadascun amb la seva família, va viure amb Aquís a Guet. David vivia amb les seves dues dones, Ahinóam, de Jezrael, i Abigail, la muller de Nabal, de Carmel.

4 Informat Saül que David s'havia refugiat a Guet, ja no va tornar més a perseguir-lo. 5 David va dir a Aquís: «Si he trobat gràcia als teus ulls, doneu-me estatge en una de les ciutats dels afores. Per què ha de viure amb tu el teu servent a la ciutat reial?» 6 Aquell mateix dia, Aquís li va donar Siqueleg. Per això, Siqueleg ha estat dels reis de Judà fins al dia d'avui. 7 La temporada que David va viure al país dels filisteus va ser d'un any i quatre mesos.

8 David, amb els seus homes, s'atrevia a infiltrar-se pel país dels guesurites, dels gazerites i dels amalequites. Aquestes són, en efecte, les tribus que habiten la regió de Tèlem, que es troba anant cap a Sur, fins a la terra d'Egipte. 9 Quan David atacava una contrada, no deixava en vida homes ni dones. Prenia les ovelles i les vaques, els ases i

els camells, i també els vestits. Fet això, se'n tornava i anava a trobar Aquís. [10] Aquís li
preguntava: «On heu fet la ràtzia, avui?» David responia: «Al Nègueb de Judà, al
Nègueb de Jerahmeel, al Nègueb dels caïnites.» [11] Ni homes, ni dones no deixava en
vida David ni els portava a Guet, pensant: «No fos cas que ens denunciessin». Aquesta
manera de fer i de viure va ser la de David tot el temps de la seva estada en terra dels
filisteus. [12] Aquís tenia plena confiança en David, pensant: «S'ha fet odiós al seu poble, a
Israel, i estarà al meu servei per sempre».

28 Els filisteus es disposen a combatre Israel.— [1] Per aquell temps, els filisteus
van reunir els —540→ seus exèrcits per sortir a fer la guerra a Israel. Aquís va dir a
David: «Sàpigues que vindràs amb els teus homes a la guerra». [2] David li va respondre:
«Ara veuràs el que farà el teu servent». Aquís li va dir: «Seràs el meu guarda personal
per tot aquest temps».

Saül consulta una nigromant.— [3] Samuel ja era mort. Tot Israel li havia fet el dol,
i l'havien enterrat a Ramà, a la seva ciutat. Saül havia tret del país els nigromants i els
endevinaires.

[4] Els filisteus, un cop reunits, van anar a acampar a Sunam. Saül, per la seva banda,
després d'aplegar tot Israel, va acampar a Gelboè. [5] Quan Saül va veure el campament
dels filisteus, es va esglaiar. [6] Va consultar Jahvè, però Jahvè no va respondre, ni per
somnis, ni per l'urim, ni pels profetes. [7] Llavors digué als seus oficials: «Busqueu-me
una nigromant, que l'aniré a trobar per consultar-la». Els seus oficials li van dir: «N'hi
ha una a En-Dor».

[8] Saül es va disfressar, posant-se uns altres vestits, i se n'anà amb dos homes més.
Arribats de nit on era la dona, Saül li digué: «Per favor, fes-me saber el futur amb el teu
art; evoca el mort que et diré». [9] La dona li va respondre: «Mira, ja saps el que ha fet
Saül: ha exterminat del país els nigromants i els endevinaires. Per què pares una trampa
a la meva vida per fer-me morir?»

[10] Saül li va fer aquest jurament per Jahvè: «Et juro, per la vida de Jahvè, que no et
passarà res». [11] La dona li va preguntar: «Qui t'haig d'evocar?» Ell li diu: «Evoca'm
Samuel». [12] Així que ella va veure Samuel, va llançar un gran crit. Després la dona,
dirigint-se a Saül, li digué: «Per què m'has enganyat? Tu ets Saül». [13] Però el rei li va dir:
«No tinguis por. Digues què has vist». La dona va respondre: «Veig algú del món diví
que puja de la terra». [14] Ell li pregunta: «Quin aspecte té?» Ella contesta: «Puja un ancià,
embolcallat amb un mantell». Saül, reconeixent que era Samuel, es va prosternar de cara
a terra. [15] Samuel digué a Saül: «Per què has vingut a destorbar-me, evocant-me a mi?»
Saül va respondre: «Em —541→ trobo en una situació desesperada: els filisteus em
fan la guerra i Jahvè s'ha allunyat de mi; no m'ha respost ni per profetes ni per somnis.
Per això, t'he cridat, perquè em comuniquis què haig de fer». [16] Samuel li va dir: «Per
què em consultes si Jahvè s'ha apartat de tu, a favor d'un dels teus companys? [17] Jahvè
està complint amb tu el que havia anunciat per mi; et pren de les mans el regne per
donar-lo a David, el teu company, [18] perquè vas desobeir l'ordre de Jahvè, no executant
allò que la seva severitat decretava contra Amalec; per això, avui Jahvè es porta amb tu
d'aquesta manera. [19] Junt amb tu, Jahvè deixarà caure també Israel a les mans dels
filisteus: demà, tu i el teu fill estareu amb mi, mentre Jahvè posarà a les mans dels
filisteus l'exèrcit d'Israel».

[20] Immediatament, Saül va caure a terra tan llarg com era, esfereït per les paraules de Samuel. A més, li mancaven les forces, perquè no havia menjat res en tot el dia i en tota la nit. [21] La dona se li va acostar i, veient-lo tan esglaiat, li va dir: «Mira, la teva serventa t'ha escoltat; m'he jugat la vida per fer el que m'havies dit. [22] Escolta, doncs, ara la teva serventa: deixa que et presenti un tros de pa, menja per agafar forces i poder seguir el teu camí». [23] Ell va refusar: «No menjaré res». Tant insistiren els seus oficials junt amb la dona, que va acabar per escoltar-los i s'assegué sobre l'estora. [24] La dona, que tenia a casa un vedell d'establia, el va matar de pressa, va agafar farina, la va pastar i en va coure pans sense llevat. [25] Va presentar-ho a Saül i als seus oficials, i menjaren. Acabat, es van alçar i van marxar aquella mateixa nit.

29 Els filisteus allunyen David— [1] Els filisteus van aplegar totes les seves tropes a Afec. Israel estava acampat a la font de Jezrael. [2] Els senyors dels filisteus avançaven amb les seves tropes, agrupades per centenars i per milers. David, amb els seus homes, avançava a la reraguarda amb Aquís. [3] Els senyors dels filisteus van dir a Aquís: «Què són aquests hebreus?» Aquís els respongué: «¿No —542→ sabeu que és David, un oficial de Saül, rei d'Israel? Ha estat amb mi durant un any o més, i d'ençà del dia que va desertar a favor meu fins avui no li he hagut de tirar res en cara». [4] Els senyors dels filisteus es van irritar contra ell i li van dir «Fora aquest home; que se'n torni al lloc que li has designat. No pot venir amb nosaltres a la guerra; es podria convertir en un traïdor durant la batalla. Què millor per a guanyar-se el favor del seu senyor que oferir-li els caps d'aquests homes? [5] ¿No és David, del qual la gent cantava a les danses:

«Saül ha matat els seus mil
i David els seus deu mil?».

[6] Llavors Aquís va cridar David per dir-li: «T'ho juro per la vida de Jahvè: ets un home honrat i estic content del teu comportament dins les meves tropes. No tinc res a dir contra tu d'ençà del dia que vas venir amb mi fins avui. Però als senyors dels filisteus, no els has caigut en gràcia. [7] Torna-te'n en pau; així no faràs res que desagradi als filisteus». [8] David va preguntar: «Doncs, què he fet? ¿Quina queixa tens del teu servent, des del dia que vaig entrar al teu servei fins avui, perquè no pugui venir a combatre contra els enemics del rei, el meu senyor?» [9] Aquís va respondre: «Tu saps prou que et considero bo com un àngel de Déu. Però els capitostos dels filisteus han ordenat que no pugis amb nosaltres al combat. [10] Demà al matí, doncs, quan et llevis amb els servents del teu senyor que han vingut amb tu, aneu-vos-en al lloc que us he designat. I no em guardis ressentiment, perquè jo tinc bona opinió de tu. Us lleveu, doncs, de bon matí i, així que es faci clar, us en aneu».

[11] David i els homes es van llevar de bona hora per marxar a la vetlla del matí i tornar-se'n al país dels filisteus. Els filisteus, per la seva banda, van pujar a Jezrael.

30 Els amalequites saquegen Siqueleg.— [1] Quan, al cap de dos dies, David i els seus homes van arribar a Siqueleg, es van trobar que els amalequites havien fet una incursió al Nègueb i a Siqueleg. Havien atacat Siqueleg i l'havien —

543→ incendiada. [2] S'havien endut captives les dones i tots els qui s'hi trobaven, des
dels més petits fins als més grans. No van matar homes ni dones, però se'ls van endur i
van seguir el seu camí. [3] David arribà amb els seus homes a la ciutat, i la va trobar
incendiada. Les seves dones, els seus fills i les seves filles, havien estat enduts captius. [4]
Tant David com els homes que anaven amb ell es van posar a plorar amb grans
lamentacions, fins que no van tenir més força per a plorar. [5] També les dues dones de
David, Ahinóam, de Jezrael, i Abigail, la muller de Nabal, de Carmel, havien estat fetes
captives. [6] La situació de David era molt perillosa, perquè la gent ja parlava d'apedregar-
lo, de tan exasperats com estaven, pensant cadascú en els seus fills i en les seves filles.
Però David es va omplir de confiança en Jahvè, el seu Déu.

David salva els captius.— [7] David va dir al sacerdot Abiatar, fill d'Ahimèlec:
«Porta l'efod». Abiatar va portar l'efod a David, [8] i David va consultar Jahvè: «¿Haig de
perseguir aquesta càfila? L'atraparé?» Li va respondre: «Persegueix-la; l'atraparàs i
donaràs la llibertat als captius».

[9] De seguida, David, amb els sis-cents homes que l'acompanyaven, va emprendre la
marxa fins arribar al torrent de Besor. [10] D'allà, David, amb quatre-cents homes, es va
llançar a l'encalç, mentre dos-cents, que se sentien massa cansats per a passar el torrent,
es van quedar. [11] Més enllà, van trobar un home egipci abandonat a ple camp, que van
presentar a David. Li van oferir pa, i va menjar, i li donaren aigua per a beure. [12] També
li donaren un tros de pa de figues seques i dos raïms de panses. Havent menjat, es va
reanimar. Feia tres dies i tres nits que no tastava pa ni bevia aigua. [13] David va
preguntar-li: «¿De qui ets i d'on ets, tu?» Respongué: «Sóc un jove egipci, esclau d'un
amalequita. El meu amo em va abandonar fa tres dies, perquè em vaig posar malalt. [14]
Hem fet una incursió al Nègueb dels quereteus, i al de Judà, i també al Nègueb de
Caleb, i hem incendiat Siqueleg». —544→ [15] David li digué: «¿Ens conduiràs vers
aquesta càfila?» Ell respongué: «Jura per Déu que no em mataràs ni em posaràs a les
mans del meu amo, i jo et conduiré vers aquesta càfila». David li ho va jurar.

[16] Ell l'hi va conduir, i els van trobar escampats per tota la plana, menjant, bevent i
ballant per celebrar el gran botí que havien pres del país dels filisteus i del país de Judà.
[17] L'atac de David va durar des del crepuscle fins al vespre de l'endemà. No se'n va
escapar ni un, llevat de quatre-cents joves que van fugir muntats en camells. [18] David va
rescatar tot el que Amalec havia pres, i també les seves dues mullers. [19] No es va trobar a
faltar res, ni coses petites ni grans, ni cap dels fills ni de les filles, res del botí ni de tot
allò que els havien pres; David ho recuperà tot. [20] Llavors van agafar tots els ramats,
bens i vaques, ho van presentar tot al seu davant i deien: «És el botí de David».

[21] Després David se'n va anar a trobar els dos-cents homes que s'havien sentit massa
cansats per continuar amb David, i que ell havia fet quedar al torrent de Besor. Ells
sortiren a rebre David i la seva gent. David se'ls apropà i els saludà amablement. [22]
Llavors tots els homes de mala mena i els brètols que anaven amb David van començar
a dir: «Com que no han vingut amb nosaltres, no els donarem res del botí que hem pres.
Només, a cadascú, la dona i els fills. Que els prenguin i que se'n vagin». [23] Però David
digué: «No feu això, després que Jahvè ens ho ha donat i ens ho ha guardat, i després
que ha posat a les nostres mans aquella càfila que havia vingut contra nosaltres. [24] ¿Qui
pot escoltar això que dieu? No tindran pas menys que nosaltres. Tanta part hi ha de tenir
el qui mena el combat com el qui guarda l'equipatge. Ho compartiran junts». [25] D'aquell

dia endavant, va quedar establert això com un estatut permanent d'Israel, que encara avui és observat.

26 David, un cop arribat a Siqueleg, va enviar una part del botí als ancians de Judà i
als seus parents, amb aquestes paraules: «Aquí teniu un present per a vosaltres, del botí
que hem pres als enemics —545→ de Jahvè». 27 Va enviar-ne als de Betul, als de
Ramat-Nègueb, de Jeter, 28 d'Aroer, de Sefamot, d'Estemó, 29 als de Carmel, als dels
pobles de Jerahmeel, i dels pobles dels cainites, 30 als d'Hormà, de Bor-Asan, d'Atac 31 i
d'Hebron, i a tots els altres llocs que David havia freqüentat amb els seus homes.

31 Saül i els seus fills moren a la batalla de Gelboè.— 1[288]Així que els filisteus
començaren la batalla contra Israel, els israelites fugiren davant dels filisteus i queien
ferits o morts per la muntanya de Gelboè. 2 Els filisteus van perseguir Saül i els seus
fills, i van matar Jonatàs, Abinadab i Melquisuè, fills de Saül. 3 Després van dirigir el
pes de la batalla contra Saül. Descobert pels arquers, es va desmoralitzar a la vista d'ells
4 i va demanar al seu escuder: «Desembeina l'espasa i clava-me-la, no sigui que vinguin
aquests incircumcisos i em matin ells; fóra una vergonya per a mi». L'escuder no va
voler-ho fer, de tanta por que tenia. Aleshores Saül va agafar l'espasa i s'hi va deixar
caure a sobre. 5 Quan l'escuder va veure que Saül era mort, es deixà caure també sobre la
seva espasa i va morir amb ell. 6 Així, Saül, els seus fills, el seu escuder i tots els seus
homes, van morir plegats aquell dia. 7 Els israelites que vivien a l'altra banda de la vall i
a l'altra banda del Jordà, en veure que Israel havia fugit i que Saül i els seus fills eren
morts, van abandonar els pobles i les ciutats i es van escapar. Els filisteus s'hi establiren.

8 L'endemà, quan els filisteus anaren a prendre les despulles dels caiguts, van trobar
Saül i els seus tres fills morts a la muntanya de Gelboè. 9 Li van tallar el cap i el
despullaren de les seves armes, i ho van enviar a fer la ronda per tot el país dels filisteus,
con anunci de la bona nova als seus ídols i al seu poble. 10 Les armes de Saül van quedar
dipositades al temple d'Astarté, i el cadàver, penjat a les muralles de Bet-San.

11 Quan els habitants de Jabés de Galaad van sentir dir el que els filisteus havien fet
amb Saül, 12 van sortir tots els valents i, després de caminar tota la nit, van prendre el
cadàver de Saül i els —546→ cadàvers dels seus fills de les muralles de Bet-San.
Arribats a Jabés de Galaad, els van cremar. 13 Agafaren els ossos i els van enterrar a
Jabés, sota el tamariu. Després feren un dejuni de set dies.

Segon llibre de Samuel (2S. 1,1-20,26)

1 David és informat de la mort de Saül i de Jonatàs.— 1 Després de la mort de
Saül, David, tornant de derrotar els amalequites, va quedar-se dos dies a Siqueleg. 2 El
tercer dia arribà un home del campament de Saül. Duia els vestits esquinçats i el cap ple
de terra. En arribar davant David, es va prosternar de cara a terra. 3 David li digué:
«¿D'on véns?» Ell li respon: «He fugit del campament d'Israel». 4 David li diu: «Com ha
anat això? Conta-m'ho». Ell li respon: «Tothom ha fugit del combat. Però n'han caigut i

n'han mort molts. Saül i el seu fill Jonatàs també són morts». [5] David va preguntar al jove que li portava la nova: «¿Com ho saps que Saül i el seu fill Jonatàs són morts?» [6] El jove li contestà: «Em trobava casualment a la muntanya de Gelboè, i m'adono que Saül era allà, repenjat a la seva llança. Els soldats l'encalçaven amb els carros. [7] Es va girar i, en veure'm, va cridar-me. Jo li vaig respondre: «Aquí em tens», Em preguntà: «Qui ets tu?» Li responc: «Sóc un amalequita». [9] Ell em diu: «Vine, mata'm; ja no em puc valer i encara tinc en mi tota la vida». [10] Jo que m'acosto i el mato, sabent que ja no viuria després de la caiguda[289]. Llavors vaig agafar la diadema del seu front i el braçalet que duia al braç, i els he portats aquí, al meu senyor». [11] David es va esquinçar els vestits. Tots els homes que eren amb ell feren igual. [12] Entre planys i plors, van dejunar fins al vespre, fent dol per Saül i pel seu fill Jonatàs, pel poble de Jahvè i per la casa d'Israel, que havien caigut morts a la guerra.

[13] Després David va dir al jove que li havia comunicat la nova: «D'on ets, tu?» Va respondre: «Sóc fill d'un foraster amalequita». [14] David —547→ li diu: «¿Com t'has atrevit a matar l'Ungit de Jahvè?» [15] Llavors David va cridar un dels joves, i li digué: «Tira't sobre ell i mata'l». I el va matar d'un sol cop. [16] David va dir: «Tu mateix ets responsable de la teva sang. Ets tu qui has declarat contra teu dient: «Sóc jo qui he matat l'Ungit de Jahvè».

Complanta de David.— [17] Elegia amb què David va plànyer Saül i el seu fill Jonatàs. [18] Per tal d'ensenyar-la als fills de Judà —l'anomenen l'Arc—, es troba al llibre del Just. Digué:

[19] «L'esplendor d'Israel
ha mort sobre la teva serralada.
Ah, com han caigut els herois!
[20] No ho comuniqueu a Guet,
no en publiqueu la nova
pels carrers d'Ascalon,
que no se n'alegrin les filles dels filisteus,
que no ho celebrin les filles d'incircumcisos.
[21] Muntanyes de Gelboè,
que no caiguin damunt vostre,
ni pluja ni rosada,
camps coberts de foscor,
on ha estat deshonrat
l'escut dels valents!
L'escut de Saül no era untat amb oli,
[22] sinó amb la sang de les víctimes,
amb el greix dels valents.
L'arc de Jonatàs no es feia mai enrera,
l'espasa de Saül mai no tornava sense res.
[23] Saül i Jonatàs, amables, encisadors!
Ni en la vida ni en la mort no s'han separat,
més lleugers que les àguiles,
més forts que els lleons!
[24] Filles d'Israel, ploreu per Saül,

ell que us vestia de carmí i de teles fines;
ell que guarnia d'or
els vostres vestits.
25 Ah, com han caigut els valents!
Enmig del combat, ha mort Jonatàs
sobre la teva serralada.
26 Quina pena tinc per tu,
germà meu, Jonatàs,
que tant m'encisaves!
L'amor que em tenies era més admirable
que l'amor de les dones.
27 Ah, com han caigut els valents,
com s'han perdut els grans guerrers!»

—548→

David, rei de Judà (2S. 2,1-4,12)

2 David és ungit rei de Judà.— 1 Després d'això, David va fer aquesta consulta a Jahvè: «¿Pujo en una de les ciutats de Judà?» Jahvè va contestar-li: «Puja-hi». David preguntà: «On pujo?» Respongué: «A Hebron». 2 David va pujar-hi amb les seves dues dones, Ahinóam, de Jezrael, i Abigail, la muller de Nabal, de Carmel. 3 Pel que fa als homes que eren amb ell, David també va fer-los pujar cadascun amb la seva família, i es van instal·lar als voltants d'Hebron. 4 Llavors van anar-hi els homes de Judà i van ungir David com a rei sobre la casa de Judà. Quan va arribar a David la nova que la gent de Jabés de Galaad havien enterrat Saül, 5 va enviar-los uns missatgers per dir-los: «Beneïts de Jahvè, vosaltres que heu fet amb Saül, el vostre senyor, aquesta bona obra d'enterrar-lo! 6 Que Jahvè us ompli sempre dels seus favors. Per la meva part, jo us faré també tant de bé com sàpiga, perquè heu fet aquesta acció. 7 Animeu-vos, sigueu valents: Saül, el vostre senyor, és mort, però la casa de Judà m'ha ungit com a rei seu».

Abner fa rei d'Israel Isbaal.— 8 Abner, fill de Ner, cap de l'exèrcit de Saül, va prendre Isbaal, fill de Saül, el va portar a Mahanaim 9 i el va fer rei de Galaad, d'Aser, de Jezrael, d'Efraïm, de Benjamí i de tot Israel. 10 Isbaal, fill de Saül, tenia quaranta anys quan va ser fet rei d'Israel. Va regnar dos anys. Només la casa de Judà s'havia sotmès a David. 11 El temps que David fou rei a Hebron, sobre la casa de Judà, va ser de set anys i sis mesos.

S'allarga la guerra entre Israel i Judà.— 12 Abner, fill de Ner, amb els homes d'Isbaal, fill de Saül, va sortir de Mahanaim cap a Gabaon. 13 També Joab, fill de Sarvià, va sortir d'Hebron amb els homes de David, i es van trobar a la piscina de Gabaon. Els uns s'assegueren en un costat de la piscina i els altres a l'altre. 14 Abner va dir a Joab: «Els joves —549→ podrien jugar davant nostre». Joab digué: «Que juguin». 15 En van sortir dotze de Benjamí, de la part d'Isbaal, fill de Saül, i dotze d'entre els homes de David. 16 Però cadascun va agafar pel cap el seu competidor, mentre li clavava l'espasa al costat, i van caure plegats. Per això, van donar a aquell lloc el nom d'Helcat-ha-Sadim, que es troba a Gabaon.

17 Aquell dia, la lluita va ser més aspra que mai, i Abner i els homes d'Israel van ser vençuts pels homes de David. 18 Els tres fills de Sarvià, Joab, Abisai i Asael, eren allà

tots tres. Asael era lleuger com una daina. [19] Asael perseguia Abner, i no es decantava a
dreta ni a esquerra. [20] Abner va girar-se endarrera i li va dir: «Ets Asael, tu?» Li
respongué: «Sóc jo». [21] Abner li diu: «Aparta't a dreta o a esquerra, emprèn-te-les amb
algun dels joves i emporta-te'n les despulles». Però Asael no volgué apartar-se del seu
darrera. [22] Abner va tornar a dir a Asael: «Surt del meu darrera. ¿Per què t'he d'estenallar
a terra? ¿Com podré aixecar la cara davant el teu germà Joab?» [23] Com que ell no volia
retirar-se, Abner li clavà al ventre la culata de la llança, de manera que li va sortir la
llança pel darrera. Allà va caure, i allà mateix va morir. Tothom qui passava per l'indret
on havia caigut mort s'aturava.

[24] Quan el sol es ponia, Joab i Abisai, que corrien a l'encalç d'Abner, van arribar al
turó d'Ammà, enfront de Guié, camí del desert de Gabaon. [25] D'altra banda, els
benjaminites, que s'havien aplegat formant grup darrera Abner, es van aturar dalt d'un
turó. [26] Abner va cridar a Joab: «¿No pararà mai l'espasa d'anar devorant? ¿No saps que
al final té un gust amarg? ¿Què esperes a dir a la gent que pari de perseguir els seus
germans?» [27] Joab va respondre: «Ho juro per la vida de Jahvè: si no arribes a parlar,
segur que la gent no haurien parat fins a la matinada de perseguir-se els uns als altres». [28]
Llavors, a un toc de trompeta de Joab, tothom es va aturar, i no van perseguir més Israel
ni van tornar a combatre.

[29] Tota aquella nit, Abner i els seus homes van estar caminant per l'Arabà, van
travessar —550→ el Jordà i, passant per tot el Betron, arribaren a Mahanaim, [30] Joab
no va perseguir més Abner, i va aplegar tota la gent. Mancaven dinou homes, d'entre la
gent de David, a més d'Asael. [31] Però els de David havien mort tres-cents seixanta homes
de Benjamí, d'entre les tropes d'Abner. [32] S'endugueren Asael i el van enterrar al sepulcre
del seu pare, que es trobava a Bet-Lèhem. A Joab i als seus homes, després de caminar
tota la nit, se'ls va fer de dia a Hebron.

3 [1] La guerra entre la casa de Saül i la casa de David s'allargava. Però David
s'anava enfortint, mentre s'afeblia la casa de Saül.

Els primers fills de David.— [2] Mentre s'estava a Hebron, David va tenir fills: el
seu primogènit fou Ammon, fill d'Ahinóam, de Jezrael; [3] el segon, Queleab, fill
d'Abigail, la dona de Nabal, de Carmel; el tercer, Absalom, fill de Maacà, filla de
Tolmai, rei de Guesur; [4] el quart, Adonies, fill d'Haguit; el cinquè, Safaties, fill d'Abital,
[5] i el sisè, Jetraam, fill d'Eglà, muller de David. Tots aquests li van néixer a Hebron.

Abner trenca amb Isbaal i ajuda David.— [6] Mentre durava la guerra entre la casa
de Saül i la casa de David, Abner era l'home més poderós de la casa de Saül. [7] Saül
havia tingut una concubina anomenada Resfà, filla d'Aià, Un dia Isbaal va dir a Abner;
«¿Per què tens tractes amb la concubina del meu pare?» [8] Abner s'enfurismà en sentir
aquestes paraules d'Isbaal i li digué: «¿Que potser sóc un cap de gos, jo? Per pura
misericòrdia amb la casa de Saül, el teu pare, i amb els seus germans i amics, t'he posat
fora de l'abast de David, ¿i ara em retreus qüestions de dones? [9] Que Déu faci a Abner
tal cosa i tal altra, si no executo a favor de David el que Jahvè li ha jurat: [10] prendre el
reialme de la casa de Saül i establir el tron de David tant sobre Israel com sobre Judà,
des de Dan fins a Beer-Sabé».

[11] Isbaal no li pogué respondre res, de por que li tenia, [12] i Abner va enviar
missatgers a David amb aquesta proposta: «Fes un pacte amb mi i t'ajudaré a —

551→ fer que tot Israel es posi a favor teu». [13] Ell va dir: «Bé, faré un pacte amb tu, però t'exigeixo una sola cosa: no em veuràs la cara, si no em portes Micol, la filla de Saül, quan vinguis a veure'm». [14] David envià missatgers a Isbaal, fill de Saül, per dir-li: «Dona'm la meva muller Micol, que vaig guanyar-me amb cent prepucis dels filisteus». [15] Isbaal va enviar Abner a prendre-la al seu marit Faltiel, fill de Lais. [16] El seu marit la va acompanyar, caminant i plorant al seu darrera fins a Bahurim, on Abner li digué: «Vés, torna-te'n». Ell se'n tornà.

[17] Abner va parlamentar amb els ancians d'Israel i els digué: «Ja fa temps que esteu desitjant tenir David per rei. [18] Feu-ho d'una vegada. Jahvè va pronunciar a favor de David aquest oracle: Per les mans de David, el meu servent, deslliuraré el meu poble d'Israel del poder dels filisteus i de tots els seus enemics». [19] Abner va parlar també amb la gent de Benjamí, i després va anar a trobar David a Hebron per comunicar-li en detall quins eren els desigs d'Israel i de tota la casa de Benjamí.

[20] Abner, doncs, anà a trobar David a Hebron, amb vint homes, i David va convidar a taula Abner i els seus vint acompanyants. [21] Abner va declarar a David «Faré els passos necessaris per aplegar tot Israel entorn del rei, el meu senyor, perquè pactin amb tu, i puguis ser el rei de tots, tal com desitges». David s'acomiadà d'Abner, i Abner se'n va anar en pau.

Joab mata Abner.— [22] Però els homes de David i de Joab tornaven d'una ràtzia, portant un gran botí. Abner ja no era amb David a Hebron; després d'acomiadar-lo, se n'havia anat en pau. [23] Arribat, doncs, Joab amb tot l'exèrcit que anava amb ell, li van donar aquesta notícia: «Abner, fill de Ner, ha vingut a veure el rei, i el rei l'ha acomiadat, i se n'ha anat en pau». [24] Joab va anar a trobar el rei per dir-li: «Què has fet? Ha vingut Abner. ¿Per què l'has deixar marxar, i se n'ha anat en pau? [25] ¿No saps com és de pervers Abner, fill de Ner? Segur que ha vingut amb la intenció d'enganyar-te, de conèixer la teva situació i de —552→ saber tot el que fas». [26] Sortint de parlar amb David, Joab va enviar missatgers a Abner, els quals el feren tornar des del pou de Sirà sense que David ho sabés.

[27] Tornat Abner a Hebron, Joab va fer-lo retirar cap al costat de la porta com per parlar-li en secret. Allí li va donar el cop mortal al ventre, com a venjança per la sang del seu germà Asael.

Dol de David.— [28] Quan David ho va saber va dir: Jo i el meu tron som eternament innocents davant Jahvè de la sang d'Abner, fill de Ner. [29] Que recaigui sobre el cap de Joab i sobre tota la casa del seu pare. Que mai no faltin a la família de Joab els qui pateixin d'escolament, ni els leprosos, ni els qui vagin amb crosses, ni els qui caiguin morts amb l'espasa, ni els qui passin fam». [30] Joab i el seu germà Abisai van matar Abner perquè ell havia matat Asael, germà d'ells, a Gabaon, en el combat. [31] David va manar a Joab i a tots els qui eren amb ell: «Esquinceu-vos els vestits, i vestiu-vos de sac negre, en senyal de dol per Abner». El rei David anava ell mateix darrera el fèretre. [32] Enterraren Abner a Hebron. El rei, vora el sepulcre d'Abner, va plorar amargament, i tot el poble plorà. [33] Llavors el rei va cantar aquesta complanta sobre Abner:

«¿Havia de morir Abner com mor un estúpid?

Mai ningú no t'havia lligat les mans,
ni t'havia encadenat els peus.
Has caigut com els qui cauen
davant d'un criminal».

I tot el poble continuava plorant per ell.

35 Acabat, volien que David prengués aliment mentre era de dia. Però David féu
aquest jurament: «Que Déu em faci tal cosa i tal altra, si tasto pa o cap altra cosa abans
de la posta del sol». 36 Tothom ho va notar i els va semblar bé, com els semblava bé tot
allò que feia el rei. 37 Aquell dia, tota la gent i tot Israel van veure que no havia estat per
ordre del rei que havien donat mort a Abner, fill de Ner. 38 El rei va dir als seus oficials:
«¿No sabeu que avui ha caigut un dels grans homes d'Israel? 39 Pel que fa a mi, no sóc
dur, tot i tenir —553→ l'unció reial; aquests homes, fills de Sarvià, són més durs que
no pas jo. Que Jahvè doni als qui han fet aquest mal la paga merescuda».

4 Mort d'Isbaal. David castiga el crim.— 1 Quan Isbaal, fill de Saül, va saber que
Abner havia mort a Hebron, perdé el control dels seus poders, i tot Israel es va
consternar. 2 El fill de Saül tenia dos capitans de banda: Baanà i Recab, fills de Remmon
de Beerot, dels fills de Benjamí. Beerot, en efecte, era atribuïda a Benjamí. 3 Els
beerotites havien fugit a Guetaim, on han residit com a forasters fins avui.

4 Jonatàs, fill de Saül, havia tingut un fill que era esguerrat dels peus. Tenia cinc
anys quan va arribar de Jezrael la nova de Saül i Jonatàs. La seva dida se'l carregà i va
fugir, però en la seva precipitació per fugir, l'infant va caure i va quedar coix. Es deia
Meribaal.

5 Un dia, al moment de més calor, els fills de Remmon de Beerot, Recab i Baanà,
van atrevir-se a entrar a casa d'Isbaal mentre ell estava jaient, fent la migdiada. 6 La
portera de la casa, que netejava el blat, s'havia ensopit i dormia. Recab i el seu germà
Baanà van passar d'amagat. 7 Entraren a la casa mentre ell estava ajagut al llit, dins la
seva alcova, i el van matar d'un sol cop, tallant-li el cap. S'endugueren el cap i se'n van
anar pel camí de l'Arabà caminant tota la nit. 8 Van portar el cap d'Isbaal a David, a
Hebron, i li digueren: «Aquí tens el cap d'Isbaal, fill de Saül, fill del teu enemic que et
volia matar. Avui Jahvè ha fet justícia a favor del meu senyor, el rei, contra Saül i els
seus successors». 9 David va respondre a Recab i al seu germà Baanà, fills de Remmon
de Beerot: «Ho juro per la vida de Jahvè, que m'ha salvat la vida de tots els perills: 10 el
qui em va anunciar que Saül era mort, es creia que venia a portar-me bones noves, però
jo el vaig agafar i el vaig matar a Siqueleg, com a recompensa pel que ell considerava
una bona nova. 11 Amb més raó, quan uns culpables han matat un home innocent a casa
seva, al seu llit, ¿creieu, doncs, que no us demanaré compte de la sang que han vessat
les —554→ vostres mans, i no us faré desaparèixer de la terra?» 12 David va donar
una ordre als seus homes, i els van matar. Després van tallar-los les mans i els peus, i els
van penjar prop de la piscina d'Hebron. El cap d'Isbaal, l'enterraren a la tomba d'Abner,
a Hebron.

5 David, rei d'Israel, conquista Jerusalem.— 1[290] Llavors, totes les tribus d'Israel
es van presentar a David, a Hebron, i li van parlar així: «Nosaltres som os dels teus
ossos i carn de la teva carn. 2 En altre temps, quan Saül era el nostre rei, eres tu qui
dirigies les campanyes d'Israel, i Jahvè va dir-te: «Tu pasturaràs el meu poble i seràs el
príncep d'Israel». 3 Havent-se presentat al rei tots els ancians d'Israel, a Hebron, el rei
David va fer un pacte amb ells davant Jahvè, a Hebron, i van ungir David com a rei
d'Israel. 4 David tenia trenta anys quan fou rei, i va regnar quaranta anys. 5 A Hebron;
fou rei de Judà set anys i sis mesos, i durant trenta-tres anys fou rei d'Israel i de Judà a
Jerusalem.

6[291] El rei amb els seus homes va emprendre la marxa sobre Jerusalem, contra els
jebuseus que habitaven dins el país. Havien dit a David: «Aquí, no hi entraràs. Els cecs i
els coixos et faran fora». Volent dir: «Aquí, David no hi entrarà». 7 Però David s'apoderà
de la fortalesa de Sió, que és la ciutat de David[292].

8 Aquell dia, David havia declarat: «El qui ataqui els jebuseus i pugi pel canal...»
Pel que fa als coixos i als cecs, David els odia de cor. Per això, diuen: «Ni cecs ni
coixos no entraran al temple». 9 David va instal·lar-se a la fortalesa, que van anomenar
Ciutat de David, i va aixecar una muralla a tot el voltant, des de Mel·ló cap a l'interior. 10
La grandesa de David creixia més i més: Jahvè, Déu dels exèrcits, l'afavoria.

11[293] El rei de Tir, Hiram, va enviar missatgers a David, amb fusta de cedre, fusters i
picapedrers, per construir-li un palau. 12 David va saber que Jahvè l'havia fet
definitivament —555→ rei d'Israel i que enaltia el seu reialme per amor del seu poble
d'Israel.

David augmenta el seu harem.— 13 Un cop a Jerusalem, vingut d'Hebron, David
va prendre encara més concubines i mullers. Fills i filles augmentaren la família de
David. 14 Aquests són els noms dels que li van néixer a Jerusalem: Sammué, Sobab,
Natan, Salomó, 15 Jebahar, Elisué, Néfeg, Jafié, 16 Elisamà, Eljadà i Elifàlet.

Derrotes dels filisteus. 17[294] Els filisteus, en saber que havien ungit David com a rei
de tot Israel, van pujar tots a perseguir-lo. David ho va saber i va baixar a la fortalesa. 18
Arribaren els filisteus i es van escampar per la vall de Rafaïm. 19 Llavors David va
consultar Jahvè: ¿Pujo contra els filisteus?» Jahvè li va respondre: «Puja-hi, que els
posaré a les teves mans». 20 David va arribar-se a Baal-Farasim i allà els va derrotar.
Després va dir: «Davant meu, Jahvè ha partit els rengles dels meus enemics com qui
parteix l'aigua». Per això, anomenaren aquell lloc Baal-Farasim. 21 Els filisteus van
abandonar allà els seus ídols, i David amb els seus homes se'ls emportà.

22 Els filisteus van pujar encara una altra vegada i s'escamparen per la vall de
Rafaïm. 23 Quan David va consultar Jahvè, li va respondre: «No pugis a atacar-los de
cara; fes la volta i ataca'ls per davant de Bacaïm. 24 Quan sentis un trepig sobre els cims
de Bacaïm, dóna't ànsia, perquè serà quan Jahvè haurà sortit davant teu per vèncer els
filisteus». 25 David va fer exactament com Jahvè li havia manat, i va derrotar els filisteus
des de Gabaon a l'entrada de Gàzer.

6 Trasllat de l'arca de l'aliança a Jerusalem.— 1[295] David va reunir encara tots
els millors d'Israel: trenta mil homes. 2 Posant-se en camí amb tot el poble que
l'acompanyava, va dirigir-se a Baalà de Judà per transportar d'allà l'arca de Déu,
designada pel nom de Jahvè-Sabaot que seu sobre els querubins. 3 Van carregar l'arca de
Déu en un carro nou, i la portaren de la casa d'Abinadab, que es troba dalt del —
556→ turó. Ozà i Ahió, fills d'Abinadab, conduïren el carro 4 amb l'arca de Déu; Ahió
anava davant de l'arca. 5 David i tota la casa d'Israel dansaven davant Jahvè amb totes
les seves forces, cantant al so de cítares, arpes, timbals, sistres i platerets. 6 Arribats a
l'era de Nacon, Ozà va acostar la mà per aguantar l'arca de Déu, veient que els bous la
feien decantar, 7 però Jahvè es va enutjar contra Ozà: Déu el va castigar allà mateix pel
seu atreviment, i allà va morir, vora l'arca de Déu. 8 A David, li va saber greu que Jahvè
hagués infligit a Ozà un càstig així, i aquell lloc ha estat anomenat Fares-Ozà fins al dia
d'avui.

9 Aquell dia, David va tenir por de Jahvè, i pensava «¿Com pot entrar a casa meva
l'arca de Jahvè?» 10 No volgué dur, doncs, l'arca de Jahvè a casa seva, a la ciutat de
David, sinó que la va fer portar a casa d'Obed-Edom, que era de Guet. 11 Feia tres mesos
que l'arca de Jahvè era a casa d'Obed-Edom, de Guet, quan Jahvè va beneir Obed-Edom
i tota la seva casa. 12 Va arribar al rei David aquesta nova: «Jahvè ha beneït la casa
d'Obed-Edom i tot el que li pertany, gràcies a l'arca de Déu». Llavors David va disposar
el trasllat de l'arca de Déu, en to de festa, de la casa d'Obed-Edom a la ciutat de David. 13
Quan els qui portaven l'arca havien fet sis passes, sacrificava ell un vedell i un moltó
gras. 14 David saltava amb tota la seva força davant Jahvè, cenyit simplement amb un
efod de lli. 15 Tant David com tota la casa d'Israel transportaven l'arca de Jahvè entre
aclamacions i al so dels corns. 16 Quan l'arca de Jahvè arribava a la ciutat de David,
Micol, la filla de Saül, estava mirant per la finestra i, en veure el rei David saltant
davant Jahvè, el va menysprear interiorment. 17[296] Portaren, doncs, l'arca, i la van
col·locar al seu lloc dintre el tabernacle que David li havia preparat. David va oferir
holocaustos i víctimes de comunió, davant Jahvè. 18 En acabar d'oferir els holocaustos i
les víctimes de comunió, David va beneir el poble en nom de Jahvè-Sabaot. 19 Llavors va
distribuir a tot el poble, a tota la multitud d'Israel, tant als homes com —557→ a les
dones, una coca a cadascú, un tall de rostit i un panet de panses. Després tota la gent
se'n va anar, cadascú a casa seva.

Saül no tindrà descendents.— 20 Quan David se'n tornà per beneir la seva família,
Micol, la filla de Saül, va sortir a rebre'l dient-li: «Quina manera de fer-se respectar el
rei d'Israel, descobrint-se avui a la vista de les seves criades i dels seus súbdits, igual
com es descobreix un qualsevol de no res». 21 David li va contestar: «Ho juro per la vida
de Jahvè: estic encara disposat a dansar a la presència de Jahvè, que m'ha elegit amb
preferència al teu pare i a tota la seva família i m'ha fet príncep d'Israel, el poble de
Jahvè. Estic disposat a dansar a la presència de Jahvè sa i a mostrar-me encara més
senzill. Seré menyspreable als teus ulls, però pel que fa a les criades de qui parles, no
em perdran el respecte». 22 Micol, la filla de Saül, va morir sense haver tingut cap fill.

7 Promesa de Jahvè a David. Profecia de Natan[297].— 1 El rei vivia ja a casa
seva. Jahvè finalment li havia concedit el repòs, lliure de tots els enemics que
l'envoltaven. 2 Llavors el rei va dir al profeta Natan: «Ja ho veus, jo visc en una casa de
cedre, mentre que l'arca de Déu habita sota una lona». 3 Natan va respondre al rei: «Fes
tot el que desitgis; Jahvè t'ajudarà». 4 Aquella mateixa nit, Natan va rebre aquesta

paraula de Jahvè: 5 «Vés a dir al meu servent David: això diu Jahvè: ¿Ets tu qui m'has de
construir un a casa perquè jo hi habiti? 6 Des del dia que vaig fer pujar els israelites
d'Egipte fins avui, mai no he habitat en cases; anava d'un lloc a l'altre en una tenda, en
un envelat. 7 A tot arreu on he anat amb els israelites, ¿he fet mai retret a cap dels jutges
d'Israel, a qui vaig encomanar de conduir el meu poble d'Israel, dient que no m'hagin
construït una casa de cedre? 8 Digues, doncs, al meu servent David: això diu Jahvè-
Sabaot: Jo t'he tret de la vida de pastor, d'anar darrera els ramats, per fer-te príncep
d'Israel, el meu poble; 9 t'he guardat en totes les teves empreses i he exterminat tots els
teus enemics; —558→ t'he donat una celebritat comparable a la dels més famosos de
la terra; 10 he destinat un lloc per al meu poble d'Israel; l'hi he implantat, hi habita, i
ningú no l'inquietarà, els malvats ja no el molestaran com abans, 11 com als dies que vaig
instituir jutges per governar el meu poble d'Israel. Li concediré el repòs, lliure de tots els
enemics. Jahvè t'engrandirà, Jahvè et farà un casal. 12 I quan arribi la teva hora, quan
reposis ja vora els teus pares, et donaré per successor el teu descendent[298], sortit de les
teves entranyes, i refermaré el seu reialme. 13 Ell dedicarà al meu nom una casa, i jo
refermaré per sempre més el tron del seu reialme[299]. 14[300] Jo li seré pare, i ell serà per a
mi un fill. Si es porta malament, el castigaré amb bastonades d'homes, amb cops de fills
d'home, 15 però no em desdiré del meu amor, com me n'he desdit amb Saül, el teu
predecessor. 16 El teu casal i el teu reialme duraran per sempre davant meu; el teu tron es
mantindrà per sempre».

17 Així ho digué Natan a David; li va comunicar totes les paraules d'aquesta visió.

Acció de gràcies de David.— 18 [301]Aleshores el rei David va entrar a asseure's, a la
presència de Jahvè i va dir: «¿Qui sóc jo, Senyor Jahvè, i què és la meva casa perquè
m'hàgiu fet arribar fins aquí? 19 Però encara us sembla poca cosa, Senyor Déu, i parleu
també de la casa del vostre servent per als temps llunyans, com quil respon a un home,
Senyor Déu. 20 ¿Què més podria dir-vos encara David? Vós coneixeu el vostre servent,
Senyor Déu. 21 Per amor del vostre servent, seguint el vostre cor, heu tingut
l'esplendidesa de fer-ho saber al vostre servent. 22 Sou gran, Senyor Déu; no hi ha ningú
com vós; fora de vós no hi ha déu capaç de fer el que nosaltres hem sentit contar. 23 I
quina altra nació hi ha a la terra com el vostre poble, com Israel! Déu ha anat a redimir-
lo per fer-ne el seu poble, per donar-li el seu nom, per fer amb ells coses grans i
prodigioses, per expulsar del seu davant pobles i divinitats. 24 Vós us heu fet vostre el
poble d'Israel perquè sigui per sempre el vostre poble; vós, Jahvè, us heu fet el seu Déu.
25 Ara, —559→ doncs, Jahvè Déu, manteniu per sempre més la paraula que heu
pronunciat sobre el vostre servent i la seva dinastia, i compliu el que heu promès. 26 El
vostre nom serà gran per sempre més, quan diguin: «Jahvè-Sabaot és Déu d'Israel» I la
dinastia del vostre servent David es mantindrà davant vostre, 27 perquè vós, Jahvè-
Sabaot, Déu d'Israel, heu fet al vostre servent aquesta revelació: «Jo t'edificaré un
casal». És per això que el vostre servent s'ha atrevit a adreçar-vos aquesta pregària. 28
Cert, Senyor Déu, que vós sou Déu, i que les vostres paraules són veritat. Ja que heu
comunicat, doncs, al vostre servent aquesta bona paraula, 29 digneu-vos ara a beneir la
dinastia del vostre servent, perquè perduri sempre davant vostre. Sou vós, Senyor Déu,
qui heu parlat, i per la vostra benedicció la dinastia del vostre servent serà per sempre
beneïda».

8 Expansió del reialme de David. Els filisteus.— 1[302] Després d'això, David va
atacar els filisteus i els va sotmetre. Així va prendre el domini de la costa de les mans
dels filisteus.

Els moabites.— [2] Després va vèncer els moabites i, ajaguts a terra, els va mesurar
al cordill: va destinar a la mort la mida de dos cordills i en va deixar viure la mida d'un.
Els moabites van ser vassalls tributaris de David.

Els arameus.— [3] David va vèncer també Hadadèzer, fill de Rohob, rei de Sobà,
quan anava a establir el seu poder sobre el riu. [4] David li va prendre mil set-cents
combatents dels carros de guerra i vint mil d'infanteria. Va inutilitzar el garró de tots els
cavalls de tir, i no en reservà sinó cent. [5] Quan els arameus de Damasc van arribar per
auxiliar Hadadèzer, rei de Sobà, David en va abatre vint-i-dos mil. [6] David, aleshores, va
posar guarnicions a Damasc, i els arameus van ser vassalls tributaris de David. En tot el
que emprenia, Jahvè el feia sortir victoriós. [7] David va prendre els escuts d'or que
portaven els homes d'Hadadèzer i se'ls endugué a Jerusalem. [8] De Tabé i de Berotai,
ciutats —560→ d'Hadadèzer, va recollir molt d'aram.

[9] Tou, rei d'Hemat, quan va saber que David havia derrotat tot l'exèrcit d'Hadadèzer,
[10] va enviar el seu fill Hadoram al rei David per saludar-lo i felicitar-lo perquè havia fet
la guerra contra Hadadèzer i l'havia vençut. Tou, que estava en guerra contra
Hadadèzer, oferí a David presents de plata, d'or i d'aram. [11] El rei David els va consagrar
també a Jahvè, junt amb la plata i l'or que havia consagrat de totes les nacions
subjugades per ell, és a dir, [12] d'Edom, de Moab, dels ammonites, dels filisteus,
d'Amalec, i del botí d'Hadadèzer, fill de Rohob, rei de Sobà.

Els edomites.— [13] La fama de David va ser encara més gran quan, tornant de
derrotar els arameus, va vèncer els edomites, en nombre de divuit mil, a la vall de la Sal.
[14] Va establir guarnicions per tot el país d'Edom, i tots els edomites van ser vassalls de
David. Jahvè li donava la victòria arreu on anava.

Els oficials de David.— [15] David regnava, doncs, sobre tot Israel, i tractava el seu
poble amb bondat i justícia. [16][303] Joab, fill de Sarvià, era cap de l'exèrcit; Josafat, fill
d'Ahilud, era cronista; [17] Sedoc i Abiatar, fill d'Ahimèlec, fill d'Ahitob, eren sacerdots;
Susà era canceller; [18] Banaïes, fill de Jojadà, era cap de la guàrdia dels quereteus i
feleteus; els fills de David eren sacerdots.

Història de la successió al tron de David (2S. 9,1-20,26)

9 David afavoreix el fill de Jonatàs.— [1] David va preguntar: «¿Queda encara algú
de la família de Saül? El voldria afavorir per amor de Jonatàs». [2] La família de Saül
tenia un administrador que es deia Sibà. El van cridar perquè anés a trobar David. El rei
li va dir: «Ets Sibà?» Respongué: «Per a servir-te». [3] El rei li digué: «¿No queda ningú
de la casa de Saül? El voldria afavorir, complint els tractes fets en nom de Déu». Sibà
respongué al rei: «Encara hi ha un fill de Jonatàs, esguerrat dels dos peus». [4] El rei
digué: «On es?» Sibà li —561→ va respondre: «És a casa de Maquir, fill d'Ammiel, a
Lo-Dabar. [5] Llavors el rei David va enviar a buscar-lo a casa de Maquir, fill d'Ammiel, a
Lo-Dabar.

6 Quan Meribaal, fill de Jonatàs, fill de Saül, va arribar davant David, es prosternà
de cara a terra. David li digué: «Meribaal». Ell respongué: «Aquí tens el teu servent». 7
David li va dir: «No tinguis por; et tractaré bé per amor de Jonatàs, el teu pare, i et
restituiré totes les terres del teu pare Saül. I tu, menjaràs sempre a la meva taula». a Ell,
prosternant-se, va dir: «¿Què és el teu servent, perquè et preocupis d'un gos mort com
jo?» 9 Llavors el rei va cridar Sibà, administrador de Saül, i li declarà: «Dono al fill del
teu senyor tot el que pertanyia a Saül i a tota la seva família. 10 Li treballaràs, doncs, la
terra, amb els teus fills i els teus mossos, i li portaràs les collites, per mantenir la casa
del teu senyor. Però Meribaal, el fill del seu senyor, menjarà sempre a la meva taula».
Sibà tenia quinze fills i vint mossos. 11 Sibà va dir al rei: «El teu servent farà tot el que el
meu senyor, el rei, ordena al seu servent». Meribaal, doncs, menjava a la taula del rei
com un dels seus fills. 12 Meribaal tenia un fill petit que es deia Micà. Tots els qui vivien
a casa de Sibà eren servents de Meribaal, 13 i ell residia a Jerusalem perquè menjava a la
taula del rei. Era esguerrat de tots dos peus.

10 Guerra contra els ammonites i els seus aliats.— 1[304] Després d'això, morí el
rei dels ammonites, i el seu fill Hanon li succeí en el regne. 2 David va pensar: «Tractaré
bé Hanon, el fill de Nahàs, igual com el seu pare va fer amb mi». David, doncs, va
enviar uns representants seus a donar-li el condol pel seu pare. Arribats els representants
de David al país dels ammonites, 3 els principals dels ammonites van dir al seu senyor
Hanon: «¿Tu creus que David t'ha enviat aquests homes per fer honor al teu pare? No és
més aviat per examinar la ciutat i explorar-la amb vista a destruir-la, que David t'ha
enviat els seus representants?» 4 Amb això, Hanon va fer agafar els representants de
David, els féu —562→ afaitar la meitat de la barba i tallar-los els vestits a mitja
alçada, fins a les natges, i els acomiadà. 5 Quan David ho va saber, va manar que
sortissin a rebre'ls, perquè estaven molt avergonyits, i els va fer dir: «Quedeu-vos a
Jericó fins que us creixi la barba. Després ja tornareu».

Primera derrota dels ammonites.— 6 Els ammonites, en adonar-se que s'havien
fet mal veure de David, van enviar a buscar com a mercenaris els arameus de Bet-
Rohob i de Sobà: vint mil soldats; també el rei de Maacà va enviar mil homes, i la gent
de Tob, dotze mil. 7 David ho va saber i va mobilitzar Joab amb tot l'exèrcit i tots els
valents. 8 Van sortir els ammonites i es van arrenglerar per a la batalla a l'entrada de la
porta, mentre que els arameus de Sobà i de Rohob i la gent de Tob i de Maacà es
quedaven a camp obert. 9 Quan Joab es va veure amenaçat pel davant i pel darrera, va
fer una tria de tots els escollits d'Israel i els enfrontà amb els arameus. 10 La resta de les
tropes, la confià al seu germà Abisai, perquè s'enfrontés amb els ammonites, 11 i li digué:
«Si els arameus són més forts que jo, vine a auxiliar-me, i si els ammonites són més
forts que tu, vindré jo al teu costat. 12 Sigues valent i fort, per amor del nostre poble i per
amor del nostre Déu. I que Jahvè faci el que li sembli bé».

13 A la primera ofensiva de Joab i les seves tropes contra els arameus, aquests van
fugir del seu davant. 14 Quan els ammonites s'adonaren que els arameus fugien, ells
també es van escapar del davant d'Abisai i van entrar a la ciutat. Llavors Joab va
suspendre el combat contra els ammonites, i se'n tornà a Jerusalem.

Nova derrota dels arameus.— 15 Els arameus, en veure que els israelites els
havien vençut, es van reunir tots. 16 Hadadèzer va fer mobilitzar els arameus de l'altra
banda del riu, i vingueren a Helam, conduïts per Sobac, comandant de l'exèrcit
d'Hadadèzer. 17 David, així que en fou informat, va reunir tot Israel, va passar el Jordà i

es presentà a Helam. Els arameus van enfrontar-se amb —563→ David i van
comentar a atacar-lo, 18 però van fugir davant d'Israel. David va matar set-cents
combatents dels carros de guerra i quaranta mil soldats d'infanteria. També va ferir
Sobac, comandant de l'exèrcit, que morí allà mateix. 19 Quan tots els reis vassalls
d'Hadadèzer van veure que havien estat derrotats per Israel, van fer la pau amb Israel i
se li van sotmetre. En endavant, els arameus van tenir por d'ajudar els ammonites.

11 Continua la guerra. Adulteri i crim de David.— 1[305] Al retorn de l'any, a la
temporada que els reis solen sortir de campanya, David va enviar Joab, amb els seus
oficials i amb tot Israel, per devastar els ammonites o assetjar Rabà. David, però, es
quedà a Jerusalem.

2 Una tarda, quan David es llevava de descansar, tot passejant pel terrat del palau
reial va veure del terrat estant una dona que es banyava. La dona era bellíssima. 3 De
seguida David es va fer informar sobre aquesta dona. Li digueren: «¿No saps que és
Bet-Sabé, filla d'Eliam, la muller d'Uries, l'hitita?» 4 David va enviar missatgers a
buscar-la. Se li presentà, i ell va jeure amb ella, que s'acabava de purificar de la regla.
Després se'n tornà a casa seva. 5 La dona va quedar embarassada, i va enviar qui ho fes
saber a David. 6 Llavors David va fer portar aquesta ordre a Joab: «Envia'm Uries,
l'hitita». Joab envià Uries a David. 7 Arribat Uries vora seu, David li demanà
informacions sobre la situació de Joab i de les tropes, i sobre el curs de la guerra. 8
Acabat, David va dir a Uries: «Baixa a casa teva i renta't els peus». En sortir Uries del
palau, va ser obsequiat amb un regal de part del rei. 9 Però Uries va dormir a la porta del
palau reial amb els altres oficials del seu senyor, i no va baixar a casa seva.

10 Van informar David que Uries no havia baixat a casa seva. Aleshores David va
dir a Uries: «¿No véns de viatge? Doncs, per què no has baixat a casa teva?» 11 Uries li
respongué: «L'arca, Israel i Judà viuen en cabanes, i Joab, el meu senyor, i els altres
oficials del meu senyor, acampen al ras, ¿i jo me n'he d'anar a casa —564→ meva, a
menjar i beure, i a dormir amb la meva dona? Ho juro per tu i per la teva vida: mai no
faré una cosa així». 12 Llavors David digué a Uries: «Queda't avui encara. Demà et
deixaré marxar». Uries va passar aquell dia a Jerusalem. L'endemà, 13 David el convidà a
menjar i beure al seu davant, i el va emborratxar. Al vespre, va sortir per dormir amb els
oficials del seu senyor, i tampoc no va baixar a casa seva. 14 Al matí següent, David va
escriure una carta a Joab, que envià per mitjà d'Uries mateix. 15 La carta deia: «Poseu
Uries a l'avantguarda, al front més perillós, i retireu-vos d'ell perquè l'abatin i mori».

Mort d'Uries.— 16 Joab, doncs, mentre assetjava la ciutat, va col·locar Uries en un
indret on sabia que es trobaven els més valents. 17 Sortiren els de la ciutat i van atacar
Joab. Alguns d'entre els homes de David caigueren, i va morir també Uries, l'hitita. 18
Llavors Joab va informar David sobre totes les incidències de la batalla, 19 i va donar
aquesta ordre al missatger: «Quan acabis de referir al rei tots els detalls de la batalla, 20
és possible que el rei s'enfadi i et digui: «¿Per què us heu acostat a la ciutat? ¿No sabíeu
que poden tirar des de la muralla? 21 Qui va matar Abimèlec, fill de Jerobaal? No va ser
una dona que a Tebés va llançar una mola des de la muralla, i ell va morir? Per què us
heu acostat a la muralla?» Llavors digue-li: «També ha mort el teu servent Uries,
l'hitita».

22 El missatger se'n va anar i, a la seva arribada, va informar David de tot el que
Joab li havia encomanat i de tots els detalls de la batalla. David s'enfadà contra Joab i va

dir al missatger: «¿Per què us heu acostat a la ciutat? ¿No sabíeu que poden tirar des de
la muralla? Qui va matar Abimèlec, fill de Jerobaal? ¿No va ser una dona que a Tebés
va llançar una mola des de la muralla, i ell va morir? Per què us heu acostat a la
muralla?» [23] El missatger li va respondre: «És que aquella gent ens han atacat a camp
obert. Nosaltres ens hem llançat contra ells fins a l'entrada de la porta. [24] Però llavors els
arquers han començat a tirar contra els —565→ teus servents des de la muralla, i han
mort uns divuit homes d'entre els soldats del rei. També ha mort el teu servent Uries,
l'hitita». [25] David va dir al missatger: «Digues això a Joab: «No et desanimis per aquest
incident; l'espasa devora ara aquí, ara allà. Continua atacant la ciutat fins que l'hagis
arrasada». Encoratja'l així».

[26] La muller d'Uries, en saber que el seu marit era mort, va fer dol pel seu marit. [27]
Passat el dol, David la va fer anar a buscar, l'acollí a casa seva, i la va prendre per
muller; i aquesta li va donar un fill. Però Jahvè va desaprovar l'acció que David havia
comès.

12 Natan reprèn David de part de Déu.— [1] Jahvè va enviar a David el profeta
Natan. Ell se li va presentar i li digué: «En una ciutat hi havia dos homes, l'un ric i l'altre
pobre. [2] El ric tenia molt bestiar, petit i gran. [3] El pobre no tenia sinó una ovella jove.
L'havia comprada i l'alimentava, i ella creixia junt amb ell i els seus fills. Menjava del
seu plat i bevia del seu vas, dormia als seus braços, i la tenia com una filla. [4] Un dia, el
ric va tenir un visitant i, com que li dolia de prendre un moltó o un vedell dels seus per
oferir-lo a l'hoste, va agafar l'ovella del pobre i va preparar-ne un àpat al seu visitant». [5]
David s'enutjà moltíssim contra aquell home, i va dir a Natan: «Ho juro pes la vida de
Jahvè: l'home que ha fet això mereixeria la mort. [6] Pagarà quatre vegades l'ovella, per
haver comès sense compassió una acció tan inhumana».

[7] Natan li digué: «Aquest home ets tu. Això diu Jahvè, Déu d'Israel: «Jo t'he ungit
com a rei d'Israel i t'he alliberat de les mans de Saül. [8] T'he donat la casa del teu senyor i
he posat als teus braços les mullers del teu senyor. T'he donat la casa d'Israel i de Judà i,
per si això fos poc, t'hi he afegit moltes més coses. [9] ¿Per què, doncs, has menyspreat
Jahvè, cometent allò que ofèn els seus ulls? Has fet morir amb l'espasa Uries, l'hitita, i
has pres per muller la seva dona. Ets tu qui l'has matat amb l'espasa dels ammonites. [10]
Ara, doncs, l'espasa no s'allunyarà mai més de casa teva, perquè, menyspreant-me —
566→ a mi, has pres la muller d'Uries, l'hitita, per fer-ne la teva esposa». [11] Això diu
Jahvè: «Mira, de la teva pròpia casa faré que s'aixequi el mal contra tu: prendré les teves
dones davant els teus ulls i les donaré a un parent teu, perquè jegui amb elles a la vista
d'aquest sol. [12] Tu ho has fet d'amagat, però jo ho faré a ple sol, davant de tot Israel».

Penediment de David. Mort del fill de Bet-Sabé.— [13] David digué a Natan: «He
pecat contra Jahvè». Natan li va dir: «També Jahvè ha perdonat el teu preat. No moriràs.
[14] Però com que en això que has fet has menyspreat Jahvè, el fill que t'ha nascut morirà».
I Natan se'n tornà a casa seva.

[15] Jahvè va enviar una malaltia al nen que la muller d'Uries havia donat a David, [16] i
David es posà a implorar Déu a favor del nen i a dejunar. Va retirar-se i es passava la nit
dormint a terra. [17] Els ancians del seu palau intentaven de fer-lo alçar de terra, però no en
feia cas. I no tastava res amb ells. [18] Arribat el setè dia, el nen va morir. Els seus
cortesans tenien por d'anunciar-li la mort del nen, perquè deien: «Si mentre vivia el nen
no feia cas del que li dèiem, ¿com li farem saber que és mort? És capaç de fer una

desgràcia». [19] David, en adonar-se del xiuxiueig dels cortesans, va comprendre que el
nen era mort, i els preguntà: «¿Es mort, el nen?» Li van respondre: «És mort». [20] Llavors
David s'alçà de terra, es banyà, es perfumà i es canvià el vestit, entrà a la casa de Jahvè i
es prosternà. Després va tornar a casa seva, i va demanar aliment; li'n van portar, i va
menjar. [21] Els cortesans li deien: «¿Què és això que has fet? Mentre el nen vivia
dejunaves i ploraves; i tan bon punt ha mort, t'has alçat i has pres aliment». [22] Ell
respongué: «Mentre el nen vivia, dejunava i plorava perquè pensava: Qui sap si Jahvè es
compadirà de mi, i el nen viurà. [23] Però ara, un cop mort, per què he de dejunar? Sóc jo
qui l'aniré a trobar, però ell no tornarà pas cap a mi».

Naixement de Salomó.— [24] David va consolar Bet-Sabé, la seua dona, va anar —567→ a la seva cambra i dormí amb ella; va quedar embarassada, va tenir un fill i li posà Salomó. Jahvè el va estimar [25] i va encarregar al profeta Natan que li posés el sobrenom de Jedidiès, en gràcia de Jahvè.

Fi de la guerra contra els ammonites.— [26][306] Joab, que continuava la lluita contra Rabà dels ammonites, va conquerir la ciutat de l'aigua. [27] Llavors Joab va enviar missatgers a David, per dir-li: «Estic atacant Rabà i ja he pres la ciutat de l'aigua. [28] Reuneix, doncs, la resta de l'exèrcit, acampa davant la ciutat i conquereix-la tu, perquè no sigui jo qui la prengui i li donin el meu nom». [29] David, després de reunir tot l'exèrcit, va marxar cap a Rabà, l'atacà i la va conquerir. [30] Va prendre la corona de Melcom. Pesava un talent d'or, i hi havia una pedra preciosa que van posar al front de David. De la ciutat, en tragué un enorme botí. [31] En va fer sortir la gent i els condemnà als treballs de tallar la pedra i escairar-la, de tallar la fusta i de fabricar rajoles. Feia igual amb totes les ciutats dels ammonites. David, després, tornà amb tot el seu exèrcit a Jerusalem.

13 Amnon i Tamar.— [1] Després va passar que Absalom, fill de David, tenia una germana molt ben plantada que es deia Tamar. Amnon, fill de David, n'estava enamorat[307]. [2] Tant en sofria, que es va posar malalt a causa de la seva germana Tamar, perquè aquesta era verge i Amnon no veia manera de fer res amb ella[308]. [3] Però Amnon tenia un amic anomenat Jonadab, fill de Semaà, germà de David, que era molt astut. [4] Aquest li digué: «¿Per què vas empitjorant de dia en dia, fill del rei? No m'ho vols dir?» Amnon li respongué: «Estic enamorat de Tamar, la germana del meu germà Absalom». [5] Jonadab li digué «Queda't al llit fent el malalt. Quan el teu pare vingui a visitar-te, li dius: «Fes venir, per favor, la meva germana Tamar, que em doni el menjar; que em prepari el plat davant meu mateix, que jo ho pugui veure, i menjaré de les seves mans». [6] Amnon, doncs, es va quedar al llit fent el malalt, fins que —568→ el rei va venir a visitar-lo. Llavors Amnon digué al rei: «Fes venir, per favor, la meva germana Tamar, que em prepari davant meu mateix un parell de pastissos, i me'ls menjaré de les seves mans». [7] David va fer dir de seguida a Tamar: «Vés, per favor, a casa del teu germà Amnon, i prepara-li el menjar». [8] Tamar va anar a casa del seu germà Amnon, que era al llit. Prengué la pasta, va fer uns pastissos davant seu mateix, i els va posar a coure. [9] Després prengué la paella i l'abocà al seu davant. Ell no volgué menjar, i va dir: «Feu sortir tothom d'aquí». Quan tothom va ser fora, [10] Amnon digué a Tamar: «Porta'm el plat a la cambra, que menjaré de les teves mans». Tamar prengué els pastissos que havia preparat i els dugué al seu germà Amnon, a la cambra. [11] Al moment de presentar-los-hi perquè mengés, ell la va agafar, dient: «Vine, jeu amb mi, germana meva». [12] Ella li digué: «No, germà meu, no em violentis, que això no es fa a Israel. No facis aquesta ximpleria. [13] ¿On aniria portant aquesta vergonya? I a tu, et tindrien per un ximple a Israel. Més val que parlis amb el rei segur que no s'hi negarà» [14] Ell, però, no fent gens

de cas de les seves raons, la va violentar i va jeure amb ella. [15] Fet això, Amnon va sentir
per ella un avorriment tan gran, que era més fort que no pas l'amor amb què l'havia
estimada. Per això, li va dir Amnon: «Vés-te'n d'aquí». [16] Ella li digué: «No, germà meu,
aquesta manera de treure'm és pitjor que el que m'has fet abans». Però ell no la va voler
escoltar [17] i, cridant el seu criat, li digué: «Fes el favor de treure'm aquesta al carrer, i, un
cop fora, barreu-li la porta». [18] Ella portava una túnica amb mànigues, que era la manera
com vestien antigament les filles del rei encara verges. El criat la tirà al carrer i barrà la
porta.

[19] Tamar es posà cendra al cap, s'esquinçà la túnica amb mànigues que portava i,
amb les mans sobre el cap, va marxar tot cridant. [20] El seu germà Absalom li va dir: «¿Oi
que el teu germà Amnon ha dormit amb tu? De moment calla, germana meva; és el teu
germà. No t'amoïnis pel que ha passat». —569→ Tamar, desolada, va quedar-se a
casa del seu germà Absalom.

[21] Quan el rei David s'assabentà de tot això, es va enfadar molt, però no va voler
augmentar el sofriment del seu fill Amnon, perquè se l'estimava, com a primogènit que
era. [22] Absalom, no digué a Amnon una sola paraula, ni en bé ni en mal, però l'odiava
perquè havia violat la seva germana Tamar.

Absalom mata Amnon i fuig.— [23] Al cap de dos anys, Absalom, que esquilava les
ovelles a Baal-Hasor, prop d'Efraïm, va invitar tots els fills del rei. [24] També anà a trobar
el rei, i li digué: «El teu servent esquila les o velles. Que el rei, amb els seus
acompanyants, vulgui venir a casa del teu servent». [25] El rei li va respondre: «No, fill
meu, no vindrem tots, per no ser-te carregosos». Ell l'instà, però no hi va voler anar i el
va beneir.

[26] Llavors Absalom digué: «Doncs, si més no, que vingui el meu germà Amnon». El
rei li digué: «¿Per què ha de venir amb tu?» [27] Però tant li insistia, que li va enviar
Amnon amb tots els fills del rei.

Absalom féu preparar un convit reial, [28] i va donar aquestes ordres als seus homes:
«Fixeu-vos bé: quan Amnon s'haurà posat alegre de tant beure vi, llavors, així que jo us
avisi, us llanceu sobre ell i el mateu. No tingueu por. ¿No sóc jo qui us ho mano?
Sigueu forts i porteu-vos com uns valents!» [29] Els homes d'Absalom van complir les
ordres que els havia donat. Llavors tots els fills del rei van fugir, cavalcant cadascun la
seva mula.

[30] Encara eren pel camí, quan David va sentir dir: «Absalom ha assassinat tots els
fills del rei, i no n'ha quedat ni un». [31] El rei s'alçà, s'esquinçà els vestits i es tirà per
terra. També tot el personal que el rodejava s'esquinçà els vestits. [32] Intervingué, però
Jonadab, fill de Semaà, germà de David, i va dir: «Que el meu senyor no cregui pas que
han assassinat tots els joves, els fills del rei. Només Amnon és mort, tal com ho havia
decidit Absalom des del dia que aquell violà la seva germana Tamar. [33] Per tant, que el
meu senyor, el rei, no es cregui que tots —570→ els fills del rei són morts; només
Amnon és mort, [34] i Absalom ha fugit».

L'home que estava de sentinella, mirant enllà, va veure una gentada que venia,
baixant pel camí d'Horonaim. De seguida, el sentinella va anar a anunciar al rei: «He
vist gent pel camí d'Horonaim, del cantó de la muntanya». [35] Jonadab digué al rei: «Són

els fills del rei que arriben. Ha passat tal com deia el teu servent». [36] Tot just acabava de
parlar que ja els fills del rei entraven, cridant i sanglotant. També el rei i els seus
servents van plorar desconsoladament. [37] Absalom es refugià prop de Tolomai, fill
d'Amihud, rei de Guesur, al país de Maacà. Dies i més dies el rei es dolia pel seu fill. [38]
Absalom, refugiat a Guesur, s'hi va quedar tres anys. [39] El rei, un cop consolat de la mort
d'Amnon, ja no va intentar més de perseguir Absalom.

14 Estratagema de Joab a favor d'Absalom.— [1] Joab, fill de Sarvià, es va
adonar que el cor del rei es decantava a favor d'Absalom. [2] Llavors Joab va enviar a
buscar a Tecuè una dona astuta, i li va dir: «Posa't de dol, si et plau. Vesteix-te de negre,
no et perfumis, i fes com una dona que ja de molt temps porta dol per un difunt. [3]
D'aquesta manera, presenta't al rei i parla-li tal com et diré». I Joab li va indicar les
paraules que havia de dir. [4] Havent arribat, doncs, la dona de Tecuè davant el rei, es
prosternà de cara a terra i digué: «Auxili, rei, auxili!» [5] El rei li va preguntar: «Què
vols?» Ella digué: «Sóc una viuda, el meu marit és mort. [6] La teva serventa tenia dos
fills. Es van barallar mentre eren al camp, on no hi havia ningú per a descompartir-los, i
l'un va matar l'altre. [7] I ara tota la família s'ha posat contra la teva serventa i em diuen:
«Dóna'ns l'assassí del seu germà; l'hem de matar en paga d'haver matat el seu germà.
Així exterminaren també l'hereu». Apagaran, doncs, el tió que encara em queda, i no
deixaran al meu marit ni nom ni descendència a la terra». [8] El rei digué a la dona: «Vés-
te'n a casa, jo donaré ordres pel que fa al teu cas». [9] Llavors la dona de Tecuè va dir al
rei: «Rei i senyor meu, que la culpa recaigui —571→ sobre mi i sobre la casa del
meu pare. El rei i el seu tron no hi tenen cap culpa». [10] El rei digué: «El qui et molesti,
fes-me'l venir, i no tornarà més a moure't raons». [11] Ella afegí: «Que el rei interposi el
nom de Jahvè, el teu Déu, assegurant que el venjador de la sang no vindrà a augmentar
el desastre i no farà desaparèixer el meu fill». Ell va declarar: «Juro per la vida de
Jahvè, que no caurà a terra ni un cabell del teu fill».

[12] Llavors la dona va dir: «Que sigui permès a la teva serventa de dir encara una
paraula al rei, senyor meu». Ell digué: «Parla». [13] La dona continuà: «¿Per què mantens
aquests propòsits contra el poble de Déu? Pronunciant aquesta sentència el rei es declara
culpable, ja que no fa tornar l'home que té bandejat. [14] Tots morirem; serem com l'aigua,
que, un cop a terra, ja no es pot recollir. Déu no torna ningú a la vida. El rei, doncs,
hauria de pensar a fer alguna cosa perquè l'home que té bandejat no quedi bandejat tota
la vida. [15] Ara bé, si he vingut a exposar al rei, senyor meu, aquest assumpte, és perquè
la gent m'intimidava. Però la teva serventa ha pensat: «En parlaré amb el rei; potser el
rei complirà el desig expressat per la seva esclava. [16] En cas que el rei consenti a
alliberar la seva esclava de la mà dels qui volen bandejar-me, a mi i el meu fill, de
l'heretatge de Déu, [17] llavors —ha pensat la teva serventa—, la paraula del meu senyor,
el rei, serà tranquil·litzadora. Ja que el rei, el meu senyor, és com l'àngel de Déu, per
comprendre el bé i el mal. Que Jahvè, el teu Déu, sigui amb tu».

[18] Aleshores el rei va dir a la dona: «Et demano que no m'amaguis el que et
preguntaré». La dona contestà: «Que parli el rei, el meu senyor». [19] El rei continuà: «¿No
és veritat que en tot aquest afer hi ha la mà de Joab?» La dona declarà: «Ho juro per la
teva vida, rei, senyor meu: ningú no pot apartar-se a dreta o a esquerra de tot el que diu
el rei, el meu senyor. Sí, és Joab, el teu servent, que m'ho ha manat. És ell qui ha dictat
totes aquestes paraules a la teva serventa. [20] Ha estat per dissimular la cosa, que
Joab, —572→ el teu servent, ha obrat així. Però el meu senyor té la saviesa de l'àngel
de Déu i sap tot el que passa al país».

21 Amb això, el rei va dir a Joab: «Ja ho veus, estic disposat a executar aquest desig i
a fer tornar el jove Absalom». 22 Joab es prosternà de cara a terra i beneí el rei. Després
digué: «Avui el teu servent reconeix que té el teu favor, senyor meu, rei, ja que el rei
satisfà el desig del seu servent». 23 Tot seguit Joab se n'anà a Guesur i va conduir
Absalom a Jerusalem. 24 El rei va dir: «Que es retiri a casa seva, que jo no el rebré».
Absalom, doncs, es va retirar a casa seva, sense haver vist el rei.

Elogis d'Absalom.— 25 En tot Israel no hi havia ningú tan bell com Absalom ni tan
atractiu: de la planta dels peus a la punta del cap, no tenia ni un defecte. 26 Quan es
tallava els cabells —se'ls tallava un cop l'any, perquè li pesaven massa—, la seva
cabellera feia un pes de dos-cents sicles reials. 27 Va tenir tres fills i una filla que es deia
Tamar. Era una dona que feia goig. 28 Absalom va estar dos anys a Jerusalem sense
veure el rei.

David perdona Absalom.— 29 Absalom va enviar a buscar Joab perquè intercedís
prop del rei, però no hi va voler anar. L'avisà una segona vegada, i tampoc no hi volgué
anar. 30 Finalment digué als seus mossos: «Coneixeu el camp de Joab, al costat del meu.
Hi té ordi a punt de segar. Aneu-hi i caleu-hi foc». Els mossos de Joab es presentaren al
seu amo amb vestits esquinçats per dir-li: «Els mossos d'Absalom han calat foc al teu
camp». 31 Joab anà tot seguit a casa d'Absalom i li digué: «¿Per què han calat foc a la
meva propietat els teus mossos?» 32 Absalom li respongué: «Jo t'havia fet cridar perquè
anessis a trobar el rei i li diguessis de part meva: «¿Per què he tornat de Guesur? Més
voldria ser-hi encara». Jo voldria veure el rei, i, si sóc culpable, que em faci morir».

33 Joab va anar a trobar el rei per informar-lo d'això. El rei va cridar Absalom, i,
arribat on era el rei, es prosternà davant d'ell, de cara a terra. El rei va besar Absalom.

—573→

15 Absalom prepara la revolta.— 1 Després d'això, Absalom es va procurar una
carrossa amb cavalls i cinquanta homes que corrien al seu davant. 2 Es llevava de bon
matí i es posava ran del camí de la porta. Sempre que algú tenia un plet i venia a trobar
el rei per demanar justícia, Absalom el cridava i li deia: «De quin poble ets?» En
respondre-li ell: «El teu servent és de tal tribu d'Israel», 3 Absalom li deia: «Les teves
raons són bones i convincents, però de la part del rei no hi haurà qui te'n faci cas». 4 I
Absalom deia: «Tant de bo em fessin jutge d'aquest país. A tothom qui em vingués a
trobar per un plet o un litigi, jo li faria justícia». 5 I quan algú anava a prosternar-se al
seu davant, ell l'aixecava i el besava. 6 Així es comportava Absalom amb tots els
israelites que anaven a trobar el rei per demanar justícia. Absalom robava el cor dels
homes d'Israel.

Absalom usurpa el tron. 7 Al cap de quatre anys, Absalom va dir al rei: «Si et
sembla bé, aniré a Hebron a complir el vot que vaig fer a Jahvè. 8 Quan jo vivia a
Guesur, a Aram, el teu servent va fer aquesta prometença: «Si Jahvè em fa tornar a
Jerusalem, aniré a Hebron a adorar Jahvè». 9 El rei va dir-li: «Vés-te'n en pau». Va
marxar, doncs, camí d'Hebron. 10 Mentrestant, uns emissaris d'Absalom van prevenir
totes les tribus amb aquesta consigna: «Quan sentiu el toc de corn, digueu: «Absalom ha
estat proclamat rei a Hebron».

11 Dos-cents invitats de Jerusalem havien acompanyat Absalom càndidament, sense
saber-ne res. 12 Mentre Absalom oferia les seves víctimes, havia fet venir el guilonita
Ahitófel, conseller de David, del seu poble de Guiló. La conspiració va resultar un èxit,
de manera que anaven augmentant els addictes d'Absalom.

David fuig de Jerusalem.— 13 Algú va portar a David aquesta notícia: «El cor de la
gent d'Israel s'inclina per Absalom». 14 Llavors David digué als seus homes que eren
amb ell a Jerusalem: «Fugim de pressa, que no tindríem escapatòria davant Absalom.
Afanyeu-vos, —574→ no sigui que ell vagi més ràpid que nosaltres i ens trobi aquí,
que llavors passaria la ciutat a fil d'espasa i seria un desastre». 15 Els cortesans del rei li
van dir: «Som els teus servents per a tot el que decideixi el rei, el postre senyor». 16
Llavors el rei, va sortir a peu, amb tota la seva casa. Però va deixar deu concubines
perquè guardessin la casa. 17 El rei, doncs, va sortir a peu amb tota la seva gent, i a
l'última casa es va parar. 18 Tots els seus homes, com també la guàrdia dels quereteus i
feleteus, avançaven al seu costat, mentre que els sis-cents homes que l'havien seguit de
Guet, el precedien. 19 Allà, doncs, David va dir a Etai, de Guet: «¿Per què véns amb
nosaltres? Torna-te'n i queda't amb el rei, tu que ets foraster i exiliat del teu país. 20 Era
ahir que arribaves, ¿i ja avui et faria vagar amb nosaltres, ara que ni sé on vaig? Torna-
te'n i emporta't els teus germans. Jahvè et tractarà bondadosament com mereixes». 21
Etai, però, va respondre al rei: «Ho juro per la vida de Jahvè i per la teva pròpia vida,
senyor meu, rei: allà on sigui el meu senyor, el rei, mort o en vida, hi serà el teu
servent». 22 David li respongué: «Doncs, passa endavant». I Etai, de Guet avançà amb
tots els seus homes i amb tota la mainada que anava amb ell. 23 Per tot arreu hi havia
plors i sanglots mentre el poble desfilava. El rei s'aturà al torrent del Cedró, mentre tota
la gent anava passant davant d'ell, camí del desert.

L'arca de l'aliança i els sacerdots tornen a Jerusalem.— 24 Sadoc, amb tots els
levites, van portar l'arca de l'aliança de Déu. Van deposar l'arca de Déu, i Abiatar va
estar oferint sacrificis fins que tot el poble hagué acabat de sortir de la ciutat. 25 Llavors
el rei digué a Sadoc: «Torna l'arca de Déu a la ciutat. Si trobo gràcia als ulls de Jahvè,
ell em conduirà fins a fer-me-la veure, com també el lloc on resideix. 26 I, si ell digués:
«No et vull més», que em tracti com li sembli bé». 27 El rei digué encara al sacerdot
Sadoc: «Torna-te'n en pau a la ciutat, amb el teu fill Ahimaas i amb Jonatàs, fill
d'Abiatar, amb els vostres dos fills. 28 Jo m'entretindré pels guals del —575→ desert
fins que m'arribi un avís vostre». 29 Sadoc i Abiatar tornaren l'arca de Déu a Jerusalem i
s'hi van quedar.

Traïció d'Ahitófel. Husai es queda a la ciutat.— 30 David anava per la pujada de
les Oliveres tot plorant, amb el cap cobert i caminant descalç. També tota la gent que
l'acompanyava s'havia cobert el cap i anava pujant bo i plorant. 31 Quan van referir a
David que també Ahitófel era dels conjurats amb Absalom, David va exclamar: «Jahvè,
feu tornar insensats els consells d'Ahitófel!»

32 David, un cop arribat al cim, al lloc on adoren Déu, va veure venir Husai,
l'araquita, al seu encontre, amb la túnica esquinçada i el cap cobert de terra. 33 David li
diu: «Si véns amb mi, em faràs nosa. 34 En canvi, si te'n tornes a la ciutat i dius a
Absalom: «Rei nostre, vull ser el teu servent. Com abans servia al teu pare, ara et
serviré a tu», pots destorbar en profit meu els consells d'Ahitófel. 35 Hi haurà també amb
tu els sacerdots Sadoc i Abiatar. Podràs informar els sacerdots Sadoc i Abiatar de tot el
que sàpigues de la casa del rei. 36 Com que també tenen amb ells els seus dos fills,

Ahimaas, fill de Sadoc, i Jonatàs, fill d'Abiatar, a través d'ells em comunicareu tot el que
haureu sentit». [37] Husai, amic de David, arribà a la ciutat quan Absalom ja entrava a
Jerusalem.

16 **Obsequi de Sibà.**— [1] David ja havia passat la carena, quan Sibà,
l'administrador de Meribaal, se li presentà amb un parell d'ases, carregats d'alforges,
amb dos-cents pans, cent raïms de panses, fruita i un odre de vi. [2] El rei digué a Sibà:
«Què significa tot això?» Sibà respongué: «Els ases són per a la família del rei, per a
cavalcar; el pa i la fruita, perquè mengin els homes, i el vi, perquè begui el qui es cansi
pel desert». [3] El rei digué: «¿I on és el fill del teu senyor?» Sibà li va respondre: «S'ha
quedat a Jerusalem, pensant: «Avui la casa d'Israel em tornarà el reialme del meu pare».
[4] Llavors el rei va dir a Sibà: «Tot el que pertanyia a Meribaal serà teu.» Sibà respongué:
«Em prosterno, senyor —576→ meu, rei. Que trobi gràcia als teus ulls».

Semeí insulta David.— [5] Quan va arribar a Bahurim, sortia un home del clan de la
família de Saül, anomenat Semeí, fill de Guerà. Va sortir proferint malediccions [6] i tirant
rocs contra David i contra tots els seus homes. David anava protegit a dreta i a esquerra
per tot l'exèrcit amb tots els valents. [7] Semeí el maleïa amb aquestes paraules: «Vés-te'n,
vés-te'n, home brètol i sanguinari. [8] Jahvè et demana compte de tota la sang de la casa de
Saül, a qui vas usurpar el regne. Ara Jahvè t'ha posat a les mans del teu fill Absalom, i
et trobes amb aquestes desgràcies perquè has estat un home sanguinari». [9] Abisai, fill de
Sarvià, va dir al rei: «¿Per què aquest gos mort ha de maleir el rei, el meu senyor?
Deixa-m'hi anar, que li tallaré el cap». [10] Però el rei li contestà: «¿Per què voleu
defensar-me, fills de Sarvià? Si ell maleeix, és que Jahvè li ha dit: «Maleeix David».
¿Qui pot dir-li: «Per què ho fas?» [11] Després, dirigint-se a Abisai i a tots els seus homes,
va dir: «Si el meu propi fill, fruit de les meves entranyes, em vol la mort, amb més raó
un benjaminita. Deixeu-lo que maleeixi, si Jahvè li ho ha dit. [12] Potser Jahvè tindrà
consideració de la meva pena i convertirà en felicitat aquesta seva maledicció d'avui».

[13] David, amb la seva gent, avançava pel camí, i Semeí anava flanquejant la
muntanya, caminant paral·lelament a ell, bo i maleint, tirant rocs i alçant polseguera. [14]
El rei i tota la gent van respirar quan arribaren tots fatigats a...

Husai i Ahitófel, consellers d'Absalom.— [15] Entretant, Absalom, amb tots els
homes d'Israel, va entrar a Jerusalem. Ahitófel anava amb ell. [16] I quan Husai d'Arac,
amic de David, va arribar prop d'Absalom, digué a Absalom: «Visca el rei, visca el rei!»
[17] Absalom li digué: «Així estimes el teu amic? Per què no has marxat amb el teu amic?»
[18] Husai li va respondre: «No. Jo estic amb aquell a qui tant Jahvè com aquesta gent,
tothom a Israel, han elegit; amb ell vull anar. [19] En segon lloc, qui he de servir jo?
¿No —577→ ets el seu fill? Així com servia el teu pare, et serviré també a tu». [20]
Absalom digué a Ahitófel: «Delibereu entre vosaltres sobre el que hem de fer». [21]
Ahitófel va respondre: «Acosta't a les concubines del teu pare, que ell ha deixat per
guardar el palau. Així tot Israel sabrà que t'has fet avorrir pel teu pare, i tots els teus
partidaris se sentiran més valents». [22] Llavors van parar una tenda per a Absalom dalt del
terrat, i Absalom va jeure amb les concubines del seu pare a la vista de tot Israel». [23]
Aquell temps, els consells d'Ahitófel eren tinguts com les respostes d'un oracle de Déu.
Així eren apreciats els consells d'Ahitófel, tant per David com per Absalom.

17 **Absalom prefereix el consell d'Husai al d'Ahitófel.**— [1] Ahitófel va dir a
Absalom: «Deixa'm prendre dotze mil homes, que estic disposat a perseguir David
aquest mateix vespre. [2] Em llançaré sobre ell ara que està extenuat i sense forces. Amb
l'espant que li donaré, tota la gent que l'acompanya fugirà, i podré matar el rei tot sol. [3]
Després faré que tota aquella gen retorni a tu, com l'esposa retorna al seu espòs: només
caldrà que sacrifiquis la vida d'un sol home i podràs deixar en pau tots els altres» [4] La
proposta va agradar Absalom i a tots els ancians d'Israel, [5] però Absalom digué: «Crideu
també Husai, l'araquita, perquè sentim el que ell té per a dir». [6] Arribat Husai a
Absalom, Absalom va posar-lo al corrent i li digué: «Ahitófel ha proposat això. ¿Hem
de fer el que ell ha dit? Si no, parla tu». [7] Husai va respondre a Absalom: «Aquesta
vegada, el consell d'Ahitófel no és bo». [8] Husai va afegir: «Tu saps prou bé que el teu
pare i els seus homes, són valents, i estan exasperats com una óssa feréstega a qui han
pres els petits; el teu pare és un guerrer i no acampa de nit quan va amb els seus homes. [9]
Te'l pots imaginar amagat en algun clot o en algun altre lloc. Només caldria que caigués
algú dels teus al començament perquè s'escampi la nova d'una gran desfeta entre les
tropes que segueixen Absalom. [10] Fins els valents, els qui són coratjosos com lleons, es
desanimarien, perquè —578→ tot Israel coneix l'heroisme del teu pare i la valentia
dels qui estan amb ell. [11] Jo aconsellaria que comencessin per aplegar al teu voltant tot
Israel, des de Dan fins a Beer-Sabé, una multitud com la sorra de la platja, i que tu
personalment anessis amb ells. [12] Si l'atrapem a l'indret on es troba, caurem damunt seu
com la rosada que cobreix la terra, i no s'escaparà ni ell ni cap dels qui l'acompanyen. [13]
En cas que s'hagi refugiat en una ciutat, tot Israel s'hi arribarà, i l'arrossegarem amb
cordes cap al torrent, fins que no en quedi ni una pedra». [14] Absalom i tots els homes
d'Israel digueren: «El consell d'Husai, l'araquita, és millor que el consell d'Ahitófel».
Jahvè havia decidit de desacreditar el bon consell d'Ahitófel per fer caure la desgràcia
sobre Absalom.

David, informat pels sacerdots, passa el Jordà.— [15] Llavors Husai va dir als
sacerdots Sadoc i Abiatar «Ahitófel ha aconsellat així i així Absalom i els ancians
d'Israel, però el meu consell ha estat tal i tal. [16] Afanyeu-vos a fer arribar aquest avís a
David: «No passis aquesta nit als guals del desert. Més val que te'n vagis a l'altra banda.
Us exposaríeu a ser exterminats, tant el rei com tot l'exèrcit que l'acompanya».

[17] Jonatàs i Ahimaas s'estaven a la font de Roguel; una criada havia d'avisar-los allà,
i ells havien de portar l'avís al rei. No podien deixar-se veure entrant a la ciutat. [18] Però
com que un jove els va veure i ho va denunciar a Absalom, ells se n'anaren fins a
Bahurim, a casa d'un home que tenia una cisterna al pati, i s'hi van amagar. [19] La
mestressa va agafar una borrassa, l'estengué sobre la boca de la cisterna i escampà gra
trillat al damunt. No es coneixia res. [20] Quan els homes d'Absalom arribaren a la casa i
preguntaren a la mestressa; «On són Ahimaas i Jonatàs?», la dona els respongué: «Han
passat enllà cap a l'aigua», Ells els van buscar, però no havent-los trobat enlloc, se'n
tornaren a Jerusalem. [21] Així que van ser fora, ells van pujar de la cisterna, i se n'anaren a
dir al rei David; «Aneu-vos-en i travesseu el riu, perquè Ahitófel ha aconsellat —
579→ això respecte a vosaltres». [22] David amb tota la gent que el seguia, es va posar en
marxa i travessaren el Jordà. A trenc d'alba, no en quedava ni un que no hagués passat el
Jordà.

Suïcidi d'Ahitófel.— [23] Ahitófel, veient que el seu consell no havia estat seguit, va
ensellar el seu ase i se'n va anar a casa seva, al seu poble. Allà, després d'haver arreglat
els afers de casa, es va penjar i va morir. Fou enterrat a la sepultura del seu pare.

David es refugia a Mahanaim. Absalom el persegueix.— [24] David va arribar a Mahanaim. Absalom, per la seva banda, va travessar el Jordà, amb tots els seus seguidors. [25] Absalom havia posat Amasà al cap de l'exèrcit, en lloc de Joab. Aquest Amasà era fill d'un ismaelita que es deia Jèter, el qual s'havia casat amb Abigail, filla de Jesè i germana de Sarvià, la mare de Joab. [26] Israel acampà amb Absalom al país de Galaad.

[27] Quan David va arribar a Mahanaim, Sobí, fill de Nahàs, de Rabà dels ammonites, amb Maquir, fill d'Ammiel, de Lo-Dabar, i Berzel·lai, galaadita de Roguelim, [28] van portar jaços, estores, atuells de terrissa, blat, ordi, farina i gra torrat, faves i llentilles, [29] mel i mantega, moltons i vedells, i ho van oferir a David i a la gent que anava amb ell perquè mengessin, pensant: «Aquesta gent està cansada i haurà sofert fam i set en el desert».

18 **Les tropes de David derroten Absalom.**— [1]Llavors David va passar revista a les seves tropes i els va assignar caps de milers i de centenars. [2] David va distribuir així les tropes: un terç a les ordres de Joab, un terç a les d'Abisai i un terç a les d'Etai, de Guet. I digué a la seva gent: «Jo també vindré amb vosaltres a la campanya». [3] Però ells li respongueren «No hi vinguis, perquè, si fugim, ningú no farà cas de nosaltres, i fins, si la meitat dels nostres sucumbeixen, tampoc no ens en faran cas; mentre que tu vals per deu mil de nosaltres. Per tant, és millor que des de la ciutat estiguis a punt per a auxiliar-nos». [4] El rei els respongué: «Faré el que us —580→ sembli millor». El rei, doncs, s'estigué a la porta mentre tot el poble sortia per centenars i per milers, [5] i va donar aquesta ordre a Joab, a Abisai i a Etai: «Tracteu-me amb compte el jove Absalom». Tothom va sentir les ordres que donava a tots els caps a propòsit d'Absalom.

[6] Les tropes, doncs, van sortir a campanya, a l'encontre d'Israel. El combat tingué lloc a la selva d'Efraïm. [7] L'exèrcit d'Israel fou vençut pels partidaris de David, i aquell dia va tenir una gran desfeta: van caure aquell dia vint mil homes. [8] La batalla es va estendre per tot aquell territori, i aquell dia la selva mateixa va consumir més gent que no n'havia consumit l'espasa.

Joab mata Absalom.— [9] Absalom va trobar-se davant per davant dels homes de David. Muntava una mula i, en ficar-se la mula sota les branques d'un gran arbre, se li enredà el cap amb l'arbre i es va trobar penjat entre cel i terra, mentre la mula s'escapava de sota seu. [10] Un home que el va veure, va anar a avisar a Joab: «He vist Absalom penjat d'un arbre!» [11] Joab digué a l'home que l'informava: «Si l'has vist, ¿per què no l'has fet caure a terra d'un sol cop? Hauria estat cosa meva de donar-te deu sicles de plata i un cinturó». [12] L'home li respongué: «Ni que jo tingués a les mans mil peces de plata, no faria res contra el fill del rei; nosaltres mateixos hem sentit com el rei et manava a tu, a Abisai i a Etai: «Guardeu-me el jove Absalom». [13] I si jo, pel meu compte, l'hagués desobeït, com que res no s'amaga al rei, tu mateix te n'hauries desentès». [14] Joab digué: «Doncs, no. Jo mateix el traspassaré davant teu». Llavors va agafar tres dards i els va enfonsar al cor d'Absalom, però com que encara palpitava dins de l'arbre, [15] els homes de Joab van rodejar Absalom i van matar-lo a cops.

[16] De seguida, Joab tocà el corn, i les tropes van parar de perseguir Israel. La intenció de Joab era d'estalviar gent. [17] Llavors agafaren Absalom, el tiraren a la selva dins d'un gran clot, i sobre ell van alçar un munt de pedres enormes. Tot Israel fugí cadascú a casa seva.

—581→

18 Absalom s'havia fet erigir, en vida, una estela que es troba a la Vall del rei, dient-
se: «No tinc cap fill per a recordar el meu nom». Per això, havia posat el seu nom a
l'estela, i fins al dia d'avui l'anomenen monument d'Absalom.

David lamenta la mort d'Absalom.— 19 Llavors Ahimaas, fill de Sadoc, va dir:
«Deixa'm córrer a portar al rei la bona nova que Jahvè li ha fet justícia contra el seu
enemic». 20 Però Joab li va dir: «Avui no series un bon missatger. Un altre dia portaràs
bones noves, però avui, havent mort el fill del rei, no portaries bones noves». 21 Joab va
cridar aleshores un cusita i li digué «Vés a informar el rei del que has vist». El cusita,
després de prosternar-se davant Joab, es posà a córrer. 22 Però Ahimaas, fill de Sadoc, va
tornar a insistir a Joab: «Passi el que passi, jo també correré darrera el cusita». Joab li va
dir: «¿Per què hi vols córrer, fill meu? No tindràs pas la recompensa d'una bona nova».
23 Ell insistí: «Passi el que passi, hi corro». Joab digué: «Corre-hi». Ahimaas corregué
pel camí del Quicar i va avançar el cusita.

24 David s'estava assegut entre les dues portes. El sentinella que havia pujat al terrat
del portal, a la muralla, allà els ulls i va veure un home que corria tot sol. 25 El sentinella
va cridar per informar el rei. El rei digué: «Si va sol, porta una bona nova». L'home
s'anava apropant. 26 Després el sentinella s'adonà d'un altre home que corria, i va cridar
al guarda de la porta: «Mira, ve un altre home corrent tot sol». El rei digué: «Aquest
també porta una bona nova». 27 El sentinella va dir: «Em fa l'efecte que la manera de
córrer del primer és la d'Ahimaas, fill de Sadoc». El rei respongué: «És un bon home; ve
per portar un bon missatge».

28 Ahimaas va cridar al rei: «Pau». Es prosternà de cara a terra davant el rei i digué:
«Beneït sigui Jahvè, el teu Déu, que ha tallat la retirada als qui havien alçat les mans
contra el rei, el meu senyor». 29 El rei va preguntar: «Està bé el jove Absalom?»
Ahimaas va dir: «Quan Joab enviava el teu servent, he vist —582→ un gran batibull,
però no he sabut què». 30 El rei digué: «Aparta't i queda't aquí». Ell s'apartà i va esperar.
31 Arribà el cusita i digué: «Rebi el rei, el meu senyor, una bona nova: avui Jahvè ha fet
justícia contra tots els qui s'havien revoltat». 32 El rei va preguntar al cusita: «Està bé el
jove Absalom?» El cusita respongué: «Siguin com aquest jove els enemics del meu
senyor, el rei, i tots els qui es revolten contra tu per fer el mal».

19 (33)1 Aleshores el rei, trasbalsat, va pujar al pis superior de la porta de la muralla i
es posà a plorar, dient entre sanglots: «Fill meu Absalom, fill meu Absalom! Tant de bo
hagués mort jo en lloc teu, fill meu, fill meu Absalom!» (1)2 Van fer saber a Joab: «Mira,
el rei està plorant i es plany per Absalom». (2)3 La victòria es va canviar, aquell dia, en
dol per a tot el poble, quan sentiren dir que el rei estava desconsolat pel seu fill. (3)4
Aquell dia, l'exèrcit va entrar furtivament a la ciutat, com un exèrcit avergonyit que
s'amaga perquè ha fugit a la batalla. (4)5 El rei, mentrestant, amb la cara coberta, cridava:
«Fill meu Absalom, fill meu Absalom!»

Joab fa sortir en públic el rei.— (5)6 Llavors Joab va anar a trobar el rei i li digué:
«Avui has avergonyit tots els teus partidaris que t'han salvat la vida i la dels teus fills, de
les teves filles, de les teves mullers i de les teves concubines; (6)7 estimes els qui t'odien i
odies els qui t'estimen. Avui ens has ben donat a conèixer que per a tu no cometen ni els
teus oficials ni els teus servents. Veig que, si avui Absalom fos viu i nosaltres fóssim

tots morts, ho trobaries be. (7)8 Vine, surt a fora i digues una paraula de confort als teus homes. Et juro per Jahvè que, si no surts, ni un sol home no passarà aquesta nit amb tu, i serà un mal pitjor que tot el mal que hagi caigut damunt teu des de jove fins ara». (8)9 Aleshores el rei s'alçà i s'assegué a la porta. Va córrer per tot el poble la notícia que el rei s'havia assegut a la porta, i tot el poble va anar davant el rei.

David torna al seu país. Israel havia fugit, cadascú a —583→ casa seva. (9)10 Per totes les tribus d'Israel, la gent discutia així: «El rei, que ens ha alliberat de les mans dels nostres enemics i ens ha salvat del poder dels filisteus, ara ha fugit del país per culpa d'Absalom, (10)11 i Absalom, que havíem ungit per rei nostre, ha mort a la guerra. ¿Què esperem, doncs, a fer tornar el rei?»

(11)12 El mateix rei David, però, va trametre aquest missatge als sacerdots Sadoc i Abiatar: «Digueu als ancians de Judà: «¿Per què heu de ser vosaltres els últims a fer tornar el rei a casa seva? (12)13 Vosaltres sou els meus germans, sou os dels meus ossos i carn de la meva carn; ¿per què heu de ser vosaltres els últims a fer tornar el rei?» —Les enraonies de tot Israel havien arribat al rei—. (13)14 «Després, digueu a Amasà: «¿Que no ets os dels meus ossos i carn de la meva carn? Que Déu em faci cal cosa i tal altra, si no et faig per sempre comandant de l'exèrcit en lloc de Joab». (14)15 Amb això, va fer decantar el cor de tot Judà com un sol home, i van fer dir a David: «Torna amb tots els teus partidaris».

Judà acull David. Semeí demana perdó.— (15)16 Ja de retorn, el rei arribà al Jordà. Judà havia vingut a Galgala per rebre el rei i ajudar-lo a passar el Jordà. (16)17 Semeí, fill de Guerà, el benjaminita de Bahurim, s'apressà a baixar amb els homes de Judà per rebre el rei David. (17)18 Venien amb ell mil homes de Benjamí. Sibà, administrador de la casa de Saül, amb els seus quinze fills i els seus vint mossos, es llançà al Jordà abans que el rei. (18)19 La barca s'avançà per fer passar la família del rei, i per tot el que li convingués. Així que ell hagué passat el Jordà, Semeí, fill de Guerà, es va tirar als peus del rei (19)20 i li digué: «Que el meu senyor no tingui en compte la meva culpa. No et recordis de l'ofensa del teu servent del dia que el rei, el meu senyor, sortia de Jerusalem. Que el rei no en faci cas. (20)21 El teu servent sap prou bé que va pecar, però per això avui he estat el primer de tota la casa de Josep a venir a rebre el rei, el meu senyor». (21)22 Llavors va intervenir Abisai, fill de Sarvià, dient: «¿Potser per això Semeí s'escaparà de la mort, ell que —584→ maleí l'Ungit de Jahvè?» (22)23 Però David digué: «¿Per què voleu defensar-me, fills de Sarvià, i us poseu avui a fer d'acusadors? ¿Es que avui es podria matar algú a Israel?» (23)24 I, dirigint-se a Semeí, li digué: «No moriràs». I el rei li ho va jurar.

Excuses de Meribaal.— (24)25 També Meribaal, fill de Saül, havia baixat a rebre David. No s'havia rentat els peus ni les mans, ni s'havia arreglat la barba, ni s'havia rentat la roba d'ençà del dia que el rei se n'havia anat fins al dia que tornà en pau. (25)26 En arribar, doncs, de Jerusalem davant del rei, el rei li digué: «¿Per què no em vas acompanyar, Meribaal?» (26)27 Ell va respondre: «Senyor meu, rei, el meu administrador em va enganyar. El teu servent li havia dit: «Ensella'm la somera, que hi muntaré i marxaré amb el rei». Perquè el teu servent és coix. (27)28 Però ell va calumniar el teu servent davant el rei, el meu senyor. Però el rei, el meu senyor, és com l'àngel de Déu. Fes, doncs, com et sembli bé, (28)29 ja que, de fet, tota la casa del meu pare no comptava per al rei sinó com condemnats a mort, i, en canvi, tu has admès el teu servent entre els seus comensals. ¿Amb quin dret, doncs, em podria encara exclamar davant el rei?» (29)30

El rei li va dir: «Per què tantes paraules? Ja està decidit: tu i Sibà us partireu les terres». (30)31 Meribaal va dir al rei: «Ja pot quedar-s'ho tot; en tinc prou que el rei, el meu senyor, torni en pau a casa seva».

Comiat de Berzel·lai.— (31)32 Per la seva banda, Berzel·lai, de Galaad, havia baixat de Roguelim amb el rei cap al Jordà, per acomiadar-lo al Jordà mateix. (32)33 Berzel·lai era molt vell, tenia vuitanta anys. Ell havia mantingut el rei durant la seva estada a Mahanaim, donat que era un gran personatge. (33)34 El rei va dir a Berzel·lai: «Passa també amb mi, que jo et mantindré en la teva vellesa prop meu a Jerusalem». (34)35 Però Berzel·lai li digué: «¿Quants anys em queden de vida, perquè jo pugi amb el rei a Jerusalem? (35)36 Avui, als meus vuitanta anys, ¿puc encara distingir el bo del dolent? ¿Assaboreix el teu servent el que menja o el que beu? —585→ ¿Puc apreciar encara les veus dels cantors i de les cantores? ¿Per què hauria de ser el teu servent una càrrega per al meu senyor, el rei?» (36)37 El teu servent volia acompanyar una mica el rei, però, ¿Per què m'ha de recompensar el rei? (37)38 Permet al teu servent de tornar-se'n; moriré a la meva ciutat, prop de la tomba del meu pare i de la meva mare. Mira, el teu servent Camaham podria anar amb el rei, el meu senyor. Tracta'l com et sembli bé». (38)39 El rei digué: «Camaham m'acompanyarà, i el tractaré com tu desitgis. Tot el que voldràs que faci, ho faré per tu». (39)40 Tot l'exèrcit va passar el Jordà. També va passar el rei. Després el rei va besar Berzel·lai i el va beneir, i ell se'n tornà a casa seva.

Altercat entre Israel i Judà.— (40)41 El rei va anar cap a Galgala amb Camaham al seu costat. Tot el poble de Judà i la meitat d'Israel acompanyava el rei, (41)42 i els homes d'Israel en pes es van dirigir al rei per dir-li: «¿Per què els homes de Judà t'han pres furtivament i han fet passar el Jordà el rei, amb tota la seva família i amb tota la gent de David que l'acompanya?» (42)43 Tots els homes de Judà van respondre als d'Israel: «El rei és parent nostre. ¿Per què us molesta això? ¿Que potser hem menjat de la taula del rei? ¿Es que ens n'hem apropiat res?» (43)44 Els homes d'Israel respongueren als de Judà: «Déu vegades més que vosaltres tenim dret sobre el rei, i fins per al mateix David som més que vosaltres. ¿Per què ens menyspreeu? ¿No va ser nostra la primera proposta de fer tornar el rei?» Els homes de Judà van parlar amb més violència que els d'Israel.

20 Sabé es revolta contra David.— 1 Hi havia allí un brètol que es deia Sabé, fill de Bocrí, benjaminita. Aquest va tocar el corn i digué:

«No compartim res amb David,
no tenim cap heretat amb el fill de Jesè.
Cadascú a casa seva, Israel!»

2 Tots els homes d'Israel van passar del partit de David al partit de Sabé, fill de Bocrí. Però els homes de Judà van ser lleials al seu rei, des del Jordà fins a Jerusalem.

—586→

David a Jerusalem. Joab mata Amasà.— 3 David va tornar a casa seva a Jerusalem. Les deu concubines que havia deixat per guardar la casa, el rei les posà en

una casa custodiada, i les mantenia. Però ell no s'hi va acostar. Van quedar recloses en perfecta viduïtat fins al dia de la seva mort.

4 El rei va ordenar a Amasà: «Convoca'm tots els homes de Judà. D'aquí a tres dies
has de ser aquí». Amasà se n'anà per convocar Judà, però va trigar més del termini que
el rei li havia fixat. 6 Llavors David digué a Abisai: «Sabé, fill de Bocrí, pot ser un perill
més gran que Absalom. Pren, doncs, els homes del teu senyor i persegueix-lo, no sigui
que trobi ciutats fortificades i se'ns escapi».

7 Partiren, doncs, al seu darrera els homes de Joab, els quereteus, els feleteus i tots
els valents, i van sortir de Jerusalem per perseguir Sabé, fill de Bocrí. 8 Quan foren prop
de la gran pedra de Gabaon, Amasà venia davant d'ells. Joab, que duia cenyit el vestit de
campanya, portava al damunt el cinturó amb l'espasa al costat, dins la beina. Aquesta li
va relliscar i va caure. 9 Aleshores Joab, agafant amb la mà dreta la barba d'Amasà per
besar-la, li va dir: «¿Estàs bé, germà meu?» 10 Amasà no es va malfiar de l'espasa que
Joab tenia a l'altra mà, i aquest la hi va enfonsar al ventre, i li escampà totes les
entranyes per terra. Morí sense que li repetís el cop. Aleshores Joab i el seu germà
Abisai es van llançar a la persecució de Sabé, fill de Bocrí.

11 Un dels homes de Joab es va quedar prop d'ell i deia: «Qui s'estimi Joab i sigui de
David, que segueixi Joab». 12 Amasà es rebolcava en la sang, al mig del camí. Aquell
home, veient que tothom s'aturava, va apartar Amasà del camí cap al camp i li va tirar
un vestit al damunt, ja que havia vist que tothom s'aturava prop d'ell. 13 Així que el va
apartar del camí, tothom va seguir enllà darrera Joab per anar a perseguir Sabé, fill de
Bocrí. 14 Aquest havia anat passant per totes les tribus d'Israel, però no li'n feien cap cas.
En canvi, quan va arribar a Abel Bet-Maacà, tots els bocrites el van seguir.

—587→

Joab s'apodera de Sabé.— 15 Hi anaren, doncs, i van assetjar-lo a Abel Bet-Maacà,
aixecant contra la ciutat un terraplè que arribava fins a la barbacana. Tot l'exèrcit de
Joab minava la muralla per fer-la caure. 16 Llavors una dona intel·ligent va cridar des de
la ciutat: «Escolteu, escolteu. Digueu, si us plau, a Joab: «Vine aquí, que vull parlar
amb tu». 17 Joab es va acostar, i la dona li digué «Ets Joab?» Ell respongué: «Sóc jo». La
dona va dir: «Escolta les paraules de la teva serventa». Joab va respondre: «Escolto». 18
Ella va dir: «Tanmateix s'hauria hagut de parlar des d'un principi, és a dir, consultar
Abel, i així s'hauria acabat. 19 Jo sóc una de les ciutats pacífiques i fidels d'Israel, i tu
vols fer desaparèixer una ciutat i una metròpolis d'Israel. Per què vols devastar l'heretat
de Jahvè?» 20 Joab respongué: «De cap manera. Jo no vull devastar ni destruir. 21 No és
això, sinó que hi ha un home de la muntanya d'Efraïm, que es diu Sabé, fill de Bocrí,
que s'ha revoltat contra el rei, contra David. Doneu-nos-el a ell sol, i jo em retiraré de la
ciutat». La dona digué a Joab: «Et tirarem el seu cap des de la muralla». 22 Aleshores la
dona, amb el seu seny, va anar a la ciutat a parlar a tot el poble, i van tallar el cap a
Sabé, fill de Bocrí, i el llançaren a Joab. Aquest tocà el corn, i es van retirar de la ciutat,
cadascú a casa seva. Joab se'n tornà a Jerusalem, prop del rei.

Principals oficials de David.— 23[309] Joab era el cap de l'exèrcit d'Israel, i Banaïes,
fill de Jojadà, ho era dels quereteus i feleteus; 24 Adoniram, era cap dels treballs públics;
Josafat, fill d'Ahilud, era cronista; 25 Susà era canceller; Sadoc i Abiatar eren sacerdots; 26
Irà, de Jeter, era també sacerdot de David.

Apèndixs (2S. 21,1-24,25)

21 Extinció de la família de Saül.— [1] En temps de David, hi hagué una fam que durà tres anys seguits. David va demanar-ne la causa a Jahvè, i Jahvè li va respondre: «És la sang que pesa sobre Saül i sobre la seva família, —588→ perquè va fer morir els gabaonites». [2] Llavors el rei va fer cridar els gabaonites. Els gabaonites no eren fills d'Israel, sinó una resta dels amorreus. Els israelites s'havien compromès amb ells per jurament, però Saül, endut del zel a favor d'Israel i de Judà, havia fet els possibles per exterminar-los. [3] David, doncs, va preguntar als gabaonites «Què puc fer per vosaltres? Quina satisfacció he de donar-vos perquè beneïu l'heretat de Jahvè?» [4] Els gabaonites respongueren: «Per a nosaltres, no és qüestió d'or ni de diners la reclamació que fem contra Saül i contra la seva família, com tampoc no és qüestió de fer morir ningú a Israel». Els va dir: «Faré per vosaltres el que vulgueu». [5] Ells digueren al rei: «Que ens donin set dels fills de l'home que intentava d'exterminar-nos i que feia els possibles perquè no quedés ningú de nosaltres en tot el territori d'Israel, [6] i nosaltres els penjarem davant Jahvè, a la muntanya de Jahvè». El rei va dir: «Us els donaré». [7] Però David s'apiadà de Meribaal, fill de Jonatàs, fill de Saül, a causa del jurament fet en nom de Jahvè que hi havia entre ells, entre David i Jonatàs, fill de Saül. [8] El rei prengué els dos fills que Resfà, filla d'Aià, havia donat a Saül, Armoní i Meribaal, i els cinc fills que Merob, filla de Saül, havia donat a Adriel, fill de Berzel·lai, de Mehulà, si els posà a les mans dels gabaonites. Aquests els penjaren en aquella muntanya, davant Jahvè, i tots set van morir plegats. Els van matar els primers dies de la sega, al començament de la sega de l'ordi.

Sepultura de Saül i dels seus fills.— [10] Aleshores Resfà, filla d'Aià, prengué un sac i l'estengué per estar-s'hi sobre la roca, des del començament de la collita de l'ordi fins que l'aigua del cel s'escampà sobre ells. Així no va permetre que cap ocellot s'hi acostés durant el dia, ni cap bèstia ferotge durant la nit.

[11] Quan David va saber el que Resfà, filla d'Aià, concubina de Saül, havia fet, [12] va anar a recollir els ossos de Saül i del seu fill Jonatàs prop dels ciutadans de Jabés de Galaad, que els havien robats de la plaça de Bet-San, on els filisteus els havien penjats el dia que van —589→ derrotar Saül a Gelboè. [13] Va retirar, doncs, d'allí els ossos de Saül i els ossos del seu fill Jonatàs. També va fer recollir els ossos dels penjats, [14] i va fer enterrar els ossos de Saül i del seu fill Jonatàs amb els ossos dels penjats, al país de Benjamí, a Selà, a la sepultura de Quis, el seu pare. Van executar tot el que el rei havia ordenat, i després d'això Déu es va mostrar favorable al país.

Mort de quatre gegants filisteus.— [15] Encara va haver-hi una guerra entre els filisteus i Israel. David va baixar amb els seus homes, acamparen a Gob i lluitaven contra els filisteus. S'alçà llavors Dodó, [16] fill de Joàs, que era un dels descendents de Rafà. La seva llança pesava tres-cents sicles d'aram, i duia a la cintura una espasa nova. S'havia proposat d'abatre David. [17] però Abisai, fill de Sarvià, el va socórrer i va matar el

filisteu. Va ser aleshores que els homes de David van adjurar-lo: «No surtis més amb nosaltres a la guerra; així no s'apagarà la llàntia d'Israel».

18[310] Una altra vegada, després d'això, va haver-hi guerra amb els filisteus a Gob. En aquesta ocasió, Sobocai, que era d'Husà, va matar Saf, un dels descendents de Rafà.

19 Encara va haver-hi una altra guerra amb els filisteus a Gob, en la qual Elhanan, fill de Jaari, de Bet-Lèhem, va matar Goliat, de Guet. L'asta de la seva llança era com un plegador de teixidor. 20 Hi hagué una altra guerra a Guet. Hi havia un home enorme de talla, que tenia sis dits, tant a les mans com als peus; en total, vint-i-quatre. També aquest descendia de Rafà. 21 Jonatàs, fill de Semaà, germà de David, el va matar, perquè havia insultat Israel.

22 Tots aquests quatre pertanyien als descendents de Rafà, a Guet, i van sucumbir sota les mans de David i dels seus homes.

22 Càntic de David.— 1[311] David, quan Jahvè l'hagué alliberat de les mans dels seus enemics i de les de Saül, va compondre aquest càntic. 2 Digué:

«Jahvè m'és roca i baluard, llibertador,
3 roca i muralla que em deslliura,
—590→
Déu meu, penyal on m'emparo,
escut i força que em salva,
ciutadella meva i el meu refugi,
el meu salvador, vós que em salveu de la violència.
4 Rodejat d'adversaris delirants, clamo a Jahvè,
crido auxili enmig dels enemics.
5 Les onades de la mort m'envoltaven,
sentia l'esglai dels torrents de Belial,
6 m'estrenyia amb el seu llaç el regne dels morts,
davant mateix tenia els seus paranys.
7 En veure'm en perill, clamo a Jahvè,
crido socors al meu Déu,
i des del seu palau escolta el meu clam,
el meu crit li arriba al cor.
8 Llavors la terra se somogué i tremolà
cruixiren els fonaments de les muntanyes,
els sacsejà la seva indignació.
Del seu respir, s'alçaren glops de fum,
li sortia de la boca un foc devorador,
tot ell llançava brases.
10 Esberlà la volta del cel i baixà,
tenia sota els peus una negra nuvolada
11 i, endut sobre les ales de l'huracà,
volava, prenent per carrossa un querubí.
12 Es cobrí de foscor tot al voltant,
el seu pavelló era l'aigua tenebrosa;

[13] els núvols, davant del seu esclat,
es tornaren calamarsa, brases i foc.
[14] Jahvè, del cel estant, féu esclatar la tronada,
l'Altíssim féu retrunyir la seva veu,
[15] i els dispersava tirant les seves fletxes,
els desconcertava fulminant els seus llamps;
[16] llavors aparegué el fons de la mar,
els fonaments de la terra quedaren descoberts,
en sentir el reny de Jahvè
i el bufec terrible del seu respir.
[17] Allargà la mà des de dalt i m'agafà,
em tragué fora de l'aiguat,
[18] m'alliberà d'enemics poderosos,
d'adversaris, més forts que no pas jo.
—591→
[19] Un mal dia es precipitaren contra mi,
però Jahvè va venir a sostenir-me,
[20] em va fer sortir a camp obert,
m'alliberà, perquè és el meu amic.
[21] Jahvè em premia la innocència,
i haver guardat les mans pures,
[22] seguint els camins de Jahvè;
no sóc culpable d'allunyar-me del meu Déu,
[23] sempre tinc presents els seus preceptes,
mai no em desvio dels seus decrets.
[24] Em porto amb ell honradament
i em mantinc allunyat de tota culpa.
[25] Així Jahvè em premia la innocència
i haver guardat les mans pures als seus ulls.
[26] Amb el fidel vós sou fidel;
sou honrat amb l'home honrat
[27] i sou sincer amb el sincer,
però amb l'astut sou sagaç.
[28] Vós defenseu el poble humiliat
i feu abaixar els ulls dels superbs.
[29] Vós, Jahvè, em manteniu la llàntia encesa,
Déu meu, claror en les meves nits.
[30] Fiant-me en vós escometo els enemics,
fiant-me del meu Déu, assalto la muralla.
[31] L'ajut de Déu no falla mai,
les promeses de Jahvè són de bona llei;
és escut de tothom qui s'hi empara.
[32] Qui és Déu, fora de Jahvè?
¿Quina roca hi ha, fora del nostre Déu?
[33] És ell qui m'ha armat de valentia;
em fa recórrer un camí sense entrebancs,
[34] amb peus lleugers com els dels cérvols,
i em manté invencible dalt dels cims;
[35] m'ensinistra les mans al combat,
i els braços a tensar la ballesta.

36 Em doneu el vostre escut, defensa segura,
el vostre oracle em fa gran.
37 Em conduïu els passos per camins amples,
i no em flaquegen els peus;
38 persegueixo els enemics fins que els tinc a les mans,
—592→
i no torno sense haver-los abatuts;
38 els venço i no poden refer-se,
cauen sota els meus peus.
40 M'armeu de valentia per al combat,
doblegueu sota meu els qui resistien,
41 feu que fugin davant meu els enemics,
rebutgeu els meus adversaris.
42 Criden auxili, i no hi acut ningú,
clamen a Jahvè, i no els respon;
43 els desfaig com la pols al bat del vent,
els trepitjo com el fang dels carrers.
44 M'allibereu dels avalots del poble
i em feu sobirà d'altres nacions.
És vassall meu un poble que no coneixia,
45 busquen el meu favor els estrangers,
els mano, i em creuen a l'instant;
46 surten tremolant dels seus reductes.
47 Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal!
Beneeixo el Déu que em salva,
48 el Déu que m'ensenya a fer justícia
i sotmet els pobles al meu govern.
49 Vós m'allibereu dels enemics,
de l'abast dels qui s'alcen contra mi;
vós m'allibereu dels homes violents.
50 Per això, us lloaré entre les nacions,
cantaré al vostre nom, Jahvè:
51 «Ha donat grans victòries al seu rei,
ha mostrat l'amor que té al seu Ungit,
a David i al seu llinatge per sempre».

23 Darrer càntic de David.— 1 Les últimes paraules de David foren aquestes:

«Oracle de David, fill de Jesè,
oracle de l'home enlairat per Déu,
l'Ungit del Déu de Jacob,
l'amant dels salms d'Israel,
2 L'esperit de Jahvè parla per mi,
tinc la seva paraula a la boca.
3 Ha dit el Déu de Jacob,
ha parlat la roca d'Israel;

—593→
«El qui governa amb temor de Déu
4 és com la llum del matí,
com el sol d'un matí sense núvols
que després de la pluja fa brillar l'herba de la terra».
5 La meva casa es manté ferma en Déu,
perquè ell ha fet amb mi un pacte etern,
disposat clarament i ben guardat.
¿No és ell qui fa germinar la meva salvació i les meves delícies?
6 Però els homes perversos
són tots per a llançar com l'argelaga,
que ningú no agafa amb la mà;
7 el qui vulgui tocar-la
pren un ferro o l'asta d'una llança,
i la cremen al foc.

Els valents.— 8[312] Noms dels valents de David: Isbaal, de Bet-Camon, cap dels tres. És ell qui, brandant la seva llança, va malferir vuit-cents homes d'un sol cop. 9 Després d'ell, Eleazar, fill de Dodó, d'Ahoè, un dels tres valents. Es trobava amb David a Efes-Dommim, quan els filisteus van aplegar-s'hi per al combat. Els israelites havien fugit, 10 quan ell va arremetre contra els filisteus fins que se li cansà la mà i li va quedar rígida, agafada a l'espasa. Aquell dia, Jahvè va aconseguir una gran victòria. L'exèrcit va tornar i el va seguir, però només per endur-se'n el botí. 11 Després d'aquest, Sammà, fill d'Elà, d'Harod. Els filisteus s'havien aplegat a Lehí, on hi havia un tros de terra ple de llentilles. Quan el poble fugia dels filisteus, 12 ell es plantà al mig del camp, el va defensar, i derrotà els filisteus. Jahvè va aconseguir una gran victòria.

13 Tres d'entre els trenta van baixar al començament de la sega on era David, a la cova d'Odol·lam, mentre l'estol dels filisteus acampava a la vall de Rafaïm. 14 David es trobava llavors al refugi, i a Bet-Lèhem hi havia una guarnició dels filisteus. 15 David va expressar aquest desig: «Oh, si pogués beure aigua de la cisterna que hi ha a Bet-Lèhem, prop de la porta!» 16 Amb això, els tres valents penetraren al camp dels filisteus, pouaren aigua de la cisterna que hi ha prop de la porta i se l'emportaren per —594→ oferir-la a David. Però ell no en va voler beure, sinó que la vessà a Jahvè en libació, 17 dient: «Jahvè em guardi de beure-la! Fóra com beure la sang d'aquests homes que han arriscat les seves vides». I no en va voler beure. Això van fer aquells tres valents.

18 Abisai, germà de Joab, fill de Sarvià, era el principal dels trenta. Un dia, brandant la llança malferí tres-cents homes. Es va fer famós entre els trenta. 19 Va ser més cèlebre que els trenta i el seu comandant, però no va igualar els tres. 20 Banaïes, fill de Jojadà, home agosarat, autor de moltes proeses, originari de Cabseel, va matar els dos fills d'Ariel, de Moab. Fou també ell qui va baixar a matar un lleó dins una fossa, un dia de neu. 21 També va matar un egipci, un home de gran estatura. L'egipci portava una llança a la mà, però ell el va escometre amb un bastó, arrabassà la llança de les mans de l'egipci i el va matar amb la seva pròpia llança. 22 Amb aquest fet, Banaïes, fill de Jojadà, va fer-se famós entre els trenta valents. 23 Va ser més cèlebre que els trenta, però no va igualar els tres. David el va admetre a la seva audiència. 24 Asael, germà de Joab, era

també dels trenta. Igualment Elhanan, fill de Dodó, de Bet-Lèhem; [25] Sammà, d'Harod;
Elicà, d'Harod; [26] Heles, de Bet-Fàlet; Irà, fill d'Aqués, de Tecuè; [27] Abièzer, d'Anatot;
Sobocai, d'Husà; [28] Selmon, d'Ahoè; Maharai, de Netofà; [29] Hèled, fill de Baanà, de
Netofà; Etai, fill de Ribai, de Gabaà de Benjamí; [30] Banaïes, de Faraton; Hedai, dels
torrents de Gaas; [31] Abibaal, de Bet-ha-Arabà; Azmàvet, de Bahurim; [32] Eljahbà, de
Saalebim; Jasén, de Guezó; [33] Jonatàs, fill de Sammà, d'Harar; Ahiam, fill de Sarar,
d'Harar: [34] Elifàlet, fill d'Ahasbai, de Bet-Maacà; Eliam, fill d'Ahitófel, de Guiló; [35]
Hesrai, de Carmel; Faarai, d'Arab; [36] Jegaal, fill de Natan, de Sobà; Baní, el gadita; [37]
Sèlec, l'ammonita; Naharai, de Beerot, escuder de Joab, fill de Sarvià; [38] Irà, de Jeter;
Gareb, de Jeter; [39] i Uries, l'hitita. En total, trenta-set.

24 David ordena el cens de la població.— [1] La severitat de Jahvè va tornar a
encendre's contra Israel i va —595→ incitar David contra ells, suggerint que fes el
cens d'Israel i de Judà. [2] El rei, doncs, va dir a Joab i als oficials de l'exèrcit que estaven
amb ell: «Recorreu totes les tribus d'Israel, de Dan fins a Beer-Sabé, i feu el cens del
poble, que vull saber el nombre del meu exèrcit». [3] Joab li va respondre: «Que Jahvè, el
teu Déu, multiplique el teu exèrcit cent vegades el que és ara i que el meu senyor, el rei,
pugui contemplar-lo, però ¿Per què el rei, el meu senyor, desitja fer això?» [4] Amb tot, el
rei mantingué l'ordre donada, contra Joab i els oficials de l'exèrcit, i Joab, amb els
oficials de l'exèrcit, va sortir de la presència del rei a fer el cens del poble d'Israel. [5]
Travessaren el Jordà i, començant per Aroer i la ciutat que hi ha al mig del torrent, van
anar a Gad i cap a Jazer. [6] Arribaren a Galaad i al país dels hitites, a Cadés. Anaren a
Dan; de Dan, voltaren cap a Sidó. [7] Van arribar a la fortalesa de Tir i a totes les viles
dels heveus i dels cananeus fins a sortir al Nègueb de Judà, a Beer-Sabé. [8] Voltaren,
doncs, tot el país, i al cap de nou mesos i vint dies van tornar a Jerusalem. [9] Joab va
donar al rei el nombre del cens de l'exèrcit a Israel, hi havia vuit-cents mil homes de
guerra capaços de manejar l'espasa, i a Judà, cinc-cents mil.

La falta i el perdó.— [10] Després d'haver comptat el poble, David va sentir
remordiments i va confessar a Jahvè: «He comès un gran pecat amb això que he fet. Us
prego, Jahvè, que perdoneu la culpa del vostre servent, perquè he fet un disbarat». [11]
Quan David va llevar-se al matí, el profeta Gad, vident de David, va rebre aquesta
paraula de Jahvè: [12] «Vés a dir a David: això diu Jahvè: Et proposo tres coses; tria-te'n
una, i jo l'executaré». [13] Gad, doncs, va anar a notificar-ho a David i li preguntà: «¿Vols
que vinguin tres anys de fam al teu país, o que durant tres mesos fugis davant dels
enemics quan et persegueixin, o bé tenir tres dies de pesta al teu país? Pensa-t'ho i mira
què haig de respondre al que m'ha enviat». [14] David digué a Gad: «Em veig acorralat.
Serà millor de caure a les mans de Jahvè, que la seva misericòrdia —596→ és gran.
No voldria caure a les mans dels homes». [15] David, doncs, va escollir la gesta.

Era el temps de la sega del blat, Jahvè va fer venir una pesta a Israel des d'aquell
matí fins al dia convingut, i de Dan fins a Beer-Sabé moriren setanta mil homes del
poble. [16] L'àngel estengué la mà sobre Jerusalem per devastar-a, però Jahvè es va penedir
d'aquell desastre i digué a l'àngel que exterminava el poble: «Ara prou. Retira la mà».
L'àngel de Jahvè es trobava a l'era d'Areunà, el jebuseu. [17] Quan David va veure l'àngel
que castigava el poble, va dir a Jahvè: «Sóc jo qui he pecat, sóc jo el culpable, però
aquests, les ovelles, què han fet? Que la vostra mà caigui més aviat sobre mi i la meva
família». [18] Aquell dia, Gad es va presentar a David per dir-li: «Puja a l'era d'Areunà, el
jebuseu, i aixeca-hi un altar». [19] David hi va pujar, tal com Jahvè li havia manat d'acord
amb les paraules de Gad. [20] Quan Areunà va adonar-se que el rei amb els seus servents

es dirigien a casa seva, es va prosternar davant el rei, de cara a terra, [21] i va dir: «¿Per què el rei, el meu senyor, ve cap al seu servent?» David va dir: «Per comprar-te l'era i dedicar-hi un altar a Jahvè, perquè s'aturi el flagell que afligeix el poble». [22] Areunà va dir a David: «Que el rei, el meu senyor, prengui i sacrifiqui tot el que sigui del seu grat. Mira, els bous seran per a l'holocaust i les trilladores i els arreus dels bous serviran de llenya». [23] Areunà volia donar-ho tot al rei i va dir-li: «Que Jahvè, el teu Déu, et sigui propici». [24] David li respongué: «No, sinó que t'ho compraré pagant el que sigui. No vull oferir a Jahvè, el meu Déu, un holocaust de franc». David va pagar cinquanta sicles de plata per l'era i els bous. [25] Aleshores David va construir allà un altar a Jahvè, i va oferir-hi holocaustos i víctimes de comunió. Llavors Jahvè es va mostrar favorable al país, i es va aturar el flagell que afligia Israel.

—597→

Reis (1R. 1,1-2R 24,30)[313]

Primer llibre dels reis (1R. 1,1-22,54)

Salomó, successor de David (1R. 1,1-2,46)

1 Abisag assisteix David en la seva vellesa.— [1] El rei David ja era un vell carregat d'anys. Per més que l'abriguessin, no s'escalfava. [2] Aleshores els seus cortesans li digueren: «Buscarem per al rei, el nostre senyor, una noia verge que estigui amb ell i l'assisteixi. Quan jegui amb ell, escalfarà el rei, el nostre senyor». [3] Buscaren, doncs, la noia més bonica de tot el territori d'Israel; trobaren Abisag, una sunamita, i la conduïren al rei. [4] La noia era molt ben plantada, assistia el rei i el servia, però el rei no la conegué[314].

Adonies intenta apoderar-se del tron.— [5] Adonies[315], fill d'Haguit, s'ensuperbia pensant que seria el rei. Es procurà carros, amb els homes corresponents, i una escorta de cinquanta homes que corria davant d'ell. [6] El seu pare no l'havia mal contrariat demanant-li per què feia això. També ell tenia molt bon aspecte, la seva mare l'havia posat al món després d'Absalom. [7] S'entenia amb Joab, fill de Sarvià, i amb el sacerdot Abiatar, els quals afavorien el partit d'Adonies. [8] Però el sacerdot Sadoc, Banaïes, fill de Jojadà, el profeta Natan, Semeí, Reí i els valents de David no giren partidaris d'Adonies. [9] Adonies immolà moltons, vedells i bestiar engreixat vora la roca de Zohèlet, que és al costat d'En-Roguel. Invità tots els seus germans, els fills del rei, i tots els homes de Judà que estaven al servei del rei. [10] Però no invità el profeta Natan, ni Banaïes, ni els valents, ni el seu germà Salomó.

Natan i Bet-Sabé intervenen a favor de Salomó.— —598→ [11] Natan digué a Bet-Sabé, la mare de Salomó: «¿No has sentit dir que Adonies, fill d'Haguit, s'ha fet rei?

I el nostre senyor David no en sap res. [12] Et dono un consell per salvar la teva vida i la
del teu fill Salomó. [13] Vés a trobar el rei David i digue-li: «¿No vas fer a la teva serventa,
rei, senyor meu, aquest jurament: «El teu fill Salomó regnarà després de mi i seurà al
meu tron?» ¿Com és, doncs, que regna Adonies?» [14] I, mentre seràs allí parlant amb el
rei, jo entraré i completaré les teves paraules».

[15] Bet-Sabé, doncs, entrà a la cambra del rei. El rei era molt vell, i Abisag, la
sunamita, el servia. [16] Bet-Sabé es prosternà davant el rei, i aquest li preguntà: «Què
vols?» [17] Ella li respongué: «Senyor meu, tu vas jurar a la teva serventa, per Jahvè, el teu
Déu, que el meu fill Salomó regnaria després de tu i seuria al teu tron. [18] Doncs, mira,
Adonies s'ha fet rei, sense que tu, senyor meu, rei, en sàpigues res. [19] Ha immolat
vedells, bestiar gras i moltons en quantitat, i ha invitat tots els fills del rei, el sacerdot
Abiatar i Joab, el general de l'exèrcit, però no ha invitat el teu servent Salomó. [20] Els ulls
de tot Israel esperen de tu, rei, senyor meu, que els declaris qui t'ha de succeir en el tron.
[21] Altrament, quan el rei, el meu senyor, reposi amb els seus pares, jo i el meu fill
Salomó serem tractats com uns culpables».

[22] Encara ella parlava amb el rei, que entrà el profeta Natan. [23] Van fer saber al rei:
«El profeta Natan és aquí». Entrà a la presència del rei i es prosternà de cara a terra. [24]
Natan digué: «Rei, senyor meu, ¿has dit tu que Adonies regnaria després de tu i
s'asseuria al teu tron? [25] Perquè avui ha anat a immolar vedells, bestiar gras i moltons en
quantitat i ha invitat tots els fills del rei, els oficials de l'exèrcit i el sacerdot Abiatar; i
ara estan menjant i bevent davant d'ell i cridant: «Visca el rei Adonies»! [26] Però no ens
ha invitat ni a mi, el teu servent, ni el sacerdot Sadoc, ni Banaïes, el fill de Jojadà, ni el
teu servent Salomó. [27] Si fos de part del rei, el meu senyor, que hagués vingut una cosa
semblant, ¿no hauries notificat al teu servent qui —599→ t'havia de succeir en el
tron?»

David fa entronitzar Salomó.— [28] David respongué «Crideu-me Bet-Sabé». Ella
va entrar a la presència del rei i es quedà dreta davant d'ell. [29] El rei li féu aquest
jurament: «Per la vida de Jahvè, que m'ha deslliurat de tots els perills, [30] allò que vaig
jurar-te per Jahvè, el Déu d'Israel, que el teu fill Salomó regnaria després de mi i seuria
al meu tron, ho compliré avui mateix». [31] Bet-Sabé es prosternà de cara a terra davant el
rei i digué «Que el meu senyor, el rei David, visqui per sempre!»

[32] Després el rei David digué: «Crideu-me el sacerdot Sadoc, el profeta Natan i
Banaïes, fill de Jojadà». Entraren a la presència del rei, [33] i aquest els digué: «Preneu la
guàrdia reial, feu muntar el meu fill Salomó sobre la meva mula i feu-lo baixar a
Guihon. [34] Un cop allí, que el sacerdot Sadoc i el profeta Natan l'ungeixin rei d'Israel;
acabat, feu sonar el corn i crideu: «Visca el rei Salomó!» [35] Després pugeu amb ell,
s'asseurà al meu tron i regnarà en lloc meu: jo el faig rei d'Israel i de Judà». [36] Banaïes,
fill de Jojadà, respongué: «Amén! Que Jahvè ratifiqui les paraules del rei, el meu
senyor. [37] Que com Jahvè ha afavorit al rei, el meu senyor, afavoreixi també Salomó i
faci el seu tron més gran que el tron del meu senyor, el rei David».

[38] El sacerdot Sadoc, el profeta Natan, Banaïes, fill de Jojadà, els quereteus i els
feleteus van baixar, feren muntar Salomó sobre la mula del rei David i el conduïren a
Guihon. [39] El sacerdot Sadoc va prendre el corn de l'oli del tabernacle i ungí Salomó.
Tocaren el corn, i tot el poble cridà: «Visca el rei Salomó!» [40] Després, tot el poble pujà

amb ell dansant i cridant d'alegria; la terra semblava que anés a esberlar-se de tant renou.

Submissió d'Adonies.— [41] Adonies i tots els seus convidats, que acabaven de menjar, ho van sentir. Joab sentí el so del corn i digué: «¿Per què aquest enrenou a la ciutat avalotada?» [42] Encara ell parlava, que arribà Jonatàs, fill del sacerdot Abiatar. Adonies li digué: «Vine, que ets un bon home i deus portar —600→ bones notícies». [43] Jonatàs respongué a Adonies: «I tant el nostre senyor, el rei David, ha fet rei Salomó. [44] El rei ha enviat amb ell el sacerdot Sadoc, el profeta Natan, Banaïes, fill de Jojadà, els quereteus i els feleteus, i l'han fet muntar sobre la mula del rei. [45] El sacerdot Sadoc i el profeta Natan l'han ungit rei a Guihon; d'allí han pujat, tots contents, i la ciutat s'ha avalotat. Aquest és l'enrenou que heu sentit. [46] Salomó s'ha assegut al tron reial, [47] i els oficials del rei han anat a felicitar el nostre senyor, el rei David, i li han dit: «Que el teu Déu glorifiqui el nom de Salomó més que el teu nom i faci el seu tron més gran que el teu!» El rei s'ha prosternat al seu llit [48] i deia: «Beneït sigui Jahvè, Déu d'Israel, que ha disposat avui que un dels meus descendents segui al meu tron, veient-ho els meus ulls».

[49] Aleshores tots els convidats d'Adonies es van espantar, s'alçaren i se n'anaren cadascun pel seu cantó. [50] Adonies tingué por de Salomó, i se'n va anar a agafar-se als angles de l'altar. [51] Algú en va informar Salomó: «S'ha agafat als angles dient: «Que el rei Salomó em juri avui que no farà morir el seu servent per l'espasa». [52] Salomó digué: «Si es porta com un home de bé, no li caurà a terra ni un cabell; però, si és trobat en falta, morirà». [53] El rei Salomó manà que el fessin baixar de l'altar; ell va venir i es prosternà davant el rei Salomó. Aquest li digué: «Vés-te'n a casa».

2 Testament i mort de David.— [1] Quan la vida de David s'acostava a la fi, recomanà al seu fill Salomó: [2] «Jo estic per seguir pel camí de tothom. Sigues valent i porta't com un home. [3] Observa els manaments de Jahvè, el teu Déu, segueix els seus camins, posant en pràctica els seus decrets, els seus preceptes, les seves decisions i el seu pacte, tal com està escrit a la llei de Moisès; així reeixiràs en tot el que emprenguis, [4] i Jahvè complirà la paraula que em donà: «Si els teus fills vetllen sobre la seva conducta i es comporten fidelment davant meu amb tot el cor i amb tota l'ànima, no faltarà mai ningú dels teus al tron d'Israel».

[5] A més, ja saps allò que em —601→ va fer Joab, fill de Sarvià, allò que va fer als comandants de l'exèrcit d'Israel, a Abner, fill de Ner, i a Amasó, fill de Jèter: els va matar i va menjar en plena pau la sang de la guerra, i tacà així de sang innocent el meu cenyidor i el meu calçat. [6] Obra segons la teva prudència, però no deixis baixar en pau a la regió dels morts els seus cabells blancs. [7] Tracta amb bondat els fills de Berzel·lai, el galaadita; que estiguin entre els qui mengen a la teva taula, ja que em van acollir quan jo fugia del teu germà Absalom. [8] Tens vora teu Semeí, fill de Guerà, el benjaminita de Bahurim, que em va maleir amb tanta malícia el dia que jo fugia cap a Mahanaim; però va baixar a trobar-me al Jordà i li vaig jurar per Jahvè que no el faria morir per l'espasa. [9] Tu no el perdonis. Com que ets un home prudent, ja sabràs què cal fer amb ell perquè els seus cabells baixin a la regió dels morts tacats de sang».

[10] David[316] s'adormí amb els seus pares i fou enterrat a la ciutat de David. [11] Havia regnat a Israel durant quaranta anys[317]: a Hebron, va regnar set anys, i a Jerusalem, trenta-tres. [12] Salomó va seure al tron de David, i el poder del seu reialme quedà ben consolidat.

Salomó fa matar Adonies.— [13] Adonies, fill d'Haguit, anà a trobar Bet-Sabé, la
mate de Salomó. Ella li preguntà: «Véns en so de pau?» Ell respongué: «Sí, en so de
pau». [14] I afegí «Voldria parlar-te». Ella digué: «Parla». [15] Ell continuà: «Ja saps que em
pertocava el reialme, i que tot Israel estava a favor meu perquè jo fos el rei. Però la
reialesa passà al meu germà, ja que li era destinada de part de Jahvè. [16] Ara, doncs,
només et demano una cosa, no me la refusis». Ella li digué: «Parla». [17] Ell continuà:
«Digues, per favor, al rei Salomó —ell no t'ho refusarà— que em doni per muller
Abisag, la sunamita». [18] Bet-Sabé li contestà: «Està bé, parlaré per tu al rei».

[19] Bet-Sabé anà a trobar el rei Salomó per parlar-li d'Adonies. El rei s'alçà per anar a
rebre-la i es prosternà davant d'ella. Després s'assegué al seu tron, i posaren un setial per
a la mare del rei, —602→ que s'assegué a la seva dreta. [20] Aleshores ella li digué
«Voldria demanar-te una petita cosa, no me la refusis». El rei li respongué: «Demana,
mare, que no t'ho refusaré». [21] Ella continuà: «Que Abisag[318], la sunamita, sigui donada
per muller al teu germà Adonies». [22] Llavors el rei Salomó respongué a la seva mare: «I
¿Per què demanes Abisag, la sunamita, per a Adonies? Demana per a ell el reialme! Ell
és el meu germà gran i té a favor seu el sacerdot Abiatar i Joab, el fill de Sarvià». [23] I el
rei Salomó féu aquest jurament per Jahvè: «Que Déu em faci tal cosa i tal altra, si
Adonies no ha demanat això contra la seva vida! [24] Per la vida de Jahvè, que ha
consolidat el meu poder i m'ha fet seure al tron del meu pare David, i ha fundat la meva
dinastia, com havia promès, juro que Adonies serà mort avui mateix». [25] El rei Salomó
va enviar-hi Banaïes, fill de Jojadà, i el va matar.

Exili d'Abiatar.— [26] Al sacerdot Abiatar, el rei li digué: «Vés-te'n a Anatot, a les
teves terres. Mereixeries la mort, però avui no et faré morir, ja que portaves l'efod del
meu senyor Jahvè davant el meu pare David i vas compartir tots els seus sofriments». [27]
Així Salomó retirà Abiatar del sacerdoci de Jahvè, complint la paraula que Jahvè havia
pronunciat contra la casa d'Helí, a Siló.

Mort de Joab.— [28] La notícia arribó a Joab —Joab era partidari d'Adonies i no de
Salomó—, i es refugià a la tenda de Jahvè, agafat als angles de l'altar. [29] Van fer saber al
rei Salomó que Joab s'havia refugiat a la tenda de Jahvè, vora l'altar. Salomó va fer
preguntar a Joab: «Per què et refugies a l'altar?» Joab respongué: «Tenia por de tu, i
m'he refugiat prop de Jahvè». Salomó digué a Banaïes, fill de Jojadà: «Vés, mata'l!» [30]
Banaïes anà a la tenda de Jahvè i digué a Joab: «Per ordre del rei, surt d'aquí!» Ell
respongué: «No, moriré aquí mateix». Banaïes tornà la resposta al rei: «Joab m'ha dit
això i m'ha respost així». [31] El rei li digué: «Fes tal com ell ha dit; mata'l i enterra'l. Així
quedarem lliures, jo i la família del meu pare, de la sang innocent que Joab escampà[319].
[32] Jahvè farà recaure sobre el —603→ seu cap aquella sang; ell, sense saber-ho el meu
pare David, va matar amb l'espasa dos homes més justos i més bons que no pas ell:
Abner, el fill de Ner, comandant de l'exèrcit d'Israel, i Amasà, el fill de Jèter, comandant
de l'exèrcit de Judà. [33] Que la sang d'ells, doncs, recaigui sobre el cap de Joab i sobre el
cap dels seus descendents per sempre; però per a David i per a la seva descendència, per
a la seva dinastia i per al seu tron, que hi hagi pau per sempre de la part de Jahvè». [34]
Banaïes, fill de Jojadà, hi anà i el matà. I fou enterrat a casa seva, a l'estepa. [35] El rei posà
Banaïes, fill de Jojadà, al seu lloc al cap de l'exèrcit, i posà el sacerdot Sadoc al lloc
d'Abiatar.

Mort de Semeí.— [36] Després, el rei féu cridar Semeí i li digué: «Construeix-te una
casa a Jerusalem i habita-hi, però no surtis de Jerusalem per anar enlloc. [37] El dia que en

surtis i travessis el torrent del Cedró, sàpigues que moriràs, i tu mateix seràs responsable
de la teva sang». 38 Semeí respongué al rei: «Està bé. El teu servent complirà el que ha
dit el rei, el meu senyor». I Semeí visqué molt temps a Jerusalem. 39 Però, al cap de tres
anys, dos servents de Semeí fugiren prop d'Aquís, fill de Maacà, rei de Guet, i ho van
advertir a Semeí: «Els teus servents són a Guet». 40 Aleshores Semeí ensellà l'ase i se
n'anà a Guet, prop d'Aquís, a buscar els seus dos servents. 41 Van fer saber a Salomó que
Semeí havia anat de Jerusalem a Guet i havia tornat. 42 El rei féu cridar Semeí i li digué:
«¿No et vaig adjurar per Jahvè, advertint-te que el dia que sortissis per anar a qualsevol
lloc, moriries? Tu em vas dir: «Està bé, ho tinc entès». 43 ¿Per què no has observat
l'adjuració de Jahvè i el manament que t'havia fet?» 44 El rei digué encara a Semeí: «Tu
saps prou bé tot el mal que vas fer al meu pare David; Jahvè fa recaure sobre tu la teva
maldat. 45 I que el rei Salomó sigui beneït, i el tron de David es mantingui per sempre
davant Jahvè». 46 El rei donà ordres a Banaïes, fill de Jojadà. Aquest va sortir, i el va
matar. El poder reial de Salomó es consolidà a les seves mans.

—604→

Regnat de Salomó (1R. 3,1-11,43)

Saviesa i fama del Rei

3 Salomó, gendre del Faraó.— 1 Salomó s'emparentà amb el Faraó, rei d'Egipte.
Es va casar amb la filla del Faraó i la va instal·lar a la ciutat de David, fins a acabar de
construir el seu palau, el temple de Jahvè i la muralla del voltant de Jerusalem. 2 Només
que el poble sacrificava en els llocs alts[320], ja que fins aleshores no havia dedicat cap
temple al nom de Jahvè. 3 Salomó estimava Jahvè i seguia les instruccions del seu pare
David; només que sacrificava i oferia encens en els llocs alts.

Salomó demana a Déu la saviesa.— 4[321] El rei anà a Gabaon per sacrificar-hi, ja
que aquell era el lloc alt més important. Salomó sacrificà mil holocaustos en aquell
altar. 5 A Gabaon, Jahvè s'aparegué a Salomó en un somni durant la nit. Déu li digué:
«Què vols que et doni?» 6 Salomó respongué: «Vós vau mostrar un gran amor al vostre
servent, el meu pare David, que s'havia comportat a la vostra presència amb sinceritat,
amb justícia i amb rectitud de cor envers vós, i li vau conservar aquest amor donant-li
un fill que seu al seu tron, com és el dia d'avui. 7 Ara, doncs, Jahvè, Déu meu, vós heu
fet regnar el vostre servent en lloc del meu pare David, i jo sóc un jovenet i no sé com
m'haig de comportar. 8 El vostre servent es troba enmig del vostre poble que heu
escollit, poble nombrós, que, de tan nombrós no es pot comptar. 9 Doneu, doncs, al
vostre servidor un cor atent per a judicar el vostre poble, per tal de destriar el bé del
mal; perquè, ¿qui podria governar aquest vostre poble tan considerable?»

10 Va plaure al Senyor que Salomó li hagués demanat això, 11 i Déu li digué: «Ja que
demanes això, i no molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó
intel·ligència per a administrar justícia, 12 faig el que tu dius: et dono un cor savi i
intel·ligent, de manera que —605→ abans no hi haurà hagut ningú igual a tu, ni hi
haurà després ningú com tu[322]. 13 Però et dono també el que no has demanat: riquesa i
glòria; també en això cap dels reis no serà igual a tu mentre visquis. 14 Si segueixes els

meus camins, tot observant els meus decrets i els meus preceptos, tal com es va
comportar el teu pare David, et donaré molts anys de vida». [15] Salomó es despertà i
s'adonà que era un somni. Tornà a Jerusalem, es presentà davant l'arca de l'aliança del
Senyor, sacrificà holocaustos, oferí víctimes de comunió i convidà tot el personal de la
cort.

Judici de Salomó.— [16] Dues prostitutes van anar a trobar el rei Salomó i es van
presentar al seu davant. [17] Una d'elles li digué: «Per favor, senyor meu! Jo vivia amb
aquesta dona a la mateixa casa, i vaig tenir un fill estant amb ella a casa. [18] Al cap de tres
dies, aquesta també va tenir un fill. Vivíem juntes, i no hi havia ningú més a casa amb
nosaltres, fora de nosaltres dues. [19] Una nit, el fill d'aquesta dona es va morir: dormint
l'havia ofegat. [20] Aleshores es va llevar en plena nit, va prendre el meu fill del meu costat
mentre la teva serventa dormia, se'l va posar al seu si, i em va deixar a mi el seu fill
mort. [21] En llevar-me al matí per donar de mamar al meu fill, vaig trobar-lo mort. Però,
ja de dia, mirant-lo més bé, em vaig adonar que no era el meu fill, el que jo havia posat
al món». [22] L'altra dona replicà: «No és veritat! El meu fill és el viu, el teu és el mort!»
Però l'altra responia: «Mentida! El teu fill és el mort, el meu és el viu!» I així discutien
davant del rei. [23] Aleshores el rei digué: «Aquesta diu: «El meu fill és el viu, el teu és el
mort!» I aquella diu: «Que no! El teu fill és el mort, el meu és el viu!» [24] Porteu-me una
espasa!», ordenà el rei. I van portar una espasa davant del rei. [25] Aleshores digué: «Partiu
en dos el nen viu i doneu-ne la meitat a l'una i la meitat a l'altra». [26] Llavors a la dona
que tenia viu el fill se li van commoure les entranyes i digué al rei: «Per favor, senyor
meu, que li donin viu el nen, que no el matin!» En canvi, l'altra deia: «Ni per a mi ni per
a tu! Partiu-lo!» [27] Aleshores —606→ el rei digué: «Doneu a aquesta el nen viu, no el
mateu: aquesta és la seva mare». [28] Tot Israel va saber la decisió del rei, i li tenien
respecte, ja que van veure que hi havia en ell una saviesa divina per a fer justícia.

4 Organització del reialme de Salomó.— [1] Salomó era rei de tot Israel[323]. [2] Els
seus principals funcionaris eren: Azaries, fill de Sadoc, sacerdot; [3] Elihóref i Ahies, fills
de Susà, secretaris; Josafat, fill d'Ahilud, cronista; [4] Banaïes, fill de Jojadà, cap de
l'exèrcit; Sadoc i Abiatar, sacerdots; [5] Azaries, fill de Natan, cap dels prefectes; Zubud,
fill de Natan, familiar del rei; [6] Ahisar, prefecte del palau; i Adoniram, fill d'Adbà, cap
dels treballs públics.

A més, Salomó tenia dotze prefectes sobre tot Israel, que proveïen el rei i el seu
palau. Pertocava a cadascun de proveir-hi un mes l'any. [8] Els seus noms eren:

..., fill d'Hur, a la muntanya d'Efraïm.

[9] ..., fill de Dècar, a Maqués, a Saalebim, a Bet-Sames, a Aialon, fins a Bet-Hanan.

[10] ..., fill d'Hèsed, a Arubot; tenia Socó i tota la contrada d'Hefer.

[11] ..., fill d'Abinadab, tot Nèfat Dor. Tàfet, filla de Salomó, era la seva dona.

[12] Baanà, fill d'Ahilud, Taanac, Maguedó i tot Bet-San, que està prop de Sartan, sota
Jezrael, des de Bet-San fins a Abel-Mehulà, fins passat Jecmaam.

13 ..., fill de Gàber, a Ramot Galaad; tenia els pobles de Jaïr, fill de Manasés, a
Galaad; tenia el districte d'Argob, a Basan: seixanta grans ciutats, amb muralles i
forrellat de bronze.

14 Ahinadab, fill d'Addó, a Mahanaim.

15 Aquimàas, a Neftalí, També ell havia pres Basemat, filla de Salomó, per muller.

16 Baanà, fill d'Husai, a Aser i Zabuló.

17 Josafat, fill de Faruè, a Issacar.

18 Semeí, fill d'Elà, a Benjamí.

19 Gaber, fill d'Urí, al país de Gad, país de Sehon, rei dels amorreus, i d'Og, rei de
Basan.

Finalment un prefecte per al país de Judà.

20 Judà i Israel eren nombrosos —607→ com la sorra de la vora del mar.
Menjaven, bevien i eren feliços.

5 1 Salomó dominava sobre tots els reialmes, des de l'Eufrat fins al país dels
filisteus i fins a la frontera d'Egipte. Li pagaven tribut i eren vassalls de Salomó mentre
ell visqué[324].

2 El personal que vivia de la manutenció de Salomó exigia cada dia: dotze mil
quilos de flor de farina i vint-i-quatre mil de farina ordinària; 3 deu vedells d'estable, vint
vedells de pasturatge i cent moltons o cabrits, a més dels cérvols, les gaseles, les daines
i l'aviram engreixada. 4 Era sobirà de tot el país occidental de l'Eufrat, des de Tafsé fins
a Gaza; era sobirà de tots els reis a l'occident de l'Eufrat, i estava en pau per tot el
voltant de les seves fronteres. 5 Durant tota la vida de Salomó, Judà i Israel, des de Dan
fins a Beer-Sabé, visqueren en seguretat, cadascun sota la seva parra i sota la seva
figura.

6 Les cavallerisses de Salomó per als seus carros de guerra tenien capacitat per a
quatre mil parelles de cavalls; dotze mil homes servien els carros de guerra[325]. 7 Aquells
prefectes proveïen, cadascun un mes l'any, el rei Salomó i tothom qui vivia de la
manutenció de Salomó; no deixaven mancar res. 8 Portaven també ordi i palla per als
cavalls i per al bestiar de tir al lloc on calia, cadascun segons les consignes que rebien.

La saviesa de Salomó és coneguda a tot arreu.— 9 Déu concedí a Salomó una
saviesa i una intel·ligència molt grans, i una capacitat de comprensió vasta com la sorra
de la vora del mar. 10 La saviesa de Salomó era més gran que la saviesa de tots els fills
d'Orient i que tota la saviesa de l'Egipte. 11 Era més savi que ningú, més que Etan,
l'ezrahita, que Heman, que Calcol i que Dordà, fills de Mahol. La seva fama s'estenia
per totes les nacions dels voltants. 12 Pronuncià tres mil sentències i els seus càntics foren
mil cinc[326]. 13 Parlà de les plantes, des del cedre del Líban fins a l'hisop que brota a les
parets. Parlà també dels quadrúpedes, dels ocells, dels rèptils i dels peixos. 14 De tots els

pobles venien a escoltar —608→ la saviesa de Salomó, de part de tots els reis de la terra que havien sentí parlar de la seva saviesa.

El temple i les altres construccions de Salomó

Relacions entre Hiram i Salomó.— 15[327] Hiram, rei de Tir, envià una ambaixada a Salomó, quan sentí que havia estat ungit rei en lloc del seu pare, perquè Hiram havia estat sempre amic de David. 16 Salomó envià a dir a Hiram[328]: 17 «Ja saps que el meu pare David no va poder construir un temple al nom de Jahvè, el seu Déu, a causa de la guerra que els seus enemics li van fer per tots costats, fins que Jahvè els hi posà sota les plantes dels peus. 18 Però ara Jahvè, el meu Déu, m'ha donat tranquil·litat tot al voltant: no hi ha cap adversari ni cap contratemps. 19 Penso, doncs, construir un temple al nom de Jahvè, el meu Déu, tal com Jahvè va dir al meu pare David: «El teu fill, que jo posaré en lloc teu al teu tron, construirà un temple al meu nom». 20 Mana, doncs, que em tallin cedres del Líban; els meus homes estaran amb els teus, i jo et pagaré per als teus el jornal que em demanis. Ja saps que no tenim ningú entre nosaltres que sàpiga tallar troncs com els sidonis»[329]. 21 Quan Hiram sentí les paraules de Salomó, s'alegrà molt i digué: «Beneit sigui avui Jahvè, que ha donat a David un fill savi com a rei d'aquest gran poble»[330]. 22 Hiram envià a dir a Salomó: «He rebut el teu missatge, Faré, doncs, tot el que desitges pel que fa als troncs de cedre i de xiprer[331]. 23 Els meus homes els faran baixar des del Líban cap al mar, i jo els faré remolcar fins al lloc que m'indiquis. Allà els faré desmuntar, i vosaltres us els endureu. A canvi, tu proveiràs a la manutenció del meu personal»[332].

24 Hiram donava a Salomó troncs de cedre i de xiprer, tants com en volia. 25 Salomó donava a Hiram vuit mil tones de gra, per a la manutenció del seu personal, i vuit mil quilos d'oli verge, Salomó donava això a Hiram cada any[333]. 26 Jahvè concedí saviesa a Salomó, tal com li havia promès. Hi hagué pau entre Hiram i Salomó, i tots —609→ dos van fer un pacte d'aliança.

27[334] El rei Salomó reclutà una jova a tot Israel; fou una jova de trenta mil homes. 28 Els envià al Líban, deu mil al mes, alternativament. Estaven un mes al Líban i dos mesos a casa. Adoniram dirigia la jova. 29 Salomó tenia setanta mil traginers i vuitanta mil picapedrers a la muntanya; 30 a més dels capatassos de Salomó que dirigien el treball, en nombre de tres mil tres-cents, que manaven els homes ocupats en els treballs. 31 El rei va ordenar que extraguessin grans carreus, molt pesants i ben tallats, per als fonaments del temple. 32 Els obrers de Salomó, els d'Hiram i els de Guebal els tallaven i preparaven la fusta i la pedra per construir el temple.

6 Construcció del temple.— 1[335] L'any quatre-cents vuitanta després de la sortida dels israelites d'Egipte, l'any quart del regnat de Salomó a Israel, el mes de Ziu, que és el segon mes, començà la construcció del temple de Jahvè. 2 L'edifici del temple que el rei Salomó construí a Jahvè tenia seixanta colzades de llargada, vint d'amplada i trenta d'alçada. 3 El vestíbul davant la nau de l'edifici tenia vint colzades de llargada, corresponent a l'amplada de l'edifici, i deu colzades d'amplada, corresponent a la llargada de la casa. 4 Va fer-hi finestres amb obertures de gelosies. 5 Va construir contra el mur de l'edifici un anex lateral tot al voltant de la nau i del santuari, i féu cambres laterals al voltant. 6 La construcció lateral inferior tenia cinc colzades d'amplada; la del mig, sis colzades d'amplada, i la tercera, set colzades d'amplada; la del mig, sis colzades d'amplada, i la tercera, set colzades d'amplada; ja que havien fet repeus tot al voltant de

l'edifici a l'exterior, per no fer aguantar els sostres dins els murs de l'edifici. 7 L'edifici
del temple, mentre van durar els treballs, fou construït tot amb carreus acabats a la
pedrera; no se sentien ni malls, ni escodes, ni cap instrument de ferro a l'edifici del
temple mentre el construïen. 8 L'entrada del pis lateral inferior era al costat dret de
l'edifici, i per escales de cargol pujaven al pis del mig i al tercer. 9 Un cop —
610→ construït l'edifici del temple, el va cobrir amb un enterimat de cedre. 10 Va
construir també l'anex lateral entorn de l'edifici; l'alçada de cada pis era de cinc colzades
i es lligava a l'edifici central amb bigues de cedre.

11 La paraula de Jahvè s'adreçà a Salomó en aquests termes: 12 «Si et comportes
segons els meus decrets, si compleixes les meves decisions i observes els meus
preceptes, realitzaré en aquesta casa que tu construeixes la paraula que vaig donar al teu
pare David: 13 «Habitaré enmig dels israelites i no abandonaré el meu poble d'Israel». 14
Salomó va construir el temple i el va acabar.

Ornamentació interior. El Sant dels Sants.— 15 Va revestir per dins els murs de
l'edifici amb planxes de cedre, des del paviment fins al sostre; cobrí, doncs, de fusta tot
l'interior. El paviment, el recobrí amb planxes de xiprer. 16 Revestí també les vint
colzades del fons de l'edifici amb planxes de cedre, des del paviment fins al sostre.
L'interior era destinat a santuari, a Sant dels Sants. 17 Davant el santuari, l'edifici tenia
quaranta colzades; era la nau. 18 El cedre que cobria l'interior de l'edifici estava decorat
amb relleu de coloquintes i de garlandes de flors. Tot era de cedre, no es veia cap pedra.
19 Dins l'edifici, al fons, va erigir el replà del santuari per col·locar-hi l'arca de l'aliança
de Jahvè. 20[336] El replà tenia vint colzades de llargada, vint colzades d'amplada i vint
colzades d'alçada; el revestí d'or pur. Féu un altar de cedre. 21 Salomó revestí d'or pur
l'edifici per dins... i tancà amb baldons d'or davant el santuari. I el revestí d'or. 22 Revestí
d'or tot l'edifici del temple, tot l'edifici enterament.

Els dos querubins.— 23[337] Posà al santuari dos querubins de fusta d'ullastre, de deu
colzades d'alçada. 24 Una de les ales del querubí tenia cinc colzades, i l'altra, cinc
colzades, això és, deu colzades, d'un extrem a l'altre de les seves ales. 25 L'altre querubí
tenia també deu colzades; tots dos querubins tenien les mateixes mides i una mateixa
forma. 26 L'alçada de cadascun dels querubins era de deu colzades. 27 Col·locà —
611→ els querubins dins la cambra interior, i desplegaven les ales. L'ala d'un querubí
tocava una paret i l'ala de l'altre tocava l'altra paret; i enmig de la cambra les seves ales
es tocaven ala amb ala. 28 I va cobrir d'or els querubins. 29 Per totes les parets de l'edifici,
tant a la cambra interior com a l'exterior, hi havia baixos relleus de querubins, de
palmeres i de garlandes de flors. 30 I cobrí d'or el paviment del temple, tant a la cambra
interior com a l'exterior.

Les dues portes.— 31 La porta del santuari tenia els batents de fusta d'ullastre. La
motllura del llindar i dels muntants, era de cinc atestes. 32 Els dos batents eren de fusta
d'ullastre, decorats amb relleus de querubins, de palmeres, de garlandes de flors, i
coberts d'or. 33 Semblantment, els muntants de la porta de la nau eren de fusta d'ullastre, i
la motllura era de quatre atestes; 34 els dos batents eren de fusta de xiprer: cada batent
tenia dues valves que es plegaven. 35 Els decorà amb relleus de querubins, de palmeres i
de garlandes de flors, i va daurar els relleus. 36 Va construir també els murs de l'atri
interior: cada tres filades de carreus hi havia una filada de bigues de cedre.

Indicació cronològica.— 37 L'any quart foren posats els fonaments del temple de
Jahvè, el mes de Ziu, 38 i l'any onzè, el mes de Bul, que és el mes vuitè, fou acabat el
temple amb totes les seves dependències i tota la seva organització. Salomó l'havia
construït en set anys.

7 Palau reial de Salomó.— 1 Salomó va construir també el seu palau; en tretze
anys el va deixar acabat. 2 Va construir la sala anomenada «Bosc del Líban», de cent
colzades de llargada, cinquanta d'amplada i trenta d'alçada, sobre quatre rengles de
columnes de cedre, amb capitells de cedre sobre les columnes. 3 El sostre era de cedre
damunt les bigues que reposaven sobre les columnes: quaranta-cinc bigues, quinze per
rengle. 4 Hi havia tres rengles de finestres, llum contra llum, tres vegades. 5 Totes les
portes i les finestres eren quadrangulars, i porta contra porta, tres vegades. —612→ 6
Després féu el vestíbul d'espera, de cinquanta colzades de llargada i trenta d'amplada,
amb un porxo pel davant. 7 Féu també la sala del tron, on administrava justícia, la sala
de l'audiència, coberta de cedre des del paviment fins al sostre. 8 Del mateix estil era el
palau on vivia, en un altre atri, més enllà de la sala. Féu també un palau semblant a
aquesta sala per a la filla del Faraó amb la qual s'havia casat.

9 Totes aquestes construccions, des del fonament fins a la cornisa, eren de carreus
pesants, tallats a mida, ben serrats per totes les cares. El gran atri 10 tenia per fonaments
pedres pesadíssimes, grans carreus de deu colzades i de vuit colzades. 11 A la part
superior, hi havia carreus molt pesants, tallats a mida, i cedre. 12 Els murs del gran atri,
tot a l'entorn, cada tres filades de carreus, temen una filada de bigues de cedre, com l'atri
interior del temple de Jahvè i com l'atri del palau[338].

Obres de fosa i objectes d'or.— 13 El rei Salomó envià a buscar Hiram, de Tir. 14
Era fill d'una viuda de la tribu de Neftalí, i el seu pare era un tirienc que treballava el
bronze. Era molt entès i hàbil en l'art de fondre i de treballar el bronze. Anà a la cort del
rei Salomó i executà tots els seus treballs.

15 Va fondre dues columnes de bronze. Tenien una alçada de divuit colzades, dotze
colzades de perímetre, i un gruix de quatre dits; eren buides. Totes dues eren iguals[339]. 16
Féu dos capitells de bronze fos per a les columnes. Tenien cinc colzades d'alçada. 17 Féu
dues xarxes de fistons com cadenetes, entreteixits, per a decorar els capitells, una xarxa
per a cada capitell. 18 Decore també els capitells amb dos rengles de magranes entorn de
cadascuna de les xarxes. 19 Els capitells tenien forma de lotus. Les magranes, totes
plegades, eren quatre-centes. 20 Els capitells tenien les magranes damunt la convexitat i
la xarxa; eren dues-centes, arrenglerades entorn de cada capitell. 21 Col·locà les
columnes davant el vestíbul del temple; la columna de la dreta, l'anomenà Jaquín; la de
l'esquerra, l'anomenà Bóoz[340]. 22 El capitell de les columnes tenia forma de —613→
lotus. Així quedà acabat el treball de les columnes.

23 Després féu la gran pica[341], de bronze fos. Rodona tot al voltant, mesurava deu
colzades d'una vora a l'altra i cinc colzades de profunditat. Feia trenta colzades de
perímetre. 24 Sota la seva vota, tot a l'entorn, hi havia una decoració de coloquintes. Tot
el perímetre de la pica era de trenta colzades. Les coloquintes formaven dos rengles i
eren foses amb la mateixa pica. 25 Reposava sobre dotze vedells: tres miraven al nord,
tres a l'occident, tres al migdia i tres a l'orient. La pica reposava damunt d'ells, que la
sostenien amb la gropa cap endins. 26 Tenia un pam de gruix, i la seva vora tenia la
forma d'una copa de flor de lotus. Tenia una cabuda de noranta mil litres.

27 Féu també deu peanyes de bronze. Cada peanya tenia quatre colzades de llargada,
quatre d'amplada i tres d'alçada. 28 Les peanyes constaven de plafons, sostinguts entre
muntants. 29 Els plafons i els muntants eren decorats amb lleons, vedells i querubins. Per
sobre i per sota els lleons i els vedells hi havia garlandes cisellades.

30 Cada peanya tenia quatre rodes de bronze amb eixos de bronze. Als quatre angles,
hi havia suports, fosos sota la conca. 31 La boca superior de la peanya era un cilindre, alt
d'una colzada; la seva obertura era rodona, en forma de peanya, d'una colzada i mitja.
També aquesta obertura era decorada amb figures. Els plafons eren quadrats, no rodons.
32 Hi havia quatre rodes sota els plafons, i els perns de les rodes sostenien la peanya.
Cada roda tenia una colzada i mitja d'alçada. 33 Les rodes tenien la forma d'una roda de
carro, però els perns, les llandes, els raigs i els botons eren de fosa.

34 Hi havia quatre suports als quatre angles de cada peanya, que constituïen una sola
peça amb la peanya. 35 Dalt de la peanya hi havia un sortint rodó tot al voltant, de mitja
colzada d'alçada; els perns i els plafons feien una sola peça amb la peanya. 36 Les caces
dels seus perns i els plafons eren decorats amb querubins, lleons i palmes per tot l'espai
buit de cada un, i les garlandes decoraven tot el volt. 37 Així eren les deu peanyes: totes
tenien les mateixes mides i la —614→ mateixa forma. 38[342] Féu també deu conques de
bronze. Cada conca tenia una cabuda de mil vuit-cents litres i feia quatre colzades. Una
conca per a cada peanya, per a les deu peanyes. 39[343] Col·locà cinc peanyes al costat dret
de l'edifici del temple, al sud-est de l'edifici.

40 Hiram féu també marmites, pales i vasos, i va acabar tota l'obra que Salomó li
havia encarregat per al temple de Jahvè: 41 les dues columnes, les boles dels capitells que
coronaven les dues columnes, amb les xarxes que decoraven les boles dels capitells, 42
les quatre-centes magranes —dos rengles de magranes per a cada xarxa— que
decoraven també les boles dels capitells, 43 les deu peanyes, amb les dues conques
damunt les peanyes, 44 la gran pica amb els dotze vedells que la sostenien, 45 les
marmites, les pales i els vasos. Tots aquests utensilis que Hiram havia fet al rei Salomó,
per al temple de Jahvè eren de bronze polit. 46 El rei els féu fondre a la plana del Jordà,
vota el gual d'Edemà, entre Socot i Sartan. 47 Salomó renuncià a avaluar tots aquests
utensilis per raó de l'enorme quantitat. No van calcular el pes del bronze.

48[344] Salomó féu també tots els objectes que hi havia al temple de Jahvè: l'altar d'or i
la taula d'or per a posar els pans que es presenten davant Déu; 49 els lampadaris d'or pur,
cinc a la dreta i cinc a l'esquerra, davant del santuari, amb les flors, les llànties i els
esmocadors d'or; 50 els gibrells, els ganivets, els vasos, les cassoletes i els encensers, d'or
pur; les pollegueres d'or de les portes de la casa interior, del Sant dels Sants, i de les
portes de la nau.

51 Acabat tot el treball que el rei Salomó havia fet al temple de Jahvè, portà les
ofrenes sagrades del seu pare David, or, plata i objectes, i ho posà al tresor del temple de
Jahvè.

8 L'arca és traslladada al temple[345].— 1 Aleshores Salomó va reunir els ancians
d'Israel, tots els caps de les tribus i els principals de les famílies dels israelites, vora seu
a Jerusalem, per fer portar l'arca de l'aliança de Jahvè des de la ciutat de David, que és
Sió. 2 Tots els —615→ homes d'Israel es reuniren vota el rei Salomó, el mes
d'Etanim, que és el mes setè, durant la festa. 3 Quan arribaren tots els ancians d'Israel, els

sacerdots prengueren l'arca. [4] Transportaren l'arca de Jahvè, la tenda de l'oracle amb tots
els objectes sagrats que hi havia a la tenda; ho transportaren els sacerdots i els levites. [5]
El rei Salomó, amb tota l'assemblea d'Israel reunida vota seu davant l'arca, sacrificà
moltons i vedells en tanta quantitat, que no es podia comptar ni calcular. [6] Els sacerdots
portaren l'arca de l'aliança de Jahvè al seu lloc, a l'interior de l'edifici del temple, al Sant
dels Sants, sota les ales dels querubins. [7] Els querubins, efectivament, estenien les ales
sobre l'indret de l'arca, de manera que els querubins cobrien l'arca i les seves barres. [8]
Les barres eren tan llargues, que els extrems es veien del Sant estant, davant del
santuari, però de fora no eren visibles. Allí han quedat fins al dia d'avui. [9] Dins l'arca no
hi havia més que les dues taules de pedra que Moisès hi havia dipositat a l'Horeb, quan
Jahvè va pactar amb els israelites, a la seva sortida del país d'Egipte.

La glòria de Jahvè es fa present al temple.— [10][346] Quan els sacerdots sortiren del
Sant, un núvol va omplir el temple de Jahvè. [11] Els sacerdots no podien continuar
servint-hi a causa del núvol, ja que la glòria de Jahvè havia omplert el temple de Jahvè.

[12][347] Salomó digué aleshores:

«Jahvè que ha creat el sol dalt del cel,
ha volgut habitar dins la foscor.
[13] Us he construït una casa senyorial,
un lloc per a residir-hi eternament»[348].

Salomó s'adreça al poble.— [14] Després el rei es girà, beneí tota la gent d'Israel, que
estaven drets, reunits allí, [15] i digué: «Beneït sigui Jahvè, Déu d'Israel: la seva mà ha
realitzat el que ell havia dit al meu pare David: [16] «Des del dia que vaig fer sortir
d'Egipte el meu poble d'Israel, no he escollit cap ciutat, d'entre totes les tribus d'Israel,
per construir-hi un edifici que portés el meu nom. Ara he escollit Jerusalem —
616→ per donar-li el meu nom, i he escollit David perquè governi el meu poble
d'Israel». [17] El meu pare David desitjava dedicar un temple al nom de Jahvè, Déu
d'Israel. [18] Però Jahvè li va dir: «És bo el teu propòsit de dedicar un temple al meu nom,
[19] però no seràs tu qui el construirà, sinó el teu fill que sortirà de les teves entranyes; ell
dedicarà el temple al meu nom». [20] Jahvè, doncs, ha complert la seva promesa: he succeït
al meu pare David en el tron d'Israel, tal com Jahvè havia promès, i he construït aquest
temple per dedicar-lo al nom de Jahvè, Déu d'Israel, [21] i hi he destinat un lloc per a l'arca
que conté l'aliança que Jahvè va fer amb els nostres pares, quan els va treure del país
d'Egipte».

Pregària de Salomó.— [22] Llavors Salomó, de cara a l'altar de Jahvè, davant tot
l'aplec del poble d'Israel, amb les mans esteses cap al cel, [23] digué: «Jahvè, Déu d'Israel,
no hi ha cap Déu igual a vós, ni dalt del cel ni aquí baix a la terra, vós que manteniu el
pacte i l'amor als vostres servents que de tot cor caminen davant vostre. [24] Vós heu tingut
en compte el que havíeu promès al vostre servent, el meu pare David. La vostra mà ha
complert el dia d'avui el que havíeu dit. [25] Ara, doncs, Jahvè, Déu d'Israel, tingueu
present allò que van dir al meu pare David: «No faltarà mai ningú dels teus que ocupi a
la meva presència el tron d'Israel, amb la condició que els teus fills vetllin sobre la seva

conducta i es comportin davant meu com tu has fet». [25] Ara, doncs, Déu d'Israel, que es realitzi la paraula que vau dir al vostre servent, el meu pare David.

[26] Però, ¿és que Déu podria residir veritablement a la terra? Ni el cel ni el cel del cel no us poden contenir: molt menys, doncs, aquest temple que he construït! [28] Amb tot, Jahvè, Déu meu, estigueu atent a la pregària i a la súplica del vostre servent, escolteu el clam i la pregària que avui el vostre servent fa davant vostre. [29] Tingueu oberts els ulls nit i dia sobre aquest temple, sobre el lloc del qual vós heu dit: «Aquest lloc portarà el meu nom»; escolten en aquest lloc la pregària del vostre servent. —617→ [30] Escolteu la súplica del vostre servent i del vostre poble d'Israel quan preguin en aquest lloc. Escolteu aleshores en el lloc on teniu el tron, en el cel, escolteu i perdoneu.

[31] Si algú peca contra un altre, i li imposa un jurament imprecatori, si el jurament arriba davant el vostre altar en aquest temple, [32] escolteu vós en el cel i interveniu-hi; feu justícia als vostres servents: condemneu el culpable fent recaure sobre ell el mal que intentava contra l'altre, i doneu la raó al just, tractant-lo com ell tracta els altres.

[33] Quan el vostre poble d'Israel, pel fet d'haver pecat contra vós, sigui derrotat pels enemics, si retorna a vós, si lloa el vostre nom, us prega i us suplica en aquest temple, [34] escolteu vós en el cel, perdoneu el pecat del vostre poble d'Israel i torneu-lo a la terra que vau donar als seus pares.

[35] Quan es tanqui el cel i no vingui la pluja, pel fet d'haver pecat contra vós, si preguen en aquest lloc, si lloen el vostre nom i s'aparten dels seus pecats, veient els vostres càstigs, [36] escolteu vós en el cel i perdoneu els pecats dels vostres servents i del vostre poble d'Israel, després d'indicar-los el bon camí que han de seguir; i doneu llavors la pluja al vostre país, que vau concedir en herència al vostre poble.

[37] Si hi ha fam al país, si hi ha pesta, si hi ha vent de llevant, míldiu, llagosta o pugó, si l'enemic assetja alguna de les seves ciutats, en qualsevol plaga, en qualsevol malaltia, [38] tota pregària, tota súplica feta per qualsevol home o per tot el vostre poble d'Israel, estenent les mans cap a aquest temple amb el cor penedit, [39] escolteu vós en el cel, on teniu el tron, perdoneu i obreu donant a cadascú el que mereixen les seves obres, tal com vós coneixeu el seu cor, vós que coneixeu el cor de tots els homes; [40] així us respectaran tot el temps de la seva vida a la terra que vau donar als nostres pares.

[41] Fins i tot els estrangers que no són del vostre poble d'Israel, si vénen d'un país llunyà, atrets per la vostra anomenada, [42] perquè han sentit parlar del vostre gran nom, de la vostra mà forta i del vostre braç poderós, i vénen —618→ a pregar en aquest temple, [43] escolteu vós en el cel, on teniu el tron, i concediu tot allò que els estrangers us demanin, a fi que tots els pobles de la terra coneguin el vostre nom, us venerin, com el vostre poble d'Israel, i reconeguin que heu donat el vostre nom a aquest temple que he construït.

[44] Quan el vostre poble se'n vagi a la guerra contra els enemics pel camí per on l'haureu enviat, si prega Jahvè, mirant a la ciutat que heu escollit i al temple que he dedicat al vostre nom, [45] escolteu en el cel la seva pregària i la seva súplica i feu-los justícia.

46 Si han pecat contra vós —perquè no hi ha ningú que no pequi—, i la vostra
severitat els posa a les mans de l'enemic, que se'ls enduu captius en una terra enemiga,
llunyana o pròxima, 47 si es penedeixen al país on són captius i es converteixen i us
supliquen al país dels qui els hauran fet captius reconeixent que han pecat, i són
culpables, 48 si es converteixen amb tot el cor i amb tota l'ànima al país dels enemics que
els hauran fet captius, i us preguen mirant al país que vau donar als seus pares, a la
ciutat que heu escollit i al temple que he dedicat al vostre nom, 49 escolteu en el cel, on
teniu el tron, les seves pregàries i les seves súpliques i feu-los justícia; 50 perdoneu al
vostre poble els pecats comesos contra vós i totes les seves culpes i feu que es
compadeixin d'ells els qui els hauran fet captius. 51 Recordeu que són el vostre poble i la
vostra heretat, que vau fer sortir d'Egipte, d'aquell forn de ferro.

52[349] Tingueu els ulls oberts sobre el vostre servent i sobre el vostre poble d'Israel
sempre que us supliquen; escolteu-los sempre que us invoquin; 53 vós us els heu
reservats com la vostra heretat entre tots els pobles de la terra, tal com ho vau dir per
boca del vostre servent Moisès, quan vau fer sortir els nostres pares d'Egipte, Senyor,
Déu».

Salomó beneeix el poble.— 64 Quan Salomó va haver acabat d'adreçar tota aquesta
pregària, tota aquesta súplica, s'alçà de davant l'altar de Jahvè, on estava de genolls amb
les mans esteses —619→ cap al cel, 55 es posà dret i beneí en veu alta tot l'aplec del
poble d'Israel: 56 «Beneït sigui Jahvè, que ha concedit repòs al seu poble d'Israel, com ho
havia promès; no ha fallat ni una sola de totes les bones promeses que ell ha via fet al
seu servent Moisès. 57 Que Jahvè, el nostre Déu, sigui amb nosaltres, tal com ha estat
amb els nostres pares, que no ens abandoni ni ens deixi. 58 Que inclini els nostres cors
cap a ell, perquè seguim tots els seus camins i observen els manamens, els decrets i les
decisions, que va donar als nostres pares. 59 Que les paraules de la meva súplica es
mantinguin presents prop de Jahvè, el nostre Déu, nit i dia, perquè defensi el dret del
seu servent i del seu poble Israel, segons el que necessitin cada dia. 60 Així sabran tots
els pobles de la terra que Jahvè és Déu i no n'hi ha d'altre. 61 Que els vostres cors siguin
tots sencers de Jahvè, el nostre Déu, que us comporteu segons els seus decrets i
observeu els seus manaments, com el dia d'avui».

Sacrificis per a la dedicació del temple.— 62[350] El rei, amb tot Israel, va oferir
sacrificis davant de Jahvè. 63 Les víctimes del sacrifici de comunió que Salomó va oferir
a Jahvè eren vint-i-dos mil vedells i cent vint mil moltons. El rei, amb tots els israelites,
dedicà així el temple de Jahvè. 64 Aquell dia, el rei consagrà l'interior de l'atri que hi ha
davant l'edifici del temple de Jahvè, ja que allí va oferir els holocaustos, les oblacions i
els greixos de les víctimes de comunió; l'altar de bronze que hi ha davant de Jahvè era
massa petit per a contenir els holocaustos, les oblacions i els greixos de les víctimes de
comunió.

65 Salomó amb tot el poble d'Israel, reunit des de Lebó d'Hemat fins al torrent
d'Egipte, celebrà la festa davant Jahvè, el nostre Déu, durant set dies. 66 El vuitè dia
acomiadà el poble; ells beneïren el rei i se'n tornaren a casa seva, contents i amb el cor
ple de goig per tot el bé que Jahvè havia fet al seu poble d'Israel.

9 Segona aparició de Jahvè a Salomó.— 1[351] Quan Salomó va haver acabat de
construir el temple de Jahvè, el palau reial i les altres construccions —620→ que
s'havia proposat, 2 Jahvè s'aparegué a Salomó per segona vegada, tal com se li havia

aparegut a Gabaon. 3 Jahvè li va dir: «He escoltat la pregària que has fet a la meva
presència. Jo santifico aquest temple que has construït, i li dono el meu nom per sempre.
Hi tindré sempre posats els ulls i el cor. 4 Si et comportes davant meu com es va
comportar el teu pare David, amb un cor irreprensible i recte, si poses en pràctica tot el
que t'he manat i observes els meus decrets i les meves decisions, 5 mantindré el tron reial
a Israel per sempre, tal com vaig prometre al teu pare David: «No faltarà mai ningú dels
teus al tron d'Israel». 6 Però, si vosaltres i els vostres fills us aparteu de mi, si no
observeu els preceptes i els decrets que us he donat, si us enteneu amb altres déus i els
adoreu, 7 faré desaparèixer Israel de la terra que li he donat, repudiaré aquest temple que
he consagrat al meu nom, i Israel serà tema d'acudits i d'escarnis entre tots els pobles. 8
Aquest temple quedarà fet un munt de runes; tothom qui hi passi a prop quedarà esbalaït
i xiularà. Diran: «¿Com és que Jahvè s'ha portat així amb aquest país i amb aquest
temple?» 9 I contestaran: «Perquè han abandonat Jahvè, el seu Déu, que va fer sortir els
seus pares del país d'Egipte, i s'han entès amb altres déus, els han adorats i els han donat
culte; per això, Jahvè ha fet caure damunt d'ells aquest desastre».

Salomó cedeix el territori de Cabul.— 10[352] Al cap de vint anys, quan Salomó
hagué construït els dos edificis, el temple de Jahvè i el palau reial, 11 el rei Salomó donà
a Hiram vint pobles al país de Galilea. Hiram, rei de Tir, havia proporcionat a Salomó
fusta de cedre i de xiprer i or, tant com en va voler. 12 Hiram va sortir de Tir per veure
els pobles que Salomó li havia donat, i no li van agradar. 13 I digué: «¿Què són aquests
pobles que m'has donat, germà?» I els anomenà «territori de Cabul». Aquest nom ha
quedat fins al dia d'avui. 14 Hiram havia enviat al rei cent vint talents d'or.

Treballs públics, exèrcit i culte.— 15 La finalitat de la —621→ jova que el rei
Salomó imposà fou aquesta: construir el temple de Jahvè, el seu palau, Mel·ló, la
muralla de Jerusalem, i fortificar Hasor, Maguedó, Gàzer 16 (el Faraó, rei d'Egipte,
s'havia apoderat de Gàzer i l'havia incendiada, havia matat els cananeus que hi
habitaven i l'havia donada en dot a la seva filla, muller de Salomó; 17 per això, Salomó
fortificà Gàzer), Bet-Horon de baix, 18 Balaat, Tamar, al desert, al país del Nègueb, 19
totes les ciutats de magatzem que li pertanyien, les ciutats dels carros de guerra i dels
homes que els servien i tot allò que s'havia proposat de construir a Jerusalem i al Líban,
a tot el país del seu domini.

20 Tota la gent que havia quedat dels amorreus, dels hitites, dels ferezeus, dels
heveus i dels jebuseus, que no formaven part del poble israelita, 21 els seus descendents
que havien quedat al país, perquè els israelites no havien pogut exterminar-los, Salomó
els va utilitzar per als treballs forçats fins al dia d'avui. 22 Però Salomó no va utilitzar cap
dels israelites per als treballs forçats; ells eren els soldats, els guàrdies, els capitans, els
oficials, els comandants dels seus carros i dels soldats que els servien. 23 Els prefectes
dels treballs de Salomó eren cinc-cents cinquanta, i vigilaven la gent ocupada en els
treballs. 24 Així que la filla del Faraó es traslladà de la ciutat de David al palau que
Salomó li havia construït, ell construí Mel·ló.

25 Tres vegades l'any, Salomó oferia holocaustos i víctimes de comunió a faltar que
havia dedicat a Jahvè, que havia construït a la presència de Jahvè, quan acabà el temple.

Comerç i glòria de Salomó

La flota de Salomó.— [26] El rei construí una flota a Asion-Gàzer, que és a prop
d'Elat, a la vora del mar Roig, al país d'Edom. [27] Hiram envià en els vaixells, amb els
homes de Salomó, els seus propis homes, mariners coneixedors del mar. [28] Anaren a Ofir
i prengueren quatre-cents vint talents d'or, que portaren al rei Salomó.

—622→

10 La reina de Sabà visita Salomó.— [1][353] La reina de Sabà[354] va sentir parlar de
la fama de Salomó i va anar-hi per provar-lo amb enigmes. [2] Arribà a Jerusalem amb un
seguici molt considerable, amb camells carregats d'aromes, d'una gran quantitat d'or i de
pedres precioses. Es presentà a Salomó i li digué tot allò que duia al cor. [3] Salomó li va
aclarir totes les qüestions i cap no fou per al rei un secret al qual no pogués donar
explicació. [4] La reina de Sabà comprovà la saviesa de Salomó, i veié el palau que havia
construït, [5] els menjars de la seva taula, les habitacions dels seus dignataris, l'actitud del
seu servei, el seu guarda-roba, els seus cellers, els holocaustos que oferia al temple de
Jahvè, [6] i digué al rei: «Veig que tot allò que havia sentit al meu país sobre les teves
coses i la teva saviesa era veritat. [7] No he cregut el que deien fins que he vingut i ho he
vist amb els meus propis ulls. I veig que no me n'havien dit ni la meitat. La teva saviesa
i la teva magnificència sobrepassa la fama que m'havia arribat. [8] Feliços els teus súbdits,
feliços els teus dignataris que estan sempre al teu davant escoltant la teva saviesa! [9]
Beneït sigui Jahvè, el teu Déu, que s'ha complagut en tu i t'ha donat el tron d'Israel. Per
l'amor etern que Jahvè té a Israel, t'ha fet rei perquè governis amb justícia i bondat». [10]
Després regalà al rei cent vint talents d'or, gran quantitat d'aromes i pedres precioses.
Mai més no vingué una quantitat tan gran d'aquestes aromes com la que la reina de Sabà
regalà al rei Salomó.

[11] A més, la flota d'Hiram, que havia anat a buscar or d'Ofir, dugué molta fusta
d'almuguim i pedres precioses. [12] Amb la fusta d'almuguim el rei féu unes baranes per al
temple de Jahvè i per al palau reial, i arpes i lires per als cantors. D'aquesta fusta
d'almuguim, no n'ha vingut més ni ningú n'ha vista més fins al dia d'avui.

[13] El rei Salomó regalà a la reina de Sabà tot allò que demanà, tant com en desitjava,
a més del que espontàniament li havia regalat amb una generositat reial. Després, ella
se'n tornà al seu país amb el seu seguici.

—623→

Riquesa i poder de Salomó.— [14][355] El pes d'or que arribà a Salomó en un sol any
fou de sis-cents seixanta-sis talents, [15] sense comptar les contribucions dels negociants a
l'engròs, l'impost dels petits negociants i el que rebia dels caps dels nòmades i dels
governadors del país. [16] El rei Salomó féu fer dos-cents escuts d'or batut, que pesaven
cadascun sis-cents sicles d'or, [17] i tres-cents broquers també d'or batut, que pesaven
cadascun tres mines d'or. El rei els posà a la sala del Bosc del Líban. [18] Després el rei féu
fer un gran tron d'ivori cobert d'or pur. [19] Tenia sis grades, i el respatller era decorat amb
caps de vedell. A banda i banda del setial, hi havia els braços i dos lleons. [20] Sobre les sis
grades, a banda i banda, hi havia dotze lleons. Cap rei no havia fet res de semblant.

[21] Totes les copes del rei Salomó eren d'or, i tot el moblatge de la sala del Bosc del
Líban era d'or pur. No hi havia res de plata, ja que aquesta no era gens estimada en
temps de Salomó. [22] El rei tenia al mar una flota de Tarsís amb la flota d'Hiram, i un cop

cada tres anys venia la flota de Tarsís amb un carregament d'or, de plata, d'ivori, de mones i de paons.

23 El rei Salomó sobrepassava tots els reis de la terra en riquesa i saviesa. 24 Tot el
món buscava de veure Salomó, per sentir la saviesa que Jahvè li havia donat. 25 Cadascú
portava el seu present: objectes de plata i d'or, vestits, armes, aromes, cavalls i mules; i
això cada any. 26 Salomó adquirí carros i els dotà amb els guerrers corresponents; tenia
mil quatre-cents carros, servits per dotze mil guerrers, i els distribuí per les guarnicions
de carros i prop del rei, a Jerusalem. 27 El rei féu que a Jerusalem hi hagués tanta plata
com pedrea, i fusta de cedres tan abundant com els sicómors que hi ha a la Terra Baixa.
28 Els cavalls de Salomó provenien de Musrí i de Coà. Els marxants del rei els
compraven a Coà al comptat. 29 Un carro de Musrí costava sis-cents sicles de plata, i un
cavall, cent cinquanta. Amb les mateixes condicions, els adquirien per als reis dels
hitites i dels arameus.

—624→

Defectes del regnat de Salomó

11 Dones estrangeres de Salomó. 1 A més de la filla del Faraó, el rei Salomó va
estimar moltes altres dones estrangeres: moabites, ammonites, edomites, sidònies i
hitites. 2 D'aquestes nacions, Jahvè havia dit als israelites: «No us uniu amb elles, i que
elles no s'uneixin amb vosaltres, perquè decantarien el vostre cor als seus déus». Salomó
s'hi va adherir i se'n va enamorar. 3 Tingué set-centes esposes considerades princeses i
tres-centes concubines. Les dones van decantar el seu cor. 4 A les seves velleses, les
dones van decantar el cor de Salomó a d'altres déus, i el seu cor no era tot sencer per a
Jahvè, el seu Déu, com el cor del seu pare David.

5 Salomó adorava Astarté, deessa dels sidonis, i Melcom, l'abominació dels
ammonites[356]. 6 Salomó féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè i no el seguia plenament
com el seu pare David. 7 Va construir un lloc alt per a Camós[357], l'abominació de Moab,
a la muntanya d'enfront de Jerusalem, i per a Melcom, l'abominació dels ammonites. 8
Així ho va fer per a totes les seves dones estrangeres, que cremaven encens i oferien
víctimes als seus déus.

9 Jahvè s'indignà contra Salomó, perquè decantava el seu cor de Jahvè, Déu d'Israel,
que se li havia aparegut dues vegades 10 i li havia manat que no seguís altres déus. Ell no
observà el que Jahvè li havia manat. 11 Per això, Jahvè digué a Salomó: «Ja que t'has
portat així i no has observat el meu pacte i els decrets que t'havia donat, t'esquinçaré el
reialme per donar-lo a un súbdit teu. 12 Però, per amor del teu pare David, no ho faré en
vida teva; l'esquinçaré de les mans del teu fill. 13 Amb tot, no li prendré tot el reialme:
donaré una tribu al teu fill en consideració al meu servent David, i en consideració a
Jerusalem, que jo he escollit».

Revolta d'Hadad i de Razon.— 14 Jahvè va crear un adversari a Salomó, l'edomita
Hadad, de la família reial d'Edom. 15 Després que David va derrotar Edom, —
625→ quan Joab, el comandant de l'exèrcit, pujà a enterrar els morts i hagué matar tots
els homes d'Edom, 16 ja que Joab es va quedar allí sis mesos amb tot Israel, fins que
hagué exterminat tots els homes d'Edom. 17 Hadad va fugir a l'Egipte amb alguns
edomites d'entre els súbdits del seu pare. Hadad era aleshores un jovenet. 18 Van marxar

de Madian i anaren a Faran. Prengueren amb ells homes de Faran i arribaren a l'Egipte,
prop del Faraó, rei d'Egipte, el qual li donà una casa, li assegurà la subsistència i li donà
terrenys. 19 Hadad va trobar molt bona acollida en el Faraó, el qual li donà per muller la
germana de la seva dona, la germana de la reina Tahfnés. 20 La germana de Tahfnès li
donà un fill, Guenubat, que Tahfnés féu educar al palau del Faraó. Guenubat es quedà al
palau del Faraó, amb els seus fills. 21 Quan Hadad sentí a l'Egipte que David reposava
amb els seus pares i que Joab, el comandant de l'exèrcit, havia mort, digué al Faraó
«Deixa'm anar al meu país». 22 El Faraó li digué: «¿Què et falta a casa meva, que te'n
vulguis anar al teu país?» Ell respongué: «Res, però deixa'm marxar». 25b I se'n va anar al
seu país. El mal que féu Hadad és que detestava Israel i es féu rei d'Edom.

23 Déu li va crear un altre enemic, Razon, fill d'Eljadà, que havia fugit de casa el seu
senyor Hadadèzer, rei de Sobà. 24 Havia reunit homes vora seu i s'havia fet cap d'una
banda, quan David va derrotar els arameus. Prengué Damasc, s'hi establí i fou rei de
Damasc. 25 Fou un adversari d'Israel durant tota la vida de Salomó.

Jeroboam, futur rei d'Israel.— 26 Jeroboam era fill de Nabat, efrateu de Saredà.
La seva mare, una viuda, es deia Saruà. Ell estava al servei de Salomó, però s'alçà
contra el rei. 27 L'ocasió en què s'alçà contra el rei fou aquesta: Salomó construïa Mel·ló i
tancava la bretxa de la ciutat del seu pare David. 28 L'esmentat Jeroboam era un home
poderós. Salomó va veure que el jove era amatent al treball, i el féu inspector dels
treballs públics de la casa de Josep.

29 Un dia, Jeroboam sortí de Jerusalem, i el trobà pel camí el profeta Ahies, de — 626→
Siló, que portava un mantell nou. Tots dos es trobaven sols al camp. 30 Ahies
prengué el mantell nou, l'esquinçà en dotze trossos 31 i digué a Jeroboam: «Agafa'n deu
trossos, que això diu Jahvè; Déu d'Israel: «Esquinçaré el reialme que Salomó té a les
mans, i te'n donaré deu tribus. 32 Una tribu serà per a ell, en consideració al meu servent
David i en consideració a Jerusalem, la ciutat que he escollit d'entre totes les tribus
d'Israel. 33 M'ha abandonat i ha adorat Astarté, la deessa dels sidonis, Camós, el déu de
Moab, i Melcom, el déu dels ammonites, i no ha seguit els meus camins, posant en
pràctica el bé que aproven els meus ulls, els meus decrets i les meves decisions, com el
seu pare David. 34 No li trauré el reialme de les mans, sinó que el mantindré rei durant
tota la seva vida en consideració al meu servent David, que jo vaig escollir i que va
observar els meus manaments i els meus decrets, 35 però prendré el reialme de les mans
del seu fill i te'l donaré a tu: et donaré deu tribus. 36 Amb tot, donaré una tribu al seu fill
perquè quedi perpètuament una llàntia encesa al meu servent David, davant meu; a
Jerusalem, la ciutat que he escollit per donar-li el meu nom. 37 Et prendré, doncs, per fer-
te rei sobre tot el que desitgis i seràs rei d'Israel. 38 Si obeeixes tot el que et mani, si
segueixes els meus camins i poses en pràctica el bé que aproven els meus ulls,
observant els meus decrets i els meus preceptes, com ho va fer el meu servent David,
seré amb tu, et construiré un casal que duri, com el que vaig construir a David, i et
donaré Israel. 36 Amb això humiliaré la descendència de David, però no per sempre».

40 Salomó intentà de fer morir Jeroboam, però aquest fugí a l'Egipte, prop de Sesac,
rei d'Egipte, i s'hi quedà fins a la mort de Salomó.

Mort de Salomó.— 41[358] La resta dels fets de Salomó, tots els seus fets i la seva
saviesa, consten al llibre de la Crònica de Salomó. 42 El temps que Salomó regnà a

Jerusalem sobre tot Israel fou de quaranta anys. 43 Salomó reposà amb els seus pares i fou enterrat a la ciutat del seu pare David.

—627→

Israel se separa de Judà (1R. 12,2-13,34)

12 Reunió d'Israel a Siquem. Roboam, rei de Judà.— Així que Jeroboam, fill de Nabat, se n'assabentà —estava encara a l'Egipte, perquè havia fugit del rei Salomó i s'havia quedat a l'Egipte—, tornà al seu poble, a Saredà, a la muntanya d'Efraïm. Quan el rei Salomó reposà amb els seus pares, regnà en lloc d'ell el seu fill Roboam. 1[359] Roboam se'n va anar a Siquem, ja que tot Israel s'hi havia reunit per fer-lo rei. 3 Tota la confederació d'Israel digué a Roboam: 4 «El teu pare ens va imposar un jou feixuc; alleugereix alguna cosa dels serveis durs del teu pare, i del jou feixuc que ens va imposar, i serem súbdits teus». 5 Ell els digué: «Retireu-vos per tres dies, i torneu». I el poble se'n va anar.

6 El rei Roboam s'aconsellà amb els ancians que servien el seu pare Salomó quan encara vivia, i els preguntà: «Què m'aconselleu que respongui a aquest poble?» 7 Ells li contestaren: «Si avui et poses al servei d'aquest poble, si ets deferent amb ells, si els escoltes i els dius bones paraules, seran els teus súbdits per sempre». 8 Però ell no va fer cas del consell dels ancians i s'aconsellà amb els joves que s'havien criat amb ell i havien entrat al seu servei. 9 Els preguntà: «Què aconselleu que responguem a aquest poble que m'ha dit: «Alleugereix el jou que el teu pare ens va imposar?» 10 Els joves que s'havien criat amb ell li contestaren: «A aquest poble que t'ha dit: «El teu pare ens va imposar un jou feixuc; tu, doncs, alleugereix-nos-el», respon-los així: «El meu dit petit és més gros que els lloms del meu pare. 11 El meu pare us va carregar un jou feixuc; doncs, jo encara hi afegiré. El meu pare us castigava amb fuets; doncs, jo us castigaré amb escorpins»[360].

12 Tot el poble anà a trobar Roboam el tercer dia, tal com el rei havia dit. 13 El rei respongué durament al poble, no va fer cas del consell que li havien donat els ancians 14 i, segons el consell dels joves, els va dir: «El —628→ meu pare us va imposar un jou feixuc: doncs, jo encara hi afegiré. El meu pare us castigava amb fuets; doncs, jo us castigaré amb escorpins». 15 El rei no volgué escoltar el poble; era una decisió de Jahvè per a complir la paraula que havia dit a Jeroboam, fill de Nabat, per mitjà d'Ahies, de Siló. 16 Tot Israel va veure que el rei no l'escoltava, i el poble li va respondre:

«No compartim res amb David,
ni tenim cap heretat amb el fill de Jesè.
Cadascú a casa seva, Israel!
Mira per casa teva, David!»

Israel se'n va anar, cadascú a casa seva. [17] I els israelites que vivien a les poblacions
de Judà van reconèixer Roboam per rei seu. [18] El rei Roboam, va enviar Adoniram, el
cap dels treballs públics; però tot Israel el va apedregar, i va morir. Llavors el rei pujà
ràpidament al carro per fugir a Jerusalem. [19] Així Israel se separà de la casa de David
fins al dia d'avui.

Jeroboam, rei d'Israel.— [20] Quan tot Israel va saber que Jeroboam havia tornat, el
van cridar a l'assemblea de la confederació i el van fer rei de tot Israel. Ningú no seguí
la casa de David, fora de la tribu de Judà i de Benjamí.

[21][361] Roboam anà a Jerusalem, aplegà tota la casa de Judà i la tribu de Benjamí, cent
vuitanta mil guerrers escollits, per combatre contra la casa d'Israel i reduir el reialme a
Roboam, el fill de Salomó. [22] Però la paraula de Jahvè fou adreçada a l'home de Déu
Semeïes en aquests termes: [23] «Digues a Roboam, el fill de Salomó, rei de Judà, a tota la
casa de Judà i de Benjamí i a la resta del poble: [24] «Això diu Jahvè: «No pugeu a
combatre contra els vostres germans, els israelites; torneu-vos-en cadascun a casa seva,
que sóc jo qui he disposat tot això». Ells van obeir la paraula de Jahvè i se'n tornaren tal
com Jahvè havia dit.

[25] Jeroboam va fortificar Siquem, a la muntanya d'Efraïm, i hi va residir. Després va
fortificar Fanuel.

Santuaris cismàtics del reialme d'Israel.— [26] Jeroboam es va dir interiorment: «El
reialme podria tornar —629→ a la casa de David. [27] Si aquest poble puja a oferir
sacrificis al temple de Jahvè, a Jerusalem, el cor d'aquest poble retornarà al seu senyor,
Roboam, rei de Judà; a mi, em mataran, i tornaran a Roboam, rei de Judà». [28] Després
d'haver deliberat, féu dos vedells d'or i digué al poble: «Ja n'hi ha prou de pujar a
Jerusalem. Aquí tens, Israel, el teu Déu, que et va fer sortir del país d'Egipte». [29] Va
posar un dels vedells a Bet-El i l'altre a Dan. [30] Això fou per a Israel ocasió de pecat, ja
que el poble anava fins a Dan a presentar-se a l'un dels dos vedells. [31] També féu llocs
alts i nomenà sacerdots d'entre la gent, que no eren dels levites. [32] Jeroboam va instituir
encara una festa al mes vuitè, el dia quinze del mes, semblant a la festa de Judà, i oferia
víctimes a faltar. Igual féu a Bet-El, perquè oferissin víctimes als vedells que havia
instituït. [32] Pujà a faltar que havia erigit a Bet-El, el dia quinze del mes vuitè, el mes que
havia escollit per caprici, quan va instituir la festa per a la gent d'Israel. Pujà, doncs, a
faltar per oferir el perfum de les víctimes.

13 Profecia contra faltar de Bet-El.— [1] Un home de Déu arribà de Judà a Bet-El
per ordre de Jahvè, mentre Jeroboam era a faltar oferint el perfum de les víctimes. [2] Per
ordre de Jahvè, cridà contra faltar i va dir: «Altar, altar, això diu Jahvè: «Un fill naixerà
a la casa de David, anomenat Josies, que immolarà damunt teu els sacerdots dels llocs
alts que ofereixen aquí el fum de les víctimes, i cremaran damunt teu ossos humans». [3] I
aquell mateix dia, donà aquest senyal: «Aquest és el senyal que Jahvè ha dit: faltar
s'esberlarà, i s'escamparà la cendra que hi ha al damunt».

[4] En sentir el rei les paraules que l'home de Déu proferia contra faltar de Bet-El,
Jeroboam estengué la mà i va ordenar: «Agafeu-lo!» Però la mà que Jeroboam havia
estès contra ell quedà immòbil, i no podia retirar-la. [5] L'altar s'esberlà i la cendra de
faltar s'escampà, segons el senyal que l'home de Déu havia donat per ordre de Jahvè. [6]
Llavors el rei digué a l'home de Déu: «Per favor, calma Jahvè, el teu Déu, i prega per mi

que pugui retirar la mà». L'home de Déu —630→ calmà Jahvè, i el rei pogué retirar la mà, i li quedà com abans.

El rei va dir a l'home de Déu: «Vine amb mi a casa i menja. Després et faré un obsequi». [8] Però l'home de Déu li va respondre: «Ni que em donessis la meitat de la teva casa, no vindria amb tu, ni menjaria ni beuria res en aquest indret, [9] ja que així m'ho ha manat la paraula de Jahvè: «No mengis ni beguis res, ni tornis entera pel camí per on vagis». [10] I se'n va anar per un altre camí, i no tornà pel mateix camí per on havia anat a Bet-El.

[11] A Bet-El, residia un profeta vell. Els seus fills anaren a contar-li tot el que l'home de Déu havia fet aquell dia a Bet-El. També contaren al seu pare les paraules que havia dit al rei. [12] El seu pare els preguntà: «¿Per quin camí se n'ha anat?» Els seus fills li van mostrar el camí que havia pres l'home de Déu que havia vingut de Judà. [13] Llavors digué als seus fills «Enselleu-me l'ase». Li van ensellar l'ase, i hi va muntar. [14] Se'n va anar darrera l'home de Déu i el trobà que seia sota un arbre. Li preguntà: «¿Ets tu l'home de Déu que has vingut de Judà?» Respongué: «Sóc jo». [15] Ell li va dir: «Vine amb mi a casa, que menjaràs alguna cosa». [16] Però ell replicà: «No puc tornar entera amb tu ni acompanyar-te. No menjaré ni beuré res amb tu en aquest indret, [17] ja que tinc aquesta ordre de Jahvè: «No mengis ni beguis res aquí, ni tornis entera pel camí per on vagis». [18] L'altre li digué: «Jo també sóc profeta com tu, i un àngel m'ha dir per ordre de Jahvè: «Porta'l a casa teva, i que mengi i begui». Li mentia. [19] Se'n tornà, doncs, amb ell i va menjar i beure a casa seva.

[20] Mentre seien a taula, la paraula de Jahvè fou adreçada al profeta que se l'havia endut, [21] va cridar l'home de Déu que havia vingut de Judà i li digué: «Això diu Jahvè: Ja que has desobeït l'ordre de Jahvè i no has observat el precepte que Jahvè, el teu Déu, t'havia donat, [22] sinó que has tornat enrera i has menjat i begut en el lloc d'on t'havia dit que no hi mengessis ni beguessis, les teves despulles no estaran al sepulcre dels teus pares».

[23] Un cop hagué menjat i begut, el profeta que se l'havia —631→ endut li ensellà l'ase. [24] Se'n va anar, i un lleó el trobà pel camí i el va matar. El seu cadàver quedà estès al camí, amb l'ase dret al seu costat, i el lleó dret també al costat del cadàver. [25] Uns homes que passaven van veure el cadàver estès al camí i el lleó dret prop del cadàver, i anaren a dar-ho a la població on residia el profeta vell. [26] Quan el profeta que l'havia fet tornar ho va saber, digué: «És l'home de Déu que ha desobeït l'ordre de Jahvè. Per això, Jahvè l'ha donat al lleó, que l'ha destrossat i l'ha matat, segons la paraula que Jahvè li havia dit». [27] Després digué als seus fills: «Enselleu-me l'ase». I l'hi van ensellar. [28] Se'n va anar i trobà el seu cadàver estès al camí, i l'ase i el lleó drets prop del cadàver. El lleó no havia devorat el cadàver ni havia destrossat l'ase. [29] El profeta alçà el cadàver de l'home de Déu, el posà damunt de l'ase i se l'endugué al poble on vivia per fer-li el dol i enterrar-lo. [30] Posà el cadàver al seu sepulcre, i van fer el dol planyent-lo així: «Ai, germà meu!» [31] Després d'haver-lo enterrat, digué als seus fills: «Quan em mora, enterreu-me al sepulcre on ha estat enterrat l'home de Déu; poseu els meus ossos al costat dels seus, perquè els meus ossos es conserven intactes amb els seus. [32] Perquè es complirà realment la paraula de Jahvè que ell va proclamar per ordre de Jahvè contra l'altar de Bet-El i contra tots els santuaris dels llocs alts que hi ha a les ciutats de Samaria».

Ahies profetitza contra la casa de Jeroboam.— [33] Després d'aquest fet, Jeroboam
no es va convertir del seu mal camí, sinó que tornà a crear d'entre la gent del poble
sacerdots dels llocs alts. A qui ho desitjava, ell li donava la investidura, i esdevenien
sacerdots dels llocs alts. [34] Aquesta conducta portà la casa de Jeroboam al pecat, a la
seva destrucció i al seu extermini de la terra.

—632→

Els dos reialmes separats (1R. 14,1-16,34)

14 Fi del regnat de Jeroboam.— [1] Aquell temps, Abies, el fill de Jeroboam, es
posà malalt. [2] Jeroboam va dir a la seva dona: «Disfressa't, perquè no sàpiguen que ets la
dona de Jeroboam, i vés a Siló. Allí hi ha el profeta Ahies; ell és el qui em va dir que jo
seria rei d'aquest poble. [3] Pren deu pans, galeta i un pot de mel, i vés a trobar-lo. Ell et
farà saber què li ha de passar al noi». [4] La dona de Jeroboam ho féu així. Se n'anà a Siló
i va entrar a casa d'Ahies. Ahies no hi veia gens; havia perdut la vista de tan vell, [5] però
Jahvè li havia dit: «Mira, la dona de Jeroboam ve per saber de tu una resposta sobre el
seu fill, que està malalt. Parla-li d'aquesta i d'aquesta manera». Ella hi va entrar, fingint
que era una altra. [6] Així que Ahies va sentir els seus passos a la porta, li digué: «Entra,
dona de Jeroboam! Per què fingeixes que ets una altra? Tinc un missatge dur per a tu. [7]
Vés i digues a Jeroboam: «Això diu Jahvè, Déu d'Israel: «Jo, d'enmig del poble, t'he
portat al tron i t'he fet rei del meu poble d'Israel; [8] he esquinçat el reialme de la casa de
David i te l'he donat; però tu no has estat com el meu servent David, que va observar els
meus manaments i em va seguir amb tot el cor per fer només el bé que els meus ulls
aproven; [9] tu t'has comportat pitjor que tots els teus predecessors i t'has fet altres déus,
unes estàtues de fosa que m'irriten, i a mi te m'has tirat a l'esquena. [10] Per això, faré caure
la desgràcia sobre la casa de Jeroboam i exterminaré de Jeroboam fins el qui orina a la
paret, esclaus i lliures, a Israel; cremaré la casa de Jeroboam com els fems, que es
cremen fins que no en queda res. [11] Aquell de la casa de Jeroboam que mori a la ciutat,
se'l menjaran els gossos; el qui mori al camp, se'l menjaran els ocellots, perquè Jahvè ha
parlat. [12] I tu, vés-te'n a casa teva. Així que els teus peus entrin a la ciutat, el noi morirà.
[13] Tot Israel li farà dol, i l'enterraran. Aquest serà l'únic de la família de Jeroboam
que —633→ entrarà en un sepulcre, ja que en ell ha estat trobada alguna cosa de bo,
davant de Jahvè, Déu d'Israel, dins la casa de Jeroboam. [14] Jahvè promourà un rei a
Israel, que exterminarà la casa de Jeroboam. Això serà avui. I ara, què més? [15] Jahvè
assotarà Israel, i s'agitarà com s'agita un canyissar vora l'aigua; arrencarà Israel d'aquest
bon país que va donar als seus pares, i els dispersarà enllà de l'Eufrat, perquè s'han fet
troncs sagrats, que irriten Jahvè. [16] Abandonarà Israel als enemics per culpa dels pecats
que Jeroboam ha comès i ha fet cometre a Israel».

[17] La dona de Jeroboam se'n va anar, arribà a Tersà i, quan ella entrava al llindar de
la casa, el noi moria. [18] El van enterrar, i tot Israel en va fer dol, segons la paraula que
Jahvè havia dit per mitjà del seu servent, el profeta Ahies.

[19] [362]La resta dels fets de Jeroboam, els seus fets de guerra i els de govern, consten
al llibre de la Crònica dels reis d'Israel. [20] El temps que regnà Jeroboam fou de vint-i-dos
anys. Quan reposà amb els seus pares, regnà en lloc d'ell el seu fill Nadab.

Roboam, rei de Judà.— [21][363]Roboam, fill de Salomó, era rei de Judà. Tenia
quaranta anys quan fou rei, i regnà disset anys a Jerusalem, la ciutat que Jahvè havia
escollit d'entre totes les tribus d'Israel per donar-li el seu nom. La seva mare es deia
Naamà, ammonita. [22] Judà feia el mal que ofèn Jahvè, i amb els pecats que cometien
l'engelosien més que no pas tots els seus pares. [23] També ells es construïen llocs alts, i
plantaven esteles i troncs sagrats a tots els turons i sota tots els arbres frondosos. [24] Fins
hi havia per tot el país homes dedicats a la prostitució sagrada[364]. Cometien totes les
abominacions de les nacions que Jahvè havia desposseït davant els israelites.

[25][365]L'any cinquè del rei Roboam, el rei d'Egipte, Sesac, va pujar contra Jerusalem. [26]
Prengué els tresors del temple de Jahvè i els tresors del palau reial, ho prengué tot, fins
els escuts d'or que Salomó havia fet. [27] En lloc d'aquells, el rei Roboam féu escuts de
bronze i els confià a la custòdia dels capitans de l'escorta que feia la guàrdia a l'entrada
del palau reial.

[28] Cada vegada que el rei —634→ entrava al temple de Jahvè, els homes de
l'escorta els duien; després els tornaven a la sala de l'escorta.

[29] La resta dels fets de Roboam, tots els seus fets, consten al llibre de la Crònica dels
reis de Judà[366]. [30] Contínuament hi hagué guerra entre Roboam i Jeroboam. [31] Roboam
reposà amb els seus pares i fou enterrat amb ells a la ciutat de David. [32][367]La seva mare
es deia Naamà, ammonita. En lloc d'ell regnà el seu fill Abies.

15 **Abies, rei de Judà**.— [1][368]L'any divuit del rei Jeroboam, fill de Nabat, Abies
fou rei de Judà. [2] Regnà tres anys a Jerusalem. La seva mare es deia Maacà, i era filla
d'Abesalom. [3] Va imitar tots els pecats que el seu pare havia comès abans d'ell, i el seu
cor no era tot sencer de Jahvè, el seu Déu, com el cor del seu pare David. [4] Amb tot, per
amor de David, Jahvè li concedí una llàntia encesa a Jerusalem, fent que li succeïssin els
seus fills, i fent subsistir Jerusalem. [5] Ja que David havia fet el bé que els ulls de Jahvè
aproven i durant tota la seva vida no es desvià de tot el que li havia manat, fora del cas
d'Uries, l'hitita. [6] Entre Abies i Jeroboam hi hagué guerra tot el temps que aquell va
viure.

[7][369]La resta dels fets d'Abies, tots els seus fets, consten a la Crònica dels reis de
Judà. Hi hagué també guerra entre Abies i Jeroboam. [8] Abies reposà amb els seus pares,
i el van enterrar a la ciutat de David. En lloc d'ell regnà el seu fill Asà.

Asà, rei de Judà.— [9] L'any vint de Jeroboam, rei d'Israel, Asà fou rei de Judà, [10] i
regnà quaranta-un anys a Jerusalem. La seva àvia es deia Maacà, filla d'Abesalom.
[11][370]Asà féu el bé que els ulls de Jahvè aproven, com ho havia fet el seu pare David. [12] Va
expulsar del país els homes dedicats a la prostitució sagrada i va treure tots els ídols que
els seus pares havien erigit. [13][371]També deposà la seva àvia Maacà de la dignitat de reina
mare, perquè havia fet un simulacre dedicat a Astarté. Asà va destruir el seu simulacre i
el cremà al torrent del Cedró. [14] Amb tot, els llocs alts no foren suprimits; però durant
tota la seva —635→ vida, el cor d'Asà fou tot sencer de Jahvè. [15] Féu portar a la casa
de Jahvè les ofrenes sagrades del seu pare i les seves pròpies ofrenes: plata, or i diversos
objectes.

[16][372]Hi hagué guerra entre Asà i Baasà, rei d'Israel, tot el temps que van viure. [17]
Baasà, rei d'Israel, va pujar contra Judà i començà de fortificar Ramà, per impedir que

passés Asà, rei de Judà. [18] Aleshores Asà prengué tota la plata i tot l'or que havia quedat
en els tresors del temple de Jahvè i del palau reial, ho confià als seus missatgers i els
envià a Ben-Hadad, fill de Tabremmon, fill d'Hezion, rei dels arameus, que residia a
Damasc, amb aquest missatge: [19] «Jo i tu tenim un pacte, que ja tenien el meu pare i el
teu. T'envio un present de plata i d'or. Trenca el teu pacte amb Baasà, rei d'Israel, perquè
es retiri de mi». [20] Ben-Hadad va escoltar el rei Asà i envià els comandants dels seus
exèrcits contra les poblacions d'Israel. Va atacar Aion, Dan, Abel Bet-Maacà i tot
Quenerot, amb el territori de Neftalí. [21] Quan Baasà ho va saber, va abandonar l'obra de
fortificació de Ramà i se'n tornà a Tersà. [22] Llavors el rei Asà va convocar tot Judà, sense
excepció, s'endugueren les pedres de Ramà i tota la fusta que Baasà havia emprat en les
fortificacions, i amb aquells materials el rei Asà va fortificar Gabé i Masfà.

[23][373]La resta dels fets d'Asà, totes les seves proeses, tots els seus fets i les ciutats que
va fortificar, tot consta a la Crònica dels reis de Judà. A les seves velleses, es posà
malalt dels peus. [24] Asà reposa amb els seus pares i fou enterrat amb ells a la ciutat del
seu pare David. En lloc d'ell regnà el seu fill Josafat.

Nadab, rei d'Israel.— [25] Nadab, fill de Jeroboam, fou rei d'Israel, l'any segon
d'Asà, rei de Judà. Regnà dos anys a Israel. [26] Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè, imità
la conducta del seu pare i el pecat amb què havia fet pecar Israel. [27] Baasà, fill d'Ahies,
de la casa d'Issacar, va conspirar contra ell i l'assassinà a Guebeton, que pertanyia als
filisteus, mentre Nadab i tot Israel assetjaven Guebeton. [28] Baasà el matà l'any tercer
d'Asà, rei —636→ de Judà, i fou rei en lloc d'ell. [29] Un cop rei, va assassinar tota la
casa de Jeroboam, sense deixar d'exterminar-ne ni un, segons la paraula que Jahvè havia
dit per mitjà del seu servent Ahies, de Siló, [30] per culpa dels pecats que Jeroboam havia
comès i havia fet cometre a Israel, i per haver irritat Jahvè, Déu d'Israel.

[31] La resta dels fets de Nadab, tots els seus fets, consten al llibre de la Crònica dels
reis d'Israel. [32] Hi hagué guerra entre Asà i Baasà, rei d'Israel, tot el temps que van viure.

Baasà, rei d'Israel.— [33] L'any tercer d'Asà, rei de Judà, Baasà, fill d'Ahies, fou rei
de tot Israel, a Tersà, i regnà durant vint-i-quatre anys. [34] Féu el mal que ofèn els ulls de
Jahvè, imità la conducta de Jeroboam i el pecat amb què havia fet pecar Israel.

16 [1] La paraula de Jahvè s'adreçà a Jehú, fill d'Hananí, contra Baasà, en aquests
termes: [2] «Jo t'he aixecat de la pols i t'he fet rei del meu poble d'Israel; però tu has imitat
la conducta de Jeroboam, has fet pecar el meu poble d'Israel i m'has irritat amb els seus
pecats. [3] Jo, doncs, suprimiré Baasà i la seva casa i faré que la teva casa acabi com la de
Jeroboam, fill de Nabat. [4] Aquell de la casa de Baasà que mori a la ciutat, se'l menjaran
els gossos; el qui mori al camp, se'l menjaran els ocellots».

[5] La resta dels fets de Baasà, els seus fets i les seves proeses, tot consta al llibre de
la Crònica dels reis d'Israel. [6] Baasà reposà amb els seus pares i fou enterrat a Tersà. En
lloc d'ell regnà el seu fill Elà.

[7] També per mitjà del profeta Jehú, fill d'Hananí, la paraula de Jahvè s'adreçà contra
Baasà i la seva casa, no sols per tot el mal que feia, que ofenia els ulls de Jahvè, i
l'irritava amb les seves accions, imitant la casa de Jeroboam, sinó també perquè havia
exterminat la casa de Jeroboam.

Elà, rei d'Israel.— [8] L'any vint-i-sis d'Asà, rei de Judà, Elà, fill de Baasà fou rei
d'Israel, a Tersà, i regnà dos anys. [9] El seu oficial Zamrí, comandant de la meitat dels
carros de guerra, va conspirar contra ell. —637→ Mentre ell bevia fins a embriagar-
se, a Tersà, a la casa d'Asà, prefecte del palau a Tersà, [10] Zamrí va entrar i el va matar,
l'any vint-i-set d'Asà, rei de Judà, i fou rei en lloc d'ell. [11] Un cop rei, així que s'assegué
al seu tron, va exterminar tota la casa de Baasà; no en va deixar ni el qui orina a la paret,
ni cap parent, ni cap amic. [12] D'aquesta manera, Zamrí va exterminar tota la casa de
Baasà, segons la paraula que Jahvè havia dit contra Baasà per mitjà del profeta Jehú, [13]
per culpa de tots els pecats que Baasà i el seu fill Elà havien comès i havien fet cometre
a Israel, irritant Jahvè, Déu d'Israel, amb els seus ídols.

[14] La resta dels fets d'Elà, tots els seus fets, consten al llibre de la Crònica dels reis
d'Israel.

Zamrí, rei d'Israel.— [15] L'any vint-i-set d'Asà, rei de Judà, Zamrí fou rei a Tersà
durant set dies, mentre el poble acampava davant Guebeton, que pertanyia als filisteus. [16]
El poble acampat sentí dir: «Zamrí ha conspirat i ha matat el rei». Aquell mateix dia, al
campament, tot Israel va proclamar rei d'Israel Amrí, general de l'exèrcit. [17] Amrí va
pujar de Guebeton amb tot Israel i assetjà Tersà. [18] Quan Zamrí va veure que la ciutat era
presa, entrà al castell del palau reial, va incendiar el palau reial i va morir. [19] Això, per
culpa dels pecats que havia comès, fent el mal que ofèn els ulls de Jahvè, imitant la
conducta de Jeroboam, pel pecat que havia comès fent pecar Israel.

[20] La resta dels fets de Zamrí, la conspiració que va tramar, tot consta al llibre de la
Crònica dels reis d'Israel.

[21] Llavors el poble d'Israel es va dividir en dos bàndols: la meitat del poble seguia
Tební, fill de Guinet, per fer-lo rei; l'altra meitat seguia Amrí. [22] Però el partit que seguia
Amrí va vèncer el que seguia Tební, fill de Guinet. Tební va morir, i Amrí quedà rei.

Amrí, rei d'Israel.— [23] L'any trenta-u d'Asà, rei de Judà, Amrí fou rei d'Israel, i
regnà durant dotze anys. Fou rei a Tersà durant sis anys. [24] Després comprà a Sèmer la
muntanya de Samaria per dos talents de plata, —638→ i va construir-hi una ciutat
que, segons el nom del propietari de la muntanya, Sèmer, va anomenar Samaria. [25] Amrí
féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè i fou pitjor que tots els seus predecessors. [26] Va
imitar en tot la conducta de Jeroboam, fill de Nabat, i tots els pecats que havia fet
cometre a Israel, irritant Jahvè, Déu d'Israel, amb els seus ídols.

[27] La resta dels fets d'Amrí, els seus fets i les seves proeses, tot consta al llibre de la
Crònica dels reis d'Israel. [28] Amrí reposà amb els seus pares, i fou enterrat a Samaria. En
lloc d'ell regnà el seu fill Acab.

Acab, rei d'Israel.— [29] Acab, fill d'Amrí, fou rei d'Israel l'any trenta-vuit d'Asà, rei
de Judà, i fou rei d'Israel, a Samaria, vint-i-dos anys. [30] Acab, fill d'Amrí, féu el mal que
ofèn els ulls de Jahvè, més que tots els seus predecessors. [31] La cosa més lleu fou que
imités els pecats de Jeroboam, fill de Nabat: es va casar amb Jezabel, filla d'Etbaal, rei
dels sidonis, donà culte a Baal i l'adorava. [32] Va dedicar-li un altar al temple de Baal que
havia construït a Samaria. [33] Acab féu també un tronc sagrat i va irritar Jahvè, Déu
d'Israel, més que tots els reis d'Israel que l'havien precedit.

34 Al seu temps, Hiel, de Bet-El, va reconstruir Jericó. A costa del seu primogènit,
Abirom, en posà els fonaments, i a costa del seu fill petit, Segub, en col·locà les portes,
segons la paraula que Jahvè havia dit per mitjà de Josuè, fill de Nun.

Elies i el seu temps (1R. 17,1-2R. 1,18)

Zel d'Elies per Jahvè

17 Elies anuncia una secada.— 1 Elies, el tesbita[374], de Tesbé, a Galaad, digué a
Acab: «Per la vida de Jahvè, Déu d'Israel, del qual sóc servent, juro que no hi haurà
rosada ni pluja durant aquests anys sense el meu manament».

Elies, refugiat al torrent de Carit.— 2 La paraula de —639→ Jahvè se li adreçà
en aquests termes: 3 «Vés-te'n cap a l'orient i amaga't al torrent de Carit, enfront del
Jordà. 4 Beu del torrent, i jo he manat als corbs que t'alimentin». 5 Va marxar, doncs,
d'acord amb l'ordre de Jahvè; se'n va anar i s'estigué al torrent de Carit, enfront del
Jordà. 6 Els corbs li duien pa i carn al matí i al vespre, i bevia del torrent.

Elies, refugiat a Sarepta. Una viuda el manté miraculosament.— 7 Al cap d'un
temps, el torrent s'assecà, ja que no plovia al país. 8 Llavors se li adreçà la paraula de
Jahvè en aquests termes: 9 «Vés a Sarepta de Sidó i queda-t'hi. He manat a una viuda
que et mantingui». 10 Ell se'n va anar a Sarepta. Quan va arribar a la porta de la població,
hi havia una viuda que arreplegava llenya. La cridà i li va dir: «Per favor, porta'm un
vaset d'aigua per beure». 11 Quan anava a portar-l'hi, la cridà des del darrera i li digué:
«Porta'm també un tros de pa». 12 Ella respongué: «T'ho juro per la vida de Jahvè, el teu
Déu: no tinc gens de pa. Només tinc un grapat de farina en un pot i una mica d'oli en
una gerra. Estava arreplegant uns quants branquillons, i anava a preparar-ho per a mi i
per al meu fill: després de menjar-nos-ho, ens morirem». 13 Però Elies li digué: «No
tinguis por. Vés i fes tal com has dit. Però primer fes-me un panet d'aquesta farina i
porta-me'l. Acabat, en faràs per a tu i per al teu fill. 14 Això diu Jahvè, Déu d'Israel: «El
pot de farina no es buidarà ni la gerra d'oli disminuirà fins al dia que Jahvè enviï la pluja
a la terra». 15 Ella se'n va anar i va fer tal com Elies li havia dit, i durant temps en van
menjar ell i ella amb tota la seva família. 16 El pot de farina no es va buidar ni la gerra
d'oli va disminuir, segons la paraula que Jahvè havia dit per mitjà d'Elies.

Elies ressuscita el fill de la viuda.— 17 Després d'això, el fill d'aquesta dona,
mestressa de la casa, es posà malalt, i la malaltia era tan greu, que va expirar. 18 Ella
digué a Elies: «Per què et fiques amb mi, home de Déu? ¿Es que has vingut a casa per
recordar a Déu les meves —640→ faltes i per fer morir el meu fill?» 19 Ell li digué:
«Dóna'm el teu fill». Ell el va prendre dels seus braços, el pujà a la cambra alta on vivia
i el va ajeure al seu llit. 20 Després va invocar Jahvè: «Jahvè, Déu meu! ¿Fins aquesta
viuda que m'acull heu afligit, fent morir el seu fill?» 21 Aleshores s'estirà tres vegades
sobre l'infant i va invocar Jahvè: «Jahvè, Déu meu; que torni l'ànima d'aquest infant
dintre d'ell!» 22 Jahvè va escoltar el crit d'Elies, i l'ànima de l'infant va tornar dintre d'ell,
i va recobrar la vida. 23 Elies prengué l'infant, el va baixar de la cambra a la casa, el donà
a la seva mare i li digué: «Mira, el teu fill és viu!» 24 La dona li respongué: «Ara conec
que ets un home de Déu i que la paraula de Jahvè que anuncia la teva boca és veritat».

18 El poble reconeix Jahvè. Fi de la secada.— [1] Va passar molt de temps, i l'any
tercer la paraula de Jahvè s'adreçà a Elies en aquests termes: «Vés, presenta't a Acab,
que vull donar pluja al país». [2] Elies se n'anà per presentar-se a Acab. La fam era molt
gran a Samaria, [3] i Acab va cridar Abdies, el prefecte del palau. —Abdies era molt fidel
a Jahvè, [4] tant, que, quan Jezabel exterminava els profetes de Jahvè, Abdies prengué
cent profetes, els amagà de cinquanta en cinquanta en una cova i els alimentava amb pa
i aigua—. [5] Acab li digué: «Vine, que resseguirem pel país totes les fonts i tots els
rierols; potser trobarem herba i conservarem la vida dels cavalls i de les mules, i no
perdrem una part del bestiar». [6] I es van repartir el país per resseguir-lo. Acab anà per un
camí, i Abdies per un altre.

[7] Mentre Abdies feia camí, va trobar Elies. El va reconèixer, es prosternà de cara a
terra i digué: «¿Ets de debò Elies, senyor meu?» [8] Ell li va respondre: «Jo mateix. Vés,
digues al teu senyor que Elies és aquí». [9] Però l'altre digué: «Quin pecat he comès, que
vulguis posar el teu servent a les mans d'Acab per fer-me morir? [10] Per la vida de Jahvè,
el teu Déu, que no hi ha poble ni reialme on el meu senyor no hagi enviat a buscar-te, i
si li diuen: «No és aquí», fa jurar al poble o al reialme —641→ que no t'han trobat. [11]
¿I ara tu em dius: «Vés, digues al teu senyor que Elies és aquí? [12] Quan m'hauré separat
de tu, potser l'esperit de Jahvè et transportarà no sé on, jo aniré a fer-ho saber a Acab, no
et trobarà i em matarà. Amb tot, el teu servent és fidel a Jahvè des de la seva joventut. [13]
¿És que no han fet saber al meu senyor el que vaig fer quan Jezabel matava els profetes
de Jahvè? ¿Com vaig amagar cent profetes de Jahvè, de cinquanta en cinquanta, en una
cova, i els alimentava amb pa i aigua? [14] I ara tu em dius: «Vés, digues al teu senyor que
Elies és aquí». Em matarà!» [15] Elies li va respondre: «Per la vida de Jahvè-Sabaot, del
qual sóc servent, et juro que avui em presentaré davant d'ell».

[16] Abdies anà a trobar Acab i li ho va fer saber. Acab anà a trobar Elies. [17] Així que
Acab va veure Elies, li digué: «Ets ben bé el pertorbador d'Israel!» [18] Ell li respongué:
«No sóc jo el pertorbador d'Israel, sinó tu i la casa del teu pare, per haver abandonat el
manament de Jahvè i haver seguit els baals. [19] Però ara aplega tot Israel vora meu a la
muntanya del Carmel, juntament amb els quatre-cents cinquanta profetes de Baal i els
quatre-cents profetes d'Astarté que viuen de la manutenció de Jezabel».

[20] Acab va convocar tots els israelites i va aplegar els profetes a la muntanya del
Carmel. [21] Elies s'acostà a tot el poble i digué: «¿Fins quan provareu d'anar saltant amb
dues crosses? Si Jahvè és Déu, seguiu-lo; si ho és Baal, seguiu-lo». El poble no li
respongué ni una paraula. [22] Llavors Elies digué al poble: «Jo sóc l'únic profeta de Jahvè
que he quedat, mentre que els profetes de Baal són quatre-cents cinquanta. [23] Que ens
donin dos vedells; que ells se'n triïn un, que el tallin a bocins i el posin sobre la llenya,
però sense encendre el foc. Jo també prepararé l'altre vedell i el posaré sobre la llenya,
sense encendre el foc. [24] Després vosaltres invoqueu el nom del vostre déu i jo invocaré
el nom de Jahvè. El déu que respongui pel foc, és que és Déu». Tot el poble va
respondre: «Ben dit».

[25] Elies digué als profetes de Baal: «Trieu-vos un dels —642→ vedells i
prepareu-lo primer, que vosaltres sou més gent. Després invoqueu el nom del vostre
déu, però no encengueu el foc». [26] Prengueren, doncs, un vedell, que ell els havia donat,
el van preparar i van invocar el nom de Baal des del matí fins al migdia dient: «Baal,
escolteu-nos!» Però no arribava cap veu ni cap resposta. I anaven saltant entorn de
l'altar que havien fet. [27] Al migdia, Elies es burlava d'ells: «Crideu més fort, que és un

déu de debò. Potser està capficat, o s'ha retirat en algun lloc, o està de viatge; potser
dorm i es despertarà». [28] Ells cridaven tan fort com podien, i es feien incisions[375] amb
espases i llances fins a vessar sang, segons el seu costum. [29] Passat el migdia, es posaren
a delirar fins a l'hora d'oferir l'oblació. Però no venia cap veu, ni cap resposta, ni cap
signe d'atenció.

[30] Aleshores Elies digué a tot el poble: «Acosteu-vos!» Tot el poble es va acostar
cap a ell. Llavors va refer l'altar de Jahvè que havia estat destruït. [31] Elies prengué dotze
pedres, nombre de les tribus de Jacob, al qual havia estat adreçada la paraula de Jahvè
quan li deia: «El teu nom serà Israel»; [32] amb les pedres va construir un altar dedicat al
nom de Jahvè i féu entorn de l'altar un solc d'una cabuda de dues galledes. [33] Acabat,
prepará la llenya, tallà el vedell, el posà sobre la llenya [34] i digué: «Ompliu quatre gerres
d'aigua i vesseu-la sobre la víctima de l'holocaust i sobre la llenya». Així ho van fer.
Després va dir: «Torneu-hi». Hi van tornar. Digué encara: «Una altra vegada». I ho van
fer una tercera vegada, [35] tant, que l'aigua regalimava al voltant de l'altar i fins i tot el
solc era ple d'aigua.

[36] A l'hora d'oferir l'oblació, el profeta Elies s'acostà i va dir: «Jahvè, Déu
d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, que es vegi avui que vós sou Déu a Israel, que jo sóc el
vostre servent i que he fet totes aquestes coses per la vostra paraula. [37] Escolteu-me,
Jahvè, escolteu-me perquè aquest poble reconegui que vós, Jahvè, sou Déu i que vós
sou el qui convertiu el seu cor». [38] Aleshores va caure el foc de Jahvè, va consumir la
víctima de l'holocaust, la llenya, les pedres i la terra, i va eixugar l'aigua que hi havia al
solc. —643→ [39] Tot el poble, en veure-ho es van prosternar de cara a terra i digueren:
«Jahvè és Déu, Jahvè és Déu!» [40] Elies els va dir: «Agafeu els profetes de Baal, que no
se n'escapi ni un!» I els van agafar. Elies els féu baixar al torrent de Quison i allí els va
degollar.

[41] Després Elies digué a Acab: «Menja i beu, que sento el so de grans pluges». [42]
Acab va pujar per menjar i beure. Elies va pujar al cim del Carmel, s'inclinà a terra i
posà la cara entre els genolls. [43] Digué al seu criat: «Puja, per favor, i guaita del cantó del
mar». Va pujar, va guaitar i digué: «No hi ha res». Elies insistí: «Torna-hi, fins a set
vegades». [44] A la setena vegada, el criat digué «Hi ha un nuvolet com el palmell de la mà
d'un home que puja del mar». Aleshores Elies digué: «Vés i digues a Acab: «Enganxa
els cavalls i baixa, que no t'aturi la pluja». [45] A poc a poc, el cel s'anà enfosquint de
núvols, el vent creixia, i esclatà una gran pluja. Acab va pujar al carro i se'n va anar cap
a Jezrael. [46] La mà de Jahvè s'apoderà d'Elies, s'arromangà la cintura, i va córrer davant
d'Acab fins que arribà a Jezrael.

19 Elies fuig a l'Horeb. Nova missió d'Elies.— [1] Acab va fer saber a Jezabel tot
allò que Elies havia fet i com havia matat tots els profetes. [2] Aleshores Jezabel va enviar
un missatger per dir a Elies: «Que els déus em facin tal cosa i tal altra, si demà en
aquesta hora no he fet de tu com un d'ells!» [3] Elies va agafar por, i va fugir per salvar la
vida. Va arribar a Beer-Sabé, que és a Judà, i va deixar allà el seu criat. [4] Ell se'n va anar
desert endins, una jornada de camí, s'assegué sota una ginestera i demanà la mort així:
«Ja n'hi ha prou, Jahvè; preneu-me la vida, que no sóc pas millor que els meus pares». [5]
Es va ajeure i s'adormí sota aquella ginestera. Aleshores un àngel el tocà i li digué:
«Aixeca't i menja». [6] Va guaitar, i va veure al seu capçal un pa cuit sobre pedres calentes
i un càntir d'aigua. Va menjar i beure, i s'ajagué de nou. [7] L'àngel de Jahvè tornà una
altra vegada, el tocà i li digué: «Aixeca't i menja, que encara et queda un llarg camí». [8]

Es va alçar, va menjar i beure —644→ i, refet amb aquell aliment, va caminar quaranta dies i quaranta nits fins a la muntanya de Déu, l'Horeb.

9 Allí va entrar en una cova i va passar-hi la nit. La paraula de Déu se li adreçà així:
«Què fas aquí, Elies?» 10 Ell respongué: «Estic ple de zel per Jahvè, Déu dels exèrcits,
perquè els israelites han abandonat la vostra aliança, han arrasat els vostres altars i han
matat els vostres profetes. M'he quedat jo tot sol, i encara busquen de matar-me a mi». 11
Ell digué: «Surt i estigues dret dalt la muntanya davant de Jahvè». Aleshores Jahvè va
passar. Davant de Jahvè venia un vent intens i impetuós que esberlava les muntanyes i
esmicolava les roques; però Jahvè no venia en el vent. Després del vent, vingué un
terratrèmol; però Jahvè no venia en el terratrèmol. 12 Després del terratrèmol, vingué un
foc; però Jahvè no venia en el foc. I després del foc, vingué un vent suau, tranquil. 13
Elies, en sentir-lo, s'embolcallà la cara amb el mantell, va sortir i s'estigué a l'entrada de
la cova. Aleshores li arribà una veu que li digué: «Què fas aquí, Elies?» 14 Ell respongué:
«Estic ple de zel per Jahvè, Déu dels exèrcits, perquè els israelites han abandonat la
vostra aliança, han arrasat els vostres altars i han matat a espasa els vostres profetes.
M'he quedat jo tot sol, i encara busquen de matar-me a mi»[376].

15 Jahvè li digué: «Vés, torna-te'n pel mateix camí, cap al desert de Damasc. Així
que hi arribis, ungeix Hazael com a rei dels arameus. 16 Després ungeix Jehú, fill de
Namsí, com a rei d'Israel. Ungeix també Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, com a
profeta en lloc teu. 17 El qui s'escapi de l'espasa d'Hazael, el farà morir Jehú; i el qui
s'escapi de l'espasa de Jehú, el farà morir Eliseu. 18 Però em reservaré a Israel set mil
homes: tots els genolls que no s'han doblegat davant de Baal i tots els llavis que no l'han
besat»[377].

Vocació d'Eliseu.— 19 Elies se'n va anar d'allí i trobà Eliseu, fill de Safat, que
llaurava amb dotze parelles de bous, menant ell mateix la dotzena parella. Elies se li
avançà i li tirà el mantell al damunt. 20 Eliseu deixà els bous, va córrer darrera Elies —
645→ i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare, i et segueixo». Ell li respongué: «Vés
i torna, que ja veus què t'he fet». 21 Ell se'n tornà, prengué una parella de bous, els va
degollar i amb els arnesos dels bous els va coure. Convidà la gent del poble, i van
menjar. Després va seguir Elies i es posà al seu servei.

Guerres amb els arameus

20 Els arameus assetgen Samaria.— 1 Ben-Hadad, rei dels arameus, va aplegar
tot el seu exèrcit: anaven amb ell trenta-dos reis, cavalls i carros. Va pujar, posà setge a
Samaria i combatia contra la ciutat. 2 Va enviar missatgers a Acab, rei d'Israel, a la
ciutat, 3 i li féu dir: «Això diu Ben-Hadad: «La teva plata i el teu or són meus; també les
teves dones i els teus fills són meus». 4 El rei d'Israel respongué: «Tal com tu dius, rei,
senyor meu, jo sóc teu, juntament amb tot allò que tinc».

5 Els missatgers van tornar i digueren: «Això diu Ben-Hadad: «Si jo t'havia enviat a
dir: «Em donaràs la teva plata i el teu or, les teves dones i els teus fills, 6 és que demà en
aquesta hora t'enviaré els meus homes que escorcollaran la teva casa i les cases dels teus
homes, prendran tot alió que els plagui i s'ho enduran».

7 Llavors el rei d'Israel va convocar tots els ancians del país i digué: «Fixeu-vos
quines males intencions té aquest home. Ha enviat a exigir-me les dones, els fills, la

plata i l'or, a mi que no li refusava res». [8] Tots els ancians i tot el poble li digueren: «No l'escoltis de res, no hi consentis». [9] Ell, doncs, digué als missatgers de Ben-Hadad: «Digueu al rei, el meu senyor: «Faré tot allò que m'has fet dir la primera vegada; però aquesta altra cosa, no puc pas fer-la». Els missatgers se'n van anar i li referiren la resposta.

[10] Aleshores Ben-Hadad envià a dir-li: «Que els déus em facin tal cosa i tal altra, si la pols que quedarà de Samaria basta perquè en pugui prendre un grapat cadascun dels homes que em segueix». [11] El rei d'Israel respongué: —646→ «Digueu-li: «El qui s'està cenyint l'espasa, que no es glorií com si ja se'n desfés». [12] Així que Ben-Hadad va sentir aquesta resposta —estava bevent amb els reis al campament—, manà als seus homes: «Aneu als vostres llocs!» I s'apostaren contra la ciutat.

Desfeta dels arameus.— [13] Aleshores un profeta s'acostà a Acab, rei d'Israel, i li digué: «Això diu Jahvè: «Has vist aquesta gentada? Doncs, avui te la posaré a les mans, i sabràs que jo sóc Jahvè». [14] Acab preguntà: «Per mitjà de qui?» Ell digué: «Això diu Jahvè: «Per mitjà dels soldats dels prefectes dels districtes». Acab demanà: «Qui emprendrà el combat?» Ell digué: «Tu». [15] Llavors Acab féu el recompte dels homes dels prefectes dels districtes, i eren dos-cents trenta-dos. Després d'ells, féu el recompte de tot l'exèrcit, de tots els israelites, i eren set mil. [16] Van sortir cap a migdia, mentre Ben-Hadad bevia fins a embriagar-se al campament, amb els trenta-dos reis, aliats seus. [17] Els homes dels prefectes dels districtes van sortir primer. Ben-Hadad va enviar uns homes per a informar-se, i li notificaren: «Uns homes han sortit de Samaria». [18] Ell digué: «Si han sortit en so de pau, agafeu-los vius; si han sortit per combatre, agafeu-los també vius». [19] Ells, doncs, sortien de la ciutat: els soldats dels prefectes dels districtes, amb l'exèrcit darrera d'ells. [20] Cadascun atacava el qui tenia al seu davant. Els arameus van fugir, i Israel els perseguia. Ben-Hadad, rei dels arameus, s'escapà a cavall amb els qui menaven els carros de guerra. [21] El rei d'Israel va sortir, va atrapar els cavalls i els carros, i va derrotar els arameus. La derrota va ser gran.

[22] Llavors aquell profeta s'acostà al rei d'Israel i li digué: «Sigues valent i considera bé què has de fer, perquè d'aquí a un any el rei dels arameus t'atacarà».

[23] Els oficials del rei dels arameus li digueren: «El Déu d'ells és un Déu de les muntanyes; per això, han estat més forts que nosaltres. Combatem-los a la plana; segur que nosaltres serem més forts. [24] Fes això; destitueix tots els reis i posa prefectes en lloc seu. [25] Després procura't un —647→ exèrcit com el que vas perdre, amb els cavalls i els carros, i combatem-los a la plana; segur que serem més forts nosaltres». El rei va escoltar la seva proposta i ho féu així.

Nova derrota dels arameus.— [26] Al cap d'un any, Ben-Hadad cridà els arameus a les armes i pujà a Afec per combatre contra Israel. [27] Els israelites foren cridats a les armes i, proveïts de queviures, els sortiren a l'encontre. Els israelites van acampar enfront d'ells com dos ramadets de cabres, mentre que els arameus omplien el país. [28] Llavors l'home de Déu s'acostà al rei i li digué «Això diu Jahvè: «Ja que els arameus creuen que Jahvè és un Déu de les muntanyes i no de les valls, et posaré a les mans tota aquesta gentada, i sabreu que jo sóc Jahvè». [29] Van estar acampats els uns enfront dels altres durant set dies. El setè dia començà el combat, i els israelites van fer als arameus cent mil baixes d'infanteria en un sol dia. [30] Els restants van fugir a Afec, a la ciutat, però les muralles es van esfondrar sobre els vint-i-set mil homes que quedaven.

Acab perdona a Ben-Hadad.— Ben-Hadad també va fugir, va entrar a la ciutat i
es refugiava d'una cambra a l'altra. [31] Els seus servents li digueren: «Mira, nosaltres hem
sentit dir que els reis d'Israel són uns reis compassius. Posem-nos sacs negres a la
cintura i cordes al cap i anem a trobar el rei d'Israel; potser et perdonarà la vida». [32] Es
van cenyir de sacs negres la cintura i de cordes el cap, anaren a trobar el rei d'Israel i li
digueren: «El teu servent Ben-Hadad diu: «Perdona'm la vida, per favor». Ell
respongué: «Encara és viu? És el meu germà!» [33] Els homes van prendre aquesta
expressió com un bon presagi i l'agafaren per la paraula: «Ben-Hadad és el teu germà».
Acab replicà: «Aneu, porteu-lo». Ben-Hadad anà a trobar-lo, i aquest el féu pujar al seu
carro. [34] Ben-Hadad li digué: «Et tornaré les poblacions que el meu pare va prendre al
teu pare, i podràs posar mercats a Damasc, com el meu pare en tenia a Samaria». «I jo
—digué Acab— et deixaré lliure mitjançant un pacte». —648→ Féu, doncs, un pacte
amb ell, i el deixà lliure.

Un profeta desaprova la generositat d'Acab.— [35] Un home de Déu d'entre els
profetes va dir al seu company per ordre de Jahvè: «Fereix-me!» Però ell s'hi va refusar.
[36] Llavors aquell li digué: «Ja que no has obeït l'ordre de Jahvè, així que te'n vagis, un
lleó et matarà». Ell se'n va anar, el va trobar un lleó i el va matar. [37] Després el profeta va
trobar un altre home, i li digué: «Fereix-me!» L'home el va ferir. [38] Llavors el profeta va
anar a esperar el rei pel camí, disfressat amb una bena als ulls. [39] Quan el rei passava, ell
el cridà i li digué: «El teu servent es trobava enmig del combat, quan ha vingut un
home, duent un presoner i m'ha dit: «Guarda aquest home. Si arriba a desaparèixer, la
teva vida respondrà per la seva, o bé pagaràs un talent de plata». [40] Mentre el teu servent
estava ocupat d'una banda a l'altra, aquell presoner ha desaparegut». El rei d'Israel li
digué: «La teva sentència és clara. Tu mateix l'has pronunciada». [41] Tot seguit, aquell es
va treure la bena dels ulls, i el rei d'Israel va reconèixer que era un dels profetes. [42]
Aleshores li digué: «Això diu Jahvè: «Ja que t'has deixat escapar de les mans l'home
que jo tenia destinat a l'extermini, la teva vida respondrà per la seva, i el teu poble pel
seu». [43] El rei se'n va anar a casa seva irritat i consternat, i arribà a Samaria.

Elies denuncia un crim del Rei

21 Nabot no vol cedir al rei la seva vinya. [1] Després d'aquests fets passà això:
Nabot, el jezraelita, tenia una vinya a Jezrael, al costat del palau d'Acab, rei de Samaria.
[2] Acab digué a Nabot: «Dóna'm la teva vinya, que em servirà de jardí, ja que està tocant
al meu palau. Jo et donaré, a canvi, una vinya millor o, si ho prefereixes, et pagaré en
diners el que val». [3] Nabot digué a Acab: «Déu me'n guard, de cedir l'heretat dels meus
pares!»

[4] Acab tornà a casa seva irritat i consternat per la resposta de Nabot, el jezraelita: es
va tirar al llit, girà la cara —649→ i no volia ni menjar. [5] La seva dona Jezabel hi va
anar i li digué: «¿Per què estàs trist i no menges?» [6] Ell li respongué: «He parlat amb
Nabot, el jezraelita, i li he dit: «Dóna'm la teva vinya per diners o, si ho prefereixes, te'n
donaré una altra a canvi». Però ell m'ha dit: «No te la cediré». [7] Aleshores la seva dona
Jezabel li digué: «Sí que fas bé de rei a Israel! Aixeca't, menja i estigues de bon humor,
que jo et donaré la vinya de Nabot, el jezraelita».

Jezabel fa matar Nabot. [8] Aleshores va escriure unes cartes en nom d'Acab, les va
segellar amb el segell reial i les va enviar als ancians i als dignataris que vivien amb
Nabot a la seva ciutat. [9] Les cartes deien això: «Proclameu un dejuni i poseu Nabot al

mig del poble. [10] Feu venir davant d'ell dos brètols que testifiquin així contra ell: «Has blasfemat contra Déu i contra el rei». Llavors traieu-lo fora i apedregueu-lo fins que mori».

[11] Els homes de la ciutat, els ancians i els dignataris que vivien a la seva ciutat, van fer tal com Jezabel els manava, segons deien les cartes que els havia enviat. [12] Proclamaren un dejuni i van posar Nabot al mig del poble. [13] Després van venir aquells dos brètols, es posaren davant d'ell i van testificar així contra Nabot, a la presència del poble: «Nabot ha blasfemat contra Déu i contra el rei». Llavors el van treure fora, l'apedregaren, i va morir. [14] Després van enviar a dir a Jezabel: «Nabot ha estat apedregat, i ha mort». [15] Així que Jezabel va sentir que Nabot havia estat apedregat i que havia mort, digué a Acab: «Au, pren possessió de la vinya que Nabot, el jezraelita, havia refusat de cedir-te a canvi de diners; Nabot ja no és viu, ha mort». [16] En sentir Acab que Nabot havia mort, baixà a la vinya del jezraelita, per prendre'n possessió.

Elies anuncia el càstig de Déu contra la casa d'Acab.— [17] La paraula de Jahvè s'adreçà a Elies, el tesbita, en aquests termes: [18] «Baixa a trobar Acab, rei d'Israel, a Samaria. És a la vinya de Nabot, on ha baixat a prendre'n possessió. [19] Digue-li: «Això diu Jahvè: —650→ «¿Després d'assassinar, encara vols posseir?» Digue-li també: «Això diu Jahvè: «Al lloc on els gossos han llepat la sang de Nabot, lleparan també la teva sang». [20] Acab digué a Elies: «M'has ben atrapat, enemic meu!» Ell respongué: «T'he atrapat, perquè t'has venut per fer el mal que ofèn els ulls de Jahvè. [21] Jo faré caure la desgràcia damunt teu, suprimiré tot rastre de la teva descendència i exterminaré d'Acab fins el qui orina a la paret, esclau i lliure, a Israel. [22] Faré que la teva casa acabi com la casa de Jeroboam, fill de Nabat, i com la casa de Baasà, fill d'Ahià, perquè m'has irritat i has fet pecar Israel. [23] També contra Jezabel ha parlat Jahvè. Els gossos es menjaran Jezabel al camp de Jezabel. [24] Aquell de la casa d'Acab que morí a la ciutat, se'l menjaran els gossos; el qui morí al camp, se'l menjaran els ocellots». [25] Ben cert, no hi hagué ningú que s'hagués venut com Acab per fer el mal que ofèn els ulls de Jahvè, perquè la seva dona Jezabel el seduïa. [26] Va obrar d'una manera totalment abominable, seguint els ídols, tal com havien fet els amorreus, que Jahvè va desposseir de davant els israelites.

Acab es penedeix i Jahvè ajorna el càstig.— [27] Quan Acab va sentir aquestes paraules, s'esquinçà els vestits, es cobrí amb un sac negre, dejunà, dormia vestit amb aquest sac i caminava a pas lent. [28] La paraula de Jahvè s'adreçà a Elies, el tesbita, en aquests termes: [29] «¿Has vist com Acab s'ha humiliat davant meu? Ja que s'ha humiliat davant meu, no faré venir aquesta desgràcia en vida seva; la faré venir en temps del seu fill».

Nova guerra amb els arameus

22 Acab proposa la reconquesta de Ramot-Galaad.— [1][378]Van passar tres anys sense cap guerra entre els arameus i Israel. [2] L'any tercer, Josafat, rei de Judà, va baixar a trobar el rei d'Israel. [3] El rei d'Israel digué als seus homes: «¿Sabeu que Ramot-Galaad és nostra, i nosaltres ens estem aquí parats, en lloc d'arrencar-la de —651→ les mans del rei d'Aram?» [4] I digué a Josafat: «¿No vindries amb mi a combatre a Ramot-Galaad?» Josafat contestà al rei d'Israel: «Jo sóc com tu, el meu poble és com el teu poble, i els meus cavalls, com els teus».

Els falsos profetes encoratgen el projecte del rei.— Josafat digué al rei d'Israel: «Et demano que consultis la paraula de Jahvè». 6 El rei d'Israel va aplegar els profetes, en nombre d'uns quatre-cents, i els digué: «¿Haig d'anar a combatre contra Ramot-Galaad o me n'haig d'abstenir?» Ells respongueren: «Puja-hi, que el Senyor la posarà a les mans del rei». 7 Josafat preguntà: «¿No hi ha aquí cap més profeta de Jahvè per consultar-lo?» 8 El rei d'Israel digué a Josafat: «Encara hi ha un home pel qual podríem consultar Jahvè, però no m'agrada, perquè no em profetitza res de bo, sinó desgràcies; és Miquees[379], fill de Jemlà». Josafat li digué: «No parlis així, rei!»

9 El rei d'Israel cridà un eunuc i li va dir: «De pressa, fes venir Miquees, fill de Jemlà». 10 El rei d'Israel i Josafat, rei de Judà, seien cada un al seu tron, amb els vestits reials, a l'era, a l'entrada de la porta de Samaria, i tots els profetes profetitzaven davant d'ells. 11 Sedequies, fill de Canaanà, s'havia fet uns corns de ferro i deia: «Això diu Jahvè: «Amb uns corns com aquests, envestiràs els arameus fins que no en quedi rastre». 12 I tots els profetes profetitzaven igualment: «Puja a Ramot-Galaad; serà una campanya victoriosa; Jahvè posarà la ciutat a les mans del rei».

Miquees profetitza la derrota i la mort del rei.— 13 El missatger que havia anat a cridar Miquees, li digué «Mira, els oracles dels profetes són unànimement favorables al rei. Que el teu oracle sigui com els d'ells; anuncia la victòria». 14 Però Miquees digué: «Et juro per la vida de Jahvè, que li diré el que Jahvè em digui». 15 Arribà davant del rei, i aquest li preguntà: «Miquees, ¿hem d'anar a combatre contra Ramot-Galaad o ens n'hem d'abstenir?» Ell li respongué: «Puja-hi, que serà una campanya victoriosa; Jahvè posarà la ciutat a les mans del rei». 16 Però el rei li digué —652→ «¿Quantes vegades t'hauré de conjurar que no em diguis més que la veritat en nom de Jahvè?» 17 Aleshores va dir: «Veig tot Israel dispersat per les muntanyes, com un ramat d'ovelles sense pastor.

I Jahvè diu: «No tenen amo; que cadascú se'n torni en pau a casa seva».

18 El rei d'Israel digué llavors a Josafat: «¿No t'he dit que no em profetitza res de bo, sinó desgràcies?» 19 Miquees replicà: «Escolta, doncs, la paraula de Jahvè: He vist Jahvè assegut al seu tron, i tot l'exèrcit del cel l'assistia a dreta i a esquerra. 20 Jahvè ha dit: «Qui seduirà Acab perquè caigui a Ramot-Galaad?» L'un responia d'una manera i l'altre d'una altra. 21 Aleshores un esperit ha sortit, s'ha posat davant Jahvè i ha dit: «Jo el seduiré». Jahvè li ha preguntat: «Com ho faràs?» 22 Ell ha dit: «Em faré esperit de mentida a la boca de tots els seus profetes». Jahvè ha dit: «El seduiràs; obtindràs el que et proposes. Vés i fes-ho així». 23 Jahvè, doncs, ha posat un esperit de mentida a la boca de tots aquests profetes teus, perquè Jahvè ha decretat contra tu la desgràcia».

24 Aleshores Sedequies, fill de Canaanà, va donar una bufetada a Miquees dient-fi: «¿Així l'esperit de Jahvè ha sortit de mi per parlar-te a tu?» 25 Miquees respongué: «Ja ho veuràs el dia que aniràs de cambra en cambra per amagar-te». 26 El rei d'Israel va manar: «Agafa Miquees, porta'l a Amon, el governador de la ciutat, i a Joàs, el fill del rei, 27 i digue'ls: «Això diu el rei: «Fiqueu aquest a la presó i tingueu-lo a pa i aigua, fins que jo torni en pau». 28 Miquees replicà: «Si tornes en pau, és que Jahvè no ha parlat per mi». I afegí: «Escolteu-ho, tots els pobles».

Mort d'Acab a Ramot-Galaad.— 29 El rei d'Israel i Josafat, rei de Judà, pujaren a Ramot-Galaad. 30 El rei d'Israel digué a Josafat: «Jo em disfressaré i aniré així al combat;

però tu posa't els teus vestits». El rei d'Israel es va disfressar i anà al combat. [31] El rei dels arameus havia manat als capitans dels seus trenta-dos carros: «No ataqueu petit ni gran, sinó només el rei d'Israel». [32] Quan —653→ els capitans dels carros van veure Josafat, es van pensar que no podia ser sinó el rei d'Israel, i es van girar contra ell per atacar-lo. Però Josafat es posà a cridar. [33] En veure els capitans dels carros que no era el rei d'Israel, van deixar de perseguir-lo.

[34] Però algú que disparà l'arc sense apuntar va ferir el rei d'Israel entre les juntures de la cuirassa. Acab digué al seu cotxer: «Gira i fes-me sortir del camp de batalla, que estic ferit!»

[35] Però la batalla es va endurir aquell dia, i el rei resistia dret en el carro davant els arameus; però al vespre va morir. La sang de la ferida s'havia escorregut dins el carro. [36] A la posta del sol, un crit va córrer pel campament: «Cadascú al seu poble, cadascú al seu país: [37] el rei és mort!» Van anar a Samaria i allí van enterrar el rei. [38] Van rentar el carro a l'estany de Samaria, els gossos van llepar la seva sang i les prostitutes s'hi banyaren, segons la paraula que Jahvè havia dit.

Els dos regnes després d'Acab

Conclusió del regnat d'Acab.— [39] La resta dels fets d'Acab, tots els seus fets, el palau d'ivori que va construir i totes les ciutats que va fortificar, tot consta al llibre de la Crònica dels reis d'Israel. [40] Acab reposà amb els seus pares, i en lloc d'ell regnà el seu fill Ocozies.

Josafat, rei de Judà.— [41][380]Josafat, fill d'Asà, fou rei de Judà l'any quart d'Acab, rei d'Israel. [42] Josafat tenia trenta-cinc anys quan fou rei, i regnà vint-i-cinc anys a Jerusalem. La seva mare es deia Azubà, i era filla de Selahí. [43] Va imitar enterament la conducta del seu pare Asà, sense decantar-se'n i fent el bé que aproven els ulls de Jahvè. [44] Només que els llocs alts no foren suprimits, el poble encara oferia sacrificis i cremava encens als llocs alts. [45] Josafat va viure en pau amb el rei d'Israel.

[46] La resta dels fets de Josafat, les seves proeses i els seus combats, tot consta al llibre de la Crònica dels reis de Judà. [47] Va extirpar els qui encara es dedicaven a la —654→ prostitució sagrada, que havien quedat del temps del seu pare Asà.

[48] A Edom, no hi havia rei; un governador feia de rei. [49] Josafat havia fet fer una flota de Tarsís per anar a Ofir a buscar or, però no hi va anar, perquè els vaixells es van estavellar a Asion-Gàber. [50] Llavors Ocozies, fill d'Acab, digué a Josafat: «Que els meus homes vagin amb els teus en els vaixells». Però Josafat no ho va voler.

[51] Josafat reposà amb els seus pares i fou enterrat amb ells a la ciutat del seu pare David. En lloc d'ell regnà el seu fill Joram.

Ocozies, rei d'Israel.— [52] Ocozies, fill d'Acab, fou rei d'Israel a Samaria, l'any disset de Josafat, rei de Judà, i regnà dos anys a Israel. [53] Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè, va imitar la conducta del seu pare i de la seva mare, i la de Jeroboam, fill de Nabat, que havia fet pecar Israel. [54] Adorava Baal i es prosternava davant d'ell, irritava Jahvè, Déu d'Israel, seguint tot el que havia fet el seu pare.

Segon llibre dels Reis (2R. 1,1-24,30)

1 Ocozies i Elies.— [1] Després de la mort d'Acab, Moab es va revoltar contra Israel.
[2] Ocozies va caure de la galeria de la seva habitació, a Samaria, i es posà malament. Va
enviar uns missatgers a dir-los «Aneu a consultar Baal-Zebub, déu d'Acaron, per saber
si em posaré bo d'aquest mal». [3] L'àngel de Jahvè va dir a Elies, el tesbita: «Vés a
l'encontre dels missatgers del rei de Samaria i digue'ls «¿Que potser no hi ha Déu a
Israel, que aneu a consultar Baal-Zebub, déu d'Acaron?» [4] Per això, Jahvè diu: «Del llit
on t'has posat, no te n'alçaràs; moriràs del cert». I Elies se'n va anar.

[6] Els missatgers se'n tornaren a trobar el rei, i aquest els digué: «Per què heu
tornat?» [7] Li contestaren: «Ens ha sortit un home i ens ha dit: «Torneu al rei que us ha
enviat i digueu-li: «Això diu Jahvè: «¿Què potser no hi ha Déu a Israel que enviïs a
consultar Baal-Zebub, déu d'Acaron? Per això, del llit on t'has posat, no te n'alçaràs; —
655→ moriràs del cert». [7] Ell els va preguntar: «¿Com era l'home que us ha sortit a
l'encontre i us ha dit tot això?» [8] Li respongueren: «Duia un mantell de pèl, i la cintura
coberta amb una pell». Ell va dir: «És Elies, el tesbita».

[9] Li envià un capità amb els seus cinquanta homes, que va sortir a buscar-lo, i el
trobà assegut dalt d'una muntanya. El capità li digué: «Home de Déu, el rei diu que
baixis!» [10] Elies li respongué: «Doncs, si sóc un home de Déu, que baixi foc del cel i et
devori amb els teus cinquanta». I va baixar foc del cel i va devorar-lo amb els seus
cinquanta. [11] Ocozies li va enviar encara un altre capità amb els seus cinquanta homes,
que hi va pujar i li digué: «Home de Déu, el rei diu que baixis de pressa!» [12] Elies
respongué: «Si sóc un home de Déu, que baixi foc del cel i et devori amb els teus
cinquanta». I va baixar del cel un foc de Déu i va devorar-lo amb els seus cinquanta. [13]
El rei va enviar un tercer capità amb els seus cinquanta homes. Aquest hi va pujar,
s'agenollà davant d'Elies i li suplicà: «Home de Déu, tingues consideració per la meva
vida i per la d'aquests cinquanta, servents teus. [14] Ha baixat foc del cel que ha devorat
dos capitans de cinquanta, però ara tinguis consideració per la meva vida». [15] Llavors
l'àngel de Jahvè digué a Elies: «Baixa amb ell, no tinguis por». Baixà amb ell a trobar el
rei [16] i li digué: «Això diu Jahvè: «Ja que has enviat missatgers a consultar Baal-Zebub,
déu d'Acaron, com si no hi hagués Déu a Israel, no t'alçaràs del llit on t'has posat;
moriràs del cert». [17] I va morir segons la paraula de Jahvè que Elies havia pronunciat. El
seu germà Joram va regnar en lloc d'ell, l'any segon de Joram, fill de Josafat, rei de
Judà, ja que no tenia cap fill.

[18] La resta dels fets d'Ocozies consten al llibre de la Crònica dels reis d'Israel.

—656→

Eliseu i el seu temps (2R. 2,1-13,25)[381]

L'esperit d'Elies passa a Eliseu

2 Elies és endut al cel.— [1] Quan Jahvè va voler fer pujar Elies al cel en una
torbonada, Elies i Eliseu van marxar de Galgala. [2] Elies digué a Eliseu: «Queda't aquí,
que Jahvè m'envia fins a Bet-El». Eliseu li digué: «Et juro per la vida de Jahvè i per la
teva pròpia vida, que no et deixaré». I van baixar a Bet-El. [3] Els de la comunitat dels
profetes que vivien a Bet-El anaren a trobar Eliseu i li digueren: «¿Saps que avui Jahvè
vol endur-se enlaire el teu senyor, sobre el teu cap?» Ell respongué: «Ja ho sé. Calleu». [4]
Elies li digué: «Eliseu, queda't aquí, que Jahvè m'envia a Jericó». Ell li digué: «Et juro
per la vida de Jahvè i per la teva pròpia vida que no et deixaré». I anaren a Jericó. [5] Els
de la comunitat dels profetes que vivien a Jericó s'acostaren a Eliseu i li digueren:
«¿Saps que avui Jahvè vol endur-se enlaire el teu senyor, sobre el teu cap?» Ell
respongué: «Ja ho sé. Calleu». [6] Elies li digué: «Queda't aquí, que Jahvè m'envia al
Jordà». Ell li digué: «Et juro per la vida de Jahvè i per la teva pròpia vida que no et
deixaré». I se'n van anar tots dos.

[7] Cinquanta homes de la comunitat dels profetes hi anaren i s'aturaren enfront d'ells,
a distància. Ells dos es van aturar al Jordà. [8] Elies agafà el seu mantell, el va enrotllar, va
donar un cop a les aigües, es van partir pel mig a banda i banda i tots dos van passar a
peu eixut. [9] Quan van haver passat, Elies digué a Eliseu: «Demana què puc fer per tu
abans que sigui endut del teu costat». Eliseu respongué: «Que vingui sobre meu una
doble porció del teu esperit». [10] Ell li digué: «Demanes una cosa difícil. Si em veus quan
seré endut del teu costat, serà com tu desitges; si no, no ho serà». [11] Mentre ells anaven
caminant i parlant, un carro de foc amb —657→ cavalls de foc els va separar l'un de
l'altre, i Elies se'n pujà al cel en la torbonada. [12] En veure-ho Eliseu, es posà a cridar:
«Pare meu, pare meu, carro d'Israel i el seu conductor!» I ja no el va veure més. Llavors
agafà el seu vestit i el va esquinçar en dos trossos.

Primers miracles d'Eliseu.— [13] Després recollí el mantell d'Elies que li havia
caigut del damunt, se'n tornà i s'aturà a la vora del Jordà. [14] Va prendre el mantell d'Elies,
que li havia caigut, i donà un cop a les aigües. Llavors digué: «On és el Déu d'Elies, on
és?», i va donar un altre cop a les aigües; les aigües es van partir pel mig a banda i
banda, i Eliseu va passar. [15] Els de la comunitat dels profetes que vivien a Jericó, quan
ho van veure des de l'altra banda, digueren: «L'esperit d'Elies reposa sobre Eliseu».
Anaren a rebre'l, es prosternaren a terra davant d'ell [16] i li digueren: «Entre els teus
servents hi ha cinquanta homes valents; que surtin a buscar el teu senyor. Potser l'esperit
de Jahvè se l'haurà endut i l'haurà llançat en alguna muntanya o en alguna vall». Ell
respongué: «No hi envieu ningú». [17] Però ells hi van insistir fins a amoïnar-lo, tant, que
els digué: «Envieu-los-hi». Hi van enviar cinquanta homes, que van buscar durant tres
dies, però no el van trobar. [18] Van tornar cap a ell, que es trobava a Jericó, i els digué:
«No us havia dit que no hi anéssiu?»

[19] La gent de la ciutat digué a Eliseu: «L'estada en aquesta ciutat és agradable, com
pot veure el nostre senyor, però les aigües són dolentes i esterilitzen les terres». [20] Ell
digué: «Porteu-me una escudella nova i poseu-hi sal». La hi dugueren. [21] Va anar on
brollava l'aigua, hi tirà sal i digué: «Això diu Jahvè: «Jo sanejo aquestes aigües. Ja no hi
haurà més mort ni esterilitat». [22] I aquelles aigües quedaren sanes fins al dia d'avui,
segons la paraula que Eliseu havia dit.

[23] D'allí va pujar a Bet-El. Mentre pujava pel camí, uns noiets van sortir de la ciutat
i es burlaven d'ell cridant: «Puja, cap pelat; puja cap pelat!» [24] Es girà enrera i, en
veure'ls, els renyà en nom de Jahvè. Llavors van sortir dos óssos del bosc i —

658→ van esgarrinxar quaranta-dos d'aquells nois. [25] D'allí va anar a la muntanya del Carmel, i tornà a Samaria.

Guerra contra els moabites

3 Joram, rei d'Israel.— [1] Joram, fill d'Acab, fou rei d'Israel, a Samaria, l'any divuit de Josafat, rei de Judà, i va regnar dotze anys. [2] Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè; no tant, però, com el seu pare ni com la seva mare, ja que féu retirar les esteles de Baal que el seu pare havia fet. [3] Amb tot, s'adherí als pecats que Jeroboam, fill de Nabat, féu cometre a Israel, i no se'n va apartar.

Revolta del rei de Moab i campanya de Joram i Josafat.— [4] Mesà, rei de Moab, era un bon ramader, i cada any pagava al rei d'Israel cent mil anyells i la llana de cent mil moltons. [5] A la mort d'Acab, el rei de Moab es va revoltar contra el rei d'Israel. [6] Llavors el rei Joram prengué les armes, va sortir de Samaria i passà revista a tot l'exèrcit d'Israel. [7] Va enviar a dir a Josafat, rei de Judà: «El rei de Moab s'ha revoltat contra mi. ¿Vindries amb mi a fer la guerra a Moab?» Ell respongué: «Sí, vindré i seré com tu; el meu poble serà com el teu poble, els meus cavalls, com els teus cavalls». [8] Joram preguntà: «¿Per quin camí hi pujarem?» Josafat respongué: «Pel camí del desert d'Edom».

Eliseu anuncia la pluja i la victòria.— [9] Així, doncs, el rei d'Israel, el rei de Judà i el rei d'Edom van marxar. Després d'haver fet set dies de volta, faltava l'aigua al campament i al bestiar que els seguia. [10] El rei d'Israel digué: «Ah, segur que Jahvè ha cridat aquests tres reis per posar-los a les mans de Moab». [11] Però Josafat digué: «¿No hi hauria per aquí un profeta de Jahvè pel qual poguéssim consultar Jahvè?» Un dels homes del rei d'Israel respongué: «Hi ha Eliseu, fill de Safat, que vessava l'aigua a les mans d'Elies». [12] Josafat digué: «Té la paraula de Jahvè». El rei d'Israel, Josafat i el rei d'Edom van baixar a trobar-lo. [13] Eliseu digué al rei d'Israel: «Què vols de mi? Vés a trobar els profetes del teu pare i de la teva —659→ mare». El rei d'Israel digué: «No, no. És que Jahvè ha cridat aquests tres reis per posar-los a les mans de Moab». [14] Eliseu replicà: «Per la vida de Jahvè-Sabaot, del qual sóc servent, et juro que, si no fos per respecte a Josafat, rei de Judà, no faria cas de tu ni et miraria. [15] Feu-me venir un músic». Mentre el músic tocava, la mà de Jahvè s'apoderà d'ell. [16] Aleshores digué: «Això diu Jahvè: «Caven en aquesta vall fosses i més fosses, [17] perquè això diu Jahvè: «No sentireu vent ni veureu pluja, però aquesta vall s'omplirà d'aigua, i beureu vosaltres, les vostres ramades i el vostre bestiar. [18] I Jahvè no s'acontentarà amb això; també posarà Moab a les vostres mans. [19] Destruireu tota ciutat fortificada, tota ciutat d'importància, abatreu tots els arbres fruiters, tapareu tots els pous i cobrireu de pedruscall tots els camps fèrtils». [20] L'endemà al matí, a l'hora de presentar l'oblació, venien les aigües del costat d'Edom, i la terra es va omplir d'aigua.

Derrota de Moab i fi de la guerra.— [21] Tot Moab, quan van saber que els reis pujaven per combatre contra ells, havien convocat tots els qui tenien l'edat de cenyir-se les armes, i s'havien apostat a la frontera. [22] Quan es van llevar al matí i el sol resplendí sobre les aigües, Moab va veure al davant l'aigua vermella com sang. [23] Digueren: «És sang! Aquests reis s'han barallat entre ells i s'han matat els uns als altres; anem al pillatge, moabites». [24] Anaren al campament d'Israel, però els israelites s'alçaren i atacaren els de Moab, que van fugir davant d'ells. Ells anaven avançant i atacant els moabites. [25] Arrasaren les ciutats, cada un tirava la seva pedra a tots els camps fèrtils fins

a omplir-los, van tapar tots els pous i van abatre tots els arbres fruiters. Van expulsar els
moabites fins que no van quedar més que Quir-Haréset. Els foners la van encerclar i
l'atacaven. [26] Quan el rei de Moab va veure que perdia la batalla, prengué set-cents
homes armats amb l'espasa per penetrar cap al rei d'Edom, però no ho va aconseguir. [27]
Llavors prengué el seu fill primogènit, que havia de regnar en lloc seu, i l'oferí en
holocaust sobre la muralla. Hi —660→ hagué una indignació tan gran contra Israel,
que es van retirar i se'n tornaren al seu país.

Miracles d'Eliseu

4 Multiplicació de l'oli d'una viuda.— [1] La dona d'un de la comunicat dels
profetes implorà Eliseu i li deia: «El meu marit, el teu servent, s'ha mort, i tu saps que el
teu servent reverenciava Jahvè. Ara ha vingut el seu creditor a prendre els meus dos fills
per esclaus». [2] Eliseu li digué: «Què puc fer per tu? Digue'm, què tens a casa?» Ella
respongué: «La teva serventa no té res a casa, fora d'una mica d'oli per a ungir-me». [3] Ell
digué: «Vés a manllevar gerres buides a tots els teus veïns; demana força gerres. [4]
Després torna i, un cop dins amb els teus fills, tanca la porta, aboca l'oli a totes aquelles
gerres i vés-les retirant així que siguin plenes». [5] Ella el va deixar i va tancar la porta, un
cop dins amb els seus fills. Aquests li presentaven les gerres, i ella anava abocant. [6]
Quan ja eren plenes les gerres, digué a un dels seus fills: «Porta'm una altra gerra». Ell li
va respondre: «No n'hi ha cap més». I l'oli s'estroncà. [7] Aleshores anà a comunicar-ho a
l'home de Déu, que li digué: «Vés a vendre l'oli i paga el teu deute, i tu i els teus fills
viviu de la resta».

Eliseu obté un fill a la dona que l'acollia.— [8] Un dia que Eliseu passava per
Sunam, una dona distingida que hi vivia el va invitar a menjar. Després, cada vegada
que hi passava, hi anava a menjar. [9] Ella digué al seu marit: «Mira, estic convençuda que
aquest que passa sempre per casa és un sant home de Déu. [10] Fem-li una petita habitació
d'obra a la terrassa i posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum; així, quan vingui a
casa s'hi podrà retirar». [11] Un dia que Eliseu hi anà, es retirà a la cambra i es ficà al llit. [12]
Digué al seu criat Guihezí: «Crida aquesta sunamita». La va cridar, i ella es presentà
davant seu. [13] Digué encara a Guihezí: «Digue-li: «Mira, tu t'has pres per nosaltres tot
aquest interès. ¿Què puc fer per tu? ¿Convé que parli —661→ per tu al rei o al cap de
l'exèrcit?» Ella respongué: «Visc enmig del meu poble i ja en tinc prou». [14] Eliseu tornà
a dir: «Doncs, què podem fer per ella?» Guihezí digué: «Pobra dona, no té cap fill, i el
seu marit és vell». [15] Ell digué: «Crida-la». La va cridar, i es presentà a la porta. [16] Ell li
digué: «L'any que ve, en aquesta època, tindràs un fill als braços». Ella digué: «No,
senyor meu, home de Déu, no, enganyis la teva serventa». [17] Però la dona quedà
embarassada i va tenir un fill, l'any següent, a la mateixa època, tal com li havia dit.

Eliseu ressuscita el noi. El noi es va fer gran. Un dia, va anar a trobar el seu pare
prop dels segadors, [18] i li digué: «Ai, el cap, el cap!» El pare digué al seu criat: «Porta'l a
la seva mare». [20] El prengué i el va dur a la seva mare. Es quedà a la seva falda fins a
migdia, i es va morir. [21] Ella pujà a dalt, el va ajeure al llit de l'home de Déu, tancà la
porta i va sortir. [22] Va cridar el seu marit i li digué: «Envia'm un criat amb una somera,
que corro fins a l'home de Déu i torno». [23] Ell li féu: «Per què l'has d'anar a trobar, avui?
No és lluna nova ni dissabte». Però ella li replicà: «Adéu!» [24] Féu ensellar la somera i va
dir al criat: «Guia ràpid! No em facis anar a poc a poc, si no t'ho dic». [25] I va arribar on
era l'home de Déu, a la muntanya del Carmel. En veure-la de lluny l'home de Déu, digué
al seu criat Guihezí: «Mira aquella sunamita! [26] Corre a trobar-la i pregunta-li: «Com

estàs? I el teu marit? I el teu fill?» Ella respongué: «Bé». [27] Però quan va arribar a l'home de Déu, a la muntanya, se li agafà als peus. Guihezí s'acostà per treure-la, però l'home de Déu digué: «Deixa-la, que té l'ànima amargada, i Jahvè me n'amaga el motiu i no me'l revela». [28] Aleshores ella li digué: «¿Havia jo demanat cap fill al meu senyor? No et vaig dir que no m'enganyessis?»

[29] Ell digué a Guihezí «Cenyeix-te, pren el meu bastó i vés. Si trobes algú, no el saludis i, si algú et saluda, no li contestis; així que arribis posa el meu bastó sobre el noi». [30] Però la mare del noi va dir: «Et juro per la vida de Jahvè i per la teva pròpia —662→ vida que no et deixaré!» Ell, doncs, s'alçà i la seguí. [31] Guihezí els havia passat al davant i havia posat el bastó sobre la cara del noi, però el noi no parlava ni es movia. Tornà al seu encontre i li comunicà: «El noi no es desvetlla». [32] Eliseu va entrar a la casa. El noi, mort, jeia al seu llit. [33] Va entrar, va tancar la porta, amb ells dos a dins, i va pregar Jahvè. [34] Després pujà al llit, s'ajagué sobre el noi, li posà la boca sobre la boca, els ulls sobre els ulls, les mans sobre les mans, es quedà estirat damunt seu, i la carn del noi es va escalfar. [35] Acabat, tornà a posar-se a caminar d'ací d'allà per la casa. Pujà un altre cop i s'estengué damunt seu. Llavors el noi esternudà fins a set vegades i obrí els ulls. [36] Eliseu cridà Guihezí i li digué: «Crida la sunamita». La va cridar, va venir, i ell li digué: «Emporta't el teu fill». [37] Ella va entrar, se li llançà als peus i es prosternà a terra. Després s'emportà el seu fill i se n'anà.

Un potatge emmetzinat es torna comestible.— [38] Eliseu se'n tornà a Galgala, en temps de fam. Tenia asseguts davant seu els de la comunitat dels profetes i digué al seu criat: «Posa la caldera gran al foc i cou menjar per a la comunitat». [39] Un d'ells va anar al camp a collir herbes. Va trobar com una parra silvestre i en collí coloquintes, tot un mantell ple. Va tornar i les tirà a bocins dins la caldera del menjar, perquè no sabia què era. [40] En van servir a aquells homes per a menjar, i, així que ho van tastar, exclamaren: «Home de Déu! Hi ha la mort a la caldera!» I no en podien menjar. [41] Llavors ell digué: «Porten farina». La tirà a la caldera i digué: «Serveix-ne a la gent perquè en mengin». I ja no hi havia res de nociu a la caldera.

Multiplicació d'uns pans.— [42] Un home de Baal-Salisà anà a dur a l'home de Déu pa de primícies, vint pans d'ordi i gra novell. Eliseu digué: «Dóna-ho a la gent, i que mengin». [43] El seu criat respongué: «¿Com puc servir això a un centenar d'homes?» Però ell insistí: «Dóna-ho a la gent, i que mengin, que això diu Jahvè: «En menjaran, i encara —663→ en sobrarà». [44] Els ho va servir, en van menjar, i encara en van quedar sobralles, segons la paraula de Jahvè.

5 Guarició de l'arameu Naaman.— [1] Naaman, comandant de l'exèrcit del rei dels arameus, era un home molt considerat i afavorit del seu senyor, ja que per mitjà d'ell Jahvè havia donat la victòria als arameus. Però aquest home, un excel·lent guerrer, era leprós. [2] Els arameus, en una ràtzia, s'havien endut captiva del territori d'Israel una noieta que havia entrat al servei de la dona de Naaman. [3] Aquesta noia digué a la seva mestressa: «Si el meu senyor es presentés al profeta que hi ha a Samaria, el curaria de la lepra». [4] Naaman anà a informar-ne el seu senyor: «La noia que ha vingut d'Israel ha dit tal i tal cosa». [5] El rei dels arameus li respongué: «Vés, i jo escriuré una carta al rei d'Israel». Va partir, doncs, i s'endugué deu talents de plata, sis mil sicles d'or i deu mudes de vestir. [6] Arribant, va presentar al rei d'Israel la carta, redactada així: «Al mateix temps que reps aquesta carta, t'envio el meu servent Naaman perquè el cutis de la seva lepra». [7] En llegir el rei d'Israel la carta, s'esquinçà els vestits i digué: «¿Que

potser sóc un déu, capaç de donar la mort i la vida, perquè aquest m'enviï un home
perquè el curi de la lepra? Fixeu-vos bé com em busca raons!»

8 Quan Eliseu, l'home de Déu, va sentir que el rei d'Israel s'havia esquinçat els
vestits, envià a dir al rei: «Per què t'has esquinçat els vestits? Que em vingui a trobar, i
sabrà que hi ha un profeta a Israel». 9 Naaman hi anà amb els seus cavalls i el seu carro,
i s'aturà a la porta de la casa d'Eliseu. 10 Eliseu envià un missatger a dir-li: «Vés a rentar-
te set vegades al Jordà, i la pell et quedarà neta». 11 Naaman, indignat, se'n va anar tot
dient: «jo pensava: Sortirà, s'aturarà, invocarà el nom de Jahvè, el seu Déu, agitarà la mà
sobre el lloc malalt i desapareixerà la lepra. 12 ¿Què potser els rius de Damasc, l'Abanà i
el Farfar, no valen més que totes les aigües d'Israel? ¿Que no podria banyar-m'hi i
quedar net?» Gira cua i se'n va anar tot indignat. 13 Però els —664→ seus servents se
li acostaren i li digueren: «Pare, si el profeta t'hagués proposat alguna cosa difícil, no ho
hauries fet? Molt més, doncs, quan t'ha dit: «Renta't, i quedaràs net». 14 Va baixar, doncs,
i es va banyar set vegades al Jordà, tal com l'home de Déu li havia dit, i la pell se li
tornà com la d'un infantó, i quedà net.

15 Llavors, amb tot el seu seguici, se'n tornà a trobar l'home de Déu, es presentà
davant ell i va dir: «Ara sé de debò que no hi ha cap altre Déu a tota la terra, més que a
Israel. Accepta, per favor, un present del teu servent». 16 Però ell respongué: «Per la vida
de Jahvè, del qual sóc servent, et juro que no acceptaré res». Naaman va insistir perquè
acceptés, però ell refusà. 17 Llavors Naaman va dir: «Permet que donin al teu servent la
càrrega de dues mules de terra, perquè el teu servent no oferirà cap més holocaust ni
víctimes a cap altre déu, fora de Jahvè. 18 Només que Jahvè perdoni aquesta cosa al teu
servent: quan el meu senyor entra al temple de Remmon per prosternar-s'hi, ell es
recolza en la meva mà, i jo em prosterno també al temple de Remmon. Quan em
prosterni al temple de Remmon, que Jahvè perdoni al teu servent aquesta acció». 19 Ell li
digué: «Vés en pau».

Quan ja s'havia allunyat d'ell un tros de camí, 20 Guihezí, el criat d'Eliseu, l'home de
Déu, es digué: «Ves, el meu amo, ha tractat massa bé Naaman, aquest arameu, no
acceptant-li el que portava. Juraria per la vida de Jahvè, que si corro darrera seu, encara
li arreplegaré alguna cosa!» 21 Guihezí, doncs, anà a perseguir Naaman. Quan Naaman
va veure que corria darrera seu, saltà del carro al seu encontre i li preguntà: «Va tot bé?»
22 Ell respongué: «Bé! El meu senyor m'ha enviat a dir-te: Fa un moment que m'han
arribat de la muntanya d'Efraïm dos joves de la comunitat dels profetes. Dóna'ls, per
favor, un talent de plata i dues mudes». 23 Naaman digué: «Digna't a acceptar dos
talents». Hi va insistir, i va lligar dos talents de plata en dos sacs i dues mudes. Ho donà
a dos criats seus, que ho dugueren davant d'ell. 24 Quan arribà en un turó, els ho prengué
de les mans —665→ i ho dipositá en una casa. Després acomiadà els homes, i se'n
van anar. 25 Ell anà a presentar-se al seu amo. Eliseu li preguntà: «D'on véns, Guihezí?»
Ell respongué: «El teu servent no ha anat enlloc». 26 Però Eliseu li va dir: «¿Que no ha
vingut allí el meu cor quan l'home es girava del seu carro i venia a rebre't? Tu has pres
el diner i et procuraràs vestits, oliverars i vinyes, ovelles i vaques, esclaus i esclaves, 27
però la lepra de Naaman passarà a tu i als teus descendents per sempre». I se'n va anar
leprós com la neu.

6 El ferro d'una destral neda sobre l'aigua.— 1 Els homes de la comunitat dels
profetes digueren a Eliseu: «Mira, el lloc on vivim amb tu és massa petit per a nosaltres.
2 Anem fins al Jordà, prenguem cadascun un tronc d'arbre i fem-nos allà un lloc per a

habitar-hi». Ell va respondre: «Aneu-hi». [3] Un d'ells digué: «Digna't a venir amb els teus
servents». Ell contestà: «Sí que vindré». [4] Va anar amb ells al Jordà i van tallar llenya. [5]
Mentre un d'ells abatia un tronc d'arbre, el ferro de la destral va caure a l'aigua, i va
cridar: «Ai, senyor! I era manllevat!» [6] L'home de Déu preguntà: «On ha caigut?» L'altre
li ensenyà el lloc. Llavors Eliseu tallà un tros de branca, el tirà allí, i el ferro va surar. [7]
Després digué «Retira'l». Va estendre la mà i el va agafar.

Eliseu descobreix els arameus i els fa presoners.— El rei dels arameus estava en
guerra contra Israel. Va tenir consell amb els seus oficials i digué: «Posem una
emboscada en tal indret». [9] Però l'home de Déu envià a dir al rei d'Israel: «Guarda't de
passar per aquell indret, que allà baixen els arameus». [10] El rei d'Israel envià uns homes
al lloc que li havia dir l'home de Déu, sobre el qual l'havia advertit que anés amb
compte, i això no pas un ni dos cops. [11] El cor del rei dels arameus es va contorbar per
aquest motiu. Va cridar els seus oficials i els digué: «¿No m'indicaríeu qui dels nostres
és espia del rei d'Israel?» [12] Un dels oficials li digué: «Ningú més, rei, senyor meu, que
el profeta Eliseu, que viu a Israel. Ell comunica al rei d'Israel —666→ les paraules
que pronuncies en secret dins el teu dormitori». [13] Llavors ell digué: «Aneu a veure on
és, i el faré agafar». Algú li va fer saber: «És a Dotan». [14] Va enviar-hi cavalls, carros i
una tropa considerable. Hi arribaren de nit i van encerclar la població.

[15] El criat de l'home de Déu, quan es va llevar de bon matí, va sortir i va veure la
tropa que encerclava la població, els cavalls i els carros. El seu criat li digué: «Ai,
senyor, com ho farem?» [16] Ell respongué: «No tinguis por, que són més els qui estan
amb nosaltres, que no pas els qui estan amb ells». [17] I Eliseu va pregar així: «O Jahvè,
vulgueu obrir els seus ulls perquè hi vegi!» Jahvè va obrir els ulls del criat, i va veure la
muntanya plena de cavalls i de carros de foc al voltant d'Eliseu.

[18] Quan els arameus baixaven cap a ells, Eliseu va pregar així Jahvè: «Ataqueu
aquesta gent de ceguesa!» I Jahvè els va atacar de ceguesa, segons la paraula d'Eliseu. [19]
Aleshores Eliseu els digué: «No és aquest el camí, ni és aquesta la població. Seguiu-me,
que us conduiré a l'home que busqueu». I els va conduir a Samaria. [20] Així que arribaren
a Samaria, Eliseu digué: «Jahvè, obriu-los els ulls perquè hi vegin!» Jahvè els va obrir
els ulls, i es van trobar enmig de Samaria.

[21] El rei d'Israel, així que els va veure, digué a Eliseu: «Que els mato, pare?» [22] Ell
respongué: «No els matis ¿Tens dret a matar els qui no has fet presoners ni amb la teva
espasa ni amb el teu arc? Dóna'ls pa i aigua; que mengin i beguin, i que se'n tornin al
seu senyor». [23] Els va preparar un bon dinar, van menjar i beure, els va acomiadar, i se'n
van anar al seu senyor. Les bandes d'arameus no van fer cap més incursió al territori
d'Israel.

Sacaba prodigiosament el setge i la fam de Samaria.— [24] Després d'això, Ben-
Hadad, rei dels arameus, va reunir tot el seu exèrcit i va assetjar Samaria. [25] A Samaria,
hi havia una gran fam, i ells la tenien encerclada fins a tal punt, que un cap d'ase costava
vuitanta sicles de plata, i dos petricons d'excrements de colom, cinquanta sicles de plata.
[26] Quan el rei d'Israel —667→ passava per sobre la muralla, una dona li cridà:
«Auxili, rei, senyor meu!» [27] Ell respongué: «Que no t'ajudi Jahvè! ¿Amb què et podria
jo auxiliar? ¿Amb alguna cosa de l'era o del cup?» [28] El rei afegí: «Què tens?» Ella li
respongué: «Aquesta dona m'havia dit: «Dóna'm el teu fill, que ens el menjarem avui, i
demà ens menjarem el meu». [29] Així, vam coure el meu fill i ens el vam menjar. Quan

l'endemà jo li vaig dir: «Dóna'm el teu fill, que ens el menjarem», ella va amagar el seu fill». [30] En sentir el rei les paraules d'aquella dona, s'esquinçà els vestits. Ell passava per sobre la muralla, i el poble va veure que duia a sota un sac negre sobre la pell. [31] El rei digué: «Que Déu em faci tal cosa i tal altra, si el cap d'Eliseu, fill de Safat, li queda avui sobre les espatlles!»

[32] Eliseu seia a casa seva, i els ancians seien amb ell, quan el rei li envià un home de part seva. Abans que el missatger arribés, Eliseu digué als ancians: «Aquell fill d'assassí ha enviat a tallar-me el cap. Quan arribi el missatger, tanqueu la porta i aguanteu-la, que no entri, perquè el segueix el trepig del seu amo». [33] Encara ell parlava, que el rei baixà i li va dir: «Aquest flagell ve de Jahvè. Què puc esperar encara de Jahvè?» **7** [1] Eliseu va dir: «Escolteu la paraula de Jahvè: Això diu Jahvè: «Demà en aquesta hora, a la porta de Samaria, vendran quinze quilos de flor de farina per un sicle, i trenta quilos d'ordi per un sicle». [2] L'oficial sobre el braç del qual es recolzava el rei replicà a l'home de Déu: «Jahvè pot fer rescloses al cel; però això serà possible?» Ell respongué: «Tu mateix ho veuràs amb els propis ulls, però no en menjaràs».

[3] Quatre leprosos que s'estaven a l'entrada de la porta, es digueren l'un a l'altre: «per què ens hem de quedar aquí fins a la mort? [4] Si diem: «Entren a la ciutat», hi ha la fan, i ens hi morirem; i, si ens quedem aquí, també ens hi morirem. Passem-nos al campament dels arameus; si ens deixen viure, viurem, i, si ens maten, morirem». [5] Al capvespre, se n'anaren per entrar al campament dels arameus. Arribant a l'entrada del campament, veieren que no hi havia ningú. [6] El —668→ Senyor havia fet sentir en el campament dels arameus el so de carros, de cavalls i d'un exèrcit enorme, i s'havien dit els uns als altres: «El rei d'Israel ha contractat els reis dels hitites i dels egipcis contra nosaltres!» [7] S'havien alçat al capvespre, i havien fugit per salvar la vida, abandonant les tendes, els cavalls, els ases, en una paraula, tot el campament tal com era. [8] Aquells leprosos anaren fins a tocar al campament, entraren en una tenda, van menjar i beure, s'emportaren d'allí plata, or i vestits, i se'n van anar per amagar-ho. Després tornaren en una altra tenda, s'emportaren coses d'allí, i se'n van anar per amagar-ho.

[9] Aleshores es digueren l'un a l'altre: «No està bé això que fem. Avui és un dia de bones noves. Si callem i esperem fins a trenc d'alba, mereixem un càstig. Anem a fer-ho saber al palau del rei». [10] Hi anaren, van cridar els guardes de la porta de la ciutat i els van anunciar: «Hem entrat al campament dels arameus, i no hi ha ningú, ni se sent cap home; només cavalls i ases lligats i les tendes intactes». [11] Els guardes de la porta cridaren i ho van saber dins el palau del rei.

[12] El rei es llevà de nit i digué als seus oficials: «Deixeu que us expliqui el que ens han fet els arameus. Sabien que estem afamats, i han sortit del campament per amagar-se al camp, pensant: «Quan surtin de la ciutat, els agafarem vius i entrarem a la ciutat». [13] Però un dels oficials respongué: «Que prenguin cinc dels cavalls que han quedat aquí: si tornen, tindran la mateixa sort de tota la multitud d'Israel que s'haurà salvat, i si no, no seran més desafortunats que tota la multitud, que ja haurà deixat d'existir. Enviem-los, doncs, i veurem què passa». [14] Van prendre dos carros amb els cavalls, i el rei els envià darrera els arameus tot dient: «Aneu a veure què ha passat». [15] Anaren seguint-los fins al Jordà, i tot el camí era ple de vestits i estris que els arameus havien llençat en fugir precipitadament. Els missatgers van tornar i ho van contar al rei.

16 Llavors el poble va sortir i van saquejar el campament dels arameus: quinze
quilos de farina es venien per un sicle, i trenta quilos d'ordi, —669→ per un sicle,
segons la paraula de Jahvè. 17 El rei havia encarregat a l'oficial al braç del qual es
recolzava que guardés la porta, i el poble el va trepitjar a la porta i va morir, tal com
havia dit l'home de Déu quan el rei va baixar a trobar-lo. 18 Quan l'home de Déu va dir al
rei: «Demà, en aquesta hora, vendran trenta quilos d'ordi per un sicle, i quinze quilos de
flor de farina per un sicle, a la porta de Samaria», 19 l'oficial havia contestat a l'home de
Déu: «Jahvè pot fer rescloses al cel, però això serà possible?» I Eliseu havia dit: «Tu ho
veuràs amb els teus propis ulls, però no en menjaràs». 20 I així va passar: el poble el va
trepitjar a la porta, i va morir.

8 La dona sunamita conta al rei la resurrecció del seu fill.— 1 Eliseu digué a la
dona, el fill de la qual havia ressuscitat: «Vés-te'n amb la teva família i queda't on
puguis, que Jahvè ha cridat la fam, i ja ve al país per set anys». 2 La dona va fer tal com
li havia dit l'home de Déu: se'n va anar amb la seva família i es va quedar set anys al
país dels filisteus. 3 Al cap de set anys, aquella dona tornà del país dels filisteus i anà a
reclamar al rei la seva casa i el seu camp. 4 El rei estava parlant amb Guihezí, el criat de
l'home de Déu, i li deia «Conta'm les grans coses que ha fet Eliseu. 5 Mentre ell contava
al rei com havia tornat a la vida un mort, va arribar aquella dona, el fill de la qual havia
ressuscitat, per reclamar al rei la seva casa i el seu camp. Guihezí digué: «Rei, senyor
meu, aquesta és aquella dona i aquest és el seu fill, que Eliseu va ressuscitar». 6 El rei va
interrogar la dona, i ella li contà el fet. Llavors el rei li donà un eunuc dient: «Fes-li
restituir tot allò que li pertany, amb totes les rendes del camp, des del dia que va deixar
el país fins ara».

Darrers temps de la dinastia d'Amirí. Hazael i Jehú

Eliseu anuncia les crueltats del nou rei dels arameus.— 7 Eliseu va anar a
Damasc. Ben-Hadad, el rei dels arameus, estava malalt, i li van comunicar:
«L'home —670→ de Déu ha vingut aquí». 8 Aleshores el rei digué a Hazael: «Pren
una ofrena, vés a trobar l'home de Déu i consulta Jahvè per mitjà d'ell per saber si em
posaré bo d'aquesta malaltia». 9 Hazael l'anà a trobar i prengué per ofrena tot allò que hi
havia de millor a Damasc: una càrrega de quaranta camells. Hi anà, s'aturà davant d'ell i
li digué: «El teu fill Ben-Hadad, rei de Damasc, m'ha enviat a preguntar-te si es posarà
bo d'aquesta malaltia». 10 Eliseu li respongué: «Vés i digue-li: «Sí, et posaràs bo», però
Jahvè m'ha fet veure que morirà indefectiblement». 11 Després va endurir la seva
expressió, va quedar immòbil una estona i es posà a plorar. 12 Hazael li preguntà: ¿Per
què plora el meu senyor?» Ell respongué: «Perquè sé el mal que faràs als israelites:
calaràs foc a les seves fortaleses, els mataràs els joves, els esclafaràs els nens i
esventraràs les seves dones embarassades». 13 Hazael digué: «Però, ¿qui és el teu
servent, aquest gos, per poder fer coses tan grans?» Eliseu respongué: «Jahvè m'ha fet
veure que seràs rei dels arameus». 14 Aleshores deixà Eliseu i anà a trobar el seu senyor,
que li va preguntar: «¿Què t'ha dit Eliseu?» Ell contestà: «M'ha dit que et posaràs bo». 15
L'endemà va agafar una manta, la va xopar amb aigua, la hi va estendre sobre la cara, i
va morir. Hazael fou rei en lloc d'ell.

Joram, rei de Judà.— 16 L'any cinquè de Joram, fill d'Acab, rei d'Israel, Joram, fill
de Josafat, fou rei de Judà. 17[382] Tenia trenta-dos anys quan fou rei, i va regnar vuit anys
a Jerusalem. 18 Va seguir el comportament dels reis d'Israel, com havia fet la casa
d'Acab, perquè s'havia casat amb una filla d'Acab, i féu el mal que ofèn els ulls de

Jahvè. [19] Però Jahvè no va voler destruir Judà per amor del seu servent David, tal com li havia promès de donar-li sempre una llàntia encesa a la seva presència.

[20] Al seu temps, els edomites es van rebel·lar contra la dominació de Judà, i es van proclamar un rei. [21] Joram passà a Seïr amb tots els seus carros. Es va llevar de nit i va atacar els edomites que l'havien encerclat juntament amb els caps dels —671→ carros, però tot l'exèrcit va fugir, cadascú a casa seva. [22] Així Edom es va sostreure a la dominació de Judà fins al dia d'avui. Aquell mateix temps, també Lebnà es va rebel·lar.

[23] La resta dels fets de Joram, tot el que féu, consta al llibre de la Crònica dels reis de Judà. [24][383] Joram reposà amb els seus pares i fou enterrat amb ells a la ciutat de David. En lloc d'oli regnà el seu fill Ocozies.

Ocozies, rei de Judà.— [25][384] L'any dotzè de Joram, fill d'Acab, rei d'Israel, Ocozies, fill de Joram, fou rei de Judà. [26] Ocozies tenia vint-i-dos anys quan fou rei, i va regnar un any a Jerusalem. La seva mare es deia Atalies, i era filla d'Amrí, rei d'Israel. [27] Va seguir el comportament de la casa d'Acab i féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè, com la casa d'Acab, ja que era gendre de la casa d'Acab. [28] Va anar amb Joram, fill d'Acab, a la guerra contra Hazael, rei dels arameus, a Ramot-Galaad. Els arameus van ferir Joram, [29] i el rei Joram se'n tornà a Jezrael per fer-se curar les ferides que els arameus li havien fet a Ramot, quan combatia contra Hazael, rei dels arameus. Ocozies, fill de Joram, rei de Judà, va baixar a veure Joram, fill d'Acab, a Jezrael, perquè estava malalt.

9 Eliseu fa ungir Jehú.— [1] El profeta Eliseu va cridar un de la comunitat dels profetes i li digué «Cenyeix-te, pren aquesta fiola d'oli i vés a Ramot-Galaad. [2] Així que hi arribis, busca allí Jehú, fill de Josafat, fill de Namsí. Fes-lo aixecar d'entre els seus germans i condueix-lo al fons d'una cambra. [3] Pren la fiola d'oli, vessa-la-hi sobre el cap i digue-li: «Això diu Jahvè: «Jo t'ungeixo com a rei d'Israel». Després obre la porta i marxa sense esperar».

[4] Aquell jove profeta anà a Ramot-Galaad. [5] Quan hi arribà, troba els caps de l'exèrcit asseguts. Ell digué «Comandant, tinc una cosa per a comunicar-te». Jehú va preguntar: «A qui de nosaltres?» Ell respongué: «A tu, comandant». [6] Ell s'alçà i entrà dins la casa. El profeta li va vessar l'oli sobre el cap i li digué: «Això diu Jahvè, Déu d'Israel: «Jo t'he ungit —672→ com a rei del poble de Jahvè, rei d'Israel. [7] Exterminaràs la casa d'Acab, el teu senyor, perquè vull fer justícia contra Jezabel per la sang dels meus servents, els profetes, i per la de tots els servents de Jahvè. [8] Tota la casa d'Acab morirà, perquè exterminaré d'Acab fins el qui orina a la paret, esclau i lliure, a Israel. [9] Faré que la casa d'Acab acabi com la casa de Jeroboam, fill de Nabat, i com la casa de Baasà, fill d'Ahies. [10] Quant a Jezabel, els gossos la devoraran al camp de Jezrael, i no hi haurà qui l'enterri». Després va obrir la porta i va fugir.

L'exèrcit aclama Jehú com a rei.— [11] Jehú va sortir a reunir-se amb els oficials del seu senyor, i aquests li preguntaren: «Tot va bé? Per què t'ha vingut a veure aquest boig?» Ell respongué: «Ja coneixeu aquest home i les seves cabòries.» [12] Però ells replicaren: «Mentida! Explica'ns-ho!» Ell digué: «Doncs, m'ha parlat així i així. M'ha dit: «Això diu Jahvè: «Jo t'ungeixo com a rei d'Israel». [13] Tot seguit van prendre

cadascun el seu mantell i els estengueren als seus peus, al replà de l'escala: tocaren el corn i cridaven: «Jehú és rei!»

Jehú mata Joram i Ocozies.— [14] Jehú, fill de Josafat, fill de Namsí, va conspirar contra Joram. Joram havia estat a la defensa de Ramot-Galaad, amb tot Israel, contra Hazael, rei dels arameus, [15] però havia tornat a Jezra el per fer-se curar les ferides que li havien fet els arameus, lluitant contra Hazel, rei d'Aram. Jehú digué: «Si us plau, que ningú no s'escapi de la ciutat per portar notícies a Jezrael». [16] Després Jehú pujà dalt del carro i anà a Jezrael, ja que Joram jeia allí. Ocozies, rei de Judà, hi havia baixat per visitar Joram. [17] El sentinella, apostat a la torre de Jezrael, va veure l'escamot de Jehú que venia i digué: «Veig un escamot». Joram va ordenar: «Pren un home a cavall i envia'l a rebre'ls, i que pregunti si vénen en so de pau». [18] L'home a cavall anà a rebre'ls i els digué: «El rei pregunta si veniu en so de pau». Jehú respongué: «¿Què t'importa? Passa darrera meu!» El sentinella comunicà: «El missatger hi ha arribat, però no —673→ torna». [19] Hi envià un altre home a cavall, que hi arribà i els digué: «El rei pregunta si veniu en so de pau». Jehú respongué: «Què t'importa? Passa darrera meu!» [20] El sentinella comunicà: «Hi ha arribat l'home a cavall, però no torna. L'home que ve té un posat com el de Jehú, fill de Namsí: condueix esbojarrat».

[21][385] Aleshores Joram digué: «Enganxeu!» I li van enganxar el carro. Joram, rei d'Israel, i Ocozies, rei de Judà, van sortir, cadascun en el seu carro, a l'encontre de Jehú i el van aconseguir a la propietat de Nabot, el jezraelita. [22] Així que Joram va veure Jehú, preguntà: «Véns en so de pau, Jehú?» Ell respongué: «Com pot haver-hi pau mentre duren les fornicacions de la teva mare Jezabel i els seus sortilegis!» [23] Llavors Joram girà les regnes tot cridant a Ocozies: «Traïció, Ocozies!» [24] Però Jehú, que ja havia tibat l'arc, va tocar Joram entre les espatlles, la fletxa li travessà el cor i va caure estès al carro. [25] Jehú digué a Badaquer, el seu oficial: «Aixeca'l i tira'l al camp de Nabot, el jezraelita. Recorda't que, quan tu i jo anàvem plegats en el carro darrera el seu pare Acab, Jahvè va pronunciar contra ell aquest oracle: [28] «No en dubtis gens: ahir vaig veure la sang de Nabot i la sang dels seus fills, diu Jahvè, i jo els faré justícia en aquest mateix camp, diu Jahvè». Aixeca'l, doncs, i tira'l al camp, segons la paraula de Jahvè».

[27][386] Ocozies, rei de Judà, ho va veure i va fugir camí de Bet-ha-Gan. Però Jehú el va perseguir i ordenà: «Mateu-lo també!» I el van ferir dalt del carro, a la pujada de Gàver, vora de Jeblaam. I es va refugiar a Maguedó, on va morir. [28] Els seus homes el van conduir en un carro a Jerusalem i el van enterrar al seu sepulcre, amb els seus pares, a la ciutat de David. [29] Ocozies fou rei de Judà l'any onzè de Joram, fill d'Acab.

Mort de Jezabel.— [30] Després, Jehú se n'anà a Jezrael. Jezabel ho va saber; es va pintar els ulls, s'arreglà el cap i va mirar per la finestra. [31] Quan Jehú entrava per la porta, ella digué: «¿Podia acabar bé Zamrí, l'assassí del meu senyor?» [32] Ell va alçar el cap mirant a la —674→ finestra i digué: «¿Qui està a favor meu, qui?» Dos o tres eunucs es van abocar cap a ell. [33] Llavors els digué: «Tireu-la daltabaix!» I la van tirar daltabaix. La seva sang va esquitxar els murs i els cavalls, i aquests la van trepitjar. [34] Després va entrar, va menjar i beure, i digué: «Aneu a veure aquella maleïda i enterreu-la, que és filla de rei». [35] Hi van anar per enterrar-la, però no en van trobar més que la calavera, els peus i les mans. [36] Van tornar i li ho van fer saber. Ell digué: «És la paraula que Jahvè va pronunciar per mitjà del seu servent Elies, el tesbita: «Al camp de Jezrael, els gossos es menjaran la carn de Jezabel. [37] I el cadàver de Jezabel serà com els fems a la intempèrie, al camp de Jezrael, fins que no puguin dir: «Aquesta és Jezabel».

10 **Assassinat de tota la família d'Acab.**— [1] Acab tenia setanta fills a Samaria. Jehú va escriure unes cartes que va enviar a Samaria als magistrats de la ciutat, als ancians i als tutors dels fills d'Acab. Deia: [2] «Quan us arribi aquesta carta, ja que teniu amb vosaltres els fills del vostre senyor, els carros, els cavalls, les ciutats fortificades i les armes, [3] vegeu quin és el millor i el més virtuós d'entre els fills del vostre senyor». [4] Però ells van tenir molta por, molta, i deien: «Dos reis no han pogut resistir davant d'ell; com podríem resistir nosaltres?» [5] El prefecte del palau, el governador de la ciutat, els ancians i els tutors van enviar a dir a Jehú: «Som els teus súbdits; farem, doncs, tot el que ens ordenis. No proclamarem ningú rei; fes el que et sembli bé».

[6] Jehú els va escriure una segona carta en aquests termes: «Si esteu a favor meu, si voleu obeir-me, preneu els caps dels fills del vostre senyor i demà en aquesta hora veniu a trobar-me a Jezrael». Els fills del rei eren setanta i estaven amb els magnats de la ciutat, que els educaven. [7] Així que els arribà la carta, prengueren els fills del rei, van degollar-los tots setanta, van posar els caps en unes cistelles i els hi van enviar a Jezrael. [8] Va arribar un missatger i li van anunciar: «Han dut els caps dels fills del rei». Ell respongué: —675→ Poseu-los en dues piles a l'entrada de la porta fins al matí». [9] Al matí, va sortir, s'aturà i digué a tot el poble: «Vosaltres sou innocents. Jo he conspirat contra el meu senyor i l'he matat; Però, qui ha matat tots aquests? [10] Sapigueu, doncs, que res no ha caigut en terra de la paraula que Jahvè va dir contra la casa d'Acab, i que Jahvè ha fet el que havia dit per mitjà del seu servent Elies». [11] Jehú va matar encara tots els qui havien quedat de la casa d'Acab a Jezrael, tots els seus magnats, els seus familiars i els seus sacerdots, fins a no deixar-ne ni un.

Assassinat dels parents d'Ocozies.— [12] Després va marxar i se'n va anar a Samaria. Pel camí, a Bet-Èquedha-Roïm, [13] trobà els parents d'Ocozies, rei de Judà, i els preguntà: «Qui sou?» Ells respongueren: «Som parents d'Ocozies, i baixem a saludar els fills del rei i de la reina». [14] Ell ordenà: «Agafeu-los vius». Els van agafar vius i els degollaren vora la cisterna de Bet-Èqued. Eren quaranta-dos homes, i no en deixà ni un.

Jehú extermina els adoradors de Baal.— [15] Quan se n'anava d'allí, trobà Jonadab, fill de Recab, que li venia a l'encontre. El saludà i li digué: «¿El teu cor és lleial amb mi, com el meu ho és amb tu?» Jonadab respongué: «Sí». Jehú li digué: «Si es així, dóna'm la mà». Ell la hi va donar. Jehú el féu pujar vora seu al carro [16] i li digué: «Vine amb mi, que veuràs el meu zel per Jahvè». El féu pujar, doncs, al seu carro. [17] Arribant a Samaria, va matar tots els qui havien quedat de la casa d'Acab a Samaria, fins a exterminar-la, segons la paraula que Jahvè havia dit a Elies.

[18] Després Jehú va aplegar tot el poble i els digué «Acab venerava poc Baal; Jehú el venerarà molt més. [19] Convoqueu-me, doncs, tots els profetes de Baal i tots els seus sacerdots, que no en falti cap, que m'he proposat de fer un gran sacrifici a Baal. Pena de mort als qui hi faltin». Jehú obrava amb astúcia per exterminar els adoradors de Baal. [20] Va ordenar, doncs: «Prepareu una festa en honor de Baal». I la van convocar. [21] Jehú va enviar missatgers per tot Israel, —676→ van venir tots els adoradors de Baal sense que en faltés ni un. Van entrar al temple de Baal, i es va omplir de gom a gom. [22] Després digué a l'intendent del vestuari: «Treu vestits per a tots els adoradors de Baal». I tragué vestits per a tots. [23] Jehú entrà al temple de Baal i digué als seus adoradors: «Inspeccioneu i mireu que no hi hagi aquí entre vosaltres cap adorador de Jahvè, sinó només adoradors de Baal». [24] I van entrar per oferir víctimes i holocaustos.

Jehú havia apostat a fora vuitanta homes, i els havia dit: «Si algú deixa escapar cap
dels homes que confio a les vostres mans, la seva vida pagarà per la vida d'aquell». [25]
Així que va acabar d'oferir l'holocaust, Jehú digué a l'escorta i als oficials «Entreu i
mateu-los, que no en surti ni un». Els van matar tots a fil d'espasa i van tirar per terra les
esteles. Anaren a la cambra interior del temple de Baal, [26] van treure fora el tronc sagrat
del temple de Baal i el cremaren. [27] Van abatre l'estela de Baal, van enderrocar el seu
temple i el van destinar a claveguera fins al dia d'avui.

Jehú, rei d'Israel.— [28] Així Jehú va fer desaparèixer d'Israel el culte de Baal. [29]
Amb tot, Jehú no es va apartar dels pecats que Jeroboam, fill de Nabat, havia fet
cometre a Israel, és a dir, els vedells d'or de Bet-El i Dan. [30] Jahvè va dir a Jehú: «Ja que
t'has comportat bé fent allò que els meus ulls aproven i has fet amb la casa d'Acab
segons tot el que jo tenia al cor, els teus fills s'asseuran al tron d'Israel fins a la quarta
generació». [31] Però Jehú no es va preocupar de seguir amb tot el seu cor la llei de Jahvè,
Déu d'Israel; no es va apartar dels pecats que Jeroboam havia fet cometre a Israel.

[32] Aquell temps, Jahvè començà a retallar el territori d'Israel, ja que Hazael els
derrotava per totes les fronteres [33] a l'est del Jordà, tot el país de Galaad, els gadites, els
rubenites i els manasites, des d'Aroer —a la vora del torrent Arnon—, Galaad i Basan.

[34] La resta dels fets de Jehú, tot el que féu, totes les seves proeses, consten al llibre
de la Crònica dels reis d'Israel. [35] Jehú reposà amb —677→ els seus pares, i el van
enterrar a Samaria. En lloc d'ell regnà Joacaz. [36] El temps que Jehú va regnar a Samaria
sobre Israel fou de vint-i-vuit anys.

De la usurpació d'Atalies a la mort d'Eliseu

11 Atalies es fa reina de Judà.— [1][387] Quan Atalies, la mare d'Ocozies, va veure
que el seu fill era mort, féu exterminar tot el llinatge reial. [2] Però Josabet, filla del rei
Joram i germana d'Ocozies, va agafar Joàs, fill d'Ocozies, el va sostreure d'entre els fills
del rei que anaven a matar, i el posà amb la seva dida a la cambra dels llits. Així
l'amagaren d'Atalies, i no el van matar. [3] Es va quedar amb ella, amagat al temple de
Jahvè, durant sis anys, mentre Atalies regnava al país.

Jojadà proclama rei Joàs. Mort d'Atalies.— [4] L'any setè, Jojadà va enviar a
buscar els centurions dels quereteus i de l'escorta i els convocà al temple de Jahvè. Va
fer amb ells un pacte, els va fer prestar jurament i els mostrà el fill del rei. [5] Els va donar
aquesta ordre: «Un terç dels qui entren el dissabte farà la guàrdia al palau reial. [6]
Igualment, un terç a la porta de Sur i un terç a la porta darrera la caserna de l'escorta
faran la guàrdia del temple que els toca per torn. [7] Quedeu-vos aquí les altres dues
seccions, això és, tots els qui el dissabte sortiu de fer la guàrdia del temple de Jahvè, [8] i
encercleu el rei tot al voltant, cadascun amb les seves armes a la mà, i, si algú vol forçar
els rengles, mateu-lo. Estigueu, doncs, amb el rei, quan entri i quan surti».

[9] Els centurions van fer tal com el sacerdot Jojadà havia ordenat: cadascun prengué
els seus homes, els que entraven el dissabte i els que sortien, i anaren a reunir-se amb el
sacerdot Jojadà. [10] El sacerdot donà als centurions les llances i els escuts del rei David
que guardaven al temple de Jahvè. [11] Quan els de l'escorta, cadascun amb l'arma a la mà,
estigueren apostats al voltant del rei, des del costat dret del temple fins al costat
esquerre, entre l'altar i el temple, —678→ [12] Jojadà féu sortir fora el fill del rei i li

posà la diadema i les insígnies reials; el van proclamar rei, el van ungir i l'aplaudien tot
cridant: «Visca el rei!»

13 Quan Atalies va sentir el renou del poble, anà a trobar el poble al temple de Jahvè
14 i va veure el rei dret vora la columna, com era costum de ritual, amb els oficials i les
trompetes vora el rei, i tot el poble del país ple d'alegria i tocant les trompetes.
Aleshores Atalies s'esquinçà els vestits i cridà «Traïció, traïció!» 15 El sacerdot Jojadà
ordenà als centurions, oficials de l'exèrcit: «Feu-la sortir fora dels atris, i el qui la
segueixi, mateu-lo». Ja que el sacerdot havia dit: «Que no la matin a la casa de Jahvè». 16
Van fer lloc davant d'ella i, quan arribà al palau reial pel camí de la porta dels cavalls,
allí la van matar.

17 Jojadà va fer un pacte entre Jahvè, el rei i el poble, que ells serien el poble de
Jahvè; igualment entre el rei i el poble. 18 Tota la gent del país van entrar al temple de
Baal i l'enderrocaren; van trinxar els seus altars i les seves imatges i degollaren davant
els altars Matan, sacerdot de Baal. El sacerdot va posar vigilàncies al temple de Jahvè. 19
Prengué els centurions, els quereteus, l'escorta i tota la gent del poble, i van fer baixar el
rei del temple de Jahvè i, pel camí de la porta de l'escorta, van anar al palau reial. Joàs
s'assegué al tron dels reis. 20 Tota la gent del país es va alegrar, i la ciutat quedà
tranquil·la. Quant a Atalies, l'havien matada amb l'espasa al palau reial.

12 Joàs, rei de Judà.— (21)1[388] Joàs tenia set anys quan fou rei. (1)2 Va ser rei l'any
setè de Jehú i va regnar quaranta anys a Jerusalem. La seva mare es deia Sebià, i era de
Beer-Sabé. (2)3 Joàs féu el bé que els ulls de Jahvè aproven tot el temps que el sacerdot
Jojadà va ser el seu mestre. (3)4 Però els llocs alts no foren suprimits, i el poble continuava
encara oferint víctimes i cremant encens als llocs alts.

Joàs fa reparar el temple.— (4)5 Joàs digué als sacerdots: «Tota la plata de les
donacions sagrades ofertes al temple de Jahvè, la —679→ de les taxes personals, tota
la que cadascú ofereix voluntàriament al temple de Jahvè, (5)6 que la rebin personalment
els sacerdots i cadascun repari l'edifici del temple de Jahvè, onsevulla hi hagi
esquerdes». (6)7 L'any vint-i-tres del rei Joàs, els sacerdots encara no havien reparat les
esquerdes del temple de Jahvè. (7)8 Aleshores el rei Joàs va cridar el sacerdot Jojadà i els
altres sacerdots i els digué: «¿Per què no repareu les esquerdes del temple de Jahvè? No
rebeu més el diner personalment; destineu-lo a reparar l'edifici». (8)9 Els sacerdots van
consentir a no rebre més diners del poble i a no reparar ells les esquerdes de l'edifici.

(9)10 Llavors el sacerdot Jojadà prengué una caixa amb una obertura a la tapa, i la
posà vora l'estela, a mà dreta, entrant al temple de Jahvè. Els sacerdots guardians del
cancell hi tiraven tot el diner que la gent oferia al temple de Jahvè. (10)11 Quan veien que hi
havia molts diners a la caixa, el secretari del rei i el gran sacerdot pujaven, i prenien
nota dels diners trobats al temple de Jahvè. (11)12 Aleshores donaven aquell diner als
contramestres encarregats de l'edifici del temple de Jahvè, i aquests l'esmerçaven per als
fusters, els mestres de cases que treballaven al temple de Jahvè, (12)13 per als paletes i
picapedrers, per comprar fusta i pedres de talla per a reparar les esquerdes del temple de
Jahvè i per a tot el que calia per a la reparació de l'edifici. (13)14 Però amb el diner ofert al
temple de Jahvè no feien ni gibrells de plata, ni ganivets, ni vasos, ni trompetes, ni cap
objecte d'or o de plata, (14)15 sinó que el donaven als qui dirigien el treball, i ells reparaven
l'edifici del temple de Jahvè. (15)16 No demanaven comptes als homes als quals donaven
els diners, perquè els qui dirigien el treball es comportaven amb lleialtat. (16)17 Però els

diners dels sacrificis pel delicte i dels sacrificis pels pecats no eren oferts al temple de Jahvè, sinó que eren per als sacerdots.

Joàs paga tribut als arameus.— (17)18 Aquell temps, Hazael, rei d'Aram, pujà a combatre contra Guet i la va ocupar. Després es disposà a pujar contra Jerusalem. —680→ (18)19 Llavors Joàs, rei de Judà, prengué totes les coses que els seus pares Josafat, Joram i Ocozies, reis de Judà, havien consagrat, i les que ell mateix havia consagrat, tot l'or i tota la plata que es trobà als tresors del temple de Jahvè i del palau reial, i ho va enviar a Hazael, rei dels arameus; i aquest es va retirar de davant de Jerusalem.

Assassinat de Joàs.— (19)20 La resta dels fets de Joàs, tot el que féu, consta al llibre de la Crònica dels reis de Judà. (20)21 Els seus oficials es van revoltar, van fer una conspiració i van matar Joàs a la casa de Mel·ló, que baixa a Sil·là. (21)22 El van matar els seus servents Jozacar, fill de Semaat, i Jozabad, fill de Somer. El van enterrar amb els seus pares a la ciutat de David, i en lloc d'ell regnà el seu fill Amasies.

13 Joacaz, rei d'Israel.— 1 L'any vint-i-tres de Joàs, fill d'Ocozies, rei de Judà, Joacaz, fill de Jehú, fou rei d'Israel, a Samaria, i regnà durant disset anys. 2 Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè i va seguir els pecats que Jeroboam, fill de Nabat, havia fet cometre a Israel; no se n'apartà gens.

3 Aleshores la severitat de Jahvè es va encendre contra Israel i els va deixar contínuament en poder d'Hazael, rei dels arameus, i de Ben-Hadad, fill d'Hazael. 4 Però Joacaz va apaivagar Jahvè, i Jahvè el va escoltar, perquè va veure el sofriment d'Israel, que el rei dels arameus oprimia. 5 Jahvè donà un llibertador a Israel, i van poder desfer-se del poder dels arameus. Els israelites van habitar a casa seva com abans. 6 Però no s'apartaren dels pecats que la casa de Jeroboam havia fet cometre a Israel; van continuar cometent-los, i fins havien erigit un tronc sagrat a Samaria. 7 Per això, Jahvè no deixà d'exèrcit a Joacaz més que cinquanta homes de la guarnició dels carros, deu carros i deu mil homes d'infanteria; el rei dels arameus els havia exterminats i els havia reduïts com la pols que és trepitjada.

8 La resta dels fets de Joacaz, tot el que féu i les seves proeses, consten al llibre de la Crònica dels reis d'Israel. 9 Joacaz reposà amb els —681→ seus pares, i el van enterrar a Samaria. En lloc d'ell regnà el seu fill Joàs.

Joàs, rei d'Israel.— 10 L'any trenta-set de Joàs, rei de Judà, Joàs, fill de Joacaz, fou rei d'Israel, a Samaria, i regnà setze anys. 11 Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè. No s'apartà dels pecats que Jeroboam, fill de Nabat, havia fet cometre a Israel; va continuar cometent-los.

12 La resta dels fets de Joàs, tot el que féu i el coratge amb què va combatre contra Amasies, rei de Judà, tot consta al llibre de la Crònica dels reis d'Israel. 13 Joàs reposà amb els seus pares, i Jeroboam va seure al seu tron. Joàs fou enterrat a Samaria amb els reis d'Israel.

Eliseu, abans de morir, anuncia la derrota dels arameus.— 14 Eliseu s'agreujà en la seva malaltia, de la qual va morir. Joàs, rei d'Israel, va baixar a veure'l i, plorant sobre la seva cara, deia: «Pare meu, pare meu, carro d'Israel i el seu conductor!» 15 Eliseu li digué: «Agafa un arc i fletxes». Ell agafà un arc i fletxes. 16 Eliseu digué al rei d'Israel:

«Empunya l'arc». I el va empunyar. Eliseu posà les mans sobre les mans del rei [17] després digué: «Obre la finestra cap a l'orient». I la va obrir. Eliseu digué: «Tira». I tirà. Eliseu digué: «Es la fletxa de la victòria de Jahvè, la fletxa de la victòria contra els arameus, perquè els derrotaràs a Afec i no en quedarà ni rastre». [18] Digué encara: «Agafa les fletxes». I les agafà. I digué al rei d'Israel: «Dóna cops contra terra». Hi va donar tres cops i va parar. [19] L'home de Déu es va disgustar contra ell i li digué «Havies de donar cinc o sis cops: hauries derrotat els arameus sense deixar-ne ni rastre. Ara, només els derrotaràs tres vegades».

Miracle d'Eliseu després de mort.— [20] Eliseu va morir, i el van enterrar. L'any següent, bandes de moabites van entrar al país. [21] Mentre uns enterraven un home, van veure una banda i van tirar l'home al sepulcre d'Eliseu i se'n van anar. Quan aquell home va tocar els ossos d'Eliseu, tornà a la vida i es posà dret.

—682→

Joàs derrota els arameus.— [22] Hazael, rei d'Aram, va oprimir Israel durant tota la vida de Joacaz. [23] Jahvè se'n va compadir i els va tenir misericòrdia. Es girà cap a ells, i per amor del pacte amb Abraham, Isaac i Jacob, no volgué exterminar-los; fins avui no els ha rebutjats de la seva presència. [24] Hazael, rei dels arameus, va morir, i el seu fill Ben-Hadad fou rei en lloc seu. [25] Joàs, fill de Joacaz, recuperà de les mans de Ben-Hadad, fill d'Hazael, les ciutats que el seu pare havia pres per les armes de les mans de Joacaz. Joàs el va derrotar tres vegades i recuperà les ciutats d'Israel.

Continua la història dels dos reialmes fi del reialme d'Israel (2R. 14,1-17,41)

14 Amasies, rei de Judà.— [1][389] L'any segon de Joàs, fill de Joacaz, rei d'Israel, Amasies, fill de Joàs, rei de Judà, fou rei. [2] Tenia vint-i-cinc anys quan fou rei, i regnà vint-i-nou anys a Jerusalem. La seva mare es deia Joadan, i era de Jerusalem. [3] Féu el bé que els ulls de Jahvè aproven; no, però, com el seu pare David. Es comportà en tot com s'havia comportat el seu pare Joàs. [4] Tanmateix, els llocs alts no desaparegueren, i el poble encara oferia víctimes i cremava encens als llocs alts. [5] Quan el poder quedà consolidat a les seves mans, va matar els oficials que havien matat el rei, el seu pare. [6] Però no féu morir els fills dels assassins, tal com prescriu el llibre de la Llei de Moisès, on Jahvè ordena: «Els pares no han de ser condemnats a mort per culpa dels fills, ni els fills per culpa dels pares; cadascú ha de ser condemnat a mort pel seu propi pecat». [7] Va derrotar els edomites, un exèrcit de deu mil homes, a la vall de la Sal, s'apoderà de la Roca per les armes i li donà el nom de Jecteel, que ha quedat fins al dia d'avui.

Amasies i Joàs.— [8][390] Després Amasies va enviar missatgers a Joàs, fill de Joacaz, —683→ fill de Jehú, rei d'Israel, a dir-li: «Vine, que ens veurem les cares!» [9] Joàs, rei d'Israel, envià a dir a Amasies, rei de Judà: «El card del Líban va enviar a dir al cedre del Líban: «Dóna la teva filla al meu fill per esposa». Però va passar una bèstia salvatge i va trepitjar el card. [10] Has vençut Edom, i el teu cor s'ha ensuperbit. Gaudeix de la teva glòria i queda't a casa! ¿Per què has de provocar una desfeta i caure amb tot el poble de Judà?» [11] Però Amasies no l'escoltà. Llavors Joàs, rei d'Israel, va pujar i es van enfrontar amb Amasies, rei de Judà, a Bet-Sames, que pertany a Judà. [12] Judà fou

derrotat per Israel, i cadascú va fugir a casa seva. [13] Joàs, rei d'Israel, féu presoner
Amasies, rei de Judà, fill de Joàs, fill d'Ocozies, a Bet-Sames, el conduí a Jerusalem, des
de la porta d'Efraïm fins a la porta de l'Angle. [14] Després s'apoderà de tot l'or i la plata,
de tota la vaixella que hi havia al temple de Jahvè i dels tresors del palau reial, com
també dels ostatges, i se'n tornà a Samaria.

[15] La resta dels fets de Joàs, tot el que féu, la seva valentia i com va combatre contra
Amasies, rei de Judà, tot consta al llibre de la Crònica dels reis d'Israel, [16] Joàs reposà
amb els seus pares, i fou enterrat a Samaria, amb els reis d'Israel. En lloc d'ell regnà el
seu fill Jeroboam.

[17][391] Amasies, fill de Joàs, rei de Judà, va viure encara quinze anys després de la
mort de Joàs, fill de Joacaz, rei d'Israel. [18] La resta dels fets d'Amasies consten al llibre
de la Crònica dels reis de Judà. [19] Van tramar una conjuració contra ell a Jerusalem, i va
fugir a Laquís; però el van perseguir fins a Laquís, i allí el van matar. [20] El transportaren
a cavall, i fou enterrat a Jerusalem, amb els seus pares, a la ciutat de David. [21] Tot el
poble de Judà prengué Azaries, que tenia setze anys, i el proclamaren rei en lloc del seu
pare Amasies. [22] Després que el rei reposà amb els seus pares, va fortificar Elat i la va
restituir a Judà.

Jeroboam II, rei d'Israel.— [23] L'any quinze d'Amasies, fill de Joàs, rei de Judà,
Jeroboam, fill de Joàs, rei d'Israel, fou rei a Samaria, i regnà quaranta-un anys. —
684→ [24] Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè; no s'apartà de cap dels pecats que
Jeroboam, fill de Nabat, havia fet cometre a Israel. [25] Va restablir la frontera d'Israel des
de Lebó d'Hemat fins al mar de l'Arabà, segons la paraula que Jahvè, Déu d'Israel, havia
pronunciat per mitjà del seu servent, el profeta Jonàs[392], fill d'Amatí, que era de Guet-
ha-Héfer. [26] Ja que Jahvè havia vist l'aflicció molt amarga de tot Israel, esclaus i lliures, i
no tenia qui l'ajudés. [27] Jahvè, que no havia parlat d'esborrar el nom d'Israel de sota el
cel, els alliberà per mitjà de Jeroboam, fill de Joàs.

[28] La resta dels fets de Jeroboam, tot el que féu, la valentia amb què va combatre
contra Damasc i com féu apartar d'Israel la severitat de Jahvè, consten al llibre de la
Crònica dels reis d'Israel. [29] Jeroboam reposà amb els seus pares, amb els reis d'Israel.
En lloc d'ell regnà el seu fill Zacaries.

15 Azaries, rei de Judà— [1] L'any vint-i-set de Jeroboam, rei d'Israel, fou rei
Azaries, fill d'Amasies, rei de Judà. [2][393] Tenia setze anys quan fou rei, i regnà cinquanta-
dos anys a Jerusalem. La seva mare es deia Jequelies, i era de Jerusalem. [3] Féu el bé que
els ulls de Jahvè aproven, com tot el que féu el seu pare Amasies. [4] Però els llocs alts no
foren suprimits; el poble encara oferia víctimes i cremava encens als llocs alts. [5] Jahvè
va afligir el rei, i es tornà leprós fins al dia de la seva mort. Va viure en una casa
separada. Joatam, fill del rei, era prefecte del palau, i administrava justícia al poble del
país.

[6] La resta dels fets d'Azaries, tot el que féu, consta al llibre de la Crònica dels reis
de Judà. [7] Azaries reposà amb els seus pares a la ciutat de David. En lloc d'ell, regnà el
seu fill Joatam.

Zacaries, rei d'Israel.— [8] L'any trenta-vuit d'Azaries, rei de Judà, Zacaries, fill de
Jeroboam fou rei d'Israel, a Samaria, i regnà sis mesos. [9] Féu el mal que ofèn els ulls de

Jahvè, com havien fet els seus pares. No s'apartà dels pecats que Jeroboam, fill de Nabat, havia fet cometre a Israel. [10] Sel·lum, fill de Jabés, va conspirar contra —685→ ell, el va matar a Jeblaam, i va regnar en lloc d'ell.

[11] La resta dels fets de Zacaries consten al llibre de la Crònica dels reis d'Israel. [12] És la paraula que Jahvè havia dit a Jehú: «Ocuparan el tron d'Israel els teus fills durant quatre generacions». I així fou.

Sel·lum, rei d'Israel.— [13] Sel·lum, fill de Jabés, fou rei l'any trenta-nou d'Azaries, rei de Judà, i regnà un mes a Samaria. [14] Manahem, fill de Gadí, va sortir de Tersà, anà a Samaria i va matar Sel·lum, fill de Jabés. I fou rei en lloc d'ell.

[15] La resta dels fets de Sel·lum i la conspiració que va tramar consten al llibre de la Crònica dels reis d'Israel.

[16] Llavors Manahem exterminà Tafuè, amb tothom qui trobava i amb tot el seu terme des de Tersà, perquè no li havien obert les portes; l'exterminà i va esventrar totes les dones embarassades.

Manahem, rei d'Israel. [17] L'any trenta-nou d'Azaries, rei de Judà, Manahem, fill de Gadí, fou rei d'Israel, a Samaria, i regnà deu anys. [18] Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè; no s'apartà dels pecats que Jeroboam, fill de Nabat, havia fet cometre a Israel.

Al seu temes, [19] Ful, rei d'Assíria, envaí el país. Manahem donà a Ful mil talents de plata perquè el seu poder el sostingués, perquè refermés a les seves mans el poder reial. [20] Manahem es procurà tota aquesta plata a costa d'Israel, a costa de tots els acabalats, per donar-la al rei d'Assíria, a raó de cinquanta sicles de plata per cap. El rei d'Assíria se'n tornà i no es quedà al país.

[21] La resta dels fets de Manahem, tot el que féu, consta al llibre de la Crònica dels reis d'Israel. [22] Manahem reposà amb els seus pares, i en lloc d'ell regnà el seu fill Faqueïes.

Faqueïes, rei d'Israel.— [23] L'any cinquanta d'Azaries, rei de Judà, Faqueïes, fill de Manahem, fou rei d'Israel, a Samaria, i regnà dos anys. [24] Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè; no s'apartà dels pecats que Jeroboam, fill de Nabat, havia fet cometre a Israel. [25] El seu ajudant Faqué, fill de Romelies, va —686→ conspirar contra ell, juntament amb cinquanta homes de Galaad, el va matar a Samaria, a la torre del palau reial, i regnà en lloc d'ell.

[26] La resta dels fets de Faqueïes, tot el que féu, consta al llibre de la Crònica dels reis d'Israel.

Faqué, rei d'Israel.— [27] L'any cinquanta-dos d'Azaries, rei de Judà, Faqué, fill de Romelies, fou rei d'Israel, a Samaria, i regnà vint anys. [28] Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè; no s'apartà dels pecats que Jeroboam, fill de Nabat, havia fet cometre a Israel. [29] Al temps de Faqué, rei d'Israel, vingué Teglat-Falàsar, rei d'Assíria, i s'apoderà d'Aion, d'Abel Bet-Maacà, de Janoé, de Quedes, d'Hasor, de Galaad, de Galilea, de tot el país de Neftalí, i els deportà a l'Assíria. [30] Osees, fill d'Elà, va tramar una conspiració contra

Faqué, fill de Romelies, el va matar, i regnà en lloc d'ell, l'any vintè de Joatam, fill d'Azaries.

31 La resta dels fets de Faqué, tot el que féu, consta al llibre de la Crònica dels reis d'Israel.

Joatam, rei de Judà.— 32[394] L'any segon de Faqué, fill de Romelies, rei d'Israel, fou rei Joatam, fill d'Azaries, rei de Judà. 33 Tenia vint-i-cinc anys quan fou rei i regnà setze anys a Jerusalem. La seva mare es deia Jerusà, i era filla de Sadoc. 34 Féu el bé que els ulls de Jahvè aproven, seguint tot allò que feia el seu pare Azaries. 35 Però els llocs alts no foren suprimits; el poble encara oferia víctimes i cremava encens als llocs alts. Ell va construir la Porta Superior del temple de Jahvè.

36 La resta dels fets de Joatam, tot el que féu, consta al llibre de la Crònica dels reis de Judà. 37 Aquell temps, Jahvè començà a enviar contra Judà Rasín, rei dels arameus, i Faqué, fill de Romelies. 38 Joatam reposà amb els seus pares a la ciutat del seu pare David. En lloc d'ell regnà el seu fill Acaz.

16 Acaz, rei de Judà. Pacte amb el rei d'Assíria.— 1 L'any disset de Faqué, fill de Romelies, fou rei Acaz, fill de Joatam, rei de Judà. 2[395] Acaz tenia vint anys quan fou, rei, i regnà setze anys a Jerusalem. No féu el bé que els ulls de Jahvè, —687→ el seu Déu, aproven, com el seu pare David, 3 sitià que seguí la conducta dels reis d'Israel i fins féu passar el seu fill pel foc, segons els costums abominables de les nacions que Jahvè havia desposseït davant els israelites. 4 Oferia víctimes i cremava encens als llocs alts, dalt dels turons i sota els grans arbres.

5 Llavors Rasín, rei dels arameus, i Faqué, fill de Romelies, rei d'Israel, pujaren a Jerusalem per fer la guerra i la van assetjar, però no la pogueren prendre. 6 Aquell temps, Rasín, rei dels arameus, reconquerí Elat per als edomites; expulsà els jueus d'Elat, hi anaren els edomites, i s'hi han quedat fins al dia d'avui. 7[396] Acaz va enviar missatgers a dir a Teglat-Falàsar, rei d'Assíria: «Sóc el teu vassall i el teu fill. Puja a alliberar-me de les mans del rei dels arameus i del rei d'Israel, que s'han alçat contra mi». 8 Acaz prengué la plata i l'or que hi havia al temple de Jahvè i als tresors del palau reial, i ho envià com a regal al rei d'Assíria. 9 El rei d'Assíria l'escoltà, pujà contra Damasc, la va ocupar, deportà els seus habitants a Quir i féu morir Rasín.

10[397] El rei Acaz anà a Damasc, a l'encontre de Teglat-Falàsar, rei d'Assíria, i veié l'altar de Damasc. El rei Acaz envià al sacerdot Uries les mides de l'altar i la seva forma, amb tots els seus detalls. 11 El sacerdot Uries va construir l'altar; totes les instruccions que el rei Acaz havia enviat des de Damasc, les va executar abans que el rei Acaz tornés de Damasc. 12 Quan el rei tornà i veié l'altar, s'hi acostà i hi va pujar. 13 Oferí el seu holocaust i la seva oblació, vessà la seva libació i escampà la sang de les seves víctimes de comunió sobre l'altar. 14 Quant a l'altar de bronze que hi havia davant de Jahvè, el desplegà de davant el temple, d'entre el nou altar i l'edifici del temple de Jahvè, i el posà al costat septentrional del nou altar. 15 El rei Acaz donà aquesta ordre al sacerdot Uries: «Sobre l'altar gran ofereix l'holocaust del matí i l'oblació del vespre, els holocaustos del rei i les seves oblacions, els holocaustos de tot el poble del país, les seves oblacions i les seves libacions, i escampa sobre l'altar —688→ tota la sang dels holocaustos i dels sacrificis. Pel que fa a l'altar de bronze, jo me n'ocuparé». 16 El sacerdot Uries complí tot allò que el rei Acaz li havia ordenat.

17 El rei Acaz trencà els plafons de les peanyes i retirà les conques del damunt;
després va baixar la pica de bronze de sobre els vedells de bronze que la sostenien, i la
posà sobre un paviment de pedres. 18 El pòrtic del dissabte que havien construït al temple
i l'entrada exterior del rei, els tragué del temple de Jahvè en consideració al rei d'Assíria.

19 La resta dels fets d'Acaz, tot el que féu, consta al llibre de la Crònica dels reis de
Judà. 20 Acaz reposà amb els seus pares i fou enterrat amb els seus pares a la ciutat de
David. En lloc d'ell regnà el seu fill Ezequies.

17 Osees, rei d'Israel. Els assiris s'apoderen de Samaria.— 1 L'any dotze
d'Acaz, rei de Judà, Osees, fill d'Elà, fou rei d'Israel, a Samaria, i regnà nou anys. 2 Féu
el mal que ofèn els ulls de Jahvè; no tant, però, com els reis d'Israel que l'havien
precedit.

3 Salmanàsar, rei d'Assíria, pujà contra ell, i Osees es va sotmetre i li va pagar
tribut. 4 Després el rei d'Assíria descobrí una conspiració d'Osees: aquest havia enviat
missatgers a Suè, rei de Musrí, i no havia pagat al rei d'Assíria el tribut com cada any.
El rei d'Assíria, doncs, el féu agafar i el tancà a la presó.

5 El rei d'Assíria envaí tot el país, pujà a Samaria i la va assetjar durant tres anys. 6
L'any novè d'Osees, el rei d'Assíria ocupà Samaria, deportà els israelites a l'Assíria i els
establí a Halé, a l'Habor, riu de Gozan, i a les poblacions de la Mèdia.

Causes de la desfeta: culpes d'Israel i de Judà.— 7 Això va passar perquè els
israelites havien pecat contra Jahvè, el seu Déu, que els havia fet sortir del país d'Egipte,
de les mans del Faraó, rei d'Egipte; havien adorat altres déus 8 i s'havien comportat
segons els costums de les nacions que Jahvè havia desposseït de davant els israelites i
segons altres costums que els reis d'Israel havien establert. 9 A més, els israelites
cometien —689→ secretament coses no permeses contra Jahvè, el seu Déu, i s'havien
construït llocs alts a totes les seves poblacions, des de les torres de guaita fins a les
ciutats fortificades. 10 S'havien erigit esteles i troncs sagrats dalt dels turons i sota els
grans arbres. 11 Cremaven encens a tots els llocs alts, com les nacions que Jahvè havia
bandejat de davant d'ells, i feien coses mal fetes que provocaven la indignació de Jahvè.
12 Donaven culte als ídols, cosa que Jahvè els havia prohibit de fer.

13 Jahvè havia conjurat Israel i Judà per mitjà de tots els seus profetes i de tots els
vidents, dient: «Convertiu-vos de la vostra mala conducta i observeu els meus preceptes
i els meus decrets, seguiu tota la llei que jo he donat als vostres pares i que us he fet
conèixer per mitjà dels meus servents, els profetes». 14 Però ells no van obeir, sinó que
eren rebels com els seus pares, que no creien en Jahvè, el seu Déu. 15 Van menysprear els
seus decrets, el pacte que havia fet amb els seus pares i les amenaces amb què els havia
conjurats. Van seguir els ídols vans i es van tornar vans com les nacions del seu voltant,
tot i que Jahvè els havia manat que no fessin com elles. 16 Van abandonar tots els
preceptes de Jahvè, el seu Déu, es van fer dos vedells de fosa, es van fer troncs sagrats,
adoraven tota l'estelada i donaven culte a Baal. 17 Feien passar pel foc els seus fills i les
seves filles, practicaven l'endevinació i la màgia i s'havien venut per fer el mal que ofèn
els ulls de Jahvè, i que provoca la seva indignació. 18 Jahvè es va indignar molt contra
Israel i els rebutjà del seu davant. No va quedar més que la tribu de Judà.

19 Tampoc Judà no va observar els preceptes de Jahvè, el seu Déu, sinó que van
seguir els costums que Israel havia introduït. 20 Per això, Jahvè va rebutjar tots els
descendents d'Israel, els afligí i els posà a les mans de depredadors, fins a llençar-los de
la seva presència. 21 Israel s'havia separat de la casa de David, i havien fet rei Jeroboam,
fill de Nabat. Jeroboam havia allunyat Israel de Jahvè i li havia fet cometre un gran
pecat. 22 Els israelites havien imitat tots —690→ els pecats que Jeroboam havia
comès, no se n'havien apartat, 23 fins que Jahvè rebutjà Israel del seu davant, tal com ell
havia anunciat per mitjà de tots els seus servents, els profetes. Així Israel fou deportat
lluny del seu país, cap a l'Assíria, fins al dia d'avui.

Colons implantats a Samaria.— 24 El rei d'Assíria féu venir gent de Babilònia, de
Cut, d'Avà, d'Hemat i de Sefarvaim, i els féu habitar a les poblacions de Samaria, en
lloc dels israelites; es van possessionar de Samaria i habitaren a les seves poblacions. 25
Al principi de viure allí, no reverenciaven Jahvè. Per això, Jahvè envià contra ells lleons
que feien entre ells una mortaldat. 26 Llavors digueren al rei d'Assíria: «La gent que has
deportat i has fet viure a les poblacions de Samaria no coneixen el culte del Déu del
país; per això, ell ha enviat lleons contra ells, i els maten, perquè no coneixen el culte
del Déu del país». 27 Aleshores el rei d'Assíria ordenà: «Feu-hi anar un dels sacerdots
que heu deportat d'allà. Que hi vagi a viure i que els ensenyi el culte del Déu del país». 28
Un dels sacerdots que havien deportat de Samaria anà a viure a Bet-El i els ensenyà com
havien d'adorar Jahvè.

29 Però cada poble es féu el seu déu i el col·locaren al temple dels llocs alts que els
samaritana havien construït, cada poble a les poblacions on vivien. 30 Així, la gent de
Babilònia es van fer un Socot-Benot; la gent de Cut, un Nerguel; la gent d'Hemat, un
Asimà; 31 els heveus, un Nebahaz i un Tartac; els sefarvaimites cremaven els seus fills al
foc en honor d'Adramèlec i d'Anamélec, déus de Sefarvaim. 32 Amb tot, reverenciaven
Jahvè, i d'entre ells es van instituir sacerdots dels llocs alts que oficiaven per ells al
temple dels llocs alts. 33 Reverenciaven Jahvè alhora que adoraven altres déus, segons el
culte de les nacions d'on els havien deportats.

34 Fins al dia d'avui es comporten segons els seus antics costums. No reverencien
Jahvè, no es comporten segons els decrets i els costums, ni segons la llei i els
manaments que Jahvè va donar —691→ als fills de Jacob, a qui va imposar el nom
d'Israel. 35 Jahvè havia fet amb ells un pacte i els havia donat aquest manament: «No
reverencieu altres déus, no els adoreu, no els doneu culte, ni els oferiu sacrificis. 36
Només Jahvè, que us va fer sortir del país d'Egipte amb gran força i amb braç poderós,
heu de reverenciar i adorar, només a ell heu d'oferir sacrificis. 37 Tocant als decrets, els
costums, la llei i els manaments que us ha donat per escrit, procureu d'observar-los i
practicar-los sempre. I no reverencieu altres déus. 38 No oblideu el pacte que he fet amb
vosaltres, i no reverencieu altres déus; 39 reverencieu Jahvè, el vostre Déu, i ell us
alliberarà de les mans de tots els vostres enemics». 40 Però no el van escoltar, sinó que
continuen fent segons el seu antic costum. 41 Així, aquells pobles reverenciaven Jahvè
alhora que donaven culte als seus ídols. Tant els seus fills, com els fills dels seus fills,
continuen fent com havien fet els seus pares fins al dia d'avui.

Ezequies, rei de Judà

18 Regnat d'Ezequies. 1[398] L'any tercer d'Osees, fill d'Elà, rei d'Israel, regnà
Ezequies, fill d'Acaz, rei de Judà. 2 Tenia vint-i-cinc anys quan fou rei, i regnà vint-i-nou
anys a Jerusalem. La seva mare es deia Abí, i era filla de Zacaries. 3 Féu el bé que els
ulls de Jahvè aproven, com ho havia fet el seu pare David. 4[399] Va suprimir els llocs alts,
va trinxar les esteles, destruí troncs sagrats i trossejà la serp d'Aram que Moisès havia
fet, ja que fins a aquell temps els israelites li cremaven encens; l'anomenaven Nohestan.
5 Posà la seva confiança en Jahvè, Déu d'Israel. Cap dels reis de Judà que li van succeir
o que l'havien precedit no fou com ell. 6 Va ser fidel a Jahvè, sense apartar-se'n, i
observà els preceptes que Jahvè havia ordenat —692→ a Moisès. 7 Per això, Jahvè
l'afavoria i totes les seves empreses arribaven a bon terme. Es va rebel·lar contra el rei
d'Assíria i no li restà sotmès. 8 Va derrotar els filisteus fins a Gaza i tot el seu terme, des
de les torres dels guaites fins a les ciutats fortificades.

Fi del reialme d'Israel.— 9 L'any quart del rei Ezequies, que era l'any setè d'Osees,
fill d'Elà, rei d'Israel, Salmanàsar, rei d'Assíria, pujà contra Samaria, la va assetjar 10
l'ocupà al cap de tres anys. L'any sisè d'Ezequies, que era l'any novè d'Osees, rei
d'Israel, Samaria fou ocupada. 11 El rei d'Assíria deportà els israelites cap a l'Assíria, i els
establí a Halé, vota l'Habor, riu de Gozan, i a les poblacions de la Mèdia, 12 perquè no
havien obeït Jahvè, el seu Déu, i havien violat el seu pacte, això és, tot allò que Moisès,
el servent de Jahvè, havia ordenat. No havien obeït ni havien posat res en pràctica.

Senaquerib envaeix Judà. 13[400] L'any catorze del rei Ezequies, Senaquerib, rei
d'Assíria, pujà contra totes les ciutats fortes de Judà i se'n va apoderar. 14 Ezequies, rei de
Judà, envià a dir al rei d'Assíria, a Laquís: «Sóc culpable. Allunya't de mi. Acceptaré tot
allò que m'imposis». El rei d'Assíria va exigir a Ezequies, rei de Judà, tres-cents talents
de plata i trenta talents d'or. 15 Ezequies va donar tota la plata que hi havia al temple de
Jahvè i als tresors del palau reial. 16 Fou aleshores que Ezequies trencà els batents de la
porta que tancava la nau del temple de Jahvè i els escuts que el mateix Ezequies, rei de
Judà, havia recobert d'or, per donar-ho al rei d'Assíria.

Primera ambaixada de Senaquerib.— 17 Després, des de Laquís, el rei d'Assíria
envià al rei Ezequies, a Jerusalem, un general en cap, el cap dels eunucs i el coper
major, amb un gran exèrcit. Pujaren a Jerusalem, prengueren posició vora el canal de la
piscina superior, pel camí del camp del Bataner, 18 i cridaren el rei. El majordom del
palau Eliaquim, fill d'Helquies, el secretari Sobnà, i el cronista Joaè, fill d'Asaf, van
sortir a trobar-lo. 19 El —693→ coper major els va dir: «Digueu a Ezequies: això diu
el gran rei, el rei d'Assíria: «¿Què és aquesta confiança que alimentes? 20 Et penses que
una paraula dels llavis equival per a la guerra al bon consell i la valentia? ¿En qui
confies, doncs, per rebel·lar-te contra mi? 21 Et refies d'aquest puntal de canya
esquerdada, de l'Egipte, que es clava a la mà del qui s'hi recolza i la forada. això és el
Faraó, rei d'Egipte, per a tots els qui se'n refien. 22 I si em dieu: «És en Jahvè, el nostre
Déu, que confiem», ¿no és ell a qui Ezequies ha suprimit els altars i ha dit a Judà i a
Jerusalem: «Adoreu davant d'aquest altar, a Jerusalem?» 23 Fes una aposta amb el meu
senyor, el rei d'Assíria: jo et donaré dos mil cavalls, si tu pots trobar qui els cavalquin. 24
¿Com faries recular un de sol dels més petits servents del meu senyor? Però tu et refies
de l'Egipte per tenir carros i la seva guarnició. 25 A més, ¿és sense la voluntat de Jahvè

que he pujat contra aquest lloc per devastar-lo? Es Jahvè qui m'ha dit: «Puja contra
aquest país i devasta'l!»

26 Eliaquim, fill d'Helquies, Sobnà i Joaè digueren al coper major: «Fes el favor de
parlar als teus servents en arameu, que nosaltres l'entenem; no ens parles en la llengua
dels jueus, davant del poble que està sobre la muralla». 27 El coper major els respongué:
«¿Que potser és al teu senyor i a tu que m'ha enviat el meu senyor a dir aquestes coses?
¿No és a la gent que seu a la muralla, condemnada, juntament amb vosaltres, a menjar
els seus excrements i a beure els seus orins?»

28 Aleshores el coper major es posà dret i va cridar fort en llengua jueva: «Escolteu
les paraules del gran rei, del rei d'Assíria: 29 Això diu el rei: «Que Ezequies no us
enganyi! No us podrà salvar de les meves mans. 30 Que Ezequies no mantingui la vostra
confiança en Jahvè dient-vos: «Segur que Jahvè ens salvarà, i aquesta ciutat no caurà a
les mans del rei d'Assíria. 31 No us escolteu Ezequies, que això diu el rei d'Assíria: «Feu
la pau amb mi, rendiu-vos, i cadascun de vosaltres menjarà el fruit de la seva vinya i de
la seva figuera, i beurà l'aigua de la seva cisterna, 32 fins que jo vingui —694→ i us
emmeni en un país com el vostre, un país de blat i de most, un país de pa i de vinyes, un
país d'oliveres, d'oli i de mel; així salvareu la vida i no morireu. No us escolteu
Ezequies; us enganya quan us diu: «Jahvè ens salvarà». 33 ¿Hi ha hagut cap dels déus de
les nacions que salvés el seu país de les mans del rei d'Assíria? 34 ¿On són els déus
d'Hemat i d'Arpad? ¿On són els déus de Sefarvaim, d'Hanà i d'Avà? ¿On són els déus
del país de Samaria? ¿Han salvat Samaria de les meves mans? 35 ¿Entre tots els déus
d'aquests països, quins han salvat el seu país de les meves mans, perquè Jahvè pugui
salvar de les meves mans Jerusalem?» 36 El poble va callar, i no li van respondre ni un
mot, ja que el rei havia donat ordre de no contestar. 37 El majordom de palau Eliaquim,
fill d'Helquies, el secretari Sobnà, i el cronista Joaè, fill d'Asaf, anaren a trobar Ezequies
amb els vestits esquinçats, i li reportaren les paraules del coper major.

19 Ezequies demana consell a Isaïes.— 1[401] Quan el rei Ezequies ho sentí,
s'esquinçà els vestits, es cubrí de sac negre i anà al temple de Jahvè. 2 Va enviar el
majordom de palau Eliaquim, el secretari Sobnà i els més ancians dels sacerdots,
coberts de sac negre, al profeta Isaïes, fill d'Amós, 3 i li digueren: «Això diu Ezequies:
«Avui és un dia d'angoixa, de càstig i d'ultratge: els fills han arribat al terme, i no hi ha
força per a donar a llum. 4 Jahvè, el teu Déu, deu haver sentit totes les paraules del coper
major que el seu senyor, el rei d'Assíria, ha enviat per insultar el Déu vivent, i Jahvè, el
teu Déu, castigarà aquestes paraules que ha sentit. Adreça-li, doncs, una súplica a favor
de la resta que encara subsisteix».

5 Quan els servents del rei Ezequies arribaren a Isaïes, 6 aquest els va dir: «Digueu al
vostre senyor: «Això diu Jahvè: «No tinguis por de les paraules que has sentit, de les
blasfèmies dels vailets del rei d'Assíria. 7 Jo el suggestionaré, sentirà uns rumors que el
faran tornar al seu país, on el faré caure per l'espasa».

8 El coper major se'n tornà i trobà el rei d'Assíria combatent contra Lebnà.
Havia —695→ sentit dir que el rei se n'havia anat de Laquís, 9[402]perquè li havia
arribat la notícia que Taraca, rei d'Etiopia, sortia per combatre contra ell.

Segona ambaixada de Senaquerib.— Aleshores tornà a enviar missatgers a dir a
Ezequies: 10 «Digueu a Ezequies, rei de Judà: «Que el teu Déu, en qui confies, no

t'enganyi dient: «Jerusalem no caurà a les mans del rei d'Assíria». [11] Tu has sentit què
han fet els reis d'Assíria a tots els països, com els han consagrats a l'extermini, i tu te'n
salvaries? [12] ¿De què els valgueren els déus de les nacions que els meus pares han
destruït: Gozan, Haran, Rèsef i els edenites, establerts a Tel-Basar? [13] ¿On són el rei
d'Hemat, el d'Arpad, el de la ciutat de Sefarvaim, d'Hanà i d'Avà?»

Pregària d'Ezequies. Resposta d'Isaïes.— [14] Ezequies prengué la carta de les
mans dels missatgers, la llegí, pujà al temple de Jahvè i la desplegà davant Jahvè. [15] I
Ezequies pregà així davant Jahvè: «Jahvè, Déu d'Israel, que seieu sobre els querubins,
vós sou l'únic Déu de tots els reialmes de la terra, vós heu fet el cel i la terra. [16] Estigueu
atent, Jahvè, i escolteu. Obriu els ulls, Jahvè, i mireu. Escolteu les paraules de
Senaquerib, que ha enviat homes a insultar el Déu vivent. [17] És veritat, Jahvè, que els
reis d'Assíria han destruït les nacions i els seus territoris, [18] i han llençat al foc els seus
déus. Però ells no eren déus, sinó obra de les mans de l'home, fusta i pedra; per això, els
han destruïts. [19] Ara, doncs, Jahvè, Déu nostre, salveu-nos de les seves mans, i que tots
els reialmes de la terra sàpiguen que vós, Jahvè, sou l'únic Déu».

[20] Llavors Isaïes, fill d'Amós, envià a dir a Ezequies: «Això diu Jahvè, Déu d'Israel:
«He escoltat la teva pregària referent a Senaquerib, rei d'Assíria. [21] Aquest és l'oracle que
Jahvè ha pronunciat contra ell:

Et menysprea, es riu de tu
la noia, filla de Sió;
mou el cap darrera teu
la filla de Jerusalem.
[22] ¿Qui has insultat i blasfemat?
¿Contra qui has alçat la veu
i has mirat altivament?
Contra el Sant d'Israel!
—696→
[23] Pels teus missatgers, has insultat el Senyor
i has dit: «Gràcies al nombre dels meus carros,
he pujat al cim de les muntanyes,
al capdavall del Líban;
he tallat els seus cedres més alts,
els seus xiprers més bells;
he penetrat en el seu últim racó,
al millor pare del seu bosc;
[24] he obert pous i he begut aigua estrangera,
els meus peus han eixugat els braços del Nil d'Egipte».
[25] No ho has sentit?
Fa temps que jo ho preparava;
els dies antics ho vaig planejar,
i ara ho acompleixo.
Eres destinat a convertir en munts de ruïnes
unes ciutats fortificades.
[26] Els seus habitants, reduïts a la impotència,
esmaperduts i confosos,

són com l'herba del camp,
com la verdor de la molsa,
com l'herbei dels terrats, com una prada
davant el vent de llevant.
27 Veig quan t'aixeques i quan t'asseus;
quan surts o quan entres, me n'adono.
28 Perquè has cridat contra mi,
i el teu brogit m'ha arribat a les orelles,
et posaré la meva anella al nas,
la meva brida a la boca,
i et faré tornar pel camí per on has vingut.
29 Aquest serà el senyal:
Enguany menjareu el producte del gra caigut,
i l'any que ve, el de la terra sense sembrar;
però l'any tercer, sembreu i segueu,
planteu vinyes i mengeu-ne el fruit.
30 Els supervivents de la casa de Judà
trauran arrels per sota i llevaran fruit a dalt,
31 ja que de Jerusalem sortirà una resta,
hi haurà supervivents a la muntanya de Sió.
Ho farà el zel de Jahvè-Sabaot.
32 Això diu Jahvè sobre el rei d'Assíria:
«No entrarà en aquesta ciutat,
no hi tirarà ni una fletxa,
no hi acostarà cap escut,
ni farà cap terraplè davant d'ella.
—697→
33 Pel camí per on ha vingut se'n tornarà,
no entrarà en aquesta ciutat, oracle de Jahvè.
34 Jo protegiré aquesta ciutat i la salvaré,
per consideració a mi mateix i al meu servent David».

Retirada i mort de Senaquerib.— 35 Aquella nit, l'àngel de Jahvè va sortir i va matar en el campament d'Assíria cent vuitanta-cinc mil homes. El matí, a l'hora de llevar-se, tot eren cadàvers. 36 Senaquerib, rei d'Assíria, va aixecar el campament i se'n va anar. Se'n tornà a Nínive i s'hi quedà.

37 Un dia, quan estava prosternat al temple de Nesroc, el seu déu, els seus fills Adramèlec i Saràsar el van matar amb l'espasa i es refugiaren al país d'Ararat. En lloc d'ell regnà el seu fill Asar-Hadon.

20 Guarició d'Ezequies.— 1[403] Aquell temps, Ezequies es posà mortalment malalt. El profeta Isaïes, fill d'Amós, l'anà a veure i li digué: «Això diu Jahvè: «Posa en ordre la teva casa, perquè moriràs d'aquesta malaltia, no en sortiràs amb vida». 2 Ezequies es girà de cara a la paret i pregà així Jahvè: 3 «Ah, Jahvè, recordeu-vos que m'he comportat davant vostre amb fidelitat i amb un cor íntegre, i que he fet el bé que els vostres ulls aproven». I Ezequies esclatà en grans plors.

4 Isaïes no havia sortit encara del pati interior, que Jahvè li va dir: 5 «Torna-te'n i
digues a Ezequies, rei del meu poble: «Això diu Jahvè, Déu del teu pare David: «He
sentit la teva pregària, he vist les teves llàgrimes. Jo et posaré bo. D'aquí a tres dies
pujaràs al temple de Jahvè. 6 Afegiré quinze anys a la teva vida. T'alliberaré, a tu i
aquesta ciutat, de les mans del rei d'Assíria, i protegiré aquesta ciutat, per consideració a
mi mateix i al meu servent David». 7 Després Isaïes digué: «Preneu un pa de figues». El
prengueren, l'aplicaren sobre l'úlcera, i es va posar bo.

8 Ezequies digué a Isaïes «¿Quin és el senyal que Jahvè em posarà bo i que d'aquí a
tres dies pujaré al temple de Jahvè?» 9 Isaïes contestà: «El senyal de part —698→ de
Jahvè, que ell complirà la seva paraula, serà aquest: ¿Vols que l'ombra avanci deu
graons o que en reculi deu?» 10 Ezequies respongué: No li costaria gaire a l'ombra
d'allargar-se deu graons; més aviat, que en reculi deu». 11 Llavors el profeta Isaïes va
invocar Jahvè, el qual féu recular l'ombra deu graons a les escales d'Acaz, on ja havia
baixat.

Ambaixada del rei de Babilònia.— 12[404] Aquell temps, Marduc-Baladan, fill de
Baladan, rei de Babilònia, envià cartes i un obsequi a Ezequies, perquè havia sentit dir
que havia estat malalt i que s'havia restablert. 13 Ezequies se'n va alegrar, i ensenyà als
missatgers la sala del seu tresor, la plata, l'or, els perfums, l'oli preciós, el seu arsenal i
tot allò que hi havia als seus magatzems. No hi hagué res al seu palau i en tot el seu
domini que Ezequies no els ho ensenyés.

14[405] Aleshores el profeta Isaïes anà a veure el rei Ezequies i li digué: «¿Què han dit
aquests homes? D'on han vingut?» Ezequies respongué: «Han vingut d'un país llunyà,
de Babilònia». 15 Ell digué: «¿Què han vist al teu palau?» Ezequies respongué: «Han vist
tot allò que hi tinc; no hi ha res als meus magatzems que no els ho hagi ensenyat».

16 Llavors Isaïes li digué: «Escolta la paraula de Jahvè: 17 «Dies vindran que tot el
que tens al palau, tot el que els teus pares han acumulat fins al dia d'avui serà emportat a
Babilònia; no en quedarà res, diu Jahvè. 18 Dels fills que et naixeran, que tu engendraràs,
en prendran perquè siguin eunucs al palau del rei de Babilònia». 19 Ezequies digué a
Isaïes: «És favorable la paraula de Jahvè que has anunciat». Pensava: «Per què no? Si hi
ha pau i seguretat mentre jo visqui!»

20[406] La resta dels fets d'Ezequies, la seva valentia, com féu l'estany i l'aqüeducte i
féu venir l'aigua dins la ciutat, tot consta al llibre de la Crònica dels reis de Judà. 21[407]
Ezequies reposà amb els seus pares, i en lloc d'ell regnà el seu fill Manasés.

—699→

Manasés i Amon, reis infidels

21 Regnat de Manasés. 1[408] Manasés tenia dotze anys quan fou rei, i regnà
cinquanta-cinc anys a Jerusalem. La seva mare es deia Hafsibà. 2 Féu el mal que ofèn els
ulls de Jahvè, les coses abominables que cometien les nacions que Jahvè havia
desposseït davant els israelites. 3 Reconstruí els llocs alts que el seu pare Ezequies havia
destruït. Va dedicar altars a Baal i plantà un tronc sagrat, com ho havia fet Acab, rei
d'Israel; es prosternava davant tota l'estelada i l'adorava. 4 Va construir altars al temple
de Jahvè, quan Jahvè havia dit: «Donaré el meu nom a Jerusalem». 5 Va dedicar altars a

tota l'estelada, als dos atris del temple de Jahvè. 6 Féu passar el seu fill pel foc, es donà a
l'observació dels núvols i d'altres presagis, practicà la nigromància i altres arts
d'endevinar. Feia de moltes maneres el mal que ofèn els ulls de Jahvè i que provoca la
seva indignació. 7 Posà al temple l'ídol del tronc sagrat que havia fet, quan Jahvè havia
dit a David i al seu fill Salomó: «Donaré per sempre el meu nom a aquest temple i a
Jerusalem, que he escollit d'entre totes les tribus d'Israel. 8 No tornaré a fer vagar els
peus d'Israel fora d'aquest país que he donat als seus pares, a condició només que siguin
amatents a practicar tot el que jo els he manat, tota la llei que el meu servent Moisès els
va donar». 9 Però no en van fer cas, sinó que Manasés els desencaminà tant, que obraven
pitjor que les nacions que Jahvè havia fet desaparèixer de davant els israelites.

10 Per això, Jahvè va dir per mitjà dels seus servents, els profetes: 11 «Ja que
Manasés, rei de Judà, ha comès aquestes abominacions, ja que ha fet pitjor que tot el
que havien fet abans d'ell els amorreus, i ha fet pecar Judà amb els seus ídols, 12 això diu
Jahvè, Déu d'Israel: «Faré venir una calamitat tan gran sobre Jerusalem i sobre Judà,
que tothom qui ho senti quedarà eixordat. 13 Estendré sobre Jerusalem la llença de
Samaria i la plomada de la —700→ casa d'Acab; netejaré Jerusalem com una
escudella, quan la freguen i la capgiren. 14 Abandonaré la resta de la meva heretat, la
posaré a les mans dels seus enemics, i tots se n'apoderaran i la saquejaran, 15 perquè han
fet el mal que ofèn els meus ulls i no han parat de provocar la meva indignació des del
dia que els seus pares van sortir d'Egipte fins al dia d'avui».

16 Manasés va vessar també tanta sang innocent, que en va omplir Jerusalem d'un
cap a l'altre, a més del pecat que feia cometre a Judà, tot fent el mal que ofèn els ulls de
Jahvè.

17[409] La resta dels fets de Manasés, tot el que féu, els pecats que va cometre, tot
consta al llibre de la Crònica dels reis de Judà. 18 Manasés reposà amb els seus pares i
fou enterrat a l'hort del seu palau, a l'hort d'Ozà. En lloc d'ell regnà el seu fill Amon.

Regnat d'Amon.— 19 Amon tenia vint-i-dos anys quan fou rei, i regnà dos anys a
Jerusalem. La seva mare es deia Mesalèmet, i era filla d'Harús, de Jetebà. 20 Féu el mal
que ofèn el ulls de Jahvè, com havia fet el seu pare Manasés. 21 Va seguir exactament el
camí per on havia anat el seu pare, adorava els ídols que havia adorat el seu pare i es
prosternava davant d'ells. 22 Va abandonar Jahvè, el Déu dels seus pares, no va seguir el
camí de Jahvè.

23 Els oficials d'Amon van conspirar contra ell i el van matar al seu palau. 24 Però el
poble del país va matar tots els qui havien conspirat contra el rei Amon i van proclamar
rei en lloc d'ell el seu fill Josies.

25 La resta dels fets d'Amon, tot el que féu, consta al llibre de la Crònica dels reis de
Judà. 26 El van enterrar al seu sepulcre, a l'hort d'Ozà, i en lloc d'ell regnà el seu fill
Josies.

Reforma de Josies

22 Regnat de Josies.— 1[410] Josies tenia vuit anys quan fou rei, i regnà trenta-un
anys a Jerusalem. La seva mare es deia Ididà, i era filla d'Adaïes, de Bascat. 2 Féu —

701→ el bé que els ulls de Jahvè aproven i seguí exactament la conducta del seu pare David, sense apartar-se'n a dreta ni a esquerra.

Helquies troba el llibre de la Llei.— 3[411] L'any divuit del rei Josies, el rei va enviar el secretari Safan, fill d'Eselies, fill de Mosol·lam, al temple de Jahvè, i li va dir: 4 «Puja a veure el gran sacerdot Helquies, i que aboqui els diners oferts al temple de Jahvè, que els guardians del cancell han recollit del poble. 5 Que els donen als contramestres, encarregats de l'edifici del temple de Jahvè, i aquests els distribuiran als qui dirigeixen l'obra del temple de Jahvè, perquè reparin les esquerdes de l'edifici, 6 o als fusters i als paletes per comprar la fusta i la pedra tallada necessària per a reparar l'edifici. 7 Que no els demanin comptes dels diners que els donen, perquè es comporten amb lleialtat».

8 Llavors el gran sacerdot Helquies digué al secretari Safan: «He trobat el llibre de la Llei al temple de Jahvè». Helquies donà el llibre a Safan, que el va llegir[412]. 9 El secretari Safan anà a trobar el rei i li comunicà: «Els teus servents han fet abocar els diners trobats al temple i els han donat als contramestres, encarregats de l'edifici del temple de Jahvè». 10 Després el secretari Safan li comunicà aquesta notícia: «El sacerdot Helquies m'ha donat un llibre». I Safan el llegí davant del rei.

Josies fa consultar una profetessa.— 11 En sentir el rei les paraules del llibre de la Llei, s'esquinçà els vestits. 12 Després donà aquesta ordre al sacerdot Helquies, a Ahicam, fill de Safan, a Acobor, fill de Miquees, al secretari Safan i al servent del rei Asaïes: 13 «Aneu a consultar Jahvè per mi, pel meu poble i per tot Judà, sobre les paraules d'aquest llibre que ha estat trobat. Gran deu ser la indignació de Jahvè que s'ha encès contra nosaltres, perquè els nostres pares no van escoltar les paraules d'aquest llibre per posar en pràctica tot el que hi és prescrit».

14 El sacerdot Helquies, Ahicam, Acobor, Safan i Asaïes anaren a trobar la profetessa Holdà, muller de —702→ Sel·lum, fill de Tecvà, fill d'Harahàs, guardià dels vestits. Vivia a Jerusalem, al districte segon; parlaren amb ella, 15 i ella els respongué: «Això diu Jahvè, Déu d'Israel: «Digueu a l'home que us ha enviat: 16 «Això diu Jahvè: «Faré venir sobre aquest lloc i els seus habitants una desgràcia, totes les paraules que el rei de Judà ha llegit, 17 perquè m'han abandonat i han ofert encens a d'altres déus, han provocat la meva indignació amb totes les obres de les seves mans. Per això, la meva severitat s'ha encès contra aquest lloc i no s'apagarà». 18 Digueu al rei de Judà que us ha enviat per consultar Jahvè: «Això diu Jahvè, Déu d'Israel: «Les paraules que has sentit... 19 Ja que el teu cor s'ha ablanit, i t'has humiliat davant de Jahvè, en sentir que jo anunciava contra aquest lloc i els seus habitants que es veurien desolats i maleïts, i t'has esquinçat els vestits i has plorat davant meu, jo també t'he escoltat, diu Jahvè. 20 Per això, jo t'acolliré amb els teus pares, quan seràs acollit en pau al sepulcre. Els teus ulls no veuran res de la desgràcia que faré venir en aquest lloc». I donaren la resposta al rei.

23 Lectura pública de la Llei i renovació de l'aliança.— 1[413] El rei va fer aplegar tots els ancians de Judà i de Jerusalem, 2 pujà al temple de Jahvè amb tots els homes de Judà, tots els habitants de Jerusalem, els profetes, tot el poble, petits i grans, i llegí davant d'ells totes les paraules del llibre de l'aliança trobat al temple de Jahvè. 3 El rei, dret vota la columna, es va comprometre davant de Jahvè a seguir Jahvè i a observar els seus preceptos, les seves prescripcions i els seus decrets, amb tot el cor i amb tota

l'ànima, i a mantenir les paraules de l'aliança escrites en aquest llibre. Tot el poble es va adherir a aquest compromís.

Supressió de la idolatria i dels santuaris locals.— [4][414] El rei va ordenar al gran sacerdot Helquies, als sacerdots suplents i als guardians del cancell que traguessin del santuari de Jahvè tots els objectes dedicats al culte de Baal, d'Astarté i de tota l'estelada. Els cremà fora de Jerusalem, —703→ als camps del Cedró, i en dugué les cendres a Bet-El. [5] Va suprimir els sacerdots dels ídols que els reis de Judà havien instituït i que oferien encens als llocs alts, a les viles de Judà i als voltants de Jerusalem, i els qui o ferien perfums a Baal, al sol, a la lluna, als planetes i a tota l'estelada. [6] Féu treure del temple de Jahvè el tronc sagrat, fora de Jerusalem, al torrent del Cedró, i el crema allí, el va moldre i en llençà la pols a la fossa comuna. [7] Enderrocà la casa dels dedicats a la prostitució sagrada, dins el temple de Jahvè, on les dones teixien mantells per a Astarté.

[8] Féu venir tots els sacerdots de les viles de Judà i declara impurs els llocs alts on els sacerdots havien ofert encens, des de Gabé fins a Beer-Sabé. Enderrocà el lloc alt dels Bocs, a l'entrada de la porta de Josuè, governador de la ciutat, situat a l'esquerra, entrant a la porta de la ciutat. [9] Però els sacerdots dels llocs alts no pujaven a l'altar de Jahvè, a Jerusalem; menjaven pa sense llevat enmig dels seus germans. [10] Declare impur Tòfet, a la vall de Ben-Hennom, a fi que ningú més no fes passar pel foc el seu fill o la seva filla en honor de Móloc. [11] Va treure els cavalls que els reis de Judà havien consagrat al sol, a l'entrada del temple de Jahvè, prop de la sala de l'eunuc Natan-Mèlec, a les dependències, i cremà els carros del sol.

[12] El rei enderrocà també els altars que els reis de Judà havien fet dalt del terrat de l'habitació alta d'Acaz; els altars que Manasés havia erigit als dos atris del temple de Jahvè, els va destruir, els va treure d'allí i en llençà la pols al torrent del Cedró. [13] El rei declara impurs els llocs alts que hi havia davant de Jerusalem, a la dreta de la muntanya del Devastador, que Salomó, rei d'Israel, havia construït a Astarté, l'abominació dels sidonis, a Camós, l'abominació dels moabites, i a Melcom, l'abominació dels ammonites. [14] Trinxà les esteles, tallà els troncs sagrats i omplí d'ossos humans els llocs que ocupaven.

[15] També l'altar de Bet-El, el lloc alt que Jeroboam, fill de Nabat, havia erigit i que havia fet pecar Israel, també aquell altar i aquell lloc alt, els enderrocà, trinxà les seves —704→ pedres, les va moldre i cremà el tronc sagrat.

[16][415] Josies va veure els sepulcres que hi havia, a la muntanya, i envià a recollir els ossos dels sepulcres. Els va cremar sobre l'altar i el declarà impur, complint així la paraula de Jahvè que un home de Déu havia anunciat mentre Jeroboam era a l'altar el dia de la festa. Josies alçà els ulls vers el sepulcre de l'home de Déu que havia anunciat aquelles paraules, [17] i preguntà: «Quin és aquell monument que veig?» Els homes de la ciutat li respongueren: «És el sepulcre de l'home de Déu que va venir de Judà i va anunciar aquestes coses que tu has fet contra l'altar de Bet-El». [18] Ell digué: «Deixeu-lo reposar. Que ningú no inquieti els seus ossos». I van respectar els seus ossos juntament amb els ossos del profeta que havia vingut de Samaria.

[19][416] Josies va suprimir també tots els temples dels llocs alts de les poblacions de Samaria que els reis d'Israel havien erigit, i que havien provocat la indignació de Jahvè,

i féu amb tots com havia fet a Bet-El. 20 Va immolar damunt els altars tots els sacerdots
dels llocs alts i va cremar-hi ossos humans. Acabat, se'n tornà a Jerusalem.

Restauració de la Pasqua.— 21[417] El rei va donar aquesta ordre a tot el poble:
«Celebreu la Pasqua en honor de Jahvè, el vostre Déu, tal com és prescrit en aquest
llibre de l'aliança». 22 De fet, no havia estat celebrada una Pasqua igual des del temps
dels jutges que havien governat Israel, ni en tot el temps dels reis d'Israel i dels reis de
Judà. 23[418] Tan sols l'any divuit del rei Josies fou celebrada una Pasqua semblant en
honor de Jahvè, a Jerusalem.

Supressió de les pràctiques supersticioses.— 24 A més, Josies va fer desaparèixer
els nigromàntics, els endevins, els terafim, els ídols i totes les abominacions que es
veien al país de Judà i a Jerusalem, per acomplir les paraules de la Llei escrites al llibre
que el sacerdot Helquies havia trobat al temple de Jahvè.

Pietat de Josies.— 25 Abans d'ell no hi hagué —705→ cap rei que s'hagués
convertit a Jahvè com ell es convertí, amb tot el seu cor, amb tota la seva ànima i amb
tota la seva força, seguint tota la Llei de Moisès, i després d'ell no n'hi va haver cap
d'igual. 26 Amb tot, Jahvè no desistí de l'ardor de la seva severitat, que s'havia encès
contra Judà per culpa de totes les provocacions amb què Manasés l'havia indignat. 27
Jahvè va dir: «També apartaré Judà de davant meu, com n'he apartat Israel; rebutjaré
aquesta ciutat que jo havia escollit, Jerusalem, i el temple del qual havia dit que li
donaria el meu nom».

Mort de Josies.— 28[419] La resta dels fets de Josies, tot el que féu, consta al llibre de
la Crònica dels reis de Judà.

29[420] Al seu temps, el Faraó Necaó, rei d'Egipte, pujà contra el rei d'Assíria, cap al
riu Eufrat. El rei Josies li sortí al pas, i aquell el matà a Maguedó, així que el va veure.
30[421] Els seus servents el dugueren mort en el carro des de Maguedó, el conduïren a
Jerusalem i l'enterraren al seu sepulcre. El poble del país prengué Joacaz, fill de Josies,
el va ungir i el féu rei en lloc del seu pare.

Últims temps del reialme de Judà

Regnat de Joacaz.— 31 Joacaz tenia vint-i-tres anys quan fou rei, i regnà tres mesos
a Jerusalem. La seva mare es deia Hamutal, i era filla de Jeremies, de Lebnà. 32 Féu el
mal que ofèn els ulls de Jahvè, tal com havien fet els seus pares. 33 El Faraó Necaó el va
empresonar a Reblà, al país d'Hemat, perquè no regnés a Jerusalem, i va imposar al país
una contribució de cent talents de plata i un talent d'or. 34 El Faraó Necaó féu rei
Eljaquim, fill de Josies, en lloc del seu pare Josies, i li canvià el nom pel de Joaquim.
Va agafar Joacaz, el va conduir a l'Egipte, i allí va morir. 35 Joaquim va pagar la plata i
l'or al Faraó, però va haver de gravar el país amb impostos per pagar la suma exigida pel
Faraó. Segons les possibilitats de cadascú, exigia plata i or per donar-ho al Faraó Necaó.

—706→

Regnat de Joaquim.— 36[422] Joaquim tenia vint-i-cinc anys quan fou rei, i regnà
onze anys a Jerusalem. La seva mare es deia Zebidà, i era filla de Fadaïes, de Rumà. 37
Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè, tal com havien fet els seus pares.

24 [1] Al seu temps, Nabucodonosor, rei de Babilònia, envaí el país, i Joaquim li fou
vassall tres anys. Després tornà a rebel·lar-se contra ell. [2] Jahvè envià contra ell bandes
de caldeus, d'arameus, de moabites i d'ammonites. Els envià contra Judà per destruir-lo,
complint la paraula que havia dit per mitjà dels seus servents, els profetes. [3] Per la
severitat de Jahvè, les coses anaven malament a Judà, tant, que va acabar per treure'l de
la seva presència, per culpa dels pecats de Manasés, per tot el que havia fet, [4] i per la
sang innocent que havia vessat, ja que va omplir Jerusalem de sang innocent. Per això,
Jahvè no va voler perdonar. [5][423] La resta dels fets de Joaquim, tot el que féu, consta al
llibre de la Crònica dels reis de Judà. [6] Joaquim reposà amb els seus pares, i en lloc d'ell
regnà el seu fill Joaquín. [7] El rei d'Egipte no tornà a sortir més del seu territori; el rei de
Babilònia havia pres tot el que havia estat del rei d'Egipte, des del torrent d'Egipte fins
al riu Eufrat.

Regnat de Joaquín. Primera deportació.— [8][424] Joaquín tenia divuit anys quan fou
rei, i regnà tres mesos a Jerusalem. La seva mare es deia Nohestà, i era filla d'Elnatan,
de Jerusalem. [9] Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè, tal com havien fet els seus pares.

[10] Aquell temps, la gent de Nabucodonosor, rei de Babilònia, pujaren a Jerusalem i
assetjaren la ciutat. [11] Després Nabucodonosor, rei de Babilònia, anà a la ciutat, mentre
els seus l'assetjaven. [12][425] Joaquín, rei de Judà, es va rendir al rei de Babilònia, amb la
seva mare, els seus servents, els seus oficials i els seus eunucs, i el rei de Babilònia el
féu presoner, l'any vuitè del seu regnat.

[13][426] Nabucodonosor es va endur tots els tresors del temple de Jahvè, els tresors del
palau reial, i féu bocins tots els objectes d'or que Salomó, rei d'Israel, havia fet —
707→ per al santuari de Jahvè, tal com Jahvè havia dit. [14] Va deportar tota la gent de
Jerusalem, tots els oficials, tots els poderosos, deu mil deportats en total, amb tots els
artesans i els manyans. Només va quedar la gent pobra del país. [15] Va deportar Joaquín a
Babilònia; també la mare del rei, les seves dones, els seus eunucs i els principals del
país, els deportà, de Jerusalem a Babilònia. [16] Igualment, tots els homes de guerra, en
nombre de set mil, els artesans i els manyans, en nombre de mil, tots els poderosos i els
homes de guerra, els deportà a Babilònia. [17][427] En lloc de Joaquín, el rei de Babilònia féu
rei el seu oncle Matanies i li canvià el nom pel de Sedequies.

Regnat de Sedequies. Segona deportació.— [18][428] Sedequies tenia vint-i-un anys
quan fou rei, i regnà onze anys a Jerusalem. La seva mare es deia Hamutal, i era filla de
Jeremies, de Lebnà. [19] Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè, tal com havia fet Joaquín. [20]
Per la severitat de Jahvè, les coses anaven malament a Jerusalem i a Judà, tant, que va
acabar per treure'ls de la seva presència. Sedequies es va rebel·lar contra el rei de
Babilònia[429]. **25** [1][430] L'any novè del seu regnat, el mes desè, el dia deu del mes,
Nabucodonosor, rei de Babilònia, amb tot el seu exèrcit, va atacar Jerusalem, acampà
davant la ciutat i construí un mur de setge tot al voltant. [2] La ciutat fou assetjada fins a
l'any onze del rei Sedequies. [3] El mes quart, el nou del mes, la fam s'havia fet
insuportable a la ciutat, i la població del país no tenia res per a menjar. [4] Van fer una
bretxa a la muralla de la ciutat, i el rei va fugir de nit amb tots els homes de guerra per la
porta d'entre els dos murs que hi ha davant el jardí del rei, mentre els caldeus tenien
encerclada la ciutat, i se'n van anar camí de l'Arabà. [5] Les tropes dels caldeus van
perseguir el rei i el van aconseguir a l'Arabà de Jericó; tot el seu exèrcit se li desbandà. [6]
Van agafar presoner el rei, el conduïren a la presència del rei de Babilònia, a Reblà, i li

féu procés. 7 Féu degollar els fills de Sedequies davant d'ell, però a Sedequies, li tragué
els ulls, el féu encadenar, i el conduïren a Babilònia. —708→ 8[431] El mes cinquè, el
dia set del mes, que era l'any dinou del rei Nabucodonosor, rei de Babilònia,
Nabuzardan, comandant de la guàrdia, oficial del rei de Babilònia, anà a Jerusalem 9[432] i
va incendiar el temple de Jahvè i el palau reial; també calà foc a totes les cases de
Jerusalem, totes les cases principals. 10 L'exèrcit dels caldeus, que estava a les ordres del
comandant de la guàrdia, enderrocà tota la muralla de Jerusalem tot al voltant. 11
Nabuzardan, comandant de la guàrdia, va deportar la resta de la població que havia
quedat a la ciutat, els qui s'havien sotmès al rei de Babilònia i la resta dels artesans. 12 El
comandant de la guàrdia deixà part dels pobres del país, com a vinyaters i llauradors.

13[433] Els caldeus trossejaren les columnes de bronze del temple de Jahvè, les
peanyes i la pica de bronze que hi havia al temple de Jahvè, i s'emportaren el bronze a
Babilònia. 14 Van prendre també els vasos per a les cendres, les pales, els ganivets, les
navetes i tots els objectes de bronze que servien per al culte. 15 El comandant de la
guàrdia prengué encara els encensers, les copes d'aspersió, tot el que era d'or i tot el que
era de plata. 16 Pel que fa a les dues columnes, la pica i les peanyes que Salomó havia fet
per al temple de Jahvè, no es podia avaluar el pes del bronze de tots aquests objectes. 17
L'alçada de cada columna era de divuit colzades i tenien capitells de bronze; l'alçada
dels capitells era de cinc colzades, i els capitells tenien al voltant una xarxa amb
magranes, tot de bronze.

18 El comandant de la guàrdia agafà presoners el gran sacerdot Saraïes, el segon
sacerdot Sofonies i els tres guardians del cancell. 19 De la ciutat, féu presoners un eunuc,
comissari del homes de guerra, cinc dels familiars del rei que foren trobats a la ciutat, el
secretari del comandant de l'exèrcit que allistava la gent del país i seixanta homes de la
gent del país que es trobaven a la ciutat. 20 Nabuzardan, comandant de la guàrdia, els va
agafar i els va conduir al rei de Babilònia, a Reblà. 21 El rei de Babilònia els féu executar
a Reblà, al país d'Hemat. Així va ser deportat —709→ Judà, lluny de la seva terra.

Assassinat de Godolies, governador de Judà.— 22[434] A la població que havia
quedat al país de Judà, que Nabucodonosor, rei de Babilònia, hi havia deixat,
Nabucodonosor els donà per governador Godolies, fill d'Ahicam, fill de Safan. 23 Quan
tots els oficials de l'exèrcit, amb els seus homes, van saber que el rei de Babilònia havia
fet governador Godolies, l'anaren a trobar a Masfà. Eren: Ismael, fill de Natanies,
Johanan, fill de Caré, Saraïes, fill de Tanehúmet, el netofatita, i Jezonies, fill del
maacatita, amb els seus homes. 24 Godolies els va jurar, a ells i als seus homes: «No
tingueu por dels caldeus, viviu al país, sotmeteu-vos al rei de Babilònia i estareu bé».

25 Però el setè mes, Ismael, fill de Natanies, fill d'Elisamà, del llinatge reial, hi anà
amb deu homes i van matar Godolies, amb els jueus i els caldeus que vivien amb ell a
Masfà. 26 Tot el poble, petits i grans, amb els caps de les tropes, se'n van anar a l'Egipte,
perquè van tenir por dels caldeus.

Joaquín és rehabilitat.— 27[435] L'any trenta-set de la deportació de Joaquín, rei de
Judà, el mes dotzè, el dia vint-i-set del mes, Evil-Marduc, rei de Babilònia, l'any del seu
adveniment al tron, va rehabilitar Joaquín, rei de Judà, i el tragué de la presó. 28 Li parlà
amb benvolença i li concedí un setial superior als setials dels reis que vivien amb ell a
Babilònia. 29 Joaquín deixà els vestits de presoner i va menjar sempre a la taula d'ell,

durant tota la seva vida. 30 El seu manteniment fou assegurat pel rei, dia per dia, durant tota la seva vida.

—710→

Paralipòmens o cròniques (1P. 1,1- 2P. 36,33)[436]

Primer llibre dels Paralipòmens (1P. 1,1-29,30)

Genealogies (1P. 1,1-10,14)

437

D'Adam a Israel

1 Patriarques.— 1[438] Adam Set, Enós, 2 Cainan, Mahaleel, Jàred, 3 Henoc, Matusala, Làmec, 4 Noè, Sem, Cam i Jàfet.

Jafetites.— 5[439] Fills de Jàfet: Gòmer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mòsoc i Tiràs. 6 Fills de Gòmer: Asquenez, Rifat i Togormà. 7 Fills de Javan: Elisà i Tarsís, els quetim i la gent de Rodes.

Camites.— 8[440] Fills de Cam: Cus, Mesraïm, Fut i Canaan. 9 Fills de Cus: Sabà, Hevilà, Sabatà, Regmà i Sabatacà. Fills de Regmà: Sabà i Dadan. 10 Cus engendrà Nemrod, que fou el primer a ser poderós a la terra. 11 Mesraïm engendrà els lidis, els anamis, els libis, els de Naftu, 12 els de Patrós i els de Caslu, d'on van sortir els filisteus i els de Caftor. 13 Canaan engendrà Sidon, el seu primogènit, Het, 14 els jebuseus, els amorreus, els guergueseus, 15 els heveus, els araqueus, els sineus, 16 els arvadeus, els samareus i els hematites.

Semites.— 17[441] Fills de Sem: Elam, Assur, Arfaxad, Lud i Aram. Fills d'Aram: Us, Hul, Guéter i Mes. 18 Arfaxad engendrà Salé, i Salé engendrà Eber. 19 A Éber, li van néixer dos fills: l'un es deia Fàleg, perquè en el seu temps la terra fou dividida; el seu germà es deia Jactan. 20 Jactan engendrà Elmodad, Sàlef, Hasarmot, Jare, 21 Hadoram, Uzal, Declà, 22 Ebal, Abimael, Xabà, 23 Ofir, Hevilà i Jobab. Tots aquests eren fills de Jactan.

Descendència directa de Sem.— 24[442] Sem, Arfaxad, Salé, 25 Éber, Fàleg, Reu, 26 Serug, Nahor, Taré, 27 Abram, que és Abraham.

Fills d'Abraham i d'Ismael.— [28] Fills d'Abraham: Isaac i Ismael. [29] Aquests són els seus descendents: el primogènit d'Ismael fou Nabaiot; després Quedar, Adbeel, Mabsam, [30] Masmà, Dumà, Masà, Hadad, Temà, [31] Jetur, Nafís i Quedmà. Aquests són els fills d'Ismael.

Fills d'Abraham per Queturà.— [32][443] Fills de Queturà, concubina d'Abraham. Aquesta va infantar Zamran, Jecsan, Masan, Madian, Jesboc i Suhè. Fills de Jecsan: Xabà i Dadan. [33] Fills de Madian: Efà, Éfer, Henoc, Abidà i Eldaà. Tots aquests eren fills de Queturà.

Fills d'Isaac i d'Esaú. [34][444] Abraham engendrà Isaac. Fills d'Isaac: Esaú i Israel. [35][445] Fills d'Esaú: Elifaz, Ragüel, Jeús, Jelom i Coré. [36] Fills d'Elifaz: Teman, Omar, Sefí, Gatam, Quenez, Tamnà i Amalec. [37] Fills de Ragüel: Nahat, Zaré, Sammà i Mezà.

Fills de Seïr.— [38][446] Fills de Seïr: Lotan, Sobal, Sebeon, Anà, Dison, Éser i Disan. [39] Fills de Lotan: Horí i Homam. La germana de Lotan fou Tamnà. [40] Fills de Sobal: Alian, Manàhat, Ebal, Sefí i Onam. Fills de Sebeon: Aià i Anà. [41] Fills d'Anà: Dison. Fills de Dison: Hamran, Eseban, Jetran i Caran. [42] Fills d'Éser: Balaan, Zavan i Jacan. Fills de Disan: Us i Aran.

Reis d'Edom.— [43][447] Aquests són els reis que van regnar al país d'Edom abans que regnés un rei dels israelites: Bela, fill de Beor; la seva ciutat s'anomenava Denahabà. [44] Bela va morir, i Jobab, fill de Zaré, de Bosrà, fou rei en lloc d'ell. [45] Jobab va morir, i en lloc d'ell regnà Husam, del país dels temanites. [46] Husam va morir, i en lloc d'ell regnà Hadad, fill de Badad, que va derrotar els madianites a l'estepa de Moab. La seva ciutat s'anomenava Avit. [47] Hadad va morir, i en lloc d'ell regnà Semlà, de Marescà. [48] Semlà va morir, i en lloc d'ell regnà Saül, de Rohobot, prop del riu. [49] Saül va morir, i en lloc d'ell regnà Baal-Hanan, fill d'Acobor. [50] Baal-Hanan va morir, i en lloc d'ell regnà Adad. La seva ciutat s'anomenava Faú; la seva dona es deia Mehetabeel, filla de Matred, —712→ fill de Mezaab. [51][448] I Hadad va morir.

Caps d'Edom.— Aleshores foren caps d'Edom: el cap Tamnà, el cap Alvà, el cap Jetet, [52] el cap Oolibamà el cap Elà, el cap Finon, [53] el cap Quenez, el cap Teman, el cap Mabsar, [54] el cap Magdiel, el cap Hiram. Aquests són els caps d'Edom.

Judà

2 Fills d'Israel. [1][449] Aquests són els fills d'Israel: Rubèn, Simeó, Leví, i Judà, Issacar i Zabuló, [2] Dan, Josep i Benjamí, Neftalí, Gad i Aser.

Descendència directa de Judà.— [3] Fills de Judà[450]: Er, Onan i Selà. Tots tres li van néixer de la filla de Suè, la cananea. Er, el primogènit de Judà, fou pervers als ulls de Jahvè, i el féu morir. [4][451] Tamar, la seva nora, li va infantar Fares i Zaré. Tots els fills de Judà foren cinc. [5][452] Fills de Fares: Hesron i Hamul. [6][453] Fills de Zaré: Zamrí, Etan, Eman, Calcal i Darà. Cinc en total. [7] Fills de Carmí: Acar, el pertorbador d'Israel, perquè va violar l'extermini. [8] Fills d'Etan: Azaries.

Llinatge de David.— 9[454] Fills d'Hesron que li van néixer: Jerahmeel, Ram i
Calubí. 10 Ram engendrà Amminadab. Amminadab engendrà Nahason, príncep dels fills
de Judà. 11 Nahason engendrà Salmà. Salmà engendrà Bóoz. 12 Bóoz engendrà Obed.
Obed engendrà Jesè. 13 Jesè engendrà Eliab, el seu primogènit; Abinadab, el segon;
Samà, el tercer; 14 Natanael, el quart; Radai, el cinquè; 15 Asom, el sisè, i David, el setè. 16
Les seves germanes foren Sarvià i Abigail. Fills de Sarvià: Abisai, Joab i Asael: tres. 17
Abigail va infantar Amasà; el pare d'Amasà fou Jeter, l'ismaelita.

Descendència de Caleb. 18 Caleb, fill d'Hesron, prengué per muller Azubà, de
Jeriot, i aquests foren els seus fills: Jaser, Sobab i Ardon. 19 Azubà va morir, i Caleb es
va casar amb Efrata, que li va infantar Hur. 20 Hur engendrà Urí, i Urí engendrà Bezeleel.
21 Després Hesron —713→ es va unir amb la filla de Maquir, pare de Galaad, i s'hi va
casar quan ell tenia seixanta anys, i li va infantar Segub. 22 Segub engendrà Jaïr, que va
posseir vint-i-tres ciutats al país de Galaad. 23 Guesur i Aram els prengueren els poblets
de Jaïr, Canat i les seves dependències, seixanta ciutats. Tots aquests eren fills de
Maquir, pare de Galaad. 24 Després de la mort d'Hesron, Caleb es va unir amb Efrata,
dona del seu pare Hesron, que li va infantar Asur, pare de Tecuè.

Descendència de Jerahmeel.— 25 Els fills de Jerahmeel, primogènit d'Hesron,
foren: Ram, el primogènit, Bunà, Aran, Asom i Aquies. 26 Jerahmeel tenia una altra
dona, que es deia Atarà; fou la mare d'Onam. 27 Els fills de Ram, primogènit de
Jerahmeel, foren: Moos, Jamín i Acar. 28 Els fills d'Onam foren: Semeí i Judà. Els fills
de Semeí: Nadab i Abisur. 29 La dona d'Abisur es deia Abihail, i li va infantar Ahoban i
Molib. 30 Fills de Nadab: Saled i Afaim. Saled va morir sense fills. 31 Fills d'Afaim: Jesí.
Fills de Jesí: Sesan. Fills de Sesan: Oholai. 32 Fills de Jadà, germà de Semeí: Jeter i
Jonatan. Jeter va morir sense fills. 33 Fills de Jonatan: Falet i Zizà. Aquests foren els fills
de Jerahmeel.

Descendència de Sesan. 34 Sesan no va tenir fills, sinó filles. Tenia un esclau egipci
que es deia Jerahà. 35 Sesan va donar la seva filla per muller al seu esclau Jerahà, la qual
li va infantar Eteí. 36 Eteí engendrà Natan, Natan engendrà Zabad, 37 Zabad engendrà
Oflal, Oflal engendrà Obed, 38 Obed engendrà Jehú, Jehú engendrà Azaries, 39 Azaries
engendrà Heles, Heles engendrà Elasà, 40 Elasà engendrà Sisamoi, Sisamoi engendrà
Sel·lum, 41 Sel·lum engendrà Icamies, Icamies engendrà Elisamà.

Altres fills de Caleb.— 42 Fills de Caleb, germà de Jerahmeel: Maresà, el seu
primogènit; aquest és el pare de Zif. Fills de Maresà: Hebron: 43 Fills d'Hebron: Coré,
Tafuè, Requem i Sammà. 44 Sammà engendrà Raham, pare de Jarcaam. Requem
engendrà Sammai. 45 El fill de Sammai fou Maon. Maon fou el pare de Bet-Sur. —
714→ 46 Efà, concubina de Caleb, infantà Haran, Mosà i Guezez. Haran engendrà
Guezez. 47 Fills de Jahaddai: Regom, Joatam, Guesan, Fàlet, Efà i Saaf. 48 Maacà,
concubina de Caleb, infantà Sàber i Tarahanà. 49 Saaf, pare de Madmenà, engendrà Suhé,
pare de Macbenà i de Gabaà. La filla de Caleb era Acsà. 50 Aquests foren els fills de
Caleb.

Fills d'Hur, primogènit d'Efrata: Sobal, pare de Cariat-Jarim, 51 Salmà, pare de Bet-
Lèhem, Harif, pare de Bet-Gader. 52 Sobal, pare de Cariat-Jarim, va tenir fills: Reaïes i la
meitat dels manahatites.

53 Famílies de Cariat-Jarim: els jatreus, els afuteus, els semateus i els masereus.
D'ells van sortir els saratites i els estaolites. 54 Fills de Salmà: Bet-Lèhem, els netofatites,
Atarot-Bet-Joab, la meitat dels manahatites, els saratites, 55 les famílies dels escribes que
habiten Jabés, els tiratiencs, els simatiencs i els sacutiencs. Aquests són els caïnites que
van venir d'Hemmat, pare de la casa de Recab.

Descendència de David

3 Fills de David.— 1[455] Aquests són els fills de David que li van néixer a Hebron:
el primogènit, Amnon, d'Ahinóam, la jezrahelita; el segon, Daniel, d'Abigail, la
carmelita; 2 el tercer, Absalom, fill de Maacà, filla de Tolmai, rei de Guesur; el quart,
Adonies, fill d'Haguit; 3 el cinquè, Safaties, d'Abital; el sisè, Jetraam, d'Eglà, la seva
dona, 4 [456]Sis li van néixer a Hebron, on fou rei set anys i sis mesos. Després fou rei a
Jerusalem trenta-tres anys. 5 A Jerusalem, li van néixer: Sammué, Sobab, Natan i
Salomó, tots quatre de Bet-Sabé, filla d'Ammiel; 6 Jebahar, Elisué, Elifàlet, 7 Nogue,
Nèfeg, Jafià, 8 Elisamà, Eljadà i Elifàlet: nou. 9 Tots aquests foren fills de David, a més
dels fills de les concubines. Tamar era germana d'ells.

Dinastia davídica fins a l'exili.— 10[457] Fill de Salomó: Roboam; Abies, el seu fill;
Asà, el seu fill; Josafat, el seu fill; 11 Joram, el seu fill; Ocozies, el seu fill; Joàs, el —
715→ seu fill; 12 Amasies, el seu fill; Azaries, el seu fill; Joatan, el seu fill; 13 Acaz, el
seu fill; Ezequies, el seu fill; Manasés, el seu fill; 14 Amon, el seu fill; Josies, el seu fill. 15
Fills de Josies: Johanan, el primogènit; Joaquim, el segon; Sedequies, el tercer; Sel·lum,
el quart. 16 Fills de Joaquim: Jeconies, el seu fill; Sedequies, el seu fill.

Dinastia davídica després de l'exili.— 17 Fills de Jeconies, el captiu: Salatiel, el
seu fill, 18 Melquiram, Fadaïes, Seneser, Jequenies, Samà i Nadabià. 19 Fills de Fadaïes:
Zorobabel i Semeí. Fills de Zorobabel: Mosol·lam, Hananies i Salomit, la seva germana.
20 Fills de Mosol·lam: Hasaban, Ohol, Baraquies, Hasadies i Josab-Hèsed: cinc. 21 Fills
d'Hananies: Falties; Jezeïes, el seu fill; Rafaïes, el seu fill; Arnan, el seu fill; Obdies, el
seu fill; Sequenies, el seu fill. 22 Fills de Sequenies: Semeïes, Hatús, Jegaal, Barià,
Naaries i Safat: sis. 23 Fills de Naaries: Eljoenai, Ezequies i Ezricam: tres. 24 Fills
d'Eljoenai: Hoduïes, Eliasub, Feleïes, Acub, Johanan, Dalaïes i Ananí: set.

Tribus del sud

4 Descendència de Judà. 1 Fills de Judà: Fares, Hesron, Carmí, Hur i Sobal. 2
Reaïes, fill de Sobal, engendrà Jahat; Jahat engendrà Ahumai i Laad. Aquestes són les
famílies dels saratites.

Hur.— 3 Aquests són els fills de..., pare d'Etam: Jezrael, Jesemà i Jedebós; la seva
germana es deia Asalelfuní. 4 Fanuel era pare de Guedor, i Ezer, pare d'Hosà. Aquests
són els fills d'Hur, primogènit d'Efrata, pare de Bet-Lèhem.

Asur.— 5 Asur, pare de Tecuè, tenia dues dones: Halaà i Naarà. 6 Naarà li va
infantar Ohozam, Héfer, Temaní i Ahastarí. Aquests són els fills de Naarà. 7 Fills
d'Halaà: Sèret, Isahar i Etnan.

Cos.— 8 Cos engendrà Anob, Sobobà i les famílies d'Aharehel, fill d'Arum. 9 Jabés fou més il·lustre que els seus germans. La seva mare —716→ li va posar el nom de Jabés dient: «L'he posat al món amb dolor». 10 Jabés va invocar el Déu d'Israel dient: «Si em beneíeu plenament i augmentàveu el meu territori, si la vostra mà era amb mi i m'allunyàveu del mal, perquè visqués sense dolor...!» Déu li va concedir el que havia demanat.

Caleb.— 11 Caleb, germà de Suhà, engendrà Mahir; aquest és el pare d'Eston. 12 Eston engendrà Bet-Rafà, Fasé i Tehinnà, pare d'Ir-Nahàs; aquests són els homes de Recà.

13 Fills de Quenez: Otoniel i Saraïes. Fills d'Otoniel: Hatat i Maonati. 14 Maonati engendrà Ofrà. Saraïes engendrà Joab, pare de la Vall dels Artesans, ja que eren artesans. 15 Fills de Caleb, fill de Jefonnè: Ir, Elà i Naam. Fills d'Elà:... i Quenez. 16 Fills de Jaleleel: Zif, Zifà, Tirià i Asrael. 17 Fills d'Ezrà: Jeter, Mèred, Éfer, Jalon... i va infantar Mariam, Sammai i Jesbà, pare d'Estemó. 18 La seva dona, jueva, va infantar Jàred, pare de Guedor, Hèber, pare de Socó, i Icutiel, pare de Zanoè. Aquests són els fills de Beties, filla del Faraó, que Mèred havia pres per muller. 19 Fills de la dona d'Hodaïes, germana de Naham, pare de Queïlà:..., el garmita, i Estemó, el macatita. 20 Fills de Simó: Amnon, Rinnà, Ben-Hanan i Tilon. Fills de Jesí: Zohet. Fills de Zohet...

Selà.— 21 Fills de Selà, fill de Judà: Er, pare de Lecà, Laadà, pare de Maresà, les famílies dels productors de lli, de Bet-Asbé; 22 Joaquim i els homes de Cozebà, Joàs i Saraf, que dominaven a Moab i van tornar a Bet-Lèhem. (Això són coses velles.) 23 Aquests eren els terrissaires que habitaven a Netaim i Guederà. Vivien allí prop del rei, dedicats a la seva feina.

Simeó.— 24 Fills de Simeó: Namuel, Jamín, Jarib, Zaré i Saül. 25 Sel·lum, el seu fill; Mabsam, el seu fill; Masmà, el seu fill. 26 Fills de Masmà: Hamuel, el seu fill; Zacur, el seu fill; Semeí, el seu fill. 27 Semeí va tenir setze fills i sis filles; però els seus germans no van tenir molts fills, de manera que totes les seves famílies no es van multiplicar com els fills de Judà.

—717→

28 Van viure a Beer-Sabé, Moladà, Haser-Sual, 29 Baalà, Asom, Tolad, 30 Batuel, Hormà, Siqueleg, 31 Bet-Marcabot, Haser-Susim, Bet-Berà i Saariam. Aquestes foren les seves poblacions fins al regnat de David. 32 Els seus pobles eren: Etam, En-Remmon, Toquén i Asan: cinc pobles, 33 i tots els vilatges que eren al seu voltant fins a Baalat. Aquí van viure i així es van agrupar.

34 Mosabab, Jamlec, Josà, fill d'Amasies, 35 Joel, Jehú, fill de Josabies, fill de Saraïes, fill d'Asiel, 36 Eljoenai, Jaacobà, Isuhaïes, Asaïes, Adiel, Ismiel, Banaïes, 37 Zizà, fill de Sofeí, fill d'Al·lon, fill d'Idaïes, fill de Semrí, fill de Samaïes. 38 Aquests, que han estat enumerats pels seus noms, foren els caps dels seus llinatges, i les seves famílies es van estendre molt. 36 Van avançar com qui va a querar, fins a l'orient de la vall, a buscar pasturatge per al bestiar menut. 40 En van trobar de gras i excel·lent i un país espaiós arreu, tranquil i pacífic, ja que els camites hi havien viscut abans. 41 Aquests que han estat inscrits pels seus noms, arribaren al temps d'Ezequies, rei de Judà, van destruir les seves tendes i els meunites que hi havia, els van dedicar a l'extermini fins al dia d'avui, i

s'hi van establir en lloc d'ells, ja que hi havia pasturatge per al bestiar menut. [42] Una part
d'aquests, dels simeonites, cinc-cents homes, anaren a la muntanya de Seïr, duent al cap
Falties, Naaries, Rafaïes i Oziel, fills de Jesí. [43] Van derrotar la resta dels supervivents
d'Amalec i s'establiren allí fins al dia d'avui.

Tribus de la Transjordània

5 Rubèn.— [1] Fills de Rubèn, primogènit d'Israel. Ell era, de fet, el primogènit;
però, quan va profanar el llit del seu pare, la seva primogenitura fou donada als fills de
Josep, fill d'Israel, per bé que aquest no fou enregistrat com a primogènit, [2] ja que Judà
fou el més poderós entre els seus germans i d'ell havia de sortir un cabdill; però el dret
de primogenitura pertanyia a Josep. [3] Fills, doncs, de Rubèn, primogènit d'Israel: —
718→ Henoc, Fal·lú, Hesron i Carmí.

Joel.— [4] Fills de Joel: Samaies, el seu fill; Gog, el seu fill; Semeí, el seu fill; [5]
Micà, el seu fill; Reaïes, el seu fill; Baal, el seu fill; [6] Beerà, el seu fill; que Teglat-
Falàsar, rei d'Assíria, es va endur captiu. Era cap dels rubenites. [7] Els seus germans, per
famílies, enregistrades segons els seus parentius: Jeiel, al cap d'ells, Zacaries [8] i Bala, fill
d'Azaz, fill de Samà, fill de Joel. Habitava a Aroer i fins a Nebó i Baal-Maon; [9] cap a
orient, ocupava fins a l'entrada del desert, des del riu Eufrat, ja que els seus ramats
s'havien multiplicat al país de Galaad. [10] Al temps de Saül, van fer la guerra contra els
hagarens, que van caure a les seves mans i es van instal·lar a les seves tendes per tot el
cantó oriental de Galaad.

Gad.— [11] Fills de Gad —habitaven davant d'ells, al territori de Basan fins a Selcà—: [12]
Joel, el cap, i Safan, el segon; després Janai i Safat, a Basan. [13] Els seus germans, per
famílies: Miquel, Mosol·lam, Sabé, Jorai, Jacan, Zié i Éber: set. [14] Aquests són els fills
d'Abihail, fill d'Hurí, fill de Jarà, fill de Galaad, fill de Miquel, fill de Jesesí, fill de
Jeddó, fill de Buz. [15] Aquí, fill d'Abdiel, fill de Guní, era el cap de les seves famílies. [16]
Van habitar a Galaad, a Basan, a les seves poblacions i a tots els llocs de pasturatge de
Saron fins als seus límits. [17] Tots ells foren enregistrats al temps de Joatam, rei de Judà, i
al temps de Jeroboam, rei d'Israel.

[18] Els rubenites, els gadites i la mitja tribu de Manasés, gent valenta, homes amb
escut i espasa, tiradors d'arc i ensinistrats a la guerra, en nombre de quaranta-quatre mil
set-cents seixanta soldats, [19] van fer la guerra contra els hagarens, els itureus, Nafís i
Nodab. [20] Foren socorreguts contra ells; els hagarens i tots els qui eren amb ells foren
posats a les seves mans, perquè havien invocat Déu en el combat, i els havia escoltat, ja
que havien confiat en ell. [21] Van fer una ràtzia al seu bestiar: cinquanta mil camells, dos-
cents cinquanta mil caps de bestiar menut, dos mil ases i cent mil persones. [22] Molts van
caure —719→ morts, ja que aquella guerra era Déu qui la portava. I es van establir al
lloc d'ells a l'exili.

La mitja tribu de Manasés.— [23] Els de la mitja tribu de Manasés s'establiren al
territori, des de Basan fins a Baal-Hermon, Sanir a la muntanya de l'Hermon. Eren
nombrosos. [24] Aquests són els caps de les seves famílies: Efer, Jesí, Eliel, Ezriel,
Jeremies, Hoduïes i Jehediel, homes valents, famosos, caps de les seves famílies.

[25] Però van ser infidels al Déu dels seus pares i es van prostituir als déus dels pobles
del país que Déu havia exterminat davant d'ells. [26] Llavors el Déu d'Israel va excitar

l'ànim de Ful, rei d'Assíria, i l'ànim de Teglat-Falàsar, rei d'Assíria, i va deportar els rubenites, els gadites i la mitja tribu de Manasés, i els va conduir a Halà, Habor, Harà i al riu de Gozan fins al dia d'avui.

Leví

Genealogia dels grans sacerdots.— (**6**[1]) [27] Fills de Leví: Guerson, Cahat i Merarí. [(2)28] Fills de Cahat: Amram, Isaar, Hebron i Oziel. [(3)29] Fills d'Amram: Aharon, Moisès i Maria. Fills d'Aharon: Nadab, Abiú, Eleazar i Itamar.

[(4)30] Eleazar engendrà Finehés, Finehés engendrà Abisué, [(5)31] Abisué engendrà Boquí, Boquí engendrà Ozí, [(6)32] Ozí engendrà Zaraïes, Zaraïes engendrà Meraiot, [(7)33] Meraiot engendrà Amaries, Amaries engendrà Aquitob, [(8)34] Aquitob engendrà Sadoc, Sadoc engendrà Ahimaas, [(9)35] Ahimaas engendrà Azaries, Azaries engendrà Johanan, [(10)36] Johanan engendrà Azaries; ell és el qui va exercir el sacerdoci al temple que Salomó va construir a Jerusalem. [(11)37] Azaries engendrà Amaries, Amaries engendrà Aquitob, [(12)38] Aquitob engendrà Sadoc, Sadoc engendrà Sel·lum, [(13)39] Sel·lum engendrà Helquies, Helquies engendrà Azaries, [(14)40] Azaries engendrà Saraïes, Saraïes engendrà Josedec, [(15)41] i Josedec va marxar quan Jahvè va deportar Judà i Jerusalem per mans de Nabucodonosor.

—720→

6 **Descendents de Leví.** [(16)1] Fills de Leví: Guerson, Cahat i Merarí. [(17)2] Aquests són els noms dels fills de Guerson: Lobní i Semeí. [(18)3] Fills de Cahat: Amram, Isaar, Hebron i Oziel. [(19)4] Fills de Merarí Moholí i Musí. Aquestes són les famílies de Leví, per cases paternes. [(20)5] De Guerson: Lobní, el seu fill; Zammà, el seu fill; [(21)6] Joaè, el seu fill; Addó, el seu fill; Zaré, el seu fill; Jetrai, el seu fill. [(22)7] Fills de Cahat: Amminadab, el seu fill; Coré, el seu fill; Asir, el seu fill; [(23)8] Elcanà, el seu fill; Abiasaf, el seu fill; Asir, el seu fill; [(24)9] Tahat, el seu fill; Uriel, el seu fill; Ozies, el seu fill; Saül, el seu fill. [(25)10] Fills d'Elcanà: Amasai i Aquimot. [(26)11] Elcanà, el seu fill; Sofai, el seu fill; Nahat, el seu fill; [(27)12] Eliab, el seu fill; Jeroham, el seu fill; Elcanà, el seu fill; Samuel, el seu fill. [(28)13] Fills de Samuel: Joel, el primogènit, i Abies, el segon. [(29)14] Fills de Merarí: Moholí, el seu fill; Lobní, el seu fill; Semeí, el seu fill; Ozà, el seu fill; [(30)15] Samà, el seu fill; Haguies, el seu fill; Asaïes, el seu fill.

Els cantors.— [(31)16] Aquests són els qui David va establir al servei del cant del temple de Jahvè, des del repòs de l'arca. [(32)17] Estaven al servei del cant davant el tabernacle de la tenda de l'oracle, fins que Salomó hagué construït el temple de Jahvè a Jerusalem, i exercien les funcions segons el reglament establert.

[(33)18] Aquests són els qui exercien i els seus fills: dels fills de Cahat: Heman, el cantor, fill de Joel, fill de Samuel, [(34)19] fill d'Elcanà, fill d'Eliel, fill de Tohu, [(35)20] fill de Suf, fill d'Elcanà, fill de Mahat, fill d'Amasai, [(36)21] fill d'Elcanà, fill de Joel, fill d'Azaries, fill de Sofonies, [(37)22] fill d'Asir, fill d'Abiasaf, fill de Coré, [(38)23] fill d'Isaar, fill de Cahat, fill de Leví, fill d'Israel.

[(39)24] El seu germà Asaf estava a la seva dreta; Asaf, fill de Baraquies, fill de Samà, [(40)25] fill de Miquel, fill de Basaïes, fill de Melquies, [(41)26] fill d'Atanai, fill de Zaré, fill

d'Adaïes, (42)27 fill d'Etan, fill de Zamà, fill de Semeí, (43)28 fill de Jehet, fill de Guerson, fill de Leví.

(44)29 Els fills de Merarí, els seus germans, estaven a l'esquerra: —721→ Etan, fill de Cusí, fill d'Abdí, fill de Maloc, (45)30 fill d'Hasabies, fill d'Amasies, fill d'Helquies, (46)31 fill d'Amasai, fill de Boní, fill de Somer, (47)32 fill de Moholí, fill de Musí, fill de Merarí, fill de Leví.

Ministeri dels levites. (48)33 Els seus germans, els levites, eren consagrats a tot el servei del tabernacle del temple de Jahvè. (49)34 Aharon i els seus fills feien fumejar les ofrenes damunt l'altar dels holocaustos i damunt l'altar dels perfums per a tot el servei del Sant dels Sants i per fer propiciació sobre Israel, segons tot el que havia prescrit Moisès, servent de Déu.

(50)35 Aquests són els fills d'Aharon: Eleazar, el seu fill; Finehès, el seu fill; Abisuè, el seu fill; (51)36 Boquí, el seu fill; Ozí, el seu fill; Zarahies, el seu fill; (52)37 Meraiot, el seu fill; Amaries, el seu fill; Aquitob, el seu fill; (53)38 Sadoc, el seu fill; Ahimaas, el seu fill.

Poblacions dels sacerdots.— (54)39 Aquests són els seus llocs de residència, segons els límits dels seus campaments. Als fills d'Aharon, de la família de Cahat, ja que els caigué en sort, (55)40 els donaren Hebron, al territori de Judà, amb els pasturatges del voltant. (56)41 A Caleb, fill de Jefonnè, li donaren el camp de la ciutat i els seus ravals. (57)42 Als fills d'Aharon, els donaren la ciutat de refugi d'Hebron i Lebnà amb els seus pasturatges, Jeter i Estemó amb els seus pasturatges, (58)43 Helon amb els seus pasturatges, Dabir amb els seus pasturatges, (59)44 Asan amb els seus pasturatges, Bet-Sames amb els seus pasturatges. (60)45 De la tribu de Benjamí, Gabé amb els seus pasturatges, Alamat amb els seus pasturatges, Anatot amb els seus pasturatges. Totes les seves ciutats eren tretze, segons les seves famílies.

Poblacions dels altres levites.— (61)46 Els altres fills de Cahat obtingueren en sort, segons les seves famílies, deu poblacions de la tribu d'Efraïm, de la de Dan i de la mitja tribu de Manasés. (62)47 Als fills de Guerson, segons les seves famílies, els donaren tretze poblacions de la tribu d'Issacar, de la tribu —722→ d'Aser i de la tribu de Manasés, a Basan. (63)48 Als fills de Merarí, segons les seves famílies, els donaren en sort dotze poblacions de la tribu de Rubèn, de la tribu de Gad i de la tribu de Zabuló. (64)49 Els israelites donaren als levites aquestes poblacions amb els seus pasturatges. (65)50 De la tribu dels fills de Judà, de la tribu dels fills de Simeó i de la tribu dels fills de Benjamí donaren en sort aquestes ciutats que van designar pels seus noms.

(66)51 De la tribu d'Efraïm foren preses les poblacions del territori de les famílies dels fills de Cahat. (67)52 Els donaren aquestes poblacions de refugi: Siquem, amb els seus pasturatges, a la muntanya d'Efraïm, Gàzer amb els seus pasturatges, (68)53 Jecmaam amb els seus pasturatges, Bet-Horon amb els seus pasturatges, (69)54 Helon amb els seus pasturatges, Guet-Remmon amb els seus pasturatges; (70)55 i de la mitja tribu de Manasés: Aner amb els seus pasturatges i Balaam amb els seus pasturatges. Tot això per a les famílies dels restants fills de Cahat.

(71)56 Per als fills de Guerson, segons les seves famílies, prengueren de la mitja tribu de Manasés: Gaulon, a Basan, amb els seus pasturatges, i Astarot amb els seus pasturatges. (72)57 De la tribu d'Issacar: Cades amb els seus pasturatges, Daberet amb els

seus pasturatges, (73)58 Ramot amb els seus pasturatges i Anem amb els seus pasturatges. (74)59 De la tribu d'Aser: Masal amb els seus pasturatges, Abdon amb els seus pasturatges, (75)60 Hucuc amb els seus pasturatges i Rohob amb els seus pasturatges. (76)61 De la tribu de Neftalí: Cades, a la Galilea, amb els seus pasturatges, Hamon amb els seus pasturatges i Cariat-Jarim amb els seus pasturatges.

(77)62 Per als fills de Merarí, els restants dels levites: de la tribu de Zabuló: Remmon amb els seus pasturatges i Tabor amb els seus pasturatges. (78)63 Dellà del Jordà, enfront de Jericó, a l'orient del Jordà, de la tribu de Rubèn: Bosor, a l'estepa, amb els seus pasturatges, Jahsà amb els seus pasturatges, (79)64 Cademot amb els seus pasturatges i Mefàat amb els seus pasturatges, (80)65 De la tribu de Gad: Ramot, —723→ a Galaad, amb els seus pasturatges, Mahanaim amb els seus pasturatges, (81)66 Hesebon amb els seus pasturatges i Gàzer amb els seus pasturatges.

Tribus del nord

7 Issacar.— 1 Fills d'Issacar: Tolà, Fuà, Jasub i Simeró: quatre. 2 Fills de Tolà: Ozí, Rafaïes, Jeriel, Jemai, Jebsem i Samuel, caps de les famílies de Tolà, homes valents, segons el seu parentiu. Al temps de David, eren en nombre de vint-i-dos mil sis-cents. 3 Fills d'Ozí: Izrahies. Fills d'Izrahies: Miquel, Obadies, Joel i Jesies: cinc. Tots ells eren caps. 4 A ells pertocava de proporcionar, segons el seu parentiu i les seves famílies, tropes de combat en nombre de trenta-sis mil, ja que eren moltes les dones i les criatures. 5 Quant als seus germans, de totes les famílies d'Issacar, homes valents, el seu enregistrament total fou de vuitanta-set mil.

Benjamí.— 6 Fills de Benjamí: Bala, Becor i Jadiel: tres. 7 Fills de Bala: Esbon, Ozí, Oziel, Jerimot i Uraí: cinc. Caps de les famílies, homes valents, el seu enregistrament fou de vint-i-dos mil trenta-quatre. 8 Fills de Bècor: Zamirà, Joàs, Elièzer, Eljoenai, Amrí, Jerimot, Abies, Anatot, i Almat; tots aquests eren fills de Bècor. 9 Caps de les seves famílies, homes valents, el seu enregistrament fou de vint-mil dos-cents. 10 Fills de Jadiel: Balan. Fills de Balan: Jehús, Benjamí, Ahod, Canaanà, Zetan, Tarsís i Ahisahar. 11 Tots aquests eren fills de Jadiel, caps de famílies, homes valents, en nombre de disset mil dos-cents homes aptes per a la guerra. 12 Sefam i Hafam, fills d'Ir. Hasim, un altre fill seu.

Neftalí.— 13[458] Fills de Neftalí: Jadiel, Guní, Jéser i Sel·lum, fills de Bala.

Manasés.— 14 Fills de Manasés: Esriel, que va infantar la seva concubina aramea, la qual va infantar també Maquir, pare de Galaad. 15 Maquir prengué una dona per a Hafam i Sefam. La seva germana es deia Maacà. El —724→ segon es deia Salfahad. Salfahad va tenir només filles. 16 Maacà, dona de Maquir, va tenir un fill, que es deia Fares. El seu germà es deia Sares, i els seus fills, Ulam i Rèquem. 17 Fills d'Ulam: Badan. Aquests són els fills de Galaad, fill de Maquir, fill de Manasés. 18 La seva germana Malcat infantà Ishod, Abièzer i Moholà. 19 Els fills de Semidà foren: Ahín, Sèquem, Lequí i Aniam.

Efraïm.— 20 Fills d'Efraïm: Sutalà; Bàred, el seu fill; Tahat, el seu fill; Eladà, el seu fill; Tahat, el seu fill; 21 Zabad, el seu fill; Sutalà, el seu fill; Èzer i Elad. Homes de Guet, originaris del país, els van matar, perquè havien baixat a fer una ràtzia al seu bestiar. 22 El seu pare Efraïm es va entristir molt, i els seus germans hi van anar a consolar-lo. 23 Es

va unir amb la seva dona, aquesta va quedar embarassada i va tenir un fill. Li van posar
Barià, ja que això havia passat quan hi havia desgràcia a casa seva. 24 La seva filla fou
Sarà, que va construir Bet-Horon de baix i de dalt i Ozen-Sarà. 25 Rafà, el seu fill; Rèsef,
el seu fill; Talé, el seu fill; Tahan, el seu fill; 26 Laadan, el seu fill; Amihud, el seu fill;
Elisamà, el seu fill; 27 Nun, el seu fill; Josuè, el seu fill.

28 La seva possessió i el seu lloc de residència foren Bet-El i les seves dependències:
Noran, a l'orient; Gàzer i les seves dependències, a l'occident; Siquem i les seves
dependències, fins a Azà i les seves dependències. 29 En poder dels fills de Manasés hi
havia Bet-San i les seves dependències, Taanac i les seves dependències, Maguedó i les
seves dependències, Dor i les seves dependències. Aquí van residir els fills de Josep,
fills d'Israel.

Aser.— 30[459] Fills d'Aser: Jemnà, Jesuà, Jesuí, Barià i Sarà, la seva germana. 31 Fills
de Barià: Hèber i Melquiel; aquest és el pare de Barsaït, 32 Hèber engendrà Jeflat, Somer,
Hotam i Suà, la seva germana. 33 Fills de Jeflat: Fosec, Bamaal i Asot; aquests eren els
fills de Jeflat. 34 Fills de Somer, el seu germà: Roagà, Haba i Aram. 35 Fills d'Hèlem, el
seu germà: Sufà, Jemnà, Seles i Amal. 36 Fills de Sufà: Suè, Harnàfer, Sual, Berí, Jamrà,
37 Bòsor, Hod, —725→ Sammà, Salusà, Jetran i Berà. 38 Fills de Jèter: Jefonnè, Fasfà i
Arà. 39 Fills d'Ol·là: Aré, Haniel i Resià. 40 Tots aquests eren fills d'Aser, caps de les
famílies, homes valents escollits, principals entre els caps; el seu enregistrament en
tropes de combat arribava als vint-i-sis mil homes.

Descendència de Benjamí a Jerusalem

8 Descendència de Benjamí.— 1[460] Benjamí engendrà Bala, el seu primogènit;
Asbel, el segon; Aharà, el tercer; 2 Nohaà, el quart, i Rafà, el cinquè. 3 Bala va tenir fills:
Adar, Guerà, pare d'Ahod, 4 Abisué, Naaman, Ahoé, 5 Guerà, Sefufan i Huram. 6 Aquests
són els fills d'Ahod. Són els caps de família per als habitants de Gabé, i els deportaren a
Manahat. 7 Naaman, Ahies i Guerà; aquests els va deportar. Va engendrar Ozà i Ahiud. 8
Saharaim engendrà, al camp de Moab, després d'haver repudiat les seves dones, Husim i
Barà. 9 De la seva dona Hodes engendrà: Jobab, Sebià, Mosà, Molcom, 10 Jeús, Sequies i
Marmà. Aquests són els seus fills, caps de família.

11 D'Husim havia tingut Abitot i Elfaal. 12 Fills d'Elfaal: Éber, Misaam i Samad;
aquest va construir Onó i Lod amb els seus ravals. 13 Barià i Samà eren els caps de
família dels habitants d'Aialon, i van expulsar els habitants de Guet.

14 Ahió, Sesac, Jerimot, 15 Zabadies, Arod, Éder, 16 Miquel, Jesfà i Johà eren fills de
Barià. 17 Zabadies, Mosol·lam, Hezequí, Héber, 18 Jesamarí, Jeslies i Jobab eren fills
d'Elfaal. 19 Jaquim, Zecrí, Zabdí, 20 Eljoenai, Seletai, Eliel, 21 Adaïes, Baraià i Samarat
eren fills de Semeí. 22 Jesfam, Éber, Eliel, 23 Abdon, Zecrí, Hanan, 24 Hananies, Elam,
Anatoties, 25 Jefdaïes i Fanuel eren fills de Sesac. 26 Samsarí, Sohories, Otolies, 27 Jersies,
Elies i Zecrí eren fills de Jeroham. 28[461] Aquests són els caps de família segons el seu
parentiu. Habitaven a Jerusalem.

29[462] A Gabaon habitaven..., pare de Gabaon; la seva dona es deia Maacà. 30 El seu
fill primogènit era Abdon; després Sur, Quis, Baal, Ner, Nadab, 31 Guedor, Ahió,
Zaquer —726→ i Maquelot. 32 Maquelot engendrà Samaà. També ells, com els seus
germans, habitaven a Jerusalem, amb els seus germans.

Saül i la seva descendència.— 33[463] Ner engendrà Quis. Quis engendrà Saül. Saül
engendrà Jonatan, Melquisuè, Abinadab i Isbaal. 34 El fill de Jonatan era Meribaal.
Meribaal engendrà Micà. 35 Fills de Micà: Fiton, Mèlec, Taraà i Acaz. 36 Acaz engendrà
Joadà. Joadà engendrà Alamat, Azmàvet i Zamrí. Zamrí engendrà Mosà. 37 Mosà
engendrà Banaà; Rafà, el seu fill; Elasà, el seu fill; Asel, el seu fill. 38 Asel va tenir sis
fills; aquests són els seus noms: Ezricam, Bocrú, Ismael, Saries, Obdies i Hanan; tots
aquests eren fills d'Asel. 39 Fills d'Ésec, el seu germà: Ulam, el seu primogènit, Jeús, el
segon, i Elifàlet, el tercer. 40 Els fills d'Ulam eren valents, tiradors d'arc; van tenir molts
fills i néts: cent cinquanta. Tots eren fills de Benjamí.

9 Habitants de Jerusalem després de la deportació.— 1[464] Tots els israelites
foren enregistrats i es trobaven inscrits al Llibre dels reis d'Israel i de Judà, quan foren
deportats a Babilònia a causa de la seva prevaricació. 2 Els primers que s'establiren als
seus dominis i a les seves poblacions foren els israelites, els sacerdots, els levites i els
donats.

3 A Jerusalem, s'establiren fills de Judà, de Benjamí, d'Efraïm i de Manasés. 4 Dels
fills de Judà: Otei, fill d'Amihud, fill d'Amrí, fill d'Omrai, fill de Bonní, dels fills de
Fares, fill de Judà. 5 Dels silonites: Asaïes, el primogènit, i els seus fills. 6 Dels fills de
Zaré: Jeuel. Els seus germans eren en nombre de sis-cents noranta. 7 Dels fills de
Benjamí: Saló, fill de Mosol·lam, fill d'Hoduïes, fill d'Asanà; 8 Jobanies, fill de Jeroham;
Elà, fill d'Ozí, fill de Mocorí; Mosol·lam, fill de Safaties, fill de Ragüel, fill de Jebanies.
9 Els seus germans, segons el seu parentiu, eren nou-cents cinquanta-sis. Tots aquests
homes eren caps de família.

10 Dels sacerdots: Idaïes, Jojarib, Jaquín, 11 Azaries, fill d'Helquies, fill de
Mosol·lam, fill de Sadoc, fill de Maraiot, fill d'Aquitob, prefecte del temple de Déu; —
727→ 12 Adaïes, fill de Jeroham, fill de Fashur, fill de Melquies; Maasai, fill d'Adiel,
fill de Jehezrà, fill de Mosol·lam, fill de Mosol·lamit, fill d'Emmer. 13 Els seus germans,
caps segons les seves famílies, eren mil set-cents seixanta, homes valents, dedicats al
servei del temple de Déu.

14 Dels levites: Semeïes, fill d'Hasub, fill d'Ezricam, fill d'Hasebies, dels fills de
Merarí. 15 Bacbacar, Heres, Galal, Matanies, fill de Micà, fill de Zecrí, fill d'Asaf; 16
Obdies, fill de Semeïes, fill de Galal, fill d'Iditun; Baraquies, fill d'Asà, fill d'Elcanà,
que habitava als poblets dels netofatites.

17 Els porters: Sel·lum, Acub, Telmon, Ahiman i els seus germans. Sel·lum era el
cap, 18 i fins ara està a la porta del rei, a l'orient. Aquests són els porters dels campaments
dels levites: 19 Sel·lum, fill de Coré, fill d'Abiasaf, fill de Coré, i els seus germans, de la
seva família, els coreites, eren dedicats al servei del culte; eren guardians de les llindes
de la tenda, i els seus pares estaven al servei del campament de Jahvè, com a guardians
de l'entrada. 20 Finehés, fill d'Eleazar, havia estat en altre temps el seu prefecte (que
Jahvè sigui amb ell!) 21 Zacaries, fill de Mosol·lamies, era porter a l'entrada de la tenda
de l'oracle. 22 Tots aquests havien estat escollits com a guardians de les llindes, i eren en
nombre de dos-cents dotze, enregistrats als seus poblets. David i Samuel, el vident, els
havien instituïts en les seves funcions per la seva fidelitat. 23 Ells i els seus fills eren
encarregats de les portes del temple de Jahvè, de la casa de la tenda, per als serves de
guàrdia. 24 Els porters estaven als quatre vents: a l'orient, al mar, al nord i al Nègueb. 25

Els seus germans, que vivien als seus poblets, hi anaven alternativament durant set dies, [26] ja que els quatre porters principals estaven constantment al servei.

Els levites eren encarregats de les cambres i dels magatzems del temple de Déu. [27] Passaven la nit al voltant de la casa de Déu, ja que en tenien la guàrdia i eren encarregats de la clau per a obrir cada matí. [28] D'altres eren encarregats dels objectes del culte; els comptaven —728→ així que entraven i els comptaven quan sortien. [29] D'altres eren encarregats del mobiliari, de tot el mobiliari del santuari, de la flor de farina, del vi, de l'oli, de l'encens i dels perfums. [30] Alguns dels fills dels sacerdots prepara ven l'ungüent amb els perfums. [31] Mataties, un dels levites —el primogènit de Sel·lum, el coreïta—, era l'encarregat de preparar els pastissos cuits a la planxa. [32] Alguns dels cahatites, germans seus, eren encarregats de preparar cada dissabte el pa en rengles.

[33] Aquests són els cantors, caps de famílies dels levites, que estaven a les cambres del temple, quan eren lliures del servei, ja que dia i nit estaven en funcions.

[34] Aquests són els caps de famílies dels levites, segons el seu parentiu. Habitaven a Jerusalem.

Saül, primer rei d'Israel

Avantpassats del casal de Saül.— [35][465] A Gabaon habitaven el pare de Gabaon, Jeiel —la seva dona es deia Maacà—, [36] el seu fill primogènit Abdon; després Sur, Quis, Baal, Ner, Nadab, [37] Guedor, Ahió, Zacaries i Maquelot. [38] Maquelot engendrà Samaà. També ells, amb els seus germans, habitaven a Jerusalem, separats dels altres germans. [39][466] Ner engendrà Quis. Quis engendrà Saül. Saül engendrà Jonatan, Melquisuè, Abinadab i Isbaal. [40] El fill de Jonatan era Meribaal. Meribaal engendrà Micà. [41] Fills de Micà: Fiton, Mèlec, Taraà i Acaz. [42] Acaz engendrà Jarà. Jarà engendrà Alamat, Azmàvet i Zamrí. Zamrí engendrà Mosà. [43] Mosà engendrà Banaà; i Rafaïes, el seu fill; Elasà, el seu fill; Asel, el seu fill. [44] Asel va tenir sis fills; aquests són els seus noms: Ezricam, Bocrú, Ismael, Saries, Obdies i Hanan. Aquests eren els fills d'Asel.

10 **Derrota i suïcidi de Saül.**— [1][467] Així que els filisteus començaven la batalla contra Israel, els israelites fugiren davant dels filisteus i van caure ferits o morts per la muntanya de Gelbol. [2] Els filisteus van perseguir Saül i els seus fills i van matar Jonatàs, Abinadab i —729→ Melquisuè, fills de Saül. [3] Després van dirigir el pes de la batalla contra Saül. Descobert pels arquers, el van ferir entre els lloms, [4] i va demanar al seu escuder: «Desembeina l'espasa i clava-me-la, no sigui que vinguin aquests incircumcisos; fóra una vergonya per a mi». L'escuder no va voler-ho fer, de tanta por que tenia. Aleshores Saül va agafar l'espasa i s'hi va deixar caure a sobre. [5] Quan l'escuder va veure que Saül era mort, es deixà caure també sobre la seva espasa i va morir. [6] Així, Saül, els seus tres fills i tota la seva casa van morir plegats. [7] La gent d'Israel que era a la vall, en veure que els israelites havien fugit i que Saül i els seus fills eren morts, van abandonar les seves poblacions i es van escapar. Els filisteus s'hi establiren.

[8] L'endemà, quan els filisteus anaren a prendre les despulles dels caiguts, van trobar Saül i els seus fills morts a la muntanya de Gelboè. [9] El van despullar i li prengueren el cap i les armes. Després van enviar pertot arreu del país dels filisteus a publicar la bona

nova als seus ídols i al seu poble. [10] Van deposar les seves armes al temple del seu Déu i
van clavar el seu cap al temple de Dagon.

[11] Quan tot Jabés de Galaad va sentir dir el que els filisteus havien fet amb Saül, [12]
tots els valents van sortir, van prendre el cadàver de Saül i els cadàvers dels seus fills i
els dugueren a Jabés. Després van enterrar els ossos sota l'alzina de Jabés i feren un
dejuni de set dies.

[13] Així va morir Saül a causa del mancament que havia comès contra Jahvè, ja que
no va observar la paraula de Jahvè i va consultar un nigromant [14] en lloc de consultar
Jahvè. Per això, el féu morir i traspassà la reialesa a David, fill de Jesè.

Història del rei David (1P. 11,1-29,30)

11 David és ungit rei d'Israel.— [1][468] Llavors, tot Israel es va aplegar entorn de
David, a Hebron, i li digueren: «Nosaltres som os dels teus ossos i carn de —730→ la
teva carn. [2] En altre temps, quan Saül era rei, eres tu qui dirigies les campanyes d'Israel,
i Jahvè, el teu Déu, et va dir: «Tu pasturaràs el meu poble d'Israel i seràs el príncep del
meu poble d'Israel». [3] Havent-se presentat al rei tots els ancians d'Israel, a Hebron, el rei
David va fer un pacte amb ells davant Jahvè, a Hebron, i van ungir David com a rei
d'Israel, segons la paraula de Jahvè transmesa per mitjà de Samuel.

David conquereix Jerusalem.— [4][469] David, amb tot Israel, van emprendre la
marxa sobre Jerusalem (això és, Jebús); els jebuseus habitaven al país. [5] Els habitants de
Jebús digueren a David: «Aquí, no hi entraràs». Però David s'apoderà de la fortalesa de
Sió, que és la ciutat de David. [6] David havia declarat: «El primer que ataqui els jebuseus
serà general i cap». Joab, fill de Sarvià, puja el primer i esdevingué general. [7] David va
instal·lar-se a la fortalesa; per això, la van anomenar Ciutat de David. [8] Després restaurà
la ciutat a tot el voltant, des de Mel·ló i a tot el voltant. Joab restaurà la resta de la ciutat.
[9] La grandesa de David creixia més i més: Jahvè dels exèrcits l'afavoria.

Els valents.— [10] Aquests són els capitostos dels valents de David, que juntament
amb tot Israel l'ajudaren en el seu refine per fer-lo rei, segons la paraula de Jahvè
referent a Israel. [11][470] Aquests són els noms dels valents de David: Isbaal, de Bet-Camon,
cap dels tres. Aquest va brandar la llança contra tres-cents homes, i els va malferir d'un
sol cop.

[12] Després d'ell, Eleazar, fill de Dodó, d'Ahoè, un dels tres valents. [13][471] Es trobava
amb David a Efes-Dommim, quan els filisteus van aplegar-s'hi per al combat. Allí hi
havia un camp ple d'ordi, i el poble va fugir de davant els filisteus. [14] Però ell el plantà al
mig del camp, es va defensar i derrotà els filisteus. Jahvè va aconseguir una gran
victòria.

[15] Tres d'entre els trenta van baixar al començament de la sega on era David, a la
cova d'Odol·lam, mentre l'estol dels filisteus acampava a la vall de Rafaïm. [16] David es
trobava llavors al refugi, —731→ i a Bet-Lèhem hi havia una guarnició dels filisteus.

17 David va expressar aquest desig: «Oh, si pogués beure aigua de la cisterna que hi ha a
Bet-Lèhem, prop de la porta!» 18 Amb això, els tres valents penetraren al camp dels
filisteus, pouaren aigua de la cisterna de Bet-Lèhem, que hi ha prop de la porta, en
prengueren i en dugueren a David; però ell no en va voler beure, sinó que la vessà a
Jahvè en libació, dient: 19 «Jahvè em guardi de fer una cosa semblant. Fóra com beure la
sang d'aquests homes que han arriscat les seves vides. Es amb risc de la seva vida que
l'han duta». I no en va voler beure. Això van fer aquells valents.

20 Abisai, germà de Joab, era el principal dels trenta. Un dia, brandant la llança,
malferí tres-cents homes. Es va fer famós entre els trenta. 21 Va ser més cèlebre que els
trenta i el seu comandant, però no va igualar els tres.

22 Banales, fill de Jojadà, home agosarat, autor de moltes proeses, originari de
Cabseel, va matar els dos fills d'Ariel, de Moab. Fou també ell qui va baixar a matar un
lleó dins una fossa, un dia de neu. 23 També va matar un egipci, un home de gran
estatura, de cinc colzades. L'egipci portava una llança a la mà com la plegadora dels
teixidors; però ell el va escometre amb un bastó, arrabassà la llança de les mans de
l'egipci i el va matar amb la seva pròpia llança. 24 Amb aquest fet, Banaïes, fill de Jojadà,
va fer-se famós entre els trenta valents. 25 Va ser més cèlebre que els trenta, però no va
igualar els tres. David el va admetre a la seva audiència.

26 Guerrers valents: Asael, germà de Joab; Elhanan, fill de Dodó, de Bet-Lèhem; 27
Sammà, d'Harod; Heles, de Bet-Fàlet; 28 Irà, fill d'Aqués, de Tecuè; Abièzer, d'Anatot; 29
Sobocai, d'Husà; Ilai, d'Ahoè; 30 Marahai, de Netofà; Hèled, fill de Baanà, de Netofà; 31
Etai, fill de Ribai, de Gabaà de Benjamí; Banaïes, de Faraton; 32 Hurai, dels torrents de
Gaas; Abiel, l'arbatita; 33 Azmàvet, el bahurita; Eljahbà, el saalebita; 34 Jasén, el guezita;
Jonatan, fill de Sagué, l'hararita; 35 Ahiam, fill de Sarar, l'hararita; Elifal, fill d'Ur; 36
Héfer, el betmaacatita; Ahies, el guilonita; 37 Hesrai, el carmelita; Faarai, —
732→ l'arabita; 38 Joel, fill de Natan; Mibahar, el gadita; 39 Sèlec, l'ammonita; Naharai,
de Beerot, escuder de Joab, fill de Sarvià; 40 Irà, de Jeter; Gareb, de Jeter; 41 Uries, l'hitita;
Zabad, fill d'Oholí; 42 Adinà, fill de Sizà, el rubenita, cap dels rubenites, comandant dels
trenta; 43 Hanan, fill de Maacà; Josafat, el matanita; 44 Ozies, l'astarotita; Samà i Jeiel,
fills d'Hotam, l'aroerita; 45 Jediel, fill de Samrí, i Johà, el seu germà, el tosaïta; 46 Eliel, el
mahumita; Jeribai i Josaïes, fills d'Elnaem; Jetmà, el moabita; 47 Eliel, Obed i Jasiel, de
Sobà.

12 Els primers partidaris de David.— 1 Aquests són els qui s'ajuntaren a David,
a Siqueleg, quan encara era retingut lluny de Saül, fill de Quis. Eren entre els herois i
l'assistien a la guerra; 2 amb la dreta i l'esquerra manejaven l'arc, tiraven pedres i fletxes
amb l'arc. D'entre els germans de Saül, de Benjamí, eren: 3 Ahièzer, el principal, i Joàs,
fills de Samaà, de Gabaà; Jaziel i Fàlet, fills d'Azmàvet; Baracà i Jehú, d'Anatot; 4
Samaïes, de Gabaon, valent entre els trenta i cap dels trenta; 5 Jeremies, Jeheziel,
Johanan i Jezabad, de Gaderot; (5)6 Eluzai, Jerimut, Baalies, Samaries i Safaties, d'Haruf;
(6)7 Elcanà, Jesies, Azareel, Joèzer i Jesbaam, els coreïtes; (7)8 Joelà i Zabadies, fill de
Jeroham, de Guedor.

(8)9 Els gadites van desertar per ajuntar-se a David, al seu refugi del desert. Eren
homes valents, bons guerrers, que sabien manejar l'escut i la llança, amb aspecte de lleó,
i com gaseles dalt les muntanyes per la seva agilitat, (9)10 Èzer era el principal; Obdies, el
segon; Eliab, el tercer; (10)11 Masmanà, el quart; Jeremies, el cinquè; (11)12 Etí, el sisè; Eliel,

el setè; (12)13 Johanan, el vuitè; Elzebad, el novè; (13)14 Jeremies, el desè; Macbanaí, l'onzè. (14)15 Aquests eren fills de Gad, capitostos de l'exèrcit; un sobre cent, el mis petit; i sobre mil, el més gran. (15)16 Aquests són els qui passaren el Jordà el primer mes, quan desborda per totes les voreres, i que van expulsar els habitants de totes les valls, a orient i a occident.

(16)17 També d'entre els de Benjamí i els de Judà anaren —733→ a trobar David al seu refugi. (17)18 David sortí davant d'ells i els digué: «Si heu vingut en pau, per auxiliar-me, jo m'uniré de cor amb vosaltres; però, si heu vingut per trair-me i posar-me a les mans dels meus adversaris, quan les meves mans no han comès cap violència, que el Déu dels nostres pares ho vegi i faci justícia». (18)19 Aleshores un esperit s'apoderà d'Amasai, cap dels trenta, i digué:

«La pau sigui amb tu, David, fill de Jesè! La pau sigui amb tu i amb els qui et socorren, ja que a tu et socorre el teu Déu».

David els va acollir i els col·locà entre els caps de banda.

(19)20 Els de Manasés es presentaren a David, quan ell anava amb els filisteus a combatre contra Saül. Però no els van socórrer, perquè, després d'haver-se consultat, els caps dels filisteus el van acomiadar dient: «Amb perill dels nostres caps, es podria ajuntar amb Saül, el seu senyor». (20)21 Quan anava a Siqueleg, se li presentaren alguns de Manasés: Ednàs, Jozabad, Jediel, Miquel, Jozabad, Eliú i Salatí, caps de milers de Manasés.

(21)22 Aquests prestaren ajut a David al cap de la banda, ja que tots ells eren homes valents i esdevingueren capitostos de l'exèrcit. (22)23 Cada dia es presentaven homes a David per ajudar-lo, fins que comptà amb un campament considerable, un campament grandiós.

Guerrers presents a la presa de possessió del rei. (23)24 Aquestes són les xifres dels capitostos armats per a la guerra que s'ajuntaren a David, a Hebron, per transferir-li la reialesa de Saül, segons l'ordre de Jahvè:

(24)25 Dels de Judà, amb escut i llança: sis mil vuit-cents, armats per a la guerra.

(25)26 Dels de Simeó: set mil cent homes valents per a la guerra.

(26)27 Dels de Leví: quatre mil sis-cents; (27)28 Jojadà, cap dels aharonites, amb tres mil set-cents; (28)29 i Sadoc, jove valent, amb vint-i-dos capitans de la casa del seu pare.

(29)30 Dels de Benjamí, germans de Saül: tres mil; fins aleshores la majoria havien estat fidels a la casa de Saül.

(30)31 Dels d'Efraïm: vint mil vuit-cents homes valents, —734→ gent famosa a la casa dels seus pares.

(31)32 De la mitja tribu de Manasés: divuit mil, designats nominalment per anar a fer rei David.

(32)33 Dels d'Issacar, experts en la coneixença dels temps per saber el que calia que fes
Israel: dos-cents capitostos i tots els seus germans a les seves ordres.

(33)34 De Zabuló: cinquanta mil homes aptes per a la guerra, que preparaven el combat
amb tota mena d'armes i estaven a punt de prestar ajut tots a l'una.

(34)36 De Neftalí: mil capitans i, amb ells, trenta-set mil amb escut i llança.

(35)36 Dels danites: vint-i-vuit mil sis-cents en ordre de combat.

(36)37 D'Aser: quaranta mil homes aptes per a la guerra, en ordre de combat.

(37)38 De dellà el Jordà, dels rubenites, dels gadites i de la mitja tribu de Manasés: cent
vint mil amb tota mena d'armes d'un exèrcit en peu de guerra.

(38)39 Tots aquests homes de guerra, avesats a combatre, anaren tots a l'una a Hebron
per constituir David rei de tot Israel. També tota la resta d'Israel estava d'acord a fer
David rei. (39)40 Es van quedar allí tres dies amb David menjant i bevent, ja que els seus
germans els ho havien preparat tot. (40)41 També els seus veïns, els d'Issacar, Zabuló i
Neftalí, els enviaven queviures damunt d'ases i camells, mules i bous: farina, figues
seques, panses, vi, oli, bestiar gros i petit en abundància, ja que hi havia alegria a Israel.

13 Trasllat de l'arca a casa d'Obed-Edom. 1 David va deliberar amb els caps
dels milers i dels centenars, i amb cada un dels comandants. 2 David digué a tota
l'assemblea d'Israel: «Si us sembla bé, i és aprovat per Jahvè, el nostre Déu, afanyeu-vos
a enviar missatgers als nostres germans que queden a totes les regions d'Israel, així com
als sacerdots i levites de les ciutats i dels seus camps, perquè s'ajuntin amb nosaltres, 3 i
durem vora nostre l'arca del nostre Déu, ja que no se'n van preocupar en temps de Saül».
4 Tota l'assemblea va decidir de fer-ho així, ja que la cosa fou ben vista per tot el poble.
5[472] Aleshores David va reunir —735→ tot Israel, des del Sihor d'Egipte fins a Lebó
d'Hemat, per fer venir l'arca de Déu de Cariat-Jarim.

6 David va pujar amb tot Israel cap a Baalà, a Cariat-Jarim, de Judà, per transportar
d'allà l'arca de Déu, designada pel nom de «Jahvè que seu sobre els querubins». 7 Van
carregar l'arca de Déu en un carro des de la casa d'Abinadab. Ozà i Ahió conduïen el
carro. 8 David i tot Israel dansaven davant Déu amb totes les seves forces, cantant al so
de cítares, timpans, sistres i platerets.

9 Arribats a l'era de Quidon, Ozà va acostar la mà per aguantar l'arca, que els bous
feien decantar, 10 Però Jahvè es va enutjar contra Ozà, i el va castigar perquè havia
acostat la mà a l'arca. Va morir allà davant Déu. 11 A David, li va saber greu que Jahvè
hagués infligit a Ozà un càstig així, i van anomenar aquell lloc Fares-Ozà, fins al dia
d'avui.

12 Aquell dia, David va tenir por de Déu, i pensava «¿Com puc portar l'arca de Déu
a casa meva?» 13 I no dugué l'arca a casa seva, a la ciutat de David, sinó que la va fer
portar a casa d'Obed-Edom, que era de Guet. 14 Feia tres mesos que l'arca de Déu era a
casa d'Obed-Edom, de Guet, quan Jahvè va beneir la casa d'Obed-Edom i tot el que li
pertanyia.

14 David rep una ambaixada d'Hiram.— 1[473] El rei de Tir, Hiram, va enviar
missatgers a David, amb fusta de cedre, mestres d'obres i fusters, per construir-li un
palau. 2 David va saber que Jahvè l'havia fet definitivament rei d'Israel i que enaltia el
seu reialme per amor del seu poble d'Israel.

David augmenta el seu harem.— 3[474] David va prendre d'altres dones a Jerusalem
i engendrà encara fills i filles. 4 Aquests són els noms dels que li van néixer a Jerusalem:
Sammué, Sobab, Natan, Salomó, 5 Jebahar, Elisuè, Elifàlet, 6 Nogue, Nèfec, Jafià, 7
Elisamà, Baaljadà i Elifàlet.

Derrotes dels filisteus.— 8[475] Els filisteus, en saber que havien ungit David com a
rei de tot Israel, van pujar tots a perseguir-lo. David ho va saber i va fugir de davant
d'ells. 9 Arribaren els filisteus —736→ i es van escampar per la vall de Rafaïm. 10
Llavors David va consultar Déu: «Pujo contra els filisteus? Els posareu a les meves
mans?» Jahvè li va respondre: «Puja-hi, que els posaré a les teves mans». 11 David va
pujar a Baal-Farasim, i allà els va derrotar. Després va dir: «Per les meves mans, Déu ha
partit els rengles dels meus enemics com qui parteix l'aigua». Per això, anomenaren
aquell lloc Baal-Farasim. 12 Els filisteus van abandonar allà els seus déus, i David va
manar que fossin cremats.

13 Els filisteus tornaren encara a escampar-se per la vall. 14 Quan David tornà a
consultar Déu, Déu li va respondre: «No pugis rera d'ells; dóna la volta i ataca'ls per
davant de Bacaïm. 15 Quan sentis un trepig sobre els cims de Bacaïm, surt per al combat,
que Déu sortirà davant teu per derrotar el campament dels filisteus». 16 David va fer
exactament com Déu li havia manat, i van derrotar el campament dels filisteus des de
Gabaon fins a Gàzer. 17 La fama de David es va estendre per tots els països, i Jahvè va
expandir el seu terror per totes les nacions.

La Ciutat de David, centre religiós d'Israel

15 Preparatius per al trasllat de l'arca.— 1 David es féu cases a la ciutat de
David, prepará un lloc per a l'arca de Jahvè i li estengué una tenda. 2 Llavors digué:
«Ningú no pot portar l'arca més que els levites, ja que Jahvè els va escollir per a dur
l'arca de Déu i per a servir-la perpètuament». 3 Després David va congregar tot Israel a
Jerusalem, a fi de transportar l'arca de Jahvè al lloc que li havia preparat. 4 David va
reunir els fills d'Aharon i els levites. 5 Dels fills de Cahat: Uriel, el cap, i els seus cent
vint germans; 6 dels fills de Merarí: Asaïes, el cap, i els seus dos-cents vint germans; 7
dels fills de Guerson: Joel, el cap, i els seus cent trenta germans; 8 dels fills d'Elisafan:
Semeïes, el cap, i els seus dos-cents germans; 9 dels fills d'Hebron: Eliel, el cap, i els
seus vuitanta germans; 10 dels fills d'Oziel: Amminadab, el cap, i els seus cent dotze
germans.

—737→

11 David va convocar els sacerdots Sadoc i Abiatar i els levites Uriel, Asaïes, Joel,
Semeïes, Eliel i Amminadab, 12 i els digué: «Vosaltres sou els caps de les famílies dels
levites; santifiqueu-vos, vosaltres i els vostres germans, i transporteu l'arca de Jahvè,
Déu d'Israel, al lloc que li he preparat. 13 La primera vegada, perquè no la vau dur

vosaltres, Jahvè, el nostre Déu, ens va castigar, perquè no l'havíem anat a buscar tal com és prescrit».

14 Els sacerdots i els levites es van santificar per fer pujar l'arca de Jahvè, Déu
d'Israel. 15 Els levites van transportar l'arca de Déu a les espatlles, amb barres, tal com
Moisès havia ordenat, segons la paraula de Jahvè. 16 David digué al cap dels levites que
col·loqués els seus germans, els cantors, amb instruments de música, amb lires, cítares i
címbals, de manera que es fessin sentir perquè ressonessin els crits de joia. 17 Els levites
van col·locar Heman, fill de Joel; i, entre els seus germans, Asaf, fill de Baraquies; entre
els merarites, els seus germans, Etan, fill de Casaïes. 18 Amb ells, els seus germans de
segon rang: Zacaries, Bani, Oezil, Semiramot, Jeiel, Ení, Eliab, Banaïes, Maasies,
Mataties, Elifalu, Maquenies i Obed-Edom i Jehiel, els porters. 19 Els cantors: Heman,
Asaf i Etan, amb címbals de bronze per fer-se sentir. 20 Zacaries, Jaziel, Semiramot,
Jahiel, Ení, Eliab, Maasies i Banaïes, amb lires, al to de «Mut». 21 Mataties, Elifalu,
Maquenies, Obed-Edom, Jeiel i Ozazies, amb cítares a l'octava, per dirigir el cant. 22
Conenies, cap dels levites, per a l'execució, donat que era mestre en l'execució i hi
entenia. 23 Baraquies i Elcanà eren porters per a l'arca. 24 Els sacerdots Sebenies, Josafat,
Natanael, Amasai, Zacaries, Banaïes i Elièzer tocaven la trompeta davant l'arca de Déu.
Obed-Edom i Jehies eren porters prop de l'arca.

Trasllat de l'arca.— 25[476] David, els ancians d'Israel i els caps de milers anaven en
to de festa a transportar l'arca de l'aliança de Jahvè des de la casa d'Obed-Edom. 26
Mentre Jahvè assistia els levites que portaven l'arca de l'aliança de Jahvè, ells
sacrificaven set vedells i set —738→ moltons. 27 David anava vestit amb un mantell
de lli, com tots els levites que portaven l'arca, els cantors, Conenies i el mestre de
l'execució amb els cantors. David duia un efod de lli. 28 Tot Israel transportava l'arca de
l'aliança de Jahvè entre aclamacions, al so del corn, de les trompetes i dels címbals, tot
fent-se sentir amb les lires i les cítares. 29 Quan l'arca de l'aliança de Jahvè arribava a la
ciutat de David, Micol, la filla de Saül, estava mirant per la finestra i, en veure el rei
David que saltava i dansava, el va menysprear interiorment.

16 1[477] Van introduir l'arca de Déu, la van col·locar al mig del tabernacle que
David li havia preparat i van oferir al seu davant holocaustos i víctimes de comunió. 2
En acabar d'oferir els holocaustos i les víctimes de comunió, David va beneir el poble
en nom de Jahvè. 3 Llavors va distribuir a tot Israel, tant als homes com a les dones, una
coca a cadascú, un tall de rostit i un panet de panses.

Organització del culte. 4 Va establir levites en servei davant l'arca de Jahvè per
celebrar i lloar Jahvè, el Déu d'Israel: 5 Asaf, el cap; Zacaries, el segon; Oziel,
Semiramot, Jehiel, Mataties, Eliab, Banales, Obed-Edom i Jeiel. Aquests tocaven les
lires i les cítares; Asaf es feia sentir amb els címbals; 6 i els sacerdots Banaïes i Jahaziel
estaven sempre amb les trompetes davant l'arca de l'aliança de Déu.

7 Aquell dia, David va encarregar per primera vegada a Asaf i als seus germans que
lloessin Jahvè:

8[478] «Enaltiu Jahvè, proclameu el seu nom,
feu conèixer entre els pobles les seves gestes,

o dediqueu-li càntics, acompanyeu-los amb cítares,
feu l'elogi de les seves meravelles!
10 Glorieu-vos del seu nom sagrat;
alegreu-vos, els qui busqueu Jahvè!
11 Penseu en Jahvè i en el seu poder,
busqueu sempre la seva presència.
12 Recordeu les meravelles que ell obrà,
els seus prodigis i les seves decisions.
—739→
13 Descendents d'Abraham, el seu servent,
fills de Jacob, el seu elegit,
14 ell és Jahvè, el nostre Déu,
imposa el seu judici per tota la terra.
15 Recorda sempre la seva aliança,
la promesa feta per milers de generacions,
16 l'aliança pactada amb Abraham,
el jurament fet a Isaac,
17 que fou confirmat a Jacob com un decret,
a Israel com una aliança perpètua.
18 «Et donaré», va dir, «la terra de Canaan,
i serà la teva possessió».
19 Encara no es podien comptar,
eren pocs i forasters al país,
20 emigraven d'un lloc a l'altre,
i de reialme en reialme,
21 però no permeté que ningú els maltractés,
i reprengué uns reis per causa d'ells:
22 «No toqueu els meus ungits,
no feu cap mal als meus profetes».
23[479] Canteu a Jahvè, arreu de la terra,
anuncieu de dia en dia que ens ha salvat;
24 conteu a les nacions la seva glòria,
a tots els pobles els seus prodigis.
25 Jahvè és gran, és digne de ser lloat,
és més temible que tots els déus;
26 perquè els déus dels pobles són no-res,
però Jahvè ha fet el cel.
27 Glòria i majestat fan guàrdia davant d'ell,
poder i esplendor l'assisteixen al seu temple.
28 Doneu a Jahvè, famílies dels pobles,
doneu a Jahvè honor i majestat,
29 tributeu a Jahvè l'honor del seu nom,
entreu als seus atris, portant ofrenes;
adoreu Jahvè, s'apareix la seva santedat;
30 que tremoli davant d'ell tota la terra!
Manté ferm tot el món, incommovible.
31 El cel se n'alegra, la terra hi fa festa;
digueu a tots els pobles «Jahvè és rei!»
32 Bramula el mar amb tot el que s'hi mou,
jubilen els camps amb tot el que hi ha,

—740→
33 criden de goig els arbres del bosc,
en veure que ve Jahvè,
que ve a judicar la terra.
34[480] Enaltiu Jahvè: que n'és, de bo,
perdura eternament el seu amor.
35 Digueu: «Salveu-nos, Déu, salvador nostre,
aplegueu-nos i allibereu-nos d'entre les nacions;
en donarem gràcies al vostre non,
i ens gloriaren de lloar-vos.
36 Beneït sigui Jahvè, Déu d'Israel,
des de sempre i per sempre!»

I tot el poble digué: «Amén! Al·leluia!»

37 David deixà allí, davant l'arca de l'aliança de Jahvè, Asaf i els seus germans perquè servissin davant l'arca constantment, dia rera dia, 38 així con Obed-Edom, fill d'Iditun, i Hosà, con a porters. 39 El sacerdot Sadoc i ells sacerdots, germans seus, els deixà davant el tabernacle de Jahvè, al lloc alt que hi havia a Gabaon, 40 perquè sacrifiquessin holocaustos a Jahvè constantment, matí i tarda, damunt l'altar de l'holocaust, conforme al que hi ha escrit a la Llei de Jahvè, que va prescriure a Israel. 41 Amb ells, hi havia Heman, Iditun i la resta dels escollits, que foren designats nominalment per glorificar Jahvè, «perquè perdura eternament el seu amor». 42 Amb ells —Heman i Iditun—, hi havia les trompetes i els címbals per als qui els havien de fer ressonar, i els instruments de música de Déu. Els fills d'Iditun eren destinats a la porta.

43[481] Després tota la gent se'n va anar, cadascú a casa seva, i David se'n tornà per beneir la seva família.

17 Promesa de Jahvè a David. Profecia de Natan.— 1[482] Quan David vivia a casa seva, digué al profeta Natan: «Ja ho veus, jo visc en una casa de cedre, mentre que l'arca de l'aliança de Jahvè està sota tendes». 2 Natan va respondre a David: «Fes tot el que desitgis; Jahvè t'ajudarà».

3 Aquella mateixa nit, Natan va rebre aquesta paraula de Jahvè: 4 «Vés a dir al meu servent David: «Això diu Jahvè: ¿Ets tu qui m'has de construir una casa perquè jo hi habiti? 5 Des del dia que —741→ vaig fer pujar Israel fins avui, mai no he habitat en cases; anava de tenda en tenda, en un envelat. 6 A tot arreu on he anat amb tot Israel, ¿he fet mai retret a cap dels jutges d'Israel, a qui vaig encomanar de conduir el meu poble, dient que no m'hagin construït una casa de cedre? 7 Digues, doncs, al meu servent David: «Això diu Jahvè-Sabaot: Jo t'he tret de la vida de pastor, d'anar darrera els ramats, per fer-te príncep del meu poble d'Israel; 8 t'he guardat en totes les teves empreses i he exterminat tots els teus enemics; t'he donat una celebritat comparable a la dels més famosos de la terra; 9 he destinat un lloc per al meu poble d'Israel; l'hi he implantat, hi habita, i ningú no l'inquietarà; els malvats ja no el molestaran com abans, 10 com als dies que vaig instituir jutges per governar el meu poble d'Israel. Humiliaré tots els teus enemics, t'engrandiré, i Jahvè et farà un casal. 11 I quan arribi la teva hora, quan reposis ja vota els teus pares, et donaré per successor el teu descendent, sortit de les

teves entranyes, i refermaré el seu reialme. [12] Ell em dedicarà una casa, i jo refermaré per
sempre més el seu tron. [13] Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill; no em desdiré del
meu amor, com me n'he desdit amb el teu predecessor. [14] El faré durar per sempre a la
meva casa i al meu reialme, i el seu tron es mantindrà per sempre». [15] Així ho digué
Natan a David; li va comunicar totes les paraules d'aquesta visió.

Acció de gràcies de David.— [16] Aleshores el rei David va entrar a asseure's a la
presència de Jahvè i va dir: «¿Qui sóc jo, Jahvè, Déu, i què és la meva casa perquè
m'hàgiu fet arribar fins aquí? [17] Però això encara us sembla poca cosa, o Déu, i parleu
també de la casa del vostre servent per als temps llunyans, com qui respon a un home,
Jahvè, Déu! [18] ¿Què més podria dir-vos encara David, davant l'honor concedit al vostre
servent? Vós coneixeu el vostre servent. [19] O Jahvè, per amor del vostre servent, i segons
el vostre cor, heu tingut l'esplendidesa d'acomplir això tan gran per fer conèixer totes les
grandeses. [20] O Jahvè, no hi ha ningú com vós; —742→ fora de vós no hi ha déu
capaç de fer el que nosaltres hem sentit contar. [21] I quina altra nació hi ha a la terra com
el vostre poble d'Israel? Déu ha anat a redimir-lo per fer-ne el seu poble, per donar-li un
nom, per fer amb ells coses grans i prodigioses, per expulsar nacions de davant el vostre
poble, que vós heu redimit de l'Egipte. [22] Vós us heu fet vostre el poble d'Israel perquè
sigui per sempre vostre; vós, Jahvè, us heu fet el seu Déu. [23] Ara, doncs, Jahvè, manteniu
per sempre més la paraula que heu donat al vostre servent i a la seva dinastia, i compliu
el que heu promès. [24] Manteniu-la, i el vostre nom serà gran per sempre més, quan
diguin: «Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel, és Déu per a Israel». I la dinastia del vostre
servent David es mantindrà davant vostre, [25] perquè vós, Déu meu, heu revelat al vostre
servent que li edificaríeu un casal. Es per això que el vostre servent té a cor de pregar
davant vostre. [26] Cert, Jahvè, que vós sou Déu. Ja que heu comunicat, doncs, al vostre
servent aquesta bona paraula, [27] digneu-vos ara a beneir la dinastia del vostre servent,
perquè perduri sempre davant vostre. Sou vós, Jahvè, qui l'heu beneïda, i serà per
sempre beneïda».

18 Expansió del reialme de David.— [1] 483 Després d'això, David va atacar els
filisteus i els va sotmetre. Així va prendre Guet i les seves dependències del poder dels
filisteus.

[2] Després va vèncer els moabites, i van ser vassalls tributaria de David.

[3] David va vèncer també Hadadèzer, rei de Sobà, a Hemat, quan anava a establir el
seu poder sobre el riu Eufrat. [4] David li va prendre mil carros, set mil conductors i vint
mil d'infanteria. Va inutilitzar el garró de tots els cavalls de tir, i no en reservà sinó cent.
[5] Quan els arameus de Damasc van arribar per auxiliar Hadadèzer, rei de Sobà, David en
va abatre vint-i-dos mil. [6] David, aleshores, va posar guarnicions a Aram de Damasc, i
els arameus van ser vassalls tributaris de David. En tot el que emprenia, Jahvè el feia
sortir victoriós. [7] David va prendre els escuts d'or que portaven els homes —
743→ d'Hadadèzer i se'ls endugué a Jerusalem. [8] De Tebat i de Cun, ciutats
d'Hadadèzer, David va recollir molt d'aram. Salomó en féu la pica de bronze, les
columnes i els objectes de bronze.

[9] Tou, rei d'Hemat, quan va saber que David havia derrotat tot l'exèrcit d'Hadadèzer,
rei de Sobà, [10] va enviar el seu fill Hadoram al rei David per saludar-lo i felicitar-lo
perquè havia fet la guerra contra Hadadèzer i l'havia vençut, ja que Hadadèzer era
adversari de Tou, i oferí tota mena d'objectes d'or, de plata i d'aram. [11] El rei David els va

consagrar també a Jahvè, junt amb la plata i l'or que havia dut de totes les nacions, és a dir, d'Edom, de Moab, dels ammonites, dels filisteus i d'Amalec.

12 Abisai, fill de Sarvià, va vèncer els edomites, en nombre de divuit mil, a la vall de
la Sal. 13 Va establir guarnicions a Edom, i tots els edomites van ser vassalls de David.
Jahvè li donava la victòria arreu on anava.

Campanyes dels oficials de David.— 14[484] David regnava, doncs, sobre tot Israel, i
tractava el seu poble amb bondat i justícia. 15 Joab, fill de Sarvià, era cap de l'exèrcit;
Josafat, fill d'Ahilud, era cronista; 16 Sadoc, fill d'Ahitob, i Abimèlec, fill d'Abiatar, eren
sacerdots; Susà era canceller; 17 Banaïes, fill de Jojadà, era cap de la guàrdia dels
quereteus i feleteus. Els fills de David eren els primers al costat del rei.

19 1[485] Després d'això, morí Nahàs, rei dels ammonites, i el seu fill li succeí en el
regne. 2 David va pensar: «Tractaré bé Hanon, el fill de Nahàs, igual com el seu pare va
fer amb mi». David, doncs, va enviar uns representants seus a donar-li el condol pel seu
pare. Arribats els representants de David al país dels ammonites, a trobar Hanon, per
donar-li el condol, 3 els principals dels ammonites van dir a Hanon: «¿Tu creus que
David t'ha enviat aquests homes per fer honor al teu pare? ¿No és més aviat per espiar,
per destruir i per explorar el país, que els seus representants t'han vingut a veure?» 4
Amb això, Hanon va fer agafar els representants de David, els féu rapar i tallar-los el
vestit a mitja alçada, —744→ fins a les natges, i els acomiadà. 5 Quan van informar
David del que havia passat a aquests homes, va manar que sortissin a rebre'ls, perquè
estaven molt avergonyits, i el rei els va fer dir: «Quedeu-vos a Jericó fins que us creixi
la barba. Després ja tornareu».

6 Els ammonites van adonar-se que s'havien fet mal veure de David. Hanon i els
ammonites enviaren mil talents de plata per prendre a sou carros i conductora d'Aram
Naharaim, d'Aram Maacà i de Sobà. 7 Prengueren a sou trenca-dos mil carros, el rei de
Maacà i el seu exèrcit, i anaren a acampar davant de Medabà. Els ammonites
s'aplegaren fora de les seves poblacions i anaren al combat. 8 David ho va saber i va
mobilitzar Joab amb tot l'exèrcit i tots els valents. 9 Van sortir els ammonites i es van
arrenglerar per a la batalla a l'entrada de la ciutat, mentre que els reis que havien vingut
es quedaven a camp obert. 10 Quan Joab es va veure amenaçat pel davant i pel darrera, va
fer una tria de tots els escollits d'Israel i els enfrontà amb els arameus. 11 La resta de les
tropes, la confià al seu germà Abisai, perquè s'enfrontés amb els ammonites. 12 i li digué:
«Si els arameus són més forts que jo, vine a auxiliar-me, i, si els ammonites són més
forts que tu, vindré jo al teu costat. 13 Sigues valent i fort, per amor del nostre poble i per
amor del nostre Déu. I que Jahvè faci el que li sembli bé». 14 A la primera ofensiva de
Joab i de les seves tropes contra els arameus, aquests van fugir del seu davant. 15 Quan
els ammonites s'adonaren que els arameus fugien, ells també es van escapar del davant
del seu germà Abisai i van entrar a la ciutat. Llavors Joab se'n tornà a Jerusalem.

16 Els arameus, en veure que els israelites els havien vençuts, enviaren missatgers i
mobilitzaren els arameus que eren a l'altra banda del riu, conduits per Sofac, comandant
de l'exèrcit d'Hadadèzer. 17 David, així que en fou informat, va reunir tot Israel, va passar
el Jordà, els anà a l'encontre i s'arrenglerà contra ells. David va enfrontar-se amb els
arameus, i van comentar a atacar-lo, 18 però van fugir davant d'Israel. —745→ David
va desfer als arameus set mil carros i quaranta mil soldats d'infanteria, i va matar Sofac,
comandant de l'exèrcit. 19 Quan els oficials d'Hadadèzer van veure que havien estat

derrotats per Israel, van fer la pau amb David i se li van sotmetre. En endavant, els arameus no van voler ajudar els ammonites.

20 1[486] Al retorn de l'any, a la temporada que els reis solen sortir de campanya, Joab conduí les tropes i destruí el país dels ammonites; després anà a posar setge a Rabà. David, però, es quedà a Jerusalem. Joab va atacar Rabà i la va arrasar. 2[487] David va prendre la corona de Melcom, i trobà que pesava un talent d'or. Hi havia una pedra preciosa, que van posar al front de David. De la ciutat, en tragué un enorme botí. 3 En va fer sortir la gent i els condemnà als treballs de tallar la pedra i escairar-la i de tallar la fusta. David feia igual amb totes les ciutats dels ammonites. David, després, tornà amb tot el seu exèrcit a Jerusalem.

4[488] Una altra vegada, després d'això, va haver-hi guerra amb els filisteus a Gazer. En aquesta ocasió, Sobocai, que era d'Husà, va matar Safai, un dels descendents de Rafà, i aquests foren subjugats.

5 Encara va haver-hi una altra guerra amb els filisteus, en la qual Elhanan, fill de Jaïr, va matar Lahmi, germà de Goliat, de Guet. L'asta de la seva llança era com un plegador de teixidor. 6 Hi hagué una altra guerra a Guet. Hi havia un home enorme de talla, que tenia vint-i-quatre dits, sis a cada extremitat. També aquest era un rafaïta. 7 Jonatàs, fill de Samà, germà de David, el va matar, perquè havia insultat Israel. 8 Aquests van néixer a Rafà, a Guet, i van sucumbir sota les mans de David i dels seus homes.

Darrers temps del rei David

21 **Cens de la població.** 1[489] Satanàs es va alçar contra Israel i va incitar David a fer el cens d'Israel. 2 David, doncs, va dir a Joab i als caps del poble: «Aneu a comptar Israel des de Beer-Sabé fins a Dan i porteu-me'n —746→ el resultat, que en vull saber el nombre». 3 Joab li va respondre: «Que Jahvè multipliqui el poble cent vegades! ¿Per ventura, senyor meu, rei, no són tots ells servents del meu senyor? ¿Per què el meu senyor demana això? ¿Per què Israel se n'ha de fer culpable?» 4[490] Amb tot, el rei mantingué l'ordre donada, contra Joab. Joab va marxar, va recórrer tot Israel i tornà a Jerusalem. 5 Joab va donar a David el nombre del cens del poble: a tot Israel, hi havia un milió cent mil homes de guerra capaços de manejar l'espasa, i a Judà, quatre-cents setanta mil. 6 Però Joab no va incloure en el cens Leví ni Benjamí, ja que l'ordre del rei li repugnava.

Càstig i perdó de David. 7 Aquesta cosa va desplaure a Jahvè, que va castigar Israel. 8 Llavors David digué a Déu: «He comès un gran pecat amb això que he fet. Us prego que perdoneu la culpa del vostre servent, perquè he fet un disbarat». 9 Jahvè va dir a Gad, el vident de David: 10 «Vés a dir a David: això diu Jahvè: Et proposo tres coses: tria-te'n una, i jo l'executaré». 11 Gad, doncs, anà a trobar David i li digué: «Això diu Jahvè: ¿Vols que vinguin 12 tres anys de fam, o que durant tres mesos fugis davant dels teus enemics, a punt d'aconseguir-te amb l'espasa, o bé tenir tres dies amb l'espasa de Jahvè i la pesta al país, mentre l'àngel de Jahvè farà destrucció a tots els confins d'Israel? Mira, doncs, què haig de respondre al que m'ha enviat». 13 David digué a Gad: «Em veig acorralat. El millor serà caure en mans de Jahvè, que la seva misericòrdia és molt gran. No voldria caure a les mans dels homes».

14 Jahvè va fer venir una pesta a Israel, i en van morir setanta mil homes. 15 Déu envià un àngel a Jerusalem per devastar-la; però mentre ell estava destruint, Jahvè va
mirar, es va penedir d'aquell desastre i digué a l'àngel exterminador: «Ara prou. Retira
la mà». L'àngel de Jahvè es trobava a l'era d'Ornan, el jebuseu. 16 David alçà els ulls i
veié l'àngel de Jahvè, dret entre cel i terra, amb l'espasa desembeinada a la mà, estesa
sobre Jerusalem. David i els ancians, vestits de sac, caigueren de cara a terra. 17 David va
dir a Déu: «¿No —747→ sóc jo qui he manat de fer el cens del poble? Sóc jo qui he
pecat, jo sóc el culpable; però aquests, les ovelles, què han fet? Jahvè, Déu meu, que la
vostra mà caigui més aviat sobre mi i la meva família, però que no caigui el flagell
sobre el poble!»

Erecció d'un altar a l'era d'Ornan.— 18 L'àngel de Jahvè ordenà a Gad que digués
a David que pugés a l'era d'Ornan, el jebuseu, i hi aixequés un altar a Jahvè. 19 David hi
va pujar d'acord amb les paraules que Gad li havia dit en nom de Jahvè. 20 Ornan s'havia
girat i havia vist l'àngel; els seus quatre fills, que eren amb ell, s'havien amagat. Ornan
estava batent el blat, 21 quan David l'anà a trobar. Ornan va mirar i va veure David, va
sortir de l'era i es va prosternar davant de David, de cara a terra. 22 David digué a Ornan:
«Cedeix-me el lloc d'aquesta era per dedicar-hi un altar a Jahvè. Cedeix-me'l pagant el
que sigui, perquè s'aturi el flagell que afligeix el poble». 23 Ornan va dir a David «Pren-
te'l, i que el meu senyor, el rei, faci tot el que sigui del seu grat. Mira, et dono els bous
per a l'holocaust, les trilladores per a la llenya i el blat per a l'oblació; t'ho dono tot». 24
El rei David li respongué: «No, t'ho compraré pagant el que sigui. No vull presentar a
Jahvè el que és teu, ni oferir un holocaust de franc». 25 David va pagar a Ornan per
aquell lloc el pes de sis-cents sicles d'or. 26 Aleshores David va construir allà un altar a
Jahvè, va oferir-hi holocaustos i víctimes de comunió i va invocar Jahvè, que li va
respondre amb foc del cel sobre l'altar de l'holocaust.

27 Jahvè va ordenar a l'àngel que tornés l'espasa a la beina. 28 Aquell temps, en veure
David que Jahvè l'havia escoltat a l'era d'Ornan, el jebuseu, li va oferir un sacrifici. 29 El
tabernacle de Jahvè, que Moisès havia fet al desert, i l'altar de l'holocaust eren, aquell
temps, al lloc alt de Gabaon. 30 Però David no havia pogut anar a presentar-s'hi, a
consultar Jahvè, perquè estava aterrit per l'espasa de l'àngel de Jahvè.

22 1 Després David digué: «Aquesta serà la casa de Jahvè, Déu, i aquest serà —
748→ l'altar dels holocaustos per a Israel».

Salomó serà el constructor del temple.— 2 David ordenà de reunir els estrangers
que eren al país d'Israel, i establí talladors de pedra perquè preparessin pedres de talla
per a construir el temple de Déu. 3 David prepara ferro en quantitat per als claus dels
batents de les portes i per a les juntures, bronze en quantitat impossible de pesar, 4 i
troncs de cedre sens nombre, ja que els sidonis i els tiriencs havien portat a David troncs
de cedre, en quantitat. 5 David deia: «El meu fill Salomó encara és jove i feble, i el
temple que s'ha de construir a Jahvè ha de ser extraordinàriament gran en fama i en
glòria a tots els països; deixeu-me'l preparar». Així David féu grans preparatius abans
de morir.

6 David va cridar el seu fill Salomó i li va manar que construís una casa a Jahvè,
Déu d'Israel. 7 David digué a Salomó: «Fill meu, jo havia pensat de construir una casa al
nom de Jahvè, el meu Déu, 8 però em fou adreçada així la paraula de Jahvè: «Tu has
vessat molta sang i has fet moltes guerres; tu no construiràs cap casa al meu nom, ja que

has vessat molta sang a terra davant meu. [9] Et naixerà un fill, que serà un home de pau, i
jo el posaré en pau amb tots els enemics del voltant, ja que es dirà Salomó, i al seu
temps donaré pau i tranquil·litat a Israel. [10] Construirà una casa al meu nom, em serà fill,
i jo li seré pare i consolidaré per sempre el tron del seu reialme a Israel». [11] Ara, fill meu,
que Jahvè sigui amb tu; tingues èxit i construeix la casa de Jahvè, el teu Déu, com ell ha
dit de tu. [12] Que Jahvè et doni intel·ligència i prudència quin et constitueixi sobre Israel,
a fi que observis la llei de Jahvè, el teu Déu. [13] Només prosperaràs, si t'apliques a
observar els estatuts i els decrets que Jahvè va manar a Moisès per a Israel. Sigues fort i
valent, no temis ni t'espantis. [14] Mira, amb fatigues he preparat per a la casa de Jahvè vint
mil talents d'or, un milió de talents de plata i tant de bronze i ferro, que no els poden
pesar. També he preparat fusta i pedres, i tu encara n'hi afegiràs. [15] Tens molts
obrers: —749→ talladors de pedra, paletes, fusters i tota mena d'experts per a tot
treball. [16] L'or, la plata, el bronze i el ferro són incomptables. Vés, posa mans a l'obra, i
que Jahvè sigui amb tu».

[17] David va manar a tots els caps d'Israel que assistissin el seu fill Salomó: [18] «¿No
és Jahvè, el vostre Déu, amb vosaltres? ¿No us ha procurat la pau tot al voltant, ja que
ha posat a les meves mans els habitants del país, i el país ha estat sotmès a Jahvè, i al
seu poble? [19] Ara, apliqueu-vos de cor i d'ànima a buscar Jahvè, el vostre Déu; aneu a
construir el santuari de Jahvè, Déu, a fi de portar l'arca de l'aliança de Jahvè i els
objectes sagrats de Déu a la casa que serà construïda al nom de Jahvè».

23 Cens i organització dels levites.— [1] David, vell ja i ple de dies, va constituir
el seu fill Salomó rei d'Israel. [2] Va reunir tots els caps d'Israel, els sacerdots i els levites.

[3] Foren comptats els levites de trenta anys en amunt, i el seu nombre, per caps i per
homes, fou de trenta-vuit mil. [4] D'aquests —digué David—, vint-i-quatre mil per a
dirigir el servei de la casa de Jahvè; sis mil que siguin escribes jutges; [5] quatre mil,
porters, i quatre mil que lloïn Jahvè amb els instruments que jo he fet per a lloar-lo. [6]
David els repartí en classes, segons els fills de Leví: Guerson, Cahat i Merarí.

[7] Pels guersonites: Leedan i Semeí. [8] Fills de Leedan: Jahiel, el cap, Zetan i Joel,
tres. [9] Fills de Semeí: Salomit, Hosiel i Aran, tres. Aquests són els caps de família de
Leedan. [10] Fills de Semeí: Jahet, Zizà, Jaús i Barià. Aquests són els fills de Semeí,
quatre. [11] Jahet era l'hereu, i Zizà, el segon. Jaús i Barià no van tenir molts fills; per això,
constituïren una sola casa amb un enregistrament.

[12] Fills de Cahat; Amram, Isaar, Hebron i Oziel, quatre. [13] Fills d'Amram: Aharon i
Moisès. Aharon fou separat per consagrar les coses santíssimes, ell i els seus fills, per
sempre, per fer fumejar l'encens davant de Jahvè, per servir-lo i per beneir en el seu
nom per sempre. [14] Pel que fa a Moisès, —750→ els seus fills foren esmentats segons
la tribu de Leví. [15] Fills de Moisès: Guersom i Elièzer. [16] Fills de Guersom: Subuel,
l'hereu. [17] Fills d'Elièzer: Rohobies, l'hereu. Elièzer no tingué més fills, però els fills de
Rohobies foren molt nombrosos. [18] Fills d'Isaar: Salomit, el primer. [19] Fills d'Hebron:
Jeries, el primer; Amaries, el segon; Jahaziel, el tercer; Jecmaam, el quart. [20] Fills
d'Oziel: Micà, el primer, Jesies, el segon.

[21] Fills de Merarí: Moholí i Musí. Fills de Moholí: Eleazar i Quis. [22] Eleazar va morir
sense tenir fills, sinó tan sols filles; els fills de Quis, els seus germans, s'hi van casar. [23]
Fills de Musí: Moholí, Èder i Jerimot, tres.

24 Aquests eren els fills de Leví, per famílies, els caps de família, segons el seu cens,
conforme al nombre de noms, cap per cap, que treballaven al servei de la casa de Jahvè,
des de vint anys en amunt. 25 David, en efecte, havia dit: «Jahvè, Déu d'Israel, ha donat
la pau al seu poble i ha fixat la seva estada a Jerusalem per sempre. 26 Per això, els
levites no hauran de portar més el tabernacle ni cap dels seus objectes per al seu servei».
27 Ja que fou segons les últimes disposicions de David que l'enumeració dels fills de Leví
es fes de vint anys en amunt. 28 El seu lloc era al costat dels fills d'Aharon per al servei
de la casa de Jahvè, en tot el referent als atris, a les cambres i a la purificació de tota
cosa santa, i per a l'exercici del culte de la casa de Jahvè: 29 el pa de rengle, la flor de
farina per a l'oblació, els crespells àzims, el preparat sobre la planxa, el rostit, tot el
referent a la capacitat i a la mesura. 30 S'havien de presentar cada matí per celebrar i lloar
Jahvè, com també cada tarda, 31 per oferir tots els holocaustos que calia sacrificar a
Jahvè els dissabtes, les llunes noves i les festes, segons el nombre prescrit per sempre
davant de Jahvè. 32 Havien d'observar la custòdia de la tenda de l'oracle, del santuari i
dels fills d'Aharon, els seus germans, per al servei de la casa de Jahvè.

24 Les vint-i-quatre classes sacerdotals.— 1 Aquestes eren les classes dels fills
d'Aharon: Fills d'Aharon: —751→ Nadab, Abiú, Eleazar i Itamar. 2 Nadab i Abiú van
morir davant del seu pare i no van tenir fills. Així, foren sacerdots Eleazar i Itamar. 3
David, amb Sadoc, un dels fills d'Eleazar, i Ahimèlec, un dels fills d'Itamar, els va
repartir per classes, segons les tasques del seu servei. 4 Els fills d'Eleazar foren trobats
més nombrosos en capitostos que els fills d'Itamar; així, repartiren els fills d'Eleazar en
setze caps de família. 5 Tant els uns com els altres, els repartiren per sorts, ja que hi
havia caps del santuari i caps de Déu entre els fills d'Itamar. 6 Semeïes, fill de Natanael,
l'escriba, de la tribu de Leví, els va inscriure davant del rei, els caps, el sacerdot Sadoc,
Ahimèlec, fill d'Abiatar, i els caps de família dels sacerdots i dels levites, ara una
família presa a sort per a Eleazar, ara una altra presa a sort per a Itamar.

7 La primera sort va escaure a Jojarib; la segona, a Idaïes; 8 la tercera, a Harim; la
quarta a Seorim; 9 la cinquena, a Melquies; la sisena, a Maiman; 10 la setena, a Acòs; la
vuitena, a Abies; 11 la novena, a Jesuà; la desena, a Sequenies; 12 l'onzena, a Eliasib; la
dotzena, a Jaquim; 13 la tretzena, a Hopfà; la catorzena, a Isbaab; 14 la quinzena, a Belgà;
la setzena, a Emmer; 15 la dissetena, a Hezir; la divuitena, a Afsés; 16 la dinovena, a
Feteïes; la vintena, a Ezequiel; 17 la vint-i-unena, a Jaquín; la vint-i-dosena, a Gamul; la
la vint-i-tresena, a Dalaïes; la vint-i-quatrena, a Maazies. 19 Tals eren els qui tenien per
ofici, segons el seu servei, d'anar al temple de Jahvè, d'acord amb les prescripcions
transmeses per mitjà del seu pare Aharon, tal com ho havia manat Jahvè, Déu d'Israel.

Caps dels levites d'ordre inferior.— 20 Quant a la resta dels fills de Leví: pels fills
d'Amram, Subael; pels fills de Subael, Jehedeïes; 21 per Rohobies, els fills de Rohobies
tenien per cap Jesies; 22 pels isaarites, Salemot; pels fills de Salemot, Jahat; 23 pels fills
d'Hebron, Jeries, el primer; Amaries, el segon; Jehaziel, el tercer; Jecmaan, el quart. 24
Fills d'Oziel: Micà, el primer, i Josies, el segon; pels fills de Micà, Samir. 26 El germà de
Micà era Jesies. Pels fills de Jesies, Zacaries.

—752→

26 Fills de Merarí: Moholí i Musí... 27 fills de Merarí, pel seu fill Ozies: Soam, Zacur
i Hebrí. 28 Per Moholí, Eleazar i Itamar. Eleazar va morir sense tenir fills. 29 Per Quis, els
fills de Quis: Jerahmeel. 30 Fills de Musí: Moholí, Éder i Jerimot. Aquests són els fills

dels levites segons les seves famílies. [31] També ells, igual que els seus germans, els fills d'Aharon, tiraren la sort en presència del rei David, de Sadoc, d'Ahimèlec i dels caps de família dels sacerdots i dels levites, les famílies del principal igual que les del seu germà més jove.

25 Les vint-i-quatre classes de cantors.— [1] David i els caps de l'exèrcit posaren a part, per al servei, els fills d'Asaf, d'Heman i d'Iditun, profetes que acompanyaven amb les cítares, les lires i els címbals. El nombre de la gent que funcionava en aquest servei era:

[2] Pels fills d'Asaf: Zacur, Josep, Natanies i Asarelà; els fills d'Asaf estaven sota la direcció del seu pare, que profetitzava sota el control del rei.

[3] Per Iditun, els fills d'Iditun: Godolies, Sorí, Jeseïes, Semeïes, Hasabies i Mataties, sis, sota la direcció del seu pare Iditun, que profetitzava al so de la cítara, tot celebrant i lloant Jahvè.

[4] Per Heman, els fills d'Heman: Boquí, Matanies, Oziel, Subuel, Jerimot, Hananies, Hananí, Eliatà, Guedeltí, Romemti-Èzer, Jesbacasà, Mel·lotí, Otir i Mahaziot. [5] Tots aquests eren fills d'Heman, vident del rei, encarregat de tocar el corn en el servei de, Déu. Déu va donar a Heman catorze fills i tres filles. [6] Tots aquests, sota la direcció del seu pare, cantaven al temple de Jahvè amb címbals, lires i citares, al servei del temple de Déu, segons les instruccions del rei, d'Asaf, d'Iditun i d'Heman. [7] El nombre de tots els experts, instruïts en el cant de Jahvè, amb els seus germans, era de dos-cents vuitanta-vuit. [8] Van fer a sorts la funció, comprenent-hi tant el petit com el gran, tant el mestre com el deixeble.

[9] La primera sort per a Asaf va escaure a Josep. La segona, a Godolies; amb els seus germans i els seus fills, eren dotze. [10] La tercera, a —753→ Zacur; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [11] La quarta, a Isarí; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [12] La cinquena, a Natanies; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [13] La sisena, a Boquí; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [14] La setena, a Asarelà; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [15] La vuitena, a Jesaïes; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [16] La novena, a Matanies; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [17] La desena, a Semeïes; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [18] L'onzena, a Azareel; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [19] La dotzena, a Hasabies; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [20] La tretzena, a Subael; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [21] La catorzena, a Mataties; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [22] La quinzena, a Jerimot; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [23] La setzena, a Hananies; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [24] La dissetena, a Jesbacasà; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [25] La divuitena, a Hananí; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [26] La dinovena, a Mel·lotí; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [27] La vintena, a Eliatà; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [28] La vint-i-unena, a Otir; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [29] La vint-i-desena, a Guedeltí; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [30] La vint-i-tresena, a Mahaziot; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze. [31] La vint-i-quatrena, a Romemti-Èzer; amb els seus fills i els seus germans, eren dotze.

26 **Classes de porters del temple.**— [1] Pel que fa a les classes de porters: pels
coreïtes: Meselemies, fill de Coré, dels fills d'Abiasaf. [2] Meselemies tenia fills: Zacaries,
el primogènit; Jadiel, el segon; Zabadies, el tercer; Jatanael, el quart; [3] Elam, el cinquè;
Johanan, el sisè; El-joenai, el setè. [4] Obed-Edom tenia fills: Semeïes, el primogènit;
Jozabat, el segon; Joaè, el tercer; Sacar, el quart; Natanael, el cinquè; [5] Ammiel, el sisè;
Issacar, el —754→ setè; Fol·latí, el vuitè; Déu, en efecte, l'havia beneït. [6] El seu fill
Semeïes va tenir fills, que tenien autoritat a la seva casa paterna, ja que eren uns homes
valents. [7] Fills de Semeïes: Otni, Rafael, Obed d'Elzabad i els seus germans, homes
valents: Eliú i Samaquies. [8] Tots aquests eren fills d'Obed-Edom. Ells, els seus fills i els
seus germans eren homes valents amb plena força per al servei. Per Obed-Edom,
seixanta-dos. [9] Meselemies tenia fills i germans: divuit homes valents. [10] Hosà, dels fills
de Merarí, tenia fills: Semrí, el cap. Com que no tenia primogènit, per això, el seu pare
el posà com a cap. [11] Helquies era el segon; Tabelies, el tercer; Zacaries, el quart. Tots
els fills i els germans d'Hosà eren tretze.

[12] Les tasques per al servei del temple de Jahvè incumbien als caps d'aquestes
classes de porters, igual que als seus germans. [13] Van tirar sorts, tant el petit com el gran,
segons les seves famílies, per a cada porta. [14] Per al costat oriental, la sort va escaure a
Selemies. Respecte al seu fill Zacaries, conseller intel·ligent, van tirar sorts, i la seva
sort el designà per al costat septentrional. [15] A Obed-Edom, li va escaure el costat
meridional, i als seus fills, la casa dels magatzems. [16] A Hosà, li va escaure el costat
occidental, amb la porta Sal·lèquet, al camí que puja. Hi havia una guàrdia al cos tat de
l'altra. [17] A l'orient, hi havia sis levites per dia; al nord, quatre per dia; al migdia, quatre
per dia, i als magatzems, dos a dos. [18] A la dependència de cara a l'occident, n'hi havia
quatre pel camí i dos per la dependència. [19] Aquestes eren les classes dels porters pels
fills de Coré i pels fills de Merarí.

Altres funcions dels levites.— [20] Els levites, els seus germans, que estaven
encarregats de la intendència dels tresors del temple de Déu i dels tresors de les coses
consagrades, eren [21] els fills de Ledan, això és, els guersonites pertanyents a Ledan, el
guersonita. [22] Jehiel i els seus fills, Zatan i Joel, el seu germà, tenien la intendència dels
tresors del temple de Jahvè.

[23] Quant als amramites, isaarites, hebronites i ozielites, [24] Subael, fill de
Guersom, —755→ fill de Moisès, era l'intendent dels tresors, [25] juntament amb els
seus germans. Per Elièzer, Rahabies, el seu fill; Isaïes, el seu fill; Joram, el seu fill;
Zecrí, el seu fill; Salomit, el seu fill. [26] Aquest Salomit i els seus germans tenien la
intendència de tots els tresors de les coses consagrades que el rei David, els caps de
família, els caps dels milers i dels centenars i els caps de l'exèrcit havien consagrat. [27] Ho
havien consagrat de les guerres i del botí per al manteniment del temple de Jahvè. [28] Tot
el que havien consagrat Samuel, el vident, Saül, fill de Quis, Abner, fill de Ner, i Joab,
fill de Sarvià, tot el que tothom consagrava estava sota les mans de Salomit i dels seus
germans.

[29] Pels isaarites: Conenies i els seus fills eren comissionats per a les tasques
exteriors a Israel, com a escribes i com a jutges.

[30] Pels hebronites: Hasabies i els seus germans, mil set-cents homes valents, tenien
al seu càrrec la vigilància d'Israel, deçà el Jordà, a l'occident, per a tots els afers de
Jahvè i per al servei del rei. [31] Pels hebronites, Jeries era el cap, segons les seves

generacions i famílies. L'any quaranta del regnat de David foren investigats i foren
trobats entre ells homes valents a Jazer i a Galaad. [32] Els seus germans, homes valents,
dos mil set-cents caps de família, el rei els féu inspectors dels rubenites, dels gadites i
de la mitja tribu de Manasés per a tot afer de Déu i del rei.

27 Les dotze seccions de l'exèrcit.— [1] Els israelites, segons els seu nombre, els
caps de milers, de centenars, els escribes que servien el rei en tot el que feia referència a
les seccions, la que arribava i la que partia, mes per mes, durant tots els mesos de l'any,
estaven repartits en seccions de vint-i-quatre mil homes.

[2] El cap de la primera secció, per al primer mes, era Jesboam, fill de Zabdiel; la
seva secció comprenia vint-i-quatre mil homes. [3] Era un dels fills de Fares, el comandant
de tots els caps de l'exèrcit per al primer mes.

[4] El cap de la secció del segon mes era Dodó, l'ahoïta, el príncep; la seva secció
comprenia —756→ vint-i-quatre mil homes.

[5] El cap del tercer cos, per al tercer mes, era Banaïes, fill del sacerdot Jojadà; la
seva secció comprenia vint-i-quatre mil homes. [6] Banaïes era heroi dels trenta i cap dels
trenta. Al cap de la seva secció, hi havia el seu fill Amizabad.

[7] El quart, per al quart mes, era Asael, germà de Joab, i, després d'ell, el seu fill
Zabadies; la seva secció comprenia vint-i-quatre mil homes.

[8] El cinquè, per al cinquè mes, era el cap Sammà, l'ezrahita; la seva secció
comprenia vint-i-quatre mil homes. [9] El sisè, per al sisè mes, era Hirà, fill d'Aqués, el
tecuïta; la seva secció comprenia vint-i-quatre mil homes. [10] El setè, per al setè mes, era
Heles, el faletita, dels fills d'Efraïm; la seva secció comprenia vint-i-quatre mil homes. [11]
El vuitè, per al vuitè mes, era Sobocai, l'husaïta, de la família del zareïtes; la seva secció
comprenia vint-i-quatre mil homes. [12] El novè per al novè mes, era Abièzer, l'anatotita,
de la família dels benjaminites; la seva secció comprenia vint-i-quatre mil homes. [13] El
desè, per al desè mes, era Marai, el netofatita, de la família dels zareïtes; la seva secció
comprenia vint-i-quatre mil homes. [14] L'onzè, per a l'onzè mes, era Banaïes, el faratonita,
dels fills d'Efraïm; la seva secció comprenia vint-i-quatre mil homes. [15] El dotzè, per al
dotzè mes, era Holdai, el netofatita, de la família d'Otoniel; la seva secció comprenia
vint-i-quatre mil homes.

Els caps de les tribus. [16] Sobre les tribus d'Israel: Per als rubenites, com a cap:
Elièzer, fill de Zecrí. Per als simeonites: Safaties, fill de Maacà. [17] Per als levites:
Hasabies, fill de Camuel. Per a Aharon: Sadoc. [18] Per a Judà: Eliab, germà de David. Per
a Issacar: Amrí, fill de Miquel. [19] Per a Zabuló: Jesmaïes, fill d'Abdies. Per a Neftalí:
Jerimot, fill d'Ozriel. [20] Per als efraïmites: Osees, fill d'Ozazies; per a la mitja tribu de
Manasés: Joel, fill de Fadaïes. [21] Per a la mitja tribu de Manasés, a Galaad: Jaddó, fill de
Zacaries. Per a Benjamí: Jasiel, fill d'Adner. [22] Per a Dan: Azareel, fill de Jeroham.
Aquests eren els caps de les tribus d'Israel.

—757→

[23] David no havia fet el cens dels qui tenien de vint anys en avall, ja que Jahvè havia
dit que multiplicaria Israel com els estels del cel. [24] Joab, fill de Sarvià, havia començat a

fer el compte, però no va acabar, perquè això havia provocat la ira de Jahvè sobre Israel. Així el compte no fou enregistrat en els Annals del rei David.

Administració dels tresors i consellers del rei. [25] L'intendent dels tresors del rei era Azmàvet, fill d'Adiel. L'intendent de les reserves del camp, de les ciutats, dels vilatges i de les fortaleses era Jonatan, fill d'Ozies. [26] L'intendent dels treballs del camp per a conrear la terra era Ezrí, fill de Quelub. [27] L'intendent de les vinyes, Semeïes, el romatita. L'intendent de les provisions de vi de les vinyes, Zabdies, el sefamita. [28] L'intendent dels olivars i els sicòmors de la Terra Baixa, Baal-Hanan, el guederita. L'intendent de les provisions d'oli, Joàs. [29] L'intendent del bestiar gros, que pasturava a Saron, Setraí, el saronita. L'intendent del bestiar gros de les valls, Safat, fill d'Adlí. [30] L'intendent de les someres, Jadies, el meronita. [31] L'intendent del bestiar menut, Jaziz, l'hagaré. Tots aquests eren els intendents de les riqueses del rei David.

[32] Jonatan, oncle de David, era conseller, home intel·ligent i lletrat. Jahiel, fill d'un hacamonita, s'ocupava dels fills del rei. [33] Ahitófel era conseller del rei. [34] Després d'Ahitófel, Jojadà, fill de Banaïes, i Abiatar. Joab era general de l'exèrcit del rei.

28 David disposa la construcció del temple.— [1] David va reunir a Jerusalem tots els caps d'Israel: els caps de les tribus, els caps de les seccions que servien el rei, els caps de milers i els caps de centenars, els intendents de tots els béns i els ramats del rei i dels seus fills, amb els eunucs, els herois i tots els homes valents. [2] David es posà dret i digué:

«Germana meus i poble meu, escolteu-me. Jo volia construir una casa de repòs per a l'arca de l'aliança de Jahvè i per a l'escambell dels peus del nostre Déu, i havia fet preparatius per a la construcció. [3] Però Déu em va —758→ dir: «No construiràs cap casa al meu nom, perquè ets un guerrer i has vessat sang».

[4] Jahvè, Déu d'Israel, em va escollir d'entre tota la casa d'Israel per sempre, ja que va escollir Judà com a príncep i, a la casa de Judà, la casa del meu pare. Entre els fills del meu pare, es va complaure en mi per a regnar a tot Israel. [5] D'entre tots els meus fills —perquè Jahvè m'ha donat molts de fills—, ha escollit el meu fill Salomó per a seure al tron de la reialesa de Jahvè sobre Israel. [6] I em va dir: «Es el teu fill Salomó que construirà la meva casa i els meus atris, perquè me l'he escollit per fill, i jo li faré de pare. [7] Jo consolidaré la seva reialesa per sempre, si s'esforça a posar en pràctica els meus manaments i els meus estatuts com en el dia d'avui».

[8] I ara, als ulls de tot Israel i de l'assemblea de Jahvè, sentint-ho el nostre Déu: Observeu i esbrineu tots els manaments de Jahvè, el vostre Déu, a fi que posseïu aquest bon país i el pugueu transmetre en herència als vostres fills després de vosaltres per sempre. [9] I tu, Salomó, fill meu, reconeix el Déu del teu pare i serveix-lo amb un cor íntegre i amb una ànima dòcil, ja que Jahvè sondeja els cors i coneix tot designi dels pensaments. Si el busques, se't farà trobadís; però, si l'abandones, et rebutjarà per sempre. [10] Considera ara que Jahvè t'ha escollit per a construir una casa com a santuari. Sigues fort i actua!»

[11] David va donar al seu fill Salomó el plànol del pòrtic, dels seus edificis, dels magatzems, de les cambres altes, de les sales interiors, de la sala del propiciatori; [12] el plànol de tot el que havia projectat sobre els atris del temple de Jahvè, totes les sales del

voltant, els tresors del temple de Déu, els tresors de les coses santes, [13] les altres seccions
dels sacerdots i dels levites, totes les obres del servei del temple de Jahvè i tots els
utensilis del servei del temple de Jahvè, [14] els objectes d'or amb el pes de l'or, per a tots
els estris de cada servei, tots els estris de plata, amb el seu pes, per a tots els estris de
cada servei; [15] el pes dels lampadaris d'or i de les seves llànties d'or, amb el pes de cada
lampadari i —759→ de les seves llànties, dels lampadaris de plata, amb el pes d'un
lampadari i de les seves llànties, segons la destinació de cada lampadari; [16] el pes d'or per
a les taules de rengle, per a cada taula, i la plata per a les taules de plata; [17] l'or pur de les
forquetes, dels vasos i de les gerres, i per a les copes d'or, amb el pes de cada copa; [18] l'or
depurat, segons el pes, per a l'altar dels perfums. El plànol del carro dels querubins d'or
que estenen les ales i cobreixen l'arca de l'aliança de Jahvè. [19] Tots els detalls del plànol,
David els hi féu comprendre en un escrit de la mà de Jahvè.

[20] El rei David digué al seu fill Salomó: «Sigues fort i coratjós i actua! No tinguis
por ni t'acovardeixis, que Jahvè Déu, el meu Déu, és amb tu. Ell no et deixarà ni
t'abandonarà fins que acabis tota l'obra del servei de la casa de Jahvè. [21] Aquí tens les
classes dels sacerdots i dels levites per a tot el servei de la casa de Déu; tens amb tu per
a tota obra homes de bona voluntat, experts en tot treball, els caps i tot el poble per a
totes les teves empreses».

29 Donatius del rei i dels principals per al temple.— [1] El rei David digué a tota
l'assemblea: «El meu fill Salomó, que Déu ha escollit, és jove i feble, i l'obra és
grandiosa, ja que el palau no és pas per a un home, sinó per a Jahvè Déu. [2] Amb totes les
meves forces jo he preparat per a la casa del meu Déu l'or per a l'or, la plata per a la
plata, el bronze per al bronze, el ferro per al ferro, la fusta per a la fusta, les pedres
d'ònix, les pedres d'encast, les d'ornament i les vinsades, tota mena de pedres precioses i
pedres de marbre en abundància. [3] A més, en el meu amor per la casa del meu Déu, tinc
un tresor d'or i de plata que destino a la casa del meu Déu, que sobrepassa tot el que he
preparat per a la casa del santuari: [4] tres mil talents d'or, or d'Ofir, i set mil talents de
plata depurada per a revestir les parets dels bastiments, [5] per a l'or dels objectes d'or, per
a la plata dels objectes de plata i per a tota obra dels artistes. ¿Qui, doncs, se sent a punt
d'omplir avui les seves mans per a Jahvè?» [6] Els caps de família, els caps de les
tribus —760→ d'Israel, els caps dels milers i dels centenars i els intendents de les
obres del rei es mostraren ben disposats, [7] i donaren per al servei de la casa de Déu cinc
mil talents d'or, deu mil darics, deu mil talents de plata, divuit mil talents de bronze i
cent mil talents de ferro. [8] Aquell qui tenia pedres precioses, les cedí per al tresor de la
casa de Jahvè, a disposició de Jahiel, el guersonita. [9] El poble es va alegrar de les seves
ofrenes voluntàries, ja que les havien ofertes generosament a Jahvè amb cor sincer;
també el rei David en va tenir una gran alegria.

Pregària d'acció de gràcies de David.— [10] David va beneir Jahvè davant de tota
l'assemblea i digué: «Beneït sigueu, Jahvè, Déu del nostre pare Israel, des de sempre i
per sempre! [11] A vós, Jahvè, la grandesa, el poder, l'esplendor, l'esclat i la glòria, perquè
tot, al cel i a la terra, és vostre. A vós, Jahvè, la reialesa; a vós, que us eleveu
sobiranament damunt de totes les coses. [12] De davant vostre provenen la riquesa i
l'honor, vós domineu per damunt de tot; a la vostra mà hi ha la forja i el poder; de la
vostra mà depèn d'engrandir i d'afermar tota cosa. [13] Ara, doncs, Déu nostre, us lloem i
celebrem el vostre nom magnífic. [14] Perquè, ¿qui sóc jo, qui és el meu poble, que
tinguem la força de, fer-vos una ofrena, així generosament? Ben cert, tot és vostre, i us
donem del mateix que les vostres mans ens han prodigat. [15] Ja que som forasters i hostes

davant vostre, igual que tots els nostres pares, i els nostres dies a la terra són com
l'ombra i sense esperança. [16] Jahvè, Déu nostre, tota aquesta riquesa que hem preparat
per a construir-vos una casa al vostre sant només de la vostra mà, i tot és vostre. [17] Jo sé,
Déu meu, que vós sondegeu el cor i estimeu la rectitud. Jo, amb rectitud de cor, he ofert
generosament totes aquestes coses, i veig amb alegria que aquest poble que es troba
aquí us fa ofrena generosament. [18] Jahvè, Déu dels nostres pares Abraham, Isaac i Israel,
conserveu per sempre aquesta cosa com la disposició del pensament del cor del vostre
poble i dirigiu el seu cor cap a vós. [19] Concediu al meu fill Salomó un cor —
761→ íntegre per a observar els vostres manaments, els vostres testimoniatges, els
vostres preceptes, per posar-ho tot en pràctica i per construir el palau que he preparat».

[20] David digué a tota l'assemblea: «Beneïu Jahvè, el vostre Déu!» I tota l'assemblea
va beneir Jahvè, el Déu dels seus pares, es van inclinar i es van prosternar davant de
Jahvè i davant del rei.

Salomó és entronitzat.— [21] L'endemà d'aquell dia, van immolar víctimes i van
sacrificar holocaustos a Jahvè: mil vedells, mil bocs, mil xais, amb les libacions
corresponents, i d'altres sacrificis en quantitat per tot Israel. [22] Van menjar i beure, aquell
dia, davant de Jahvè, amb gran alegria. Per segona vegada van proclamar rei Salomó,
fill de David, i el van ungir en nom de Jahvè, com a sobirà, i Sadoc, el van ungir com a
sacerdot. [23] [491]Salomó es va asseure al tron de Jahvè, com a rei, al lloc del seu pare
David. Va prosperar, i tot Israel el va obeir. [24] Tots els caps i els herois i també tots els
fills del rei David es van sotmetre al rei Salomó. [25] Jahvè va engrandir
extraordinàriament el rei Salomó als ulls de tot Israel, i el va cobrir d'un esclat reial com
no havia tingut abans d'ell cap rei d'Israel.

Mort de David.— [26] [492]David, fill de Jesè, havia estat rei de tot Israel. [27] Havia
regnat a Israel durant quaranta anys: a Hebron va regnar set anys, i a Jerusalem, trenta-
tres. [28] Va morir en una vellesa feliç, ple d'anys, de riquesa i de glòria. En lloc d'ell regnà
el seu fill Salomó.

[29] Les gestes del rei David, de les primeres a les últimes, són escrites a les Actes de
Samuel, el vident, a les Actes de Natan, el profeta, i a les Actes de Gad, el vident, so
amb tots els detalls del seu regnat, del seu poder i de totes les vicissituds que li
sobrevingueren a ell, a Israel i a tots els reialmes dels altres països.

—762→

Segon llibre dels Paralipòmens (2P. 1,1-36,23)

Salomó construeix i dedica el Temple (2P. 1,1-9,31)

1 Salomó rep de Déu la saviesa.— [1] Salomó, el fill de David, es va enfortir en el
seu reialme. Jahvè, el seu Déu, era amb ell i el va engrandir extraordinàriament. [2]

Salomó cridà tot Israel, els caps dels milers i dels centenars, els jutges i els principals de
tot Israel, caps de família. 3 Salomó, amb tota l'assemblea, va anar al lloc alt de Gabaon,
on hi havia la tenda de l'oracle de Déu que Moisès, servent de Jahvè, havia fet al desert.
4 Però David, havia traslladat l'arca de Déu des de Cariat-Jarim al lloc que li havia
preparat, ja que li havia estès una tenda a Jerusalem. 5 L'altar de bronze que Beseleel, fill
d'Urí, fill d'Hur, havia fet era allí, davant el tabernacle de Jahvè, i Salomó hi anà amb
tota l'assemblea. 6 [493]Allí Salomó sacrificà mil holocaustos a l'altar de bronze, davant de
Jahvè, que era prop de la tenda de l'oracle.

7 Aquella nit, Déu s'aparegué a Salomó i li digué: «Què vols que et doni?» 8 Salomó
respongué a Déu: «Vós vau mostrar un gran amor al vostre servent, el meu pare David, i
m'heu fet rei en lloc d'ell. 9 Ara, Jahvè, Déu, ha estat realitzada la vostra paraula envers
el meu pare David, ja que vós m'heu fet rei d'un poble nombrós com la pols de la terra. 10
Doneu-me, doncs, saviesa i intel·ligència perquè pugui actuar davant d'aquest poble, ja
que ¿qui podria governar aquest poble vostre tan considerable?» 11 Déu digué a Salomó:
«Ja que desitges això i no riquesa, ni possessions, ni glòria, ni la vida dels qui t'odien, ni
tampoc demanes molts anys de vida, sinó saviesa i intel·ligència per a governar el meu
poble, del qual jo t'he fet rei, 12 et dono la saviesa i —763→ la intel·ligència, i fins et
donaré riquesa i possessions i glòria com no hauran tingut els reis que han viscut abans
que tu, ni n'hi haurà de semblant després de tu». 13 [494]Després Salomó anà del lloc alt de
Gabaon, de davant la tenda de l'oracle, a Jerusalem, i fou rei d'Israel.

14 [495]Salomó adquirí carros i els dotà amb els guerrers corresponents; tenia mil
quatre-cents carros, servits per dotze mil guerrers, i els distribuí per les guarnicions de
carros i prop del rei, a Jerusalem. 15 El rei féu que a Jerusalem hi hagués tanta plata i tant
or com pedres, i fusta de cedre tan abundant com els sicòmors que hi ha a la Terra
Baixa. 16 Els cavalls de Salomó provenien de Musrí i de Coà. Els marxants del rei els
compraven a Coà, al comptat. 17 Un carro de Musrí, fet pujar, costava sis-cents sicles de
plata, i un cavall, cent cinquanta. Amb les mateixes condicions, els adquirien per als reis
dels hitites i dels arameus.

Preparatius per a la construcció del temple.— (1)18 [496]Salomó va pensar de
construir una casa al nom de Jahvè i una casa per a la seva residència reial.

(2) **2** 1 Salomó va allistar setanta mil traginers, vuitanta mil talladors de pedra a la
muntanya i tres mil sis-cents intendents damunt d'ells.

(3)2 [497]Després envià a dir a Hiram, rei de Tir: «Fes amb mi tal com vas fer amb el
meu pare David, al qual vas enviar cedres per a construir-se una casa per a residir-hi. (4)3
Construeixo una casa al nom de Jahvè, el meu Déu, per consagrar-la-hi, per fer fumejar
encens davant seu, per als pans de rengle, per als holocaustos del matí i del vespre, dels
dissabtes, de les llunes noves i de les festes de Jahvè, el nostre Déu; això és prescrit per
sempre a Israel. (5)4 La casa que construeixo és gran, ja que el postre Déu es més gran que
tots els déus. (6)5 ¿Qui tindrà les forces per a construir-li una casa, ja que el cel i el cel del
cel no el poden contenir? ¿Qui sóc jo, per a construir-li una casa, si no és per fer fumejar
davant seu? (7)6 Envia'm, doncs, un home expert a treballar l'or, la plata, el bronze, el
ferro, la porpra, el carmesí i el violaci, i que sàpiga fer baix-relleus, —764→ amb els
homes experts que estan amb mi, a Judà i a Jerusalem, que el meu pare David va
preparar.

(8)7 [498]Envia'm del Líban fusta de cedre, de xiprer i de sàndal; jo sé que els teus
servidors saben tallar els arbres del Líban. Els meus servidors seran amb els teus, (9)8 per
preparar-me fusta en quantitat, ja que la casa que construeixo ha de ser gran i
prodigiosa. (10)9 [499]Als llenyataires, als qui tallaran els arbres, els donaré, com a
manutenció dels teus servents, vint mil cors de blat, vint mil cors d'ordi, vint mil bats de
vi i vint mil bats d'oli.

(11)10 Hiram, rei de Tir, respongué per un escrit que envià a Salomó: «Per amor al seu
poble, Jahvè t'ha constituït rei d'ells». (12)11 [500]Afegí encara: «Beneït sigui Jahvè, Déu
d'Israel, que ha fet el cel i la terra, perquè ha donat al rei David un fill savi, dotat de
prudència i d'intel·ligència, que construirà una casa a Jahvè i una casa per a la seva
residència reial.

(13)12 T'envio, doncs, un home expert, dotat d'intel·ligència, Hiram-Abí. (14)13 És fill
d'una dona de la tribu de Dan; el seu pare, en canvi, era un habitant de Tir. Sap treballar
l'or i la plata, el bronze, el ferro, les pedres, la fusta, la porpra, el violaci, el lli i el
carmesí, i és apte per a gravar qualsevol baix-relleu i per a combinar qualsevol obra
d'art que li sigui confiada, amb els teus experts i amb els experts del meu senyor, el teu
pare David. (15)14 Quant al blat, l'ordi, l'oli i el vi de què ha parlat el meu senyor, que
l'enviï als seus servents. (16)15 [501]Nosaltres tallarem arbres del Líban segons la teva
necessitat, i te'ls conduirem remolcats pel mar cap a Jafa, i tu els faràs pujar a
Jerusalem».

(17)16 Salomó comptà tots els forasters que hi havia en terra d'Israel, segons el cens
que n'havia fet el seu pare David, i en van resultar cent cinquanta-tres mil sis-cents. (18)17
[502]En va fer setanta mil traginers, vuitanta mil picapedrers a la muntanya i tres mil sis-
cents per a fer treballar la gent.

3 Construcció del temple.— 1 Salomó començà a construir el temple de Jahvè, a
Jerusalem, a la muntanya de Morià, on Jahvè —765→ s'aparegué al seu pare David,
al lloc que David havia preparat, a l'era d'Ornan, el jebuseu. 2 [503]Començà a construir el
segon mes de l'any quart del seu regnat. 3 [504]Aquests són els fonaments que Salomó posà
per a construir el temple de Déu: seixanta colzades de llargada — colzades segons la
mesura antiga— i vint colzades d'amplada. 4 El pòrtic del davant tenia una llargada de
vint colzades, corresponent a l'amplada del temple, i una alçada de cent vint. El revestí
per dins d'or pur.

5 [505]Va revestir la sala gran de fusta de xiprer, la va recobrir d'or fi i hi va esculpir
palmeres i fistons. 6 Va guarnir la casa de pedres precioses com a ornament; l'or era de
Parvaïm. 7 Va revestir d'or la casa, les bigues, les llindes, i les parets. 8 Construí la sala
del Sant dels Sants; tenia vint colzades de llargada, que corresponia a l'amplada; la va
cobrir d'or fi per valor de sis-cents talents. 9 El pes dels claus pujà a cinquanta sicles
d'or. I revestí d'or les cambres altes.

10 [506]A la sala del Sant dels Sants, posà dos querubins, esculpits, i els cobrí d'or. 11
Les ales dels querubins tenien una llargada de vint colzades. L'ala de l'un, de cinc
colzades, tocava la paret de la sala, i l'altra ala, de cinc colzades, tocava l'ala de l'altre
querubí. 12 L'ala de l'altre querubí, de cinc colzades, tocava la paret de la sala, i l'altra ala,
de cinc colzades, s'adheria a l'ala de l'altre querubí. 13 Les ales d'aquests querubins,
esteses, feien vint colzades. Estaven drets, de cara a la sala.

14 Féu el vel violaci, de porpra, carmesí i lli, i va brodar-hi querubins.

15 [507]Féu davant la sala dues columnes de trenta-cinc colzades d'alçada, i el capitell
del cim tenia cinc colzades. 16 Féu fistons com un collar, que posà al cim de les
columnes, i cent magranes, que col·locà en els fistons. 17 [508]Col·locà les columnes davant
el temple, l'una a la dreta i l'altra a l'esquerra, i anomenà Jaquín la de la dreta, i Bóoz la
de l'esquerra.

4 Mobiliari del temple. 1 Féu un altar de bronze, de vint colzades de llargada, vint
colzades d'amplada i deu colzades d'alçada.

2 [509]Féu la gran pica de bronze —766→ fos. Rodona tot al voltant, mesurava deu
colzades d'una vora a l'altra i cinc colzades de profunditat. Feia trenta colzades de
perímetre. 3 Sota la seva vora, tot a l'entorn hi havia una decoració de coloquintes. Tot el
perímetre de la pica era de trenta colzades. Les coloquintes formaven dos rengles i eren
foses amb la mateixa pica. 4 Reposava sobre dotze vedells: tres miraven al nord, tres a
l'occident, tres al migdia i tres girats a l'orient. La pica reposava damunt d'ells, que la
sostenien amb la gropa cap endins. 5 Tenia un pam de gruix, i la seva vora tenia la forma
d'una copa de lotus. Tenia una cabuda de cent trenta mil litres.

6 Féu deu conques i en posà cinc a la dreta i cinc a l'esquerra, per a fer-hi l'ablució;
hi rentaven el que havia de ser ofert en holocaust; mentre que la gran pica era per als
sacerdots, per a fer-hi l'ablució.

7 Féu els deu lampadaris d'or segons les formes prescrites i els col·locà al temple,
cinc a la dreta i cinc a l'esquerra.

8 Féu deu taules i les col·locà al temple, cinc a la dreta i cinc a l'esquerra. I féu cent
vasos d'or.

9 Féu l'atri dels sacerdots, el gran recinte i les portes per al recinte, i cobrí de bronze
els seus batents.

10 [510]Col·locà la gran pica al costat dret, al sud-est de l'edifici.

11 Hiram féu també marmites, pales i vasos, i va acabar l'obra que Salomó li havia
encarregat per al temple de Déu: 12 les dues columnes, les boles dels capitells que
coronaven les dues columnes, amb les xarxes que decoraven les boles dels capitells, 13
les quatre-centes magranes —dos rengles de magranes per a cada xarxa— que
decoraven també les boles dels capitells, 14 les deu peanyes amb les deu conques damunt
les peanyes, 15 la gran pica amb els dotze vedells que la sostenien, 16 les marmites, les
pales i els vasos. Tots aquests utensilis que Hiram-Abí havia fet al rei Salomó, per al
temple de Jahvè, eren de bronze polis. 17 El rei els féu fondre a la plana del Jordà, vora el
gual d'Edemà, entre Socot i Saredatà. 18 Salomó féu tots aquests utensilis en gran
quantitat, ja que no fou verificat —767→ el pes del bronze.

19 Salomó féu també tots els objectes que hi havia al temple de Déu; l'altar d'or i les
taules per a posar els pans que es presenten davant Déu; 20 els lampadaris i les seves
llànties, d'or pur, que, segons el que era prescrit, havien de cremar davant del santuari; 21
amb les flors, les llànties i els esmocadors d'or, de l'or més pur; 22 els ganivets, els vasos,

les cassoletes i els encensers, d'or pur; els batents d'or de la porta de la casa interior, del Sant dels Sants, i els de la porta de la nau.

5 [1] [511]Acabat tot el treball que Salomó havia fet al temple de Jahvè, portà les ofrenes sagrades del seu pare David, plata, or i tots els objectes, i ho posà al tresor del temple de Déu.

L'arca és traslladada al temple.— [2] Aleshores Salomó va reunir els ancians d'Israel, tots els caps de les tribus i els principals de les famílies dels israelites, a Jerusalem, per fer portar l'arca de l'aliança de Jahvè des de la ciutat de David, que és Sió. [3] Tots els homes d'Israel es reuniren vora el rei, el mes setè, durant la festa. [4] Quan arribaren tots els ancians d'Israel, els levites prengueren l'arca. [5] Transportaren l'arca de Jahvè, la tenda de l'oracle, amb tots els objectes sagrats que hi havia a la tenda; ho transportaren els sacerdots i els levites. [6] El rei Salomó, amb tota l'assemblea d'Israel reunida vora seu davant l'arca, sacrificà moltons i vedells en tanta quantitat, que no es podia comptar ni calcular. [7] Els sacerdots portaren l'arca de l'aliança de Jahvè al seu lloc, a l'interior de l'edifici del temple, al Sant dels Sants, sota les ales dels querubins. [8] Els querubins, efectivament, estenien les ales sobre l'indret de l'arca, de manera que els querubins cobrien l'arca i les seves barres. [9] Les barres eren tan llargues, que els extrems es veien del Sant estant, davant del santuari, però de fora no eren visibles. Allí han quedat fins al dia d'avui. [10] Dins l'arca, no hi havia més que les dues taules que Moisès hi havia dipositat a l'Horeb, quan Jahvè va pactar amb els israelites, a la seva sortida de l'Egipte.

La glòria de Jahvè es fa present al temple.— [11] Quan —768→ els sacerdots sortiren del Sant, [13b][512] un núvol va omplir el temple de Jahvè. [11b] Efectivament, tots els sacerdots que hi eren s'havien santificat sense observar l'ordre de classes. [12] Els levites cantors, en la seva totalitat, Asaf, Heman i Iditun, amb els seus fills i germans, vestits de lli, amb címbals, lires i citares, estaven drets al costat oriental de l'altar, acompanyats de cent vint sacerdots que tocaven les trompetes. [13a][513]Era tant a l'una que tocaven i cantaven, que feien sentir un sol acord quan lloaven i celebraven Jahvè. Alçant la veu al so de les trompetes, dels címbals i dels instruments musicals, lloaven Jahvè «perquè és bo, perquè perdura eternament el seu amor». [14] Els sacerdots no podien continuar servint-hi a causa del núvol, ja que la glòria de Jahvè havia omplert el temple de Déu.

6 [1] [514]Salomó digué aleshores: «Jahvè ha volgut habitar dins la foscor. [2] I jo us he construït una casa com a estança, un lloc per a residir-hi eternament».

Salomó s'adreça al poble.— [3] Després, el rei es girà, beneí tota la gent d'Israel, que estaven drets, reunits allí, [4] i digué: «Beneït sigui Jahvè, Déu d'Israel: la seva mà ha realitzat el que ell havia dit al meu pare David: [5] «Des del dia que vaig fer sortir del país d'Egipte el meu poble, no he escollit cap ciutat, d'entre totes les tribus d'Israel, per construir-hi un edifici que portés el meu nom, ni he escollit cap home perquè fos príncep del meu poble d'Israel; [6] sinó que he escollit Jerusalem per donar-li el meu nom, i he escollit David perquè governi el meu poble d'Israel». [7] El meu pare desitjava dedicar un temple al nom de Jahvè, Déu d'Israel. [8] Però Jahvè li va dir: «És bo el propòsit de dedicar un temple al meu nom, [9] però no seràs tu qui el construirà, sinó el fill que sortirà de les teves entranyes; ell dedicarà el temple al meu nom». [10] Jahvè, doncs, ha complert la seva promesa: he succeït al meu pare David en el tron d'Israel, tal com Jahvè havia

promès, i he construït aquest temple per dedicar-lo al nom de Jahvè, Déu d'Israel, 11 i hi
he col·locat l'arca que conté l'aliança que —769→ Jahvè va fer amb els israelites».

Pregària de Salomó.— 12 Llavors, de cara a l'altar de Jahvè, davant tot l'aplec del
poble d'Israel, va estendre les mans cap al cel. 13 Salomó, efectivament, havia fet una
tribuna de bronze, de cinc colzades de llargada, cinc d'amplada i tres d'alçada, i l'havia
col·locada al mig del pati. Hi pujà i, agenollat davant tot l'aplec del poble d'Israel, amb
les mans esteses cap al cel, 14 [515]digué:

«Jahvè, Déu d'Israel, no hi ha cap Déu igual a vós, ni al cel ni a la terra, vós que
manteniu el pacte i l'amor als vostres servents que de tot cor caminen davant vostre. 15
Vós heu tingut en compte el que havíeu promès al vostre servent, el meu pare David. La
vostra mà ha complert el dia d'avui el que havíeu dit. 16 Ara, doncs, Jahvè, Déu d'Israel,
tingueu present allò que vau dir al meu pare David: «No faltarà mai algun dels teus que
ocupi a la meva presència el tron d'Israel, amb la condició que els teus fills vetllin sobre
la seva conducta i es comportin en la meva llei com tu ho has fet davant meu». 17 Ara,
doncs, Jahvè, Déu d'Israel, que es realitzi la paraula que vau dir al vostre servent David.

18 Però, ¿és que Déu podria residir veritablement amb l'home a la terra? Ni el cel ni
el cel del cel no us poden contenir; molt menys, doncs, aquest temple que he construït. 19
Amb tot, Jahvè, Déu meu, estigueu atent a la pregària i a la súplica del vostre servent,
escolteu el clam i la pregària que el vostre servent fa davant vostre. 20 Tingueu oberts els
ulls nit i dia sobre aquest temple, sobre el lloc del qual vós heu dit que hi posaríeu el
vostre nom, per escoltar en aquest lloc la pregària del vostre servent. 21 Escolteu les
súpliques del vostre servent i del vostre poble d'Israel quan preguin en aquest lloc.
Escolteu aleshores en el lloc on teniu el tron, en el cel, escolteu i perdoneu.

22 Si algú peca contra un altre, i li imposa un jurament imprecatori, si el jurament
arriba davant el vostre altar en aquest temple, 23 escolteu vós en el cel i interveniu-hi; feu
justícia als vostres servents: condemneu el —770→ culpable fent recaure sobre ell el
mal que intentava contra l'altre, i doneu la raó al just, tractant-lo com ell tracta els altres.

24 Quan el vostre poble d'Israel, pel fet d'haver pecat contra vós, sigui derrotat pels
enemics, si retorna a vós, si lloa el vostre nom, prega i suplica davant vostre en aquest
temple, 25 escolteu vós en el cel, perdoneu el pecat del vostre poble d'Israel i torneu-lo a
la terra que vau donar-li a ell i als seus pares.

26 Quan es tanqui el cel i no vingui la pluja pel fet d'haver pecat contra vós, si
preguen en aquest lloc, si lloen el vostre nom i s'aparten dels seus pecats, veient els
vostres càstigs, 27 escolteu vós en el cel i perdoneu els pecats dels vostres servents i del
vostre poble d'Israel, després d'indicar-los el bon camí que han de seguir; i doneu
llavors la pluja al vostre país, que vau donar en herència al vostre poble.

28 Si hi ha fam al país, si hi ha pesta, si hi ha vent de llevant, míldiu, llagosta o pugó,
si l'enemic assetja alguna de les seves ciutats, en qualsevol plaga, en qualsevol malaltia,
29 tota pregària, tota súplica feta per qualsevol home o per tot el vostre poble d'Israel,
estenent les mans cap a aquest temple, amb el cor penedit, 30 escolteu vós en el cel, on
teniu el tron, perdoneu i doneu a cadascú el que mereixen les seves obres, tal com vós
coneixeu el seu cor, vós que coneixeu el cor de tots els homes; 31 així us respectaran i

seguiran els vostres camins tot el temps de la seva vida a la terra que vau donar als nostres pares.

32 Fins i tot els estrangers que no són del vostre poble d'Israel, si vénen d'un país llunyà, atrets per la vostra gran anomenada, per la vostra mà forta i el vostre braç poderós, i vénen a pregar en aquest temple, 33 escolteu vós en el cel, on teniu el tron, i concediu tot el que els estrangers us demanin, a fi que tots els pobles de la terra coneguin el vostre nom, us venerin, com el vostre nom és invocat en aquest temple que he construït.

34 Quan el vostre poble se'n vagi a la guerra contra els enemics, pel camí per on l'haureu enviat, si us prega mirant a la ciutat que heu escollit i al temple que he —771→ dedicat al vostre nom, 35 escolteu en el cel la seva pregària i la seva súplica i feu-los justícia.

36 Si han pecat contra vós —perquè no hi ha ningú que no pequi—, i la vostra severitat els posa a les mans de l'enemic, que se'ls enduu captius en una terra llunyana o pròxima, 37 si es penedeixen al país on són captius i es converteixen i us supliquen al país dels qui els hauran fet captius, reconeixent que han pecat i són culpables, 38 si es converteixen amb tot el cor i amb tota l'ànima al país de la seva captivitat, on els hauran fet captius, i us preguen mirant al país que vau donar als seus pares, a la ciutat que heu escollit i al temple que he dedicat al vostre nom, 39 escolteu en el cel, on teniu el tron, les seves pregàries i les seves súpliques i feu-los justícia; perdoneu al vostre poble els pecats comesos contra vós.

40[516] Ara, Déu meu, tingueu els ulls oberts i les orelles atentes a les pregàries fetes en aquest lloc.

41 [517] I ara, Jahvè, Déu, alceu-vos cap al lloc on heu de quedar-vos,
vos i l'arca del vostre poder.
Que els vostres sacerdots, Jahvè, Déu, es vesteixin de festa,
i els vostres fidels esclatin en crits d'alegria.
42 Jahvè, Déu, no rebutgeu la faç del vostre ungit,
recordeu-vos dels favors fets al vostre servent David».

7 Sacrificis per a la dedicació del temple.— 1 Quan Salomó va haver acabat de pregar, va baixar foc del cel, va consumir l'holocaust i les víctimes de comunió, i la glòria de Jahvè va omplir el temple. 2 Els sacerdots no pogueren entrar al temple de Jahvè, perquè la glòria de Jahvè l'havia omplert. 3 Quan tots els israelites veieren baixar el foc i la glòria de Jahvè sobre el temple, s'inclinaren de cara a terra, es van prosternar i van lloar Jahvè, «perquè és bo, perquè perdura eternament el seu amor». 4 [518]El rei, amb tot el poble, va oferir sacrificis davant de Jahvè. 5 Les víctimes del sacrifici que el rei Salomó va oferir eren vint-i-dos mil vedells i cent vint mil moltons. —772→ El rei, amb tot el poble, dedicà així el temple de Déu. 6 Els sacerdots estaven allí drets al seu lloc, i els levites amb els instruments musicals de Jahvè que el rei David havia fet per celebrar Jahvè, «perquè perdura eternament el seu amor», cantant els himnes de David

amb acompanyament de mans, mentre que els sacerdots tocaven les trompetes davant d'ells i tot el poble estava dret.

7 Salomó consagrà l'interior de l'atri que hi ha davant l'edifici del temple de Jahvè, ja que allí va oferir els holocaustos i els greixos de les víctimes de comunió; l'altar de bronze que Salomó havia fet no podia contenir els holocaustos, les oblacions i els greixos. 8 Salomó, amb tot el poble d'Israel, reunit des de Lebó d'Hemat fins al torrent d'Egipte, celebrà la festa durant set dies. 9 El vuitè dia, celebraren la conclusió, ja que durant set dies havien celebrat la dedicació de l'altar i la festa. 10 El dia vint-i-tres del setè mes, acomiadà el poble a casa seva, contents i amb el cor ple de goig pel bé que Jahvè havia fet a David, a Salomó i al seu poble d'Israel.

Segona aparició de Jahvè a Salomó.— 11 [519]Quan Salomó va haver acabat el temple de Jahvè i el palau reial, i va haver reeixit en tot allò que s'havia proposat de fer en el temple de Jahvè i en el seu palau, 12 Jahvè s'aparegué a Salomó durant la nit i li va dir: «He escoltat la teva pregària i m'he escollit aquest lloc per temple de sacrifici. 13 Quan tanqui el cel, i no hi hagi pluja, quan mani a la llagosta que devori el país, quan enviï la pesta sobre el meu poble, 14 si el meu poble, sobre el qual és invocat el meu nom, s'humilia, prega, busca la meva presència i es converteix de la seva mala conducta, jo l'escoltaré des del cel, li perdonaré els pecats i restauraré el seu país. 15 En endavant, tindré els ulls oberts i les orelles atentes a la pregària feta en aquest lloc. 16[520] jo escullo i santifico aquest temple, a fi que el meu nom hi sigui per sempre. Hi tindré sempre posats els ulls i el cor. 17 Si et comportes davant meu com es va comportar el teu pare David, si poses en pràctica tot el que t'he manat i observes els meus decrets i les meves decisions, 18 mantindré el teu tron reial, tal —773→ com vaig pactar amb el teu pare David: «No faltarà mai algun dels teus que domini a Israel». 19 Però, si vosaltres us aparteu, si abandoneu els decrets i els manaments que us he imposat, si us enteneu amb altres déus i els adoreu, 20 us extirparé de la terra que us he donat, repudiaré aquest temple que he consagrat al meu nom, i en faré tema d'acudits i d'escarnis entre tots els pobles. 21 Aquest temple que haurà estat excels, tothom qui hi passi a prop quedarà esbalaït i dirà: «¿Com és que Jahvè s'ha portat així amb aquest país i amb aquest temple?» 22 I contestaran: «Perquè han abandonat el Déu dels seus pares, que els va fer sortir de I'Egipte, i s'han entès amb altres déus, els han adorats i els han donat culte; per això, ha fet caure damunt d'ells aquest desastre».

8 Empreses diverses de Salomó.— 1 [521]Al cap de vint anys, quan Salomó hagué construït el temple de Jahvè i el seu palau, 2 [522]va fortificar els pobles que Hiram li havia donat i féu habitar-hi els israelites. 3 Després Salomó va marxar contra Hemat Subà i la va conquerir. 4 Va fortificar Tadmor al desert i totes les ciutats de magatzem que havia construït a Hemat. 5 [523]Va fortificar també Bet-Horon de dalt i Bet-Horon de baix, ciutats fortes amb muralles, portes i barres, 6 així com Baalat i totes les ciutats de magatzem que li pertanyien, totes les ciutats de carros de guerra i dels homes que els servien i tot el que s'havia proposat de construir a Jerusalem i al Líban, a tot el país del seu domini.

7 Tota la gent que havia quedat dels hitites, dels amorreus, dels ferezeus, dels heveus i dels jebuseus, que no formaven part del poble israelita, 8 els seus descendents que havien quedat al país, perquè els israelites no havien pogut exterminar-los, Salomó els va utilitzar per als treballs forçats fins al dia d'avui. 9 Però Salomó no va utilitzar cap dels israelites per als seus treballs forçats; ells eren els soldats, els capitans dels seus

oficials, els comandants dels seus carros i dels soldats que els servien. [10] Els prefectes del rei Salomó eren dos-cents cinquanta i vigilaven la gent.

[11] [524]Salomó féu traslladar la —774→ filla del Faraó de la ciutat de David al palau que li havia construït, perquè es deia: «No puc deixar residir una dona al palau de David, el rei d'Israel, perquè són sants els llocs on ha entrat l'arca de Jahvè».

[12] Aleshores Salomó va oferir holocaustos a Jahvè a l'altar de Jahvè que havia construït davant del pòrtic, [13] i els oferia segons el ritu de cada dia, segons la prescripció de Moisès referent als dissabtes, les llunes noves i les tres festes anuals: la dels Àzims, la de les Setmanes i la dels Tabernacles. [14] Conforme a la prescripció del seu pare David, va mantenir les classes dels sacerdots en el seu servei, els levites en els seus oficis de cantar lloances i de servir prop dels sacerdots dia rera dia, i els porters segons les seves classes per a cada porta, ja que tal era l'ordre de David, l'home de Déu. [15] No es van desviar per res de l'ordre del rei referent als sacerdots, als levites i als tresors. [16] Tota l'obra de Salomó fou acomplerta des del dia de la fundació del temple de Jahvè fins al seu acabament. El temple de Jahvè fou acabat.

La flota de Salomó.— [17] [525]Aleshores Salomó anà a Asion-Gàber i a Elat, a la vora del mar Roig, al país d'Edom. [18] Hiram li envià vaixells per mitjà dels seus homes i mariners coneixedors del mar, i amb els homes de Salomó anaren a Ofir i prengueren quatre-cents cinquanta talents d'or, que portaren al rei Salomó.

9 La reina de Sabà visita Salomó.— [1] [526]La reina de Sabà va sentir parlar de la fama de Salomó i, per provar-lo amb enigmes, va anar a Jerusalem amb un seguici molt considerable, amb camells carregats d'aromes, d'una gran quantitat d'or i de pedres precioses. Es presentà a Salomó i li digué tot el que duia al cor. [2] Salomó li va aclarir totes les qüestions, i no hi hagué per a ell cap secret al qual no pogués donar explicació. [3] La reina de Sabà comprovà la saviesa de Salomó i veié el palau que havia construït, [4] els menjars de la seva taula, les habitacions dels seus dignataris, l'actitud del seu servei, el seu guarda-roba, els seus cellers, els holocaustos que oferia al temple de Jahvè i, —775→ esbalaïda, [5] digué al rei: «Veig que tot allò que havia sentit al meu país sobre les teves coses i la teva saviesa era veritat. [6] No he cregut el que deien fins que he vingut i ho he vist amb els meus propis ulls. I veig que no me n'havien dit ni la meitat, de la teva gran saviesa. Sobrepasses la fama que m'havia arribat. [7] Feliços els teus súbdits, feliços els teus dignataris que estan sempre al teu davant escoltant la teva saviesa! [8] Beneït sigui Jahvè, el teu Déu, que s'ha complagut en tu i t'ha donat el seu tron, que pertany a Jahvè, el teu Déu. Per l'amor que Déu té a Israel, que vol fer-lo subsistir per sempre, t'ha fet rei d'ells perquè governis amb justícia i bondat». [9] Després regalà al rei cent vint talents d'or, gran quantitat d'aromes i pedres precioses. Mai no hi hagué tantes aromes com les que la reina de Sabà regalà al rei Salomó.

[10] A més, els homes d'Hiram i els homes de Salomó, que havien portat or d'Ofir, dugueren fusta de sàndal i pedres precioses. [11] Amb la fusta de sàndal, el rei féu unes baranes per al temple de Jahvè i per al palau reial, i arpes i lires per als cantors. No n'havien vista abans de semblant al país de Judà.

[12] El rei Salomó regalà a la reina de Sabà tot allò que demanà, tant com en desitjava, molt més del que ella havia portat al rei. Després, ella se'n tornà al seu país amb el seu seguici.

Riquesa i poder de Salomó.— 13 [527]El pes d'or que arribà a Salomó en un sol any
fou de sis-cents seixanta-sis talents, 14 sense comptar les contribucions dels negociants a
l'engròs i l'impost dels petits negociants. Tots els caps dels nòmades i els governadors
del país portaven també or i plata a Salomó. 15 El rei Salomó féu fer dos-cents escuts d'or
batut, que pesaven cadascun sis-cents sicles d'or batut, 16 i tres-cents broquers també d'or
batut, que pesaven cadascun tres-cents sicles d'or. El rei els posà a la sala del Bosc del
Líban. 17 Després el rei féu fer un gran tron d'ivori, cobert d'or pur. 18 Tenia sis grades, i
el respatller era decorat amb caps de vedell. A banda i banda del setial hi havia els
bravos i dos lleons. 19 Sobre —776→ les sis grades, a banda i banda, hi havia dotze
lleons. Cap rei no havia fet res de semblant.

20 Totes les copes del rei Salomó eren d'or, i tot el moblatge de la sala del Bosc del
Líban era d'or pur. La plata no era gens estimada en temps de Salomó. 21 El rei tenia una
flota que anava a Tarsís amb els homes d'Hiram, i un cop cada tres anys venia la flota de
Tarsís amb un carregament d'or, de plata, d'ivori, de mones i de paons.

22 El rei Salomó sobrepassava tots els reis de la terra en riquesa i saviesa. 23 Tots els
reis de la terra buscaven de veure Salomó, per sentir la saviesa que Déu li havia donat. 24
Cadascun portava el seu present: objectes de plata i d'or, vestits, armes, aromes, cavalls
i mules; i això cada any. 25 Salomó tenia quatre mil estables de cavalls i carros, servits
per dotze mil guerrers, i els distribuí per les guarnicions de carros i prop del rei, a
Jerusalem. 26 [528]Dominava sobre tots els reis, des de l'Eufrat fins al país dels filisteus i
fins a la frontera d'Egipte. 27 El rei féu que a Jerusalem hi hagués tanta plata com pedres,
i fusta de cedre tan abundant com els sicòmors que hi ha a la Terra Baixa. 28 Els cavalls
de Salomó provenien de Musrí i de tots els països.

Mort de Salomó.— 29 [529]La resta dels fets de Salomó, dels primers als darrers,
consten a les Actes del profeta Natan, a la profecia d'Ahies, de Siló, i a les visions
d'Addó, el vident, sobre Jeroboam, fill de Nabat. 30 Salomó regnà a Jerusalem, sobre tot
Israel, quaranta anys. 31 Salomó reposà amb els seus pares, i el van enterrar a la ciutat del
seu pare David. En lloc d'ell regnà el seu fill Roboam.

Israel se separa de Judà (2P. 10,1-36,23)[530]

10 Reunió d'Israel a Siquem. Roboam, rei de Judà.— 1 [531]Roboam se'n va anar
a Siquem, ja que tot Israel s'hi havia reunit per fer-lo rei. 2 Així que Jeroboam, fill de
Nabat, se n'assabentà —estava a l'Egipte, —777→ perquè havia fugit del rei
Salomó—, tornà de l'Egipte. 3 Enviaren a buscar-lo, Jeroboam hi anà amb tot Israel, i
digueren a Roboam: 4 «El teu pare ens va imposar un jou feixuc; alleugereix alguna cosa
dels serveis durs del teu pare i del jou feixuc que ens va imposar, i serem súbdits teus».
5 Ell els digué: «D'aquí a tres dies torneu». I el poble se'n va anar.

6 El rei Roboam s'aconsellà amb els ancians que servien el seu pare Salomó quan
encara vivia, i els preguntà: «¿Què m'aconselleu que respongui a aquest poble?» 7 Ells li
contestaren: «Si ets bo amb aquest poble, si els acontentes i els dius bones paraules,
seran els teus súbdits per sempre». 8 Però ell no va fer cas del consell dels ancians i

s'aconsellà amb els joves que s'havien criat amb ell i havien entrat al seu servei. [9] Els
preguntà: «¿Què aconselleu que responguem a aquest poble que m'ha dit: «Alleugereix
el jou que el teu pare ens va imposar?» [10] Els joves que s'havien criat amb ell li
contestaren: «A aquest poble que t'ha dit: «El teu pare ens va imposar un jou feixuc; tu,
doncs, alleugereix-nos-el», respon-los així: «El meu dit petit és més gros que els lloms
del meu pare. [11] El meu pare us va carregar un jou feixuc; doncs, jo encara hi afegiré. El
meu pare us castigava amb fuets; doncs, jo, amb escorpins».

[12] Jeroboam, amb tot el poble, anà a trobar Roboam el tercer dia, tal com el rei havia
dit: «Torneu el tercer dia». [13] El rei els respongué durament; el rei Roboam no va fer cas
del consell dels ancians [14] i, segons el consell dels joves, els va dir: «El meu pare us va
imposar un jou feixuc; doncs, jo encara hi afegiré. El meu pare us castigava amb fuets;
doncs, jo, amb escorpins». [15] El rei no volgué escoltar el poble; era una decisió de Déu
per acomplir la paraula que Jahvè havia dit a Jeroboam, fill de Nabat, per mitjà d'Ahies,
de Siló. [16] Tot Israel va veure que el rei no l'escoltava, i el poble li va respondre:

«No compartim res amb David,
no tenim cap heretat amb el fill de Jesè.
Cadascú a casa seva, Israel!
Mira per casa teva, David!»

—778→

Tot Israel se'n va anar, cadascú a casa seva. [17] I els israelites que vivien a les
poblacions de Judà van reconèixer Roboam per rei seu. [18] El rei Roboam va enviar
Adoniram, el cap dels treballs públics; però els israelites el van apedregar, i va morir.
Llavors el rei pujà ràpidament al carro per fugir a Jerusalem. [19] Així Israel se separa de la
casa de David fins al dia d'avui.

11 Prosperitat del regne de Roboam.— [1] [532]Roboam anà a Jerusalem, aplegà la
casa de Judà i de Benjamí, cent vuitanta mil guerrers escollits, per combatre contra
Israel i reduir el reialme a Roboam. [2] Però la Paraula de Jahvè fou adreçada a Semeïes,
home de Déu, en aquests termes: [3] «Digues a Roboam, el fill de Salomó, rei de Judà, i a
tots els israelites de Judà i de Benjamí: [4] «Això diu Jahvè: No pugeu a combatre contra
els vostres germans; torneu-vos-en cadascun a casa seva, que sóc jo qui he disposat tot
això». Ells van obeir les paraules de Jahvè i desistiren d'anar contra Jeroboam.

[5] [533]Roboam va residir a Jerusalem i construí ciutats fortificades a Judà. [6] Va
restaurar Bet-Lèhem, Etam, Tecuè, [7] Bet-Sur, Socó, Odol·lam, [8] Guet, Maresà, Zif, [9]
Aduram, Laquís, Azecà, [10] Saraà, Aialon i Hebron, que eren ciutats fortificades a Judà i a
Benjamí. [11] Les fortificà bé i va establir-hi comandants i magatzems de queviures, d'oli i
de vi. [12] Va posar escuts i llances a cada una d'aquestes ciutats, i les fortificà
considerablement, perquè Judà i Benjamí li pertanyien.

Emigració d'una part d'Israel a Judà.— [13] Els sacerdots i els levites que eren per
tot Israel se li presentaren de totes les contrades. [14] Els levites, en efecte, abandonaren els
seus pradells i les seves possessions i anaren a Judà i a Jerusalem, perquè Jeroboam amb
els seus fills els havia exclosos del sacerdoci de Jahvè, [15][534] i s'havia instituït sacerdots

per als llocs alts, per als sàtirs i per als vedells que havia fet. [16] Aquells d'entre totes les
tribus d'Israel, donats de tot cor al culte de Jahvè, Déu d'Israel, els seguiren i anaren a
Jerusalem a sacrificar —779→ a Jahvè, el Déu dels seus pares. [17] Així van enfortir el
reialme de Judà i sostingueren Roboam, el fill de Salomó, durant tres anys, ja que
durant tres anys va seguir el camí de David i de Salomó.

Família de Roboam.— [18] Roboam prengué per muller Mahalat, filla de Jerimot, fill
de David i d'Abihail, filla d'Eliab, fill de Jesè. [19] Li va donar fills: Jeús, Somories i
Zoom. [20] Després d'ella es va casar amb Maacà, filla d'Absalom, la qual li va infantar
Abies, Etai, Zizà i Salomit. [21] Roboam s'estimava Maacà, filla de Salomó, més que totes
les seves altres dones i concubines. Tenia, en efecte, divuit dones i seixanta concubines,
i va engendrar vint-i-vuit fills i seixanta filles. [22] Roboam constituí cap Abies, fill de
Maacà, el féu príncep entre els seus germans, ja que tenia intenció de fer-lo rei. [23]
Després, tingué l'habilitat de dispersar tots els seus fills per les terres de Judà i de
Benjamí, per les ciutats fortificades. Els proveí de molts queviures i els procurà una
multitud de dones.

12 **Infidelitat de Roboam i invasió de Sesac.**— [1] Quan Roboam hagué consolidat
el seu reialme i se sentí fort, abandonà, amb tot Israel, la llei de Jahvè. [2][535] L'any cinquè
del rei Roboam, el rei d'Egipte, Sesac, va pujar contra Jerusalem, perquè havien pecat
contra Jahvè. [3] Amb mil dos-cents carros, els seus seixanta mil guerrers i un exèrcit
incomptable de libis, suquiencs i etíops que vingué amb ell d'Egipte, [4] s'apoderà de les
ciutats fortificades de Judà i arribà fins a Jerusalem.

[5] El profeta Semeles anà a trobar Roboam i els caps de Judà, que s'havien aplegat a
Jerusalem fugint de Sesac, i els digué: «Això diu Jahvè: Vosaltres m'heu abandonat;
doncs, jo també us abandono a les mans de Sesac». [6] Els caps d'Israel i el rei es van
humiliar i digueren: «Jahvè és just!» [7] En veure Jahvè que s'havien humiliat, la paraula
de Jahvè fou adreçada a Semeïes en aquests termes: «S'han humiliat, no els destruiré;
aviat els concederé l'alliberament, i la meva ira no s'estendrà sobre Jerusalem per les
mans de Sesac. [8] Amb tot, li seran sotmesos —780→ perquè sàpiguen què representa
servir-me a mi i servir els reialmes de la terra».

[9] [536]Sesac, rei d'Egipte, pujà contra Jerusalem i prengué els tresors del temple de
Jahvè i els tresors del palau reial: ho prengué tot, fins els escuts d'or que Salomó havia
fet. [10] En lloc d'aquells, el rei Roboam féu escuts de bronze a l'entrada del palau reial. [11]
Cada vegada que el rei entrava al temple de Jahvè, els homes de l'escorta els duien;
després els tornaven a la sala de l'escorta. [12] Un cop ell s'hagué humiliat, la ira de Jahvè
es decantà d'ell i no el destruí del tot. A Judà, hi havia encara coses bones.

Resum i fi del regnat de Roboam.— [13] [537]El rei Roboam es va afermar a Jerusalem
i va regnar-hi. Tenia quaranta-un anys quan fou rei, i regnà disset anys a Jerusalem, la
ciutat que Jahvè havia escollit d'entre totes les tribus d'Israel per donar-li el seu nom. La
seva mare es deia Naamà, i era ammonita. [14] Va fer el mal, perquè no va tenir el cor
disposat a buscar Jahvè. [15] Els fets de Roboam, dels primers als darrers, consten a les
Actes del profeta Semeïes i del vident Addó per a les genealogies. Hi hagué
contínuament guerra entre Roboam i Jeroboam. [16] Roboam reposà amb els seus pares, i
fou enterrat a la ciutat de David. En lloc d'ell regnà el seu fill Abies.

13 Abies, rei de Judà. [1][538]L'any divuit del rei Jeroboam, Abies fou rei de Judà. [2] [539]Regnà tres anys a Jerusalem. La seva mare es deia Maacà, i era filla d'Uriel, de Gabaà.

Hi hagué guerra entre Abies i Jeroboam. [3] Abies emprengué el combat amb un exèrcit de guerrers valents, quatre-cents mil homes escollits, i Jeroboam li plantà combat amb un exèrcit valent de vuit-cents mil homes escollits. [4] Abies s'alçà dalt de la muntanya de Semeron, situada a la muntanya d'Efraïm, i digué: «Escolteu-me, Jeroboam i tot Israel! [5] ¿No sabeu que Jahvè, Déu d'Israel, ha donat per sempre a David la reialesa d'Israel, a ell i als seus fills, per un pacte inviolable? [6] Amb tot, Jeroboam, fill de Nabat, servent de Salomó, fill de —781→ David, es va alçar i es va revoltar contra el seu senyor. [7] Uns homes de no res, uns brètols, se li van agrupar i es van fer forts contra Roboam, fill de Salomó, quan Roboam era encara jove i feble de caràcter, i no es va poder fer fort davant d'ells. [8] I ara vosaltres us penseu poder prevaler davant el reialme de Jahvè que és en poder del fill de David, perquè sou una gran multitud i teniu amb vosaltres els vedells d'or que Jeroboam us ha fet per déus! [9]¿No heu expulsat els sacerdots de Jahvè, els fills d'Aharon, i els levites, per fer-vos sacerdots com els pobles dels altres països? Qualsevol que ve amb un vedell i set moltons per fer-se donar la investidura pot arribar a ser sacerdot d'un que no és Déu [10] Mentre que nosaltres, Jahvè és el nostre Déu, i no l'hem abandonat. Els sacerdots que serveixen Jahvè són fills d'Aharon, i els levites continuen a la tasca. [11] Ells, cada matí i cada vespre, fan fumejar per a Jahvè els holocaustos i l'encens aromàtic; el rengle del pa és col·locat damunt la taula pura; el lampadari d'or i les seves llànties són enceses cada vespre; perquè nosaltres observem les prescripcions de Jahvè, el nostre Déu; vosaltres, en canvi, l'heu abandonat. [12] Mireu que Déu és amb nosaltres com a cap, així com els sacerdots i les trompetes per a ressonar contra vosaltres. Israelites, no lluiteu contra Jahvè, el Déu dels vostres pares, que no triomfareu!»

Abies triomfa contra Jeroboam.— [13] Llavors Jeroboam envià una emboscada perquè els atrapés pel Barrera, de manera que ells estaven davant de Judà, i l'emboscada era darrera d'ells. [14] Els jueus es van girar i es van trobar combatuts pel davant i pel darrera. Aleshores invocaren Jahvè, i els sacerdots tocaren les trompetes. [15] Els jueus llançaren crits de guerra, i, així que ho feren, Déu derrotà Jeroboam i tot Israel davant d'Abies i de Judà. [16] Els israelites van fugir davant de Judà, i Déu els posà a les seves mans. [17] Abies i el seu exèrcit els van infligir una gran desfeta: cinc-cents mil homes escollits d'Israel van caure morts. [18] Els israelites foren aleshores humiliats, mentre que —782→ els jueus es feren forts, perquè havien confiat en Jahvè, el Déu dels seus pares. [19] Abies va perseguir Jeroboam i li prengué ciutats: Bet-El i les seves dependències, Jesanà i les seves dependències, i Efron i les seves dependències. [20] Jeroboam ja no conservà més la força en temps d'Abies. Jahvè el va atacar, i va morir.

[21] Abies es féu fort. Es va casar amb catorze dones i va engendrar vint-i-dos fills i setze filles.

[22] [540]La resta dels fets d'Abies, els seus costums i les seves paraules consten a les memòries del profeta Addó.

[(1)23] Abies reposà amb els seus pares, i el van enterrar a la ciutat de David. En lloc d'ell regnà el seu fill Asà. Al seu temps, el país va estar deu anys en pau.

14 Asà, rei de Judà.— (2)1 [541]Asà féu el bé que els ulls de Jahvè, el seu Déu,
aproven. (3)2 Va treure els altars estrangers i els llocs alts, féu bocins les esteles i tallà els
troncs sagrats. (4)3 Va dir a Judà que busquessin Jahvè, el Déu dels seus pares, i que
practiquessin la llei i el manament. (5)4 Va treure de totes les ciutats de Judà els llocs alts i
els obeliscos. El reialme va estar en pau durant el seu regnat. (6)5 Construí ciutats
fortificades a Judà, ja que el país estava en pau i durant aquells anys no hi hagué guerra
contra ell, perquè Jahvè li havia concedit repòs. (7)6 Va dir a Judà: «Fortifiquem aquestes
ciutats i voltem-les d'un mur, de torres, de portes i de barres. El país és encara a la
nostra disposició, ja que hem buscat Jahvè, el nostre Déu. L'hem buscat, i ens ha
concedit repòs tot al voltant», Van construir i van prosperar. (8)7 Asà tenia un exèrcit de
tres-cents mil homes de Judà, que duien escut i llança, i de dos-cents vuitanta mil de
Benjamí, que duien broquer i tiraven l'arc. Tots ells eren homes valents.

Asà és atacat per Zaré. (9)8 Zaré, el cusita, va sortir contra ells amb un exèrcit d'un
milió d'homes i tres-cents carros, i arribà fins a Maresà. (10)9 Asà li sortí a l'encontre i
entaulà combat a la vall, al nord de Maresà. (11)10 Asà va invocar Jahvè, el seu Déu, i
digué: «Vós no teniu cap dificultat per a socórrer —783→ tant el qui té molta força
com el qui no en té gens. Socorreu-nos, Jahvè, Déu nostre, que en vós confiem, i en el
vostre nom hem vingut contra aquesta multitud. Vós sou, Jahvè, el nostre Déu. Que
l'home no sigui més fort que vós!» (12)11 Jahvè va derrotar els etíops davant d'Asà i davant
de Judà, i els etíops van fugir. (13)12 Asà, amb el seu exèrcit, els va perseguir fins a Guerar.
Van caure tants etíops, que no els en quedà ni un de viu: foren esclafats davant de Jahvè
i del seu campament. I van agafar un gran botí. (14)13 Van conquerir totes les ciutats dels
voltants de Guerar, perquè el terror de Jahvè planava damunt d'elles, i saquejaren totes
les ciutats, perquè hi havia un gran botí. (15)14 Atacaren també les tendes dels ramats i
s'apoderaren d'una gran quantitat de moltons i de camells. Després se'n tornaren a
Jerusalem.

15 El profeta Azaries exhorta Asà al culte veritable.— 1 L'esperit de Déu
vingué sobre Azaries, fill d'Obed. 2 Es presentà davant d'Asà, i li digué: «Escolteu-me,
Asà i tot Judà i Benjamí. Jahvè està amb vosaltres mentre vosaltres esteu amb ell; si el
busqueu, se us fa trobadís; però, si l'abandoneu, ell també us abandona. 3 Durant molt de
temps, Israel estarà sense el Déu veritable, sense sacerdot que ensenyi i sense llei. 4
Però, en la seva angoixa, tornarà a Jahvè, Déu d'Israel, el buscarà, i se li farà trobadís. 5
En aquell temps, no hi haurà pau per als qui van i vénen, perquè moltes pertorbacions
afligiran tots els habitants de les contrades. 6 S'esclafaran nació contra nació i ciutat
contra ciutat, perquè Déu els pertorbarà amb tota mena de calamitats. 7 Vosaltres, doncs,
sigueu forts, i que les vostres mans no s'afebleixin; així les vostres obres tindran una
recompensa».

8 En sentir Asà aquestes paraules i aquesta profecia, es decidí a fer desaparèixer les
abominacions de tot el país de Judà i de Benjamí i de totes les ciutats que havia
conquerit a la muntanya d'Efraïm, i restaurà l'altar de Jahvè que hi havia davant els
pòrtics de Jahvè. 9 Va reunir tot Judà i Benjamí, i amb ells tots els forasters —
784→ d'Efraïm, de Manasés i de Simeó, donat que d'Israel havien passat a ell en gran
nombre, veient que Jahvè, el seu Déu, era amb ell. 10 El mes tercer de l'any quinzè del
regnat d'Asà, es reuniren a Jerusalem. 11 Aquell dia, sacrificaren a Jahvè, del botí que
havien dut, set-cents vedells i set mil moltons. 12 Convingueren en el pacte de buscar
Jahvè, el Déu dels seus pares, amb tot el cor i amb tota l'ànima; 13 aquell qui no busqués

Jahvè, Déu d'Israel, el farien morir, des del petit fins al gran, des de l'home fins a la dona. [14] En van fer jurament a Jahvè amb veu alta i amb aclamacions, al so de les trompetes i dels corns. [15] Tot Judà s'alegrà del jurament que havien fet de cor. De bon grat l'havien buscat, i se'ls havia fet trobadís. I Jahvè els concedí repòs tot al voltant.

La idolatria desapareix. [16] [542]El rei Asà també deposà la seva mare Maacà de la dignitat de reina mare, perquè havia fet un simulacre dedicat a Astarté. Asà va destruir el seu simulacre, l'esmicolà i el cremà al torrent del Cedró. [17] Amb tot, els llocs alts no foren suprimits; però durant tota la seva vida, el cor d'Asà fou íntegre. [18] Féu portar a la casa de Jahvè les ofrenes sagrades del seu pare i les seves pròpies ofrenes: plata, or i diversos objectes. [19] I no hi hagué guerra fins l'any trenta-cinc del regnat d'Asà.

16 Guerra amb Baasà, rei d'Israel.— [1][543] L'any trenta-sis del regnat d'Asà, Baasà, rei d'Israel, va pujar contra Judà i començà de fortificar Ramà, per impedir que passés Asà, rei de Judà. [2] Aleshores Asà prengué plata i or dels tresors del temple de Jahvè i del palau reial i ho envià a Ben-Hadad, rei dels arameus, que residia a Damasc, amb aquest missatge: [3] «Jo i tu tenim un pacte, que ja tenien el meu pare i el teu. T'envio plata i or. Trenca el teu pacte amb Baasà, rei d'Israel, perquè es retiri de mi». [4] Ben-Hadad va escoltar el rei Asà i envià els comandants dels seus exèrcits contra les poblacions d'Israel. Va atacar Aion, Dan, Abel-Maim i tots els magatzems de provisions de les poblacions de Neftalí. [5] Quan Baasà ho va saber, va abandonar —785→ l'obra de fortificació de Ramà i parà els treballs. [6] Llavors el rei Asà prengué tot Judà, i s'endugueren les pedres de Ramà i tota la fusta que Baasà havia emprat en les fortificacions, i amb aquells materials va fortificar Gabé i Masfà.

Hananí increpa Asà.— [7] Fou aleshores que el vident Hananí anà a trobar Asà, rei de Judà, i li digué: «Perquè t'has recolzat en el rei dels arameus i no has confiat en Jahvè, el teu Déu, per això l'exèrcit del rei dels arameus se t'ha escapat de les mans. [8] ¿Que potser els etíops i els libis no formaven un gran exèrcit, amb carros i cavalls molt nombrosos? Però, com que vas confiar en Jahvè, ell te'ls va posar a les mans. [9] Perquè els ulls de Jahvè recorren tota la terra per tal de mostrar-se fort en l'auxili d'aquells, els cors dels quals li pertanyen enterament. Aquesta negada has obrat sense seny; per això, des d'ara hi haurà guerra contra tu». [10] Asà es va indignar contra el vident i el féu ficar a la presó, irritat contra ell per això. I en aquella ocasió, Asà va maltractar alguns del poble.

Conclusió del regnat d'Asà.— [11] [544]Els fets d'Asà, dels primers als darrers, consten al llibre dels reis de Judà i d'Israel. [12] Asà es posà malalt dels peus, l'any trenta-nou del seu regnat. La seva malaltia es tornà greu; amb tot, en el curs de la malaltia, no buscà Jahvè, sinó els metges. [13] Asà reposà amb els seus pares; va morir l'any quaranta-u del seu regnat. [14] El van enterrar al sepulcre que s'havia fet cavar a la ciutat de David. El feren reposar sobre un jaç ple de perfums i d'essències, preparades segons l'art de perfumeria, i li van cremar una foguera molt gran.

17 Josafat, rei de Judà.— [1] [545]En lloc d'ell regnà el seu fill Josafat. I es féu fort contra Israel. [2] Posà tropes a totes les ciutats fortificades de Judà i governadors al país de Judà i a les ciutats d'Efraïm que el seu pare Asà havia conquerit. [3] Jahvè fou amb Josafat, ja que es comportà com ho havia fet el seu pare el primer temps, i no buscà els baals, [4] sinó que buscà el Déu del seu pare i seguí els seus preceptes, i no pas la —

786→ manera de comportar-se Israel. 5 Jahvè afermà el seu reialme a les seves mans.
Tot Judà portava presents a Josafat, i adquirí moltes riqueses i molta glòria. 6 El seu cor
avançà en els camins de Jahvè, i féu desaparèixer els llocs alts i les imatges d'Astarté de
Judà.

7 L'any tercer del seu regnat, envià els seus oficials Ben-Hail, Obdies, Zacaries,
Natanael i Miquees, per instruir les poblacions de Judà, 8 i amb ells els levites Semeïes
Natanies, Zabadies, Asael, Semiramot, Jonatan, Adonies, Tobies i Tob-Adonies, així
com els sacerdots Elisamà i Joram. 9 Van instruir Judà, duent amb ells el llibre de la llei
de Jahvè; voltaren totes les poblacions de Judà i van instruir el poble.

10 El terror de Jahvè s'apoderà de tots els reialmes dels països del voltant de Judà, i
no feren la guerra contra Josafat. 11 Alguns filisteus portaren a Josafat presents i plata
com a tribut. També els àrabs li portaren bestiar menut: set mil set-cents moltons i set
mil set-cents bocs.

12 Josafat anà fent-se gran fins a l'extrem. Va construir a Judà ciutadelles i ciutats de
provisions. 13 Mantingué un gran tràfic a les ciutats de Judà i una guarnició de guerrers
valents a Jerusalem. 14 Aquest n'és el cens per famílies; per a Judà, com a caps de milers:
Ednàs, el cap, i amb ell tres-cents mil homes valents. 15 Al seu costat Johanan, el cap, i
amb ell dos-cents vuitanta mil homes. 16 Al seu costat, Amasies, fill de Zecrí, que s'havia
consagrat voluntàriament a Jahvè, i amb ell dos-cents mil homes valents. 17 A Benjamí,
pertanyien: Eljadà, home valent, i amb ell dos-cents mil homes armats amb arc i escut. 18
Al seu costat, Jozabad, i amb ell cent vuitanta mil armats per a la guerra. 19 Aquests
servien el rei, llevat dels que el rei havia col·locat a les ciutats fortificades de tot Judà.

18 Acab proposa la reconquesta de Ramot-Galaad.— 1 [546]Josafat tenia
abundància de riqueses i d'honor i es va emparentar amb Acab. 2 Al cap d'alguns anys,
va baixar a trobar Acab a Samaria. Acab féu matar per a ell i per al poble que anava
amb ell moltons i vedells en quantitat i el va induir a —787→ atacar Ramot-Galaad. 3
Acab, rei d'Israel, digué a Josafat, rei de Judà: «¿Vindries amb mi a Ramot-Galaad?» Ell
li respongué: «Jo sóc com tu, i el meu poble és com el teu poble; anirem, doncs, amb tu
a la guerra».

Els falsos profetes encoratgen el projecte del rei. 4 Josafat digué al rei d'Israel:
«Et demano que consultis la paraula de Jahvè». 5 El rei d'Israel va aplegar els profetes,
en nombre d'uns quatre-cents, i els digué: ¿Haig d'anar a combatre contra Ramot-Galaad
o me n'haig d'abstenir?» Ells respongueren: «Puja-hi, que Déu la posarà a les mans del
rei». 6 Josafat preguntà: «¿No hi ha aquí cap més profeta de Jahvè per a consultar-lo?» 7
El rei d'Israel digué a Josafat: «Encara hi ha un home pel qual podríem consultar Jahvè,
però no m'agrada, perquè no em profetitza res de bo, sinó desgràcies: és Miquees, fill de
Jemlà». Josafat li digué: «No parlis així, rei!»

8 El rei d'Israel cridà un eunuc i li va dir: «De pressa, fes venir Miquees, fill de
Jemlà». 9 El rei d'Israel i Josafat, rei de Judà, seien cada un al seu tron, amb els vestits
reials, asseguts a l'era, a l'entrada de la porta de Samaria, i tots els profetes profetitzaven
davant d'ells. 10 Sedequies, fill de Canaanà, s'havia fet uns corns de ferro i deia: «Això
diu Jahvè: Amb uns corns com aquests, envestiràs els arameus fins que no en quedi
rastre». 11 I tots els profetes profetitzaven igualment: «Puja a Ramot-Galaad; serà una
campanya victoriosa; Jahvè posarà la ciutat a les mans del rei».

Miquees profetitza la derrota la mort del rei. [12] El missatger que havia anat a cridar Miquees li digué: «Mira, els oracles dels profetes són unànimement favorables al rei. Que el teu oracle sigui com els d'ells; anuncia la victòria». [13] Però Miquees digué: «Et juro per la vida de Jahvè, que li diré el que el meu Déu em digui». [14] Arribà davant del rei, i aquest li preguntà: «Miquees, ¿hem d'anar a combatre contra Ramot-Galaad o ens n'hem d'abstenir?» Ell li respongué: «Pugeu-hi; serà una campanya victoriosa; seran —788→ posats a les vostres mans». [15] Però el rei li digué: «¿Quantes vegades t'hauré de conjurar que no em diguis més que la veritat en nom de Jahvè?» [16] Aleshores ell digué:

«Veig tot Israel dispersat per les muntanyes,
com un ramat d'ovelles sense pastor.
I Jahvè diu: «No tenen amo;
que cadascú se'n torni en pau a casa seva».

[17] El rei d'Israel digué llavors a Josafat: «¿No t'he dit que no em profetitza res de bo, sinó desgràcies?» [18] Miquees replicà: «Escolteu, doncs, la paraula de Jahvè: He vist Jahvè assegut al seu tron i tot l'exèrcit del cel l'assistia a dreta i a esquerra. [19] Jahvè ha dit: «Qui seduirà Acab, rei d'Israel, perquè caigui a Ramot-Galaad?» L'un responia d'una manera i l'altre d'una altra. [20] Aleshores un esperit ha sortit, s'ha posat davant Jahvè i ha dit: «Jo el seduiré». Jahvè li ha preguntat: «Com ho faràs?» [21] Ell ha dit: «Em faré esperit de mentida a la boca de tots els seus profetes». Jahvè ha dit: «El seduiràs; obtindràs el que et proposes. Vés i fes-ho així». [22] Jahvè, doncs, ha posat un esperit de mentida a la boca d'aquests profetes teus, perquè Jahvè ha decretat contra tu la desgràcia».

[23] Aleshores Sedequies, fill de Canaanà, va donar una bufetada a Miquees dient-fi: ¿Així l'esperit de Jahvè ha sortit de mi per parlar-te a tu?» [24] Miquees respongué: «Ja ho veuràs el dia que aniràs de cambra en cambra per amagar-te». [25] El rei d'Israel va manar: «Agafeu Miquees, porteu-lo a Amon, governador de la ciutat, i a Joàs, fill del rei, [26] i digueu-los: «Això diu el rei: Fiqueu aquest a la presó i tingueu-lo a pa i aigua, fins que jo torni en pau». [27] Miquees replicà: «Si tornes en pau, és que Jahvè no ha parlat per mi». I afegí: «Escolteu-ho, tots els pobles».

Mort d'Acab a Ramot-Galaad.— [28] El rei d'Israel i Josafat pujaren a Ramot-Galaad. [29] El rei d'Israel digué a Josafat: «Jo em disfressaré i aniré així al combat; però tu posa't els teus vestits». [30] El rei dels arameus havia manat als capitans dels seus carros: «No —789→ ataqueu petit ni gran, sinó només el rei d'Israel». [31] Quan els capitans dels carros van veure Josafat, digueren: «És el rei d'Israel». I es van girar contra ell per atacar-lo. Però Josafat es posà a cridar, Jahvè el va ajudar i Déu els va allunyar d'ell. [32] En veure els capitans dels carros que no era el rei d'Israel, van deixar de perseguir-lo.

[32] Però algú que disparà l'arc sense apuntar va ferir el rei d'Israel entre les juntures de la cuirassa. Acab digué al seu cotxer: «Gira i fes-me sortir del camp de batalla, que estic ferit!» [34] Però la batalla es va endurir aquell dia, i el rei d'Israel resistí dret en el carro davant els arameus fins al vespre; però, a la posta del sol, moria.

19 **Jehú increpa Josafat.** [1] Josafat, rei de Judà, tornà en pau a casa seva, a Jerusalem. [2] El vident Jehú, fill d'Hananí, li sortí a l'encontre i li digué: «¿Convé d'ajudar un malvat? ¿Estimaries tu els qui odien Jahvè? Per això, Jahvè està indignat contra tu. [3] Amb tot, hi ha en tu coses bones, perquè has cremat les imatges d'Astarté del país i has disposat el teu cor a buscar Déu».

Josafat institueix jutges a les ciutats.— [4] Josafat es va quedar a Jerusalem. Després tornà a recórrer el poble, des de Beer-Sabé fins a la muntanya d'Efraïm, i els reconduí a Jahvè, el Déu dels seus pares. [5] Va establir jutges al país, a totes i a cada una de les ciutats fortificades de Judà, [6] i els digué: «Estigueu atents al que feu, que no es pels homes que feu justícia, sinó per Jahvè; ell és amb vosaltres quan administreu justícia. [7] Que el temor de Jahvè, doncs, sigui damunt vostre, sigueu circumspectes en els vostres actes, que en Jahvè, el nostre Déu, no hi ha injustícia ni accepció de persones, ni accepta cap regar corruptor».

[8] A més, Josafat va establir a Jerusalem levites, sacerdots i caps de família d'Israel per a administrar la justícia de Jahvè i per als litigis dels habitants de Jerusalem. [9] Els va manar: «Obreu amb temor de Jahvè, amb fidelitat i amb un cor íntegre. [10] Cada vegada que germans vostres, —790→ residents a les seves poblacions, us portaran un procés, ja sigui d'un afer de venjança de sang, ja sigui de qüestions de llei sobre un manament, sobre estatuts, sobre drets, vosaltres els aclarireu perquè no es facin culpables davant de Jahvè i no es manifesti la seva indignació contra vosaltres i contra els vostres germans. Obreu així per no fer-vos-en culpables. [11] Mireu, el sacerdot Amaries us presidirà per a tot afer de Jahvè; Zabadies, fill d'Ismael, cap de la casa de Judà, per a tot afer reial. I els levites us faran d'escribes. Tingueu coratge i actueu, que Jahvè serà amb qui obra bé».

20 **Victòria sobre els moabites i els ammonites.**— [1] Després d'això, els moabites i els ammonites, juntament amb gent dels meunites anaren a fer la guerra contra Josafat. [2] Van anar a informar Josafat així: «Ve contra tu una gran multitud de l'altra banda del mar, d'Edom; són a Hasason-Tamar», és a dir, En-Gadi.

[3] Josafat va tenir por i es disposà a buscar Jahvè, i va proclamar un dejuni a tot Judà. [4] Judà es va aplegar per invocar Jahvè. També de totes les poblacions de Judà vingueren per invocar Jahvè. [5] Josafat, col·locat enmig de l'assemblea de Judà i de Jerusalem, al temple de Jahvè, davant del nou atri, [6] digué: «Jahvè, Déu dels nostres pares, ¿no sou vós el Déu del cel, no domineu tots els reialmes de les nacions? A les vostres mans, hi ha la força i el poder, i no hi ha ningú que us resisteixi. [7] ¿No sou vós, Déu nostre, el qui vau expulsar els habitants d'aquest país de davant del vostre poble d'Israel i el vau donar per sempre a la descendència d'Abraham, el vostre amic? [8] Ells s'hi han establert i hi han construït un santuari al vostre nom, tot dient: [9] «Si ens sobrevé una calamitat, la guerra, la inundació, la pesta o la fam, ens posarem davant d'aquest temple, davant vostre —ja que el vostre nom és en aquest temple—, clamarem a vós del fons de la nostra angoixa, i vós ens escoltareu i ens salvareu. [10] Mireu, doncs, els moabites, els ammonites i els de la muntanya de Seïr, que vós no vau permetre a Israel —791→ d'atacar, quan venia del país d'Egipte, i per això se'n va decantar i no els va destruir. [11] Mireu com ells ens recompensen ara venint a expulsar-nos del nostre heretatge, que ens vau donar en possessió. [12] O Déu nostre, no els fareu justícia? No tenim prou força davant d'aquesta gran multitud que ve contra nosaltres i no sabem què

fer; però tenim els ulls posats en vós». [13] Tots els jueus, fins els nens, les dones i els seus fills, s'estaven drets davant de Jahvè.

[14] Aleshores, enmig de l'assemblea, l'esperit de Jahvè vingué sobre Jahaziel, fill de Zacaries, fill de Banaïes, fill de Jeiel, fill de Matanies, el levita, un dels asafites, [15] i digué: «Escolteu, tots vosaltres, jueus, habitants de Jerusalem, i tu, rei Josafat. Així us parla Jahvè: No tingueu por, no us esglaieu davant d'aquesta gran multitud, que no us toca pas a vosaltres de combatre, sinó a Déu. [16] Demà baixeu contra ells. Pugen per la pujada de Sió, i vosaltres els trobareu a l'extrem de la vall, davant el desert de Jeruel. [17] No us toca a vosaltres de combatre en aquesta ocasió. Estigueu quiets, no us mogueu, i ja veureu, Judà i Jerusalem, la victòria de Jahvè a favor vostre. No tingueu por, no us esglaieu. Sortiu-los demà a l'encontre, que Jahvè serà amb vosaltres». [18] Josafat s'inclinà de cara a terra, i tots els jueus i els habitants de Jerusalem es prosternaren davant de Jahvè per adorar-lo. [19] Els levites d'entre els cahatites i els coreites s'alçaren per lloar Jahvè, Déu d'Israel, amb una veu fortíssima.

[20] L'endemà van matinejar i van marxar cap al desert de Tecuè. Així que sortien, Josafat es parà i digué: «Escolteu-me, jueus i habitants de Jerusalem: tingueu fe en Jahvè, el vostre Déu, i us veureu segurs; creieu en els profetes, i triomfareu». [21] Després va tenir consell amb el poble i va disposar cantors per a Jahvè que amb ornaments sagrats el lloessin, en sortir davant l'exèrcit, tot dient: «Lloeu Jahvè, que perdura eternament el seu amor». [22] Així que començaren les aclamacions i les lloances, Jahvè parà una emboscada contra els ammonites, els moabites i els de la muntanya de Seïr que atacaven —792→ Judà, i foren derrotats. [23] Els ammonites i els moabites s'alçaren contra els habitants de la muntanya de Seïr per dedicar-los a l'extermini i destruir-los. Però, un cop hagueren enllestit amb els habitants de Seïr, s'ajudaren els uns als altres a destruir-se.

[24] Els jueus arribaren en un lloc d'observació mirant al desert, es giraren de cara a aquella multitud, i tot eren cadàvers ajaguts per terra: ni un supervivent. [25] Josafat i el seu exèrcit anaren a fer pillatge de les seves despulles: trobaren bestiar en quantitat, riqueses, vestits i objectes preciosos, i en van agafar tant, que no podien endur-s'ho. Es van passar tres dies fent pillatge de les despulles, de tantes com eren. [26] El quart dia, es reuniren a la vall de Beracà, i van beneir Jahvè. Per això, van anomenar aquell lloc vall de Beracà fins al dia d'avui. [27] Tots els jueus i els de Jerusalem, amb Josafat al davant, van emprendre el retorn a Jerusalem amb alegria, perquè Jahvè els havia omplert d'alegria a costa dels seus enemics. [28] Van entrar a Jerusalem amb arpes, cítares i trompetes, cap al temple de Jahvè. [29] El terror de Jahvè va planar sobre tots els reialmes dels països, quan sentiren que Jahvè havia lluitat contra els enemics d'Israel. [30] El reialme de Josafat estigué en pau, i el seu Déu li donà la pau tot al voltant.

Resum del regnat de Josafat.— [31] [547]Josafat va regnar, doncs, a Judà. Tenia trenta-cinc anys quan fou rei, i regnà vint-i-cinc anys a Jerusalem. La seva mate es deia Azubà, i era filla de Selahí. [32] Va imitar la conducta del seu pare Asà, sense decantar-se'n i fent el bé que aproven els ulls de Jahvè. [33] Només que els llocs alts no foren suprimits, i el poble no redreçà encara el cor vers el Déu dels seus pares.

[34] La resta dels fets de Josafat, dels primers als darrers, consten als Actes de Jehú, fill d'Hananí, inserits al Llibre dels reis d'Israel.

35 [548]A més, Josafat, rei de Judà, s'associà amb Ocozies, rei d'Israel, que es va
comportar impiament. 36 S'associà amb ell a fi de construir vaixells per anar a Tarsís.
Van construir vaixells a Asion-Gàber. 37 Llavors Elièzer, fill —793→ de Dodahu, de
Maresà, va profetitzar així contra Josafat: «Ja que t'has associat amb Ocozies, Jahvè ha
destruït la teva obra». Els vaixells es van estavellar i no pogueren anar a Tarsís.

21 1 [549]Josafat reposà amb els seus pares i fou enterrat amb ells a la ciutat de
David. En lloc d'ell regnà el seu fill Joram.

Joram, rei de Judà.— 2 Joram tenia germans, fills de Josafat: Azaries, Jahiel,
Zacaries, Azaries, Miquel i Safaties. Tots aquests eren fills de Josafat, rei d'Israel. 3 El
seu pare els donà molts presents de plata, or i joies, així com ciutats fortificades a Judà;
però deixà el reialme a Joram, perquè era el primogènit. 4 Joram va prendre possessió
del reialme del seu pare, s'hi va consolidar i va matar a fil d'espasa tots els seus germans
i alguns dels caps d'Israel.

5 [550]Joram tenia trenta-dos anys quan fou rei, i va regnar vuit anys a Jerusalem. 6 Va
seguir el comportament dels reis d'Israel, com havia fet la casa d'Acab, i féu el mal que
ofèn els ulls de Jahvè. Però Jahvè no va voler destruir la casa de David a causa de
l'aliança que havia contret amb David i tal com havia promès de donar-li sempre una
llàntia encesa a la seva presència.

8 Al seu temps, els edomites es van rebel·lar contra la dominació de Judà, i es van
proclamar un rei. 9 Joram va marxar amb els seus capitans i amb els seus carros. Es va
llevar de nit i va atacar els edomites, que l'havien encerclat juntament amb els caps dels
carros. 10 Així Edom es va sostreure a la dominació de Judà fins al dia d'avui. Aquell
mateix temps, també Lebnà es va sostreure a la seva dominació, perquè havia abandonat
Jahvè, el Déu dels seus pares.

11 També ell féu llocs alts a les muntanyes de Judà, féu fornicar els habitants de
Jerusalem i seduí Judà. 12 Llavors li arribà un escrit del profeta Elies[551], que deia: «Això
diu Jahvè, Déu del teu pare David: Com que no has seguit la conducta del teu pare
Josafat, ni la conducta d'Asà, rei de Judà, 13 sinó que has seguit la conducta dels reis
d'Israel i has fet fornicar els jueus i els habitants de Jerusalem, tal com ho fa la casa —
794→ d'Acab, i has matat els teus germans, la família del teu pare, que eren millors
que tu, 14 Jahvè enviarà una gran plaga al teu poble, als teus fills, a les teves dones i a tot
el que tens. 15 I tu agafaràs greus malalties, una malaltia d'entranyes, de manera que les
entranyes, a causa de la malaltia, et sortiran fora dia rera dia».

16 Jahvè va excitar contra Joram l'ànim dels filisteus i dels àrabs que vivien al costat
dels etíops. 17 Van atacar Judà, hi van penetrar i van saquejar totes les riqueses que hi
havia al palau reial, com també els seus fills i les seves dones. No li va quedar cap fill
sinó Joacaz, el més petit de tots.

18 Després de tot això, Jahvè el va atacar a les entranyes amb una malaltia incurable.
19 Després de molt temps, al cap d'uns dos anys, li sortiren fora les entranyes de resultes
de la seva malaltia, i morí enmig de dolors cruels. El poble no li féu cap foguera, com
n'havia fet pels seus pares. 20 [552]Tenia trenta-dos anys quan fou rei, i regnà vuit anys a
Jerusalem. Se'n va anar sense deixar cap recança. El van enterrar a la ciutat de David,
però no als sepulcres reials.

22 Ocozies, rei de Judà. [1] [553]Els habitants de Jerusalem van fer rei en lloc d'ell
Ocozies, el seu fill petit, perquè tots els més grans, els havia matat una banda que
s'havia introduït al campament amb els àrabs. Així regnà Ocozies, fill de Joram, rei de
Judà.

[2] Ocozies tenia quaranta-dos anys quan fou rei, i va regnar un any a Jerusalem. La
seva mare es deia Atalies, i era filla d'Amrí. [3] També va seguir el comportament de la
casa d'Acab, perquè la seva mare li aconsellava de fer el mal. [4] Féu el mal que ofèn els
ulls de Jahvè, com la casa d'Acab, ja que després de la mort del seu pare, aquests
l'aconsellaven per corrompre'l. [5] Es va comportar segons els seus consells. Va anat amb
Joram, fill d'Acab, rei d'Israel, a la guerra contra Hazael, rei dels arameus, a Ramot-
Galaad. Els arameus van ferir Joram, [6] i se'n tornà a Jezrael per fer-se curar les ferides
que li havien fet a Ramot, quan combatia contra Hazael, rei dels arameus. Ocozies, fill
de Joram, rei —795→ de Judà, va baixar a veure Joram, fill d'Acab, a Jezrael, perquè
estava malalt. [7] [554]Fou cosa de Déu, per humiliar Ocozies, que ell anés a veure Joram, ja
que, així que va arribar, va sortir amb Joram a trobar Jehú, fill de Namsí, que Jahvè
havia ungit per destruir la casa d'Acab. [8] Quan Jehú es dedicava a fer justícia a la casa
d'Acab, va trobar els caps de Judà i els nebots d'Ocozies, els seus subordinats, i els va
matar. [9] [555]Després es posà a buscar Ocozies, el van capturar, mentre era amagat a
Samaria, el van conduir a Jehú i el van fer morir. Però el van enterrar, perquè digueren:
«Era fill de Josafat, que va buscar Jahvè amb tot el cor». Amb tot, no hi hagué ningú de
la casa d'Ocozies capaç d'assumir la reialesa.

Atalies es fa reina de Judà.— [10] [556]Quan Atalies, la mare d'Ocozies, va veure que
el seu fill era mort, féu exterminar tot el llinatge reial de la casa de Judà. [11] Però Josabet,
filla del rei, va agafar Joàs, fill d'Ocozies, el va sostreure d'entre els fills del rei que
anaven a matar, i el posà amb la seva dida a la cambra dels llits. Així, Josabet, filla del
rei Joram, muller del sacerdot Jojadà —perquè era germana d'Ocozies—, l'amagà
d'Atalies, i no pogué matar-lo. [12] Es va quedar amb ella amagat al temple de Déu, durant
sis anys, mentre Atalies regnava al país.

23 Jojadà proclama rei Joàs. Mort d'Atalies.— [1] [557]L'any setè, Jojadà es va
decidir a fer buscar els caps dels centurions, Azaries, fill de Jeroham, Ismael, fill de
Johanan, Azaries, fill d'Obed, Maasies, fill d'Adales, i Elisafat, fill de Zecrí, i s'uní amb
ells per un pacte. [2] Aquests van recórrer Judà, van aplegar de totes les ciutats de Judà els
levites i els caps de família d'Israel i anaren a Jerusalem. [3] Tota aquesta assemblea féu
un pacte al temple de Déu amb el rei, i Jojadà els digué: «Aquí teniu el fill del rei. Ell ha
de ser rei, tal com Jahvè ho digué dels fills de David. [4] Feu això: un terç dels qui entreu
en servei el dissabte en qualitat de sacerdots i de levites estarà a les portes dels llindars, [5]
un terç es posarà al palau reial i un terç a la porta del fonament; i tot el poble que —
796→ estigui als atris del temple de Jahvè. [6] Ningú no entrarà al temple de Jahvè sinó
els sacerdots i els ministres d'entre els levites. Aquests hi entraran, perquè són
consagrats. Tot el poble observarà les prescripcions de Jahvè. [7] Els levites encercleu el
rei tot al voltant, cadascun amb les seves armes a la mà, i, si algú vol entrar al temple,
mateu-lo. Estigueu, doncs, amb el rei, quan entri i quan surti».

[8] Els levites i tot Judà van fer tal com el sacerdot Jojadà havia ordenat: cadascun
prengué els seus homes, els que entraven el dissabte i els que sortien, ja que el sacerdot
Jojadà no havia acomiadat cap de les classes. [9] El sacerdot Jojadà donà als centurions les

llances, els escuts i els pavesos del rei David, que guardaven al temple de Déu. [10] Féu
col·locar tot el poble, cadascun amb l'arma a la mà, des del costat dret del temple fins al
costat esquerre, entre l'altar i el temple, apostats al voltant del rei. [11] Llavors feren sortir
fora el fill del rei, li posaren la diadema i les insignies reials i el van proclamar rei.
Jojadà i els seus fills el van ungir i cridaren: «Visca el rei!»

[12] Quan Atalies va senti el renou del poble, que corria i aclamava el rei, anà a trobar
el poble al temple de Jahvè [13] i va veure el rei dret vora la columna, a l'entrada, amb els
oficials i les trompetes vora el rei, i tot el poble del país ple d'alegria i tocant les
trompetes, els cantors amb els instruments de música, els qui dirigien la lloança.
Aleshores Atalies s'esquinçà els vestits i cridà: «Traïció traïció!» [14] El sacerdot Jojadà
ordenà als centurions, oficial de I'exèrcit: «Feu-la sortir fora dels atris, i el qui la
segueixi, mateu-lo». Ja que el sacerdot havia dit: «No la mateu a la casa de Jahvè» [15]
Van fer lloc davant d'ell i, quan arribà al palau reial a l'entrada de la porta del cavalls,
allí la van matar.

[16] [558]Jojadà va fer un pacte entre ell, tot el poble i el rei, que ells serien el poble de
Jahvè. [17] Tot el poble va entrar al temple de Baal l'enderrocaren; van trinxar els seus
altars i les seves imatges i degollaren davant els altars Natan, sacerdot de Baal.

[18] El sacerdot Jojadà va posar vigilància al temple de Jahvè, sota la direcció dels
sacerdots i dels levites, que —797→ David havia repartit en seccions al temple de
Jahvè per tal de sacrificar els holocaustos de Jahvè, segons és escrit a la llei de Moisès,
amb alegria i amb cante, conforme a la disposició de David. [19] Va instal·lar porters a les
portes del temple de Jahvè perquè no hi entrés cap mena d'impur.

[20] Prengué els centurions, els notables, els governadors del poble i tota la gent del
país, i va fer baixar el rei del temple de Jahvè. Per la porta superior, van anar al palau
reial i feren seure el rei al tron reial. [21] Tota la gent del país es va alegrar, i la ciutat
quedà tranquil·la. Quant a Atalies, l'havien matada amb l'espasa.

24 Joàs, rei de Judà.— [1] [559]Joàs tenia set anys quan fou rei, i va regnar quaranta
anys a Jerusalem. La seva mare es deia Sebià, i era de Beer-Sabé. [2] Joàs féu el bé que els
ulls de Jahvè aproven tot el temps del sacerdot Jojadà. [3] Jojadà el féu casar amb dues
dones, i va engendrar fills i filles.

Joàs fa reparar el temple.— [4] Després d'això, Joàs va tenir la intenció de restaurar
el temple de Jahvè. [5] Va reunir els sacerdots i els levites i els digué: «Aneu a les ciutats
de Judà i recolliu de tot Israel, cada any, diners per restaurar el temple del vostre Déu. I
urgiu aquest afer». Però els levites no es donaren ànsia. [6] Llavors el rei cridà Jojadà, el
cap, i li digué: «¿Per què no has exigit dels levites que aportin de Judà i de Jerusalem
l'impost de Moisès, servent de Jahvè, sobre l'assemblea d'Israel per al tabernacle del
testimoniatge? [7] Perquè la impia Atalies i els seus fills han devastat el temple de Jahvè i
han emprat per als baals totes les coses consagrades al temple de Jahvè». [8] El rei va
manar que fessin una caixa, i la van posar a fora de la porta del temple de Jahvè. [9] Van
publicar per Judà i Jerusalem que portessin a Jahvè l'impost que Moisès, servent de
Jahvè, havia ordenat a Israel en el desert. [10] Tots els caps i tot el poble es van alegrar i
van tirar a la caixa les seves aportacions fins a omplir-la.

11 Quan duien la caixa a la inspecció del rei per mitjà dels levites, en veure que hi —798→ havia molts diners, venien el secretari del rei i el funcionari del gran sacerdot i buidaven la caixa; després la portaven i la tornaven al seu lloc. Això, ho feien cada dia, i recolliren molts diners. 12 El rei i Jojadà els donaven als contramestres encarregats del treball del temple de Jahvè. Aquests contractaven picapedrers i fusters per a restaurar el temple de Jahvè, com també ferrers i bronzers per a consolidar el temple de Jahvè. 13 Els contramestres s'afanyaren, i el treball de la restauració, fet sota la seva direcció, anà progressant. Van restablir el temple de Déu al seu estat normal i el consolidaren. 14 Quan van haver acabat, portaren al rei i a Jojadà els diners sobrants, i en van fer objectes per al temple de Jahvè, utensilis per al servei i per als holocaustos, copes i objectes d'or i de plata.

Així van poder oferir sempre holocaustos durant tot el temps de Jojadà. 15 Però Jojadà es féu vell i ple de dies, i es va morir. Quan va morir, tenia cent trenta anys. 16 El van enterrar a la ciutat de David, amb els reis, ja que havia fet bé a Israel, a Déu i al seu temple.

Joàs fa matar el profeta Zacaries.— 17 Després de la mort de Jojadà, els caps de Judà anaren a prosternar-se davant del rei, i aquest els escoltà. 18 Abandonaren el temple de Jahvè, el Déu dels seus pares, i donaren culte als troncs sagrats i als ídols. La indignació de Jahvè es manifestà contra Judà i Jerusalem a causa de les seves culpes. 19 Envià profetes enmig d'ells per fer-los tornar a Jahvè i testimoniaren contra ells; però no en van fer cas. 20 Llavors l'esperit de Déu revestí Zacaries, fill del sacerdot Jojadà, el qual es presentà davant del poble i els digué: «Això diu Jahvè; ¿Per què transgrediu els manaments de Jahvè, sense treure'n cap profit? Ja que heu abandonat Jahvè, ell us abandonarà». 21 Aleshores es van conjurar contra ell i, per manament del rei, l'apedregaren a l'atri del temple de Jahvè. 22 El rei Joàs no es recordà del bé que el seu pare Jojadà li havia fet; així, féu matar el seu fill. Però, en morir, digué: «Que Jahvè ho vegi i en demani comptes!» —799→

23[560] Al cap d'un any, l'exèrcit arameu el va atacar. Va anar a Judà i a Jerusalem, van exterminar d'entre el poble tots els seus caps i enviaren tot el botí al rei de Damasc. 24 És cert que l'exèrcit arameu havia vingut amb pocs homes, però Jahvè li va posar a les mans un exèrcit molt considerable, perquè havien abandonat Jahvè, el Déu dels seus pares. També van fer justícia de Joàs. 25 Quan se'n van retirar, deixant-lo greument malalt, els seus subordinats conspiraren contra ell per venjar la sang del fill del sacerdot Jojadà, i el van matar al seu llit. Va morir, i el van enterrar a la ciutat de David; però no el van enterrar al sepulcre dels reis. 26 Aquests són els qui van conspirar contra ell: Zabad, fill de Semaat, l'ammonita, i Jozabad, fill de Semarit, la moabita. 27 Pel que fa als seus fills, la forta contribució que li fou imposada i la restauració del temple de Déu, aquestes coses consten a les memòries del Llibre dels Reis. En lloc d'ell regnà el seu fill Amasies.

25 Amasies, rei de Judà. 1 [561]Amasies fou rei a l'edat de vint-i-cinc anys, i regnà vint-i-nou anys a Jerusalem. La seva mare es deia Joadan, i era de Jerusalem. 2 Féu el bé que els ulls de Jahvè aproven, però no amb un cor íntegre. 3 Quan el seu poder quedà consolidat, va matar els oficials que havien matat el rei, el seu pare. 4 Però no féu morir els seus fills, tal com prescriu la llei, el llibre de Moisès, on Jahvè ordena: «Els pares no han de ser condemnats a mort per culpa dels fills, ni els fills per culpa dels pares; cadascú ha de ser condemnat a mort pel seu propi pecat».

5 Amasies va aplegar els jueus i els constituí en famílies, en caps de milers i en caps
de centenars per tot Judà i Benjamí. En féu el cens de vint anys en amunt, i trobà que
eren tres-cents mil escollits, aptes per al combat, amb llança i escut. 6 A més, prengué a
sou cent mil guerrers valents d'Israel per cent talents de plata. 7 Però un home de Déu
l'anà a trobar i li digué: «O rei, que l'exèrcit d'Israel no vingui pas amb tu, que Jahvè no
és amb Israel ni amb cap d'aquests efraïmites. 8 Vés-hi tot sol, actua, sigues fort en —
800→ el combat! Déu podria fer-te sucumbir davant l'enemic, ja que Déu té el poder
d'ajudar i de fer sucumbir». 9 Amasies respongué a l'home de Déu: «¿I què n'haig de fer
dels cent talents que he donat a la tropa d'Israel?» L'home de Déu replicà: «Jahvè pot
donar-te més que això». 10 Amasies eliminà aquella tropa que li havia vingut d'Efraïm
perquè se'n tornessin al seu lloc. Es van irritar molt contra Judà i se'n tornaren al seu
lloc cremant d'ira.

11 Amasies, decidit a conduir el seu exèrcit, anà a la vall de la Sal i va derrotar deu
mil homes de Seïr. 12 Els jueus en van capturar vius uns altres deu mil, que van conduir
al cim de la Roca i d'allí els van precipitar; tots van quedar esclafats. 13 Quant als homes
d'aquella tropa que Amasies havia fet tornar, en lloc d'endur-se'ls amb ell a la guerra,
s'escamparen per totes les poblacions de Judà, des de Samaria fins a Bet-Horon, on van
derrotar tres mil homes, i van fer un gran pillatge.

14 Després que Amasies hagué tornat de derrotar els edomites, s'emportà els déus
dels de Seïr, els erigí com a déus, es prosternà davant d'ells i els cremà encens. 15 La ira
de Jahvè s'enardí contra Amasies i li envià un profeta a dir-li: «¿Per què has anat a
buscar uns déus que no han pogut alliberar el seu poble de les teves mans?» 16 Mentre ell
li parlava, aquell el va interrompre: «¿Que potser t'hem fet conseller del rei? Calla, si no
vols rebre!» El profeta va callar, però digué encara: «Sé que Déu ha decidit de destruir-
te, perquè has fet això i no has escoltat el meu. consell».

Amasies i Joàs.— 17 [562]Amasies, després d'haver fet consell, va enviar missatgers a
Joàs, fill de Joacaz, fill de Jehú, rei d'Israel, a dir-li: «Vine, que ens veurem les cares!» 18
Joàs, rei d'Israel, envià a dir a Amasies, rei de Judà: «El card del Líban va enviar a dir al
cedre del Líban: «Dóna la teva filla al meu fill per esposa». Però va passar una bèstia
salvatge i va trepitjar el card. 19 Tu et dius: «He vençut Edom», i el teu cor s'ha
ensuperbit. Gaudeix de la teva glòria i queda't a casa! ¿Per què has de provocar una
desfeta i —801→ caure amb tot el poble de Judà?»

20 Però Amasies no el va escoltar, perquè era cosa de Déu, que volia posar-los a les
mans dels enemics, perquè havien buscat els déus d'Edom. 21 Llavors Joàs, rei d'Israel,
va pujar i es va enfrontar amb Amasies, rei de Judà, a Bet-Sames, que pertany a Judà. 22
Judà fou derrotat per Israel, i cadascú va fugir a casa seva. 23 Joàs, rei d'Israel, féu
presoner Amasies, rei de Judà, fill de Joàs, fill de Joacaz, a Bet-Sames, el conduí a
Jerusalem i va obrir una bretxa de quatre-centes colzades a la muralla de Jerusalem, des
de la porta d'Efraïm fins a la porta de l'Angle. 24 Després s'apoderà de tot l'or i la plata,
de tota la vaixella que hi havia al temple de Déu, sota la custòdia d'Obed-Edom, i dels
tresors del palau reial, com també dels ostatges, i se'n tornà a Samaria.

Conclusió del regnat d'Amasies.— 25 [563]Amasies, fill de Joàs, rei de Judà, va viure
encara quinze anys després de la mort de Joàs, fill de Joacaz, rei d'Israel. 26 La resta dels
fets d'Amasies, dels primers als darrers, consten al llibre dels reis de Judà i d'Israel. 27
Després que Amasies es va decantar de Jahvè, van tramar una conjuració contra ell a

Jerusalem, i va fugir a Laquís; però el van perseguir fins a Laquís, i allí el van matar. [28]
El transportaren a cavall, i el van enterrar amb els seus pares a la ciutat de David.

26 Ozies, rei de Judà. [1] [564]Tot el poble de Judà prengué Ozies, que tenia setze
anys, i el proclamaren rei en lloc del seu pare Amasies. [2] Després que el rei reposà amb
els seus pares, va fortificar Elat i la va restituir a Judà. [3] [565]Ozies tenia setze anys quan
fou rei, i regnà cinquanta-dos anys a Jerusalem. La seva mare es deia Jequelies, i era de
Jerusalem. [4] Féu el bé que els ulls de Jahvè aproven, com tot el que féu el seu pare
Amasies. [5] S'aplicà a buscar Déu durant tot el temps de Zacaries, que el va instruir en el
temor de Déu. Mentre va buscar Jahvè, Déu el féu prosperar.

[6] Va anar a fer la guerra contra els filisteus i va obrir bretxes a les muralles de Guet,
de Jabné i d'Azot, i fortificà —802→ ciutats a la regió d'Azot i a la dels filisteus. [7]
Déu l'ajudà contra els filisteus i contra els àrabs que residien a Gur-Baal i contra els
ammonites. [8] Els ammonites feren un present a Ozies, i la seva fama s'estengué fins
anant cap a l'Egipte, perquè s'havia fet extraordinàriament poderós. [9] Ozies construí
torres a Jerusalem, a la porta de l'Angle, a la porta de la Vall i a l'angle, i les fortificà. [10]
Va construir també torres al desert i cavà molts pous, perquè tenia molt de bestiar a la
Terra Baixa i a la plana, treballadors i vinyaters a les muntanyes i al Carmel. Tenia gust
per l'agricultura.

[11] Ozies tenia un exèrcit a punt per a combatre, que anava a la guerra per grups,
segons el nombre del cens que n'havien fet l'escriba Jeiel i l'inspector Maasies, sota la
direcció d'Hananies, un dels capitans del rei. [12] El nombre complet dels caps de família
d'aquests homes era de dos mil sis-cents. [13] A les seves ordres, hi havia un exèrcit de
tres-cents set mil cinc-cents homes, a punt per a combatre amb gran valentia, per
socórrer el rei contra l'enemic. [14] Ozies va procurar a tot l'exèrcit escuts, llances, cascos,
cuirasses, arcs i pedres de fona. [15] Féu fer a Jerusalem artefactes inventats
enginyosament, destinats a sobre les torres i els angles, per tirar fletxes i pedres grosses.
La seva fama s'estengué lluny, perquè fou secundat fins a fer-se poderós.

[16] Quan fou poderós, el seu cor s'ensuperbí fins a la perdició. Va prevaricar contra
Jahvè, el seu Déu, i penetrà al temple de Jahvè per fer fumejar sobre l'altar dels perfums.
[17] Darrera d'ell, van entrar el sacerdot Azaries i vuitanta sacerdots valents de Jahvè, [18] i es
van oposar al rei dient-li: «No et pertoca a tu, Ozies, de fer fumejar a Jahvè, sinó als
sacerdots descendents d'Aharon, consagrats per a fer fumejar. Surt del Santuari, que has
prevaricat. Això no et fa pas honor davant de Jahvè Déu». [19] Llavors Ozies, amb
l'encenser per a fer fumejar a les mans, es va indignar. En indignar-se contra els
sacerdots, aparegué lepra al seu front davant dels sacerdots, al temple de Jahvè, vota
l'altar dels perfums. [20][566] El gran sacerdot Azaries i tots els sacerdots es giraren cap a
ell —803→ i li veieren la lepra al front. El van fer sortir d'allí precipitadament, i ell
també s'afanyà a sortir, perquè Jahvè l'havia castigat. [21] El rei Ozies continuà leprós fins
al dia de la seva mort. Va viure en una casa separada, perquè havia estat exclòs del
temple de Jahvè. Joatam, fill del rei, era prefecte del palau, i administrava justícia al
poble del país.

[22] La resta dels fets d'Ozies, dels primers als darrers, la va escriure el profeta Isaïes,
fill d'Amós. [23] Ozies reposà amb els seus pares, i el van enterrar amb ells al camp de la
sepultura dels reis, perquè deien: «Era leprós». En lloc d'ell regnà el seu fill Joatam.

27 Joatam, rei de Judà. 1[567] Joatam tenia vint-i-cinc anys quan fou rei, i regnà
setze anys a Jerusalem. La seva mare es deia Jerusà, i era filla de Sadoc. 2 Féu el bé que
els ulls de Jahvè aproven, seguint tot el que feia el seu pare Ozies, llevat que va entrar al
temple de Jahvè. Però el poble encara continuava corromput. 3 Va construir la Porta
Superior del temple de Jahvè i féu també moltes obres a la muralla de l'Ofel. 4 Va
construir ciutats a les muntanyes de Judà i ciutadelles i torres als boscos. 5 Va lluitar
contra el rei dels ammonites, els va vèncer, i els ammonites li pagaren aquell any cent
talents de plata, deu mil cors de blat i deu mil cors d'ordi. Un altre tant li pagaren els
ammonites el segon i el tercer any. 6 Joatam es féu poderós, perquè es comportava
rectament davant de Jahvè, el seu Déu.

7[568] La resta dels fets de Joatam, totes les seves guerres, les seves accions, consten
al llibre dels reis d'Israel i de Judà. 8 Tenia vint-i-cinc anys quan fou rei, i regnà setze
anys a Jerusalem. 9 Joatam reposà amb els seus pares, i el van enterrar a la ciutat de
David. En lloc d'ell regnà el seu fill Acaz.

28 Acaz, rei de Judà.— 1[569] Acaz tenia vint anys quan fou rei, i regnà setze anys
a Jerusalem. No féu el bé que els ulls de Jahvè aproven, com el seu pare David, 2 sinó
que seguí la conducta dels reis d'Israel, féu estàtues de fosa als baals, 3 cremà encens a la
vall de Ben-Hennom i féu passar els seus fills pel —804→ foc, segons els costums
abominables de les nacions que Jahvè havia desposseït davant els israelites. 4 Oferia
víctimes i cremava encens als llocs alts, dalt dels turons i sota tots els grans arbres.

5 Jahvè, el seu Déu, el va posar a les mans del rei dels arameus, els quals el van
derrotar i li van fer molts presoners, que van conduir a Damasc. També fou posat a les
mans del rei d'Israel, que li va infligir una gran desfeta. 6 Faqué, fill de Romelies, va
matar a Judà, en un sol dia, cent vint mil homes, tots homes valents, perquè havien
abandonat Jahvè, el Déu dels seus pares. 7 Zacrí, un heroi d'Efraïm, va matar Maasies,
fill del rei, Ezricam, intendent del palau, i Elcanà, el virrei.

8 Els israelites van fer dos-cents mil presoners d'entre els seus germans, dones, fills
i filles, van saquejar-los un botí considerable i el dugueren a Samaria. 9[570] Allí hi havia
un profeta de Jahvè, que es deia Obed. Sortí a l'encontre de l'exèrcit que entrava a
Samaria i els digué: «És per la indignació de Jahvè, el Déu dels vostres pares, contra
Judà, que ell us els ha posats a les mans. Però vosaltres heu fet una matança entre ells
amb un furor que ha arribat fins al cel. 10 I ara parleu de sotmetre-us aquests homes de
Judà i de Jerusalem en qualitat d'esclaus i desclaves! ¿No és això fer-vos culpables
també vosaltres mateixos davant de Jahvè, el vostre Déu? 11 Escolteu-me, doncs, i torneu
els presoners que heu agafat d'entre els vostres germans, que la ira ardent de Jahvè és
contra vosaltres».

12 Llavors alguns dels caps dels efraimites, Azaries, fill de Johanan, Baraquies, fill
de Mosol·lamot, Ezequies, fill de Sel·lum, i Amasà, fill d'Adalí, s'alçaren contra els qui
venien de l'expedició, 13 i els digueren: «No dugueu aquí aquests presoners, que seria
carregar-nos d'un crim envers Jahvè. Vosaltres voldríeu augmentar els nostres pecats i el
nostre crim; ja es prou gran el nostre crim i la ira ardent contra Israel». 14 Llavors els
soldats abandonaren els presoners i el botí davant els caps de tota l'assemblea. 15 Els
homes que havien estat designats pels seus noms prengueren els presoners i amb el botí
vestiren els qui anaven nus; els vestiren, els calaren, els feren menjar i —

805→ beure, els curaren i conduïren els dèbils damunt d'ases, i els dugueren a Jericó, la ciutat de les palmeres, vora els seus germans. Després se'n tornaren a Samaria.

16 [571]Aquell temps, el rei Acaz va enviar missatgers al rei d'Assíria, perquè el
socorregués. 17 Perquè fins i tot els edomites havien vingut, havien atacat Judà i havien
fet presoners. 18 Els filisteus havien envaït les poblacions de la Terra Baixa, del Nègueb
de Judà, i havien pres Bet-Sames, Aialon, Gaderot, Socó amb les seves dependències i
Gamzó amb les seves dependències, i s'hi havien establert. 19 Jahvè havia humiliat Judà
per culpa d'Acaz, rei d'Israel; aquest havia portat el desordre a Judà i havia prevaricat
contra Jahvè. 20 Teglat-Falàsar, rei d'Assíria, el va atacar i el va assetjar, però no el pogué
vèncer. 21 Acaz havia saquejat el temple de Jahvè, el palau reial i la casa dels caps, i ho
havia donat al rei d'Assíria; però aquest no el va socórrer.

22 Durant el temps del seu setge, el rei Acaz continuà prevaricant contra Jahvè. 23
Oferí sacrificis als déus de Damasc, que l'havien castigat, i els digué: «Ja que els déus
dels reis arameus els ajuden, jo els oferiré sacrificis, i m'ajudaran». Però van ser ocasió
de ruïna per a ell i per a tot Israel. 24 Acaz aplegà els objectes del temple de Déu i els
trossejà. Tancà les portes del temple de Jahvè i es féu altars per tots els angles de
Jerusalem. 25 A cada població de Judà, féu llocs alts per fumejar encens a d'altres déus, i
va irritar Jahvè, el Déu dels seus pares.

26[572] La resta dels seus fets i totes les seves accions, de les primeres a les darreres,
consten al llibre dels reis de Judà i d'Israel. 27 Acaz reposà amb els seus pares, i el van
enterrar a la ciutat, a Jerusalem; no el posaren als sepulcres dels reis d'Israel. En lloc
d'ell regnà el seu fill Ezequies.

29 Ezequies, rei de Judà.— 1[573] Ezequies fou rei a l'edat de vint-i-cinc anys, i
regnà vint-i-nou anys a Jerusalem. La seva mare es deia Abià i era filla de Zacaries. 2
Féu el bé que els ulls de Jahvè aproven, com ho havia fet el seu pare David.

—806→

Purifica el temple.— 3 El primer any del seu regnat, el primer mes, va obrir les
portes del temple de Jahvè i les restaurà. 4 Féu venir els sacerdots i els levites, els reuní a
la plaça oriental 5 i els digué: «Levites, escolteu-me! Santifiqueu-vos i santifiqueu el
temple de Jahvè, el Déu dels vostres pares, i elimineu del santuari la impuresa. 6 Els
nostres pares han prevaricat i han fet el mal que els ulls de Jahvè, el nostre Déu,
reproven, i l'han abandonat; han girat la cara del tabernacle de Jahvè i li han girat
l'esquena. 7 Fins han tancat les portes del vestíbul i han apagat les llànties, no han fet
fumejar encens ni han sacrificat holocaustos en el santuari del Déu d'Israel. 8 Per això,
s'ha manifestat la indignació de Jahvè sobre Judà i Jerusalem, i n'ha fet objecte d'horror,
d'estupor i d'escarni, com veieu amb els vostres propis ulls. 9 A causa d'això, els nostres
pares han caigut per l'espasa, i els nostres fills, les nostres filles i les nostres dones són
en captivitat. 10 Ara tinc intenció de cloure un pacte amb Jahvè, el Déu d'Israel, perquè
decanti de nosaltres l'ardor de la seva ira. 11 Fills meus, ara no sigueu negligents, que
Jahvè us ha escollit per a estar davant d'ell, perquè el serviu, li doneu culte, i li cremeu
encens».

12 Llavors, s'alçaren els levites: Mahat, fill d'Amasai, i Joel, fill d'Azaries, dels fills
de Cahat; dels fills de Merarí: Quis, fill d'Abdí, i Azaries, fill de Jahaleel; dels

guersonites: Joà, fill de Zemmà, i Eden, fill de Joà; [13] dels fills d'Elisafan: Samrí i Jaiel;
dels fills d'Asaf: Zacaries i Matanies; [14] dels fills d'Heman: Jahiel i Semeí; dels fills
d'Iditun: Semeïes i Oziel. [15] Van reunir els seus germans, es van santificar i vingueren,
segons l'ordre del rei, d'acord amb les prescripcions de Jahvè.

[16] Els sacerdots entraren al temple de Jahvè per purificar-lo. Van treure a l'atri del
temple de Jahvè totes les impureses que trobaren al temple de Jahvè, i els levites les
prengueren per llençar-les fora, al torrent del Cedró. [17] Començaren la purificació el
primer dia del primer mes, i el dia vuit del mes anaren al vestíbul de Jahvè i santificaren
durant vuit dies el temple de Jahvè. El dia setze —807→ del primer mes, havien
acabat. [18] Després entraren a trobar el rei Ezequies i li digueren: «Hem purificat tot el
temple de Jahvè, l'altar dels holocaustos amb tots els seus objectes, la taula del rengle
amb tots els seus objectes; [19] tots els objectes que el rei Acaz havia allunyat durant el seu
regnat per la seva prevaricació, els hem reparats i santificats, i són davant l'altar de
Jahvè».

[20] El rei Ezequies es llevà de bon matí, va reunir els caps de la ciutat i pujà al temple
de Jahvè. [21] Van portar set vedells, set moltons, set anyells i set bocs per al sacrifici pel
pecat, pel reialme, pel santuari i per Judà, i van dir als sacerdots, fills d'Aharon, que els
sacrifiquessin sobre l'altar de Jahvè. [22] Van degollar els vedells, els sacerdots van recollir
la sang i aspergiren l'altar; van degollar els moltons, i amb la sang aspergiren l'altar; van
degollar els anyells, i amb la sang aspergiren l'altar. [23] Després van fer acostar els bocs
del sacrifici pel pecat, davant el rei i l'assemblea, i els posaren les mans al damunt. [24] Els
sacerdots els van degollar i vessaren la sang damunt l'altar per expiació per tot Israel, ja
que era per tot Israel que el rei havia prescrit l'holocaust i el sacrifici pel pecat.

[25] Va col·locar després els levites al temple de Jahvè amb címbals, arpes i citares,
segons l'ordre de David, de Gad, el vident del rei, i del profeta Natan, ja que l'ordre
provenia de Déu per mitjà dels seus profetes. [26] Els levites es col·locaren amb els
instruments de David, i els sacerdots amb les trompetes. [27] Llavors Ezequies ordenà que
sacrifiquessin l'holocaust damunt l'altar, i, així que començà l'holocaust, començaren el
cant de Jahvè i el so de les trompetes, amb l'acompanyament dels instruments de David,
rei d'Israel. [28] Tota l'assemblea estava prosternada, el cant ressonava i les trompetes
retrunyien; tot plegat fins al final de l'holocaust. [29] Quan acabaren d'oferir el sacrifici, el
rei i tots els qui eren amb ell s'agenollaren i es prosternaren. [30] El rei Ezequies i els caps
digueren als levites que lloessin Jahvè amb les paraules de David i d'Asaf, el vident. Ells
lloaren fins a entusiasmar-se, i s'inclinaren —808→ i es prosternaren.

[31] Ezequies prengué la paraula i dugué: «Ara vosaltres us heu consagrat a Jahvè.
Acosteu-vos i porteu sacrificis de comunió i de lloança al temple de Jahvè».
L'assemblea dugué sacrificis de comunió i de lloança i, el qui era generós, holocaustos.
[32] El nombre de víctimes d'aquests holocaustos que dugué l'assemblea fou de setanta
vedells, cent moltons i dos-cents anyells. Tot plegat per a l'holocaust a Jahvè. [33] Foren
consagrats sis-cents vedells i tres mil moltons. [34] Només que els sacerdots eren pocs i no
pogueren escorxar tots els holocaustos; per això, els seus germans, els levites, els
ajudaren fins que fou acabada la tasca i fins que els sacerdots s'hagueren santificat, ja
que els levites estaven més ben preparats per a santificar-se que no pas els sacerdots. [35]
Hi hagué, a més, holocaustos en quantitat, amb els greixos dels sacrificis de comunió i
amb les libacions per a l'holocaust. Així fou restablert el servei del temple de Jahvè.

36 Ezequies i tot el poble s'alegraren que Déu hagués obrat a favor del poble, ja que
la casa fou feta ràpidament.

30 Celebració solemne de la Pasqua.— 1 Ezequies envià missatgers a tot Israel i
Judà, i fins va escriure cartes a Efraïm i a Manasés, perquè vinguessin al temple de
Jahvè, a Jerusalem, per celebrar una Pasqua per a Jahvè, Déu d'Israel. 2 El rei, els seus
caps i tota l'assemblea acordaren a Jerusalem de celebrar la Pasqua el segon mes, 3 donat
que no l'havien poguda celebrar al seu temps, perquè els sacerdots no s'havien santificat
prou i el poble no s'havia reunit a Jerusalem. 4 La cosa va semblar bé al rei i a tota
l'assemblea. 5 Decidiren de fer passar un avís per tot Israel, des de Beer-Sabé fins a Dan,
que vinguessin a celebrar una Pasqua per a Jahvè, el Déu d'Israel, a Jerusalem, ja que de
molt temps ençà no havia estat celebrada com està escrit.

6 Els correus partiren amb les cartes de la mà del rei i dels seus caps, per tot Israel i
Judà, a dir, segons l'ordre del rei: «Israelites, convertiu-vos a Jahvè, el Déu d'Abraham,
d'Isaac i d'Israel, a —809→ fi que ell torne a la resta de vosaltres que s'ha escapat de
les mans dels reis d'Assíria. 7 I no sigueu com els vostres pares i com els vostres
germans, que han prevaricat contra Jahvè, el Déu dels seus pares, i els va lliurar a la
ruïna, com veieu. 8 No us entossudiu ara com els vostres pares. Doneu la mà a Jahvè,
veniu al santuari que ell ha consagrat per sempre més i serviu Jahvè, el vostre Déu,
perquè decanti de vosaltres l'ardor de la seva ira. 9 Mitjançant el vostre retorn a Jahvè,
els vostres germans i els vostres fills trobaran pietat davant els qui els han fets
presoners, per poder tornar en aquest país, ja que Jahvè, el vostre Déu, és bondadós i
piadós, i no us girarà la cara, si us convertiu a ell».

10 Els correus passaren de poble en poble pel país d'Efraïm i de Manasés fins a
Zabuló; però es reien d'ells i els escarnien. 11 Només alguns homes d'Aser, de Manasés i
de Zabuló es van humiliar i anaren a Jerusalem. 12 També a Judà hi hagué la mà de Déu
per a infondre'ls la voluntat unànime de complir l'ordre del rei i dels caps, segons la
prescripció de Jahvè. 13 Així, es va reunir a Jerusalem un poble nombrós per tal de
celebrar la festa dels Àzims el segon mes; fou una reunió molt nombrosa. 14 Es posaren a
retirar els altars que hi havia a Jerusalem i tots els encensers, i els llençaren al torrent del
Cedró.

15 El catorze del segon mes, van immolar la Pasqua. Plens de confusió, els sacerdots
i els levites se santificaren i dugueren holocaustos al temple de Jahvè. 16 Es
mantingueren al seu lloc, segons el reglament, d'acord amb la llei de Moisès, l'home de
Déu. Els sacerdots escampaven la sang que rebien de les mans dels levites. 17 Perquè n'hi
havia molts a l'assemblea que no s'havien santificat; per això, els levites tenien la missió
d'immolar les víctimes pasquals per tots els qui no eren purs, a fi de consagrar-los a
Jahvè. 18 En efecte, una majoria del poble, molts d'Efraïm i de Manasés, d'Issacar i de
Zabuló no s'havien purificat. Com que no havien menjat la Pasqua tal com està escrit,
Ezequies va intercedir per ells dient: «Jahvè és bo i perdonarà 19 el qui haurà —
810→ disposat el seu cor a buscar Déu, Jahvè, el Déu dels seus pares, fins i tot sense la
purificació del santuari». 20 I Jahvè va escoltar Ezequies i va perdonar el poble.

21 Els israelites que es trobaven a Jerusalem celebraren la festa dels Àzims durant
set dies amb gran alegria. Els levites i els sacerdots lloaven Jahvè cada dia amb totes les
forces. 22 Ezequies encoratjà tots els levites, que es mostraven molt entesos en les coses
de Jahvè, i dugueren a terme la festa en set dies, immolant sacrificis de comunió i lloant

Jahvè, el Déu dels seus pares. [23] Tota l'assemblea va estar d'acord a allargar la festa set
dies més, i van fer fes ta set dies més amb alegria. [24] Perquè Ezequies, rei de Judà, havia
destinat per a l'assemblea mil vedells i deu mil moltons. I molts sacerdots s'havien
santificat. [25] Tota l'assemblea dels jueus es van alegrar, així com els sacerdots, els
levites, tots els qui havien vingut d'Israel i que residien a Judà. [26] Hi va haver una gran
alegria a Jerusalem, ja que des del temps de Salomó, fill de David, rei d'Israel, res de
semblant no havia passat a Jerusalem. [27] Els sacerdots i els levites es posaren a beneir el
poble. La seva veu fou escoltada i la seva oració arribà fins a la seva estança santa, fins
al cel.

31 Ezequies extirpa la idolatria i reorganitza els ministres del temple. [1] Quan
tot això fou enllestit, tots els israelites que es trobaven allí anaren per les poblacions de
Judà, feren bocins les esteles, tallaren les imatges d'Astarté i destruïren completament
els llocs alts i els altars de tot Judà, Benjamí, Efraïm i Manasés. Després tots els
israelites se'n tornaren cadascun a les seves possessions, als seus pobles.

[2] Ezequies va restablir les classes dels sacerdots i dels levites, cadascun segons la
seva classe, segons el seu servei, tant sacerdots com levites, per als holocaustos i els
sacrificis de comunió, per al servei, per a celebrar i lloar, i a les portes del campament
de Jahvè. [3] Va fixar la part dels béns del rei per als holocaustos: els del matí i del vespre,
els dels dissabtes, de les llunes noves i de les —811→ festes, com està escrit a la llei
de Jahvè. [4] Va dir també al poble, als habitants de Jerusalem, que donessin la part dels
sacerdots i dels levites, perquè es mantinguessin ferms en la llei de Jahvè. [5] En divulgar-
se la notícia, els israelites portaren sobrerament les primícies del blat i del most, de l'oli
i de la mel, i de tot producte del camp; portaren el delme de tot en quantitat. [6] Els
israelites i els jueus que residien en poblacions de Judà portaren també el delme dels
vedells i dels moltons i el delme de les coses santes, consagrades a Jahvè, el seu Déu; i
les donaren amuntegades. [7] El tercer mes, comentaren a disposar els munts, i el setè mes
van enllestir. [8] Ezequies i els caps anaren a veure aquells munts i beneïren Jahvè i el seu
poble d'Israel. [9] Ezequies va interrogar els sacerdots i els levites a propòsit d'aquells
munts. [10] Azaries, el suprem sacerdot de la casa de Sadoc, respongué: «Des que van
començar a portar la contribució al temple de Jahvè, mengem fins a saciar-nos i en
sobra enormement, perquè Jahvè ha beneït el seu poble; i n'ha quedat aquesta gran
quantitat».

[11] Ezequies va manar que preparessin cambres al temple de Jahvè. Ho van fer, [12] i
dugueren allà fidelment la contribució, el delme i les coses santes. L'intendent damunt
d'elles era el levita Conenies; el seu germà Semeí era el segon. [13] Jahiel, Azaries, Nahat,
Asael, Jerimot, Jozabad, Eliel, Jesmaquies, Mahat i Banaïes eren encarregats de la part
de Conenies i del seu germà Semeí per ordre del rei Ezequies i d'Azaries, el prefecte de
la casa del temple de Déu. [14] Coré, fill de Jemnà, el levita, el porter de la porta oriental,
tenia a càrrec les ofrenes fetes voluntàriament a Déu, per distribuir la contribució de
Jahvè i les coses molt santes. [15] Sota d'ell hi havia Eden, Benjamí, Josuè, Semeïes,
Amaries i Sequenies, a les ciutats dels sacerdots, per fer fidelment la distribució als seus
germans, segons les seves classes, tant al gran com al petit [16] —només que fossin inscrits
com a mascles de tres anys en amunt—, a tots els qui entraven al temple de Jahvè, per a
la funció de cada dia, —812→ per al seu ministeri, segons les seves funcions, segons
les seves classes.

11 La inscripció dels sacerdots es feia segons les seves famílies, i la dels levites, de
vint anys en amunt, segons les seves funcions, segons les seves classes. 18 Havien de ser
inscrits amb tota la seva mainada, dones, fills i filles que pertanyien a tota l'assemblea,
ja que s'ocupaven puntualment de la distribució de les coses santes. 19 A més, els fills
d'Aharon, els sacerdots que estaven als camps dels pradells de les seves ciutats, tenien a
cada ciutat homes designats pels seus noms per a donar les porcions a tot mascle d'entre
els sacerdots i a tothom qui era enregistrat entre els levites. 20 Ezequies ho féu així per tot
Judà.

Féu el que és bo, el que és recte i el que és lleial davant de Jahvè, el seu Déu. 21 En
tota obra que emprengué per al servei del temple de Déu, referent a la llei i al
manament, ho feia tot buscant Déu amb tot el cor, i hi reeixia.

32 Invasió de Senaquerib.— 1[574] Després d'aquests actes de fidelitat, Senaquerib,
rei d'Assíria, va envair Judà, posà setge a les ciutats fortes i pensà d'apoderar-se'n. 2 En
veure Ezequies que Senaquerib havia vingut i que tenia intenció d'atacar Jerusalem, 3
decidí amb els seus caps i amb els seus herois d'obturar les fonts que hi havia fora de la
ciutat, i ells hi van col·laborar. 4 Llavors es reuní molta gent i van obturar totes les fonts i
el torrent que corria pel mig de la terra, dient: «¿Per què han de venir els reis d'Assíria i
han de trobar aigua abundant?» 5 Es va encoratjar, i va restaurar tota la muralla que
havia estat enderrocada, amb torres al damunt i una segona muralla a l'exterior, va
fortificar el Mel·ló de la ciutat de David i féu molts projectils i escuts. 6 Posà
comandants al cap del poble, els reuní vota seu a la plaça de la porta de la ciutat i els
encoratjà així: 7 «Sigueu forts i valents! No tingueu por, ni tremoleu davant el rei
d'Assíria, ni davant tota la multitud que hi ha amb ell, que amb nosaltres hi ha més que
no pas amb ell. 8 Ell té un braç de carn, però nosaltres tenim Jahvè, el —813→ nostre
Déu, per a auxiliar-nos i dur a terme els nostres combats». I el poble es va animar amb
les paraules d'Ezequies, rei de Judà.

9 Després d'això, Senaquerib, rei d'Assíria, mentre era a Laquís amb tota la seva
cort, envià els seus oficials a Jerusalem a trobar Ezequies, rei de Judà, i tots els jueus
que eren a Jerusalem, per dir-los: 10 [575]«Això diu Senaquerib, rei d'Assíria: «¿En què
confieu per a quedar-vos assetjats a Jerusalem? 11[576] ¿No us sedueix Ezequies per fer-vos
morir de fam i de set, dient-vos: «Jahvè, el nostre Déu, ens salvarà de les mans del rei
d'Assíria?» 12 ¿No és ell, Ezequies, qui ha suprimit els seus ilocs alts i els seus altars, i ha
dit a Judà i a Jerusalem: «Davant un sol altar us prosternareu i damunt d'ell fareu
fumejar l'encens?» 13[577] ¿No sabeu el que hem fet, jo i els meus pares, a tots els pobles
dels països? ¿És que els déus de les nacions dels països han pogut salvar el seu país de
les meves mans? 14[578] Entre tots els déus d'aquelles nacions que els meus pares han
destruït, ¿quin ha pogut salvar el seu poble de les meves mans, perquè el vostre Déu us
pugui salvar de les meves mans? 15[579] Doncs, que Ezequies no us enganyi i us sedueixi
així. No el cregueu, que cap déu de cap nació ni reialme no ha pogut salvar el seu poble
de les meves mans ni de les mans dels meus pares; molt menys el vostre Déu us salvarà
de les meves mans». 16 Els seus oficials encara parlaren més contra Jahvè Déu i contra el
seu servent Ezequies. 17 A més, els va escriure una carta per vituperar Jahvè, el Déu
d'Israel, i parlar contra ell així: «Com els déus de les nacions dels països no han pogut
salvar els seus pobles de les meves mans, tampoc el Déu d'Ezequies no salvarà el seu
poble de les meves mans». 18[580] I es posaren a cridar amb veu forta en llengua jueva al
poble de Jerusalem que era dalt de la muralla, per espantar-los i esglaiar-los i prendre

així la ciutat. [19] Parlaven del Déu de Jerusalem com dels déus dels pobles de la terra, obra de les mans dels homes.

[20] Llavors el rei Ezequies i el profeta Isaïes, fill d'Amós, pregaren per tot això i clamaren al cel. [21][581] Jahvè envià —814→ un àngel que destruí tots els homes valents, els capitans i els oficials del campament del rei d'Assíria, el qual se'n tornà avergonyit al seu país. Després entrà al temple del seu Déu, i alguns dels seus fills el van matar allí amb l'espasa. [22] Així Jahvè va salvar Ezequies i els habitants de Jerusalem de les mans de Senaquerib, rei d'Assíria, i de les mans de tots els seus enemics, i els donà la pau tot al voltant. [23] Molts portaren una ofrena a Jahvè, a Jerusalem, i coses precioses a Ezequies, rei de Judà. Des d'aleshores, adquirí prestigi als ulls de totes les nacions.

Malaltia i mort d'Ezequies.— [24] [582]Aquell temps, Ezequies es posà mortalment malalt. Però féu una pregària a Jahvè, i ell li va parlar i li concedí un prodigi. [25] Amb tot, Ezequies no va correspondre al benefici que li havia fet, perquè el seu cor es va enorgullir; per això, hi hagué indignació contra ell i contra Judà i Jerusalem. [26] Però Ezequies es va humiliar de l'orgull del seu cor, ell i els habitants de Jerusalem, i la indignació de Jahvè no caigué damunt d'ells en temps d'Ezequies. [27] Ezequies posseí riqueses i honor en molta abundància. Es féu tresors en plata, or, pedres precioses, aromes, escuts, i tota mena d'objectes de valor; [28] magatzems per a les collites de blat, most i oli; estables per a tota mena de bestiar i tota mena de ramats; [29] es procurà ciutats i una hisenda abundant de vedells i moltons, ja que Déu li havia donat una riquesa molt considerable.

[30] Fou ell, Ezequies, qui obturà la sortida superior de les aigües de Guihon les conduí per sota cap a la banda occidental de la ciutat de David. Ezequies reeixí en totes les seves empreses. [31][583] Amb tot, quan els intèrprets, els prínceps de Babel, li foren enviats per informar-se del prodigi que s'havia produït al país, Déu l'abandonà per provar-lo i per conèixer el fons del seu cor.

[32][584] La resta dels fets d'Ezequies i les seves obres piadoses consten en la visió del profeta Isaïes, fill d'Amós, i en el llibre dels reis de Judà i d'Israel. [33] Ezequies reposà amb els seus pares, i el van enterrar a la pujada dels sepulcres dels fills de David. —815→ A la seva mort, tot Judà i els habitants de Jerusalem li feren honor. En lloc d'ell regnà el seu fill Manasés.

33 Manasés, rei de Judà.— [1] [585]Manasés tenia dotze anys quan fou rei, i regnà cinquanta-cinc anys a Jerusalem. [2] Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè, les coses abominables que cometien les nacions que Jahvè havia desposseït davant els israelites. [3] Reconstruí els llocs alts que el seu pare Ezequies havia destruït. Va dedicar altars als baals, plantà troncs sagrats, es prosternava davant l'estelada i l'adorava. [4] Va construir altars al temple de Jahvè, tot i que Jahvè havia dit: «A Jerusalem hi haurà el meu nom per sempre».

[5] Va dedicar altars a tota l'estelada, als dos atris del temple de Jahvè. [6] Féu passar els seus fills pel foc, a la vall de Ben-Hennom; es donà a l'observació dels núvols i d'altres presagis, féu encanteris, practicà la nigromància i altres arts d'endevinar. Feia de moltes maneres el mal que ofèn els ulls de Jahvè i que provoca la seva indignació. [7] Posà al temple de Déu l'ídol del tronc sagrat que havia fet, tot i que Jahvè havia dit a David i al seu fill Salomó: «Donaré per sempre el meu nom a aquest temple i a Jerusalem, que he

escollit d'entre totes les tribus d'Israel. [8] No tornaré a fer vagar els peus d'Israel fora
d'aquest país que he destinat als vostres pares, a condició només que siguin amatents a
practicar tot el que jo els he manat, tota la llei, els estatuts i els preceptes transmesos per
Moisès». [9] Però Manasés va seduir Judà i els habitants de Jerusalem, de manera que
obraven pitjor que les nacions que Jahvè havia fet desaparèixer de davant els israelites. [10]
Jahvè parlà a Manasés i al seu poble, però no en van fer cas.

[11] Llavors Jahvè féu venir contra ells els caps de l'exèrcit del rei d'Assíria, que van
agafar Manasés amb ganxos, el lligaren amb dues cadenes de bronze i el dugueren a
Babel. [12] Quan es veié en l'angoixa, pregà Jahvè, el seu Déu, i s'humilià molt davant el
Déu dels seus pares. [13] El va implorar, i Jahvè es deixà entendrir; escoltà la seva súplica i
el tornà a Jerusalem, —816→ el seu reialme. Manasés va reconèixer que Jahvè és
Déu.

[14] Després d'això, construí un mur a l'exterior de la ciutat de David, a l'oest de
Guihon, a la vall, fins a la porta dels Peixos, féu que rodegés l'Ófel i el va aixecar molt.
Posà caps militars a totes les ciutats fortes de Judà.

[15] Retirà del temple de Déu els déus estrangers, el tronc sagrat i tots els altars que
havia construït a la muntanya del temple de Jahvè i a Jerusalem, i els llençà fora de la
ciutat. [16] Restaurà l'altar de Jahvè, hi oferí sacrificis de comunió i d'acció de gràcies, i
manà a Judà que servis Jahvè, el Déu d'Israel. [17] Però el poble encara oferia sacrificis als
llocs alts, per bé que només a Jahvè, el seu Déu.

[18][586] La resta dels fets de Manasés, la seva pregària al seu Déu i les paraules dels
vidents que li parlaren en nom de Jahvè, Déu d'Israel, consten a les actes dels reis
d'Israel. [19] La seva pregària, com Jahvè es deixà entendrir per ell, els seus pecats i les
seves abominacions, els llocs on havia construït altars, aixecat troncs sagrats i els ídols,
abans d'humiliar-se, tot consta a les Actes d'Hozai. [20] Manasés reposà amb els seus pares,
i el van enterrar al seu palau. En lloc d'ell regnà el seu fill Amon.

Amon, rei de Judà.— [21][587] Amon tenia vint-i-dos anys quan fou rei, i regnà dos
anys a Jerusalem. [22] Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè com havia fet el seu pare
Manasés. Amon oferí sacrificis i donà culte a tots els ídols que havia fet el seu pare
Manasés. [23] No es va humiliar davant de Jahvè, com havia fet el seu pare Manasés;
Amon va multiplicar la seva culpa. [24] Els seus oficials van conspirar contra ell i el van
matar al seu palau. [25] Però el poble del país va matar tots els qui havien conspirat contra
el rei Amon i van proclamar rei en lloc d'ell el seu fill Josies.

34 Josies, rei de Judà. [1][588] Josies tenia vuit anys quan fou rei, i regnà trenta un
anys a Jerusalem. [2] Féu el bé que els ulls de Jahvè aproven i segui la conducta del seu
pare David, sense apartar-se'n a dreta ni a esquerra.

—817→

[3] L'any vuitè del seu regnat, encara jovenet, començà a buscar el Déu del seu pare
David, i l'any dotzè començà a purificar Judà i Jerusalem dels llocs alts, dels troncs
sagrats, dels ídols i de les estàtues. [4][589] Van abatre davant d'ell els altars dels baals, tallà
els obeliscos que hi havia al damunt, esmicolà i polvoritzà els troncs sagrats, els ídols i
les estàtues i els escampà sobre els sepulcres dels qui els havien ofert sacrificis. [5] Cremà

els ossos dels sacerdots sobre els seus altars i purificà Judà i Jerusalem. 6 A les ciutats de
Manasés, Efraïm, Simeó i fins de Neftali, i a les ruïnes del seu voltant, 7 va abatre els
altars i els troncs sagrats, va moldre els ídols fins a polvoritzar-los, tallà tots els
obeliscos per tot el país d'Israel, i se'n tornà a Jerusalem.

La restauració del temple.— 8[590] L'any divuit del seu regnat, amb l'intent de
purificar el país i el temple, envià Safan, fill d'Eselies, Maasies, cap de la ciutat, i Joaè,
fill de Joacaz, el cronista, perquè restauressin el temple de Jahvè, el seu Déu. 9 Anaren a
veure el gran sacerdot Helquies i li donaren els diners oferts al temple de Déu, que els
levites, guardians del cancell, havien recollit de Manasés, d'Efraïm, de tota la resta
d'Israel, de tot Judà i Benjamí i dels habitants de Jerusalem. 10 Els van donar als
contramestres, encarregats de l'edifici del temple de Jahvè, i aquests els distribuïren per
reparar i restaurar l'edifici. 11 També els donaren als fusters i als paletes per a comprar la
pedra tallada i la fusta necessària per a les bigues i per a empostissar els bastiments que
els reis de Judà havien destruït. 12 Aquests homes treballaven a consciència en l'obra.
Estaven encarregats de dirigir-los els levites Jahat i Abdies, dels fills de Merarí, i
Zacaries i Mosol·lam, dels fills dels cahatites, amb tots els levites entesos en
instruments de música, 13 que eren encarregats dels camàlics i d'aquells qui dirigien tots
els treballadors en cada mena de treball. Entre els levites, hi havia escribes, inspectors i
porters.

Helquies troba el llibre de la Llei.— 14 Quan retiraven els diners oferts al
temple —818→ de Jahvè, el sacerdot Helquies va trobar el llibre de la Llei de Jahvè,
transmesa per Moisès. 15[591] Helquies digué al secretari Safan: «He trobat el llibre de la
Llei al temple de Jahvè». Helquies donà el llibre a Safan. 16 Safan portà el llibre al rei i li
comunicà: «Els teus homes fan tot el que els ha estat manat: 17 han fet abocar els diners
trobats al temple de Jahvè i els han donats als encarregats i als contramestres». 18
Després el secretari Safan li comunicà aquesta notícia: «El sacerdot Helquies m'ha
donat un llibre». I Safan el llegí davant del rei.

Josies fa consultar una profetessa.— 19 En sentir el rei les paraules de la Llei,
s'esquinçà els vestits. 20 Després donà aquesta ordre a Helquies, a Ahicam, fill de Safan,
a Abdon, fill de Miquees, al secretari Safan, i al servent del rei Asaies: 21 «Aneu a
consultar Jahvè per mi, per tota la resta d'Israel i de Judà sobre les paraules d'aquest
llibre que ha estat trobat. Gran deu ser la indignació de Jahvè que s'ha encès contra
nosaltres, perquè els nostres pares no van observar la paraula de Jahvè per posar en
pràctica tot el que està escrit en aquest llibre».

22 Helquies i els enviats del rei anaren a trobar la profetessa Holdà, muller de
Sel·lum, fill de Tecvà, fill d'Harahàs, guardià dels vestits. Vivia a Jerusalem, al districte
segon; parlaren amb ella sobre això, 23 i ella els respongué: «Això diu Jahvè, Déu
d'Israel: «Digueu a l'home que us ha enviat: 24 Això diu Jahvè: Faré venir sobre aquest
lloc i els seus habitants una desgràcia, totes les malediccions escrites en el llibre que han
llegit davant del rei de Judà, 25 perquè m'han abandonat i han ofert encens a d'altres déus,
han provocat la meva indignació amb totes les obres de les seves mans. Per això, la
meva severitat s'ha vessat contra aquest lloc i no s'apagarà». 26 Digueu al rei de Judà que
us ha enviat per consultar Jahvè: «Això diu Jahvè, Déu d'Israel: les paraules que has
sentit. 27 Ja que el teu cor s'ha ablanit, i t'has humiliat davant de Déu, en sentir les seves
paraules contra aquest lloc i els seus habitants, t'has humiliat davant meu, t'has —
819→ esquinçat els vestits i has plorat davant meu, jo també t'he escoltat, diu Jahvè. 28

Jo t'acolliré amb els teus pares, quan seràs acollit en pau al teu sepulcre. Tu no veuràs
res de la desgràcia que faré venir en aquest lloc i als seus habitants». I donaren la
resposta al rei.

Lectura pública de la Llei i retorn a l'aliança.— 29 El rei va manar que es
reunissin tots els ancians de Judà i de Jerusalem, 30 pujà al temple de Jahvè amb tots els
homes de Judà, els habitants de Jerusalem, els sacerdots, els levites, tot el poble, petits i
grans, i llegí davant d'ell totes les paraules del llibre de l'aliança trobat al temple de
Jahvè. 31 El rei, dret vora la columna, es va comprometre davant de Jahvè a seguir Jahvè
i a observar els seus preceptes, les seves prescripcions i els seus decrets, amb tot el cor i
amb tota l'ànima, i a mantenir les paraules de l'aliança escrites en aquest llibre. 32 Féu
que els qui es trobaven a Jerusalem i a Benjamí s'hi atenguessin. Els habitants de
Jerusalem es conformaren a l'aliança de 35 Déu, del Déu dels seus pares. 36 Josies va
suprimir totes les abominacions de tots els països dels israelites, i va comprometre tots
els qui es trobaven a Israel a servir Jahvè, el seu Déu. Durant tot el temps de la seva
vida, no es van decantar de Jahvè, el Déu dels seus pares.

35 Restauració de la Pasqua.— 1 592Josies va celebrar una Pasqua de Jahvè a
Jerusalem, i van immolar-la el dia catorze del mes primer. 2 Va restablir els sacerdots en
les seves funcions i els encoratjà al servei del temple de Jahvè. 3 Digué als levites que
instruïen tot Israel i que eren consagrats a Jahvè: «Poseu l'arca santa al temple que
Salomó, fill de David, rei d'Israel, va construir. No heu de dur-la a les espatlles. Serviu
ara Jahvè, el vostre Déu, i el seu poble d'Israel. 4 Estigueu preparats per famílies, per
classes, d'acord amb el que va escriure David, rei d'Israel, i l'edicte del seu fill Salomó. 5
Estigueu al santuari segons les divisions de les famílies, pels vostres germans, els fills
del poble, i segons la repartició de la família dels levites. —820→ 6 Immoleu la
Pasqua, santifiqueu-vos i feu els preparatius per als vostres germans, per tal de fer
segons la paraula de Jahvè, transmesa per Moisès».

7 Josies destrià per als fills del poble, per a tots els qui es trobaven allí, moltons,
anyells i cabrits, en nombre de trenta mil, tot per als sacrificis pasquals, i tres mil bous;
tot plegat, de la propietat del rei. 8 També els seus caps destinaren una ofrena voluntària
per al poble, per als sacerdots i per als levites. Helquies, Zacaries i Jahiel, intendents del
temple de Déu, donaren als sacerdots, per al sacrifici pasqual, dos mil sis-cents moltons,
a més de tres-cents bous. 9 Conenies i els seus germans Semeïes i Natanael, i Hasabies,
Jeiel i Jozabad, caps dels levites, van oferir als levites per al sacrifici pasqual cinc mil
moltons, a més de cinc-cents bous.

10 Fou organitzat el servei: els sacerdots eren als seus llocs, i els levites, segons les
seves classes, d'acord amb l'ordre del rei. 11 Van immolar la Pasqua; els sacerdots
escamparen la sang rebuda de les mans dels levites, i aquests escorxaven les víctimes. 12
Posaren a part els holocaustos per donar-los als fills del poble, segons les divisions per
famílies, a fi d'oferir-los a Jahvè, tal com està escrit al llibre de Moisès. Així també per
als bous. 13 Van coure la Pasqua al foc, tal com és prescrit; les coses santes, les van coure
en calderes, olles i perols, i les dugueren de seguida a tots els del poble. 14 Després van
fer els preparatius per a ells i per als sacerdots, donat que els sacerdots, fills d'Aharon,
van estar ocupats fins a la nit oferint l'holocaust i els greixos. Per això, els levites van
fer els preparatius per a ells i per als sacerdots, fills d'Aharon. 15 Els cantors, fills d'Asaf,
estaven al seu lloc, segons l'ordre de David, d'Asaf, d'Heman i d'Iditun, vidents del rei, i

els porters eren a cada porta; ningú no hagué d'allunyar-se del seu servei, ja que els seus germans, els levites, havien fet els preparatius per ells.

15 Així fou organitzat aquell dia tot el servei de Jahvè per celebrar la Pasqua i per oferir holocaustos sobre l'altar de Jahvè, segons l'ordre del rei Josies. 17 Els —821→ israelites que eren allí van celebrar aquell temps la Pasqua i la festa dels Àzims durant set dies. 18 [593]No havia estat celebrada a Israel una Pasqua igual des del temps del profeta Samuel, i cap dels reis d'Israel no va celebrar una Pasqua com la que celebraren Josies, els sacerdots, els levites i tot Judà i Israel que es trobaven allí i tots els habitants de Jerusalem. 19 Aquesta Pasqua fou celebrada l'any divuit del regnat de Josies.

Mort de Josies.— 20[594] Després de tot això que Josies havia organitzat al temple de Jahvè, Necaó, rei d'Egipte, pujà a fer la guerra a Carcamis, vora l'Eufrat, i Josies li sortí al pas. 21 Necaó li envià missatgers a dir-li: «¿què hi ha entre jo i tu, rei de Judà? No és pas contra tu que jo vinc avui, sinó que el meu combat és vota l'Eufrat, i Déu m'ha dit que m'afanyés. Deixa't de fer oposició a Déu, que és amb mi, perquè ell no et destrueixi!» 22 Però Josies no se'n va apartar, sinó que, per combatre'l, es va disfressar i no va escoltar les paraules de Necaó, que venien de la boca de Déu. Anà a combatre a la plana de Maguedó. 23 Els arquers van tirar contra el rei Josies, i aquest digué als seus subordinats: «Traieu-me, que estic greument ferit». 24 Els seus subordinats el tragueren del carro i el feren muntar en un altre que ell tenia, i el conduïren a Jerusalem. Va morir, i fou enterrat als sepulcres dels seus pares. Tot Judà i Jerusalem van fer dol per Josies. 25 Jeremies féu una complanta sobre Josies, i tots els cantors i totes les cantor es s'han ocupat de Josies en les seves lamentacions fins al dia d'avui, i n'han fet un costum a Israel. Són escrites entre les lamentacions.

26[595] La resta dels fets de Josies, les seves obres piadoses segons el que hi ha escrit a la llei de Jahvè 27 i les seves accions, de les primeres a les darreres, consten al llibre dels reis d'Israel i de Judà.

36 Joacaz, rei de Judà. 1[596] El poble del país prengué Joacaz, fill de Josies, i el féu rei a Jerusalem en lloc del seu pare. 2 Joacaz tenia vint-i-tres anys quan fou rei, i regnà tres mesos —822→ a Jerusalem. 3 El rei d'Egipte el destituí a Jerusalem i va imposar al país una contribució de cent talents de plata i d'un talent d'or. **4** El rei d'Egipte féu rei de Judà i Jerusalem el seu germà Eljaquim i li canvià el nom pel de Joaquim. Necaó agafà el seu germà Joacaz i el conduí a l'Egipte.

Joaquim, rei de Judà. 5 [597]Joaquim tenia vint-i-cinc anys quan fou rei, i regnà onze anys a Jerusalem. Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè, el seu Déu. 6 Nabucodonosor, rei de Babilònia, pujà contra ell i el lligà amb una doble cadena de bronze, per conduir-lo a Babilònia. 7 Nabucodonosor s'endugué a Babilònia una part dels objectes del temple de Jahvè i els posà al seu palau de Babilònia. 8[598] La resta dels fets de Joaquim, les abominacions que va cometre i tot el que ha estat trobat contra ell consta al Llibre dels reis d'Israel i de Judà. En lloc d'ell regnà el seu fill Joaquín.

Joaquín, rei de Judà.— 9 [599]Joaquín tenia vuit anys quan fou rei, i regnà tres mesos i deu dies a Jerusalem. Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè. 10 Al retorn de l'any, el rei Nabucodonosor el féu conduir a Babilònia, amb els objectes preciosos del temple de Jahvè. I féu rei de Judà i Jerusalem el seu germà Sedequies.

Sedequies, rei de Judà. 11[600] Sedequies tenia vint-i-un anys quan fou rei, i regnà
onze anys a Jerusalem. 12 Féu el mal que ofèn els ulls de Jahvè, el seu Déu, i no s'humilià
davant del profeta Jeremies, que parlava de part de Jahvè. 13 A més, es revoltà contra el
rei Nabucodonosor, que li havia fet prestar jurament per Déu. El va fer obstinar-se i va
endurir-li el cor, perquè no es convertís a Jahvè, Déu d'Israel. 14 També tots els caps dels
sacerdots i el poble van sobresortir a prevaricar segons les abominacions de les nacions,
i profanaren el temple de Jahvè, que ell havia santificat a Jerusalem. 15 Jahvè, Déu dels
seus pares, de bona hora i sense parar, els havia enviat amonestacions per mitjà dels
missatgers de Déu, ja que es compadia del seu poble i del lloc —823→ on vivien. 16
però ells feien befa dels missatgers de Déu, menyspreaven les seves paraules i escarnien
els seus profetes, fins que la indignació de Jahvè contra el seu poble pujà en un grau
irremeiable.

Destrucció de Jerusalem i deportació a Babilònia. 17[601] Féu pujar contra ells el rei
dels caldeus, el qual va matar els seus joves amb l'espasa al seu santuari, sense
compadir-se ni dels joves, ni de les noies, ni dels vells, ni dels decrèpits; i ho va posar
tot a les seves mans. 18 Transportà a Babilònia tots els objectes del temple de Déu, grans
i petits, els tresors del temple de Jahvè, els tresors del rei i dels seus caps. 19 Van cremar
el temple de Déu, enderrocaren la muralla de Jerusalem, calaren foc a tots els seus
palaus, i tots els seus objectes preciosos foren destruïts. 20 S'endugué captius a Babilònia
els qui s'havien escapat de l'espasa; foren esclaus d'ell i dels seus fills fins que dominà el
reialme de Pèrsia, 21 a fi que es complís la paraula que Jahvè havia dit per boca de
Jeremies: «Fins que el país gaudeixi dels seus dissabtes, descansarà durant tot el temps
de la desolació, per tal de complir els setanta anys».

Decret de Cir.— 22 L'any primer de Cir, rei de Pèrsia, per tal que es complís la
paraula que Jahvè havia dit per boca de Jeremies, Jahvè va desvetllar l'esperit de Cir, rei
de Pèrsia, el qual féu proclamar per tot el seu reialme, de viva veu i també per escrit, un
edicte que deia: 23 «Això diu Cir, rei de Pèrsia: «Jahvè, Déu del cel, m'ha donat tots els
reialmes de la terra, i m'ha encarregat de construir-li un temple a Jerusalem, a Judà.
Qualsevol d'entre vosaltres que sigui del seu poble, que Jahvè, el seu Déu, sigui amb ell,
i que hi pugi...»[602]

—824→

Esdres i Nehemies (Esd. 1,1- Ne. 13,31)[603]

Esdres (Esd. 1,1-10,44)

1 L'edicte de Cir.— 1 L'any primer de Cir[604], rei de Pèrsia, perquè es complís la
paraula de Jahvè que havia dit Jeremies, Jahvè,desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, i
Cir va fer proclamar per tot el seu reialme, i fins i tot va consignar per escrit, el que
segueix:

2 «Això diu Cir, rei de Pèrsia[605]: Jahvè, Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de
la terra, i m'ha manat de reconstruir-li el temple de Jerusalem, a Judà. 3 Qui hi ha del seu
poble entre vosaltres? Que el seu Déu sigui amb ell, i que pugi a Jerusalem, a Judà, per
reconstruir el temple de Jahvè, Déu d'Israel. És el Déu que té l'estada a Jerusalem. 4 Tots
els qui queden d'Israel[606] pertot arreu han de ser ajudats per la població dels llocs on
resideixen, amb plata i or, amb provisions i bestiar, a més de les ofrenes voluntàries per
al temple de Déu que hi ha a Jerusalem».

Preparatius per al retorn a Jerusalem.— 6 Llavors es posaren en camí tots els
caps de família de Judà i de Benjamí, tots els sacerdots i els levites, de qui Déu va
desvetllar l'esperit perquè anessin a reconstruir el temple de Jahvè a Jerusalem. 7 Tots els
seus veïns els ajudaren amb objectes de plata i d'or, amb provisions, amb bestiar, i altres
regals preciosos, a més de totes les ofrenes voluntàries. 8 El rei Cir va fer treure els
utensilis de la casa de Jahvè que Nabucodonosor s'havia emportat de Jerusalem i que
havia dipositat al temple del seu déu. 9 Cir, rei de Pèrsia, els va fer retirar per Mitridates,
el tresorer, —825→ que els inventarià i els donà a Sasabasar, el príncep de Judà. 10 Hi
havia trenta safates d'or, mil de plata, vint-i-nou ganivets, 11 trenta copes d'or, quatre-
centes deu copes de plata i un miler d'altres utensilis. 12 En total, els utensilis d'or i de
plata eren cinc mil quatre-cents. Sasabasar s'ho emportà tot quan els deportats van pujar
de Babilònia a Jerusalem.

2 Llista dels repatriats.— 1 Aquests són els habitants de la Província que pujaren
de l'exili, que Nabucodonosor, rei de Babilònia, hi havia deportat, i retornaren a
Jerusalem i a Judà, cadascun a la seva població. 2 Van arribar amb Zorobabel: Josuè,
Nehemies, Saraïes, Raelaïes, Nahamani, Mardocai, Belsan, Mesfar, Begvai, Rehum i
Baanà.

Nombre dels homes d'Israel: 3 fills de Farós, dos mil cent setanta-dos; 4 fills de
Safaties, tres-cents setanta-dos; 5 fills d'Aré, set-cents setanta-cinc; 6 fills de Fahat-Moab,
dels fills de Josuè i de Joab, dos mil vuit-cents dotze; fills d'Elam, mil dos-cents
cinquanta-quatre; 8 fills de Zetuè, nou-cents quaranta-cinc; 9 fills de Zacai, set-cents
seixanta; 10 fills de Bani, sis-cents quaranta-dos; 11 fills de Bebai, sis-cents vint-i-tres; 12
fills d'Azgad, mil dos-cents vint-i-dos; 13 fills d'Adonicam, sis-cents seixanta-sis; 14 fills
de Begvai, dos mil cinquanta-sis; 15 fills d'Adin, quatre-cents cinquanta-quatre; 16, fills
d'Ater, de la família d'Ezequies, noranta-vuit; 17 fills de Besai, tres-cents vint-i-tres; 18
fills de Jorà, cent dotze; 19 fills d'Hasum, dos-cents vint-i-tres; 20 fills de Guebar, noranta-
cinc; 21 homes de Bet-Lèhem, cent vint-i-tres; 22 homes de Netofà, cinquanta-sis; 23 homes
d'Anatot, cent vint-i-vuit; 24 homes d'Azmàver, quaranta-dos; 25 homes de Cariat-Jarim,
de Cafirà, de Beerot, set-cents quaranta-tres; 26 homes de Ramà i de Gabé, sis-cents vint-
i-un; 27 homes de Macmàs, cent vint-i-dos; 28 homes de Bet-El i Ai, dos-cents vint-i-tres;
29 fills de Nebó, cinquanta-dos; 30 fills de Megbis, cent cinquanta-sis; 31 fills d'un altre
Elam, mil dos-cents cinquanta-quatre; 32 fills d'Harim, tres-cents vint; 33 homes de Lod,

d'Hadid i d'Onó, set-cents vint-i-cinc; [34] homes de Jericó, tres-cents —826→ quaranta-cinc; [35] fills de Senaà, tres mil sis-cents trenta.

[36] Sacerdots: fills d'Idaïes, de la casa de Josuè, nou-cents setanta-tres; [37] fills d'Emmer, mil cinquanta-dos; [38] fills de Fashur, mil dos-cents quaranta-set; [39] fills d'Harim, mil disset.

[40] Levites: fills de Josuè, de Quedmiel, de Bennuí i d'Hoduïes, setanta-quatre.

[41] Cantors: fills d'Asaf, cent vint-i-vuit.

[42] Fills dels porters: fills de Sel·lum, fills d'Ater, fills de Telmon, fills d'Acub, fills d'Hatità, fills de Sobai, total: cent trenta-nou.

[43] Natineus[607]: fills de Sihà, fills d'Hasufà, fills de Tabaot, [44] fills de Querós, fills de Sishà, fills de Fadon, [45] fills de Lebanà, fills d'Hagabà, fills d'Acub, [46] fills d'Hagab, fills de Semlai, fills d'Hanan, [47] fills de Guedel, fills de Gàher, fills de Raaïes, [48] fills de Rasin, fills de Necodà, fills de Gazam, [49] fills d'Ozà, fills de Fasé, fills de Besai, [50] fills d'Asenà, fills de Munim, fills de Nefusim, [51] fills de Bacbuc, fills d'Hacufà, fills d'Harhur, [52] fills de Beslut, fills de Mahidà, fills d'Harsà, [53] fills de Bercós, fills de Sisarà, fills de Temé, [54] fills de Nasié, fills d'Hatifà.

[55] Fills dels servents de Salomó: fills de Sotai, fills de Soféret, fills de Faridà, [56] fills de Salà, fills de Dercon, fills de Guedel, [57] fills de Safaties, fills d'Hatil, fills de Foquèret-ha-Sebaïm, fills d'Ami. [58] Total dels natineus i dels fills dels servents de Salomó: tres-cents noranta-dos.

[59] Els qui pujaren de Tel-Malé, de Tel-Harsà, de Querub, d'Adon i d'Emmer, no pogueren demostrar que la seva família i la seva descendència eren israelites: [60] fills de Dalaïes, fills de Tobies, fills de Necodà: sis-cents cinquanta-dos.

[61] Dels fills dels Sacerdots; fills d'Hobies, fills de Cos, fills de Berzel·lai, el qual havia Ares per muller una de les filles de Berzel·lai, el galaadita, i havia adoptat el seu nom. [62] Aquests van buscar les seves llistes genealògiques, però no les van trobar, i van ser exclosos del sacerdoci com a profans. [63] El governador els va dir que no mengessin dels aliments sagrats, fins que es presentés un sacerdot amb l'urim i el tummim. [64] En total, els reunits eren quaranta-dos mil, —827→ tres-cents seixanta, [65] a més dels servents i les serventes, que eren set mil tres-cents trenta-set, amb dos-cents cantors i cantores. [66] De cavalls, set-cents trenta-sis; de mules, dues-centes quaranta-cinc; [67] de camells, quatre-cents trenta-cinc; d'ases, sis mil set-cents vint.

Ofrenes per al temple de Jerusalem.— [68] Alguns dels caps de família, en arribar al temple de Jahvè, a Jerusalem, aportaren donatius per a la casa de Déu, per a restaurar el temple de Déu. [69] Segons les seves possibilitats van donar a la caixa del culte: seixanta-una mil monedes d'or; cinc mil mines de plata i cent túniques sacerdotals. [70] Els sacerdots, els levites i una part del poble s'instal·laren a Jerusalem. Els cantors, els porters i els natineus i tots els altres israelites s'instal·laren a les seves viles.

3 Restabliment de l'altar i represa del culte.— [1] Quan arribà el mes setè, tot el poble d'Israel, que estava a les seves viles, s'aplegà com un sol home a Jerusalem. [2]

Josuè, fill de Josedec, amb els seus germans sacerdots, i Zorobabel, fill de Salatiel, amb
els seus germans, determinaren de reconstruir l'altar del Déu d'Israel, per oferir-hi
holocaustos, tal com està prescrit a la llei de Moisès, l'home de Déu.

3 Erigiren, doncs, l'altar sobre les seves bases, malgrat que la gent del país els
intimidaven, i oferien holocaustos a Jahvè, els holocaustos del matí i del vespre.

4 Celebraren la festa dels Tabernacles, segons que està prescrit, i diàriament oferien
els holocaustos, establerts per a cada dia. 5 Igualment el sacrifici perpetu, el de les llunes
noves, i el de totes les festes sagrades de Jahvè, a més de tots els que es presentaven
com a ofrena voluntària a Jahvè. 6 Des del primer dia del mes setè, començaren a oferir
holocaustos a Jahvè; però els fonaments per a reconstruir el temple de Jahvè encara no
estaven posats.

7 Llavors donaren diner als picapedrers i als fusters, i queviures, vi i oli als de Sidó i
de Tir, perquè portessin per mar, a Jafa, fusta de cedre del Líban, amb l'autorització de
Cir, rei de Pèrsia.

—828→

Reconstrucció del temple.— 8 Fou l'any segon de la seva arribada al temple de
Déu, el mes segon, quan Zorobabel, fill de Salatiel, i Josuè, fill de Josedec, i els altres
germans seus, amb els sacerdots, els levites i tots els qui havien tornat a Jerusalem de la
deportació, emprengueren l'obra i encarregaren als levites de vint anys en amunt de
dirigir els treballs de la casa de Jahvè. 9 Josuè, amb els seus fills i els seus germans,
Quedmiel, amb els seus fills, Bennu i i Hodules, com també els fills d'Henadad, amb els
seus fills i els seus germans, els levites, es posaren com un sol home a dirigir els qui
treballaven al temple de Déu.

10 Quan els constructors posaren els fonaments del temple de Jahvè, els sacerdots,
revestits i amb les seves trompetes, i també els levites, fills d'Asaf, amb els seus
címbals, es disposaven a cantar Jahvè, segons havia pres crit David, rei d'Israel. 11 I
entonaren himnes i accions de gràcies a Jahvè: «Que n'és, de bo; perdura eternament
l'amor que té per Israel». I tot el poble aclamava Jahvè amb grans crits i el lloava perquè
veien posats els fonaments del temple de Jahvè. 12 Però molts dels més ancians,
sacerdots, levites i caps de família, que havien vist el primer temple, veient ara posar els
fonaments del nou temple, ploraven amargament, mentre que molts d'altres aclamaven
amb crits de festa. 13 I no es podia distingir entre les aclamacions de festa i el crit dels
plors del poble; perquè la gent aclamava amb grans crits, i la cridòria se sentia de molt
lluny.

4 Suspensió dels treballs de reconstrucció.— 1 Els enemics de Judà i de Benjamí
van sentir dar que els repatriats reconstruïen el temple de Jahvè, Déu d'Israel. 2 Es
presentaren, doncs, a Zorobabel i als caps de família i els digueren: «El reconstruirem
amb vosaltres, perquè també venerem el vostre Déu, i li oferim sacrificis des del temps
d'Asar-Hadon, rea d'Assíria, que ens establí aquí». 3 Zorobabel, Josuè i els altres caps de
família d'Israel els digueren: «No convé pas que reconstruïm plegats el temple del
nostre Déu; el temple de Jahvè, Déu d'Israel, —829→ l'hem de reconstruir nosaltres
tots sols, tal com ens ordenà Cir, el rei de Pèrsia». 4 Llavors la gent del país començà a
descoratjar el poble de Judà i a intimidar-los, perquè l'obra no anés endavant.

5 Tot el temps de Cir, rei de Pèrsia, i fins al regnat de Darius, rei de Pèrsia, subornaven consellers per fer fracassar el pla.

6 Sota el regnat d'Asuer, al començament del regnat, escriviren una acusació contra
els habitants de Judà i de Jerusalem.

7 També al temps d'Artaxerxes, Beselam, Mitridates, Tabeel i altres col·legues seus
escriviren a Artaxerxes, rei de Pèrsia. La carta era escrita en lletra i en llengua aramees.

8 Rehum, el governador, i Samsai, el secretari, escriviren al rei Artaxerxes una carta
contra Jerusalem que deia així:

9 «Rehum, el governador, Samsai, el secretari, i els seus ajudants, jutges i delegats,
funcionaris perses, provinents d'Arac, de Babilònia i de Susa, és a dir, els elamites, 10 i
els altres pobles que el gran Asenafar deportà i establia les viles de Samaria i a les altres
regions occidentals de l'Eufrat».

11 Aquest és el text de la carta que li fou enviada: «Al rei Artaxerxes, els teus
servidors, la gent de la regió occidental de l'Eufrat... 12 Sàpiga el rei que els jueus, que
han vingut de prop teu, han arribat a Jerusalem i estan reconstruint la ciutat rebel i
perversa; reparen les muralles i ja han posat els fonaments. 13 Que sàpiga, doncs, el rei
que, si aquesta ciutat és reconstruïda, i les muralles, restaurades, no pagaran més tributs,
ni impostos, ni peatge, i això resultarà en detriment del tresor dels reis. 14 Com sigui,
doncs, que vivim a sou del palau, ens sembla que no podem permetre que hàgim de
veure aquest afront del rei; per això, li enviem aquestes informacions. 15 Que busquin en
el llibre de les Memòries dels teus pares; hi trobaràs la prova que aquesta ciutat és una
ciutat rebel, funesta per al rei i per a les províncies, i que ja des de temps antic s'hi han
tramat revoltes. 16 Nosaltres fem saber al rei que, si aquesta ciutat és reconstruïda, i
les —830→ muralles, restaurades, no tindràs més part a la regió occidental de
l'Eufrat».

17 El rei va enviar aquesta resposta: «A Rehum, governador, a Samsai, secretari, i
als seus ajudants que habiten a Samaria i als altres territoris de la regió occidental de
l'Eufrat. Pau. 18 La carta que m'heu escrit ha estat llegida i traduïda a la meva presència. 19
He ordenat que es fes una investigació i s'ha trobat que realment aquesta ciutat des de
temps antic s'havia insurreccionat contra els reis, que hi ha hagut rebel·lions i sedicions,
20 i que hi havia a Jerusalem reis poderosos que dominaven les contrades de la regió
occidental de l'Eufrat, i que se'ls pagava tribut, impost i peatge. 21 Donem l'ordre, doncs,
que aquesta gent desisteixi de l'empresa, i que aquesta ciutat no sigui reconstruïda, fins
que jo ho mani. 22 Vigileu de no ser negligents en això, no fos cas que s'augmentés el
mal en detriment dels reis».

23 Així que fou acabada de llegir la carta del rei Artaxerxes davant Rehum i Samsai,
el secretari, i els seus ajudants, anaren de pressa a Jerusalem, als jueus, i els van obligar
a mà armada a parar els treballs.

24 Des de llavors, els treballs del temple de Déu, a Jerusalem, quedaren suspesos,
fins a l'any segon de Darius, rei de Pèrsia.

5 Represa de la reconstrucció del temple.— [1] Els profetes Ageu i Zacaries, fill d'Addó, en nom del Déu d'Israel, que era amb ells, profetitzaren als jueus que es trobaven a Judà i a Jerusalem. [2] Llavors Zorobabel, fill de Salatiel, i Josuè, fill de Josedec, es posaren a reconstruir el temple de Déu, a Jerusalem, encoratjats pels profetes de Déu. [3] Mentrestant, Tatanai, governador de la regió occidental de l'Eufrat, i Setar-Buzanai, amb els seus ajudants, anaren a dir- los: «¿Qui us ha autoritzat a reconstruir aquesta casa i a refer aquestes muralles?» [4] Afegiren: «¿Com es diuen els homes que refan aquest edifici?» [5] Però Déu vetllava sobre els ancians dels jueus, i, de fet, no van parar fins que la qüestió va ser portada a Darius, i va arribar d'ell una resposta sobre això.

—831→

Carta del rei Darius.— [6] Còpia de la carta que Tatanai, governador de la regió occidental de l'Eufrat, i Setar-Buzanai, amb els seus ajudants, els funcionaris de la regió occidental de l'Eufrat, enviaren al rei Darius.

[7] Li van adreçar una relació que deia així: «Al rei Darius. Que tingui molta pau! [8] Sàpiga el rei que hem anat al districte de Judà, al temple del gran Déu, que ha estat reedificat amb blocs de pedra i amb bigues de fusta posades entre les parets. El treball és executat amb diligència i va endavant. [9] Hem preguntat, doncs, a aquells ancians, i els hem dit: «¿Qui us ha autoritzat a reconstruir aquesta casa i a refer aquestes muralles?» [10] També els hem demanat els seus noms, per tal de fer-te'ls saber, de manera que poguéssim posar per escrit el nom dels seus caps.

[11] Ells ens van donar aquesta resposta: «Som servents del Déu del cel i de la terra, i refem una casa que havia estat edificada molts anys abans; un gran rei d'Israel l'edificà i la deixà acabada. [12] Però quan els nostres pares indignaren el Déu del cel, ell els deixà a les mans de Nabucodonosor, el caldeu, rei de Babilònia, que destruí aquesta casa i deportà el poble a Babilònia. [13] Però Cir, rei de Babilònia, l'any primer del seu regnat, donà ordre de reconstruir aquesta casa de Déu. [14] I fins el mateix Cir féu portar del temple de Babilònia els utensilis d'or i de plata del temple de Déu, que Nabucodonosor havia retirat del temple de Jerusalem i traslladat al temple de Babilònia, els donà a un home que es deia Sasabasar, després d'haver-lo designat com a governador, [15] i li digué: «Pren aquests utensilis, retorna'ls al temple de Jerusalem, i que el temple de Déu sigui reconstruït allà on era». [16] Sasabasar vingué, posà els fonaments del temple de Déu a Jerusalem, i des d'aquells temps fins ara s'ha anat construint, però encara no està acabat.

[17] Si al rei li sembla bé, doncs, que busquin en els arxius reials, a Babilònia, si existeix un decret donat pel rei Cir, de reconstruir aquesta casa de Déu a Jerusalem, i que el rei ens comuniqui la seva voluntat sobre això».

—832→

6 Resposta de Darius sobre el decret de Cir.— [1] Llavors, per ordre del rei Darius, buscaren en els arxius, on es guardaven els llibres, a Babilònia, [2] i trobaren a Ecbatana, la ciutat que hi ha a la província de Mèdia, un rotlle, on hi havia registrat aquest document: [3] «Any primer del rei Cir. El rei ha donat una ordre. Temple de Déu a Jerusalem. El temple serà reconstruït per a immolar-hi sacrificis i presentar-hi ofrenes.

La seva aluda serà de seixanta colzades, i la seva amplada de seixanta colzades; [4] hi haurà tres rengles de pedres de talla i un rengle de fusta. La despesa serà pagada pel tresor reial. [5] A més, els utensilis d'or i de plata del temple de Déu, que Nabucodonosor havia retirat del temple de Jerusalem i havia portat a Babilònia, seran restituïts i portats al temple de Jerusalem, al seu lloc, i col·locats a la casa de Déu.

[6] Per tant, vosaltres, Tatanai, governador de la regió occidental de l'Eufrat, i Setar-Buzanai, amb els vostres ajudants, els funcionaris de la regió occidental de l'Eufrat, retireu-vos d'allí [7] i deixeu continuar els treballs d'aquest temple de Déu. Que el governador i els ancians dels jueus reconstrueixin el temple de Déu, allà on era. [8] A més, dono aquesta ordre de com heu de comportar-vos amb aquests ancians dels jueus, en la reconstrucció del temple de Déu: que la despesa d'aquests homes sigui pagada al seu temps i sense retard dels fons reials, és a dir, del tribut de la regió occidental de l'Eufrat. [9] I tot el que calgui per als holocaustos del Déu del cel: vedells, moltons, anyells, com també blat, sal, vi i oli, que els sigui donat dia per dia, sens falta, segons les indicacions dels sacerdots de Jerusalem, [10] perquè ofereixin sacrificis agradables al Déu del cel i preguin per la vida del rei i dels seus fills. [11] Dono també aquesta ordre: Qualsevol que no obeeixi aquesta ordre, que plantin a terra una biga a casa seva i l'hi pengin, i que la seva casa sigui convertida en un femer. [12] I que Déu que ha fet residir allà el seu nom, destroni tot rei o poble que gosi canviar les meves ordres i destruir aquesta casa de Déu a Jerusalem. Jo, Darius, he donat aquest decret. Que sigui —833→ posat en pràctica fidelment».

Acabament i dedicació de Pobra del temple.— [13] Llavors Tatanai, governador de la regió occidental de l'Eufrat, Setar-Buzanai i els seus ajudants ho executaren puntualment, tal com deia l'ordre del rei Darius. [14] I els ancians dels jueus avançaven la reconstrucció, encoratjats pel profeta Ageu i per Zacaries, fill d'Addó. La reconstrucció fou acabada, pel voler del Déu d'Israel, i per ordre de Cir i de Darius. [15] L'edifici fou acabat el dia tercer del mes d'adar[608], l'any sisè del regnat de Darius.

[16] Els israelites, els sacerdots, els levites i la resta dels deportats, van celebrar amb alegria la dedicació d'aquesta casa de Déu. [17] Oferiren per a la dedicació cent vedells, dos-cents moltons, quatre-cents anyells i dotze bocs com a sacrifici pel pecat per tot Israel, segons el nombre de les tribus d'Israel.

[18] Després van designar els torns dels sacerdots i dels levites per al servei de Déu a Jerusalem, com ho prescriu el llibre de Moisès.

Celebració de la Pasqua.— [19] Els repatriats van celebrar la Pasqua el dia catorze del primer mes. [20] Els levites s'havien purificat tots, i tots eren purs. Van immolar els anyells pasquals per tots els repatriats, pels seus germans, pels sacerdots i per ells mateixos. [21] Els repatriats menjaren l'anyell pasqual, i s'hi van afegir els qui s'havien separat de la impuresa dels habitants del país, i s'havien ajuntat a ells per venerar Jahvè, el Déu d'Israel. [22] Celebraren, doncs, la festa dels àzims durant set dies amb alegria; Jahvè els havia donat motiu d'alegria, fent que el cor del rei d'Assíria els fos favorable i donant força a les seves mans per a l'obra del temple de Déu, el Déu d'Israel.

Retorn d'Esdres al cap duna altra caravana de repatriats (Esd. 7,1-10,44)

7 L'escriba Esdres va a Jerusalem.— 1 Després d'aquests fets, durant el regnat
d'Artaxerxes, rei de Pèrsia, pujà de Babilònia Esdres, fill d'Azaries, fill de
Melquies, —834→ 2 fill de Sel·lum, fill de Sadoc, fill d'Ahitob, 3 fill d'Amaries, fill
d'Azaries, fill de Meraiot, 4 fill de Zarahies, fill d'Ozi, fill de Boqui, 5 fill d'Abisuè, fill de
Finehès, fill d'Eleazar, fill del gran sacerdot Aharon. 6 Aquest Esdres era un sacerdot
escriba entès en la Llei de Moisès, la Llei que Déu havia donat a Israel. Havia obtingut
del rei tot allò que havia demanat, perquè la mà de Jahvè, el seu Déu, l'afavoria. 7 L'any
setè del rei Artaxerxes pujà a Jerusalem una part dels israelites, dels sacerdots, dels
levites, dels cantors, dels porters i dels natineus. 8 Van arribar el mes cinquè; era l'any
setè del rei. 9 Havia fixat la sortida de Babilònia el dia primer del primer mes, i arribava
a Jerusalem el primer dia del mes cinquè; la mà bondadosa de Déu l'afavoria. 10 S'havia
donat amb tot el cor a l'estudi i a la pràctica de la Llei de Jahvè i a instruir Israel en els
seus decrets i les seves decisions.

Carta del rei Artaxerxes a favor d'Esdres.— 11 Text de la carta que el rei
Artaxerxes va donar a Esdres, el sacerdot i escriba, entès en els manaments de Jahvè i
en els seus decrets donats a Israel:

12 «Artaxerxes, rei dels reis, a Esdres, sacerdot i escriba de la Llei del Déu del cel: 13
He donat l'ordre que qualsevol del poble d'Israel, dels seus sacerdots i dels seus levites,
que habiten al meu regne, si vol tornar a Jerusalem, pot tornar-hi amb tu, 14 que ets
enviat del rei i dels seus set consellers per fer una informació a Judà i a Jerusalem,
respecte a la Llei del teu Déu, que tens a les mans, 15 i per portar la plata i l'or que el rei i
els seus consellers ofereixen voluntàriament al Déu d'Israel, que té el temple a
Jerusalem, 16 junt amb tota la planta i l'or que puguis recollir per tota la província de
Babilònia, i les ofrenes voluntàries que el poble i els sacerdots facin per al temple del
seu Déu, a Jerusalem. 17 Amb aquest diner, podràs adquirir vedells, moltons i anyells, i
tot allò que calgui per a les ofrenes i les libacions que s'han d'oferir sobre l'altar del
temple del vostre Déu, a Jerusalem. 18 Tot el que quedi de plata i d'or, ho fareu servir per
al que cregueu més oportú, tu —835→ i els teus col·laboradors, segons la voluntat
del vostre Déu. 19 Porta davant Déu, a Jerusalem, els objectes que et siguin oferts per al
servei del temple del teu Déu.

20 Pots prendre també del tresor reial allò que calgui per a les altres despeses del
temple del teu Déu. 21 Jo, el rei Artaxerxes, dono aquesta ordre a tots els tresorers de la
regió occidental de l'Eufrat: Tot el que us demani el sacerdot i escriba Esdres, entès en
la Llei del Déu del cel, que li sigui donat puntualment. 22 Li podreu donar fins a cent
talents de plata, cent mesures de blat, cent bots de vi, cent bots d'oli i, a més, sal sense
restricció. 23 Que es compleixi fidelment tot el que ha ordenat el Déu del cel per a la casa
del Déu del cel; no fos cas que vingués el seu rigor sobre l'imperi del rei i dels seus fills.
24 Us fem saber també que no podran ser imposats tributs, impostos o peatges a cap
sacerdot, levita, cantor, porter, natineu, ni cap altre dels qui serveixen en aquest temple
de Déu. 25 I tu, Esdres, segons la saviesa del teu Déu que tu posseeixes, estableix jutges o
magistrats perquè administrin la justícia a tot el poble de la regió occidental de l'Eufrat,
a tots els qui ja coneixen la llei del teu Déu, i ensenya-la als qui no la coneixen. 26 El qui
no compleixi la llei del teu Déu i la llei del rei, sigui sotmès a una pena rigurosa: a la
mort o a la deportació, a empenyorament de béns, o a la presó».

Acció de gràcies a Déu.— [27] «Beneït sigui Jahvè, Déu dels nostres pares, que ha mogut el cor del rei a glorificar així el temple de Jahvè, a Jerusalem, [28] i ha fet que jo trobés la benvolença del rei i dels seus consellers i de tots els oficials del rei! Jo em vaig animar en veure que la mà de Jahvè, el meu Déu, m'afavoria i vaig reunir els caps d'Israel perquè tornessin amb mi».

8 Llista dels companys d'Esdres.— [1] Caps de família i genealogies dels qui van tornar amb mi de Babilònia, en el regnat del rei Artaxerxes:

[2] Dels fills de Finehès: Guersom; dels fills d'Itamar: Daniel; dels fills de David: Hatús; [3] dels fills de Sequenies...; —836→ dels fills de Farós: Zacaries, i amb ell van ser registrats cent cinquanta homes; [4] dels fills de Fahat-Moab: Eljoenai, fill de Zarahies, amb dos-cents homes; [5] dels fills de Zetuè: Sequenies, fill d'Ezequiel, amb tres-cents homes; [6] dels fills d'Adin: Abed, fill de Jonatàs, amb cinquanta homes; [7] dels fills d'Elam: Isaïes, fill d'Atalies, amb setanta homes; [8] dels fills de Safaties: Zabdies, fill de Miquel, amb vuitanta homes; [9] dels fills de Joab: Abdies, fill de Jahiel, amb dos-cents divuit homes; [10] dels fills de Bani: Salomit, fill de Josfies, amb cent cinquanta homes; [11] dels fills de Bebai: Zacaries, fill de Bebai, amb vint homes; [12] dels fills d'Azgad: Johanan, fill de Quetan, amb dos-cents deu homes; [13] dels fills d'Adonicam, que eren els darrers: Elifàlet, Jeiel i Semeïes, amb seixanta homes; [14] dels fills de Begvai: Utai i Zabud, amb setanta homes.

[15] Els vaig reunir vora el canal que passa per Ahavà, i vam acampar allà tres dies; havent buscat entre el poble i els sacerdots, no vaig trobar-hi cap levita. [16] Vaig cridar els caps, Elièzer, Ariel, Semeïes, Elnatan, Jarib, Elnatan, Natan, Zacaries i Mosol·lam, i els instructors, Jojarib i Elnatan, [17] i els vaig donar una missió per a Eddó, cap de la localitat de Casfià, i els vaig dictar el que havien de comunicar a Eddó i als seus col·legues natineus, a fi que ens procuressin ajudants per al temple del nostre Déu. [18] I com que ens afavoria la mà bondadosa del nostre Déu, ens van portar Serebies, home de seny entre els fills de Moholi, fill de Levi, fill d'Israel, amb els seus fills i els seus germans, en total, divuit homes; [19] a més Hasabies, amb el seu germà Isaïes, dels fills de Merari, i també els seus fills, en total vint homes; [20] i d'entre els natineus, que David i els principals havien posat al servei dels levites, en total dos-cents vint natineus. Tots aquests van ser registrats pel seu nom.

[21] Allà, prop del canal Ahavà, vaig proclamar un dejuni, per humiliar-nos davant del nostre Déu i demanar-li un feliç viatge per a nosaltres i els nostres fills, amb tots els nostres bagatges. [22] M'hauria donat vergonya de demanar al rei una escorta i cavallers —837→ per a protegir-nos dels enemics, durant el camí, ja que havíem dit al rei: «La mà del nostre Déu s'estén per beneir tots aquells qui el busquen; en canvi, la seva força i el seu rigor es fa sentir sobre tots aquells qui no es recorden d'ell». [23] Per això, doncs, vam dejunar i vam invocar el nostre Déu, i ell ens va escoltar.

[24] Vaig escollir dotze caps dels sacerdots, a més de Serebies i Hasabies, i deu dels seus germans; [25] vaig pesar davant d'ells la plata, l'or i els utensilis, les ofrenes que havien donat el rei, els seus consellers, els seus magnats i tots els israelites que es trobaven allà, per al temple del nostre Déu, [26] i vaig consignar a les seves mans sis-cents cinquanta talents de plata, cent utensilis de plata, amb un pes total de dos talents, cent talents d'or, [27] vint copes d'or de mil darics i dos vasos d'un bonic bronze daurat, tan preciós com l'or. [28] Llavors els vaig dir: «Són consagrats a Jahvè; aquests utensilis són

sagrats; aquesta plata i aquest or són ofrena voluntària a Jahvè, el Déu dels vostres
pares. [29] Vigileu-los i guardeu-los fins que els poseu davant els caps dels sacerdots i dels
levites i davant els caps de família d'Israel, a Jerusalem, a les sales del temple de
Jahvè». [30] Els sacerdots i els levites es van fer càrrec de la plata, de l'or i dels utensilis
que havien estat pesats, per traslladar-los a Jerusalem al temple del nostre Déu.

Cap a Jerusalem, sota la protecció de Déu.— [31] El dia dotze del mes primer, vam
partir des del canal Ahavà cap a Jerusalem. La mà del nostre Déu ens afavoria, i ens va
preservar dels atacs dels enemics i de les emboscades, durant tot el camí. [32] Una vegada
arribats a Jerusalem, vam reposar tres dies. [33] El quart dia foren pesats al temple del
nostre Déu la plata, l'or i els utensilis, i els vam posar a les mans del sacerdot Meremot,
fill d'Uries, amb Eleazar, fill de Finehès, amb els levites Jozabad, fill de Josuè, i
Noadies, fill de Bennui. [34] Ho comptaren i ho pesaren tot; el total va ser consignat per
escrit.

Llavors [35] els qui havien tornat de la deportació, els exiliats, van oferir un
holocaust —838→ al Déu d'Israel: dotze vedells per tot Israel, noranta-sis moltons,
setanta-dos anyells i dotze bocs pel pecat; tot en holocaust per a Jahvè.

[36] Van ser enviades les ordres reials als sàtrapes i als governadors de la regió
occidental de l'Eufrat, els quals van oferir la seva ajuda per al poble i per al temple de
Déu.

9 Contra els matrimonis mixtos.— [1] Havent donar per acabar tot això, els
principals se'm van presentar i em digueren: «El poble d'Israel, els sacerdots i els levites
no han trencat amb la gent del país i amb les abominacions dels cananeus, dels hitites,
dels ferezeus, dels jebuseus, dels ammonites, dels moabites, dels egipcis i dels
amorreus, [2] ja que ells i els seus fills han pres per mullers les filles d'ells; la
descendència santa s'ha barrejat amb la de la gent del país, i els primers de fer-ho han
estat els principals i els consellers».

[3] En sentir això, vaig esquinçar-me el vestir i el mantell, em vaig arrencar els
cabells del cap i de la barba, i em vaig asseure consternat. [4] Els qui respectaven les
paraules del Déu d'Israel es van agrupar al voltant meu, reconeixent aquesta traïció dels
repatriats, mentre jo seia consternat fins a l'hora d'oferir l'oblació del capvestre. [5] A
l'hora de l'oblació, em vaig alçar del meu dol, amb el vestit i el mantell esquinçats, em
vaig agenollar amb les mans esteses vers Jahvè, el meu Déu, [6] i vaig dir:

Pregària expiatòria d'Esdres.— «Déu meu, em sento confús i avergonyit d'alçar
la cara davant vostre. Les nostres culpes ens cobreixen el cap, els nostres pecats arriben
fins al cel. [7] Des del temps dels nostres pares fins avui som molt culpables, i pels nostres
pecats hem estar abandonats, nosaltres, els nostres reis i els nostres sacerdots, al poder
dels reis de diversos països, a l'espasa, a la deportació, al pillatge i a la vergonya de la
nostra cara, fins al dia d'avui.

[8] Però ara, per un moment, l'amor de Jahvè, el nostre Déu, s'ha fer sentir sobre
nosaltres, ens ha deixat una resta i ens ha donat un punt ferm en el seu lloc sant; el —
839→ nostre Déu ha il·luminat els nostres ulls, i ens ha concedit alè de vida enmig del
nostre esclavatge. [9] Perquè som esclaus; però el nostre Déu no ens ha abandonat en el
nostre esclavatge, sinó que ens ha concedit el seu favor davant dels reis de Pèrsia, per

donar-nos vida i perquè poguéssim restaurar la casa del nostre Déu, reparar les seves
ruïnes i donar-nos una tanca a Judà i a Jerusalem.

10 Després de tot això, Déu nostre, què podem dir? No hem complert els vostres
manaments, 11 els que vós heu manat per mitjà dels vostres profetes, quan dèieu: «El país
on vosaltres entrareu per prendre'n possessió, és carregat de culpa, per les culpes de la
gent del país, per les impureses i les abominacions amb les quals l'han infestat d'un cap
a l'altre. 12 No doneu les vostres filles per mullers dels seus fills, ni prengueu les seves
filles per mullers dels vostres fills; no busqueu mai una entesa amb ells, ni busqueu la
seva prosperitat. Llavors sereu forts, podreu menjar el millor de la terra i la deixareu per
sempre en heretatge als vostres fills».

13 Després de tot el que ha vingut damunt nostre per accions dolentes i pels vostres
pecats gravíssims —encara que vós, Déu nostre, us heu retingut per dessota el que
mereixen les nostres culpes i ens heu deixat una resta com és aquesta—, 14 ¿podríem
encara infringir de nou els vostres manaments i emparentar-nos amb aquests pobles
abominables? ¿No us irritaríeu contra nosaltres fins a destruir-nos, fins que no quedés ni
una resta, ni un supervivent?

15 Jahvè, Déu d'Israel, vós sou bo; per això, hem quedat una resta fins al dia d'avui.
Aquí ens teniu davant vostre, amb els vostres pecats. Amb tot això, no ens podem
sostenir davant vostre».

10 1 Mentre Esdres plorava, prosternat davant el santuari de Jahvè, i feia aquesta
pregària i aquesta confessió, s'havia reunit entorn d'ell una munió de gent d'Israel,
homes, dones i infants; també tot el poble plorava.

2 Llavors Sequenies, fill de Jeiel, dels fills d'Elam, digué a Esdres: «Hem pecat
contra el nostre Déu, prenent mullers estrangeres d'entre els —840→ pobles d'aquesta
terra; amb tot, hi ha una esperança per a Israel. 3 Comprometem-nos ara amb el nostre
Déu de deixar totes les dones estrangeres i els fills que han nascut d'elles, d'acord amb el
teu parer i el de tots els qui segueixen els manaments del nostre Déu. Que es compleixi
la llei. 4 Endavant, doncs; és feina teva; nosaltres et farem costat. Sigues ferm i actua!»

5 Esdres s'alçà i féu jurar els caps dels sacerdots, dels levites i de tot Israel que
farien segons el que havien convingut, i ho juraren. 6 Després Esdres es retirà de davant
el santuari de Jahvè, entrà a la sala de Johanan, fill d'Eljasib, i hi passà la nit, sense
menjar pa ni beure aigua, perquè estava condolgut de la infidelitat dels repatriats.

Convocació d'una assemblea del poble.— 7 Per tot Judà i a Jerusalem feren
publicar una ordre que tots els repatriats es reunissin a Jerusalem. 8 Al qui no vingués a
Jerusalem en el terme de tres dies, conforme a la decisió dels principals i dels ancians, li
havien de ser confiscats els béns, i ell havia de ser exclòs de la comunitat dels repatriats.
9 Al cap de tres dies, tots els homes de Judà i de Benjamí s'havien reunit a Jerusalem.
Era el dia vint del mes novè; tot el poble es trobava assegut a la plaça del temple de
Jahvè, tremolant per tot aquest afer i pel fred de les pluges.

10 El sacerdot Esdres s'alçà i digué: «Heu estat infidels prenent dones estrangeres, i
heu augmentat els crims d'Israel. 11 Doneu ara lloança a Jahvè, Déu dels vostres pares, i
feu la seva voluntat; separeu-vos dels pobles d'aquesta terra i de les done estrangeres». 12

Llavors tota l'assemblea respongué en veu alta: «Està bé! Farem el que dius. [13] Però com
que el poble és molt nombrós i estem en temps de pluges, i no és possible de quedar-nos
a la intempèrie —a més, la tasca no és d'un ni de dos dies, perquè molts hem pecat en
això—, [14] et demanem que es quedin els caps de tota la comunitat; i tots aquells qui a les
nostres viles hauran pres dones estrangeres, fes-los venir en una època determinada,
amb els ancians de cada poble i amb —841→ els seus jutges, fins que la severitat de
Déu s'aparti de nosaltres».

[15] Jonatan, fill d'Asael, i Jahazies, fill de Tecuè, ajudats per Mosol·lam i el levita
Sebetai, s'oposaren a aquest projecte. [16] En canvi, els repatriats l'acceptaren. El sacerdot
Esdres s'escollí homes, caps de les diverses famílies, tots designats pels seus noms, i
tingueren una sessió per examinar l'afer, el dia primer del mes desè. [17] El dia primer del
mes primer acabaren de jutjar tots els homes que s'havien casat amb dones estrangeres.

Llista dels transgressors: sacerdots, levites i laics.— [18] D'entre els sacerdots, es
van trobar aquests que s'havien casat amb dones estrangeres: dels fills de Josuè, fill de
Josedec, i dels seus germans: Maasies, Elièzer, Jarib i Godolies. [19] Aquests es van
comprometre amb jurament a acomiadar les seves dones i, per la falta, van oferir un
moltó en sacrifici expiatori. [20] D'entre els fills d'Emmer: Hananí i Zabdies; [21] d'entre els
fills d'Harim: Maasies, Elies, Semeïes, Jahiel i Ozies; [22] d'entre els fills de Fashur:
Eljoenai, Maasies, Ismael, Natanael, Jozabad i Elasà.

[23] D'entre els levites: Jozabad, Semeí, Quelaïes, anomenat també Quelità, Fatahies,
Judes i Elièzer. [24] D'entre els cantors: Eljasib. I dels porters: Sel·lum, Tèlem i Urí.

[25] D'entre els fills d'Israel, els fills de Farós: Remeïes, Jezies, Melquies, Miamin,
Elièzer, Melquies i Banales; [26] dels fills d'Elam: Matanies, Zacaries, Jahiel, Abdi,
Jerimot i Elles. [27] Dels fills de Zatué: Eljoenai, Eljasib, Matanies, Jerimot, Zabad i Azizà.
[28] Dels fills de Bebai: Johanan, Hananies, Zabai i Atalai. [29] Dels fills de Bani Mosol·lam,
Mel·luc, Adaies, Jasub, Saal i Jerimot. [30] Dels fills de Fahat-Moab: Adnà, Calal, Banaïes,
Maasies, Matanies, Beseleel, Bennuí i Manasés. [31] Dels fills d'Harim: Elièzer, Josuè,
Melquies, Semeïes, Simeó, [32] Benjamí, Mel·luc i Samaries. [33] Dels fills d'Hasum:
Matanai, Matatà, Zabad, Elifàlet, Jermai, Manasés i Semeïes. [34] Dels fills de Bani:
Maadi, Amran, Uel, [35] Banaïes, Badaïes, Quelies, [36] Vanies, Merimut, Eljasib, [37]
Matanies, Matanai, Jaasí, [38] Baní, Bennuií, Semeí, —842→ [39] Selemies, Natan,
Adaïes, [40] Mecnedebai, Sisai, Sarai, [41] Azareel, Selemies, Samaries, [42] Sel·lum, Amaries i
Josep. [43] Dels fills de Nebó: Jeiel, Mataties, Zabad, Zabinà, Jaddó, Joel i Banaïes. [44] Tots
ells s'havien casat amb dones estrangeres i molts ja n'havien tingut fills.

1 Nehemies, a Susa s'assabenta de l'estat de Jerusalem.— [1] Memòries de Nehemies, fill d'Hecalies.

El mes de casleu de l'any vintè, em trobava a la ciutadella de Susa. [2] Vingué Hananí, un dels meus germans, amb uns homes de Judà, i els vaig demanar notícies dels jueus que quedaven dels deportats i notícies de Jerusalem. [3] Em van respondre «Els qui queden allà al país es troben en una situació desgraciada i vergonyosa. La muralla de Jerusalem està desfeta, i les portes, cremades». [4] En sentir aquestes notícies, em vaig asseure plorant i em vaig posar de dol durant uns quants dies. Dejunava i pregava davant el Déu del cel, [5] i vaig dir:

Oració de Nehemies.— «Jahvè, Déu del cel, vós sou Déu, gran i temible; vós manteniu el pacte i l'amor pels qui us estimen i guarden els vostres manaments. [6] Mireu-me i escolteu amb atenció la pregària del vostre servent, que ara faig, dia i nit, davant vostre pels israelites, servents vostres, confessant els pecats que els israelites hem comès contra vós. Sóc jo i la casa del meu pare que hem pecat! [7] Ens hem comportat amb vós molt malament, no hem guardat els vostres manaments, els decrets i els costums que vau ordenar a Moisès, el vostre servent. [8] Recordeu-vos de la promesa que vau fer a Moisès, el vostre servent, quan li dèieu: «Si no sou fidels, us dispersaré entre els pobles; [9] però, si us reconcilieu amb mi i guardeu els meus manaments i els compliu, encara que hàgiu estat confinats al —843→ capdavall del cel, us aplegaré i us tornaré al lloc que he escollit per fer-hi habitar el meu nom». [10] Ells són els vostres servents, el vostre poble, que vós redimireu amb el vostre gran poder i amb la forra de la vostra mà. [11] Ah, Adonai, us prego que escolteu amb atenció la pregària del vostre servent i la de tots els vostres servents, que veneren de cor el vostre nom. Us prego que feu reeixir avui el vostre servent, i que sigui ben acollit davant d'aquest home».

Nehemies demana permis per anar a Judà.— Jo era llavors coper del rei, **2** [1] i era el mes de nisan de l'any vintè del rei Artaxerxes. Vaig agafar el vi que tenia davant meu i el vaig oferir al rei. Jo no estava mai trist a la seva presència, [2] però, aquell dia, el rei em digué «Per què fas mala cara? I no és pas que estiguis malalt! Això no és altra cosa que una pena del cor». Em vaig esglaiar [3] i li vaig respondre «Que el rei visqui per sempre! ¿Com pot ser que no faci cara trista, quan la ciutat on hi ha el sepulcre dels meus pares està destruïda, i les seves portes, cremades?» [4] Ell em féu: «Què voldries?» Llavors, tot pregant el Déu del cel, [5] vaig dir al rei: «Si semblés bé al rei, si el teu servent t'és agradable, deixa'm anar a Judà per restaurar la ciutat on hi ha el sepulcre dels meus pares».

[6] El rei, que tenia la reina asseguda al costat, em demanà: «Fins quan durarà el teu viatge, i quan tornaries?» Li vaig fixar una data que li semblà bé, i em deixà marxar. [7] Li vaig dir també: «Si semblés bé al rei, que em donin cartes per als governadors de les regions occidentals de l'Eufrat, perquè em deixin passar fins a Judà; [8] i una carta per a Asaf, l'administrador dels pares del rei, perquè em doni fusta per a refer les portes de la ciutadella del temple, per a la muralla de la ciutat i per a la casa on jo he d'estar». El rei m'ho concedí; és que m'afavoria la mà bondadosa del meu Déu.

[9] En arribar, doncs, als governadors de les regions occidentals de I'Eufrat, els vaig donar les cartes del rei. El rei m'havia fet escortar per oficials de l'exèrcit i soldats a cavall.

10 Quan Sanabal·lat, l'horonita, i Tobies, el vassall ammonita, es van assabentar que
havia vingut un home per procurar pel bé dels israelites, es van disgustar moltíssim.

Nehemies a Jerusalem.— 11 Arribant a Jerusalem, no em vaig moure durant tres
dies. 12 Després vaig sortir de nit, amb uns quants homes, sense confiar a ningú allò que
el meu Déu m'havia posat en el cor de fer per Jerusalem, i sense prendre cap altre
animal, sinó el que jo cavalcava. 13 Vaig sortir de nit per la porta de la Vall, cap a davant
la font del Dragó i cap a la porta del Femer, i vaig veure les muralles de Jerusalem
enderrocades, i les seves portes, cremades. 14 Vaig seguir el camí cap a la porta de la
Font i la piscina del rei; allà no hi havia lloc a terra per a passar. 15 Vaig anar pujant, de
nit, pel torrent, examinant sempre la muralla, i vaig retornar per la porta de la Vall. Vaig
tornar 16 sense que els consellers sabessin on havia anat, ni què havia fet. Fins aleshores
no havia dit res als principals, ni als consellers, ni als altres que dirigien les obres. 17
Llavors els vaig dir: «Vosaltres veieu la desgràcia en què ens trobem, com Jerusalem
està destruïda, i les seves portes, cremades. Veniu a reconstruir la muralla de Jerusalem
i que no hàgim de passar més aquesta vergonya». 18 I els vaig fer saber com la mà
bondadosa del meu pare m'afavoria, i també les paraules que el rei m'havia dit. Ells em
digueren: «Ens posarem a reconstruir». Amb tot el coratge iniciaren aquella obra bona.

19 En sentir-ho Sanabal·lat, l'horonita, i Tobies, el vassall ammonita, i Gòsem, l'àrab,
se'ns en reien i ens menyspreaven, dient: «Què és això que feu? Us rebel·leu contra el
rei?» 20 Però jo els vaig respondre: «El Déu del cel ens farà reeixir. Nosaltres, els seus
servents, posarem mans a l'obra. Vosaltres, no teniu part, ni dret, ni record a Jerusalem».

3 Reconstrucció de les muralles.— 1 El gran sacerdot Eljasib i els seus germans
es posaren a reconstruir la porta dels Bens; l'empostissaren i posaren els —
845→ batents, i així van fer fins a la torre de Meà i fins a la torre d'Hananeel. 2 Al
costat d'ells, treballaven homes de Jericó, com també Zacur, fill d'Amri. 3 Els fills de
Senaà reconstruïren la porta dels Peixos; l'empostissaren i posaren els batents, els
forrellats i els travessers. 4 Al seu costat, treballava en la restauració Merimut, fill
d'Uries, fill de Cos; i a seguit d'ell, treballava Mosol·lam, fill de Baraquies, fill de
Mesezebel, i després Sadoc, fill de Baanà. 5 Al seu costat, treballava la gent de Tecuè;
però els més distingits no es volgueren abaixar a treballar per als seus senyors. 6 També
fou reparada la porta del Barri nou. Jojadà, fill de Fasé, i Mosol·lam, fill de Besodies,
l'empostissaren i posaren els batents, els forrellats i els travessers. 7 Al seu costat,
treballaven en la restauració Melties, de Gabaon, i Jadon, de Meronat, i també homes de
Gabaon i de Masfà, a compte del governador de les regions occidentals de l'Eufrat. 8 A
continuació, Oziel, fill d'Harahies, del gremi dels orfebres; i al seu costat, treballava
Hananies, dels perfumers. Tots aquests van refer Jerusalem fins al mur de la Plaça. 9 Al
costat d'ells, treballava en la restauració Rafaïes, fill d'Hur, cap de la meitat del districte
de Jerusalem. 10 Al seu costat, treballava Idaes, fill d'Haromaf, al davant de casa seva, i
al seu costat, treballava Hatús, fill d'Hasebnies. 11 Melquies, fill d'Harim, i Hasub, fill de
Fahat-Moab, van restaurar el tros següent de la muralla fins a la torre dels Forns. 12 Al
seu costat, treballava en la restauració Sel·lum, fill de Lohés, cap de la meitat del
districte de Jerusalem, tant ell com les seves filles. 13 Hanon i els habitants de Zanoé van
restaurar la porta de la Vall: la van reconstruir i posaren els batents, els forrellats i els
travessers. A més, reconstruïren mil colzades de mur, fins a la porta del Femer. 14
Melquies, fill de Recab, que era cap del districte de Bet-ha-Càrem, va restaurar la porta

del Femer: la va reconstruir i posà els batents, els forrellats i els travessers. 15 Sel·lum,
fill de Col-Hozà, cap del districte de Masfà, reféu la porta de la Font: la va reconstruir,
l'empostissà, i posà els batents, els forrellats i els travessers. —846→ Encara va refer
el mur de la piscina de Siloè i, prop del jardí del Rei, fins als graons que baixen de la
ciutat de David. 16 A continuació, Nehemies, fill d'Azboc, cap de la meitat del districte
de Bet-Sur, reconstruí fins davant els sepulcres de David, fins a la piscina artificial i fins
al palau de la Guàrdia.

17 Més enllà reconstruïren els levites: Rehum, fill de Baní. Després Hasabies, cap de
la meitat del districte de Queilà, treballà en la restauració pel seu districte. 18 A
continuació, van treballar els seus germans: Bennuí, fill d'Henadad, cap de la meitat del
districte de Queilà. 19 A continuació, Ézer, fill de Josuè, cap de Masfà, reconstruí una
altra part davant la pujada de l'Arsenal, en direcció a l'Angle. 20 Més enllà, Baruc, fill de
Zabai, reconstruí una altra part, des de l'Angle fins a la porta de la casa del gran sacerdot
Eljasib. 21 Més enllà, Merimut, fill d'Uries, fill de Cos, reconstruí la segona part, des de
la porta fins a l'extrem de la casa d'Eljasib. 22 A seguit d'ell, van treballar en l'obra de
restauració els sacerdots que habitaven els encontorns.

23 A continuació, Benjamí i Hasub reconstruïren davant de les seves cases. A
continuació, Azaries, fill de Maasies, fill d'Ananies, reconstruí prop de la seva casa. 24 A
continuació, Bennuí, fill d'Henadad, reconstruí un altre sector, des de la casa d'Azaries
fins a l'Angle, i fins a la Cantonada. 25 Més enllà, Falel, fill d'Ozí, reconstruí davant de
l'Angle i de la torre alta que surt fora de la casa del Rei, tocant a l'atri de la Presó. Més
enllà, Fadaïes, fill de Farós, reconstruí 26 fins al davant de la porta de les Aigües, cap a
llevant i cap a la torre sortint. 27 Mes enllà, els de Tecuè reconstruïren una altra part, des
de davant de la gran torre sortint, fins al mur de l'Ófel.

28 Els sacerdots reconstruïren des de la porta dels Cavalls, cadascun davant de casa
seva. 29 A continuació, reconstruí davant de casa seva, Sadoc, fill d'Emmer. Més enllà,
Semeïes, fill de Sequenies, guardià de la porta Oriental.

30 Més enllà, Hananies, fill de Selemies, i Hanon, sisè fill de Selef, reconstruïren
una altra part. A seguit d'ells, Mosol·lam, fill de Baraquies, —847→ reconstruí
davant de la seva habitació.

31 Més enllà, Melquies, del gremi dels orfebres, reconstruí fins a la casa dels
natineus i dels marxants, davant la porta de la Inspecció, i fins a la sala superior de
l'Angle. 32 I els orfebres i els marxants reconstruïren entre la sala superior de l'Angle i la
porta dels Bens.

Els samaritans volen impedir la reconstrucció.— **4** (1) 33 Quan Sanabal·lat
s'assabentà que nosaltres reconstruíem la muralla, s'indignà, es mostrà molt disgustat i
es burlava dels jueus, (2) 34 i deia als seus germans i a la guarnició de Samaria: «Què fan
aquests miserables jueus? Tornen a construir? Oferiran sacrificis? ¿Faran reviure
aquestes pedres amuntegades en la pols i totes calcinades?» (3) 36 Tobies, l'ammonita, que
era al seu costat, deia: «Que construeixin! Només que un xacal pugi sobre aquest munt
de pedres, caurà tot a terra».

Pregària de Nehemies. (4) 36 «Escolteu, Déu nostre, de quina manera som
menyspreats! Feu que els seus insults recaiguin sobre ells. Que siguin menyspreats al

país que se'ls endurà captius. (5) 37 No dissimuleu la seva culpa, que el seu pecat no
s'esborri de la vostra presència, perquè insulten els qui refan les muralles». (6) 38 I
continuàrem reconstruint la muralla; tota l'obra arribà fins a mitja alçada. És que el
poble posava tot el seu coratge en el treball.

4 Més destorbs a l'obra de la reconstrucció.— (7) 1 Quan Sanabal·lat, Tobies, els
àrabs, els ammonites i els habitants d'Asdod s'adonaren que la restauració dels murs de
Jerusalem continuava avançant i que les bretxes ja començaven a estar tapades,
s'indignaren molt (8) 2 i es conjuraren per venir a atacar Jerusalem i destorbar l'obra.

(9) 3 Nosaltres vam invocar el nostre Déu i vam establir guàrdia dia i nit, per defensar-
nos. (10) 4 Els de Judà deien:

«Als traginers, els fallen les forces;
hi ha grans munts de runa:
no arribarem pas a reconstruir tot el mur».

(11) 5 I els nostres enemics deien: «Sense que se n'adonin, caurem enmig d'ells, els —
848→ matarem, i s'acabarà l'obra». (12) 6 De fet, quan vingueren els jueus que vivien amb
ells, ens repetien deu vegades «Pugen contra nosaltres, de tots els llocs on habiten». (13) 7
Llavors vaig fer posar al fossat, al peu del mur, gent amagada, distribuïda per famílies,
amb les seves espases, llances i arcs. (14) 8 Vaig inspeccionar-ho i vaig dir als principals,
als consellers i a la resta del poble: «No tingueu por! Recordeu-vos del Senyor, gran i
terrible, i combateu pels vostres germans, pels vostres fills i les vostres filles, per les
vostres mullers i per les vostres cases». (15) 9 Els enemics es van adonar que sabíem les
seves intencions, i que Déu havia frustrat el seu pla. Llavors van tornar a la muralla,
cadascun al seu treball.

Represa dels treballs amb grans precaucions.— (16) 10 Però des d'aquell dia, només
la meitat dels meus homes feia el treball; els altres s'estaven amb les llances, els escuts,
els arcs i les cuirasses, mentre que els caps vetllaven per tota la gent de Judà, (17) 11 que
reconstruïa les muralles. Els traginers també anaven armats; amb una mà feien el treball
i amb l'altra empunyaven l'arma, (18) 12 Cadascun dels constructors portava l'espasa a la
cintura mentre treballava. Jo tenia el trompeta al meu costat. (19) 13 I vaig dir als principals,
als consellers i a la resta del poble: «L'extensió de l'obra és molt gran; nosaltres estem
dispersats per les muralles i allunyats els uns dels altres. (20) 14 Si sentiu, doncs, el toc de la
trompeta, aplegueu-vos on sóc jo; el nostre Déu combatrà per nosaltres». (21) 15 Així
treballàvem des de trenc d'alba fins que apuntaven les primeres estrelles.

(22) 16 Vaig dir també al poble: «Que cadascú, amb els seus homes, passi la nit dins de
Jerusalem. Passarem la nit en guàrdia i de dia treballarem». (23)17 I ni jo, ni els meus
germans, ni la meva gent, ni els homes de guàrdia que em seguien no ens trèiem els
vestits; cadascú portava l'arma a la dreta.

5 Repressió de les injustícies socials.— [1] M'arribaren greus reclamacions de la gent del poble i de les —849→ seves dones contra els seus germans jueus. [2] Uns que deien: «Hem d'empenyorar els nostres fills i les nostres filles per comprar el gra que mengem i poder viure». [3] D'altres deien: «Hem d'empenyorar els camps, les vinyes i les cases per comprar gra en aquest temps de fam». [4] I d'altres: «Hem manllevat diner, hipotecant els nostres camps i les nostres vinyes, per pagar el tribut al rei. [5] Homes de carn i ossos, com els nostres germans, amb els nostres fills que són com els seus, haurem de donar per esclaus els nostres fills i les nostres filles; ja ens han pres algunes de les nostres filles, i no podem rescatar-les, perquè ens han pres també els camps i les vinyes».

[6] Em vaig indignar en sentir aquestes reclamacions. [7] Després de pensar-m'hi bé, vaig renyar els principals i els consellers, i els vaig retreure: «Vosaltres presteu com usurers als vostres germans». Vaig reunir contra ells el ple de l'assemblea [8] i els vaig dir: «Vosaltres hem rescatat, segons les nostres possibilitats, els jueus germans nostres que havien estat venuts als estrangers; i ara, sou vosaltres qui veneu els vostres germans, que nosaltres haurem de rescatar!» Ells van callar. No sabien pas què respondre.

[9] Llavors vaig dir: «No està bé això que feu. ¿No hauríeu de portar-vos més aviat segons el temor del nostre Déu? Així no podran insultar-vos els pobles enemics nostres. [10] També jo, els meus germans i els meus servidors els havíem prestat diner i graus demano que condonem aquest deute. [11] Restituïu-los avui mateix, si us plau, els caps i les vinyes, els olivars i les cases, i també l'interès del diner, del gra, del vi i de l'oli que els havíeu prestat». [12] Ells van respondre: «Ho restituirem tot i no els exigirem res; farem tot el que dius». Vaig cridar Llavors els sacerdots i els vaig fer jurar que complirien aquesta promesa. [13] També em vaig espolsar els vestits dient: «Així farà Déu amb tot aquell qui no compleixi aquesta promesa: el privarà de la seva casa i dels seus béns, i quedarà ben espolsat i buit de tot». Tota l'assemblea respongué: «Amén», i lloaren Jahvè. I el poble va complir el que havia promès.

—850→

Magnanimitat de Nehemies.— [14] Des del dia que el rei em nomenà governador del país de Judà —des de l'any vint al trenta-dos del rei Artaxerxes, durant dotze anys—, ni jo ni cap dels meus germans no hem viscut de la manutenció que correspon al governador. [15] Els primers governadors que em van precedir, afeixugaven el poble i en treien cada dia, per al pa i el vi, quaranta sicles de plata; també els seus oficials imposaven obligacions al poble. Jo no ho he fet per temor a Déu. [16] He treballat, a més, en l'obra de restauració dels murs, tot i no ser propietari de terres; fins els meus homes es reunien allà per treballar-hi. [17] Els jueus i els consellers que menjaven a la meva taula eren cent cinquanta, sense comptar els qui venien dels pobles dels encontorns.

[18] Cada dia preparaven, a compte meu, un vedell, sis bens escollits i aviram. Cada deu dies, vi per a tots, en abundància. Malgrat tot això, no he reclamat la manutenció que em corresponia com a governador, perquè el treball del poble ja era massa pesat.

[19] Déu meu, tingueu-me en compte el que he fet per aquest poble.

6 **Noves dificultats.**— [1] Quan Sanabal·lat, Tobies, l'àrab Gòsem i altres enemics
nostres van sentir com jo havia reconstruït les muralles i que ja no hi havia ni una bretxa
—encara que llavors faltava posar els batents a les portes—, [2] Sanabal·lat i Gòsem
m'enviaren a dir: «Vine, ens trobarem a Quefarim, a la vall d'Onó». Planejaven de fer-
me mal. [3] Però jo vaig enviar missatgers a dir-los: «Estic ocupat en un treball important;
no puc baixar. El treball quedaria interromput, si el deixés per trobar-me amb
vosaltres». [4] Quatre vegades em feren arribar aquesta invitació i jo els vaig donar la
mateixa resposta.

[5] Llavors Sanabal·lat m'envià encara una cinquena vegada el seu criat, amb una
carta oberta, [6] on deia: «Corre la veu entre els pobles, i Gòsem ho confirma, que tu i els
jueus penseu de revoltar-vos, i per això reconstruïu les muralles; segons aquestes
notícies, tu series el seu rei. [7] També diuen, que —851→ tens a punt profetes per
proclamar, a favor teu, a Jerusalem: «Judà té un rei!» Segur que informaran el rei d'això
que diuen; vine, doncs, i tindrem consell plegats».

[8] Jo vaig enviar a dir-li: «No hi ha res de tot això que afirmes; ets tu que t'ho
inventes». [9] És que tots aquests volien intimidar-nos, pensant que afluixaríem les mans
en l'obra i no la podríem acabar, però jo m'he refermat en el treball.

Una última prova.— [10] Vaig anar a casa de Semeïes, fill de Dalaïes, fill de
Mehetabeel, que estava reclòs, i digué: «Reunim-nos al temple de Déu, a l'interior del
santuari, i tanquem bé les portes, perquè vindran a matar-te; sí, volen venir de nit per
matar-te». [11] Jo vaig dir: «Un home com jo pot fugir? Un laic, com jo, pot entrar al
santuari del temple sense encórrer la pena de mort? No hi entraré mai de la vida». [12] De
fet, vaig reconèixer que Déu no l'havia enviat, sinó que proferia aquest oracle subornat
per Tobies i Sanabal·lat, [13] perquè jo, per por, fes això i pequés. Això els hauria servit
per a posar-me una mala fama, i poder-me escarnir. [14] Tingueu en compte, Déu meu, a
Tobies i a Sanabal·lat això que fan; i també a la profetessa Nodies i als altres profetes
que volien intimidar-me!

Acabament de la muralla.— [15] La muralla fou acabada el vint-i-cinc d'elul, en
cinquanta-dos dies. [16] Quan ho van saber els nostres enemics de totes les nacions que ens
envolten, van témer i es van descoratjar, reconeixent que una obra com aquesta havia
estat portada a terme gràcies al nostre Déu.

[17] Durant aquest temps, alguns notables de Judà enviaren cartes a Tobies, i Tobies
els responia. [18] Ja que a Judà molts estaven lligats amb ell per jurament, perquè era el
gendre de Sequenies, fill d'Aré, i el seu fill Johanan s'havia casat amb la filla de
Mosol·lam, fill de Baraquies. [19] Fins i tot ponderaven davant meu la seva bonesa i li
reportaven les meves paraules. Tobies enviava cartes per intimidar-me.

7 [1] Un cop restaurada la muralla i posats els batents de les portes, van ser —
852→ designats els porters, els cantors i els levites. [2] Vaig confiar l'administració de
Jerusalem al meu germà Hananí i a Hananies, comandant de la ciutadella, que era un
home fidel i temorós de Déu, més que no pas molts d'altres. [3] I els vaig dir: «Les portes
de Jerusalem no s'han d'obrir fins al bo del sol; i, quan encara serà alt, es tancaran les
portes ben barrades. Els habitants de Jerusalem hi faran guàrdia per torn, cadascun
davant de casa seva».

Repoblament de la ciutat.— 4 La ciutat era molt espaiosa, però hi havia poca gent,
perquè les cases no havien estat reconstruïdes. 5 Déu em mogué el cor perquè reunís els
principals, els consellers i el poble, i fessin un cens. I vaig trobar una llista dels qui
havien arribat de primer. Deia així:

6 «Aquests són els habitants de la província que pujaren de l'exili, on
Nabucodonosor, rei de Babilònia, els havia deportats, i retornaren a Jerusalem i a Judà,
cadascun a la seva població.

7 Van arribar amb Zorobabel: Josuè, Nehemies, Azaries, Raamies, Nahamaní,
Mardocai, Belsan, Mesfarat, Begvai, Nahum i Baanà. Nombre dels homes d'Israel: 8 fills
de Farós, dos mil cent setanta-dos; 9 fills de Safaties, tres-cents setanta-dos; 10 fills d'Aré,
set-cents setanta-cinc; 11 fills de Fahat-Moab, dels fills de Josuè i de Joab, dos mil vuit-
cents divuit; 12 fills d'Elam, mil dos-cents cinquanta-quatre; 13 fills de Zetué, vuit-cents
quaranta-cinc; 14 fills de Zacai, set-cents seixanta; 15 fills de Bennui, sis-cents quaranta-
vuit; 16 fills de Bebai, sis-cents vint-i-vuit; 17 fills d'Azgad, dos mil tres-cents vint-i-dos; 18
fills d'Adonicam, sis-cents seixanta-set; 19 fills de Begvai, dos mil seixanta-set; 20 fills
d'Adín, sis-cents cinquanta-cinc; 21 fills d'Ater, de la família d'Ezequies, noranta-vuit; 22
fills d'Hasum, tres-cents vint-i-vuit; 23 fills de Besai, tres-cents vint-i-tres; 24 fills d'Haref,
cent dotze; 25 fills de Gabaon, noranta-cinc; 26 homes de Bet-Lèhem i de Netofà, cent
vuitanta-vuit; 27 homes d'Anatot, cent vuitanta-vuit; 28 homes de Bet-Azmàvet, quaranta-
dos; 29 homes de Cariat-Jarim, de Cafirà i de Beerot, set-cents quaranta-tres; 30 homes
de —853→ Ramà i de Gabé, sis-cents vint-i-un; 31 homes de Macmàs, cent vint-i-dos;
32 homes de Bet-El i Ai, cent vint-i-tres; 33 homes d'un altre Nebó, cinquanta-dos; 34 fills
d'un altre Elam, mil dos-cents cinquanta-quatre; 35 fills d'Harim, tres-cents vint; 36 fills de
Jericó, tres-cents quaranta-cinc; 37 fills de Lod, d'Hadid i d'Onó, set-cents vint-i-un; 38
fills de Senaà, tres mil nou-cents trenta.

39 Sacerdots: fills d'Idaïes, de la casa de Josuè, nou-cents setanta-tres; 40 fills
d'Emmer, mil cinquanta-dos; 41 fills de Fashur, mil dos-cents quaranta-set; 42 fills
d'Harim, mil disset.

43 Levites: fills de Josuè, de Quedmiel, de Bennui i d'Hoduïes, setanta-quatre.

44 Cantors: (45) fills d'Asaf, cent quaranta-vuit.

(46) 45 Porters: fills de Sel·lum, fills d'Ater, fills de Telmon, fills d'Acub, fills d'Hatità,
fills de Sobai, en total, cent trenta-vuit.

(47) 46 Natineus: fills de Sihà, fills d'Hasufà, fills de Tabaot, (48) 47 fills de Querós, fills de
Siaà, fills de Fadon, 48 fills de Lebanà, fills d'Hagabà, fills de Selmai, 49 fills d'Hanan, fills
de Guedel, fills de Gàher, 50 fills de Raaïes, fills de Rasín, fills de Necodà, 51 fills de
Gazam, fills d'Ozà, fills de Fasé, 52 fills de Besai, fills de Munim, fills de Nefusim, 53 fills
de Bacbuc, fills d'Hacufà, fills d'Harhur, 54 fills de Beslut, fills de Mahidà, fills d'Harsà, 55
fills de Bercós, fills de Sisarà, fills de Temé, 56 fills de Nasié, fills d'Hatifà.

57 Fills dels servents de Salomó: fills de Sotai, fills de Sofèret, fills de Faridà, 58 fills
de Jaalà, fills de Darcon, fills de Guedel, 59 fills de Safaties, fills d'Hatil, fills de
Foquèret-ha-Sebaïm, fills d'Amon. 60 Total dels natineus i dels servents de Salomó, tres-
cents noranta-dos.

61 Els qui pujaren de Tel-Malé, de Tel-Harsà, de Querub, d'Adon i d'Emmer i no
pogueren demostrar que la seva família i la seva descendència eren israelites: 62 fills de
Dalaïes, fills de Tobies, fills de Necodà; en total, sis-cents quaranta-dos.

53 Dels sacerdots: fills d'Hobies, fills de Cos, fills de Berzel·lai, el qual havia pres
per muller una de les filles del galaadita Berzel·lai, i en prengué el nom. 54 Aquests van
buscar les seves llistes genealògiques, —854→ però no les van trobar i van ser
exclosos del sacerdoci. 65 El governador va dir que no mengessin dels aliments sagrats
fans que es presentés un sacerdot amb l'Urim i el Tummim.

66 En total, els reunits eren quaranta-dos mil, tres-cents seixanta; 67 a més dels seus
servents i de les seves serventes, que eren set mil tres-cents trenta-set, amb dos-cents
quaranta-cinc cantors i cantores. 68 De cavalls, set-cents trenta-sis; de mules, dues-centes
quaranta-cinc; de camells, quatre-cents trenta-cinc; i d'ases, sis mil set-cents vint. 69
Alguns caps de família aportaren donatius per a l'obra. El governador donà al tresor mil
monedes d'or, cinquanta copes i trenta túniques sacerdotals. 70 Alguns caps de casa
donaren al tresor de l'obra vint mil monedes d'or i dues-centes mines de plata. 71 La resta
del poble donà vint mil monedes d'or, dues mil mines de plata i seixanta-set túniques
sacerdotals.

72 Els sacerdots, els levites, els porters i els cantors, alguns del poble, els natineus i
tot Israel s'instal·laren a les seves viles.

Lectura solemne de la Llei.— Quan arribà el mes setè, **8** 1 tot el poble es va
aplegar com un sol home a la plaça que hi ha davant la porta de les Aigües, i digueren a
l'escriba Esdres que portés el llibre de la Llei de Moisès, que Jahvè havia prescrit a
Israel. 2 El sacerdot Esdres, doncs, el dia primer del mes setè, portà la Llei davant el
poble reunit —els homes, les dones i els nens capaços d'entendre-la—, 3 i la llegí a la
plaça que hi ha davant la porta de les Aigües, des del matí fins al migdia, davant dels
homes, de les dones i dels nens capaços d'entendre-la. Tot el poble estava atent a la
lectura del llibre de la Llei.

4 L'escriba Esdres estava dret sobre una estrada de fusta, preparada per a això. Tenia
a la dreta Mataties, Semeïes, Anaïes, Uries, Melquies i Maasies; i a l'esquerra, Fadaïes,
Misael, Melquies, Hasum, Hasbadana, Zacaries i Mosol·lam. 5 Esdres obrí el llibre a la
vista de tot el poble, ja que els dominava tots. Així que l'obrí, tot el poble es posà dret. 6
Aleshores Esdres beneí Jahvè, el Déu gran, i —855→ tot el poble respongué, alçant
les mans: «Amén, Amén!» I es prosternaren davant Jahvè. 7 Josuè, Baní, Serebies Jamín,
Acub, Sebetai, Hodaïes, Maasies, Quelità, Azaries, Jozabad, Hanan, Falaïes, que eren
levites, explicaven la Llei al poble, i el poble es mantenia dret, al seu lloc. 8 Llegien el
llibre de la Llei de Déu d'una manera clara i n'exposaven el sentit, per tal de fer
entenedora la lectura.

Efectes de la lectura de la Llei.— 9 Aleshores el governador Nehemies, el sacerdot
i escriba Esdres, i els levites que instruïen el poble, digueren a tot el poble «El dia d'avui
és sant, dedicat a Jahvè, el vostre Déu; no estigueu tristos ni ploreu». És que tot el poble
plorava en sentir les paraules de la Llei. 10 I els digué encara: «Aneu, mengeu bé i beveu
bones begudes, i feu-ne portar una part a aquells qui no s'havien preparat res, perquè
aquesta diada és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. I no estigueu tristos, que el goig
de Jahvè és el que ens dóna força». 11 I els levites miraven de calmar tot el poble, dient:

«No ploreu; el dia d'avui és sant: no estigueu tristos». [12]I tot el poble se n'anà a menjar i
a beure, i en feien participar tothom; van fer una gran festa, perquè havien comprès les
paraules que els havien explicat.

La festa dels Tabernacles.— [13] El segon dia, els caps de família de tot el poble, els
sacerdots i els levites es van reunir amb Esdres, l'escriba, per reflexionar sobre les
paraules de la Llei. [14] I van trobar escrit en la Llei que Jahvè havia manat per mitjà de
Moisès «Els israelites viuran en Gabanes durant la festa del mes setè». [15] Llavors ho
divulgaren, i van enviar aquesta proclama a totes les poblacions i a Jerusalem: «Sortiu a
la muntanya i porteu rams d'olivera, d'ullastrell, de murtra, de palmera o d'altres arbres
frondosos per fer Gabanes, tal com està escrit».

[16] El poble hi anà, portaren rams i es feren Gabanes, uns damunt el terrat, d'altres en
els patis, en els atris del temple de Déu, a la plaça de la porta de les Aigües i —
856→ a la plaça de la porta d'Efraïm. [17] Tots els repatriats es van fer cabanes per
passar-hi la festa. Des del temps de Josuè, fill de Nun, fins a aquell dia, els israelites no
havien celebrat unes festes com aquelles. L'alegria era molt gran. [18] Cada dia, del primer
al darrer, es llegia el llibre de la Llei de Déu. Van celebrar la festa set dies, i el dia vuitè,
segons el que està prescrit, hi hagué una reunió solemne.

9 El dia de l'Expiació. [1] El vint-i-quatre d'aquell mes, els israelites es van reunir
per a un dejuni, es van vestir de dol i es posaren pols al cap. [2] Els descendents d'Israel es
van separar de tots els altres estrangers i es van presentar per confessar els seus pecats i
els pecats dels seus pares. [3] Drets cadascun al seu lloc, llegiren el llibre de la Llei de
Jahvè, el seu Déu, una quarta part del dia, i una altra quarta part van confessar els seus
pecats. I es van prosternar davant Jahvè, el seu Déu.

Càntic dels levites.— [4] Josuè, Baní, Quedmiel, Sebenies, Bonní, Serebies, Baní i
Cananí es col·locaren a l'estrada dels levites i clamaren a Jahvè, el seu Déu. [5] I els levites
Josuè, Quedmiel, Baní, Hasebnies, Serebies, Hodaïes, Sebenies i Fatahies van dir:
«Alceu-vos, beneïu Jahvè, el nostre Déu, per sempre. Beneïu el nom gloriós que és per
damunt de tota benedicció i lloança. [6] Vós sou Jahvè, vós sou l'Únic. Vós heu fet el cel i
tots els seus estols, la terra i tot allò que hi habita, els mars i tot allò que hi viu. A tot
això, vós hi doneu vida, i els estols del cel es prosternen davant vostre».

[7] Vós sou Jahvè, vós sou el Déu que escollíreu Abram, que el vau fer sortir d'Ur
dels caldeus, i li posàreu el nom d'Abraham. [8] Vau trobar el seu cor fidel davant vostre, i
vau fer amb ell l'aliança de donar la terra dels cana neus, dels hitites i dels amorreus,
dels ferezeus, dels jebuseus i dels guergueseus a ell i a la seva descendència. Vós
mantinguéreu la paraula, perquè sou just.

[9] Vós veiéreu l'aflicció dels nostres pares a l'Egipte i vau sentir el seu clam al mar
Roig. [10] Féreu miracles —857→ i prodigis contra el Faraó, contra els seus cortesans i
contra tot el poble del seu país, perquè sabíeu que els tractaven amb altivesa, i així us
guanyàreu una anomenada que encara perdura. [11] Davant d'ells partíreu el mar, i el
passaren a peu eixut; llançàreu al fons l'exèrcit que els perseguia, caigueren com un roc
dins l'aigua impetuosa. [12] Amb una columna de núvol els guiàreu de dia; de nit, amb una
columna de foc, que els il·luminava el camí per on havien d'anar. [13] Vau baixar sobre la
muntanya del Sinaí, parlàreu amb ells des del cel, els donàreu decrets justos i lleis
segures, estatuts i manaments excel·lents; [14] els vau fer conèixer la festa santa del vostre

dissabte, els prescrivíreu manaments, estatuts i una Llei, per mitjà del vostre servent Moisès. [15] Els donàreu pa del cel, per saciar la seva fam, i féreu sortir aigua de la roca per apagar la seva set. Els féreu prendre possessió del país, que vós havíeu jurat de donar-los.

[16] Però els nostres pares, altius i rebels al jou, no obeïren els vostres manaments. [17] Refusaren d'escoltar i s'oblidaren de les meravelles que havíeu fet a favor seu; eren rebels al jou i van intentar de retornar a l'esclavatge d'Egipte. Però vós sou un Déu que perdona, compassiu i benigne, lent per a castigar, ric en l'amor: vós no els vau abandonar, [18] fins quan es fabricaren un vedell de fosa, i deien, proferint grans blasfèmies: «Aquest és el gran Déu, que t'ha fet sortir d'Egipte». [19] Vós, per la vostra gran compassió, no els abandonàreu al desert. No s'allunyà d'ells la columna de núvol per guiar-los de dia pel camí, ni de nit la columna de foc, per il·luminar la pista per on caminaven. [20] Els donàreu el vostre Esperit bo perquè fossin assenyats; no els privàreu del vostre mannà, i els donàreu aigua per calmar la seva set. [21] Durant quaranta anys els vau alimentar al desert, sense que mai els arribés a mancar res; els seus vestits no s'envelliren, i els seus peus no s'inflaren. [22] Els donàreu reialmes i pobles, i en féreu la partició. Així van prendre possessió del país de Sehon, rei d'Hesebon, i del país d'Og, rei de Basan. [23] Multiplicàreu els seus fills —858→ com les estrelles del cel i els portàreu a la terra on entraren per prendre'n possessió, com ho havíeu promès als seus pares. [24] De fet, els seus fills hi entraren i en prengueren possessió; vau humiliar davant d'ells els habitants del país, els cananeus, i deixàreu a les seves mans els reis i els pobles d'aquest país, perquè fessin amb ells com els semblés. [25] Ocuparen les ciutats fortificades d'un país fèrtil i prengueren possessió de cases plenes de tota mena de béns, de cisternes tallades a la roca, de vinyes, d'oliverars i de molts arbres fruiters. Menjaven fins a saciar-se, s'engreixaven i vivien en les delícies de la vostra gran prosperitat.

[26] Però es van rebel·lar contra vós, i tant se'ls en donava de la vostra Llei; mataren els profetes que els conjuraren perquè es convertissin a vós, i us van ultratjar greument. [27] Vós els abandonàreu a les mans dels seus enemics, que els oprimiren. En la desgràcia, us van cridar, i des del cel els escoltàreu i, mogut per la vostra gran compassió, els enviàreu llibertadors, per salvar-los del poder dels qui els oprimien. [28] Però quan trobaven repòs tornaven a fer el mal que ofèn els vostres ulls, i vós els abandonàveu als seus enemics, que els oprimien un altre cop. Tornaven a invocar-vos, i els escoltàveu des del cel, i moltes vegades els alliberàveu, mogut per la vostra compassió.

[29] Vós els advertíreu que tornessin a la vostra Llei, però s'enorgulliren i no escoltaven els vostres manaments, i pecaren contra els vostres costums, on troben la vida tots els qui els practiquen; arronsaven l'espatlla, es rebel·laven al jou i no obeïen. [30] Durant molts anys, vau tenir paciència amb ells, i el vostre Esperit els advertia per mitjà dels vostres profetes; però ells no escoltaven. Llavors els abandonàreu al poder dels pobles de diversos països. [31] Per la vostra gran compassió, no els vau anorrear, ni els vau deixar, perquè vós sou Déu compassiu i benigne.

[32] I ara, Déu nostre, Déu gran, poderós i temible, que guardeu l'aliança i l'amor, no tingueu per poca cosa totes aquestes penes que han vingut —859→ damunt nostre, damunt dels nostres reis, dels nostres caps, dels nostres sacerdots, dels nostres profetes, dels nostres pares i de tot el poble, des del temps dels reis d'Assíria fins al dia d'avui. [33] Vós heu estat just amb tot allò que ens ha passat, perquè heu obrat fidelment, mentre nosaltres pecàvem. [34] Ni els nostres reis, ni els nostres caps, ni els nostres sacerdots, ni

els nostres pares no complien la vostra Llei, ni estaven atents als vostres manaments i a
les ordres que els havíeu donat. 35 Mentre ells vivien en el seu reialme, enmig dels grans
béns que vós els havíeu donat, en el país gran i fèrtil que havíeu posat davant d'ells, no
us van servir ni van abandonar les seves pràctiques perverses.

36 Avui nosaltres som esclaus, i ho som al mateix país que vós donàreu als nostres
pares perquè mengessin de les seves collites, de la seva fertilitat. 37 Les seves collites
abundants són per als reis que heu posat damunt nostre per culpa dels nostres pecats, i
que disposen al seu grat de les nostres persones i del nostre bestiar. La nostra situació és
desgraciada!»

10 **Renovació solemne de l'aliança.**— (38) 1 Per aquest motiu, ara ens
comprometem amb un pacte i el posem per escrit. Damunt el document segellat, hi van
els noms dels nostres caps, dels nostres levites i dels nostres sacerdots.

(1) 2 Damunt el document segellat, figuren els noms del governador Nehemies, fill
d'Hecalies i de Sedequies. (2) 3 Saraïes, Azaries, Jeremies, (3) 4 Fashur, Amaries, Melquies, (4)
5 Hatús, Sebenies, Mel·luc, (5) 6 Harim, Merimut, Abdies, (6) 7 Daniel, Guenneton, Baruc, (7) 8
Mosol·lam, Abies, Miamín, (8) 9 Maazies, Belgai i Semeïes. Aquests són els sacerdots.

(9) 10 Els levites són Josuè, fill d'Azanies, Bennuí, dels fills d'Henadad, Quedmiel (10)11
els seus germans: Sebenies, Hodaïes, Quelità, Felaïes, Hanan, (11)12 Micà, Rohob,
Hasabies, (12) 13 Zacur, Serebies, Sebenies, (13) 14 Hodaïes, Baní, Baninú.

(14) 15 Caps del poble: Farós, Fahat-Moab, Elam, Zetuè, Baní, (15) 16 Bonní, Azgad, —
860→ Bebai, (16) 17 Adonies, Begvai, Adín, (17) 18 Ater, Ezequies, Azur, (18) 19 Hodaïes,
Hasum, Besai, (19) 20 Haref, Anatot, Nebai, (20) 21 Megfiàs, Mosol·lam, Hazir, (21) 22 Mesizabel,
Sadoc, Jedoè, (22) 23 Felties, Hanan, Anaïes, (23) 24 Osees, Hananies, Hasub, (24) 25 Lohés, Falehà,
Sobec, (25) 26 Rehum, Hesebnà, Maasies, (26) 27 Ahies Hanan, Anan, (27) 28 Mel·luc, Harim,
Baanà.

(28) 29 La resta del poble, els sacerdots, els levites, els porters, els cantors, els natineus
i tots els qui s'havien separat de la gent del país, per seguir la Llei de Déu, com també
les dones, els fills i les filles que tenien ús de raó (29) 30 s'adheriren als seus germans i als
seus caps i van jurar de seguir la Llei de Déu, donada pel servent de Déu Moisès, i de
complir fidelment tots els manaments de Jahvè, el nostre Déu, tots els seus costums i els
seus decrets.

(30) 31 Vam prometre, doncs, que no donaríem les nostres filles a la gent del país i que
no prendríem les seves filles per mullers dels nostres fills. (31) 32 I que quan la gent del país
portaria a vendre mercaderies o qualsevol cosa de menjar el dissabte o un altre dia
sagrat, no compraríem res. I que l'any setè deixaríem reposar la terra i perdonaríem tots
els deutes.

(32) 33 També ens posàrem l'obligació de pagar cada any un terra de sicle, per al servei
del temple del nostre Déu, (33) 34 per als pans que es presenten davant Déu, per a l'oblació
perpètua i per a l'holocaust perpetu, per als sacrificis del dissabte, de la festa de la lluna
nova i de les altres festes, per als sacrificis de comunió, per als sacrificis expiatoris a
favor d'Israel, i per a tot el servei del temple del nostre Déu. (34) 35 Nosaltres, sacerdots,
levites i poble, vam tirar les sorts per portar la llenya al temple del nostre Déu, cada any,

en temps establerts i per famílies, per fer-la cremar a l'altar de Jahvè, el nostre Déu, com està prescrit a la Llei. (35) 36 I també juràrem de portar cada any a la casa de Jahvè les primícies de la terra, les primícies dels fruits de tots els arbres, (36) 37 i els primogènits dels nostres fills i del nostre bestiar, tal com està prescrit a la Llei, i de portar al temple del nostre Déu, per als sacerdots que —861→ fan el servei a la casa del nostre Déu, les primícies dels nostres ramats. (37) 38 A més, encara, les primícies de les nostres fornades, del fruit de tots els arbres, del vi novell i de l'oli, ho portarem als nostres sacerdots, a les sales del temple del nostre Déu; com també donarem el delme de la terra als levites. Els levites recolliran el delme a totes les poblacions on nosaltres treballem. (38) 39 Un sacerdot, fill d'Aharon, acompanyarà els levites quan recolliran el delme, i els levites transportaran el delme al temple del nostre Déu, a les sales de la casa del Tresor. (39) 40 Es en aquestes sales on els fills d'Israel i els fills de Leví porten l'ofrena del blat, del vi i de l'oli, i on es guarda el material del santuari, dels sacerdots de servei, dels porters i dels cantors.

No abandonarem el temple del nostre Déu.

11 Repoblació de la Ciutat santa.— 1 Els caps del poble s'establiren a Jerusalem. Quant a la resta del poble, van sortejar per tal de fer-ne venir un, de cada deu, a residir a Jerusalem, la Ciutat santa, mentre que els altres nou residien fora. 2 El poble beneí tots els homes que s'oferiren a establir-se a Jerusalem.

3 Caps de la província que s'establiren a Jerusalem i a les viles de Judà; cadascun s'establí a la seva propietat, a les seves viles: simples israelites, sacerdots, levites, natineus i fills dels servents de Salomó.

Fills de Judà i de Benjamí.— 4 Fills de Judà i de Benjamí que s'establiren a Jerusalem:

Fills de Judà: Ataïes, fill d'Ozies, fill de Zacaries, fill d'Amaries, fill de Safaties, fill de Mahalaleel, dels descendents de Fares, 5 i Maasies, fill de Baruc, fill de Col-Hozà, fill d'Hazies, fill d'Adaies, fill de Jojarib, fill de Zacaries, fill d'un silonita. 6 El total dels descendents de Fares que s'establiren a Jerusalem, era de quatre-cents seixanta-vuit homes de guerra.

7 Fills de Benjamí: Sel·lú, fill de Mosol·lam, fill de Joed, fill de Fadaïes, fill de Colmes, fill de Maasies, fill d'Eteel, fill d'Isaïes, 8 i els seus germans, homes de guerra. Total, —862→ nou-cents vint-i-vuit. 9 Joels, fill de Zecrí, era el seu prefecte, i Judes, fill de Senuà, era el segon cap de la ciutat.

Sacerdots, levites i natineus.— 10 Dels sacerdots: Idaïes, fill de Jojarib, Jaquin, 11 Saraïes, fill d'Helquies, fill de Mosol·lam, fill de Sadoc, fill de Meraiot, fill d'Ahitob, prepòsit del temple de Déu, 12 i els seus germans que estaven al servei del temple. Total, vuitcents vint-i-dos. Adaies, fill de Jeroham, fill de Felelies, fill d'Amsí, fill de Zacaries, fill de Fashur, fill de Melquies, 13 i els seus germans, caps de família. Total, dos-cents quaranta-dos. Amasai, fill d'Azareel, fill d'Ahazí, fill de Mosol·lamot, fill d'Emmer, 14 i els seus germans, homes de guerra. Total, cent vint-i-vuit. Zabdiel, fill de Gadolim, era el seu prefecte.

15 Dels levites: Semeïes, fill d'Hasub, fill d'Ezricam, fill d'Hasabies, fill de Bonní, 16
Sebetai i Jozabad, d'entre els caps dels levites, encarregats dels afers exteriors del
temple de Déu. 17 Matanies, fill de Micà, fill de Zabdí, fill d'Asaf, cap de la salmòdia,
entonava la lloança durant la pregària, i Becbequies, el segon d'entre els seus germans, i
Abdà, fill de Sammué, de Galal, fill d'Iditun. 18 El total dels levites, a la ciutat santa, era
de dos-cents vuitanta-quatre.

19 Els porters: Acub, Telmon, i els seus germans que feien guàrdia a les portes, eren
cent setanta-dos.

20 La resta d'Israel, dels sacerdots i dels levites, s'establiren per totes les viles de
Judà, cadascun a la seva propietat.

21 Els natineus residien a l'Ófel; Sihà i Gasfà eren els prefectes dels natineus.

22 El prefecte dels levites, a Jerusalem, era Ozí, fill de Baní, fill d'Hasabies, fill de
Matanies, fill de Micà, d'entre els fills d'Asaf, que estaven encarregats del cant, per al
servei del temple de Déu; 23 perquè hi havia un manament del rei i un reglament de tot
allò que els cantors havien de fer, dia per dia.

24 Fatahies, fill de Mesezebel, dels fills de Zaré, fill de Judà, era el representant del
rei per a tots els afers del poble.

—863→

Habitants dels poblets de Judà i de Benjamí.— 25 Entre els fills de Judà, alguns
van establir-se a les seves viles enmig dels camps, i van habitar a Cariat-Arbé i a les
seves dependències; a Dibon i a les seves dependències; a Jecabseel i a les seves viles; 26
a Josuè, a Moladà, a Bet-Fàlet; 27 a Hasor-Sual, a Beer-Sabé i a les seves dependències; 28
a Siqueleg, a Moconà i a les seves dependències; 29 a En-Remmon, a Saraà i a Jerimot, 30
a Zanoé, a Odol·lam i a les seves viles, a Laquís i als seus camps, a Azecà i a les seves
dependències. S'establiren, doncs, des de Beer-Sabé fins a la vall d'Hennom. 31 Els fills
de Benjamí s'establiren des de Gabé, Macmàs, Ai, Bet-El i les seves dependències; 32
Anatot, Nob, Ananies, 33 Hasor, Ramo, Guetaim, 34 Hadid, Seboïm, Nebal·lat, 35 Lod i
Onó, la vall dels artesans. 36 Els levites tenien propietats a Judà i a Benjamí.

12 Sacerdots i levites retornats amb Zorobabel i Josuè.— 1 Els sacerdots i els
levites que retornaren amb Zorobabel, fill de Salatiel, i amb Josuè, eren Saraïes,
Jeremies, Esdres, 2 Amaries, Mel·luc, Hatús, 3 Sequenies, Rehum, Merimut, 4 Addó,
Guenneton, Abies, 5 Miamín, Maadies, Belgà, 6 Semeïes, Jojarib, Idaïes, 7 Sel·lú, Amoc,
Helquies i Idaïes. Aquests eren els caps dels sacerdots i dels seus germans en temps de
Josuè.

8 Els levites eren: Josuè, Bennui, Quedmiel, Serebies, Judà, Matanies; aquest, amb
els seus germans, dirigia els himnes de lloança, 9 i Becbequies i Ání s'alternaven en el
servei.

Genealogia dels grans sacerdots.— 10 Josuè engendrà Joaquim; Joaquim engendrà
Eljasib; Eljasib engendrà Jojadà; 11 Jojadà engendrà Jonatàs; Jonatàs engendrà Jeroè.

Sacerdots i levites del temps del pontífex Joaquim.— 12 En temps de Joaquim, les
famílies sacerdotals tenien per caps: la de Saraïes, Maraies; la de Jeremies, Hananies; 13
la d'Esdres, Mosol·lam; la d'Ananies, Johanan; 14 la de Mel·luc, Jonatàs; la de Sebenies,
Josep; —864→ 15 la d'Harim, Adnà; la de Meraiot, Helquí; 16 d'Addó, Zacaries; la de
Guenneton, Mosol·lam; 17 la d'Abies, Zecrí; la de Miamín,...; la de Moadies, Feltí; 18 la de
Belgà, Sammué; la de Semeïes, Jonatàs; 19 la de Jojarib, Matanai; la d'Idaïes, Ozí; 20 la de
Sel·lai, Quel·lai; la d'Amoc, Éber; 21 la d'Idaïes, Natanael.

22 En temps d'Eljasib, de Jojadà, de Johanan i de Jedoè, van ser inscrits els
sacerdots, caps de casa, fins al regnat de Darius, el persa. 23 Els levites, caps de casa, van
ser inscrits en el llibre de les Cròniques, fins al temps de Johanan, fill d'Eljasib. 24 Els
caps dels levites eren: Hasabies, Serebies, Josuè, Bennui i Quedmiel. Els seus germans
es posaven enfront d'ells per lloar i cantar himnes, segons les instruccions de David,
home de Déu, un cor alternant amb l'altre cor. 25 Matanies i Becbequies, Abdies,
Mosol·lam, Telmon i Acub eren els porters, que feien la guàrdia a les sales dels
magatzems, vora les portes. 26 Vivien en temps de Joaquim, fill de Josuè, en temps del
governador Nehemies i del sacerdot i escriba Esdres.

Preparatius per a la dedicació dels murs.— 27 Per a la dedicació del mur de
Jerusalem, van ser convocats els levites de tot arreu, per venir a Jerusalem; s'havia de
celebrar la dedicació amb una gran festa, amb cants d'acció de gràcies, al so dels
címbals, de les arpes i de les cítares. 28 S'aplegaren, doncs, els membres dels cors dels
cantors: els del districte dels voltants de Jerusalem; els de les viles dels netofatites, 29 i de
Bet-ha-Galgal i dels paratges de Gabé i d'Azmàvet; ja que els cantors s'estaven
construint pobles entorn de Jerusalem, 30 Els sacerdots i els levites es van purificar, i van
purificar també el poble, les portes i les muralles.

La cerimònia de la dedicació.— 31 Aleshores vaig fer pujar els caps de Judà dalt
de les muralles i vaig organitzar dos cors en processó. L'un és dirigí, per dalt de la
muralla, cap a la dreta, en direcció de la porta del Femer. 32 Darrera d'ell seguien Hosaïes
i la meitat dels caps de Judà, 33 Azaries, Esdres, —865→ Mosol·lam, 34 Judà, Benjamí,
Semeïes i Jeremies. (34) 35 D'entre els fills dels sacerdots, amb trompetes: Zacaries, fill de
Jonatàs, fill de Semeïes, fill de Matanies, fill de Miquees, fill de Zacur, fill d'Asaf, (35) 36
amb els seus germans: Semeïes i Azareel, Malalai, Galalai, Maai, Natanael, Judà i
Hananí, tocant els instruments de música de David, l'home de Déu. Anava davant d'ells
l'escriba Esdres. 37 Quan arribaren a la porta de la Font, (36) pujaren de dret pels graons de
la ciutat de David, al llarg de la cresta del mur, i per la pujada del palau de David, fins a
la porta de les Aigües, cap a Orient.

(37) 38 El segon cor es dirigí cap a l'esquerra. Jo seguia darrera d'ells, amb l'altra meitat
dels caps del poble, per damunt de la muralla, cap a la torre dels Forns, fins al mur de la
Plaça, (38) 39 i després, per damunt la porta d'Efraïm, per damunt la porta Vella, la porta
dels Peixos, la torre d'Hananeel, la torre de Meà i fins a la porta dels Bens, i s'aturaren a
la porta de la Presó.

(39) 40 Els dos cors es col·locaren al temple de Déu. Hi havia amb mi la meitat dels
consellers (40) 41 i també els sacerdots Eljaquim, Maasies, Miamín, Miquees, Eljoenai,
Zacaries, Hananies, amb les trompetes. (41) 42 També Maasies, Semeïes, Eleazar, Ozí,
Johanan, Melquies, Elam i Ezer. Mentrestant, els cantors cantaven sota la direcció de
Jezrahies. (42) 43 Aquell dia oferiren sacrificis solemnes, i hi hagué una gran testa, perquè

Déu els havia donat motiu d'una gran alegria; també les dones i els nens s'alegraren, i fins de lluny estant se sentien els cants d'alegria de Jerusalem.

Manutenció dels sacerdots i dels levites.— (43) 44 En aquella ocasió, foren designats els encarregats de les sales de les provisions, les ofrenes, les primícies i els delmes; allà havien de recollir dels camps que hi ha prop de les ciutats, les parts que la Llei destina als sacerdots i als levites. Els de Judà estaven molt contents en veure que els sacerdots i els levites tornaven a complir el seu ofici. (44) 45 Són ells els qui vetllen pel servei del seu Déu i pel servei de la purificació. Igualment els cantors i els —866→ porters, com ho havien prescrit David i el seu fill Salomó; (45) 46 ja que al temps de David i d'Asaf, des d'antic, hi havia caps de cantors, i executaven cants de lloança i d'acció de gràcies a Déu.

(46) 47 En temps de Zorobabel i de Nehemies, tot Israel oferia, dia per dia, les parts que devien als cantors i als porters; donaven les ofrenes sagrades als levites, i els levites les donaven als sacerdots.

13 Retorn de Nehemies a Jerusalem. Repressió d'abusos.— 1 Aquell temps, llegint al poble el llibre de Moisès, s'hi trobà escrit això: «Els ammonites i els moabites mai no entraran a la comunitat de Déu, 2 perquè no van anar a l'encontre dels israelites amb pa i aigua, i perquè van llogar contra ells Balaam, per maleir-los, encara que el nostre Déu canvià la maledicció en benedicció». 3 En sentir, doncs, aquesta prescripció, van eliminar d'Israel tots els estrangers.

4 Però abans d'això, el sacerdot Eljasib, encarregat de les sales del temple del nostre Déu, parent de Tobies, 5 havia posat a disposició d'aquest una gran sala, on abans dipositaven les ofrenes, l'encens, els utensilis i el delme del blat, del vi i de l'oli, les parts que tocaven als levites, als cantors i als porters, i l'ofrena per als sacerdots. 6 Jo no era a Jerusalem mentre passava tot això. L'any trenta-dos d'Artaxerxes, rei de Babilònia, jo havia tornat prop del rei. Però al cap d'un temps, amb el permís del rei, 7 vaig tornar a Jerusalem. Vaig adonar-me del mal que havia fet Eljasib, cedint a Tobies una sala dins els atris del temple de Déu. 8 Això em disgustà molt. Vaig treure fora de la sala tots els mobles de la casa de Tobies, 9 vaig ordenar que fos purificada, i vaig tornar-hi els utensilis del temple de Déu, les ofrenes i l'encens.

10 Vaig saber després que les parts dels levites no havien estat recollides, i que els levites i els cantors, encarregats del servei, havien marxat cadascun a la seva propietat. 11 Vaig fer-ne retret als consellers, i els vaig dir: «Per què teniu abandonat el temple de Déu?» Els vaig tornar a reunir i els vaig restablir —867→ al seu lloc. 12 Llavors tot Judà portà als magatzems el delme del blat, del vi i de l'oli. 13 Vaig encarregar els magatzems al sacerdot Selemies, a l'escriba Sadoc i a Fadaïes, un dels levites; i com a adjunts: Hanan, fill de Zacur, fill de Matanies, tinguts per homes de confiança. El seu ofici era de repartir allò que tocava als seus germans.

14 Tingueu-me en compte això, Déu meu; i no us oblideu del que he fet per amor del temple de Déu i per amor del seu culte.

Profanació del dissabte.— 15 També vaig observar que a Judà trepitjaven als cups en dissabte; d'altres transportaven amb ases garbes de blat, i també vi, raïm, figues i tota mena de càrregues, i ho entraven a Jerusalem per vendre-ho durant el repòs del dissabte.

Jo vaig protestar que escollissin aquell dia per vendre queviures. [16] També alguns de Tir que s'havien establert a la ciutat de Jerusalem, hi portaven peix i altres mercaderies, i les venien en dissabte als de Judà.

[17] Llavors vaig demanar comptes de tot això als principals de Judà i els vaig dir: ¿Com és que feu aquesta cosa reprovable de profanar el dissabte? [18] ¿No és el que feien també els vostres pares, i per això el nostre Déu va fer venir sobre nosaltres i sobre aquesta ciutat els mals que veiem? Vosaltres, profanant el dissabte, fareu que Déu sigui encara més sever amb Israel».

[19] Per això, quan l'ombra començava de posar-se sobre les portes de Jerusalem, la vigília del dissabte, vaig manar que les tanquessin, i vaig dir: «No les obriu, fins passat el repòs del dissabte». Vaig posar també alguns dels meus homes a les portes, perquè no hi entressin cap càrrega en dissabte. [20] Els mercaders i els venedors de tota mena passaren la nit fora de Jerusalem, una o dues vegades. [21] Els vaig advertir: «¿Per què passeu la nit davant la muralla? Si hi torneu, us faré sentir el pes de la meva mà». D'ençà de llavors, no vingueren més en dissabte.

[22] Per santificar el dissabte, vaig manar als levites que es purifiquessin i vinguessin a guardar les portes.

—868→

També això, tingueu-m'ho en compte, Déu meu, i tingueu pietat de mi, vós que estimeu tant.

Els matrimonis mixtos.— [23] També vaig veure que alguns jueus s'havien casat amb dones d'Asdod, ammonites o moabites, [24] i que els seus fills mig parlaven la llengua d'Asdod, i la de tal o tal altre poble, però que ja no sabien parlar jueu[609]. [25] Els vaig reprendre asprament, els vaig maleir, i alguns, els vaig maltractar i els vaig arrencar els cabells. I vaig adjurar-los per Déu: «No doneu les vostres filles als seus fills, i no prengueu les seves filles per als vostres fills, ni per a vosaltres. [26] ¿No fou per això que pecà Salomó, rei d'Israel? Entre moltes nacions, no hi havia cap rei com ell, era estimat de Déu, i Déu l'havia constituït rei de tot Israel. Doncs, fins a ell, les dones estrangeres el feren pecar. [27] ¿Haurem de sentir de vosaltres que cometeu aquesta gran maldat i prevariqueu contra el nostre Déu, prenent dones estrangeres?» [28] Fins un dels fills de Jojadà, fill del gran sacerdot Eljasib, era gendre de Sanabal·lat, l'horonita. Jo el vaig allunyar de vora meu.

[29] Tingueu-los en compte, Déu meu, les profanacions del sacerdoci, i la violació del compromís que havien pres els sacerdots i els levites.

[30] Els vaig purificar, doncs, de tot el que era estranger i vaig restablir els ministeris dels sacerdots i dels levites, cadascun segons el seu ofici. [31] També l'ofrena de la llenya en temps determinats, i l'ofrena de les primícies.

Déu meu, tingueu-m'ho en compte, per al meu bé.

—869→

Primer llibre dels Macabeus (1M. 1,1-16,24)[610]

Introducció (1M. 1,1-2,70)

1 Repartició de l'imperi d'Alexandre. Antíoc Epifanés.— 1 Quan Alexandre, el macedoni, fill de Felip, va sortir del país de Quetim[611], després d'un seguit d'accions victorioses, va derrotar també Darius[612], el rei dels perses i dels medes, i va regnar en lloc d'ell, començant per Grècia. 2 Va emprendre moltes guerres, s'apoderà de ciutats fortificades i féu matar els reis de cada país. 3 Va travessar així la terra de cap a cap, i arreplegà botí de molts pobles. De manera que la terra emmudia davant seu. Això l'enorgullí, i el seu cor s'exalçà. 4 Aleshores aplegà un exèrcit fortíssim, amb el qual dominà països, pobles i reis, que li foren tots tributaris.

5 Després d'això, s'hagué de posar al llit i s'adonà que es moria. 6 Va cridar els seus oficials, els nobles que s'havien educat amb ell de joves, i, encara en vida, els repartí el seu reialme. 7 Alexandre morí al cap de dotze anys de regnat. 8 Els seus oficials començaren d'exercir el poder cadascun a la seva regió. 9 Un cop mort Alexandre, tots ells cenyiren corona, que fou heretada pels seus fills, durant molts anys, i multiplicaren les desgràcies a la terra. 10 Sortí d'ells un rebrot pervers, Antíoc Epifanés[613], fill del rei Antíoc, que havia estat ostatge a Roma, i començà de regnar l'any cent trenta-set[614] del regne dels grecs.

Comença l'hel·lenització de Palestina.— 11 Aquell temps, sortí d'Israel una fillada infidel, que seduí molta gent, dient: «¿Per què no fem un pacte amb els pobles que ens envolten? Mireu la colla de mals que ens han vingut d'ençà que ens n'hem apartat!» 12 Aquesta raó els semblà bona. 13 De seguida, —870→ alguns del poble, amb gran interès, anaren a trobar el rei, el qual els donà permís per fer com els pagans. 14 Edificaren immediatament un gimnàs a Jerusalem, a l'estil dels pagans, 15 es feren dissimular la circumcisió, repudiaren el pacte sant i s'avingueren amb els pagans: es prestaren a obrar el mal.

Antíoc Epifanés envaeix l'Egipte.— 16 Un cop Antíoc es va veure el regne assegurat, li vingué la idea de regnar sobre el país d'Egipte, per poder ser rei de tots dos reialmes. 17 Penetrà, doncs, a l'Egipte amb un gran exèrcit, amb carros, elefants, cavalleria i una gran flota, 18 i entrà en guerra contra Ptolemeu, rei d'Egipte[615], el qual reculà davant d'ell i fugí. Hi hagué moltes baixes. 19 S'empararen de les ciutats fortificades de l'Egipte, i el rei Antíoc s'apoderà del botí del país.

Saqueig del temple de Jerusalem.— 20 De retorn, després de derrotar l'Egipte, l'any cent quaranta-tres, Antíoc pujà contra Israel i Jerusalem amb un gran exèrcit. 21 Ple d'orgull, va entrar al santuari i se n'emportà l'altar d'or dels perfums, el lampadari amb

tots els seus accesoris, [22] la taula dels pans d'ofrena, els vasos per a les libacions, les
copes, els encensers d'or, els cortinatges, les corones, i arrencà totes les plaques d'or que
adornaven la Emana del temple. [23] A més, arreplegà la plata, l'or i tots els utensilis de
valor, s'endugué els tresors amagats que pogué trobar. [24] Quan ho tingué tot, marxà cap
al seu país. Havia fet morir molta gent i el seu parlar era d'una arrogància intolerable.

[25] De cap a cap del país se sentí un gran dol per Israel.
[26] Gemegaven els principals i els ancians,
donzelles i joves es decandien
i es trasmudà la bellesa de les dones.
[27] L'espòs novell es lamentava,
es dolia l'esposa, asseguda ran del llit de noces.
[28] La terra mateixa tremolava pels qui l'habitaven,
i tota la casa de Jacob fou coberta de vergonya.

—871→

Jerusalem és incendiada i saquejada.— [29] Al cap de dos anys, el rei envià a les
ciutats de Judà el comandant dels mercenaris de Mísia, el qual es dirigí a Jerusalem amb
un exèrcit enorme. [30] Els adreçà paraules enganyoses de pau, i se'l cregueren. Però, de
cop i volta, caigué sobre la ciutat, hi causà grans danys i féu una mortaldat a Israel. [31]
Saquejà la ciutat, la incendià, n'arrasà les cases i totes les muralles que la voltaven. [32]
S'endugueren captives les dones i les criatures, i es quedaren amb els ramats. Després
guarniren la ciutat de David amb una muralla alta i forta, amb torres robustes, i els serví
de ciutadella. [34] Hi posaren una gent perversa, homes sense llei, els quals s'hi feren forts.
[35] Es proveïren d'armes i de queviures, van aplegar tot el botí de Jerusalem i el van
guardar allí dintre. Es convertiren en un temible parany.

[36] Era com una emboscada continua al temple
i un mal dimoni per a Israel a cada moment.
[37] Vessaren sang innocent al voltant del santuari i el profanaren.
[38] Per culpa d'ells varen fugir els habitants de Jerusalem,
i la ciutat fou colònia de gent forastera.
Forastera esdevingué per als seus fills,
i els seus mateixos fills l'abandonaren.
[39] El seu santuari restà desolat com un desert,
les seves festes es tornaren dol;
els seus dissabtes, escarni;
la seva glòria es mudà en menyspreu.
[40] Tant com era abans la seva fama,
fou gran aleshores el seu deshonor,
i es convertí en dol la seva grandesa.

Antíoc obliga els jueus a hel·lenitzar-se.— [41] El rei va escriure després a tot el seu reialme, dient que havien de formar tots un sol poble, [42] i que abandonés cadascú els costums propis. Tots els pobles ho acceptaren tal com el rei ho havia dit. [43] Fins molts d'Israel estigueren conformes amb el culte del rei, oferien sacrificis als ídols, i profanaven el dissabte. [44] El rei envià encara missatgers a Jerusalem —872→ i a les viles de Judà portant l'ordre per escrit de seguir els costums estrangers al país [45] i d'impedir que es fessin els holocaustos, les libacions i els sacrificis al santuari; els manava que profanessin els dissabtes i els dies festius, [46] que sollessin el temple i els llocs sants; [47] que erigissin altars, fessin temples i capelles per a ídols, sacrifiquessin porcs i bestiar impur; [48] que deixessin els seus fills sense circumcidar, i que ells mateixos es fessin fastigosos amb tota mena d'impuresa i profanació. [49] La idea era de fer-los oblidar així la llei i mudar totes les pràctiques de justícia. [50] I el qui no complís el manament del rei seria condemnat a mort. [51] Tot això deien les cartes que envià a tot el seu reialme; a més, va nomenar gent que vigilessin sobre tot el poble, i va ordenar que a cada població de Judà oferissin sacrificis.

[52] Molta gent del poble se'ls ajuntà, tots els qui havien abandonat la Llei. Les maleses que feien en el país [53] obligaren Israel a anar-se'n cap als amagatalls, cap a tots els llocs que tenien de refugi.

[54] El quinze de Casleu[616] de l'any cent quaranta-cinc, el rei posà sobre l'altar dels sacrificis l'abominació de la desolació[617] i a les poblacions del voltant, per tot Judà, s'erigiren altars. [55] Cremaven també encens davant els portals de les cases i per les places. [56] Llibre de la Llei que trobaven, llibre que esquinçaven i tiraven al foc. [57] I, si es trobava a algú el llibre de l'aliança, o si algú acatava la Llei, el decret del rei el condemnava a mort. [58] Feien valer la seva força contra Israel, contra els qui sorprenien, un mes i un altre mes, a les poblacions. [59] El vint-i-cinc de cada mes sacrificaven sobre l'ara que hi havia al lloc de l'altar dels holocaustos. [60] Aplicant el decret, les dones que feien circumcidar els seus infants, les mataven, [61] amb els seus fills penjats al coll; feien morir igualment tots els de la seva casa i els qui els havien circumcidats. [62] N'hi va haver molts, amb tot, a Israel, que aguantaren ferm i s'obstinaren a no menjar res d'impur; [63] s'estimaren més morir que no deixar-se sollar pels menjars i violar el pacte sant. I, de fet, moriren. [64] Una indignació terriblement —873→ forta es congrià sobre Israel.

2 Revolta de Mataties.— [1] Precisament aquells dies, Mataties, fill de Joan, fill de Simeó, sacerdot dels fills de Jojarib, deixà Jerusalem i s'establí a Modín. [2] Tenia cinc fills: Joan, de sobrenom Gadí; [3] Simó, anomenat Tasí; [4] Judes,l'anomenat Macabeu; [5] Eleazar, anomenat Avaran, i Jonatàs, l'anomenat Afús. [6] Veient les impietats que es feren a Judà i a Jerusalem, digué: «Déu meu, ¿he hagut de néixer per a veure la ruïna del meu poble i la ruïna de la ciutat santa? I m'estic assegut aquí, mentre ella és posada a les mans d'enemics i el santuari és posat a les mans de gent forastera!

[8] El seu temple ha quedat com un home sense honra,
[9] els objectes que eren la seva glòria han estat robats i enduts;
els seus infants, matats pels seus carrers;
el seu jovent, passat a degolla per l'enemic!
[10] ¿Hi ha cap poble que no hagi usurpat els seus dominis
i no s'hagi apoderat de les seves despulles?

11 Tot el seu esplendor li ha estat arrencat;
de lliure que era, ha passat a ser esclava.
12 Mireu les nostres coses santes,
la nostra bellesa, la nostra glòria;
tot sembla un desert!
Els pagans ho han profanat.
13 ¿Quin sentit té encara la nostra vida?

14 Mataties i els seus fills s'esquinçaren els vestits, es cobriren de sac negre i feren un gran dol.

15 Mentrestant, els enviats del rei, els qui forcaven a l'apostasia, es presentaren al poble de Modín, per fer-los oferir sacrificis. 16 Molts israelites anaren a rebre'ls, però Mataties i els seus fills feren un grup apart. 17 Els enviats del rei prengueren la paraula i digueren a Mataties: «Ets una persona d'autoritat i de prestigi, i tens un gran ascendent en aquest poble; els teus fills i els parents encara et donen més força. 18 Sigues, doncs, el primer de complir el manament del rei, tal com han fet els altres pobles, els homes de Judà i els qui s'han —874→ quedat a Jerusalem. D'aquesta manera, tu i els teus fills sereu dels amics del rei i sereu honrats amb plata i or, i amb molts regals».

19 Mataties els respongué ben alt: «Ni que tots els pobles que hi ha als dominis del rei se l'escoltin i se separin cadascun del culte dels seus pares i s'estimin més els manaments del rei, 20 jo, els meus fills i els meus germans seguirem pel camí de l'aliança dels nostres pares. 21 Déu ens en guard de deixar la llei i les observances! 22 Les ordres del rei no ens faran decantar del postre culte, ni cap a la dreta ni cap a l'esquerra».

23 Tot just acabava de pronunciar aquestes paraules, que un jueu s'avançava a la vista de tothom, per sacrificar sobre l'altar de Modín, complint el manament del rei. 24 Mataties s'indignà en veure-ho; tremolant tot ell, encès de zel per la justícia, hi corregué i el degollà sobre l'altar. 25 Al mateix temps, va matar el funcionari del rei que forçava a sacrificar i va destruir l'altar. 26 Sentia el zel de la Llei, con havia fet Finehés amb Zamrí, el fill de Salú. 27 Mataties es posà a cridar per la ciutat a grans crits: «Tot aquell qui estigui per la Llei i mantingui l'aliança, que em segueixi! 28 I fugí amb els seus fills cap a les muntanyes, deixant al poble tot allò que tenien.

29 Molts baixaren aleshores a establir-se al desert, en busca de justícia i de dret, amb els fills, les dones i els ramats; 30 perquè els mals els aclaparaven d'una manera duríssima.

Primers fets d'armes dels jueus. La lluita en dissabte. 31 Arribà a orelles dels homes del rei i de les forces que hi havia a Jerusalem, a la ciutat de David, que una colla d'homes, que havien rebutjat el manament del rei, havien baixat cap als amagatalls del desert. 32 De seguida, un bon nombre els perseguiren; quan els tingueren, van acampar davant d'ells i es disposaren a l'atac, precisament en dissabte. 33 I els deien: «Ara prou, ja! Rendiu-vos, feu el que mana el rei, i us perdonarem la vida». 34 Ells contestaren: «No ens rendirem, ni farem el que mana el rei; no profanarem el dissabte». 35 Aleshores cuitaren a donar —875→ la batalla. 36 Ells no s'hi van tornar. No llençaren ni una sola pedra, ni feren barricades a l'entrada dels amagatalls, 37 sinó que es deien: «Morim tots

sense por per la nostra fidelitat. El cel i la terra són testimonis que ens feu morir
injustament». [38] I així, perquè havien pujat a atacar-los en dissabte, van morir amb les
seves dones, els seus fills i els ramats: vota un miler d'ànimes.

[39] Quan Mataties i els seus amics ho van saber, en tingueren un gran sentiment. [40] I
es deien entre ells: «Si tots fem el que han fet els nostres germans, i no lluitem contra
els pagans per les nostres vides i pels nostres drets, en un no res ens hauran fet
desaparèixer del país. [41] Aquell mateix dia s'ho enraonaren i van decidir això: «Si algú
ens ataca en dissabte, lluitarem contra ell; així no correrem el perill de morir tots, con
van morir els nostres germans en els amagatalls». [42] La colla dels asideus[618], israelites
forts i poderosos, se'ls ajuntaren, tots donats en cos i ànima a la Llei. [43] D'altra banda,
se'ls afegiren tots els qui fugien del mal, i els feren un bon reforç. [44] Tots junts formaren
un exèrcit i derrotaren els pecadors amb el seu ardor, i els contraris a la Llei amb tota la
seva fúria. Els qui quedaren amb vida fugiren cap als pobles pagans per salvar-se. [45]
Mataties i els seus amics recorregueren llavors el país, destruïren els altars, [46] van fer
circumcidar per força tots els infants que trobaven incircumcisos per tot el territori
d'Israel [47] i perseguiren tota la gent arrogant. Aquesta obra, portada per ells, tingué un
bon resultat. [48] Salvaren la Llei de la persecució dels pagans i dels reis, i no deixaren el
poder a les mans dels malvats.

Mort de Mataties.— [49] Quan s'acostaren els dies de la mort de Mataties, va dir als
seus fills: «Hem arribat en un temps que la insolència i el menyspreu han posat arrels;
és temps de trasbalsament i de fúria. [50] Vosaltres, fills, sigueu zeladors de la Llei i doneu
les vostres vides per l'aliança dels nostres pares. [51] Recordeu-vos de les gestes que ells
van realitzar als seus dies, —876→ i us fareu una glòria gran i un nom etern.

[52] ¿No és cert que Abraham fou, trobat fidel en la prova,
i això li valgué la justícia?
[53] Josep, en la situació extrema en què es trobà,
guardà els manaments i acabà l'amo d'Egipte.
[54] A Finehés, el nostre avantpassat, perquè es va inflamar de zel,
li fou donada la promesa d'un sacerdoci etern.
[55] Josuè, perquè complí les ordres rebudes,
esdevingué jutge a Israel.
[56] Caleb, perquè donà testimoniatge al poble reunit,
adquirí un dret d'herència a la Terra Promesa.
[57] David, per la seva pietat, heretà el tron reial per sempre.
[58] Elies fou endut cap al cel pel zel que tenia per la Llei.
[59] Hananies, Azaries i Misael, perquè van confiar,
foren salvats de les flames.
[60] La seva rectitud protegí Daniel de la boca dels lleons.
[61] I així veuríeu, de generació en generació,
que ningú dels qui han
esperat en ell no ha quedat sense aguant.
[62] I que no us facin por les paraules de l'home malvat,
perquè tota la seva glòria s'ha de tornar fems i cucs.
[63] Avui s'enalteix, però demà ni el trobaran,
perquè haurà tornat a la pols de què ha estat format,

i s'hauran desfet tots els seus plans.
64 Fills, sigueu homes,
feu-vos forts en la Llei;
és en la Llei que trobareu la glòria.

65 Mireu: conec Simó, el vostre germà, i sé que és un home de seny; escolteu-lo sempre, ell serà el vostre pare. 66 Judes Macabeu, de jove, s'ha mostrat guerrer valent; ell serà el cap de l'exèrcit i conduirà la guerra contra els pagans. 67 Mireu de reunir tots aquells qui observen la Llei, i feu-vos els venjadors del vostre poble. 68 Feu justícia contra els pagans per tot el que ens han fet, i mireu d'estar atents als manaments de la Llei».

69 Després els beneí, i s'ajuntà als seus pares. 70 Va morir l'any cent quaranta-sis, —877→ i l'enterraren al sepulcre dels seus pares, a Modín. Tot Israel el plorà amb un gran dol.

Lluites de Judes Macabeu (1M. 3,1-9,22)

3 Judes Macabeu, cap del poble.— 1 Judes, l'anomenat Macabeu, es posà aleshores al lloc del seu pare. 2 Li feien costar tots els seus germans i tots els qui havien estat addictes al seu pare, i portaven la guerra per Israel amb cor alegre.

3 Estengué la fama del seu poble,
es posà la cuirassa com un valent i se cenyí les armes;
féu la guerra i defensà el campament amb l'espasa
4 En les seves gestes, era semblant a un lleó,
com un lleó jove que rugeix per sortir de cacera.
5 Perseguí els malvats i els cercava per totes bandes,
com una flama consumí els qui torbaven el seu poble.
6 Els malvats s'acovardiren, de por que els feia,
i tots els qui obraven el mal es trasbalsaren.
D'aquesta manera, la salvació, portada per la seva mà,
trobà camí lliure.
La seva actuació amargà més d'un rei,
i omplí de joia Jacob amb les seves obres.
El seu record és beneït eternament.
8 Va resseguir les ciutats de Judà
i fou la ruïna dels malvats que hi havia.
D'aquesta manera, apartà d'Israel la ira.
9 La seva anomenada s'estengué d'un cap a l'altre de la terra,
i reuní els qui s'havien esgarriat.

Judes derrota Apol·loni.— [10] Apol·loni va reunir molts estrangers i un gran exèrcit
de samaritans, per fer la guerra contra Israel. [11] Judes, en saber-ho, li sortí al pas, el va
vèncer i el va matar. Hi hagué moltes baixes, i els qui van quedar fugiren. [12] Després es
van apoderar del botí; Judes va prendre l'espasa d'Apol·loni, i sempre més va lluitar amb
aquella espasa.

—878→

Judes derrota Séron.— [13] Séron, el cap de l'exèrcit de Síria, sentint dir que Judes
havia aplegat una colla d'homes, i que l'ajudava un grup de gent creient i d'homes de
guerra, [14] digué: «Em guanyaré una bona anomenada i seré famós per tot el regne, si
venço Judes i els seus, que no han fet cas del manament del rei». [15] Repetiren, doncs,
l'atac; anava amb un exèrcit poderós de gent impiadosa, perquè l'ajudessin a venjar-se
dels d'Israel. [16] Quan van ser arran de la pujada de Bet-Horon, Judes li sortí a l'encontre
només amb uns quants homes. [17] En veure l'exèrcit que avançava contra ells, digueren a
Judes «¿Com podrem lluitar, tan pocs com som, contra una multitud tan poderosa? Si ni
ens aguantem, avui que no hem tastat res». [18] Però Judes digué: «Pot molt ben ser que
molts quedin a mercè d'uns quants; al capdavall, per al cel tant se val molts com pocs
per a donar la victòria. [19] Perquè guanyar la guerra no ve del nombre de l'exèrcit; la forra
ve del cel. [20] Tots aquests vénen carregats d'arrogància i de dolenteria, i ens volen fer
desaparèixer amb les nostres dones i els nostres fills, per apoderar-se de les nostres
despulles. [21] Nosaltres, en canvi, lluitem per les nostres vides i per les nostres tradicions.
[22] Déu serà el qui els desfarà davant nostre; no us han de fer cap por».

[23] Acabat de dir això, es va llançar contra ells d'improvís, i Séron amb el seu exèrcit
fou desfet davant d'ells. [24] El van perseguir pels pendents de Bet-Horon, fins a la plana;
els feren unes vuit-centes baixes; els restants fugiren cap al país dels filisteus. [25]
D'aquesta feta, Judes i els seus germans van començar a ser temuts, i el pànic s'apoderà
de la gent del voltant. [26] La seva anomenada arribà fins al rei, i tothom parlava dels seus
fets de guerra.

Antíoc ordena a Lisies que destrueixi Israel.— [27] Quan el rei Antíoc va sentir tot
el que es deia, s'encengué d'indignació i envià missatgers que reunissin totes les forces
del seu reialme, un exèrcit poderosíssim. [28] Obrí els seus tresors i els pagà la soldada
d'un any, advertint-los que estiguessin a punt per a qualsevol necessitat. —879→ [29]
Però s'adonà que el diner dels seus tresors s'estava acabant; els tributs del país eren
migrats per culpa de les sedicions i de les malvestats que havia ocasionat al país
l'abolició dels costums antics. [30] Fins es temia que ja no li bastés, com altres cops li havia
passat, per a les despeses i els regals que acostumava a fer abans amb mà liberal, més
que tots els reis anteriors. [31] No sabent com sortir-se'n, decidí a la fi d'anar-se'n a Pèrsia,
per cobrar els tributs i recollir força diners. [32] Va deixar Lisies, home noble i de sang
reial, encarregat dels afers del regne des del riu Eufrat fins als límits de l'Egipte, [33] i li
encomanà que tingués cura del seu fill Antíoc, fins que ell tornés. [34] Li va deixar la
meitat de l'exèrcit amb els elefants, i li donà instruccions sobre tot el que volia que es
fes. En concret, pel que es refereix als habitants de la Judea i Jerusalem, [35] li manà que hi
enviés un exèrcit per desfer i anorrear la força d'Israel i dels qui encara quedaven a
Jerusalem: que esborrés d'aquell lloc tot rastre dels seus habitants, [36] que enviés a viure
al país gent forastera i els repartís la terra. [37] El rei, aleshores, amb l'altra meitat de
l'exèrcit, sortí d'Antioquia, la capital del regne, l'any cent quaranta-set, va travessar el
riu Eufrat i anava resseguint les províncies de la part alta.

Campanya de Gorgies i Nicànor contra els jueus.— [38] Lisies elegí Ptolemeu, fill de Dorimèn, Nicànor i Gorgies, homes poderosos entre els amics del rei, [39] i els posà al front de quaranta mil de cavalleria, perquè anessin a la terra de Judà i la devastessin, segons l'ordre del rei. [40] Van emprendre la marxa amb tot l'exèrcit, fins que arribaren prop d'Emmaús, a la terra plana, on van acampar. [41] De seguida que els traficants del país van saber de què es tractava, van agafar una gran quantitat d'or i plata i, proveïts també de grillons, es presentaren al campament, per endur-se'n els homes d'Israel com esclaus. Se'ls afegí, a més, l'exèrcit de Síria i de les terres estrangeres.

Preparatius dels jueus.— [42] Judes i els seus germans veien com anaven creixent —880→ les desventures i que els exèrcits acampaven ja al seu territori; van saber també les paraules del rei, que havia manat de portar a terme una total destrucció del poble, [43] i es deien l'un a l'altre: «Refem les ruïnes del nostre poble, i lluitem per ell i pels llocs sants». [44] Reuniren el ple de l'assemblea perquè tothom estigues a punt per a la guerra i per suplicar i demanar pietat i compassió.

[45] Jerusalem era despoblada com un desert;
cap del seus fills no hi entrava ni en sortia.
El santuari era trepitjat;
hi havia gent estranya a la ciutadella,
estatge dels pagans.
L'alegria havia abandonat Jacob,
no s'hi sentien el flabiol ni la citara.

[48] Tots plegats es dirigien a Masfà, davant per davant de Jerusalem, perquè a Masfà hi havia hagut primitivament un lloc de pregària per a Israel. [49] Tot aquell dia van dejunar, es cobriren amb sac negre, s'escamparen cendra sobre el cap i es van esquinçar els vestits. [49] Obriren el llibre de la Llei, per trobar-hi allò que els pagans cerquen d'esbrinar en les imatges dels seus ídols. [50] Portaren també els vestits sagrats, les primícies i els delmes; van cridar igualment els nazireus, els qui ja havien acomplert els seus dies. [51] I alçaren crits al cel, dient: «què n'hem de fer, d'aquests? On els enviem? [52] El vostre santuari és trepitjat i profanat; els vostres sacerdots, plens de dol i d'humiliació. [53] Mireu com els pagans s'han aplegat contra nosaltres, per tal de destruir-nos. Vós prou sabeu el que es proposen contra nosaltres. [53] Com podrem aguantar-nos davant d'ells, si vós no ens ajudeu?» [54] Tocaren les trompetes i feien grans crits.

Derrota de Gorgies a Emmaús.— [55] Després Judes establí comandants de l'exèrcit: de mil homes, de cent, de cinquanta i de deu. [56] I digué als qui s'estaven fent una casa, als qui acabaven de casar-se, als qui es plantaven una vinya i als covards, que es retiressin cadascú a casa seva, tal com disposava la Llei. [57] Aleshores aixecà el campament i l'establí a l'esquerra d'Emmaús. [58] Judes digué: «Preneu —881→ les armes i sigueu valents; estigueu a punt per a lluitar de bon matí contra aquests pagans que han vingut contra nosaltres per desfer-nos i per desfer el nostre santuari. [59] Val més morir a la lluita que no pas haver de ser testimonis dels mals del nostre poble i del nostre santuari. [60] Tal com vulguin en el cel, es farà».

4 [1] Gorgies prengué cinc mil homes i mil de cavalleria triats, i va partir amb ells de
nit, [2] per llançar-se sobre el campament dels jueus i atacar-los d'improvís. Els de la
ciutadella els feien de guies. [3] Judes se'n va assabentar, i amb els seus valents deixà el
campament per llançar-se sobre l'exèrcit del rei que era a Emmaús, [4] aprofitant que les
altres forces estaven escampades encara fora del campament. [5] Mentrestant, Gorgies anà
cap al campament de Judes, a la nit, i no hi va trobar ningú. Es posà a cercar-los per les
muntanyes, pensant: «Aquests han fugit de nosaltres». [6] A punta de dia, va aparèixer
Judes a la plana, amb tres mil homes; només que no tenien els escuts ni les espases que
haurien volgut. [7] Veieren un campament dels pagans fort i ben defensat, i la cavalleria
que el voltava; evidentment eren homes que sabien lluitar. [8] Judes digué als seus: «No
tingueu por del nombre que són, no us acovardiu veient l'empenta que porten. [9]
Recordeu de quina manera foren salvats els nostres pares al mar Roig, quan el Faraó els
perseguia amb un exèrcit. [10] El que hem de fer ara és clamar al cel, perquè ens accepti i
es recordi de l'aliança promesa als pares, i desfaci avui aquest campament davant nostre.
[11] I tots els pobles sabran que hi ha qui allibera i salva Israel».

[12] Quan els estrangers, alçant els ulls, els veieren avançar cap a ells, [13] sortiren del
campament, disposats a la lluita. Els de Judes tocaren els corns, [14] i els dos exèrcits es
van posar en contacte. Els pagans foren derrotats i fugiren cap a la plana, [15] llevat dels
ressagats, que van caure tots a l'espasa. Els perseguiren fins a Gàzer i fins a les planes
d'Idumea, d'Asdod i de Jamnia, i en caigueren uns tres mil homes.

[16] Quan Judes i els seus van cessar de perseguir-los i se'n tornaren, [17] aquest
digué —882→ a la gent: «No us deixeu enllaminir per les despulles, perquè tenim la
lluita al nostre davant, [18] i Gorgies és a la muntanya, prop nostre, amb les seves tropes.
Val més que ara feu front als nostres enemics i lluiteu contra ells. Després podreu
apoderar-vos del botí sense por de res». [19] Encara deia això, que aparegué un escamot
sortint de la muntanya. [20] S'adonaren que els seus havien fugit i que el campament havia
estat incendiat —els ho indicava el fum que es veia—. [21] Davant d'aquesta situació,
quedaren esglaiats; i quan veieren encara les forces de Judes desplegades a la plana i a
punt per a la lluita, [22] van fugir tots cap al territori dels filisteus. [23] Aleshores Judes es
dedicà al saqueig del campament i arreplegà molt d'or i plata, teixits de porpra violeta i
de porpra marina, i una enorme riquesa. [24] De tornada, no paraven de lloar i beneir el cel,
perquè és bo, perquè perdura eternament el seu amor. [25] Aquell dia, Israel obtingué una
gran victòria.

Derrota de Lisies a Bet-Sur.— [26] Tots els estrangers que es van salvar es
presentaren a Lisies i li explicaren com havia anat la cosa. [27] Tot ell es trasbalsà en
sentir-ho, i se'l veia desanimat, perquè la sort d'Israel no havia estat la que ell esperava,
ni havia reeixit en allò que el rei li tenia encomanat. [28] Per això, l'any següent reclutà
seixanta mil homes escollits i cinc mil de cavalleria, per combatre contra els jueus. [29]
Arribats a Idumea, acamparen a Bet-Sur. Allí els sortí a l'encontre Judes, amb deu mil
homes. [30] En veure un exèrcit tan poderós va pregar així: «Sou beneït, Salvador d'Israel,
que vencéreu l'ímpetu del gegant per mà del vostre servent David, i vau posar el
campament dels filisteus a les mans de Jonatàs, fill de Saül, i del seu escuder. [31] No
deixeu escapar tampoc aquest exèrcit de les mans del vostre poble d'Israel, i que siguin
confosos en la seva força i en els seus cavalls. [32] Intimideu-los, que es fongui el seu
coratge i que quedin desmoralitzats amb la seva desfeta. [33] Feu-los caure per l'espasa
dels qui us estimen, perquè tots els qui coneixen el vostre nom us lloïn cantant-vos
himnes».

—883→

34 S'envestiren mútuament i caigueren en la lluita uns cinc mil homes de l'exèrcit de
Lisies. 35 Veient Lisies la derrota del seu exèrcit i el coratge dels de Judes, i que estaven
disposats a viure o a morir valerosament, se'n tornà cap a Antioquia, on pensava de
reclutar un nombre més gran de mercenaris, per presentar-se altre cop a la Judea.

Els Macabeus fan purificar el temple.— 36 Judes i els seus germans digueren:
«Veieu com han estat derrotats els nostres enemics. Pugem a purificar el santuari i a
consagrar-lo». 37 Es reuní tota la multitud i pujà a la muntanya de Sió. 38 Trobaren el
santuari abandonat, l'altar profanat, cremades les portes; als atris, hi havien crescut
mates, com al bosc o a la muntanya, les cambres del temple estaven destruïdes. 39 En
veure això, s'esquinçaren els vestits, es donaren cops al pit, es cobriren de cendra 40 i es
van prostrar de cara a terra; tocaren els corns de senyal i clamaren al cel.

41 Judes manà que uns quants hostilitzessin els de la ciutadella, mentre durava la
purificació del santuari. 42 Va escollir uns sacerdots sense tara, plens de zel per la Llei, 43
els quals van purificar el santuari i portaren les pedres profanades en un lloc impur. 44
Deliberaren igualment sobre què Galia fer amb l'altar dels holocaustos, que havia estat
profanat. 45 I van prendre la bona resolució de desmuntar-lo, perquè mai no els en fessin
retret, ja que els pagans l'havien profanat. El desmuntaren, doncs, 46 i van guardar les
pedres a la mateixa muntanya del temple, en un lloc adequat, fins que sortís un profeta
que se'n fes responsable. 47 Agafaren després unes pedres intactes, segons la Llei, i
construïren un nou altar, com el primer. 48 Van restaurar també el santuari i l'interior del
temple; santificaren els atris, 49 fabricaren nous utensilis sagrats i portaren al temple el
lampadari, l'altar dels perfums i la taula. 50 Cremaren perfums sobre l'altar i encengueren
tots els llums del lampadari que il·luminaven el temple. 51 Presentaren els pans sobre la
taula, posaren els cortinatges i van —884→ deixar enllestides totes les coses.

Dedicació de l'altar.— 52 El dia vint-i-cinc del mes novè —que era el mes de
Casleu— de l'any cent quaranta-vuit, es llevaren a punta d'alba 53 i oferiren un sacrifici,
segons la Llei, sobre el nou altar dels holocaustos que havien fet. 54 El mateix dia que els
pagans l'havien profanat, dedicaren l'altar amb cants acompanyats de cítares, arpes i
címbals. 55 Tot el poble es prosternà de cara a terra i adoraven i beneïen el cel, que els
havia ajudat. 56 La celebració de la dedicació durà vuit dies; oferiren holocaustos amb
cants de festa i sacrificaren víctimes de comunió i d'acció de gràcies. 57 Adornaren la
façana del temple amb corones d'or i amb escuts, referen els portals i les cambres i hi
van posar portes. 58 El poble celebrà la festa amb una alegria grandíssima. Així va
desaparèixer l'oprobi dels pagans.

59 A més, Judes, els seus germans i tota la comunitat d'Israel decidiren que els dies
de la dedicació de faltar se celebressin cada any, al temps corresponent, durant vuit dies,
a partir del vint-i-cinc del mes de Casleu, amb alegria i festes.

Fortificació de Sió i de Bet-Sur.— 60 En aquella ocasió també alçaren tot al voltant
de la muntanya de Sió una muralla alta, amb torres fortificades, per evitar que, si es
presentaven els pagans, ho trepitgessin tot, com havien fet abans; 61 Judes hi deixà un
exèrcit perquè la guardés. Després fortificà Bet-Sur; així el poble tenia una fortalesa
enfront de la Idumea.

5 Campanya contra els idumeus i els ammonites.— [1] Quan els pobles del voltant saberen que l'altar havia estat reconstruït com abans i el santuari dedicat, s'irritaren, [2] i prengueren la decisió d'anorrear els jueus que vivien entre ells. I començaren entre el poble les matances i els exterminis. [3] Aquells dies, Judes estava lluitant contra els fills d'Esaú, a la Idumea, a la ciutat d'Acrabatana, perquè tenien assetjats els israelites; els infligí una gran derrota, els deixà impotents i s'emparà de les seves despulles. [4] Després, —885→ recordant-se de la maldat dels de Bean, que eren un parany continu i un ensopec per al poble, per les emboscades que els paraven pels camins, [5] els forçà a tancar-se a les seves torres, plantà el campament davant d'ells, els condemnà a I'extermini, i calà foc a les torres, amb tots els qui hi havia dintre.

[6] Aleshores passà a l'altra banda, contra els ammonites, i es trobà amb un fort destacament, a part una gran gentada; el cap de tots ells era Timoteu. [7] Tingué amb ells diversos encontres, els vencé i quedaren derrotats completament. [8] S'avançà a ocupar Jazer i les poblacions que en depenien, i se'n tornà cap a la Judea.

Campanya a Galaad i la Galilea.— [9] Tots els pobles de la regió de Galaad s'aliaren contra Israel, per exterminar tots els jueus que estiguessin dins els seus territoris. Aquests es refugiaren a la fortalesa de Datemà [10] i enviaren una carta a Judes i els seus germans, que deia «Tots els pobles del nostre voltant s'han aliat contra nosaltres, per exterminar-nos, [11] i s'estan preparant per venir i apoderar-se de la fortalesa on ens hem refugiat. Timoteu comanda les seves forces. [12] Vine a treure'ns de les seves mans; mira que ja n'han caigut molts dels nostres; [13] tots els nostres germans que vivien al país de Tob han estat assassinats, s'han endut captius les seves dones i els seus fills, i s'han apoderat de tot el seu parament de casa. Només allà, han matat cap al miler d'homes».

[14] Encara estaven llegint la carta, que de la Galilea es presenten uns altres missatgers amb els vestits esquinçats, comunicant-los [15] que s'havien aplegat contra ells gent de Ptolemaida, de Tir i Sidó, tota la Galilea dels pagans per destruir-l os.

[16] Quan Judes i el poble sentiren aquestes paraules, celebraren una gran reunió per deliberar què es podia fer pels seus germans que es trobaven en perill i eren atacats pels pagans. [17] Judes digué al seu germà Simó: «Tria't gent i vés a alliberar els teus germans de la Galilea; jo i el meu germà Jonatàs anirem a Galaad». [18] Va deixar Josep, fill de Zacaries, i Azaries, cap del poble, —886→ amb el que quedava de l'exèrcit, a Judà, com a custòdia, [19] i els ordenà: «Estigueu al front d'aquesta gent, però no emprengueu cap batalla amb els pagans, fins que nosaltres tornem». [20] I es repartiren els homes: tres mil a Simó, per a anar cap a la Galilea, i vuit mil a Judes, per a Galaad.

[21] Simó, doncs, partí cap a la Galilea i emprengué moltes batalles contra els pagans, que foren derrotats. [22] Els perseguí fins a les portes de Ptolemaida. Les pèrdues dels pagans foren d'uns tres mil homes, i Simó s'apoderà del botí. [23] Prengué els jueus que vivien a la Galilea i els d'Arbata, amb les seves dones, els seus fills i tot el que tenien, i els conduí a la Judea, amb grans demostracions d'alegria.

[24] Mentrestant, Judes Macabeu i el seu germà Jonatàs travessaren el Jordà i, al cap de tres dies de caminar pel desert, [25] es trobaren al país dels nabateus, els quals els sortiren a rebre en so de pau i els narraren tot el que estava passant als seus germans a Galaad; [26] que molts d'ells es trobaren tancats a Bosorà i a Bòsor, a Alemà, Caspó,

Maqued i Carnaim, totes elles ciutats grans i fortificades. [27] A les restants ciutats de Galaad, també n'hi havia de tancats, i estava fixat per a l'endemà un atac a les fortaleses per apoderar-se'n i exterminar-los tots en un sol dia. [28] Aleshores Judes es féu enrera amb el seu exèrcit i prengué d'improvís el camí de Bosorà. S'apoderà de la ciutat, féu degollar tots els homes, s'emportà el botí i calà foc a la ciutat. [29] En sortí de nit, i caminaren fins a la fortalesa on s'havien refugiat els jueus.

[30] En fer-se de dia i aixecar la vista, veieren una gran multitud, innombrable, amb escales i màquines per a prendre la fortalesa, i ja l'estaven atacant. [31] Judes s'adonà que la lluita ja havia començat; la cridòria de la ciutat pujava fins al cel, enmig del toc dels corns i de grans crits. [32] Aleshores, digué als homes del seu exèrcit: «A veure si lluiteu avui pels nostres germans». [33] Sortí en tres destacaments per darrera els enemics, tocaren els corns i alçaren un clam de pregària. [34] Els soldats de Timoteu reconegueren de seguida que era el Macabeu, i fugiren —887→ del seu davant. Els infligí una gran derrota: només aquell dia, en caigueren uns vuit mil.

[35] Aleshores torçà cap a Alemà, l'atacà i la prengué: també hi passà a degolla tots els homes, s'emportà el botí i calà foc a la ciutat. [36] Sortí d'aquí i ocupà Caspó, Maqued, Bòsor i totes les ciutats de Galaad.

[37] Després de tot això, Timoteu aplegà un altre exèrcit i acampà davant Rafon, a l'altra banda del torrent. [38] Judes envià gent a explorar el campament i tornaren amb aquestes notícies: «Se li han ajuntat tots els pobles del nostre voltant: és un exèrcit extraordinàriament gran. [39] Fins han pres àrabs a sou, perquè els ajudin: estan acampats a l'altra banda del torrent, a punt per a atacar-nos». Judes marxà al seu encontre.

[40] Aleshores Timoteu, mentre Judes i els seus homes s'anaven acostant al torrent, digué als caps del seu exèrcit: «Si travessa ell primer cap a nosaltres, no el podrem resistir: serà més fort que nosaltres. [41] Però si li agafa por i acampa a l'altra banda del riu, travessarem nosaltres i el vencerem».

[42] I quan Judes fou a la vora del torrent va fer posar els magistrats del poble arran mateix del torrent i els va manar: «No permeteu que ningú acampi; feu venir tothom a la batalla». [43] Travessà el primer cap als enemics, i tota la multitud el seguí darrera. Els pagans foren derrotats: llençaren les armes i fugiren cap al recinte sagrat de Carnaim. [44] Els de Judes ocuparen aleshores la ciutat i calaren foc al recinte sagrat amb tots els qui hi havia. D'aquesta manera, els de Carnaim es desbandaren i ja no pogueren oposar resistència a Judes.

[45] Aleshores Judes reuní tots els israelites que hi havia a Galaad, del més petit al més gran, les seves dones, els seus fills i tots els seus béns, una caravana enorme, per portar-los a la terra de Judà. [46] I arribaren a Efron, una ciutat gran i molt fortificada, que es trobava a la seva ruta, de tal manera que no podien vorejar-la ni a dreta ni a esquerra: els era forçós de passar pel mig de la ciutat. [47] Els de dintre els tancaren les portes i les obstruïren amb pedres. [48] Judes els envià misatgers en to de —888→ pau, que els diguessin: «Travessarem el vostre territori per arribar al nostre; ningú no us farà cap mal, només hi passarem caminant». Però no volien obrir-li les portes. [49] Aleshores Judes va ordenar que fessin fer una crida a tot el campament perquè tothom es posés en peu de guerra al lloc on era. [50] S'aprestaren, doncs, els qui formaven l'exèrcit i estigueren tot el dia i tota la nit atacant la ciutat, fins que caigué a les seves mans. [51] Passà a l'espasa tots

els homes, arrasà la ciutat fins als fonaments, s'apoderà del botí i la travessà, passant per sobre els cadàvers.

52 Travessaren després el Jordà, en direcció a la gran plana, davant de Bet-San. 53
Judes es passava tot el camí aplegant els qui es quedaven endarrera i animant la gent,
fins que foren a la terra de Judà. 54 Pujaren a la muntanya de Sió plens d'alegria i de goig,
i oferiren holocaustos perquè havien arribat en pau sense tenir ni una baixa.

Derrota de Josep i d'Azaries a Jamnia.— 55 Mentre Judes i Jonatàs eren a Galaad
i el seu germà Simó a la Galilea, davant de Ptolemaida, 56 arribaren a orelles de Josep,
fill de Zacaries, i d'Azaries, caps de l'exèrcit, noves de les batalles, de la valentia
d'aquells, de tot allò que havien fet. 57 I digueren: «Fem-nos famosos també nosaltres;
sortim a lluitar contra els països del voltant». 58 Ho comunicaren a la part de l'exèrcit que
s'havia quedat amb ells, i sortiren contra Jamnia. 59 Gorgies i els seus sortiren de la ciutat
al seu encontre, disposats a la lluita. 60 Però Josep i Azaries van fugir perseguits pels
enemics fins als límits de Judà. Aquell sol dia, caigueren del poble d'Israel uns dos mil
homes. 61 Es pensaven que es portarien com uns homes, però la campanya acabà en una
fugida lamentable, perquè no s'escoltaren Judes i els seus germans. 62 No eren de la
família d'aquells homes, a les mans dels quals havia estat confiada la salvació d'Israel.

Victòries de judes. 63 En canvi, Judes, que era tot un home, i els seus germans, es
feren molt famosos a tot Israel i a tots els pobles on havia arribat la seva — 889→
anomenada. 64 I tothom s'aplegava al seu voltant, enmig d'aclamacions.

65 Aquells dies, Judes i els seus germans, feren una sortida i van atacar els fills
d'Esaú a les contrades del sud; caigueren sobre Hebron i els poblets que li estaven
subjectes; destruïren les fortaleses i calaren foc a totes les torres dels seus voltants. 66
Sortiren després cap a la terra dels filisteus i travessaren Maresó. 67 En aquesta ocasió,
uns sacerdots que tenien ganes de realitzar accions valentes van caure en batalla, perquè
havien sortit a lluitar sense aconsellar-se. 68 Després Judes va tirar cap a Asdod, terra
dels filisteus, hi destruí els altars, consumí al foc les escultures dels seus déus, arreplegà
el botí de les ciutats, i tornà cap a la terra de Judà.

6 Mort d'Antíoc Epifanés.— 1 Mentre el rei Antíoc recorria les regions del nord,
sentí dir que a Pèrsia hi havia una ciutat, Elimaida, cèlebre per la seva riquesa, per la
plata i l'or; 2 que el seu temple era extraordinàriament ric, amb armadores d'or, cuirasses
i armes, deixades allí per Alexandre, fill de Felip, el rei macedoni, el primer que regnà
entre els grecs. 3 S'hi encaminà, doncs, per si podia apoderar-se de la ciutat i saquejar-la;
però no en sortí, perquè els de la ciutat conegueren el seu intent 4 i resistiren combatent
obertament contra ell. Emprengué la retirada i marxà d'allí amb una gran pena, per
tornar-se'n a Babilònia.

5 Encara a Pèrsia, li arribà un missatger amb la notícia que les tropes que havien
anat cap a la terra de Judà s'havien vist obligades a fugir; 6 que Lisies hi havia acudit al
front d'un gran exèrcit primer, i que havia hagut de retirar-se davant d'ells; que eren
cada vegada més poderosos gràcies a les armes, al nombre de gent, i a la gran quantitat
de botí que agafaven dels exèrcits derrotats; 7 que havien destruït l'abominació feta
edificar per ell sobre l'altar, a Jerusalem, i havien voltat de muralles altes el santuari,
com abans, i també Bet-Sur, la ciutat del rei. 8 En sentir el rei aquestes coses, restà

estupefacte; tot ell es trasbalsà i es posà al llit, malalt, de la mateixa tristesa, perquè —890→ les coses no li sortien com ell s'havia proposat.

9 Es va passar molts dies al llit, abatut per la tristesa, que li revenia un cop i un altre,
fins que veié que es moria. 10 Cridà aleshores tots els seus amics i els digué «La son m'ha
fugit dels ulls i les preocupacions m'han abatut el cor. 11 I penso dintre meu: En quina
onada de desgràcies em trobo submergit! Jo era bo, i m'estimaven, quan estava en el
poder! 12 Però ara em ve el record de les maldats que vaig cometre a Jerusalem; me'n
vaig endur tots els objectes de plata i d'or, i vaig enviar-hi gent per exterminar els seus
habitants, sense cap motiu. 13 Reconec que aquests mals m'han vingut per causa d'això.
Mireu com he de morir, aclaparat de tristesa, en un país estranger». 14 Aleshores cridà
Felip, un dels seus amics, i li confià el govern de tot el seu reialme. 16 Li donà la
diadema, el vestit i l'anell, amb l'encàrrec de tenir cura del seu fill Antíoc i d'educar-lo
per a regnar. 17 El rei Antíoc morí allí mateix, l'any cent quaranta-nou. 18 Quan Lisies
sabé que era mort, proclamà rei Antíoc, el seu fill, que ell havia educat de jove, al qual
posà per sobrenom Eupàtor.

Judes assetja la ciutadella. Antíoc Eupàtor envaeix Judà.— 18 Els de la
ciutadella no paraven d'assetjar Israel al voltant del santuari, cercant de fer-los tot el mal
que podien i de prestar un reforç als pagans, 19 Tudes, comprenent que calia treure'ls,
convocà tot el poble per posar-los setge. 20 Un cop tots junts, l'any cent cinquanta,
començaren el setge de la ciutadella, i construïren terrasses per a catapultes i altres
màquines. 21 Però uns quants dels assetjats reeixiren a escapar-se, amb alguns dels
impiadosos d'Israel que se'ls ajuntaren, 22 van anar a presentar-se al rei i li digueren:
«¿Quan et decidiràs a fer justícia i venjar els nostres germans? 23 Nosaltres acceptàrem
de servir el teu pare, de dirigir-nos pel que ell ens deia i de seguir els seus manaments. 24
I precisament per això, els del nostre poble han assetjat la ciutadella i no volen saber res
amb nosaltres. Sense comptar que, si trobaven qualsevol dels nostres, el mataven i
les —891→ nostres heretats eren arrasades. 25 No posaven les mans sobre nosaltres
sols, sinó sobre tots els països que els limiten. 26 I ara aquests mateixos dies han acampat
al voltant de la ciutadella de Jerusalem, per apoderar-se'n i han fortificat el santuari i
Bet-Sur. 27 En fi, si no prens ràpidament mesures contra ells, encara em prendran coses
més grans, i no podràs dominar-los».

28 El rei s'indignà en sentir això. Convocà tots els seus amics que tenien llocs de
comandament a l'exèrcit i a la cavalleria. 29 D'altres reialmes i tot, i fins de les illes del
mar, li vingueren exèrcits de mercenaris, 30 de manera que el nombre de les seves tropes
era de cent mil d'infanteria i vuit mil de cavalleria; a més, quaranta-dos elefants,
ensinistrats en la guerra. 31 Van passar a través de la Idumea i acamparen davant Bet-Sur,
que van atacar durant molts dies amb màquines de guerra. Però els de dintre feien
sortides, calaven foc a les màquines i lluitaven coratjosament.

Batalla de Bet-Zacaries. 32 Judes, aleshores, deixant la ciutadella, anà a acampar a
Bet-Zacaries, davant per davant del campament del rei. 33 El rei sortí a punta d'alba i
dirigí les seves forces a marxes forçades cap al camí de Bet-Zacaries. S'aprestaren els
exèrcits per a la batalla i tocaren els corns. 34 Ensenyaven als elefants suc de raïm i de
móres per enardir-los a la batalla. 35 Distribuïren aquestes bèsties entre els cossos
d'exèrcit, de manera que a cada elefant corresponien mil homes proveïts de cotes de
malles i amb cascs de bronze al cap. Anaven, a més, amb cada bèstia, cinc-cents de
cavalleria escollits, 36 que des de feia temps acompanyaven sempre la bèstia i anaven on

ella anava: no se'n separaven. [37] Sobre cada bèstia, i cenyida amb ginys especials, hi havia una torre de fusta fortificada i coberta; a cada torre, hi anaven tres guerrers, que lluitaven d'allà estant, i un indi per a guiar cada bèstia. [38] La cavalleria restant estava a banda i banda de l'exèrcit, als dos flancs, per poder hostilitzar els enemics i protegir els rengles. [39] Quan el sol lluí sobre els escuts d'or i d'aram, lluïren les muntanyes i brillaven com —892→ torxes de foc. [40] Part de l'exèrcit del rei fou disposat a les muntanyes més altes, i part a les més baixes. I començaren a avançar amb seguretat i amb ordre. [41] Els crits de la multitud, el trepig dels seus passos i l'entrexocar-se de les armes feien tremolar qui els sentia. Era un exèrcit extraordinàriament gran i poderós.

[42] Així que Judes i els seus s'acostaren per donar batalla, caigueren sis-cents homes de les forces del rei. [43] Eleazar, l'Avaran, veié que una de les bèsties anava amb les insígnies reials, i era més alta que totes les altres, i es va pensar que hi devia anar el rei. [44] Decidí de sacrificar-se ell per salvar el poble i fer-se un nom famós. [45] Corregué atrevidament cap a la bèstia, entremig de l'exèrcit, matant a dreta i a esquerra, de tal manera que els rengles se li obrien a banda i banda, [46] s'esmunyí cap a l'elefant, se li va posar ben bé a sota i el matà; la bèstia li caigué al damunt i el matà allí mateix. [47] Veient, però, els jueus la força de l'exèrcit del rei i l'empenta dels seus homes, es retiraren.

Antíoc assetja Jerusalem.— [48] Els del rei pujaren a trobar-los a Jerusalem i el rei desplegà les forces per la Judea i per la muntanya de Sió. [49] Primer féu la pau amb els de Set-Sur, els quals es rendiren perquè no tenien provisions per a poder aguantar el setge, ja que en el país les terres guardaven el repòs del setè any. [50] El rei ocupà Bet-Sur i li assenyalà una guarnició per custodiar-la. [51] Aleshores acamparen durant molts dies davant el santuari; hi emplaçaren catapultes i altres màquines per a llançar foc o pedres, fones i escorpins per a tirar fletxes. [52] Els altres també construïren màquines contra les màquines d'ells, i la lluita durà molts dies. [53] Però als magatzems no hi havia ja provisions, primer perquè era l'any setè, i després perquè els qui havien vingut dels pobles pagans a la Judea, buscant refugi, havien consumit el que quedava de les reserves. [54] Per això, veient que la fam s'emparava d'ells, es quedaren pocs homes al santuari i es van escampar cadascun pel seu cantó.

Tractat de pau amb els jueus.— [55] Lisies va saber —893→ que Felip, a qui el rei Antíoc, encara en vida, havia encomanat d'educar el seu fill Antíoc perquè fos rei, [56] havia tornat de Pèrsia i Media, al cap dels exèrcits que havien marxat amb el rei, i ara estava intentant d'apoderar-se del govern del reialme. [57] Sense perdre temps féu comprendre que volia partir. Digué al rei, als generals de l'exèrcit i als homes: «Cada dia perdem mes, tenim poques provisions, la plaça que ataquem es forta, i encara se'ns afegeixen les preocupacions del regne. [58] ¿Per què, doncs, no allarguem la mà a aquests homes, fem la pau amb ells i amb tots els seus connacionals, [59] i els permetem de seguir els seus costums, com abans? És per raó dels seus costums, que nosaltres volíem trasbalsar, que ells s'han exasperat i han fet el que han fet». [60] Aquestes raons semblaren bones al rei i als seus generals, i enviaren missatgers a tractar de la pau. Els jueus l'acceptaren. [61] El rei i els generals s'hi lligaren amb jurament. Refiant-se d'això, sortiren de la fortalesa. [62] Llavors entrà el rei a la muntanya de Sió i, en veure com estava de fortificat el lloc, violà el jurament que havia prestat i ordenà d'enderrocar la muralla tot al voltant. [63] Acabat, partí corrents i s'entornà a Antioquia, on trobà Felip fet amo de la ciutat; l'atacà i s'apoderà de la ciutat per la força.

7 Demetri, successor d'Antíoc.— [1] L'any cent cinquanta-u, Demetri, fill de Seleuc, s'escapà de Roma, arribà amb uns quants homes en una ciutat de la costa i s'hi proclamà rei. [2] Succeí que, quan entrava al palau reial dels seus pares, els soldats acabaven d'apoderar-se d'Antíoc i de Lisies, per portar-los a la seva presència. [3] En saber de què es tractava, digué: «No m'obligueu a veure'ls». [4] Aleshores els soldats els mataren, i Demetri ocupà el seu reialme.

Intrigues dels jueus descreguts. Expedició contra Israel.— [5] De seguida se li presentaren tots els israelites malvats i impiadosos, guiats per Alquim, que volia ser gran sacerdot, [6] i començaren a acusar el poble dient al re: «Judes i els seus germans han fet desaparèixer —894→ tots els teus amics, i a nosaltres ens han bandejat de la nostra terra; [7] envia un home de qui et puguis fiar, que es faça càrrec de tots els perjudicis que ens han ocasionat a nosaltres i al país del rei, i que els castigui, tant a ells com a tots els qui els ajuden.

[8] El rei elegí aleshores Baquides, un dels amics del rei, que governava la regió a l'occident de l'Eufrat, un dels notables del reialme i fidel al rei, [9] i l'envià junt amb l'impiadós Alquim, el qual nomenà gran sacerdot, i manà que prengués venjança dels fills d'Israel. [10] Sortiren, doncs, i es van dirigir amb moltes forces cap a la terra de Judà. De seguida trameteren missatgers a Judes i als seus germans amb paraules enganyoses de pau. [11] Però ells, veient que venien amb un gran exèrcit, no se'n fiaren.

[12] Tot un grup d'escribes es reuniren amb Alquim i amb Baquides, [13] cercant una solució justa; els asideus foren els primers entre els israelites que buscaven de fer la pau amb ells, [14] perquè deien: «Un sacerdot descendent d'Aharon ve amb les tropes; no ens pot fer cap mal». [15] Aquest se'ls adreçà, doncs, amb paraules pacifiques i els jurà: «No us farem cap mal, ni a vosaltres ni als vostres amics». [16] Ells se'ls cregueren. A pesar d'això, s'apoderà de seixanta d'entre ells i els matà tots en un sol dia, complint la paraula escrita: [17] «Donen a les bèsties ferotges la carn dels vostres fidels, als voltants de Jerusalem corre la sang, i ningú no enterra els morts»[619].

[18] En veure això, la por i el terror s'apoderaren de tot el poble, i deien: «No tenen sinceritat ni justícia; han trencat la paraula donada i el jurament que acabaven de fer».

[19] Baquides sortí encara de Jerusalem, acampà a Bet-Zait, envià gent que s'apoderessin de bon nombre dels qui se li havien passat espontàniament i d'alguns altres del poble, i els féu matar a la cisterna gran. [20] Després posà la regió a les mans d'Alquim i li deixà part de l'exèrcit, perquè l'ajudés. I ell se'n tornà cap al rei.

[21] Alquim començà a lluitar per ser gran sacerdot. [22] Tots els qui provocaven confusió en el poble es posaren —895→ al seu costat; dominaren la terra de Judà i foren una gran calamitat per a Israel.

[23] Quan Judes va veure tot el mal que Alquim i els seus havien fet entre els fills d'Israel, més encara que els pagans, [24] recorregué totes les contrades de la Judea, prengué venjança de tots els homes que s'havien passat a l'enemic i els impedí que anessin pel país. [25] Quan Alquim veié que Dudes i els seus es feien forts, i s'adonà que ja no era capaç de resistir-los, se'n tornà cap al rei i els acusà de tota mena de maldats.

Expedició de Nicànor. [26] Aleshores el rei envià Nicànor, un dels seus generals més apreciats, que detestava Israel, amb l'encàrrec d'exterminar el poble. [27] Nicànor s'encaminà a Jerusalem amb un gran exèrcit i envià missatgers a Judes i als seus germans amb paraules enganyoses de pau, dient: [28] «Per què ens hem de batallar, jo i vosaltres? Vindré amb uns quants homes a fer-vos una visita pacífica». [29] Anà, doncs, a trobar Judes, i tots dos s'abraçaren en pau. Però els enemics estaven a punt per apoderar-se de Judes. [30] Quan Judes s'adonà que havia vingut amb traïdoria, en quedà tan previngut que ni va voler tornar a rebre'l. [31] Nicànor, veient que els seus propòsits havien estat descoberts, sortí a l'encontre de Judes en una batalla prop de Cafar-Salama. [32] Dels de Nicànor, en caigueren a la vora de cinc-cents, i els altres es refugiaren a la ciutat de David.

[33] Després de tots aquests esdeveniments, Nicànor pujà a la muntanya de Sió. Uns quants sacerdots que es trobaven al santuari i alguns dels ancians del poble sortiren a saludar-lo amistosament i li mostraren l'holocaust que estaven oferint pel rei. [34] Però ell en féu mofa i es rigué d'ells, els deixà impurs i els parlà amb un to de supèrbia; [35], ple de furor, féu aquest jurament: «Si aquest cop no poseu Judes i el seu exèrcit a les meves mans, us asseguro que, quan torni vencedor, calaré foc a aquesta casa». I sortí irritadíssim.

[36] Els sacerdots entraren llavors i, drets davant l'altar i el santuari, digueren —896→ plorant: [37] «Vós triàreu aquesta casa perquè el vostre nom hi fos invocat, perquè fos casa d'oració i de pregària per al vostre poble. [38] Feu justícia en aquest home i en el seu exèrcit; que caiguin a l'espasa. Recordeu-vos de les seves blasfèmies, no els ho tolereu».

Mort de Nicànor a la batalla d'Hadasà.— [39] Nicànor sortí de Jerusalem i acampà a Bet-Horon, on es trobà amb un exèrcit de Síria. [40] Judes acampà a Hadasà, amb tres mil homes, i pregà amb aquestes paraules: [41] «Una vegada que els qui venien de part del rei blasfemaren, sortí el vostre àngel i en matà cent vuitanta-cinc mil. [42] Desfeu igualment avui, davant nostre, aquest exèrcit, perquè els supervivents reconeguin que ha parlat contra el vostre santuari; tracteu-lo com mereix per la seva malícia».

[43] El tretze del mes d'Adar entraren els exèrcits en batalla; l'exèrcit de Nicànor fou desfet, i ell va ser el primer de caure en la lluita. [44] Quan els seus veieren que Nicànor havia caigut, llançaren les armes i fugiren. [45] Els van perseguir tota una jornada, des d'Hadasà fins arribar a Gàzer, i anaven tocant darrera d'ells els corns de senyal. [46] De tots els llogarrets dels encontorns de la Judea sortia gent que els atacava pels flancs, tant, que ells mateixos es giraven els uns contra els altres, i caigueren tots al fil de l'espasa; no en quedà ni un.

[47] Després s'apoderaren de les despulles i del botí, i tallaren el cap de Nicànor i la seva mà dreta, la que ell havia alçat orgullosament; s'ho endugueren i ho mostraren a Jerusalem. [48] El poble sentí una alegria indescriptible i feren d'aquell dia una diada de gran festa. [49] Fins decretaren de celebrar cada any aquell dia, el tretze d'Adar. [50] Des d'aleshores la terra de Judà tingué una temporada de tranquil·litat.

8 Aliança dels jueus amb els romans.— [1] Arribà per aquell temps a orelles de Judes la fama dels romans, de la seva força i del seu poder: deien que admetien de bona gana tots els qui se'ls ajuntaven, que establien lligams d'amistat amb tots —

897→ aquells qui acudien a ells, que eren forts i poderosos. [2] I li explicaren les guerres
que havien fet i les gestes de valor que estaven portant a terme al país dels gàlates: com
s'havien ensenyorit d'ells i se'ls havien fet tributaris; [3] i tot allò que havien fet a les
regions d'Espanya, per fer-se amos de les mines de plata i or que hi ha allí; [4] com
s'havien apoderat de tot el país gràcies a la seva prudència i al seu esperit tenaç, encara
que aquella contrada queia molt lluny d'ells. Igualment els reis que s'havien dirigit
contra ells des de l'extrem de la terra, acabaren derrotats completament, feren entre ells
un gran estrall. D'aleshores ençà, els restants els paguen un tribut anyal. [5] Que derrotaren
igualment a la guerra Felip i el rei de Quetim, Perseu; tots els qui s'aixecaren contra ells,
els subjectaren. [6] Que Antíoc, el gran rei de l'Asia, es dirigí contra ells en to de guerra,
amb cent vint elefants, cavalleria, carros i un grandíssim exèrcit, però fou vençut per
ells; [7] l'agafaren viu i estipularen que els pagaria, ell i el seus successors, un fort tribut,
que els donaria ostatges i compensacions, [8] la regió de l'Indus, la Mèdia i la Lídia, de les
més belles regions que posseïa; quan els les donà, ells les cediren al rei Eumenés.

[9] Li van explicar també que els grecs determinaren d'anar contra ells i d'exterminar-
los, [10] però ells ho saberen i els van enviar un sol general, el qual els féu la guerra i els
ocasionà una gran quantitat de baixes. A més, s'endugueren captius les seves dones i els
seus fills, els devastaren, s'apoderaren de la regió, destruïren les seves fortificacions i els
sotmeteren fins al dia d'avui. [11] I, si cap altre reialme o illa s'ha aixecat algun cop contra
ells, ha estat anorreat i sotmès, [12] però amb els seus amics i amb aquells qui es confien a
ells, han guardat sempre l'amistat. Que han dominat tots els reis, els de prop i els de
lluny, i tots els qui senten parlar de la seva fama, els temen. [13] Regnen aquells qui ells
volen ajudar a regnar, i deposen aquells qui volen. En fi, s'han fet extraordinàriament
poderosos. [14] Però, malgrat tot això, no n'hi ha hagut ni un d'ells —898→ que s'hagi
cenyit la corona, ni hagi crescut vestit de porpra. [15] S'han constituït un senat i cada dia
tres-cents vint membres deliberen i tracten de tots els afers del poble, per fer-lo
prosperar. [16] Confien a un sol home que els governi durant tot un any i regeixi tota la
seva terra; tots l'escolten i entre ells no hi ha ni enveja ni gelosia.

[17] Aleshores, Judes escollí Eupòlem, fill de Joan, fill de Cos, i Jasó, fill d'Eleazar, i
els envià a Roma per establir relacions d'amistat i una aliança, [18] intentant de treure's el
jou de sobre, perquè s'adonava que el reialme dels grecs anava reduint Israel a
l'esclavitud. [19] Partiren, doncs cap a Roma. El viatge fou molt llarg. Quan entraren a la
sala del senat, van parlar així: [20] «Judes el Macabeu i els seus germans, junt amb el poble
jueu, ens han enviat aquí per fer amb vosaltres un tractat d'aliança pacífica, i perquè ens
prengueu com a aliats i amics». [21] La proposta els semblà bé. [22] El text de la carta que
escriviren sobre tauletes de bronze i enviaren a Jerusalem, perquè els jueus hi veiessin
una prova de pau i aliança, diu així:

[23] «Salut als romans i al poble dels jueus en mar i en terra, per sempre; i que l'espasa
i els enemics, siguin ben lluny d'ells. [24] Si fos Roma la primera contra qui s'aixequès una
guerra, o contra algun dels seus aliats en tot el seu territori, [25] el poble dels jueus lluitarà
al seu costat, amb tot el cor, de la manera que les circumstàncies ho determinin. [26] No
donaran als enemics ni queviures, ni armes, ni diners, ni vaixells; així ho decreta Roma.
Han de complir els seus deures sense rebre'n res. [27] De la mateixa manera, si fos el poble
dels jueus contra qui hi hagués primer la guerra, els romans lluitaran amb ells amb tota
l'ànima, segons ho determinin les circumstàncies. [28] I No donaran queviures, ni armes, ni
diners, ni vaixells als enemics; així ho decreta Roma. I complicaran els seus deures
sense engany.

29 Aquestes són les clàusules que els romans estableixen per al poble dels jueus. 30
Si, després d'aquests acords, es determinés de treure'n o d'afegir-hi alguna cosa, podran
fer-ho lliurement, i allò que l'hi afegeixin o en treguin, tindrà valor. 31 I, referent al —
899→ mal que els està fent el rei Demetri, li hem escrit, dient: «¿Per què fas sentir el
pes del teu jou sobre els nostres amics i aliats, els jueus? 32 Si encara tenen res a dir
contra tu, els farem justícia i et farem la guerra per mar i per terra».

9 Nova campanya de Baquides i Alquim. 1 Quan Demetri rebé notícia de la mort
de Nicànor i de la desfeta del seu exèrcit, es proposà d'enviar una altra vegada Baquides
i Alquim a la terra de Judà, amb l'ala dreta de l'exèrcit. 2 S'hi dirigiren pel camí de la
Galilea i acamparen davant de Mesalot, a Arbeles; l'ocuparen i hi feren morir molta
gent. 3 El mes primer de l'any cent cinquanta-dos arribaren davant de Jerusalem. 4 Però
no s'hi quedaren, sinó que es dirigiren a Beer-Zet, amb vint mil d'infanteria i dos mil
cavalls.

5 Judes tenia el camp a Elasà, amb tres mil homes escollits. 6 Quan veieren que les
forces enemigues eren tan nombroses, els agafà pànic, i foren tants els qui
desaparegueren del campament, que només van quedar vuit-cents homes. 7 Judes
s'adonà que el seu exèrcit s'havia escolat i, per altra banda, es veia forçat a la batalla;
llavors se li encongí el cor, perquè no tenia temps d'aplegar-los. 8 Defallit i tot, digué als
qui li quedaren: «Pugem contra els nostres enemics; potser encara els podrem vencer». 9
Ells intentaven de disuadir-lo, dient-li: «No ho veus, que no podem? Preservem ara les
nostres vides; ja tornarem després amb els nostres germans; aleshores sí, que podrem
lluitar contra ells. Nosaltres som tan pocs!» 10 Però Judes replicà: «Déu me'n guard de
fer una cosa així. Defugir-los? Si ha arribat la nostra hora, morim valerosament pels
nostres germans, i no deixem cap motiu de blasme a la nostra glòria».

Derrota i mort de Judes.— 11 L'exèrcit deixà el campament, i els jueus es
prepararen per a l'encontre. La cavalleria fou dividida en dues parts. Els foners i els
arquers avançaven davant de l'exèrcit, amb els mes valents i els millors guerrers.
Baquides era a l'ala dreta. —900→ 12 S'acostà, doncs, l'exèrcit per tots dos costats,
sonaren els corns, i els de Judes també tocaren els seus. 13 La terra s'estremia amb el
soroll dels exèrcits. Estigueren batallant de bon matí fins cap al tard. 14 Judes va veure
Baquides amb el fort de l'exèrcit a l'ala dreta. 15 Juntament amb tots els de cor ardit,
desferen l'ala dreta i els perseguiren fins als vessants de la Muntanya. 16 Però els de l'ala
esquerra s'adonaren que l'ala dreta havia estat desfeta i, girant-se, seguiren els passos de
Judes i dels seus per darrera. 17 La batalla es féu dura: hi hagué moltes baixes d'una
banda i de l'altra. 18 Judes caigué, i els altres fugiren. 19 Jonatàs i Simó agafaren el seu
germà Judes i l'enterraren al sepulcre dels seus pares, a Modín. 20 Tot Israel el plorà, li
feren un gran dol i el planyeren durant molts dies. I deien: 21 «Ah, com ha caigut, l'heroi,
el salvador d'Israel!» 22 La resta dels fets de Judes, les batalles heroiques que portà a
terme, i la seva grandesa, no s'han escrit mai, de tantes com eren.

Jonatàs, successor de Judes (1M. 9,1-12,53)

Els jueus són oprimits pels hel·lenitzants.— 23 Després de la mort de Judes, els
malvats es deixaren veure en tot el territori d'Israel, i tots els qui obraven malament van

tornar a alçar el cap. [24] Com que per aquells mateixos temps hi hagué una fam terrible,
tota la regió es passava a ells. [25] Baquides aleshores escollí alguns dels impiadosos i els
féu senyors del país. [26] Aquests anaven a la cada dels partidaris de Judes i els duien a la
presència de Baquides, el qual els castigava i en feia befa. [27] Va ser una opressió terrible
per a Israel, com no n'hi havia hagut cap d'ençà dels temps en què cessaren d'aparèixer
profetes entre ells.

Jonatàs, cap d'Israel.— [28] Aleshores tots els partidaris de Judes es reuniren i
digueren a Jonatàs: [29] «D'ençà que el teu germà és mort, no hi ha hagut ningú com ell
capaç de manar la lluita contra els enemics, contra Baquides i tots els qui detesten el
nostre poble. [30] Hem —901→ pensat d'elegir-te avui a tu, perquè siguis el nostre cap i
el nostre comandant en lloc d'ell, i ens guiïs en les postres batalles». [31] Des d'aquest
moment, Jonatàs prengué el comandament i es posà en lloc del seu germà Judes.

[32] Baquides ho sabé i volia matar-lo. [33] Quan Jonatàs, el seu germà Simó i tots els qui
estaven amb ells se n'assabentaren, van fugir cap al desert de Tecuè, i s'establiren prop
de l'aigua de la cisterna d'Asfar. [34] Baquides en tingué notícia un dissabte i s'encaminà
personalment amb tot el seu exèrcit, cap a l'altra banda del Jordà.

Combats contra Baquides.— [35] Llavors Jonatàs envià el seu germà al cap de la
multitud a demanar als nabateus, amics seus, si els guardarien els bagatges, que eren
molts. [36] Però els fills de Jamrí, de Medabà, sortiren, es van apoderar de Joan i de tot el
que portava, i se'n tornaren enduent-s'ho tot. [37] Després d'aquests fets, arribà a orelles de
Jonatàs i del seu germà Simó aquesta notícia: «Els fills de Jamrí celebren un casament
solemne i acompanyen la núvia, filla d'un dels principals notables de Canaan, des de
Nadabat, amb una gran comitiva». [38] Es recordaren de la mort del seu germà Joan. Ells
hi anaren i es van amagar en uns replecs de la muntanya. [39] En alçar els ulls, veieren un
gran aparat, i molt de renou: era el nuvi que sortia amb els seus amics i parents a
l'encontre de la comitiva amb tambors i músiques, i molt armats. [40] Sortint de
l'amagatall, es llançaren sobre ells i hi sembraren la mort. En caigueren molts i els
restants es refugiaren a la muntanya. S'endugueren totes les seves despulles. [41] La festa
de noces es convertí en dol, i les seves músiques, en plany. [42] Així feren justícia de la
sang del seu germà i després se'n tornaren als aiguamolls del Jordà.

[43] Baquides ho sabé i anà en dissabte cap a les riberes del Jordà amb un bon exèrcit.
[44] Jonatàs digué als seus: «Defensem les nostres vides, perquè avui no és com ahir ni
com abans-d'ahir. [45] Mireu, tenim davant la batalla; darrera, l'aigua del Jordà; aiguamolls
i la jungla a banda i banda: no tenim escapador. [46] Ara, doncs, clameu al cel, —
902→ perquè us alliberi de les mans dels nostres enemics».

[47] I començà la batalla. Jonatàs anava a matar Baquides, però ell l'esquivà fent-se
enrera. [48] Jonatàs i els seus aleshores es tiraren al Jordà i el travessaren nedant. Els
enemics no el travessaren. [49] Aquell dia, van caure uns mil homes de Baquides.

[50] Aquest tornà a Jerusalem i fortificà algunes ciutats de la Judea —la fortalesa de
Jericó, Emmaús, Bet-Horon, Bet-El, Tamnà, Faraton, Tafué—, amb altes muralles,
portes i forrellats. [51] Hi establí, a més, guarnicions, per hostilitzar Israel. [52] També
fortificà la ciutat de Bet-Sur, Gàzer i la ciutadella, i va deixar-hi tropes i provisions. [53]
S'emportà els fills dels principals de la regió com ostatges i els va tancar a la ciutadella
de Jerusalem.

Mort d'Alquim. Baquides es retira.— [54] L'any cent cinquanta-tres, el mes segon, Alquim va manar que derroquessin la muralla de l'atri interior del santuari. Era destruir l'obra dels profetes. I començà l'enderrocament. [55] Però, aquells mateixos dies, tingué un atac, i s'interromperen les obres que portava. La boca se li tancà i li quedà paralitzada, sense poder parlar ni disposar de la seva casa. [56] I d'això morí, enmig de grans turments. [57] Quan Baquides veié que Alquim s'havia mort, se'n tornà cap al rei. I la terra de Judà fruí de dos anys de tranquil·litat.

Retorn de Baquides. Tractat amb els jueus.— [58] Aleshores tots els malvats es van parlar entre ells i digueren: «Ara que Jonatàs i els seus viuen tranquils i confiats a casa seva, és el moment de cridar altre cop Baquides, que s'apoderarà de tots ells en una sola nit». [59] I, anant-lo a trobar, li'n parlaren. [60] Sortí efectivament amb aquesta intenció amb un gran exèrcit, i trameté secretament unes cartes a tots els seus aliats de la Judea, perquè s'apoderessin de Jonatàs i els seus. Però no pogueren, perquè la seva intenció fou coneguda. [61] Aleshores els Macabeus agafaren una cinquantena d'entre els capitostos del país, autors d'aquesta maldat, i els mataren. [62] De seguida Jonatàs, el seu germà Simó i els seus es retiraren cap a Bet-Besai, —903→ al desert, van restaurar les seves ruïnes i la posaren en situació de resistir.

[63] Quan Baquides ho sabé, reuní tots els seus homes i passà un avís als de la Judea. [64] Anà a establir-se davant de Bet-Besai, l'atacà durant molts dies i féu màquines i tot. [65] Jonatàs deixà el seu germà Simó a la ciutat i ell sortí cap als afores, amb no massa gent. [66] Caigué sobre Odomerà i els seus germans, i sobre els fills de Fasiron a les seves mateixes tendes, i ells també començaren a combatre i pujaren amb les seves forces.

[67] Simó i els seus, d'altra banda, sortiren de la ciutat i calaren foc a les màquines. [68] Atacaren aleshores Baquides, que fou derrotat. Ell s'entristí molt veient que el seu intent i la seva expedició no havien reeixit.

[69] Aleshores, encès d'ira contra els malvats que li havien aconsellat de presentar-se a la regió, en féu matar molts. Després decidí de tornar-se'n a la seva terra. [70] Jonatàs ho sabé i li trameté de seguida uns ambaixadors per tractar de fer les paus, i d'obtenir la restitució dels presoners de guerra. [71] S'avingué a fer el que li demanava, i li jurà que no li buscaria cap més mal durant tota la seva vida. [72] Li tornà els presoners que li havia fet en la primera campanya de la Judea i tornà cap a la seva terra; i no tornà més al país d'ells. [73] Així, a Israel ja no calgué desembeinar l'espasa. Jonatàs s'establí a Macmàs i començà a fer de jutge del poble i de fer desaparèixer d'Israel els impiadosos.

10 Jonatàs s'alia amb Alexandre Epifanés, contra el rei Demetri.— [1] L'any cent seixanta, Alexandre Epifanés, fill d'Antíoc, ocupà Ptolemaida. Els seus habitants el reberen i començà a regnar allí. [2] El rei Demetri ho sabé i reuní un exèrcit molt nombrós i li sortí al pas, per fer-li la guerra. [3] Demetri envià a Jonatàs una carta redactada en termes de pau proposant de fer-lo créixer en dignitat. [4] El rei pensava: «Avancem-nos a fer la pau amb ells, abans que no la faci amb Alexandre, contra nosaltres. [5] Per força s'ha de recordar de tots els mals que hem fet, a ell, als —904→ seus germans i al seu poble». [6] Per això, li donà permís per a reunir tropes, preparar armament i ser un aliat seu. També manà que li fossin tornats els ostatges que tenia a la ciutadella. [7] Jonatàs, doncs, anà a Jerusalem i llegí la carta davant de tot el poble i dels de la ciutadella. [8] Quan sentiren que el rei li havia donat permís per a reunir tropes, tingueren molta por. [9] Els de la ciutadella donaren els ostatges a Jonatàs, i ell els tornà als seus pares.

10 Jonatàs ja es quedà a Jerusalem i començà a restaurar i a fortificar la ciutat. 11
Encarregà als qui feien aquests treballs que aixequessin les muralles tot al voltant de la
muntanya de Sió amb carreus, per transformar-ho en fortalesa. I ho feren així. 12 Els
estrangers que hi havia a les places fortes construïdes per Baquides fugiren. 13 Cadascun
abandonà el seu lloc i se'n tornà cap al seu país. 14 Només a Bet-Sur quedaren alguns
dels qui havien abandonat la Llei i les prescripcions, perquè era lloc de refugi.

15 El rei Alexandre sabé també les promeses que Demetri havia fet a Jonatàs.
Aleshores li explicaren les guerres i les gestes de valor que ell i els seus germans havien
realitzat, i les penes que havien passat, 16 i digué: «¿Voleu dir que trobarem algú com
aquest? A veure si ens el fem amic i aliat nostre». 17 Li escriví una carta redactada en
aquests termes:

18 «El rei Alexandre saluda el seu germà Jonatàs. 19 Hem sentit parlar de tu, que ets
un home valent i poderós; ets realment l'amic que ens fa falta. 20 Per això, et constituïm
avui gran sacerdot del teu poble; et pots anomenar amic del rei —juntament li trameté
un mantell de porpra i una corona d'or—; procura estimar les nostres coses i mantenir
amistat amb nosaltres».

21 Efectivament, Jonatàs es posà els vestits sagrats el mes setè de l'any cent seixanta,
per la festa dels Tabernacles. I reuní tropes i fabricà molt d'armament.

22 Quan Demetri s'assabentà d'aquests fets, s'entristí i digué: 23 «¿Què hem fet, que
Alexandre ens ha passat davant a guanyar-se l'amistat dels jueus? El reforç que els —
905→ serà!» 24 Jo també els escriuré en to d'invitació oferint honors i concessions,
perquè estiguin al meu costat i m'ajudin. 25 I els envià una carta amb aquestes paraules:

«El rei Demetri saluda el poble dels jueus. 26 Ens hem assabentat que observeu els
pactes que teniu amb nosaltres, que manteniu la nostra amistat i que no us heu passat als
nostres enemics. I això ens ha alegrat. 27 No deixeu de ser-nos fidels precisament ara; us
pagarem amb privilegis tot allò que feu per nosaltres. 28 Us condonarem molts dels
vostres deutes, i us omplirem de concessions. 29 De moment, us allibero, i absolc tots els
jueus dels tributs, de l'impost de la sal i de les corones. 30 Igualment us descarrego de la
tercera part de la collita i de la meitat dels fruiters, que em tocaria rebre; renuncio a
rebre-ho, des d'avui i per sempre, de la terra de Judà, dels tres territoris que se li
afegiren de la Samaria i de la Galilea, des del dia d'avui per tot el temps a venir. 31
Jerusalem serà ciutat santa, afranquida, junt amb els seus territoris, dels delmes i els
impostos. 32 Cedeixo també el poder sobre la ciutadella de Jerusalem i la passo al gran
sacerdot, perquè hi posi els homes que ell es trii per guardar-la. 33 Deixo també lliures,
sense cobrar-ne res, tots els jueus que foren emportats captius de la terra de Judà a
qualsevol part del meu reialme. Que tothom sigui eximit dels tributs, fins dels tributs
dels ramats. 34 Que tots els dies de festa, els dissabtes, la lluna nova, els dies assenyalats,
els tres dies anteriors i els tres dies posteriors a la festa, siguin dies d'exempció i de
condonació d'impostos, per a tots els jueus que visquin al meu reialme. 35 Ningú no
tindrà poder d'amoïnar o d'exigir una paga a cap d'ells en cap afer. 36 Es podran inscriure
als exèrcits del rei fins a trenta mil jueus; els donaran la soldada, com ho fan a totes les
tropes del rei. 37 En destinaran a les principals places fortes del rei, i a d'altres els
donaran càrrecs de confiança en el reialme. Els qui comanden, els seus caps, seran dels
seus, i es dirigiran per les seves lleis, tal com el rei ha ordenat al país de Judà. 38 Els tres
pobles de la Samaria, anexionats a la Judea, continuaran —906→ anexionats, i que

s'entengui bé que estan sota un sol cap i no han d'obeir altra potestat que la del gran sacerdot. [39] Faig donació de Ptolemaida i del seu terme al temple de Jerusalem, per a les despeses que requereix el santuari. [40] Dono també cada any quinze mil sicles de plata del tresor reial; que es treguin dels llocs que correspon. [41] I tot allò que encara no han pagat els funcionaris, com en els anys passats, ho donaran a partir d'ara per a les obres del temple. [42] A més d'això, els cinquanta mil sicles de plata que es rebien cada any com a contribució del tresor del temple, són condonats, perquè corresponen als sacerdots que hi presten servei. [43] I tots ele qui es refugiïn al temple de Jerusalem o als seus anexos per deute amb el tresor reial, o per qualsevol altre afer, seran respectats, amb tot el que posseeixin al meu reialme. [44] Les despeses per a la fortificació i la restauració del temple seran pagades del tresor del rei. [45] També es pagarà del tresor del rei la construcció de les muralles de Jerusalem i la fortificació dels seus voltants; igualment la construcció de muralles per tota la Judea».

[46] Quan Jonatàs i el poble sentiren aquestes paraules, no se les cregueren ni les van admetre, perquè tenien record de les grans maldats que havia fet a Israel i la manera com els havia oprimit. [47] I es decantaren a Alexandre, que s'havia avançat primer a prometre'ls la pau. Tot el temps foren els seus aliats.

Derrota i mort de Demetri.— [48] El rei Alexandre reuní llavors un gran exèrcit i acampà enfront de Demetri. [49] Els dos reis emprengueren la batalla. L'exèrcit de Demetri es retirà, però Alexandre el perseguí i els vencé. [50] La batalla continuà fins a la posta del sol, amb gran duresa, i, aquell dia, caigué Demetri.

Alexandre es casa amb la filla de Ptolemeu.— [51] Aleshores Alexandre envià ambaixadors a Ptolemeu, rei d'Egipte, que li fessin aquestes propostes:

[52] «Acabo de tornar al meu reialme i d'asseure'm al tron dels meus pares. Tinc el poder a les meves mans. He derrotat Demetri i tinc subjugat —907→ el país. [53] En la batalla que tinguérem, ell i el seu exèrcit foren derrotats per nosaltres, i he ocupat el tron del seu reialme. [54] Fem, doncs, les paus tu i jo. Dóna'm la teva filla per esposa; seré el teu gendre i us faré, a tu i a ella, obsequis dignes de tu».

[55] El rei Ptolemeu contestà així:

«Feliç el dia en què has tornat a la terra dels teus pares i t'has assegut al tron del seu reialme. [56] Sí, faré el que m'has escrit. Vine a trobar-me a Ptolemaida, per veure'ns i et prendré per gendre, tal com has dit».

[57] L'any cent seixanta-dos, sortí Ptolemeu d'Egipte, amb la seva filla Cleopatra, i anà a Ptolemaida. [58] Allí l'anà a trobar el rei Alexandre. Ptolemeu li presentà la filla, i a Ptolemaida mateix es casaren, amb gran solemnitat, com solen fer els reis.

Alexandre nomena Jonatàs general i governador.— [59] Aleshores el rei Alexandre escriví a Jonatàs que l'anés a veure. [60] Ell partí amb pompa cap a Ptolemaida on es trobà amb tots dos reis. Repartí plata i or entre ells i els seus amics, i els féu molts regals, de manera que es guanyà el seu favor. [61] I quan una colla d'individus perniciosos, de gent contrària a la Llei, es reuniren allà per maquinar contra ell, el rei ni se'ls escoltà, [62] sinó que donà ordre de treure a Jonatàs els seus vestits i de vestir-lo de porpra; i així ho foren. [63] El rei el féu seure al seu costat i va dir als seus magnats: «Sortiu amb ell al

mig de la ciutat i feu saber que ningú no tingui raons amb ell per cap afer, i que ningú no l'amoïni absolutament per cap motiu». [64] Quan els qui maquinaven contra ell veieren la seva glòria, sentiren el que havia estat ordenat i el veieren vestit de porpra, van fugir. [65] El rei l'omplí d'honors, l'apuntà entre els seus primers amics i el nomenà general i governador. [66] Jonatàs tornà en pau i ple d'alegria.

Jonatàs derrota el general Apol·loni.— [67] L'any cent seixanta-cinc, Demetri, fill de Demetri, passà de Creta a la terra dels seus pares. [68] Quan ho sabé el rei Alexandre, en tingué un gran —908→ disgust i se'n tornà a Antioquia. [69] Demetri nomenà aleshores Apol·loni governador de la Cela-Síria. Aquest reuní un gran exèrcit i acampà davant de Jamnia, i féu dir al gran sacerdot Jonatàs:

[70] «Ets ben bé l'únic que et rebel·les contra nosaltres. He estat objecte d'escarnis i de befa per culpa teva. ¿Per què fas el valent davant nostre, a les muntanyes precisament? [71] Si tan refiat estàs de les teves forces, baix a a trobar-nos a la plana, i allí veurem qui pot més de tots dos. Pensa que tinc a favor meu el poder de les ciutats. [72] Pregunta i sabràs qui sóc jo i els altres que ens ajuden. Et diran: «No podreu pas resistir davant nostre; els teus pares recularen dos cops, i eren a la seva mateixa terra. [73] Tu no podràs resistir a la cavalleria ni a un exèrcit com aquest a la plana, on no hi ha roques, ni pedres, ni llocs on refugiar-se».

[74] Aquestes amenaces d'Apol·loni excitaren Jonatàs. Trià de seguida deu mil homes i sortí de Jerusalem. El seu germà Simó se li ajuntà per ajudar-lo. [75] Es presentà davant Jafa; els de la ciutat li tancaren les portes, perquè a Jafa hi havia una guarnició d'Apol·loni. Hagueren d'atacar-la, [76] però els de dintre, per por, obriren les portes, i Jonatàs se n'apoderà.

[77] En saber-ho Apol·loni, en disposà tres mil de cavalleria i una multitud d'infanteria i es dirigí a Asdod, com qui vol travessar-la, però a la vegada prengué el camí de la plana, perquè tenia posada la confiança en el gran nombre de la seva cavalleria. [78] Jonatàs el seguí fins a Asdod, on els exèrcits lliuraren batalla.

[79] Apol·loni n'havia deixat un miler de cavalleria amagats darrera d'ells. [80] Però Jonatàs sabé que darrera d'ell tenia una emboscada. Els de cavalleria voltaren el campament i no pararen, de bon matí fins al tard, de tirar dards contra la multitud. [81] Ells aguantaven ferms, tal com Jonatàs els havia manat, fins que els cavalls es cansaren. [82] Aleshores Simó féu sortir els seus homes i es llançà contra la força enemiga, aprofitant que la cavalleria estava rendida. Foren derrotats i fugiren, [83] mentre que la cavalleria s'escampava per la plana. Es refugiaren a Asdod i entraren a Bet-Dagon, —909→ al temple del seu ídol, per salvar-s'hi. [84] Però Jonatàs incendià Asdod i els poblets dels seus voltants; s'apoderà del seu botí i calà foc també al temple de Dagon amb tots els qui s'hi havien refugiat. [85] Els qui caigueren a l'espasa, junt amb els qui moriren cremats, foren cap a vuit mil homes.

[86] Després Jonatàs deixà aquella contrada i es dirigí amb l'exèrcit cap a Ascalon. Els de la ciutat sortiren a rebre'l amb gran pompa. [87] Aleshores Jonatàs se'n tornà a Jerusalem amb els seus, carregats de molt botí.

88 Quan el rei Alexandre tingué notícia d'aquests fets, encara honorà més Jonatàs. 89
Li envià un fermall d'or, com s'acostuma a fer als íntims dels reis, i li donà Acaron i tots
els seus territoris, com a concessió hereditària.

11 Mort d'Alexandre Epifanés i de Ptolemeu. Demetri II.— 1 El rei de l'Egipte
reuní moltes forces, nombroses com els grans de sorra a les vores del mar, i molts
vaixells, i volia ensenyorir-se del reialme d'Alexandre per l'astúcia i anexionar-lo al seu
reialme. 2 S'encaminà cap a Síria en so de pau; els habitants de les ciutats li obrien les
portes i anaven a trobar-lo, perquè tenien ordre del rei Alexandre de sortir a rebre'l, ja
que era el seu sogre. 3 A mesura que entrava a les ciutats, Ptolemeu anava deixant forces
de guarnició a cada una. 4 Quan arribà a Asdod, li ensenyaren el temple de Dagon
incendiat, Asdod i els seus ravals destruïts, els cadàvers estesos per terra i els cossos
dels qui Jonatàs cremà vius a la guerra. Els havien anat apilotant pel camí que ell seguia.
5 Explicaren al rei tot allò que Jonatàs havia fet, per fer-l'hi odiós, però el rei no digué ni
un mot. 6 Quan Jonatàs sortí a rebre el rei a Jafa, amb tota la pompa, s'abraçaren i
passaren allí la nit. 7 Després Jonatàs acompanyà el rei fins al riu anomenat Eleuter i se'n
tornà a Jerusalem.

8 Ptolemeu s'apoderà de les ciutats de la costa, fins a Selèucia marítima, i anava fent
els seus càlculs malvats contra Alexandre. 9 Envià ambaixadors al rei Demetri, dient:
«Vine, que tu i jo farem un pacte. Et donaré —910→ la meva filla, la que tenia
Alexandre, i regnaràs al reialme del teu pare. 10 Em penedeixo d'haver-li donat la meva
filla, perquè ha intentat de matar-me». 11 Li feia aquest reprotxe perquè cobejava el seu
reialme. 12 Li prengué, doncs, la filla, la donà a Demetri i, d'aquesta manera, trencà amb
Alexandre. Així es féu patent l'enemistat mútua.

13 Ptolemeu entrà a Antioquia i cenyí la corona d'Àsia. Dues corones cenyí al seu
cap: la d'Egipte i la d'Àsia.

14 Quan passava tot això, el rei Alexandre era a Cilícia, a causa d'unes revoltes
d'aquelles terres. 15 Quan ho sabé, va anar contra ell amb intenció de fer-li la guerra.
Ptolemeu també li sortí a l'encontre amb un exèrcit poderós i el posà en fuga. 16
Alexandre es refugià a l'Aràbia, buscant-hi protecció. El rei Ptolemeu havia quedat
vencedor. 17 L'àrab Zabdiel tallà el cap a Alexandre i l'envià a Ptolemeu. 18 Però al cap de
tres di es morí també el rei Ptolemeu, i les guarnicions que tenia a les ciutats fortificades
foren exterminades pels habitants. 19 El rei Demetri començà regnar l'any cent seixanta
set.

Jonatàs s'alia amb Demetri.— 20 Aquell mateix temps, Jonatàs reuní moltes
màquines, amb l'intent d'expugnar la ciutadella de Jerusalem. 21 Però una colla de
contraris a la Llei, que detestaven els seus connacionals anaren a trobar el rei i li van
comunicar que Jonatàs tenia assetjada la ciutadella. 22 Ell s'irrità en sentir això, i movent
de seguida l'exèrcit, partí cap a Ptolemaida, escriví a Jonatàs que abandonés el setge i
que, sense perdre gens de temps, l'anés a trobar a Ptolemaida, que havien de parlar.

23 Quan Jonatàs ho sentí, ordenà de tirar endavant el setge; elegí alguns d'entre els
ancians i els sacerdots d'Israel, i s'oferí a córrer el risc. 24 Prengué plata i or, vestits i
molts altres regals, anà cap a Ptolemaida, a veure el rei, i es guanyà el seu favor. 25 La
colla dels malvats del seu poble seguien maquinant contra ell, 26 però el rei el tractà com
l'havien tractat els seus antecessors i l'enaltí davant de tots els —911→ seus amics, 27

el confirmà en la dignitat de gran sacerdot i en tots els altres honors que posseïa, i volgué que fos considerat dels seus primers amics. [28] Jonatàs demanà que el rei afranquís de tributs la Judea i els tres pobles de la Samaria, i li prometé, en canvi, tres-cents talents. [29] El rei ho trobà bé i escriví a Jonatàs una carta, tractant de tot això en aquests termes:

[30] «El rei Demetri saluda el seu germà Jonatàs i la nació dels jueus. [31] Us enviem també una còpia de la carta que he escrit al meu parent Lastenes, referent a vosaltres, perquè en tingueu coneixement:

[32] «El rei Demetri saluda el seu pare Lastenes. [33] Ens ha semblat bé de manifestar al poble dels jueus, amics nostres, que mantenen els pactes fets amb nosaltres, el nostre agraïment per la benvolença que ens mostren. [34] Els concedim el territori de la Judea i els tres pobles d'Efraïm, Lod i Ramataim, que s'anexionaren de la Samaria a la Judea, amb tots els seus ravals, a favor de tots els qui sacrifiquen a Jerusalem, en compensació dels drets reials, que abans el rei rebia d'ells cada any, sobre els fruits de la terra i els fruits dels arbres. [35] Igualment, a partir d'ara, tot el que ens pertoca de delmes, i d'impostos que cobràvem, les salines, les corones que ens tocaven, tot ho deixem per a ells. [36] I ni una d'aquestes disposicions serà invalidada ni ara ni mai. [37] Cuita a fer una còpia d'aquestes ordres, dóna-la a Jonatàs, i que es guardi a la muntanya santa, en lloc visible».

Els jueus salven la vida a Demetri.— [38] En veure el rei Demetri que el país se li havia aquietat i que res no li feia la contra, llicencià totes les seves forces, cadascú a casa seva, llevat de les tropes mercenàries, que havia reclutat de les illes dels pagans. D'això, les tropes que venien dels seus pares li'n quedaren molt ressentides. [39] Trifó, un dels qui primer eren amb Alexandre, veié com totes les tropes rondinaven contra Demetri. Anà a trobar Imalcue, un àrab, que criava Antíoc, el fill encara petit d'Alexandre, [40] i tingué una entrevista amb —912→ ell, perquè li donés el noi; volia fer-lo rei en lloc del seu pare. Li comunicà també tot allò que Demetri havia fet i la mala voluntat que li portaven els seus exèrcits. Es quedà allí molts dies.

[41] Jonatàs féu dir al rei Demetri que tragués els de la ciutadella de Jerusalem i els de les fortaleses, perquè no paraven de moure guerra a Israel. [42] Demetri li féu contestar: «No us donaré això sol, a tu i al teu poble; si em surten bé les coses, us honoraré esplèndidament. [43] Per això, faries ben fet, si ara m'enviaves uns quants homes, que combatessin amb mi, perquè m'han deixat totes les meves tropes». [44] Jonatàs li envià de seguida tres mil homes robustos i forts a Antioquia. Es presentaren al rei, el qual s'alegrà que haguessin vingut.

[45] Amb això, els habitants de la ciutat s'aplegaren al centre de la ciutat, a la ratlla de dotze mil homes, amb la intenció de matar el rei. [46] Aquest es refugià al palau, mentre els de la ciutat ocupaven els carrers. I començà la lluita. [47] El rei demanà ajut als jueus, i tots acudiren alhora cap a ell; s'escamparen després per la ciutat i mataren aquell dia uns cent mil homes. [48] Incendiaren la ciutat, i fou un dia de gran botí. I van salvar el rei.

[49] Quan els habitants veieren que els jueus eren amos de la ciutat i hi feren el que volien, les seves intencions amainaren i clamaren al rei en to de súplica: [50] «Dóna'ns la mà, i que parin els jueus de lluitar contra nosaltres i contra la ciutat». [51] I, llençant les armes, feren la pau. Els jueus es van fer famosos davant el rei i als ulls de tots els del

seu reialme, i se'n tornaren a Jerusalem amb molt de botí. [52] Demetri ocupà el tron del seu regne i el país se li aquietà. [53] Però no complí res del que havia promès: trencà amb Jonatàs i no el tractà amb benvolença, en retorn de la que ell li havia mostrat, sinó que l'oprimí feixugament.

Jonatàs s'alia amb Antíoc contra Demetri.— [54] Després de tot això, Trifó se'n tornà, emportant-se'n el jove Antíoc, el qual cenyí la corona i regnà. [55] Totes —913→ les tropes que Demetri havia despatxat s'ajuntaren a Antíoc i lluitaren contra Demetri, que es retirà i fugí. [56] Trifó, aleshores, apoderant-se dels elefants, es féu amo d'Antioquia.

[57] De seguida el jove Antíoc escribí a Jonatàs, dient: «Et confirmo en la dignitat de gran sacerdot i et dono el govern dels quatre territoris, i que siguis dels amics del rei». [58] Li envià objectes d'or i un servei de taula, i al mateix temps li permetia de beure en vaixella d'or, de vestir de porpra i de portar un fermall d'or. [59] I nomenà el seu germà Simó general des de l'escala de Tir fins a la frontera d'Egipte.

[60] Jonatàs sortí llavors i resseguia la regió i les ciutats de la regió occidental de l'Eufrat. Tot l'exèrcit de Síria se li ajuntà com aliat. Es dirigí a Ascalon, i els de la ciutat sortiren a rebre'l amb mostres d'honor. [61] D'allí sortí cap a Gaza. Els de Gaza, en canvi, li tancaren les portes. Ell la voltà, calà foc als seus ravals i els donà al pillatge. [62] Llavors els de Gaza li demanaren clemència; ell els donà la mà, però prengué els fills dels seus caps com ostatges i els envià a Jerusalem. I recorregué la regió fins a Damasc.

[63] Jonatàs tingué notícia que els generals de Demetri eren a Cades, a la Galilea, amb un gran exèrcit, amb l'intent de forrar-lo a canviar de pla. [64] Els sortí a l'encontre, després d'haver deixat el seu germà Simó a la regió. [65] Simó acampà prop de Bet-Sur, l'atacà durant molts dies i la rodejà. [66] Li pregaren que els donés la mà, i ell els la donà, però els féu sortir de la ciutat, se n'apoderà i hi establí una guarnició.

[67] Mentrestant Jonatàs, amb les seves tropes, acampà a la vora del llac de Guenesaret. De bon matí es dirigiren cap a la plana d'Hasor. [68] Però les forces dels pagans ja l'esperaven a la plana i li havien parat una emboscada a la muntanya. Mentre Jonatàs anava de front al seu encontre, [69] els que estaven emboscats sortiren dels seus amagatalls i començà la lluita. [70] Tots els que estaven amb Jonatàs fugiren; no en quedà ni un, fora de Mataties, fill d'Absalom, i Judes, fill d'Halfeu, —914→ caps regulars de les tropes. [71] Jonatàs, aleshores, s'esquinçà els vestits, es posà pols al cap i pregà. [72] Es girà, doncs, altre cop contra ells, els féu fugir, i s'escaparen. [73] Quan se n'adonaren els qui l'havien abandonat, se li tornaren a reunir, i amb ell els perseguiren fins a Cades, fins al seu campament, i allí plantaren el seu camp. [74] Aquell dia, caigueren dels pagans uns tres mil homes. I Jonatàs se'n tornà a Jerusalem.

12 Jonatàs envia ambaixadors a Roma i a Esparta.— [1] Quan Jonatàs veié que les circumstàncies l'ajudaven, escollí uns quants homes i els envià a Roma a confirmar i renovar l'amistat amb els romans. [2] També despatxà cartes en el mateix sentit als espartans i a d'altres llocs. [3] Partiren, doncs, cap a Roma, entraren al Senat i digueren: «Jonatàs, el gran sacerdot, i la nació dels jueus, ens han enviat a renovar l'amistat i el pacte amb ells, com anys enrera». [4] Ells els donaren cartes per als diversos llocs, perquè els acompanyessin en pau fins a la terra de Judà.

5 Còpia de la carta que Jonatàs escriví als espartans:

6 «Jonatàs, el gran sacerdot, el Senat de la nació[620], els sacerdots i tot el poble dels
jueus saluden els seus germans, els espartans. 7 Anys enrera, Onies, el gran sacerdot,
rebé una carta d'Areus, que regnava entre vosaltres, afirmant que éreu germans nostres,
com ho testifica la còpia. 8 Onies acollí el missatger amb honor i acceptà la carta, que
parlava clarament de pacte i amistat. 9 Nosaltres, per bé que no en tenim cap necessitat,
perquè el que ens conforta són els llibres sants[621], que tenim a mà, 10 hem procurat de
trametre-us els nostres sentiments de germans envers vosaltres i renovar l'amistat, per
no trencar amb vosaltres. Han passat molts anys d'ençà que ens enviàreu aquella carta! 11
Nosaltres, en tota ocasió, contínuament, a les festes i als altres dies assenyalats, ens
recordem de vosaltres en els sacrificis que oferim i en les pregàries; és just i és un deure
de recordar-se dels germans. 12 Ens alegrem de la vostra fama. 13 Nosaltres —
915→ ens hem vist rodejats de molts perills i de molts enemics, i els reis del nostre
voltant ens han fet guerra. 14 Però no us hem volgut amoïnar, com tampoc als altres aliats
i amics nostres, per aquestes lluites. 15 Tenim l'auxili del cel que ens ajuda, i hem estat
alliberats dels nostres enemics, els quals han quedat humiliats. 16 Hem escollit, doncs,
Numeni, fill d'Antíoc, i Antípatros, fill de Jasó, i els hem enviats als romans, per
renovar el pacte i l'amistat amb ells com abans. 17 I els hem encarregat que vinguessin
també a vosaltres, que us saludessin i us portessin la nostra carta, referent a la renovació
de la nostra germanor. 18 Us agrairem que ens contesteu».

19 Còpia de la carta tramesa a Onies:

20 «Areus, rei dels espartans, saluda Onies, gran sacerdot. 21 S'ha trobat, en un escrit
que parla dels espartans i dels jueus, que tots dos són pobles germans i tots dos són
descendents d'Abraham. 22 Sabent això, us agrairem que ens escrigueu com us van les
coses. 23 Nosaltres, pel nostre cantó, us escrivim que els vostres ramats i les vostres
possessions són també nostres, i les nostres, vostres. Encarreguem, doncs, que us
anunciïn aquestes coses».

Nova guerra contra Demetri.— 24 Jonatàs tingué notícia que els generals de
Demetri tornaven amb moltes tropes, més que la vegada anterior, per fer-li la guerra. 25
Sortí de Jerusalem i els anà a l'encontre a la regió d'Hemat, sense donar-los temps
d'introduir-se al seu país. 26 Envià espies al seu campament, els quals, en tornar, li
comunicaren que estaven preparats per caure'ls a sobre aquella nit. 27 Quan s'hagué post
el sol, Jonatàs ordenà als seus que vetllessin, les armes ben a mà, a punt per a lluitar tota
la nit, i féu sortir uns destacaments que vigilessin tot el voltant del campament.

28 Els enemics saberen que Jonatàs i els seus estaven a punt per a la lluita, i
s'espantaren; el cor se'ls atuí, encengueren fogueres al campament i fugiren. 29 Jonatàs i
els seus no se n'adonaren fins a la matinada, perquè veien les fogueres enceses. —
916→ 30 Aleshores Jonatàs corregué al seu darrera, però no els aconseguí, perquè ja
havien travessat el riu Eleuter. 31 Jonatàs prengué el camí cap als àrabs anomenats
zabadeus; els derrotà i s'apoderà de les seves despulles. 32 Mogué l'exèrcit, partí cap a
Damasc i recorregué tota la regió.

33 Simó també sortí i féu la travessa fins a Ascalon i les fortaleses veïnes; després
seguí cap a Jafa i la prengué, 34 perquè havia sentit que volien passar la fortalesa als de
Demetri; per això, hi deixà guarnició que la custodiés.

35 Jonatàs tornà i convocà els ancians del poble a una assemblea per tractar amb ells
de la construcció de places fortes a la Judea, 36 d'aixecar més les muralles de Jerusalem,
de fer-les ben altes, sobretot entre la ciutadella i la ciutat, per separar-la de la ciutat i
deixar-la aïllada, de manera que no poguessin ni comprar ni vendre. 37 S'aplegaren també
per fortificar la ciutat; la part de la muralla del torrent que mirava a llevant estava
ensorrada; deixaren també enllestida la muralla anomenada Cafenata. 38 Simó va
fortificar també Hadid, a la Terra Baixa, i hi posà portes i forrellats.

Trifó s'apodera de Jonatàs.— 39 Trifó es proposava de regnar a l'Àsia, de cenyir la
corona i de matar el rei Antíoc. 40 Però se'n guardava prou, tement que Jonatàs no li ho
permetria i lluitaria contra ell. Per això, cercava l'ocasió d'apoderar-se'n i fer-lo
desaparèixer. Aleshores partí cap a Bet-San. 41 Jonatàs li sortí a l'encontre amb quaranta
mil homes escollits per a la guerra, i es dirigí a Bet-San. 42 Quan Trifó veié que s'havia
presentat amb tanta força, evità de fer res contra ell. 43 El rebé amb honor, el recomanà a
tots els seus amics, li féu regals i ordenà als seus amics i a les seves tropes que l'obeïssin
com a ell mateix. 44 I digué a Jonatàs: «¿Per què has hagut de cansar tota aquesta gent,
no estant tu i jo en guerra? 45 Creu-me, digues que se'n tornin a casa seva, tria't un grapat
d'homes, que vagin sempre amb tu, i vine amb mi a Ptolemaida. Te la donaré, junt amb
les altres places fortes i amb —917→ tots els encarregats dels afers, i me'n tornaré:
perquè no he vingut per res més». 46 Ell se'l cregué, i féu tal com li deia: llicencià les
seves tropes, que partiren cap a la terra de Judà. 47 Només es quedà tres mil homes; en
deixà dos mil a la Galilea, i els altres mil anaren amb ell.

48 Però, quan Jonatàs fou dintre de Ptolemaida, els de la ciutat tancaren les portes i
s'apoderaren d'ell, i passaren a degolla tots els qui havien entrat amb ell. 49 Trifó envià de
seguida tropes i cavalleria a la Galilea i a la plana gran, per exterminar tots els partidaris
de Jonatàs. 50 Però aquests ja sabien que havia estat agafat i que havia mort amb tots els
seus; s'animaren, doncs, mútuament i avançaren tots junts, disposats a la lluita. 51 Veient
els qui els perseguien que els altres lluitaven per la seva vida, es retiraren. 52 Tots
marxaren en pau cap a la terra de Judà, ploraren Jonatàs i els seus companys, i tingueren
molta por. Tot Israel féu un gran dol per Jonatàs. 53 Tots els pobles del seu voltant volien
destruir-los, perquè deien: «No tenen qui els mani, ni qui els ajudi. Ara és hora de fer-
los la guerra i d'esborrar la seva memòria d'entre els homes».

Triomf de Simó (1M. 13,1-16,24)

13 Simó, successor de Jonatàs.— 1 Simó sabé que Trifó havia reunit un gran
exèrcit per anar cap a la terra de Judà amb ganes d'arrasar-la. 2 I també veié que la gent
tremolava de por. Per això, anà a Jerusalem, convocà el poble, 3 i els animà, dient-los:
«Vosaltres sabeu prou tot el que jo, els meus germans i la casa del meu pare hem fet per
les lleis i el santuari, les guerres i els perills en què ens hem vist. 4 És per això que han
mort tots els meus germans, per causa d'Israel. He quedat jo sol. 5 I ara, Déu me'n guard
d'estalviar la meva vida en qualsevol perill que es presenti! No val pas més que els meus
germans! 6 Al contrari, defensaré el meu poble, el santuari, les nostres dones i els nostres
fills, ara que —918→ tots els pobles, per enemistat, s'han aplegat amb l'intent de
destruir-nos». 7 Tot fou sentir aquestes paraules i revifar-se l'esperit del poble, 8 que

contestaren a grans crits: «Ets el nostre cap, en lloc de Judes i de Jonatàs, el teu germà. [9] Condueix la nostra guerra, que farem tot el que ens diguis». [10] Aleshores reuní tots els homes aptes per a la lluita i, sense perdre temps, es disposà a enllestir els murs de Jerusalem i a fortificar-la tot al voltant. [11] A la vegada envià Jonatàs, fill d'Absalom, amb bastants homes, a Jafa; aquest tragué els qui eren allí i es quedà a la ciutat.

Trifó enganya els jueus i fa matar Jonatàs.— [12] Trifó, doncs, sortí de Ptolemaida, amb un gran exèrcit, i es dirigí a la terra de Judà; portava amb ell Jonatàs, presoner. [13] Simó acampà a Hadid, davant mateix de la plana. [14] Trifó sabé que Simó s'havia posat al lloc del seu germà Jonatàs i que tenia la intenció d'emprendre la guerra contra ell. Per això, li envià missatgers, que li diguessin: [15] «Tenim agafat el teu germà Jonatàs, només pels diners que devia al tresor reial, de les funcions que exercia. [16] Si ens envies cent talents de plata i dos dels seus fills, per evitar que, un cop alliberat, trenqui amb nosaltres, el deixaré anar». [17] Simó veié que li parlaven amb engany, però féu anar a buscar els diners i els nois per tal d'evitar que s'alcés un fort descontentament contra ell entre el poble, [18] que diria: «L'ha fet morir perquè no ha enviat els diners i els nois». [19] Per això, envià els nois i els cent talents. Però Trifó no va complir la paraula, i no deixà anar Jonatàs.

[20] Després d'això, Trifó avançà per entrar al país i devastar-lo, i anaren a donar la volta pel camí d'Ador, però Simó, amb el seu exèrcit, li feia front a tots els llocs on anava.

[21] D'altra banda, els de la ciutadella despatxaren ambaixadors a Trifó, per demanar-li que cuités a anar cap a ells a través del desert i els enviés queviures. [22] Trifó aprestà tota la seva cavalleria per partir. Però aquella nit caigué una gran nevada, i no pogué partir per causa de la neu, sinó que marxà cap a la regió de Galaad. —919→ [23] Quan fou prop de Bet-Semcà, féu matar Jonatàs, que va ser enterrat allí mateix. [24] Aleshores Trifó donà la volta i se'n tornà cap a la seva terra.

Jonatàs és enterrat a Modín.— [25] Simó féu anar a cercar les despulles del seu germà Jonatàs i l'enterrà a Modín, la ciutat dels seus pares. [26] Tot Israel li féu un gran plany i el ploraren durant molts dies. [27] Simó alçà un monument sobre la tomba del seu pare i els seus germans, amb carreus tallats tant per fora com per dintre, i ben alt, perquè es veiés de lluny. [28] Dreçà també set piràmides, davant per davant l'una de l'altra, al pare, a la mare i als quatre germans. [29] Féu com una construcció amb aquestes piràmides voltant-les de grans columnes decorades, amb panòplies, per a perpètua memòria; i al costat de les panòplies, vaixells esculpits, que poguessin ser vistos per tots els qui naveguen pel mar. [30] Aquest era el sepulcre que féu a Modín i que encara hi ha ara.

Simó s'alia amb Demetri.— [31] Trifó es comportà enganyosament amb Antíoc, el jove rei, i el matà. [32] Aleshores regnà al seu lloc, cenyí la corona d'Àsia i causà grans estralls al país. [33] Simó reconstruí les fortaleses de la Judea, les voltà amb torres altes, muralles elevades, portes i forrellats, i féu posar queviures a les fortaleses. [34] També trià alguns homes i els envià al rei Demetri, a demanar-li una franquícia per al país, ja que tot el que feia Trifó era rampinyar. [35] El rei Demetri li envià una contesta concebuda en aquests termes:

[36] «El rei Demetri saluda el gran sacerdot Simó, amic dels reis, els ancians i el poble dels jueus. [37] Hem acceptat la corona d'or i la palma que ens heu enviat. Estem disposats

a fer amb vosaltres una pau total i a escriure als encarregats dels impostos que us els condonin. [38] Tot allò que us havíem fixat, resta en peu; les fortaleses que heu bastit us pertanyen. [39] Us perdonem les negligències i els mancaments de tot Aquest temps passat; igualment la corona que em deveu. I, si a Jerusalem es tributava alguna altra cosa, que ja no es tributi més. —920→ [40] Si alguns dels vostres són aptes per a inscriure's entre els de la nostra guàrdia, que ho facin. I que hi hagi pau entre nosaltres».

Simó, gran sacerdot, conquista Gàzer i la ciutadella.— [41] L'any cent setanta fou tret d'Israel el jou dels pagans. [42] El poble començà a escriure en les escriptures i en els contractes: «Any primer de Simó, gran sacerdot, general i guia dels jueus».

[43] Per aquell temps, acampà davant de Gàzer i l'envoltà amb diversos destacaments. Féu també una màquina de setge, l'acostà a la ciutat, atacà una torre i se n'apoderà. [44] Els homes que anaven a la màquina saltaren dintre la ciutat i hi portaren una gran confusió. [45] Tots els habitants, amb les dones i criatures, pujaren a les muralles, amb els vestits esquinçats, clamant a grans crits que Simó volgués donar-los la mà. [46] Deien: «No ens tractis com mereixeríem per les nostres culpes; sigues bondadós amb nosaltres». [47] Simó féu les paus amb ells i no els atacà, però els tragué de la ciutat, purificà les cases on hi havia els ídols i, d'aquesta manera, entrà a la ciutat amb himnes i benediccions, [48] n'esbandí tota impuresa i hi establí homes que complissin la Llei, la fortificà i fins s'hi construí una casa.

[49] Els de la ciutadella de Jerusalem, com que no podien sortir del país ni entrar-hi, per comprar i vendre, passaren molta gana, i bastants morien de fam. [50] Clamaren a Simó que els donés la mà, i els la donà, però els tragué d'allí i netejà la fortalesa de tota profanació. [51] El dia vint-i-tres del mes segon de l'any cent setanta-u, hi entraren amb càntics de lloança, amb palmes, amb cítares, címbals i arpes, amb himnes i cants, perquè havia estat desfet un gran enemic d'Israel. [52] I establí que cada any se celebrés amb festa aquell dia. Fortificà, a més, la muntanya del temple, la del costat de la ciutadella, i hi vivia amb els seus. [53] Però, quan Simó veié que el seu fill Joan era ja un home, el nomenà cap de totes les forces, amb residència a Gàzer.

14 Demetri és fet presoner per Arsaques.— [1] L'any cent setanta-dos, el rei —921→ Demetri reuní totes les seves forces i partí cap a la Mèdia, per veure si hi podia fer-se ajudar en la seva lluita contra Trifó. [2] Quan Arsaques, el rei de Pèrsia i de Mèdia, sabé que Demetri havia penetrat al seu territori, envià un dels seus generals amb l'ordre d'agafar-lo viu. [3] Partí, derrotà l'exèrcit de Demetri i s'apoderà d'ell; el dugué davant Arsaques, el qual el tancà a la presó.

Poema en lloança de Simó.— [4] La terra de Judà fruí de tranquil·litat durant tots els dies de Simó.

Simó procurà el bé del seu poble.
Estaven contents del seu poder i de la seva glòria
durant tota la seva vida.
[5] Al capdamunt de la seva fama,
prengué Jafa com a port
i en féu una entrada per a les illes del mar.

[6] Eixamplà les fronteres del seu poble i dominà el país.
[7] Aplegà de nou molts dels captius de guerra,
s'apoderà de Gàzer, de Bet-Sur i de la ciutadella,
d'on tragué totes les impureses.
No hi havia ningú que se li oposés.
[8] Treballaven en pau les seves terres;
la terra donava les seves collites
i els arbres de les planes llevaven el seu fruit.
[9] Els ancians s'asseien a les places,
tothom parlava del seu benestar,
els joves duien vestits esplèndids i armadures de guerra.
[10] Procurà queviures a les ciutats
i les proveí d'instruments de defensa.
L'anomenada de la seva fama arribà de cap a cap de la terra.
[11] Portà la pau al país d'Israel, i vivien molt feliços.
[12] Cadascú s'asseia sota la seva parra i la seva figuera,
no hi havia qui els fes por.
[13] Ningú no els feia més la guerra,
els reis havien estat derrotats, aquells dies.
[14] Va donar seguretat a tots els humils del seu poble,
observava exactament la Llei,
i féu morir els qui no la —922→ guardaven i els malvats.
[15] Omplí de glòria el lloc sant i enriquí el seu mobiliari.

Simó renova els pactes amb Esparta i amb Roma.— [16] La notícia de la mort de Jonatàs arribà a Roma, i fins a Esparta; i fou molt sentida. [17] Quan saberen que Simó, el seu germà, havia estat fet gran sacerdot en lloc d'ell, i que dominava el país i totes les seves ciutats, [18] li van escriure en tauletes de bronze per renovar amb ell el pacte i l'amistat que havien establert amb Judes i Jonatàs, els seus germans. [19] Foren llegides a Jerusalem, davant l'assemblea. [20] I Aquesta és la còpia de la carta que enviaren els espartans.

«Els caps dels espartans i la ciutat saluden Simó, gran sacerdot, els ancians i els sacerdots i la resta de la nació dels jueus, germans nostres. [21] Els ambaixadors que heu enviat al nostre poble ens han parlat de la vostra fama i del vostre honor. Ens hem alegrat de la seva vinguda. [22] Hem escrit així les seves paraules en les actes del poble: «Numeni, fill d'Antíoc, i Antípatros, fill de Jasó, ambaixadors dels jueus, ens han vingut a trobar per renovar l'amistat amb nosaltres. [23] Ha semblat bé al poble de rebre'ls honoríficament i de guardar una còpia de les seves paraules en els llibres d'actes del poble, perquè la nació dels espartans en tingui un record». D'això, n'ha estat feta una còpia per a Simó, el gran sacerdot».

[24] Simó envià després Numeni a Roma, amb un gran escut d'or, que pesava mil mines, per establir un pacte amb ells.

El poble fa gravar una inscripció en honor de Simó.— [25] Quan el poble s'assabentà de tots aquests fets, digué: «¿Com els ho podrem pagar, a Simó i als seus fills? [26] Tant ell com els seus germans i la casa del seu pare han resistit ferms, han fet la

guerra als enemics d'Israel i li han assegurat la llibertat». Aleshores van gravar una inscripció en tauletes de bronze i la van fixar en esteles a la muntanya de Sió. [27] Còpia de la inscripció:

«El dia divuit d'Elul de l'any cent setanta-dos, que és l'any tercer de Simó, el —923→ gran sacerdot, a Hasar-Amel, [28] a la reunió plenària de sacerdots i poble, de caps del poble i d'ancians del país, se'ns féu saber: [29] Quan el país estava en guerra contínua, Simó, fill de Mataties, sacerdot dels fills de Jojarib, i els seus germans, s'han exposat al perill i han resistit als enemics del seu poble, per assegurar el seu santuari i la Llei, i han omplert el seu poble de gran glòria. [30] Jonatàs aplegà el seu poble i fou el seu gran sacerdot, fins que es reuní amo els seus avantpassats. [31] Aleshores els seus enemics volgueren penetrar al seu país i violar el seu santuari, [32] però sortí Simó, lluità pel seu poble, esmerçà grans quantitats de la seva pròpia fortuna, armà els homes de l'exèrcit del seu. poble i els proveí de queviures. [33] Fortificà les ciutats de la Judea; a més, a Bet-Sur, al límit mateix de la Judea, on hi havia primer les armes dels enemics, hi posà una guarnició de jueus. [34] Fortificà també Jafa, a la vora del mar, i Gàzer, als límits d'Asdod, que abans era habitada pels enemics; ell hi féu habitar jueus, i va posar-hi tot allò que calia per al seu desplegament. [35] El poble veié la fidelitat de Simó i la glòria que ell procurava al seu poble, i el nomenaren el seu cap i gran sacerdot, perquè havia fet tot això, per la justícia i la fidelitat que sempre havia servat al seu poble, i perquè havia buscat de totes maneres d'aixecar el seu poble. [36] Al seu temps, i per la seva actuació, es portà feliçment a terme l'empresa de fer fora del país els estrangers i els qui hi havia a la ciutat de David, a Jerusalem; aquests s'havien construït una ciutadella, des de la qual feien sortides, i profanaven tots els voltants del santuari, i eren una amenaça gran per a la seva puresa. [37] Ell hi posà jueus, la fortificà amb vista a la seguretat del país i de la ciutat, i aixecà més els murs de Jerusalem. [38] El rei Demetri el nomenà gran sacerdot per totes aquestes coses, [39] li donà el títol d'amic del rei i l'omplí de grans honors. [40] El motiu d'això fou que sabé com els jueus eren tinguts pels romans com amics, aliats i germans, i que havien atorgat als ambaixadors de Simó una rebuda honorífica; [41] i també que els jueus i els sacerdots havien —924→ cregut just que Simó fos el seu cap i gran sacerdot per sempre, fins que sortís un profeta fidel, [42] i que fos el seu general, que fos l'encarregat del santuari, que fos ell qui determinés el treball que s'havia de fer al país, en armaments i en fortificacions, [43] que fos l'encarregat del santuari. Volien que tothom l'obeís, que s'escrivissin en el seu nom totes les escriptures al país, que es vestís de porpra i portés vestits d'or. [44] No serà permès a ningú del poble ni dels sacerdots d'anul·lar cap d'aquestes coses, ni de contradir allò que ell hagi dit, ni de formar un exèrcit en el país sense permís seu, ni de vestir de porpra, ni de cordar-se amb fermall d'or. [45] Tot aquell qui obri contra això o anul·li alguna cosa d'aquestes, serà culpable». [46] Tot el poble trobà conforme d'establir que Simó obrés d'acord amb aquestes resolucions. [47] Simó acceptà de ser gran sacerdot, general i etnarca dels jueus i dels sacerdots, i de presidir-los tots.

[48] També es digué de posar aquesta inscripció en tauletes de bronze i de fixar-les al clos del santuari, en lloc visible. [49] I que una còpia es guardés al tresor perquè la tinguessin Simó i els seus fills.

15 Antíoc VII s'alia amb Simó, contra Trifó.— [1] Antíoc, fill del rei Demetri, també envià des de les illes del mar una carta a Simó, sacerdot i etnarca dels jueus, i a tota la nació. [2] El seu contingut era aquest:

«El rei Antíoc saluda Simó, gran sacerdot i etnarca, i el poble dels jueus. [3] Com que
estic decidit a recuperar el regne dels meus pares, que una colla d'homes funestos han
subjugat, i el vull restablir a la situació d'abans, he reunit un exèrcit de mercenaris i he
preparat una flota de guerra. [4] Vull pujar contra el país, per treure'n els qui han devastat
el meu reialme i hi han deixat moltes ciutats com un desert. [5] Amb motiu d'això, et
confirmo totes les franquícies que t'atorgaren els reis anteriors, i tots els altres favors
que et concediren. [6] També et permeto de fer-te un encuny propi, com a moneda del país
d'Israel. [7] Que Jerusalem i el seu santuari siguin lliures; que totes les armes que hagis
preparat, i totes —925→ les fortificacions que hagis construït, i les que estan sota el
teu poder, continuïn essent teves. [8] Tots els deutes reals i tot allò que passaria a ser del
rei, t'és condonat des d'ara per sempre. [9] I quan ens hàgim apoderat del nostre reialme,
t'omplirem d'honors, a tu, el teu poble i el temple, de manera que la vostra glòria sigui
coneguda per tota la terra».

Antíoc assetja Trifó a Dor.— [10] L'any cent setanta-quatre, partí Antíoc cap a la
terra dels seus pares. Se li ajuntaren totes les tropes, de manera que ben poques en
quedaren amb Trifó, [11] el qual, perseguit per Antíoc, fugí cap a Dor, ciutat de la costa. [12]
Tenia ple coneixement que li venien tot de mals a sobre i que els soldats l'havien deixat.
[13] Antíoc acampà davant Dor, amb un exèrcit de cent vuit mil cavalls. [14] Voltà la ciutat, i
les naus se li ajuntaren per la mar; d'aquesta manera, estrenyia la ciutat per mar i per
terra, i no deixava que en sortís ni hi entrés ningú.

Cartes dels romans a favor de Simó.— [15] Numeni i els qui l'acompanyaven
tornaren de Roma amb cartes per als reis i les nacions, que deien:

[16] «Lluci, cònsol dels romans, saluda el rei Ptolemeu. [17] Els ambaixadors dels nostres
amics i aliats, els jueus, han vingut a nosaltres, enviats per Simó, el gran sacerdot, i pel
poble dels jueus, i han renovat l'anterior pacte d'amistat. [18] Han portat un escut d'or de
mil mines. [19] Per això, tenim el gust d'escriure als reis i a les nacions que no els busquin
cap mal, ni facin guerra contra ells, o les seves ciutats, o el seu país; i que tampoc no
prestin ajuda als qui els facin la guerra. [20] Ens ha semblat bé d'acceptar-los l'escut. [21] Si
alguns homes funestos s'han escapat de la seva regió i s'han refugiat entre vosaltres,
poseu-los a les mans del gran sacerdot Simó, perquè els castigui segons la seva Llei».

[22] Això mateix escriví al rei Demetri, a Àtal, a Ariarates, a Arsaques i a totes les
regions: [23] a Sampsaca, als espartans, a Delos, a Mindos, a Siquion, a Caria, a Samos, a
Pamfília, a Lícia, a Halicarnasós, a Rodes, a —926→ Faselís, a Cos, a Sida, a Arvad,
a Gòrtina, a Cnidos, a Xipre i a Cirena. [24] I n'envià una copia al gran sacerdot Simó.

Antíoc trenca amb Simó i hostilitza els jueus.— [25] Antíoc, doncs, acampà davant
Dor, al raval; contínuament feia avançar destacaments davant la ciutat, feia màquines i
tallà a Trifó les sortides i les entrades. [26] Simó li envià dos mil homes escollits, que
l'ajudessin, a més d'or i plata i força material. [27] Però ell no ho volgué acceptar, sinó que
tirà entera totes les coses que li havia ofert primer, i trencà amb ell. [28] I encara li trameté
Atenobi, un dels seus amics, perquè tractés amb ell en aquests termes: «Vosaltres
domineu Jafa i Gàzer i la ciutadella de Jerusalem, ciutats del meu reialme. [29] Heu deixat
els seus territoris deserts, heu fet grans estralls al país, i us heu fet amos de molts punts
del meu regne. [30] Torneu-me, doncs, ara, les ciutats de què us heu apoderat i les rendes
dels llocs de què us heu ensenyorit fora dels límits de la Judea. [31] Si no voleu això,
doneu-me a canvi de les ciutats cinc-cents talents de plata, i cinc-cents més, en

compensació dels estralls ocasionats i dels tributs de les ciutats. I si no, vindrem a fer-
vos guerra».

32 Atenobi, l'amic del rei, anà, doncs, a Jerusalem, on veié la glòria de Simó, la seva
vaixella d'or i de plata, i un parament magnífic. En quedà sorprès, i li comunicà les
ordres del rei.

33 Simó féu de resposta: «Ni ens hem apoderat de terra estrangera, ni dominem en
país d'altri, sinó sobre l'heretat dels nostres pares, que un temps fou dominada, sense
dret, pels nostres enemics. 34 Nosaltres tenim l'ocasió de reivindicar l'heretat dels nostres
pares, i ho fem. 35 Reclames ara Jafa i Gàzer; aquestes ciutats feien estralls en el nostre
poble i desolaven la contrada. Et donarem per elles cent talents». 36 L'altre no li contestà
paraula, Se'n va tornar, indignat, cap al rei, i li contà la conversa, la glòria de Simó i tot
el que havia vist. El rei s'irrità moltíssim.

37 Trifó pujà en un vaixell i fugí cap a Ortosia. 38 El rei nomenà Quendebeu general
de la Costa, i li donà forces —927→ d'infanteria i de cavalleria. 39 Li ordenà que
acampés davant la Judea, que fortifiqués Quetron i construís torres a les portes, per fer
la guerra al poble. Mentrestant, el rei perseguí Trifó. 40 Quendebeu es presentà a Jamnia i
començà a inquietar el poble, a fer escapades Judea endins, on feia presoners i morts. 41
Fortificà Quetron i hi deixà cavalleria i tropa, perquè fessin sortides pels camins de la
Judea, tal com li havia encarregat el rei.

16 Els fills de Simó derroten l'exèrcit de Quendebeu.— 1 Joan pujà a Gàzer per
anunciar al seu pare Simó allò que havia fet Quendebeu. 2 Simó cridà aleshores els seus
fills més grans, Judes i Joan, i els digué: «Jo, els meus germans i la casa del meu pare,
hem conduït les batalles d'Israel de la nostra joventut fins ara; i sota la nostra direcció
s'ha aconseguit moltes vegades d'alliberar Israel. 3 Però ara jo sóc vell, mentre vosaltres,
gràcies a Déu, ja sou prou grans. Poseu-vos al meu lloc i al del meu germà, i sortiu a
lluitar pel nostre poble. I que l'auxili del cel sigui amb vosaltres». 4 Triaren, doncs, en el
país vint mil homes de guerra i de cavalleria, i partiren contra Quendebeu. Feren nit a
Modín. 5 Quan s'aixecaren de bon matí i es dirigiren a la plana, veieren enfront un gran
exèrcit d'infanteria i de cavalleria. Entremig hi havia un torrent. 6 Joan amb la seva gent
acampà davant mateix dels altres. Veient que els soldats tenien por de passar el torrent,
el travessà ell primer. Quan els homes se n'adonaren, travessaren al seu darrera. 7
Distribuí la gent, i els de cavalleria estaven escampats enmig dels d'infanteria. La
cavalleria dels contraris era molt nombrosa. 8 Tocaren els corns, i Quendebeu i els seus
fugiren; tingueren una multitud de baixes. Els qui se'n salvaren, es refugiaren a la
fortalesa. 9 En aquesta ocasió, fou ferit Judes, el germà de Joan. Joan els perseguí fins
que arribaren a Quetron, que ells havien fortificat. 10 Cercaren refugi a les torres que hi
havia als afores d'Asdod. Joan calà foc a les torres; en moriren uns dos mil. I se'n tornà
en pau cap a la Judea.

—928→

Ptolemeu traeix Simó i el mata.— 11 Ptolemeu, fill d'Abub, havia estat nomenat
general a la plana de Jericó i havia arreplegat molt d'or i de plata. 12 Era gendre del gran
sacerdot. 13 El seu cor s'enorgullí i li vingué el pensament d'apoderar-se del país. Per
això, tramava enganys contra Simó i els seus fills, per fer-los desaparèixer. 14 Per aquest
temps, Simó estava visitant les ciutats del país i es preocupava de les seves necessitats, i

baixà a Jericó, amb els seus fills Mataties i Judes. Era l'any cent setanta-set, el mes
onzè, anomenat Sabat. [15] El fill d'Abub els rebé a la petita fortalesa anomenada Doc, que
ell havia construït. Obrava traïdorament. Els preparà una gran beguda i amagà allí uns
homes. [16] Quan Simó i els seus fills havien begut massa, s'aixecaren Ptolemeu i els seus,
agafaren les armes, es llançaren dins la sala sobre Simó i el mataren, amb els seus fills i
alguns dels seus homes. [17] Així faltà a la paraula donada, i tornà mal per bé.

[18] Ptolemeu escriví aquestes coses i ho féu portar al rei, perquè li enviés tropes i li
donés les ciutats i la regió. [19] Envià altres homes a Gàzer per desfer-se de Joan; féu
portar també cartes als caps de les tropes dient que se li presentessin, que els donaria or i
plata i regals. [20] Encara envià altra gent que s'apoderessin de Jerusalem i de la muntanya
del temple.

[21] Però algú es va avançar a comunicar a Joan, que era a Gàzer, que el seu pare i els
seus germans havien mort i que Ptolemeu havia enviat gent per matar-lo a ell també. [22]
Restà consternat en sentir-ho. Va agafar els homes que hi havien anat per matar-lo i els
féu morir, sabent que intentaven de fer-lo perdre.

Joan Hircà, successor de Simó.— [23] La resta dels fets de Joan, de les seves guerres
i de les gestes valeroses que portà a terme, la construcció de les muralles i totes les
seves accions, [24] tot consta a la crònica del seu pontificat, d'ençà que fou gran sacerdot,
després del seu pare.

—929→

Segon llibre dels macabeus (2M. 1,1-15,39)[622]

Carta als jueus d'Egipte (2M. 1,1-2,18)[623]

1 Salutació.— [1] Als germans que viuen a l'Egipte, els jueus de Jerusalem i del país
de la Judea, els desitgen pau i prosperitat. [2] Que Déu us ompli de béns i tingui present la
seva aliança amb Abraham, Isaac i Jacob, els seus fidels servents. [3] Que us mogui a tots
a venerar-lo i a fer la seva voluntat amb cor generós i amb esperit amatent. [4] Que obri els
vostres cors a la seva llei i als seus manaments, us doni pau [5] i escolti les vostres
pregàries; que us torni la seva amistat i no us abandoni en temps dolents. [6] Estem aquí
pregant per vosaltres.

[7] L'any cent seixanta-nou, durant el regnat de Demetri, nosaltres, els jueus, us vam
escriure: «Quan era més forta la tribulació que aquells anys ens havia caigut a sobre —
fou a partir del moment que Jasó i els qui el seguien apostataren de la terra santa i del
regne, [8] van incendiar la gran porta del temple i van vessar sang innocent—, nosaltres
suplicàrem el Senyor, i vam ser escoltats: vam oferir un sacrifici i flor de farina,
encenguérem els llums del lampadari i vam presentar els pans». [9] I ara us tornera a

escriure, perquè celebreu els dies dels Tabernacles del mes de Casleu. Any cent vuitanta-vuit.

Mort d'Antíoc Epifanés.— [10] Els de Jerusalem i els de la Judea, el senat dels ancians i Jades, saluden Aristòbul, mestre del rei Ptolemeu —oriünd, però, de la família dels sacerdots ungits—, i els jueus que hi ha a l'Egipte. [11] Salvats de grans perills per Déu, li donem profundament gràcies, ara que ja estem preparats a lluitar contra el rei; [12] perquè fou ell qui llançà fora els qui es preparaven per lluitar contra la ciutat santa. [13] En efecte, quan el general es dirigia a Pèrsia, voltat d'aquell exèrcit que semblava irresistible, fou trossejat al temple de Nanea, gràcies a un engany —930→ de què es van servir els sacerdots de Nanea. [14] Amb el pretext de desposar-se amb la deessa, Antíoc es va presentar allí amb els seus amics; l'intent era d'apoderar-se dels grans tresors, a títol de dot. [15] Els sacerdots del temple de Nanea els hi van presentar. Antíoc, aleshores, s'encaminà amb uns quants cap al recinte del santuari. Quan fou dins, els sacerdots tancaren el temple [16] i, obrint la porta secreta del sostre, abateren a cops de pedra el general: els feren a trossos, els tallaren els caps i els llençaren als de fora. [17] Que en totes les coses sigui beneït el nostre Déu, que lliurà a la mort els impiadosos.

La festa de la dedicació i el foc perpetu del temple.— [18] Com que el dia vint-i-cinc de Casleu hem de celebrar la purificació del temple, hem cregut que calia comunicar-vos-ho, perquè vosaltres celebreu també la festa dels Tabernacles i del foc, quan Nehemies, el qui reconstruí el temple i l'edifici del santuari, oferí les primeres víctimes. [19] El temps que els nostres pares eren deportats cap a Pèrsia, els piadosos sacerdots d'aleshores van prendre en secret foc de l'altar dels sacrificis i l'amagaren ben segur al fons d'un pou sec, de manera que ningú no va saber el lloc. [20] Passats molts anys, quan Déu va voler, Nehemies, tramés pel rei de Pèrsia, envià els descendents d'aquells sacerdots a buscar el foc que els seus pares havien amagat. Quan ens comunicaren que no hi havien trobat foc, sinó una aigua espessa, els manà que en traguessin i la portessin. [21] Al moment d'oferir els sacrificis, Nehemies va manar que ruixessin amb l'aigua la llenya i el que hi havia sobre. [22] Ho van fer així i, passada una estona, brillà el sol, fins aleshores tapat per un núvol, i encengué un foc tan gran, que meravellà tothom. [23] Consumit el sacrifici, els sacerdots començaren amb tothom una pregària; començava Jonatàs, i tots els altres contestaven com Nehemies. [24] I la pregària era d'aquesta manera:

«Senyor, Senyor i Déu, creador de totes les coses, que sou temible i fort, just i misericordiós, [25] l'únic generós, —931→ vós sol sou just i totpoderós i etern; que salveu Israel de tot mal, que escollíreu els nostres pares, i els santificàreu. [26] Accepteu aquest sacrifici per tot el vostre poble d'Israel, conserveu la vostra heretat i santifiqueu-la plenament. [27] Aplegueu els nostres dispersats, doneu la llibertat als qui són esclaus entre els pagans, poseu la vostra mirada sobre els qui són tinguts per no res i menyspreats. I que coneguin els pagans que vós sou el nostre Déu. [28] Afligiu els qui ens volen dominar i ens ultratgen en el seu orgull. [29] Planteu el vostre poble al vostre lloc sant, tal com ho havia dit Moisès».

[30] Els sacerdots cantaven els himnes. [31] Quan el sacrifici fou consumit, Nehemies manà de ruixar amb l'aigua que quedava unes grans pedres. [32] Així que ho van fer, s'alçà una flamarada, que quedà absorbida per la llum que brillava davant, la que venia de l'altar. [33] Quan el fet esdevingué públic, i van comunicar al rei dels perses que en el lloc on els sacerdots deportats havien amagat el foc aparegué aquella aigua amb què els

homes de Nehemies santificaren els sacrificis, [34] el rei manà que, un cop comprovat
l'esdeveniment, voltessin el lloc amb una tanca, i en féu un lloc sagrat. [35] I en rebia molts
dons, que es repartia amb aquells a qui en concedí la mercè. [36] La gent de Nehemies
anomenaren aquella aigua *neftar*, que vol dir purificació. Però correntment se'n diu
neftai.

2 L'arca i els objectes de culte amagats per Jeremies[624].— [1] Alguns documents
diuen que el profeta Jeremies manà als qui eren deportats que s'enduguessin foc, tal com
hem indicat, [2] i que feia recomanacions als deportats, després de donar-los la Llei,
perquè no oblidessin els manaments del Senyor, i els seus cors no es desviessin en veure
imatges d'or i de plata i tot l'esplendor que les voltava. [3] I entre altres coses semblants
que els deia, els exhortava a no apartar dels seus cors la Llei. [4] Es diu també en aquest
escrit que el profeta, per una revelació que tingué, va manar que el seguís el
tabernacle —932→ i l'arca, i que sortí cap a la muntanya des d'on Moisès veié
l'heretat de Déu. [5] En arribar-hi, Jeremies trobà com una casa en forma de cova, dins la
qual portà el tabernacle, l'arca i l'altar dels perfums, i en tapà l'entrada. [6] Alguns dels qui
l'havien acompanyat hi van tornar, amb la idea de posar senyals al camí, però no el van
poder trobar. [7] Quan ho va saber Jeremies, els ho reprotxà, dient: «Aquest lloc restara
ignorat fins que Déu aplegui tot el poble i els sigui propici. [8] Aleshores el Senyor el
revelarà, i apareixerà la glòria del Senyor i el núvol, com es manifestà en temps de
Moisès, i com quan Salomó pregà que el lloc fos santificat d'una forma extraordinària:».
[9] També s'hi explicava com Salomó, ple de saviesa, oferí el sacrifici de la dedicació i de
l'acabament del temple. [10] De la mateixa manera que Moisès havia pregat el Senyor, i
baixà foc del cel que consumí la víctima del sacrifici, també Salomó pregà, i el foc que
caigué devorà la víctima de l'holocaust. [11] En aquella ocasió, Moisès digué[625]: «És
perquè la víctima del pecat no havia estat menjada, que l'ha devorada el foc». [12] I de la
mateixa manera celebrà Salomó els vuit dies de la dedicació.

Biblioteca de Nehemies i de Judes. La Bíblia.— [13] Aquestes mateixes coses
consten en les memòries i en els escrits dels temps de Nehemies[626]. I afegeixen com va
formar una biblioteca i va aplegar els llibres sobre els Reis, els dels Profetes i els de
David, i cartes dels reis relatives a ofrenes[627]. [14] Judes hi plega semblantment tot allò que
s'havia escampat per culpa de la guerra que van passar, i ara ho tenim nosaltres. [15] Si en
necessiteu cap, envieu-nos gent que us ho portin.

Exhortació a celebrar la purificació del temple.— [16] Us hem escrit, doncs, a punt
de celebrar la purificació del temple. I vosaltres fareu ben fet, si també celebreu
aquestes diades. [17] És Déu qui ha salvat tot el poble i ens ha retornat l'heretat i la reialesa,
el sacerdoci i el santuari, [18] com havia promès en la Llei. Per això, esperem en Déu
que —933→ aviat es compadirà de nosaltres i ens reunirà de tota la terra en el lloc
sant. Perquè ens ha salvat de grans mals i ha purificat el temple».

Pròleg (2M. 2,19-2,32)

[23] Provarem de resumir en un volum tot allò que Jasó de Cirena publicà en cinc
llibres, [19] sobre els fets relatius a Judes Macabeu i als seus germans, a la purificació del
gran temple i a la dedicació de l'altar, [20] com també les guerres contra Antíoc Epifanés i

el seu fill Eupàtor, [21] les aparicions vingudes del cel als qui es comportaven
coratjosament i amb zel a favor del judaisme, fins al punt que, pocs com eren, van
apoderar-se de tota la regió i perseguir en les multituds dels estrangers, [22] recuperaren el
temple, famós per tota la terra, alliberaren la ciutat i posaren en vigor les lleis, que
estaven a punt de desaparèixer, tot perquè el Senyor, amb una gran bonesa, els fou
propici. [24] Adonant-nos de l'allau de xifres i de les dificultats que troben els qui volen
endinsar-se en les narracions de la història, donada l'abundor de matèria, [25] hem procurat
que aquest volum sigui atractiu als qui desitgen llegir, que ajudi els qui vulguin
aprendre-ho de memòria, i que sigui profitós per a tothom. [26] Per als qui ens hem
encarregat de la feina de resumir, no ha estat cosa fàcil: és un treball de suades i hores
de vetlla. [27] Tampoc no és de bon fer preparar un àpat i cercar el profit dels altres. Tot i
això, amb vista al servei de molta gent executarem amb gust aquesta feina dura, [28] posant
tot l'esforç a no separar-nos de les línies d'un resum i deixant per a l'historiador
d'esbrinar exactament cada cosa. [29] De la mateixa manera que, en una casa nova,
l'arquitecte s'ha de preocupar de tota l'estructura, mentre que a qui ha de decorar toca de
trobar l'ornamentació, així em sembla que ens passa a nosaltres: [30] embrancar-se en
llargs discursos i investigar minuciosament els detalls escau al qui fa història, [31] però s'ha
de permetre al qui l'explica de resumir les narracions —934→ i de renunciar a ser
exhaustiu en la matèria. [32] Des d'ara, doncs, començarem la narració, sense afegir res
més al que hem dit abans, perquè no tindria sentit, si ens allargàvem fora mida abans de
començar i després escurçàvem la narració.

Inviolabilitat del temple (2M. 3,1-4,6)

3 Enemistat de Simó contra Onies. Heliódor va a Jerusalem.— [1] El temps que
la ciutat santa era habitada en absoluta pau, i les lleis eren observades de la manera més
exacta, gràcies a la pietat del gran sacerdot Onies i a la seva aversió al mal, [2] succeïa que
fins els mateixos reis honoraven el lloc i mostraven la seva estima pel temple enviant-hi
magnífics presents. [3] Fins Seleuc, el rei d'Àsia, arribà a proveir dels seus recursos
particulars totes les despeses que concernien el servei dels sacrificis.

[4] Però un tal Simó, de la família de Belgà, nomenat prepòsit del temple, s'enemistà
amb Onies amb motiu de la inspecció dels mercats de la ciutat. [5] Com que no podia
vèncer Onies, anà a trobar Apol·loni de Tars, general aquella època de la Cela-Síria i de
la Fenícia, [6] i li va explicar que el tresor de Jerusalem era ple de riqueses increïbles, fins
al punt que el total de les sumes era incomptable, sense cap proporció amb el càlcul que
es feia pels sacrificis; i que allò podia anar a parar a les mans del rei.

[7] Apol·loni, en veure's amb el rei, li va parlar dels tresors de què li havien donat
notícia, i aquest, escollint Heliódor, l'encarregat dels afers, l'envià amb l'ordre d'endur-
se les esmentades riqueses. [8] Heliódor es posà immediatament a preparar la partida, amb
el pretext de fer una visita a les ciutats de la Cela-Síria i de la Fenícia; de fet, però, per
tal d'executar l'encàrrec del rei.

Heliódor vol apoderar-se de les riqueses del temple. [9] Un cop a Jerusalem, on
fou amigablement rebut pel gran sacerdot de la ciutat, es referí al fet que havia —
935→ estat denunciat i manifestà obertament per què era allí. Indagà aleshores si allò

era veritat. [10] El gran sacerdot li féu veure que es tractava dels dipòsits de les viudes i dels orfes, [11] que una part era propietat d'Hircà, fill de Tobies, un home molt ben situat, i que, per tant, el malvat Simó havia inventat una calúmnia; que en total pujava a quatre-cents talents de plata i dos-cents d'or; [12] que no era possible de cap manera defraudar els qui havien confiat en la santedat del lloc i en la reverència i la inviolabilitat degudes al temple, honorat arreu del món. [13] Però Heliódor, fort en les ordres que tenia del rei, digué que, fos com fos, aquelles riqueses s'havien de transportar cap al tresor reial. [14] Fixà, doncs, el dia, i entrà donant l'ordre d'inspeccionar tot allò.

Una gran angoixa s'apoderà de tota la ciutat. [15] Els sacerdots, revestits amb les vestidures sacerdotals, prostrats davant l'altar, suplicaven el cel que havia donat les lleis sobre dipòsits sagrats, perquè els conservés intactes per als qui els havien dipositats. [16] Feria el cor de veure l'aspecte del gran sacerdot, perquè el seu posat i el color trencat de la seva cara mostraven prou l'angoixa de la seva ànima; [17] fou envaït d'un terror i una tremolor que deixaven traslluir a qui el veia el dolor que portava al cor.

[18] La gent sortien en colles per fer pregàries públiques, pensant en el menyspreu en què estava a punt de caure el lloc sant. [19] Les dones, cenyides de sac negre per sota dels pits, omplien els camins, i de les donzelles que estaven recloses, unes corrien en colles cap a les portes, d'altres corrien sobre les muralles, mentre algunes s'abocaven a les finestres, [20] i totes alçaven les mans al cel i recitaven les pregàries. [21] Feia llàstima la completa prostració de la multitud i l'expectació del gran sacerdot, terriblement angoixat.

Càstig miraculós d'Heliódor.— [22] Mentre uns clamaven al Senyor totpoderós que allò que havia estat dipositat al temple fos conservat intacte, amb tota seguretat, per als qui ho havien dipositat, [23] Heliódor ultimava —936→ els detalls del seu pla. [24] Però quan, amb els seus portallances, ja era dins del mateix tresor, el sobirà dels esperits i de tot poder els presentà una gran aparició, de manera que tots els qui havien gosat entrar quedaren immòbils; la força de Déu convertí en por la seva arrogància. [25] Els aparegué, en efecte, un cavall muntat per un cavaller terrible, guarnit amb arreus magnífics; el cavall avançà amb fúria i es llançà amb les potes davanteres sobre Heliódor. El qui el muntava anava revestit amb armadura d'or. [26] Se li aparegueren, a més, dos altres joves, extraordinàriament robustos, bellíssims d'aspecte i vestits magníficament, que, posats a banda i banda, l'assotaven sense repòs fins a deixar-lo baldat. [27] De cop, va caure a terra i es trobà voltat de foscor. Aleshores l'agafaren i el van posar en una llitera; [28] així, aquell qui un moment abans havia entrat al tresor amb gran acompanyament i amb tots els portallances, ara el duien en tal estat que ni es podia valer ell mateix: tothom hi reconeixia el poder de Déu. [29] Mentre Heliódor, per obra de Déu, jeia a la llitera sense poder parlar i sense cap esperança de refer-se, [30] els jueus beneïen el Senyor que havia glorificat d'una manera tan inesperada el seu lloc. El temple, ple de temor i de torbació feia poca moments, ara, per la manifestació del Senyor totpoderós, s'omplia d'alegria.

Heliódor recobra la salut i se'n torna.— [31] De seguida, alguns dels íntims d'Heliódor van demanar a Onies que oferís un sacrifici a l'Altíssim perquè fes gràcia de la vida al qui es trobava tan de l'últim sospir. [32] El gran sacerdot, per por que el rei no imaginés que els jueus havien fet una mala passada a Heliódor, va oferir un sacrifici per la seva salut. [33] Mentre el gran sacerdot oferia el sacrifici d'expiació, els mateixos joves s'aproparen novament a Heliódor, vestits amb els mateixos vestits, i, a peu dret, li duien: «Dóna moltes gràcies al gran sacerdot Onies; és per ell que el Senyor et fa mercè de la

vida. [34] I tu, que has estat assotat pel cel, proclama davant de tothom el gran poder de
Déu». Dit —937→ això, desaparegueren. [35] Heliódor, després d'oferir un sacrifici a
Déu, i de pregar molt el qui li havia tornat la vida, s'acomiadà d'Onies, aixecà el
campament i tornà cap al rei. [36] I donava testimoniatge a tothom de les obres del Déu
altíssim que havia contemplat amb els propis ulls. [37] Quan el rei li va preguntar quin altre
home seria bo per a ser enviat a Jerusalem, digué: [38] «Si tens algun enemic o algú que
maquini contra el teu govern, envia'l allà, i et tornarà assotat, si és que en surt viu;
perquè realment en aquell lloc hi ha una força de Déu. [39] El mateix que té la seva
habitació al cel és el qui vetlla per aquell lloc i el defensa, i els qui s'hi acosten per fer-hi
mal, els mata a cops».

Intrigues de Simó.— [40] Així va ser el ras d'Heliódor i de la preservació del tresor.

4 [1] Però el susdit Simó, aquell qui havia denunciat els tresors i la pàtria, calumniava
Onies, insinuant que havia estat ell el qui havia apallissat Heliódor i havia tramat
aquells mals. [2] Així gosava denunciar com a conspirador el benefactor de la ciutat, el
protector dels compatriotes i el zelador de les lleis. [3] L'enemistat havia arribat tan enllà,
que un dels homes de confiança de Simó fins havia perpetrat assassinats. [4] Veient clar
Onies el perill d'aquesta rivalitat, i que Apol·loni, fill de Menesteu, general de la Cela-
Síria i de la Fenícia, fomentava la dolenteria de Simó, [5] anà al palau del rei, no per fer-se
acusador dels ciutadans, sinó mirant pel bé del poble i de cadascú. [6] Veia que sense una
intervenció del rei no era possible d'obtenir una part en els afers, i que Simó no cessaria
en la seva beneiteria.

Persecució dels jueus en temps d'Antíoc (2M. 4,7-7,42)

Jasó introdueix l'hel·lenisme.— [7] Traspassat Seleuc d'aquesta vida i ocupat el tron
reial per Antíoc, l'anomenat Epifanés, Jasó, el germà d'Onies, es procurà la dignitat de
gran sacerdot amb maneres il·legítimes, [8] prometent al rei, en una entrevista, tres-cents
seixanta —938→ talents de plata, i vuitanta més d'una altra procedència. [9] A més, li
va prometre que li'n deuria altres cent cinquanta, si li concedia potestat per a establir un
gimnàs i una escola de joves, i per a crear a Jerusalem l'associació dels partidaris
d'Antíoc. [10] Com que el rei ho permeté, tot seguit de prendre el poder féu passar els seus
compatriotes a la manera de viure dels grecs. [11] Les franquícies reials de què fruïen els
jueus gràcies a Joan, el pare d'Eupòlem, que havia enviat una ambaixada per fer un
pacte d'ajuda i amistat, foren suprimides, i, abolint els usatges conformes a la Llei,
introduí uns costums nous que li eren contraris.

[12] De bona gana construí, al peu mateix de la ciutadella, un gimnàs, i conduïa els
millors dels joves coberts amb el barret d'ales amples. [13] D'aquesta manera, vingué una
florida tal d'hel·lenisme i una invasió tan forta de costums estrangers, per culpa dels
gustos profans del malvat Jasó, indigne de ser sacerdot, [14] que als sacerdots ja tant se'ls
en donava del servei de l'altar; menyspreant el temple i abandonant els sacrificis, així
que sentien el senyal del llançament del disc, corrien a prendre part en els exercicis de la
palestra, contraris a la Llei. [15] No feien gens de cas dels honors patris, però tenien en la
més gran estima les glòries gregues.

16 Per causa de tot això, es trobaren en una situació enutjosa; aquells mateixos de
qui seguien amb tant de zel el guiatge i a qui volien assemblar-se en tot, foren els seus
enemics i venjadors. 17 Obrar impiadosament contra les lleis no va mai sense risc; però
això ho revelarà el període següent.

18 En ocasió dels jocs quinquennals a Tir, amb l'assistència del rei, 19 el miserable
Jasó envià uns espectadors, els quals, com a representants de l'associació d'Antíoc a
Jerusalem, portessin tres-centes dracmes de plata destinades al sacrifici d'Hèrcules; els
mateixos que les portaven, veient que això no estava bé, demanaren que no fossin
usades per al sacrifici, i que les destinessin a una altra despesa. 20 En la intenció del qui
les enviava, eren destinades al sacrifici —939→ d'Hèrcules, però, gràcies als qui les
portaven, serviren per a l'equip dels trirrems.

21 Apol·loni, fill de Menesteu, enviat a l'Egipte amb motiu de l'entronització del rei
Filomètor, assabentà Antíoc que el rei d'Egipte s'havia tornat enemic d'ell. Antíoc es
preocupà de la pròpia seguretat, es presentà a Jafa i s'arribà fins a Jerusalem. 22 Jasó i
tota la ciutat li feren una rebuda esplèndida, amb torxes i amb grans aclamacions.
Després, amb tot l'exèrcit, emprengué el camí de Fenícia.

Jasó és suplantat per Menelau.— 23 Passats tres anys, Jasó envià Menelau, el
germà d'aquell Simó ja esmentat, amb l'encàrrec de portar els diners al rei i perquè
acabés de redactar uns memorials sobre alguns afers urgents. 24 Fou presentat al rei i, per
les lloances que en féu públicament, amb el seu posat d'home important, aconseguí la
dignitat de gran sacerdot, guanyant a Jasó per tres-cents talents de plata.

25 Proveït, doncs, amb les instruccions reials, es presentà sense res que li valgués el
sacerdoci, només amb l'orgull d'un cruel tirà i la fúria d'una bèstia salvatge. 26 Quant a
Jasó, que havia suplantat il·legalment el seu propi germà, suplantat ara per un altre, va
haver de córrer a refugiar-se a la regió dels ammonites. 27 Menelau s'emparà del poder,
però no complí res dels diners promesos al rei, 28 tot i les reclamacions de Sóstrat,
comandant de la ciutadella, que tenia el càrrec de cobrar els tributs. Amb motiu d'això,
el rei els cridà tots dos a presentar-se davant d'ell. 29 Menelau deixà com a suplent en el
càrrec de gran sacerdot el seu germà Lisímac; Sóstrat deixà Crates, comandant dels
mercenaris xipriotes.

Onies és assassinat per Andrònic.— 30 Mentre les coses estaven així, els ciutadans
de Tars i de Mal·lós es rebel·laren, perquè havien estat donats com a regal a Antioquida,
la concubina del rei. 31 El rei hi acudí precipitadament per tornar les coses al seu lloc,
deixant de suplent Andrònic, un dels principals. 32 Pensant Menelau que tenia a mà una
bona oportunitat, sostragué alguns dels objectes —340→ d'or del temple i en féu
present a Andrònic, mentre en venia d'altres a Tir i a les ciutats dels voltants. 33 Onies,
un cop assabentat exactament del fet, en protestà des del lloc d'asil on s'havia refugiat, a
Dafna, prop d'Antioquia. 34 Per aquest motiu, Menelau s'entrevistà privadament amb
Andrònic i li aconsellà d'apoderar-se d'Onies. Andrònic es presentà on aquest estava, es
guanyà la seva confiança amb engany, li allargà la mà dreta, amb jurament, i acceptà la
d'ell. Per bé que no havia dissipat tota sospita, el persuadí que sortís del lloc d'asil i el
matà allà mateix, sense cap respecte per la justícia.

35 Amb motiu d'això, no sols els jueus, sinó també molts pagans s'indignaren i
s'afligiren per l'injust assassinat d'aquest home. 36 Quan el rei tornà de les contrades de

Cilícia, els jueus de la ciutat i els grecs, que sentien el mateix odi pel mal, anaren a protestar de la mort, completament injusta, d'Onies. [37] Antíoc en sentí profunda pena i plorà, reconeixent el seny del traspassat i la seva gran prudència. [38] Després, encès d'indignació, allà mateix féu despullar Andrònic de la porpra, li destrossà els vestits i el passejà per tota la ciutat fins al lloc mateix on havia comès el crim contra Onies; allà féu desaparèixer el miserable assassí. Així el Senyor li donà el càstig que mereixia.

Rebel·lió a Jerusalem contra Lisímac i Menelau.— [39] Lisímac, amb el consentiment de Menelau, havia comès a la ciutat molts robatoris sacrílegs. Quan se n'escampà la veu, la multitud s'alçà contra Lisímac, però molts objectes d'or ja havien estat emportats cap a totes bandes. [40] Amotinades, doncs, les multituds furioses, Lisímac armà uns tres mil homes i manà d'atacar-les, sota la direcció d'un tal Auran, home d'edat avançada i no menys avançat en niciesa. [41] Veient que Lisímac els atacava, els uns arreplegaren pedres, d'altres, trossos de fusta, uns altres collien grapats de la cendra que trobaven, i es llançaren contra els de Lisímac. [42] D'aquesta manera, en feriren molts; d'altres, els llençaren per —941→ terra, i els feren fugir tots; el sacríleg, perú, el mataren al costat de la sala del tresor.

Menelau suborna els seus jutges i continua essent gran sacerdot.— [43] Arran d'aquests fets, es començà un judici contra Menelau. [44] Quan el rei arribà a Tir, tres homes enviats pel consell sostenien davant d'ell l'acusació. [45] Menelau, que ja s'ho veia perdut, prometé a Ptolemeu, fill de Dorimèn, moltes riqueses, si convencia el rei. [46] Aleshores Ptolemeu s'endugué el rei cap a Patri, amb l'excusa de prendre la fresca, i el féu mudar de parer; [47] de manera que descarregà Menelau de totes les acusacions, culpable com era de tot el mal, i els pobres desgraciats, que haurien sortit absolts, encara que s'haguessin defensat davant dels bàrbars escites, els condemnà a mort. [48] I els qui havien parlat a favor de la ciutat, del poble i dels vasos sagrats, sofriren de seguida la pena injusta. [49] Per això, alguns de Tir, que avorrien la injustícia, s'encarregaren amb magnificència dels seus honors fúnebres. [50] I Menelau, per l'avarícia dels qui governaven, es quedà al poder, i per la seva maldat fou el qui més va maquinar contra els ciutadans.

5 Mort de Jasó.— [1] Pels volts d'aquest mateix temps, Antíoc envià la segona expedició contra l'Egipte. [2] Per tota la ciutat, durant una quarentena de dies, s'apareixia la visió d'uns cavallers que corrien per l'aire, vestits amb brocats d'or; d'esquadrons armats, formant regiments, que desembeinaven espases, [3] de companyies de cavalls ben arrenglerats, d'atacs i corregudes d'una banda i d'altra, moviments d'escuts, multituds de piques, llançament de dards, guspires dels ornaments d'or, cuirasses de tota mena. [4] En veure això, tots pregaven que l'aparició fos de bon averany. [5] Com que, d'altra banda, havia corregut el fals rumor de la mort d'Antíoc, Jasó, amb no menys d'un miler d'homes, atacà d'improvís la ciutat. Un cop foren forçats a replegar-se els de les muralles, i presa a la fi completament la ciutat, Menelau es refugià a la ciutadella. [6] Aleshores Jasó, com si s'endugués trofeus d'enemics i no de conciutadans, —942→ passà a degolla els de la seva nació sense cap mirament, no comprenent que aquella victòria sobre compatriotes era la més gran derrota. [7] Però no s'emparà del poder, i a la fi, ple de vergonya pel que havia ordit, fugí novament cap a la regió dels ammonites. [8] Al capdavall, tingué un acabament desastrós: empresonat al país d'Aretes, senyor dels àrabs, mal vist de tothom com a renegat de les lleis, i menyspreat com a botxí de la pàtria i dels ciutadans, va anar fugint després, perseguit d'una ciutat a l'altra, fins a anar a parar a l'Egipte. [9] El qui havia exiliat tanta gent de la pàtria, morí en terra

estrangera, al país dels espartans, on s'havia dirigit amb la idea de trobar un refugi
gràcies a l'origen comú. [10] I aquell qui havia deixat tanta gent insepulta, no fou plorat per
ningú i no tingué part en cap mena d'honors fúnebres, ni de sepultura amb els pares.

Antíoc s'apodera de Jerusalem i saqueja el temple.— [11] Quan arribaren a orelles
del rei notícies dels fets, es pensà que la Judea se li estava apartant. Es posà en marxa
des d'Egipte, fet una fúria, i ocupà la ciutat per la força de les armes, [12] amb ordre als
soldats d'atacar sense compassió tots els qui se'ls posessin davant i de degollar els qui
fugissin cap a dintre les cases. [13] Hi hagué una matança de joves i d'ancians, de dones
amb els fills, i una degolla de noies i de criatures. [14] Només aquells tres dies, en
desaparegueren vuitanta mil: quaranta mil d'assassinats i altres tants de venuts. [15] No
content d'això, tingué encara la gosadia d'entrar al temple més sagrat de tota la terra,
guiat per Menelau, el qui havia estat traïdor a les lleis i a la pàtria. [16] I amb les seves
mans impures s'apoderà dels vasos sagrats; els objectes que altres reis havien dedicat
per augmentar la glòria i l'honor del lloc, se'ls emportà amb les seves mans execrables. [17]
Antíoc se n'enorgullia; no havia comprès que era pels pecats dels habitants de la ciutat
que el Senyor estava irritat per poc temps. D'aquí venia que el Senyor es desinteressés
del lloc sant. [18] Si no haguessin estat lligats per molts pecats, tot just entrat Antíoc,
l'haurien —943→ fet desdir de la seva audàcia a fuetades, tal com va passar amb
Helióder, l'enviat pel rei Seleuc per fer l'inventari del tresor. [19] Però el Senyor no havia
triat el poble per amor del lloc sant, sinó el lloc sant per amor del poble. [20] Per això, el
lloc sant, que participava en les calamitats del poble, va participar després en el seu
benestar; mentre durava la severitat del Totpoderós, fou abandonat, però va ser enlairat
novament, amb tot honor; en el moment de la reconciliació del gran Sobirà.

Persecució contra els jueus. Dudes Macabeu es retira al desert.— [21] Finalment,
Antíoc, enduent-se del temple mil vuit-cents talents, partí ràpidament cap a Antioquia,
afigurant-se, en el seu orgull, que faria navegable la terra i convertiria en camí la
superfície del mar. [22] Deixà uns encarregats de fer mal al poble: a Jerusalem deixà Felip,
frigi d'origen, d'uns costums més bàrbars que el qui li donava el càrrec, [23] i Andrònic, el
deixà al mont Garizim. A més d'aquests, deixà Menelau, que s'havia mostrat molt pitjor
que els altres en l'altivesa amb què tractava els ciutadans, de tanta quimera que tenia
contra els jueus. [24] Envià també Apol·loni, comandant dels mercenaris de Mísia, amb un
exèrcit de vint-i-dos mil soldats, amb l'ordre de degollar tots els homes fets i de vendre
les dones i els joves. [25] Un cop a Jerusalem, Apol·loni es fingí pacífic, esperà fins al dia
sant del dissabte i, quan veié els jueus en el descans, manà als seus que agafessin les
armes. [26] Tots els qui sortiren a contemplar-los foren matats, i, corrent cap a la ciutat
amb les armes, en féu una gran estesa.

[27] Judes Macabeu, que es trobava amb altres nou, es retirà cap al desert, i vivia amb
els seus com les feres, a les muntanyes; passaven només amb herbes, per no
contaminar-se amb aliments impurs.

6 Els pagans profanen el temple i persegueixen els fidels.— [1] No gaire temps
després, el rei envià un ancià atenès per obligar els jueus a abandonar les lleis paternes i
a no governar-se —944→ més per les lleis de Déu; [2] havia de profanar també el
temple de Jerusalem i dedicar-lo a Júpiter Olímpic; i el temple de Garizim, com esqueia
als habitants del lloc, l'havia de dedicar a Júpiter Hospitalari. [3] Per a tothom eren durs i
de mal portar el pes i la violència de la maldat, [4] perquè els pagans omplien el temple de
costums llicenciosos i de festes escandaloses, matant el temps amb prostitutes, tenint

comerç amb dones en els mateixos atris sagrats, i introduint dins mateix coses que no esqueien[628]. 5 L'altar dels sacrificis era ple de tota mena d'ofrenes que les lleis no permetien, per il·lícites. 6 Ja no era possible de celebrar els dissabtes, ni de guardar les festes pàtries, ni, senzillament, de confessar que fossin jueus. 7 Cada mes, el dia natalici del rei, eren obligats per pura força, a un àpat sacrificial; en venir les festes dionísies, eren forçats a festejar Dionís, coronats amb heura. 8 arribà una decisió a les ciutats gregues veïnes, suggerida pels de Ptolemaida, que fessin el mateix amb els jueus que hi residien, que els obliguessin als àpats sacrificials 9 i que degollessin el qui no es decidissin a passar se als costums grecs. No era difícil de veure les calamitat; que els venien a sobre. 10 Efectivament, van ser portades dues dones que havien circumcidat els seus fills: amb els infants penjats als pits, les passejaren públicament per la ciutat i les tiraren daltabaix de les muralles. 11 Uns altres, que s'havien aplegat a les coves veïnes per celebrar-hi el dissabte, foren denunciats a Felip i moriren cremats tots junts, perquè no gosaren defensar-se per respecte al repòs del dia sacratíssim.

Exhortació piadosa de l'autor.— 12 Exhorto aquells a qui caigui aquest llibre a les mares, que no es deixin atuir llegint aquestes desgràcies, sinó que pensin que els càstigs no oren per a perdre el nostre poble, sinó per a corregir-lo. 13 Ben mirat, no deixar estar per molt de temps els qui no porten una vida com cal, sinó caure'ls de seguida a sobre amb el càstig, és prova d'una gran benevolència. 14 El Senyor no ha volgut fer amb nosaltres com fa amb altres pobles, —945→ quan espera pacientment a castigar-los fins que arriben a estar plens de pecats; 15 amb nosaltres, no vol fer justícia al final, quan les nostres culpes ja haurien arribat a fer-se insuportables. 16 És que ell mai no aparta de nosaltres la se va bondat; ell corregeix amb desgràcies el seu poble i mai no l'abandona. 17 Que això ens serveixi d'advertiment. Després d'aquestes paraules, tornem a la narració.

Eleazar mor donant exemple de coratge i de virtut.— 18 A Eleazar, un dels principals mestres de la llei, home d'edat avançada i d'aspecte bellíssim, li obriren la boca i l'obligaven a menjar carn de porc. 19 Ell, preferint una mort gloriosa a una vida deshonrada, 20 la va escopir, tal com escau al qui té el coratge de privar-se d'allò que no és permès de tastar ni per amor a la vida, i avançava espontàniament cap a l'instrument del suplici. 21 Els qui presidien aquell àpat contrari a la Llei, portats per la coneixença que de temps antic tenien amb Eleazar, el van agafar apart i li proposaven que es fes portar una carn que li fos lícit de prendre, que ell mateix es podria preparar, i que fingís haver menjat de la carn ordenada pel rei, de la que provenia dels sacrificis; 22 que fent això se salvaria de la mort, i que era per l'amistat antiga que amb ell tenien que li feien aquest favor. 23 Ell, però, amb paraules educades, pròpies de la seva edat i de la seva vellesa, dignes dels gloriosos cabells blancs que ja tenia i del seu comportament òptim des de jove, però més adients encara a les lleis santes, instituïdes per Déu, immediatament respongué com pertocava i digué que l'enviessin amb els morts: 24 «No és propi dels meus anys de simular; molts dels joves, pensant-se que l'octogenari Eleazar s'ha passat als estrangers, 25 també ells, al capdavall pel poc temps de vida que em guanyaria, serien enganyats per culpa de la meva simulació, jo quedaria deshonrat i macularia la meva vellesa. 26 I el cert és això: suposant que jo ara defugís el càstig dels homes, ni viu ni mort no podré escapar-me de les mans del Totpoderós. 27 Per tant, abandonaré —946→ coratjosament la vida, per mostrar-me digne dels meus anys, 28 i deixaré als joves un exemple perquè acceptin amb coratge i de grat una mort honrosa per amor de les lleis sagrades i santes». Dient això, anà directament al suplici.

29 Aleshores la benvolença que aquells homes li havien mostrat moments abans es
convertí en irritació; es figuraven que totes aquelles paraules eren una estupidesa. 30 A
punt de morir sota els assots, amb un gran gemec, digué: «El Senyor, que posseeix el
sant coneixement, sap prou bé que, podent ser salvat de la mort, sofreixo en el cos
aquests turments dolorosos dels assots, però, per fidelitat a ell, els sofreixo de gust en
l'esperit». 31 El seu traspàs fou, doncs, així; la seva mort deixà un exemple de coratge i
un record de virtut, no sols per als joves, sinó fins per a tots els del poble.

7 Set germans i la seva mare són turmentats i moren.— 1 Succeí també que set
germans, agafats juntament amb la seva mare, eren obligats pel rei a menjar carn de
porc, que tenien prohibida, sota la tortura del fuet i dels nervis de bou. 2 Un d'ells,
parlant per tots, digué: «Què ens vols preguntar? Què vols saber de nosaltres? Estem
disposats a morir abans que violar les lleis dels nostres pares». 3 El rei, irritat, manà que
posessin al foc paelles i calderes. 4 De seguida que foren calentes, ordenà que al qui
havia parlat en nom de tots, li tallesin la llengua, li arrenquessin la pell del cap, i li
amputessin després totes les extremitats, davant dels altres germans i de la mare. 5
Convertit tot ell en una desferra inservible, però respirant encara, el rei manà que el
possessin al foc i el rostissin. Mentre el baf de la paella s'escampava per totes bandes,
els germans i la mare s'exhortaven mútuament a morir com a valents, amb aquestes
paraules: 6 «El Senyor Déu ens mira i certament que es compadeix de nosaltres, com ho
ensenyava Moisès en el càntic, on diu clarament: «Es compadirà dels seus servidors».

7 Mort el primer d'aquesta manera, portaren el segon al suplici i, després d'arrencar-
li tota la pell del cap amb els —947→ cabells, li digueren: «Vols menjar? Si no,
t'haurem de castigar tot el cos, membre per membre». 8 Ell contestà en la seva llengua
materna «No». Vist això, aquest també sofrí els turments com el primer. 9[629] Arribat al
darrer alè, digué: «Tu, maleït, ens prives del viure d'ara, però el rei del món, com que
morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida perdurable».

10 Després d'aquest fou turmentat el tercer. Tragué la llengua de seguida que li ho
demanaren, i allargà les mans amb gallardia, 11 dient ple de coratge: «Es del cel que les
he rebudes; per les lleis del cel no les planyo, i del cel espero rebre-les novament». 12 El
mateix rei i els qui estaven amb ell quedaren parats de l'ànim del jove, que tenia per no
res els turments.

13 Un cop mort aquest, posaren també a la prova del turment el quart. 14 A punt ja
d'expirar, parlà així: «Val més morir a mans d'homes i confiar en l'esperança que Déu
ens dóna de ser ressuscitats novament per ell. Perquè tu sí, que no ressuscitaràs per a la
vida!»

15 A continuació, feren venir el cinquè i el turmentaven. 16 Ell, mirant-se el rei,
digué: «Tens poder entre els homes, mortal com ets, i fas el que vols. Però no et pensis
que el nostre poble hagi estat abandonat per Déu. 17 Espera i contemplaràs el seu gran
poder; veuràs com et turmentarà a tu i tota la teva descendència».

18 Després d'aquest portaren el sisè. A punt de morir, digué: «No et facis il·lusions.
Nosaltres patim per culpa pròpia, perquè hem pecat contra el nostre Déu; per això, han
passat coses tan desconcertants. 19 Però no et pensis que en sortiràs indemne tu, que
intentes de lluitar contra Déu».

20 Que n'és, d'admirable i digna d'un bon record, aquella mare, que en l'espai d'un
sol dia contemplà com morien els seus set fills, i ho aguantà animosa per l'esperança en
el Senyor! 21 Plena d'un seny noble i sostenint amb ànim viril el seu esperit de dona,
anava encoratjant cadascun d'ells en la llengua dels seus pares, dient-los: 22 «No sé de
quina manera van aparèixer en el meu si, ni sóc jo qui us va donar —948→ l'alè i la
vida, ni la qui va formar el cos de cadascun de vosaltres. 23 Així, doncs, el creador del
món, el qui prepara el naixement dels homes i és a l'origen de totes les coses, us
retornarà bondadosament l'alè i la vida. Per l'amor de les seves lleis no us planyeu ara
vosaltres mateixos».

24 Aleshores Antíoc cregué que el tenien per no res i tingué per injuriosa aquella
manera de parlar; per això, no solament s'esforçava de guanyar-se amb paraules el més
petit de tots, que encara era viu, sinó que amb juraments li prometia d'enriquir-lo, de
fer-lo feliç, si abandonava els costums patris; que el tindria per amic i li confiaria
càrrecs. 25 Com que el noiet no li prestava cap atenció, va cridar la mare i li demanava
que es fes conseller del minyó, per salvar-lo. 26 Tant li ho va demanar que va accedir a
parlar al seu fill. 27 S'inclinà, doncs, vers ell i, rient-se del cruel tirà, digué al seu fill en la
llengua dels seus pares: «Fill, compadeix-te de mi, que et vaig portar nou mesos a les
meves entranyes, et vaig alletar tres anys, t'he criat i t'he pujat fins a aquesta edat, i t'he
procurat aliment. 28 Et demano, fill meu, que aixequis els ulls al cel, que miris la terra i
tot el que hi ha, i que entenguis que Déu els va fer quan no existien. Així van ser fets
també els homes. 29 No tinguis por d'aquest botxí; fes-te digne dels teus germans, i
accepta la mort, perquè jo et torni a tenir, junt amb els teus germans, el dia que Déu es
compadirà de nosaltres».

30 Encara parlava ella que el jovenet va dir: «Què esperes? No obeeixo el manament
del rei; obeeixo el manament de la Llei, donada als nostres pares per Moisès. 31 Tu, que
has inventat tota mena de maldats contra els hebreus, no t'escaparàs pas de les mans de
Déu. 32 Nosaltres, és cert, patim pels nostres pecats, 33 però, si el nostre Déu, que és un
Déu vivent, s'irrita un moment i ens castiga per corregir-nos, després es reconciliarà
amb els seus servents, 34 Tu, en canvi, impiadós, el més execrable de tots els homes, no
et forgis vanes il·lusions, fundat en esperances incertes, tu que has aixecat —949→ la
mà contra els seus servents. 35 Encara no estàs lliure del judici del Déu totpoderós, que
tot ho veu. 36 Els nostres germans, que ara han suportat unes penes curtes, beuen ja,
gràcies a l'aliança de Déu, l'aigua d'una vida inestroncable. Però tu pagaràs al judici de
Déu tot el que deus en justícia pel teu orgull. 37 Jo, per la meva part, com els meus
germans, ofereixo el meu cos i la meva ànima per les lleis pàtries, tot suplicant a Déu
que sigui aviat propici al nostre poble, i que tu hagis de confessar, a força de proves i
d'assots, que només ell és Déu. 38 Que en mi i en els meus germans s'aturi la severitat del
Totpoderós, que ha caigut justament sobre el nostre poble».

39 Exasperat el rei, tortura aquest amb molta més crueltat que els altres; tan
malament s'havia pres l'escarni. 40 També aquest, doncs, traspassà pur, amb una
confiança total en el Senyor.

41 Finalment, després dels fills, morí la mare.

42 I que basti això com a mostra dels intents d'obligar a prendre part en els àpats
sagrats, i dels suplicis, que sobrepassaren tots els límits.

Victòries de Judes Macabeu (2M. 8,1-10,9)

8 Primers fets de Judes. [1] Ara bé, Judes Macabeu i els seus, introduint-se d'amagat en els pobles, cridaven els seus parents i, aplegant els qui havien restat fidels al judaisme, en reuniren cap a sis mil. [2] Clamaven al Senyor que mirés el poble, oprimit per tothom, que es compadís del temple que uns homes impiadosos havien profanat, [3] que tingués compassió de la ciutat devastada, a punt de quedar com un desert, i que escoltés tanta sang que clamava a ell; [4] que es recordés igualment de la mort injusta d'infants innocents i de les blasfèmies proferides contra el seu nom, i que mostrés que no estima el mal.

[5] Quan el Macabeu tingué un grup d'homes a disposició, ja va ser invencible enfront dels pagans, perquè la severitat del Senyor s'havia convertit en misericòrdia. [6] Caient inesperadament —950→ sobre viles i pobles, hi calava foc, n'ocupava els punts estratègics i feia fugir els enemics, ni que fossin molts. [7] S'aprofitava sobretot de la nit per a aquesta mena de cops de mà. L'anomenada de la seva valentia s'escampava arreu.

Judes derrota Nicànor i Gorgies.— [8] Veient Felip que, a poc a poc, el Macabeu feia progressos i que avançava cada vegada més la seva fortuna, va escriure a Ptolemeu, general de la Cela-Síria i de la Fenícia, que vingués en ajuda dels interessos del rei. [9] Aquest escollí de seguida Nicànor, fill de Patrocle, un dels principals amics seus, i l'envià al cap d'una multitud no inferior a vuit mil homes, de diverses nacionalitats, perquè destruís completament tots els jueus. I encara li ajuntà Gorgies, general experimentat en la guerra. [10] Nicànor calculà que el tribut que el rei pagava als romans, que pujava a dos mil talents, quedaria cobert amb la venda dels jueus captius. [11] De seguida trameté missatgers cap a les ciutats de la costa invitant a la compra d'esclaus jueus, prometent de donar-ne noranta per un talent. No s'esperava pas la sentència que estava a punt de venir-li a sobre de part del Totpoderós.

[12] Judes s'assabentà de l'arribada de Nicànor. En comunicar als seus la presència de l'exèrcit, [13] els uns, per por i perquè desconfiaven del judici de Déu, abandonaren el lloc i fugiren; [14] els altres venien tot el que els quedava i demanaven al Senyor que defensés aquells homes que l'impiadós Nicànor ja havia venut abans de fer-los presoners. [15] Que, si ells no ho mereixien, almenys els escoltés en atenció a les aliances fetes amb els pares i en atenció al nom august i magnífic que ells portaven.

[16] El Macabeu aplegà els qui estaven amb ell, en nombre de sis mil, i els exhortà a no deixar-se intimidar pels enemics, a no tenir por de la multitud que, sense causa justa, venia contra ells, i a lluitar amb valentia. [17] Els recomanava que no perdessin de vista les insolències que els enemics, passant per sobre la Llei, havien comès contra el lloc sant; que recordessin —951→ els mals tractes fets a la ciutat, objecte dels seus escarnis, i la destrucció de les institucions pàtries. [18] «Ells, els deia, es refien de les armes i de la seva audàcia; nosaltres confiem en el Déu omnipotent, capaç d'abatre amb un sol gest, no sols els qui van contra nosaltres, sinó tot el món». [19] Els explicà, també, l'auxili rebut en temps dels avantpassats, i més tard contra Senaquerib, com en moriren cent vuitanta-cinc mil, [20] i encara a Babilònia, quan s'enfrontaren amb els gàlates: tots plegats eren vuit

mil, més quatre mil macedonis; trobant-se els macedonis que no sabien què fer, els vuit mil jueus van destruir cent vint mil gàlates gràcies a l'ajut del cel, que els donà l'avantatge.

[21] Un cop els hagué donat ànims amb aquestes paraules, i disposat a morir per les lleis i per la pàtria, dividí l'exèrcit en quatre cossos, [22] i nomenà comandants els seus germans Simó, Josep i Jonatàs, amb mil cinc-cents homes cadascun. [23] Ordenà també a Eleazar de llegir el llibre sant i, després de donar com a sant i senya el crit d'«Auxili de Déu», ell mateix, al cap del primer cos, atacà Nicànor. [24] El Totpoderós fou el seu aliat, i així féu morir més de nou mil enemics, deixà ferits i invàlids la gran majoria dels soldats de Nicànor i els forçà tots a fugir. [25] S'apoderà també dels diners dels qui s'havien ajuntat a l'exèrcit per comprar els jueus, i després de perseguir-los un bon tros, els deixaren, obligats per l'hora. [26] Precisament era la vigília del dissabte, i per respecte a la llei del repòs no van poder seguir més temps corrent darrera d'ells. [27] Arreplegades les armes i espoliats els enemics, es disposaren a celebrar el dissabte, beneint i cantant més que mai al Senyor, que els havia salvats aquell dia, i havia fet caure sobre ells les primeres gotes de rosada de la seva misericòrdia. [28] Passat el dissabte, donaren part de les despulles als qui havien estat torturats, a les viudes i als orfes; la resta, se la repartiren entre ells i els seus fills. [29] Un cop realitzat això, feren pregàries públiques demanant al Senyor misericordiós que es reconciliés a la fi amb els seus servents.

—952→

Judes derrota Timoteu i Baquides. Nicànor fuig cap a Antioquia.— [30] Lluitant també contra els de Timoteu i Baquides, en mataren més de vint mil, es feren completament amos de fortaleses molt altes i repartiren grans quantitats de botí entre ells i entre els invàlids, els orfes i les viudes. [31] Amb molta cura recolliren les armes dels enemics i les dipositaren en llocs convenients; la resta del botí, la portaren a Jerusalem. [32] El comandant dels mercenaris de Timoteu va resultar mort: era d'allò més pervers i havia maltractat molt els jueus. [33] Un cop a la pàtria, mentre celebraven la victòria, cremaren Cal·listenes i els qui havien calat foc a les portes del temple, que s'havien refugiat en una casa petita: així pagaren el que mereixien per la seva impietat. [34] El gran criminal Nicànor, que havia reunit els mil comerciants per a comprar els esclaus jueus, [35] humiliat, amb l'ajuda del Senyor, per aquells que ell tenia per poca cosa, abandone les seves riques vestidures i, en veure's solitari per culpa seva, amb una sort extraordinària partí camps a través cap a Antioquia, després de la desfeta del seu exèrcit. [39] Ell, que s'havia compromès a pagar als romans el tribut amb el botí que fes a Jerusalem, ara proclamava que els jueus tenien qui lluitava a favor d'ells, i que eren invulnerables, perquè seguien les lleis que aquell els havia ordenat.

9 Mort desastrosa d'Antíoc Epifanés.— [1] Per aquell mateix temps, s'esqueia que Antíoc havia de retornar de manera ben poc honrosa de les regions de Pèrsia. [2] Entrat, en efecte, a la ciutat anomenada Persèpolis, n'havia emprès el saqueig i intentava de dominar-la. En veure això, la multitud arremeté, amb armes a la mà, i el van fer recular. Antíoc, perseguit així per la gent del país, emprengué una retirada vergonyosa. [3] Arribant a Ecbatana, li vingué la notícia d'allò que havia passat a Nicànor i als mercenaris de Timoteu. [4] Amb la ràbia que l'arborava, es va pensar que la malícia dels qui l'havien fet fugir tenia també el seu suport en els jueus. Ordenà, per tant, al conductor del carro que avancés —953→ sense repòs, per acabar d'un cop el viatge; en aquest moment, ja pesava sobre ell la condemnació del cel, perquè havia amenaçat

orgullosament, dient: «Quan arribi a Jerusalem, en faré un cementiri de jueus». [5] El Senyor que ho veu tot, el Déu d'Israel, el castigà amb una malaltia incurable i invisible; tot just havia acabat de dir aquelles paraules, l'agafà un dolor d'entranyes que no tenia remei, amb unes fiblades agudes al ventre. [6] Era molt just, després que ell havia torturat les entranyes d'altres amb suplicis rebuscats.

No va amainar, però, el seu orgull; encara més ple d'arrogància, tenia foc contra els jueus i manava que correguessin més de pressa. Però succeí que va caure del carro que el conduïa a tota velocitat, i va caure amb tan mala sort, que tots el membres li quedaren retorçats. [8] El qui, feia uns moments, per la seva presumpció inconcebible, es creia capaç de donar ordres a les ones del mar, i de pesar les muntanyes en el plat d'una balança, quedà estès a terra, i era portat en una llitera, manifestant a tots ben clara la potència de Déu. [9] Arribà a tal extrem que, del seu cos impiadós sortien cucs i, viu encara, la carn li anava caient, enmig de grans dolors. La fortor de la seva podridura empestava tot el campament. [10] I aquell qui poc abans es pensava que podria abastar els astres del cel, ara ningú no el podia aguantar, pel pes insuportable de la seva fetor.

[11] Aleshores sí que, desfet com estava, començà a amainar la seva arrogància i arriba a reconèixer que era per un càstig de Déu que els seus dolors augmentaven cada moment. [12] Ni ell mateix no podia suportar la seva fortor; llavors parlà així: «És just de sotmetre's a Déu, i que un mortal no s'afiguri igual a ell». [13] Aleshores el miserable pregava el Senyor, que ja no s'havia de compadir més d'ell, prometent que [14] la ciutat santa, a la qual tenia tanta pressa d'arribar per deixar-la arrasada i fer-ne un cementiri, la proclamaria lliure, [15] i als jueus, que ni havia tingut per dignes de sepultura, sinó que volia donar-los amb els seus fills als ocells i a les bèsties ferotges, prometia de concedir-los a tots —954→ els mateixos drets que als atenesos; [16] el temple sant que havia pillat, l'adornaria amb les millors ofrenes, retornaria molt més nombrosos els vasos sagrats, i prendria a càrrec seu, dels propis recursos, les contribucions que corresponien als sacrificis. [17] A més d'això, prometia que es faria jueu i que recorreria tota la terra habitada, proclamant el poder de Déu. [18] Com que els sofriments no es calmaven, perquè el judici just de Déu havia caigut sobre ell, escriví als jueus una carta, a guisa de súplica, que deia així:

[19] «Antíoc, rei i general, desitja als nobles ciutadans jueus molta joia, salut i prosperitat. [20] Que estigueu bons, i els vostres fills i les vostres coses vagin segons el vostre desig. Posada com tinc l'esperança en el cel, [21] he recordat amb tendresa l'honor i la benvolença que em teniu. Com que en retornar de les regions de Pèrsia vaig caure en una malaltia greu, m'ha semblat necessari de preocupar-me de la seguretat comuna. [22] No és que desesperi de la meva situació; al contrari, tinc moltes esperances de sortir d'aquesta malaltia. [23] Però, veient que el meu pare, sempre que partia en expedició cap a les regions del nord, deixava designat el seu successor, [24] perquè, en el cas que s'esdevingués res d'inesperat, o arribés notícia d'algun mal, els de les províncies sabessin qui s'ha d'encarregar dels afers, i no s'esveressin; [25] tenint en compte, a més, com espien les ocasions i estan a l'aguait del que passarà els prínceps veïns que toquen les fronteres del nostre reialme, he proclamat rei el meu fill Antíoc, el qual us he presentat a la majoria de vosaltres més d'una vegada, en ocasió dels meus viatges cap a les satrapies del nord, i ja ha estat amb vosaltres. Ja li he tramès també aquest escrit. [26] Us exhorto, doncs, i us prego que tenint en consideració els beneficis rebuts, tant cadascun de vosaltres com tots plegats conserveu la bona voluntat que ens teniu a mi i al meu fill. [27]

Perquè estic segur que ell seguirà la meva voluntat de conviure humanament i cordialment amb vosaltres».

28 L'assassí i el blasfem, després d'haver sofert turments terribles, com ell havia —955→ disposat per a d'altres, deixà aquesta vida en terra estrangera, en una regió muntanyosa; un destí dels més tristos. 29 Acompanyava el cadàver Felip, company d'infantesa del rei; malfiant-se, però, del fill d'Antíoc, es féu portar a l'Egipte, prop de Ptolemeu Filomètor.

10 Judes Macabeu reconquista Jerusalem i purifica el temple.— 1 El Macabeu i els qui anaven amb ell, conduïts pel Senyor, recobraren el santuari i la ciutat; 2 els altars construïts pels estrangers a la plaça, els arrasaren, així com els llocs sagrats. 3 Després de purificar el temple, van fer un altre altar dels sacrificis; feren foc amb pedra foguera i amb aquell foc oferiren un sacrifici, al cap de dos anys de no fer-ho; cremaren encens, encengueren els llums del lampadari i presentaren els pans. 4 Acabat tot això, suplicaren al Senyor, prostrats a terra, que mai més no els deixés caure en uns mals com aquells; que, si mai arribaven a pecar, els corregís ell mateix amb benignitat, però que no els deixés a les mans de cap poble blasfem ni bàrbar. 5 El mateix dia que el temple havia estat profanat pels estrangers, va ser purificat, el vint-i-cinc del mateix mes de Casleu. 6 Celebraren vuit dies a manera de la festa dels Tabernacles, fent memòria com, poc temps feia, havien celebrat la festa dels Tabernacles a les muntanyes i a les coves, com si fossin bèsties salvatges. 7 Per això, amb garlandes, i amb verd i palmes a les mans, cantaven himnes al qui havia fet possible la purificació del seu propi temple. 8 Manaren a tot el poble jueu, com a resultat d'una obra i una decisió comunes, que celebressin cada any aquests mateixos dies. 9 Així anà, doncs, tot el referent a la mort d'Antíoc, l'anomenat Epifanés.

Guerra contra Antíoc V i els pobles veïns (2M. 10,10-13,26)

Guerra contra els idumeus. Ptolemeu Màcron.— 10 Ara narrarem allò que s'esdevingué en el regnat d'Antíoc Eupàtor, fill del malvat, fent un resum de tots els mals que acompanyen les guerres. 11 Aquest, en heretar —956→ el regne, nomenà encarregat dels afers un tal Lisies, primer general de la Cela-Síria i de Fenícia. 12 Ptolemeu, l'anomenat Màcron, creient que s'havia de comportar amb justícia amb els jueus, després de les injustícies que els havien fet, procurà de tractar amb ells pacíficament. 13 Això fou perquè els amics del rei l'acusessin davant d'Eupàtor; a més, cada dos per tres se sentia dir traïdor, perquè havia abandonat Xipre, que li havia estat confiat per Filométor, i s'havia anat a reunir amb Epifanés. Veient-se incapaç de mantenir amb dignitat el poder, s'emmetzinà i deixà aquesta vida.

14 Gorgies, que aleshores esdevingué general d'aquelles regions, mantingué un exèrcit mercenari, i sempre que podia feia la guerra als jueus. 15 Al mateix temps, els idumeus, que posseïen unes fortificacions a propòsit, amoïnaven els jueus i, acollint els fugitius de Jerusalem, procuraven d'encendre la guerra. 16 Els qui anaven amb el Macabeu, després de suplicar públicament Déu i de pregar-lo que els ajudés, atacaren les fortaleses dels idumeus. 17 S'hi llançaren a sobre amb coratge i es feren amos de la contrada: es venjaren de tots els qui lluitaven a les muralles i degollaren els qui els

queien a les mans; així en mataren no menys de vint mil. [18] Però ben bé uns nou mil
fugiren cap a dues torres molt ben fortificades, que tenien tot el que calia per a un setge.
[19] El Macabeu va deixar allí Simó i Josep, a més de Zaqueu amb els seus, gent suficient
per al setge de les torres, i ell se n'anà als llocs més urgents. [20] Però els de Simó,
comprats per alguns dels de les torres, es deixaren seduir per diner, reberen vuitanta mil
dracmes, i en deixaren escapar uns quants. [21] Això fou denunciat al Macabeu, el qual
reuní els caps del poble i acusà aquells d'haver venut per diner els seus germans, i haver
deixat anar contra ells els enemics. [22] Va fer executar els traïdors i de seguida s'emparà
de les dues torres. [23] Amb les armes a la mà, tot li sortí bé. En les dues torres, matà mes
de vint mil homes.

Timoteu és derrotat i matat.— [24] Aleshores Timoteu, —957→ que ja havia
estat derrotat pels jueus, reuní tropes mercenàries en gran nombre i, aplegant al mateix
temps la cavalleria de l'Àsia, que no era pas poca, es presentà amb la idea d'apoderar-se
de la Judea per la força de les armes. [25] Quan ja era a prop, els del Macabeu es cobriren
el cap amb pols i se cenyiren amb sac negre per suplicar Déu. [26] Prostrats a terra davant
els graons de l'altar, li suplicaven que els fos propici i fes tornar entera els seus enemics,
i que fes front als qui se'ls oposaven, tal com ho promet la Llei. [27] Acabada la pregària,
agafaren les armes i sortiren fins bastant enllà de la ciutat. Però, en arribar prop dels
enemics, s'aturaren. [28] Bon punt rompé el dia, es llançaren els uns contra els altres. Els
uns, junt amb la valentia, tenien com a seguretat d'èxit i de victòria el Senyor, que
havien pres com a refugi; els altres prenien com a guia de les batalles el seu propi
coratge.

[29] Enmig de la dura batalla, aparegueren davant dels enemics, baixant del cel sobre
cavalls amb frens d'or, cinc homes magnífics, que es posaren al cap dels jueus; [30]
col·locaren el Macabeu entremig d'ells i, cobrint-lo amb les seves armes, el preservaven
de tota ferida, mentre engegaven dards i llamps contra els enemics. Aquests van quedar
tan fora de si, que no veien res, i es dispersaven plens de torbació. [31] En van matar uns
vint mil cinc-cents; i, de cavalleria, sis-cents.

[32] El mateix Timoteu s'hagué de refugiar en una fortalesa anomenada Gàzer, molt
ben fortificada, que governava Querees. [33] Els del Macabeu, ardits i contents, voltaren la
fortalesa durant quatre dies. [34] Els de dintre, refiats de les defenses del lloc, blasfemaven
sense parar i deixaven anar paraules impiadoses. [35] Tot just apuntat el dia cinquè, una
vintena de joves dels qui anaven amb el Macabeu, encesos d'indignació per les
blasfèmies, es llançaren virilment als murs i, amb coratge de fera, destrossaven els qui
se'ls posaven davant. [36] D'altres també, aprofitant la distracció del combat, pujaren per
atacar els de dintre, calaren foc a les torres i encengueren fogueres, on feren —
958→ morir cremats els blasfems. D'altres esbotzaren les portes i, un cop deixat pas a
la resta de l'exèrcit, s'apoderaren de la ciutat. [37] El mateix Timoteu, que s'havia amagat
en una cisterna, fou passat per les armes, junt amb el seu germà Querees i Apol·lofanes.
[38] Enllestit això, beneïren amb himnes i cants el Senyor, que havia fet a Israel tantes
mercès i els havia donat la victòria.

11 Lisies és derrotat i fa les paus amb Judes.— [1] Al cap de molt poc temps,
Lisies, l'intendent del rei, parent seu i encarregat dels afers, no podent suportar tot el que
havia passat, [2] reuní al seu voltant vuitanta mil homes, sense comptar tota la cavalleria, i
es dirigí contra els jueus, calculant de convertir la ciutat en una residència per a grecs, [3]
de fer del temple una font d'ingressos, com eren tots els altres llocs sagrats dels pagans,

i pensant de posar cada any a la venda la dignitat de gran sacerdot. [4] Però no tenia gens
en compte el poder de Déu, enorgullit com estava amb les desenes de milers dels seus
soldats, amb els milers dels seus de cavalleria i amb els seus vuitanta elefants.

[5] En el seu avanç cap a la Judea, arribà a les envistes de Bet-Sur, un lloc fortificat
distant de Jerusalem unes sis hores, i hi caigué a sobre. [6] Quan els del Macabeu saberen
que estava assetjant les fortaleses, junt amb tot el poble suplicaren al Senyor, amb clams
i llàgrimes, que enviés un àngel bo per salvar Israel. [7] El mateix Macabeu fou el primer
d'agafar les armes i d'empènyer els altres a arriscar-se amb ell per anar a auxiliar els
seus germans, Sortiren plegats amb molt de zel. [8] Estant encara allà, a Jerusalem,
veieren que els guiava un a cavall, vestit de blanc, agitant unes armes d'or. [9] Tots junts
beneïren el Déu misericordiós i s'enardiren de tal manera, que es veien capaços de
travessar no sols homes, sinó les feres més ferotges, i muralles de ferro i tot. [10]
Avançaven en formació, acompanyats de l'aliat celestial, per la misericòrdia del Senyor.
[11] Es van llançar com lleons contra els enemics, n'estengueren a terra onze mil amb mil
sis-cents —959→ de cavalleria. Tots els altres hagueren de fugir, [12] la majoria, ferits i
nus. El mateix Lisies se salvà gràcies a una fuga vergonyosa. [13] Però com que era prou
llest, reflexionant sobre la desfeta que havia sofert i comprenent que els hebreus eren
invencibles quan el Déu poderós es posava del seu costat, trameté un missatger [14] per
persuadir-los de fer una pau justa, dient que ell ja convenceria el rei i el forçaria a ser-
los amic. [15] El Macabeu, mirant la utilitat, accedí a tot allò que li demanava Lisies. I tot
allò que el Macabeu donà per escrit a Lisies, sobre els jueus, el rei ho acceptà.

[16] La carta que Lisies va escriure als jueus deia: «Lisies saluda el poble dels jueus. [17]
Els vostres enviats, Joan i Absalom, ens donaren el document adjunt i presentaren la
demanda que el document expressa. [18] Allò que calia fer passar al rei, ja li ho he
manifestat, i les coses que podia acceptar, les ha concedides. [19] Si vosaltres continueu en
la vostra bona voluntat per les nostres coses, jo també procuraré, d'aquí endavant, de
contribuir al vostre benestar. [20] Referent a això i als detalls en particular, he encarregat
als meus representants i als vostres que en parlin amb vosaltres. [21] Estigueu bons. L'any
cent quaranta-vuit, el vint-i-quatre del mes de Diòscur».

[22] La carta del rei deia així: «El rei Antíoc saluda el seu germà Lisies. [23] Traspassat
ja cap als déus el meu pare, jo vull que els del meu reialme visquin tranquils i es puguin
dedicar a les pròpies coses. [24] I com que he sabut que els jueus no s'avenen a passar-se
als, costums grecs, com volia el meu pare, sinó que prefereixen la seva pròpia manera
de fer i reclamen que els siguin atorgades les pròpies lleis; [25] com que, per altra banda,
vull que aquest poble visqui també sense neguit, decideixo que els sigui retornat el
temple i que es regeixin pels costums dels seus avantpassats. [26] Faràs bé, doncs, d'enviar-
los una ambaixada per fer les paus amb ells, per tal que, veient els meus propòsits,
s'animin i reprenguin amb alegria la possessió de les seves coses».

—960→

[27] La carta del rei al poble era aquesta: «El rei Antíoc saluda el senat i tota la resta
dels jueus. [28] El nostre desig és que estigueu bé. Nosaltres també hi estem. [29] Menelau
m'ha fet saber la vostra voluntat de retornar a les vostres coses. [30] Per tant, els qui tornin
a casa abans del trenta del mes de Xàntic tindran la meva amistat, amb la seguretat [31] que
els jueus podran seguir els seus costums en els aliments i totes les seves lleis, tal com
abans, i que cap d'ells de cap manera no podrà ser amoïnat per mancaments comesos per

ignorància. [32] A més, us he enviat Menelau que us tranquil·litzarà. [33] Estigueu bons. L'any cent quaranta-vuit, el quinze de Xàntic».

[34] També els romans els enviaren una carta que deia així: «Quintus Mèmmius i Titus Mànius, ambaixadors dels romans, saluden el poble dels jueus. [35] Amb totes les coses que us ha concedit Lisies, el parent del rei, també hi estem d'acord nosaltres. [36] Sobre allò que ha cregut necessari de fer passar al rei, penseu-vos-hi i envieu-nos de seguida algú, perquè ho tramitem tal com us interessa, ja que nosaltres estem a punt de partir cap a Antioquia. [37] Afanyeu-vos, doncs, a enviar-nos algú, perquè coneguem quin és el vostre desig. [38] Estigueu bons. L'any cent quaranta-vuit, el quinze de Xàntic».

12 **Represàlies contra els habitants de Jamnia i de Jafa.**— [1] Fetes, doncs, aquestes aliances, Lisies va marxar cap al rei, i els jueus es dedicaren al conreu dels seus camps. [2] Però els generals del país, Timoteu i Apol·loni, el fill de Guenneu, Hierònim i Demofon, i igualment Nicànor, el comandant dels mercenaris xipriotes, no els deixaven estar tranquils ni tenir assossec. [3] Els de Jafa van arribar a cometre aquesta impietat: convidaren tots els jueus que vivien amb ells a pujar, amb dones i criatures, en unes barques que ells havien preparat, com a prova que, [4] d'acord amb un decret de la ciutat, no existia entre uns i altres cap rancúnia. Com que els jueus volien mostrar les seves ganes de viure en pau i, per altra banda, no temen cap motiu de sospita, hi pujaren. Però, en ser en —961→ alta mar, els altres els enfonsaren. No eren pas menys de dues-centes persones.

[5] Quan Judes rebé la notícia de la crueltat comesa amb els seus compatriotes, donà ordres als qui estaven amb ell [6] i, invocant Déu, jutge just, es presentà contra els assassins dels seus germans, incendià de nit el port, calà foc a les barques i matà els qui s'hi havien refugiat. [7] Quan veié tancades les muralles, se n'allunyà, amb la idea de tornar-hi un altre cop i d'arrasar des dels fonaments tota la ciutat de Jafa. [8] Sabent que els de Jamnia volien fer la mateixa passada ala jueus que vivien allí, [9] caigué de nit sobre els jamnites i calà foc al port, amb totes les naus, de manera que la resplendor de les flames es veia des de Jerusalem, distant uns dos-cents quaranta estadis.

Campanya contra Timoteu.— [10] S'havien allunyat d'allí nou estadis i avançaven contra Timoteu, quan li caigueren a sobre uns àrabs, a la ratlla de cinc mil, amb cinc-cents de cavalleria. [11] La lluita fou llarga i pesada, però, gràcies a l'auxili de Déu, els de Judes en sortiren en bé, mentre que els nòmades, vençuts, demanaven de fer les paus amb ell i els prometien de donar-los bestiar i d'ajudar-los en totes les altres coses. [12] Endevinant Judes que realment els podien ser de molt profit, consentí a fer la pau; es donaren, doncs, les mans, i els àrabs se'n tornaren cap a les seves tendes.

[13] Atacà també una altra ciutat fortificada tota voltada de muralles i habitada per una barreja de gent; s'anomenava Caspín. [14] Els de dintre, refiats de les seves muralles inexpugnables i de les reserves de queviures que tenien, tractaren els de Judes grollerament, amb insults i, a més, blasfemaven i deien disbarats que no està bé de dir. [15] Aleshores els de Judes, invocant el gran Senyor del món, aquell qui sense ariets ni màquines enderrocà Jericó en temps de Josuè, es llançaren com feres a les muralles. [16] Un cop en possessió de la ciutat per voler de Déu, feren una degollada indescriptible, fins al punt que l'estany contigu a la ciutat, ample de dos estadis, semblava ple de sang vessada.

17 Fets set-cents cinquanta —962→ estadis, arribaren al lloc anomenat Càrax, a la
contrada dels jueus tobians. 18 No hi van trobar Timoteu, perquè, no aconseguint-hi res,
s'havia allunyat d'aquelles regions; però hi havia deixat en un punt determinat una
guarnició molt forta. 19 Dositeu i Sosípatros, dos generals del Macabeu, van fer una
sortida i enllestiren els que havia deixat Timoteu a la guarnició: més de deu mil homes.
20 El Macabeu destrià les seves forces en diversos cossos, nomenà un comandant a cada
un i emprengué així la marxa contra Timoteu, que tenia cent vint mil soldats i dos mil
cinc-cents de cavalleria.

21 Quan Timoteu va saber que s'acostava Judes, envià les dones, les criatures i la
impedimenta al lloc que s'anomenava Carníon, un lloc de molt mal atacar i de difícil
accés, per raó dels passos estrets de tota aquella regió. 22 En aparèixer el primer cos
d'exèrcit de Judes, els enemics agafaren tanta por davant la presència d'aquell que tot ho
veu, i s'emparà d'ells un terror tan gran, que arrencaren a fugir, uns per una banda i
altres per una altra; fins es feien mal ells mateixos i es ferien amb les puntes de les
espases. 23 Judes els perseguí sense repòs, traspassant aquells criminals; feren una
destrossa d'uns trenta mil homes. 24 El mateix Timoteu anà a parar a les mans dels de
Dositeu i Sosípatros; però fou molt astut, perquè els demanava que el deixessin anar
sense fer-li gens de mal, ja que ell tenia al seu poder pares dels uns i germans d'altres,
que serien executats. 25 Com que els donà tantes seguretats que els deixaria anar sense
fer-los mal, el van deslliurar per salvar els seus germans.

26 Acabat, Judes sortí contra Carníon i contra el santuari d'Atargatis i hi féu una
matança de vint-i-cinc mil homes. 27 Després de la desfeta d'aquests i de la seva fuga,
dirigí l'exèrcit contra Efron, ciutat fortificada, on habitava Lisies. Uns joves robustos,
col·locats davant les muralles, lluitaven amb valentia; dintre la ciutat, disposaven de
màquines i projectils en abundància. 28 Després d'invocar el Senyor, que amb la seva
força derrota els exèrcits dels enemics, s'empararen de la ciutat i feren una —
963→ estesa de vint-i-cinc mil dels de dintre. 29 Alçaren el campament i es dirigiren a
Escitòpolis, distant uns sis-cents estadis de Jerusalem. 30 Els jueus que hi estaven
establerts donaren fe de la bona voluntat que els portaven els ciutadans d'Escitòpolis i
del bon acolliment que els havien donat en temps de persecució. 31 Els en donaren,
doncs, les gràcies i els exhortaren a seguir tractant els seus compatriotes amb
benvolença. Arribaren a Jerusalem just per celebrar la festa de la Pentecosta.

Derrota de Gorgies.— 32 Després de la festa de la Pentecosta, es dirigiren contra
Gorgies, el general de la Idumea. 33 Aquest va sortir amb tres mil d'infanteria i quatre-
cents de cavalleria. 34 En la lluita, caigueren alguns dels jueus. 35 Un cert Dositeu, jueu
tobià, cavaller molt robust, tenia agafat Gorgies pel mantell i l'arrossegava amb
violència, perquè volia apoderar-se d'aquell maleït; però li caigué a sobre un cavaller
traci, que li tallà el braç, i així Gorgies fugí cap a Maresà. 36 Els qui anaven amb Esdres
seguien encara lluitant, però ja no s'aguantaven. Aleshores Judes invocà el Senyor
demanant que se'ls mostrés aliat i capdavanter a la batalla. 37 Es posà a cantar himnes en
la llengua materna i, a grans crits, atacà inesperadament els de Gorgies i els féu fugir.

Sacrifici expiatori pels difunts.— 38 Judes aplegà l'exèrcit i es dirigí a la ciutat
d'Odol·lam. Arribat el dia setè, la purificaren, com era de costum, i allí mateix van
celebrar el dissabte. 39 L'endemà, vist que la cosa ja no tenia espera, els de Judes anaren a
aixecar del camp els cadàvers dels qui havien caigut, per col·locar-los amb els seus
parents a les tombes dels seus pares. 40 Fou aleshores que trobaren entre els mantells dels

morts objectes consagrats als ídols, que s'havien endut de Jamnia, objectes que els jueus tenen prohibits per la Llei. Tothom va veure clar llavors que era per això que aquells havien caigut. [41] Tots van beneir el Senyor, jutge recte, que posa de manifest les coses amagades, [42] i van fer una súplica, demanant que el pecat comès fos del tot —964→ esborrat. El noble Judes exhortà aleshores la multitud a mantenir-se sense pecat, després d'haver vist què havia succeït per la culpa dels qui havien caigut. [43] Féu llavors una col·lecta i aplegà fins a dues mil dracmes de plata, que envià a Jerusalem per oferir un sacrifici pel pecat; era un gest bell i noble, pensant en la resurrecció. [44] Efectivament, si no hagués esperat que els qui havien mort ressuscitarien, hauria estat inútil i neci de pregar pels morts. [45] Era, en canvi, un pensament sant i piadós esperar que una bona recompensa era reservada als qui havien mort piadosament. Per aquesta raó, encarregà el sacrifici expiatori pels morts, perquè fossin deslliurats dels seus pecats[630].

13 Antíoc V fa matar Menelau.— [1] L'any cent quaranta-nou arribà a orelles dels de Judes que Antíoc Eupàtor avançava contra la Judea amb una gran gentada, [2] i que també hi anava Lisies, l'intendent i encarregat dels negocis; que portaven un exèrcit de grecs de cent deu mil homes, cinc mil tres-cents cavalls, vint-i-dos elefants i trenta carros guarnits amb falçs. [3] Se'ls havia ajuntat també Menelau, el qual molt dissimuladament s'anava guanyant Antíoc, no pensant en la salvació de la pàtria, sinó perquè esperava que el restabliria al seu lloc. [4] Però el rei dels reis desvetllà la malvolença d'Antíoc contra aquell malvat, i quan Lisies li demostrà que havia estat precisament aquest el causant de tots els mals, ordenà que, seguint el costum d'aquell país, el fessin morir a Bérea. [5] Hi ha allí una torre de cinquanta colzades, plena de cendra, amb un dispositiu que, per tots cantons, fa lliscar cap a la cendra. [6] És allí que empenyen cap a la mort el culpable de pillatge d'un temple, o d'altres maldats molt grans. [7] Aquest és el destí que tocà al malvat Menelau: morí sense que pogués tenir ni una mica de terra, [8] I amb tota justícia: ja que havia comès tantes faltes contra l'altar, el foc i la cendra del qual són purs, hagué de morir entre la cendra.

Fracàs de l'expedició del rei contra els jueus.— [9] El rei, ple de sentiments bàrbars, —965→ començava a mostrar-se als jueus capaç de fets pitjors que els que havien passat en temps del seu pare. [10] Judes ho sabé i féu dir al poble que dia i nit supliqués el Senyor perquè, com altres vegades, també aquesta auxili és els qui anaven a ser privats de la Llei, de la pàtria, del temple sant, [11] i que no permetés que el poble, quan tot just començava a respirar novament, caigués a les mans dels blasfems. [12] Tots a la vegada ho feren així: durant tres dies, sense parar, imploraven el Senyor compassiu amb plors, amb dejunis, prosternats a terra. Finalment Judes els adreçà la paraula i els ordenà que estiguessin a punt. [13] A part amb els ancians, decidiren que, abans que l'exèrcit del rei envaís la Judea i s'apoderessin de la ciutat, ells els sortirien a l'encontre i resoldrien la situació amb l'auxili de Déu. [14] Deixada, doncs, la decisió al creador del món, exhortà els seus a lluitar valentament fins a la mort per les lleis, el temple, la ciutat, la pàtria i els seus costums. Llavors féu acampar l'exèrcit prop de Modín. [15] Donà als seus com a sant i senya el crit de «victòria de Déu» i amb uns quants dels joves que eren tinguts pels millors es llançà de nit cap a les tendes de l'acompanyament reial; féu morir al campament uns dos mil homes i abaté el primer dels elefants amb l'home que anava dins la garita. [16] Ompliren, a més, el campament de desordre i de pànic, i ells en sortiren sense pèrdues. [17] En apuntar el dia, ja ho havien enllestit tot, gràcies a la protecció amb què els afavorí el Senyor.

18 El rei, havent tastat la gosadia dels jueus, començà de temptejar hàbilment els
llocs. 19 I es dirigí contra Bet-Sur, plaça forta dels jueus; però fracassà, fou vençut i
hagué de recular. 20 Judes enviava als de dintre allò que els feia falta. 21 Ròdoc, un de
l'exèrcit jueu, comunicava els secrets als enemics, però el buscaren, i fou agafat i
executat. 22 Per segona vegada, parlà el rei amb els de Bet-Sur, els oferí la pau, els
l'acceptà, es retirà, atacà els de Judes, i fou vençut. 23 En tenir notícia que Felip, el qui
portava la direcció dels afers, s'havia revoltat a la desesperada a Antioquia, quedà —
966→ abatut; s'adreçà als jueus, se'ls mostrà submís i jurà tot el que era de justícia. Es
reconcilià i oferí un sacrifici, donà mostres d'honor envers el temple i es comportà amb
benvolença a favor del lloc. 24 Acollí el Macabeu, i deixà com a general, des de
Ptolemaida fins al país dels guerencs, Heguemonides. 25 Aleshores partí cap a
Ptolemaida. Però els de Ptolemaida es van prendre malament els tractats, i plens
d'indignació, pretenien que es tornés enrera dels convenis. 26 Lisies pujà a la tribuna,
defensà tant com li fou possible les coses que s'havien fet, els convencé, els apaivagà i
els féu més benèvols; després partí cap a Antioquia. Així anà tot el referent a l'expedició
i a la partida del rei.

Càstig de Nicànor (2M. 14,1-15,36)

14 Alquim intriga contra Judes.— 1 Al cap de tres anys, arribà a coneixement
dels de Judes que Demetri, fill de Seleuc, abordant al port de Trípoli amb una armada i
un exèrcit poderós, 2 s'havia ensenyorit del país, després de fer morir Antíoc i el seu
tutor Lisies. 3 Alquim, un que havia estat gran sacerdot i que havia consentit a
contaminar-se els dies de l'apostasia, comprenent que ja no li quedava cap oportunitat
de ser restablert i de tenir accés a l'altar sant, 4 anà a trobar el rei Demetri, l'any cent
cinquanta-u, i li oferí una corona d'or, una palma i alguns brots d'olivera dels que hi
solia haver al temple. Aquell dia, no passà d'aquí. 5 Però la seva insensatesa trobà una
ocasió favorable quan Demetri el cridà al seu consell i li preguntà en quin estar d'esperit
es trobaven els jueus i quins eren els seus designis. Ell contestà: 6 «Els jueus anomenats
asideus, conduïts per Judes Macabeu, fomenten la guerra, provoquen sedicions i
impedeixen d'aquesta manera que el reialme aconsegueixi la tranquil·litat. 7 Precisament
per això, privat com estic de la dignitat de gran sacerdot que em tocava per herència, he
vingut ara aquí, 8 primer tenint sincerament —967→ presents els interessos del rei;
després, perquè penso en els meus compatriotes. Per la falta de consideració d'aquests
homes que he dit, és força desgraciat tot el nostre poble! 9 Tu, rei, ara que coneixes això,
tingues providència del nostre país i del poble que l'habita, i faràs honor a l'afable bona
voluntat que tens a favor de tots els homes. 10 No hi ha dubte, mentre visqui Judes, és
impossible que les coses es pacifiquin».

Demetri envia Nicànor a la Judea perquè mati Judes.— 11 Quan acabà de dir
això, els altres amics, que no podien sofrir res que es referís a Judes, de seguida
tingueren encès Demetri. 12 A l'instant trià Nicànor, que havia estat comandant dels
elefants, el proclamà general de la Judea i l'envià 13 amb l'ordre de matar Judes, de
dispersar els qui el seguien i restablir Alquim com a gran sacerdot del temple altíssim. 14
Els pagans que havien abandonat la Judea per fugir de Judes s'ajuntaren a ramades a
Nicànor, perquè creien que les desventures dels jueus els portarien a ells la felicitat.

Amistat entre Judes i Nicànor.— [15] Assabentats de l'arribada de Nicànor i de
l'atac dels pagans, els jueus, coberts de pols, suplicaven el qui del començament dels
segles s'havia format el seu poble i que sempre havia auxiliat prodigiosament la seva
porció. [16] Per ordre del qui els comandava, sortiren ràpidament d'allí i es trobaren amb
ells a la vila d'Hadasà. [17] Simó, germà de Judes, s'havia llançat contra Nicànor, però els
enemics van arribar tan sobtadament, que va tenir un petit contratemps. [18] Amb tot,
Nicànor, que tenia coneixement de la valentia dels de Judes i del seu coratge en les
lluites per la pàtria, tenia una certa por de fer decidir la qüestió per la sang. [19] Per això,
envià Posidoni, Teòdot i Mataties, perquè fessin ofertes de pau. [20] Al cap de moltes
entrevistes tocant a això, i després que el general n'assabentà les tropes, vist que tothom
era de la mateixa opinió, consentiren a tractar. [21] Fou fixat el dia en què s'anirien a
trobar —968→ al mateix lloc privadament. Avançà un vehicle per cada cantó i es van
col·locar cadires. [22] Judes havia distribuït en llocs estratègics homes armats a punt, no
fos que de sobte hi hagués un cop d'astúcia per part dels enemics. La conversa es
desenrotllà normalment. [23] Nicànor sojornava a Jerusalem i no feia res d'estrany, i havia
despatxat les multituds que a ramades havien vingut amb ell. [24] No s'apartava ni un
moment de Judes, i el seu cor sentia una inclinació vers ell. [25] Li va aconsellar que es
casés i tingués fills. Efectivament es va casar, fou feliç i fruí de la vida.

Traïció de Nicànor.— [26] Però Alquim, que s'adonà de la bona voluntat que es
tenien l'un a l'altre, es procurà una còpia dels pactes que havien fet i anà a trobar
Demetri i li insistia que Nicànor ja no mirava pels interessos reials; i la prova era que
havia pres com a lloctinent Judes, precisament l'home que maquinava contra el regne. [27]
El rei, fora de si d'indignació, excitat per les calúmnies d'aquell pervers, va escriure a
Nicànor dient-li que havia vist amb molts mals ulls els pactes i manant-li que enviés
immediatament el Macabeu encadenat a Antioquia. [28] En arribar això a coneixement de
Nicànor, quedà atònit, i li costava d'avenir-se a trencar els pactes, sense que l'altre
hagués comès cap injustícia. [29] Però, com que anar contra la voluntat del rei no era
possible, cercava el moment oportú de portar-la a cap amb astúcia. [30] El Macabeu, per la
seva banda, s'adonà que el comportament de Nicànor respecte a ell era més eixut, i que,
els moments que solien trobar-se, li mostrava unes maneres més rudes. Comprenent que
aquesta severitat no assenyalava res de bo, reuní molts homes dels seus i s'amagà de
Nicànor, [31] Quan l'altre comprengué que el Macabeu li havia fet una jugada, es presentà
al temple més gran i més sant, al moment que els sacerdots oferien els sacrificis
prescrits, i els manà que li donessin aquell home. [32] Com que els sacerdots li van jurar
que no sabien on podia ser l'home que ell cercava, [33] va estendre la mà dreta sobre —
969→ l'altar i pronuncià aquest jurament: «Si no em porteu Judes encadenat,
convertiré en una plana aquest clos consagrat a Déu, destruiré l'altar dels sacrificis i
aixecaré aquí mateix un temple magnífic a Dionís». [34] Dit això, partí. Els sacerdots,
estenent les mans al cel, suplicaven aquell qui sempre havia batallat pel seu poble, amb
aquestes paraules: [35] «Vós, Senyor, que no teniu necessitat de res, us vau dignar a
concedir-nos que el temple on residiu estigués entre nosaltres. [36] Ara, doncs, Senyor sant
de tota santedat, conserveu per sempre incontaminat aquest temple purificat de poc».

Suïcidi de Razís.— [37] Un dels ancians de Jerusalem, de nom Razís, fou denunciat a
Nicànor com a home que estimava els ciutadans; tenia molt bona anomenada, tant, que,
per la molta voluntat que els portava, li donaven el sobrenom de Pare dels jueus. [38] En
efecte, temps enrera, quan va començar l'apostasia, ja havia estat titllat de judaisme, per
haver-se donat en cos i ànima a la causa dels costums jueus amb una gran constància. [39]
Nicànor, doncs, que tenia interès de fer ben patent l'aversió que sentia pels jueus, envià

més de cinc-cents soldats per agafar-lo, [40] convençut que, fent-lo desaparèixer, infligia
als jueus un cop molt fort. [41] Al moment que la tropa s'anava a apoderar de la torre, quan
ja forçaven la porta d'entrada i cridaven demanant de calar-hi foc i encendre les portes,
voltat per tots costats, es llançà sobre la pròpia espasa; [42] s'estimava més morir amb
noblesa que no pas de caure a les mans dels pecadors i que la seva dignitat fos
indignament ultratjada. [43] Per les presses, però, no encertà prou bé el cop i quan les
tropes ja entraven portes endins, corregué ardidament cap a la muralla i es llançà amb
valentia sobre els soldats. [44] Anà a caure al mig de l'espai que quedà buit en retirar-se
tots a corre cuita. [45] Encara respirava, i encès d'ira com estava, es va alçar que la sang li
sortia a raig fet, i amb les terribles ferides que tenia va travessar corrent la multitud, fins
a posar-se dret sobre una roca espadada; [46] ja no li quedava gens de sang, que encara es
va agafar —970→ les entranyes i amb totes dues mans les llençà cap a la multitud de
soldats, i suplicà al qui té domini de la vida i de l'esperit que les hi tornés altra vegada. I
així va morir.

15 Nicànor és derrotat, i Judes el mata.— [1] Nicànor es va trobar amb els de
Judes a la regió de Samaria, i proposava d'atacar-los el dia del descans. [2] Els jueus, que
el seguien per força, li deien: «Guarda't bé de perdre'ls d'una manera tan bàrbara i cruel;
tributa honor al dia santificat per aquell qui tot ho veu». [3] Però el grandíssim malvat els
preguntà si en veritat existia al cel ningú poderós que hagués ordenat d'observar el repòs
del dissabte. [4] Ells li respongueren: «Existeix realment el Senyor viu; ell, que és poderós
en el cel, ha manat d'observar el repòs del setè dia». [5] Nicànor els féu: «Jo també sóc
poderós a la terra, i ordeno d'agafar les armes i d'executar les ordres reials». Amb tot, no
aconseguí de dur a terme la seva idea cruel.

[6] Nicànor, d'un cantó, tot ell altiu i tibat d'orgull, ja tenia decidit d'erigir un sol
trofeu amb les despulles de tots els qui seguien Judes. [7] El Macabeu, en canvi, ni un
moment no perdé la confiança i tenia plena esperança que els vindria l'auxili del Senyor;
[8] i exhortava els seus a no tenir por de l'atac dels pagans; al contrari, tenint presents les
ocasions en què havien rebut ajuda del cel, havien d'esperar que també ara obtindrien la
victòria de les mans del Totpoderós. [9] Encoratjant-los amb la Llei i els Profetes,
recordant-los també els combats que ells mateixos havien dut a terme, els feia ardits i
dispostos. [10] També els donava ànims fent-los veure i explicant-los la falta de paraula
dels pagans, i com havien violat el jurament. [11] Els armà així tots, no tant amb la
seguretat dels escuts i de les llances com amb el confort de bones paraules. Encara els
explicà un somni digne de fe, com una mena de visió, que els omplí tots d'alegria. [12] La
visió que tingué fou així: Veié Onies, el qui havia estat gran sacerdot, un home bo en
tots sentits, respectuós en el tracte, de caràcter benigne, d'un parlar escaient, que de petit
s'havia —971→ preocupat de tot allà que és propi d'un home virtuós; el veié amb els
braços estesos pregant per tota la comunitat dels jueus. [13] Al cap d'un moment, es va
aparèixer un home amb cabells blancs, d'una glòria extraordinària, voltat d'una majestat
meravellosa. [14] I Onies digué «Aquest que estima de debò els germans, és el qui prega
molt pel poble i per la ciutat santa, Jeremies, el profeta de Déu». [15] Aleshores Jeremies
estengué la mà dreta i donà a Judes una espasa d'or, tot dient-li: [16] «Té aquesta espasa
santa de part de Déu; amb aquesta espasa venceràs els enemics».

[17] Reconfortats amb les paraules de Judes, bones de debò, i capaces de desvetllar el
coratge i de tornar virils els esperits dels joves, van decidir de no esperar gens, de
llançar-se ardidament a l'ofensiva i de prendre contacte amb l'enemic; perquè corrien
perill la ciutat, les coses santes i el temple. [18] Cert que temien també per les dones i els

fills, com pels germans i parents, però en segon terme; en primer lloc, i més que per altra cosa, temien pel temple que havien consagrat. [19] L'angúnia que passaven els qui s'havien quedat a la ciutat no era pas poca, amb el neguit que sentien per la batalla de fora.

[20] Quan tothom ja estava pendent del desenllaç futur, els enemics ja s'havien aplegat, i l'exèrcit estava en ordre de batalla, els elefants situats al punt favorable i la cavalleria col·locada a l'ala de la formació, [21] veient el Macabeu tanta multitud, amb un armament tan variat, i la fúria dels elefants, aixecà les mans al cel per adreçar la seva súplica al Senyor, que obra prodigis, amb la convicció que ningú no venç per les armes, sinó que, si li sembla bé, ell dóna la victòria als qui en són dignes. [22] La seva súplica deia: «Vós, Senyor, vau enviar el vostre àngel a Ezequies, rei de la Judea, i féu morir del campament de Senaquerib fins a cent vuitanta-cinc mil homes. [23] Senyor del cel, envieu ara també un àngel bo al davant nostre que els faci tremolar de por. [24] Que la grandesa del vostre braç deixi esglaiats els qui han vingut blasfemant, per atacar el vostre poble». Amb aquestes paraules, acabà la pregària.

—972→

[25] Els de Nicànor avançaven al so dels corns i cantant els cants de guerra. [26] Els de Judes entraren a la batalla amb pregàries i invocacions. [27] Lluitant amb els braços i pregant Déu en el cor, abateren no menys de trenta-cinc mil contraria, plens d'alegria per la manifestació de Déu. [28] Acabada la batalla, quan ja s'escampaven alegrement, reconegueren entre els caiguts Nicànor amb la seva armadura. [29] Enmig de crits i d'un gran aldarull, lloaven el Senyor en la seva pròpia llengua. [30] Aleshores, l'home que en tota ocasió havia estat el primer a lluitar pels ciutadans en cos i ànima, que havia conservat en bé dels seus compatriotes la bona voluntat de la joventut, ordenà de tallar el cap a Nicànor, i el braç fins a l'espatlla, i de portar-ho a Jerusalem. [31] Arribat allí, convocà tots els ciutadans i els sacerdots, i ell es col·locà davant l'altar i féu venir els de la ciutadella. [32] Els mostrà el cap del malvat Nicànor i el braç que el blasfem, ple d'orgull, havia estès contra la santa casa del Totpoderós. [33] Tallà després la llengua de l'impiadós Nicànor i ordenà que la donessin a trossets als ocells, i que el seu braç tallat, paga de la seva follia, fos penjat davant el temple. [34] Aleshores tots adreçaren les seves benediccions al cel, al Senyor gloriós, dient: «Sigui beneït el qui ha preservat sense taca la seva casa». [35] Clavà el cap de Nicànor a la ciutadella, perquè fos una prova clara i patent per a tothom de l'auxili del Senyor. [36] Tots van decretar, per una decisió unànime, de no deixar passar mai aquest dia sense celebrar-lo, i de tenir per dia assenyalat el trenta del mes dotzè, que es diu Adar en llengua siríaca, un dia abans del dia anomenat de Mardoqueu»[631].

Epíleg (2M. 15,37-15,39)

[37] Així van anar els fets tocant a Nicànor. D'ençà d'aleshores, la ciutat ha estat dels hebreus; per això, jo clouré també aquí la meva narració. [38] Si la redacció de l'obra ha estat bona i encertada, és precisament el que jo volia. Si ha estat de poc valor i molt mitjana, és que —973→ no he pogut fer més. [39] Tan dolent és beure vi sol, com beure aigua sola; però, així com el vi barrejat amb aigua és agradable i dóna una sensació de

bon gust, així també allò que fa una narració agradable a les orelles dels qui escolten és la bona redacció. I amb això acabo.

Llibres poètics i sapiencials (Tb. 1,1- Ecli. 51,(38)30)[632]

Tobit (Tb. 1,1-14,15)[633]

1 Família i pàtria de Tobit.— [1] Llibre dels fets de Tobit, fill de Tobiel, fill d'Ananiel, fill d'Aduel, fill de Gabael, descendent d'Asiel, de la tribu de Neftalí. [2] En temps de Salmanàsar, rei dels assiris, fou emportat captiu de Tisbes, una ciutat que hi ha a la dreta de Cadés, de Neftalí, a la Galilea superior, sobre Assor, darrera mateix del camí, cap a la banda de ponent, a l'esquerra de Sefat.

Vida piadosa de Tobit.— [3] Jo, Tobit, he caminat per camins de justícia i he obrat el bé tots els dies de la meva vida; he fet nombroses caritats als meus germans, als meus connacionals que juntament amb mi van ser deportats al país dels assiris, a Nínive[634]. [4] Quan, a la meva joventut, m'estava al meu país, a la terra d'Israel, tota la tribu de Neftalí, el meu avantpassat, es va separar de la casa de David i de Jerusalem, la ciutat escollida entre totes les tribus d'Israel perquè totes hi oferissin els sacrificis. Allí fou bastit i dedicat el temple, que és l'habitació de Déu, per tots els temps i les generacions. [5] En canvi, tots els meus germans i la casa de Neftalí, el meu avantpassat, sacrificaven al vedell que Joroboam, rei d'Israel, havia fet fer a Dan, sobre les muntanyes de la Galilea.

[6] Quantes vegades jo, completament sol, havia anat a Jerusalem, els dies de festa, tal com està prescrit per a —974→ tot el poble d'Israel amb manament etern! M'enduia les primícies, els primers fruits, les primeres cries i els delmes del bestiar, la llana de la primera esquilada de les ovelles, i me n'anava a jerusalem, [7] a donar-ho als sacerdots, als fills d'Aharon, per al servei de l'altar; i el delme del blat, del vi, de l'oli, de les olives, de les figues i de tots els altres fruits, era per als fills de Leví, que servien a Jerusalem. El segon delme, el pagava amb diners, el de sis anys seguits; i cada vegada anava a gastar-los a Jerusalem. [8] El tercer delme, el donava als orfes, a les viudes i als prosèlits que s'ajuntaven als israelites; els el portava cada tres anys; i ens ho menjàvem tal com ho indica el que està manat a la Llei de Moisès i d'acord amb les prescripcions de Deborà, la dona d'Ananiel, la mare del meu pare. I és que el meu pare s'havia mort i m'havia deixat orfe.

[9] Quan em vaig fer un home, em vaig casar amb una noia de la nostra tribu; i en vaig tenir un fill que vaig anomenar Tobies.

A la captivitat.— [10] Després, deportat ja al país del assiris, seguint el camí de la captivitat, vaig anar fins a Nínive. Tots els meus germans, com tots els meus connacionals, menjaven de les menges dels pagans. [11] Però jo em vaig guardar prou de menjar-ne. [12] Tot aquell temps vaig servar en el fons del meu cor el record del meu Déu; [13] i per això l'Altíssim va fer que jo caigués en gràcia a Salmanàsar i que li agradés; fins al punt que era jo qui li comprava tot allò que li calia. [14] Per això, feia viatges a la Mèdia i d'allí estant li feia les compres. Fins que es va morir. Aleshores vaig deixar a Ragues[635] de Mèdia unes bosses amb deu talents de plata, confiats a Gabael[636], fill del meu germà Gabrí.

Caritat de Tobit i persecucions al temps de Senaquerib.— [15] A la mort de Salmanàsar, quan va regnar el seu fill Senaquerib en lloc d'ell, els camins de la Mèdia quedaren interceptats; i ja no vaig poder anar-hi més. [16] Mentre vivia Salmanàsar, jo havia fet moltes caritats entre els germans de la meva —975→ nacionalitat. [17] Donava el meu pa als qui passaven fam i els meus vestits als qui anaven despullats. I sempre que m'adonava d'algun mort dels meus connacionals, llençat darrera les muralles de Nínive, l'enterrava. [18] I tots els qui féu matar Senaquerib, quan va tornar escapat de la Judea, el dia del judici que li féu el rei del cel, per totes les blasfèmies que havia proferit, els vaig enterrar. I foren molts els israelites que va fer matar, per l'odi que els tenia. Jo n'amagava els cadàvers i els enterrava. [19] Fins que un dels habitants de Nínive va anar a trobar el rei i em va descobrir; li va dir que jo era qui els enterrava. I em vaig amagar. Però, quan vaig tenir la seguretat que el rei tenia notícies meves i que em buscaven per matar-me, vaig tenir por i em vaig escapar. [20] Em van prendre tot allò que posseïa, no em va quedar res que no s'ho emportessin cap al palau del rei, llevat de la meva dona, Anna, i del meu fill, Tobies.

[21] Encara no havien passat quaranta dies, que els seus dos fills el van assassinar, i van fugir cap a les muntanyes d'Ararat. En lloc seu va regnar el seu fill Asarhaddon. Aquest va posar Ahicar d'Aniel, fill del meu germà, al cap de tota la comptabilitat del seu reialme, de manera que tota l'administració estava sota les seves ordres. [22] Aleshores Ahicar em va fer de bo, i vaig poder baixar a Nínive. De fet, Ahicar ja era el primer coger, el guarda-segell, comptable i administrador en temps de Senaquerib, rei dels assiris; Asarhaddon el va fer el segon en dignitat. I era fill del meu germà, era dels meus parents.

2 [1] Al regnat, doncs, d'Asarhaddon, vaig tornar a casa meva; i em foren retornats la meva dona, Anna, i el meu fill, Tobies. El dia de la nostra festa de la Pentecosta, que és el dia de les set setmanes, tenia un bon dinar i em vaig asseure a taula. [2] La taula ja era parada i tenia davant meu moltes menges, quan vaig dir al meu fill Tobies: «Noi, vés, i el primer pobre que trobis dels nostres germans, captius a Nínive, que conservi en el fons del cor el record del Senyor, fes-lo entrar, —976→ que vull que mengi junt amb mi. Cuita, fill, que t'esperaré fins que tornis». [3] Tobies va sortir a buscar algun dels nostres germans pobres. Però va tornar, dient: «Pare!» Jo li vaig dir: «Què passa, fill?» I em fa de contesta: «Pare! N'acaben d'assassinar un dels nostres; l'han llençat a la plaça, i encara és allà mateix, escanyat». [4] Em vaig alçar d'una revolada, deixant el dinar sense ni haver-lo tastat, em vaig emportar el cadàver de la plaça i el vaig guardar dins una cambra petita, fins que es pongués el sol i el pogués enterrar. [5] Quan vaig tornar a ser a casa em vaig rentar i recordo que vaig dinar amb dol al cor. [6] I em van venir a la memòria les paraules del profeta, les que va dir Amós sobre Bet-El: *Canviaré les*

vostres festes en dol, i tots els vostres cants, en lamentacions[637]. I vaig plorar. 7 Un cop
post el sol, vaig sortir, vaig obrir una fossa i el vaig enterrar.

8 Els meus veïns se me'n reien, dient: «Encara no està escarmentat. Una vegada ja el
buscaven per matar-lo, per aquesta mateixa cosa, i es va haver d'escapar; i, fixeu-vos, ja
torna a enterrar morts».

Tobit es torna cec.— 9 Aquella mateixa nit em vaig rentar i vaig sortir al pati de
casa meva i em vaig estirar arran de la paret del pati, per dormir; tenia la cara
descoberta, a causa de la calor. 10 No m'havia adonat que a la paret, sobre meu mateix, hi
havia uns ocells. Els seus excrements, calents, em van venir a parar als ulls i m'hi van
fer com uns tels blancs. Vaig anar a veure els metges perquè m'ho curessin. Però com
més me'ls fregaven amb remeis, més s'enterbolien els ulls amb aquells tels, fins a quedar
cec. Vaig passar quatre anys sense poder fer res amb els ulls. Tots els meus germans
estaven afligits pel que em passava. Ahicar em va alimentar durant dos anys, fins que va
marxar cap a Elimaida[638].

11 En aquells temps, Anna, la meva dona, es va llogar en feines pròpies de dona. 12
Les enviava als qui les encarregaven, i ells li donaven la paga. El dia setè del mes va
treure una peça, enllestida, del teler i la va enviar als amos; li van donar la —
977→ paga sencera i, a més, per la tela, un cabrit. 13 Quan ella va entrar on jo era, el
cabrit es va posar a belar. La vaig cridar i li vaig dir: «¿D'on ha sortit aquest cabridet?
No és pas robat? Torna'l als seus amos. Ja saps que no ens és permès de menjar res
robat». 14 Ella em va contestar: «Me l'han donat ben donat, a més de la paga». Jo no me
l'acabava de creure i li repetia que el tornés als seus amos. Per culpa d'això jo estava
envermellit davant d'ella, que em replicà: «¿I on són les teves caritats? ¿On són les teves
bones obres? Ja pots comptar, te les saps tu i prou!»

3 1 Amb l'ànima profundament afligida i gemegós, vaig arrencar el plor i vaig
començar a pregar, gemegant: 2 «Sou just, Senyor, i totes les vostres accions són justes, i
tots els vostres camins són bondat i fidelitat. Vós sou jutge del món. 3 Però ara, Senyor,
recordeu-vos de mi i poseu en mi la vostra mirada; i no em castigueu pels meus
mancaments, ni pel mal que, per ignorància, hem comès jo i els meus pares a la vostra
presència: 4 que no hem fet cas dels vostres manaments. I ens vau lliurar a la rapinya, a
la deportació i a la mort; i ens heu fet servir d'exemple, anem de boca en boca i som
l'escarni de tots els pobles, enmig dels quals ens heu dispersat. 5 I ara teniu tota la raó de
voler tractar-me segons els meus pecats i els dels meus pares; perquè no hem fet el que
ens vau manar i no ens hem comportat fidelment a la vostra presència. 6 I ara tracteu-me
com us sigui grat; disposeu que em sigui arrabassada la vida; vull ser tret d'aquest a
terra, tornar-me terra. perquè m'és millor morir que viure; que m'he sentit escarnis falsos
i arrossego tanta tristesa! Senyor, disposeu que sigui alliberat d'aquesta situació
desesperada, que en sigui alliberat per arribar al lloc etern. No em gireu la cara, Senyor!
Sí, m'és millor morir que veure la meva vida en situació tan anguniosa i sentir-me
escarnit».

Sara, filla de Ragüel.— 7 Aquell mateix dia succeïa que Sara, filla de Ragüel, que
vivia a Ecbatana[639], a la Mèdia, també se sentia escarnida per una de les criades joves
que —978→ tenia el seu pare. 8 La causa era que havia estat donada a set homes, i
Asmodeu[640], el dimoni dolent, els havia matats abans que s'ajuntessin amb ella com és
corrent de fer amb les dones. Per això, li deia la criada: «Ets tu la qui mates els teus

homes. Fixa't: ja has estat donada a set homes i no t'has pogut dir dona ni tan sols d'un! [9]
¿Per què ens has de castigar a nosaltres, si els teus homes es moren? Vés-te'n amb ells,
que mai del món no vegem cap fill teu ni cap filla!»

[10] Aquell dia s'entristí profundament, es féu un tip de plorar i se'n va anar cap al pis
de dalt de casa seva, decidida a penjar-se. Però s'ho va repensar i va dir: «Encara en
farien retret al meu pare i li dirien: «Una filla única que tenies, te l'estimaves, i ella s'ha
penjat de tan desgraciada!» I, a les seves velleses, faré baixar el meu pare de tristesa a la
tomba. Es molt millor que no em pengi; val més que demani al Senyor la mort; així no
m'hauré de sentir cap més retret en ma vida».

[11] Llavors mateix, amb les mans esteses cap a la finestra, va pregar dient: «Sou
beneït, Senyor misericordiós, i el vostre nom és beneït pels segles; que tots els vostres
us beneeixin també eternament. [12] Ara he aixecat a vós la cara i els ulls; [13] maneu que
sigui treta d'aquesta terra i no hagi de sentir-me cap més blasme. [14] Vós sabeu, Senyor,
que sóc neta de qualsevol impuresa amb home, [15] i que no he embrutat el vostre nom, ni
el nom del meu pare, en el país de la meva captivitat. Sóc filla única del meu pare;
tampoc no té cap altre fill que li pugui ser hereu; ni cap parent pròxim, ni ningú de la
família; per a qui m'hagi de reservar en matrimoni. Ja se me n'han mort set! De què em
serveix de viure encara? Però, si no us sembla bé d'enviar-me la mort, Senyor, feu-vos
ara càrrec de la vergonya que passo».

És escoltada la pregària de Tobit i de Sara.— [16] Aquella vegada fou escoltada la
pregària de tots dos davant la majestat de Déu. [17] Fou tramés Rafael perquè els curés tots
dos: per treure a Tobit els tels blancs dels ulls, per tal que pogués veure —979→ amb
els ulls la llum de Déu; i per donar Sara, la filla de Ragüel, a Tobies, fill de Tobit, per
esposa, i alliberar-la d'Asmodeu, el dimoni dolent. De fet, tocava a Tobies de rebre-la,
abans que tots els qui la volien. Aquell mateix moment, Tobit va tornar del pati cap a
dintre casa, i Sara, la filla de Ragüel, baixava del pis de dalt.

4 Consells de Tobit al seu fill Tobies.— [1] Aquell mateix dia, Tobit es recordà del
diner que havia dipositat a casa de Gabael, a Ragues de la Mèdia, [2] i va dir-se: «Mira
que jo he demanat la mort! I si cridava el meu fill Tobies, i li revelava l'existència
d'aquests diners, abans de morir?» [3] I el va cridar. Quan el tingué davant, li digué: «Fill
meu!» Ell respongué: «¿Què hi ha, pare?» I Tobit digué: «Quan em mori, enterra'm de
manera digna. I tu honra la teva mare, no l'abandonis mai de la seva vida, fes el que li
sigui plaent i no li causis tristesa per cap motiu. [4] Pensa, fill, els molts perills que han
vist les seves entranyes per tu. I quan es mori, enterra-la al meu costat, a la mateixa
tomba. [5] Tota la teva vida, fill, recorda't del Senyor, i no vulguis pecar ni violar els seus
manaments. Fes bones obres tota la teva vida i no vagis pels camins de la injustícia. [6]
Perquè, si obres rectament, reeixiràs en tot allò que facis, com tots els qui obren
rectament.

[7] Dóna almoina dels béns que tinguis. No apartis la vista de cap pobre i el Senyor,
tampoc no apartarà la seva vista de tu. [8] Fill, fes almoina segons el que tinguis: si tens
molt, dóna més; si tens poc, dóna menys. Però no tinguis mai por, fill, de fer almoina. [9]
És un bon tresor que et guardes per al moment de la necessitat. [10] Perquè l'almoina
allibera de la mort i priva d'entrar a les tenebres. [11] Perquè l'almoina és un do noble, per a
tots aquells qui la fan a la presència de l'Altíssim.

12 Guarda't de tota fornicació, fill, i pren una dona del llinatge dels teus pares. No
prenguis cap dona estrangera, que no sigui de la tribu dels teus pares; perquè nosaltres
som fills de profetes. Recorda't de Noè, d'Abraham, —980→ d'Isaac i de Jacob, els
nostres pares del començament. Recorda't bé, fill, que tots prengueren muller dins el seu
llinatge, i han estat beneïts en els seus fills, i la seva descendència posseirà la terra en
herència. 13 Tu també, fill, aprecia els teus germans, i no tractis amb cor superb les filles
dels fills del teu poble, fins a no prendre'n cap per muller. Perquè la supèrbia vol dir
gran inseguretat i ruïna; i la deixadesa, pèrdua i misèria. La deixadesa és mare de la
fam.

14 Que el jornal dels qui treballen per a tu no faci nit a casa teva; sinó dóna'l de
seguida. La teva recompensa tampoc no et serà escatimada, si serveixes Déu de veritat.
Tingues compte, fill, en totes les teves accions, i mostra't ben criat en tota la teva
conducta. 15 Allò que no t'agrada a tu, no ho facis a ningú. No beguis vi fins a
l'embriaguesa, que l'embriaguesa no faci mai camí amb tu.

16 Reparteix el teu pa amb els qui tenen fam i cobreix amb els teus vestits els qui
van despullats. De tot allò que tinguis en abundor, fes-ne almoina; i, en fer almoina, no
tinguis una mirada de recança. 17 Curulla de pa i de vi la tomba dels justos, però no en
donis als dolents.

18 Busca el consell de tota persona assenyada, i no menyspreïs mai un consell útil. 19
Beneeix Déu en tota ocasió i demana-li que els passos que fas siguin encertats, que les
teves senderes i els teus propòsits arribin feliçment a terme. Perquè, d'encert, no tots els
pobles en frueixen, sinó que és el mateix Senyor qui dóna tot el bé i aixeca o abat, com
ell vol. Per això, doncs, fill meu, recorda't dels meus manaments i fes que mai no
s'esborrin del teu cor.

20 I ara, fill, et vull manifestar que vaig dipositar deu talents de plata a casa de
Gabael, fill de Gabrí, a Ragues de la Mèdia. 21 No tinguis por, fill, que ens hàgim tornat
pobres. Posseeixes molts béns, si tems Déu i fuges de tot pecat i obres el bé davant el
Senyor, el teu Déu».

5 Tobies és enviat a la Mèdia.— 1 Aleshores Tobies va contestar així al seu pare
Tobit: «Tot el que m'acabes de manar, —981→ ho faré. 2 Però ¿com podré recollir el
diner de Gabael, si ni ell em coneix a mi, ni jo el conec a ell? ¿Quin senyal li donaré
perquè em reconegui, em cregui i em doni els diners? Ni tampoc no sé per quins camins
s'hi va, a la Mèdia». 3 Aleshores Tobit va respondre al seu fill Tobies: «Vam firmar tots
dos una escriptura; en vaig fer dos trossos, un per a cadascun. L'un me'l vaig emportar, i
l'altre, el vaig posar junt amb els diners. Fixa't, fa ja vint anys que vaig dipositar aquests
diners! Per això, ara, fill, busca't un home fiat, que t'acompanyi; li donarem la paga de
tot el temps, fins que tornis. I que Gabael et doni aquests diners».

Tobies troba un guia: l'àngel Rafael.— 4 Tobies va sortir, doncs, a buscar un
home que l'acompanyés a la Mèdia, que sapigués el camí. Tot just sortit, es va trobar
davant d'ell l'àngel Rafael, dret; però no ho va conèixer, que era un àngel de Déu. 5 I li
va dir: «¿D'on ets, company?» Ell li féu: «Sóc un israelita, un germà teu, que he vingut
aquí a treballar». I li va dir: «¿Saps el camí per anar a la Mèdia?» 6 Li contestà: «Sí, hi
he anat moltes vegades i conec pam a pam tots els camins. Les vegades que he anat a la
Mèdia i he posat a casa del nostre germà Gabael, que viu a Ragues de la Mèdia! Hi ha

dos dies comptats de camí, d'Ecbatana a Ragues: Ragues està a la muntanya, Ecbatana,
en canvi, al mig de la plana». [7] I li digué: «Espera'm, minyó, mentre entro a dir-ho al
meu pare. Em cal que vinguis amb mi; et donaré la teva paga». [8] Li féu «Està bé,
t'espero; però no t'entretinguis». [9] Tobies va entrar i ho explicà al seu pare Tobit: «Ja he
trobat un dels nostres germans, un israelita». Ell li va dir: «Fes-me'l venir, que vull
assegurar-me de quin llinatge és i de quina tribu; i si se li pot confiar d'acompanyar-te,
fill». [10] Tobies va sortir, el va cridar i li digué: «El meu pare et crida». Hi van entrar, i
Tobit fou el primer de saludar. L'altre li féu: «Et desitjo que siguis molt feliç». Tobit va
contestar-li: «¿Com vols que sigui feliç encara? ¿No veus que sóc un home que no em
puc valer dels ulls? No —982→ veig la llum del cel, sinó que visc a les fosques, com
els morts, que ja no veuen la llum. Bo i vivent, estic entre els morts; sento la veu dels
homes, però no els veig». Ell li digué: «Tingues confiança; Déu pensa guarir-te aviat;
confia». Aleshores Tobit li digué: «El meu fill Tobies vol anar a la Mèdia. Si podies
anar amb ell i conduir-lo! Et donaré la paga que et correspongui, germà». Ell li digué:
«Sí, que hi puc anar. Els camins, els sé tots. Hi he anat moltes vegades, a la Mèdia; n'he
travessat totes les planes i en conec totes les muntanyes i totes les sendes». [11] Tobit li va
dir: «Germà, ¿de quin llinatge ets i de quina tribu? Explica-m'ho, germà». [12] L'altre
digué: «De què et servirà saber la meva tribu?» Tobit li digué: «Vull saber del cert de
qui ets fill, germà, i com et dius». [13] Aleshores li va dir: «Jo sóc Azaries, fill del gran
Ananies, un dels teus germans»[641]. [14] Tobit li digué: «Sigues benvingut, germà, i estigues
bo. I no te m'enfadis, germà, si he volgut saber la veritat sobre el teu llinatge.
Casualment ets un germà nostre i d'un llinatge bo i distingit. Els he coneguts, Ananies i
Natan, els dos fills de Semeïes, el gran. Tots dos havien vingut amb mi a Jerusalem i
havíem adorat junts allí; no s'havien deixat desviar, ells! Quins bons homes, els teus
germans! Has sortit d'un bon tronc, fill! Sigues benvingut!» [15] I encara li digué: «La paga
que et donaré serà d'un dracma[642] per dia; pel que fa a la vida, et tractaré com al meu
fill. [16] Sí, vés amb el meu fill i encara t'hi afegiré, a la paga». [17] Ell digué: «Hi aniré; i no
tinguis por, sortirem amb salut i tornarem a casa teva amb salut, perquè el camí és
segur». Ell li digué: «Que Déu et beneeixi, germà». Aleshores va cridar el seu fill i li va
dir: «Fill meu, prepara totes les coses per al viatge i vés-te'n amb el teu germà. I que el
Déu del cel us conservi amb salut allà i us torni a deixar a casa sans i bons, i que el seu
àngel us acompanyi amb la seva protecció, fill». Quan va sortir per emprendre el camí,
va besar el seu pare i la seva mare, i Tobit li va dir: «Estigueu bons».

[18] La seva mare es va quedar plorant i deia a Tobit: —983→ «Per què l'has hagut
de fer marxar, el meu fill! Ell que és el bastó de la nostra mà, i no es movia de la nostra
presència. [19] Tant de bo aquest diner no s'afegeixi al nostre diner, sinó que sigui rescat
del nostre fill! [20] Ja en teníem prou de viure com el Senyor ens havia donat de viure». [21]
Ell li contestà: «No t'hi encaparris; el nostre fill ha marxat de casa amb salut i tornarà
amb salut; i els teus ulls el veuran, el dia que torni sa. [22] No t'hi encaparris i no tinguis
por per ells, germana. ¿No veus que un àngel bo l'acompanyarà, tindrà un viatge feliç i
tornarà amb salut?» [23] Aleshores va parar de plorar.

6 Aventura amb un peix. [1] El noi, doncs, emprengué el camí, junt amb l'àngel; el
gos sortí amb ells i els va seguir. Es van posar a caminar tots dos i, quan la primera nit
els va caure sobre, van acampar a la vora del riu Tigris. [2] El noi va posar-se de peus al
riu Tigris, per esbaldir-se'ls, quan un peix gros féu un salt de l'aigua i se'l volia menjar;
el noi es va posar a cridar, [3] i l'àngel li digué: «Agafa'l, i a veure si el domines. El noi
se'l va fer seu i el va treure a terra. [4] L'àngel li digué aleshores: «Obre'l i treu-li el fel, el
cor i el fetge, i guarda-t'ho; la moca, llença-la. El fel, el cor i el fetge del peix són bons

per a remei». [5] El noi va obrir el peix i li va treure el fel, el cor i el fetge; en va coure un tros i se'l va menjar; l'altra part la va salar i la va guardar.

Virtuts curatives del cor, el fetge i el fel del peix.— [6] Caminaren plegats, fins que van ser prop de la Mèdia. [7] Aleshores el noi va preguntar a l'àngel: «Germà Azaries, ¿què curen el cor, el fetge del peix i el fel?» [8] Aquest li contestà: «Crema el cor i el fetge del peix[643], i que fumin davant de l'home o de la dona que estiguin presos per un dimoni o un esperit impur, i en fugirà tota possessió; i no tinguis por que s'hi quedi mai més. [9] el fel, si hi fregues els ulls d'algú que hi tingui formats uns tels blanquinosos, i bufes sobre els tels, es posa bo».

—984→

Proposta de matrimoni amb Sara.— [10] Quan foren a la Mèdia i s'acostaven ja a Ecbatana, [11] Rafael digué al noi: «Germà Tobies». Aquest contestà: «Mana'm». I li digué: «Aquesta nit, l'haurem de passar a casa de Ragüel; ja saps que és parent teu i té una filla que es diu Sara. [12] No té cap més fill ni filla, llevat de Sara. Tu ets el seu parent més pròxim, amb dret de posseir-la abans que cap altre home. I és de justícia que tu siguis també l'hereu de tot allò que té el seu pare. La noia és assenyada, animosa i extraordinàriament bella, i el seu pare se l'estima». [13] I afegí: «A dreta llei et toca a tu. Escolta'm, germà: aquesta nit jo parlaré de la noia al seu pare, perquè la puguis rebre com a promesa. I quan tornarem de Ragues, farem les notes. Sé que Ragüel no pot fer res per impedir que la prenguis, ni la pot prometre a cap altre; segons amenaça el llibre de Moisès, es faria reu de mort[644], perquè sap que et toca a tu de retire la seva filla, abans que a cap altre home. Ara, germà, creu-me: aquesta nit en parlarem i et donaran la noia per promesa. Quan tornem de Ragues ja la prendrem i ens l'emportarem cap a casa teva». [14] Aleshores Tobies va contestar a Rafael: «Germà Azaries, he sentit dir que ja ha estat donada a set homes, i que van morir a la cambra nupcial, a la nit, en anar-se-li a acostar; van morir l'un darrera l'altre. He sentit dir que un dimoni els mata. [15] Ara jo tinc por —ella rai, no li fa cap mal, perquè l'estima[645]; però, si algú intenta d'acostar-se-li, el mata; el meu pare només em té a mi—; tinc por, doncs, que, si moro, faré davallar el meu pare i la meva mare al sepulcre, plens de pena per mi; i no tenen cap més fill que els pugui enterrar». [16] L'àngel li diu: «¿Ja no et recordes dels manaments del teu pare? Ell et té manat que prenguis muller d'entre la teva família. Creu-me, germà: no pensis més en aquest dimoni i pren-la. Jo sé que aquesta nit et serà donada per muller. [17] Això sí, quan entris a la cambra nupcial, agafa un tros del fetge del peix i el cor i posa-ho sobre les brases de l'encens; el dimoni n'olorarà la fortor i fugirà; i no tinguis por que es presenti —985→ mai més al seu costat. [18] I quan vagis a unir-te-li, aixequeu-vos primer tots dos i pregueu i supliqueu al Senyor del cel que vingui sobre vosaltres la seva bondat i la seva salvació[646]. I no temis: de tota l'eternitat que la tens assenyalada. Tu seràs la seva salvació, et seguirà i estic segur que en tindràs fills, que seran per a tu com germans. No en parlem més». [19] Quan Tobies va sentir les paraules de Rafael i va saber que es tractava d'una germana seva, de la mateixa família del seu pare, se'n va enamorar bojament i en quedà corprès.

7 Tobies a casa de Ragüel.— [1] Quan van entrar a Ecbatana, li va dir: «Germà Azaries, porta'm de dret a casa de Ragüel». I el va portar a casa de Ragüel. El van trobar assegut vora la porta del pati; foren els primers a saludar. Ell els digué: «Us saludo, germans: sigueu benvinguts i estigueu bons». I els va fer entrar a casa seva. [2] I va dir a Edna, la seva dona: «Quina retirada al meu germà Tobit, aquest noiet!» [3] Aleshores

Edna els va preguntar: «¿D'on sou, germans?» Li van dir: «Som dels fills de Neftalí,
captius a Nínive». [4] Els preguntà: «¿Coneixeu el nostre germà Tobit?» Li foren: Sí, que
el coneixem». [5] I els digué: «Està bo?» Li contestaren: «Viu i està bo». I Tobies afegí:
«És el meu pare».

Ragüel es va aixecar d'un salt i es posà a besar-lo, entre sanglots i exclamacions. I li digué: «Sigues beneït, fill meu, nascut d'un pare bo i honrat. Però, quina desgràcia més terrible que un home bo i tan caritatiu s'hagi tornat cec!» I llançant-se al coll de Tobies, el seu germà, es posà a plorar.

[7] Edna, la seva dona, també plorava; i Sara, la filla d'ells dos, va plorar igualment. [8]
Després va sacrificar un anyell de la ramada i els acollí amb el cor obert.

Tobies demana Sara per esposa.— [9] Quan es van haver banyat i, fetes les
ablucions, s'havien posat a taula per menjar, Tobies digué a Rafael: «Germà Azaries,
digues a Ragüel que em doni Sara, la meva germana». [10] Ragüel, que ho va sentir, féu al
jove: «Menja i —986→ beu i passa aquesta nit feliç. Al capdavall, germà, fora de tu
no hi ha cap home a qui correspongui de prendre la meva filla Sara. Ni jo mateix no tinc
el poder de donar-la a cap altre home, fora de tu, perquè tu ets el meu parent més
pròxim. Ara que, tanmateix, ja et puc dir la veritat, fill. [11] Ja l'he donada a set homes,
familiars postres; i tots van morir la mateixa nit, quan intentaven d'acostar-se-li. Per
això, ara, fill, menja i beu; que el Senyor ja decidirà què us convé». [12] Però Tobies va
dir: «Estigues ben segur que no tastaré res de tot això, ni beuré gota mentre no
m'arreglis aquest afer». Ragüel li digué: «Ara mateix! T'és donada d'acord amb la
prescripció del llibre de Moisès; al cel està determinat que et sigui donada. Pren la teva
germana. D'ara endavant tu ets el seu germà i ella la teva germana. T'és donada des
d'avui i per sempre. I que el Senyor del cel us faci passar feliçment aquesta nit i faci
davallar sobre vosaltres misericòrdia i pau».

Casament de Tobies i Sara.— [13] Aleshores Ragüel va cridar la seva filla Sara;
quan la tingué davant, la va agafar per la mà i la lliurà a Tobies, dient: «Pren la muller
que t'és donada segons la llei i la prescripció escrita al llibre de Moisès. Té, pren-la a
casa del teu pare en bona hora. I que el Déu del cel obri davant vostre un camí de pau».
[14] I va cridar la mare d'ella i li digué que portés un full; i hi escriví el document que
atestava la connivència i com la hi donava per esposa, segons el que determina la llei de
Moisès, i el va segellar. Acabat, començaren a menjar i beure.

[15] Ragüel va cridar després la seva dona Edna i li digué: «Germana, prepara la
segona cambra i acompanya-hi la noia». [16] Ella hi va anar i féu el llit, tal com li havia
manat; i hi va fer entrar la noia, plorant per ella. I li digué, eixugant-se les llàgrimes:
«Tingues confiança, filla; que el Senyor del cel et doni joia, en lloc de la tristesa que
passes. Tingues confiança, filla». I sortí fora.

8 El fum del fetge i del cor del peix allunya el dimoni.— [1] Quan van haver —
987→ acabat de menjar i beure, decidiren d'anar a dormir. Van acompanyar el jove
fins a la cambra i l'hi van introduir. [2] Aleshores Tobies es recordà de les paraules de
Rafael: va treure el fetge i el cor del peix de la bossa que portava i els va posar sobre les
brases de l'encens. [3] La fortor del peix va barrar el pas al dimoni, que va fugir corrents,
cap a la banda de l'alt Egipte. Rafael hi va anar, el va lligar de mans i peus i l'amarrà allí
mateix. [4] Tothom va sortir de la cambra i tancaren la porta.

Pregària dels nous esposos.— Tobies aleshores es va alçar del llit i digué a Sara:
«Aixeca't, germana; preguem i supliquem al postre Senyor que ens tingui compassió i
ens salvi». [5] Es van alçar i van començar a pregar i a suplicar que els salvés. I començà
dient:

Sou beneït, Déu dels nostres pares,
i és beneït el vostre nom
per tots els segles i totes les generacions.
Que us beneeixin els cels
i tota la vostra creació
per tots els segles.
[6] Vós creàreu Adam
i li féreu Heva, la seva muller,
que l'ajudés i el confortés.
I d'ells dos sortí la raça dels homes.
Sou vós qui diguéreu:
«No està bé que l'home estigui sol:
fem-li un auxili, semblant a ell»[647].
Jo, doncs, ara, rebo aquesta germana meva
no per motius impurs,
sinó tal com ha de ser.
Vulgueu tenir-nos compassió,
i que puguem arribar plegats a la vellesa».

[8] I deien l'un i l'altre: «Amén, amén». [9] I aquella nit dormiren.

Ansietat de Ragüel.— [10] Ragüel, però, es va llevar, va cridar els seus criats i sortí
amb ells a cavar una fossa. Perquè deia: «Si de cas moria, que no siguem ni riota ni
escarni». [11] Quan tingueren la fossa enllestida, Ragüel va entrar a la casa, cridà la seva
dona [12] i li va dir: «Envia una de les criades, que entri a la cambra i miri si viu; si és
mort, que el puguem enterrar, de manera que ningú no ho sàpiga». [13] Hi van enviar una
criada, encengueren —988→ el llantió, van obrir la porta, va entrar i els trobà al llit,
dormint plegats. [14] La criada va sortir i els ho anuncià: «Viu, no ha passat res de mal».

Acció de gràcies.— [15] Aleshores Ragüel beneí el Déu del cel i digué:

«Sou beneït, Déu,
amb ton benedicció pura i santa;
que us beneeixin tots els vostres sants
i totes les vostres criatures
per tots els segles.
[16] I sou beneït perquè m'heu omplert de joia,
i no ha passat el que em temia;
sinó que ens heu tractat

segons la vostra gran bonesa.
17 I sou beneït perquè heu tingut compassió
d'aquests dos fills únics.
Sigueu-los compassiu, Senyor, salveu-los;
i que acabin la seva vida
amb joia i amb la vostra gràcia».

Banquet nupcial i festes de noces.— 18 De seguida va manar als seus criats que omplissin la fossa abans que es fes de dia. 19 Va manar també a la seva dona, que fes molts pans. Després va anar a la cleda i en va portar dues vedelles i quatre moltons. I manà que els sacrifiquessin. I van començar els preparatius. 20 Va cridar també Tobies i li digué amb jurament: «Fes-te el càrrec de no moure't d'aquí durant quinze dies; t'estaràs aquí, menjant i bevent amb mi, i alegraràs l'ànima adolorida de la meva filla. 21 De tot el que em pertany, pren-ne la meitat, i vés amb bona salut cap a casa del teu pare. L'altre meitat, quan mori jo i la meva dona, és teva. Confia, fill, jo sóc el teu pare i Edna, la teva mare. Nosaltres estem amb tu i la teva germana des d'ara per sempre. Confia, fill».

9 Rafael va a Ragues, a casa de Gabael.— 1 Aleshores Tobies va cridar Rafael i li digué: 2 «Germà Azaries, pren quatre criats i dos camells i arriba't a Ragues. Vas a casa de Gabael, li dónes l'escriptura i t'emportes els diners; i fes-lo venir amb tu a les noces. 3-4 Prou saps tu com deu estar comptant els dies, el —989→ meu pare, i només que em retardi un sol dia, li causaré una gran pena. Ja veus, d'altra banda, quin jurament ha fet Ragüel; i no puc pas traspassar-lo, el seu jurament».

5 Rafael, doncs, partí cap a Ragues de la Mèdia, amb els quatre criats i els dos camells, i va posar a casa de Gabael. Li donà la seva escriptura i li féu saber que Tobies, el fill de Tobit, havia pres muller i el convidava a les noces. Gabael es va aixecar, li comptà els saquets segellats, i els hi va donar. 6 Tots dos van matinejar i anaren a les notes. Quan entraren a casa de Ragüel, van trobar Tobies a taula; s'avançà cap a ell, el saludà i, plorant, el beneí i li digué: «Quin bon minyó, fill d'un baró excel·lent, home just i caritatiu! Que el Senyor t'ompli de la benedicció del cel, a tu, a la teva dona, al pare i a la mare de la teva dona. Que Déu sigui beneït, perquè he vist el meu parent Tobit, perquè ets ell mateix!»

10 Ansietat dels pares de Tobies.— 1 De dia en dia, Tobit calculava amb quantes jornades faria l'anada i amb quantes la tornada. I quan van haver passat els dies, i el seu fill no es presentava, 2 digué: «Mentre no l'hagin fet quedar allí. O, qui sap si Gabael és mort i ningú no li dóna els diners». 3 I començà a entristir-se. 4 Anna, la seva dona, deia: «El meu fill s'ha mort, ja no està entre els vius». I va començar a plorar i a lamentar-se del seu fill, i a dir: 5 «Pobra de mi! Fill, per què et vaig deixar marxar, llum dels meus ulls!» 6 I Tobit li deia: «Calla, no t'hi amoïnis, germana: està bo. Més aviat és que els ha sortit un entrebanc per allà. L'home que va marxar amb ell bé era de confiança i un dels nostres germans. No passis ànsia per ell, germana, que ja compareixerà».

I ella li deia: «No em diguis res i no m'enganyis. El meu fill s'ha mort». I cada dia se n'anava corrents a guaitar el camí per on havia marxat el seu fill; i no feia cas de

ningú. I quan es ponia el sol, entrava a casa i es passava tota la nit lamentant-se i plorant. I no dormia gens.

[8] Quan van haver passat els quinze dies de les notes, els que Ragüel havia jurat que —990→ dedicaria a la seva filla, Tobies el va anar a trobar i li digué: «Deixeu-me marxar; estic segur que el meu pare i la meva mare es pensen que ja no em veuran més. Per això, us demano, pare, que em deixeu marxar, i aniré a trobar el meu pare. Ja us vaig dir com estava quan el vaig deixar». [9] Ragüel li digué: «Queda't, fill, queda't amb mi. Mira, puc enviar uns missatgers a Tobit, el teu pare, i li explicaran com estàs». Li respongué: «De cap manera; us demano que em deixeu marxar d'aquí i anar cap al meu pare».

Comiat i benediccions.— [10] Aleshores Ragüel li va donar la seva muller Sara, i la meitat de tots els seus béns esclaus i esclaves, bous i ovelles, ases i camells, roba, diners i mobles. [11] I els va acomiadar en bona salut; va abrasar Tobies i li digué: «Estigues bo, fill, i bon viatge! Que el Senyor del cel us doni un viatge feliç, a tu i a la teva muller Sara, i que abans de morir pugui veure els vostres fills». [12] Abraçà Sara, la seva filla, la besà i li digué: «Vés a casa del teu sogre; pensa que d'ara en davant són ells els teus pares, tant com els qui t'infantaren. Vés en pau, filla; que, mentre visqui, sempre pugui sentir parlar bé de tu».

[13] També Edna digué a Tobies: «Fill i germà estimat, que el Senyor et torni un altre cop aquí i jo pugui veure en vida meva, abans de morir-me, els vostres fills, teus i de la meva filla Sara, per alegrar-me a la presència del Senyor. Et confio la meva filla com en custòdia; no li donis mal viure cap dia de la teva vida. Fill, vés en pau. D'ara endavant sóc la teva mare, i Sara, la teva germana. I que tots els dies de la nostra vida siguem feliços tots plegats». Els va besar tots dos i els acomiadà, desitjant-los que estiguessin bons.

[14] Tobies, doncs, va sortir de casa de Ragüel en bona salut, content i beneint el Senyor del cel i la terra, rei de totes les coses, perquè havia fet tan feliç el seu viatge. I beneí Ragüel i Edna dient: «Que em faci el Senyor la gràcia d'honrar-vos tots els dies de la meva vida».

11 **Arriben a Nínive.**— [1] Quan van ser prop de Caserín, que està davant —991→ mateix de Nínive, digué Rafael: [2] «Ja saps en quin estat vam deixar el teu pare. [3] Avancem-nos a la teva dona i podrem preparar la casa, mentre van venint». [4] Tots dos van posar-se a caminar plegats. I li digué: «Tingues el fel a mà». El gos se'ls ajuntà darrera.

[5] Anna s'estava asseguda amb els ulls posats al camí del seu fill, [6] i es va adonar que venia i digué al pare: «Mira, el teu fill està venint i l'home que va marxar amb ell també». [7] Rafael digué a Tobies, abans que arribés prop del seu pare: «Sé del cert que els seus ulls s'obriran. [8] Escampa-hi damunt el fel del peix; el remei es menjarà el tel blanc i l'hi farà saltar dels ulls; i el teu pare recobrarà la vista i veurà la llum».

Guarició de Tobit.— [9] Anna es posà a córrer, va llançar-se al coll del seu fill i li digué: «Ja t'he vist, fill meu: ara ja em puc morir». I va esclatar en plors. [10] Tobit també es va alçar i, ensopegant d'una banda a l'altra, arribà a sortir a la porta del pati. [11] Tobies va córrer cap a ell, duent sempre el fel a la mà; li bufà els ulls, el va agafar i li digué:

«Tingueu confiança, pare». I li posà el remei a sobre, i li va provocar coïssor. [12] I amb
totes dues mans va fregar els llagrimers. [13] Aleshores va veure el seu fill, caigué al seu
coll i li digué plorant: «Et veig, fill, llum dels meus ulls». [14] I afegí: «Sigueu beneït, o
Déu, i que sigui beneït el seu gran nom, i tots els seus àngels siguin beneïts pels segles.
Perquè ell m'ha flagel·lat, però s'ha apiadat de mi una altra vegada, i veig el meu fill
Tobies».

[15] Llavors Tobies va sortir, content, que no tenia prou boca per a lloar Déu. I va
explicar al seu pare Tobit com havia estat de feliç el seu viatge; que portava els diners, i
que havia pres per muller Sara, la filla de Ragüel; que la duia amb ell, que era prop de la
porta de Nínive.

[16] Aleshores Tobit s'encaminà cap a la porta de Nínive, a l'encontre de l'esposa,
content i lloant Déu. I quan els de Nínive el veieren caminar i travessar els carrers amb
pas natural i segur, i sense que ningú li donés la mà, se n'admiraren.

—992→

Llavors Tobit declarà davant d'ells que Déu se n'havia compadit i li havia obert els
ulls. [17] I quan fou davant de Sara, l'esposa del seu fill Tobies, la beneí i li digué:
«Estigues bona, filla, entra; beneït el teu Déu, que t'ha conduït a casa nostra, filla. I
beneït el teu pare, i beneït Tobies, el meu fill, i beneïda tu, filla. Estigues bona; entra a
casa teva amb benedicció i amb joia; entra, filla». [18] Aquell dia tots els jueus que vivien
a Nínive s'ompliren d'alegria. [19] Ahicar i Nadab, els parents de Tobit, l'anaren a veure,
plens de joia. Les noces se celebraren amb joia durant set dies, i li foren oferts molts
presents.

12 Revelació de Rafael.— [1] Quan s'acabaren les noces, Tobit va cridar el seu fill
Tobies i li digué: «Preocupa't, fill, de donar la paga a l'home que t'ha acompanyat; cal
que li donis més del que vam quedar». [2] I aquest li digué: «Pare, ¿quina paga us sembla
que li doni? No hi perdo res, encara que li doni la meitat dels meus béns, dels que ell
m'ha ajudat a portar. [3] M'ha acompanyat amb bona salut, ha curat la meva dona, m'ha
ajudat a portar els diners i us ha curat a vós. ¿Quina altra paga us sembla que li podria
donar?» [4] Tobit li respongué: «És just, fill, que prengui la meitat de tot es les coses que
heu portat junts». [5] Aleshores el van cridar i li digueren: «Pren la meitat de tot el que has
portat: és la teva paga. Vés i estigues bo».

[6] Aleshores ell els va cridar tots dos a part i els digué: «Beneïu el Senyor i
manifesteu-li el vostre agraïment; honreu-lo i regracieu-lo davant de tots els vivents pels
favors que us ha fet, per tal que beneeixin i lloïn el seu nom. Descobriu a tots els homes
les obres de Déu, a honor d'ell, i no dubteu gens de proclamar el vostre agraïment. [7] Està
bé de mantenir ocult el secret del rei, però és cosa digna de descobrir i proclamar les
obres de Déu. Feu el bé, i no us vindrà cap mal. [8] Bona cosa és la pregària amb dejuni; la
beneficència, però, les sobrepassa. És millor de posseir poc amb justícia que riqueses
amb maldat. Val mes fer almoina que arraconar or. —993→ [9] L'almoina salva de la
mort i neteja de qualsevol pecat. Els qui fan almoina seran sadollats de vida. [10] Els qui
cometen pecat i obren malament són enemics de les pròpies ànimes. [11] Us vull mostrar
tota la veritat i no us n'amagaré ni un sol mot. Ja us he fet veure i us he dit que està bé
de mantenir ocult el secret del rei, però que és cosa digna de revelar les obres glorioses
de Déu. [12] Doncs, bé: quan tu i Sara pregàveu, jo acompanyava el record de la vostra

pregària a la presència de la majestat del Senyor. I quan enterraves els morts, igual. [13] I aquell cop que no t'hi vas mirar gens a aixecar-te de taula i deixar el dinar per sortir a enterrar el mort, aleshores vaig ser enviat per posar-te a prova. [14] I a la vegada m'envià Déu per guarir-te a tu i la teva jove, Sara. [15] Jo sóc Rafael, un dels set àngels que s'estan i entren a la presència de la majestat del Senyor».

[16] Tots dos en restaren esbalaïts i es van prosternar fins a terra, plens de por. [17] Ell els digué: «No tingueu por, la pau sigui amb vosaltres. Beneïu Déu per sempre. [18] Jo, quan m'estava amb vosaltres, no m'hi estava per gust propi, sinó per voluntat de Déu. A ell heu de beneir tots els dies, a ell heu de lloar. [19] Ja ho vèieu que jo no menjava res; teníeu davant una visió.

[20] Doncs, ara beneïu aquí a la terra el Senyor i manifesteu a Déu el vostre agraïment. Mireu, jo me'n vaig amunt, cap al qui m'envià. Escriviu totes aquestes coses que us han passat». I se n'anà amunt. [21] Aleshores s'alçaren, però ja no el pogueren veure. [22] I es quedaren beneint i lloant Déu i proclamant el seu agraïment per aquestes grans obres seves fins a arribar a aparèixer-se'ls un àngel de Déu!

13 Càntic de lloança.— [1] Tobit va escriure amb joia una oració i exclamà:

[2] «Beneït sigui Déu, vivent per sempre,
per tots els segles dura el seu regne.
Perquè castiga, i es compadeix;
fa baixar al país dels morts, sota la terra,
ell mateix fa sortir de la gran perdició,
i no hi ha res que es pugui —994→ escapar de la seva mà.
[3] Fills d'Israel, proclamen-lo davant dels pagans,
ja que us ha escampat enmig d'ells;
[4] anuncien allí la seva magnanimitat,
lloeu-lo davant de tots els qui viuen,
pel que és: el nostre Senyor i el nostre Déu,
el nostre pare, Déu per sempre.
[5] Us castiga pels vostres mancaments,
però sentirà compassió de tots vosaltres,
i us aplegarà de tots els pobles
entre els quals us ha escampat.
[6] Quan vosaltres us convertireu a ell de tot cor,
disposats amb tota la vostra ànima a obrar sincerament davant d'ell,
llavors ell també es girarà cap a vosaltres;
i no tingueu por que us torni a amagar més la seva cara.
[7] Mireu ara el que ha fet per vosaltres,
proclamen-li el vostre agraïment a ple pulmó.
Beneïu el Déu que fa justícia, lloeu el rei dels segles.
[8] Jo el lloo a la terra del meu exili,
manifesto la seva força i la seva majestat
davant un poble pecador.
Convertiu-vos, pecadors, obren la justícia a la seva presència.
Qui sap si voldrà tractar-vos amb misericòrdia!

[9] Amb tota l'ànima vull exaltar el rei del cel,
i la meva ànima s'alegrarà tots els dies de la meva vida.
[10] Lloeu el Senyor tots els seus elegits;
que tothom lloï la seva grandesa,
celebren festes de joia glorifiquen-lo.
[11] Jerusalem, ciutat santa:
ell t'ha castigat per les obres de les teves mans.
Doneu gràcies al Senyor dignament
i lloeu el Rei dels segles,
perquè tinguem la joia que en tu sigui reconstruït el seu temple,
[12] i que tots els captius s'alegrin en tu, Jerusalem,
i en tu trobin contentament tots els desgraciats per totes les generacions.
[13] Una llum esclatant il·luminarà tots els països de la terra.
—995→
Molts pobles vindran a tu de lluny;
els qui habiten els punts extrems de la terra
vindran vers el nom del Senyor Déu,
amb les mans plenes de regals per al Rei del cel.
Generacions i generacions s'ompliran de joia en tu
i proclamaran el nom de la ciutat escollida per tots els segles.
[14] Maleïts tots els qui diguin contra tu paraules dures,
maleïts seran tots els qui intentin destruir-te,
derrocar les teves muralles, tirar a terra les teves torres,
calar foc a les teves cases.
I seran beneïts pels segles els qui et reconstruiran.
[15] Aleshores, exultaràs i t'alegraràs dels fills dels justos,
perquè tots s'aplegaran aquí per beneir el Senyor dels segles.
Feliços els qui t'estimin i els qui s'alegrin de la teva prosperitat.
[16] Feliços tots els homes que s'hauran entristit per tu,
en veure els teus càstigs,
perquè s'alegraran de tu,
quan vegin la teva gran alegria per sempre.
Ànima meva, beneeix el Senyor, el gran rei.
[17] Perquè Jerusalem serà reconstruïda,
serà la seva estança per sempre més.
Seré feliç, si el que queda de la meva descendència
pot veure la teva glòria
i pot proclamar el Rei del cel.
Aleshores les portes de Jerusalem seran fetes de safir i maragdes,
i totes les seves muralles, de pedres precioses.
Les torres de Jerusalem seran fetes d'or,
i les seves barbacanes, d'or brunyit.
Els carrers de Jerusalem seran empedrats amb robins i pedres de Sufir,
[18] i les portes de Jerusalem entonaran cants d'alegria.
I totes les seves cases diran:
Al·leluia, beneït el Déu d'Israel.
[19] Ja que en tu beneiran el sant nom per sempre».

14 **Mort de Tobit.**— [1] I Tobit acabà les paraules de la seva acció de gràcies. [2] Morí en pau, que tenia cent dotze anys, i fou —996→ enterrat honrosament a Nínive. Tenia seixanta-dos anys quan quedà desvalgut de la vista. I després de tornar a veure-hi menà una vida bona i féu moltes almoines. I encara beneí Déu més que abans i en proclamà la magnificència.

[3] Quan s'anava a morir, va cridar el seu fill Tobies i li va encarregar: «Fill, emporta't els teus fills [4] i marxa cap a la Mèdia, perquè tinc fe en les paraules de Déu sobre Nínive; tot serà veritat, caurà sobre Assur. Totes les coses que han dit els profetes d'Israel, enviats per Déu, totes succeiran. De totes aquestes paraules no se'n traurà ni mica: totes aniran venint als seus temps. A la Mèdia hi haurà més oportunitat de salvació que entre els assiris o a Babilònia. Perquè jo sé i estic segur que totes les coses que Déu va dir tindran compliment, seran: ni un sol mot no haurà estat dit debades. I els nostres germans, els qui habiten a la terra d'Israel, tots seran dispersats i enduts captius de la terra bona; i tota la terra d'Israel serà un desert, i seran desert Samaria i Jerusalem. La casa de Déu serà plena de tristesa i serà incendiada, per un temps. [5] Però novament Déu es compadirà d'ells i els retornarà a la terra d'Israel; i bastiran de nou el temple, no com el primer, fins al temps que s'acomplirà el nombre de les edats. Després d'això, tots retornaran de la captivitat, i edificaran la casa de Déu, tal com van parlar d'ella els profetes d'Israel. [6] I els pobles de tota la terra, tots es convertiran i temeran Déu de cor, tots abandonaran els seus ídols, que els han fet errar per camins de mentida, i beneiran el Déu dels segles amb obres bones. [7] Tots els fills d'Israel, els qui sortiran sans d'aquells dies, conservaran un record sincer de Déu i s'aplegaran per anar cap a Jerusalem, i viuran per sempre a la terra d'Abraham completament segurs: perquè els serà donada. I els qui estimen Déu amb cor sincer s'alegraran, mentre que els qui obrin el pecat i la injustícia seran esborrats de la faç de la terra. [8-9] Ara, doncs, fills, jo us recomano: serviu Déu sincerament i feu allò que li és grat. Manareu als vostres fills d'obrar la justícia i fer almoines, que es —997→ recordin de Déu i beneeixin el seu nom en tota ocasió, amb cor sincer i amb tota la seva força. Doncs, ara, tu, fill, surt de Nínive, no t'hi quedis. El dia que hagis enterrat la teva mare al meu costat, aquell mateix dia ja no facis nit als seus confins. Veig que està plena d'iniquitat, s'hi obren molts enganys, i ningú no en sent vergonya. [10] Mira, fill, el que Nadab va fer a Ahicar, que l'havia pujat de petit. ¿No el va fer davallar, viu, a les entranyes de la terra? Però Déu va fer pagar la maldat davant d'ell: Ahicar va sortir a la llum, mentre que Nadab entrava a la tenebra eterna, perquè havia intentat de matar Ahicar. Perquè havia fet almoines, va sortir-se del parany de la mort, que li havia parat Nadab, mentre que el mateix Nadab hi queda i es perdia. [11] Mireu, doncs, fills, què porta l'almoina i què porta la injustícia: simplement, mata. I mireu, ja em falta l'alè». Aleshores el posaren sobre el llit, i morí. I fou enterrat honrosament.

Mort de Tobies.— [12] I quan va morir la seva mare, Tobies l'enterrà al costat del seu pare. I ell i la seva dona i els seus fills marxaren cap a la Mèdia i s'establiren a Ecbatana, amb Ragüel, el seu sogre. [13] Els procurà una bona vellesa i els enterrà a Ecbatana de la Mèdia; i quedà hereu de la casa de Ragüel i de la del seu pare Tobit. [14] I va morir ple d'honra als cent disset anys. [15] Abans de morir fou testimoni d'oïda de la destrucció de Nínive. I ell mateix veié com Ciaxares, rei de la Mèdia, s'emportava captius tots els seus habitants cap al seu país. I beneí Déu per totes les coses que havia fet als habitants de Nínive i d'Assur. Va tenir aquesta alegria abans de morir i beneí Déu pels segles dels segles. Amén!

Judit (Jdt. 1,1-16,25)[648]

Campanyes d'Holofernes Judit (Jdt. 1,1-6,21)

1 Nabucodonosor i Arfaxad.— 1 Era l'any dotzè del regnat de Nabucodonosor[649],
que regnà sobre els assiris, a Nínive, la gran ciutat; i al temps d'Arfaxad[650], que regnà
sobre els medes, a Ecbatana. 2 Ell fou el qui edificà tot al seu voltant muralles amb uns
carreus de tres colzades d'ample per sis colzades de llarg, i donà a la muralla una alçada
de setanta colzades i un gruix de cinquanta; 3 i aixecà les torres de la muralla fins a cent
colzades; 4 i disposà que les portes de la ciutat s'aixequessin a una alçada de setanta
colzades i tinguessin quaranta colzades d'ample, per deixar sortir les forces dels seus
magnats i la seva infanteria desplegada.

Nabucodonosor fa la guerra a Arfaxad.— 5 Per aquell temps, el rei
Nabucodonosor va presentar batalla al rei Arfaxad a la plana gran, és a dir, a la plana
que hi ha als termes de Ragau[651]. 6 Se li ajuntaren tots els qui habitaven la regió
muntanyosa i tots els qui vivien a les vores de l'Eufrat, del Tigris i de l'Hidaspes, i els de
les planes d'Arioc, rei dels elimeus; talment, que foren molts els pobles que s'aplegaren
per al combat dels fills de Queleüd»[652].

7 Nabucodonosor, rei dels assiris, envià també avís a tots els qui habitaven la Pèrsia,
a tots els qui habitaven cap a la banda de ponent, els qui habitaven la Cilícia i Damasc,
el Líban i l'Antilíban, i a tots els qui habitaven a les vores del mar, 8 als de les contrades
del Carmel i de Galand, a la Galilea superior i a la gran plana d'Esdreló[653], 9 i a tots els
qui estaven a Samaria i a les seves ciutats, a l'altra banda del Jordà[654] fins a Jerusalem,
Batana, Quelus, Cadés, el riu d'Egipte, Tafnes, Ramsés, i a tota la terra de Gosen, 10 fins
arribar sobre —999→ Tanis i Memfis; i als qui habitaven l'Egipte, fins arribar als
mateixos límits de l'Etiopia»[655].

11 Però els habitants de totes aquestes regions van menysprear l'avís de
Nabucodonosor, rei dels assiris, i no se li uniren per a la guerra; perquè no els feia por,
sinó que el tingueren per un home desemparat. I li tornaren els seus missatgers amb les
mans buides, plens de confusió i de vergonya.

12 Nabucodonosor es va irritar moltíssim contra totes aquestes contrades, i va jurar
pel seu tron i pel seu regne[656] que se'n venjaria i que arrasaria amb la seva espasa els
termes de la Cilícia, de la Damascena i de la Síria, junt amb tots els qui habitaven la
terra de Moab, els ammonites, tota la Judea i tots els d'Egipte, fins arribar als confins
dels dos mars.

13 L'any dissetè disposà les seves forces contra el rei Arfaxad. El vencé a la batalla;
desgavellà totes les seves forces, tota la cavalleria i tots els carros 14 i s'emparà de les
seves ciutats. En arribar a Ecbatana, prengué les torres, devastà els seus carrers i li mudà

en oprobi el que era la seva bellesa. [15] Atrapà Arfaxad als límits de Ragau, el va
travessar amb les seves fletxes, i l'arruinà per sempre. [16] I se'n tornà ell i tota la barreja
del seu exèrcit, una grandíssima multitud de guerrers. I es donaren a l'ociositat i a la
bona vida, ell i les seves forces, durant cent vint dies.

2 Holofernes fa una campanya contra l'Occident.— [1] L'any divuitè, el dia vint-i-
dos del mes primer, s'escampà per la cort de Nabucodonosor, rei dels assiris, la veu que
el rei anava a venjar-se de tota la terra, tal com havia dit. [2] Va convocar tots els seus
generals i tots els magnats, celebrà amb ells el seu consell secret, i els manifestà el mal
que havia decidit de fer a la terra. [3] Tots foren del parer d'exterminar tots aquells qui no
s'havien conformat a l'ordre que se'ls havia comunicat.

[4] Quan va donar per acabat el consell, Nabucodonosor, rei dels assiris, cridà
Holofernes[657], cap de les seves forces, la segona autoritat després d'ell, i li va dir: [5]
Escolta el que diu el gran rei, el senyor —1000→ de tota la terra[658]: Mira, sortint
d'aquí, et triaràs uns homes segurs de la seva força, cap a cent vint mil d'infanteria; i un
grup de dotze mil homes de cavalleria; [6] i et dirigiràs contra totes les regions de la banda
de ponent, ja que no han fet cas del manament que els vaig comunicar. [7] I els faràs saber
que m'han de preparar terra i aigua[659]: perquè vull sortir contra ells amb tota la meva ira;
perquè cobriré tota la terra amb el trepig del meu exèrcit, i a ells, els lliuraré al saqueig
dels meus soldats. [8] Els seus ferits ompliran les seves barrancades i no hi haurà torrent ni
riu que no es desbordi, obstruït pels seus morts. [9] I portaré els seus captius cap als països
més llunyans de la terra. [10] Tu, doncs, quan hagis sortit, m'ocuparàs per endavant tots els
seus territoris; ells mateixos se't lliuraran, i tu me'ls guardaràs fins al dia del seu judici. [11]
Però, si n'hi ha que no volen creure, no te'ls miris amb clemència: lliura'ls sense
contemplacions, arreu de la terra que ocupis, a la mort i al pillatge. [12] Per la meva vida i
pel poder sobirà del meu regne: he parlat, i el meu braç ho portarà a terme. [13] I tu no
negligiràs cap dels manaments del teu senyor, sinó que els acompliràs amb diligència i
tal com jo t'he ordenat, i ho faràs sense perdre temps».

[14] Quan Holofernes hagué sortit de la presència del seu senyor, va cridar els
magnats, els generals i els caps de les forces d'Assur, [15] i en comptà, tal com li havia
manat el seu senyor, homes triats per a la campanya, fins a vint-i-dos mil, i dotze mil
arquers a cavall. [16] I els disposà amb ordre, tal com s'aplega un gran exèrcit. [17] Va prendre
una multitud grandíssima de camells, ases i mules per als equipatges; i ovelles, vaques i
cabres per al proveïment de la tropa, tantes, que no es podien ni comptar; [18] a mis,
abundor de queviures per a cada home; i molt, però molt, d'or i plata del tresor del rei. [19]
Aleshores emprengueren la campanya, ell i tot el seu exèrcit, per anar davant del rei
Nabucodonosor i cobrir tota la terra, capaç cantà de ponent, amb els carros, els de
cavalleria i els d'infanteria triats. [20] I van sortir juntament amb ells un gran nombre de
gent de —1001→ tota mena; de tanta que n'hi havia no es podia ni comptar, com les
llagostes i com la pols de la terra.

[21] Caminaren tres dies, sortint de Nínive, en direcció a la plana de Bectilet, i van
acampar prop de Bectilet, a la vora la muntanya que hi ha a l'esquerra de la Cilícia alta.
[22] I amb tot el seu exèrcit, la infanteria, la cavalleria i els carros, va sortir d'aquí cap a la
regió muntanyosa. [23] Rompé la resistència de Fud i Lud, es va emportar captius tots els
descendents de Rassis i els ismaelites[660], que habiten de cara al desert, cap al sud de
Queleó[661]. [24] Va passar l'Eufrat i travessà de cap a cap la Mesopotàmia; va arrasar tots
els poblats que hi havia als llocs alts, sobre el torrent Abrona, fins a arribar al mar. [25] Va

ocupar les fronteres de la Cilícia, féu a miques la resistència que se li oposava i va arribar fins als límits de Jàfet[662], pel sud, davant mateix de l'Aràbia. 26 Voltà els madianites[663], va calar foc a les seves tendes i va devastar les seves cledes. 27 Davallà cap a la plana de Damasc al temps de la sega del blat; va calar foc a tots els camps, va arruïnar els ramats i les vacades; els va saquejar les ciutats, els va deixar ermes les planes i va degollar tots els seus joves.

28 Aleshores els qui habitaven les vores del mar s'espantaren i els vingué por d'Holofernes: els de Sidó i Tir, els habitants de Sur i Oquina i tots els qui habitaven Jamnia; i als qui habitaven Azot i Ascaló els agafà una gran por d'ell.

3 1 Llavors li enviaren missatgers que li diguessin amb paraules de pau: 2 «Mira, aquí ens tens a nosaltres, els servents de Nabucodonosor, el gran rei: fes-nos servir per al que et sigui grat. 3 Els nostres estables, qualsevol racó de la nostra contrada, tots els camps de blat, els ramats i les vacades, totes les cledes dels nostres campaments, tot està posat al teu davant: fes-ne l'ús que et plagui. 4 Fins les nostres ciutats i els qui hi viuen són esclaus teus. Vine, presenta-t'hi de la manera que et sembli». 5 I es van presentar els enviats a Holofornes i li van parlar en aquest sentit.

6 Aleshores va baixar ell amb el seu exèrcit en direcció a la costa, va posar guarnicions —1002→ a les ciutats elevades i se n'emportà homes triats que l'ajudessin a la guerra. 7 I tant ells com tota la contrada dels voltants el reberen amb corones, danses i músiques. 8 Va devastar tots els seus llocs alts, va arranar els seus boscos sagrats. (Se li havia encomanat de fer desaparèixer tots els déus de la terra, per tal que tots els pobles adoressin únicament Nabucodonosor; i totes les seves llengües i races l'invoquessin com a déu.) 9 Va arribar a la vista d'Esdreló, no lluny de Dotan, que està situada davant mateix de la gran serralada de la Judea. 10 Va fer plantar el campament entre les ciutats de Geba i Escites[664]; i es va quedar allí un mes sencer, per poder aplegar tot el bagatge del seu exèrcit.

4 **Preparatius estratègics dels israelites.**— 1 Els israelites, els qui habitaven la Judea, van sentir dir tot el que Holofernes, el primer general de Nabucodonosor, rei dels assiris, havia fet als pobles: la manera com havia expoliat els seus temples i els havia lliurat a la destrucció. 2 I els vingué una por terrible d'Holofernes i van tremolar per Jerusalem i pel temple del Senyor, el seu Déu. 3 Precisament feia poc temps[665] que havien vingut de la captivitat i tot just s'acabava d'aplegar tota la gent de la Judea; i els vasos, l'altar del sacrifici i el temple havien estat purificats de la profanació. 4 Van enviar missatgers a tots els termes de Samaria, a Cona, a Bet-Horon, a Belmaia, a Jericó, a Coba i a Aisora i a la gorja de Salem. 5 Ocuparen tots els cims de les muntanyes altes i fortificaren els pobles que s'hi aixecaven. Tots van presentar blat per guardar-ho en preparació de la guerra, perquè justament acabaven d'entrar la collita dels camps.

6 Joaquim, el gran sacerdot que hi havia en aquell temps a Jerusalem, va escriure als habitants de Betúlia i de Betomestaim, que està davant d'Esdreló, arran de la plana que hi ha prop de Dotan, 7 dient-los que ocupessin els camins que pugen a la serra, ja que calia passar per allí per entrar a la Judea; i seria fàcil de privar que els enemics hi passessin, perquè, estret com és el pas, anirien tot al més —1003→ de dos en dos. 8 Els israelites van fer com els havia ordenat Joaquim, el gran sacerdot, i el consell dels ancians del poble d'Israel[666], que tenia la seu a Jerusalem.

Pregàries dels israelites. [9] I tots els homes d'Israel aixecaren el seu clam a Déu
amb gran insistència i prengueren una actitud de profunda humilitat. [10] Ells, les seves
dones i els seus menuts, el seu bestiar, tots els forasters, els jornalers i els esclaus, es
van cobrir els lloms amb roba de sac[667]. [11] I tots els homes d'Israel que vivien a
Jerusalem, les dones i les criatures, es prostraven davant del temple, s'empolsaven de
cendra els caps i desplegaven els sacs que els cobrien davant del Senyor. [12] Cobriren de
sac l'altar del sacrifici i clamaven tots alhora amb insistència al Déu d'Israel que no
donés els seus fills al pillatge, ni les seves dones a la captivitat; ni permetés que fossin
destruïdes les ciutats que eren el seu heretatge, ni que lliurés el santuari a la profanació,
a l'oprobi i a la riota sarcàstica dels pagans. [13] I el Senyor va escoltar el seu clam i
esguardà la seva tribulació. Mentrestant, el poble es passava dies i dies dejunant, a tota
la Judea i a Jerusalem davant del santuari del Senyor totpoderós. [14] Joaquim, el gran
sacerdot, i tots els sacerdots que estaven a la presència del Senyor i els qui servien el
Senyor oferien l'holocaust perpetu, els sacrificis votius i les prometences del poble,
cenyits els lloms amb roba de sac; [15] i tenien els turbants coberts de cendra; i clamaven
amb tota la força al Senyor que port és socors a favor de tota la casa d'Israel.

5 Holofernes convoca un consell de guerra[668].— [1] Fou anunciat a Holofernes,
primer general de les forces d'Assur, que els israelites es preparaven per a la guerra: que
havien bloquejat els passos de les muntanyes, havien fortificat els cims més alts i havien
col·locat obstacles a les planes. [2] Li'n va venir una ira terrible. Va fer cridar tots els caps
de Moab, els generals d'Ammon i tots els sàtrapes de les regions costeres. [3] I els digué:
«Digueu-me, fills de Canaan, ¿quin és aquest poble que està establert —1004→ a les
muntanyes, quines són les ciutats que habiten, el nombre del seu exèrcit, quina és la
base de la seva força i el seu poder; quin rei tenen sobre d'ells, per conduir el seu
exèrcit, [4] i per què m'han fet el menyspreu de no venir al meu encontre, els únics entre
tots els qui habiten les regions de ponent?»

Aquior, l'ammonita.— [5] I li digué Aquior[669], el qui manava tots els ammonites:
«Que el meu senyor escolti les paraules que li dirà el seu servent, i t'assabentaré de la
veritat sobre aquest poble, que habita aquestes muntanyes, no lluny d'on ets; de la boca
del teu servent no en sortirà mentida. [6] Els d'aquest poble són descendents de caldeus. [7]
Primer van viure a Mesopotàmia, perquè no volgueren seguir els déus dels seus pares,
que habitaven a la terra dels caldeus. [8] Es van decantar, doncs, de la senda dels seus
pares i tingueren per déu el Déu del cel[670], i l'adoraren. Aquests, llavors, els van
foragitar de la terra dels seus déus. Per això, van fugir cap a la Mesopotàmia i allí s'hi
van estar molt de temps. [9] Però el seu Déu els digué que sortissin del seu lloc de refugi i
partissin cap a la terra de Canaan. Allà s'establiren; i s'hi van fer rics d'or, de plata i de
bestiar a desdir. [10] Van baixar cap a l'Egipte, perquè la fam s'havia estès sobre la terra de
Canaan; i s'hi van quedar, mentre van poder alimentar-s'hi. Van créixer tant allí, que els
de la seva raça ja no es podien ni comprar. [11] Fins que el rei d'Egipte s'alçà contra ells i,
amb enganys, els obliga a treballar, a fer rajoles. D'aquesta manera els va rebaixar fins a
fer-los esclaus. [12] Aleshores clamaren al seu Déu i aquest va atacar tota la terra d'Egipte
amb unes plagues per a les quals no hi havia remei. Fins que els egipcis els expulsaren
de la seva terra. [13] Déu va eixugar el mar Roig davant d'ells [14] i els conduí en direcció del
Sinaí i de Cadés-Barné. I van desfer-se de tots els qui habitaven el desert. [15] S'establiren
a la terra dels amorreus i van ser prou forts per a destruir tots els hesebonites. Un cop
passat el Jordà, prengueren possessió de tota la regió muntanyosa [16] i en van —
1005→ treure els cananeus, els ferezeus, els jebuseus i Siquem i tots els guergueseus. I
van habitar aquella regió molt de temps. [17] Mentre es mantenien sense pecat a la

presència del seu Déu, tot els anava bé, perquè tenen amb ells un Déu que odia la
injustícia. [18] Però, quan es desviaren de la senda que els havia assenyalat, van sofrir
terribles desfetes en moltes batalles i foren deportats cap a una terra que no era la seva;
del temple del seu Déu, en restaren només els fonaments; i les seves poblacions foren
dominades pels enemics. [19] Però ara, que s'han convertit al seu Déu, han pujat de la
dispersió en què estaven escampats, han ocupat Jerusalem, on hi ha el seu santuari, i
s'han establert a la regió de les muntanyes, que estava abandonada. [20] Ara, doncs, amo i
senyor, si aquest poble ha comès alguna fallada i es comporten malament amb el seu
Déu, quan constatem que realment hi ha en ells aquest motiu de ruïna, pugem-hi, que
els derrotarem. [21] Però, si en la seva gent no hi ha infidelitat, que el meu senyor no s'hi
fiqui, no fos que el seu Déu Senyor es posés al costat d'ells per protegir-los: llavors
seríem l'escarni de tota la terra». [22] Quan Aquior hagué dit aquestes paraules, tota la gent
que hi havia drets al voltant de la tenda començaren a remugar; i els magnats
d'Holofernes i tots els qui habitaven la part de la costa i la regió de Moab deien que fos
fet a miques. [23] «No ens faran cap por els israelites! Fixeu-vos, un poble que no té força
ni poder per a oposar-nos una línia resistent! [24] Per això, hem de pujar-hi, i serviran de
pastura a tot el teu exèrcit, senyor Holofernes».

6 Resposta d'Holofernes al discurs d'Aquior.— [1] Quan cessà l'aldarull dels qui
estaven al voltant del lloc del consell, Holofernes, primer general de les forces d'Assur,
va dir a Aquior, davant de tots els pobles estrangers i de tots els ammonites: [2] «I qui ets
tu, Aquior, i els mercenaris d'Efraïm, per fer-nos els anuncis que avui ens has fet, i dir-
nos que no fem guerra contra el poble d'Israel, perquè el seu Déu els protegirà? ¿Quin
déu hi ha, fora de —1006→ Nabucodonosor? Aquest enviarà les seves forces i els
esborrarà de la faç de la terra. I el seu Déu no els en salvarà pas 1 8 Sinó que nosaltres,
els servents de Nabucodonosor, els atacarem com si no fossin ningú; no aguantaran pas
la força dels nostres cavalls; [4] amb aquests els reduirem a cendres, les seves muntanyes
s'embriagaran amb la seva sang i les seves planes seran plenes dels seus morts; les
petjades dels seus peus no resistiran davant nostre, sinó que seran totalment destruïts.
Ho diu el rei Nabucodonosor, el senyor de tota la terra: ho ha dit, i les paraules que ha
pronunciat no seran vanes. [5] I tu, Aquior, mercenari d'Ammon, que has dit aquestes
paraules, d'ençà d'avui, aquest dia que has fet mal fet, no em veuràs més la cara, fins que
no m'hagi venjat d'aquesta raça vinguda d'Egipte. [6] I aleshores, quan tornaré, el ferro del
meu exèrcit i l'espasa dels meus homes et traspassaran els costats, i cauràs de les ferides
que et faran. [7] Els meus homes et portaran a les muntanyes i et deixaran en una de les
ciutats de mitja costa; [8] i no moriràs fins que siguis exterminat amb ells. [9] I si dintre teu
esperes que no ens n'apoderarem, no facis aquesta cara desolada. He parlat, i ni la més
petita de les meves paraules no quedarà frustrada».

Aquior és lliurat als israelites.— [10] Holofernes va manar aleshores als seus
servidors, que l'assistien a la seva tenda, que agafessin Aquior i el portessin a Betúlia i
el fessin a mans dels israelites. [11] Els seus servidors el van agafar i el tragueren fora del
campament cap al mig de la plana; un cop travessada aquesta, pujaren cap a la
muntanya, fans arribar a les fonts que hi ha sota mateix de Betúlia. [12] Quan els homes de
la ciutat els van veure sobre la carena, agafar en les armes i sortiren de la ciutat, corrent
cap a la carena. Els foners dominaven el camí per on pujaven i disparaven contra ells les
fones. [13] Però aquests, esmunyint-se cap a un replec del terreny, van lligar Aquior i el
van deixar estès arran mateix de la muntanya; i se'n tornaren cap al seu senyor. [14]
Aleshores —1007→ els israelites baixaren de la ciutat, se li presentaren davant i,
després d'haver-lo deslligat, el conduïren a Betúlia i el presentaren als caps de la ciutat,

15 que en aquell temps eren Ozies, fill de Mica, de la tribu de Simeó, Cabris, fill de
Gotoniel, i Carmis, fill de Mequiel. 16 Van ser convocats tots els ancians de la ciutat;
però tot el jovent, i fins les dones, van concórrer també a l'assemblea. Feren posar
Aquior al mig de tot el poble, i Ozies li va preguntar què havia passat. 17 Respongué
assabentant-los de les paraules que s'havien dit en el consell d'Holofernes i del que ell
havia parlat enmig dels caps dels assiris. I les amenaces contra la casa d'Israel amb què
Holofernes havia fet el valent. 18 I tot el poble, prostrat a terra, va adorar Déu i va
clamar: 19 «Senyor, Déu del cel, mireu la seva arrogància i tingueu pietat de la
insignificança del nostre poble, i poseu avui la vostra mirada sobre els qui us són
consagrats». 20 També animaren Aquior i l'ompliren de lloances. 21 Ozies se'l va emportar
de l'assemblea cap a casa seva i va convidar tots els ancians a un banquet. I passaren
tota aquella nit implorant l'ajut del Déu d'Israel.

Setge de Betúlia Judit (Jdt. 7,1-7,32)

7 Ofensiva contra Israel. 1 L'endemà, Holofernes va ordenar a tot el seu exèrcit i a
tots els pobles que se li havien presentat com a aliats que deixessin el campament i
avancessin sobre Betúlia, que ocupessin els camins de pujada i ataquessin els israelites. 2
Aquell mateix dia es posaren en marxa tots els seus guerrers. El nombre dels seus
soldats pujava a cent setanta mil d'infanteria i dotze mil de cavalleria, sense comptar els
qui menaven el bagatge, ni la gernació que els seguia a peu, una munió enorme. 3
S'ordenaren a la plana, prop de Betúlia, tocant a la font; i arribaven, d'ample, de Dotan
fins a Belbaim, i, de profunditat, de Betúlia fins a Quiamon, que és davant mateix
d'Esdreló. 4 Quan els israelites en veieren la gran multitud, quedaren aterrits, i es —
1008→ deien l'un a l'altre: «Ara sí, que aquests esbrostaran tota la terra, i ni les
muntanyes més altes, ni les barrancades, ni els turons n'aguantaran el pes». 5 Tots van
agafar els seus equips de guerra, encengueren fogueres sobre les torres i van passar tota
aquella nit en guàrdia. 6 L'endemà, Holofernes féu sortir tota la seva cavalleria a la vista
dels israelites que eren a Betúlia, 7 inspeccionà els camins que pujaven a la ciutat, donà
un tomb per les fonts d'aigua, les ocupà i hi va posar una guàrdia de guerrers; i ell se'n
tornà cap a la seva gent.

8 Se li presentaren aleshores tots els caps dels d'Esaú i tots els qui guiaven el poble
de Moab i els generals de les regions de la costa, i li van dir: 9 «Que el nostre senyor
escolti la nostra paraula, si vol que no hi hagi ni una esgarrinxada entre la seva gent. 10
Aquest poble dels israelites no es refien de les seves llances, sinó de l'alçada de les
muntanyes sobre les quals habiten. Cert que no fan de bon pujar, els cims de les seves
muntanyes. 11 Doncs, tu, senyor, no lluitis contra ells com si es tractés d'una batalla a
camp obert, i no caurà ni un sol dels teus homes. 12 Espera al teu campament tingues
compte de tots els homes del teu exèrcit; que els teus servents s'emparin de la font
d'aigua que raja del peu de la muntanya; perquè tots els habitants de Betúlia van a
buscar l'aigua allí. 13 Es moriran de set i lliuraran la ciutat. Mentrestant, nosaltres amb la
nostra gent pujarem als cims de més a la vora i hi acamparem, per vigilar que ningú no
surti de la ciutat. 14 La fam els corsecarà, ells, les seves mullers i les seves criatures; i,
abans que els vingui l'espasa a sobre, jauran estirats per les places del seu poble, 15
Aleshores els faràs pagar ben car que s'hagin revoltat i que no t'hagin sortit a l'encontre
pacíficament».

16 Aquelles paraules plagueren a Holofernes i a tots els seus homes; i va manar que
fessin tal com havien dit. 17 Aleshores els moabites deixaren el seu lloc d'acampada i,
junt amb cinc mil dels assiris, anaren a acampar a la vall i s'empararen dels llocs
d'aiguada i de les fonts d'aigua dels —1009→ israelites. 18 Els d'Esaú i els ammonites
van anar muntanya amunt fins al davant de Dotan, i hi acamparen. Alguns d'ells foren
enviats cap a llevant i d'altres cap al sud, davant d'Egrebel, que es troba prop de Cus,
sobre el torrent de Mocmur. La resta de l'exèrcit dels assiris va acampar a la plana; en
cobrien tota l'extensió. Les tendes i els dipòsits dels bagatges formaven un campament
de grans proporcions, perquè el nombre de la gent era enorme.

19 Llavors els israelites clamaren al seu Senyor i Déu, perquè tenien l'esperit abatut
de veure's voltats de tot d'enemics, i no hi havia manera d'escapar-se'n. 20 ja feia trenta-
quatre dies que tenien els assiris acampats tot al volt, els d'infanteria, els carros i els de
cavalleria. A tots els habitants de Betúlia, se'ls havien acabat ja totes les gerres d'aigua, 21
les cisternes també s'anaven buidant, talment, que no hi havia cap dia que poguessin
beure aigua fins a la sacietat, perquè els la donaven racionada. 22 Els seus menuts es
decandien, les dones i els joves perdien les forces, de tanta set que passaven; i queien
per les places de la ciutat i a les sortides de les portes; ja no els quedava aguant per a
res. 23 Aleshores tot el poble va acudir a Ozies i als caps de la ciutat, tots, joves, dones,
criatures; i van començar a clamar a grans crits davant de tots els ancians, dient: 24 «Que
el Senyor faci justícia entre vosaltres i nosaltres, pel gran tort que ens heu ocasionat, no
parlamentant la pau amb els assiris. 25 I ara no tenim qui ens ajudi, sinó que Déu ens ha
abandonat a les seves mans, fins que caiguem per terra, davant d'ells, de set i de gran
desventura. 26 Crideu-los, encara hi som a temps, i poseu tota la ciutat apillatge
d'Holofernes i del seu exèrcit. 27 Perquè ens valdrà més d'esdevenir la seva presa: ens
faran esclaus, sí; però conservarem la vida i no haurem de veure com els nostres menuts
moren als nostres mateixos ulls i com els nostres fills i les nostres dones exhalen
l'esperit. 28 Us posem per testimoni el cel i la terra, i el nostre Déu i Senyor dels nostres
pares, que avui es venja de nosaltres pels nostres pecats i pels —1010→ mancaments
dels nostres pares, si avui mateix no feu el que us hem dit». 29 I tots alhora a l'assemblea
començaren un gran plany i van clamar a Déu amb veu forta. 30 Ozies els va dir:
«Tingueu coratge, germans; aguanteu cinc dies encara, en aquests cinc dies el Senyor es
girarà compassiu cap a vosaltres. No ens ha d'abandonar pas fins a la fi! 31 Però, si,
passats els cinc dies, no ens ha vingut ajuda, faré tal com dieu». 32 I va fer anar la gent
cadascú al seu lloc. Uns se n'anaren a les muralles i a les torres; les dones i els nois
foren enviats cap a les cases. I tota la ciutat estava plena d'abatiment.

Judit, la viuda Judit (Jdt. 8,1-9,14)

8 Semblança biogràfica de Judit.— 1 Aquell mateix dia va arribar això a orelles
de Judit[671], filla de Merarí, fill d'Ox, fill de Josep, fill d'Oziel, fill d'Elquia, fill d'Anania,
fill de Gedeó, fill de Rafaín, fill d'Aquitob, fill d'Elies, fill d'Helquies, fill d'Eliab, fill de
Natanael, fill de Salamiel, fill de Sarasadai, fill d'Israel. 2 El seu marit es deia Manasés i
era de la mateixa tribu i família que ella; i havia mort en temps de la sega de l'ordi. 3
S'estava vigilant els qui lligaven les garbes i va agafar una forta solellada al cap; es ficà
al llit i morí a Betúlia, la seva ciutat. L'enterraren al costat dels seus pares, al camp que
hi ha entre Dotan i Balamon. 4 Ja feia tres anys i quatre mesos que Judit vivia a casa

seva, viuda. [5] S'havia fet com una mena de cabana sobre el terrat de casa seva; s'havia posat un sac als lloms i portava tothora el vestit de dol. [6] D'ençà de la seva viduïtat que dejunava cada dia, fora de les vigílies dels dissabtes, els dissabtes, les vigílies de les llunes noves, les llunes noves i els dies de festa o d'alegria de la casa d'Israel, [7] El seu rostre era bell i tot el seu aspecte molt agraciat. Manasés, el seu marit, li deixà or i plata, esclaus i esclaves, ramats i camps; i ella se n'ocupava. [8] I no hi havia ningú que digués cap mal d'ella, perquè tenia un gran temor de Déu.

—1011→

Judit i els ancians.— [9] Li van dir, doncs, les paraules dolentes que el poble havia pronunciat davant els caps, com l'escassesa d'aigua els havia descoratjat. I també va saber tot el que havia contestat Ozies, com els havia jurat que donaria la ciutat als assiris al cap de cinc dies. [10] Per mitjà de la seva criada de confiança, la que vetllava sobre totes les seves possessions, va fer cridar Cabris i Carmis, els ancians de la ciutat. [11] Anaren a casa seva, i els va dir: «Escolteu-me, caps dels habitants de Betúlia: ¿sabeu que no són justes les vostres paraules, el que avui heu dit davant del poble, i el jurament que heu fet, el que heu parlat entre Déu i vosaltres? Dir que donaríeu la ciutat als vostres enemics, si dintre aquests dies el Senyor no us envia el seu auxili! [12] A veure, ¿qui sou vosaltres que avui heu temptat Déu i us heu alçat per sobre Déu enmig dels homes? [13] Heu volgut posar a prova el Senyor totpoderós! Si no n'arribareu a conèixer res en tota l'eternitat! [14] Si no podeu arribar a les profunditats d'un cor d'home, ni destriar les idees del seu enteniment, ¿com voleu esbrinar Déu, que ha fet totes aquestes coses, i arribar a comprendre la seva intel·ligència i abastar el seu pensament? De cap manera, germans! No irriteu el Senyor, el nostre Déu! [15] Perquè, i si no volgués auxiliar-nos abans d'aquests cinc dies? Ell pot enviar socors al temps que vulgui; o, també, perdre'ns a la vista dels nostres enemics. [16] Però vosaltres, no exigiu garanties als volers del Senyor, el nostre Déu. Perquè Déu no pot ser pas amenaçat, com un home; ni, com a un home, li podem assenyalar una regla de conducta. [17] Per això, esperem la salvació que ens vindrà d'ell i, mentrestant, supliquem-li que ens ajudi; que ell escoltarà la nostra veu, si és que li plau. [18] Perquè els nostres temps, ni ara tampoc, no hi ha hagut cap tribu, ni cap família, ni poble, ni ciutat, que adorés déus fets per mà d'home, com havia passat els primers temps. [19] Per causa d'això, els nostres pares foren donats a l'espasa i al pillatge, i sofriren una gran ruïna davant els nostres enemics. [20] Nosaltres no hem conegut —1012→ cap altre déu, fora d'ell. Per això, tenim l'esperança que no ens mirarà amb desdeny, ni a nosaltres ni la nostra raça. [21] Perquè, si nosaltres som presos, tota la Judea serà presa igualment; i el nostre santuari serà arrasat; i la nostra sang haurà de respondre davant el Senyor de la profanació del santuari; [22] i farà caure sobre els nostres caps l'assassinat dels nostres germans, la captivitat de la terra i la solitud del nostre heretatge, a qualsevol lloc on siguem esclaus; i serem la riota i la befa dels qui ens posseeixen. [23] La nostra servitud no ens servirà aleshores per a una gràcia; i el Senyor, el nostre Déu, la farà servir més aviat per a deshonor nostre. [24] Ara, doncs, germans, fem veure als nostres germans com la seva vida depèn de nosaltres, i el santuari, el temple i l'altar es recolzen en nosaltres.

[25] Però sobretot donem gràcies al Senyor, al nostre Déu, que ens posa a prova, com hi va posar els nostres pares. [26] Recordeu el que va fer amb Abraham, i les proves que envià a Isaac, i tot el que va passar a Jacob a Mesopotàmia de Síria, quan pasturava les ovelles de Laban, el germà de la seva mare. [27] Però, així com els va treballar al foc amb

l'intent d'escrutar els seus cors, tampoc ara no és pas que s'hagi venjat de nosaltres: és més aviat per advertir, que el Senyor flagel·la al qui se li acosta».

28 Ozies li digué aleshores: «Tot el que has dit és molt ben enraonat, i no trobaràs
qui et faci la contra. 29 No és pas d'avui que ens és manifest el teu coneixement: d'ençà
que ets al món, que tot el poble sap el teu seny i que és bona cosa el que et surt del cor. 30
Però el poble està assedegat, i ens ha obligat a fer el que els havíem promès; ens ha
lligat amb un jurament que no podem pas trencar. 31 El que has de fer és pregar per
nosaltres, tu que ets una dona piadosa, i el Senyor ens enviarà la pluja, que omplirà les
nostres cisternes, i ja no morirem».

32 Judit els digué: «Escolteu-me; portaré a terme una feta que arribarà fins a les
últimes generacions entre els fills de la nostra raça. 33 Aquesta nit estareu vosaltres —1013→ dos a la porta de la ciutat: jo sortiré amb la meva criada. I abans que passin els
dies que heu fixat perdonar la ciutat als nostres enemics, el Senyor visitarà Israel per la
meva mà. 34 No busqueu pas d'esbrinar la meva acció, perquè no us ho diré fins que el
que vaig a fer no sigui acomplert». 35 Ozies i els caps li digueren: «Vés en pau i que el
Senyor Déu et vagi al davant per a venjança dels nostres enemics».

36 I, sortint de la tenda de Judit, tornaren a les seves posicions.

9 Pregària de Judit.— 1 Aleshores Judit es prosternà, de cara a terra, es posà
cendra sobre el cap i va descobrir el sac que portava. Era justament el moment que a
Jerusalem, al temple de Déu, era ofert l'encens aquella tarda. Judit va clamar amb veu
forta al Senyor, dient: 2 «Senyor, Déu del meu pare Simeó, a la mà del qual vau posar
una espasa, perquè es vengés d'uns estrangers que van sollar una verge desflorant-la, i la
van omplir de confusió i de deshonor, posant-la al nu i profanant el seu si. Vós havíeu
dit: «Que això no es faci». I ho van fer. 3 I per això, vau lliurar els seus prínceps a la
mort, i el seu llit, avergonyit de l'engany d'ells, el vau omplir de sang amb engany; i vau
ferir els servents després dels senyors, i els senyors en els seus mateixos trons. 4 I vau
donar les seves mullers al pillatge, i les seves filles a la captivitat; i totes les seves
despulles, se les van repartir els fills que vós estimàveu, els quals estaven arborats de zel
per vós, i sentien fàstic de l'oprobi de la seva sang i us havien invocat en ajuda. O Déu,
o Déu meu, escolten-me també a mi, pobra viuda![672] 5 Sou vós qui vau fer les coses
antigues, i les d'ara, i les que vindran. Heu planejat el present i el futur, i va passar allò
que havíeu planejat. Tot allò que havíeu disposat es presentà, i van dir: «Aquí ens
teniu». 6 Perquè tots els vostres camins estan a punt, i el vostre judici és conegut per
endavant. 7 Miren ara els assiris, satisfets de la seva força, altius amb els seus cavalls i
cavallers, pagats dels braços potents de la seva infanteria; com han posat la seva
esperança en l'escut i la javelina, en l'arc i la fona; i no han —1014→ conegut que
vós sou un Senyor que desfà les guerres. 8 Senyor és el vostre nom. Trenqueu la seva
força amb el vostre poder, i que la vostra ira esmicoli la seva potència. Mireu que han
decidit de profanar el vostre santuari, de sollar el temple on reposa el vostre nom i la
vostra glòria, d'abatre a martellades els corns del vostre altar. 9 Fixeu-vos en la seva
arrogància, envieu la vostra ira sobre les seves testes, feu que la meva mà, la d'una
viuda, acompleixi la gesta que tinc pensada. 10 Feriu pels meus llavis enganyosos l'esclau
i el qui mana, el qui mana i el seu criat. Feu a miques la seva exaltació per mans d'una
dona. 11 Ja que el vostre poder, no el fa pas el nombre, ni la vostra potència, les forces de
l'home; sinó que sou Déu dels humils, sou auxili de petits, protector del feble, defensor
de rebutjats, salvador de desesperats. 12 Sí, sí, Déu del meu pare i Déu de l'heretat

d'Israel, Senyor del cel i de la terra, creador de les aigües, rei de tota la vostra creació: escolteu el meu prec [13] i doneu-me un parlar enganyós, que els ompli de verdancs i ferides; ja que s'han proposat de ser durs amb el vostre testament, el vostre sant temple, amb la muntanya de Sió i amb la casa que posseeixen els vostres fills. [14] I feu que tots els vostres enemics i tots els pobles reconeguin que vós sóu Déu, el Déu de tot poder i de tota força; i que no hi ha ningú més que protegeixi el poble d'Israel, sinó vós».

Judit mata Holofernes Judit (Jdt. 10,1-13,20)

10 Judit surt de Betúlia.— [1] Quan va acabar de clamar al Déu d'Israel i hagué dit totes aquestes paraules, [2] es va alçar de terra, va cridar la seva criada, i va baixar a la casa, on acostumava a passar els dissabtes i els seus dies de festa. [3] Es va descenyir el sac que portava, es va treure els vestits de dol, es va rentar tot el cos amb aigua i el va ungir amb un perfum de qualitat; va pentinar-se els cabells, s'hi posà una mitra a sobre, i es —1015→ va vestir amb els seus vestits d'alegria, els que es posava els temps que vivia el seu marit Manasés. [4] Es va calçar unes sandàlies, es va posar els collarets, els braçalets, els anells i les arracades i tots els seus adornaments. Es va embellir molt, per decebre els ulls dels homes que la veiessin. [5] Va donar a la seva criada un bot de vi i un flascó d'oli; omplí un sarró amb galetes d'ordi, pans de figues, pa i formatge; en féu un paquet i el va carregar a la criada. [6] S'adreçaren a les portes de la ciutat de Betúlia i van trobar-hi Ozies i els ancians de la ciutat, Cabris i Carmis. [7] Quan la veieren, amb la cara transfigurada i els vestits que s'havia mudat, es meravellaren molt de la seva bellesa i li digueren: [8] «Que el Déu dels nostres pares et faci objecte de benvolença i doni acompliment als teus propòsits, a glòria dels israelites i exaltació de Jerusalem».

[9] Ella va adorar Déu i els digué: «Maneu que m'obrin les portes de la ciutat, i sortiré a dur a terme allò de què vam parlar». Manaren als joves que li obrissin, tal com havien quedat. [10] Així ho feren. I Judit va sortir i, amb ella, la seva criada. Els homes de la ciutat se la van anar guaitant de lluny, fins que, en haver travessat la vall, ja no pogueren veure-la.

[11] Va anar seguint dretament la vall, fins que es trobà amb el primer destacament de guàrdia dels assiris. [12] L'agafaren i li van preguntar: «De quin poble ets, d'on véns i on vas?» I digué: «Sóc del poble dels hebreus, i m'escapo d'entre ells, vist que us seran donats perquè els devoreu. [13] Vinc a presentar-me a Holofernes, el primer general de les vostres forces, per dir-li la veritat. I li mostraré un camí: si hi passa, es farà amo de tota la regió muntanyosa, sense que li manqui cap home ni hi perdi cap vida».

Es conduïda al campament dels assiris.— [14] Quan aquells homes van sentir les seves paraules i s'adonaren del seu rostre —per a ells era meravellosament formós— li van dir: [15] «Has salvat la vida, afanyant-te a baixar a la presència del nostre senyor. Presenta't ara a la seva tenda; uns quants de nosaltres t'acompanyaran fins a deixar-te —1016→ a les seves mans. [16] Quan et trobis al seu davant, no tinguis cap por; digue-li el que li has de dir, i et tractarà bé». [17] Van triar un centenar d'homes, que s'ajuntaren a ella i a la seva criada, i les conduïren a la tenda d'Holofernes. [18] Tot el campament hi va córrer, perquè la nova de la seva arribada s'havia escampat per totes les tendes. Mentre s'estava fora de la tenda d'Holofernes, esperant que l'anunciessin, els

qui anaven venint la rodejaven. [19] Es meravellaven de la seva bellesa i, a través d'ella, els naixia una admiració envers els israelites. S'anaven dient: «¿Qui no en farà cas d'un poble que posseeix unes dones així? No estaria bé deixar-ne ni un sol home en vida; els qui quedessin serien capaços de seduir tota la terra».

[20] Sortiren aleshores els guardes d'Holofernes i tots els seus servidors i la van introduir a la senda. [21] Holofernes estava descansant al llit, sota el dosser de porpra i d'or, brodat de maragdes i pedres precioses. [22] Quan li comunicaren la seva presència va sortir a l'avant-tenda precedit de lampadaris de plata. [23] Quan Judit fou davant d'ell i dels seus ajudants, tothom restà corprès de la bellesa de la seva cara. Ella, prostrant-se en terra, l'adorà. Els servents d'Holofernes l'aixecaren.

11 Primera entrevista de Judit i Holofernes.— [1] Aleshores Holofernes li digué: «Estigues tranquil·la, dona; no tinguis por de res. Perquè jo no he fet mai cap mal a ningú que hagi decidit de servir Nabucodonosor, el rei de tota la terra, [2] Ara, si el teu poble, que habita a la muntanya, no m'hagués menyspreat, no hauria pas aixecat la llança contra ells. Però ells mateixos s'ho han buscat. [3] Digue'm, doncs, ara, la raó per què has fugit d'ells i has vingut cap a nosaltres. Creu que has vingut a la salvació. Estigues tranquil·la; viuràs aquesta nit i totes les altres. [4] No hi haurà ningú que et faci cap mal; et tractaran bé, com passa a tots els servents del meu senyor, el rei Nabucodonosor».

[5] Judit li digué aleshores: «Acull les paraules de la teva esclava i deixa que la teva serventa parli a la teva presència; —1017→ no anunciaré cap mentida al meu senyor, aquesta nit. [6] I, si et decideixes a seguir el que et dirà la teva serventa, Déu acomplirà amb tu una obra perfecta, i cap dels projectes del meu senyor no falliran. [7] Per la vida de Nabucodonosor, rei de tota la terra, i per la vida del seu govern que t'ha tramès per a redreçament de tots els homes: no sols els homes el serveixen, gràcies a tu, sinó que totes les bèsties salvatges, les ramades i els ocells, gràcies a la teva força, viuran per a Nabucodonosor i per a tots els qui regeixen el seu reialme. [8] Hem sentit parlar del teu saber i de l'astúcia del teu cor; ha corregut per tota la terra que tu ets l'únic home bo en tot el regne, poderós pels teus coneixements, i que obres meravelles en coses de guerra. [9] Ara bé, tenim esment del que va dir Aquior al teu consell; ho sabem perquè els homes de Betúlia el van salvar i ell els va referir tot el que havia dit davant teu. [10] Doncs, amo i senyor, no menyspreïs les seves paraules, tingues-les ben presents, perquè són veritat. El nostre poble no serà castigat, ni l'espasa els podrà dominar, mentre no pequin contra el seu Déu. [11] Però ara, per evitar que el meu senyor sigui un fracassat, o un rebuig, la mort caurà sobre ells: un mancament[673] ha fet presa en ells, amb el qual irritaran el seu Déu, tan bon punt hagin comes la il·legalitat. [12] Com que se'ls han acabat els queviures i gairebé no tenen aigua, han decidit de posar mà als seus ramats i han resolt de menjar-se tot allò que Déu, amb les seves lleis, els havia prohibit de menjar. [13] Les primícies del blat, els delmes del vi i de l'oli, que conservaven a part, com a cosa sagrada, per als sacerdots que, a Jerusalem, estan a la presència del nostre Déu, tot han determinat de consumir-ho: coses que no era lícit a ningú del poble ni de tocar amb les mans. [14] Ja han acudit a Jerusalem (els qui viuen allí també han fet el mateix), per sol·licitar permís del consell dels ancians. [15] I passarà que quan els arribi el permís i ho facin, aquell dia et seran donats perquè els arruïnis. [16] Com que jo, la teva serventa, sabia tot això, he fugit d'ells; és ben bé Déu qui m'ha enviat —1018→ per acomplir amb tu unes fetes que ompliran d'estupor la terra i tots els qui se n'assabentin.

17 Però la teva serventa és una dona piadosa: nit i dia dóna culte al Déu del cel. Per això, em quedaré ara al teu campament, senyor; però la teva serventa haurà de sortir cada nit cap al torrent i allí pregar Déu; ell em comunicarà quan hauran comès el pecat. 18 Aleshores vindré i t'ho faré saber; i podràs sortir amb el teu exèrcit i no hi haurà ningú d'entre ells que se t'oposi. 19 Et conduiré a través de la Judea fins arribar davant mateix de Jerusalem; faré entrar el teu carro fins al mig de la ciutat. Els menaràs tots com ovelles, que estan sense pastor. Ni els gossos no grunyiran davant teu. Aquestes coses m'han estat dites per una mena de pressentiment, m'han estat anunciades. I he estat enviada per anunciar-te-les a tu».

20 Les seves paraules plagueren a Holofernes i als seus ajudants, que es meravellaren de la seva prudència, i deien: 21 «No hi ha pas cap altra dona, de cap a cap de la terra, que tingui un rostre tan bell i un parlar tan assenyat. 22 Holofernes li digué: «Ha fet bé Déu d'enviar-te davant del teu poble, per posar força al nostre braç i causar la ruïna dels qui han menyspreat el meu senyor. 23 I tu, quin aspecte més agradable que tens i quines paraules més ben dites! Mira, si fas el que has dit, el teu déu serà el meu déu; i tu t'asseuràs al palau del rei Nabucodonosor, i la teva anomenada s'estendrà per tota la terra».

12 **Holofernes obsequia Judit.**— 1 La va fer conduir on tenia guardada la seva vaixella de plata i ordenà que li paressin taula amb les seves llaminadures i que li donessin per a beure vi del seu. 2 Judit va dir: «No en vull pas menjar, que no em fos causa de mal. Ja em passaré amb el que m'he portat». 3 Holofernes li digué: «I, si se t'acaba el que tens, d'on en traurem de semblant per donar-te'n? Aquí no hi ha ningú de la teva raça». 4 Judit li va respondre: «Per la teva vida, senyor meu, la teva serventa no s'acabarà pas el que té, abans que el Senyor no faci —1019→ per la meva mà el que té decidit». 5 Els criats d'Holofernes la van acompanyar llavors a la tenda i va estar dormint fins a mitjanit. Es llevà a punta d'alba, 6 i féu dir a Holofernes: «Que el meu senyor ordeni que permetin de sortir a la teva serventa per pregar». 7 Holofernes manà a la seva guàrdia personal que no li possessin cap trava. Va quedar-se al campament tres dies. A la nit sortia cap al torrent de Betúlia i es banyava a la font, prop del campament. 8 I en sortir del bany pregava al Déu d'Israel que conduís a bon terme el seu camí per al ressorgiment del seu poble. 9 D'aquesta manera entrava purificada a la tenda i s'hi estava fins que, cap al tard, li portaven el menjar.

Judit al banquet d'Holofernes.— 10 Succeí que el dia que feia quatre, Holofernes va oferir un banquet només als seus ajudants; no hi convidà cap dels subalterns. 11 I va dir a Bagoa, l'eunuc, el qui estava encarregat de totes les seves coses: «Ves a trobar la dona hebrea que tens amb tu i mira de convèncer-la de venir a menjar i beure amb nosaltres. 12 Figura't la vergonya que ens vindria a sobre, si deixàvem anar una dona així sense venir-hi tractes[674]. Certament que, si no ens la sabem atreure, faran riota de nosaltres». 13 Bagoa deixà Holofernes, anà a trobar-la i li digué: «Una joveneta tan bella no hauria de dubtar gens d'anar a trobar el meu senyor, per ser honrada a la seva presència; ni de beure vi amb nosaltres, per prendre part en la nostra joia, i d'esdevenir avui com una de les dones dels assiris, que estan al palau de Nabucodonosor». 14 Judit li contestà: «¿Qui sóc jo per oposar-me al meu senyor? Cuitaré a fer tot allò que sigui grat als seus ulls, i ho tindré com una glòria fins al dia de la meva mort». 15 S'alçà i s'adornà amb els vestits i amb tot l'agençament femení. La seva criada va anar al davant a estendre-li a terra, enfront d'Holofernes, les pells d'ovella que Bagoa li havia donat perquè les fes servir cada dia per a menjar-hi recolzada a sobre. 16 Aleshores entrà Judit i

s'hi va estirar. El cor d'Holofernes en quedà extasiat, i la seva ànima commoguda. —1020→ Estava abrusat d'un gran desig d'ajuntar-se-li. Del primer dia que la veié que anava espiant l'oportunitat de seduir-la. 17 Holofernes li digué: «Beu, beu, i pren part en la nostra alegria». 18 Judit li va dir: «Sí, que beuré, senyor, perquè el meu viure s'ha fet avui més gloriós que tots els dies de la meva existència». 19 I va prendre davant d'ell el que la seva criada li havia preparat i en va menjar i beure. 20 Holofernes va restar encantat de Judit; i va beure molt de vi, com mai no n'havia begut en un dia, d'ençà que era al món.

13 Judit es queda sola a la tenda amb Holofernes i el mata.— 1 Quan començà a ser fosc, els seus ajudants van afanyar-se a marxar. Aleshores Bagoa tancà la tenda del seu Senyor per fora, després d'haver-ne tret els seus assistents. I se'n van anar al llit. Perquè tothom estava rendit pel molt que havien begut. 2 A la tenda, s'hi va quedar Judit tota sola amb Holofernes, mig estirat sobre el llit, a conseqüència de la forta borratxera que havia agafat. 3 Judit va encarregar a la seva criada que s'estigués a fora del seu dormitori, a punt per quan hagués de sortir, com cada dia; perquè va dir que tenia intenció de sortir a pregar, i va parlar a Bagoa en el mateix sentit. 4 Tothom marxà i ningú no va quedar al dormitori, ni petit ni gran. Aleshores Judit, dreta al costat del llit d'Holofernes, va dir en el seu interior: «Senyor Déu de tot poder, gireu la mirada en aquests moments a l'obra de les meves mans; i que sigui per a exaltació de Jerusalem. 5 Ara és l'ocasió de socórrer el vostre heretatge i de fer el meu fet, per esclafar els enemics, que s'han aixecat contra nosaltres». 6 S'acostà a la columna del llit, la que hi havia prop del cap d'Holofernes, va despenjar-ne el seu alfange 7 i, atansant-se al llit, li va agafar el cap pels cabells i digué: «Donen-me força, Senyor, Déu d'Israel, en aquest moment». 8 Li va donar dos cops al coll amb tota la seva força i li tallà el cap en rodó. 9 Va fer rodolar el cos fora del llit i arrencà el dosser de les pilastres. Al cap d'un moment sortí i va donar el cap d'Holofernes a la seva criada —1021→ 10 perquè el posés a la bossa dels queviures. I sortiren plegades, com feien quan anaven a pregar. Van travessar el campament, feren el tomb al barranc i pujaren muntanya amunt, cap a Betúlia. I van arribar a les seves portes.

11 Judit, de lluny estant, va dir als qui feien guàrdia sobre les portes: «Obriu, obriu la porta, sí. Déu, el nostre Déu està amb nosaltres, per obrar encara coses grans i ardides a Israel, contra els enemics, tal com avui ha fet». 12 De seguida que els homes de la ciutat van sentir la seva veu, van afanyar-se a baixar cap a la porta de la ciutat i anaren a buscar els ancians. 13 Tothom, petits i grans, hi va acudir; no s'ho esperaven, que ella vingués. Van obrir la porta, les feren entrar, van encendre foc, per veure-s'hi, i les van envoltar. 14 Ella els digué amb veu forta: «Lloeu Déu, lloeu-lo, lloeu Déu, que no ha apartat la seva misericòrdia de la casa d'Israel, sinó que ha esclafat els nostres enemics aquesta nit per la meva mà».

Judit ensenya al poble el cap d'Holofernes.— 15 Aleshores tragué el cap de la bossa, els el mostrà i va dir: «Mireu, el cap d'Holofernes, el primer dels generals de l'exèrcit d'Assur; i mireu, el dosser sota el qual solia dormir les seves borratxeres. El Senyor l'ha ferit per la mà d'una dona. 16 Com viu el Senyor, que m'ha guardat durant la meva sortida, és cert que la meva cara l'ha seduït per a ruïna d'ell i amb mi no ha fet cap cosa dolenta que em profanés i m'avergonyís». 17 Tot el poble va ser pres d'una grandíssima admiració. Es van acotar i adoraren Déu dient tots alhora: «Sou beneït, Déu nostre, que el dia d'avui heu anorreat els enemics del vostre poble». 18 I Ozies li digué: «Ets beneïda, filla, pel Déu altíssim, més que totes les dones de la terra, i beneït el

Senyor Déu, que creà el cel i la terra, que t'ha conduït amb èxit a tallar el cap del qui manava els nostres enemics. [19] perquè l'esperança que has tingut no s'allunyarà dels cors dels homes, que recordaran la força de Déu per sempre més. [20] Déu faci que això sigui eternament per a exaltació teva, i et recompensi omplint-te de béns, tu que —1022→ no has regatejat la teva vida per causa de l'abatiment del teu poble; sinó que has fet front a la nostra caiguda, caminant pel camí dret davant del nostre Déu». I tot el poble digué: «Amén, amén».

Victòria dels israelites Judit (Jdt. 14,1-16,25)

14 Judit aconsella la simulació d'un atac.— [1] Judit els digué llavors: «Escolteu-me, germans: agafeu aquest cap i pengeu-lo a la barbacana de la vostra muralla. 1 [2] I de seguida que claregi i surti el sol sobre la terra, preneu tots les armes, i que tot l'exèrcit faci una sortida cap a fora la ciutat; assigneu-los algú que els comandi i que facin com qui baixa cap a la plana, contra les primeres guàrdies dels assiris, però sense baixar-hi. [3] Aquests agafaran tot el seu equip i aniran cap al campament a despertar els generals de l'exèrcit d'Assur. Correran plegats cap a la tenda d'Holofernes i no el trobaran. Aleshores els agafarà por i fugiran de davant vostre. [4] Llavors vosaltres i tots els habitants del territori d'Israel els perseguireu i en deixareu un estenall de morts pels camins.

Aquior reconeix el cap d'Holofernes.— [5] Però abans de fer això, crideu-me Aquior, l'ammonita, per veure si reconeix ara el qui havia menyspreat la casa d'Israel, i a ell, l'havia enviat cap a nosaltres, pensant-se portar-lo a la mort. [6] Anaren a buscar Aquior a la casa d'Ozies. Quan arribà i va veure el cap d'Holofernes a la mà d'un home, a l'assemblea del poble, caigué de cara a terra i va perdre els sentits. [7] Quan el van haver retornat, es prostrà als peus de Judit i, fent acatament a la seva presència, digué: «Sigues beneïda a totes les tendes de Judà i a tots els pobles, que s'esbalairan quan sentin el teu nom. [8] Explica'm ara tot el que has fet aquests dies». I Judit li explicà, al mig del poble, tot allò que havia fet d'ençà del dia que havia sortit fins llavors, que els estava parlant. [9] Quan acabà de parlar, el poble clamà amb —1023→ veu forta, i per tota la ciutat hi va haver crits d'alegria. [10] En adonar-se Aquior de tot allò que havia obrat el Déu d'Israel, va creure fermament en Déu i es féu circumcidar. I fou admès a la casa, d'Israel fins als nostres dies.

Els israelites simulen l'atac.— [11] De seguida que va apuntar l'alba, van penjar el cap d'Holofernes a la muralla, va prendre cadascú les seves armes i van sortir, en companyies, cap als camins de baixada de la muntanya. [12] Quan els assiris els van veure, ho van anar a dir als seus caps; aquests anaren a trobar els generals, els quiliarques i tots els seus comandants. [13] Aplegats davant la tenda d'Holofernes, deien a l'oficial en cap del seu servei: «Corre, desperta el nostre senyor: aquells esclaus s'han atrevit a baixar contra nosaltres en to de guerra. Se n'emportaran una desfeta de què no s'aixecaran més». [14] Bagoa va entrar i va trucar a l'entrada de la tenda; perquè suposava que Holofernes dormia amb Judit.

[15] Com que no contestava ningú, separà les cortines i va entrar al dormitori; i va trobar Holofernes estirat sobre el paviment, mort, sense cap. [16] I es va posar a cridar

fortament, amb gemecs i laments i amb veu forta, i es va esquinçar els vestits. [17] De seguida va entrar a la tenda on posava Judit, i no la va trobar. Corrents anà cap a la multitud i va cridar-los [18] «Han obrat malignament, aquells esclaus. Una dona sola dels hebreus ha omplert de vergonya la casa del rei Nabucodonosor. Si no, mireu Holofernes per terra, sense cap!» [19] Quan els oficials de l'exèrcit d'Assur van sentir aquestes paraules, es van esquinçar els vestits; els seus esperits quedaren molt atuïts, i per tot el campament ressonaven els seus crits i els seus grans clams.

15 **Desfeta dels assiris.**— [1] Quan ho van saber els qui s'estaven encara a les tendes, restaren atordits pel que havia passat; [2] i els va venir una por, un terror tals, que ningú no va estar ni per esperar els companys, sinó que tots fugien a la desbandada per tots els camins de la muntanya i de la plana. [3] Fins els qui havien —1024→ anat a acampar a la muntanya, al voltant de Betúlia, van recular i fugiren. Aleshores els israelites, tots els qui eren bons per a la guerra, van caure sobre ells. [4] Ozies va trametre gent a Betomastaim, a Bebai, a Cobai, a Cola i a tot el territori d'Israel, que els posessin al corrent del que havia passat i per fer que tots es llancessin també sobre els enemics, per no deixar-ne ni rastre. [5] Quan els israelites se'n van assabentar, tots a l'una caigueren sobre ells i els van combatre fins a Coba. Els de Jerusalem hi foren igualment presents i els de tota la regió muntanyosa; perquè els havien fet saber el que havia passat al campament dels seus enemics. Els qui vivien a Galaad i a la Galilea els van atacar pel flanc i els causaren una gran desfeta, fins que arribaren a Damasc i a les seves muntanyes. [6] La resta dels habitants de Betúlia van caure sobre el campament d'Assur, hi foren un gran pillatge i s'enriquiren moltíssim. [7] Els altres israelites, en tornar de la persecució, s'apoderaren del que quedava; tots els poblats i les cases de la muntanya i de la plana van aconseguir molt de botí; perquè n'hi havia una quantitat extraordinàriament gran.

El gran sacerdot i els ancians feliciten Judit.— [8] Joaquim, el gran sacerdot, junt amb l'assemblea d'ancians dels israelites, que habitaven a Jerusalem, hi va anar per contemplar les bondats que Déu havia fet a Israel i per veure Judit i presentar-li la seva salutació. [9] Quan foren davant d'ella, tots alhora la van beneir i li digueren: «Tu ets la glòria de Jerusalem, tu ets el gran honor del nostre poble. [10] Totes aquestes coses, les has fetes tu sola, has obrat el bé per a Israel, i Déu s'hi ha complagut. Sigues beneïda davant de Déu totpoderós per tots els segles». I tot el poble va respondre: «Amén».

Judit rep una part escollida del botí.— [11] Durant trenta dies tot el poble es va dedicar al saqueig del campament. Van donar a Judit la tenda d'Holofernes, amb tota la vaixella de plata, els llits, els atuells i tot el —1025→ seu aparellament. Ho va prendre i ho va carregar sobre la seva mula; va enganxar els seus carros i hi va carregar totes les coses.

Judit presideix la dansa de les dones i entona un himne de lloança.— [12] Totes les dones d'Israel acudiren a veure Judit i a beneir-la; i li dedicaren una dansa. Ella va prendre a les mans rams de verd i en va repartir entre les dones que estaven amb ella; [13] es van coronar totes d'olivera, i Judit es va posar davant del poble, conduint la dansa de totes les dones. Tots els homes d'Israel seguien, armats, amb corones i cantant himnes. [46] Judit començà aleshores aquest cant de lloança enmig de tot Israel, i tot el poble contestava la mateixa aclamació:

16 Càntic de Judit.— [1] Judit digué aleshores:

«Obriu la dansa al meu Déu amb panderetes,
canteu al Senyor al so dels címbals,
prepareu-li un cant i una lloança,
exalceu i invoqueu el seu nom.
Perquè Déu esclafa les guerres;
Senyor és el seu nom.
Ha plantat la seva tenda enmig del poble,
m'ha alliberat de la mà dels qui em perseguien.
[3] Assur vingué de les muntanyes de la banda del nord,
vingué amb milers del seu exèrcit;
la multitud d'ells omplia els torrents,
i els cavalls tapaven els turons.
[4] Va dir que posaria foc al meu país,
que mataria el meu jovent al fil de l'espasa;
que rebotria per terra els meus nodrissons
i donaria els meus infantons al pillatge,
i a l'oprobi, les meves donzelles.
[5] El Senyor totpoderós els ha anorreats,
els ha confosos per mà d'una dona.
[6] El seu poderós no ha caigut als cops d'homes joves,
ni l'han matat fills de titans,
ni li han caigut a sobre gegants alterosos;
—1026→
sinó Judit, filla de Merarí,
que amb la bellesa del seu rostre l'ha fet impotent.
[7] Es va treure els vestits de viuda,
per aixecar els afeixugats d'Israel;
s'ungí amb perfums el rostre
[8] se cenyí els cabells amb una cinta
i es posà un vestit de lli, per seduir-lo.
[9] Les seves sandàlies li van robar els ulls,
la seva bellesa li empresonà l'ànima,
i l'alfange li va resseguir el coll.
[10] S'esgarrifaren els pedres de la seva audàcia,
i els medes s'esbalaïren del seu coratge.
[11] Aleshores clamaren els meus humils,
i els enemics s'esporuguiren;
els meus afeblits clamaren,
i s'astoraren els enemics;
aixecaren la veu els meus humils,
i els enemics quedaren trasbalsats.
[12] Fills de dones joves els abateren
i els feriren com si fossin gent que fuig.
Foren anorreats a la batalla del meu Senyor.
[13] Lloaré el meu Déu amb un himne nou
Senyor, sou gran i gloriós,

d'una força admirable, no se us pot superar.
[14] Que us serveixi tota la vostra creació.
Perquè vau dir una paraula, i tot fou fet,
vau enviar el vostre esperit, i els va construir.
I no hi ha ningú que es pugui oposar a la vostra paraula.
[15] Els fonaments de les muntanyes trontollaran, amb les aigües;
les pedres es fondran com la cera a la vostra presència;
però vós, als qui us temen, encara els sereu propici.
[16] Qualsevol sacrifici és petit perquè us en plagui l'aroma,
i no és res tot el greix, per a servir-vos d'holocaust.
Però el qui tem el Senyor és gran per sempre.
[17] Ai dels pobles que s'han aixecat contra la meva nació!
El Senyor totpoderós els castigarà el dia del judici.
—1027→
Posarà foc i cucs a les seves carns,
i ploraran de dolor per sempre.

Festes a Jerusalem.— [18] En arribar a Jerusalem, adoraren Déu i, un cop el poble s'hagué purificat, van oferir els seus holocaustos, els presents i els dons voluntaris. [19] Judit oferí tots els atuells d'Holofernes, que el poble li havia donat; i el dosser, que ella mateixa s'havia emportat del dormitori d'Holofernes, l'oferí a Déu com a present. [20] El poble, a Jerusalem, es lliurà durant tres mesos a manifestacions de joia davant mateix del santuari; i Judit restà amb ells.

Els últims dies de Judit. [21] Passats aquests dies, cadascú va tornar a casa seva; Judit va anar un altre cop a Betúlia i no es mogué de la seva possessió. I va esdevenir gloriosa per tota la terra tots els seus dies. [22] Molts la desitjaren, però cap home no la va tocar en tot el temps que va viure, des que el seu marit Manasés va morir i fou ajuntat al seu poble. [23] Anava posant anys i envellí a casa del seu marit fins als cent cinc. Donà llibertat a la seva criada. Va morir a Betúlia, i la van enterrar a la cova del seu marit Manasés. [24] La casa d'Israel la va plànyer durant set dies. Abans de morir va distribuir tot el que tenia entre els més pròxims a Manasés, el seu marit, i els més pròxims dels seus mateixos parents. [25] I no hi va haver qui fes por als fills d'Israel, en temps de Judit, ni després de la seva mort, durant molts anys.

—1028→

Ester (Est. 1,1a-10,3l)[675]

Preliminars (Est. 1,1a-1,1q)

VL 1 (V 11-12) **Somni de Mardoqueu.**— [1a] *El segon any del regnat del gran rei Artaxerxes*[676]*, el dia primer del mes de Nisan, va tenir un somni Mardoqueu, fill de Jaïr, fill de Semei, fill dels Ciseus, de la tribu de Benjamí,* **G** [1b] *un jueu que vivia a la ciutat de Susa,* **VL** *home il·lustre que prestava els seus serveis al palau reial.* **G** [1c] *Era dels captius que se'n portà de Jerusalem Nabucodonosor, rei de Babilònia, amb Jeconies, rei de Judea.* **VL** [1d] *Aquest fou el somni: crits i aldarull, trons i terratrèmol i gran pertorbació damunt la terra.* [1e] *Dos grans dragons sortiren, preparats a entrar tots dos en batalla, i s'entaulà un gran combat entre ells,* [1f] *i buscaven dominar-se l'un a l'altre. Pobles s'aplegaren* [1g] *el dia tenebrós i dolent, i hi hagué una gran pertorbació entre els habitants de la terra.* [1h] *Van témer la desfeta, i clamaren al Senyor.* [1i] *A la veu del seu clam es formà urna font, i d'aquella font, en sortí un gran riu, molta aigua.* [1k] *La llum i el sol van sortir, els humils foren enlairats i devoraren els poderosos.* [1l] *Després d'haver vist aquest somni, Mardoqueu es desvetllà i digué: «Què és el que Déu pensa fer?» I portava closa la visió dins el cor, fans que li fos revelat el seu sentit.*

Mardoqueu descobreix una conspiració.— **G** [1m] *Mardoqueu reposava a l'atri del palau amb Gabata i Tarra, els dos eunucs del rei que guardaven l'atri del palau.* [1n] *Havent sentit les seves converses i havent indagat els seus designis, va saber que es preparaven per atemptar contra la vida del rei Artaxerxes; llavors els va descobrir al rei.* [1o] *El rei féu un interrogatori als dos eunucs, els quals, després de confessar, foren executats.* [1p] *Aleshores el rei va escriure aquests fets a les seves Cròniques, al mateix temps que Mardoqueu els consignava també per escrit.* [1q] *El rei disposà que Mardoqueu servís a palau, i li donà regals* —1029→ *en recompensa d'aquests fets.* [1r] *Aman, fill d'Amadata, l'agagita, era un personatge distingit davant del rei i buscava de fer mal a Mardoqueu i al seu poble per l'afer dels dos eunucs reials.*

Assuer i Vasti (Est. 1,1-1,22)

1 **Assuer fa un gran banquet.**— [1] En temps d'Assuer[677] —aquell Assuer que regnà des de l'Índia fins a l'Etiopia sobre cent vint-i-set províncies—, [2] aquells dies, doncs, quan el rei Assuer havia pres possessió del seu tron reial a la ciutadella de Susa, [3] l'any tercer del seu regnat, féu un banquet presidit per ell a tots els seus grans oficials i ministres, els caps de l'exèrcit dels perses i dels medes, els nobles i els governadors de províncies. [4] Volia mostrar-los d'aquesta manera la riquesa i la magnificència del seu imperi i l'esclat esplendorós de la seva grandesa durant molts dies, exactament cent vuitanta. [5] Passats aquests dies, el rei oferí a tota la població que es trobava a la ciutadella de Susa, des del més gran fins al més petit, un banquet que durà set dies, a l'atri del jardí del palau reial. [6] Arreu, tapissos de lli finíssim i porpra violeta sostinguts per cordons de fil i porpra vermella, amb anelles de plata, fixades a columnes de marbre blanc, llits d'or i de plata sobre un paviment de pedres fines, de marbre blanc, de nacre i de mosaics. [7] Per a beure eren ofertes copes d'or totes diferents l'una de l'altra, i vi regi en abundància, com escau a la generositat d'un rei.

[8] L'ordre era de no forçar ningú a beure, ja que així ho havia manat el rei a tots els majordoms de casa seva: que cadascú fos tractat segons el propi gust.

Assuer reclama la presència de Vasti.— 9 També la reina Vasti[678] oferí un
banquet a les dones al palau reial d'Assuer. 10 El dia setè, ple de bon humor a causa del
vi, el rei ordenà a Mehuman, a Bazata, a Harbona, a Bagata, a Algata, a Zetar i a Carcas,
els set eunucs que servien personalment el rei Assuer, 11 que duguessin a la seva
presència la reina Vasti amb la diadema reial, —1030→ per mostrar la seva bellesa al
poble i als seus oficials; perquè era molt bella. 12 Però la reina Vasti refusà d'anar-hi,
menyspreant l'ordre del rei que li havien tramès els eunucs. L'enuig del rei fou
grandíssim i s'inflamà d'ira. 13 Aleshores interrogà els savis coneixedors de les lleis —ja
que era costum que els afers del rei fossin consultats amb tots els qui entenien en lleis i
en dret—. 14 Féu venir, doncs, a la seva presència Carsena, Setar, Admat, Tarsis, Mares,
Marsana i Mamucan, set grans oficials perses i medes, que eren admesos a tractar amb
el rei[679] i eren els principals al regne: 15 «¿Què s'ha de fer amb la reina Vasti, perquè no
ha obeït l'ordre del rei Assuer que li trameteren els eunucs?» 16 Mamucan respongué en
presència del rei i dels grans oficials: «No ha estat solament contra el rei que ha pecat la
reina Vasti, sinó també contra tots els grans oficials i contra la població de totes les
províncies del rei Assuer. 17 Perquè totes les dones sabran el comportament de la reina i
diran, menyspreant els seus marits «El rei Assuer va ordenar que la reina Vasti fos
conduïda a la seva presència, i ella no hi va anar. 18 Avui mateix ja ho retrauran a tots els
grans oficials del rei, les dames de Pèrsia i de Mèdia que hagin sabut l'actitud de la
reina; i això portarà no poc de menyspreu i descontentament. 19 Per tant, si al rei li
sembla bé, que s'inscrigui irrevocablement un edicte reial a les lleis dels perses i dels
medes, segons el qual no es permeti mai més a la reina Vasti de comparèixer a la
presència del rei Assuer, i que el rei transfereixi la seva dignitat reial a una altra que
sigui millor que ella. 20 Quan sigui, doncs, conegut l'edicte del rei en tot el seu immens
reialme, totes les dones tributaran honor als seus marits, des del mes gran fins al mes
petit». 21 Aquest consell va semblar bé al rei i a tots els seus grans oficials, i el rei féu el
que Mamucan li havia dit. 22 Envià ordres a totes les províncies de l'imperi, a cada
província segons la seva escriptura i a cada poble segons la seva llengua[680], perquè tot
marit fos amo a casa seva i mantingués subjectes totes les seves dones

—1031→

Mardoqueu i Ester (Est. 2,1-3,6)

2 Consell de renovar l'harem reial per elegir la reina.— 1 Després d'aquests
esdeveniments, quan ja s'havia calmat la indignació del rei Assuer, es recordà de Vasti,
del seu comportament, i de les decisions que respecte d'ella s'havien pres. 2 Llavors els
ministres que servien el rei digueren: «Que busquin per al rei noies verges i boniques. 3
Que el rei estableixi delegats en totes les províncies del seu reialme que procurin
d'aplegar totes les noies verges i boniques a la ciutadella de Susa, a l'harem, sota la
vigilància d'Egeu, l'eunuc del rei, custodi de les dones, i aquest les proveirà dels
cosmètics adients per a arreglar-se; 4 i la noia que agradi al rei que sigui reina en lloc de
Vasti». Aquest consell va semblar bé al rei, i ho féu així[681].

Mardoqueu, el jueu.— 5 A la ciutadella de Susa vivia un jueu que es deia
Mardoqueu, fill de Jaïr, fill de Semeí, fill de Quis, de la tribu de Benjamí, 6 el qual havia
estat deportat de Jerusalem entre els exiliats que Nabucodonosor, rei de Babilònia,
s'endugué amb Jeconies, rei de Judà. 7 Aquest havia pres sobre seu l'educació d'Edissa

—això és, Ester[682]—, filla del seu oncle perquè no tenia pare ni mare. La noia era bonica i d'aspecte agradable, i, en morir el seu pare i la seva mare, Mardoqueu l'havia adoptada per filla.

Ester és elegida reina.— 8 Quan es va divulgar, doncs, l'edicte del rei i la seva decisió, foren reunides a la ciutadella de Susa moltes noies sota la vigilància d'Egeu. També Ester fou presa i portada al palau reial sota la cura d'Egeu, guardià de les dones. 9 La noia li va plaure, i guanyà el seu favor, de manera que s'acuità a proporcionar-li els ungüents necessaris per a arreglar-se, que li estaven assenyalats, encara li donà set minyones escollides, de la casa del rei, i la traslladà, juntament amb les seves criades, a la millor estança de l'harem. 10 Ester —1032→ no revelà ni el seu origen ni la seva família, perquè Mardoqueu li havia manat que no ho fes. 11 Mardoqueu es passejava cada dia davant l'atri de l'harem, per informar-se si Ester es trobava bé, i quines coses li passaven. 12 Quan arribava a cada una de les noies el torn de presentar-se al rei Assuer, passat ja el temps prescrit per l'estatut de les dones, és a dir, dotze mesos —aquest temps de preparació l'omplien de la manera següent: durant sis mesos s'ungien amb oli de mirra, i durant els sis mesos restants, amb bàlsam i altres ungüents d'ús entre les dones—, 13 llavors la noia es presentava al rea, i li era permès d'emportar-se de l'harem al palau reial totes les coses que demanés. 14 Al vespre es presenta va, i l'endemà al matí passava a un segon harem, confiat a la vigilància de Susagaz, l'eunuc reial que guardava les concubines; i no entrava mai més a la presència del rei, fora que, havent-lo complagut d'una manera especial, la fes cridar nominalment. 15 Però quan arribà el torn d'anar prop del rei a Ester, filla d'Abihail, oncle de Mardoqueu que l'havia adoptada per filla, no demanà res més fora d'allò que li fou indicat per Egeu, l'eunuc reial custodi de les dones. Ester es guanyava el favor de tothom qui la veia. 18 Fou, doncs, conduïda al rea Assuer, al palau reial, el mes desè, que és el mes de Tebet, l'any setè del seu regnat, 17 i el rei preferí Ester a totes les dones, i trobà gràcia i favor als seus ulls més que totes les altres noies. Li posà, doncs, al front la diadema reial i la féu reina en lloc de Vasti.

18 El rei celebrà un gran banquet, el banquet d'Ester, a tots els seus grans oficials i ministres, concedí un dia de repòs a totes les seves províncies i prodigà presents, tal com escau a la generositat d'un rei. 19[683] 20 Ester no havia revelat ni el seu origen ni el seu poble, tal com Mardoqueu li havia ordenat, perquè Ester seguia observant les prescripcions de Mardoqueu com quan estava sota la seva tutela.

Mardoqueu descobreix un complot.— 21 Aquells dies, doncs, en què Mardoqueu freqüentava la porta —1033→ del palau reial, dos eunucs del rei, Bagatan i Tarés, guardes de l'entrada, descontents, buscaven l'ocasió d'assassinar el rei Assuer. 22 Mardoqueu ho va saber i ho manifestà a la reina Ester, la qual ho comunicà al rei en nom de Mardoqueu. 23 La cosa fou investigada, i van trobar que era veritat; els dos eunucs foren penjats a la forca[684], i el fet es consignà al llibre de les Cròniques que el rei tenia a la seva disposició.

3 Mardoqueu i Aman, l'agagita.— 1 Després d'aquests esdeveniments, el rei Assuer exaltà Aman, fill d'Amadata, l'agagita[685]; l'elevà en dignitat i li donà la precedència sobre tots els altres funcionaris, col·legues seus. 2 Tots els servidors del rei que estaven al servei del seu palau s'agenollaven i es prostraven davant d'Aman, perquè així ho havia ordenat el rei; però Mardoqueu no s'agenollava ni es prostrava. 3 Els servents del palau reial digueren, doncs, a Mardoqueu: «Per què desobeeixes el manament del rei?» 4 I això, li ho deien cada dia, però ell no els escoltava. Llavors ho

manifestaren a Aman, per veure si Mardoqueu continuava en la seva actitud, perquè els havia dit que ell era jueu. [5] Aman constatà que Mardoqueu no s'agenollava ni es prostrava al seu davant, i s'omplí d'indignació. [6] Com que li havien dit a quin poble pertanyia Mardoqueu, va semblar-li poca cosa de posar la mà només sobre ell, i buscà la manera d'exterminar, juntament amb Mardoqueu, tots els jueus que es trobaven al reialme d'Assuer.

Els jueus es veuen amenaçats (Est. 3,7-5,14)

VL 3 (V 12-13) Decret d'exterminar els jueus.— [7] L'any dotzè del regnat d'Assuer, el primer mes, que és el mes de Nisan, es llançà el «pur», és a dir, les sorts, a la presència d'Aman, dia per dia i mes per mes, fins que aquest caigué sobre el dia tretze del mes dotzè, que és el mes d'Adar. [8] Aman, doncs, digué al rei Assuer: «Entre tots els pobles que habiten les províncies del teu reialme, —1034→ hi ha dispersat un poble que no es pot assimilar als altres. Les seves lleis són distintes de les dels altres pobles i no observen les lleis del rei; no convé, doncs, que el rei els deixi tranquils. [9] Per tant, si al rei li sembla bé, que sigui decretat el seu extermini, i jo donaré deu mil talents de plata als funcionaris d'hisenda, perquè entrin al tresor reial». [10] Llavors el rei es va treure l'anell de la mà i el donà a Aman, fill d'Amadata, l'agagita, l'enemic dels jueus[686], [11] i li digué: «Queda't el diner, i aquest poble, te'l dono perquè facis amb ell el que millor et sembli». [12] El dia tretze del primer mes, foren cridats els escribes reials i escriviren, segons les ordres d'Aman, als sàtrapes del rei, als governadors de cada una de les províncies, i als prínceps dels pobles[687]; a cada província en la seva escriptura i a cada poble en la seva llengua. Les còpies foren escrites en nom del rei Assuer i segellades amb l'anell reial, [13] i foren enviades per mitjà de correus a totes les províncies del reialme, per destruir, matar i exterminar en un dia tots els jueus, joves i vells, dones i criatures, i per apoderar-se dels seus béns, el tretze del mes dotzè, que és el mes d'Adar.

VL 3 (V 12-13) Decret d'extermini dels jueus.— G [13a] *Aquesta és la còpia de la carta: «El gran rei Artaxerxes als governadors de les cent vint-i-set províncies, des de l'Índia fins a l'Etiopia, i als caps dels districtes sota ells establerts, que veritablement participen dels nostres sentiments (escriu) el que segueix:* [13b] *Tenint el govern de molts pobles i el domini sobre tota la terra, he resolt, no exaltat per l'orgull del poder, sinó conduint-me (sempre) amb moderació i suavitat, garantir als meus súbdits una vida del tot tranquil·la i, després d'haver assegurat que al reialme hi hagi bon ordre i sigui transitable fans a les seves fronteres, renovar la pau desitjada per tothom.* [13c] *Preguntant als meus consellers com podria acabar de dur-ho a terme, Aman, excel·lent per la prudència, d'indefectible benvolença i que es distingeix per la seva ferma fidelitat, que ocupa el segon lloc d'honor al palau reial,* [13d] *ens ha denunciat un poble barrejat amb totes les tribus del món, un poble rebel, oposat a tot —1035→ altre poble, per les seves lleis, gent que negligeixen contínuament les coses manades pels reis, de manera que posen en perill la concòrdia que d'una manera irreprotxable regna entre nosaltres.* [13e] *Considerant, doncs, que aquest poble tan singular és del tot contrari a tothom (es diferencia de tots per un règim de lleis estranyes, és hostil als nostres interessos, comet les pitjors malvestats) fins al punt d'amenaçar el bon ordre del nostre reialme,* [13f] *ordenem que tots aquells qui Aman, l'encarregat dels afers de l'Estat i el nostre pare, us indiqui en les seves cartes, siguin radicalment exterminats per les espases dels seus*

enemics sense misericòrdia ni perdó, amb les seves dones i els seus fills, el dia catorze del mes dotzè, que és Adar, de l'any present, [13g] *a fi que, precipitats violentament en un sol dia al reialme de la mort aquests sovint rebels, en endavant tinguem ordre i tranquil·litat completa en els afers de l'Estat.* [13h] *Qui oculti, però, els d'aquesta raça, que no li sigui permès de viure, no únicament entre els homes, sinó ni entre les aus, que sigui cremat amb el foc sant, i les seves possessions passin al poder del Regne. Salut!»*

[14] La còpia de l'edicte, que havia de ser promulgat a totes les províncies, fou publicada per les nacions a fi que estiguessin preparats per a aquell dia. [15] Els correus sortiren de seguida, segons l'ordre del rei, i l'edicte fou promulgat a la ciutadella de Susa. Mentre el rei i Aman feien un convit, a la ciutat de Susa regnava la consternació.

VL [14a] *El rei signà la carta amb el seu segell reial, i la donà a homes de cavall velocíssims.* [14b] *Allà on arribava una còpia de la carta, hi havia una gran pertorbació a la regió; s'ordenà a tots els pobles que estiguessin a punt per al dia assenyalat,* [15a] *perquè l'afer es portava amb pressa, i a Susa se'n publicà una còpia.* [15b] *Tots els pobles feien banquets. El rei i Aman s'embriagaren quan entraren al palau amb els amics.* [15c] *Allà on es posava en públic una còpia de la carta, es feia un gran plany i dol entre els jueus.*

Pregària dels jueus.— [15d] *Els jueus invocaven el Déu dels seus pares, i deien:* [15e] *«Senyor, Senyor! Vós sou Déu a dalt del cel, i no hi ha cap altre Déu fora de vós.* [15f] *Si nosaltres haguéssim complert la vostra llei i els vostres preceptes,* —1036→ *hauríem viscut amb seguretat i pau tot el temps de la nostra vida.* [15g] *Però ara, que no hem complert els vostres preceptes, ve sobre nosaltres tota aquesta tribulació.* [15h] *Vós sou just i suau, excels i gran, Senyor, i tots els vostres camins són justos.* [15i] *I ara, o Déu, no lliureu els vostres fills a la captivitat, ni les nostres dones a la vergonya i a l'extermini, vós que des de l'Egipte fans ara ens heu estat propici.* [15k] *Compadiu-vos de la vostra part que posseïu des del començament, i no lliureu el vostre heretatge a la follia, perquè els nostres enemics ens dominin.*

[15l] *També a Susa, la ciutat veïna al rei, se'n publicà una còpia i foren coneguts els escrits.*

4 Ester i Mardoqueu intenten de contrarestar el perill.— [1] Quan Mardoqueu sabé tot el que havia passat, s'esquinçà els vestits i es cobrí de sac i de cendra[688]. Va sortir per la ciutat cridant fort i amargament, [2] fins arribar al davant del palau reial, perquè no s'hi podia entrar vestit de sac. [3] A cada província on arribava l'ordre del rei i el seu edicte, hi hagué entre els jueus gran desconsol, dejunis, plors i lamentacions. El sac i la cendra foren el llit de molts. [4] Vingueren les criades i els eunucs d'Ester, i li ho comunicaren; llavors la reina s'estremí d'angoixa. Féu enviar vestits a Mardoqueu perquè se'ls posés i es tragués el sac, però Mardoqueu no els acceptà. [5] Ester cridà llavors Atac, un dels eunucs del rei que estava al seu servei, i li ordenà que anés a trobar Mardoqueu, a demanar-li què era el que passava i per què obrava d'aquella manera. [6] Atac, doncs, anà a trobar Mardoqueu, que era a la plaça de la ciutat davant del palau reial. [7] Mardoqueu li contà tot el que li havia passat i que Aman havia promès donar per al tresor reial tal suma de plata en compensació del que perdria amb l'extermini dels jueus. [8] Li donà una còpia de l'edicte d'extermini proclamat a Susa, perquè el mostrés a Ester i aquesta ho sabés, i li recomanà que es presentés al rei per intercedir a favor del seu poble: **G** [8] *«Recorda't dels dies de la teva aflicció, com eres alimentada per la meva*

mà. Ara Aman, el segon després del rei, ha parlat contra nosaltres per fer-nos morir. Tu, doncs, invoca —1037→ *el Senyor, i parla al rei a favor nostre, i així allibera'ns de la mort».*

[9] Atac donà i comunicà a Ester el que li havia dit Mardoqueu. [10] Llavors Ester ordenà a Atac que digués a Mardoqueu: [11] «Tots els servents del rei i els habitants de les províncies saben que tot home o dona que sense haver estat cridat es presenti al rei en el vestíbul interior, és condemnat a mort per una llei inexorable, fora que el rei, estenent-li el seu ceptre d'or, li faci gràcia de la vida; i jo ja fa trenta dies que no he estat cridada a presentar-me davant del rei». [12] Les paraules d'Ester foren comunicades a Mardoqueu, [13] el qual respongué: «No et pensis pas que, d'entre tots els jueus, els qui viuen al palau reial se salvaran! [14] Si ara t'obstines a callar, la salvació i l'alliberament vindran d'una altra banda, però tu i la casa del teu pare us perdreu. I qui sap? Potser és en previsió d'una tal circumstància que has arribat a la reialesa». [15] Llavors Ester va respondre a Mardoqueu: [16] «Aplega tots els jueus que es troben a Susa, dejuneu per mi i no mengeu ni begueu durant tres dies i tres nits. També jo i les meves criades dejunarem de la mateixa manera. Amb aquesta preparació, doncs, em presentaré davant del rei, malgrat la llei, i, si haig de morir, moriré». [17] Llavors Mardoqueu es retirà, i féu tot allò que Ester li havia indicat.

VL 4 (V 15, 13, 14) Mardoqueu prega. [17a] *Mardoqueu, però, s'esquinçà els vestits, estengué un sac de Cilícia i es deixà caure de cara a terra, junt amb els ancians del poble, des del matí fins al vespre.* **G** [17a] *Pregà llavors el Senyor, fent memòria de totes les seves obres i digué:* [17b] *«Senyor, Senyor, rei que domineu sobre tot l'univers, tot està sotmès al vostre poder i no hi ha qui us pugui resistir, si voleu salvar Israel.* **VL** [17b] *Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, vós sou beneït,* **G** [17c] *perquè vós vau fer el cel i la terra, i tot el que hi ha d'admirable sota el firmament, vós sou Senyor de l'univers i no hi ha qui us resisteixi, Senyor!* **VL** [17d] *Vós sabeu, Senyor, que això de refusar de prosternar-me davant de l'insolent Aman, no ho he fet pas per* —1038→ *supèrbia, arrogància, ni per amor a la glòria; no m'he avingut a besar-li les plantes dels peus ni tan sols per salvar Israel;* [17e] *això, no ho he fet per no posar la glòria d'un home pel damunt de la glòria del meu Déu, i no em postraré davant d'altre fora de vós, Senyor, Déu meu; però no ho faig pas per arrogància ni per insubordinació, Senyor! Reveleu-vos, Senyor, manifesteu-vos, Senyor!* [17f] *I ara, Senyor rei, Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, perdonen el vostre poble, perquè posen la seva atenció en nosaltres per perdre'ns i volen exterminar aquells qui des del principi són el vostre heretatge;* [17g] *no deixeu la vostra porciò que vós mateix us rescatàreu de la terra d'Egipte!* [17h] *Escolteu, Senyor, la meva pregària, siguen propici a la vostra possessió i convertiu el nostre dol en joia, a fi que, vivint, puguem lloar el vostre nom, Senyor; no feu desaparèixer la boca d'aquells qui us beneeixen!»* [17i] *I tot el poble clamà amb totes les seves forces, perquè es veien la mort davant dels ulls.*

Ester prega.— [17k] *La reina Ester també es va treure els seus vestits sumptuosos, i es posà un vestit de dol; es va treure tot Por, i estengué un sac de Cilícia, i en lloc de magnífics perfums s'ompli el cap de cendra (i immundícies), humilià molt el cos (i omplí amb els cabells arrissats tots aquells llocs que havien estat guarnits amb els senyals de la seva joia), i es deixà cause a terra, juntament amb les seves criades, des del matí fins al vespre, i digué:* [17l] *«Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob, vós son beneït! Ajudeu-me, que estic sola, i no tinc ningú que m'ajudi fora de vós, perquè el meu perill es a la meva mà.* [17m] *Jo he sentit llegir en els llibres dels meus avantpassats, Senyor, que*

vós vau guardar Noè enmig de l'aigua del diluvi. Jo he sentit llegir en els llibres dels meus avantpassats, Senyor, que vós vau lliurar nou reis a Abraham amb tres-cents divuit homes. Jo he sentit llegir en els llibres dels meus avantpassats, Senyor, que vós vau alliberar Jonàs del ventre del gran peix. Jo he sentit llegir en els llibres dels meus avant passats, Senyor, que vós vau deslliurar Hananies, Azaries i Misael del forn de foc. Jo he sentit llegir en els llibres dels meus avantpassats, Senyor, que vós van treure Daniel de la fossa dels lleons. Jo he sentit llegir —1039→ *en els llibres dels meus avantpassats, Senyor, que vós us van apiadar d'Ezequies, rei de Judà, el qual havíeu decidit de lliurar a la mort, però, havent demanat la vida, li'n vau concedir encara quinze anys. Jo he sentit llegir en els llibres dels meus avantpassats, Senyor, que vau atorgar a Anna, que us pregava plena de desig, la naixença d'un fill. Jo he sentit llegir en els llibres dels meus avantpassats, Senyor, que vós salveu finalment aquells qui us plauen.* **G** [17m] *Jo sentia des de petita, que vós, Senyor, van escollir Israel d'entre tots els pobles, i els nostres pares d'entre tots els seus avantpassats, per fer d'ells la vostra eterna heretat, i vau complir en ells tot el que havíeu dit.* [17n] *Però després van pecar davant vostre, i ens vau lliurar a les mans dels nostres enemics, perquè vam donar glòria als seus déus. Son just, Senyor!* [17o] *Però ara no s'acontenten amb l'amargor de la vostra servitud, sinó que posen les seves mans sobre les dels ídols a fi d'abolir el decret sortit dels vostres llavis i fer desaparèixer la vostra heretat, tancar la boca dels qui us lloen, extingir la glòria de la vostra casa i el vostre altar* [17p] *i obrir la boca dels pagans per glorificar els qui no són res i extasiar-se per sempre davant d'un rei de carn.* [17q] *No lliureu, Senyor, el vostre ceptre als déus que no existeixen! Que no facin burla de la nostra ruïna! Feu que els seus projectes es tornin en contra d'ells.*

VL [17t] *I ara, ajudeu-me que estic sola, i no tinc ningú que m'ajudi fora de vós.* [17u] *Vós saben que la vostra serventa abomina el llit dels incircumcisos.* [17x] *Vós sabeu, o Déu, que la vostra serventa no ha menjat de les coses consagrades als ídols ni ha begut el vi de les seves libacions.* [17y] *Vós sabeu que, des del dia del meu trasllat no m'he alegrat sinó en vós, Senyor.* [17w] *Vós sabeu, o Déu, que, des que porto aquest vestit sobre el cap, l'abomino com un drap brut, i no el porto els dies bons.* [17s] *I ara ajudeu-me que sóc òrfena, concediu a la meva boca una paraula adient davant del lleó, i feu-me valenta davant d'ell; feu que el seu cor s'inclini a odiar aquell qui ens fa guerra, per a la seva perdició i la de tots aquells qui conspiren amb ell.* [17t] *A nosaltres, però, allibereu-nos de la mà dels nostres enemics i canvieu el nostre dol en joia, els nostres dolors en salvació.* [17q] *Aquell, però, qui s'aixequi contra la vostra porció,* —1040→ *o Déu, castiguen-lo exemplarment.* [17r] *Manifesteu-vos, Senyor, doneu-vos a conèixer!* **G** [17r] *Recordeu-vos, Senyor, i doneu-vos a conèixer el dia de la nostra tribulació, i a mi feu-me valenta, rei dels déus i amo de tot govern.* [17z] *O Déu, més poderós que tots, escolten la ven dels desesperats, deslliureu-nos de les mans dels dolents i deslliureu-me també de la meva por».*

VL 5 (V 15) Ester es presenta al rei.— [1] *El tercer dia, quan acabà de pregar, es va treure els vestits de suplicant, es rentà el con amb aigua, s'ungí amb ungüents, es vestí amb la seva indumentària de festa, i s'embellí amb joies.* [1a] *Esclatant de bellesa, després d'haver invocat Déu, que vetlla sobre totes les coses, va prendre dues esclaves; en l'una es recolzava, com amb mollesa, l'altra la seguia sostenint el ròssec del seu vestit. En* [1b] *l'esclat de la seva bellesa, tenia la cara rosada, l'aspecte alegre, com transportada d'amor, els ulls animosos; malgrat això, sentia el cor encongit per la por, impressionat, pel terror de mort, tot i estar vers el Senyor, perquè tenia la mort davant dels ulls.* [1c] *Havent traspassat totes les portes, entrà a l'atri*

interior; trobà el rei Artaxerxes al seu tron gloriós, vestit de porpra i tota mena de pedres precioses, i amb un ceptre d'or a la mà.

[1d] *Alçant els ulls, la mirà com un toro en ple furor, s'indignà contra ella i, pensant fer-la perdre, digué indecís: «¿Qui ha gosat entrar a l'atri sense haver estat cridat?» Llavors la reina s'esvaí de temor, el seu color es tornà pàl·lid i es recolzà sobre el cap de l'esclava que la precedia.* [1e] *Però el Déu dels jueus i Senyor de tota criatura canvià la ira del rei en compassió, i el seu furor en mansuetud; d'una revolada s'aixecà del tron, ple d'ànsia, i la prengué als seus braços fins que tornà en si; i li parlava amb paraules benèvoles:* [1f] *«Ester, reina, germana meva i hereva, consort del meu regne. Jo sóc el teu germà. Tingues coratge, no moriràs pas; la nostra llei és per al comú de les persones, no pas per a tu. Mira, tinc el ceptre a la mà».* [2] *I aixecà el ceptre d'or, l'estengué vers la seva mà, la besà i digué: «Parla'm!»* [2a] *Llavors Ester digué: «Us he vist, Senyor, semblant a un àngel de Déu, i el cor m'ha tremolat de por davant la vostra majestat. Perquè* —1041→ *sou admirable, Senyor, i la vostra cara és plena d'encís».* [2b] *Però mentre parlava amb el rei, va caure de defallença; llavors el rei i tots els seus criats es contorbaren.*

5 Ester es presenta al rei.— [1] Tres dies després, Ester es posà el seu vestit regi i es presentà al vestíbul interior del palau reial davant la cambra del rei. Aquest seia al seu tron, a la sala reial, davant la porta. [2] Quan el rei va veure la reina Ester dreta al vestíbul, aquesta trobà favor davant d'ell, i li estengué tot seguit el ceptre d'or que portava a la mà. Ester avançà i tocà l'extrem del ceptre. [3] Llavors el rei li digué «¿Què tens, reina Ester, i què desitges? Encara que sigui la meitat del meu reialme, et serà donada». [4] Ester li va respondre: «Si al rei li sembla bé, que vingui avui amb Aman al convit que li he preparat». [5] Llavors el rei contestà: «Busqueu tot seguit Aman per complir el desig d'Ester». I el rei i Aman anaren al convit que Ester havia preparat.

[6] Durant el convit, el rei digué a Ester: «Digues què és el que demanes, i et serà donat! Digues què és el que desitges; encara que fos la meitat del meu reialme, és cosa feta!» [7] Ester contestà: «Què demano i què desitjo? [8] Si he trobat favor davant del rei, i si al rei li sembla bé de concedir-me la meva petició i complir el meu desig, que vinguin demà el rei i Aman al convit que els prepararé, i respondré a les seves preguntes».

Odi d'Aman contra Mardoqueu.— [9] Aquest dia, Aman sortí satisfet i de bon humor, però quan va veure a la porta règia Mardoqueu, que no s'aixecava ni li mostrava el menor senyal de reverència quan passava, s'indignà contra ell, [10] però es va contenir. En arribar a casa seva, convocà els seus amics i la seva dona, Zares, [11] i parlà amb ells de la magnificència de les seves riqueses, del gran nombre dels seus fills i de tot el que li havia concedit el rei per engrandir-lo i elevar-lo per damunt dels grans oficials i ministres del rei. [12] I afegí: «La reina Ester m'ha convidat a mi sol, amb el rei, a beure el vi que li ha ofert, i també —1042→ m'ha invitat, amb el rei, al convit que li oferirà demà. [13] Però tot això no em basta, mentre vegi Mardoqueu, el jueu, assegut a la porta règia». [14] Llavors Zares, la seva muller, i tots els seus amics li digueren: «Fes aixecar una forca de cinquanta colzades, i demà al matí demana al rei que Mardoqueu hi sigui penjat. Així podràs anar content al convit juntament amb el rei». Aman va trobar bo el consell i féu preparar la fosca.

Represàlies dels jueus (Est. 6,1-10,3l)

6 Aman comença a davallar.— [1] Aquella nit, el rei, que havia perdut la son, es féu portar el llibre de les Cròniques perquè les hi llegissin. [2] I s'hi trobà escrit el que Mardoqueu havia fet, denunciant Bagatan i Tares, els dos eunucs reials, guardes de l'entrada que volien atemptar contra la vida del rei Assuer. [3] Llavors el rei digué «¿Quina distinció, quina dignitat s'ha conferit a Mardoqueu en premi d'això?» Els criats que estaven de servei contestaren: «No se li ha fet res». [4] Ja entrat el matí, el rei preguntà: «¿Qui s'espera al vestíbul?» Precisament en aquell moment Aman entrava al vestíbul exterior del palau reial per demanar al rei que Mardoqueu fos penjat a la fosca que havia preparat per a ell. [5] Els criats del rei li contestaren: «És Aman». Aleshores el rei ordenà: «Que entri». [6] Aman entrà, i el rei li preguntà: «¿Què s'ha de fer a l'home que el rei vol honorar?» Aman es digué a si mateix: «¿A quin altre vol honorar el rei, sinó a mi?» [7] I li contestà: «Per a l'home que el rei vol honorar, [8] que portin un vestit reial com aquells amb què el rei es vesteix, i un cavall dels que cavalca el rei, que dugui al cap una diadema reial, [9] Que es confiïn el vestit i el cavall a un dels grans oficials reials més nobles, perquè s'ocupi de vestir l'home que el rei vol honorar i el condueixi a cavall per les places de la ciutat, cridant al seu davant: «Així es fa amb l'home que el rei vol honorar». [10] Llavors el rei digué a Aman: «Cuita, doncs, pren —1043→ el vestit i el cavall, i tot el que has dit, fes-ho a Mardoqueu, el jueu que seu a la porta règia. No ometis res de tot el que has proposat». [11] Aman va prendre, doncs, el vestit i el cavall, vestí Mardoqueu i el portà a cavall, per les places de la ciutat, cridant al seu davant: «Així es fa amb l'home que el rei vol honorar!»

[12] Després d'això, tornà Mardoqueu a la porta règia, i Aman es dirigí apressadament a casa seva, trist i amb el cap cobert[689]. [13] Aleshores contà a la seva muller, Zares, i a tots els seus amics, el que li havia passat. Els seus consellers i la seva muller li digueren: «Si aquest Mardoqueu davant del qual has començat a davallar és de la raça dels jueus, no podràs res en contra d'ell, sinó que aniràs caient davant d'ell cada vegada més avall»[690]. [14] Encara estaven parlant amb ell, quan vingueren els eunucs del rei, donant presses a Aman per conduir-lo al convit que Ester havia preparat.

7 Ester acusa Aman.— [1] El rei i Aman, doncs, anaren a beure juntament amb la reina Ester. [2] També aquest segon dia el rei digué a Ester tot bevent el vi: «Digues què és el que demanes, reina Ester, i et serà donat! Digues què és el que desitges; encara que fos la meitat del meu reialme, és cosa feta:» [3] Llavors la reina Ester contestà: «Si he trobat favor davant del rei, i si al rei li sembla bé, que em sigui perdonada la vida i la vida del meu poble; aquesta és la meva demanda, aquest és el meu desig. [4] Perquè jo i el meu poble hem estat venuts per ser destruïts, matats i exterminats. Si haguéssim estat venuts per esdevenir esclaus i esclaves, hauria callat; l'enemic, però, mai no podrà compensar el dany que això ocasionarà al rei». [5] El rei Assuer digué llavors a la reina Ester: «Qui és aquest? ¿On és el qui ha pensat fer tal cosa?» [6] Ester contestà: «El nostre enemic i adversari és Aman, aquest mal home!»

Llavors Aman s'esfereí davant del rei i de la reina. [7] El rei, indignat, s'aixecà del convit i sortí al jardí del palau; però Aman, en veure que per part del rei la seva ruïna era cosa feta, es quedà per implorar a la reina Ester —1044→ la gracia de la vida. [8] Quan el rei torna del jardí del palau a la sala del convit, trobà Aman llançat sobre el divan on Ester es recolzava i exclamà: «¿Encara serà capaç aquest de violentar la reina a

la meva presència?» Tot just hagueren sortit de la boca del rei aquestes paraules, velaren la cara d'Aman[691]. [9] Llavors Harbona, un dels eunucs que estaven a la presència del rei, digué: «Precisament a la casa d'Aman hi ha la forca de cinquanta colzades d'alçada que aquest féu preparar per a Mardoqueu, el qual actuà a favor del rei». El rei ordena: «Penjeu-l'hi». [10] Aleshores penjaren Aman a la forca que ell havia preparat per a Mardoqueu, i es calmà la indignació del rei.

8 El favor del rei passa als jueus.— [1] Aquell mateix dia, el rei Assuer donà a la reina Ester la casa d'Aman, el perseguidor dels jueus, i Mardoqueu fou presentat al rei, a qui Ester havia manifestat el parentiu que tenia amb ella. [2] Llavors el rei es va treure l'anell, que havia pres d'Aman i el donà a Mardoqueu, i Ester confià a Mardoqueu l'administració de la casa d'Aman. [3] Ester tornà a parlar al rei. Va caure als seus peus i suplicà amb llàgrimes als ulls que anul·lés el mal que havia fet Aman, l'agagita, i els designis que havia tramat contra els jueus. [4] Llavors el rei li va estendre el ceptre d'or, i Ester s'aixecà, va quedar-se dreta al seu davant i li digué: [5] «Si al rei li sembla bé, i si he trobat favor davant del rei, si la meva petició li sembla justa, i si jo mateixa sóc agradable als seus ulls, que faci revocar les ordres que Aman, fill d'Amadata, l'agagita, va fer escriure per exterminar els jueus de totes les províncies del reialme. [6] Perquè, ¿com podria jo veure la calamitat que està a punt de caure sobre el meu poble? ¿Com podria jo veure l'extermini del meu llinatge?» [7] Llavors el rei Assuer contestà a la reina Ester i a Mardoqueu, el jueu: «Mira, pel que a mi pertoca, he donat la casa d'Aman a Ester, i aquest, l'han penjat a la forca, per haver atemptat contra els jueus. [8] Ara vosaltres escriviu a favor dels jueus, en nom del rei, allò que millor us sembli, i segelleu-ho amb —1045→ el segell reial, perquè tota escriptura escrita en nom del rei i segellada amb el seu segell és irrevocable».

[9] Tot seguit els escribes reials foren convocats —era el tercer mes, que és Sivan, el dia vint-i-tres—, i tot el que ordenà Mardoqueu fou escrit als jueus, als sàtrapes, als governadors i als grans oficials de totes les províncies que s'estenen des de l'Índia fins a l'Etiopia, que són en total cent vint-i-set províncies, a cada una en la seva llengua, i als jueus també en la seva escriptura i en la seva llengua. [10] Van escriure en nom del rei Assuer i ho segellaren amb el seu segell. Tot seguit foren enviades les còpies per mitjà de correus a cavall, que muntaven corsers reials de les quadres de palau. [11] Per aquest edicte el rei permetia als jueus, en qualsevol ciutat que es trobessin, d'aplegar-se per defensar les seves vides, i destruir, matar i exterminar tota força armada de pobles i províncies que els ataquessin, sense excloure dones i criatures, i de fer botí dels seus béns. [12] Tot això s'havia de fer en un mateix dia a totes les províncies del rei Assuer, el dia tretze del mes dotzè, que és Adar.

VL 8 (V 16) G [12a] **Decret a favor dels jueus.**— *Còpia de la carta, el contingut de la qual és com segueix:* [12b] *El gran rei Artaxerxes a les cent vint-i-set satrapíes que s'estenen des de l'Índia fins a l'Etiopia, als governadors de les províncies (i a aquells qui em són fidels), salut!*

[12c] *Són molts els qui, honrats magníficament per la gran benevolència dels benefactors, s'enorgulleixen i no solament busquen de fer mal als nostres súbdits, sinó que, no podent suportar la mateixa satisfacció seva, tramen conspiracions contra els seus propis benefactors.* [12d] *I no solament esvaeixen el reconeixement del cor dels homes, sinó que, exaltats pela aplaudiments d'aquells qui desconeixen el bé, es pensen que*

defugiran la justícia del Déu que tot ho veu i que odia la dolenteria. [12e] *Sovint, molts dels qui estan constituïts en poder, s'han trobat que les insinuacions dels amics a qui havien confiat els afers, els han fet còmplices de sang innocent, i els han submergit en desgràcies irreparables* [12f] *després d'haver enganyat amb maliciosos* —1046→ *sofismes, plens de mentida, la ingènua benignitat dels qui manen.* [12g] *Vosaltres mateixos podeu veure, als vostres mateixos peus, sense anar a les antigues històries de què hem fet menció, quantes coses perpetrades execrablement per la corrupció dels qui governen indignament!* [12h] *Cal, doncs, prevenir-nos en endavant, perquè puguem assegurar a tothom un reialme en pau i sense pertorbacions,* [12i] *no introduint canvis, sinó examinant sempre amb el mes benigne acolliment les coses que es presenten a la nostra consideració.*

[12k] *Així, doncs, Aman, fill d'Anzadata*[692]*, un macedoni, estrany en veritat a la sang dels perses i molt allunyat de la nostra bonesa, havent estat rebut com a hoste per nosaltres,* [12l] *va trobar prop nostre l'amistat que tenim envers tot poble, fins a tal punt que fou anomenat el nostre pare, i reverenciat amb prostració per tots els nostres súbdits com a segon en dignitat després del tron (reial).* [12m] *Però, no podent dominar la supèrbia, s'aplicà a arrabassar-nos el poder i la vida,* [12n] *demanant-nos amb l'art d'hàbils sofismes, la perdició del nostre Salvador i constant benefactor, Mardoqueu, i de la irreprotxable consort en el reialme, Ester, amb tot el seu poble.* [12o] *Amb aquestes intrigues pensava que, deixant-nos en l'isolament, podria traspassar als macedonis la dominació presa dels perses.* [12p] *Nosaltres, però, trobem que els jueus, que havien estat lliurats a l'extermini per aquest tres vegades malvat, no són pas malfactors, sinó que es regeixen per les lleis mes justes,* [12q] *són fills de l'Altíssim, del gran Déu vivent, que ens conserva el reialme, tal com ho féu amb els nostres avantpassats, en l'estat més florent.* [12r] *Fareu, doncs, bé de no utilitzar les cartes enviades per Aman, fill d'Amadata, el qual per haver fet això injustament, ha estat penjat a les portes de Susa amb tota la seva casa; Déu (que tot ho veu), Senyor de l'univers, li ha infligit tot seguit aquest digne càstig.* [12s] *Fixeu la còpia d'aquesta carta públicament en tot lloc, i que es permeti als jueus d'usar amb llibertat de les seves lleis, i ajudeu-los a defensar-se dels qui els ataquin el dia catorze del mes dotzè, que es Adar (en aquest mateix dia).* [12t] *Déu, Senyor de l'univers, ha fet d'aquest dia un dia de joia per a ells, en comptes d'un dia de perdició per a la raça escollida.*

—1047→

Festa commemorativa.— [12u] *I vosaltres, entre les (vostres festes) solemnes, celebreu aquest dia assenyalat, amb molts banquets, perquè des d'ara endavant (per a nosaltres) i per a aquells qui estan ben disposats envers els perses, sigui salvació, però per als nostres enemics, un memorial de la seva ruïna.* [12v] *Tota ciutat o, més en general, tota contrada, en què no es faci segons aquestes disposicions, sigui destruïda amb ira per l'espasa i el foc, i esdevingui no solament (inaccesible) als homes, sinó també odiosa per sempre a les bèsties i fins als ocells. Estigueu bons!»*

[13] Còpies de l'edicte havien estat promulgades per totes les províncies, i havien d'arribar al coneixement de tots els pobles, perquè els jueus estiguessin alerta aquest dia, per venjar-se dels seus enemics. [14] Els correus, cavalcant sobre corsers reials, sortiren, doncs, a corre-cuita, per ordre del rei. El decret fou també publicat a la ciutadella de Susa.

16 Mardoqueu sortí de la presència del rei amb un vestit regi, de porpra morada i
blanc, amb una gran diadema d'or i un mantell de lli i de porpra vermella. Tota la ciutat
de Susa s'estremí de goig. 17 Tot fou per als jueus llum, joia, alegria i honor. 18 A cada
una de les províncies i ciutats, arreu on arribaven l'ordre del rei i el seu decret, tingueren
els jueus alegria i joia, banquets i festes. Molts dels pobles de la terra es feren jueus,
perquè s'apoderà d'ells la por dels jueus.

9 Els jueus ataquen els seus enemics.— 1 El mes dotzè, que és Adar, el dia tretze,
en el qual s'havia de complir el manament del rei i el seu decret, quan els enemics dels
jueus esperaven ensenyorir-se d'ells, passà tot el contrari, perquè foren els jueus els qui
s'ensenyoriren dels seus enemics. 2 Així, doncs, a totes les províncies del rei Assuer,
s'aplegaren els jueus a les ciutats on habitaven, per tal d'atacar els qui volien la seva
perdició, i ningú no els oposà resistència, perquè s'apoderà de tots els pobles un gran
temor envers ells. 3 Tots els grans oficials de les províncies, sàtrapes, governadors i
funcionaris reials els suportaren, per por de Mardoqueu. 4 Mardoqueu, efectivament, —
1048→ era un gran personatge al palau; la seva fama s'escampava per totes les
províncies, perquè anava esdevenint un gran home. 5 Els jueus atacaren, doncs, a cops
d'espasa tots els seus enemics. Fou una mata-degolla, un extermini, i feren amb els seus
adversaris el que volgueren. 6 A la ciutadella de Susa, els jueus mataren i exterminaren
cinc-cents homes: entre ells mataren Farsandata, Delfon, Espata, 8 Forata, Adalia,
Aridata, 9 Permesta, Arisai, Aridai i Jezata, 10 els deu fills d'Aman, fill d'Amadata, el
perseguidor dels jueus; però no feren botí.

Segon dia de la matança a Susa.— 11 El mateix dia arribà al rei la notícia del
nombre d'homes que havien estat matats a la ciutadella de Susa. 12 El rei digué llavors a
la reina Ester: «A la ciutadella de Susa els jueus han matat i exterminat cinc-cents
homes, i els deu fills d'Aman; ¿què hauran fet, doncs, a les altres províncies del rei?
Amb tot, digues què demanes, i et serà donat! Digues què és el que encara desitges, que
és cosa feta!» 13 Llavors Ester contestà: «Si sembla bé al rei, que també demà sigui
permès als jueus de Susa d'executar el decret d'avui, i que pengin a la força els deu fills
d'Aman». 14 Aleshores el rei ordenà que es fes així: l'edicte fou promulgat altra vegada a
Susa i els deu fills d'Aman foren penjats. 15 Així, doncs, els jueus de Susa es reuniren
també al dia catorze del mes d'Adar, i mataren tres-cents homes; però no feren botí. 16
També els altres jueus que habitaven a les províncies del reialme, es reuniren per
defensar les seves vides, van quedar satisfets per la repressió dels seus enemics i en
mataren setanta-cinc mil dels seus adversaris; però no feren botí. 17 Això fou el dia tretze
del mes d'Adar. El dia catorze reposaren i el celebraren com un dia de convits i
d'alegria. 18 Per als jueus de Susa, que s'havien reunit els dies tretze i catorze, el dia
quinze fou el dia de repòs, i el celebraren com un dia de convits i d'alegria.

Institució de la festa dels «Purim».— 19 És per això que els jueus del camp que
habiten pobles no fortificats, celebren el dia catorze —1049→ del mes d'Adar amb
alegria i amb convits com un dia de festa, i s'envien porcions els uns als altres. 20
Mardoqueu consignà per escrit tots aquests esdeveniments. Després envià cartes a tots
els jueus que habitaven les províncies del rei Assuer, tant als de prop com als més
allunyats, 21 ordenant-los que celebressin cada any els dies catorze i quinze del mes
d'Adar, 22 perquè aquests dies els jueus quedaren tranquils dels seus enemics, i aquest
mes l'aflicció se'ls tornà alegria, i el plany, dia de festa. Determinaren, doncs fer-ne dies
de convits i d'alegria, obsequiar-se mútuament amb porcions i fer donatius als pobres. 23
Els jueus acceptaren aquestes pràctiques que ja havien començat a fer i sobre les quals

els havia escrit Mardoqueu, [24] perquè Aman, fill d'Amadata, l'agagita, enemic de tots els
jueus, havia tramat el seu extermini, llançant el «pur», que és la sort, per al seu
anorreament i per al seu extermini; [25] però quan aquest pla fou presentat al rei, ell manà
per escrit que el designi pervers que havia tramat contra els jueus, recaigués sobre el seu
cap, i foren penjats a la forca ell i els seus fills. [26] Per aquesta raó aquests dies foren
anomenats «Purim», de la paraula «pur». Així, doncs, basant-se en les paraules
d'aquesta carta, en tot el que ells havien vist i en el que havia passat, [27] els jueus
establiren i acceptaren d'una manera irrevocable, per a ells i per a la seva posteritat, i per
a tots els seus prosèlits, de celebrar cada any aquests dos dies, segons el text d'aquesta
carta i la data que fixava.

[28] Commemorats i celebrats així aquests dies, de generació en generació, a cada
ciutat, aquests dies dels «Purim» no desapareixeran mai d'entre els jueus, i el seu record
no s'esvairà de la seva posteritat. [29] La reina Ester, filla d'Abihail, i Mardoqueu, el jueu,
escriviren amb tota autoritat per confirmar aquesta segona carta dels «Purim», [30] i
enviaren cartes a tots els jueus dispersos per les cent vint-i-set províncies del reialme
d'Assuer; paraules perpètues de pau, [31] perquè celebressin aquests dies dels «Purim» el
temps establert, tal com —1050→ els ho havien ordenat Mardoqueu, el jueu, i la
reina Ester, i tal com s'havien obligat a fer-ho ells mateixos amb tota la seva posteritat,
afegint-hi ordenances de dejunis i lamentacions. [32] Així, doncs, l'ordre d'Ester establí
aquestes coses tocant als «Purim», i tot això fou escrit en un llibre.

10 Elogi de Mardoqueu. [1] El rei Assuer cobrava tribut del continent i de les illes
del mar. [2] Tot el seu obrar enèrgic i heroic, i la relació exacta de l'elevació de
Mardoqueu, que el rei enaltí ¿no estan consignats per escrit als llibres de les Cròniques
dels reis de Mèdia i de Pèrsia? [3] Perquè el jueu Mardoqueu fou el segon després del rei
Assuer, gran entre els seus i estimat per la multitud dels seus germans; buscà el bé del
seu poble i parlà pel benestar del seu llinatge.

VL 10 (V 10-11) Interpretació del sommi de Mardoqueu. Festa dels Purim.— G [3a] *Mardoqueu digué a tots: «Déu és qui ha fet totes aquestes coses!* [3b] *Per
què es recorda del somni que sobre aquestes coses havia tingut; res no li va passar per
alt.* [3c] *La petita font esdevingué un gran riu; i hi hagué llum i sol i molta aigua. El riu és
Ester, la qual el rei prengué per muller i la féu reina.* [3d] *Els dos dragons som jo i Aman.*
[3e] *Els pobles són els qui s'havien aplegat per tal de destruir el nom dels jueus.* [3f] *El meu
poble es Israel, aquells qui clamaren a Déu, i els salvà i els alliberà de la mà de tots els
mals, i Déu obrà aquests senyals i prodigis, que mai no s'han realitzat entre les
nacions.* [3g] *I féu dues sorts, una per al poble de Déu i l'altra per a les nacions.* [3h] *I
aquestes dues sorts arribaren a l'hora, segons el temps i el dia del judici de totes les
nacions, davant de Déu,* [3i] *i es recordà del seu poble i féu justícia a la seva heretat.* [3k]
*Aquests dies del mes d'Adar, el catorze (i el quinze), seran dies de reunió, d'alegria i de
joia davant de Déu, per a tota la vostra descendència, en el poble d'Israel».*

Nota sobre la traducció grega del llibre.— G [3l][693] *L'any quart del regnat de
Ptolemeu i Cleopatra, Dositeu, que deia que era sacerdot i levita, i —
1051→ Ptolemeu, el seu fill, portaren la present carta sobre els Purim, la qual deien
que era autèntica i havia estat traduïda per Lisímac, fill de Ptolemeu, dels de
Jerusalem.*

Job (Jb. 1,1-42,17)[694]

Pròleg (Jb. 1,1-2,13)[695]

1 Presentació del protagonista.— 1 Hi havia un home a la terra d'Us[696], que es
deia Job. Era íntegre i recte, temia Déu i vivia apartat del mal. 2 Li havien nascut set fills
i tres filles. 3 Posseïa set mil ovelles, tres mil camells, cinc-centes parelles de bous, cinc-
centes someres i moltíssims esclaus. I aquest home era més gran que cap dels fills de
l'Orient[697].

4 Els seus fills tenien costum de fer un banquet a casa d'un d'ells, el dia que li
tocava, i d'enviar a cridar les tres germanes per menjar i beure amb ells. 5 Un cop acabat
el cicle d'aquests banquets, Job els feia venir per purificar-los[698], i l'endemà, a l'alba,
oferia un holocaust per cada un d'ells. Perquè es deia: «Potser els meus fills han pecat
maleint Déu dins el seu cor». Així ho feia Job, cada vegada.

Prova de Job en els seus béns.— 6 Un dia que els fills de Déu[699] van anar a
presentar-se davant Jahvè, Satanàs també va anar-hi entremig d'ells. 7 Jahvè va dir
aleshores a Satanàs: «D'on véns?» Aquest va respondre a Jahvè: «De córrer per la terra i
de rondar-hi». 8 Jahvè li va dir: «¿T'has adonat del meu servidor Job, que no n'hi ha un
altre com ell a la terra: un home íntegre i recte, que tem Déu i s'aparta del mal?» 9
Satanàs li va respondre: «És sense més ni més que Job tem Déu? 10 ¿No has aixecat una
tanca davant d'ell, davant la seva casa i davant tot allò que té, tot al voltant? Has beneït
les seves empreses, els seus ramats pul·lulen pel país. 11 Però estén la mà, toca els seus
béns, i et juro que et maleirà a la cara!» 12 Aleshores Jahvè va dir a Satanàs: «Mira,
deixo —1052→ tots els seus béns a la teva discreció. Evita només d'allargar la mà
contra ell». I Satanàs va sortir de la presència de Jahvè.

13 El dia que els fills i les filles de Job menjaven i bevien a casa del germà gran, 14 un
missatger va anar a dir a Job: «Mentre els teus bous llauraven i les someres pasturaven
al seu tros, 15 de sobte, els sabeus[700] els han atacats per sorpresa i se'ls han enduts. Els
teus esclaus, els han passats a fil d'espasa. Només jo m'he salvat per anunciar-t'ho». 16
Encara aquest parlava, quan un altre arriba i diu: «Ha caigut foc del cel[701] i ha cremat
les teves ovelles i ha devorat també els pastors. Només jo m'he salvat per anunciar-
t'ho». 17 Encara aquest parlava, quan un altre arriba i diu: «Els caldeus, dividits en tres
bandes, han fet una ràtzia contra els teus camells i se'ls han enduts. Els teus esclaus, els
han passats a fil d'espasa. Només jo m'he salvat per anunciar-t'ho». 18 Encara aquest
parlava, quan un altre arriba i diu: «Els teus fills i les teves filles estaven menjant i
bevent a casa del germà gran, 19 quan un vent violent ha bufat del desert i ha tocat els
quatre cantons de la casa, i aquesta ha caigut sobre els teus fills, que han mort. Només
jo m'he salvat per anunciant'ho».

20 Aleshores Job es va aixecar, es va esquinçar el vestit i es va rapar el cap[702]. I
caient a terra, es va prosternar 21 i digué:

«Vaig sortir nu del ventre de la meva mare[703], i nu hi tornaré.
Jahvè havia donat, Jahvè ha tornat a prendre; que el nom de Jahvè sigui beneït».

22 En tot això, Job no va pecar permetent-se impertinències contra Déu.

2 Prova de Job en la seva persona.— 1 Un altre dia que els fills de Déu van anar
a presentar-se davant Jahvè, Satanàs també va anar-hi entremig d'ells. 2 Jahvè va dir
aleshores a Satanàs; «D'on véns ara?» Aquest va respondre a Jahvè: «De córrer per la
terra i de rondar-hi». 3 Jahvè li va dir: «T'has adonat del meu servidor Job, que no n'hi ha
un altre com ell a la terra; un home integre i recte, que —1053→ tem Déu i s'aparta
del mal? Persevera en la seva integritat i és ben en va que m'has excitat contra ell per
arruïnar-lo». 4 Satanàs va respondre a Jahvè: «Pell per pell![704] Tot el que l'home
posseeix, ho dóna per salvar la vida! 5 Però estén la mà, toca-li els ossos i la carn, i et
juro que et maleirà a la cara!» 6 Jahvè va dir a Satanàs: «Aquí el tens, a la teva discreció;
però respecta-li, tanmateix, la vida!»

7 I Satanàs va sortir de la presència de Jahvè; i va afligir Job amb una úlcera
maligna, de la planta dels peus fins a la coroneta del cap. 8 Job va agafar un test per
gratar-se i s'estava assegut al mig de la cendra[705]. 9 Aleshores la seva dona li va dir:
«¿Vols encara perseverar en la teva integritat? Maleeix Déu i mor!» 10 Però ell la va
mirar i li digué:

«¿Com parlaria una ximpleta,
has de parlar també tu?
Vam acceptar el bé com un do de Déu,
i el mal, no l'acceptaríem?»

En tot això, Job no va pecar de paraula.

Presentació dels altres personatges del drama actual.— 11 Els tres amics de Job
van sentir parlar de tot el mal que li havia vingut a sobre, i van venir cadascun del seu
lloc, Elifaz, el temanita, Bildad, el suhita, i Sofar, el naamatita; i van concertar de venir
a plànyer-lo i consolar-lo. 12 De lluny, van alçar els ulls, i no el van reconèixer.
Aleshores van esclatar en sanglots. I cadascun es va esquinçar el vestit i es va espargir
pols sobre el cap devers el cel. 13 I es van asseure a terra[706] prop d'ell durant set dies,
sense dir-li res, perquè veien que el seu dolor era molt gran.

Diàleg (Jb. 3,1-42,17)

I. Primer cicle de discursos (Jb. 3,1-14,22)

Job maleeix el dia del seu naixement[707]

3 1 Acabat, Job es posà a parlar i va maleir el seu dia[708]
2 tot dient:
3 «Que mori el dia que em va veure néixer,
la nit que va dir: «Heus aquí un mascle!»
4 Que aquella nit sigui tenebres,
9b que esperi la llum, i no n'hi hagi!
4b Que Déu, de dalt estant, no la demani,
que cap claror no brilli damunt d'ella!
5 Que la reivindiquin tenebres i ombres,
que un núvol s'instal·li sobre ella!
Que un eclipsi de sol l'esveri,
6 i que la fosca en faci la seva presa!
Que no la vegin entre els dies de l'any,
que no entri en el còmput dels mesos!
7 Aquella nit, que sigui estèril,
que no hi esclatin crits de joia mentre dura!
8 Que la travessin els raigs del dia,
capaços de despertar Leviatan![709]
9 Que s'apaguin els estels de la seva alba
i no es rabegi en les parpelles de l'aurora!
10 Ja que no va cloure sobre mi les portes del ventre
ni va amagar la sofrença als meus ulls!
11 ¿Per què no vaig morir en el si matern,
no vaig sortir del ventre, i expirar? 12[710]
16 ¿O no vaig ser com un avortó que es colga,
com un dels infants que no veuen la llum?
13 Ara, finalment, jauria en la calma,
dormiria amb un son reposant,
14 amb els reis i els consellers de la terra,
que es van construir unes piràmides;

15 o amb uns prínceps que tenen molt d'or,
que ompliren de plata les seves cases.
17 Allà, cessa l'agitació dels impius

i reposen els exhaustos de forces.
18 Als captius, també els deixen tranquils,
no senten els crits del capatàs;
19 petits i grans, allà tots es confonen,
i l'esclau es veu lliure de l'amo.
20 ¿A què ve de donar a un infeliç la llum,
la vida als qui tenen l'amargor al cor,
21[711] que aspiren a la mort sense que vingui
i caven buscant-la com qui busca un tresor?
22 ¿Als qui senten un gran goig per la fi,
i s'alegren quan arriben al sepulcre?
23 ¿A l'home que ja no veu el seu camí
i que Déu acorrala per tots cantons? 24[712]
25 Si temo res, llavors em ve,
el que em fa tremolar cau damunt meu;
26 per a mi, no hi ha tranquil·litat, ni pau,
ni repòs: em ve el neguit!»

Confiança en Déu[713]

4 1 Elifaz, el temanita, va respondre:
2 «¿T'adreçarem la paraula, si estàs deprimit?
Però, qui podria retenir els mots!
3 Mira, tu has instruït gent d'edat
i has tornat el vigor a mans decrèpites.
4 La teva paraula ha redreçat el qui ensopegava
i has refermat els genolls que es doblegaven.
5 ¿I perquè ara et passa igual, estàs deprimit,
quan et toca a tu, et transtornes?
6 ¿Que no has posat la teva confiança en la pietat,
i la teva esperança en una vida íntegra?
7 Pensa-hi, au: quin és l'innocent que s'ha perdut?
I on s'és vist que els justos siguin exterminats?
(8 Tal com ho he vist: els qui llauren la misèria
—1056→
i sembren la sofrença, les cullen;
9 per l'alenada de Déu es perden
i son anorreats pel vent del seu nas.
10 Que el lleó rugeix, que crida la fera,
les dents dels lleons joves són trencades.
11 El lleó mor per manca de presa,
i els petits de la lleona es dispersen.)
12 Que una paraula ha vingut a mi sense soroll,
la meva orella ha copsat sols un murmuri,

13 durant les fantasies de visions nocturnes,
quant un so letàrgic cau sobre certs homes.
14 M'han agafat esgarrifances de terror,
i tots els ossos se m'han estremit;
15 quan un vent[714] em passa pel davant de la cara,
una tempesta em fa esborronar el cos.
16 S'atura...
i no reconec el seu aspecte;
tinc una imatge davant dels ulls,
sento una veu somorta:
17 «¿Un mortal, és just davant Déu,
davant el qui el fa, un home és pur?
18 Té: ni dels seus servidors[715] no es fia
i acusa de follia els seus àngels.
19 Què serà d'hostes d'unes cases d'argila,
que tenen els fonaments a la pols!
Aquells qui moren primer que l'arna,
els esclafen 20 de la nit al dia.
Els fan pols, sense que ningú se'n preocupi,
desapareixen per sempre més.
21 No? La seva corda és arrancada en ells,
i moren, però no en la saviesa».

5 1[716] 2 Perquè és el despit que mata l'insensat,
i la irritació, que fa que el ximple mori;
3 jo mateix he vist com l'insensat es desarrelava,
com la seva mansió s'ensorrava de sobre.
4 Els seus fills estan lluny de la salut,
són esclafats sense que ningú els salvi.
—1057→
5 El que cullen, se'ls ho menja el qui té fam,
i el qui té set poua en la seva font.
(6 Perquè la misèria no surt pas de la terra,
i la pena no germina del sòl;
7 sinó que és l'home que engendra la pena
i els fills de Rèixef com les guspires s'aixequen volant[717].)
8 El que és jo, recorreria a Déu
i exposaria la meva causa a la divinitat,
9 que fa unes coses grans, insondables,
i meravelles que ni es poden comptar. 10[718]
11 Sí, posa els humiliats en lloc alt
i eleva a la felicitat els afligits.
12 Desbarata els designis dels astuts,
redueix a la impotència les seves intrigues.
13 Agafa els savis en la trampa del propi aguait
i fa que els consellers retorts es precipitin.
14 En ple dia ensopeguen contra les tenebres
i van a les palpentes, al fort del sol, com de nit.
15 Però salva de l'espasa l'infortunat,

i el pobre de les mans del violent;
16 així, reneix l'esperança de l'humil
i la injustícia ha de cloure la boca.

17 Feliç l'home que Déu corregeix:
no desdenyis la lliçó de Saddai![719]
18 Perquè és ell qui fa mal, i embena,
fereix, i cura amb la seva mà.
19 De sis angoixes, te n'allibera,
i a la setena no t'ateny el mal[720].
20 En una fam, et salva de la mort;
a la guerra, que l'espasa et toqui.
21 Ets a l'abric del flagell de la llengua,
i no has de témer cap dimoni, quan ve.
22 Et podràs riure del saqueig i de la fam,
i no hauràs de témer les bèsties.
23 Tindràs un pacte amb les pedres del camp,
les bèsties seran les teves aliades.
24 Trobaràs que la teva tenda prospera,
—1058→
que res no manca a la pleta, quan la visites.
25 Veuràs que la teva prole és nombrosa;
que els teus guaixos són com l'herba del camp.
26 Arribaràs al sepulcre ja madur,
com puja el munt de garbes quan n'és l'hora.
27 Això, ho hem escrutat: és la veritat!
—ho hem sentit— Tu, però, pren-ne esment».

L'home tribulat palpa la seva misèria

6 1 Job prengué la paraula i va dir:
2 «Oh! Si es pogués pesar la meva irritació
i posar a les balances tots els meus mals plegats!
3 Prou serien més feixucs que la sorra del mar;
per això, parlo amb tanta vehemència.
4 Ja que tinc plantades en mi les fletxes de Saddai,
i el meu esperit en xucla el verí.
Els terrors de Déu m'investeixen,
7 no es vol calmar la meva ànima.
5 ¿Brama un onagre vora l'herba tendra,
o mugeix el bou davant el seu farratge?
6 ¿Es fa menjar sense sal una cosa fada,
o té cap gust la clara d'ou?

8 Oh, si es realitzava el que demanaria
i si Déu satisfeia el meu desig:
9 que consenti ell a esclafar-me,
que deslligui la seva mà i em suprimeixi!
10 Jo tindria, si més no, aquest consol,
un sobresalt d'alegria en dolors cruels!
11 Quina força tinc per a poder esperar?
Si també he de morir, per què viure encara?
12 O és que la meva força és la de les pedres,
o que la meva carn és de bronze?
13 Té: és nul l'ajut que en mi podria haver-hi,
la fortalesa ha fugit lluny de mi! 14[721]

15 Els meus germans m'han enganyat com un torrent,
com una llera que desborda.
—1059→
16 El glaç alimenta les seves aigües tèrboles;
baixen grossos, quan la neu es fon,
17 però, així que ve l'estació seca, s'eixuguen,
s'esvaneixen per l'ardor del sol.
18 Es desvien caravanes del seu camí,
pugen en el buit[722], i sucumbeixen.
19 Els atalaien les caravanes de Tema,
hi esperen els combois de Sabà:
20 la seva confiança es veu defraudada;
quan hi arriben, queden confosos!
(21 Però ara us heu tornat no res;
corpresos d'espant, heu tingut por.)
22 ¿Hauria, potser, dit: «Feu-me tal do,
dels vostres béns, oferiu presents per mi
23 i salveu-me de les mans de l'enemic,
rescateu-me del poder dels tirans?»
24 Instruïu-me, que jo prou callaré,
mostreu-me en què he pogut errar.
25 Com són grats els discursos equitables!
Però les vostres crítiques, què volen criticar?
26 ¿Preteneu de censurar unes paraules,
expressions de desesper que el vent s'emporta?
27 I aneu fins a caure damunt un home íntegre,
us abriveu contra el vostre amic!
28 I ara, vulgueu girar-vos cap a mi.
És cert, no menteixo a la vostra cara!
29 Au, enrera, que no es cometi una injustícia.
Sí, enrera, encara hi tinc dret!
30 ¿Hi ha la injustícia a la meva llengua,
o el meu paladar no sap discernir les paraules?

7 1 ¿No va a jova l'home sobre la terra

i mena una vida com la del llogat?
2 Com l'esclau que sospira per l'ombra
i com el llogat que espera el seu jornal,
3 així he tingut en herència mesos d'afany,
i al meu compte, nits de sofrença.
4 Si me'n vaig al llit, em dic:
—1060→
«Quan serà de dia, per poder llevar-me?»
I un cop llevat: «Quan vindrà el vespre?»
I estic ple de neguit fins al crepuscle.
5 Cucs i crostes em cobreixen la carn,
la pell se'm clivella i supura;
6 els meus dies han anat més ràpids que la llançadora,
s'acaben perquè no hi ha més fil.
7 Penseu que la meva vida és una alenada,
que els meus ulls no tornaran a veure la felicitat;
8 invisible des d'ara per als ulls del qui em veu,
si poseu els ulls en mi, hauré desaparegut.
9 Com el núvol que es dissipa i se'n va,
qui baixa al país dels morts, ja no en puja;
10 no retorna per habitar la seva casa,
i la seva llar no el vol conèixer més.

11 Jo tampoc, no retindré la boca,
parlaré en l'amargor de la meva ànima.
12 ¿Que sóc potser la mar, o bé el Tannín,
perquè em poseu una mordassa?[723]
13 Si em dic: «Al llit trobaré consol,
el jaç alleujarà els meus sofriments»,
14 aleshores m'esfereïu amb somnis,
em feu esverar amb visions.
15 I el meu coll preferiria l'escanyament;
els meus ossos, la mort.
No puc més, no he pas de viure sempre;
deixeu-me, que els meus dies no són res!
17 ¿Què és l'home, perquè en feu tant de cas,
perquè fixeu en ell la vostra atenció,
18 perquè el sotmeteu a inspecció cada matí,
perquè el poseu a prova a cada instant?
19 ¿Com no aparteu de mi la mirada,
no em deixeu estar ni per empassar-me la saliva?
20 ¿per què m'heu de prendre com a blanc,
i sóc per a vós una càrrega?
21 ¿No podríeu tolerar la meva ofensa,
passar-me la meva falta?
—1061→
Perquè, ara, vaig a ajeure'm a la pols,
i, si em cerqueu, ja no seré».

Necessitat de la justícia divina[724]

8 [1] Bildad, el suhita, prengué la paraula i digué:
[2] «¿Fins quan has de fer uns discursos així,
les teves paraules s'han d'assemblar a un gran vent?
[3] ¿És que Déu hauria de vinclar el dret,
Saddai hauria de doblegar la justícia?
[4] Si els teus fills havien pecat contra ell,
que els ha despatxats per la seva falta,
[5] el que hauries de fer és cercar Déu
i acudir suplicant a Saddai.
[6] Si de cas fossis pur i recte,
ara i tot salvaguardaria els teus infants
i restauraria la teva mansió justa:
[7] la teva condició antiga et semblarà no res,
vista la prosperitat que t'espera.
[8] Pregunta, si no, a homes del passat,
posa't a examinar els seus esperits;
[9] que nosaltres, nats d'ahir, res no sabem,
la nostra vida a la terra passa com una ombra: [10][725]
[11] «¿El papirus es fa alt fora dels aiguamolls?
¿Privat d'aigua, el jonc pot créixer?
[12] És encara ben verd, no collidor,
que s'asseca abans de qualsevol altra herba!»
[13] És així com acaben tots els qui obliden Déu,
i el profà es veu frustrat en la seva esperança.
([14] La seva confiança no és sinó un fil;
la seva seguretat, una casa d'aranya;
[15] es repenja a la seva casa, i li cedeix,
s'hi arrapa, i es desploma.
[16] És gerd a la cara del sol,
i els seus rebrots s'estenen sobre el seu jardí;
[17] les seves arrels s'entrellacen sobre la font,
s'obre camí entre les pedres.
—1062→
[18] Si l'extirpen del seu lloc,
el seu lloc el renega: «Mai no t'he vist!»
[19] Mira, aquest és el goig del seu camí,
i de la pols en germina un altre.)[726]
[20] Mira, Déu no rebutja pas l'home íntegre,
ni s'arrapa a la mà dels qui fan el mal.
[21] Les rialles ompliran de nou la teva boca,
la joia esclatarà sobre els teus llavis;
[21] els teus enemics seran coberts de confusió,

i la tenda dels impius desapareixerà».

La justícia de Déu és justa

9 [1] Job prengué la paraula i digué:
[2] «En veritat, prou reconec que és així:
podria l'home tenir raó contra Déu?
[3] Si aquest s'agrada de discutir amb ell,
l'home no li respon a una qüestió d'entre mil!
[4] Savi de cor i robust en força:
qui pot plantar-li cara impunement?
[5] A ell, que remou les muntanyes sense adonar-se'n
i les trastorna en la seva ira;
[6] que fa saltar la terra del seu lloc,
de manera que les seves columnes[727] trontollen;
[7] que dóna ordres al sol, i no brilla,
i posa un segell sobre els estels[728].
([8] Ell sol és el qui estén el cel
i posa els peus a l'esquena del mar;
[9] que fa l'Óssa, Orió,
les Plèiades i les Cambres del Sud[729];
[10] que fa unes coses grans, insondables,
i meravelles que ni es poden comptar.)[730]
[11] Si passa pel meu davant, no el veig,
si s'esquitlla, no me n'adono.
[12] Si vol prendre res, ¿qui li pot resistir,
qui gosa dir-li: «Què feu?»
[13] Déu no posa fre a la seva ira;
—1063→
té a sota, arraulits, els satèl·lits de Ràhab:[731]
[14] i que ara jo li hagués de respondre,
d'escollir els meus arguments contra ell!
[15] Ni que tingués raó, no em podria defensar,
hauria de suplicar el qui em jutja!
[16] Si crido, tampoc no em respon,
i estic convençut que em sent.
[17] Ell, que m'espia des de la tempesta
i multiplica les meves ferides sense raó,
[18] que no em deixa ni prendre alè,
sinó que em satura d'amargors!
[19] Que es tracta de força, és ell qui en té més;
que es tracta del dret, qui el crida en judici?
[20] Si sóc just, la meva boca em condemna;
si sóc innocent, ell em fa un pervers.

21 Sóc innocent, tant se me'n dóna de la vida,
me'n ric de l'existència, 22 tot és u!
Just o culpable, ell tot ho mata!
24c I, si no és pas ell, doncs, qui és?
23 Quan un flagell mortal s'abat de sobte,
es burla del desesper dels innocents;
24 en un país lliurat en poder d'un impiu,
posa una bena davant els ulls dels jutges.

25 Els meus dies passen més ràpids que un corredor,
fugen sense conèixer la felicitat,
26 van llisquents com les barques de papirus,
com l'àguila que es tira sobre el menjar.
27 Si decideixo d'oblidar els meus planys,
de canviar d'aspecte per fer cara alegre,
28 ja tremolo quan penso en tots els meus dolors,
conec que no em voleu pas absoldre. 29[732]
30 Si provés de rentar-me a la neu
i de netejar-me les mans amb barrella,
31 aleshores em capbussaríeu en la immundícia,
perquè fes horror als meus amics.
32 Ja que vós no sou pas, com jo, un home,
per a comparèixer plegats a judici;
—1064→
33 no hi ha entre nosaltres cap arbitre
perquè ens posi la mà sobre tots dos.
34 Que aparti de mi la seva vara
i que el seu braç no m'esveri;
35 voldria parlar sense haver-lo de témer,
ja que no estic jo pas així per mi!

10 1 Estic ben fastiguejat de viure,
presentaré davant d'ell la meva queixa.
2 Vull dir a Déu: «No em condemneu[733],
digueu-me per què em feu la guerra!
3 ¿És cap bé per a vós que em feu violència,
que rebutgeu l'obra de les vostres mans?
4 ¿Teniu, potser, ulls de carn
i hi veieu com hi veu un home?
(5 ¿Són els vostres dies com els dies d'un mortal,
els vostres anys com els anys d'un home?)
6 Ja que us informeu de la meva falta
feu una enquesta sobre el meu pecat.
7 I sabeu prou que jo no sóc culpable,
que no he comès cap acte de perfídia.
8 Les vostres mans m'han donat forma i m'han fet;
després, repensant-vos-hi, voleu destruir-me?
9 Recordeu que em vau pastar com argila,

i em fareu tornar a la pols?
10 ¿No em vau abocar com llet
i em vau fer prendre com la nata?[734]
11 ¿No em vau vestir de pell i carn
i em vau teixir d'ossos i nervis?
12 Em vau infondre la vida i l'existència
i vau vetllar amb sol·licitud pel meu alè;
13 però us ho portàveu amagat al cor,
sé que us reservàveu això:
14 si pecava, volíeu vigilar-me,
sense pastar-me cap falta;
15 si era culpable, ai, pobre de mi!;
i, si era justa no podia alçar el cap!
16 Volíeu tornar a distingir-vos en mi,
—1065→
17 intensificar contra mi la vostra petulància,
redoblar la vostra indignació amb mi
i remudar la jova damunt meu!
18 ¿I per què em vau fer sortir del si,
i no vaig expirar, sense que cap ull em veiés?
19 Hauria estat com si mai no hagués existit;
del ventre m'haurien dut a la tomba!
20 ¿No duren poc els dies de la meva existència?
Deixeu-me estar, que pugui passar-los en pau
21 abans no me'n vagi, per no tornar,
al país de tenebres i d'ombra»[735]. 22[736]

La saviesa divina exigeix el seu reconeixement per part de Job[737]

11 1 Sofar, el naamatita, prengué la paraula i va dir:
2 «¿No rebrà el gran parlaire cap resposta,
i és l'home loquaç que tindrà raó?
3 ¿Davant la teva xerrera ha de callar tothom,
i tu has de burlar-te, sense que ningú et confongui?
7 ¿Pretendries trobar el fons de Déu,
o arribar fins al terme de Saddai?
4 Ja que dius: «Pura és la meva conducta
i sóc irreprotxable als meus ulls!»
5 Però, tant de bo que Déu parlés
i obrís els llavis per respondre't,
6 i et descobrís els secrets de la saviesa,
que són com meravelles d'intel·ligència![738]
8 És més alta que el cel: què fas tu?
Més profunda que el país dels morts: què saps tu?
9 És més llarga que la terra en dimensió,

i més ampla que no pas el mar! [10][739]
[11] Perquè és ell qui coneix la gent perduda
i veu la iniquitat i l'observa.
[12] El cap buit posarà seny,
quan l'ase neixi d'un onagre de l'estepa.
[13] Si tu, doncs, poses en ordre la ment
—1066→
i estens cap a ell els palmells[740],
[14] si la iniquitat s'ha mantingut lluny de la teva mà
i la injustícia no habita a la teva tenda,
[15] aleshores alçaràs la cara sense taca,
seràs ferm i no tindràs cap por;
[16] ja que ara oblidaràs la teva prova,
te'n recordaràs com de l'aigua que ha passat.
[17] La teva existència serà més clara que el migdia,
la fosca es tornarà com el matí;
[18] i et sentiràs segur, perquè hi ha esperança,
t'adormiràs lliure de basca i de planys.
[19][741] I molts et faran festes a la cara,
[20] mentre que llangueixen els ulls dels impius.
I ells no poden trobar enlloc refugi,
l'esperança seva és d'exhalar l'ànima».

La saviesa de Déu es manifesta en el seu poder[742]

12 [1] Job prengué la paraula i va dir:
[2] «En veritat, sí, vosaltres sou el poble,
i amb vosaltres morirà la saviesa![743]
[3] També jo tinc enteniment com vosaltres,
i qui no sabria coses així!
([4] La riota del seu proïsme ha estat
el qui ha invocat Déu, i ell n'ha fet cas,
l'home just ha estat la riota!
Als íntegres, [5] els toca l'infortuni,
menysprea els temps, el feliç,
el seu peu està ferm per al termini.
[6] Les tendes dels pillards estan en pau
i viuen segurs els qui irriten Déu,
el qui diu: «No tinc Déu a la mà?»)[744]
([7] Però, pregunta a les bèsties perquè et diguin,
i als ocells del cel perquè t'anunciïn,
[8] o als rèptils de la terra perquè t'instrueixin
i que et contin els peixos del mar!
—1067→

9 ¿Qui no ho sap, per tots aquests éssers,
que és la mà de Jahvè que ha fet això,
10 que de la seva mà és l'ànima de tot ésser vivent
i l'esperit en tota carn és el seu do?)[745]
11 ¿No prova les paraules l'orella
i el paladar gusta per si mateix el menjar?
12 ¿Que consisteix en els anys la saviesa
i la intel·ligència, en una vida llarga? 13[746]
14 Si demoleix, qui edifica?
Si fa caure la trapa sobre l'home, qui obre?
15 Si reté les aigües, hi ha secada;
si les avia, trastornen la terra!
16 Amb ell hi ha fortalesa i estabilitat,
són seus el qui erra i el qui el fa errar;
17 torna estúpids els consellers del país
i fa caure els regents en demència.
18 La cadena dels reis ha desfermat
i ha passat una corda als seus lloms;
19 ell, que fa anar els sacerdots sense vestit
i abat les autoritats de la terra;
20 que retira la paraula als experts
i lleva el judici als vells;
21 que aboca el menyspreu sobre els nobles
i afluixa el cinturó dels campions;
(22 que descorre de les profunditats les seves tenebres
i fa que l'ombra surti a la llum;
23 que eleva les nacions, i les arruïna,
que dóna espai als pobles, i els instal·la;)[747]
24 que retira el seny als caps del país
i els fa anar errants per un desert;
25 van a les palpentes en tenebres sense llum
i fan esses com un begut.

13 1 Heus aquí que tot ho han vist els meus ulls,
les meves orelles ho han sentit i comprès[748];
2 tant com sabeu vosaltres, sé també jo,
no es pas que caigui jo davant vostre.
3 Però jo vull tanmateix parlar a Saddai,
—1068→
tinc ganes d'argüir contra Déu;
4 que vosaltres no sou més que uns xarlatans,
uns metges de fantasia sou tots!
5 Oh! Si almenys calléssiu d'una vegada,
silenci que us comptaria com a saviesa!
6 Escolteu, doncs, els greuges de la meva boca
i feu atenció a les raons dels meus llavis!
7 ¿Us penseu defensar Déu amb un llenguatge injust,
i la seva causa, proferint mentides?
8 ¿Voleu prendre partit per Saddai,

o voleu fer-vos els advocats de Déu?
9 ¿Estaria bé que us escrutés a vosaltres,
o l'enganyaríeu com s'enganya un home?
10 Us afligiria una correcció severa,
si tàcitament preníeu el seu partit!
11 Si s'aixeca, ¿no quedareu atordits,
i el seu terror no caurà sobre vosaltres?
12 Les vostres velles màximes són sentències de cendra,
els vostres escuts es tornen d'argila.

13 Calleu davant meu i deixeu-me parlar a mi,
i que em passi tot el que es vulgui!
14 Prenc la meva carn entre les meves dents
i poso la meva vida a les meves mans[749].
15 Ni que em mati, jo seguiré esperant,
sí, defensaré davant d'ell la meva conducta.
16 I això sol ja és prou per a justificar-me,
que un profà no gosa comparèixer davant d'ell. 17[750]
18 Heus aquí, doncs, que he aparellat el meu judici,
conscient que sóc jo que tinc raó.
19 Qui és que pot pledejar amb mi?
Que ara mateix callaria i expiraria!
20 Dues coses tan sols no hauríeu de fer amb mi,
i aleshores no m'amagaré de la vostra presència:
21 Aparteu la vostra mà lluny de mi,
i que el vostre braç no m'esveri.
22 Inicieu vós el debat, i jo respondré;
o deixeu que jo parli, i vós repliqueu-me!
—1069→
23 Com són de grans la meva falta i el meu crim?
Feu-me saber quin ha estat el meu pecat!
24 ¿per què amagueu la vostra cara
i em considereu enemic vostre?
25 ¿Voleu fer por a una fulla que el vent s'emporta,
o córrer darrera una palla seca?
26 Ja que escriviu al meu compte actes de violència
i em retraieu els pecats de joventut,
27 que m'heu posat els peus dins el cep
i vigileu totes les meves sendes!
28 Escosselleu al voltant de la meva arrel,
14 5c li fixeu el terme que no pot passar;
13 28b i ella es desfà con una fusta corcada,
con un vestit menjat per l'arna.

14 1 El mortal, nascut de la dona,
de vida curta i plena de neguit[751],
2 com la flor, s'esbadella i es mustiga,

fuig con l'ombra i no s'atura.
3 ¿I sobre aquest heu obert el vostre ull
i a ell, el dueu a judici amb vós?
4 Oh, si hi hagués un pur[752] sortit de l'impur!
Ningú...[753]
5 Com sigui, doncs, que té els dies comptats,
que el nombre dels seus mesos depèn de vós:
6 aparteu d'ell els ulls, perquè reposi,
fins que hagi fruït del seu dia con un llogat!
7 Perquè l'arbre conserva una esperança:
si el tallen...
...i torna a brotar,
no para de treure verducs.
8 Si la seva arrel s'ha fet vella a terra
i mor la seva soca en el sòl,
9 amb la sola olor de l'aigua retanya
i fa tot de rames con un plançó.
10 Però l'home, si mor, queda inert;
quan un humà expira, on és? 11[754]
12 Fins que es gasti el cel, no es despertarà
—1070→
ni es deixondirà del seu son.
13 Oh, si m'amaguéssiu al país dels morts,
si m'hi abriguéssiu fins que us passés la ira,
si em fixéssiu un termini per a pensar en mi,
14 si un home, un cop mort, pogués tornar a viure!
Esperaria tots els dies de la meva jova,
fins que vingués el meu relleu!
15 Em cridaríeu, i jo us respondria,
frisaríeu per l'obra de les vostres mans.

16 Perquè ara, vós em compteu els passos,
sí, vigileu el meu pecat;
17 el meu crim és segellat dins la bossa[755],
i poseu la marca sobre la meva falta.
18 Però, una muntanya que cau es desfà,
i una roca canvia de lloc;
19 a les pedres, les desgasta l'aigua,
els seus xòrrecs s'emporten la terra.
Així destruïu vós l'esperança del mortal,
12a i l'home s'ajeu per no aixecar-se:
20 el sotsobreu per sempre, i se'n va,
el desfigureu, i li doneu comiat.
21 Si els seus fills són honorats, no ho sap pas;
si són poca cosa, no hi pensa:
22 no sofreix sinó per ell mateix,
i és per ell sol que es lamenta».

Job es condemna pel seu parlar[756]

15 1 Elifaz, el temanita, prengué la paraula i va dir:
2 «¿Un savi, respon amb ciència de vent
i emplena el seu ventre de vent de llevant[757],
3 criticant amb paraules sense eficàcia
i amb uns mots amb què no fa cap servei?
—1071→
4 Tu, però, fins vulneres la religió
i romps el silenci respectuós davant Déu!
5 Ja que la teva boca et fa mil vegades més culpable
adoptant el llenguatge dels astuts!
7 ¿Que vas néixer primer que els altres homes
i t'han posat al món abans que els àngels?
8 ¿Has escoltat, potser, en el consell de Déu
o tens el monopoli de la saviesa?
9 ¿Què saps tu que nosaltres no sapiguem,
què comprens que no ens sigui familiar?
10 També hi ha entre nosaltres un capblanc, un vell[758],
amb més anys que el teu ancià pare!
11 ¿Que et semblen poc les consolacions divines[759]
o la paraula que et tracta amb suavitat?
12 ¿De què ve que perdis el cap,
i què ho fa que els teus ulls parpellegen?
6 La teva boca et condemna, no pas jo,
i els teus mateixos llavis testimonien contra tu;
13 perquè tornes contra Déu la teva animositat
i la teva boca profereix crits de revolta.
14 ¿Què és l'home, per a ser pur,
i per a ser just el nascut de la dona?
15 Té: Déu no té confiança en els seus sants[760],
i ni els cels no són purs als seus ulls;
16 què no serà del tarat i corromput,
de l'home que es beu la injustícia com l'aigua!

17 Vull instruir-te, escolta'm,
i et contaré allò que he vist;
18 el que els savis solen fer avinent

i no van dissimular els seus pares,
19 als quals tan sols va ser donat el país,
sense que cap estranger es barregés amb ells:
20 La vida de l'impiu és un turment continu,
per tants d'anys com es reserven al dèspota;
21 veus terrífiques ressonen a les seves orelles,
en plena pau el devastador l'assalta.
22 No pot escapar-se davant les tenebres
—1072→
i es veu reservat per a l'espasa;
23 destinat a pastura del voltor,
coneix que el malfat l'acompanya.
El dia de les tenebres 24 el té esfereït,
el sotsobren el destret i l'angoixa
(25 Ha estès la mà contra Déu
i gosa desafiar Saddai;
26 l'escomet amb el cap baix,
abrigat darrera un escut massís;
27 la seva cara s'ha cobert de greix,
ha posat sagí sobre els malucs;
28 resideix en ciutats proscrites,
en cases que no han d'habitar[761].)
El que havia adquirit, d'altres 29 ho prenen,
i la seva fortuna no es manté.
I no estén...
...a terra...
30 l'ardentor resseca els seus rebrots
i la ventada s'emporta el seu fruit. 31[762]
32 Abans de temps, el seu tronc se sema,
i el seu cimal perd la verdor;
33 deixa caure, com el cep, el seu agràs,
i llença, com l'olivera, el seu molló.
34 Perquè la facció de l'impiu és estèril,
i el foc devora les tendes dels venals.
35 Concebre misèria i infantar sofrença!
I el seu ventre fa madurar un engany».

La injustícia dels homes i la justícia de Déu[763]

16 1 Job prengué la paraula i va dir:
2 «N'he sentit moltes, de coses així;
sou tots uns molestos consoladors!
3 No acabaran mai les paraules de vent?
O què t'ha picat, que respons?

4 També jo podria parlar com vosaltres,
si us trobéssiu en el meu cas;
—1073→
us faria uns discursos que enlluernen
i mouria el cap sobre vosaltres.
5 Amb la boca us donaria confort,
coratge amb el condol dels llavis.
6 Si parlo, no cedeix el meu dolor;
si callo, ¿en quin grau se'n va de mi?
7 Ah, em sento ara extenuat, atuït;
tot el meu mal 8 em té apoderat,
s'ha tornat testimoni i es dreça contra mi,
m'acusa la mateixa magresa de cara.
9 La seva ira dilacera i em tira a terra,
m'ensenya unes dents que escarritxen.
(El meu adversari agusa sobre mi la seva mirada,
10 obren una boca amenaçadora,
em donen bufetades per ultratjar-me,
plegats s'avaloten contra mi.
11 Déu m'ha lliurat a tot de brivalls,
m'ha llançat entre les mans dels impius.)
12 Estava tranquil, quan m'ha capolat,
m'ha agafat pel clatell i m'ha fet trossos.
M'ha plantat dret com de fitó seu,
13 les seves fletxes giren al meu voltant,
em traspassa les entranyes sense pietat,
aboca a terra el meu fel.
14 Obre en mi bretxa sobre bretxa,
i s'abriva contra mi com un paladí,
17 ni que no hi hagi violència a les meves mans
i el meu parlar sigui sense titlla.
15 He cosit sobre la meva pell un sac
i he enfonsat el meu corn dins la pols;
16 tinc la cara encesa de tant plorar,
i hi ha una ombra sobre les meves parpelles.
18 O terra, no cobreixis la meva sang,
i que el seu clam no tingui cenotafi!
19 Heus aquí que el meu testimoni és al cel
i el meu defensor, a les altures!
20 Que el meu Amic es digni a fer-se'm trobadís!
Les llàgrimes em cauen cara avall davant Déu.
—1074→
21 I que faci d'àrbitre per a l'home amb Déu
i entre el mortal i el seu Amic.

22 Perquè vénen els anys que no es poden comptar,
me'n vaig pel camí que no té tornada.

17 1 El meu esperit està abatut,
els meus dies s'han extingit,

el sepulcre és el que em toca.
2 Sí, els dos tossals són ja davant meu,
i el meu ull farà nit a les profunditats fangoses,
3 Dipositeu, au, prop vostre la meva penyora!
Qui voldria, si no, respondre de mi?
(4 Ja que heu tancat la seva ment a la raó, per això tampoc
no els exaltareu. 5 Qui per una porció denuncia els amics,
veu com s'enlleeixen els ulls dels seus fills[764].)
6 Ha fet de mi el blanc dels del poble,
i he estat un fitó davant d'ells;
7 els ulls se m'han apagat per la pena
i els meus membres són tots com ombres,
11 Els meus dies van passant sense esperança
i dissipen els anhels del meu cor;
12 de la nit, jo he de fer-ne dia,
la llum és tenebres davant meu.
13 Si anomeno el país dels morts la meva casa,
i estenc el meu jaç a les tenebres;
14 si de la fossa, jo en dic la meva mare,
i dels cucs, la meva germana.
15 ¿On pot ser, doncs, la meva esperança,
i la meva felicitat, qui l'apercep?
16 ¿Baixaran a les mans del país dels morts,
o ens enfonsarem plegats a la pols?»

Impotència de la ira contra l'ordre de la justícia[765]

18 1 Bildad, el suhita, prengué la paraula i va dir:
2 «Posa fi a tantes paraules,
escolta i deixa'ns parlar a nosaltres!
—1075→
3 ¿Per què som considerats com bèsties,
ens hem d'amagar que no ens vegis?
17 8 Uns de rectes són esbalaïts per això,
i l'innocent s'indigna contra el profà;
9 el just es manté ferm en el seu camí,
i el de mans pures redobla de força.
10 Però gira't i vine, doncs,
18 4 el qui esqueixa la seva ànima en el seu furor!
¿Per tu la terra s'ha de tornar deserta
i les roques s'han de moure de lloc?
5 També la llum de l'impiu s'apaga
i no brilla la flama de la seva llar;
6 la llum s'ofusca a la seva tenda,

i s'apaga el gresol que l'il·lumina.
7 Les seves passes vigoroses es fan més curtes,
i el seu consell el treu de la reunió;
8 els seus peus el llancen dins un filat,
camina sobre una trencapassa.
9 Una llacera se li arrapa al taló,
la trampa es tanca fort sobre ell;
10 la corda que l'ha d'agafar va colgada a terra
i el parany l'espera sobre el corriol.
11 De totes parts el sorprenen espantalls
i li donen l'encalç pas a pas;
12 és l'afamat el qui es troba amb ell,
i l'infortuni que es planta al seu costat.
13 El mal li devora la pell,
li devora els membres el primogènit de la mort;
14 l'arrenquen de la seva tenda confortable,
i l'arrosseguen cap al rei de terrors[766].
15 li calen foc a la tenda,
sí, li escampen sofre damunt la casa[767].
16 A baix, les seves arrels s'assequen,
i a dalt, les seves branques se semen;
17 el seu record desapareix del país
i no se'n parla més pels carrers.
18 Empès de la llum cap a les tenebres,
es veu bandejat fora del món;
—1076→
19 no té prole ni progènie entre el seu poble,
ni supervivents als seus llocs de sojorn.
20 La seva fi tràgica deixa l'Occident esbalaït,
i l'Orient queda esborronat:
21 Cap altre destí per a l'estatge de l'injust,
per a la llar del qui no coneix Déu!»

Triomf de la fe en l'abandó de Déu i dels homes[768]

19 1 Job prengué la paraula i va dir:
2 «¿Fins quan voleu turmentar la meva ànima
i esclafar-me amb paraules?
3 Ja fa deu vegades que m'insulteu,
no teniu vergonya de maltractar-me!
4 ¿I hauria, doncs, verament errat,
amb mi faria nit l'error?
5 ¿O és que voleu obtenir sobre mi un triomf,
provar la meva culpabilitat amb oprobis?

6 Sapigueu, doncs, que Déu em fa un tort
i m'envolta amb el seu filat[769];
7 si crido «Violència», no responen,
si demano auxili, no em fan justícia!
8 M'ha barrat el camí, perquè no passi,
i ha posat tenebres sobre les meves sendes;
9 m'ha despullat del vestit de gala
i m'ha llevat la corona del cap;
10 m'enderroca de totes parts, i he d'anar-me'n;
arrenca, com un arbre, la meva esperança.
11 S'ha arborat contra mi la seva ira,
i em té pel seu gran adversari. 12[770]

13 Els meus germans em tenen abandonat,
els meus coneguts s'apliquen a evitar-me,
14 els meus parents ja no em volen reconèixer,
m'han oblidat 15 els hostes de casa meva.
Les meves esclaves em consideren com un estranger
—1077→
sóc un bàrbar als seus ulls;
16 faig un crit al meu esclau, i no respon;
l'he de suplicar humilment.
17 El meu alè repugna a la meva dona,
i la meva fetor, als fills del seu ventre;
18 fins els brivalls em menyspreen;
quan surto, fugen de mi.
19 Tots els meus íntims em detesten,
i aquells qui estimo se m'han caragirat.
20 La carn se'm podreix sota la pell
i les dents em cauen de les genives.

21 Apiadeu-vos de mi, apiadeu-vos de mi, amics meus,
ja que és la mà de Déu que m'ha tocat!
22 ¿Per què esteu perseguint-me com uns moltons,
i no en teniu mai prou de la meva carn?
23 Oh! tant de bo que fossin escrites,
les meves paraules gravades al seu llibre,
24 amb un estil de ferro i amb plom,
entallades a la roca per sempre!
25 Però jo, ja sé que viu el meu venjador
i que és el darrer sobre la pols[771];
que se n'aixecarà 26 un altre, de testimoni meu,
el qual drenarà el seu senyal!
Revestit per ell de nova carn, miraré Déu,
27 quan jo pasaré la mirada en ell,
i els meus ulls el veuran sense parar.
Els meus ronyons s'enlleeixen en mi!
(28 Si dieu: «Com el perseguirem i trobarem en ell la raó

dels seus mals!», [29] heu de témer per a vosaltres l'espasa,
ja que la còlera vindrà sobre els perversos, a fi que conegueu Saddai».)

L'ordre de la justícia no fa excepcions[772]

20 [1] Sofar, el naamatita, prengué la paraula i va dir:
«Per això, m'envesteixen les meves idees,
i d'aquí, l'ansietat que hi ha en mi:
—1078→
[3] que sento la instrucció del meu cor,
i l'esperit dintre meu em respon.
[4] ¿No ho saps tu que, des de sempre,
d'ençà que hi ha l'home a la terra.
[5] l'alegria dels impius és efímera,
i momentània, la joia del profà?
[6] Si s'eleva fins al cel la seva alçària
i toca als núvols el seu cap,
[7] fineix per sempre com el seu excrement
i els que el veien diuen: «On és?»
[8] Alça el vol com un somni, i no se'l troba,
s'esquiva com una visió de nit.
([9] L'ull que el veia, no ho fa més,
ni el torna a apercebre la seva llar.
[10] Els seus fills han d'indemnitzar els humils,
les seves mans han de restituir les seves riqueses.
[11] Els seus ossos, bo i plens d'un vigor de jove,
s'ajeuen amb ell sobre la pols.
[12] Si el mal és dolç a la seva boca,
si el desa sota la seva llengua,
[13] si l'estalvia, sense abandonar-lo,
i el reté al mig del seu paladar:
[14] el pa se li corromp a les entranyes
i es converteix dintre seu en fel d'àspids;
[15] ha de perbocar les riqueses que ha engolit,
Déu les hi expulsa del ventre.
[16] Ha xuclat un verí de basiliscs,
el mata la llengua de l'escurçó;
[17] no es rabeja en els recs d'oli,
en torrents de mel i nata.
[18] Augmenta els seus guanys, i no fa cara alegre;
els seus negocis, i no està satisfet,
[19] perquè escanya la paga dels humils,
roba una casa que no havia edificat.
[20] No està tranquil amb el seu mammon[773],
els seus tresors no el poden salvar; [21][774]

22 al punt àlgid de la seva esplendor passa misèria,
el desastre, amb tota la seva força, el sorprèn.
—1079→
23 Déu amolla contra ell la seva ira ardent,
fa ploure sobre ell el foc de la seva còlera,
(24 Si fuig davant l'arma de ferro,
el traspassa l'arc de bronze,
25 i el tret li surt per l'esquena,
del seu fetge, la punta fulgurant.)
Unes fantasmes marxen contra ell,
26 se li reserva tot de tenebres.
Un foc que no és bufat el devora,
sorgeix el devastador contra la seva tenda;
27 els cels descobreixen la seva iniquitat
i s'aixeca contra ell la terra.
28 La torrentada arriba a casa seva,
les aigües impetuoses, el dia de la seva ira:
29 aquest és el lot que Déu reserva a l'impiu,
l'herència del seu crim que Saddai li destina».

El desmentiment dels fets[775]

21 1 Job prengué la paraula i va dir:
2 «Escolteu bé la meva paraula,
i que sigui això el consol de part vostra!
3 Suporteu-me i deixeu-me parlar,
i després no tindreu ganes de fer mofa.
4 ¿És d'un home de qui jo em queixo,
i és sense motiu que perdo la paciència?
5 Gireu-vos cap a mi i esgarrifeu-vos
i poseu-vos la mà sobre la boca!
6 Jo mateix, quan hi penso, m'esfereeixo,
i la meva carn és presa d'escruiximent:
7 ¿per què han de viure els impius,
fan anys, creixen, i tot en puixança?
9 Les seves cases viuen en pau, sense alarmes,
la vara de Déu mai no els toca:
10 el seu toro fecunda i no la falla,
la seva vaca cria sense esvedellar-se.
8 La seva família es té ferma:
els seus progenitors són amb ells,
—1080→
la seva prole, davant els seus ulls.
11 Deixen anar els seus brivalls com ovelles

i les seves criatures van bo i dansant.
12 Fan cantades amb tamborins i lires
i es diverteixen al so del flabiol.
13 Acaben els seus dies en el benestar
i baixen de pressa al país dels morts.
14 Tot i que diuen a Déu: «Fuig d'aquí,
conèixer els teus camins no ens diu res!
15 ¿Quina necessitat té Saddai que el servim,
i què en traiem, d'invocar-lo?
16 ¿No tenen ells la seva felicitat a les mans,
Déu, no està lluny de castigar els impius?
17 ¿Es veu sovint que el gresol dels impius s'apagui
i que l'infortuni s'abati sobre ells?
Les cordes haurien de garrotar-los,
hauria de desfer-los en la seva ira,
18 haurien de ser com la palla davant el vent,
com el boll que la torbonada s'emporta!
19 No es reservi pas de punir-lo en els seus fills,
castigui'l a ell mateix, que se'n senti!
20 Que vegi amb els seus ulls la copa fatídica
i begui de la còlera de Saddai!
21 Perquè, ¿què li fa, a ell, la seva casa,
si es trunca la sèrie dels seus mesos?
22 ¿Vol donar a Déu lliçons de ciència,
o vol judicar l'Excels?
23 L'un es mor al moment que està més bé,
lliure de maldecaps i tranquil;
24 les seves munyidores són plenes de llet,
i té tot humit el moll dels ossos;
25 i l'altre es mor amb l'amargor a l'ànima,
sense haver tastat la felicitat:
26 l'un i l'altre s'ajeuen sobre la pols
i els cucs els recobreixen tots dos!

27 Ja veieu que conec els vostres pensaments
i les insinuacions que us feu contra mi,
—1081→
28 quan dieu: «¿Què s'ha fet de la casa del gran senyor
i on són les mansions dels impius?»
29 ¿No heu interrogat mai els qui viatgen,
i els seus documents us ho comproven,
30 que el dolent queda preservat del desastre,
triomfa del dia dels furors?
31 ¿I qui li reprotxa a la cara la seva conducta
i passa comptes amb ell pel que ha fet?
32 Sí, un cop l'han dut al cementiri,
encara vetllen pel seu túmul!
33 Li són dolces les motes de la vall,
i, darrera d'ell, tota la gent s'arrua.

34 Ah, doncs, com em consoleu vanament!
De les vostres rèpliques, no en queda sinó la falsia!»

III. Tercer cicle de discursos (Jb. 22,1-28,27)

Déu castiga justament[776]

22 1 Elifaz, el temanita, prengué la paraula i va dir:
2 «¿És a Déu que un home és útil?
No, a si mateix és útil el qui té seny!
3 ¿Està Saddai interessat per la teva justícia,
o treu profit de la teva conducta íntegra?
4 ¿És a causa de la teva pietat que et castiga
i que entra en judici amb tu?
5 ¿No és per les teves múltiples maldats,
per les teves culpes sense fi?

6 Sense motiu exigies penyores als germans
i despullaves dels vestits els qui van nus;
7 no donaves aigua al qui tenia set
i negaves el pa al qui patia fam.
8 De l'home fort era el país
i sols el favorit hi tenia plens drets.
9 Engegaves les viudes amb les mans buides
i els braços dels orfes estan sense res.
—1082→
10 Per això, t'has trobat voltat de llaços,
i el terror improvís t'ha deixat sense esma;
11 la llum s'ha ofuscat per a la teva tenda,
i t'ha submergit una massa d'aigua.
(12 No és Jahvè el Sublim del cel, que veu
els cims dels estels, ni que siguin alts?)
13 I tu dius: «Què sap Déu?
¿Pot jutjar darrera la fosca nuvolada?
14 Els núvols li priven de veure-hi,
i circula pel cercle del cel».
15 ¿Vols seguir la ruta de la ignorància
que havien petjat una homes malvats:
16 van ser arrabassats abans del temps,
es va fondre en riu el seu fonament? 17-18[777]

19 Els justos ho veieren i se'n van alegrar,
i l'innocent es reia d'ells:
20 «Com són reduïts a no res els nostres contraris,
i quin foc no ha devorat el que els sobrava!»
21 Reconcilia't, doncs, amb ell i fes les paus;
així, la felicitat serà el teu premi.
22 Rep instrucció de la seva boca
i posa les seves paraules al teu cor!
23 Si et converteixes a Déu i t'humilies,
si allunyes de la teva tenda la injustícia;
(24 Posa els lingots sobre la pols
i l'or d'Ofir, a la roca de les valls,
25 i Saddai serà els teus lingots,
la plata, filacteris per a tu.)
26 Llavors et delectaràs en Saddai
i alçaràs cap a Déu la cara.
27 Ell escoltarà les teves pregàries,
i tu compliràs les teves prometences.
28 Quan decidiràs una cosa, et sortirà bé,
i la llum brillarà sobre els teus camins
29 Perquè abaixa l'empresa orgullosa,
però socorre el qui acala els ulls;
30 i ja que ell salva quan un és innocent,
tu seràs salvat per la puresa de les teves mans».
—1083→

23 1 Job prengué la paraula i va dir[778]:
2 «També avui el meu plany és de revolta,
la seva mà pesa, tot i que gemego.
3 Oh, si sabés com trobar-lo,
com arribar fins al lloc on té el tron!
4 Li faria una exposició del dret
i ompliria d'arguments la meva boca.
5 Coneixeria els termes de la seva defensa
i em faria càrrec del que em digués.
6 ¿Abocaria tota la seva força en aquest debat amb mi?
No, ell no faria sinó atendre'm.
7 Si un home recte pogués discutir amb ell,
llavors em veuria per sempre lliure del meu jutge.
(8 Si vaig a l'orient, no hi és;
si a l'occident, no l'apercebo;
9 si el cerco al nord, no el descobreixo;
si em giro cap al sud, no el veig.)
10 Perquè sap quina conducta observo;
si em passa pel gresol, en sortiré com or.
11 Els meus peus s'han atingut al seu pas,
he seguit el seu camí sense desviar-me.
12 No m'he apartat mai del seu precepte,
he guardat dins el pit les seves paraules.

13 Però ell ho ha volgut, i qui li ho impedeix?
Li ha donat la gana de fer-ho, i ho ha fet. 14[779]
15 Per això, davant d'ell, estic esfereït,
com més hi penso, més por tinc.
16 Sí, Déu m'ha omplert el cor de basarda,
i Saddai em té esfereït.
17 Perquè em sento trasbalsat davant les tenebres,
i el foscant em cobreix la cara...[780]

24 1 ¿Per què de Saddai no ve cap judici,
els temps queden amagats en Déu,
i els qui el coneixen no veuen el seu dia?[781]
Els impius desplacen les fites,
s'apoderen del ramat, i el pasturen;
s'emporten l'ase dels orfes,
—1084→
prenen en penyora el bou de la viuda;
empenyen els pobres fora del camí,
tots s'amaguen, els miserables del país.
5 Heus aquí uns onagres al desert,
que surten a fer el seu fet a l'Arabà,
mirant de trobar una presa.
Els bandejats no tenen pa,
6 cullen al camp durant la nit
i escuren la vinya del ric.
(7 Passen la nit nus, sense vestit
i sense abrigall contra el fred.)
8 El ruixat de les muntanyes els deixa calats;
mancats d'aixopluc, s'abracen a la roca,
(9 arrenquen de la mamella l'orfe
i prenen en penyora l'infant del miserable,)
10 circulen nus, sense vestit,
i, afamats, s'enduen les garbes,
11 premsen l'oli entre les bancades,
trepitgen els cups i xarrupen.
12 De la ciutat i les cases són trets a crits;
els nois s'exclamen que tenen gana,
però ningú no els presta auxili.

13 Els següents són dels rebels a la llum,
que desconeixen els seus camins
i no freqüenten les seves sendes.
14 De part de vespre l'assassí s'aixeca,
mata l'adversari i l'enemic.
El lladre circula de nits.
15 L'ull de l'adúlter espia el crepuscle,
es diu: «No em veurà ningú»,
i es posa un vel a la cara.

16 Fan irrupció fora de casa en les tenebres,
de dia s'hi barroten a dins,
que tots plegats desconeixen la llum!
17 Trien l'ombra per al que els convé,
ja que els són familiars les vies de la fosca,
18 van ràpids fins i tot sobre les aigües.
—1085→
El seu tros és maleït al país,
arramben amb ell 19 la secada i la calor,
el roba l'aigua de la neu.
20 La plaça de la seva localitat l'oblida,
no mencionen més la seva grandesa,
com l'arbre 21 podrit és arrabassat.
S'havia mostrat dur amb la viuda,
i no s'havia compadit del seu nodrissó;
22 estirava fort els qui s'arruïnaven.
Si es fa venjança, perd la seguretat de la vida,
23 s'abat, sense esperances de refer-se,
té l'opressor vora el seu camí.
24 La seva grandesa dura poc, i desapareix;
s'ajup, com l'armoll s'arrupeix,
i el seguen com el cap de l'espiga.

25 I, si no és així, ¿qui me'n farà mentider
i traurà tot valor al meu discurs?»

Himne a l'omnipotència de Déu[782]

25 1 Bildad, el suhita, prengué la paraula i va dir:

26 2 «Com has assistit el qui no té força,
has sostingut el braç de l'invàlid![783]
3 Com has aconsellat el qui no era savi
i quanta de raó no has fet conéixer!
4 ¿Qui és que inspira els teus parlaments,
de qui és l'esperit que ha sortit de tu?

25 2 Té la sobirania i el terror aquell
qui posa pau a les seves altures!
3 Es poden comptar les seves legions?

I contra qui no sorgeix la seva emboscada?
4 Que ha de ser, dones, just l'home davant Déu
i que ha de ser pur el nascut de la dona!
—1086→
5 Té: ni la lluna mateixa no és clara,
ni els estels no són purs als seus ulls:
6 què no serà de l'home, vermina,
i del fill del mortal, un cuc!

26 5 Es cargolen de terror els gegants
que habiten sota les aigües;
6 davant d'ell, el país dels morts es troba nu,
es troba al descobert l'Abaddon[784].
(7 Planta el Safon sobre el caos,
suspèn la terra sobre el no-res;
8 lliga les aigües dins els seus núvols,
sense que el pes els esbotzi.
9 Consolida els pilars del seu tron,
hi desplega al davant el seu núvol;
10 ha traçat un cercle a la superfície de les aigües,
fins on la llum confina amb les tenebres.)
11 Les columnes del cel sorollen
i resten atònites, quan amenaça;
12 amb la seva força va anorrear la mar,
amb la seva traça va esclafar Ràhab.
13 El cel s'asserena pel seu alè,
la seva mà va traspassar la Serp Fugissera.
14 Té: aquests són els contorns de la seva obra,
però que n'és, de feble, l'eco que en percebem!
(I el tro del seu poder, qui el comprèn!»)

Job coneix el poder de Déu[785]

27 1 Job va respondre encara sentenciosament i va dir:
2 «Pel Déu vivent, que em refusa la justícia,
i per Saddai, que ha amargat la meva ànima:
4 no, els meus llavis no diuen res d'injust
i la meva llengua no expressa res de fals!
5 Lluny de mi de donar-vos la raó a vosaltres.
Fins que expiri, no em desdiré de no tenir culpa;
3 perquè tot el meu alè encara és en mi,
—1087→
i tinc l'alè de Déu dins el nas.

6 Mantinc la meva justícia, i no afluixo,
el meu cor no s'avergonyeix dels meus dies.
[...]
12 Té: vosaltres mateixos ho heu vist,
¿per què sou, doncs, tan extremadament vans?»

Sofar, el naamatita, prengué la paraula i va dir:
7 «Que, li passi al meu enemic com a l'impiu,
[...]
i al meu adversari, com a l'injust!
8 Perquè, ¿què pot esperar el profà,
quan Déu li reclama la vida?
9 ¿És que Déu escolta els seus crits,
quan li ve a sobre la dissort?
10 ¿Es delecta en Saddai,
si l'invoca, se li mostra acollent?

11 Et vull adoctrinar sobre el que Déu fa,
no vull ocultar el que passa amb Saddai.
13 Aquest és el lot que Déu reserva a l'impiu,
l'herència que el tirà rep de Saddai:
14 Si els seus fills són molts, l'espasa els espera,
i els seus guaixos han de passar fam;
15 els qui li sobreviuen, els enterren en túmuls,
les seves viudes no els ploren.
16 Si acumula la plata com la pols
i estiba els vestits com el fang,
17 els estiba, però el just se'n vesteix,
i la plata, la comparteix l'innocent.
18 Ha bastit la seva casa com la de l'aranya,
com la cabana que ha fet un guarda;
19 ric, s'acotxa, però no hi torna,
quan obre els ulls, ja no ho és.
20 Els terrors el sorprenen com les aigües,
la nit se l'emporta com un temporal;
21 un vent de llevant l'aixeca, i se n'ha d'anar,
el treu tempestuosament del seu lloc.
—1088→
22 Déu tira sobre ell sense pietat,
corrents ha de fugir de la seva mà;
23 per ell pica sobre els seus palmells
i xiula del seu lloc estant.

La Saviesa inaccessible a l'home[786]

28 [Però la saviesa, ¿d'on ve
i on és el lloc de la Intel·ligència?]
1 Perquè hi ha mines per a la plata,
i per a l'or, un lloc on l'apuren;
2 el ferro és extret de la pols,
i la pedra fosa dóna coure.
3 L'home examina les tenebres fins al capdavall,
escorcolla la pedra de la fosca més negra;
4 perfora un pou, enfondint sota els peus,
oscil·len, suspesos, en una soga.
5 La terra, de la qual surt el pa,
a sota, és trasbalsada com pel foc;
6 les seves pedres són jaciment de safir,
que conté partícules d'or.

[Però la Saviesa, ¿d'on ve
i on és el lloc de la Intel·ligència?]
7 La senda, no la coneix l'aligot,
ni l'apercep l'ull del voltor;
8 no la petgen les feres altives,
no passa per ella el lleó.
9 L'home fica la mà a la pedrenyera,
trastorna les muntanyes a les seves arrels,
10 excava galeries dins les roques,
11a tapa infiltracions, perquè no degotin;
10b el seu ull veu tot d'objectes preciosos
11b i treu a la llum el que estava amagat;
24 perquè ell atalaia fins als extrems de la terra,
veu tot el que hi ha sota el cel.
—1089→

12 Però la Saviesa, ¿d'on ve
i on és el lloc de la Intel·ligència?
13 L'home desconeix el camí que hi mena,
no es troba pas a la terra dels vivents;
14 diu l'oceà: «No és en mi!»
i el mar diu: «Tampoc amb mi!»
15 No es pot adquirir amb l'or massís,
ni la paguen a pes de plata;
16 no es deixa avaluar amb l'or d'Ofir,
ni amb l'ònix preciós o safir.
17 No se li compara l'or ni el vidre,
ni s'hi barata el vas d'or fi;
18 perles i cristall no mereixen esment:
guanyar la Saviesa val més que els corals! 19[787]

20 Però la Saviesa, ¿d'on ve
i on és el lloc de la Intel·ligència?
21 És amagada als ulls de tot vivent
i oculta als ocells del cel;
22 l'Abaddon i la Mort diuen:
«Només n'hem sentit un rumor».
23 Es Déu que va descobrir el seu camí
i és ell que sap allà on era!
25 El qui va donar pes al vent
i acana les aigües amb la mida!
26 Quan va fer un solc per a la pluja,
un camí per al ruixat sorollós;
27 aleshores la va veure i l'estudià,
va posar-la dreta i la va assajar!» 28[788]

IV. Conclusió del Diàleg (Jb. 29,1-34,40c)

Planys de Job[789]

29 1 Job va respondre encara sentenciosament i va dir:
2 «Oh, si jo fos com als mesos d'antany,
com als dies en què Déu em guardava,
3 quan el seu gresol em feia llum sobre el cap
—1090→
i a la seva claror caminava en les tenebres!
4 Tal com era als dies de la meva tardor,
quan Déu protegia la meva tenda,
5 quan encara Saddai era amb mi,
i al meu voltant hi havia els meus nois;
6 quan em banyava els peus amb nata i bàlsam,
i em corrien rius d'oli sobre les cames;
7 quan sortia a la porta de sobre la vila,
instal·lava el meu seient a la plaça.
8 Els joves em veien, i s'amagaven,
i els vells es posaven drets;
9 els notables paraven d'enraonar
i es posaven la mà sobre la boca.
10 La veu dels grans senyors es paralitzava
i la seva llengua s'encastava al paladar;

21 m'escoltaven i es quedaven en silenci,
tot esperant el meu consell.
22 Després de parlar jo, no replicaven,
i, gota a gota, queien sobre ells les meves paraules
23 i posaven l'esperança en mi com en la pluja
i obrien la boca com per al ruixat tardà.
24 Si els somreia, ja se sentien tranquils,
la llum de la meva cara consolava els afligits.
25 Escollia el seu camí i seia com el cap,
presidia com un rei entre la tropa.
11 Si cap orella ho sentia, em proclamava feliç,
i, si un ull ho veia, me'n donava testimoniatge;
12 perquè jo salvava el míser que demanava auxili,
i l'orfe, quan no tenia qui l'ajudés.
13 La benedicció de l'arruïnat es posava sobre mi,
i jo feia tornar la joia al cor de la viuda.
14 M'havia posat la justícia com un vestit,
tenia l'equitat per mantell i per turbant.
15 He fet d'ulls per al cec,
i de peus per al coix;
16 era un pare per als pobres,
i la causa d'un desconegut, l'estudiava.
17 Trencava les maixelles de l'injust,
—1091→
li treia la presa de les dents,
18 i em deia: «Ni que m'acabi com el seu niu,
viuré tants de dies com el fènix[790].
19 La meva arrel està oberta a l'aigua
i la rosada fa nit a les meves rames;
20 la meva glòria guarda la frescor,
i el meu arc a la meva mà es rejoveneix».

30 (1 I ara es riuen de mi uns que són més joves que
jo, els pares dels quals hauria desdenyat d'admetre
entre els gossos del meu ramat[791].)
(2 També la força de les seves mans va aflacant,
cap no n'arriba a la maduresa;
3 s'encongeixen per la misèria i la fam.
Gent que rosega l'herba de la garriga,
4 que cull l'armoll vora la bardissa
i té per pa l'arrel de ginesteres.
3c Van a les palpentes per la solitud desolada,
5 escridassant-los, els fan fugir,
armen contra ells un avalot com contra un lladre.
6 Han de viure en barrancs feréstecs,
en balmes de la terra i de les roques;
bramen com ases entre les bardisses,
al dessota de cardons s'acoblen,
8 idiotes i éssers sense nom,

trets a fuetades del país.)

9 I, ara, sóc la seva cançó burlesca,
m'he convertit per a ells en una sàtira.
10 Corpresos d'horror, es mantenen a distància;
davant meu no s'estan d'escopir.
11 Perquè Déu ha afluixat la corda del meu arc i m'ha humiliat
i ha abatut el meu penó davant meu.
12 Contra mi s'aixequen els seus esquadrons
i terraplenen contra mi camins sinistres.
13 Tiren a terra la meva senda,
demoleixen les meves pistes;
els seus tiradors fan corona al meu voltant,
—1092→
14 penetren per una ampla bretxa,
sota les ruïnes s'avancen rodolant,
15 es giren espantalls contra mi;
és arriada com pel vent la meva felicitat,
la meva salvació ha passat com un núvol.
16 I, ara, es vessa la meva ànima,
m'agafen els esglais de la misèria;
17 De nit, tinc els ossos més calents que una caldera,
i els meus rosecs no fan cap pausa.
18 De tan magre, se'm contreu el vestit,
em cenyeix com si fos la túnica;
19 Déu m'ha llençat al fang,
m'he tornat igual que pols i cendra.
20 Us demano auxili, i no m'escolteu,
ja no voleu fer cas de mi;
21 us heu tornat cruel per a mi,
m'ataqueu amb tot el vigor de la vostra mà:
22 us m'emporteu a cavall del vent
i em feu dissoldre sense remei;
23 perquè sé que em voleu fer habitar en la mort,
en la casa on s'han de reunir tants com viuen.

24 Però, ¿que no estira la mà el qui s'ofega,
o no crida auxili en el seu infortuni?
25 O, ¿que no plora el qui té un dia dur,
no sent tristor en l'ànima el qui s'arruïna?
26 Perquè jo esperava el bé, i ha vingut el mal;
comptava amb la llum, i ha vingut el foscant;
27 les entranyes em bullen sense parar,
se m'han presentat els dies de misèria.
28 He anat embrunit, torrat del sol,
he pres part en el concert dels xacals;
29 m'he convertit en el germà dels mussols
i en el company dels estruços.

30 Tinc la pell més negra que una caldera,
i els ossos em cremen més que un vent abrasador,
31 s'ha convertit en cant de dol el meu toc de lira,
i el del meu flabiol, en so planyívol.

—1093→

Autodefensa de Job

31 (1 Vaig imposar als meus ulls la regla
de no fixar-se en cap donzella.
2 ¿Quina seria, si no, la part que Déu fa des de dalt,
l'herència que Saddai assigna des de les altures?

3 ¿No és l'infortuni per a l'injust,
la desgràcia per a la gent malèfica?
4 ¿No és ell qui veu els meus camins
i compta tots els meus passos?)

5 Si he fet camí amb el que no és res
i he cuitat el pas cap als ídols,
6 que em pesi amb unes balances justes,
i Déu coneixerà la meva integritat!

7 Si les cames se m'han desviat del camí
o el meu cor ha seguit els meus ulls,
8 que un altre es mengi el que jo sembro
i que els meus guaixos siguin desarrelats

9 Si el meu cor ha estat seduït per una dona
i he espiat a la porta del veí,
10 que la meva dona molgui per altri
i que d'altres dormin amb ella.
11 Perquè tal cosa hauria estat una infàmia,
hauria estat una falta criminal;
12 és un foc que devoraria fins a l'Abaddon
i consumiria tota la meva collita.

13 Si he desestimat la reclamació del meu esclau
o de la meva esclava, quan se'm queixaven,
15 ¿no els ha fets en el ventre el qui m'hi ha fet

i un mateix ens ha format en el si?
16 Si m'he negat a donar satisfacció als humils
i he deixat llanguir els ulls de la viuda,
—1094→
17 si he menjat tot sol el meu mos de pa,
i l'orfe no l'ha ni tastat,
14 doncs, ¿què faria, si Déu s'aixequés,
si obrís l'enquesta, què respondria?
18 Sí, des de noi, l'he pujat com un pare,
l'he guiat des del ventre de la mare!

19 Si he vist un arruïnat sense vestit
o que un pobre no tenia amb què cobrir-se,
20 i no m'han beneït els seus lloms,
perquè s'ha escalfat amb la llana dels meus bens.

21 Si he brandat la mà contra l'íntegre,
quan jo em veia sostingut a la Porta,
22 que el muscle se'm desprengui de l'espatlla
i el braç se'm separi del colze!
24 Si he posat en l'or la confiança
i de l'or fi, n'he dit la meva seguretat;
25 si m'he alegrat que fos gran la meva fortuna
i que la meva mà hagués aconseguit molt.
26 Si en veure el sol com resplendia
o la lluna, preciosa en el seu curs,
27 el meu cor, en secret, ha perdut el seny
i he enviat amb la mà un petó,
28 també això seria una falta criminal,
perquè hauria renegat el Déu excels;
23 que el terror del meu Déu és la suprema angoixa,
i no em podria aguantar, si ell s'aixequés.

29 Si m'he alegrat de l'infortuni del qui m'odiava
i ho he celebrat quan l'ha atès un mal,
30 jo que no permetia a la meva boca de pecar,
reclamant la seva mort en una imprecació.

31 Si no han dit els que vivien a la meva tenda:
«Qui no va tip de la carn que dóna!»
32 L'estranger no havia de passar la nit al carrer,
la meva porta estava oberta al vianant.
—1095→

38 Si la meva terra ha protestat mai contra mi

i els seus solcs es planyien amb ella, [39][792]
[40] en comptes de blat, que hi creixin romegueres,
i en comptes de l'ordi, l'herba que put!
[33] Si he encobert com la terra els meus crims,
[34] perquè tenia por del gran avalot,
i el menyspreu del clan infonent-me terror,
he estat quiet, no gosant sortir a la porta!
[35] Oh, si tenia algú que m'escoltés!
Heus aquí la meva firma! Que em respongui Saddai,
[...]
i el libel que ha escrit el qui pledeja amb mi!
[36] Cert, el portaria sobre l'espatlla,
me'l cenyiria com una corona!
[37] Un per un indicaria tots els meus passos,
com un príncep, el faria acostar!

[40c] Acaben les paraules de Job[793].

V. Discursos d'Eliú (Jb. 32,1-37,24)

32 [1] Aquells tres homes van plegar de respondre a Job, veient que es tenia per just[794]. [2] Aleshores es va inflamar la ira d'Eliú, fill de Baraquel, el buzita, del clan de Ram; contra Job es va inflamar la seva ira, perquè es declarava més just que Déu; [3] també contra els seus tres amics es va inflamar la seva ira, perquè no trobaven res més per a res pondre, i així condemnaven Déu.

[4] Eliú havia esperat de replicar a Job amb paraules, perquè els altres eren més grans d'edat que no pas ell. [5] Però, quan Eliú va veure que els tres homes no tenien cap més resposta a la boca, la seva ira es va inflamar. [6] Eliú, doncs, fill de Baraquel, el buzita, prengué la paraula i va dir:

Jo sóc encara una criatura
i vosaltres sou tots ancians;
per això, he tingut por, intimidat,
—1096→
de mostrar-vos la meva ciència.
[7] Em creia que l'edat parlaria
i que els molts anys demostrarien la saviesa.
[8] És, però, l'esperit que il·lumina els homes,
el buf de Saddai, que els fa intel·ligents.
[9] No és pas la gent d'edat la que és sàvia,
ni els vells els que comprenen allò que és just;
[10] per això, [15] atorrollats, ja no responen,
els mots els han mancat.

16 ¿Hauré, doncs, d'esperar, perquè no parlen,
perquè ja han parat de respondre?
17 També jo vull dir-hi la meva part;
vull mostrar, també jo, la meva ciència.
11 Mira, he esperat les vostres paraules,
he sospesat les vostres raons,
12a he mantingut fixa l'atenció sobre vosaltres,
11c fins que trobéssiu el que havíeu de dir.
12b Però veig que cap de vosaltres no confon Job,
ningú no refuta les afirmacions que fa.
13 No digueu: «Hem topat amb la saviesa!
És Déu que el pot vèncer, no pas un home!»
14 I no és pas que ell hagi discutit amb mi,
ni vull replicar-li amb els vostres termes;
18 jo sí, que estic ple de mots,
la respiració continguda pugna per sortir.
19 El meu ventre és com un vi que es vol obrir pas,
està a punt d'esclatar com un bot nou.
20 Haig de parlar, per mirar d'alleugerir-me,
cal que obri els llavis i respongui.
21 No prendré el partit de ningú,
ni tractaré amb adulació cap home;
22 que no en vull pas saber res, d'adular:
el qui em va fer em suprimiria ben aviat!

—1097→

Presumpció de Job

33 1 Però digna't, Job, a escoltar els meus mots
i para l'orella a cada paraula meva.
2 Fixa't: he obert la boca,
la meva llengua parla en el meu paladar.
3 El meu cor desborda de paraules de ciència,
els meus llavis diuen cosa depurada. 4[795]
5 Si és que pots, refuta'm,
exposa el teu cas, posa't dret davant meu!
6 Per a Déu jo sóc el teu igual;
com tu, de l'argila he estat pastat.
7 No, el meu braç no t'ha d'esverar,
la meva mà no pesarà pas sobre tu.

8 Només que tu has dit a orelles meves,
(he sentit el so dels teus mots):
9 «Sóc pur, sense pecat,

estic net, i no tinc cap falta!
10 Ell, però, troba pretextos contra mi
i em considera com el seu enemic. 11[796]
12 Per més que jo cridi, no ha respost;
Déu s'amaga dels homes!»

13 ¿Per què has rondinat contra ell dient:
«No respon a cap de les meves paraules?»
14 Ja que Déu parla amb una cosa
i amb dues no ho revoca.
15 Amb el somni, amb la visió nocturna,
quan estan abaltits sobre el llit,
16 aleshores obre l'orella dels homes,
i els posa un segell sobre el cor.
17 Per ensenyar al mortal la seva obra,
fa sentir a l'home la seva veu;
18 preserva la seva ànima de la fossa,
i la seva vida, de passar al país dels morts!
—1098→

19 També és corregit amb el dolor sobre el llit,
quan està impedit de tots els ossos;
20 li fan fàstic els aliments,
li repugna el menjar apetitós.
21 La seva carn es consumeix de magror
i els seus ossos es tornen escanyolits;
22 s'atansa a la fossa, la seva ànima,
la seva vida, a la mort.
23 Aleshores s'escau prop d'ell un àngel,
un mitjancer, un d'entre mil,
que anuncia a l'home el seu càstig;
24 però té pietat d'ell i diu:
«Eximeix-lo de baixar a la fossa,
he trobat el rescat de la seva vida.
25 Que la seva carn retrobi una frescor de jove,
que torni als dies de la seva adolescència!»
26 Prega Déu, i li torna el seu favor;
ve a veure'l en les esplendors del culte,
i conta als altres com n'és, de just;
27 canta davant els homes i diu:
«Havia pecat i torçat el que és recte,
i no m'ha tractat com mereixia;
28 ha eximit la meva ànima de passar a la fossa
i la meva vida es rebeja en la llum».

29 Vet aquí que tot això, ho fa Déu
dues, tres vegades, amb un home:

30 per retreure la seva ànima de la fossa,
per fer lluir en ell la llum de la vida.

Els tres savis no han sabut disculpar Déu

34 1[797] 2 Escolteu, savis, les meves paraules,
i vosaltres, doctes, pareu l'orella:
4 examinem pel nostre bé el que és just,
vegem entre nosaltres el que és bo.
5 Donat que Job ha dit: «Tinc raó,
—1099→
és Déu, que em refusa justícia,
6 a despit del meu dret em veig frustrat,
les meves nafres immerescudes no tenen cura».

7 ¿On, doncs, trobaríem un home com Job,
que es beu la burla com l'aigua,
8 que es posa de la banda dels malfactors
i segueix els passos d'homes impius?
9 ja que ha dit: «No en treu res un home
d'estar en bons termes amb Déu!»
10 Per això...
homes de seny, escolteu-me a mi!
Déu és tan lluny d'obrar la impietat,
Saddai, de cometre la injustícia,
11 que va amb l'home a tornajornals pel que fa,
i tracta cadascú segons la seva conducta!
12 En veritat, Déu mai no és injust,
Saddai mai no vincla el dret!
13 ¿Qui li ha confiat la inspecció de la terra
i qui s'encarrega de tot l'univers?
14 Si retirés cap a si el seu esperit
i replegués en ell mateix el seu alè,
15 tot ésser de carn expiraria alhora
i l'home tornaria a la pols.

33 31 Estigues atent, Job, escolta'm,
calla, i deixa'm parlar!
32 Si tens res a dir, replica'm,
parla, que et voldria vindicar.
33 Però, si no tens res, ets tu que m'ha d'escoltar,
calla, i et faré mil vegades més savi,

34 [3] ja que l'orella ha de provar les paraules,
i el paladar ho ha de gustar, quan menja.
[16] Si ets, doncs, capaç de comprendre, escolta això,
para l'orella al so de les meves paraules:
[17] ¿Tanmateix governaria un que odiés el dret?
¿O vols condemnar el just, Potent,
[18] el qui diu a un rei: «Belial»[798],
—1100→
«Impiu», a uns grans senyors;
[19] que no té preferències pels prínceps
i no fa distinció entre l'home important i l'humil?
Perquè tots són l'obra de les seves mans,
[20] de sobte moren, a mitjanit;
el poble és agitat, i han de passar,
i aparta ell sol el poderós.
[21] Perquè té els ulls sobre els camins de l'home,
i veu cada pas que fa;
[22] no hi ha tenebres ni hi ha ombra
on pugui amagar-se la gent malèfica!
[23] Perquè l'home no té fixat cap terme
per a presentar-se davant Déu a judici.
[24] Estavella els poderosos sense enquesta,
i en constitueix d'altres al seu lloc.
[25] Queden esclafats [26] sota la runa,
els castiga en un teatre públic. [27][799]
[28] Sí, fa que el clam de l'humil li arribi
i escolta la protesta dels mísers!
[29] ¿I qui ho pot blasmar, si es manté quiet,
si amaga la cara, qui l'apercep?
Mira, però, sobre la nació i l'individu,
[30] perquè no regni cap dels qui són parany del poble.

[31] I si algú deia a Déu:
«M'he ensuperbit, no faré més el mal,
[32] jo prou ho veig, sou vós que m'hauríeu d'instruir,
si he fet mal fet, ja no hi tornaré»,
[33] ¿voldries tu que practiqués la retribució
sense tenir en compte aquest bon desig?
Tu mateix pots decidir-ho, i no jo,
i el que saps, digue-ho!
[34] Els homes de seny em diran
—i el baró savi que m'escolti—:
[35] «És Job, que parla sense coneixement,
les seves paraules no són intel·ligents.
[36] Ai, mare, ¿que s'ha d'examinar perpètuament Job
per rèpliques, pròpies d'un malvat?
—1101→
[37] Perquè afegeix encara nous pecats»,
dient contra Déu tantes paraules.

35 [1][800] [2] ¿Tu consideres que això és just?
D'això en dius «el meu dret contra Déu»,
[3] tu que dius: «¿què m'importa,
què en trec, si no peco?»
[4] Sóc jo que et donaré la resposta,
i als teus amics amb tu:
[5] Atalaia el cel i veges,
mira els núvols, més alts que tu!
[6] Si peques, quin mal pots causar-li?
I, si són moltes les teves faltes, què li fas?
[7] Si ets just, ¿què li dónes?
o què rep de la teva mà?
[8] Sobre l'home, com ho ets tu, recau la teva impietat;
sobre el mortal, la teva justícia. [9][801]
[16] Però Job obre la boca per parlar en va,
s'esbrava temerari en termes violents!
[10] I no diu: «¿On és Déu que em va fer,
que dóna, a la nit, cants de lloança,
[11] ens fa més avisats que les bèsties de la terra
i més savis que l'ocell del cel?»
([12] Si clamen a ell, no respon
per culpa de l'orgull dels dolents.)
[13] Al llavi va, però Déu no l'escolta,
Saddai no l'apercep;
[14] ¿com pots dir, doncs, que no l'aperceps?
Calla davant d'ell i espera-hi!

[16] I tu creus que la seva ira no castiga
i que no se li'n dóna gaire de la falta!

Sentit dels sofriments de Job

36 [1][802] [2] Ten un poc de paciència, i t'informaré,
que no ho he dit pas tot a favor de Déu!
[3] Aniré a prendre el meu saber a distància
i donaré la raó al qui em va fer,
—1102→
[4] perquè, de debò, les meves paraules no són mentida,
tens amb tu un home de ciència acabada!
[5] Déu rebutja el de cor obstinat
[6] i no deixa viure l'impiu,
però concedeix als afligits el que reclamen,
[7] no priva l'humil dels seus drets.
I, si hi hagué alguns reis al tron,

que havia fet seure en l'esplendor, i s'ensuperbiren,
8 van ser, dones, lligats amb cadenes,
van ser presos amb les cordes de l'aflicció.
9 Els retragué aleshores el que havien fet,
la falta d'haver-se enorgullit;
10 obrí la seva orella a la reprimenda
i ordenà que es convertissin de fer el mal.
11 Si escolten i serveixen Déu,
acaben els seus dies en el benestar;
12 però, si no escolten, passen al país dels morts,
expiren perquè no tenen la ciència.
13 Els de cor pervers hi reconcentren la ira,
no criden auxili, quan els encadena;
14 deixen d'existir en plena jovenesa,
de mort prematura com la dels hieròduls[803].
15 Salva el míser amb la seva misèria,
i amb l'estretor li fa obrir els ulls;
16 però a tu t'ha enganyat l'abundància
i veure't lliure de tota restricció.
No hi havia cap angúnia que et pogués espantar,
i el greix desbordava de la teva taula:
17 aleshores has rebut de ple la sentència de l'impiu,
i el seu judici t'ha arreplegat.
18 Que el càstig no et porti a enfuriar-te,
i la quantia del rescat no et faci perdre el cap!
19 ¿Pot res contra ell la teva revolta en la desgràcia
amb totes les manifestacions de violència?
20 Que no t'enganyi pas la follia
d'elevar-te amb el qui es creu savi!
21 Mira de no donar-te al mal
preferint la injustícia a la sofrença!

—1103→

Lloança a la Saviesa totpoderosa

22 Veges, Déu es mostra sublim en la seva força,
i qui és un mestre com ell?
23 ¿Qui li ha donat el poder que té,
o qui li pot dir: «Has fet mal fet»?
24 Recorda't que hauries de magnificar la seva obra,
que alguns homes han cantat!
25 Tots els mortals s'hi embadaleixen,
un home l'ha de mirar de lluny.
(26 Veges, Déu és sublim, i no el podem conèixer,
els seus anys no es compten, són incalculables.)
27 Perquè atreu unes gotes del mar,

filtra de la boira la pluja
28 que els núvols fan regalimar,
fan caure a grans gotes sobre la terra.
29 ¿I qui comprèn els desplegaments dels núvols,
els baluerns de la seva tenda?
30 Si desplega la seva llum sobre ell,
deixa al descobert les arrels del mar.
31 Sí, amb això proveeix la gent,
dóna menjar en abundància.
32 Amb la fona fa gronxar el llampec
i el tira contra el blanc.
33 N'anuncia l'arribada el seu crit de guerra,
que atia la ira contra la injustícia.

37 1 ¿Ni d'això no et tremola el cor?
¿No salta fora del seu lloc?
2 Escolta bé l'esclafit del seu tro,
l'espetec que surt de la seva boca.
3 Al dessota de tot el cel l'etziba,
a les vores de la terra arriba el seu llampec,
4 al darrera, hi bramula el seu tro.
Déu trona amb la seva veu majestuosa;
no constreny pas la seva gorja,
de la seva boca se sent el seu tro.
—1104→

5 Déu trona amb la seva veu meravellosa,
fa coses grans que no coneixem;
6 perquè ordena a la neu: «Cau sobre la terra!»,
al xàfec i la pluja: «Heu de ser forts».
7 Posa un segell a la mà de cada home,
perquè és conegui que tot mortal és obra seva;
8 se'n va l'animal a la cova
i s'està dins els seus caus.
9 De la Cambra del sud ve l'huracà,
i el fred, dels estels del nord;
10 per l'alenada de Déu es forma el glaç,
i les aigües amples queden comprimides.
11 El seu sol dissipa la boira,
la seva llum dispersa els núvols,
12 I aquest va donant tot de voltes,
obrant sota la seva direcció.
Tot allò que disposa sobre la terra,
és el que li plau a ell.
13 Tant si és per a flagell o perquè sí,
com per a una mercè, fa que trobi el seu blanc.
14 Escolta això, Job, fes una pausa
i pensa en les meravelles de Déu!

15 ¿Saps com Déu realitza les seves obres,
com fa aparèixer el llampec en els núvols.
16 ¿Saps com les bromes s'aguanten en equilibri
i deixen caure un diluvi, quan trona,
17 en un temps que els teus vestits eren calents,
i la terra estava immòbil sota el vent del sud?
19 Fes-me saber què li hauríem de dir!
No discutirem per discreció.
20 ¿Té ell cap censor, quan parla,
o algú pot dir que s'embulla?
18 ¿Dónes, amb ell, la fermesa al cel blau,
que és sòlid com un mirall de metall fos?
21 Ara, doncs, si no s'hi veu el sol,
passa una ventada i ho neteja.
22 De cap al nord arriba una resplendor,
21c que lluu clara dalt del cel blau.
—1105→
22b Davant Déu hi ha una majestat terrible;
23 Saddai, no el podem pas trobar.
Gran en força i ric en justícia,
no viola, doncs, el dret;
24 per això, l'han de témer els homes,
no en mira cap que presumeixi de savi».

VI. Intervenció de Jahvè (Jb. 38,1-41,26)

Déu confon Job

38 1 Jahvè va respondre a Job des de la tempesta i va dir:[804]
2 «¿Qui és aquest que ofusca el consell
amb mots sense gens de ciència?
3 Au, cenyeix-te els lloms com un home,
que et vull fer preguntes, i m'instruiràs!
4 ¿On eres tu, quan jo fundava la terra?
Indica-ho, si saps la veritat!
5 ¿Qui va fixar la seva massa, que tu sàpigues,
o qui va tibar damunt d'ella la llença?
6 ¿Sobre què van ser enfonsades les seves bases,
o qui va posar la seva pedra angular,
7 mentre els estels del matí, en cor, cridaven de joia,
i l'aclamaven tots els fills de Déu?

8 ¿I qui va tancar el mar amb dos batents,
quan s'estufava i sortia del si,
9 quan vaig fer dels núvols el seu vestit
i de la fosca nuvolada els seus bolquers?
10 Quan vaig retallar vora d'ell el seu límit,
vaig posar barrot i dos batents,
11 i vaig dir: «Fins aquí, i no passaràs,
i prou d'estufar les teves onades».

12 ¿Del teu vivent has donat mai ordres al matí,
has assignat a l'aurora el seu lloc,
13 perquè s'agafi a la vora de la terra,
—1106→
14 que pren un to d'argila segellada?
19 ¿Com s'hi va on resideix la llum?
¿En quin punt habiten, les tenebres,
20 perquè puguis fer-les tornar al seu domini
i dur-les als camins de casa seva?

16 ¿Has penetrat fins a les deus del mar
i has circulat pel fons de l'oceà?
17 ¿Has visitat les portes de la Mort
i t'han fet por els porters de l'Ombra?
18 ¿Tens idea de com és de vast el món de sota terra?
Digues clar si el coneixes ben bé tot.
21 L'has de conèixer, ja que havies nascut aleshores
i comptes tants de dies de vida!
22 ¿Has arribat als dipòsits de la neu
i has vist els qui guarden la calamarsa,
23 que reservo per al temps de desastres,
per al dia d'atac i de guerra?
24 ¿Per quin camí es reparteix la boira
i ruixa amb aigua fresca la terra?
25 ¿Qui ha badat la canal per al xàfec,
un camí per al ruixat sorollós?
26 ¿Per a fer ploure sobre una terra sense homes,
un desert, on no hi ha cap mortal,
27 per a amarar les solituds desolades
i fer germinar l'herba verda? 28[805]
29 ¿De quin ventre ha sortit el glaç,
i el gebre del cel, qui l'ha engendrat?
30 Com pedra l'aigua s'espesseix,
i queda presa la superfície de l'oceà.

31 ¿Pots lligar les bandes de les Plèiades,

o soltes els tirants d'Orió?
32 ¿Fas sortir al seu temps el Zodíac
i guies l'Óssa amb els seus petits?
33 ¿Determines les lleis per al cel,
o estableixes la seva funció sobre la terra?
34 ¿Fas pujar als núvols la teva veu,
—1107→
i et respon un desfet d'aigua?
35 ¿Dónes ordre als llampecs de sortir fora,
i et diuen: «Aquí ens tens»?
36 ¿Qui ha posat en els cirrus la saviesa,
o qui ha donat intel·ligència al meteor?
37 ¿Qui desplega sàviament els núvols
i aboca les gerres del cel,
38 quan la pols es converteix en una massa
i s'aglomeren les gleves?
39 ¿És que caces la presa per al lleó
i satisfàs la fam del lleó jove,
40 quan s'ajupen dins les seves lludrigueres
i es posen a l'aguait dins la brossa?
41 ¿Qui li prepara per al vespre la caça,
quan les seves cries demanen auxili a Déu,
[...]
ronden d'ací d'allà tot buscant menjar?

39 1 ¿Determines quan els isards han d'anar eixits,
vigiles el part de les cérvoles?
2 ¿Comptes els mesos que ha de durar la gestació
i fixes l'època que han de criar?
3 S'ajupen, obren la vulva,
deposen la seva ventrada;
4 els seus fills es fan forts, creixen al ras,
se'n van, i no tornen més.

5 ¿Qui ha deixat anar lliure la zebra,
i els correigs de l'onagre, qui els ha soltats?
6 Per casa d'ell he assignat l'estepa,
i per cort seva, la terra salada.
7 Es riu del tumult de la ciutat,
no sent els crits de l'arrier;
8 ressegueix les muntanyes, la seva pastura,
va buscant darrera tot allò que és verd.

¿Et voldrà servir el bou salvatge,
o farà nit davant la teva grípia?
—1108→
10 ¿L'obligues a llaurar obrint solcs,

o el solc extrem a les valls darrera teu?
11 ¿Te'n refies perquè és tan forçut
i li deixes la pena dels teus treballs?
12 ¿Pots comptar que tornarà
i entrarà el teu gra a l'era?
(13 ¿L'ala dels estruços és pervertida;
o és un aleró pietós amb ploma?
14 Perquè ella abandona a terra els seus ous
i els confia a la calor de la pols,
15 sense pensar que un peu els pot trepitjar,
que els pot esclafar una bèstia salvatge;
16 tracta amb duresa els seus fills, com si no fossin d'ella,
no l'inquieta que la seva pena pot ser inútil.
17 És que Déu l'ha privada de saviesa,
no li ha impartit la intel·ligència.
18 Però, així que es posa a córrer agitant les ales,
es riu del cavall i del cavaller.)
19 ¿Dónes tu al cavall la bravura,
20b l'esclat d'un ruflet terrorífic,
19b revesteixes el seu coll amb la crinera,
20a el fas botre com una llagosta?
21 Piafa a la vall i renilla,
surt amb ímpetu a l'encontre de les armes;
22 es riu de la por i no s'esvera,
no recula davant l'espasa.
23 Al seu voltant fa soroll el buirac,
la llança flamejant i la simitarra;
24 amb fúria estrepitosa devora l'espai
no gira a dreta ni a esquerra.
Al crit del sentinella s'arbora,
25 a cada toc de corn, diu; «Ha!»
I de lluny olora la batalla
en l'ordre dels caps i l'alarit.

26 ¿Per intel·ligència teva alça el vol el falcó,
desplega les ales contra el vent del sud,
27 o per ordre teva posa tan alt el seu niu,
—1109→
28 s'ajoca sobre el pic d'una roca?
29 D'allà estant atalaia la presa,
té fits els ulls en un punt llunyà;
30 els seus polls xarrupegen sang,
i, així que hi ha morts per les armes, ell hi és.

40 1806 2 ¿Vol disputar amb Saddai el qui censura,
el crític de Déu respondrà a tot això?
8 Sí, ¿vols invalidar el meu dret,
vols condemnar-me, per poder tenir raó?

9 ¿Tens un braç com el de Déu
i trones amb una ven com la seva?
10 Adorna't, doncs, de majestat i de grandesa,
revesteix-te d'esplendor i de glòria!
11 Fes esclatar la foguerada de la teva ira
i humilia tota supèrbia;
12 amb una mirada abat qualsevol superb,
i estamordeix els impius amb el teu esplendor.
13 Colga'ls tots plegats sota terra,
reclou-los a cobert on no es vegin:
14 i seré també jo que et confessaré
que pots triomfar amb la teva destra.

15 Aquí tens Behemot![807]
Menja herba com un bou;
16 mira quina força té als lloms,
quin vigor, als músculs del ventre!
17 Manté la cua tesa com un cedre,
té els nervis de les cuixes ben trenats;
18 els seus ossos són uns tubs de bronze,
la carcanada, com barres de ferro.
19 Ell és la primera de les obres de Déu,
el que ha estat fet majoral dels seus companys;
20 perquè s'apropia el producte de les muntanyes
i esclafa totes les bèsties del camp.
Allà 21 està ajaçat sota els lotus,
s'amaga entre les canyes dels aigualls;
22 la malesa dels arços li fa ombra,
—1110→
el protegeixen els salzes del torrent.
23 Si el riu l'escomet, no s'esquiva,
no es mou, ni que brolli un Jordà;
¿qui és, doncs, que 24 l'agafa pels ulls,
que li forada amb cordes el nas?
41 1 Que n'és, d'il·lusòria, la seva confiança!
Només de veure'l, cau llarg a terra;
2 ningú no és tan agosarat de despertar-lo,
i ¿qui es podria tenir davant d'ell?
3 ¿Qui l'hauria afrontat, i ha quedat indemne?
Ningú sota la capa del cel!
No podria pas ell renovar les seves jactàncies,
ni parlar de braons i d'equip pràctic.

40 25 ¿Pots estirar Leviatan[808] amb un ham
i pitjar la seva llengua amb el ramal?
26 ¿Fas passar el jonc dins el seu nas
i li forades els queixos amb el croc?

27 ¿Prodiga amb tu les súpliques,
o et parla en un to tendre?
28 ¿Es compromet amb tu amb un contracte,
el prens al teu servei per tota la vida?
29 ¿Jugues amb ell com fas amb un moixó
i el lligues com un dels teus pardals?
30 ¿Regategen per ell els socis pescadors,
el reparteixen entre els mercaders?
31 ¿Li crivelles la pell amb la fitora
i el cap amb l'arpó de pesca?
32 Posa només la teva mà damunt seu:
quan pensis en la lluita, no hi tornaràs!

41 5 ¿Qui ha desclòs pel davant el seu vestit,
qui penetra la seva doble cuirassa?
6 ¿Qui ha obert els dos batents de la seva cara?
Regna el terror entre les seves dents.
7 El seu dors són canaleres d'escuts,
l'espinada és un segell tancat;
8 es toquen l'un contra l'altre
i l'aire no hi passa entremig. 9[809]
—1111→
10 El seu esternut fa brillar una llum,
i els seus ulls són com les parpelles de l'aurora;
11 de la boca li surten torxes,
se n'escapen espurnes de foc.
12 Dels narius li surt una fumera,
com d'una olla que bull sobre el foc;
13 el seu alè és ardent com les brases
i li surt una flama de la gola.
14 Sobre el seu coll acampa la força
i davant d'ell salta l'esglai;
15 el galamó de la seva carn és consistent,
se solda a ell 16 com la mola de sota.
17 Quan s'aixeca, els oficials s'esgarrifen,
els guardes queden atorrollats;
18 quan es dreça, l'espasa no resisteix,
ni la llança, ni el venable o el dardell.
19 Considera el ferro com palla;
el bronze, com fusta corcada.
20 Els trets de l'arc no el fan fugir,
rep com polsina les pedres de fona.
21 Com una palla considera la maça,
i es riu del zas de la simitarra.
22 Fa miques les eines ben llossades,
agulló i pic, contra ell són fang.
23 Fa borbollar el gorg com una caldera,
posa el mar com un vas d'ungüent,
24 fa lluir un deixant a l'aigua fosca;
darrera seu, el riu es torna una flama.
25 Res no hi ha sobre la pols d'igual a ell,

ell que ha estat fet sense tara;
26 li té por tot el que és altiu,
és rei sobre tots els fills de l'orgull».

—1112→

VII. Resposta de Job (Jb. 40,3-42,6)

40 3 Aleshores Job va respondre a Jahvè i va dir:
4 «Confesso que sóc poca cosa: què respondria?
Em poso la mà sobre la boca!
5 He parlat una vegada, i no hi tornaré;
dues vegades, però no continuo. 6-7

42 1[810] 2 Reconec que ets superior
i res no és massa alt per a tu;
3 per això, he parlat sense intel·ligència
de meravelles que em sobrepassen i no sabia. 4[811]
5 Et coneixia només pel que sentia dir,
però ara t'han vist els meus ulls![812]
6 Per això, ho desaprovo i me'n penedeixo
sobre la pols i la cendra».

VIII. Epíleg (Jb. 42,7-42,17)

Déu renya els tres amics de Job.— 7 Després que Jahvè hagué parlat així a Job, va dir a Elifaz, el temanita: «La meva ira s'ha inflamat contra tu i els teus dos amics, perquè no heu pas ben parlat de mi, com ho ha fet Job, el meu servent. 8 I ara, procureu-vos set vedells i tres bens, aneu al meu servent Job i oferiu per vosaltres un holocaust, i Job, el meu servent, intercedirà per vosaltres; ja que, si no fos per consideració a ell, faria amb vosaltres un disbarat, per no haver ben parlat de mi com el meu servent Job». 9 Elifaz, el temanita, Bildad, el suhita, i Sofar, el naamatita, van anar a executar l'ordre de Jahvè. I Jahvè va tenir consideració a Job. 10 Jahvè va restablir la situació de Job, mentre intercedia pels seus amics. I Jahvè va augmentar del doble tots els béns de Job.

Déu restaura la fortuna de Job.— 11 Llavors van venir a trobar-lo tots els seus germans, totes les seves germanes i totes les seves coneixences d'abans, i menjaren —1113→ amb ell a casa seva, se'n van condoldre i el van consolar de tots els mals que Jahvè li havia infligit; i cadascun li va regalar una peça de plata i un anell del nas, d'or. 12 Jahvè va beneir la nova condició de Job, més que no pas l'antiga. Va posseir catorze mil

ovelles, sis mil camells, mil parelles de bous i mil someres. [13] Va tenir set fills i tres
filles. [14] A la primera, li va posar el nom de «Tortoreta»; a la segona, «Cinamom», i a la
tercera, «Banya d'alcofoll». [15] En tota la terra no hi havia unes dones tan belles com les
filles de Job; i el seu pare els va donar una part d'herència en companyia dels seus
germans. [16] Job va viure, després d'això, cent quaranta anys i veié els seus fills i els fills
dels seus fills, quatre generacions. [17] I Job va morir vell, satisfet d'una llarga vida.

Salms (Ps. 1,1-150,6)[813]

Llibre primer (Ps. 1,1-41(40),14)

Salm 1: El camí del just i el de l'injust[814]

[1] Feliç l'home que no es guia pels consells dels injustos,
ni va pels camins dels pecadors,
ni s'asseu al cercle burleta dels descreguts.
[2] Estima de cor la llei de Jahvè,
la repassa meditant-la nit i dia.
[3] Serà com un arbre arrelat vora l'aigua,
que fa fruit quan n'és el temps,
i el seu fullatge mai no es marceix;
duu a bon terme tot allò que emprèn.

[4] No serà aquesta la sort dels injustos,
seran com la palla que el vent escampa.
[5] Els culpables no resistiran al judici,
—1114→
cauran els pecadors a l'assemblea dels justos[815].
[6] Jahvè vetlla els camins dels justos,
i els dels culpables acaben malament.

Salm 2: Els reis de la terra i el Messies[816]

1 Per què s'avaloten les nacions,
i els pobles comploten en va?
2 Els reis prenen les armes,
conspiren alhora els sobirans
contra Jahvè i el seu Messies[817]:
3 «Trenquem els seus lligams, trenquem-los!
Traguem-nos el seu jou del damunt!»

4 Però se'n riu el qui té el tron al cel,
el Senyor els veu i se'n burla.
5 Aleshores els parla indignat,
la seva ira els desconcerta.

6 M'ha consagrat a mi com a rei seu
dalt de Sió, muntanya santa.
7 Proclamo el decret de Jahvè[818].
M'ha dit: «Ets el meu fill;
avui t'he engendrat. Demana-m'ho,
8 i et donaré els pobles per herència,
posseiràs el món d'un cap a l'altre.
9 Els governaràs amb el ceptre de ferro,
els esmicolaràs com un gerro de terrissa».

10 I ara, reis, tingueu seny,
apreneu, governants de la terra.
11 Respecteu Jahvè, sotmeteu-vos-hi,
12 veniu tremolant a fer-li homenatge,
no fos que el vostre intent acabés en la desfeta,
si de sobte s'inflamava la seva ira.

Feliços els qui en ell es refugien.

Salm 3: Pregària del matí[819]

1 ***Salm. De David. Quan fugia del seu fill Absalom.***

2 Quants n'hi ha, Jahvè, que em persegueixen!
Són molts els qui s'alcen contra meu.
3 Són molts els qui diuen de mi:
«No espereu pas que Déu el salvi». *Cadència. Interludi.*[820]

4 Jahvè, vós sou l'escut que em protegeix,
als ulls de tots vós sou la meva glòria.
5 Quan crido invocant Jahvè,
ell em respon des de la santa muntanya.
C.I.
6 Me'n vaig al llit, i dormo en pau
fins que em desperto. Jahvè em sosté.
7 No em fa por la multitud
que acampa al meu voltant.

8 Alceu-vos, Jahvè,
salveu-me, Déu meu.
Vós pegueu els meus contraris,
i feu saltar les dents dels culpables.

9 La salvació ve de Jahvè.
Beneïu el vostre poble.
C.I.

Salm 4: Pregària del vespre[821]

1 ***Del mestre de cant. Amb instruments de corda. Salm. De David.***

2 Responeu-me quan us invoco,
o Déu, que em feu justícia
—1116→
M'heu eixamplat el cor en els perills,
compadiu-me i escolteu el meu prec.

3 Fins quan, vosaltres, homes,
menysprearеu el qui és la meva glòria
i preferireu el que és no res
fiant-vos d'esperances enganyoses?
C.I.
4 Sapigueu que Jahvè
m'ha fet favors admirables;
Jahvè m'escolta
sempre que l'invoco.
5 No pequeu, si us veieu insegurs;
reflexioneu de nit i assereneu-vos.
C.I.
6 Oferiu sacrificis per obtenir el favor de Déu
i confieu en Jahvè.
7 Molts exclamen:
«En qui trobarem el nostre goig?
Que sigui el nostre estendard
la claror de la vostra mirada!»

8 La joia que m'heu posat al cor
és més gran que la que ells tenen
quan ha estat bona la collita
de blat i de vi.
9 M'adormo en pau,
així que em fico al llit,
i em sento segur,
només en vós, Jahvè.

Salm 5: Pregària del matí[822]

1 ***Del mestre de cant. Al to de «Ha-nehilot»***[823] ***Salm. De David.***

2 Escolteu, Jahvè, les meves paraules,
acolliu el meu anhel.
—1117→
3 Estigueu atent, defenseu-me,
rei meu i Déu meu.
És a vós que imploro, 4 Jahvè,

escolteu el meu clam a trenc d'alba;
us exposo el meu plet de bon matí
i em quedo esperant.

5 Vós no sou un Déu que es complagui en la maldat,
no acolliu el dolent a casa vostra;
6 els qui viuen obcecats no resisteixen
quan vós els mireu.
Detesteu els amics de males arts,
7 extermineu els mentiders;
l'home fals i sanguinari, Jahvè,
vós l'abomineu.
8 Però jo, per la vostra gran bondat,
entro a casa vostra
i em prosterno ple de reverència
davant del santuari.

9 Guieu-me, Jahvè, vós que sou just,
que hi ha qui em vol mal;
feu-me planer el camí que obriu davant meu.
10[824] Als seus llavis no hi ha sinceritat,
guarden al cor la intriga;
sota la seva llengua falaguera
hi ha un sepulcre obert.

11 O Déu, sentencieu-los. Que fracassin
els plans que es proposen.
Allunyeu-los. Són uns sediciosos
que es revolten contra vós[825].
12 Se n'alegraran els qui s'emparen en vós,
ho celebraran per sempre;
protegiu-los, que puguin celebrar-ho,
els qui estimen el vostre nom,
13 perquè vós, Jahvè, beneïu el just,
el vostre favor el protegeix.

—1118→

Salm 6: Oració d'un malalt afligit[826]

Del mestre de cant. Amb instruments de corda. Al to de «Ha-

xeminit»[827]. Salm. De David.

2 No em repteu, Jahvè, tan durament,
no em corregiu amb tant de rigor.
3 Compadiu-vos de mi, que perdo forces.
Guariu-me. Tot jo em consumeixo,
4 tot jo estic trasbalsat.
I vós, Jahvè, què espereu?
5 Veniu a salvar-me la vida,
allibereu-me per la vostra bondat.
6 Entre els morts no hi ha qui us recordi,
qui us pot lloar al país dels morts?
7 Estic desfet de tant sofrir,
cada vespre deixo el llit amarat de llàgrimes.
8 Els ulls se'm consumeixen de tristesa,
els fa envellir tant de dolor.

9 Aparteu-vos de mi, gent malèfica!
Jahvè accepta el meu plor,
10 Jahvè escolta la meva súplica
i acull la meva pregària.
11 Els enemics, confosos i desfets,
es faran enrera en un instant.

Salm 7: Apel·lació al judici de Déu[828]

1 ***Lamentació. De David. Que cantà a Jahvè a causa de Cus, el benjaminita.***

2 Jahvè, Déu meu, en vós m'emparo;
salveu-me dels perseguidors, allibereu-me,
—1119→
3 que, si algú, com un lleó, m'arrabassés la vida,
qui la rescataria, qui la salvaria?

4 Jahvè, Déu meu, si he fet això que diuen,
si les meves mans hi tenen part,
5 si he faltat a la paraula d'amistat,

jo que perdono el qui em vol mal sense motiu,
6 que m'atrapi l'enemic que em persegueix,
que em trepitgi per terra
i em colgui a la pols.
C.I.

7 Jahvè, alceu-vos decidit,
atureu la fúria dels enemics,
desvetlleu-vos i sortiu a defensar-me
en el judici que vós heu convocat.
8 Que s'apleguin les nacions al voltant vostre,
asseieu-vos ben alt per presidir-les.
9 Jahvè és el jutge dels pobles.
Feu-me justícia, Jahvè.
Jo no tinc culpa i m'he portat honradament.
10[829] Ja n'hi ha prou de la malicia dels culpables,
i vós, Déu just,
vós que escruten l'interior dels homes
doneu raó a l'innocent.

11 Déu és l'escut que em protegeix,
el salvador dels rectes de cor.
12 Déu és un jutge just,
que s'imposa cada dia.

13 Si l'injust torna a esmolar l'espasa,
tiba l'arc i l'apunta,
14 es tornaran contra ell les armes mortals
i les fletxes enceses que prepara.

15 Miren-lo: té a les mans el malefici,
prepara el cop amb malícia, i l'erra.
16 Havia cavat una fossa ben fonda,
—1120→
i acaba caient-hi ell mateix;
17 víctima dels propis intents,
recau damunt d'ell la seva malícia.

18 Dóno gràcies a Jahvè perquè és just;
canto el nom de l'Altíssim[830].

Salm 8: Himne al Creador[831]

1 ***Del mestre de cant. Al to de «Ha-Guittit»***[832]***. Salm. De David.***

2 Jahvè, sobirà nostre, que n'és de gloriós
el vostre nom[833] per tota la terra!

La majestat que teniu dalt del cel
3[834] els infants més petits ja la canten:
«Heu fet del firmament un baluard
que detura el rebel i l'enemic».

4 Quan miro el cel que han creat les vostres mans,
la lluna i els estels que hi heu posat,
5[835] em dic: «Què és l'home, perquè us en recordeu,
què és un mortal, perquè li doneu autoritat?
6 Gairebé l'heu fet igual als àngels[836],
l'heu coronat de glòria i de prestigi,
7[837] l'heu fet rei de les coses que heu creat,
tot ho heu posat sota els seus peus:
8 ramades de bous i d'ovelles,
fins i tot els animals salvatges,
9 l'ocell que vola i els peixos del mar,
tot allò que segueix els camins dels oceans».

10 Jahvè, sobirà nostre, que n'és, de gloriós,
el vostre nom per tota la terra!

Salm 9-10 (9): Cant d'acció de gràcies i de pregària contra els opressors[838]

1 ***Del mestre de cant. Al ta de «Mut labben»***[839]***. Salm. De David.***

Àlef

2 Us donaré gràcies, Jahvè, amb tot el cor,
contaré totes les vostres meravelles,
3 saltaré de goig i ho celebraré,
cantaré al vostre nom, o Altíssim,

Bet

4 quan els enemics es faran enrera
i cauran vençuts davant vostre.
5 Heu defensat el meu plet, jutge justíssim,
assegut al vostre tribunal.

Guímel

6 Heu reprimit els descreguts i exterminat l'impiu,
n'heu esborrat els noms per sempre més.
7 L'enemic s'ha convertit en ruïnes perpètues,
ja s'ha fos el record de les ciutats arrasades.

He

S'havia rebel·lat. 8 Però Jahvè té sempre a punt
el tribunal per al judici.
9 Jutjarà tot el món amb justícia,
decidirà amb raó els plets dels pobles.

Uau

10 Per al perseguit serà una plaça forta,
una plaça forta en moments de perill.
11 Els qui us coneixen confiaran en vós,
perquè vós no abandoneu els qui us busquen.

Zain

12 Canteu a Jahvè que té a Sió[840] el palau,
publiqueu les seves gestes entre els pobles;
13 veu els crims que reclamen justícia,
no oblida mai el clam de l'indefens.
—1122→

Het

14 Compadiu-vos de mi, Jahvè,
mireu com m'afligeixen els enemics,
i arranqueu-me de les portes de la mort.
15 I contaré les vostres lloances,
celebraré la vostra victòria

als portals de la ciutat de Sió.

Tet

16 Els pagans s'han enfonsat a la fossa que han fet,
han quedat presos a la trampa que havien parat.
17 Jahvè es deixa veure, fa justícia,
l'impiu ha caigut en el propi parany.
C.I.

Iod

18 Els impius i descreguts que obliden Déu
es faran enrera fins a la terra dels morts!

Caf

19 Però el desvalgut no serà mai oblidat,
ni serà defraudada l'esperança dels pobres.
20 Alceu-vos, Jahvè, que els homes no triomfin,
que els descreguts siguin jutjats davant vostre.
21 Feu-vos respectar, Jahvè,
que aprenguin que no són sinó homes.
C.I.

Salm 10

Làmed

1 ¿Com és, Jahvè, que us quedeu tan lluny,
que us amagueu als moments de la desgràcia?
2 L'impiu, insolent, persegueix el desvalgut,
se n'apodera amb les intrigues que trama[841].
3 L'impiu es glorieja de les seves ambicions,
i, àvid de diners, menysprea Jahvè:
4 «La seva ira esclata molt amunt,
Déu no passa comptes, Déu no fa res»[842].
5 I tothora la intriga vicia els seus camins.

Mem

Per a ell són massa lluny els vostres judicis,
es riu dels seus rivals.
—1123→
6 Pensa en el cor: «No cauré mai,

per més anys que passin, estaré segur».

Pe

7[843] Ple de malediccions, d'enganys i violència,
quan parla dissimula conjurs i maleficis.
8 Es posa a l'aguait rera l'entrada
per assassinar d'amagat l'innocent;

Ain

els seus ulls espien l'indefens,
9 observa d'amagat, com un lleó, entre maleses,
alerta per endur-se el desvalgut,
el captura, i amb el llaç l'arrossega;

Sade

10 s'ajup, s'aclofa fins a terra,
l'indefens cau a les seves urpes.
11 Pensa en el cor: «Déu se n'oblida,
aparta els ulls i no veu res».

Cof

12 Alceu-vos, Jahvè, esteneu la mà,
no us oblideu de l'indefens.
13 ¿Per què l'impiu no fa cas de Déu,
pensant que no passa comptes?

Reix

14 Ho veieu vós, que mireu les penes i sofrences,
per prendre-les a les vostres mans;
a vós s'abandona l'indefens,
vós sou l'ajut dels orfes.

Sin

15 Jahvè, desarmeu el dolent,
que respongui de la seva impietat
i que no en quedi rastre.
16 Jahvè és rei per sempre més!
Els pagans han desaparegut del país.

Tau

17 Heu sentit, Jahvè, el desig de l'indefens;
enfortiu el seu cor, escolteu-lo,
18 per fer justícia al pobre i a l'orfe,

que mai més no els faci por l'home que és terra.

—1124→

Salm 11: Confiança en Déu[844]

1 ***Del mestre de cant. De David.***

Estic en mans de Jahvè, ¿com podeu dir-me:
«Ves-te'n errant, ocell, per les muntanyes.
2 Mira, els malvats ja tiben l'arc,
tenen la fletxa posada a la corda
per tirar mentre és fosc a l'home bo.
3 Què pot fer un just, si els fonaments s'esfondren»?[845]

4 Jahvè habita al seu temple,
Jahvè té el seu tron en el cel;
d'allà estant observa tot el món,
des del cel examina tots els homes;
5 examina els justos i els culpables,
i abomina els qui volen violències;
6 farà ploure brases sobre els culpables,
i hauran de beure foc, sobre i tempesta.
7 Perquè Jahvè, que és just, estima la bondat;
els homes rectes el veuran cara a cara[846].

Salm 12 (11): Déu salva el desvalgut[847]

1 ***Del mestre de cant. Al lo de «Ha-xeminit». Salm. De David.***

2 Salveu-nos, Jahvè, que no queda gent bona,
entre els homes ja no hi ha fidelitat.
3 Tot el que diuen els uns als altres és mentida,
fruit d'uns llavis aduladors i d'un cor fals.

4 Que Jahvè acabi amb els llavis aduladors
i la llengua que parla amb altivesa.
5 Són els qui diuen: «Tenim llengua,
—1125→
en tenim i ens en valem, qui ens pot manar?»
6 Jahvè respon: «Si els desvalguts sofreixen,
i ploren els pobres, ara mateix m'aixeco
a salvar del perill el qui ho demana.»
7 L'oracle de Jahvè és de bona llei;
és plata sense escòries, refinada set vegades.
8 Vós, Jahvè, ens protegireu,
ens guardareu de tots aquests per sempre.
9 Ronden els injustos i no van enlloc,
mentre ell enalteix els homes menyspreats.

Salm 13 (12): Clam del just perseguit i desolat[848]

1 ***Del mestre de cant. Salm. De David.***

2 Fins quan, Jahvè, seguireu oblidant-me!
Fins quan m'amagareu la mirada!
3 Fins quan portaré dintre meu tants neguits,
tantes penes nit i dia, dins el cor!
Fins quan l'enemic s'alçarà triomfant!
4 Jahvè, Déu meu, mireu i defenseu-me.
Ompliu-me els ulls de claror,
que el son de la mort no me'ls acluqui;
5 que no digui l'enemic: «L'he vençut»,
ni s'alegri de veure la meva caiguda.

6 Jo, sabent que m'estimeu, tinc plena confiança.
El meu cor s'alegra: ja em veig salvat
i canto a Jahvè pels seus favors.

—1126→

Salm 14 (13): Prescindir de Déu corromp l'home i el perd[849]

1 ***Del mestre de cant. De David.***

Els insensats pensen dintre seu:
«Déu no és res».
Són corromputs, és detestable el seu obrar;
ningú no fa el bé.

2 Jahvè guaita des del cel
per veure com són els homes,
per observar si n'hi ha cap d'assenyat
que busqui Déu[850].
3 S'han desviat,
s'han pervertit tots plegats,
ningú no fa el bé, ni un de sol.

4 Aquests malèfics veuran clarament,
i ho proclamaran,
que els qui devoren el meu poble
és pa sagrat que devoren.
5 Quin esglai s'apodera d'ells
quan veuen que Déu fa justícia.
6 Es reien de la causa del pobre,
i han vist com Déu l'empara.

7 Oh! Que vingui de Sió
la salvació d'Israel!
Quan Jahvè renovi
la vida del seu poble,
Jacob s'omplirà de goig,
Israel s'alegrarà.

Salm 15 (14): Comportament de l'hoste de Jahvè[851]

1 ***Salm. De David.***

Jahvè, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?
¿Qui podrà viure a la muntanya sagrada?
2 El qui viu honradament i practica la justícia,
diu la veritat tal com la pensa,
3 no escampa calúmnies quan parla,
mai no fa mal al proïsme,
ni carrega a ningú res infamant,
compten poc als seus ulls els descreguts,
honora i aprecia els fidels de Jahvè;
no es desdiu de promeses oneroses,
a no fia els seus diners a interès,
ni es ven per condemnar cap innocent.

Qui obra així, mai no caurà.

Salm 16 (15): Jahvè és la meva herència i el meu protector[852]

1 ***Miktam***[853]***. De David.***

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.
2 Jo dic a Jahvè: «Sou el meu Senyor,
ningú com vós no em fa feliç.»
3 Però ells estan pels déus de la regió,
pels sobirans que tenen en gran estima.
4 Multipliquen els seus ídols,
s'entenen amb altres déus.
Les meves mans no els duran cap ofrena,
no em posaré als llavis els seus noms.
5 Jahvè, heretat meva i calze meu,
—1128→
vós m'heu triat la possessió;
6 la part que m'ha tocat és deliciosa
i m'encisa la meva heretat[854].
7 Beneït sigui Jahvè, que em dóna seny.
Fins a les nits el meu cor m'amonesta.
8[855] Sempre tinc present Jahvè;
amb ell a la dreta, mai no cauré.
9 El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo,

fins el meu cos reposa confiat:
10 No m'abandoneu enmig dels morts,
ni deixeu caure a la fossa el qui us estima[856].
11 M'ensenyareu el camí que duu a la vida:
joia i festa a desdir a la vostra presència;
al costat vostre, delícies per sempre.

Salm 17 (16): Oració d'un innocent perseguit[857]

1 ***Pregària. De David.***

Escolteu-me, Jahvè, demano justícia,
acolliu el meu clam;
escolteu ben atent la meva defensa,
surt de llavis que no enganyen.
2 Sentencieu vós mateix la meva causa,
i mireu qui té raó.
3 Veniu de nit a examinar-me el cor,
proveu-me al foc, i no em trobareu fals.
4 No se m'ha desfrenat la boca, com la de la gent,
estic atent a la paraula dels vostres llavis.
5 Els meus passos no abandonen els camins prescrits,
avancen segurs per les vostres rutes.
6 Us invoco, Déu meu, i sé que em respondreu;
us invoco, Jahvè, escolteu el que us demano.
7 Ajudeu-me amb l'amor admirable
amb què salveu dels enemics
els qui s'arreceren als vostres braços.
—1129→

8 Guardeu-me com la nineta dels ulls,
empareu-me a l'ombra de les vostres ales,
9 on no m'abasti l'injust que m'assalta,
i l'odi dels enemics que m'envolten.
10 Els seus cors són insensibles,
i els seus llavis, insolents.
11 Se m'acosten, ja m'envolten,
prenen vistes per tombar-me per terra;
12 es deleixen com un lleó per la presa,
que observa, ajupit, des de l'amagatall.

13 Alceu-vos, Jahvè! Planteu-los cara,
que la vostra espasa m'alliberi dels injustos,
14 que els faci morir la vostra mà, Jahvè,
separeu-los dels vius.
Ompliu-los les entranyes del càstig que els espera;
que els seus fills en quedin saciats,
i en deixin als seus néts les engrunes.
15 Però jo vinc a veure-us demanant justícia.
Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n.

Salm 18 (17): Cant d'acció de gràcies després de grans combats[858]

1 Del mestre de cant. Del servent de Jahvè, David, que adreçà a Jahvè les paraules d'aquest càntic el dia que Jahvè el deslliurà de les mans de tots els seus enemics i de les mans de Saül. 2 Digué, doncs:

Us estimo, Jahvè! Vós m'enfortiu,
3 roca i muralla que em deslliura,
Déu meu, penyal on m'emparo,
escut i força que em salva.
4 Rodejat d'adversaris delirants, clamo a Jahvè,
crido auxili enmig dels enemics.

5 Les onades de la mort m'envoltaven,
sentia l'esglai dels torrents de Belial[859],
—1130→
6 m'estrenyia amb el seu llaç el regne dels morts,
davant mateix tenia els seus paranys[860].
7 En veure'm en perill, clamo a Jahvè,
crido socors al meu Déu,
i des del seu palau escolta el meu clam,
el meu crit li arriba al cor.
8 Llavors la terra se somogué i tremolà,
cruixiren els fonaments de les muntanyes,
els sacsejà la seva indignació[861].
9 Del seu respir s'alçaren glops de fum,
li sortia de la boca un foc devorador,
tot ell llançava brases.
10 Esberlà la volta del cel i baixà,
tenia sota els peus una negra nuvolada

11 i, endut sobre les ales de l'huracà,
volava, prenent per carrossa un querubí[862].
12 Es cobrí de foscor tot al voltant,
el seu pavelló era l'aigua tenebrosa,
13 els núvols, davant del seu esclat,
es tornaren calamarsa, brases i foc.
14 Jahvè, del cel estant, féu esclatar la tronada,
l'Altíssim féu retrunyir la seva veu,
15 i els dispersava tirant les seves fletxes[863],
els desconcertava fulminant els seus llamps;
16 llavors aparegué el fons de la mar,
els fonaments de la terra quedaren descoberts,
en sentir el crit del vostre reny
i el bufec terrible del vostre respir.
17 Allargà la mà des de dalt i m'agafà,
em tragué fora de l'aiguat,
18 m'alliberà d'enemics poderosos,
d'adversaris, més forts que no pas jo.
19 Un mal dia es precipitaren contra mi,
però Jahvè va venir a sostenir-me,
20 em va fer sortir a camp obert,
m'alliberà, perquè m'estimava.

21 Jahvè em premia la innocència,
—1131→
i haver guardat les mans pures,
22 seguint els camins de Jahvè;
no sóc culpable d'allunyar-me del meu Déu,
23 sempre tinc presents els seus preceptes,
mai no em desvio dels seus decrets.
24 Em porto amb ell honradament
i em guardo de tota culpa.
25 Així Jahvè em premia la innocència
i haver guardat les mans pures als seus ulls[864].

26 Amb el fidel vós sou fidel;
sou honrat amb l'home honrat
27 i sou sincer amb el sincer,
però amb l'astut sou sagaç.
28 Vós defenseu el poble humiliat
i feu abaixar els ulls dels superbs.

29 Vós, Jahvè, em manteniu la llàntia encesa,
Déu meu, claror en les meves nits.
30 Fiant-me en vós escometo els enemics,
fiant-me del meu Déu, assalto la muralla.
31 L'ajut de Déu no falla mai,

les promeses de Jahvè són de bona llei;
és escut de tothom qui s'hi empara.
32 ¿Qui és Déu, fora de Jahvè?
Quina roca hi ha, fora del nostre Déu?
33 Es ell qui m'ha armat de valentia;
em fa recórrer un camí sense entrebancs,
34 amb peus lleugers com els dels cérvols,
i em manté invencible dalt dels cims;
35 m'ensinistra les mans al combat,
i els braços a tensar la ballesta.
36 Em doneu el vostre escut, defensa segura,
em sosté la vostra mà,
no escatimeu els vostres favors.
37 Em conduïu els passos per camins amples,
i no em flaquegen els peus;
38 persegueixo els enemics fins que els tinc a les mans,
—1132→
i no torno sense haver-los abatut;
39 els venço i no poden refer-se,
cauen sota els meus peus.
40 M'armeu de valentia per al combat,
doblegueu sota meu els qui resistien,
41 feu que fugin davant meu els enemics,
rebutgeu els meus adversaris.
42 Criden auxili i no hi acut ningú,
clamen a Jahvè, i no els respon;
43 els desfaig com la pols al bat del vent,
els trepitjo com el fang dels carrers.

44 M'allibereu dels avalots del poble
i em feu sobirà d'altres nacions.
És vassall meu un poble que no coneixia,
45 busquen el meu favor els estrangers,
els mano, i em creuen a l'instant;
46 surten tremolant dels seus reductes.

47 Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal!
Beneeixo el Déu que em salva,
48 el Déu que m'ensenya a fer justícia
i sotmet els pobles al meu govern.
49 Vós m'allibereu dels enemics,
de l'abast dels qui s'alcen contra mi;
vós m'allibereu dels homes violents.
50 Per això, us lloaré entre les nacions[865],
cantaré al vostre nom, Jahvè:
51 «Ha donat grans victòries al seu rei,
ha mostrat l'amor que té al seu Ungit,
a David i al seu llinatge per sempre».

—1133→

Salm 19 (18): Déu, creador i legislador[866]

1 ***Del mestre de cant. Salm. De David.***

2 El cel parla de la glòria de Déu[867],
l'estelada anuncia l'obra de les seves mans.
3 Els dies, l'un a l'altre, es transmeten el missatge,
l'una a l'altra se'l revelen les nits.
4 Silenciosament, sense paraules,
sense que ningú els sentí la veu,
5[868] la seva crida s'escampa a tota la terra,
escolten el seu llenguatge fins als límits del món.

Ha posat dalt del cel un pavelló per al sol,
6 i el sol en surt, com un espòs de la cambra;
radiant com un atleta, corre pel camí,
7 surt en un extrem del cel,
i se'n va fins a l'altre;
res no s'escapa de la seva escalfor.

8 La llei de Jahvè és perfecta,
reconforta l'ànima[869];
és ferm el que Jahvè disposa,
dóna seny als ignorants.
9 Els preceptes de Jahvè són planers,
omplen el cor de goig;
els manaments de Jahvè són transparents,
il·luminen els ulls.
10 Venerar Jahvè és cosa santa,
es manté per sempre;
els determinis de Jahvè són ben presos,
tots són justíssims.
11 Són més desitjables que l'or fi,
més que l'or a mans plenes;
són més dolços que la mel,
regalimant de la bresca.
—1134→

12 El vostre servent està prompte
a guardar-los amatent;
13 però ¿qui s'adona de les pròpies errades?
Disculpeu allò que em passa inadvertit.
14 Preserveu-me, Jahvè, de l'orgull,
que no s'apoderi de mi;
així seré irreprensible,
i net d'una gran culpa.
15 I les paraules que em surten dels llavis
i els pensaments que el meu cor medita,
que us siguin agradables, Jahvè,
penyal meu, redemptor meu![870]

Salm 20 (19): Pregària per la victòria del rei[871]

1 ***Del mestre de cant. Salm. De David.***

2 Que Jahvè t'escolti el dia del perill,
que t'empari el nom del Déu de Jacob,
3 que t'ajudi des del santuari
i et sostingui des de Sió.
4 Que tingui presents les teves ofrenes
i es complagui en els teus sacrificis.
C.I.
5 Que et concedeixi allò que desitja el teu cor
i dugui a terme tot allò que et proposes.
6 Que puguem celebrar la teva victòria
i alçar els estendards al nom del nostre Déu.
Que Jahvè acompleixi tot allò que demanes.

7 Ara sé de cert que Jahvè
dóna la victòria al seu Ungit.
Des del cel, on té el santuari, li respon
amb prodigis del seu braç victoriós.
8 Uns es fien dels carros, altres dels cavalls;
nosaltres invoquem el nom de Jahvè, el nostre Déu.
9 Ells no s'aguanten i cauen,
nosaltres, drets, resistim.

10 Doneu al rei la victòria, Jahvè,
escolteu-nos avui que us invoquem!

Salm 21 (20): Acció de gràcies pel rei[872]

1 ***Del mestre de cant. Salm. De David.***

2 El rei celebra el vostre triomf, Jahvè.
Com se sent feliç per la vostra victòria!
3 Heu satisfet el desig del seu cor,
no li heu refusat allò que us demanava.
C.I.
4 Sortiu a rebre'l augurant-li felicitat,
li poseu al front una corona d'or.
5 Us demanava la vida, i li heu fet la gràcia
d'allargar els seus anys per sempre, sense fi.
6 L'ha fet cèlebre la vostra victòria,
l'heu cobert d'honor i majestat;
7 sempre es valdran del seu nom per beneir[873],
l'ompliu de goig amb la vostra mirada.
8 El rei confia en Jahvè;
l'Altíssim se l'estima, i no té por de caure.

9 La seva mà s'apoderarà dels enemics,
s'apoderarà dels adversaris.
10 Els faràs cremar com un forn,
el dia que et presentaràs davant del poble[874];
els consumirà la indignació de Jahvè,
el foc els devorarà.
11 Esborraràs el seu nom de la terra,
i no quedarà rastre dels seus descendents.
12 Ni que ells intentin fer-te mal,
ni que conspirin contra tu, res no podran;
13 se't giraran d'esquena per fugir,
així que prenguis l'arc i apuntis.

14 Alceu-vos, Jahvè, amb el vostre poder:

cantarem celebrant la vostra gesta!

—1136→

Salm 22 (21): Sofrences i esperança del just[875]

1 ***Del mestre de cant. Al to de «Aièlet hassahar»***[876]***. Salm. De David.***

2 Déu meu, Déu meu,
per què m'heu abandonat?
No us arriba el meu crit d'auxili,
la pregària que us adreça el meu clam.
3 Crido de dia, i no em responeu,
crido de nit, i no me'n feu cas.
4 I això que vós teniu el tron al santuari,
esperança d'Israel.
5 En vós confiaven els nostres pares,
hi confiaven, i els vau alliberar;
6 clamaven, i eren deslliurats,
confiaven, i no els vau defraudar.

7 Però jo sóc un cuc, no pas un home,
befa de la gent i menyspreat del poble;
8[877] tots els qui em veuen es riuen de mi,
amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa.
9[878] «S'ha adreçat a Jahvè; que l'alliberi, doncs;
que el salvi, si tant se l'estima».

10 Però sou vós qui em traguereu del si de la mare,
sou vós qui em confiàreu als seus pits;
11 acabat de néixer, em van dur a la vostra falda[879],
sou el meu Déu des d'aleshores.
12 No us allunyeu, que el perill és a prop,
i no tinc qui m'ajudi.
13 M'envolta un ramat de braus,
m'acorralen uns vedells de Basan[880];
14 com lleons que rugeixen i destrossen,
baden la boca contra mi.
—1137→

15 Tot jo m'escolo com aigua,
tinc deslllorigats els ossos,
el cor, com si fos cera,
se'm fon dins les entranyes,
16 tinc eixut com terrissa el paladar,
la llengua se m'hi encasta,
i m'ajaieu a la pols de la mort.
17 M'envolta una munió de gossos,
em rodeja un estol de malfactors;
m'han lligat les mans i els peus,
18 puc comptar tots els meus ossos.
Em miren, em contemplen satisfets,
19[881] es reparteixen entre ells els meus vestits,
es fan a la sort la meva roba.

20 Almenys vós, Jahvè, no us allunyeu,
força meva, cuiteu a defensar-me.
21 Allibereu-me de l'espasa,
que no mori entre les grapes del gos,
22 salveu-me de la gola del lleó,
guardeu de les banyes del brau la meva pobra vida.

23[882] Anunciaré el vostre nom als meus germans,
us lloaré enmig del poble reunit.
24 Fidels de Jahvè, lloeu-lo,
fills de Jacob, glorifiqueu-lo,
reverencieu-lo, fills d'Israel.
25 No ha mirar amb repugnància ni amb menyspreu
el pobre desvalgut;
no l'ha privat de la seva mirada,
i, quan cridava auxili, l'ha escoltat.
26 En ell s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec,
davant dels seus fidels oferiré els sacrificis promesos.
27 Els humils en menjaran fins a saciar-se,
lloaran Jahvè els qui sincerament el busquen,
i diran: «Visqueu per molts anys».
28 Ho tindran present i es convertiran a Jahvè
tots els països de la terra;
—1138→
es prosternaran davant seu
gent de totes les nacions.
29 Perquè la reialesa és de Jahvè,
ell té la sobirania sobre els pobles.
30 Fins les cendres de les tombes l'adoraran,
s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols.
Serà per a ell la vida que em dóna,
31 els meus descendents li seran fidels.

Parlaran del Senyor a les generacions que [32] vindran,
anunciaran els seus favors als qui naixeran després,
i els diran: «Jahvè ha fet tot això».

Salm 23 (22): Felicitat del qui viu a la casa de Déu[883]

[1] ***Salm. De David.***

[884]Jahvè és el meu pastor, no em manca res:
[2] em fa descansar en prats deliciosos,
em mena al repòs vora l'aigua,
[3] i allà em retorna.
Em guia pels camins segurs
per l'amor del seu nom.
[4] Ni quan passo per barrancs tenebrosos
no tinc por de res,
perquè us tinc vora meu;
la vostra vara de pastor
m'asserena i em conforta.

[5] Davant meu pareu taula vós mateix,
i els enemics ho veuen;
m'heu ungit el cap amb perfums,
ompliu a vessar la meva copa.

[3] Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida,
i viuré anys i més anys
a la casa de Jahvè.

Salm 24 (23): Entrada de Jahvè al santuari[885]

1 ***De David. Salm.***

[886]Es de Jahvè la terra i tot el que s'hi mou,
el món i tots els qui l'habiten.
2 Li ha posat els fonaments dins els mars,
i les bases, a les fonts dels rius[887].

3 Qui pot pujar a la muntanya de Jahvè?[888]
Qui pot estar-se al recinte sagrat?
4 El qui té el cor sincer i les mans netes de culpa,
que no confia en els déus falsos,
ni jura amb ganes d'enganyar.
5 Rebrà benediccions de Jahvè,
rebrà els favors del Déu que salva.
6 Aquests són els qui vénen a buscar-vos, Jahvè,
per veure-us de cara, Déu de Jacob.
C.I.

7 Portals, alceu les llindes,
engrandiu-vos, portalades eternes[889],
que ha d'entrar el rei de la glòria!

8 Qui és aquest rei de la glòria?
És Jahvè, valent i poderós,
és Jahvè, victoriós en el combat.

9 Portals, alceu les llindes,
engrandiu-vos, portalades eternes,
que ha d'entrar el rei de la glòria!

10 Qui és aquest rei de la glòria?
És Jahvè, Déu de l'univers,
és aquest el rei de la glòria.
C.I.

Salm 25 (24): Recull de pregàries[890]

[1] ***De David.***

Àlef

A vós elevo la meva ànima, Jahvè,
[2] Déu meu...,

Bet

en vós confio, que no en tingui un desengany,
i no se n'alegrin els enemics.

Guímel

[3] No s'enduran un desengany els qui esperen en vós,
sinó els qui us abandonen per fiar-se del no-res.

Dàmel

[4] Feu que conegui, Jahvè, les vostres rutes,
que aprengui els vostres camins.

He

[5] Guieu-me en la vostra veritat, instruïu-me,
perquè vós sou el Déu que em salveu,

Uau

i a cada moment espero en vós,
perquè sé que sou bo, Jahvè.

Zain

[6] Recordeu-vos, Jahvè, de la vostra pietat
i de l'amor que heu guardat des de sempre.

Het

[7] No us recordeu dels pecats que he comès de jove,
compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant.

Tet

[8] Jahvè és bondadós i recte,
ensenya el bon camí als pecadors.

Iod

9 Encamina els humils per sendes de justícia,
els ensenya el seu camí.
—1141→

Caf

10 Tot l'obrar de Jahvè és fruit d'amor fidel
per als qui guarden la seva aliança.

Làmed

11 Per l'amor del vostre nom, Jahvè,
perdoneu la meva culpa, que és molt gran.

Mem

12 Qui és el qui venera de debò Jahvè?
Ell li ensenyarà el camí que ha de prendre,

Nun

13 Cada nit reposarà feliç,
els seus descendents posseiran la terra.

Sàmec

14 Jahvè es fa conèixer íntimament als seus fidels,
els revela la seva aliança.

Ain

15 Tinc sempre els ulls posats en Jahvè,
que em treu els peus del parany.

Pe

16 Mireu i compadiu-vos de mi,
que em sento sol i desvalgut.

Sade

17 Eixampleu-me el cor oprimit,
traieu-me de la meva dissort.

Cof

18 Mireu la meva aflicció i les meves penes,
i perdoneu-me tots els pecats.

Reix

19 Mireu si en tinc, d'enemics,
si en són, de violents, els seus odis!

Sin

20 Guardeu-me la vida i deslliureu-me;
m'he emparat en vós; que no en tingui un desengany!

Tau

21 La rectitud i l'honradesa em salvaguarden,
perquè en vós tinc posada l'esperança.
—1142→
22 Déu meu, allunyeu d'Israel
els mals que l'afligeixen.

Salm 26 (25): Pregària d'un innocent[891]

1 ***De David.***

Feu-me justícia, Jahvè, que sóc innocent.
Confio en Jahvè, no tinc por de caure.
2 Examineu-me, Jahvè, i proveu-me,
depureu al foc el meu cor.
3 Tinc davant dels ulls el vostre amor
i visc d'acord amb la vostra veritat.
4 No m'assec amb la gent supersticiosa,
ni em faig amb els amics de males arts[892];
5 detesto les colles dels malèfics,
no m'assec amb els impius.

6 Tinc les mans netes de culpa, Jahvè,
quan em rento i giro entorn del vostre altar,
7 cantant ben alt l'acció de gràcies
i anunciant les vostres meravelles.
8 M'estimo, Jahvè, la casa on habiteu,
l'indret on resideix la vostra glòria.

9 No em compteu entre els pecadors,
entre els homes que cometen crims de sang;
10 les seves mans són malintencionades
i plenes de favors per subornar.
11 La meva vida és més honrada.
Allibereu-me, doncs, i compadiu-vos de mi!
12 Els meus peus van pel camí dret;
beneiré Jahvè enmig del poble reunit.

—1143→

Salm 27 (26): Ferma confiança en Déu[893]

1 ***De David.***

Jahvè m'il·lumina i em salva,
qui em pot fer por?
Jahvè és el mur que protegeix la meva vida,
qui em pot esfereir?
2 Quan m'envesteixen homes malvats
per devorar les meves carns,
són ells, els enemics, els meus rivals,
els qui ensopeguen i cauen.
3 Ni que acampés contra mi tot un exèrcit,
el meu cor no temeria;
per més que en declaressin la guerra,
jo em sentiria confiat.

4 Una sola cosa he demanat a Jahvè,
i la desitjo amb tota l'ànima:
poder viure a la casa de Jahvè
tots els dies de la vida,
per fruir-hi de l'estima de Jahvè
i vetllar pel seu temple.
5 Ell m'amaga al seu costat,
en dies de desgràcia;
m'oculta dintre el recer de casa seva,
m'encamina a la roca inaccessible.
6 Ara, doncs, s'aixeca el meu cap

sobre els enemics que m'envolten;
a casa d'ell ofereixo sacrificis,
ofereixo aclamacions[894],
himnes i càntics en honor de Jahvè.

7 Escolteu el meu clam, Jahvè,
compadiu-vos de mi, responeu-me.
—1144→
8 De part vostra, em diu el cor:
«Busca la meva presència!»
Arribar davant vostre és el que vull;
9 Jahvè, no us amagueu.
No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent,
vós que sou el meu ajut.
No em deixeu abandonat,
Déu meu, Salvador meu.
10 Si mai m'abandonaven el pare i la mare,
Jahvè em recolliria.

11 Ensenyeu-me, Jahvè, la vostra ruta,
conduïu-me per camins planers;
penseu que tinc enemics.
12 No em deixeu a mercè d'ells;
es presenten falsos testimonis
urgint la meva condemna.

13 N'estic cert, fruiré en aquesta vida
de la bondat que em té Jahvè.
14 Espera en Jahvè! Sigues valent!
Que el teu cor no defalleixi!
Espera en Jahvè!

Salm 28 (27): Súplica en la tribulació[895]

1 ***De David.***

A vós clamo, Jahvè, que sou el meu penyal;
no feu el sord al meu crit;

si vós no me'n feu cas, seré com un de tants
que s'enfonsen a la terra dels morts.
2 Escolteu la meva veu suplicant,
quan us crido auxili,
amb les mana alçades[896]
vers el santuari.
—1145→

3 No em llanceu amb els culpables
ni amb els qui van amb males arts;
parlen amb to d'amic als seus companys,
però coven malicia en el cor.
4 El mateix mal que fan als altres,
que caigui damunt d'ells.
5 No han entès el gest de Jahvè,
l'obra de les seves mans;
per això, els destruirà sense esperança.

6 Beneït sigui Jahvè, que escolta
la meva veu suplicant.
7 Jahvè és la muralla que em protegeix;
el meu cor hi confia.
M'ha defensat, i m'he rejovenit tot jo;
vull lloar-lo de tot cor.

8 Jahvè és la muralla del seu poble,
dóna la victòria al seu ungit[897].

9 Salveu el vostre poble,
beneïu la vostra heretat.
Sigueu el seu pastor,
preneu-los sempre als vostres braços.

Salm 29 (28): Himne a Déu, Senyor en la tempesta[898]

1 ***Salm. De David.***

Doneu a Jahvè, fills de Déu[899],
doneu a Jahvè glòria i honor,
2 honoreu Jahvè, honoreu el seu nom,
adoreu Jahvè, s'apareix la seva santedat.

3 El tro de Jahvè es fa sentir sobre les aigües
—el Déu majestuós fa esclatar la tempesta—,
—1146→
ve Jahvè sobre les aigües torrencials.
4 El tro de Jahvè és potent,
el tro de Jahvè és majestuós.
5 El tro de Jahvè estavella els cedres,
Jahvè estavella els cedres del Líban.
6 Fa saltar el Líban com un vedell
i el Sarion[900] com la cria dels braus.
7 El tro de Jahvè fa espurnejar flames de foc,
8 el tro de Jahvè arremolina el desert,
Jahvè arremolina el desert de Cadés.
9 El tro de Jahvè arremolina l'alzinar
i escorça les boscúries.
I al seu palau[901] tot canta: «Glòria!»

10 Jahvè té el soli en les aigües diluvials[902],
Jahvè seu, rei per sempre.
11 Que Jahvè faci poderós el seu poble,
que Jahvè el beneeixi amb el do de la pau![903]

Salm 30 (29): Acció de gràcies després de la malaltia[904]

1 ***Salm. Càntic per a la dedicació del temple. De David.***

2 Amb quin goig us exalço, Jahvè!
M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava,
i no heu permès que se n'alegrin els enemics.
3 Jahvè, Déu meu, vaig cridar auxili i em vau guarir.
4 Jahvè, m'heu arrencat de la terra dels morts,
quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida.

5 Canteu a Jahvè, els qui l'estimeu,
enaltiu la seva santedat!

6 El seu rigor dura un instant, el seu favor, tota una vida;
Cap al tard tot eren plors, l'endemà són crits de joia.
—1147→

7 Jo pensava, quan em veia segur: «No cauré mai».
8 Jahvè, quan m'afavoríeu, m'asseguràveu l'honor i el poder,
en amagar-se la vostra mirada, vaig quedar trasbalsat.

9 He clamat a vós, Jahvè, he suplicat al meu Senyor:
10 «Què hi guanyareu que perdi la vida i baixi a la fossa?
¿Es la pols que us lloarà, que proclamarà que sou fidel?»

11 Escolteu, Jahvè, compadiu-vos de mi;
ajudeu-me, Jahvè.

12 Heu mudat en joia les meves penes,
m'heu tret el dol i m'heu vestit de festa;
13 el meu cor us cantarà, no callaré mai més;
Jahvè, Déu meu, us lloaré per sempre.

Salm 31 (30): Pregària en la prova[905]

1 ***Del mestre de cant. Salm. De David.***

2 En vós, Jahvè, m'emparo,
que no en tingui un desengany.
Allibereu-me, vós que sou bo;
3 no trigueu, escolteu i allibereu-me,
sigueu el meu Castell inexpugnable,
la meva roca salvadora.
4 Per a mi sou penyal i plaça forta.
Per amor del vostre nom guieu-me i conduïu-me,
5 traieu-me del llaç que m'han parat,

vos que em defenseu.

[6] Confio el meu alè a les vostres mans,
vós, Déu fidel, m'heu rescatat!
[7] No estimeu els qui veneren els ídols de no-res,
però jo he confiat en Jahvè.
[8] Amb quin goig enaltiré el vostre amor!
—1148→
Heu mirat el meu sofriment,
heu emparat la meva vida en el perill,
[9] no m'heu deixat caure a les mans de l'enemic,
i és ample el lloc on reposen els meus peus.

[10] Compadiu-vos de mi, Jahvè. Mireu la meva desgràcia.
De tristor se'm consumeixen els ulls,
el cor i les entranyes.
[11] La meva vida s'esgota en les penes,
els meus anys, en el dolor.
Decau el meu vigor de tant sofrir,
se'm consumeixen les forces.
[12] Sóc la befa dels enemics,
burla dels veïns,
esglai dels coneguts.
Els qui em veuen pel carrer es decanten de mi,
[13] els seus cors m'han oblidat com si fos mort,
em tenen per una eina que no és bona per a res.
[14] Sento com parla la gent,
em veig amenaçat de tots costats;
han fet consell contra mi
i han decidit la meva mort.
[15] Però jo confio en vós, Jahvè,
us dic: «Sou el meu Déu,
[16] teniu el meu destí a les vostres mans;
deslliureu-me dels enemics que em persegueixen.
[17] Deixeu veure al vostre servent
la claror de la vostra mirada,
salveu-me, per l'amor que em teniu.
[18] Que no en tingui un desengany, jo que us invoco;
que quedin decebuts els impius,
en el silenci de la terra dels morts;
[19] que callin per sempre els llavis mentiders,
que parlen contra el just amb insolència,
desafiant i menyspreant».

[20] Quina felicitat tan gran
reserveu als vostres fidels!
—1149→

La concediu als qui s'arreceren en vós
per defensar-se dels homes.
21 Els amagueu a la vostra presència,
lluny de les conjuracions humanes;
els oculteu a casa vostra,
lluny dels atacs de les llengües.

22 Beneït sigui Jahvè.
És admirable l'amor que em manifesta
dins la ciutat emmurallada.
23 Jo que havia dit tan aviat:
«M'heu allunyat del vostre davant.»
Ben cert, heu escoltat la meva súplica
quan implorava el vostre auxili.

24 Estimeu Jahvè, els qui li sou fidels!
Jahvè guarda els qui creuen en ell,
però castiga sense planye'ls
els qui obren amb orgull.
25 Sigueu valents, tingueu coratge,
tots els qui espereu en Jahvè!

Salm 32 (31): Felicitat del pecador que Déu perdona[906]

1 ***De David. Maskil.***[907]

[908]Feliç el qui ha estat absolt de la falta
i ha vist sepultat, el seu pecat.
2 Feliç l'home a qui Jahvè no té en compte la culpa,
i ja no manté l'engany dintre seu.

3 Mentre callava la culpa, era esgotador el meu clam,
se'm consumien les forces;
nit i dia la vostra mà pesava damunt meu,
es fonia el meu vigor com en les secades d'estiu.
C.I.
5 M'he decidit a reconèixer la falta,
—1150→

no us he dissimulat més el meu pecat.
Tan bon punt m'ho he proposat, Jahvè,
m'heu perdonat la culpa comesa[909].
C.I.

6 Que us supliquin els fidels
als moments de desgràcia;
per més que els rius es desbordin,
a ells, ni els tocaran.
7 En vós he trobat el meu recer,
vós em guardeu del perill;
tothom celebra al voltant meu
el goig de veure'm lliure.
C.I.

8 Em dieu: «Jo mateix t'instruiré,
t'ensenyaré el camí que has de seguir,
seré el teu conseller,
i els meus ulls vetllaran sobre tu.
9 No siguis com el cavall o la mula,
que es desbocaria sense brida ni regnes:
no t'hi podries acostar».

10 Els injustos sofriran moltes penes,
l'amor de Jahvè protegeix tots els qui en ell confien.

11 Alegreu-vos, justos, celebreu Jahvè;
homes rectes, aclameu-lo.

Salm 33 (32): Himne al poder i a la providència de Déu[910]

1 Justos, aclameu Jahvè,
fareu bé de lloar-lo, homes rectes.
2 Celebreu Jahvè amb la lira,
acompanyeu amb l'arpa els vostres cants,
3 dediqueu-li un càntic nou,
toqueu acompanyant l'aclamació![911]
4 Perquè la paraula de Jahvè és sincera,
—1151→

es manté fidel en tot allò que fa;
5 estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor.
6 La paraula de Jahvè ha fet el cel,
amb l'alè de la boca ha creat l'estelada;
7 com dins un odre, recull l'aigua del mar,
reté l'oceà en el seu llit.

8 Que tota la terra veneri Jahvè,
que el temin els habitants del món;
9 a una paraula seva, tot començà,
a una ordre d'ell, tot existí.

10 Jahvè desfà els plans de les nacions,
tira per terra els propòsits dels pobles;
11 però els plans de Jahvè persisteixen,
manté sempre els propòsits del seu cor.
12 Feliç, la nació que té Jahvè per Déu,
feliç el poble que ell s'ha escollit per heretat.

13 Jahvè guaita des del cel
observant un per un tots els homes.
14 Des del lloc on resideix
es fixa en els qui poblen la terra;
15 ell, que ha modelat un per un tots els cors,
penetra totes les seves accions.
16 No és un gran exèrcit el que salva els reis,
ni per ser valent queda il·lès el soldat;
17 els cavalls no valen gens per a guanyar una victòria,
la seva envestida no salva ningú.
18 Els ulls de Jahvè vetllen pels qui el veneren,
pels qui esperen en l'amor que els té;
19 ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam.

20 Tenim posada l'esperança en Jahvè,
auxili nostre i escut que ens protegeix.
—1152→
21 És l'alegria del nostre cor,
i confiem en la presència del seu nom.
22 Que el vostre amor, Jahvè, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós.

Salm 34 (33): Protecció divina sobre el just[912]

1 ***De David, quan simulà demència davant d'Abimèlec i, expulsat per ell, se n'anà.***[913]

Àlef

2 Beneiré Jahvè en tot moment,
tindré sempre als llavis la seva lloança.

Bet

3 Tot jo em glorio en Jahvè;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

Guímel

4 Tots amb mi glorifiqueu Jahvè,
exalcem plegats el seu nom.

Dàlet

5 He demanat a Jahvè que em guiés;
ell m'ha escoltat, res no m'espanta.

He

6 Alceu vers ell la mirada! Us omplirà de llum,
i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits.

Zain

7 Quan els pobres invoquen Jahvè,
els escolta i els salva del perill.

Het

8 Acampa l'àngel de Jahvè[914]
entorn dels seus fidels, per protegir-los.

Tet

9[915] Tasteu i veureu que n'és, de bo, Jahvè;
feliç l'home que s'hi refugia!

Iod

10 Sants[916] de Jahvè, venereu-lo;
venereu-lo, i no us mancarà res.
—1153→

Caf

11 Els rics s'empobriran, passaran fam,
però als qui busquen Jahvè cap bé no els faltarà

Làmed

12 Veniu, fills meus, escolten-me;
us ensenyaré com heu de venerar Jahvè.

Mem

13 Qui és l'home que estima la vida,
que vol viure temps i fruir de benestar?[917]

Nun

14 Guarda't la llengua del mal,
que no diguin res de fals els teus llavis.

Sàmec

15 Decanta't del mal i fes el bé,
busca la pau, procura aconseguir-la.

Pe

17 Jahvè es gira contra els malfactors
per esborrar-ne de la terra tot record.

Ain

16 Els ulls de Jahvè vetllen pels justos,
escolta quan criden auxili.

Sade

18 Així que criden, Jahvè els respon
i els treu de tots els perills.

Cof

19 Jahvè és a prop dels cors que sofreixen,

salva els homes que se senten desfets.

Reix

20 Els justos sofreixen molts mals,
però Jahvè sempre els allibera;

Sin

21 vetlla per cada un dels seus ossos,
no els podrà trencar ningú.

Tam

22 La malícia duu el malvat a la mort,
els qui detesten el just expiaran la seva culpa.
—1154→
23 Jahvè rescata de la mort els seus servents
i no acusarà els qui es refugien en ell.

Salm 35 (34): Oració contra adversaris desagraïts[918]

1 ***De David.***

Acuseu Jahvè, els meus acusadors,
combateu contra els qui em combaten;
2 preneu l'escut i el broquer[919],
veniu a ajudar-me;
3 brandeu la llança i la destral,
detureu els qui em persegueixen,
digueu-me: «Jo et salvaré».

4 Que quedin defraudats i avergonyits
els qui em volen la mort;
que reculin plens de confusió
els qui es proposen fer-me mal.
5 Que siguin com la palla a mercè del vent,
i els tregui a fora l'àngel de Jahvè;
6 que trobin fosc i relliscós el camí
quan fugin perseguits per l'àngel.

7 No tenien motiu per posar-me paranys,
i obrir-me clots on perdés la vida.
8 Que es trobin tot d'una en el desastre,
que s'agafin als paranys que em posaven
i caiguin als clots que han obert.
9 I jo m'alegraré del que Jahvè m'ha fet,
ple de goig de veure que em salva.
10 Proclamaré amb totes les forces:
«Jahvè, qui és com vós?
Vós defenseu els febles contra els poderosos,
els pobres contra els qui els volen robar».

11 Es presenten testimonis malintencionats,
em demanen comptes de coses que ni sé;
—1155→
12 em tornen mal per bé
tothom m'abandona.
13 Quan ells estaven malalts, jo em posava de dol,
m'afligia i dejunava,
el meu cor no deixava de pregar,
14 com per un germà o per un amic;
anava a tot arreu com si plorés la mare,
trist, amb el cap cot.
15 Però ells s'han alegrat quan m'han vist caure,
s'han aplegat contra mi,
m'han fet mal d'amagat,
no paren de destrossar-me;
16 es burlen cruelment de mi,
em miren amb odi i estrenyen les dents.

17 Fins quan, Senyor, els suportareu?
No els sentiu rugir? Defenseu-me la vida,
defenseu-la dels lleons.
18 Us en donaré gràcies enmig del poble reunit,
davant de tothom us lloaré en dies de festa.
19[920] No he donat cap motiu als enemics;
que no cantin victòria.
Que no es facin senyes l'un a l'altre;
els qui m'odien, m'odien perquè sí.

20 Amb gent de pau, parlen sense pau,
rumien com podran enganyar;
21 diuen rient-se de mi:
«L'hem vist com s'enfonsava».

22 Ho heu vist, Jahvè. No calleu,

no us allunyeu de mi, Senyor!
23 Desperteu-vos, desvetlleu-vos,
feu-me justícia.
Déu meu i Senyor meu, defenseu la meva causa.
24 Sentencien amb justícia, Déu meu,
que no puguin alegrar-se'n.
25 Que no puguin pensar de mi:
—1156→
«Això és el que volíem»,
que no puguin dir: «No en queda ni rastre».
26 Que quedin confosos i decebuts,
els qui celebraven la meva desgràcia.
Que la confusió i la vergonya cobreixin
els qui s'enorgullien de veure'm perdut.
27 Que s'alegrin i cantin
els qui desitgen que em feu justícia,
i puguin dir per sempre: «És gran Jahvè,
que vol el bé del seu servent».
28 Anunciaré la vostra rectitud
i us lloaré tot el dia.

Salm 36 (35): Impietat del malvat i bonesa de Déu[921]

1 ***Del mestre de cant. Del servent de Jahvè. De David.***

2 L'injust escolta dintre seu
l'oracle del pecat[922]:
«No tinc cap por de Déu,
ni de la seva mirada».
3 Es creu que les seves culpes
no seran descobertes ni blasmades.
4 Tot allò que diu és engany i maldat,
renuncia a tenir seny i a fer el bé.
5 Rumia tota la nit quin mal farà,
s'obstina a seguir els camins dolents,
no reprova la maldat.
6 El vostre amor, Jahvè, s'eleva fins al cel,
la vostra fidelitat arriba fins als núvols.
7 La vostra justícia és com les muntanyes més altes,
les vostres decisions són com l'oceà infinit.
Vós, Jahvè, salveu homes i bèsties.

8 Que n'és, de preciós, Déu meu, el vostre amor!
Sota les ales empareu els homes,
9 els sacieu del bo i millor de casa vostra,
—1157→
els feu beure al torrent del paradís;
10 perquè en vós hi ha la font de la vida,
i veiem la llum en la vostra llum[923],
11 Estimeu tothora els qui us coneixen[924],
sou generós amb els rectes de cor.
12 Que no se m'acosti el peu de l'orgullós,
que no em faci fugir la mà del malvat.
13 Mireu-los per terra, els qui van amb males arts;
al primer cop, no s'han pogut aguantar.

Salm 37 (36): La sort dels bons i la dels dolents[925]

1 ***De David.***

Àlef

Que no t'exasperi el goig dels dolents,
no envegis els qui es porten malament.
2 S'assecaran ben aviat com l'herba,
es marciran com el verd dels prats.

Bet

3 Confia en Jahvè, fes el bé,
i viuràs segur en el seu país[926].
4 Que sigui Jahvè la teva delícia,
i satisfarà els desigs del teu cor.

Guímel

5 Encomana a Jahvè els teus camins;
confia en ell, deixa'l fer:
6 farà que brilli com la llum el teu dret,
la teva raó, com el sol de migdia.

Dàlet

7 Reposa en Jahvè i espera en ell,
que no t'exasperi la prosperitat de l'intrigant.

He

8 Calma't, no t'irritis ni t'exasperis,
que no faries més que mal,
9 i els qui fan mal seran exclosos del país,
però el qui espera en Jahvè, el posseirà.
—1158→

Uau

10 Dura tan poc l'injust!
Si mires el seu lloc, ja no l'hi trobes,
11 mentre que els humils posseiran el país,
respiraran la pau profundament.

Zain

12 El malvat intriga contra el just,
se'l mira amb odi i cruix de dents.
13 Però el Senyor se'n riu,
perquè veu com s'acosta la seva hora.

Het

14 L'injust desembeina l'espasa i tiba l'arc,
per abatre els pobres i els humils;
vol matar els qui van per bon camí,
15 però l'espasa se li clava al cor,
els arcs se li trenquen.

Tet

16 És millor ser just no tenint gaires béns,
que ser malvat en l'opulència;
17 el braç del malvat serà abatut,
el del just, el sostindrà Jahvè.

Iod

18 Jahvè vetlla per la vida dels honrats,
posseiran eternament la seva herència;
19 recolliran en anys de secada,
en temps de fam no els faltarà l'aliment.

Caf

20 Els malvats s'encaminen a la ruïna,

...els enemics de Jahvè
s'assecaran com la ufana de l'estepa,
s'esvairan com el fum.

Làmed

21 L'injust ha de manllevar i no pot tornar;
el just, en canvi, presta generosament.
22 Els qui Jahvè beneeix posseiran el país,
els qui maleeix, en seran exclosos.

Mem

23 Els passos de l'home són do de Jahvè,
—1159→
que vetlla per ell i l'assegura pel camí;
24 si mai cau, no queda estès a terra,
perquè Jahvè li dóna la mà.

Nun

25 Des de jove fins avui, que ja sóc vell,
no he vist encara cap just abandonat,
ni que els seus fills anessin a captar;
26 el just dóna a mans plenes cada dia,
per beneir, tothom recorda el seu llinatge.

Sàmec

27 Decanta't del mal i fes el bé,
i tindràs una casa per sempre;
28 perquè Jahvè estima la justícia
i mai no desempara els seus fidels.

Ain

No quedarà rastre dels perversos,
s'extingirà la descendència dels malvats;
29 però els justos posseiran el país,
hi habitaran per sempre més.

Pe

30 El just té sempre als llavis la saviesa
i diu la veritat;
31 té gravada al cor la llei del seu Déu,
i camina amb pas segur.

Sade

32 El malvat espia el just
bo i buscant de portar-lo a la mort;
33 però Jahvè no l'abandona al seu poder,
ni permet que els jutges el condemnin.

Cof

34 Confia, doncs, en Jahvè,
segueix els seus camins;
t'exaltarà donant-te possessió del país,
i en veuràs exclosos els malvats.

Reix

35 He vist un malvat que triomfava,
i prosperava com un cedre frondós;
36 però, tornant a passar, ja no hi era,
—1160→
l'he buscat, i no en quedava ni rastre.

Sin

37 Fixa't en els bons, mira bé els honrats:
l'home de pau té prosperitat;
38 però els pecadors desapareixen
i moren sense descendents.

Tau

39 És Jahvè qui salva els justos,
els protegeix en dies de perill.
40 Jahvè els ajuda i els deslliura dels malvats,
els salva, perquè s'hi refugien.

Salm 38 (37): Clam de misericòrdia[927]

1 ***Salm. De David. Per a commemorar.***[928]

2 No em repteu, Jahvè, tan durament,
ni em corregiu amb tant de rigor.

3 Tinc clavades en mi les vostres fletxes,
la vostra mà s'ha descarregat damunt meu.
4 Heu estat amb mi tan sever
que no em queda en tot el cos res de sa;
són tants els meus pecats,
que els meus ossos no troben repòs.
5 Les culpes em cobreixen el cap,
com una càrrega pesada em dobleguen.
6 Són tantes les meves nicieses,
que se'm tornen repugnants les ferides.
7 Camino prostrat i entristit,
vaig de dol tot el dia;
8 tinc tot el cos ardent de febre,
no hi queda res de sa.
9 Estic esgotat i desfet,
el meu plany és més fort que el rugit del lleó.
10 Senyor meu, els meus anhels són davant vostre,
—1161→
no us passen per alt els meus sospirs.
11 El cor em palpita, les forces m'abandonen
i se m'apaga la llum dels ulls.
12 Fins els meus amics s'aparten de mi,
els meus parents es mantenen a distància[929].
13 Els qui em volen la mort paren els seus llaços,
els qui es proposen fer-me mal parlen de perdre'm
i tot el dia rumien traïcions.

14 Però jo faig el sord, no escolto res,
no bado boca com si fos mut,
15 faig com si no hi sentís,
com si no tingués res per a replicar.
16 Jahvè, Déu meu, jo espero en vós,
no em deixareu sense resposta.
17 Aquest és el meu desig: «Que no puguin celebrar-ho.
Si el peu em fallava, com se n'alegrarien!»
18 Perquè em veig a punt de caure,
no puc oblidar el meu dolor;
19 confesso la meva culpa,
el meu pecat em turmenta.
20 Són molts els qui em combaten perquè sí,
són legió els qui m'odien sense motiu;
21 els qui em tornen mal per bé
m'acusen del bé que he buscat.

22 No m'abandoneu, Jahvè,
Déu meu, no us allunyeu;
23 cuiteu a defensar-me,

Senyor, salvador meu.

Salm 39 (38): Brevetat de la vida i esperança en Déu[930]

1 ***Del mestre de cant. D'Iditum.***[931] ***Salm. De David.***

2 M'he dit a mi mateix: «Vigilaré
per no pecar amb la llengua;
—1162→
guardaré closos els llavis
mentre vegi davant meu un injust».
3 M'he quedat silenciós,
silenciós inútilment;
el meu turment s'exacerbava,
4 el cor em cremava dins el pit,
a força de pensar-hi s'abrandava un foc,
fins que ha parlat la meva llengua.
5 Jahvè, feu-me conèixer la meva fi,
la durada dels meus anys:
sé que passo molt de pressa!
6 Els meus anys es mesuren amb pocs pams,
la meva vida, davant vostre, és un no-res;
l'home dura tant com un respir.
7 L'home passa com les ombres,
les riqueses que acumula són fum,
no sap pas qui les ha d'arreplegar.

8 I ara, Senyor, quina esperança em queda?
És en vós en qui confio.
9 Allibereu-me de totes les faltes,
no m'exposeu a les burles dels insensats.
10 Em quedo mut. Com puc badar la boca,
si sou vós qui ho heu fet?
11 Desvieu de mi els vostres cops,
defalleixo sota una mà tan rigorosa.
12 Vós eduqueu els homes castigant les culpes
i consumiu els seus tresors com faria l'arna;
l'home es desfà com el fum.
C.I.

13 Escolteu, Jahvè, la meva pregària,
estigueu atent al meu crit d'auxili,
no feu el sord als meus plors,
perquè per a vós no sóc sinó un vianant,
un foraster com els meus pares.
14 Aparteu de mi la mirada, que m'assereni,
abans d'anar-me'n d'aquesta vida.

—1163→

Salm 40 (39): Acció de gràcies i clam de socors[932]

1 ***Del mestre de cant. De David. Salm.***

2 Tenia posada l'esperança en Jahvè,
i ell, inclinant-se cap a mi,
ha escoltat el meu clam.
3 M'ha tret fora del fang,
del llot on em moria,
m'ha posat els peus sobre la roca,
i m'hi sento segur.
4 M'ha posat als llavis un càntic nou,
un himne de lloança al nostre Déu;
tots els qui ho han vist, se n'admiren,
i confien més en Jahvè.
5 Feliç l'home que té posada en Jahvè
la seva confiança
i no busca l'ajut dels idòlatres,
que es refien d'esperances enganyoses.

6 Com heu pensat en nosaltres,
Jahvè, Déu meu!
Quantes meravelles heu fet a favor nostre,
Déu incomparable!
Si les volia anunciar públicament,
no les podria ni comptar.

7 Però vós no voleu oblacions ni sacrificis[933],
i m'heu parlat a cau d'orella;

no exigiu l'holocaust ni l'expiació;
8 per això us dic:
«Com està escrit de mi en el llibre[934],
9 Déu meu, vull fer la vostra voluntat,
guardo la vostra llei al fons del cor»[935].
—1164→

10 Anuncio amb goig la salvació
davant del poble en dia de gran festa.
No puc deixar d'anunciar-la;
ho sabeu prou, Jahvè.
11 No m'he callat la vostra salvació
dins del cor;
he fet conèixer el vostre ajut fidel,
la lleialtat del vostre amor,
davant del poble en dia de gran festa.

12 I vós, Jahvè, no em refuseu
la vostra bondat;
que el vostre amor fidel
em guardi sempre.
13 Són tants els mals que m'envolten
que no es poden comptar.
Moltes culpes em cauen damunt,
i mai no me n'havia adonat;
són més que cabells no tinc al cap
i em fallen les forces.

14 Jahvè, digneu-vos a ajudar-me,
no tardeu a defensar-me, Jahvè!
15 Que quedin defraudats i avergonyits,
els qui em volen la mort.
Que reculin plens de confusió
els qui desitgen fer-me mal.
16 Que quedin muts de vergonya,
els qui em deien: «T'està bé».
17 Que puguin alegrar-se i fer-vos festa
els qui us busquen de debò;
que els qui estimen la vostra obra salvadora
puguin dir sempre: «És gran, Jahvè».
18 Ara sóc un pobre desvalgut,
però Jahvè pensa en mi.
Sou vós qui m'ajudeu i em deslliureu.
Déu meu, no trigueu més.

Salm 41 (40): Plany i oració d'un malalt[936]

1 ***Del mestre de cant. Salm. De David.***

2 Feliç el qui s'interessa pel pobre desvalgut;
en temps difícils Jahvè el salvarà,
3 el guardarà i el farà viure feliç a la terra,
no el deixarà a mercè dels enemics.
4 Jahvè el sostindrà en el dolor,
fins a treure'l del llit on jeia malalt.

5 Jo clamo: «Jahvè, compadiu-vos de mi.
He pecat contra vós, salveu-me la vida».
6 Els meus enemics parlen de mi i em volen mal:
«Quan es morirà? Que s'esborri el seu nom!»
7 Si algun en ve per visitar-me, fingeix,
ve a buscar males notícies per divulgar-les a fora.
8 Els qui m'odien murmuren entre ells,
fan sobre meu presagis dolents:
9 «El seu mal no té remei;
ja és al llit, i no se n'alçarà.»
10 Fins l'amic millor[937], en qui confiava,
que menjava amb mi, compartint el meu pa,
m'ha traït el primer.
11 Però vós, Jahvè, compadiu-vos de mi,
restabliu-me, i faré justícia.
12 En això he conegut que m'estimàveu:
que el meu enemic no pot cantar victòria.
13 Però a mi, em conserveu sense culpa
i em tindreu per sempre davant vostre.

14 Beneït sigui Jahvè, Déu d'Israel,
des de sempre i per sempre. Amén, amén[938].

Llibre segon (Ps. 42-43 (41-42),1-72(71),20)

Salm 42-43 (41-42): La set de Déu present al temple[939]

1 ***Del mestre de cant. Maskil. Dels fills de Coré.***[940]

2 Com la cérvola es deleix
per l'aigua viva,
també em deleixo jo
per vós, Déu meu.
3 Tot jo tinc set de Déu,
del Déu que m'és vida;
quan podré veure
Déu cara a cara?[941]

4 Les llàgrimes són el meu pa
de nit i de dia,
i sento dir cada moment:
«On és el teu Déu?»
5 Esplaio el meu cor apenat
recordant com en altres temps
venia amb colles d'amics
cap a la casa de Déu,
enmig d'un aplec festiu,
amb crits d'alegria i de lloança.

6 Per què aquesta tristor, ànima meva?
Per què aquest torbament?
Espera en Déu. El tornaré a lloar,
Salvador meu 7 i Déu meu!

Quan em sento aclaparat,
em recordo de vós,
des del país del Jordà i de l'Hermon,
des de la muntanya de Missar[942].
—1167→

8 Un cop de mar en crida un altre
al bramul del vostre temporal;

tots els rompents de les onades
han passat per damunt meu.
9 Que Jahvè confirmi cada dia
l'amor que em té.
I cada nit cantaré la lloança
del Déu que m'és vida.

10 Dic a Déu, la meva roca:
«Per què us oblideu de mi?
Per què haig d'anar de dol pertot arreu,
seguit de prop per l'enemic?»
11 Veient la ferida del meu cor
l'adversari m'escarneix,
i sento dir a cada moment:
«On és el teu Déu?»

12 Per què aquesta tristor, ànima meva?
per què aquest torbament?
Espera en Déu. El tornaré a lloar,
Salvador meu i Déu meu!

(Salm 43)

1 Feu-me justícia, defenseu la meva causa
contra la gent que no estima;
allibereu-me, Déu meu, d'aquests homes
perversos i traïdors.
2 Déu meu, la muralla que em salva sou vós.
Per què m'abandoneu?
Per què haig d'anar de dol pertot arreu,
seguit de prop per l'enemic?
3 Envieu-me la llum i la veritat;
que elles em guiïn,
que em duguin a la muntanya sagrada,
al lloc on residiu;
i m'acostaré a l'altar de Déu,
—1168→
4 a Déu, que és la meva alegria;
ho celebraré i us lloaré amb la cítara,
Jahvè, Déu meu.

5 Per què aquesta tristor, ànima meva?
Per què aquest torbament?
Espera en Déu. El tornaré a lloar,
Salvador meu i Déu meu!

Salm 44 (43): Plany del poble en la derrota[943]

1 ***Del mestre de cant. Dels fills de Coré. Maskil.***[944]

2 Déu nostre, nosaltres mateixos hem sentit
aquella antiga gesta de la vostra mà,
que ens han contat els nostres pares.
3 Per implantar-los, desposseïreu els nadius,
anorreàreu reialmes, perquè visquessin lliures.
4 No fou amb l'espasa que ocuparen el país,
no fou el seu braç que els donà la victòria,
sinó la vostra mà, el vostre braç,
la claror de la vostra mirada,
perquè vós els estimàveu.
5 Éreu vós, rei meu i Déu meu,
qui decretàveu les victòries de Jacob.
6 Amb vós envestíem els nostres adversaris,
amb el vostre nom dominàvem els nostres agressors.
7 Perquè jo no posava la confiança en l'arc,
l'espasa no em donava la victòria;
8 vós mateix ens vau salvar dels adversaris,
i vau cobrir els enemics de confusió.
9 Nosaltres ens gloriàvem de l'ajut de Déu.
Per sempre lloarem el vostre nom.
C.I.

10 Però ara ens abandoneu i avergonyiu,
ja no sortiu amb nosaltres al combat[945];
—1169→
11 ens feu retrocedir davant de l'enemic,
que ens saqueja sense por;
12 ens heu fet com anyells per a matar,
ens heu escampat per les nacions;
13 heu venut per no res el vostre poble,
no us ha enriquit el seu preu.

14 Heu fet de nosaltres l'escarni dels veïns,
la befa i la burla dels passos que ens envolten.
15 La nostra dissort és proverbial entre els pobles,
mouen el cap amb aires de mofa.
16 A cada moment tinc al davant el meu afront,
abaixo els ulls de vergonya
17 sentint com m'ultratja l'enemic,
l'enemic que es venja de mi.

18 ¿Com ens passa això sense haver-vos oblidat,
ni haver traït la vostra aliança?[946]
19 El nostre cor no s'ha allunyat de vós,
ni els nostres passos dels vostres camins,
20 i vós ens llanceu al desert amb els xacals[947],
sota un mantell de tenebra.
21 Si haguéssim oblidat el nostre Déu
i estès les mans per pregar un déu estranger,
22 ¿és que Déu no se n'hauria adonat,
ell que coneix els secrets del cor?
23 És per vós que morim cada dia,
i ens tenen com anyells per a matar.

24 Desperteu-vos, per què dormiu, Senyor?
Desvetlleu-vos, no ens deixeu per sempre.
25 Per què ens amagueu la mirada
i oblideu el dolor que ens oprimeix?
26 Estem prostrats a la pols,
amb tot el cos estenellat a terra.
27 Alceu-vos, veniu a defensar-nos,
per l'amor que ens tenia, allibereu-nos.

—1170→

Salm 45 (44): Cant de noces d'un gran rei[948]

1 ***Del mestre de cant. Al to de «Xoixanim».[949] Dels fills de Coré. Maskil. Cant d'amor.***

2 Un bon auguri em surt del cor,
dedico al rei el meu poema,

la meva llengua és àgil com una ploma d'escrivà.

3 «Ets el més bell de tots els homes,
exhalen gràcia els teus llavis,
Déu t'ha beneït per sempre.
4 Cenyeix-te l'espasa, valent,
vesteix-te de festa, cavaller victoriós,
5 per defensar la veritat,
i la justícia dels indigents.
Seran terribles els trets del teu arc;
el teu braç gloriós, 6 amb les fletxes agudes,
encertarà l'enemic, es rendiran els pobles,
cauran acovardits els enemics del rei.

7 Que el teu tron, o déu[950], desafiï els segles,
i el teu ceptre reial sigui un ceptre just,
8 tu que estimes la justícia i no pas la maldat.
Preferint-te als teus companys, o déu,
el teu Déu t'ha ungit[951] amb perfums de festa;
9 la pols de mirra i àloes t'impregna el vestit.

Dels palaus de vori t'alegren les arpes,
10 la princesa t'espera enjoiada,
l'esposa et ve a la dreta, vestida amb or d'Ofir[952].

11 Escolta, filla, estigues atenta,
oblida el teu poble i la casa del teu pare;
12 el rei està corprès de la teva bellesa.
—1171→

És el teu senyor; fes-li homenatge.
13 La ciutat de Tir ve amb els seus regals,
els pobles més rics busquen el teu favor.

14 La princesa arriba tota radiant,
el seu vestit és de brodats d'or,
15 guarnida amb brodats és conduïda al rei,
arriba amb el seguici de donzelles amigues;
16 Conduïdes enmig de cants de festa,
s'acosten al palau del rei.

17 En lloc dels teus pares tindràs els fills;
els nomenaràs governants per tot el país.

18 Vull fer perpètua la memòria del teu nom.
Que els pobles et lloïn per sempre més.

Salm 46 (45): Déu fortalesa del seu poble[953]

1 ***Del mestre de cant. Dels fills de Coré. Al to de «Mut».[954] Càntic.***

2 Déu ens és un castell de refugi,
una defensa ferma en hores de perill.
3 No temem res, quan se somou la terra,
quan les muntanyes s'enfonsen dins el mar[955].
4 Ja poden bramular i escumejar les onades,
i al seu embat, estremir-se les muntanyes:

Jahvè dels exèrcits és amb nosaltres,
la nostra muralla és el Déu de Jacob.
C.I.

5 Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu,
la mansió més sagrada[956] de l'Altíssim.
6 Déu hi és al mig, es manté ferma,
Déu la defensa abans que apunti l'alba[957];
7 si s'amotinen les nacions i es revolten els reis,
fa esclatar el seu tro, i la terra es desfà.
—1172→

8 Jahvè dels exèrcits és amb nosaltres,
la nostra muralla és el Déu de Jacob.
C.I.

9 Veniu, contemplen les gestes de Jahvè,
les meravelles que fa a la terra.
10 A tot arreu ha fet cessar els combats,
ha trencat els arcs i ha trossejat les llances,
ha tirat al foc els escuts.
11 «Desistiu, reconeixeu que jo sóc Déu;
domino els pobles, domino el món».

12 Jahvè dels exèrcits és amb nosaltres,
la nostra muralla és el Déu de Jacob.
C.I.

Salm 47 (46): Reialesa universal de Jahvè[958]

1 ***Del mestre de cant. Dels fills de Coré. Salm.***

2 Aplaudiu, pobles de tot el món,
aclamen Déu amb entusiasme.
3 Jahvè és l'Altíssim, el terrible,
rei de reis a tot el món.
4 Sotmet els pobles al nostre guiatge,
posa nacions als nostres peus,
5 i per heretat seva, ens pren a nosaltres,
glòria de Jacob, el seu estimat.
C.I.

6 Jahvè se'n puja enmig d'aclamacions,
Jahvè se'n puja al so dels corns.
7 Canten a Déu, canteu-li,
canten al nostre rei,
8 que és rei de tot el món,
canteu a Déu un himne.
9 Déu regna sobre les nacions,
Déu seu al tron sagrat.
10 Els prínceps dels pobles s'uneixen
—1173→
al poble del Déu d'Abraham,
perquè són de Déu els poderosos de la terra,
són d'ell, que és sobirà de tots.

Salm 48 (47): Himne a la glòria de Jerusalem[959]

[1] ***Càntic. Salm. Dels fills de Coré.***

[2] És gran Jahvè, no ens cansem de lloar-lo
a la ciutat del nostre Deu.
La seva muntanya [3][960] santa és admirable,
és l'encant de tot el món.
La muntanya de Sió és a tocar del cel,
és la ciutat del rei dels reis;
[4] Déu sobresurt com un castell
enmig dels seus merlets.
[5] Uns reis s'havien aliat
per atacar-la junts.
[6] S'han esverat només de veure-la,
i han fugit desconcertats;
[7] els ha agafat allà mateix un tremolor,
un dolor, com a la dona quan infanta[961],
[8] igual que les ventades de llevant
quan estavellen les naus de Tarsís[962].
[9] Ho havíem sentit dir, i ara ho hem vist:
la ciutat del nostre Déu,
la ciutat de Jahvè dels exèrcits,
Déu la manté ferma per sempre.
C.I.

[10] Déu nostre, evoquen el record del vostre amor,
enmig del temple;
[11] sou conegut d'un cap a l'altre de la terra,
sou lloat pertot arreu;
el vostre braç escampa la bondat.
[12] S'alegra la muntanya de Sió,
estan de festa els pobles de Judà,
i celebren els vostres determinis.
—1174→
[13] Recorreu les muralles de Sió;
compteu les seves torres,
[14] mireu les seves fortificacions,
resseguiu els seus merlets,
i podreu dir després als vostres fills:
[15] «Aquest és Jahvè,
el nostre Déu per sempre més;
ell és el nostre guia».

Salm 49 (48): L'enigma de la providència[963]

1 ***Del mestre de cant. Al to de «Mut». Dels fills de Coré. Salm.***

2 Escolteu, tots els pobres del món,
escolteu, habitants de la terra,
3 gent noble i gent senzilla,
pobres i rics.
4 Us diré unes paraules assenyades,
unes reflexions que he pensat madurament[964].
5 El meu cant s'inspira en un enigma,
i l'exposo al so de la lira.

6 Per què haig de tenir por en dies dolents,
quan m'envolta el poder dels perversos?
7 Vénen refiats perquè es creuen forts
i segurs de la seva gran riquesa.
8 ¿Quin home podrà mai redimir-se
i pagar a Déu el seu rescat?
9 La vida humana no té preu;
no hi valen diners per a adquirir-la,
10 per a comprar el dret de viure sempre
i escapar-se de la mort.
11 A vista de tothom moren els savis,
moren els ignorants,
i abandonen als altres la fortuna.
12 Tindran per casa les tombes,
—1175→
on s'estaran segles i segles,
ni que els terrenys conservin el seus noms.

13 L'home no perdura en els honors,
s'assembla al bestiar, de qui no es parla més.

14 És aquest el camí dels qui vivien confiats,
la fi dels qui parlaven satisfets.
C.I.
15 S'apleten com un ramat a la terra dels morts,
i és la mort mateixa el seu pastor;
baixen de dret al sepulcre,
es desfiguren les seves faccions;

la seva casa és la terra dels morts.
16 Però a mi, Déu em rescatarà la vida
de les urpes del regne dels morts[965],
per a prendre'm amb ell.
C.I.

17 No et preocupis, si un home que es fa ric
converteix la seva casa en un palau:
18 quan es mori no se l'endurà,
no el seguiran les seves riqueses.
19 Ni que en vida se sentís feliç,
afortunat als ulls de tothom,
20 es reunirà amb el llinatge dels seus pares,
que no veuran mai més la llum.

21 L'home no perdura en els honors,
s'assembla al bestiar, de qui no es parla més.

Salm 50 (49): El veritable culte de Jahvè[966]

1 ***Salm. D'Asaf.***[967]

Parla Jahvè, el sobirà dels poderosos,
convoca la terra des de llevant fins a ponent.
2 Des de Sió, ciutat meravellosa,
—1176→
Déu resplendeix.
3 Ve el nostre Déu, no callarà.
Un foc devorador li va al davant,
al seu voltant es congria la tempesta[968].
4 De dalt estant convoca cel i terra
al judici del seu poble:
5 «Aplegueu-me els meus fidels,
que amb la sang d'una víctima segellaren l'aliança»[969].

6 El cel proclama la seva justícia,
és Déu mateix qui judica:
C.I.

7 «Escolta, poble meu, sóc jo qui parlo;
Israel, sóc jo qui testifico contra tu:
Jo sóc Jahvè, el teu Déu.
8 No es pas pels sacrificis que et reprenc:
sé que no et canses d'oferir holocaustos[970].
9 ¿Acceptaré vedells de casa teva
o bocs dels teus ramats,
10 quan són meus els animals de la selva,
i en tinc milers a les meves muntanyes?
11 Conec un a un els ocells que van pel cel,
i tinc a mà els animals lliures del bosc.
12 Si tenia fam, no t'ho hauré de dir:
és ben meva la terra i tot allò que s'hi mou.
13 ¿Et creus que menjaré carn de vedells,
i beuré la sang dels bocs?
14[971] Ofereix a Déu accions de gràcies,
compleix allò que has promès a l'Altíssim,
15 invoca'm en dies de perill;
jo et salvaré, i reconeixeràs la meva glòria».

16 I a l'home injust, Déu li diu:
«Com goses predicar els meus preceptes
i parlar de la meva aliança,
17 tu que no acceptes els avisos,
i tant se te'n dóna d'allò que et mano?
18 Si veus un lladre, te'n vas amb ell,
si veus adúlters, t'hi ajuntes;
—1177→
19 obres els llavis per dir mal,
i la teva llengua calumnia.
20 T'asseus a malparlar dels teus germans,
a difamar els teus familiars.
21 ¿Haig de callar, mentre fas tot això?
¿Et pensaves que seria com tu?
Te n'acuso, t'ho tiro en cara.

22 Enteneu-ho bé, els qui no feu cas de Déu:
si us poso la mà a sobre,
ningú no us salvarà.
23 El qui m'ofereix accions de gràcies,
reconeix la meva glòria.
L'home que viu honradament,
veurà la salvació de Déu.

Salm 51 (50): Oració de penitència[972]

1 ***Del mestre de cant. Salm. De David.*** 2 ***Quan anà a trobar-lo el profeta Natan després d'haver-se unit amb Bet-Sabé.***[973]

3 Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant;
vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes;
4 renteu-me ben bé de les culpes,
purifiqueu-me dels pecats.
5 Ara reconec les meves faltes,
tinc sempre present el meu pecat[974].
6[975] Contra vós, contra vós sol he pecat,
i he fet el mal que vós desaproveu.
Éreu just quan donàveu la sentència,
irreprensible en el vostre veredicte.
7 Vós sabeu que he nascut en la culpa,
que la mare m'engendrà pecador.
8 Vós estimeu la veritat al fons del cor,
dintre meu m'heu ensenyat a tenir seny.
9 Aspergiu-me amb l'hisop[976], que quedi pur;
—1178→
renteu-me, i seré més blanc que la neu.
10 Deixeu-me sentir els crits de festa.
Quin goig aquests ossos que havíeu fet pols![977]
11 Aparteu la mirada dels meus pecats,
esborreu les meves culpes.
12 Déu meu, creeu en mi un cor ben pur,
feu renéixer en mi un esperit ferm.
13 No em llanceu de la vostra presència,
no em prengueu el vostre esperit sant[978].
14 Torneu-me el goig de la vostra salvació,
que un esperit magnànim em sostingui.
15 Ensenyaré els vostres camins als pecadors,
i tornaran a vós els qui us han abandonat.
16 No em demaneu compte de la sang que he vessat[979],
i aclamaré el vostre perdó,
Déu meu, Déu que em salveu.
17 Obriu-me els llavis, Senyor,
i proclamaré la vostra lloança.
18 Les víctimes no us satisfan,
si us oferia un holocaust, no me'l voldríeu.
19 La víctima que ofereixo és un cor penedit;
un esperit que es penedeix,
vós, Déu meu, no el menyspreeu.

20 Afavoriu Sió amb la vostra benvolença,
reconstruïu les muralles de Jerusalem.
21 Llavors acceptareu els sacrificis,
l'ofrena sencera dels holocaustos,
llavors oferiran vedells al vostre altar.

Salm 52 (51): Càstig de la mala llengua[980]

1 ***Del mestre de cant. Maskil. De David.*** 2 ***Quan Doeg, l'idumeu, anà a informar Saül i li diguè: «David ha entrat a la casa d'Ahimèlec».***[981]

—1179→

3 ¿Per què et glories de ser maliciós,
i et sents valent contra els fidels?
4 Sempre premedites males jugades,
tens la llengua com una navalla,
home impostor.
5 T'estimes més el mal que el bé,
enganyar que ser honrat;
C.I.
6 t'estimes les paraules funestes,
llengua impostora.
7 Per això, Déu et derrocarà per sempre,
t'esmicolarà i t'arrasarà la casa,
et desarrelarà d'entre els vius.
C.I.

8 Els justos, quan ho vegin,
diran admirant-se'n:
9 «Mireu l'home valent:
no buscava en Déu la seva força,
es refiava de la seva riquesa,
jugava segur».

10 Però jo, com l'olivera en plena vida[982],
dins la casa de Déu,
confio en el seu amor

per sempre més.
11 Sempre us donaré gràcies
pel que vós heu fet;
davant dels vostres fidels proclamaré
la bondat del vostre nom.

Salm 53 (52): Depravació universal[983]

1 ***Del mestre de cant. Al to de «Mahlat». Maskil. De David***

2 Els insensats pensen dintre seu:
«Déu no és res».
Són corromputs, la seva culpa és detestable,
ni un no fa el bé!
—1180→
Déu guaita des del cel,
per veure com són els homes,
per observar si n'hi ha cap d'assenyat,
que busqui Déu.

4 S'han fet enrera,
s'han pervertit tots plegats,
ni un no fa el bé, ni un de sol.

5 Aquests malèfics veuran clarament,
i ho proclamaran,
que els qui devoren el meu poble,
és pa sagrat que devoren,
6 Quin esglai s'apodera d'ells!
És inexplicable el seu esglai,
Déu escampa els ossos dels agressors,
quedaran confosos, Déu els abandona.

7 Oh! Que vingui de Sió
la salvació d'Israel!
Quan Déu renovi
la vida del seu poble,
Jacob s'omplirà de goig,

Israel s'alegrarà.

Salm 54 (53): Demanda d'auxili contra els enemics[984]

1 ***Del mestre de cant. Per a instruments de corda. Maskil. De David.*** 2 ***Quan els zifeus anaren a dir a Saül: «¿David no s'ha amagat entre nosaltres?»***[985]

3 Déu poderós, feu-me justícia,
salveu-me, pel vostre nom!
4 Escolteu la meva súplica,
escolteu les meves paraules.
5 Mireu com s'aixequen contra mi,
—1181→
amb quina violència em volen la mort.
No pensen en Déu.
C.I.

6 Però és Déu qui m'ajuda,
i fa costat als meus defensors.

7 Recaurà sobre els enemics el mal que em volen,
els desarmarà la vostra justícia.

8 De tot cor oferiré sacrificis,
us lloaré, Jahvè, perquè sou bo;
9 m'heu alliberat del perill,
i he vist desfets els enemics.

Salm 55 (54): Plany contra uns enemics i un fals amic[986]

1 ***Del mestre de cant. Per a instruments de corda. Maskil. De David***

2 Déu meu, escolteu el meu prec,
no us amagueu quan us suplico.
3 Escolteu atent i responeu-me,
perdut com vaig, portant arreu el meu dolor.
4 Els crits dels enemics, la fúria dels malvats,
em fan delirar;
aboquen damunt meu malediccions
de l'odi que em tenen.

5 Sento el cor adolorit dintre meu,
un pànic de mort s'apodera de mi,
6 m'agafa por i tremolor d'esgarrifança:
7 «Oh, si tingués les ales del colom!
D'una volada aniria a aixoplugar-me.
8 Fugiria errant, ben lluny,
i m'estaria al desert.
C.I.
9 De pressa buscaria un recer
contra l'huracà».
—1182→

10 El Senyor els desconcerta,
i divideix les seves llengües[987];
veig a la ciutat
violències i discòrdies;
11 nit i dia, per les muralles
hi ha qui fa la ronda,
i dins mateix de la ciutat
veig crims i males arts;
12 als seus mercats abunden
l'engany i l'avarícia.
13 Si fos un enemic el qui m'insulta,
me n'hauria escapat;
si em perseguissin els qui no m'estimen,
me'n podria amagar.
14 Però ets tu, el meu company,
el meu amic i confident;
15 una dolça intimitat ens unia
anàvem plegats entre la gent
a la casa de Déu.

16 Que els arribi la mort de sorpresa,
que baixin vius al país dels morts;

hi ha tanta maldat a casa seva!

17 Però jo invoco Déu,
i Jahvè em salvarà.
18 Al vespre, al matí, al migdia[988],
li confio el meu dolor,
i ell m'escoltarà.
19 Guardarà la meva vida
de tants que combaten contra mi.
20 Déu m'escoltarà,
i ell, que regna des de sempre,
C.I.
els humiliarà,
perquè no volen esmenar-se
ni temen Déu.
21 Trenquen els tractes de pau,
violen els pactes.
—1183→

22 Els seus llavis parlen amb unció,
però el seu cor és combatiu;
tenen paraules suaus, que llisquen com l'oli,
però són punyals desembeinats.

23[989] Deixa a les mans de Jahvè el teu destí;
ell et mantindrà
i no permetrà mai de la vida
que sucumbeixi el just.

24 Vós, Déu meu, els fareu baixar
a la fossa de la mort[990];
els homes traïdors i sanguinaris
no arribaran a mitja vida.
En canvi, jo confio en vós.

Salm 56 (55): Confiança en Déu en la tribulació[991]

1 ***Del mestre de cant. Al to de «Ionat elim rehoquim»[992]. De David.***

Miktam. Quan els filisteus l'agafaren a Gat.[993]

2 Compadiu-vos de mi, Déu meu,
que els homes ja em tenen a les mans;
no paren de seguir-me tot el dia,
3 ja són a la vora,
tothom combat contra mi.

4 Quan m'arriba un dia terrible,
jo confio en vós.

5 Celebro les promeses de Déu;
confio en ell i no tinc por de res.
Què poden fer-me els homes?

6 No paren de parlar i de rumiar,
tots els seus plans van contra mi;
—1184→
7 m'espien des d'un racó per fer-me mal
i em segueixen els passos
buscant el moment per matar-me.

8 Sospeseu la seva culpa,
abateu els insolents, Déu meu.
9 Heu dut el compte de la meva vida errant,
en el vostre odre m'heu recollit les llàgrimes[994].

10 Veuré la retirada dels enemics,
i el dia que us invoqui,
sabré que Déu m'afavoreix.

11 Celebro les promeses de Déu;
12 confio en ell, no tinc por de res.
Què poden fer-me els homes?

13 Mantinc les prometences, Déu meu,
les compliré en acció de gràcies.
14 M'heu alliberat de la mort,
heu guardat el meu peu d'ensopegar,
perquè camini al vostre davant, Déu meu,
a la llum d'aquesta vida.

Salm 57 (56): Pregària confiada enmig de la persecució[995]

1 ***Del mestre de cant. Al to de «Taixhet»[996]. De David. Miktam. Quan fugí de Saül a la cova.[997]***

2 Compadiu-vos de mi, Déu meu, compadiu-vos de mi!
En vós trobo refugi,
m'acullo a l'ombra de les vostres ales,
fina que passin aquests mals.
3 Clamo al Déu Altíssim,
al Déu que tant m'afavoreix.
4 M'enviarà des del cel un salvador,
—1185→
confondrà els perseguidors que ja em tenien a la mà;
Déu em dóna prova d'un amor fidel.

5 Estic voltat de lleons,
capaços de devorar-me;
les seves dents són llances i fletxes,
la seva llengua, una espasa esmolada.

6 Alceu-vos cel amunt, Déu meu,
i ompliu la terra de la vostra glòria.

7 M'havien parat un llaç sota els peus,
i ells mateixos s'hi han agafat;
havien obert un clot davant meu,
i ells mateixos hi han caigut.
C.I.
8 El meu cor se sent segur, Déu meu,
se sent segur el meu cor.
Tocaré i cantaré:
9 desvetlla't, cor, inspira't;
desvetlleu-vos, arpa i lira meva,
vull desvetllar l'aurora.
10 Us lloaré enmig dels pobles, Senyor,
us cantaré davant de les nacions.

11 El vostre amor és gran fins al cel,
la vostra lleialtat arriba fins als núvols.

12 Alceu-vos cel amunt, Déu meu,
i ompliu la terra de la vostra glòria.

Salm 58 (57): Déu judica els jutges[998]

1 ***Del mestre de cant. Al to de «Taixhet». De David. Miktam.***

2 ¿Sabeu què és fer justícia, poderosos?
¿Sentencien entre els homes amb raó?
3 Conscientment cometeu injustícies,
és la violència, allò que pesa als vostres ulls,
—1186→
4 Els malvats, en néixer, ja es desvien,
els mentiders s'extravien de petits;
5 porten verí com les serps,
com l'àspid sord que es tapa les orelles,
6 per no sentir el cant del bruixot,
que amb el seu art l'encantaria.

7 Déu meu, arranqueu-los les dents de la boca,
trenqueu, Jahvè, els ullals d'aquests lleons!
8 Que es fonguin com l'aigua que s'escola,
i s'eixuguin com l'herba trepitjada;
9 que siguin com el llimac que es desfà arrossegant-se[999],
com l'avortó que no arriba a veure el sol.
10 Abans no facin mata les seves espines,
que l'huracà se'ls endugui com un card[1000].
11 El just, veient que feu justícia, ho celebrarà,
la sang dels malvats li tacarà els peus,
12 i tothom dirà: «Mireu el just, quina collita!
Ara es veu: Déu és jutge de la terra».

Salm 59 (58): Clam d'auxili contra els enemics[1001]

1 ***Del mestre de cant. Al to de «Taixhet». De David. Miktam. Quan Saül envià a custodiar la casa per matar-lo.***[1002]

2 Déu meu, allibereu-me dels enemics,
protegiu-me contra els qui m'ataquen,
3 deslliureu-me dels qui van amb males arts,
salveu-me dels homes sanguinaris.
4 Mireu com m'estan espiant,
com s'apleguen contra mi els poderosos,
sense haver-los fet cap mal, Jahvè,
5 i m'escometen sense haver-ho merescut.
Alceu-vos, veniu a veure-ho,
6 Jahvè dels exèrcits, Déu d'Israel;
desvetlleu-vos i judiqueu els insolents,
no planyeu aquests traïdors!
C.I.
—1187→

7 Tornen cada vespre,
grunyint com els gossos,
rondant per la ciutat.
8 Amb quina violència parlen!
els seus llavis semblen punyals
i diuen: «Qui ens pot sentir?»

9 Però vós, Jahvè, us en rieu,
us burlen de tots els insolents.
10 A vós us miro, ciutadella meva!
Déu és el meu castell.
11 Déu, que m'estima, em va al davant,
i em fa veure derrotats els enemics.
12 No els maten, que el poble se n'oblidaria.
Dispersen-los, abaten-los amb el vostre poder,
vós que ens escuden, Senyor.
13 És un pecat cada paraula dels seus llavis.
Que es tornin contra ells les malediccions
i els seus mots d'orgull i d'injustícia;
14 ells criden: «Destruïu, destruïu del tot,
i que no en quedi ni rastre».
I al país d'Israel i per tota la terra

tothom sabrà que és Déu qui domina.
C.I.

15 Tornen cada vespre,
grunyint com els gossos,
rondant per la ciutat.
16 Van d'un lloc a l'altre buscant un os per a rosegar,
i udolen fins que queden satisfets.

17 Però jo cantaré la vostra ajuda,
aclamaré el vostre amor així que apunti el dia.
Heu estat per a mi la muralla
on m'he emparat a l'hora del perill.
18 Jo us canto, ciutadella meva!
Déu és el meu castell,
és el Déu que m'estima.

—1188→

Salm 60 (59): Oració després d'una derrota[1003]

1 Del mestre de cant. Al to de «Xuixan edut»[1004]. Miktam. De David. Per a ensenyar. 2 Quan va lluitar amb Aram Naharaim i Aram de Sobà, i Joab tornà i va batre Edom, dotze mil homes, a la vall de la Sal.[1005]

3 Déu meu, ens heu abandonat i dispersat;
esteu irritat. Però, torneu a reunir-nos.
4 Heu sotragat el país i l'heu clivellat;
repareu-li les esquerdes, que s'esfondra!
5 El vostre poble n'ha hagut de veure de ben dures,
el transtorna aquest vi que li feu beure[1006].
6 Ens heu donat el senyal de desbandada,
ens escapem en veure els arquers.
C.I.

7 Salveu els vostres amics,
que el vostre braç ens alliberi, escolteu-nos.

8 Déu ha donat un oracle al seu santuari:
«Quina alegria! Repartiré Siquem,
amidaré la vall de Socot,
9 Galaad és meu, és meu Manasés,
Efraïm és el casc que em cobreix el cap,
Judà és el meu ceptre.
10 Moab és la pica on em rento,
llanço la sandàlia sobre Edom,
crido victòria contra Filistea».

11 ¿Qui em conduirà a la ciutat forta,
qui em conduirà fins a Edom,
12 sinó vós, Déu meu,
vós mateix que ens havíeu abandonat,
i ja no sortíeu amb els nostres exèrcits?
13 Ajudeu-nos contra els enemics;
—1189→
l'auxili dels homes és inútil!
14 Vencerem pel poder de Déu,
ell mateix trepitjarà els enemics.

Salm 61 (60): Oració d'un exiliat[1007]

1 ***Del mestre de cant. Per a instruments de corda. De David.***

2 Déu meu, escolteu el meu clam,
ateneu la meva súplica;
3 us invoco lluny del país
amb el cor desolat.
Porteu-me dalt d'una roca inaccessible,
4 vós que sou el meu refugi
i una torre enfront de l'enemic.
5 Tant de bo que trobi sempre acolliment a casa vostra,
i que m'empari l'ombra de les vostres ales.
C.I.

6 Vós, Déu meu, heu escoltat els meus anhels,
heu concedit l'heretatge als qui us veneren.

7 Afegiu nous dies a la vida del rei,
que els seus anys s'allarguin més i més.
8 Que regni per sempre a la vostra presència
i el guardi el vostre amor fidel.
9 I jo cantaré el vostre nom,
compliré cada dia allò que us havia promès.

Salm 62 (61): Déu, l'única esperança[1008]

1 ***Del mestre de cant. D'Iditun. Salm. De David.***

2 Tan sols en Déu reposa la meva ànima,
d'ell em ve la salvació.
—1190→
3 Tan sols ell és la roca que em salva,
és el castell on em trobo segur.

4 Fins quan us llançareu contra un home
vosaltres, tots junts, per enderrocar-lo,
com una muralla a punt de caure,
com una tàpia que s'esfondra.
5 Sols pensen com podran enganyar,
com podran tirar-me a terra;
mentre beneeixen amb la boca,
maleeixen dintre seu.
C.I.

6 Reposa només en Déu, ànima meva,
d'ell em ve tota esperança.
7 Tan sols ell és la roca que em salva,
és el castell on em trobo segur.

8 En Déu tinc la salvació i la glòria,
és la meva roca inexpugnable;
trobo en Déu el meu refugi.

9 Vosaltres, poble reunit, confieu en ell,
desfogueu davant d'ell el vostre cor:
Déu és el nostre refugi.
C.I.

10 La gent senzilla són com el fum,
i els nobles són només aparença;
tots plegats a les balances
no pesen més que el vent.
11 No us refieu dels diners mal adquirits,
no us il·lusioneu amb béns robats;
si augmentaven les riqueses,
no hi posen el cor.
12 Déu ha parlat,
i he entès dues coses:
que de Déu és el poder
13 i l'amor és del Senyor;
i que vós pagueu a cadascú
segons les seves obres[1009].

—1191→

Salm 63 (62): El desig de Déu[1010]

1 ***Salm. De David. Quan era al desert de Judà.***[1011]

2 Vós, Jahvè, sou el meu Déu; jo us cerco.
Tot jo tinc set de vós,
per vós es desviu el meu cor,
com terra eixuta, sense una gota d'aigua.
3 Jo us contemplava al vostre santuari
quan us veia gloriós i poderós.
4 L'amor que em teniu val més que la vida;
per això els meus llavis us lloaran.
5 Que us pugui beneir tota la vida
i alçar les mans lloant el vostre nom.
6 Saciat del bo i millor,
us lloaré amb la joia als llavis[1012].
7 Quan des del llit us recordo,
passo les nits pensant en vós,

8 perquè vós m'heu ajudat,
i sóc feliç sota les vostres ales.
9 La meva ànima s'ha enamorat de vós,
em sosté la vostra mà.

10 Però els qui em volien la mort
baixaran sota terra,
11 seran víctimes de l'espasa,
menjar per als xacals.

12 El rei celebrarà allò que Déu ha fet,
se'n gloriaran els fidels que juren pel seu nom
quan veuran que callen els seus calumniadors.

—1192→

Salm 64 (63): Càstig dels difamadors[1013]

1 ***Del mestre de cant. Salm. De David.***

2 Escolteu, Déu meu, el meu plany,
guardeu-me d'aquests temibles enemics,
3 empareu-me contra el complot dels dolents,
contra la conspiració dels qui van amb males arts.
4 Esmolen la llengua com espases,
tiren com fletxes paraules verinoses,
5 tiren d'amagat contra els innocents,
disparen per sorpresa, no els veu ningú.
6 S'animen a fer mal,
calculen com amagaran els seus paranys,
i pensen: «Qui se n'adonarà?»
7 Tramen maleses i s'ho amaguen,
és impenetrable el seu interior.

8 Però Déu els dispara una fletxa,
i de sobte queden ferits.
9 La pròpia llengua els ha fet caure,
tothom qui ho veu es mofa d'ells.
10 Tota la gent se n'admira,

proclamen l'obra de Déu
i ponderen les seves meravelles.
11 El just celebra l'obra del Senyor,
i en ell troba refugi;
els homes rectes se'n glorien.

Salm 65 (64): Acció de gràcies a la providència de Déu[1014]

1 ***Del mestre de cant. Salm. De David. Càntic.***

2 Sou digne de lloança,
Déu meu, a Sió;
—1193→
sou digne que us complim les prometences,
3 vós que escolteu les pregàries.
A vós presenten els homes
4 les seves culpes.
Quan les nostres faltes ens aclaparen,
vós ens les perdoneu.
5 Feliços els qui vós escolliu
per anar a viure als vostres atris.
Ens saciarem dels béns de casa vostra,
dels dons sagrats del vostre temple[1015].

6 Déu, salvador nostre, vós ens responeu
amb prodigis de bondat;
sou l'esperança de tots els continents
i de les illes llunyanes;
7 amb la vostra força planteu les muntanyes,
cenyit com un valent;
8[1016] apaivagueu el bramul de la mar,
el bramul de les onades
i els avalots dels pobles.
9 Els habitants de la terra s'esglaien
en veure els vostres prodigis;
les portes de l'aurora i del crepuscle
s'omplen de goig[1017].
10 Vetlleu per la terra i la regueu[1018],
l'enriquiu a mans plenes.
El rierol de Déu desborda d'aigua

per preparar els sembrats.
Fecundeu la terra,
11 n'amareu els soles, n'aplaneu els terrossos,
l'ablaniu amb els xàfecs,
beneïu allò que hi germina.
12 Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel,
la fertilitat regalima de la vostra carrossa.
13 Aclama joiós l'herbei de l'estepa,
s'engalanen els turons,
14 les prades es vesteixen de ramats,
—1194→
les valls, cobertes de blat,
clamen joioses i canten.

Salm 66 (65): Himne d'acció de gràcies[1019]

1 ***Del mestre de cant. Càntic. Salm.***

Aclama Déu, tota la terra.
2 Canteu la glòria del seu nom,
canteu la seva fama gloriosa.
3 Digueu a Déu:
«Que en són d'admirables, les vostres obres!
En veure-us tan gran i poderós,
fins els enemics busquen el vostre favor.
4 Tota la terra es prosterna davant vostre
i canta la glòria del vostre nom.»
C.I.
5 Veniu, contempleu les gestes de Déu.
Que n'és, d'admirable, el que fa amb els homes!
6 Convertí la mar en terra ferma,
passaren el riu a peu eixut.
Ell és la nostra alegria,
7 ell, que sempre governa amb el seu poder.
Els seus ulls vigilen les nacions;
que es guardin els rebels de revoltar-se.
C.I.
8 Pobles, beneïu el nostre Déu,
feu sentir el vostre crit de lloança;
9 Déu ens preserva la vida
i manté segurs els nostres peus.

10 Ens heu provat, Déu nostre,
com la plata, ens depuràveu al foc;
11 heu fet que caiguéssim al parany;
el feix que ens vau carregar era insuportable,
12 cavalcaven damunt nostre,
vam caure dins del foc i dins de l'aigua.
Però a la fi ens deixeu respirar.
—1195→

13 Porto víctimes a casa vostra,
vinc a complir les prometences
14 que havien fet els meus llavis
a l'hora del perill.
15 Us ofereixo aquestes víctimes escollides,
puja davant vostre el fum dels moltons,
us sacrifico vedells i cabrits.
C.I.

16 Veniu, fidels de Déu, escolteu-me,
us contaré el que ha fet per mi.
17 Mentre jo l'invocava,
ja tenia a flor de llavis l'acció de gràcies.
18 Si el meu cor s'hagués fiat de males arts,
no m'hauria escoltat el Senyor;
19 però ara Déu m'ha escoltat,
ha fet cas de les meves súpliques.
20 Beneït sigui Déu:
No ha refusat la meva súplica,
i ni m'ha negat el seu amor.

Salm 67 (66): Invitació universal a la lloança de Déu[1020]

1 ***Del mestre de cant. Per a instruments de corda. Salm. Càntic.***

2 Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi,
que ens faci veure la claror de la seva mirada.
C.I.
3 La terra coneixerà els vostres designis,
i tots els pobles veuran la salvació.

4 Que us lloïn les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora.

5 Que els pobles s'alegrin i cridin de goig.
Vós regiu el món amb justícia,
regiu les nacions amb rectitud,
i guieu els pobles de la terra.
C.I.
—1196→

6 Que us lloïn les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora.

7 La terra ha donat el seu fruit,
Jahvè, el nostre Déu, ens beneeix.
8 Que Jahvè ens beneeixi,
i el venerin d'un cap a l'altre de la terra.

Salm 68 (67): El triomf de Jahvè i del seu poble[1021]

1 ***Del mestre de cant. De David. Salm. Càntic.***

2 Déu s'alça: que es dispersin els enemics,
i fugin davant d'ell els qui l'odien.
3 Que s'esvaeixin de pressa com el fum,
i es fonguin com la cera vora el foc;
que no quedi rastre dels dolents davant de Déu.
4 Que s'alegrin davant d'ell els justos,
que no planyin res per celebrar el seu triomf.
5 Canteu a Déu, lloeu el seu nom,
deixeu pas al qui té els núvols per carrossa.
El seu nom és Jah;
celebreu davant d'ell el seu triomf.
6 Déu és pare d'orfes, defensor de viudes,
des del lloc sagrat on resideix.
7 Déu dóna casa als desemparats,

allibera els captius i els enriqueix,
però els rebels es queden al desert.
8 Déu nostre, quan sortíeu guiant el poble,
quan avançàveu per la solitud,
C.I.
9 la terra tremolà i el cel fou generós,
davant de Déu, del Déu del Sinaí,
davant de Déu, del Déu d'Israel.
10 Vau fer caure una pluja abundant
per refer els vostres camps esgotats;
11 vau allotjar-hi la vostra família.
—1197→
Instal·làreu els pobres, Déu nostre,
al país fèrtil del vostre patrimoni.

12 El senyor pronuncia un oracle:
«Milers de missatgeres anuncien la victòria:
13 Fugen, fugen els reis dels exèrcits;
al campament reparteixen botí.
14 Mentre jèieu entre les cledes,
les ales del colom es cobrien de plata
i l'or refulgia a les seves plomes.»

15 Quan l'Omnipotent dispersà els reis,
la muntanya de Salmon quedà blanca de neu.
16 Són altíssimes, són escarpades
les muntanyes de Basan.
17 Muntanyes escarpades, per què envegeu la muntanya
que Déu s'ha triat per residir?
Jahvè hi habitarà per sempre més!
18 Són mils de milers les carrosses de Déu;
des del Sinaí, el Senyor ve al lloc sagrat.
19[1022] Heu pujat a Merom, hi heu fet captius,
al santuari d'Adam rebeu dons en homenatge,
fins els rebels han d'habitar-hi, Jah, Déu.

20 Beneït sigui el Senyor dia rera dia;
és ell qui ens porta, el Déu salvador nostre.
C.I.
21 Per a nosaltres és el Déu que salva,
que pot rescatar de la mort.
22 Déu esberla els caps dels enemics,
dels qui s'obstinen en la seva maldat.
23 El Senyor diu: «Fins de Basan els faré tornar,
i ni que fossin al fons de la mar;
24 la sang dels enemics et tenyirà els peus,
i els teus gossos la lleparan».

25 Veig venir, Déu meu, les processons[1023];
són processons del meu Déu i el meu rei,
camí del lloc sagrat.
—1198→

26 Els cantors obren la comitiva,
la clouen els músics,
al mig les donzelles toquen els tambors.
27 «En dies d'aplec beneïu Déu,
beneïu el Senyor, gent d'Israel».
28 Benjamí, el més petit, obre la marxa;
segueixen, amb els seus batallons,
els prínceps de Judà, de Zabuló, de Neftalí.
29 Déu meu, desplegueu aquell poder
amb què vau intervenir a favor nostre,
30 des del vostre temple de Jerusalem.
Vindran reis a dur-vos ofrenes.
31 Amenaceu la Fera del Canyar,
el Ramat de Toros, els Vedells dels Pobles[1024].
En senyal de rendició
pagaran tribut a pes de plata.
Disperseu les nacions que volen la guerra.
32 Vindran els magnats de l'Egipte,
l'Etiopia estendrà les mans a Déu.

33 Canteu a Déu, reialmes de la terra,
toqueu himnes al Senyor,
C.I.
34 al qui vola amb la carrossa pels cels més llunyans.
Escolteu el seu tro majestuós,
35 canteu la majestat de Déu,
la seva grandesa sobre Israel,
la seva majestat dalt dels núvols.
36 Des del seu lloc sagrat Déu és temible;
és el Déu d'Israel,
que dóna poder i valentia al seu poble.
Que Déu sigui beneït!

—1199→

Salm 69 (68): El just sofrent[1025]

[1] ***Del mestre de cant. Al to de «Xoixanim». De David.***

[2] Salveu-me, Déu meu! L'aigua em cobreix,
m'estic ofegant;
[3] he caigut en un fangar sense fons
i no tinc on posar els peus;
em trobo mar endins
i les onades se m'enduen.
[4] Estic rendit de tant cridar,
tinc el coll adolorit,
els ulls se'm consumeixen
d'esperar el meu Déu.
[5] Són més que cabells no tinc al cap
els qui m'odien perquè sí;
són més forts que jo mateix
els qui em volen mal sense motiu.
M'obligaran a tornar allò que no he pres?[1026]

[6] Déu meu, vós sabeu qui sóc jo,
i no desconeixeu les meves culpes.
[7] Que jo no fracassi, Jahvè dels exèrcits:
els qui esperen en vós quedarien defraudats;
que jo no fracassi, Déu d'Israel:
seria un desengany per als qui us cerquen.
[8] Per vós he d'aguantar els escarnis,
i abaixo els ulls, avergonyit;
[9] els meus germans em consideren foraster,
em desconeixen els meus familiars.
[10][1027] El zel del vostre temple em consumia,
i he hagut de rebre els insults dels qui us ultratgen.
[11] Si veuen que no menjo i estic trist,
encara m'escarneixen.
[12] Si vaig de dol, vestit amb un sac negre,
tot són enraonies sobre mi;
—1200→
[13] em dediquen sàtires a les places,
i a les tavernes, músiques i cants.
[14] Us prego, Jahvè,
en aquesta hora propícia;
escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant,
vós que sou fidel a salvar els amics.
[15] Traieu-me del fang, que no m'enfonsi,
salveu-me del fons de la mar.
[16] Que no se m'emportin endins les onades,
que el remolí no m'engoleixi
i no clogui com un pou la seva boca.

17 El vostre amor, Jahvè, vessa bondat;
mireu-me i responeu-me, vós que estimeu tant.
18 No em priveu de la vostra mirada,
cuiteu a respondre, que estic en perill.
19 Veniu al meu costat, defenseu-me dels enemics!
20 Vós sabeu com m'escarneixen,
vós veieu la vergonya que passo.
No hi ha bàlsam 21 capaç d'amorosir
les ferides incurables del meu cor.
He esperat en va qui em compadís,
no trobo ningú que m'aconselli.
22 Em tiren fel[1028] al menjar,
i vinagre a la beguda.
23[1029] Se'ls tornarà un parany la taula sagrada,
i els seran un llaç els convits del temple.
24 Se'ls entelaran els ulls, i no hi veuran,
les forces els flaquejaran a cada moment.
25 Abocareu el càstig damunt d'ells,
se n'apoderarà el rigor del vostre foc;
26[1030] els deixareu desolat el campament,
no quedarà ni una ànima a les seves tendes.
27 Ja que persegueixen el qui vós heu ferit,
per acabar de maltractar-lo.
28 Els tindreu en compte noves culpes,
i mai no se'n veuran absolts;
29 els esborrareu del llibre dels vius,
no els podreu inscriure al registre dels justos.
—1201→
30 Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent.
Que el vostre ajut em defensi.

31 Els meus càntics lloaran el non de Déu,
reconeixeran la grandesa de Jahvè,
32 i seran del seu grat més que les víctimes,
més que un toro i un vedell ja fet.
33 Se n'alegraran els humils quan ho vegin;
els qui busquen Déu sincerament diran:
«Tingueu llarga vida.»
34 Jahvè escolta sempre els desvalguts,
no té abandonats els seus captius.
35 Que el lloïn el cel i la terra,
els mars i tot allò que s'hi mou.
36 Déu salvarà Sió,
reconstruirà les viles de Judà;
hi habitaran els servents de Déu,
37 ells i els seus fills les posseiran,
hi viuran els qui estimen el seu nom.

Salm 70 (69): Crit d'auxili[1031]

1 ***Del mestre de cant. De David. Per a commemorar.***

2 Déu meu, veniu a ajudar-me,
no tardeu a defensar-me, Jahvè.
3 Que quedin defraudats i avergonyits
els qui em volen la mort.
Que reculin plens de confusió
els qui desitgen fer-me mal.
4 Que es retirin i se'n vagin avergonyits
els qui em deien: «T'està bé!»
5 Que puguin alegrar-se i fer-vos festa
els qui us busquen de debò;
que els qui estimen la vostra obra salvadora
puguin dir sempre: «Déu és gran».
—1202→
6 Ara sóc un pobre desvalgut,
no trigueu, Déu meu!
Sou vós qui m'ajudeu i em deslliureu.
Jahvè, no trigueu més.

Salm 71 (70): Pregària confiada d'un ancià perseguit[1032]

1 En vos m'emparo, Jahvè,
que no en tingui un desengany!
2 Deslliureu-me, vós que sou bo;
traieu-me del perill, escolteu-me i salveu-me,
3 sigueu el meu castell de refugi,
la meva roca salvadora.

4 Déu meu, traieu-me de les mans de l'injust,
de les grapes malvades del dolent.

[5] Vós sou la meva esperança, Déu meu,
he confiat en vós, Jahvè, des de petit.
[6] Vós em traguéreu de les entranyes de la mare,
acabat de néixer em vaig emparar en vós,
tinc posada sempre en vós la confiança.
[7] Tothom em mirava com un prodigi,
i éreu per a mi un refugi emmurallat.
[8] La meva boca no es cansava de lloar-vos,
us glorificava tot el dia.
[9] No em rebutgeu, doncs, al temps de la vellesa,
ara que decau el meu vigor, no m'abandoneu;
[10] perquè els enemics, que m'espien per matar-me,
diuen, parlant de mi:
[11] «Perseguiu-lo, Déu l'ha abandonat;
agafeu-lo, que ningú no el defensa!»

[12] Jahvè, no us allunyeu de mi,
cuiteu a defensar-me, Déu meu.

[13] Que quedin confosos i avergonyits,
—1203→
    els qui demanen contra mi pena de mort;
que ploguin les befes i els escarnis,
    sobre els qui busquen fer-me mal.

[14] El que és jo, mantindré sempre l'esperança,
i us lloaré més que mai.
[15] D'un cap a l'altre del dia els meus llavis
diran a tothom com m'ajudeu;
m'heu salvat tantes vegades;
qui les podria comptar!
[16] Contaré els vostres prodigis, Senyor,
recordaré l'ajut que no trobo en ningú més.
[17] M'instruïu, Déu meu, des de petit,
i encara avui us proclamo admirable;
[18] no m'abandoneu, Déu meu,
ara que sóc vell, amb cabells blancs.
Encara vull proclamar als presents i als qui vindran
el poder del vostre braç,
[19] el vostre ajut i els vostres prodigis.
Les coses grans que heu fet, Déu meu,
    arriben fins al cel.
    Déu meu, qui és com vós?
[20] M'heu fet viure aquests perills,
    que eren tants i tan greus;
    salveu-me encara la vida,
    traieu-me del fons de la terra,

21 feu que recobri el meu nom,
torneu-me a consolar.
22 Cantaré amb la cítara, Déu meu,
la vostra lleialtat;
us lloaré al so de l'arpa,
Sant d'Israel!
23 Plens de goig, els meus llavis i la vida recobrada,
us aclamaran enmig dels cants;
24 d'un cap a l'altre del dia,
diré a tothom el vostre ajut,
perquè han quedat confosos i avergonyits
els qui volien fer-me mal.

—1204→

Salm 72 (71): El reialme de Messies[1033]

1 ***De Salomó.***

Déu meu, doneu al rei el vostre dret de judicar,
doneu al príncep la vostra rectitud.
2 Que governi amb justícia el vostre poble,
que sigui recte amb els vostres humils.
3 Que les muntanyes duguin pau al poble,
que els turons duguin benestar.
4 Que els humils es vegin emparats,
i salvats els fills dels pobres,
que desfaci els opressors.
5 Que duri com el sol i la lluna,
segles i més segles.
6 Que faci el bé com la pluja a l'herbei,
com els ruixats assaonen la terra.
7 Que el benestar floreixi als seus dies,
i mesos i anys abundi la pau.
8 Que domini des d'un mar a l'altre,
des del gran Riu fins a l'extrem del país[1034].
9 Els adversaris li faran homenatge,
els enemics s'abaixaran fins a la pols.
10 Li portaran obsequis les illes
i els reis de Tarsís;
els reis d'Aràbia i de Sabà[1035]
li oferiran presents.

11 Li faran homenatge tots els reis,
se li sotmetran tots els pobres.

12 Salvarà els pobres que reclamen,
els desvalguts que no tenen defensor.
13 S'apiadarà dels pobres i dels febles,
els salvarà de la mort,
14 els rescatarà del poder dels violents,
estimant com un tresor la seva vida.
—1205→

15 Que visqui i li doni l'or d'Aràbia,
que preguin per ell tots els dies
i no parin mai de beneir-lo.
16 Que els blats abundin al seu país,
i onegin per les muntanyes;
que floreixin i granin com al Líban,
i en cullin com l'herba del camp.

17 Que el seu nom es perpetuï,
i duri com el sol.
Que les famílies del país, per beneir-se
es valguin del seu nom;
que se'n valguin tots els pobles de la terra
per augurar-se la felicitat.

18 Beneït sigui Jahvè, Déu d'Israel,
l'únic que fa meravelles[1036];
19 sigui sempre beneït el seu nom gloriós;
que la seva glòria ompli la terra.
Amén, amén.

20 *Fi de les pregàries de David, fill de Jesè.*[1037]

Llibre tercer (Ps. 73(72),1-89(88),53)

Salm 73 (72): Misteri del mal[1038]

[1] ***Salm. D'Asaf.***

Que n'és de bo Jahvè per als justos!
Déu és bo per als qui són sincers de cor.

[2] Però jo he estat a punt de desviar-me,
i ja quasi relliscaven els meus peus,
d'enveja que sentia pels injustos,
veient com prosperaven.
—1206→

[4] Poden viure sense neguits,
no estan malalts, no passen fam,
[5] no comparteixen les penes dels homes,
ni els sofriments dels mortals.
[6] L'orgull és el seu collar;
la violència, el seu vestit;
les ambicions del seu cor traspuen
pels ulls, que els surten de la cara.
[8] Escarneixen i amenacen de fer mal,
quan es posen altius, amenacen amb la força;
[9] desafien el cel com si res,
i enraonen de tot a la terra.

[10] En veure que tot els va bé,
el meu poble els va al darrera
[11] i diu: «Com pot ser que Déu no ho sàpiga,
que l'Altíssim no ho hagi vist?
[12] Injustos com són,
mireu quantes riqueses acumulen!»

[13] ¿Per què guardo pur el meu cor,
i netes de culpa les mans,
[14] si a cada instant he de sofrir,
i m'haig de veure castigat tot el dia?
[16] Si jo pensés: «Parlaré com ells»,
trairia els qui són els vostres fills.
[16] M'esforçava per entendre-ho,
m'hi esforçava inútilment,
[17] fins que, penetrant els designis de Déu,
he comprès el destí dels injustos.

18 A quin camí tan relliscós els heu posat!
Els precipiteu a la ruïna;
19 han quedat desolats en un moment,
consumits d'espant, no en queda rastre.
20 De l'ombra d'ells en feu tant cas, Senyor,
com d'un somni, que en llevar-nos s'esvaeix.

21 Mentre el meu cor s'exasperava
—1207→
i se sentia dintre meu irritat,
22 jo era incapaç d'entendre-ho,
era estúpid, com les bèsties, davant vostre.
23 Però jo mai no em separo de vós.
em doneu la mà,
24 em guieu amb el vostre consell,
i després em prendreu a la glòria.[1039]
25 Què hi trobo al cel fora de vós?
I, si us tinc a vós, res no desitjo a la terra.
26 El meu cos i el meu cor es desfaran,
però Déu serà sempre la meva possessió.
27 Els qui s'allunyen de vós es perden,
feu desaparèixer els qui us són infidels.
28 Per a mi és bo d'estar prop de Déu,
de buscar en el Senyor el meu refugi,
i de contar les vostres gestes
a les places de la ciutat de Sió.

Salm 74 (73): Lamentació després de la profanació del temple[1040]

1 ***Maskil. D'Asaf.***

Déu nostre, per què ens teniu abandonats,
i sou tan sever amb el ramat que pastureu?
2 Recordeu-vos del poble que us vau fer vostre,
que redimíreu en altre temps per posseir-lo;
recordeu la muntanya de Sió, on residíeu.
3 Acosteu-vos-hi. Tot són ruïnes irreparables,
d'un cap a l'altre l'enemic ha devastat el santuari.
i han hissat els seus estendards en lloc dels nostres.
5 A cops de destral han abatut els vostres de l'entrada,

6 han estellat les seves portes amb maces i tascons;
7 han calat foc al vostre santuari, l'han arrasat,
han profanat el lloc on residia el vostre nom.
8 Es deien dintre seu: «Destruïm-lo d'un cop».
—1208→

Han cremat tot el clos dels aplecs de Déu.
9 No veiem estendards nostres, no ens queden profetes,
i ningú de nosaltres no sap quant durarà.

10 Fins quan, Déu nostre, ens insultarà l'opressor?
Gosarà l'enemic menysprear sempre el vostre nom?
11 Per què retireu la vostra mà
i la guardeu inactiva sobre el pit?

12 Però vos, Déu nostre, heu estat sempre el nostre rei,
i us han fet famós les vostres grans victòries
12 amb quin poder dividíreu la mar,
trencàreu els caps dels monstres marins
14 Vós esclafàreu el cap de Leviatan,
convidàreu els taurons a devorar-lo;[1041]
15 obríreu fonts d'aigua abundosa,
i eixugàreu rius inestroncables.
16 El dia és vostre; ho és també la nit;
vós fixàreu les estrelles i el sol,
17 i delimitàreu els termes de la terra;
l'estiu i l'hivern, sou vós qui els vau formar.

18 Recordeu, Jahvè, que l'enemic us insulta,
que un poble insensat menysprea el vostre nom.
19 No doneu a l'esparver la vostra tórtora,
no oblideu per sempre els vostres pobres,[1042]
20 Ja és hora que penseu en l'aliança:
les coves del país són caus de violència.
21 Que els oprimits no se'n vagin defraudats,
que els pobres desvalguts lloïn el vostre nom.
22 Alceu-vos, Déu nostre, defenseu la vostra causa,
recordeu que tot el dia us insulta l'insensat;
23 no oblideu que els opressors estan cridant,
que creix l'avalot dels qui s'alcen contra vós.

—1209→

Salm 75 (74): Déu, jutge suprem[1043]

1 ***Del mestre de cant. Al to de «Taixhet». Salm. D'Asaf. Càntic.***

2 Us lloem, Déu nostre, us lloem,
i proclamem la glòria del vostre nom,
contant els vostres prodigis.

3 «Vindré a judicar i faré justícia
quan jo ho decideixi.
4 Trontolla la terra i tots els qui hi habiten,
però jo mantinc ferms els meus pilars.
C.I.
5 Dic als insolents: No us insolenteu;
i als descreguts: No planteu cara,
6 no alceu tan alt el vostre front,
ni parleu amb aquest gest arrogant.»

Ni de llevant, ni de ponent, ni del desert,
no ve ningú capaç de salvar els homes:
8 és Déu l'únic qui en té el govern,
que humilia l'un i exalta l'altre.
9 Jahvè té una copa a la mà,[1044]
plena d'un vi fort, adobat amb espècies;
l'aboca fins l'última gota,
perquè en beguin tots els descreguts del país.
10 Jo ho celebraré per sempre més,
honraré amb els meus cants el Déu de Jacob.
11 S'abaixarà l'altivesa dels descreguts,
però el just alçarà el seu front.

—1210→

Salm 76 (75): Càntic de triomf[1045]

1 ***Del mestre de cant. Per a instruments de corda. Salm. D'Asaf.***

Càntic.

2 Déu s'ha fet conèixer a Judà,
a tot Israel és gran la seva anomenada.
3 Té a Jerusalem la residència,
ha posat a Sió el seu casal.
4 Hi ha fet trossos les fletxes enceses,
l'escut, l'espasa i les altres armes.
C.I.
5 Entre els munts de botí que han estat presos
resplendeix el vostre esclat;
6 els valents dormen el son de la mort,
ja no poden res els millors combatents.
7 Només d'amenaçar-los, Déu de Jacob,
deixeu immòbils els carros i els cavalls.

8 Sou temible. Si mai us indigneu,
qui es pot encarar amb vós?
9 Del cel estant dicteu la sentència,
i tota la terra s'espanta i emmudeix
10 en veure que Déu s'aixeca a fer justícia
i a salvar els humils de la terra.
C.I.
11 Les ciutats d'Edom us faran una gran festa,
i els pocs supervivents d'Hemat us reconeixeran.

12 Feu prometences a Jahvè, tots els vassalls,
aneu a complir-les, porteu tributs al Déu temible,
13 al Déu que abat l'orgull dels prínceps
i es fa respectar dels reis de la terra.

—1211→

Salm 77 (76): Record del passat d'Israel[1046]

1 ***Del mestre de cant. D'Iditun. D'Asaf. Salm.***

2 Que pugi a Déu el meu clam,
que pugi a Déu, i que ell m'escolti.

3 Us cerco, Senyor, en dies de perill,
i a les nits no em canso d'alçar les mans,
però la meva ànima no troba consol.
4 Quan recordo allò que Déu havia fet, sospiro,
em sento defallir sempre que hi penso;
C.I.
5 no arribo a aclucar els ulls,
em contorbo tant, que ni goso parlar;
6 penso en les èpoques llunyanes,
7 recordo els temps de l'antigor,
de nit rumio dintre meu,
i em pregunto a mi mateix:
8 «És que el Senyor ens ha abandonat per sempre,
i ja no ens serà propici mai més?
9 ¿Ha deixat per sempre d'estimar-nos,
i ha anul·lat d'ara endavant les seves promeses?
10 És que Déu s'ha oblidat de compadir,
i la severitat li endureix el cor?»
C.I.
11 I exclamo: «És per això que sofreixo:
la mà de l'Altíssim ja no actua com abans».

12 Recordo de nou les gestes de Jah,
tots aquells fets meravellosos;
13 repasso dintre meu les vostres obres,
i penso en les vostres proeses.
14 Déu meu, era sant el vostre obrar,
quin déu era gran com ho era el nostre?
15 Vós, el Déu dels prodigis,
revelàveu als pobles el vostre poder.
—1212→

16 El vostre braç es va rescatar un poble,
la fillada de Jacob i de Josep.
C.I.
17 En veure'us, les ones s'arremolinaren,
i tota la mar s'esvalotà;
18 els núvols es desferen en aiguats,
van roncar les nuvolades,
i brunzien les vostres fletxes.
19 Rodolava el retruny del vostre tro,
els llamps il·luminaven l'univers,
la terra tremolava i trontollava.
20 Pel mig de la mar us vau obrir camí,
i l'oceà es convertí en lloc de pas
de les vostres petjades invisibles.

21 Vau conduir com un ramat el vostre poble,
sota el guiatge de Moisès i d'Aharon.

Salm 78 (77): Ensenyaments de la història d'Israel[1047]

1 ***Maskil. D'Asaf.***

Escolta, poble, el meu ensenyament,
escolta les meves paraules.
2[1048] Aprèn dels meus llavis aquests records,
t'aclariré el sentit dels fets passats.
3 Allò que vam sentir i aprendre,
allò que els pares ens van contar,
4 no podem amagar-ho als nostres fills,
i que ells ho contin als qui vindran.
Són les gestes glorioses de Jahvè,
el seu poder i els seus prodigis.

5 Ell va fer un pacte amb el poble de Jacob,
donà una llei als fills d'Israel.
Manà als nostres pares
que ho ensenyessin als seus fills,
6 perquè ho conegui el poble que vindrà
—1213→
i els fills que en neixeran després.
Que ells també ho contin als fills,
perquè posin en Déu la confiança,
no oblidin mai més les obres de Déu
i observin els seus manaments;
8 que no es tornin com els seus pares,
gent indòcil i rebel,
gent de cor inconstant,
d'esperit infidel a Déu.

9 La gent d'Efraïm són com arquers[1049]
que fugen a l'hora del combat;
10 no guarden l'aliança de Déu,
es neguen a seguir la seva llei.
11 Han oblidat les seves gestes,

les meravelles que havien vist.

13 En terra d'Egipte, a la plana de Tanis,
féu prodigis davant dels seus pares:
13 per obrir-los camí partí la mar,
i dreçà les aigües com un dic;
14 els guiava de dia amb un núvol,
de nit, amb la resplendor del foc;
15 esberlà unes roques al desert
perquè beguessin de les fonts de la terra;
16[1050] va fer sortir de la pedra un doll d'aigua,
que corria avall com un rierol.
17 Però ells seguiren ofenent-lo,
encarant-se al desert contra l'Altíssim;
18 en el seu cor posaren Déu a prova,
reclamant-li un menjar al seu gust;
19 deien malparlant de Déu:
«Tindrà poder per a parar taula en ple desert?
20 Quan va picar la roca,
rajà l'aigua i es va fer un torrent;
però podrà donar-nos pa també,
i proveir de carn el seu poble?»
—1214→

21 Jahvè els va sentir. S'indignà,
i el seu foc s'abrandà contra Israel,
caigué el seu càstig sobre la casa de Jacob,
22 que no tenia fe en Déu
i desconfiava que els pogués salvar.

23 Però ell donà ordres als núvols
i obrí els batents del cel,
24[1051] perquè plogués l'aliment del mannà,
el do del seu blat celestial,
25 i els homes van menjar el pa dels àngels,
les provisions abundants que els enviava.
26 Després alçà el vent de llevant,
orientà el garbí amb el seu poder,
27 i els va ploure carn com núvols de pols;
milers d'ocells com grans de sorra
28 caigueren al bell mig del campament,
a vora mateix de les tendes.
29 En menjaren fins a saciar-se;
així va satisfer el seu desig.
30 Però abans que aquell desig se'ls calmés,
amb el menjar encara a la boca;
31 el càstig caigué damunt d'ells

Déu va fer morir els més forts,
va abatre el jovent d'Israel.

32 Després d'això encara van pecar,
i no creien en els seus prodigis;
33 per això en un no-res posà fi als seus dies,
la seva vida s'acabà ràpidament.

34 Quan els feria, ells el buscaven,
es convertien i tornaven a Déu.
35 Es recordaven de Déu, la seva roca,
del Déu Altíssim, el seu redemptor.
36 Però no eren més que paraules,
mentida davant d'ell a flor de llavis;
37[1052] els seus cors no eren sincers,
—1215→
no eren fidels a l'aliança.
33 Ell, tot amor entranyable,
els perdonava la culpa i la vida,
refrenava tothora el seu rigor,
s'aguantava per no ser sever;
39 recordava que eren homes mortals,
un alè que no torna, quan se'n va.

40 Quantes rebel·lions allà al desert
com l'apenaven en la solitud!
41 Posaven Déu a prova un cop i un altre,
entristien així el Sant d'Israel.
42 Oblidaven aquella mà
que els havia tret de l'opressió,
i miracles a la plana de Tanis
44 es convertiren en sang els seus canals,
i els seus recs, en aigua infecta;
45 envià tàvecs que els picaven
i granotes que infestaven el país;
46 abandonà les collites als insectes,
a les llagostes, tot el fruit del seu treball;
47 amb la pedregada els matà les vinyes,
i els sicòmors amb la calamarsa;
48 moria el bestiar, víctima de la pedra,
i els seus ramats, víctimes dels llamps.
49 Desencadenà després el seu rigor
d'indignació, de càstig i de desgràcies,
tot un estol d'àngels malèfics;
50 donà lliure curs a la severitat,
deixant que la mort els assaltés
i la pesta els consumís.

51 Prengué tots els primogènits d'Egipte,
flor de les famílies al país de Cam.
52 Tragué fora com un ramat el seu poble,
i els guià com ovelles pel desert.
53 Els conduí segurs. Qui els podia fer por?
La mar va sepultar els seus enemics.
—1216→

54 Els introduí al seu clos sagrat,
a la muntanya que el seu braç es conquerí.
55 Davant d'ells expulsà els pobles nadius,
els distribuí a la sort l'heretat,
instal·là a casa seva les tribus d'Israel.
56 Però posaren Déu a prova, es rebel·laren,
no van guardar l'aliança de l'Altíssim,
57 l'abandonaren igual que els seus pares,
desviant-se com sagetes mal tirades;
58 l'irritaven als santuaris,
l'engelosien amb els seus ídols.

59 Déu s'indignà quan ho veié,
i repudià el poble d'Israel;
60 abandonà el temple de Siló,[1053]
el tabernacle del santuari d'Adam,
61 i deixà l'arca de la seva glòria
captiva a les mans de l'enemic.
62 Indignat contra la seva heretat,
abandonà el poble a mercè de l'espasa;
63 el foc consumí tanta joventut,
que ja no se sentien cants de núvia;
64 els sacerdots moriren a la guerra,
sense que les viudes en poguessin fer dol.

65 Però el Senyor es desvetllà com si s'hagués adormit,
com un guerrer que es refà d'un excés de vi;
66 estigmatitzà els enemics amb un mal,
que en portaren per sempre la vergonya.
67 Llavors deixà de banda la casa de Josep,
desestimà la tribu d'Efraïm;
68 preferí la tribu de Judà,
la muntanya de Sió, que ell tant estima;
69 es construí un santuari ferm com el cel,
ferm com la terra sobre els seus fonaments.
70 Elegí David, el seu servent,
que vivia entre pletes i ramades,
71 i el prengué per pasturar el seu poble,
—1217→

la seva heretat, la casa d'Israel;
72 ell els pasturava amb cor irreprensible,
els guiava amb la prudència de la seva mà.

Salm 79 (78): Complanta sobre la devastació de Jerusalem[1054]

1 ***Salm. D'Araf.***

Mireu, Déu meu, els pagans envaeixen la vostra heretat
i profanen el temple sant.
Han convertit Jerusalem en un camp de ruïnes.
2 Llencen als ocells per menjar
els cadàvers dels vostres servents,
donen a les bèsties ferotges
la carn dels vostres fidels.
3 Als voltants de Jerusalem
corre la sang com aigua,
i ningú no enterra els mort.
4 Els nostres veïns ens escarneixen,
som la burla dels pobles que ens envolten.
5 Fins quan, Jahvè! ¿Sereu sempre tan sever,
abrandat de gelosia com un incendi?
6 Aboqueu aquest rigor
sobre les nacions que no us volen conèixer,
els reialmes que no invoquen el vostre nom,
7 que devoren els fills de Jacob
i devasten el seu país.

8 No ens tingueu en compte les culpes passades,
acolliu-nos per la vostra pietat,
no trigueu més, que som orfes de tot.
9 Defenseu-nos, Déu, salvador nostre,
per l'honor del vostre nom;
allibereu-nos i perdoneu-nos els pecats
per amor del vostre nom.
10 ¿per què han de dir els altres pobles:
—1218→
«On és el seu Déu?»
Vós els demanareu comptes
de la sang que han vessat.

11 Que arribi fins a vós el plany dels captius,
i que el vostre braç poderós
alliberi els presos condemnats a mort.
12 Torneu als veïns, centuplicat,
l'ultratge que us han fet, Senyor!

13 Nosaltres, poble vostre,
ovelles del vostre ramat,
us donarem gràcies per sempre més;
proclamarem les vostres lloances
a cada generació.

Salm 80 (79): Pregària per la restauració d'Israel[1055]

1 ***Del mestre de cant. Al to de «Xoixanim edut». D'Asaf. Salm.***

2 Pastor d'Israel, escolteu-nos,
vós que guieu com un ramat els fills de Josep.
Vós que teniu querubins per carrossa, resplendiu
3 davant d'Efraïm, de Benjamí i de Manasés;
desvetlleu el vostre poder,
veniu a salvar-nos.

4 Déu dels exèrcits, renoveu-nos,
feu-nos veure la claror de la vostra mirada,
i serem salvats.

5 Jahvè, Déu dels exèrcits,
¿fins quan estareu irritat
mentre us suplica el vostre poble?
6 Ha de pastar amb llàgrimes el pa,
ha de beure a glops els seus plors.
—1219→

7 Ens heu deixat a les disputes dels veïns,
els enemics es riuen de nosaltres.

8 Déu dels exèrcits, renoveu-nos,
feu-nos veure la claror de la vostra mirada,
i serem salvats.

9 Un cep[1056] vau portar d'Egipte,
per plantar-lo, expulsàreu els nadius.
10 Li havíeu deixat net el terreny,
va arrelar-hi, va omplir tot el país.
11 Els seus pàmpols cobriren d'ombra les muntanyes,
amb la ufana dels sarments cobrí els cedres més alts;
12 els seus brots van créixer fins al mar,
els seus plançons fins al gran Riu[1057].

13 ¿Com és que heu derrocat la seva tanca,
perquè l'esfulli qualsevol vianant?
14 Hi entren els senglars a devastar-la
i els animals salvatges hi pasturen.

15 Déu dels exèrcits,
gireu des del cel els vostres ulls,
veniu i visiteu aquesta vinya,
16 que la vostra mà havia plantat
i havia fet robusta i forta.
17 Una mirada vostra d'amenaça,
i ni rastre quedarà dels qui la tallen i la cremen.

18 Que la vostra mà reposi
sobre l'home que serà el vostre braç dret,
el fill de l'home a qui vós doneu la força.
19 No ens apartarem mai més de vós,
guardeu-nos vós la vida,
perquè invoquem el vostre nom.

20 Jahvè, Déu dels exèrcits, renoveu-nos;
feu-nos veure la claror de la vostra mirada,
i serem salvats.

—1220→

Salm 81 (80): Càntic per a la festa dels tabernacles[1058]

[1] ***Del mestre de cant. Al to de «Ha-guittit». D'Asaf.***

[2] Celebreu la festa, honorant Déu, la nostra força,
aclameu el Déu de Jacob.
[3] Entoneu càntics, tocant els tambors,
les arpes sonores i les cítares.
[4] A la lluna nova[1059] toqueu els corns,
anunciant la diada de lluna plena.
[5] Així ho té prescrit Israel,
és festa ritual del Déu de Jacob;
[6] un precepte que imposà als fills de Josep
quan sortien de la terra d'Egipte.

Sento un parlar que m'és desconegut[1060]:
[7] «Li he tret el pes de les espatlles,
i els cabassos de les mans[1061].
[8] Has cridat quan et veies oprimit,
t'he salvat, t'he respost en el tro misteriós,
t'he provat a les fonts de Meribà[1062].
C.I.

[9] Escolta, poble meu, el que jo et mano.
Tant de bo m'escoltessis, Israel!
[10] No tinguis déus estrangers,
no adoris els déus dels pagans.
[11] Jo sóc Jahvè, el teu Déu,
que t'he tret de la terra d'Egipte;
obre la boca, que jo te l'ompliré»[1063].

[12] Però el meu poble no escolta la meva veu,
Israel no vol fer cas de mi,
[13] i els abandono al seu cor obstinat,
al grat dels seus capricis.
—1221→

[14] Tant de bo que el meu poble d'Israel
m'escoltés i seguís els meus camins.
[15] En un instant serien vençuts els enemics,
giraria la mà contra els qui l'oprimeixen.
[16] Els enemics de Jahvè se li sotmetrien,
fóra aquest el seu destí per sempre;

17 l'alimentaria amb la flor del blat
i amb la mel abundant de les roques.

Salm 82 (81): Déu judica els jutges malvats[1064]

1 ***Salm. D'Asaf.***

Déu s'aixeca a l'assemblea divina
per jutjar els qui tenen d'ell l'autoritat:
2 «Fins quan sentenciareu contra justícia,
afavorint la causa dels culpables?
C.I.
3 Són els febles i els orfes que heu d'afavorir:
feu justícia als pobres desvalguts,
4 allibereu els indigents i els febles,
arrenqueu-los de les mans dels injustos»[1065].
5 No tenen seny ni enteniment,
caminen a les fosques.
Se somouen els fonaments de la terra
6[1066] quan jo declaro: «Ni que sigueu déus,
ni que sigueu tots fills de l'Altíssim,
7 com qualsevol home, morireu,
com han caigut tants governants.»
8 Déu meu, alceu-vos a jutjar la terra,
que tots els pobres són possessió vostra.

Salm 83 (82): Déu, defensor d'Israel[1067]

1 ***Càntic. Salm. D'Asaf.***

2 Déu meu, no us quedeu així callat,
tan aturat, tan impassible.
3 Mireu com s'avaloten els vostres enemics,

com alcen el cap els qui no us volen.
4 Preparen un complot contra el vostre poble,
conspiren contra el vostre tresor,
5 i diuen: «Hem de destruir-lo,
que no es parli més del nom d'Israel!»
6 Conspiren tots alhora,
es lliguen amb pactes contra vós
7 els nòmades d'Edom i els ismaelites,
Moab i els hagarens,
8 Guebal, Ammon i Amalec,
els filisteus i els ciutadans de Tir;
9 fins Assur s'ha aliat amb ells
i fa costat als fills de Lot.
C.I.
10 Tracteu-los com Madian, com Sisarà,
com Jabín a la riera de Quison;
11 foren exterminats a En-Dor
i serviren de fems a les terres.
12 Feu amb els seus nobles com amb Oreb i Zeb,
i amb els seus capitans, com amb Zebé i Salmannà,
13 ells que van dir: «Apoderem-nos del territori de Déu.»
14 Escampeu-los, Déu meu, com llavor de card,
com fullaraca a mercè del vent;
15 perseguiu-los amb la vostra tempesta,
desconcerteu-los amb el vostre huracà,
16 com un foc que s'abranda en els boscos,
com un incendi que devora muntanyes.
17 Confoneu-los, Jahvè,
fins que busquin el vostre nom.
—1223→
18 S'enduran la confusió d'una desfeta,
desconcertats i avergonyits per sempre,
la i sabran que només vós sou Jahvè,
l'Altíssim sobre tota la terra.

Salm 84 (83): Cants dels pelegrins[1068]

1 ***Del mestre de cant. Al to de «Ha-guittit». Dels fills de Coré. Salm.***

2 Que n'és, d'amable, el vostre temple,
Jahvè dels exèrcits.

3 Tot jo sospiro i em deleixo
pels atris de Jahvè.
Ple de joia, i amb tot el cor,
aclamo el Déu que m'és vida.
4 Fins l'ocell hi ha trobat casa,
l'oreneta s'hi fa un niu
on posar-hi els petitons,
prop dels vostres altars,
Jahvè dels exèrcits,
rei meu i Déu meu.
5 Feliç el qui viu a casa vostra
lloant-vos cada dia!
C.I.
6 Feliços els qui s'acullen als vostres murs;
emprenen amb amor el camí.
7 Quan passen per valls eixutes,
els són com un oasi,
beneït per les pluges primerenques.
8 Entren al primer i al segon mur,
fins a veure Déu a Sió.

9 Jahvè dels exèrcits, escolteu la meva súplica,
escolteu, Déu de Jacob.
C.I.
10 Déu nostre, mireu amb amor el vostre ungit[1069],
fixeu-vos en el rei que ens protegeix.
—1224→
11 M'estimo més un dia als vostres atris
que mil a casa meva;
quedar-me al llindar de la casa del meu Déu,
més que viure amb els injustos.
12 Perquè Jahvè, protecció nostra i escut,
ens dóna la gràcia i la glòria;
Jahvè no refusa cap bé
al qui viu honradament.

13 Jahvè dels exèrcits,
feliç l'home que confia en vós!

Salm 85 (84): Promesa de pau[1070]

[1] ***Del mestre de cant. Dels fills de Coré. Salm.***

[2] Heu afavorit, Jahvè, el vostre país,
i heu renovat el vostre poble;
[3] heu perdonat als de Jacob totes les culpes,
heu estès un vel sobre els seus pecats;
C.I.
[4] el vostre enuig s'ha apaivagat,
us heu desdit del vostre rigor.

[5] Déu, salvador nostre, renoveu-nos,
assereneu-vos i no us enutgeu.
[6] ¿Sereu sempre tan sever amb nosaltres,
i a cada generació mantindreu el rigor?
[7] ¿És que no ens retornareu la vida
perquè el vostre poble trobi en vós l'alegria?
[8] Jahvè, feu-nos veure el vostre amor,
donant-nos la vostra salvació.

[9] Jo escolto què diu Jahvè:
Déu anuncia la pau al seu poble
i als qui l'estimen:
«Que no tornin a ser tan insensats».
—1225→

[10] Jahvè és a prop per salvar els seus fidels,
i la seva glòria habitarà al nostre país.
[11] La fidelitat i l'amor es trobaran,
s'abraçaran la justícia i la pau;
[12] la fidelitat germinarà de la terra,
i la justícia mirarà des del cel.
[13] Jahvè donarà la pluja,
i la nostra terra donarà el seu fruit.
[14] La justícia anirà al seu davant,
i la pau li seguirà les petjades.

[1] ***Pregària. De David.***

Escolteu, Jahvè, escolteu i responeu-me,
que sóc un pobre desvalgut.
[2] Guardeu-me la vida, que sóc un fidel vostre.
Salveu el vostre servent que en vós confia.
[3] Sou el meu Déu, compadiu-me, Senyor,
que tot el dia clamo a vós.
[4] Doneu aquest goig al vostre servent,
que a vós elevo la meva ànima.
[5] Vós, Senyor, sou indulgent i bo,
ric en amor per a tothom qui us invoca.
[6] Senyor, escolteu la meva pregària,
escolteu la meva súplica.
[7] Us invoco en hores de perill,
i sé que m'escolteu.

[8] Entre els déus no n'hi ha cap com vós,
no hi ha gestes comparables a les vostres.
[9][1072] Tots els pobles que heu creat
vindran a fer-vos homenatge
i a glorificar el vostre nom.
[10] Diran: «Sou gran, Jahvè,
—1226→
són prodigioses les vostres obres,
vós sou l'únic Déu».

[11] Ensenyeu-me la vostra ruta, Jahvè,
que m'encamini en la vostra veritat,
que el meu cor, tot sencer, veneri el vostre nom.
[12] Us lloaré amb tota l'ànima, Déu meu,
glorificaré per sempre el vostre nom:
[13] «Quin amor tan gran em teniu:
m'heu salvat de la terra dels morts».

[14] Déu meu, s'han alçat contra mi
uns arrogants,
uns insolents que no fan cas de vós
volen la meva mort.

[15] Vós, Senyor,
Déu compassiu i benigne,
lent per al càstig,

fidel en l'amor,
16 mireu-me, apiadeu-vos de mi.
Doneu el triomf al vostre servent,
la victòria al vostre fill d'esclava.
17 Feu-me aquest gest, penyora de favor,
i els qui m'odien veuran, avergonyits,
que tinc en vós, Jahvè, consol i ajuda.

Salm 87 (86): Sió, ciutat de Déu i mare dels pobles[1073]

1 ***Dels fills de Coré. Salm. Càntic.***

Jahvè té el palau a la muntanya santa.
2 Jahvè estima més els portals de Sió
que totes les viles de Jacob.

3 S'han dit de tu, ciutat de Déu,
—1227→
oracles gloriosos:
4 «Compto Egipte i Babilònia
entre els fidels que em coneixen[1074].
A Filistea, a Tir i a Etiopia els dic:
Fills de Sió».
5 Diuen d'ella: «És l'Altíssim mateix qui l'ha fundada:
aquest i aquell altre són fills de Sió».
6 Jahvè va escrivint al registre dels pobles:
«Fill de Sió»[1075].
C.I.
7 I els cantors i els dansaires responen:
«Ciutadans de Sió».

Salm 88 (87): Clam d'angoixa enmig de la desolació[1076]

1 ***Càntic. Salm. Dels fills de Coré. Del mestre de cant. Al to de***

«Mahlat leanot». Maskil. D'Heman, l'ezrahita.[1077]

2 Jahvè, Déu meu, clamo de dia,
i crido auxili de nit davant vostre.
3 Que us arribi la meva súplica,
escolteu atentament el meu plany.

4 Són massa els mals que m'afeixuguen,
ja em sento a les portes de la mort;
5 tothom em veu amb el peu a la fossa
com un home que ha perdut les forces;
6 m'amortallen amb llençols del meu llit,
m'ajeuen a la tomba, com els morts de guerra
que vós no recordeu ni protegiu[1078].
7 M'heu deixat al fons del país dels morts,
a la foscor dels abismes;
8 el vostre rigor pesa damunt meu,
em cobreixen les vostres onades.
C.I.
9 Heu allunyat de mi els meus coneguts,
m'heu fet repugnant per a tothom,
estic reclòs, no puc sortir[1079],
10 els ulls se m'esllangueixen de pena.
—1228→

Jahvè, jo us invoco cada dia,
i alço les mans a vós.

11 ¿És per als morts que fareu prodigis?
¿S'aixecaran les ombres a lloar-vos?
C.I.
12 Als sepulcres, qui parla del vostre amor?
Qui us tindrà per lleial al país de la mort?
13 Coneix algú els vostres prodigis al lloc de les tenebres,
la vostra clemència al país de l'oblit?

14 Jo us crido auxili, Jahvè,
cada matí us arriba la meva súplica.

15 Jahvè, per què m'abandoneu
i m'amagueu la vostra mirada?
16 Des d'infant que sóc feble i dissortat,
el pes que suporto m'aclapara,

17 el vostre rigor em passa pel damunt,
l'esglai em deixa anorreat,
18 tot el dia m'envolta com aigua,
em cobreix per tots costats.
19 Heu allunyat de mi veïns i amics,
i la foscor em fa companyia.

Salm 89 (88): La promesa davídica[1080]

1 ***Maskil. D'Etan, l'ezrahita.***

2 Jahvè, cantaré tota la vida
    els vostres favors,
d'una generació a l'altra anunciaré
    la vostra fidelitat.
3 Vós heu dit[1081]: «El meu favor és indestructible,
mantinc la fidelitat ferma en el cel.
4 He fet aliança amb els meus elegits,
jurant a David el meu servent:
—1229→
5 T'he creat per sempre una dinastia,
mantindré per tots els segles el teu tron».
C.I.

6 El cel celebra els vostres prodigis,
Jahvè, l'assemblea dels àngels canta la vostra fidelitat.
7 Qui és comparable a Jahvè dalt dels núvols?
Qui és com Jahvè entre els fills de Déu?
8 Déu és temible al consell dels àngels,
és majestuós i gran per tots els qui l'envolten.
9 Qui és com vós, Jahvè de l'univers!
Sou poderós, tot és fermesa al voltant vostre.
10 Domineu l'arrogància de la mar,
i amansiu les onades quan s'encrespen;
11 Vau traspassar i esbocinar Rahab[1082],
vau dispersar l'enemic amb el poder del vostre braç.
12 Són vostres el cel i la terra;
sou vós qui ha format els continents i tot el que s'hi mou;
13 heu creat el nord i el migdia,
el Tabor i l'Hermon[1083] aclamen el vostre nom.

14 El vostre braç té forces gegantines,
la vostra mà és poderosa i sublim.
15 La justícia i la raó us sostenen el tron,
la lleialtat i l'amor us precedeixen.
16 Jahvè, feliç el poble que us aclama.
Caminarà a la llum de la vostra mirada.
17 Tot el dia celebrarà el vostre nom,
enaltirà la vostra bondat.

18 Ve de vós la glòria del seu poder,
alcem el front perquè vós ens estimeu.
19 El nostre rei és del Sant d'Israel,
és de Jahvè l'escut que ens protegeix.

20 Vau dir un dia en visió, als vostres fidels[1084]:
«He coronat un home fort,
he posat al tron un jove del meu poble:
21 David, el meu servent.
M'he fixat en ell, i l'he ungit amb l'oli sant,
—1230→
22 perquè la meva mà estigui amb ell per sempre,
i el meu braç el faci invencible.
23 L'enemic no l'agafarà de sorpresa,
els injustos no li faran mal;
24 davant d'ell desfaré els adversaris,
derrotaré aquells qui l'odien.
25 El meu amor està amb ell fidelment,
en el meu nom aixeca el front;
26 he estès fins al mar el seu poder,
fins a les fonts dels rius el seu domini.
27 Ell em dirà: «Sou el meu pare,
el meu Déu i la roca que em salva».
28 I jo en faré el meu primogènit,
l'altíssim[1085] entre els reis de la terra.
29 Li mantindré per sempre el meu amor,
la meva aliança amb ell serà perpètua;
30 no s'extingirà la seva dinastia,
el seu tron durarà com el cel.

31 Si els seus fills s'apartaven de la meva llei
i no seguien les meves prescripcions,
32 si violaven els meus preceptes
i no guardaven els manaments,
33 els demanaré compte de les seves culpes,
castigaré amb flagells els seus pecats;
34 però persistiré en el meu amor,
no em desdiré de la meva lleialtat;

35 mantindré fermes les promeses,
no trencaré la meva aliança.
36 Juro un cop per sempre, per la meva santedat,
de no faltar mai a la paraula donada:
37 La dinastia de David es perpetuarà,
el seu tron subsistirà com el sol,
38 i es mantindrà davant meu com la lluna.
Serà ferm per sempre dalt dels núvols».

39 Però ara, disgustat amb el vostre ungit,
vós l'abandoneu i no en feu cas,
—1231→
40 trenqueu l'aliança amb el vostre servent,
i li tireu per terra la corona;
41 derroqueu les seves muralles,
i arraseu les seves fortaleses,
42 tots els vianants el saquegen
i els seus veïns es riuen d'ell.
43 Sosteniu el braç dels seus adversaris,
ompliu de goig els seus enemics.
44 Però a ell li esmusseu l'espasa
i ja no el sosteniu en el combat,
45 heu trencat el seu ceptre gloriós,
y l'heu fet caure del tron;
46 abreugeu el seu temps de joventut,
i la vergonya li fa de mantell.
C.I.

47 ¿Fins quan estareu amagat, Jahvè,
i el vostre rigor s'encendrà com el foc?
48 Considereu la brevetat de la vida,
la poca cosa dels homes que heu creat.
49 Quin home ha viscut, que no hagi de morir,
que s'escapi del poder de la mort?
C.I.
50 On són els favors d'abans, Senyor,
que vau jurar a David per la vostra fidelitat?
51 Recordeu l'oprobi dels vostres servents,
tot el que hem de suportar dels altres pobles;
52 com els vostres enemics us insulten,
com insulten les petjades del vostre Ungit.

53 Beneït sigui Jahvè per sempre.
Amén, amén[1086].

—1232→

Llibre quart (Ps. 90(89),1-106(105),48)

Salm 90 (89): Eternitat de Déu i caducitat de l'home[1087]

1 ***Pregària de Moisès, home de Déu.***

Al llarg de tots els segles, Senyor,
heu estat sempre la nostra muralla.
2 Abans de néixer les muntanyes,
abans que infantéssiu la terra i el món,
des de sempre i per sempre sou Déu.

3 Vós feu tornar els homes a la pols
dient-los: «Torneu-vos-en, fills d'Adam!»
4 Mil anys als vostres ulls
són com un dia que ja ha passat,
com el relleu d'una guàrdia de nit.
5 Quan preneu els homes, són com un somni en fer-se de dia,
són com l'herba que s'espiga:
6 ha tret florida al matí,
al vespre es marceix i s'asseca.

7 Com ens ha consumit el vostre rigor!
La vostra duresa ens té transtornats.
8 Heu estès davant vostre les culpes que hem comès,
ens treieu els secrets a la llum de la vostra mirada.
9 Passem els dies sota la vostra duresa,
consumim els anys com un sospir.
10 Ni que visquéssim setanta anys,
i els més forts fins als vuitanta,
al capdavall, són de fatigues inútils,
s'escolen de pressa, i ens en anem volant.
11 Qui pot amidar un rigor tan vehement?
Qui pot comprendre tanta severitat?
12 Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies
per adquirir la saviesa del cor.
—1233→

13 Calmeu-vos, Jahvè, què espereu?
Sigueu pacient amb els vostres servents.
14 Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos
i ho celebrarem joiosament tota la vida.
15 Doneu-nos tants dies d'alegria
com ens n'heu donat d'aflicció,
tants anys de joia com n'hem vist de penes.
16 Que puguem veure la vostra obra,
que els nostres fills vegin la vostra glòria.
17 Que l'amabilitat del Senyor
reposi damunt els seus servents.
Doneu encert a l'obra de les nostres mans!

Salm 91 (90): Confiança en la protecció de Déu[1088]

1 Tu que vius a recer de l'Altíssim
i passes la nit a l'ombra del Totpoderós,
2 digues a Jahvè:
«Sou la muralla on m'emparo,
el meu Déu, en qui confio.»
3 Ell et guardarà del parany de l'ocellaire
i del flagell de la pesta;
4 t'abrigarà amb les seves plomes,
trobaràs refugi sota les seves ales;
et cobrirà fidelment com un escut.
5 No et farà por la basarda de la nit
ni la fletxa que vola de dia,
6 ni la pesta que s'esmuny a la fosca,
o l'epidèmia que fa estralls a migdia[1089].
7 Ni que en caiguin vora teu un miler
o deu mil al teu costat mateix,
a tu, res no et tocarà.
8 Només que obris els ulls,
veuràs com acaben els injustos.
9 Quan deies: «M'emparo en Jahvè»,
feies de l'Altíssim el teu refugi.
—1234→

10 No et passarà res de mal,
ni s'acostarà a casa teva cap desgràcia,
11[1090] perquè ha donat ordre als seus àngels
que et guardin en els camins;

12 et duran a les palmes de les mans,
perquè els teus peus no ensopeguin amb cap pedra,
13[1091] trepitjaràs lleopards i escurçons,
passaràs sobre lleons i serpents.

14 «Ja que ell s'ha fet tan meu, jo el salvaré,
el protegiré perquè coneix el meu nom.
15 Sempre que m'invoqui, l'escoltaré,
estaré vora d'ell en els perills,
el salvaré, i tothom l'estimarà;
16 saciaré el seu desig de llarga vida,
i fruirà de la meva salvació.

Salm 92 (91): Lloança a la justa providència divina[1092]

1 ***Salm. Càntic. Per al dissabte.***

2 És bo de lloar l'Altíssim,
de cantar al vostre nom, Jahvè,
3 de proclamar al matí el vostre amor,
i de nit, la vostra fidelitat.
4 Us canto amb la lira de deu cordes i amb l'arpa,
als acords d'interludis de cítara.
5 Jahvè, quin goig em donen les vostres gestes!
Aclamo amb alegria l'obra de les vostres mans.

6 Jahvè, que en són, de grans, les vostres obres,
els vostres designis, que en són, de profunds!
7 Els ignorants els desconeixen,
els insensats no se n'adonen.
8 Ni que els injustos creixin com l'herba,
ni que arribin a florir els amics de males arts,
—1235→
acabaran, que no se'n parlarà mai més.
9 Però vós, Jahvè, sou excels per sempre.
10 Els vostres enemics desapareixeran,
seran dispersats els amics de males arts,
11 i a mi, com als búfals, m'alceu el front,
m'ungiu amb oli novell;

12 puc mirar fit a fit els meus contraris,
en sento parlar sense por.
13 Els justos creixeran com les palmeres,
es faran grans com els cedres del Líban;
14 plantats a la casa de Jahvè,
creixeran als atris del nostre Déu;
15 encara donaran fruit a la vellesa,
continuaran plens d'ufana i de vigor,
16 per proclamar que Jahvè és recte,
que la meva roca no coneix la injustícia.

Salm 93 (92): Reialesa de Déu[1093]

1[1094] Jahvè és rei, va vestit de majestat.
Jahvè va vestit i cenyit de poder.
Manté ferm tot el món, incommovible.

2 El vostre soli es manté des del principi,
vós sou, des de sempre.

3 Les fonts de l'oceà, Jahvè,
les fonts de l'oceà fan sentir el seu bramul,
les fonts de l'oceà fan sentir el so de l'aigua.

4 Més que el bramul dels oceans,
més potent que les onades del mar,
és potent Jahvè a les altures.

5 El vostre pacte és irrevocable,
la santedat, Jahvè, escau a casa vostra
al llarg de tots els temps.

Salm 94 (93): El Déu de justícia[1095]

1 Déu de justícia, Jahvè,
Déu de justícia, apareixeu-vos resplendent!
2 Aixequeu-vos jutge de la terra,
doneu als superbs la paga que mereixen.

3 ¿Fins quan els injustos, Jahvè,
fins quan els injustos s'alegraran del seu triomf,
4 i els amics de males arts es vantaran,
amuntegant paraules insolents?
5 Trepitgen el vostre poble, Jahvè,
us oprimeixen l'heretat;
6 maten els forasters, els orfes i les viudes,
7 i encara diuen després: «Jah no ho veu,
el Déu de Jacob no se n'adona».

8 No ho enteneu, ignorants.
Reflexioneu, insensats.
9 El qui ha fet l'orella, no hi sentirà?
el qui ha format l'ull, no hi veurà?
10 ¿Podrà callar, el qui reprèn les nacions?
¿No sabrà res, el qui instrueix els homes?
11[1096] Jahvè sap què valen els pensaments de l'home:
no s'aguanten més que el fum.

12 Feliç l'home que vós eduqueu, Jah,
que instruïu amb la vostra llei;
13 el guardeu en pau en dies de desgràcies,
mentre a l'injust ja li caven la fossa.
14[1097] Jahvè no deixarà el seu poble,
no abandonarà la seva heretat;
15 els tribunals donaran sentències justes,
i els homes rectes les aprovaran.
—1237→

16 ¿Qui s'alça a favor meu contra els injustos?
¿Qui es posa a favor meu contra els amics de males arts?
17 Si no m'hagués defensat Jahvè,
ja em veia al silenci del sepulcre.
18 Quan m'adono que estic a punt de caure,
vós m'aguanteu, per l'amor que em teniu,
19 i quan creix el neguit dintre meu,
el vostre consol és la meva delícia.

20 ¿Us podeu avenir amb un tribunal corromput,
que inventa delictes en nom de la llei?
21 Ni que ells atemptin contra la vida del just,
i condemnin a mort l'innocent,
22 tinc en Jahvè la muralla on emparar-me,
em refugio en la roca del meu Déu.
23 Es tornaran contra ells les seves males arts,
Jahvè, el nostre Déu, els destruirà,
víctimes del mal que havien tramat.

Salm 95 (94): Invitació a la lloança divina[1098]

1 Veniu, celebrem Jahvè amb crits de festa,
aclamem la Roca que ens salva;
2 presentem-nos davant seu a lloar-lo,
aclamem-lo amb els nostres cants.
3 Jahvè és Déu sobirà,
el rei dels reis de tots els déus;
4 té a la mà. les entranyes de la terra
i són d'ell els cims de les muntanyes;
5 seva és la mar, ja que ell l'ha feta,
les seves mans han modelat la terra ferma.

6 Veniu, prosternem-nos i adorem-lo,
agenollem-nos davant de Jahvè, que ens ha creat;
7[1099] ell és el nostre Déu,
i nosaltres som el poble que ell pastura,
el ramat que ell mateix guia.
—1238→

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu:
8 «No enduriu els cors com a Meribà,
com el dia de Massà, en el desert,
9 quan van posar-me a prova els vostres pares
i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.
10 Disgustat durant quaranta anys,
vaig dir d'aquella generació:
«Es un poble de cor esgarriat,
que desconeix els meus camins».
11 Per això, indignat, vaig jurar:
«No entraran al meu lloc de repòs».

Salm 96 (95): Jahvè, rei de tots els pobles[1100]

1 Canteu a Jahvè un càntic nou,
canteu a Jahvè, arreu de la terra,
2 canteu a Jahvè, beneïu el seu nom,
anuncieu de dia en dia que ens ha salvat,
3 conteu a les nacions la seva glòria,
conteu a tots els pobles els seus prodigis.

4 Jahvè és gran, és digne de ser lloat,
és més temible que tots els déus;
5 perquè els déus dels pobles són no-res,
però Jahvè ha fet el cel.
6 Glòria i majestat fan guàrdia davant d'ell,
poder i esplendor l'assisteixen al seu temple.

7 Doneu a Jahvè, famílies dels pobles,
doneu a Jahvè honor i majestat,
87 tributeu a Jahvè l'honor del seu nom,
entreu als seus atris, portant-li ofrenes.
9 Adoreu Jahvè, s'apareix la seva santedat!
Que tremoli davant d'ell tota la terra!

10 Digueu a tots els pobles: «Jahvè és rei!»
—1239→
Manté ferm tot el món, incommovible,
sentencia amb raó les causes dels pobles.

11 El cel se n'alegra, la terra hi fa festa,
bramula el mar amb tot el que s'hi mou,
12 jubilen els camps, amb tot el que hi ha,
criden de joia els arbres del bosc,
13 en veure que ve Jahvè,
que ve a judicar la terra;
judicarà tot el mon amb justícia,
tots els pobles amb la seva veritat.

Salm 97 (96): Jahvè, rei de justícia[1101]

1 Jahvè és rei. La terra ho celebra,
se n'alegren totes les illes.

2 Foscor i nuvolades vetllen entorn d'ell,
justícia i raó sostenen el seu tron.
3 Davant d'ell avança un foc
i abrasa els enemics tot al voltant.
4 Els seus llamps enlluernen tot el món,
i la terra, en veure-ho, s'estremeix.
5 Es fonen com cera les muntanyes
davant del Senyor de tota la terra.
6 El cel proclama la seva justícia,
i tots els pobles contemplen la seva glòria.
Queden avergonyits tots els idòlatres,
que es gloriaven en falses divinitats,
tots els àngels es prosternen davant d'ell.

8 Sió, en sentir-ho, se n'alegra,
estan de festa les viles de Judà,
i celebren els vostres determinis,
9 perquè vós sou Jahvè,
l'Altíssim sobre tota la terra,
i excels per damunt de tots els déus.
—1240→

10 Jahvè estima els qui detesten el mal,
guarda la vida dels fidels,
els deslliura de les mans dels injustos.
11 La llum apunta per als justos,
i l'alegria per als rectes de cor.
12 Justos, celebren festes en honor de Jahvè,
enaltiu el record de la seva santedat!

Salm 98 (97): Jahvè, rei salvador i justicier[1102]

1 ***Salm.***

Canteu a Jahvè un càntic nou:
ha fet obres prodigioses,
la seva dreta i el seu braç sagrat
han sortit victoriosos.
2 Jahvè ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.
3[1103] L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment
a la casa d'Israel.
Tothom ha vist, d'un cap a l'altre de la terra,
la salvació del nostre Déu.

4 Aclamen Jahvè arreu de la terra,
esclateu en cants i en crits d'alegria.
5 Canteu a Jahvè les vostres melodies,
canteu-les al so de les cítares,
6 aclamen el rei, que és Jahvè,
amb trompetes i tocs de corn.
7 Bramula el mar amb tot el que s'hi mou,
el món i tots els qui l'habiten;
8 tots els rius aplaudeixen,
i clamen les muntanyes,
9[1104] en veure que ve Jahvè
a judicar la terra.
Judicarà tot el món amb justícia,
tots els pobles amb raó.

—1241→

Salm 99 (98): Jahvè, rei sant[1105]

1 Jahvè és rei. Els pobles tremolen.
Seu a la carrossa de querubins! La terra trontolla.

2 Jahvè és gran a Sió,
és excels davant de tots els pobles,
3 Que reconeguin el vostre nom, gran i terrible:
és un nom sant.

4 Vós sou el rei que estima la rectitud,
vós heu posat els fonaments del dret,
sou l'autor del dret i la justícia
dins el poble de Jacob.

5 Exalceu Jahvè, el nostre Déu,
venereu l'escambell[1106] dels seus peus:
és cosa santa.

6 Moisès i Aharon amb els seus sacerdots,
Samuel amb els qui invoquen el seu nom,
invocaven Jahvè, i els responia;
7 els parlava en la columna de núvol,
i ells escoltaven l'aliança
i els preceptes que els donava.
8 Jahvè, Déu nostre, vós els responíeu,
i éreu per a ells Déu de perdó,
tot i castigar les seves culpes.

9 Exalceu Jahvè, el nostre Déu,
venereu la muntanya sagrada:
és sant Jahvè, el nostre Déu!

—1242→

Salm 100 (99): Invitació a la lloança[1107]

1 ***Salm. Per a l'acció de gràcies.***

Aclameu Jahvè, arreu de la terra,
2 doneu culte a Jahvè amb cants de festa,
entreu davant d'ell amb crits d'alegria.

3 Reconeixeu que Jahvè és Déu,
que és el nostre creador i que som seus,
som el seu poble i el ramat que ell pastura.

4 Entreu als seus portals enaltint-lo,
canteu lloances als seus atris,
enaltiu i beneïu el seu nom:
5 «Que n'és, de bo, Jahvè!
Perdura eternament el seu amor,
és fidel per segles i segles».

Salm 101 (100): Espill d'un monarca perfecte[1108]

1 ***Salm. De David.***

Vull celebrar la fidelitat i la justícia.
A vós Jahvè, dedico el meu cant.
2 Estudiaré la causa de la gent honrada,
sempre que recorrin a mi.
Portaré les coses de palau
amb honradesa de cor,
3 no em proposaré d'aconseguir
cap objectiu innoble.
No sóc amic dels qui obren contra llei,
no hi vull tenir tractes;
4 que s'allunyin de mi els cors perversos,
—1243→
són per a mi uns desconeguts.
5 Als qui d'amagat infamen els companys,
els obligo a callar;
m'és insuportable l'home d'ulls altius
i de cor arrogant.
6 Poso els ulls en gent fidel del país,
per cridar-los a viure amb mi;
són homes de conducta irreprensible
els qui estan al meu servei.
7 No tindran lloc al meu palau
els homes fraudulents;
no es mantindrà a la meva presència
ningú que menteixi.

8 No em canso cada dia de fer callar
    els injustos del país.
Vull que s'acabin a la ciutat de Jahvè
    els qui practiquen el mal.

Salm 102 (101): Pregària en la dissort[1109]

1 ***Pregària d'un afligit quan, sentint-se defallir, aboca el seu plany davant de Jahvè.***

2 Escolteu, Jahvè, la meva pregària,
que us arribi el meu clam.
3 No m'amagueu la vostra mirada
    en aquesta hora de perill;
escolteu atent, no trigueu més a respondre'm
    ara que us invoco.
4 Els meus dies s'esvaeixen com el fum,
es consumeixen com les brases els meus ossos;
5 se m'asseca el cor com l'herba segada,
no tinc esma de menjar el meu pa;
6 a força de planye'm,
la pell se m'encasta als ossos,
7 com les òlibes al desert
—1244→
i els mussols a les ruïnes,
8 com els ocells solitaris als terrats,
passo la nit desvetllat i planyent-me.
9 Tot el dia els enemics m'escarneixen
i es valen del meu nom per maleir.
10 Menjo cendra com el pa de cada dia,
barrejo amb les llàgrimes la beguda,
11 veient amb quina violència
m'heu alçat per rebatre'm a terra.
12 Com l'ombra del capvespre la meva vida declina,
i em vaig assecant com l'herba.

13 Però vós, Jahvè, regneu eternament,
i es perpetuarà de segle en segle el vostre record;
14 tingueu pietat de Sió,
que ja és temps de compadir-la, ja n'és l'hora.

15 Els vostres servents estimen aquestes pedres,
els fa llàstima aquesta pols.
16 Els estrangers donaran culte al nom de Jahvè,
els reis de tot el món veneraran la seva glòria.
17 Quan Jahvè restaurarà Sió,
hi apareixerà la seva glòria,
18 escoltarà l'oració dels desvalguts,
farà cas de les seves pregàries.
19 Que quedi escrit per a les generacions que vindran,
i el poble creat de nou lloarà Jah.
20 Jahvè mira des de les altures del cel,
des del seu lloc sagrat guaita la terra,
21 per escoltar el plany dels captius,
per alliberar els condemnats a mort.
22 Anunciaran a Sió el nom de Jahvè,
anunciaran la seva lloança a Jerusalem,
23 quan s'hi apleguin pobles i reialmes
per donar culte a Jahvè.

24 Ell havia esgotat a mig camí les meves forces,
em volia escurçar la vida, 25 però li he dit:
«Déu meu, no em prengueu a la meitat dels meus anys,
—1245→
mentre els vostres s'allarguen pels segles.
26 Al principi assentàreu la terra,
i el cel és obra de les vostres mans;
27 ells passaran, però vós subsistireu,
tots s'envelliran com un vestit,
i els canviareu com la gent muda de roba;
28 però vós sou sempre igual,
els vostres anys no tenen fi».
29 Els fills dels vostres servents viuran segurs,
els seus descendents es mantindran a la vostra presència.

Salm 103 (102): Bondat de Jahvè[1110]

1 ***De David.***

Beneeix Jahvè, ànima meva,
del fons del cor beneeix el seu sant nom.

2 Beneeix Jahvè, ànima meva,
no t'oblidis mai dels seus favors.
3 Ell et perdona les culpes
i et guareix de tota malaltia;
4 rescata de la mort la teva vida
i et sacia d'amor entranyable;
5 et corona de felicitat com desitjaves,
i tu et rejoveneixes com una àguila[1111].
6 Jahvè fa justícia als oprimits,
sentencia a favor d'ells.

7 Ha revelat a Moisès els seus camins,
el seu estil d'obrar, als fills d'Israel:
8[1112] «Jahvè és compassiu i benigne,
lent per al càstig, ric en amor».
9 No sempre acusa,
ni guarda rancúnia sense fi,
10 no ens castiga els pecats com mereixíem,
no ens paga com deuria per les nostres culpes.
—1246→

11 El seu amor als fidels és tan immens
com la distància del cel a la terra;
12 llença les nostres culpes lluny de nosaltres
com l'orient és lluny de l'occident.
13 Com un pare s'apiada dels fills,
Jahvè s'apiada dels fidels,
14 perquè sap de quin fang ens va formar,
i es recorda que som pols.
15 La vida de l'home dura com l'herba,
la seva florida és com la dels camps;
desapareix quan hi passa una ventada,
16 i ni es coneix el lloc on era.
17[1113] Però l'amor de Jahvè pels seus fidels
és de sempre i dura sempre,
la seva bondat s'estén als fills dels fills,
18 si guarden la seva aliança
si es recorden dels preceptes i els compleixen.

19 Jahvè té el tron al cel,
governa l'univers amb poder sobirà.
20 Beneïu-lo, àngels de Jahvè,
herois poderosos que executeu les seves ordres,
sempre a punt d'obeir els seus manaments.
21 Beneïu-lo, estols de Jahvè,
ministres que executeu els seus designis.
22 Beneïu-lo, criatures de Jahvè,

a tot arreu on ell és sobirà.

Beneeix Jahvè, ànima meva!

Salm 104 (103): Himne a Jahvè, creador[1114]

1 Beneeix Jahvè, ànima meva.
Jahvè, Déu meu, que en sou, de gran!
Aneu vestit d'esplendor i de majestat,
2 us embolcalla la llum com un mantell.
—1247→
Heu estès el cel com una vela,
3 i dalt les aigües us heu fet un palau[1115].
Preneu els núvols per carrossa
i avanceu damunt les ales dels vents;
4[1116] teniu els vents per missatgers,
el foc i les flames per ministres.
5 Assentàreu la terra sobre uns fonaments,
incommovible per segles i segles.
6 La cobríreu amb el mantell dels oceans,
les aigües sepultaven les muntanyes.
7 Les amenacen, i fugen a l'instant,
es precipiten en sentir el vostre tro,
8 pujant les muntanyes, baixant per les valls,
fins al lloc que els havíeu assignat;
9 els fixàreu un límit que no traspassaran,
mai més no cobriran la terra.
10 De les fonts en feu brollar torrents,
que s'escolen entre les muntanyes;
11 s'hi abeuren els animals feréstecs,
els ases salvatges hi apaguen la set;
12 a les seves ribes nien els ocells,
refilen entre les branques.

13 Des del vostre palau regueu les muntanyes,
sacien la terra de pluges del cel,
14 feu créixer l'herbei per al bestiar
que treballa al servei de l'home.
I ell tren el pa de la terra
15 i el vi que li alegra el cor,

l'oli que li ungeix el front
i el pa que li renova les forces.
16 S'assaonen els arbres més alts,
els cedres del Líban que ell plantà.
17 Hi fan niu els ocells,
i, al cim de tot, la cigonya.
18 Els cabirols van per l'alta muntanya
als roquissars es refugien les fagines[1117].
—1248→

19 La lluna, que heu creat, assenyala les festes,
el sol coneix el lloc on s'ha de pondre.
20 Quan esteneu la fosca, es fa de nit,
i ronden totes les bèsties de la selva;
21 els lleons rugeixen buscant la presa,
reclamant a Déu el seu menjar.
22 Quan feu sortir el sol, es retiren
i s'ajacen als seus caus.
23 I l'home se'n va al seu treball,
a la seva tasca fins al vespre.
24 Que en són, de variades, Jahvè, les vostres obres,
totes les heu fetes amb saviesa.
La terra és plena de les vostres criatures.

25 Aquí teniu el mar, immens per totes bandes;
són incomptables els animals que s'hi mouen,
des dels més petits fins als més grans.
26 Navegant el solquen els vaixells,
i Leviatan[1118] que vau formar per a jugar-hi.
27 Tots esperen de la vostra mà
que els doneu l'aliment al seu temps;
28 els el doneu, i ells l'arrepleguen,
així que obriu la mà, mengen a desdir;
29 però, si deixeu de mirar-los, es desconcerten,
si els retireu l'alè, expiren
i tornen a la pols d'on van sortir.
30 Quan envieu el vostre alè[1119], reneix la creació,
i renoveu la vida sobre la terra.

31 Glòria a Jahvè per sempre.
Que s'alegri Jahvè contemplant allò que ha fet,
32 ell que, si mira la terra, la fa tremolar,
si toca les muntanyes, s'hi aixeca foc i fum.
33 Cantaré a Jahvè tota la vida,
cantaré al meu Déu mentre sóc al món.
34 Que li sigui agradable aquest poema,
són per a Jahvè aquests cants de joia.

—1249→
35 Que desapareguin de la terra els injustos,
i no hi hagi mes pecadors.

Beneeix Jahvè, ànima meva.
Al·leluia!

Salm 105 (104): Fidelitat de Jahvè al pacte amb Abraham[1120]

1 Enaltiu Jahvè, proclameu el seu nom,
feu conèixer entre els pobles les seves gestes.
2 Dediqueu-li càntics, acompanyeu-los amb cítares,
feu l'elogi de les seves meravelles.
3 Glorieu-vos del seu nom sagrat,
alegreu-vos, els qui busqueu Jahvè.
4 Penseu en Jahvè i en el seu poder,
busqueu sempre la seva presència.
5 Recordeu les meravelles que ell obrà,
els seus prodigis i les seves decisions.
6 Descendents d'Abraham, el seu servent,
fills de Jacob, el seu elegit,
7 ell és Jahvè, el nostre Déu,
imposa el seu judici per tota la terra.

8[1121] Recorda sempre l'aliança,
la promesa feta per milers de generacions,
9 l'aliança pactada amb Abraham,
el jurament fet a Isaac,
10 que fou confirmat a Jacob com un decret,
a Israel com una aliança perpètua:
11 «Et donaré la terra de Canaan,
i serà la teva possessió».

12 Encara no es podien comptar,
eren pocs i forasters al país,
13 emigraven d'un lloc a un altre
i de reialme en reialme,
14 però no permeté que ningú els maltractés
—1250→
i reprengué uns reis per causa d'ells

15 «No toqueu els meus ungits,
no feu cap mal als meus profetes».
16 Després cridà la fam al país,
els tragué el pa que els mantenia.
17 Havia enviat un home davant d'ells,
Josep, venut com un esclau;
18 li fermaren els peus amb grillons,
i passà la vida encadenat,
19 fins que es complí la seva predicció,
i l'oracle de Jahvè l'acredità.
20 El rei manà que el deslliguessin,
el sobirà dels pobles el posà en llibertat,
21 i el nomenà senyor del palau
i administrador de tots els béns,
22 perquè instruís els seus nobles com li semblés bé,
i ensenyés la saviesa als ancians.

23 Llavors Israel entrà a l'Egipte,
Jacob s'establí al país de Cam[1122].
24 Jahvè donà al seu poble una gran fecunditat,
i arribà a ser més nombrós que els enemics;
25 però canvià el cor dels egipcis,
que ja no estimaven el seu poble;
26 Envià Moisès, el seu servent,
i Aharon, el seu elegit;
27 els donà poder de fer prodigis,
de fer miracles al país de Cam.
28 Envià tenebres i enfosquí el país,
però no van escoltar les seves paraules.
29 Canvià les aigües en sang,
i els peixos es van morir.
30 Tot el país s'infestà de granotes,
fins a les cambres reials.
31 Ordenà que vinguessin els tàvecs,
i els mosquits per tota la contrada.
32 En comptes de pluja els donà pedregades,
foc i flames per tot el país;
—1251→
33 matà els ceps i les figueres,
i destrossà els arbres d'aquelles regions.
34 Manà després que vingués la llagosta;
una invasió incalculable,
35 que es menjà tot el verd del país,
totes les collites dels camps.
36 A tot l'Egipte matà els primogènits,
tota la flor de les seves famílies.
37 I tragué el seu poble, carregat d'or i plata,
cap d'ells no ensopegava pel camí.
38 Tot l'Egipte celebrà que se n'anessin,

perquè cada dia els tenien més por.
39 Estenia un núvol que els fes ombra
i un foc durant la nit perquè els fes llum.
40 Quan demanaven menjar els envià guatlles,
i els va saciar amb el pa del cel;
41 obrí la roca i en sortí un doll d'aigua,
que va córrer pel desert com un riu.

42 És que recordava la promesa santa,
feta a Abraham, el seu servent;
43 per això, tragué el seu poble d'elegits,
entre cants de festa i d'alegria.
44 Els donà les terres d'altres pobles,
prengueren possessió dels béns d'altra gent,
45 perquè hi observin els seus preceptes
i guardin les seves lleis.
Al·leluia!

Salm 106 (105): Infidelitat d'Israel al pacte amb Jahvè[1123]

1 Al·leluia!
Enaltiu Jahvè: Que n'és, de bo,
perdura eternament el seu amor.
2 ¿Qui pot contar les proeses de Jahvè
i proclamar les seves lloances?
—1252→

3 Feliços els qui observen la llei
i practiquen sempre la justícia.
4 Per l'amor que teniu al vostre poble,
recordeu-vos de nosaltres, Jahvè,
visiteu-nos, veniu a salvar-nos;
5 que pugueu veure feliços els elegits,
que ens alegrem amb el vostre poble
i ens gloriem amb la vostra heretat.

6 Hem pecat igual que els nostres pares,
som culpables, hem estat infidels.
7 Els nostres pares a l'Egipte
no van comprendre els vostres prodigis,

i, oblidant el gran amor que ens teniu,
es rebel·laren al mar Roig contra l'Altíssim.
8 Però els salvà per amor del seu nom,
perquè fos conegut el seu poder.
9 Amenaçà el mar Roig, i quedà eixut,
i van passar per l'oceà com pel desert;
10[1124] els salvà de les mans de l'enemic,
de l'exèrcit que els perseguia;
11 l'aigua cobrí tot l'exèrcit,
ni un sol home en va quedar.
12 Llavors cregueren en les promeses
i cantaren les seves lloances.

13 Aviat van oblidar les obres de Jahvè,
no van fiar-se dels plans que ell tenia.
14 Al desert desitjaren bons menjars
i temptaren Déu en la solitud.
15 Ell els concedí allò que demanaven,
però els envià una pesta per la seva intemperància.

16 Al campament tingueren enveja de Moisès
i d'Aharon, consagrat a Jahvè;
17 però s'obrí la terra per engolir Datan
i sepultar-lo amb la banda d'Abirom[1125];
18 s'abrandà un foc contra la seva banda,
una flamarada devorà aquells malvats.
—1253→

19 A l'Horeb[1126] van fer una imatge de vedell;
abandonaren Déu, la seva glòria,
20[1127] per adorar un ídol de fosa,
l'estàtua d'un animal que viu de l'herba.
21 Van oblidar Déu, que els havia salvats,
que havia fet prodigis a l'Egipte,
22 meravelles a la terra de Cam,
obres admirables al pas del mar Roig.
23 Déu ja parlava d'exterminar-los,
quan Moisès, el seu elegit,
va gosar encarar-se al seu rigor
i el decantà de destruir-los[1128].

24 Després menysprearen la terra deliciosa,
no cregueren en les promeses;
25 murmuraren al campament,
no escoltaren la veu de Jahvè.
26 Ell alçà la mà, jurant

que els faria morir al desert,
27 que dispersaria els seus fills entre els pobles,
i els escamparia per tots els països.

28 També es lligaren a Baal-Fegor[1129],
menjant les víctimes ofertes als déus morts;
29 amb pràctiques perverses, irritaren el Senyor,
i una epidèmia es va abatre damunt d'ells.
30 Però Finehès s'hi va interposar[1130]
i es va deturar l'epidèmia,
31 i li fou tingut en compte, en bé d'ell
i dels seus descendents, per sempre.

32 El provocaren també a les fonts de Meribà,
i Moisès hagué de sofrir per culpa d'ells:
33 li havien amargat l'esperit,
i van parlar desconsideradament[1131].

34 No van exterminar els pobles del país,
tal com Jahvè els ho havia ordenat;
—1254→
35 es van emparentar amb els idòlatres
i es contagiaren dels seus costums.
36 Donaren culte als ídols,
caigueren als seus paranys,
37 immolant als dimonis
els fills i les filles;
38 vessaren així una sang innocent,
—la sang dels seus fills i de les seves filles,
que sacrificaren als ídols cananeus—,
i la sang profanà el país[1132].
39 Es deshonraren amb les seves pràctiques,
es prostituïren amb les seves maldats,
40 i Jahvè és disgustà amb el seu poble,
avorrí la seva heretat;
41 els abandonà a les mans d'estrangers,
i quedaren sotmesos als enemics;
42 els forasters els van oprimir
i els van doblegar sota el seu jou.
43 Quantes vegades els alliberà Jahvè!
Però ells s'obstinaven en les seves actituds,
i s'enfonsaven en les seves culpes.
44 En veure'ls en la desgràcia, en sentir el seu plany,
se'ls mirà compassivament,
45 recordà l'aliança que havia fet amb ells,
i pel gran amor que els tenia es va desdir
46 i va fer que se n'apiadessin

els qui els retenien captius.

47 Salveu-nos, Jahvè, Déu nostre,
aplegueu-nos d'entre les nacions;
en donarem gràcies al vostre nom
i ens gloriarem de lloar-vos[1133].

48 Beneït sigui Jahvè, Déu d'Israel,
des de sempre i per sempre.
I tot el poble respon: «Amén»[1134].
Al·leluia!

—1255→

Llibre Cinquè (Ps. 107(106),1-150,48)

Salm 107 (106): Jahvè salva el seu poble[1135]

1 Enaltiu Jahvè. Que n'és, de bo,
perdura eternament el seu amor.
2 Que parlin els qui Jahvè ha redimit,
que ha rescatat del poder dels tirans
a i els ha aplegats de tots els països,
de llevant i de ponent,
del nord i del migdia.

4 Vagaven pel desert, en plena solitud,
no trobaven cap camí de ciutat habitada,
5 patien fam i set,
i els flaquejaven les forces.

6 En les seves penes cridaren a Jahvè,
i els salvà d'aquell perill:
7 els guià per una pista segura,
fins arribar en un lloc habitat.

8 Que reconeguin els favors de Jahvè,
els prodigis que ha fet en bé dels homes:
9 donà beure a l'assedegat
i sacià de menjar el famolenc.

10 D'altres, infeliços, encadenats a les presons,
vivien en un lloc tenebrós,
11 perquè no havien cregut les paraules de Déu
i havien menyspreat els avisos de l'Altíssim.
12 Defallia, afeixugat, el seu cor,
sucumbien, i ningú no els ajudava.

13 En les seves penes cridaren a Jahvè,
i els salvà d'aquell perill:
—1256→
14 trencà les seves cadenes
i els tragué del lloc tenebrós.

15 Que reconeguin els favors de Jahvè,
els prodigis que ha fet en bé dels homes:
16 ha esbotzat portes de bronze
i ha trencat panys d'acer.

17 D'altres estaven malalts pels seus pecats,
per les seves culpes es veien ja perduts;
18 qualsevol menjar els repugnava,
fins arribar al llindar de la mort.

19 En les seves penes cridaren a Jahvè,
i els salvà d'aquell perill:
20 envià la seva paraula[1136] per guarir-los,
per alliberar la seva vida del sepulcre.

21 Que reconeguin els favors de Jahvè,
els prodigis que ha fet en bé dels homes,
22 que ofereixen sacrificis en acció de gràcies
i, entre aclamacions, contin allò que ha fet.

23 Uns comerciants que s'embarcaren
i es feren mar endins,
24 foren testimonis de les obres de Jahvè,
dels seus prodigis en alta mar.

25 A una ordre seva es girà un huracà,
que aixecava grans onades:
26 es veien al cel, es veien al fons,
i, extenuats de mareig, no es tenien drets,
27 com després de beure massa,
no hi valia res la seva perícia.

28 En les seves penes cridaren a Jahvè,
i els salvà d'aquell perill:
29 apaivagà el temporal, i vingué la bonança,
es calmaren les onades del mar,
—1257→
30 i els va dur fins al port,
plens de goig per la calma retrobada.

31 Que reconeguin els favors de Jahvè,
els prodigis que ha fet en bé dels homes,
32 que l'exalcin davant del poble reunit,
que el lloïn als consells dels ancians.

33 Ell converteix en desert les fonts dels rius,
i els dolls d'aigua en terra seca;
34 converteix les terres fèrtils en salines[1137],
per castigar la depravació dels habitants.
35 Transforma en estanys els deserts,
en dolls d'aigua, la terra eixuta;
36, la dóna als afamats perquè hi habitin,
i ells hi funden una ciutat ben poblada.
37 Sembren els camps, planten les vinyes,
i en cullen cada any el fruit.
38 Els beneeix, i es multipliquen a desdir,
i no minva el seu bestiar.

39 Quan ja no es multipliquen,
sota els cops de penes i desgràcies,
40 ell mateix, que desprestigia els nobles,
i els fa errar en un desert sense camí,
41 aixeca els pobres de la misèria
i augmenta les famílies com els ramats.
42 Els justos se n'alegren en veure-ho,
i tota maldat ha de cloure la boca.
43 Que ho meditin els intel·ligents
i comprenguin els favors de Jahvè[1138].

—1258→

Salm 108 (107): Acció de gràcies i deprecació[1139]

1 ***Càntic. Salm. De David.***

2 El meu cor se sent segur, Déu meu,
tocaré i cantaré,
cantarà el meu cor.
3 Desvetlleu-vos, arpa i lira meva,
vull desvetllar l'aurora.
4 Us lloaré enmig dels pobles, Senyor,
us cantaré davant les nacions.
5 El vostre amor és gran, més alt que el cel,
la vostra lleialtat arriba fins als núvols.
6 Alceu-vos cel amunt, Déu meu,
i ompliu la terra de la vostra glòria.

7 Salveu els vostres amics,
que el vostre braç ens alliberi, escolteu-nos!
8 Déu ha donat un oracle al seu santuari:
«Quina alegria! Repartiré Siquem,
amidaré la vall de Socot,
9 Galaad és meu, es meu Manasés,
Efraïm és el casc que em cobreix el cap.
Judà és el meu ceptre,
10 Moab és la pica on em rento,
llanço la sandàlia sobre Edom,
crido victòria contra Filistea».

11 Qui em conduirà a la ciutat forta,
qui em conduirà fins a Edom,
12 sinó vós, Déu meu,
vós mateix que ens havíeu abandonat,
i ja no sortíeu amb els nostres exèrcits?
13 Ajudeu-nos contra els enemics;
l'auxili dels homes és inútil.
—1259→
14 Vencerem pel poder de Déu,
ell mateix trepitjarà els enemics.

Salm 109 (108): Pregària del just acusat i maleït[1140]

1 ***Del mestre de cant. De David. Salm.***

No calleu, o Déu, a qui dóno lloança.
2 M'acusen els traïdors i els injustos,
parlen contra mi sense fonament,
3 sento paraules d'odi per totes bandes,
em combaten sense motiu.
4 Em paguen l'amor acusant-me,
i jo no faig sinó pregar;
5 em tornen mal per bé,
odi a canvi d'amor, i diuen:
6 «Poseu-lo a les mans d'un injust,
que tingui l'acusador per tota defensa[1141].
7 Que surti condemnat en el judici,
i la defensa l'inculpi encara més.
8[1142] Que duri poc la seva vida
i ocupi un altre els seus càrrecs vacants.
9 Que els seus fills li quedin orfes,
i viuda, la seva esposa,
10 que se'n vagin a captar com vagabunda,
i els expulsin dels casalots enrunats.
11 Que un usurer li embargui tots els béns,
i uns forasters saquegin el fruit dels seus treballs.
12 Que ningú no el recordi amb amor,
ni s'apiadi dels seus orfes.
13 Que desaparegui la seva descendència,
i en una generació s'esborri el seu nom.
14 Que Jahvè recordi les culpes dels seus pares
i no esborri els pecats de la seva mare,
15 que els tingui sempre presents,
i no deixi rastre del seu record a la terra,
—1260→
16 ja que és un home que no pensa a fer favors,
i persegueix, amb l'intent de matar-los,
el pobre desvalgut, l'home que sofreix.
17 Que sigui maleït, ja que li agrada maleir.
Que ningú no el beneeixi, ja que no vol beneir.
18 Portava malediccions com el propi vestit:

dones que li penetrin com aigua a les entranyes
i com oli al moll dels ossos!
19 Que el cobreixin com el seu vestit,
com la roba que no es treu del damunt».

20 Així m'acusen davant de Jahvè
els qui parlen contra mi i em volen mal.
21 Però vós, Jahvè, Déu meu,
obreu amb mi com escau al vostre nom,
allibereu-me per la bondat del vostre amor.
22 Perquè sóc un pobre desvalgut,
i el meu cor se sent ferit dintre meu;
23 me'n vaig com una ombra del capvespre,
sóc espolsat fora, com la invasió de llagosta.
24 De tant dejunar em flaquegen els genolls,
i tinc tot el cos magre i descarnat.
25 Sóc el tema de les seves burles,
i em miren amb aires de mofa.

26 Defenseu-me, Jahvè, Déu meu,
salveu-me per l'amor que em teniu.
27 Que s'adonin que tot és obra de la vostra mà,
i que sou vós, Jahvè, qui heu fet això.
28 Ja poden maleir, si vós beneïu.
Que quedin confosos els meus enemics,
i es pugui alegrar el vostre servent.
29 Que la confusió sigui el vestit dels meus acusadors,
que els cobreixi la vergonya com un mantell.

30 Donaré gràcies a Jahvè tant com pugui,
el lloaré enmig d'una gran gentada,
31 perquè s'ha fet el defensor del desvalgut,
i ha salvat dels tribunals la seva vida.

—1261→

Salm 110 (109): El Messies, rei i sacerdot[1143]

1 ***De David. Salm.***

Oracle de Jahvè al meu Senyor:
«Seu a la meva dreta,
i espera que faci dels enemics
l'escambell dels teus peus»[1144].

2 Que Jahvè estengui lluny des de Sió
el poder del teu ceptre.
Impera enmig dels enemics.
3 «Ja eres príncep el dia que vas néixer,
tens la glòria sagrada des del si de la mare,
des del principi jo t'he engendrat».

4 Jahvè no es desdiu d'allò que jurà:
«Ets sacerdot per sempre,
com ho fou Melquisedec»[1145].

5 El Senyor és al teu costat[1146],
i abat els reis el dia que s'indigna;
6 judica els pobles, i els fa presoners,
abat governants arreu de la terra.
7 Et fa guia del poble camí del seu país;
així redreçaràs el cap.

Salm 111 (110): Lloança de les obres divines[1147]

1 Al·leluia!

Àlef

De tot cor enalteixo Jahvè,

Bet

amb els justos davant de tot el poble.
—1262→

Guímel

2 Les obres de Jahvè són grans,

Dàlet

qui les contempla, les estima.

He

3 La seva gesta és esplèndida i gloriosa,

Uau

es manté per sempre la seva bondat.

Zain

4 Jahvè, benigne i entranyable,

Het

instituí un memorial dels seus prodigis[1148].

Tet

5 Recordant-se per sempre del seu pacte,

Iod

donà un aliment[1149] als qui el veneren.

Caf

6 Demostrà la força del seu braç,

Làmed

repartint al seu poble la terra dels nadius.

Mem

7 La seva acció és irrevocable i és justa,

Nun

les seves decisions són perpètues

Sàmec

8 i assegurades per sempre més;

Ain

ell les compleix fidelment i amb rectitud.

Pe

9[1150] Disposà de redimir el seu poble,

Sade

deixà establert un pacte per sempre.

Cof

El seu nom és sagrat i venerable.

Reix

10 Venerar Jahvè és primícia de saviesa,

Sin

són molt prudents els qui el veneren.
—1263→

Tam

La lloança de Jahvè dura per sempre.

Salm 112 (111): Elogi del just[1151]

1 Al·leluia!

Àlef

Feliç l'home que venera Jahvè

Bet

i estima de cor els seus preceptes.

Guímel

2 La seva descendència serà gran al país,

Dàlet

serà beneït el llinatge dels justos.

He

3 A casa seva hi ha riquesa i abundància,

Uau

la seva bondat consta per sempre.

Zain

4 L'home just, compassiu i benigne,

Het

és llum que apunta en la fosca.

Tet

5 Sortós l'home que presta de bon grat,

Iod

que disposa a consciència els seus afers.

Caf

6 El just no caurà mai

Làmed

i deixarà un record inesborrable.

Mem

7 Viu sense por de males noves,

Nun

se sent ferm confiant en Jahvè,

Sàmec

8 té el cor incommovible, res no tem,
—1264→

Ain

i a la fi veurà vençuts els enemics.

Pe

9[1152] Reparteix allò que té, ho dóna als pobres,

Sade

la seva bondat consta per sempre,

Cof

pot alçar el front amb dignitat.

Reix

10 L'injust, quan ho veu, es consumeix,

Xin

i estreny les dents d'indignació.

Tau

S'esvaeixen les ambiciona de l'injust.

Salm 113 (112): Lloança al nom de Déu[1153]

1 Al·leluia!
Servents de Jahvè[1154], lloeu-lo,
lloeu el nom de Jahvè.
2 Beneït sigui el nom de Jahvè
ara i per tots els segles.
3 Des de la sortida fins a la posta del sol
lloeu el nom de Jahvè.
4 Jahvè és excels als ulls de tots els pobres,
la seva glòria s'eleva més enllà del cel.
5 Qui és com Jahvè, el nostre Déu?
Té molt amunt el seu tron,
6 i des d'allí s'inclina
per veure el cel i la terra.
7 Aixeca de la pols el desvalgut,
treu el pobre de la cendra,
8 per asseure'l entre els poderosos,
els poderosos del seu poble.
9 La qui vivia estèril a casa seva,
la fa mare feliç, amb els fills.

Al·leluia!

—1265→

Salm 114 (113 A): Les meravelles de l'èxode[1155]

1 Quan els fills d'Israel sortiren d'Egipte,
quan se n'anaren del poble estranger,
2 la terra de Judà fou el seu santuari,
el país d'Israel, la seva possessió.
3 El mar, en veure'ls, va fugir,
i el Jordà se'n tornà riu amunt;
4 les muntanyes saltaren com anyells,
enjogassades com petits de la ramada.
5 Què tenies, mar, que vas fugir,
i tu, Jordà, per tornar riu amunt?
6 Per què saltàveu, muntanyes, com anyells,
enjogassades com petits de la ramada?
7 És davant del Senyor que s'estremí la terra,
davant del Déu de Jacob,
8 que converteix les roques en estanys,
la pedra dura en dolls d'aigua viva.

Salm 115 (113 B): Fe en el Déu veritable[1156]

1 No ens doneu a nosaltres la glòria,
no ens la doneu, Jahvè;
doneu-la al vostre nom,
perquè vós sou fidel en l'amor.
2 Que no puguin dir els altres pobles:
«On és el seu Déu?»
3 El nostre Déu és al cel,
i fa tot allò que es proposa.

4 Però els ídols d'ells són plata i or,
obra d'homes i res més:
5 tenen boca, però no parlen,
—1266→

tenen ulls, però no hi veuen,
6 orelles que no hi senten,
i nas que no olora;
7 les seves mans no palpen,
els seus peus no caminen,
ni té veu la seva gorja.
8 Seran com ells els qui els fabriquen,
i tots els qui hi tenen confiança.

9 La casa d'Israel confia en Jahvè;
ell els protegeix i els ajuda.
10 La casa d'Aharon confia en Jahvè;
ell els protegeix i els ajuda.
11 Els creients confien en Jahvè;
ell els protegeix i els ajuda.

12 Que ens recordi Jahvè i ens beneeixi.
Que beneeixi la casa d'Israel,
que beneeixi la casa d'Aharon,
13[1157] que beneeixi els qui el veneren,
que els beneeixi tots, petits i grans.
14 Que us faci créixer Jahvè,
a vosaltres i els vostres fills.
15 Sigueu beneïts de Jahvè,
de Jahvè que ha fet cel i terra.

16 Jahvè s'ha reservat el cel
i ha donat la terra als homes.
17 No són els morts els qui lloen Jahvè,
ni els qui baixen al silenci del sepulcre.
18 Som nosaltres els qui beneïm Jahvè
ara i per tots els segles.
Al·leluia!

Salm 116 (114-115): Càntic d'acció de gràcies[1158]

1Estimo de tot cor Jahvè:
Jahvè ha escoltat la meva súplica,
—1267→
2 ha escoltat el meu clam

així que l'invocava.

3 M'encerclaven els llaços de la mort,
tenia davant meu els seus paranys,
i dintre meu l'angoixa i el neguit.
4 Vaig invocar el nom de Jahvè:
«Ah, Jahvè, salveu-me la vida».

5 Jahvè és just i benigne,
el nostre Déu sap compadir;
6 Jahvè salvaguarda els senzills,
jo era feble i m'ha salvat.
7 Recobra la serenor, ànima meva,
mira el que Jahvè t'ha fet.
8 Ha alliberat de la mort la meva vida,
els meus ulls, de negar-se en el plor,
els meus peus, de donar un pas en fals.
9 Continuaré caminant entre els qui viuen,
a la presència de Jahvè.

10[1159] Crec amb tot el cor, tot i que deia:
«Que en sóc, de dissortat»,
11[1160] tot i que deia, veient-me perdut:
«Els homes, tots enganyen».
12 ¿Com podria retornar a Jahvè
tot el bé que m'ha fet?
13 Invocant el seu nom, alçaré la copa[1161]
per celebrar la salvació.
14 Compliré les meves prometences,
ho faré davant de tot el poble.

15 A Jahvè li doldria
la mort dels qui l'estimen.
16 Ah, Jahvè, sóc el vostre servent,
ho sóc des del dia que vaig néixer.
Vós em trencàreu les cadenes.
—1268→
17 Us oferiré una víctima d'acció de gràcies,
invocant el vostre nom;
18 Compliré les meves prometences,
ho faré davant de tot el poble,
19 als atris de la casa de Jahvè,
al teu bell mig, Jerusalem!
Al·leluia!

Salm 117 (116): Invitació universal a lloar Déu[1162]

1[1163] Lloeu Jahvè, tots els pobles,
glorifiqueu-lo, totes les nacions.
2 És immens el seu amor per nosaltres,
la fidelitat de Jahvè durarà sempre.
Al·leluia!

Salm 118 (117): Himne triomfal d'acció de gràcies[1164]

1Enaltiu Jahvè. Que n'és, de bo,
perdura eternament el seu amor.
2 Que respongui la casa d'Israel:
perdura eternament el seu amor.
3 Que respongui la casa d'Aharon:
perdura eternament el seu amor.
4 Que responguin els qui veneren Jahvè:
perdura eternament el seu amor.

5 Enmig del perill vaig clamar a Jahvè,
i em va escoltar i me'n va treure.
6[1165] Tinc Jahvè a favor meu, res no em fa por,
què em poden fer, els homes?
7 Tinc Jahvè a favor meu, ell em defensa,
veuré caure els enemics.
8 Més val emparar-se en Jahvè
—1269→
que posar confiança en els homes.
9 Més val emparar-se en Jahvè
que fiar-se dels poderosos.

10 Quan totes les nacions m'envoltaven,
invocant Jahvè les he vençudes.
11 Quan m'envoltaven i estrenyien el setge:

invocant Jahvè les he vençudes.
12 Quan m'envoltaven com un eixam,
i s'arboraven com foc d'argelagues.
invocant Jahvè les he vençudes.
13 M'empenyien tan fort, que anava a caure,
però Jahvè m'ha sostingut.
14 De Jahvè em ve la força i el triomf,
és ell qui m'ha salvat.

15 Escolteu, crits de festa i de victòria
al campament dels justos:
«La dreta de Jahvè fa proeses,
16 la dreta de Jahvè em glorifica,
la dreta de Jahvè fa proeses».

17 No moriré, viuré encara,
per contar les proeses de Jahvè.
18 Els càstigs de Jah han estat severs,
però no m'ha abandonat a la mort.

19 Obriu-me les portes dels justos[1166];
entraré a donar gràcies a Jah.
20 Aquest és el portal de Jahvè,
els justos hi poden entrar.
21 Gràcies, perquè vós m'heu escoltat
i heu vingut a salvar-me.

22 La pedra que rebutjaven els constructors
ara corona l'edifici[1167].
23 És Jahvè qui ho ha fet,
i els nostres ulls se'n meravellen.
—1270→
24 Avui és el dia en què ha obrat Jahvè,
alegrem-nos i celebrem-lo.
25 Ah, Jahvè, doneu-nos la victòria!
Ah, Jahvè, feu que prosperem![1168]

26 Beneït el qui ve en nom de Jahvè!
Us beneïm des de la casa de Jahvè!
27 Jahvè és Déu. Que ell ens il·lumini!
Porteu els rams, ordeneu la processó
fins a les vores de l'altar[1169].

28 Vós sou el meu Déu, us dóno gràcies,

us exalço, Déu meu!
29 Enaltiu Jahvè. Que n'és, de bo,
perdura eternament el seu amor.

Salm 119 (118): Elogis de la llei divina[1170]

Àlef

1 Feliços els homes de conducta irreprensible,
que segueixen la llei de Jahvè[1171].
2 Feliços els homes que guarden el seu pacte
i busquen Jahvè amb tot el cor,
3 no cometen mai cap mal,
segueixen els seus camins.
4 Heu donat els vostres preceptes
perquè siguin observats fidelment.
5 Tant de bo els meus camins no es desviïn
de guardar els vostres decrets;
6 mai no em veuré decebut,
si tinc davant els vostres manaments.
7 El meu cor us lloarà amb sinceritat,
quan aprengui que heu obrat amb justícia.
8 Vull guardar els vostres decrets,
no m'abandoneu, no em deixeu sol.
—1271→

Bet

9 Com mantindrà pur, un jove, el seu camí?
Vivint d'acord amb la vostra paraula.
10 Us he buscat amb tot el cor,
no deixeu que m'aparti dels manaments.
11 Guardo al fons del cor allò que heu promès,
per no pecar contra vós.
12 Sou beneït, Jahvè,
feu que aprengui els vostres decrets.
13 Els meus llavis compten una a una
les sentències que vós heu donat.
14 Sóc més feliç guardant el pacte
que fruint de grans riqueses.
15 Vull considerar els vostres preceptes
i fixar-me en els vostres camins.
16 Els vostres decrets són la meva delícia,
no oblidaré mai allò que heu promès.

Guímel

17 Feu aquesta gràcia al vostre servidor:
que visqui pensant en la paraula que heu donat.
18 Obriu-me els ulls i podré contemplar
les meravelles de la vostra llei.
19 Sóc foraster en aquest país,
o m'amagueu els vostres manaments.
20 La meva ànima està assedegada
de sentir a cada moment les vostres sentències.
21 Amenaceu de maleir els superbs,
que es desvien dels manaments.
22 Allunyeu de mi les burles i els menyspreus
perquè jo guardo el vostre pacte.
23 Ni que els governants deliberessin contra mi,
jo faria l'elogi dels vostres decrets.
24 El vostre pacte fa la meva delícia,
aquests decrets són els meus consellers.

Dàlet

25 Em veig sepultat a la pols,
feu-me viure com vàreu prometre.
26 Us he exposat els meus camins, i m'heu atès,
—1272→
feu que aprengui els vostres decrets.
27 Feu-me entendre el camí dels preceptes,
i faré l'elogi de les vostres meravelles.
28 La meva vida es consumeix de pena;
renoveu-me com em vàreu prometre.
29 Aparteu-me dels falsos camins,
doneu-me, Jahvè, la ostra llei.
30 He escollit els camins de veritat,
i he admès les vostres sentències.
31 Estic enamorat del vostre pacte,
Jahvè, que no em vegi defraudat.
32 Correré pels camins dels manaments,
si vós m'eixampleu el cor.

He

33 Mostreu-me el camí dels vostres decrets,
que el vull seguir fins al final.
34 Feu-me entendre la vostra llei,
que la vull guardar amb tot el cor.
35 Guieu-me pel camí dels manaments,
que jo me l'estimo de debò.
36 Inclineu el meu cor al vostre pacte,
feu que no em deixi subornar.

37 Aparteu els meus ulls dels qui són no-res;
és el vostre camí el que em donarà la vida.
38 Compliu amb mi, servent vostre, la promesa
que vau fer per als qui creuen en vós.
39 Allunyeu les burles que jo em temo;
sé que són bones les sentències que heu donat.
40 Mireu com estimo els vostres preceptes,
doneu-me la vida, vós que sou just.

Uau

41 Que vinguin els vostres favors, Jahvè,
salveu-me com havíeu promès;
42 que pugui respondre als qui
es burlen de mi: «Confio en la seva paraula».
43 No em tragueu dels llavis la promesa que no enganya:
confio en el vostre judici.
44 Vull complir sempre la vostra llei,
—1273→
la vull complir fins al darrer moment,
45 vivint amb un cor ample,
jo que medito els vostres preceptes.
46 Davant dels reis parlaré del vostre pacte
sense avergonyir-me'n.
47 Els manaments fan les meves delícies,
me'ls estimo de debò.
48 Alço a vós les mans,
elogiant els vostres decrets.

Zain

49 Recordeu la promesa que em vau fer,
i que manté la meva esperança.
50 això és el que em conforta en les penes,
la vostra paraula que em promet la vida.
51 Quan els superbs es reien tant de mi,
no em decantava de la vostra llei.
52 Recordava els judicis eterns,
i aquest record em confortava.
53 M'encenc d'indignació,
veient que els injustos abandonen la llei,
54 Els vostres decrets són el tema dels meus cants
quan em trobo en un país foraster.
55 Jahvè, fins de nit recordo el vostre nom,
i vetllo pensant en la llei.
56 M'emprenc com a cosa pròpia
la guarda dels vostres preceptes.

Het

57 Jahvè és la meva heretat,
vull estar atent a les vostres paraules:
58 Cerco de tot cor el vostre esguard,
compadiu-vos de mi com vau prometre.
59 Examino els meus camins,
perquè els meus peus segueixin la llei.
60 De pressa, sense torbar-me, avanço
en la guarda dels vostres manaments.
61 Els paranys dels justos em volen capturar,
però jo no oblido la vostra llei.
62 A mitjanit em llevo a lloar-vos,
—1274→
perquè són justos els vostres judicis.
63 M'uneixo amb els fidels,
que guarden els preceptes.
64 Jahvè, la terra és plena del vostre amor;
feu que aprengui els vostres decrets.

Tet

65 Heu fet feliç el vostre servent,
com vós, Jahvè, vau prometre.
66 Doneu-me coneixement i bon sentit,
que jo tinc fe en els manaments.
67 Quan encara no sofria, vivia esgarriat,
però ara tinc presents les promeses.
68 Vós sou bo, vós feu el bé;
feu que aprengui els vostres decrets.
69 No curen de res, els remeis dels superbs;
jo guardo amb tot el cor els preceptes.
70 Els seus cors s'han endurit, són insensibles,
però jo trobo en la llei les meves delícies.
71 M'ha fet bé haver sofert tantes penes:
hi aprenc els vostres decrets.
72 M'estimo més la llei que surt dels vostres llavis,
que mil monedes d'or o de plata.

Iod

73 Les vostres mans m'han fet i m'han creat,
feu-me capaç d'aprendre els manaments.
74 Els fidels s'alegraran en veure
que espero allò que heu promès.
75 Jahvè, sou just, ho reconec,
i és amb raó que he sofert tantes penes.
76 Que el vostre amor em conforti,
com vau prometre al vostre servent.
77 Quan arribi la vostra pietat, jo tindré vida,
la llei farà les meves delícies.
78 Que es confonguin els superbs d'oprimir-me injustament;

jo faré l'elogi dels vostres preceptes.
79 Es posaran a favor meu els fidels,
els qui coneixen el vostre pacte.
—1275→
80 Si guardo plenament els vostres decrets,
no quedaré confós.

Caf

81 Em sento defallir de tant esperar la salvació,
però confio en la vostra paraula.
82 Esperant la vostra promesa se'm cansen els ulls,
i exclamo: «Quan vindreu a consolar-me?»
83 Fins si em quedava tot ressec,
no oblidaria els vostres decrets.
84 Quan de temps viurà el vostre servent?
Quan fareu justícia dels qui em persegueixen?
85 M'han posat paranys els superbs
que no viuen segons la vostra llei.
86 Tots els vostres manaments són justos;
defenseu-me que em persegueixen injustament.
87 Han estat a punt d'esborrar-me de la terra,
però jo no he abandonat els preceptes.
88 Per l'amor que em teniu, salveu-me la vida,
i guardaré el vostre pacte.

Làmed

89 Les vostres promeses, Jahvè, són eternes,
persistiran com el cel.
90 La vostra fidelitat es manté pels segles,
com es manté la terra que vau crear.
91 Cel i terra subsisteixen per decisió vostra,
perquè tot l'univers us obeeix.
92 Si en la llei no hagués trobat les meves delícies,
m'haurien aclaparat les meves penes.
93 Pels vostres preceptes em doneu la vida,
jo mai no els oblidaré.
94 Sóc vostre, salveu-me,
que jo medito els preceptes.
95 Els injustos esperen l'ocasió de perdre'm,
i jo miro d'entendre el vostre pacte.
96 La cosa més perfecta té els seus límits,
però els vostres manaments són immensos.

Mem

97 Com estimo la vostra llei!
—1276→
És la meva conversa tot el dia.

98 Els manaments em fan més assenyat que l'enemic,
perquè me'ls he fet meus per sempre.
99 Sóc més instruït que tots els mestres,
de tant que medito el vostre pacte.
100 La guarda dels preceptes
em fa més assenyat que els ancians.
101 No deixo anar els peus pel camí del mal,
vull viure atent a les vostres paraules.
102 No he defugit les vostres decisions,
vós me les heu ensenyades.
103 Quina dolçor, les vostres promeses!
Quan les repeteixo, són més bones que la mel.
104 El seny em ve dels vostres preceptes,
per això m'aparto dels camins enganyosos.

Nun

105 La vostra promesa fa llum als meus passos,
és la claror que m'il·lumina el camí.
106 Vull complir allò que he jurat:
sostindré que són justes les vostres decisions.
107 Que en són, de grans, les penes que sofreixo;
feu que visqui, com ho havíeu promès.
108 Accepteu, Jahvè, l'ofrena que us prometo,
i feu que aprengui les vostres decisions.
109 La meva vida està sempre en perill,
però no oblido mai la vostra llei.
110 Els injustos m'han tirat un llaç,
però no m'he desviat dels preceptes.
111 Tindré sempre per herència el vostre pacte,
és l'alegria del meu cor.
112 Compliré de cor els vostres decrets,
del tot i per sempre.

Sàmec

113 Em desagraden els inconstants,
jo estimo la vostra llei.
114 Vós sou l'escut que em protegeix,
la vostra promesa és la meva esperança.
115 Allunyeu-vos de mi, els qui voleu fer mal,
—1277→
que jo vull guardar els manaments del meu Déu.
116 Sosteniu-me, com vau prometre, i viuré,
que no vegi defraudada la meva esperança.
117 Aguanteu-me vós, i em salvaré,
i els vostres decrets faran les meves delícies.
118 Vós desaproveu els qui se n'allunyen,
els enganya el seu pensament.
119 Per a vós són escòria els injustos del país,

per això estimo tant el vostre pacte.
120 Tot el meu cos s'esborrona de por,
perquè temo els vostres judicis.

Ain

121 He obrat segons el dret i la justícia,
no m'abandoneu a les mans dels opressors.
122 Assegureu-me que em fareu feliç;
que no m'oprimeixin els superbs.
123 Els meus ulls es cansen d'esperar la salvació
i el compliment dels béns promesos.
124 Mostreu l'amor que em teniu, a mi, servent vostre,
feu que aprengui els vostres decrets.
125 Sóc el vostre servent, feu-me capaç
de conèixer el vostre pacte.
126 Ja és hora que intervingueu, Jahvè,
han violat la vostra llei.
127 Jo aprecio els vostres manaments
més que l'or i més que tot;
128 per això m'estimo els preceptes,
i m'aparto dels camins enganyosos.

Pe

129 És admirable el vostre pacte,
per això el té present la meva ànima.
130 La vostra paraula, explicada, dóna llum
i l'entenen els senzills.
131 Obro els llavis i aspiro amb delit;
m'agraden tant els vostres manaments!
132 Mireu-me, compadiu-vos de mi,
vós que us compadiu dels qui estimen el vostre nom.
133 Que la vostra promesa guardi els meus passos,
—1278→
que no siguin mai esclaus de males arts.
134 Allibereu-me de les violències dels homes,
que pugui guardar els vostres preceptes.
135 Deixeu-me veure la claror de la vostra mirada,
feu que el vostre servent aprengui els decrets.
136 Torrents de llàgrimes em surten dels ulls,
quan penso que no és observada la llei.

Sade

137[1172] Sou just, Jahvè,
i són justos les vostres decisions.
138 Heu establert el pacte amb justícia
i amb tota veritat.
139 Em consumeixo d'indignació,

veient com l'enemic oblida allò que heu promès.
140 Les vostres promeses són de bona llei,
el vostre servent les estima.
141 Per petit i menyspreat que sigui jo,
no m'oblido dels vostres preceptes.
142 La vostra justícia serà sempre justa,
serà sempre veritat la vostra llei.
143 Quan em trobava en perill i en la desgràcia,
em feien feliç els manaments.
144 Els vostres pactes seran sempre justos,
feu-me capaç, d'entendre'ls, i podré viure.

Cof

145 Clamo amb tot el cor. Jahvè, escolteu-me,
vull complir els vostres decrets.
146 A vós us invoco, salveu-me;
guardaré el vostre pacte.
147 Encara no és de dia, ja vinc a implorar-vos,
confiant en les vostres paraules.
148 Abans d'hora se'm desvetllen els ulls,
per considerar les meves promeses.
149 Vós que m'estimeu, escolteu el meu clam;
doneu-me la vida, Jahvè, com vau decidir.
150 Són a prop els meus astuts perseguidors,
ells que estan lluny de la vostra llei.
151 Vós sou a la vora, Jahvè,
—1279→
i es mantenen ferms els vostres manaments:
152 jo sé, fa temps, que el vostre pacte,
l'heu assegurat per sempre.

Reix

153 Mireu les penes que sofreixo, i deslliureu-me'n,
que jo no m'oblido de la vostra llei.
154 Pledegeu la meva causa i defenseu-me,
doneu-me la vida, com vau prometre.
155 La salvació és lluny dels injustos,
perquè no mediten els vostres decrets.
156 Es gran, Jahvè, la vostra pietat,
doneu-me la vida, com vau decidir.
157 Ni que siguin tants els enemics que em persegueixen,
no m'he apartat del vostre pacte.
158 Em dol de veure els qui han apostat,
sense fer cas de les vostres promeses.
159 Com m'estimo els preceptes, Jahvè;
per l'amor que em teniu, doneu-me la vida.
160 La vostra promesa és veritat des del principi,
i sempre seran justes les vostres decisions.

Xin

161 Quan els governants em perseguien sense motiu,
i el meu cor temia per les vostres promeses,
162 la vostra paraula em feia tan feliç,
com un home carregat de botí.
163 Avorreixo l'engany, el detesto,
i estimo la vostra llei.
164 Set vegades el dia[1173] us faig lloança,
perquè són justes les vostres decisions.
165 Tenen molta pau els qui estimen la llei,
res no els farà ensopegar.
166 Jahvè, compleixo els manaments,
esperant la vostra salvació.
167 El meu cor té present el vostre pacte,
me l'estimo de debò.
168 Tinc present el vostre pacte,
i els meus camins són davant vostre.
—1280→

Tau

169 Que us arribi el meu clam,
doneu-me la vida, Jahvè, com vau prometre.
170 Deixeu entrar fins a vós la meva súplica,
tal com vau prometre, allibereu-me.
171 Tinc a flor de llavis la lloança,
perquè em feu aprendre els vostres decrets.
172 La meva llengua canta les vostres promeses,
perquè els vostres manaments són justos.
173 Que la vostra mà estigui a punt per ajudar-me;
jo m'estimo els vostres preceptes.
174 Anhelo la vostra salvació,
la vostra llei, Jahvè, em farà feliç.
175 Que visqui la meva ànima per lloar-vos,
i que el vostre judici em defensi.
176 M'havia allunyat com una ovella perduda,
    veniu a buscar-me,
que no m'oblido dels manaments.

Salm 120 (119): Oració d'un calumniat[1174]

1 ***Càntic dels pelegrinatges.***

Clamo a Jahvè en la meva desgràcia,
i ell em respon.
2 Defenseu-me, Jahvè, dels llavis mentiders,
de la llengua impostora.
3 Què et donarà Déu a mans plenes,
llengua impostora?
4 Les fletxes del guerrer, ben esmolades,
i brases de ginesta[1175].

5 Ai de mi, que he de viure a Mósoc[1176],
exiliat als campaments de Quedar.
6 Fa massa temps que jo haig de viure
amb els qui no volen pau.
—1281→
7 Jo els parlo de pau i de justícia,
i ells pensen en la guerra.

Salm 121 (120): El guardià d'Israel[1177]

1 ***Càntic dels pelegrinatges.***

Alço els ulls a les muntanyes[1178]:
d'on em vindrà l'ajuda?
2 L'ajuda em vindrà de Jahvè,
de Jahvè, que ha fet cel i terra.
3 Que no et deixi relliscar el peu,
ni s'adormi el qui et guarda.
4 El guardià d'Israel mai no s'adorm,
sempre vigila.
5 És Jahvè qui et guarda, Jahvè t'empara
al teu costat mateix.
6 De dia, el sol no et farà mal,
ni la lluna, de nit[1179].
7 Jahvè et guarda de tota desgràcia,
et guarda la vida.
8 Jahvè et guarda tots els passos
ara i per tots els segles.

Salm 122 (121): La glòria de Jerusalem[1180]

1 ***Càntic dels pelegrinatges. De David.***

Quina alegria quan em van dir:
«Anem a la casa de Jahvè».
2 ja han arribat els nostres peus
al teu llindar, Jerusalem.
3 Jerusalem, ciutat ben construïda,
conjunt harmoniós;
—1282→
4 és allà que pugen les tribus,
les tribus de Jahvè,
a complir l'aliança d'Israel
a lloar el nom de Jahvè.
5 Allí hi ha els tribunals de justícia,
els tribunals del palau de David.
6 Augureu la pau a Jerusalem:
«Que visquin segurs els qui t'estimen,
7 que sigui inviolable la pau dels teus murs,
la quietud dels teus merlets».
8 Per amor dels meus germans i amics,
deixeu-me-li dir: «Que hi hagi pau dintre teu!»
9 Per la casa de Jahvè, el nostre Déu,
et desitjo la felicitat.

Salm 123 (122): Confiança en Déu en el menyspreu[1181]

1 ***Càntic dels pelegrinatges.***

A vós, que teniu el tron dalt del cel,
aixeco els meus ulls.
2 Com l'esclau té els ulls posats

en les mans del seu amo,
com l'esclava té els ulls
en les mans de la mestressa,
tenim els ulls en Jahvè, el nostre Déu,
fins que s'apiadi de nosaltres.

3 Compadiu-nos, Jahvè, compadiu-nos,
estem saturats de menyspreu.
La nostra ànima n'està ben saturada,
dels escarnis dels altius,
del menyspreu dels insolents.

—1283→

Salm 124 (123): El salvador d'Israel[1182]

1 ***Càntic dels pelegrinatges. De David.***

Si Jahvè no hagués estat a favor nostre,
—que respongui el poble d'Israel—,
2 si Jahvè no hagués estat a favor nostre,
quan els homes intentaven d'assaltar-nos,
3 ens haurien engolit de viu en viu:
tan gran era la fúria que portaven.
4 Quan la riuada ens vingué a sobre,
ens hauria passat la inundació
més amunt del coll,
5 més amunt del coll ens hauria passat
la crescuda de les aigües.
6 Beneït sigui Jahvè,
que no ens deixa caure a les seves dents.
7 Hem salvat la vida com l'ocell que fuig
del llaç dels caçadors.
S'ha trencat el llaç, i tots hem fugit.

8 El nostre auxili és el nom de Jahvè,
de Jahvè que ha fet cel i terra.

Salm 125 (124): Déu, protector dels seus[1183]

1 ***Càntic dels pelegrinatges.***

El qui confia en Jahvè mai no caurà.
És com Sió, incommovible, ferm per sempre.
2 Jerusalem està envoltada de muntanyes.
És així com Jahvè envolta el seu poble,
ara i per tots els segles.
—1284→

3 El ceptre injust no pesarà més
sobre la terra dels justos,
no fos que els justos donin la ma
als qui fan el mal.

4 Jahvè, feu feliços els bons
i els rectes de cor.
5 Però als qui es desvien per camins tortuosos,
Jahvè se'ls endurà amb els malfactors.
Pau a Israel!

Salm 126 (125): El retorn de l'exili[1184]

1 ***Càntic dels pelegrinatges.***

Quan Jahvè renovà la vida de Sió,
ho crèiem un somni;
2 la nostra boca s'omplí d'alegria,
de crits i de rialles.
Els altres pobles es deien: «És magnífic
el que Jahvè fa a favor d'ells».
3 Es magnífic el que Jahvè fa a favor nostre;
amb quin goig ho celebrem!

4 Renoveu la nostra vida, Jahvè,
com l'aigua renova l'estepa del Nègueb.
5 Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls,
criden de joia a la sega.
6 Sortien a sembrar tot plorant,
emportant-se la llavor,
i tornaran cantant d'alegria,
duent a coll les garbes.

—1285→

Salm 127 (126): Vanitat de l'esforç humà sense Déu[1185]

1 ***Càntic dels pelegrinatges. De Salomó.***[1186]

Si Jahvè no construeix la casa,
és inútil l'afany dels constructors.
Si Jahvè no guarda la ciutat,
és inútil que vigilin els guardes.
2 Es inútil que us lleveu tan de matí,
i aneu tan tard a reposar,
per menjar el pa que us guanyeu a dures penes.
Fins quan dormen, Déu el dóna als seus amics.
3 La millor herència són els fills, do de Jahvè,
els descendents són la millor recompensa;
4 els fills que heu tingut quan éreu joves
són com les fletxes en mans d'un guerrer;
5 feliç l'home que se n'omple el buirac:
6 si discuteix amb algú davant la gent,
no haurà de retirar-se avergonyit.

Salm 128 (127): Benestar domèstic del fidel de Jahvè[1187]

1 ***Càntic dels pelegrinatges.***

Feliç tu, fidel de Jahvè,
que vius seguint els seus camins.
2 Menjaràs del fruit del teu treball,
seràs feliç i tindràs sort.
3 La teva esposa fruitarà com una parra,
dins la intimitat de casa teva;
veuràs els fills com plançons d'olivera
entorn de la taula.
4 Es així com els fidels de Jahvè
seran beneïts.
—1286→

5 Que Jahvè et beneeixi des de Sió.
Que tota la vida puguis veure
prosperar Jerusalem!
6 Que puguis veure els fills dels teus fills!
Pau a Israel!

Salm 129 (128): Els enemics d'Israel[1188]

1 ***Càntic dels pelegrinatges.***

Quantes vegades, des de jove[1189], m'han combatut!
Que respongui el poble d'Israel:
2 Quantes vegades, des de jove, m'han combatut,
i mai no em poden vèncer!
3 M'han llaurat tot el cos,
per obrir-hi solcs ben llargs[1190],
4 però la justícia de Jahvè ha trencat
les sogues dels injustos[1191].

5 Que se'n tornin defraudats i avergonyits
els qui volien mal a Sió,
6 i siguin com l'herba dels terrats
que abans d'espigar-se s'asseca;
7 no se'n faran cap manat els segadors,
ni cap braçat els qui lliguen les garbes,

8 i no diu ningú dels qui passen a la vora:
«Jahvè us ha beneït».

Us beneïm en el nom de Jahvè[1192].

Salm 130 (129): Clam de perdó[1193]

1 ***Càntic dels pelegrinatges.***

Des de l'abisme[1194] us crido, Jahvè.
2 Escolteu el meu clam.
—1287→
Estigueu atent, escolteu
aquest clam que us suplica.
3 Si teníeu en compte les culpes,
qui es podria sostenir?
4 Però és molt vostre perdonar,
i això ens infon respecte.

5 Confio en la paraula de Jahvè,
la meva ànima hi confia.
Espera 6 Jahvè la meva ànima,
més que els sentinelles el matí.
Que esperin el matí els sentinelles!
7 Israel espera Jahvè,
perquè són de Jahvè l'amor fidel
i la redempció generosa.
8[1195] És ell qui redimeix Israel
de totes les seves culpes.

Salm 131 (130): Abandó filial a Déu[1196]

1 ***Càntic dels pelegrinatges. De David.***

El meu cor no és ambiciós, Jahvè,
no són altius els meus ulls;
visc sense pretensions de grandeses,
o de coses massa altes per a mi;
2 em mantinc en una pau tranquil·la,
com un nen a la falda de la mare,
tot esperant els vostres dons.

3 Israel espera en Jahvè
ara i per tots els segles[1197].

—1288→

Salm 132 (131): Sió i la descendència de David[1198]

1 ***Càntic dels pelegrinatges.***

Jahvè, recordeu-vos de David
i de tot el seu zel,
del jurament que va fer a Jahvè,
2 prometent al Poderós de Jacob[1199]:
3 «No entraré sota el sostre de casa,
no aniré al llit a descansar,
4 no deixaré que se m'adormin els ulls,
que la son m'acluqui les parpelles,
5 fins que hauré trobat un lloc per a Jahvè,
un casal per al Poderós de Jacob».

6 Hem trobat l'arca a la plana de Jàar,
hem sabut que és al poble d'Efrata[1200].
7 Entrem, doncs, a casa seva,
veneren l'escambell dels seus peus[1201].
8 Alceu-vos, Jahvè, veniu al lloc on heu de quedar-vos
amb l'arca del vostre poder[1202].
9 Que els sacerdots es vesteixin de festa
i esclatin els fidels en crits d'alegria.
10 Per amor de David, servent vostre,

no refuseu d'acollir el vostre Ungit.

11[1203] Jahvè va jurar a David,
va jurar en ferm, no se'n desdirà:
«Al teu tron, hi posaré un fill teu.
12 Si els teus fills guarden la meva aliança,
les prescripcions que jo els donaré,
continuaran també els teus fills
ocupant per sempre el teu tron».

13 Jahvè s'estima la ciutat de Sió,
l'ha escollida per fer-hi estada:
—1289→
14 «És aquí on vull quedar-me per sempre,
m'agrada, hi vull residir».
15 Li beneiré les provisions, i abundaran,
els seus pobres menjaran fins a saciar-se.
16 Vestiré de festa els seus sacerdots,
i els seus fidels esclataren en crits d'alegria.
17 Aquí faré germinar el poder de David,
per al meu Ungit tindré una llàntia encesa[1204].
18 Vestiré de confusió els seus enemics,
però al front d'ell brillarà la meva diadema».

Salm 133 (132): Concòrdia fraterna[1205]

1 ***Càntic dels pelegrinatges. De David.***

Que n'és, de bo i d'agradable,
viure tots junts els germans!
2 És com un perfum que ungeix el cap
i s'escampa per la barba,
s'escampa per la barba d'Aharon[1206]
fins al coll dels seus vestits.
3 És com la rosada de l'Hermon,
que s'escampa a les muntanyes de Sió.

Es aquest aplec el que Jahvè beneeix:

li dóna la vida per sempre.

Salm 134 (133): L'adéu dels pelegrins[1207]

1 ***Càntic dels pelegrinatges.***

Beneïu Jahvè, vosaltres, servents de Jahvè,
que us quedeu de nit a casa seva.
2 Alceu les mans al santuari,
beneïu Jahvè.
—1290→
3 Que Jahvè et beneeixi des de Sió,
Jahvè que ha fet cel i terra.

Salm 135 (134): Exhortació a la lloança[1208]

1 Al·leluia! Lloeu el nom de Jahvè,
lloeu-lo, servents de Jahvè,
2 vosaltres que esteu a la casa de Jahvè,
als atris de la casa del nostre Déu!
3 Lloeu-lo. Que n'és, de bo, Jahvè!
Canteu al seu nom. Que n'és, d'amable!
4 Jahvè s'escollí el poble de Jacob,
els fills d'Israel, per possessió seva.
5 Reconec la grandesa de Jahvè,
el nostre Déu és més gran que tots els déus.
6 Jahvè fa tot allò que es proposa,
al cel i a la terra,
al mar i al fons dels oceans.

7 Fa pujar els núvols de l'extrem de la terra,
crea els llamps que acompanyen les pluges,
fa sortir els vents dels seus amagatalls.

8 És ell qui matà els primogènits dels egipcis,
des dels homes fins a les bèsties:
9 Dins les teves fronteres, Egipte,
envià senyals i prodigis
contra el Faraó i contra tots els seus vassalls.
10 És ell qui vencé tants de pobles,
i destrona tants de reis:
11 Sehon, rei dels amorreus,
Og, rei de Basan, i tots els reialmes de Canaan,
12 per donar possessió d'aquelles terres
al seu poble d'Israel.
13 El record del vostre nom, Jahvè,
—1291→
es perpetuarà per totes les generacions.
14 Perquè Jahvè fa justícia al seu poble,
i li dol de castigar els seus servents.

15 Els ídols dels pagans són plata i or,
obra d'homes, i res més:
16 tenen boca, però no parlen,
tenen ulls, però no hi veuen,
17 orelles, però no hi senten,
no hi ha gens d'alè a la seva boca.
18 Seran com ells els qui els fabriquen
i tots els qui hi tenen confiança.
19 Casa d'Israel, beneeix Jahvè,
casa d'Aharon, beneeix Jahvè,
20 casa de Leví[1209], beneeix Jahvè,
beneïu-lo, els qui el venereu.

21 Sigui beneït Jahvè des de Sió,
ell que té l'estada a Jerusalem.
Al·leluia!

Salm 136 (135): Gran lletania d'acció de gràcies[1210]

1 Enaltiu Jahvè: Que n'és, de bo.
Perdura eternament el seu amor.
2 Enaltiu el Déu dels déus.
Perdura eternament el seu amor.
3 Enaltiu el Senyor dels senyors.

Perdura eternament el seu amor.
4 L'únic que fa grans meravelles.
Perdura eternament el seu amor.
5 L'admirable creador del cel.
Perdura eternament el seu amor.
6 Consolidà la terra sobre l'aigua.
Perdura eternament el seu amor.
7 Creador dels dos astres gegants.
Perdura eternament el seu amor.
—1292→
8 El sol, que impera sobre el dia.
Perdura eternament el seu amor.
9 La lluna i els estels, que governen la nit.
Perdura eternament el seu amor.
10 Prengué als egipcis els primogènits.
Perdura eternament el seu amor.
11 Féu sortir Israel d'aquell país.
Perdura eternament el seu amor.
12 Amb mà forta i amb braç poderós.
Perdura eternament el seu amor.
13 Partí en dos el mar Roig.
Perdura eternament el seu amor.
14 Va fer passar Israel pel mig del mar.
Perdura eternament el seu amor.
15 Però hi precipità el Faraó amb el seu exèrcit.
Perdura eternament el seu amor.
16 Conduí el seu poble pel desert.
Perdura eternament el seu amor.
17 Va vèncer reis famosos.
Perdura eternament el seu amor.
18 Destronà reis poderosos.
Perdura eternament el seu amor.
19 Sehon, rei dels amorreus.
Perdura eternament el seu amor.
20 Og, rei de Basan.
Perdura eternament el seu amor.
21 Donà possessió d'aquells territoris.
Perdura eternament el seu amor.
22 Els donà al seu poble d'Israel.
Perdura eternament el seu amor.
23 Quan vam sortir humiliacions, es recordà de nosaltres.
Perdura eternament el seu amor.
24 Ens alliberà dels nostres opressors.
Perdura eternament el seu amor.
25 Es ell qui alimenta tots els vivents.
Perdura eternament el seu amor.
26 Enaltiu el Déu del cel[1211].
Perdura eternament el seu amor.

—1293→

Salm 137 (136): Cant dels exiliats[1212]

1 Vora els rius de Babilònia[1213] ens assèiem
tot plorant d'enyorança de Sió.
2 Teníem penjades les lires
als salzes que hi ha a la ciutat.
3 Quan volien que cantéssim
els qui ens havien deportat,
quan demanaven cants alegres
els qui ens havien entristit,
i ens deien: «Canteu-nos
algun càntic de Sió»,
4 ¿com podíem cantar cants de Jahvè
en una terra estrangera?
5 Si mai t'oblidava, Jerusalem,
que se'm paralitzi la mà dreta;
6 que se m'encasti la llengua al paladar,
si deixés d'anomenar-te,
si deixés d'evocar el teu record,
per inspirar els meus cants de festa.

7 Tingueu en compte, Jahvè,
com parlaven els d'Edom
el dia que caigué Jerusalem[1214]:
«Arraseu-la, deien, arraseu-la
amb els fonaments i tot».

8 Babilònia, ciutat destructora!
allò que tu vas fer amb nosaltres,
d'altres ho faran amb tu:
9 et prendran les criatures
per esclafar-les a la roca[1215].

—1294→

Salm 138 (137): Himne d'acció de gràcies[1216]

1 ***De David.***

Us enalteixo amb tot el cor, Jahvè,
us vull cantar a la presència dels àngels.
2 Em prosterno davant del santuari
perquè estimeu i sou fidel, i enalteixo el vostre nom.
Les vostres promeses sobrepassen
allò que havíem sentit de vós.
3 Sempre que us invocava, m'heu escoltat,
heu enfortit la meva ànima.

4 En sentir allò que vós heu promès,
tots els reis de la terra us lloaran,
5 celebraran que vós obreu així:
«Que n'és, de gran, la glòria de Jahvè:
6 Jahvè és excels, però es mira els humils,
mentre que els altius, els esguarda de lluny».

7 Si passo entre perills, em guardeu la vida,
detureu amb la mà l'enemic,
la vostra dreta em salva.
8 Que Jahvè continuï afavorint-me.
El vostre amor perdura sempre,
Acabeu la vostra obra, Jahvè.

Salm 139 (138): Déu coneix els qui li són fidels[1217]

1 ***Del mestre de cant. De David.***

Heu penetrat els meus secrets, Jahvè, i em coneixeu,
2 vós veieu quan m'assec o quan m'aixeco,
descobriu de lluny estant els meus propòsits,
3 sabeu bé si camino o si reposo,
—1295→
us són coneguts tots els meus passos.
4 Encara no tinc als llavis una paraula,

que vós, Jahvè, ja la veieu pronunciada.
5 M'estrenyeu a banda i banda,
teniu damunt meu la vostra mà.
6 És admirable com ho sabeu tot,
és tan admirable, que no ho puc entendre.
7 ¿On aniria que el vostre esperit no hi fos present?
¿On fugiria que jo no estigués davant vostre?
8 Si pujava dalt del cel, vós hi sou,
si m'ajeia als inferns, us hi trobo.
9 ¿Provaré de prendre les ales de l'aurora
per anar a viure a l'altre extrem del mar?
10 També allà m'hi portarien les mans vostres,
també allà m'hi vindrien a buscar.
11 ¿Diré doncs: «Que m'amaguin les tenebres,
i tingui per llum la negra nit?»
12 Però per a vós no són fosques les tenebres,
la nit us és tan clara com el dia,
llum o fosca us són igual.
13 Vós heu creat el meu interior,
m'heu teixit a les entranyes de la mare[1218].
14 Us dono gràcies per haver-me fet tan admirable,
és meravellosa la vostra obra. Us era tot jo ben conegut,
15 res de meu no us passava per alt,
quan jo m'anava fent secretament,
com un brodat, aquí baix a la terra.
16 Els vostres ulls ja veien els meus actes,
tots eren inscrits al vostre llibre;
ja us afiguràveu els meus dies
abans que existís el primer.
17 Déu meu, qui pot ponderar els vostres designis,
qui pot comptar-los d'un a un!
18 Si m'hi posava, serien més que els grans de sorra;
i encara, quan m'alcés, em quedaríeu vós.

19 Déu meu, si us dignéssiu fer morir l'injust
—1296→
i allunyar de mi els homes sanguinaris!
20 Parlen de vós amb paraules traïdores,
mentre es refien dels qui no són res.
21 ¿No he d'avorrir els qui us avorreixen
i apartar-me dels qui s'aparten de vós?
22 Els avorreixo amb tota l'ànima,
els considero els meus enemics.

23 Déu meu, penetreu els meus secrets, per conèixer el meu cor,
examineu-me per saber què desitjo.
24 Mireu que no vagi per camins d'idolatria,
guieu-me per camins eterns.

Salm 140 (139): Pregària d'un calumniat i perseguit[1219]

1 ***Del mestre de cant. Salm. De David.***

2 Jahvè, salveu-me de la gent dolenta,
guardeu-me d'aquests homes violents.
3 Porten al cor el desig de fer mal,
provoquen baralles cada dia,
4[1220] fiblen amb la llengua com les serps,
porten als llavis verí d'escurçó.
C.I.
5 Jahvè, protegiu-me contra els injustos,
guardeu-me d'aquests homes violents,
que es proposen de fer-me caure.
6 Uns insolents han parat un llaç,
uns perversos han amagat un filat,
m'han posat paranys per tot el camí.
C.I.

7 I jo dic a Jahvè: «Vós sou el meu Déu,
escolteu la meva súplica.
8 Jahvè, Déu meu, muralla que em defensa,
vós que em protegiu el dia del combat:
9 no satisfeu el desig dels injustos,
no afavoriu els seus propòsits».
C.I.
—1297→

No aixecaran 10 el front els qui m'assetgen,
del verí dels seus llavis, ells mateixos en moriran.
11 Plouran al seu damunt brases enceses,
cauran als seus paranys i no se n'alçaran;
12 no quedarà al país cap malparlat,
els violents cauran en la desgràcia.
13 Sé que Jahvè farà justícia als afligits,
sentenciarà a favor dels desvalguts.

14 Els justos enaltiran el vostre nom,
els homes honrats viuran sota la vostra mirada

Salm 141 (140): Oració del just en perill[1221]

1 ***Salm. De David.***

No trigueu a venir, Jahvè.
Jo us invoco, escolteu el meu clam.
2 Que el meu prec pugi davant vostre com l'encens;
alço aquestes mans com l'ofrena del capvespre.
3 Jahvè, poseu-me una guarda a la boca,
poseu-me sentinelles a la porta dels llavis,
4 no deixeu que el meu cor es decanti a res de mal,
a cometre cap mena d'injustícia.

El pa seductor dels amics de males arts,
no el vull compartir.
5 Que em pegui el just, que em reprengui el piadós,
però els perfums dels injustos no m'ungiran el cap.
Continuo pregant ara que els veig desgraciats.
6 S'han estimbat els seus governants,
que havien escoltat les meves paraules amables.
7 Com una mola de molí trossejada per terra,
els nostres ossos estan escampats
a la boca de la terra dels morts.
—1298→

8 Jahvè, Déu meu, a vós giro els ulls,
en vós em refugio, no em deixeu indefens.
9 Guardeu-me del llaç que m'han parat,
dels paranys dels qui van amb males arts.
10 Els injustos cauran a les pròpies trampes,
però jo, quan passi, seguiré enllà.

Salm 142 (141): Oració d'un perseguit[1222]

1 ***Maskil. De David, quan era a la cova. Pregària.***

2 El meu crit implora l'ajut de Jahvè,
el meu crit suplica Jahvè.
3 Aboco davant seu el meu plany,
exposo davant d'ell el meu perill.

4 El meu esperit està cansat.
Vós sabeu per on camino;
m'han amagat un llaç
al lloc per on passava.
5 Miro per veure qui es posa a favor meu;
no trobo ningú que faci cas de mi;
he perdut tota esperança d'escapar-me,
ningú no s'interessa per salvar-me la vida.
6 Imploro auxili, Jahvè,
us dic: «Sou el meu refugi,
la meva possessió en aquesta vida.
7 Escolteu atentament el meu clam,
perquè he quedat desemparat;
allibereu-me dels qui em persegueixen,
homes més forts que no pas jo.
8 Traieu-me de la presó,
i en donaré gràcies, lloant el vostre nom.
Els justos faran corona al meu voltant,
agraint la mercè que m'heu fet».

—1299→

Salm 143 (142): Pregària penitencial[1223]

1 ***Salm. De David.***

Jahvè, escolteu la meva pregària,

escolteu la meva súplica,
responeu-me, vós que sou bo i fidel.
2[1224] No vulgueu judicar el vostre servent:
no podríeu absoldre ningú dels qui han viscut.

3 L'enemic que em perseguia per matar-me
m'ha trepitjat per terra,
m'ha confinat al país de les tenebres,
igual que els morts de temps immemorial.
4 El meu esperit se sent rendit,
està consternat el meu cor.
5 Tot evocant el record dels temps antics,
meditant les vostres proeses,
considerant les obres de les vostres mans,
6 estenc a vós els braços i us miro,
em sento tot jo com una terra esgotada.
C.I.

7 De pressa, Jahvè, responeu-me,
que ja em manca l'alè;
no m'amagueu la vostra mirada,
que m'enfonsaria a la terra dels morts.
8 Que pugui escoltar el vostre amor a punta de dia;
confio en vós.
Feu-me conèixer el camí que haig de seguir,
a vós elevo la meva ànima.
9 Allibereu-me de l'enemic, Jahvè,
en vós trobo refugi.
10 Ensenyeu-me a fer la vostra voluntat,
vós sou el meu Déu.
Que el vostre esperit em condueixi
—1300→
per terra plana.
11 Jahvè, pel vostre nom, guardeu-me la vida,
vós que sou bo, traieu-me del perill;
12 derroteu els enemics, per l'amor que em teniu
venceu els qui em volien la mort,
que sóc servent vostre».

Salm 144 (143): Pregària d'un rei. Prosperitat d'Israel[1225]

[1] ***De David.***

Beneït sigui Jahvè, la meva roca,
que m'ensinistra els braços per a la lluita
i les mans per al combat;
[2] és l'amor i la muralla
que em deslliura i em salva,
és l'escut que m'empara.
Ell sotmet el poble al meu govern.

[3] Jahvè, què és l'home per fixar-vos-hi?
Què som els mortals per ocupar-vos-en?
[4] L'home s'esvaeix com el fum,
els seus dies es fonen com una ombra.

[5] Jahvè, esberleu la volta del cel, i baixeu,
toqueu les muntanyes, i que treguin glops de fum;
[6] desconcerteu-los fulminant els vostres llamps,
disperseu-los tirant les vostres fletxes.
[7] Allargueu la mà des de dalt i salveu-me,
allibereu-me de l'aiguat
i de les mans dels estrangers,
[8] que parlen de divinitats que no existeixen
i alcen la dreta jurant per déus falsos.

[9] Déu meu, us dedicaré un càntic nou,
acompanyaré amb les arpes el meu cant:
—1301→
[10] vós concediu als reis la victòria,
i salveu David, el vostre servent.
[11] Salveu-me de l'espasa maligna,
allibereu-me de les mans dels estrangers,
que parlen de divinitats que no existeixen
i alcen la dreta jurant per déus falsos.

[12] Feu pujar els nostres fills com plançons
que es fan grans amb vigor jove;
les nostres filles, com pilastres ben tallades,
com pilastres d'un palau.
[13] Que les nostres sitges siguin plenes
i puguin proveir de tot;
que es propaguin a milers les ramades
als afores dels nostres pobles,
[14] i els nostres bous vinguin carregats.

Que no ens rendim a l'enemic,
ni vegem obertes les nostres muralles,
ni sentim a les places el crit d'alarma.

15 Feliç el poble que frueix de tot això.
Feliç el poble que té Jahvè per Déu.

Salm 145 (144): Grandesa i bondat de Déu[1226]

1 ***Lloança. De David.***

Àlef

Us exalçaré, Déu meu i rei meu,
beneiré el vostre nom per sempre.

Bet

2 Us beneiré dia rera dia,
lloaré per sempre el vostre nom.

Guímel

3 Jahvè és gran. No us canseu de lloar-lo,
que la seva grandesa no té límits.

Dàlet

4 Una generació anuncia a l'altra allò que vós heu fet,
—1302→
li fa la lloança de les vostres promeses.

He

5 Ens fan saber la glòria de Jahvè,
i jo celebro els seus prodigis;

Uau

6 ells ens parlen de gestes temibles,

i jo conto les grandeses de Jahvè;

Zain

7 recorden que és immensa la seva bondat
i aclamen els seus favors.

Het

8 Jahvè és compassiu i benigne,
lent per al càstig, gran en l'amor.

Tet

9 Jahvè és bo per a tothom,
estima entranyablement tot allò que ha creat.

Iod

10 Que us enalteixin les vostres criatures,
que us beneeixin els fidels;

Caf

11 que proclamin la glòria del vostre regne
i parlin de la vostra potència.

Làmed

12 Que facin conèixer als homes les gestes de Jahvè,
la magnificència gloriosa del seu regne.

Mem

13 El vostre regne s'estén a tots els segles,
el vostre imperi, a totes les generacions.

Nun

Totes les obres de Jahvè són fidels,
les seves obres són obres d'amor.

Sàmec

14 Jahvè sosté els qui estan a punt de caure,
els qui han ensopegat, ell els redreça.

Ain

15 Tothom té els ulls en vós mirant-vos esperançat,

i al seu temps els doneu l'aliment.
—1303→

Pe

16 Tan bon punt obriu la mà,
sacieu de bon grat els vivents.

Sade

17 Són camins de bondat els de Jahvè,
les seves obres són obres d'amor.

Cof

18 Jahvè és a prop dels qui l'invoquen,
dels qui l'invoquen amb sinceritat.

Reix

19 Satisfà el desig dels seus fidels,
escolta el seu crit d'auxili, i els salva.

Xin

20 Jahvè guarda els qui l'estimen,
però els injustos desapareixen.

Tau

21 Que surtin dels meus llavis lloances a Jahvè,
que tothom beneeixi el seu sant nom
per sempre més.

Salm 146 (145): Confiança en l'ajut de Déu[1227]

1 Al·leluia!
Lloa Jahvè, ànima meva.
2 Lloaré Jahvè tota la vida,
cantaré al meu Déu mentre sigui al món.

3 No confieu en els homes poderosos,

homes que són terra, incapaços de salvar.
3 Quan exhalen l'esperit, tornen a la terra,
i aquell dia es desfan els seus plans.

4 Feliç l'home que troba ajuda en el Déu de Jacob;
espera en Jahvè, el seu Déu,
6[1228] que ha fet el cel, la terra i el mar,
i tot allò que es mou en aquests llocs.
—1304→

Jahvè es manté fidel per sempre,
7 fa justícia als oprimits,
dóna pa als qui tenen fam.
Jahvè deslliura els presos,
8 Jahvè dóna la vista als cecs,
Jahvè redreça els vençuts,
Jahvè estima els justos,
9 Jahvè protegeix els forasters,
manté les viudes i els orfes,
i desvia els camins dels injustos.

10 Jahvè regna per sempre,
és el teu Déu, Sió, per tots els segles.
Al·leluia!

Salm 147 (146-147): Himne a Déu totpoderós[1229]

1 Al·leluia!
Lloeu Jahvè, dóna bo de cantar!
Lloeu el nostre Déu: és agradós de lloar-lo!

2 Jahvè reconstrueix Jerusalem
i aplega els dispersats d'Israel;
3 conforta els cors desfets
i embena les ferides.

4 Té comptat el nombre dels estels,
els crida cadascun pel seu nom.

5 És gran, el Senyor, i molt poderós,
és infinita la seva saviesa.
6 Jahvè sosté els desvalguts
i abat els injustos fins a terra.

7 Canteu accions de gràcies a Jahvè,
acompanyeu amb les cítares els cants.
8 El nostre Déu cobreix el cel de nuvolades,
—1305→
assegura les pluges a la terra,
fa néixer l'herbei a les muntanyes,
les plantes al servei de l'home.
9 Dóna l'aliment al bestiar,
a les cries dels corbs que l'hi reclamen.
10 No és en la força dels cavalls que es complau Jahvè,
ni en els peus lleugers del guerrer.
11 Jahvè es complau en els qui creuen en ell,
en els qui confien en el seu amor.

12 Glorifica Jahvè, Jerusalem,
canta lloances al teu Déu, Sió,
13 que assegura les teves portes
i beneeix els teus fills dintre teu;
14 manté la pau al teu territori
i et sacia amb la flor del blat.
15 Envia ordres a la terra,
i la seva paraula corre de pressa, no es detura.
16 Tira neu com flocs de llana,
escampa com cendra la gebrada;
17 llança el seu glaç com molles de pa,
si les aigües es gelen de tanta fredor,
18 dóna una ordre, i les fon tot seguit;
fa bufar els seus vents, i l'aigua s'escola.

19 Anuncia les seves paraules als fills de Jacob,
als fills d'Israel, els seus decrets i les seves decisions.
20 No ha obrat pas així amb cap altre poble,
no els ha fet conèixer les seves decisions.
Al·leluia!

1 Al·leluia!
Lloeu Jahvè des del cel, lloeu-lo en les altures,
2 lloeu-lo, tots els seus àngels,
—1306→
lloeu-lo, tots els seus estols.
3 Lloeu-lo, sol i lluna,
lloeu-lo, estrelles lluminoses,
4 lloa'l, cel del cel[1231]
amb les aigües de l'espai.

5 Que tots lloïn el nom de Jahvè:
a una ordre d'ell, tots foren creats,
6 els donà solidesa perpètua,
els imposà lleis que no traspassaran.

7 Lloeu Jahvè des de la terra,
monstres marins i tots els oceans;
8 llamps i pedra, neu i boira,
huracans, que compliu allò que us mana;
9 muntanyes i tots els turons,
arbres fruiters i tots els cedres;
10 feres i animals domèstics,
rèptils i ocells alats;
11 pobles i reis de la terra,
poderosos i governants de tot el món,
12 infants i vells, joves i noies.

13 Que tots lloïn el nom de Jahvè,
l'únic nom que excel·leix sobre tot altre;
la seva majestat domina cel i terra,
14 i ha donat al seu poble un gran poder.

Càntic de lloança de tots els qui l'estimen,
dels seus familiars, els fills d'Israel.
Al·leluia!

Salm 149: Cant de triomf[1232]

1 Al·leluia!

Canteu a Jahvè un càntic nou,
Canteu les seves lloances davant dels qui l'estimen.
—1307→
2 Se sent feliç Israel del qui l'ha creat,
s'alegren del seu rei els fills de Sió.
3 Lloen el seu nom, el lloen tot dansant,
acompanyen els cants amb els tambors i les cítares.
4 Perquè Jahvè estima el seu noble,
coronarà de triomf els humils,
5 Els fidels celebren la seva glòria,
des dels seus rengles aclamen plens de goig;
6 mentre els seus llavis glorifiquen Déu,
tenen a les mans espases de dos talls,
7 per fer justícia entre els pobles,
per reprendre i castigar les nacions,
8 encadenant els seus reis,
manillant els poderosos.
9 Executa la sentència que està escrita[1233],
és la glòria reservada als qui l'estimen.
Al·leluia!

Salm 150: Lloança final[1234]

1 Al·leluia!
Lloeu Déu al seu santuari,
lloeu-lo al baluard del firmament,
2 lloeu-lo per les seves gestes,
lloeu-lo per la seva grandesa.
3 Lloeu-lo al so dels corns,
lloeu-lo amb arpes i lires,
4 lloeu-lo amb tambors i danses,
lloeu-lo al so de flautes i corda.
5 Lloeu-lo amb címbals sonors,
lloeu-lo amb címbals triomfants.
6 Que lloï Jahvè tot allò que respira!
Al·leluia!

—1308→

Proverbis (Pr. 1,1 - 31,1)[1235]

I. Apologia de la saviesa (Pr. 1,1 - 9,18)

Introducció general al llibre

1 1 Proverbis de Salomó, fill de David, rei d'Israel,
2 per a conèixer saviesa i disciplina,
per a entendre les dites intel·ligents;
3 per a rebre una disciplina saludable,
justícia, equitat i rectitud;
4 per a donar astúcia als inexperts,
al noi, coneixement i cautela
5 —que escolti el savi i augmenti el seu saber,
i l'entès adquireixi l'art de governar—[1236];
6 per a entendre proverbis i al·legories,
paraules dels savis i els seus enigmes.

Introducció particular als c. 1-9

7 El temor de Jahvè és principi de ciència;
els ximples desdenyen la saviesa i la disciplina.
8 Escolta, fill, la disciplina del teu pare
i no desatenguis la llei de la teva mare!
9 Perquè són una corona de distinció per al teu cap
i una cadena d'or al voltant del teu coll.

El savi: Contra la propaganda temptadora

10 Fill, si uns pecadors[1237] et volen seduir,
no hi consentis pas!
11 Si et criden dient: «Vine amb nosaltres,
posem-nos en secret a l'aguait,
—1309→
amaguem-nos dissimulats per a l'innocent;
12 engolim-los vius, com el país dels morts,
sencers com els qui baixen a la fossa.
13 Ens farem amb tota mena de riqueses,

omplirem de botí les nostres cases;
14 has de tirar la teva sort entre nosaltres,
hem de tenir un destí comú»,
15 tu no els segueixis per on ells van,
retén el peu fora de les seves sendes; 16[1238]
17 perquè paren dissimuladament el filat,
sense que ho vegi cap criatura alada;
18 es posen a l'aguait secretament,
s'amaguen per a la seva pròpia vida.
19 Així són els camins de tot el qui trafica en guany il·lícit:
aquest lleva la vida als qui hi treballen.

La Saviesa: Inconvenients de no seguir-la

20 La Saviesa crida fort pels carrers,
eleva la veu per les places;
21 del cim de les muralles proclama,
a les entrades de les portes, a la ciutat
predica un dels seus sermons:
22 «¿Fins quan, inexperts, heu d'estimar la inexperiència,
els descreguts trobaran gust en la mofa
i els folls odiaran la ciència?
23 Si feu cas de la meva advertència,
us infondré el meu esperit,
us faré conèixer les meves paraules.
24 Ja que he cridat, i heu dit que no,
he estès la mà, i ningú no es dóna per estès,
25 heu deixat estar tot consell meu,
i no heu volgut saber res de la meva reprensió;
26 també jo em riuré del vostre infortuni,
en faré escarni quan vindrà el vostre terror;
27 quan vindrà, com un temporal, el vostre terror
i arribarà el vostre infortuni, com un terbolí,
—1310→
quan vindran sobre vosaltres l'aflicció i l'angoixa.
28 Aleshores em cridaran, i no respondré,
em buscaran i no em trobaran.
29 Com que han odiat la ciència
i no han optat pel temor de Jahvè,
30 que no han volgut saber res del meu consell,
i han menyspreat totes les meves reprensions,
31 hauran de menjar el fruit de la seva conducta
i atipar-se amb els propis consells. 32
Que als senzills, els mata la seva inèrcia,
i als folls, els perd la seva incúria,
33 però el qui m'escolta a mi viu en pau,

tranquil, lliure del terror de la desgràcia.

Avantatges de seguir la Saviesa

2 1 Fill, si aculls les meves paraules
i guardes dintre teu els meus preceptes,
2 si poses atenta l'orella a la saviesa,
si acostes el teu cor a la intel·ligència,
3 si fas un crit a l'enteniment,
si eleves la veu a la intel·ligència,
4 si la recerques com es recerca la plata,
si la busques com un tresor amagat,
5 aleshores comprendràs el temor de Jahvè
i trobaràs la ciència de Déu.
6 Perquè és Jahvè que dóna la saviesa,
de la seva boca vénen la ciència i la intel·ligència!
7 Reserva tanmateix l'èxit als rectes,
fa bé als qui porten una vida íntegra;
8 fa la guàrdia a les vies de l'home just
i vetlla pel camí dels seus fidels.
9 Aleshores tu comprens la justícia, l'equitat,
la rectitud; tot això és rodera bona,
10 perquè ve la saviesa dins el teu cor,
la ciència fa les delícies de la teva ànima.
11 És la cautela que vetlla per tu,
—1311→
la intel·ligència que et fa la guàrdia.
12 Sí, et deslliura del camí dolent,
de l'home que parla coses perverses;
13 dels qui abandonen les vies rectes
per anar per camins de tenebra;
14 dels qui s'alegren de fer una cosa dolenta,
exulten en perversitats malvades,
15 les vies dels quals són tortuoses,
que es desencaminen en les seves roderes.
16 Sí, et deslliura de la dona estrangera,
la bàrbara de paraula que encisa,
17 la qual abandona el seu amic de jove
i oblida l'aliança del seu Déu;
18 perquè la seva casa s'enfonsa cap a la Mort,
les seves roderes cap a les Ombres;
19 tots els qui hi entren, no en tornen,
no arriben mai més als camins de la vida.
20 Així, que has d'anar pel camí dels bons
i has de servar les vies dels justos;
21 perquè els rectes habitaran el país,

els íntegres hi tindran de sobra,
22 però els impius seran suprimits del país,
i els apòstates en seran arrencats.

Com s'adquireix la Saviesa

3 1 Fill, no t'oblidis de la meva llei,
que el teu cor guardi els meus preceptes;
2 perquè augmentaran la llargada dels teus dies,
els teus anys de vida i de pau.
3 Que la benvolença i la fidelitat no t'abandonin,
lliga-te-les al voltant del coll,
4 trobaràs favor i bona sort
als ulls de Déu i dels homes.
5 Confia en Jahvè de tot cor,
però no et recolzis sobre el sentit propi.
6 En tots els teus camins ten-lo present,
—1312→
i és ell qui esplanarà les teves vies.
7 No et tinguis tu mateix per savi,
tem Jahvè i aparta't del mal!
8 Guarició serà per a la teva carn
i refrigeri per als teus ossos.
9 Honora Jahvè amb una part dels teus béns,
amb les primícies de tota la collita,
10 i s'ompliran de blat els teus graners,
els teus cups sobreeixiran de most.
11 Fill, no menyspreïs la correcció de Jahvè,
ni et disgustis per la seva reprensió,
12 perquè Jahvè reprèn el qui estima
i fa mal a un fill al qual porta voluntat.

Joies del savi

13 Feliç el mortal que troba la saviesa,
l'home que obté la intel·ligència!
14 Perquè adquirir-la val més que adquirir plata,
i més que no pas l'or, guanyar-la.
15 És més de preu que qualsevol perla,
i cap dels joiells no la iguala.
16 Llarga vida hi ha a la seva dreta;
a la seva esquerra, riquesa i honor.

17 Els seus camins són camins de delícies
i totes les seves sendes són de pau.
18 És l'arbre de vida per als qui s'hi arrapen,
i el cedre, per als qui l'agafen fort[1239].
19 Jahvè amb la seva saviesa va fundar la terra,
va afermar els cels amb la seva traça.
20 Amb el seu saber es van obrar els abismes,
i els núvols destil·len la rosada.
21 Fill, no ho perdis mai d'ull:
sigues reservat i caut,
22 i et serà vida per a l'ànima
i una distinció per al teu coll.
23 Aleshores faràs en seguretat el teu camí,
—1313→
i el teu peu no ensopegarà.
24 Si t'asseus, no t'alçaràs sobresaltat;
si t'ajeus, el teu son serà agradable.
25 No tinguis por del terror improvís,
del daltabaix dels impius, quan vingui;
26 perquè Jahvè estarà al teu costat
i preservarà el teu peu del parany.

Atencions amb el proïsme

27 No retinguis la paga als qui treballen per ella,
quan Déu et dóna de poder obrar.
28 No diguis al proïsme, quan tu ho tens:
«Vés, torna, demà t'ho donaré».
29 No maquinis dolenteries contra el teu proïsme,
quan ell viu confiadament amb tu.
30 No disputis amb ningú sense motiu,
si no t'havia fet cap mal.
31 No vulguis rivalitzar amb l'home violent
ni segueixis cap del seus camins;
32 el pervers és l'abominació de Jahvè,
mentre que els honrats són els seus íntims.
33 A la casa de l'impiu hi ha la maledicció de Jahvè;
ell, en canvi, beneeix la mansió dels justos.
34 Déu resisteix als superbs,
però dóna gràcia als humils.
35 Els savis tenen la glòria per herència,
però els folls acumulen deshonors.

Fidelitat a la Saviesa

4 [1] Escolteu, fills, la disciplina del pare,
feu atenció per a conèixer la intel·ligència.
[2] perquè és bona doctrina la que us dono:
no abandoneu la meva llei!
[3] Perquè vaig ser un fill per al meu pare,
—1314→
tendre i únic davant la meva mare.
[4] Em va ensenyar i em digué:
«Que el teu cor retingui les meves paraules;
observa els meus preceptes, [5] no els oblidis,
no t'apartis del que diu la meva boca.
[6] Si no l'abandones, et farà la guàrdia;
si l'estimes, vetllarà per tu. [7][1240]
[8] Si l'estrenys, ella t'elevarà;
farà la teva glòria, si l'abraces.
[9] Et posarà al cap una garlanda de gràcia,
et farà do d'una corona de glòria».

La senda recta

[10] Escolta, fill, acull el que et dic,
i es multiplicaran els anys de la teva vida.
[11] En el camí de la saviesa t'institueixo,
t'encamino per roderes rectes.
[12] Quan caminis, el teu pas no serà curt,
i, si corres, no ensopegaràs.
[13] Arrapa't a la disciplina, no afluixis,
guarda-la, perquè t'és vida!
[14] No entris a la via dels impius
ni avancis pel camí dels dolents;
[15] deixa'l estar, no hi passis,
fes una marrada, passa de llarg.
[16] Perquè no poden dormir sinó quan fan el mal,
no haver fet la traveta els roba el son,
[17] perquè mengen el pa d'impietat
i beuen el vi de violència.
[18] Si la via dels justos és com la llum de l'alba,
llum que va creixent fins al ple dia,
[19] el camí dels impius és com el foscant,
no saben on ensopeguen.

—1315→

Cal ser molt prudent

20 Fill, escolta amb atenció les meves paraules,
decanta l'orella al que et dic!
21 Que mai no les perdis d'ull,
guarda-les al fons del cor,
22 perquè són vida per als qui les troben
i guarició per a tothom.
23 Amb tota cura vetlla pel teu cor,
perquè d'ell surt vida.
24 Aparta de tu l'engany de boca,
i allunya de tu la falsia de llavis.
25 Que els teus ulls mirin sempre ben dret,
i les teves parpelles apuntin rectes endavant.
26 Tingues compte de la rodera que el teu peu segueix,
que tots els teus camins es mantinguin fixos.
27 No et desviïs ni a dreta ni a esquerra,
aparta el teu peu del mal.

Cal fugir de l'estrangera

5 1 Fill, escolta amb atenció la meva saviesa,
acosta l'orella a la meva intel·ligència.
2 Fent cas de la discreció i la ciència,
els teus llavis es veuran salvaguardats.
3 Perquè els llavis de l'estrangera destil·len mel
i el seu parlar és més untuós que l'oli;
4 però la fi n'és amarga com el donzell,
afilada com una espasa de dos talls.
5 Els seus peus van avall cap a la mort,
els seus passos arriben al país dels morts;
6 perquè no reconeguis el camí de la vida,
fa insegures les seves roderes, i no te n'adones!
7 I ara, fill, escolta'm
i no t'apartis del que diu la meva boca!
8 Fes passar lluny d'ella el teu camí,
—1316→
no t'atansis a l'entrada de casa seva,
9 perquè no donis a d'altres la teva esplendor
i els teus anys a un de cruel;
10 perquè uns estrangers no s'atipin amb els teus béns,
i el fruit dels teus afanys no vagi a casa d'un bàrbar,
11 de manera que acabis gemegant,
quan tens consumits cos i carn,
12 i hagis de dir: «Ah, com he odiat la disciplina,
i el meu con ha menyspreat la reprensió;

13 no he escoltat la veu dels mestres
ni he acostat l'orella als meus preceptors.
14 Sí, de poc ha anat que no estigués en tot mal
al mig de l'assemblea i la comunitat!»

El veritable amor del savi

15 Beu l'aigua de la teva cisterna
i la que surt al mig del teu pou:
16 vessaran fora les teves fonts,
per les places, els recs d'aigua!
17 Seran teves, de tu tot sol,
i no d'estrangers alhora.
18 Alegra't de la dona que has tingut de jove,
19 cérvola amable, graciós isard;
que els seus pits t'embriaguin en tot temps,
que sempre facis esses pel seu amor.
20 No sigui que, seduït pel bell dir de l'estrangera,
abracis el si de la bàrbara.
21 perquè els camins de l'home són patents a Jahvè,
que observa totes les seves roderes.
22 Les pròpies culpes agafen l'impiu,
queda pres a les cordes del seu pecat.
23 És ell que mor per manca de disciplina,
que es perd per massa follia.

—1317→

La fiança donada imprudentment

6 1 Fill, si has fet fiança al teu proïsme,
si has donat garantia a un estranger,
2 si t'has lligat amb la paraula dels teus llavis,
si t'has deixat agafar pel compromís de la teva boca,
3 fes això, fill, i salva't:
vés, corre a importunar el teu proïsme;
4 no deixis que se t'acluquin els ulls,
ni se t'adormin les parpelles;
5 salva't, com una gasela, del filat,
com un ocell, del parany.

El peresós i la formiga

6 Vés a veure la formiga, peresós,
fixa't com treballa, i torna't savi!
7 La que no té magistrat,
sobrestant ni senyor,
8 prepara, a l'estiu, el seu pa,
recull, a la sega, el seu aliment.
9 ¿Fins quan, peresós, has de jeure,
quan et llevaràs del teu son?
10 «Un xic d'aclucar els ulls, un xic d'adormir-se,
un xic de creuar els braços estirant-se»,
11 i et ve la pobresa com un vagabund,
la indigència, com un captaire.

L'home indigne

12 Mortal indigne, home malèfic,
que va amb falsia de boca,
13 que fa l'ullet, indica amb els peus,
fa signes amb els dits;
14 amb la traïdoria dins el cor,
—1318→
que maquina sempre dolenteries,
suscita litigis.
15 Per això, d'improvís, li ve la desgràcia;
de sobte és esclafat, sense remei.

Set abominacions

16 Hi ha sis coses que odia Jahvè,
i set que abomina amb tota l'ànima:
17 ulls altius, llengua mentidera
i mans que escampen sang innocent;
18 un cor que rumia designis malèfics,
peus que cuiten corrents al mal,
19 un fals testimoni que declara mentides,
i el que suscita litigis entre germans.

El càstig de l'infidel

20 Guarda, fill, el precepte del teu pare,
no rebutgis la llei de la teva mare!
21 Porta'ls sempre lligats sobre el cor,
nua-te'ls al voltant del coll!
22 Quan caminis, que et faci de guia,
quan jeguis, que vetlli per tu.
23 Perquè el precepte és un gresol, i la llei, una llum;
la reprensió i la disciplina, un camí de la vida,
24 per a preservar-te de la dona estrangera,
de la llengua untuosa de la bàrbara.
25 No cobegis la seva bellesa en el teu cor,
no et deixis ullprendre amb les seves parpelles.
26 Perquè la prostituta cobra una fogassa de pa,
però la dona de marit va a la caça d'ànimes de preu.
27 ¿Pot un home dur foc a la pitrera,
sense socarrar-se els vestits?
28 ¿O pot un home caminar sobre brases,
sense cremar-se els peus?
—1319→
29 Així, el qui s'entén amb la dona del proïsme:
no queda impune ningú que la toqui!
30 ¿No menyspreen el lladre, quan roba
per omplir l'estómac, quan té fam?
31 I si l'atrapen, ho ha de pagar set vegades,
que ha de donar tot el que té a casa seva.
32 Qui comet adulteri amb la dona és curt;
només el qui vol la pròpia perdició abusa d'ella.
33 Fa arreplega de cops i de deshonor,
i el seu oprobi no s'esborrarà.
34 Perquè la còlera de l'home és gelosia;
no perdona, el dia de la venjança,
35 no fa cas de cap indemnitat
ni s'hi avé, per més presents que li facis.

Les arts de l'estrangera que tempta

7 1 Fill, fes cabal de les meves paraules
i desa els meus preceptes dintre teu;
2 fes cabal dels meus preceptes, i viuràs,
i de la meva llei com nina dels teus ulls.
3 Posa-te'ls lligats als dits,
inscriu-los a la taula del teu cor!
4 Digues a la saviesa: «Ets la meva germana»,
anomena «parenta» la intel·ligència,

5 per guardar-te de la dona estrangera,
la bàrbara de paraula que encisa.
6 Perquè a la finestra de casa seva
es va abocar sobre la plaça
7 i va veure entre els ingenus
un jove sense enteniment,
8 que passava pel carrer, prop de la seva cantonada,
i entrava pel camí de casa seva,
9 cap al tard, al vespre del dia,
a la quietud de la nit i el foscant.
10 I vet aquí la dona que li va a l'encontre,
feta una prostituta i embolcada amb un vel.
—1320→
11 És una inquieta, però intrigant:
a casa seva, els seus peus no paren;
12 adés davant de casa, adés a les places,
i a cada cantonada està a l'aguait.
13 S'arrapa, doncs, amb ell i el besa,
i amb aire desvergonyit li diu:
14 «Havia de sacrificar en acció de gràcies:
avui he complert els meus vots!
15 Per això t'he sortit a l'encontre
per buscar-te a tu, i t'he trobat.
16 He recobert el meu divan amb cobertors,
he revestit el meu cobricel amb teixits de Tir;
17 he ruixat el meu llit amb mirra,
amb àloe i cinamom.
18 Vine, embriaguem-nos de carícies fins al matí,
gaudim junts de l'amor;
19 perquè l'home no és a casa seva,
ha anat a fer un viatge lluny;
20 ha pres a la mà la bossa dels diners,
no torna fins al dia de lluna plena».
21 A força de persuasió, ha fet que es decanti,
el fa seguir amb l'encís dels seus llavis,
22 i va darrera d'ella, el beneitó,
com un bou que duen a matar,
23 com un ocell que cuita cap al parany,
i no sap que l'hi va la vida.
24 I ara, fill, escolta'm,
estigues atent al que diu la meva boca.
25 Que el teu cor no es desviï cap als seus camins,
no et perdis per les seves sendes!
26 Perquè són molts els enferrissats que ha fet caure,
són nombrosos tots els qui ha matat.
27 La seva casa és un dels camins del món subterrani,
que baixen a les cambres de la Mort.

—1321→

Invitació de la Saviesa

8 [1] Hala, la Saviesa crida,
la intel·ligència eleva la veu!
[2] Des del cim de l'acròpolis, vota el camí,
a l'encreuament de les sendes es té dreta;
[3] prop de les portes crida ben alt,
a l'entrada dels portals proclama fort:
[4] «A vosaltres, homes, va la meva crida,
la meva veu als fills de mortal.
[5] Apreneu, inexperts, a ser astuts;
els folls, torneu-vos judiciosos.
[6] Escolteu, perquè parlo de coses importants,
i el que diuen els meus llavis és sincer,
[7] perquè el meu paladar repeteix la veritat,
i la impietat és una abominació per als meus llavis,
[8] Totes les paraules de la meva boca són juntes,
en elles no hi ha res de tortuós ni de fals.
[9] Totes són franques per al qui és intel·ligent,
i rectes per als qui han assolit la ciència.
[10] Accepteu la meva instrucció en lloc de la plata,
la ciència de mi primer que l'or escollit;
[11] perquè val més la saviesa que els corals,
i cap dels joiells no la iguala».

Elogi de la Saviesa per ella mateixa

[12] Jo, la Saviesa, sóc la veïna de la prudència
i resulto l'amiga de la discreció. [13][1241]
[14] Són meus el consell i el bon èxit,
jo sóc la intel·ligència, és meva la potència.
[15] Per mi els reis fan de rei
i els sobirans decreten el dret;
[16] per mi governen els prínceps,
i els nobles són tots regents legítims.
[17] Jo estimo aquells qui m'estimen,
—1322→
i els qui em cerquen sol·lícits em troben.
[18] Són amb mi la riquesa i la glòria,
la fortuna que dura i la justícia.
[19] El meu fruit val més que l'or i l'or fi,
i el meu producte, més que la plata.
[20] Camino per les vies de la justícia,
pel mig de les sendes del dret,

21 procuro tot de béns als qui m'estimen
i faig que s'omplin els seus tresors.

La Saviesa en la creació

22 Jahvè em va crear com principi del seu fer,
abans que comencés les seves obres, des d'aleshores[1242].
23 Des de l'eternitat vaig ser ungida,
de bon començament, a l'origen de la terra.
24 Quan no hi havia encara les aigües profundes vaig ser l'infantada;
quan no hi havia fonts, ja era rica en dies.
25 Abans que fossin enfonsades les muntanyes,
primer que els puigs, vaig ser infantada,
26 quan no hi havia encara la terra i els camps
i la massa dels terrossos del món.
27 Quan ell afermava el cel, jo hi era.
Quan traçava un cercle a la sobrefaç de l'abisme,
28 quan condensava els núvols de dalt,
quan reforçava les fonts de l'abisme,
29 quan traçava per al mar el seu terme,
de manera que l'aigua no havia de passar el seu marge,
quan marcava els fonaments de la terra,
30 era, doncs, al costat d'ell, com el mestre arquitecte,
i era les seves delícies un dia i l'altre,
jugant a la seva presència en tot temps,
31 jugant en el món, objecte de la seva complaença;
i les meves delícies són amb els fills dels homes.

—1323→

Conclusió

32 I ara, fill, escolta'm:
34a Feliç l'home que m'escolta
32b i el qui guarda els meus camins, 33[1243]
34 vetllant a les meves portes un dia i l'altre,
guardant els muntants de les meves entrades!
35 Perquè de les meves sortides en surt la vida
i s'hi prepara favor de la part de Jahvè.
36 Però el qui m'ofèn, es perjudica a si mateix;
tots els qui m'odien volen la mort.

El convit de la Saviesa

9 [1] La Saviesa s'ha edificat una casa,
ha dreçat set columnes,
[2] ha matat les seves bèsties, ha tret el seu vi,
ha parat també la seva taula;
[3] ha fet marxar les seves minyones,
invita des d'un caire de l'acròpolis de la ciutat:
[4] «Qui és simple? Que trenqui cap aquí!»
Al curt de gambals ella ha dit:
[5] «Veniu, mengeu del meu pa
i beveu del vi que he tret.
[6] Abandoneu la ximplesa i viureu,
aneu de dret pel camí de la intel·ligència».

Consells sapiencials

[7] Qui corregeix un descregut encorre el deshonor
i qui reprèn l'impiu encorre el propi afront.
[8] No reprenguis el descregut, perquè no t'odiï;
reprèn el savi, i t'estimarà.
[9] Dóna al savi, i es fa més savi encara;
ensenya el just, i augmenta el seu saber.
—1324→
[10] Començament de la saviesa és de témer Jahvè,
i conèixer el Sant és intel·ligència.
[11] Perquè, per ell els teus dies es multipliquen,
i t'augmenta els anys de la vida.
[12] Si ets savi, ho ets en profit teu;
si ets descregut, te la carregues tu sol.

El convit de la Follia

[13] Dona Follia és eixelebrada,
és ximpleta i no coneix la vergonya.
[14] S'asseu, doncs, a la porta de casa seva,
al tron de l'acròpolis de la ciutat,
[15] per invitar els qui passen pel camí,
els qui van de dret per les seves sendes:
[16] «Qui és simple? Que trenqui cap aquí!»

Al curt de gambals ella ha dit:
17 «Les aigües robades són les dolces,
i el pa del misteri, el que té gust».
18 I poc sap ell que les Ombres són allà,
que els seus invitats són a les valls del país dels morts!

II. Gran recull salomònic (Pr. 10,1 - 22,16)

10 1 Proverbis de Salomó.
Un fill savi és l'alegria del seu pare,
i un de foll, la tristesa de la seva mare.
2 Tresors mal adquirits no fan profit,
però la justícia allibera de la mort.
3 Jahvè no deixa insatisfeta la gana del just,
però estimula les ànsies dels impius.
4 Mà indolent empobreix,
mà diligent enriqueix.
5 Qui recull a l'estiu és un home avisat,
qui dorm a la sega és un poca-pena.
6 Hi ha benediccions sobre el cap del just,
però la violència cobreix els impius.
—1325→
7 La memòria del just és beneïda,
però el nom dels impius desapareix.
8 El de cor sensat accepta els preceptes,
qui parla inconsideradament sucumbeix.
9 Qui va amb rectitud va segur;
però qui fa fer tortes als seus camins, ho ha de suar.
10 Qui mira de cua d'ull dóna turment,
qui reprèn a la cara procura la pau.
11 Una font de vida és la boca del just,
però la boca dels impius descobreix la violència.
12 L'odi encén les baralles,
però l'amor encobreix totes les faltes.
13 La saviesa es troba als llavis del comprensiu...
i el bastó és fet per a l'esquena del curt de gambals.
14 Els savis posen en reserva el coneixement,
però la boca del foll és una ruïna immediata.
15 La fortuna del ric és la seva plaça forta;
és ruïna dels humils, la pròpia pobresa.
16 El guardó del just és realment la vida;
el fruit de l'impiu és realment la mort.
17 És camí de la vida, el qui guarda la disciplina,
però el qui desatén la reprensió, desencamina.

18 Qui deixa veure l'odi té llavis falsos,
qui propaga una calúmnia és un insensat.
19 El molt parlar no va sense falta;
qui refrena els seus llavis és sensat.
20 Argent pur és la llengua del just,
el cor dels impius és com xavalla.
21 Els llavis del just s'alimenten opíparament,
però els ximples moren per falta de seny.
22 La benedicció de Jahvè és la que fa ric,
no hi afegeix res l'esforç que l'acompanya.
23 Per a l'insensat, cometre infàmies és una diversió;
per a l'home intel·ligent, ho és la saviesa.
24 El que l'impiu es tem, això li ve;
allò que els justos volen, els és concedit.
25 Quan ha passat la tempesta, ja no hi ha impius,
però el just queda establert per sempre.
—1326→
26 Com vinagre per a les dents
i com fum per als ulls,
així és el peresós per als qui l'envien.
27 El temor de Jahvè allarga la vida,
però els anys dels impius són abreujats.
28 L'expectació dels justos acaba en l'alegria;
l'esperança dels impius, en la perdició.
29 Jahvè és un baluard per a l'home honrat,
però és la ruïna dels malèfics.
30 El just no trontollarà mai més,
però els impius no habitaran el país.
31 La boca del just enuncia saviesa,
però la llengua maliciosa és tallada.
32 Els llavis del just traspuen benvolença,
però la boca dels impius, malícia.

11 1 Balances falses, Jahvè les detesta,
un pes just gaudeix del seu favor.
2 Si ve la insolència, vindrà la ignomínia,
la saviesa és amb els modestos.
3 L'honradesa condueix els rectes,
la falsia dels pèrfids és la seva ruïna.
4 La fortuna no serveix el dia de la còlera,
però la justícia deslliura de la mort.
5 La justícia de l'íntegre li esplana el camí,
però l'impiu cau per la seva impietat.
6 La seva justícia salva els homes rectes,
els pèrfids cauen en la trampa per cobdícia. 7[1244]
8 El just s'escapa del perill,
i en lloc d'ell hi cau l'impiu.
9 Mirant el profà, el seu amic cau al clot;

però amb ciència els justos se salven.
10 Quan la cosa va bé als justos, la ciutat ho celebra;
hi ha crits de festa, si els impius estan perduts.
11 La benedicció dels rectes aixeca la ciutat,
la boca dels impius la tira a terra.
12 Qui menysprea el proïsme és curt de gambals;
un home intel·ligent calla.
—1327→
13 Qui va difamant, revela secrets,
però un esperit lleial tapa la cosa.
14 Quan falta direcció, un poble declina;
l'èxit depèn dels molts consellers.
15 Malament, quan s'avala un estranger;
qui repugna de fer-se'n responsable viu segur.
16 Una dona graciosa fa honor al seu marit,
però és un tron de deshonor la qui odia el que és just.
Els indolents van escassos de recursos,
però els laboriosos aconsegueixen la riquesa.
17 Es fa bé a si mateix l'home bondadós;
el cruel fa mal a la pròpia carn.
18 L'impiu guanya un benefici il·lusori;
el qui sembra la justícia, una paga autèntica.
19 El premi de la virtut és realment la vida,
el de qui corre darrera el mal és la pròpia mort.
20 Els de cor fals, Jahvè els detesta;
els de conducta irreprensible gaudeixen del seu favor.
21 De segur, el dolent no quedarà sense càstig;
en canvi, se n'escaparà, la descendència dels justos.
22 Un anell d'or al nas d'un porc:
és la dona bella, però sense discreció.
23 L'anhel dels justos acaba en la pura felicitat;
l'esperança dels impius, en la còlera.
24 Hi ha qui dóna sense comptar, i rep més encara;
hi ha qui estalvia més del que cal, només per passar fretura.
25 L'ànima generosa es veurà enriquida,
i el qui dóna força de beure, li'n donaran també força.
26 El qui acapara el blat, la gent el maleeix:
és beneït el cap del qui el ven!
27 Qui cerca el bé, cerca el favor,
però al qui busca el mal, li ve.
28 Qui confia en la pròpia riquesa es panseix,
però els justos floreixen com fulles verdes.
29 Qui deixa la casa en desordre, hereta el vent,
i el ximple es fa esclau del qui és sensat.
30 La recompensa del just és l'arbre de la vida,
i el savi assoleix una vida eterna.
—1328→
31 Si el just rep la paga al món de sota terra,
molt més encara l'impiu i el pecador!

12 [1] El qui estima la disciplina estima el coneixement,
però el qui odia la reprensió és un estúpid.
[2] El qui es bo obté el favor de Jahvè,
que condemna l'home de males intencions.
[3] No s'aferma un mortal amb la impietat;
l'arrel dels justos, en canvi, no trontolla.
[4] Una dona com cal és la corona del seu marit,
però la descarada és com la càries als seus ossos.
[5] Els pensaments dels justos són equitatius,
els designis dels impius són enganyosos.
[6] Les paraules dels impius són capcioses,
però els justos s'alliberen replicant.
[7] Tot és tombar-los, i els impius desapareixen,
però la casa dels justos es manté dreta.
[8] Un home és lloat segons l'enteniment que té,
el menyspreu toca a l'esperit desballestat.
[9] Més val l'home ordinari que té per a servir-se,
que el qui es vol fer veure i no té un mos de pa.
[10] El just té compte de la gana de les seves bèsties,
però les entranyes de l'impiu són cruels.
[11] Qui treballa la seva terra va tip de pa,
però el qui persegueix les quimeres passa fretura.
[12] Les fortificacions dels impius són devastades,
però l'arrel dels justos es manté ferma.
[13] El dolent s'entrampa amb el crim dels llavis,
però el just surt bé de la desgràcia.
[14] L'home se sacia amb el fruit de la boca,
i l'acció de les mans del mortal recau sobre ell.
[15] El camí del ximple és recte al seu entendre,
però el qui escolta els consells és un savi.
[16] El ximple a l'instant manifesta el seu disgust,
però el qui dissimula l'ultratge, és un viu.
[17] Qui diu la veritat declara el que és just,
però el fals testimoni enganya.
[18] Hi ha qui parla inconsideradament, com estocades d'espasa,
—1329→
però la llengua dels savis guareix.
[19] El llavi verídic es manté ferm per sempre;
la llengua falsa, només per un moment.
[20] Engany hi ha al cor dels qui maquinen el mal,
però els qui aconsellen la pau tenen alegria.
[21] El just no pot tenir cap fracàs,
però els impius són plenament malaurats.
[22] Jahvè detesta els llavis falsos,
però qui es comporta fidelment gaudeix del seu favor.
[23] Home discret és el qui dissimula el saber,
però el cor dels folls fa cridar de ximpleria.

24 La mà diligent senyoreja:
a la indolent, li toca de servir.
25 L'ansietat en un cor d'home posa febrós,
però una bona paraula posa radiant.
26 El just s'aparta del mal,
el camí dels impius fa que es perdin.
27 La indolència no aixeca la caça;
bé preciós de l'home és la diligència.
28 Al camí de la justícia hi ha la vida,
i el qui petja la seva senda és immortal.

13 1 Un fill savi es mostra dòcil al seu pare,
però el descregut no escolta la increpació.
2 Del fruit de la seva boca un home menja cosa bona,
però l'apetit dels pèrfids s'alimenta de violència.
3 Qui guarda la seva boca conserva la vida;
qui parla massa es perd.
4 Es deleix, però en va, l'ànima del peresós;
en canvi, l'ànima dels diligent s'engreixa.
5 El just odia el que és fals;
l'impiu obra amb vilesa i amb infàmia.
6 La justícia guarda l'home de conducta íntegra,
la impietat desbarata el pecador.
7 Hi ha qui fa el ric, i no té res;
qui fa el pobre, i té una fortuna.
8 La riquesa salva la vida d'un home,
però el pobre no sent dir res de rescat.
—1330→
La llum dels justos brilla clara,
però el gresol dels impius s'apaga.
10 Per culpa de la insolència no hi ha més que raons,
però amb els modestos hi ha la saviesa.
11 Fortuna que es fa de pressa va disminuint,
però el qui amassa a poc a poc, l'augmenta.
12 Esperança diferida fa posar malalt el cor,
però el desig satisfet és un arbre de vida.
13 El qui menysprea la paraula, el penyoren;
el qui respecta el precepte, el recompensen.
14 L'ensenyament del savi és una font de vida,
que fa evitar els paranys de la mort.
15 La intel·ligència d'un home bo dóna encant,
però la conducta dels pèrfids, murrieria.
16 El discret reuneix molta ciència,
però el foll escampa ximpleria.
17 Un missatger infidel fa caure en mal,
però l'enviat fidel és remei.
18 Pobre i vil és el qui no fa cas de la disciplina;
el qui escolta la reprensió, se l'honora.

19 Desig complet és dolçor per a l'ànima,
apartar-se del mal fa horror ala insensata.
20 Qui va amb els savis, es torna savi,
però el company dels folls es romprà.
21 La malaurança persegueix els pecadors,
la benaurança recompensa els justos.
22 El qui és bo deixa hereus els fills dels fills,
però es reserva al just la hisenda del qui peca.
23 Els justos viuen molts d'anys en la riquesa,
però els injustos moren de sobte.
24 Qui plany el bastó no estima el seu fill,
però el qui l'estima, el corregeix d'hora.
25 El just menja fins que no té més gana,
però el ventre dels impius passa fam.

14 1 El més savi dels homes edifica la seva casa,
però la follia, amb les pròpies mans la tira a terra.
2 El qui tem Jahvè es comporta amb rectitud,
—1331→
però el qui el menysprea segueix camins tortuosos.
3 A la boca de l'insensat hi ha una vara per a la seva esquena,
però els llavis del savi el guarden.
4 On no hi ha bous, el graner és buit,
però hi ha abundància de productes en la força d'un toro.
5 Un testimoni verídic no menteix,
però un fals testimoni declara mentides.
6 El descregut cerca la saviesa, i no la troba,
però la ciència és fàcil per a l'entès.
7 Vés-te'n del davant de l'home foll,
i veuràs com la ciència flueix dels teus llavis.
8 Es saviesa del discret fer-se càrrec del seu camí,
però la ximpleria dels folls extravia.
9 Caldrà que es purifiquin les causes dels impius,
però les dels justos són acceptables.
10 El cor coneix les pròpies amargors,
i l'estranger no participa en les seves alegries.
11 La casa dels impius és devastada,
però la tenda dels rectes es manté dreta.
12 Camí hi ha que sembla recte a l'home,
però acaba a l'un dels racons extrems de la mort.
13 El cor pot trobar la pena fins en el riure,
i l'alegria pot acabar en maldecap.
14 El desobedient tindrà la plena mesura de la seva conducta;
i l'home bo, de les seves obres.
15 L'inexpert es creu tot el que diuen,
però el discret s'hi mira, a fer un pas.
16 El savi és caut i s'aparta del mal,
però el foll passa endavant sense por.

17 El qui és impacient fa ximpleries,
però l'home cautelós és enaltit.
18 Els inexperta reben en herència la ximpleria,
però els discrets els coronen de ciència.
19 Els dolents s'hauran d'acotar davant els bons,
i els impius, a les portes del just.
20 El pobre és odiós fins al seu veí,
però són molts els qui estimen el ric.
21 Qui menysprea el qui té fam peca,
—1332→
però el qui es bo amb els mísers, feliç d'ell!
22 No van errats els qui maquinen el mal?
Benvolença fidel als qui mediten el bé!
23 En tot afany hi ha algun profit;
el brou de llengua duu a la misèria.
24 La corona dels savis és la seva riquesa;
el tron dels folls és la seva ximpleria.
25 El testimoni verídic treu vides del perill,
però l'impostor declara mentides.
26 En el temor de Jahvè hi ha una fortalesa segura;
és un refugi per als seus fills.
27 El temor de Jahvè és una font de vida
que fa evitar els paranys de la mort.
28 Poble nombrós, glòria del rei;
pocs súbdits, ruïna del príncep.
29 L'home pacient és entenimentat,
l'impacient està ple de ximpleria.
30 Un cor plàcid és vida del cos,
l'enveja és càries dels ossos.
31 Qui oprimeix l'humil ultratja el qui el va fer;
l'honora, el qui és bo amb el pobre.
32 L'impiu és abatut per la pròpia dolenteria,
el just troba un refugi en la seva integritat.
33 La saviesa reposa al cor del comprensiu;
a l'interior dels insensats, la ximpleria.
34 La justícia exalta una nació,
el pecat és la decadència dels pobles.
35 El favor del rei és per al servidor intel·ligent,
objecte de la seva còlera és el qui fa quedar malament.

15 1 Una dolça resposta aplaca el furor;
la paraula aspra excita la ira.
2 La llengua dels savis degota ciència,
però la boca dels folls vessa ximpleria.
3 A tot arreu són els ulls de Jahvè,
que observen els dolents i els bons.
4 Llengua sana és un arbre de vida,
el seu transtorn, un desastre per a l'esperit.

—1333→
5 El ximple desdenya la disciplina del seu pare,
però el qui fa cas de la reprensió, és un discret.
6 A la casa del just hi ha grans riqueses;
però a l'entrada de l'impiu, inquietud.
7 De llavis del savi flueix la ciència,
però la ment dels folls és inestable.
8 Jahvè detesta el sacrifici dels impius,
però la pregària dels rectes gaudeix del seu favor.
9 Jahvè detesta el camí de l'impiu,
però estima aquell qui corre darrera la justícia.
10 Càstig dur per al qui abandona la via!
Qui odia la reprensió morirà.
11 El país dels morts i l'Abaddon estan davant Jahvè;
molt més encara, doncs, els cors dels homes.
12 No li agrada al descregut que el reprenguin,
no vol anar amb els savis.
13 Cor alegre fa bona cara;
cor en pena té l'esperit abatut.
14 La ment de l'home intel·ligent cerca la ciència,
però l'apetit dels folls s'alimenta de ximpleria.
15 Tots els dies de l'afligit són dolents,
però el trempat està sempre de festa.
16 Més val poc amb el temor de Jahvè,
que no un gran tresor i inquietud alhora.
17 Més val un plat de llegums, amb afecte,
que un bou gras i rancúnia alhora.
18 L'home de mal geni provoca la querella,
però el pacient calma la disputa.
19 El camí del peresós està eriçat d'espines,
la via dels diligents està terraplenada.
20 Un fill savi és l'alegria del seu pare,
però el qui menysprea la mare és el més bèstia dels homes.
21 La ximpleria diverteix el curt de gambals,
però l'home intel·ligent va pel camí dret.
22 Els projectes poc pensats fracassen,
però reïxen quan hi ha molts consellers.
23 La resposta de la pròpia boca fa content l'home.
Que n'és, de bona, una paraula oportuna!
—1234→
24 Els pensaments del sensat són camins de la vida,
a fi que, allunyant-te del país dels morts, et salvis.
25 Jahvè ensorra la casa dels superbs,
però planta ben dreta la fita de la viuda.
26 Jahvè detesta els pensaments del dolent,
però el que diuen els purs és tingut en honor.
27 L'àvid de guany destrueix la pròpia casa,
però el qui odia els regals corruptors viurà.
28 La ment del just reflexiona per a respondre,
però la boca dels impius treu coses dolentes.

29 Jahvè es manté a distància dels impius,
però escolta la pregària dels justos.
30 La llum dels ulls alegra el cor;
una bona notícia engreixa els ossos.
31 Orella que escolti la reprensió de vida
farà estada entremig dels savis.
32 Qui no té en compte la disciplina fa poc cas d'ell mateix,
però el qui escolta la reprensió posa seny.
33 El temor de Jahvè és el cor de la saviesa,
i la humilitat condueix a la glòria.

16 1 Les reflexions del cor són pròpies de l'home,
però la resposta de la llengua ve de Jahvè.
2 Tots els camins de l'home són purs al seu entendre,
però és Jahvè qui pesa els esperits.
3 Encomana a Jahvè les coses que has d'emprendre,
i els teus projectes es realitzaran.
4 Jahvè ho ha fet tot amb vista a un fi,
fins l'impiu ha estat fet per al dia de la desgràcia.
5 Jahvè detesta tot cor altiu;
segur que no el deixarà sense càstig.
6 Amb benvolença i fidelitat s'expia la culpa,
amb el temor de Jahvè s'evita el mal.
7 Quan Jahvè mira amb favor els camins d'un home,
fins reconcilia amb ell els enemics.
8 Més val poc amb la justícia,
que no grans rendes amb la injustícia.
9 La ment de l'home rumia quin camí ha de seguir,
—1335→
però Jahvè dirigeix els seus passos.
10 Hi ha un oracle sobre els llavis del rei;
al judici, la seva boca no falla.
11 Canastró i balançons són de Jahvè,
són obra seva tots els pesos del sac.
12 Obrar impiament és una abominació per als reis,
perquè el tron s'aferma amb la justícia.
13 Els llavis justos gaudeixen del favor del rei,
el qual estima el qui parla rectament.
14 La còlera del rei són els dos missatgers de la mort,
però un home savi sap aplacar-la.
15 En la llum de la cara del rei hi ha la vida,
i el seu favor és com un núvol de pluja tardana.
16 Més val adquirir la saviesa que no pas l'or,
adquirir la intel·ligència és preferible a la plata.
17 Evitar el mal és el camí dels rectes;
guarda la seva vida, el qui vetlla per la pròpia conducta.
18 Al davant de la ruïna, la supèrbia;
al davant de la caiguda, l'esperit altiu.

19 Més val de ser humil entre els petits,
que no de partir-se el botí amb els superbs.
20 Qui acata la paraula troba la benaurança,
i el qui confia en Jahvè, feliç d'ell!
21 Del de ment sàvia, se'n diu un intel·ligent...
la dolçor dels llavis els fa més persuasius.
22 Font de vida és el bon sentit per als qui el tenen,
però és càstig dels ximplets, la ximpleria.
23 La ment del savi confereix intel·ligència al seu discurs,
i l'acció dels seus llavis els fa més persuasius.
24 Una bresca de mel són les paraules amables,
dolçor per a l'ànima i refrigeri dels ossos.
25 Camí hi ha que sembla recte a l'home,
però acaba a l'un dels racons extrems de la mort.
26 Un home atreballat treballa per a si mateix,
i esquiva la pròpia destrucció.
27 Un home depravat bull malaurança,
i l'acció del seus llavis és com un foc que abrasa.
28 Un home trapella suscita la discòrdia,
—1336→
i el qui difama engrinya els amics.
29 Un home violent sedueix el proïsme
i el fa anar per un camí que no és bo.
30 Qui fa l'ullet ja ha maquinat una trapelleria,
qui es mossega els llavis ha consumat la malifeta.
31 Els cabells blancs són una corona d'honor:
al camí de la justícia se la troba.
32 Més val un que tingui paciència que un paladí,
i un que es domina que el qui pren una ciutat.
33 De la bossa, se'n treuen les sorts,
però la decisió depèn de Jahvè![1245]

17 1 Més val un mos de pa sec i pau alhora,
que una casa de molts banquets amb baralles.
2 Un esclau intel·ligent pot prevaler contra el fill degenerat
i compartir l'herència amb els altres germans.
3 Amb el gresol es prova la plata, i amb la fornal, l'or,
però el qui examina els cors és Jahvè.
4 Un dolent para atenció a paraules malicioses,
un fals sospesa el discurs pervers.
5 Qui es riu del pobre ultratja el qui el va fer;
qui s'alegra de l'ifortuni d'altri no queda sense càstig.
6 La corona dels vells són els fills dels fills,
i l'honra dels fills són els seus pares.
7 No escau al beneit un llavi honrat,
com tampoc al just un llavi fals.
8 Talismà són els suborns als ulls de qui en disposa;
a tot arreu que es giri, reïx.

9 Qui tira un vel sobre una falta cultiva l'amistat,
per el qui repeteix la cosa engrinya els amics.
10 Fa més impressió un reprotxe a l'home de seny,
que no pas cent cops a un insensat.
11 Un rebel, sí que busca de fer mal,
però un emissari implacable serà enviat contra ell.
12 Val més topar amb una óssa que li han pres els petits,
que no pas amb el foll en el seu deliri.
13 A aquell qui torna mal per bé,
el mal no se li'n va de casa seva.
—1337→
14 Com qui engega l'aigua, comença la baralla.
Abans, doncs, que s'armi el plet, desisteix!
15 Qui absol l'impiu i qui condemna el just,
Jahvè els detesta, tant l'un com l'altre.
16 ¿A què ve el diner en mà de l'insensat,
per a comprar la saviesa, quan no hi ha seny?
17 És en tot temps que estima l'amic;
un germà ha nascut per a l'adversitat.
18 Home sense seny és el qui avala,
que es fa fiador prop del proïsme.
19 Amant de la prevaricació és el qui estima les raons;
qui puja de to busca la ruïna.
20 Cor pervers no troba la benaurança,
llengua tortuosa cau en la desgràcia.
21 Qui engendra un foll, quin maldecap el seu!
No té alegries el pare d'un beneit.
22 Un cor alegre fa bé al cos,
però un esperit abatut desseca els ossos.
23 L'impiu, per sota mà, accepta suborns
per torçar les vies del dret.
24 L'home de seny està de cara a la saviesa,
els ulls del foll miren a l'extrem de la terra.
25 Matadura per al seu pare és un fill insensat,
i amargor per a la qui el va infantar.
26 Posar una multa al just és realment un crim;
pegar als nobles és una injustícia.
27 Qui estalvia les paraules té coneixement;
l'esperit reposat és un home d'intel·ligència.
28 El ximple i tot, si calla, passa per savi;
qui clou els llavis passa per raonable.

18 1 El solitari busca la quietud,
diu mal de qualsevol èxit.
2 L'insensat no s'agrada de la intel·ligència,
sinó de la bogeria del seu cor.
3 Quan ve la impietat, ve també el menyspreu,
i amb la vergonya, ve l'oprobi.

4 Les paraules de la boca d'un home són aigües profundes,
—1338→
rierol que borbolla és que diu la saviesa.
5 No s'hi val, a anar a favor del culpable,
a apartar del tribunal el qui té raó.
6 Els llavis de l'insensat atreuen la disputa,
la seva boca crida les batusses.
7 La boca de l'insensat és la seva ruïna,
els seus llavis són un parany per a la pròpia vida.
8 Les paraules del qui difama són com talls llaminers,
que llisquen avall cap al fons de les entranyes.
9 Aquell qui no s'ajuda amb el seu treball
es germà del qui es destrueix a si mateix.
10 Una torre forta és el nom de Jahvè;
hi corre el just, i està en lloc segur.
11 La fortuna del tic és la seva plaça forta
i com una alta muralla que el circumda.
12 Abans de la ruïna, el cor de l'home s'eleva,
però la humilitat condueix a la glòria.
13 El qui respon abans d'escoltar,
mostra la seva ximpleria per a confusió.
14 L'esperit de l'home suporta la malaltia,
però l'esperit abatut, qui l'aixeca?
15 La ment del comprensiu adquireix la ciència,
ni l'orella dels savis cerca la ciència.
16 El regal que fa un home li obre pas
i l'introdueix davant els grans.
17 Té raó el primer en la seva casa,
però ve la part contrària, i l'examina.
18 Són les sorts, que posen fi als litigis
i decideixen entre els poderosos.
19 Un germà ajudat pel seu germà és com una plaça forta,
tan fort com un castell amb uns bons fonaments.
20 Amb el fruit de la boca sacia un home el seu ventre,
se sacia amb el producte dels seus llavis.
21 Mort i vida estan en poder de la llengua,
i els qui la dominen mengen del seu fruit.
22 Qui ha trobat una bona dona, ha trobat una cosa bona
i ha obtingut un favor de la part de Jahvè.
23 El pobre parla suplicant,
—1339→
però el ric respon amb duresa.
24 Amics hi ha que es destrossen ells amb ells,
i hi ha amic que és mes afecte que un germà.

19 1 Més val un pobre que viu honradament,
que un hipòcrita que sigui ric.
2 Sense ciència, ni el zel no és bo,

i qui cuita el pas s'entrebanca.
3 És la ximpleria de l'home que espatlla el seu camí,
però el seu cor s'irrita contra Jahvè.
4 La fortuna procura sempre força amics,
però a l'humil, no li queda ni el que és seu.
5 Un fals testimoni no queda sense càstig,
i el qui declara mentides no se n'escapa.
6 Són molts que fan festes a un noble a la cara,
i tothom és amic de l'home que dóna.
7 Tots els germans del pobre l'odien.
Com no se n'han d'allunyar els seus amics!
8 Qui posa seny s'estima a si mateix,
qui fomenta la intel·ligència realment és afortunat.
9 Un fals testimoni no queda sense càstig,
i el qui declara mentides serà un vagabund.
10 No escau a l'insensat de passar-se-la bé;
menys encara a l'esclau, de governar els prínceps.
11 L'habilitat d'un home és de mostrar-se pacient;
és el seu honor, de passar l'ofensa.
12 Com rugit de lleó és la indignació del rei,
però el seu favor és com rosada sobre l'herba.
13 Un fill insensat és una calamitat per al seu pare,
i una gotera contínua, són les querelles d'una dona.
14 Casa i fortuna són una herència dels pares,
però una dona amb seny és un do de Jahvè.
15 La peresa deixa ensorrar un dormitori,
i l'ànima indolent ha de patir fam.
16 Qui guarda el precepte guarda la seva vida,
qui menysprea la seva autoritat és mort.
17 Qui fa almoina al pobre presta a Jahvè,
el qual li recompensarà la seva bona obra.
—1340→
18 Castiga el teu fill, mentre hi ha esperança,
i no prenguis sobre teu de deixar-lo morir.
19 Un home maliciós ha de ser castigat severament,
i, si fa un tort, fins ha de perdre la vida.
20 Escolta el consell i accepta la disciplina,
per tal que siguis savi en les teves vies.
21 Molts de projectes hi ha al cor de l'home,
però és el designi de Jahvè que es realitza.
22 La inactivitat d'un mortal és el seu defecte,
i val més un pobre que un home informal.
23 El temor de Jahvè és verament vida,
però el qui dorm tant com vol serà visitat per la desgràcia.
24 El peresós enfonsa la mà a la plata,
i no la torna ni tan sols a la boca.
25 Tu claves cops al descregut, i es torna caut el senzill;
reprens l'intel·ligent, i et dóna la raó.
26 El qui maltracta el pare i treu de casa la mare
és un fill infame i descastat.

27 Un fill que deixa de guardar la disciplina del pare
acaricia designis dolents.
28 Un testimoni indigne fa mofa del dret;
la boca dels impius engoleix.
29 Els bastons són fets per als descreguts,
i els cops, per a l'esquena dels folls.

20 1 Un burleta és el vi, és esvalotadora la beguda;
ningú que per ell faci esses no és un savi.
2 Com rugit de lleó és la còlera del rei;
al qui l'excita, l'hi va la vida.
3 Plegar la disputa diu molt a favor d'un home,
però cada ximplet s'hi embolica.
4 De tardor, el peresós no llaura;
cerca a la sega, i no hi ha res!
5 El consell dins el cor de l'home és una aigua profunda,
però l'home intel·ligent sap pouar-lo.
6 L'humà és important, és preciós un home bo,
i costa de trobar un home fidel.
7 Qui camina irreprotxable en la justícia
—1341→
deixa feliços els seus fills.
8 Un rei que seu al tron judicial
fa fugir de la seva presència tot mal home.
9 Qui pot dir: «Ja tinc el cor pur,
estic net del meu pecat»?
10 Dos pesos i dues mesures,
Jahvè els detesta tant uns com les altres.
11 Un noi ja fa conèixer en els seus actes
si el seu obrar serà pur i recte.
12 L'orella que hi sent i l'ull que hi veu,
Jahvè els ha fets tant l'un com l'altre.
13 No dormis massa, perquè no et tornis pobre;
obre els ulls, i tindràs pa en abundància.
14 «No val res, no val res», diu el qui compra,
però, tot anant-se'n, es felicita.
15 Hi ha or i profusió de corals,
però l'objecte més preciós són uns llavis diserts.
16 Pren-li el vestit, perquè ha avalat un estranger,
penyora'l per culpa d'estranys!
17 És dolç per a l'home el pa que ve del frau,
però després es troba amb la boca plena de reble.
18 Pesa al consell els teus projectes,
i fes la guerra amb plans concertats.
19 El qui va amb calúmnies revela els secrets;
amb un xerraire inconsiderat, no t'hi facis.
20 Al qui maleeix el pare i la mare,
se li apagarà el llum al primer son.

21 El bé que de primer s'adquireix precipitadament
no serà beneït a la fi.
22 No diguis: «Vull anar a tornajornals pel mal»;
espera en Jahvè, i et salvarà.
23 Els pesos diversos són una abominació per a Jahvè,
i les balances falses són un crim.
24 De Jahvè depenen els passos d'un home,
i l'home, com comprendria el seu camí?
25 És un parany per a l'home de dir inconsideradament: «Consagrat»,
i després de la prometença, repensar-s'hi.
—1342→
26 Un rei savi passa els impius per la ventadora
i torna contra ells la seva injustícia.
27 L'esperit d'un home és el llum de Jahvè,
penetra tot el més íntim de l'ésser.
28 La benvolença i la fidelitat fan guàrdia al rei,
que funda el seu tron en la justícia.
29 Magnificència dels joves és la seva força,
i els cabells blancs són l'ornament dels vells.
30 Les ferides que sagnen netegen el mal
i els cops purifiquen l'íntim de l'ésser.

21 1 El cor del rei en mà de Jahvè és un rec d'aigua;
l'inclina arreu on vol.
2 Tot camí de l'home és recte, al seu entendre,
però és Jahvè qui pesa els cors.
3 La pràctica de la justícia i del dret,
Jahvè la prefereix als sacrificis.
4 Ulls altius i un cor inflat...
el llum dels impius és pecat.
5 Els plans del diligent porten sempre profit,
però tot el qui vol córrer massa va a malguany.
6 L'adquisició de tresors per una llengua mentidera
és una vanitat fugidora dels qui volen la mort.
7 El bandidatge dels impius se'ls emporta a ròssec,
perquè no volen fer el que és just.
8 El camí de l'home criminal és tortuós,
però l'acció del pur és recta.
9 Més val habitar a l'angle d'un sostre,
que no pas dona reganyosa i casa comuna.
10 L'ànima de l'impiu es deleix pel mal;
el proïsme no troba gràcia als seus ulls.
11 Quan el descregut la paga, el senzill es torna savi,
i quan adverteixen el savi, acull la ciència.
12 El just considera la casa del dolent...
precipita els impius en la desgràcia.
13 Qui tanca l'orella al clam del pobre,
també quan ell crida no li respondran.

14 Un do en secret aplaca la ira,
—1343→
i suborns per sota mà, la còlera violenta.
15 Dóna alegria al just que s'exerceixi el dret,
però causa terror als malfactors.
16 L'home que erra fora del camí de la prudència
reposarà en la companyia de les Ombres.
17 L'amic del platxeri és candidat a la misèria;
l'amic del vi i de l'oli mai no es fa ric.
18 L'impiu és el rescat del just,
el pèrfid pren el lloc del recte.
19 Més val habitar en una terra deserta,
que no pas dona reganyosa i enrabiades.
20 A la boca del savi hi ha un tresor envejable,
però l'insensat l'engoleix.
21 Qui persegueix la justícia i la pietat
atrapa vida, felicitat i glòria.
22 El savi escala una ciutat de paladins,
i abat el baluard en què confiaven.
23 Qui guarda la boca i la llengua,
s'evita conflictes.
24 Insolent, presumptuós, es diu «descregut»;
obra amb un excés d'insolència.
25 La desídia del peresós el duu a la mort,
perquè les seves mans no volen fer res.
26 Durant tot el dia ell desitja quietud,
però el just dóna i no estalvia.
27 El sacrifici dels impius és una abominació,
sobretot quan l'ofereixen amb mala fe.
28 El fals testimoni serà un vagabund,
i l'home escoltador serà perseguit per sempre.
29 L'home impiu pren un aire desvergonyit,
però el recte porta una vida arreglada.
30 No hi ha saviesa, ni intel·ligència,
ni consell davant de Jahvè.
31 Equipen el cavall per al dia del combat,
però la victòria depèn de Jahvè.

22 1 Un bon nom és preferible a grans riqueses;
val més la consideració que la plata i l'or.
—1344→
2 Ric i pobre estan en un mateix nivell;
qui els ha fets tots dos, és Jahvè.
3 El prudent veu el perill, i fa marrada,
però els simples passen avant, i la paguen.
4 El premi de la humilitat és la benedicció de Jahvè
la riquesa, l'honor i la vida.
5 Hi ha llaços i paranys al camí de l'home fals;

qui es guarda a si mateix se n'allunya.
6 Educa el minyó de conformitat amb el seu camí,
i ni que es faci vell, no se n'apartarà.
7 El ric domina els pobres,
i el qui manlleva es fa esclau del qui presta.
8 Qui sembra la injustícia cull la desgràcia
i rep complet el càstig de les seves obres.
9 El bondadós serà beneït,
perquè dóna del seu pa al pobre.
10 Treu fora el descregut, i marxa la querella,
paren els litigis i les injúries.
11 Jahvè estima els homes de cor pur,
i tots els honrats gaudeixen del seu favor.
Amb els llavis, el rei regeix el seu ramat;
el rei és amic del qui parla amb gràcia.
12 Els ulls de Jahvè vetllen per un amic lleial,
però desbarata els plans d'un de traïdor.
13 Diu el peresós: «Un lleó a fora,
al mig del carrer un assassí!»
14 Una trampa profunda és la boca de les estrangeres:
aquell qui Jahvè no pot veure, hi cau.
15 La follia està lligada al cor del minyó,
la vara de la disciplina la n'allunya.
16 Qui oprimeix l'humil, de fet, li fa un bé;
qui dóna al ric va a malguany.

III. Recull dels savis (Pr. 22,17 - 24,22)

17 Paraules dels Savis.
Decanta l'orella a les meves paraules,
i aplica el teu cor a conèixer-les,
—1345→
18 perquè és bo que les guardis dintre teu;
que estiguin fixes, assentades sobre els teus llavis.
19 Es perquè posis en Jahvè la teva confiança,
que et vull fer conèixer avui la seva via.
20 ¿No vaig escriure per a tu trenta seccions[1246]
amb tot de consells i de ciència,
21 per fer-te conèixer el moll de paraules exactes,
perquè puguis tornar a qui t'envia un informe exacte?
22 No despullis l'humil, perquè és humil,
ni trepitgis el míser a la Porta,
23 perquè Jahvè es fa seva la causa d'ells
i roba la vida als qui els roben.
24 No t'ajuntis amb qui té mal geni

ni vagis amb l'home de sangs calentes,
25 perquè no t'avesis al seu camí
amb risc de perdre-hi la vida.
26 No siguis dels qui responen d'un altre
dels qui avalen per deutes:
27 si no tens per a pagar, donat que calgui,
et prendran el llit de sota teu!
28 No desplacis la fita antiga,
que havien posat els teus pares.
29 Veus un home que és llest en la seva feina?
Al servei dels reis entrarà!

23 1 Si t'asseus a la taula d'un senyor,
vés amb compte amb el que hi ha davant teu,
2 i posa't un ganivet a la gorja,
si tens massa gana.
3 No et facin denteta les seves llaminadures,
perquè això és un pa que enganya.
4 No et donis ànsia a fer-te ric,
estigues-te del guany injust.
5 Quan tu fixes els ulls sobre ell, ja no hi és,
perquè sap fer-sé ales,
com una àguila que vola cap al cel.
6 No mengis el pa d'un home envejós
i no et facin denteta les seves llaminadures.
—1346→
7 perquè com un que serveix el seu propi apetit,
així és ell.
«Menja i beu», et diu,
però no li surt pas del cor.
8 El mos que has menjat, has de perbocar-lo,
has malgastat les teves bones paraules.
9 No parlis a orelles d'un insensat:
menysprearia la sensatesa del que dius.
10 No desplacis la fita de la viuda,
ni et fiquis als camps dels orfes,
11 perquè el qui els ha de venjar és poderós
i es farà seva contra tu la causa d'ells.
12 Aplica el teu cor a la disciplina
i l'orella a les paraules de ciència.
13 No planyis la disciplina al minyó;
si fas córrer el bastó, no morirà.
14 Has de pegar-li amb el bastó
i salvar del país dels morts la seva vida.
15 Fill, si el teu cor és savi,
també el meu cor s'alegrarà,
16 i exultaran els meus ronyons,
quan els teus llavis diguin el que és just.

17 El teu cor no ha d'envejar els qui pequen,
sinó els qui temen Jahvè en tots temps,
18 perquè, certament, hi ha una altra vida,
i la teva esperança no es veurà frustrada.
19 Escolta ara, fill, i sigues savi
i fes que el teu cor vagi pel camí dret.
20 No siguis un dels qui trascolen vi,
un dels qui s'empapussen de carn,
21 perquè beverri i glotó es tornen pobres,
i l'ensonyament fa anar vestit de parracs.
22 Escolta el pare que t'ha engendrat,
i no menyspreïs la mare, quan es fa vella. 23[1247]
24 Pot estar joiós el pare d'un just;
qui ha engendrat un savi, pot alegrar-se'n.
25 Que el teu pare s'alegri de tu
i exulti la qui et va infantar.
—1347→
26 Fill, dóna'm el teu cor
i que els teus ulls observin els meus camins!
27 perquè l'estrangera és una trampa profunda,
la bàrbara és un pou estret.
28 Sí, ella, com un bandoler, es posa a l'aguait
i pren els mantells als homes.
29 ¿Per a qui són els «Ai!», per a qui els «Oi! oi!»?
Per a qui les baralles? Per a qui les queixes?
Per a qui les ferides només perquè sí?
Per a qui els ulls tèrbols?
30 Per als qui passen temps davant el vi,
que vénen a sondar el vas on el barregen.
31 No et facis cap tip de vi quan és vermell,
quan espurneja dins la copa:
va coll avall!
32 Que, a la fi, mossega com una serp
i pica com un escurçó.
33 Els teus ulls veuen coses estranyes,
el teu cor s'expressa de través,
34 i tu ets com un que jeu al cor del mar,
i com un que jeu al cim d'una muntanya.
35 «M'ha pegat... no m'ha fet mal,
m'ha estomacat... no me'n sento.
Quan em despertaré?
En demanaré més encara!»

24 1 No tinguis enveja dels homes de mal,
ni vulguis ser un d'ells,
2 perquè el seu cor rumia la violència
i els seus llavis parlen de fer sofrir.
3 Amb la saviesa s'edifica una casa,

i es consolida amb la intel·ligència;
4 amb la ciència s'emplenen els rebostos
de tot bé preciós i agradable.
5 Un home savi és superior a un de fort,
i un home de ciència val més que un de físicament vigorós;
6 perquè la guerra es fa amb estratagemes,
i la victòria depèn dels mots consellers.
—1348→
7 Al ximple, la saviesa se li fa una muntanya,
no gosa obrir la boca a la porta.
8 A aquell qui pensa a fer mal,
li donen el nom de conspirador.
9 És pecat un complot contra el tron;
i el descregut, una abominació per als homes.
10 Si ets negligent en temps difícils,
el teu paladar passarà gana.
11 Allibera els captius de la mort,
i retén els bastons de matar.
12 Si dius: «Té: no ho sabíem!»,
hala, el qui pesa els cors ho comprèn,
el qui vetlla per la teva ànima ho sap,
i retribueix a cada u segons allò que fa.
13 Fill, menja mel, que la bresca és bona
per endolcir el teu paladar.
14 Així és, sàpigue-ho, la saviesa per a la teva ànima.
Si la trobes, hi haurà una altra vida,
i la teva esperança no es veurà frustrada.
15 No et posis en aguait de l'estatge del just
i no devastis el seu jaç,
16 perquè set vegades cau el just i s'aixeca,
però els impius ensopeguen en el mal.
17 Quan cau el teu enemic, no te n'alegris;
quan ensopega, que no exulti el teu cor,
18 de por que, si ho veu Jahvè, ho desaprovi
i torni ara contra tu la se va ira.
19 No t'escalfis en veure els qui fan el mal,
no envegis els impius;
20 perquè no hi ha una altra vida per al dolent,
el llum dels impius s'apaga.
21 Tem Jahvè, fill, i també el rei,
no et revoltis contra l'un i l'altre,
22 perquè de sobte sorgirà la seva venjança,
i qui sap la ruïna que t'enviaran l'un i l'altre.

—1349→

IV. Apèndix al recull dels savis (Pr. 24,23 - 24,34)

23 També aquestes són paraules dels savis.
Ser parcial en el judici és un crim.
24 El qui diu al culpable: «Tens raó»,
els pobles el maleeixen, no el poden veure.
25 Però als qui fan justícia, els surt bé,
i els ve a sobre una bona benedicció.
26 Fa un petó sobre els llavis
el qui dóna la resposta que cal.
27 Organitza a fora la teva feina
i prepara-la sobre el camp;
acabat, vés
i edifica la teva casa.
28 No siguis un fals testimoni contra el proïsme
ni exageris amb els llavis.
29 No diguis: «Tal com m'ha fet, li faré,
m'hi tornaré segons el que cada u faci».
30 Vora el camp d'un peresós he passat
i vora la vinya d'un home curt,
31 i vet aquí que hi havien crescut tot d'ortigues,
la mala herba en cobria la sobrefaç,
i s'havia esbaldregat la seva tanca de pedres.
32 Jo ho contemplo i reflexiono,
ho veig, i me'n trec una lliçó:
33 un xic d'aclucar els ulls, un xic d'adormir-se,
un xic de creuar els braços estirant-se,
34 i et ve la pobresa com un vagabund,
la indigència, com un captaire.

V. Segon recull salomònic (Pr. 25,1 - 29,27)

25 1 També aquests són proverbis de Salomó, que van
transcriure els homes d'Ezequies, rei de Judà.
2 Glòria de Déu és d'amargar una cosa
i glòria dels reis és d'escrutar-la.
—1350→
3 El cel per l'altura, i el món de sota terra per la profunditat,
i el cor dels reis, són inescrutables.
4 Treu de la plata les escòries,
i el vas quedarà lluent per al foraster.
5 Treu l'impiu de la presència del rei,
perquè el seu tron s'aferma amb la justícia.

6 En presència del rei, no et vulguis donar to
ni t'estiguis al lloc dels grans,
7 perquè val més que et diguin: «Puja aquí»,
que no que t'humiliïn davant un noble.
(Cosa que has vist amb els teus ulls!)
8 No et donis pressa a intentar cap procés,
perquè, ¿què voldràs fer, un cop acabat,
si l'altra part et fa quedar malament?
9 Escateix la teva causa amb el proïsme,
però no revelis el secret d'altri,
10 no sigui que el qui ho sent et bescanti
i hi perdis el bon nom.
11 Pomes d'or en arreus de plata:
una paraula que és dita al seu temps.
12 Arrancada d'or i joiell d'or fi:
un savi amonestador a l'orella que escolta.
13 Com frescor de neu al fort de la sega
és un missatger fidel per al qui l'envia:
retorna l'ànima del seu senyor.
14 Castelleres i vent, però res de pluja:
un home que promet molt, i no dóna.
15 Amb paciència, un jutge es deixa convèncer;
una llengua dolça arriba a trencar els ossos.
16 Mel, trobes? Menja la que et calgui,
perquè no te n'atipis i la perboquis.
17 A la casa del proïsme, fes-t'hi rar,
perquè no se n'atipi i t'avorreixi.
18 Martell, espasa i fletxa aguda:
l'home que testifica en fals contra el proïsme.
19 Dent dolenta i peu que va coix:
un pèrfid el dia del perill.
20 Com el vinagre és dolent per a una ferida,
—1351→
així la pena que afecta el cos afligeix el cor.
Com l'arna en un vestit i el corc a la fusta,
així la pena rosega el cor d'un home.
21[1248] Si l'enemic té fam, fes-lo menjar;
si té set, fes-lo beure,
22 perquè apilaràs brases sobre el seu cap,
i Jahvè t'ho recompensarà.
23 El vent del nord engendra la pluja;
la llengua indiscreta, cares indignades.
24 Més val habitar a l'angle d'un sostre,
que no pas dona reganyosa i casa comuna.
25 Aigua fresca sobre gorja assedegada:
la bona nova que ve d'un país llunyà.
26 Font enterbolida, deu corrompuda:
just que trontolla davant un impiu.
27 No és bo de menjar massa mel:
sigues escàs de paraules llagoteres.

28 Ciutat oberta, sense muralles:
l'home que no sap dominar-se.

26 1 Com neu a l'estiu i pluja a la sega,
tampoc no escau al foll la glòria.
2 Com pardal en aleteig, com oreneta en vol,
així és la maledicció gratuïta: no es compleix.
3 El fuet al cavall; a l'ase, la mordassa;
a l'esquena dels insensats, el bastó!
4 No responguis a l'insensat segons la seva ximpleria,
perquè no et tornis com ell, també tu.
5 Respon a l'insensat segons la seva ximpleria,
perquè no es pensi ser savi.
6 Es crea la vergonya amb el seu procediment,
el qui envia un missatge per mà d'un insensat.
7 Com les cuixes del coix que pengen,
així és un proverbi a la boca dels insensats.
8 Com el qui lliga el roc a la fona,
així és el qui dóna glòria a un insensat.
9 Un card gegant ha crescut a la mà de l'embriac,
i un proverbi a la boca dels insensats.
—1352→
10 Un arquer que ho fereix tot
és el qui lloga un insensat i el qui lloga els qui passen.
11[1249] Com un gos que torna al seu vòmit
és l'insensat que repeteix la seva ximpleria.
12 Veus un home que es té per savi?
Un foll pot esperar més que no pas ell.
13 El peresós diu: «Hi ha un lleó al camí,
un lleó al mig, de les places!»
14 La porta gira sobre la polleguera,
i el peresós, sobre el seu llit.
15 El peresós enfonsa la mà a la plata
i es cansa només de tornar-la a la boca.
16 El peresós s'imagina ser més savi
que set que responen amb discreció.
17 Agafa per la cua un gos que passa,
aquell qui s'enardeix per causa que no és seva.
18 Com un que fa el boig i llança
trets inflamats, fletxes i mort,
19 així és l'home que ensarrona el seu proïsme
i diu: «Si ho faig per riure!»
20 Per falta de llenya s'apaga el foc,
i quan no hi ha qui denigri, amaina la brega.
21 Manxa per a les brases, llenya per al foc
i un home baralladís per a encendre la disputa.
22 Les paraules del qui difama són com talls llaminers,
que llisquen avall cap al fons de les entranyes.

23 Com vernís aplicat sobre terrissa,
son llavis dolços i un cor dolent.
24 Amb els llavis, el qui odia se simula un altre,
però dintre seu cova la perfídia.
25 Si pren un to amable, no te'n fiïs,
perquè, al seu cor, hi ha set abominacions.
26 El seu odi i la seva dissimulació quedaran al descobert,
la seva malícia serà desemmascarada a l'assemblea,
27 El qui cava una trampa, hi cau,
i al qui fa rodar una pedra, li torna sobre.
28 Una llengua falsa odia la veritat,
la boca untuosa aparella un daltabaix.

—1353→

27 1 No et gloriegis del dia de demà,
perquè no saps mai què pot portar un dia.
2 Que un altre et glorifiqui, i no la teva boca;
un estranger, i no els teus llavis.
3 Feixuga és la pedra, i pesant, l'arena;
la ràbia que fa el ximple ho és més encara.
4 Cruel és el furor, i impetuosa, la ira,
però, qui aguanta davant la gelosia?
5 Més val reprensió oberta,
que no pas amor mut.
6 Són lleials les mossegades del qui estima,
però traïdorencs els besos del qui odia.
7 Gorja tipa menysprea la mel,
gorja afamada troba dolç tot allò amarg.
8 Com un ocell que fuig del niu,
així és l'home que fuig de casa.
9 L'oli, i l'encens alegren el cor,
però la dolçor d'un amic, oh, és una selva aromàtica.
10 No abandonis l'amic teu i del teu pare.
No entris a casa del teu germà, el dia del teu infortuni.
Més val un veí que és a prop, que un germà que és lluny.
11 Sigues savi, fill, i alegra el meu cor,
que pugui respondre al qui m'ultratgi.
12 El prudent veu el perill, i fa marrada,
però els simples passen avant, i la paguen.
13 Pren-li el vestit, perquè ha avalat un estranger,
penyora'l per culpa d'estranys!
14 Al qui beneeix el proïsme cridant,
se li compta com a maledicció.
15 Una gotera contínua en dia de pluja
i dona reganyosa, són si fa no fa.
16 Els qui l'amaguen amaga el vent,
i oli la seva dreta anomenarà.
17 El ferro s'agusa amb el ferro,
i l'home s'afina al contacte del proïsme.

18 El qui guarda una figuera menja del seu fruit,
i el qui vetlla pel seu senyor, és honorat.
19 Com les cares no són mai igual a les cares,
—1354→
així no ho són tampoc els cors dels homes.
20 El país dels morts i l'Abaddon són insaciables;
així ho són també els ulls de l'home.
21 Hi ha un gresol per a la plata i una fornal per a l'or:
a l'home, se l'estima segons la boca dels qui el lloen.
22 Ni que piquis el ximple al morter,
entre els grans amb un picamà,
no se li'n va de sobre la ximpleria.
23 Tingues bon compte dels desigs de les teves ovelles
i posa l'atenció en els teus ramats.
24 Perquè la riquesa no dura sempre
ni es transmet de generació en generació.
25 Surt el fenc, i el verd apareix,
recullen l'herba de les muntanyes;
26 llavors hi ha anyells per a vestir-te
i bocs per a pagar un camp,
27 i llet de cabra en abundància per a sustentar-se
per a sustentar la teva casa
i fer la vida a les teves minyones.

28 1 Fuig l'impiu, ni que no el persegueixin,
però el just va segur com un lleó.
2 Per culpa dels violents s'encenen les disputes,
però un home raonable les apaga.
3 Qui maltracta el pobre i oprimeix els humils,
és una pluja que ajeu, sense que hi hagi pa.
4 Els qui abandonen la llei, aplaudeixen l'impiu,
però els qui observen la llei el combaten.
5 Els homes de mal no comprenen el fre,
però els qui cerquen Jahvè comprenen la moderació.
6 Més val un pobre que viu honradament,
que no el qui segueix camins tortuosos i és ric.
7 El qui observa la llei és un fill intel·ligent,
qui freqüenta els disbauxats és la vergonya del seu pare.
8 El qui acreix els seus béns amb la usura i l'interès,
ho aplega per al qui és bo amb els pobres.
9 Del qui es tapa les orelles per no sentir
fins la pregària n'és una abominació.
—1355→
10 Qui mira de fer anar els rectes per un mal camí,
caurà en el seu propi clot.
Però els honrats posseiran cosa bona.
11 L'home ric es pensa que és un savi,
però un pobre intel·ligent li veu el llautó.

12 Quan els justos triomfen, hi ha gran magnificència,
però quan s'aixequen els impius, cada u s'esmuny.
13 Qui encobreix els seus pecats no té pas sort,
però el qui els confessa i hi renuncia obté misericòrdia.
14 Feliç l'home que està sempre en estat d'alarma,
però els cors empedreïts cauen.
15 Un lleó que rugeix i un ós en dejú,
impiu que domina sobre un poble pobre.
16 Un príncep que va curt és un gran opressor;
qui odia la cupiditat viu molt de temps.
17 L'home carregat amb la sang d'una persona
fuig fins a la fossa: que no el toquin!
18 El qui es condueix honradament se salva,
però el qui segueix camins tortuosos cau en la trampa.
19 El qui treballa la seva terra va tip de pa,
però el qui persegueix quimeres va tip de pobresa.
20 A un home lleial, l'omplen de benediccions;
qui corre a fer-se ric no queda sense càstig.
21 Ser parcial és un crim:
un home claudica per un mos de pa.
22 El de mirada envejosa s'afanya per la riquesa,
sense saber que li ve la indigència.
23 El qui reprèn un home troba més favor amb ell
que no pas un altre que l'aduli.
24 Qui roba al pare i diu: «No és pecat»,
va de bracet amb el bandoler.
25 L'home golafre arma querella;
qui confia en Jahvè es posa gras.
26 El qui es fia del seu seny és un foll,
però el qui camina amb saviesa se salva.
27 El qui dóna al pobre, no passa fretura;
el qui n'aparta els ulls, l'omplen de malediccions.
—1356→
28 Quan els impius s'aixequen, cada u s'amaga,
però quan desapareixen, els justos recobren força.

29 1 Aquell qui, si el renyen, fa el rebec,
de sobte és esclafat sense remei.
2 Quan els justos governen, el poble s'alegra,
però quan mana un impiu, el poble gemega.
3 El qui estima la saviesa és l'alegria del pare,
però el qui freqüenta les dones públiques dissipa el seu patrimoni.
4 Amb la justícia, un rei estableix una ciutat,
però el qui comet exaccions la demoleix.
5 El qui para un filat en el camí del seu amic,
hi enreda els propis peus.
6 Sota els passos del dolent hi ha un parany,
però el just corre ple d'alegria.

7 El just s'interessa en la causa dels humils,
l'impiu no sap interessar-s'hi.
8 Els descreguts encenen la ira,
però els savis apaguen la còlera.
9 Quan un savi discuteix amb un ximple,
que s'enfadi o rigui, no en treu res.
10 Els homes sanguinaris odien el qui és íntegre,
però els rectes miren de salvar-li la vida.
11 L'insensat desfoga tot el seu despit,
però el savi se'l reté en part.
12 Quan el qui mana acull informacions falses,
tots els qui el serveixen són malvats.
13 El pobre i l'usurer estan al mateix nivell;
l'un i l'altre reben de Jahvè la llum del dia.
14 El rei que regeix fidelment els humils
veu el seu tron consolidat.
15 El bastó i la reprimenda procuren la saviesa:
el noi deixat anar és la vergonya de la mare.
16 Quan els impius governen abunda el crim,
però els justos s'hi rabejaran quan caiguin.
17 Corregeix el teu fill: t'estalviarà tota inquietud
i farà les delícies de la teva ànima.
—1357→
18 Quan no hi ha visió, el poble viu sense fre,
però el qui observa la llei, feliç d'ell!
19 No és amb paraules que es corregeix un esclau,
perquè prou comprèn, però no vol creure.
20 Veus un home que es precipita en les seves coses?
Un foll pot esperar més que no pas ell.
21 Qui viu de petit en la mol·lície acabarà esclau
i a la fi gemegarà sobre si mateix.
22 L'home irascible arma querella,
i el furiós comet moltes faltes.
23 L'orgull d'un home l'humilia,
però el d'esperit humil obté la glòria.
24 Es anar a parts amb el lladre i odiar-se a si mateix,
sentir l'adjuració i no fer la denúncia.
25 Tremolar davant els homes és un parany;
qui confia en Jahvè està protegit.
26 Són molts que busquen el favor del qui mana,
però és de Jahvè que ve el dret de cada u.
27 Abominació dels justos: l'home injust;
abominació de l'impiu: el de conducta honrada.

VI. Paraules d'Agur (Pr. 30,1 - 30,14)

30 1 Paraules d'Agur, fill de Jaquè, de Massà:
Oracle de l'home: M'he fatigat amb Déu,
m'he fatigat amb Déu i he sucumbit.
2 Que per ser un home, jo sóc massa estúpid
i no tinc intel·ligència humana,
3 ni he après la saviesa,
per a conèixer la ciència del Sant.
4 Qui ha pujat al cel, i n'ha baixat?
Qui ha recollit el vent dins els seus punys?
Qui ha lligat les aigües en un mantell?
Qui ha fixat les fronteres de la terra?
Quin és el seu nom i el nom del seu fill,
ja que ho saps?
5 Tota paraula de Déu és acendrada;
Déu fa bé als qui es refugien en ell.
—1358→
6 No afegeixis res a les seves paraules,
perquè no et reprengui, i siguis tingut per un falsari.
7 Dues coses imploro de tu,
no me les neguis abans que mori:
8 allunya de mi falsia i paraula mentidera,
no em donis ni pobresa ni riquesa;
deixa'm gustar la meva part de pa,
9 no sigui que vagi tip i renegui
i digui: «Qui és Jahvè?»,
o que em torni pobre i robi
i blasfemi el nom del meu Déu.
10 No denigris un esclau davant el seu senyor,
perquè no et maleeixi, i ho hagis d'expiar.
11 Un llinatge que maleeix el seu pare
i no beneeix la seva mare;
12 un llinatge que es pretén pur,
i no renta la seva sutzura;
13 un llinatge d'ulls entonats
i de parpelles altives;
14 un llinatge, les dents del qual són espases,
i ganivets els seus queixals,
per a devorar els desgraciats suprimint-los del país,
i els pobres, d'entre els homes.

VII. Proverbis numèrics (Pr. 30,15 - 30,33)[1250]

15 La sangonera té dues filles: «Porta, porta!»

Hi ha tres coses insaciables
i quatre que mai no diuen «Prou»:
16 el país dels morts, que té àmplies entranyes,
la terra que l'aigua no pot saciar
i el foc que mai no diu «Prou».
17 L'ull que fa escarni d'un pare
i es desdenya de creure la mare,
els corbs del torrent el trauran,
els voltors el devoraran.
18 Hi ha tres coses per a mi massa altes
i quatre que no conec pas:
—1359→
19 el camí de l'àguila per l'aire,
el camí de la serp sobre la roca,
el camí de la nau en alta mar
i el camí de l'home en la dona.
20 És així el camí de la dona adúltera:
menja, s'eixuga la boca
i diu: «No he fet cap mal».
21 Sota tres coses tremola la terra
i n'hi ha quatre que no pot suportar:
22 un esclau quan arriba a rei,
un beneit quan té pa en abundància,
23 una avorrida quan es pot tornar a casar
i una criada quan suplanta la seva senyora.
24 Són quatre els més petits de la terra,
que són els savis d'entre els savis:
25 les formigues, un poble poc potent,
però que, a l'estiu, assegura el seu pa;
26 els damans[1251], un poble poc valent,
però que posa la seva casa a les roques;
27 les llagostes, que no tenen rei,
però marxen totes en bon ordre;
28 la sargantana, que es deixa agafar amb la mà,
però que està en palaus de rei.
29 Són tres que tenen un bell pas solemne,
i quatre, un bell caminar:
30 el lleó, campió entre els animals,
que no recula per res;
31 el gall, quan es passeja arrogant entre les gallines;
el boc, quan condueix el ramat,
i el rei, quan arenga el poble.
32 Que siguis beneit, quan sobergueges,
o que siguis prudent, la mà a la boca!
33 Perquè, en prémer la llet, es treu la mantega,
en prémer el nas, es fa sortir la sang,
i en prémer la ira se suscita la querella.

VIII. Paraules de Lemuel (Pr. 31,1 - 31,9)

31 [1] Paraules de Lemuel, rei de Massà, amb què el va
instruir la seva mare.
[2] Què té el meu fill?
Què té el fill de les meves entranyes?
Què té el fill dels meus vots?
[3] No donis el teu vigor a les dones,
ni la teva dignitat a les qui perden els reis.
[4] No convé als reis de beure vi,
ni als prínceps, desitjar begudes fortes,
[5] no sigui que begui i oblidi el que està prescrit
i falsegi la causa de tots els desgraciats.
[6] Doneu begudes fortes al qui s'arruïna
i vi als qui tenen l'amargor al cor,
[7] perquè begui i s'oblidi de la seva pobresa
i no pensi més en la seva pena.
[8] Obre la boca a favor del mut,
per la causa de tots els desemparats.
[9] Obre la boca i dóna sentències justes
i fes justícia al desgraciat i al pobre.

IX. La dona forta (Pr. 31,10 - 31,31)

Àlef

[10] De dona ideal, qui en pogués trobar!
Val incomparablement més que cap perla.

Bet

[11] El cor del seu marit confia en ella,
i no deixa de treure'n profit.

Guímel

[12] L'hi paga amb el bé i no amb el mal,
tots els dies de la seva vida.

Dàlet

13 Busca sol·lícita la llana i el lli,
que les seves mans transformen en belles peces.
—1361→

He

14 És com un vaixell mercant,
de lluny fa venir el seu pa.

Uau

15 Es lleva quan encara és de nit
i dóna el menjar als de casa.

Zain

16 Examina un camp, i el compra;
amb el fruit de les seves mans planta una vinya.

Het

17 Se cenyeix els lloms vigorosament
i mou els braços amb energia.

Tet

18 S'engresca, perquè el seu negoci va bé;
de nit, el seu llum no s'apaga.

Iod

19 Allarga les mans a la filosa,
els seus dits aguanten el fus.

Caf

20 Obre la mà al pobre
i allarga el braç a l'indigent.

Làmed

21 No li fa por la neu per a la gent de casa,
perquè tota la família porta roba doble.

Mem

22 Fa els seus propis cobertors,
vesteix de bissus i porpra.

Nun

23 El seu marit és considerat a les portes,
quan seu entre els ancians de la ciutat.

Sàmec

24 Teixeix teles de lli, que ven,
i lliura cenyidors al marxant.

Ain

25 Força i dignitat són el seu vestit
i es riu del dia de demà.

Pe

26 Obre la boca amb saviesa
—1362→
i té a la llengua una doctrina de pietat.

Sade

27 Té l'ull sobre el vaivé dels de casa,
no menja ociosa el seu pa.

Cof

28 Els seus fills s'aixequen per felicitar-la;
el seu marit, per fer-ne l'elogi:

Reix

29 «Són moltes les dones que han fet proeses,
però tu les sobrepasses totes!»

Sin

30 La gràcia és enganyosa, i la bellesa és vana;
la dona que tem Jahvè, és la que cal lloar.

Tau

31 Doneu-li del fruit de les seves mans,
i que les seves obres proclamin a les portes la seva lloança.

Eclesiastès (Ecle. 1,1 - 12,13)[1252]

1 Títol i tema.— [1] Paraules de l'Eclesiastès, fill de David, rei de Jerusalem. [2] Vanitat de vanitats diu l'Eclesiastès, vanitat de vanitats. Tot és vanitat![1253] [3] ¿Què en reporta l'home de tot el seu treball en què malda sota el sol?

Vanitat de totes les coses.— [4] Se'n va una generació i en ve una altra, però la terra dura sempre. [5] El sol s'aixeca, el sol es pon, corrent cap al seu lloc, d'on torna a alçar-se. [6] Se'n va cap al migjorn i gira cap al nord; voltes i més voltes fa el vent, i encara torna a giravoltar. [7] Tots els rius corren al mar, i el mar no s'omple, i continuen anant sempre al mateix lloc. [8] Totes les coses són pes arles. Ningú no pot dir: «L'ull no es cansa de veure, l'orella no en té mai prou de sentir».

[9] Allò que ha estat, això serà, i allò que va fer-se, això es farà; que no hi ha cap cosa nova sota el sol. —1363→ [10] Si hi ha res de què es digui: «Mira, això és nou!», ja va existir abans, en èpoques anteriors. [11] No queda record de les coses que passaren, com tampoc no es recordaran, els qui vinguin, de les que han estat després.

Experiència personal de la vanitat.— [12] Jo, l'Eclesiastès, he estat rei d'Israel a Jerusalem. [13] I m'he donat de cor a estudiar amb precisió per la saviesa tot allò que es fa sota el cel. És el mal ofici en què Déu té ocupats els homes! [14] He vist totes les obres que es fan sota el sol, i vet aquí: tot és vanitat i afany inútil!

[15] Allò que és tort no serveix per a redreçar, i allò que és incomplet no serveix per a comptar. [16] Vaig dir-me interiorment: «Mira que n'he acumulat, de saviesa, més que tots els meus predecessors a Jerusalem. I he experimentat la grandesa de la saviesa i de la ciència». [17] Vaig aplicar-me de cor a estudiar la saviesa i la ciència, la niciesa i la follia; però la meva conclusió va ser que també això era un afany buit. [18] Perquè en la molta saviesa, molt de neguit, i com més ciència, més angoixa.

2 [1] Llavors vaig dir-me interiorment: «Vine, que vull que provis l'alegria i que tastis el plaer». Però vet aquí: també això és una futesa! [2] Al riure vaig dir-li: «Ets boig!» I a l'alegria: «Què estàs fent?» [3] Vaig tenir la idea de conservar la salut amb la beguda —va ser una idea feliç—, i de prendre la follia per companyia, fins a fer-me càrrec del que agrada als homes de fer durant la vida en aquest món. [4] Vaig dur a terme grans obres vaig bastir-me palaus, vaig plantar-me vinyes. [5] Em vaig fer horts i jardins i vaig plantar-hi tota mena d'arbres fruiters. [6] Vaig fer-me estanys d'aigua per a la irrigació d'un bosc que em produís arbres. [7] Vaig adquirir criats i criades, i en tenia de nats a casa. Bestiar de vaques i ovelles, en posseïa més que cap dels meus predecessors a Jerusalem. [8] També vaig amuntegar-me plata i or, i un tresor de reis i les províncies. Vaig procurar-me cantors i cantatrius, i també les delícies dels homes: una munió de concubines. [9] Sobrepassava en grandesa i opulència —1364→ tots els meus predecessors a Jerusalem; però encara conservava la meva saviesa. [10] I de tot el que delejaren els meus ulls, no vaig escatimar-los res. No vaig privar de cap goig el meu cor. Perquè el meu cor fruïa de tot el meu treball, i aquest era per a mi el premi a tota la meva obra. [11] Aleshores vaig contemplar totes les obres que havien fet les meves mans i

el treball esmerçat a fer-les. I vet aquí: tot vanitat i un afany buit, perquè sota el sol no hi ha cap profit!

12 I vaig tornar a considerar la saviesa i la follia i la niciesa. De fet, ¿Què fa el
successor d'un rei? Allò mateix que ja havia estat fet. 13 I vaig veure que tant avantatja la
saviesa a la niciesa com la llum a la foscor.

14 «El savi s'hi veu bé, i el foll camina a les fosques».

Però també vaig adonar-me que una mateixa sort els tocarà a tots dos. 15 I vaig dir-
me: «La sort del foll m'espera també a mi. ¿Què en trec llavors de fer-me savi?» I em
vaig persuadir que també això era una futesa. 16 Perquè no resta record perdurable, ni per
al savi ni per al foll. Així que els dies passen, tot s'oblida, i res! Es mor el savi igual que
el foll. 17 I he detestat la vida, perquè m'eren ingrates totes les coses que es fan sota el
sol, perquè tot és vanitat i un afany buit!

18 He menyspreat tot el treball meu en què m'havia esforçat sota el sol, que hauré de
deixar a l'home que vindrà darrera meu. 19 ¿Qui sap si serà un savi o bé un ignorant, el
qui s'ha d'apoderar de tota la meva obra, realitzada i ideada per mi sota el sol? També
això és vanitat! 20 Encara tinc un altre motiu per a desenganyar-me de tot el treball que
he fet sota el sol: 21 i és que, després que un home ha treballat amb seny i destresa i amb
bon èxit, hagi de legar la seva herència a un individu que no hi ha treballat. També és
una vanitat i un gran desastre! 22 ¿Què li queda, si no, a un home de tot el seu treball i de
l'afany que hi ha posat i amb què ha treballat sota el sol? 23 Tots els seus dies són plens
de neguit i la vista se li cansa; ni de nits tan sols no reposa el seu cor. És una altra
vanitat!

—1365→

24 Res de més agradable per a l'home que menjar i beure i sentir-se feliç del propi
treball. Però això, jo m'he adonat que depèn de la disposició de Déu. 25 Si no, ¿qui menja
o pateix gana a desgrat d'ell? 26 De fet, ell dóna al qui li és grat, saviesa i enteniment i
benestar; al desgraciat, en canvi, li fa recollir i amuntegar en bé d'aquell qui és plaent a
Déu. També això és una vanitat i un afany buit!

3 Contradiccions en la vida humana.— 1 Per a tot hi ha el moment, i un temps
per a cada cosa sota el sol.

2 Temps d'infantar i temps de morir. Temps de plantar i temps d'arrencar la planta.

3 Temps de matar i temps de curar. Temps d'enrunar i temps de bastir.

4 Temps de plorar i temps de riure. Temps de lamentar-se i temps de ballar.

5 Temps de llançar pedres i temps d'aplegar-ne. Temps d'abraçar i temps d'allunyar-
se de les abraçades.

6 Temps d'exigir i temps de perdre. Temps de guardar i temps de llençar.

7 Temps d'esquinçar i temps de cosir. Temps de callar i temps de parlar. 8 Temps
d'estimar i temps d'odiar. Temps de guerra i temps de pau.

9 ¿De què li serveix al qui treballa, allò que fa?

10 He considerat el problema que Déu ha posat als homes. 11 Tot ho fa escaient en el
seu temps; però també ha posat la ignorància en el cor de l'home, per tal que ningú no
descobreixi l'obra que Déu fa, des del començament fins a la fi.

La fruïció de la vida depèn de Déu.— 12 He comprès que per a ell no hi ha res de
millor que la joia i el benestar durant la seva vida. 13 Ara bé, per a tothom qui mengi i
begui i frueixi del seu treball, això és un do de Déu.

14 He comprès que tot allò que Déu fa és permanent: no hi ha res a afegir-hi ni res a
treure'n; i Déu obra de manera que li tinguin temor. 15 Allò que és, ja va ser; i allò que ha
de ser, ja és. I Déu demana comptes del passat. 16 Però encara he vist més, sota el sol: al
lloc del dret hi ha la maldat, —1366→ i al lloc de la justícia hi ha la dolenteria. 17
Interiorment vaig dir-me: «Tant el just com el dolent, els jutja Déu[1254]; que hi ha temps
per a tota cosa i per a tota obra».

L'home i la bèstia.— 18 I vaig dir-me encara en el meu cor, referent als homes:
«Déu els prova i els demostra que, d'ells mateixos, són com bèsties». 19 Perquè la sort
dels homes és la sort de la bèstia i és la mateixa per a tots dos; que així com mor un, així
mor l'altre, i un mateix esperit de la vida tenien tots dos. No en queda pas més de l'home
que de la bèstia, perquè tot és vanitat! 20 Tots van a parar al mateix indret; tots van ser
fets de la pols, i tots tornen a la pols. 21 ¿Qui ho sap que és l'esperit de vida dels homes el
que s'enlaira cap amunt, i que és l'esperit de la bèstia el que davalla cap a terra? 22 I he
vist que no hi ha res de millor per a l'home que fruir de les seves obres, ja que aquesta és
la seva paga. Perquè, ¿qui li farà conèixer allò que hi haurà després d'ell?

4 Injustícies en l'ordre social.— 1 Després m'he girat a considerar totes les
opressions que es cometen sota el sol, i mireu: llàgrimes dels oprimits que no tenen qui
els consoli! La força està del costat dels opressors, i per a ells no hi ha consolador! 2 Per
això, jo felicito els morts, que ja moriren, més que no pas els vius, que encara viuen. 3 I
és millor que aquests dos el qui encara no existeix, que no ha vist les malifetes que es
fan sota el sol. 4 M'he convençut que tot el treball i tot l'èxit d'una obra no és més que
gelosia d'un home per un altre. També això és vanitat i un afany buit! 5 L'ignorant plega
les mans i es devora a si mateix. 6 Però: més val un grapat amb repòs, que una embosta
amb treball i amb afany buit!

7 I encara he vist una altra vanitat sota el sol: 8 es dóna el cas d'un que és tot sol,
sense successor, sense cap fill ni germà; però treballa sense parar, i els seus ulls no en
tenen mai prou, de riquesa. Llavors, ¿per qui és que jo treballo i em privo a mi mateix
de benestar? Això també és una vanitat i una mala ocupació.

—1367→

Avantatges de la vida en societat.— 9 Més val ser dos que un de sol, que així els
fa bon profit el seu treball. 10 Perquè, en cas de caure un, el seu company l'aixeca; però
pobre d'ell, el qui està sol, que cau i no hi ha un segon per a aixecar-lo! 11 Igualment, si

són dos a colgar-se, s'escalfen; però un de sol, com s'escalfarà? [12] I si n'escometien un,
serien dos a fer-hi front, que un fil trenat no es trenca massa aviat.

Els dos reis.— [13] Més val un jove pobre i intel·ligent que un rei vell i neci que ja no
sap aconsellar-se. [14] Perquè el jove sortirà mal sia de la presó per regnar, per bé que hagi
nascut pobre en el seu reialme. [15] He vist tots els vivents, els qui fan via sota el sol, estar
amb el jove, el successor que ha vingut darrera d'ell. [16] Eren una munió sense fi, tots els
qui el tenien per cap. Però els qui seguiran tampoc no n'estaran contents. Ben cert,
també això es una vanitat i un afany buit!

Relacions amb Déu.— [17] Vigila els teus passos quan vas a la casa de Déu; posa
atenció per comprendre, que el sacrifici és millor que l'ofrena dels folls, perquè són
ignorants i per això fan el mal. **5** [1] No et precipitis en el parlar, i no tinguis pressa a dir
una paraula davant Déu, perquè Déu és al cel i tu damunt la terra; per això, que siguin
poques les teves paraules.

[2] Perquè dels molts afanys vénen els somnis, i de les moltes paraules, la conversa
del foll.

[3] Quan facis un vot a Déu, no triguis a complir-lo, que els insensats no plauen; el
teu vot, compleix-lo. [4] Més et val no fer cap vot, que no pas fer-lo i no complir-lo. [5] No
permetis que la boca et torni culpable tot el cos, i no diguis al sacerdot que ho vas fer
sense voler. No fos que Déu s'enfadés contra el teu prec i malmetés l'obra que portes
entre mans.

[6] Cert, enmig de tants somnis i vanitats i de tantes paraules, per la teva banda tu tem
Déu.

L'abús de l'autoritat.— [7] Si veus l'opressió del pobre i l'abolició del dret i de —
1368→ la justícia en l'estat, no te n'admiris, perquè: «Hi ha una autoritat vigilant per
damunt d'elles»[1255]. [8] Però és un avantatge d'un país, en tots respectes, que el rei sigui
servit pel territori.

Vanitat de la riquesa.— [9] El cobejós de diner, no en té mai prou, i qui cobeja
l'abundància, no en treu profit. Una altra vanitat!

[10] Quan abunden les riqueses, abunden els qui en mengen. I quina és la utilitat del
seu propietari? Contemplar-s'ho! [11] Es dolç el son del treballador, tant si menja poc com
molt; però el ric, de tant tip no pot dormir.

[12] Hi ha un mal dolorós, l'he vist sota el sol: la riquesa conservada pel seu amo en
detriment seu. [13] Ve que perd la riquesa en un mal negoci, i el fill que li va néixer es
queda amb les mans buides. [14] Perquè va sortir bo i nu de l'entranya materna, així se'n
tornarà, com va venir; del que ha guanyat, no li queda res que pugui endur-se. [15] És un
altre mal dolorós, que tal com va venir, així se'n torni. ¿Quin profit li fa, d'haver
treballat inútilment? [16] Més encara: ha d'empassar-se tots els seus dies en la fosca i la
gran agror, en la sofrença i la ràbia.

[17] Vet aquí el que jo he trobat bé: que és bo de menjar i beure i de fruir de tot el
treball en què hom malda sota el sol al llarg dels dies de la vida que Déu li ha donat, que

és la seva part. [18] I tothom a qui Déu ha donat béns i riqueses, i li permet de fruir-ne i prendre'n la seva part i fruir del seu treball, això és un do de Déu[1256]. [19] Ben cert que no el preocuparan gaire els dies de la seva vida, si Déu li concedeix la joia en el seu cor.

6 El desig insatisfet.— [1] Existeix un mal que jo he vist sota el sol i que plana damunt l'home. [2] A un, a qui Déu ha donat béns i riqueses i honor, no li queda res més a desitjar. Però Déu no li dóna de poder-ne fruir, perquè en frueix un estrany. Es un desastre i una mala pena! [3] Ni que un honre engendri cent fills i una colla de filles, i per nombrosos que siguin els dies dels seus anys, si no arriba a satisfer-se el seu desig i acaba per —1369→ no tenir una sepultura, jo dic: «És millor l'avortó que no pas ell». [4] Perquè és en va que ha vingut i a les fosques se n'ha anat, i el seu nom es cobreix de tenebra. [5] A més, no ha vist el sol ni en té coneixença. Aquest és més afortunat que no pas l'altre. [6] Encara que visqués dues vegades mil anys, però sense fruir de benestar. No van tots al mateix lloc? [7] Tothom treballa per a la boca, però la gola no acaba mai d'omplir-se.

[8] Quin és l'avantatge del savi sobre l'ignorant? Quin el del pobre que sap fer front a la vida? [9] Es millor la fruïció dels ulls que la gana de l'estómac. També això és vanitat i un afany buit!

Decepció per la incertesa del futur.— [10] Ja de temps ha estat anomenat allò que ara existeix, i el seu destí ja era conegut. L'home no pot discutir allò que és superior a les seves forces. [11] Perquè, com més paraules, més decepcions. Quin profit se'n treu? [12] De fet, ¿qui sap allò que convé a l'home durant la vida, al llarg dels dies de la seva vida fugissera, que li passen com una ombra? Cert, ¿qui informarà l'home sobre el que hi haurà després d'ell sota el sol?

7 Paradoxes sapiencials[1257].—

[1] Millor que el perfum és l'anomenada,
i el dia de la mort, millor que el del naixement.
[2] Més val anar a la casa del dol que anar a la casa de la festa,
perquè és allà la fi de tot home,
i el vivent hi reflexiona.
[3] Millor la tristesa que la rialla,
perquè mentre s'entristeix la cara s'ennobleix el cor.
[4] El cor dels savis és a la casa del dol,
i el cor dels folls és a la casa de la festa.
[5] Més val fer cas del repte del savi
que no pas escoltar la cantarella dels folls.
[6] Perquè igual que l'espetec de l'argelaga sota l'olla
és la rialla del foll.
També això és vanitat!
[7] Cert, la calúmnia torna insensat el savi
i perverteix la valentia del seu cor.

8 L'acabament d'una cosa és més agradable que el seu començ.

—1370→

El pacient és més feliç que l'orgullós.

9 No siguis fàcil a irritar-te, que la ira reposa a la falda del foll. 10 No diguis pas: «Com és que els temps d'abans eren millors que els d'ara?» És de poc seny una pregunta així.

11 És bona la saviesa! Talment una fortuna. I és profitosa als qui veuen el sol.

12 És allò: «A l'ombra de la saviesa, a l'ombra del diner».

I val la pena de saber-ho: la saviesa dóna per viure a qui la té.

13 Repara en l'obra de Déu: ¿qui podrà adreçar el que ell ha tornat? 14 El dia de sort, sigues feliç. El dia de pega, considera. El mateix l'un que l'altre els ha fets Déu, talment que l'home no pot fer-li'n cap retret.

Cal buscar sempre el terme mitjà.— 15 Ho he vist tot en els dies de la meva vanitat! Hi ha just que es perd per la seva justícia, i hi ha dolent que prospera per la seva dolenteria.

16 No siguis massa just ni et mostris excessivament savi. Per què tornar-te estúpid?

17 No siguis massa dolent i no siguis insensat. Per què morir-te abans de temps?

18 Es bo que t'apliquis a això i que no afluixis la teva mà d'allò. Cert, qui tem Déu evitarà tots dos extrems.

La saviesa i la retribució.— 19 La saviesa dóna al savi més ajuda que deu governants a una ciutat.

20 És un fet que no hi ha un home just damunt la terra que sigui feliç i no conegui la desgràcia[1258].

21 I no paris pas esment a tot allò que es digui, no fos que sentissis com el teu criat et maleeix. 22 Que bé prou sap el teu cor quantes vegades tu mateix has maleït els altres.

23 De tot això he fet l'assaig en la saviesa. He dit: «Vull fer-me savi!» Però la saviesa era lluny de mi. 24 Ja és lluny el que ha passat i ja està ben enterrat. Qui ho descobrirà?

25 Altra vegada he tornat, jo i el meu cor, a saber, investigar i recercar la saviesa i la retribució, i a reconèixer per dolenteria la ignorància, i per niciesa, la manca d'instrucció.

—1371→

Decepció per causa de la dona.— [26] Doncs bé, jo trobo la dona més amarga que la mort. El seu cor és un parany i un filat, i les seves mans són llaços. Qui és plaent a Déu se n'escaparà, però el desgraciat hi quedarà pres.

[27] Ja ho veus, això he trobat, deia l'Eclesiastès, esbrinant les coses una per una per fer-ne el càlcul; [28] i el que el meu esperit també cercava, però que no he trobat: he trobat un home entre mil, però una dona, no l'he trobada entre totes![1259] [29] Per contra, mira què he trobat: que Déu va fer l'home simple, i que són ells qui s'han buscat les complicacions.

8 El savi accepta l'autoritat del rei.— [1] ¿Qui hi ha com el savi, i qui sap donar interpretacions? La saviesa de l'home li il·lumina el rostre i li canvia l'aspror de la cara.

[2] Observa l'ordre del rei per causa del jurament diví. [3] No cuitis a allunyar-te del seu davant. No persisteixis en res de dolent, perquè ell farà tot el que vulgui. [4] Perquè la paraula del rei és domini. I qui li dirà: «Què fas?»

Decepció per causa del destí.— [5] Qui guarda el manament no coneixerà la desgràcia; el savi discerneix el temps escaient i la conducta. [6] Perquè per a tota cosa hi ha un temps i una conducta. Com pesa damunt de l'home el seu mal! [7] No hi ha qui conegui el que s'esdevindrà. I com ha de ser, qui li ho indicarà? [8] No hi ha cap home que sigui amo del seu alè, ni que pugui retenir-lo, i no hi ha senyor del dia de la mort. I no hi ha escapatòria de la guerra, i la dolenteria no allibera el malfactor. [9] Tot això he observat, examinant tota obra que s'acompleix sota el sol, en un temps que l'home tiranitza el seu igual, per a dissort seva.

Crítica de la retribució. [10] I llavors he vist els dolents duts a enterrar. I els qui tornen del lloc sant són honorats a la ciutat perquè han obrat així. És una vanitat! [11] Com que no existeix sentència de mala conducta que s'executi de seguida, per això el cor dels homes no es cansa —1372→ de fer el mal. [12] El pecador comet el mal cent vegades i té una vida llarga. Sí, ja ho sé allò de: «Hi haurà felicitat per als que temen Déu, per als qui el temen a la seva presència», [13] i que «el dolent no obtindrà la felicitat ni allargarà la seva vida com una ombra, perquè no té el temor de Déu». [14] De fet, hi ha una vanitat que es comet sobre la terra; i és que hi ha justos a qui arriba allò que escau a les obres dels dolents, i hi ha dolents a qui arriba allò que escau a les obres dels justos. Jo proclamo que també això és una decepció! [15] Per això, jo celebro l'alegria, que no hi ha res millor per a l'home que menjar i beure i divertir-se; això l'acompanya en el seu treball, durant els dies de la vida que Déu li ha donat sota el sol. [16] D'aquesta manera m'he aplicat a conèixer la saviesa i a observar l'ofici que l'home exerceix sobre la terra. Tant de dies com de nits no s'acluquen els seus ulls. [17] I he contemplat tota l'obra de Déu. Cert, l'home no pot descobrir l'obra que es fa sota el sol, perquè, per més que s'hi esforci, no la troba. I ni que el savi digui que ho sap, no pot descobrir-ho.

9 La mort iguala tothom. [1] Sí, jo he reflexionat sobre totes aquestes coses, i he considerat els justos i els savis i les seves obres. En la mà de Déu hi ha l'amor i l'odi. L'home no sap res del que té davant seu. [2] Perquè a tots passa el mateix, al just i al dolent, al pur i a l'impur, al qui ofereix sacrificis i al qui no n'ofereix; igualment al feliç com al desgraciat, al qui fa juraments com al qui té por de fer-ne. [3] Això és el pitjor, enmig de tot el que es fa sota el sol: que hi hagi una mateixa sort per a tots. Més encara:

el cor dels homes és ple de tristesa, i els seus pensaments són necis mentre viuen, i, acabat... amb els morts! [4] El qui forma part dels qui viuen, encara té esperança; que «més val un gos viu que un lleó mort». [5] Almenys els qui són vius saben que s'han de morir; però els morts no saben res, ni tenen tampoc recompensa: la seva memòria ha estat oblidada. [6] Els seus amors, els seus odis, les seves enveges ja s'han acabat, i mai més no tindran part en res —1373→ del que es faci sota el sol.

Conseqüències pràctiques.— [7] Vés, menja content el teu pa i beu de gust el teu vi, que Déu ja ha acceptat aquest teu fer. [8] En tot temps que sigui blanc el teu vestit, i que no escassegi el perfum sobre el teu cap. [9] Passa la vida amb la dona que tu estimes[1260], tots els dies de la vida de la teva vanitat que Déu t'ha donat sota el sol, tots els dies de la teva vanitat, perquè és la teva part en la vida i en el treball en què tu maldes sota el sol. [10] Tot allò de què tu siguis capaç fes-ho segons les teves forces, perquè no hi ha obra, ni recompensa, ni ciència, ni saviesa al país dels morts on t'encamines.

Incertesa del destí.— [11] Encara he vist això sota el sol: que no és dels ràpids la cursa, ni dels forts el combat; tampoc no és dels savis el pa, ni dels intel·ligents la riquesa, ni dels saberuts el favor, perquè atzar i mala sort encalcen a tots. [12] L'home, però, no coneix la seva hora: com els peixos agafats per una mala xarxa i com els ocells atrapats en el parany, com ells són presos els homes per un mal moment que cau al seu damunt d'improvís.

El savi pobre.— [13] He observat també aquest fet referent a la saviesa, sota el sol, i em causa admiració. [14] Hi havia una ciutat petita, de pocs habitants. Vingué contra ella un gran rei, l'assetjà i va alçar contra ella grans parapets. [15] Però es trobava allí un home pobre i savi, i ell podia salvar la ciutat amb la seva saviesa. Però ningú no es recordà d'aquell pobre home. [16] I jo dic: «Més val la saviesa que la força»; però la saviesa del pobre és menystinguda, i les seves paraules no són escoltades.

[17] «Les paraules calmoses dels savis es fan sentir més que no pas el crit del rei dels folls». [18] «Més val la saviesa que les armes». Però: «Una sola fallada fa perdre molta sort».

10 Elogis de la saviesa, la virtut i el treball. [1] Una mosca morta malmet un vas d'oli perfumat. Una mica de follia fa més pes que un tresor de saviesa.

—1374→

[2] El savi té el cor a la dreta; el foll, a l'esquerra.

[3] I fent el foll el seu camí, li manca el seny i pren tothom per boig.

[4] Si la ira del governant s'alça contra tu, no et facis enrera, perquè la calma evita greus caigudes.

[5] Hi ha un mal que he vist sota el sol, un descuit, certament, que prové del sobirà: [6] el foll elevat a altes dignitats, i els rics restant en baixa posició. [7] Veig servents a cavall, i nobles que van a peu, com els servents.

[8] Qui cava un sot, hi cau dins;
qui esbotza una paret, el pica una serp.
[9] Qui fa caure pedres, hi pren mal;
qui talla llenya, es posa en perill.

[10] Si la destral és esmussada perquè no s'ha esmolat, caldrà picar molt fort... Es la saviesa qui assegura l'èxit!

[11] Si la serp pica, lliure d'encanteri, no hi haurà pas paga per a l'encisador.

[12] Paraules de boca de savi són favor,
però un foll es perd pels propis llavis.
[13] El principi dels seus discursos és follia,
i l'acabament, malvada niciesa.
[14] I el foll multiplica les seves raons.

Però ningú no sap el que vindrà, i del que hi haurà després d'ell, qui l'informarà?

[15] El foll es cansa de la feina, ell que no sap ni anar a ciutat.

[16] Ai de tu, país, que tens per rei un qualsevol, i els teus prínceps mengen des de bon matí! [17] Feliç de tu, país, que tens per rei un fill de nobles, i els seus prínceps mengen a l'hora deguda, per prendre forces i no pas per embriagar-se!

[18] Per la peresa, el sostre s'ensorra,
i pels braços caiguts degota la casa.

[19] «El pa, bé el fan perquè riguem, i el vi alegra la vida, i el diner respon a tot».

[20] Ni de pensament no malparlis del rei. Ni dins la teva cambra no malparlis del ric, perquè un ocell s'endurà la veu, una au farà saber allò que has dit.

11 Cal treballar, malgrat la incertesa del futur.— [1] Llença el teu pa sobre les aigües, perquè a la llarga el retrobaràs. [2] Reparteix —1375→ entre set i fins entre vuit, que no saps quin desastre vindrà damunt la terra. [3] Quan els núvols van carregats, vessen la pluja sobre la terra; i un arbre, tant si cau cap al nord com cap al sud, al lloc on cau, allà es queda.

4 Qui observa el vent, no sembra, i qui es fixa en els núvols, no cull.

5 Així com no saps quin és el camí del vent, ni el secret del ventre de la prenyada,
tampoc no coneixes l'obra de Déu, que ho ha fet tot. 6 Al matí sembra la teva llavor, i a
la tarda que no reposi la teva mà, perquè no saps què reeixirà, si aquesta cosa o l'altra, o
bé si totes dues seran igualment bones.

Per als joves.— 7 La llum és dolça, i fa bo de veure el sol.

8 Si l'home viu llargues anyades, que es gaudeixi en totes elles, però que tingui
present que els dies de fosca seran molts: tot el que segueixi és vanitat.

9 Alegra't, jove, en la teva joventut, i sigues feliç, els dies de la teva adolescència.
Segueix els camins del teu cor i els desigs dels teus ulls; i sàpigues que per tot això Déu
et farà venir a judici. 10 Allunya del teu cor el neguit, i aparta del teu cos la sofrença, que
joventut i cabells negres són vanitat! **12** 1 I recorda't del teu Creador, els dies de la teva
joventut, abans que vinguin els dies dolents i s'atansin els anys dels quals diràs: «No hi
trobo cap gust!»

2 Abans que s'enfosqueixi el sol
i la claror de la lluna i dels estels,
i tornin els núvols, passada la pluja.
3 Quan tremolin els guardians de la casa
i s'acotin els homes vigorosos,
i pleguin les molineres de tan minvades,
i es faci fosc a les que guaiten per les finestres.
4 I es tanquin les portes del carrer,
en abaixar-se el soroll de la mola,
i s'alcin a la veu de l'ocell,
i callin totes les filles del cant.
5 Quan un s'espanti de les pujades
i tingui por de fer camí.
—1376→
I mentre l'ametller floreix,
i la llagosta es torna gràvida,
i la tàpera dóna fruit,
l'home se'n va al seu estatge etern!
I els ploraners ja ronden pel carrer
6 abans que el fil de plata es trenqui,
i s'esmicoli el gresolet d'or,
que s'esberli la gerra a la font,
i la corriola es trenqui sobre el pou.
7 I la pols se'n torni a la gerra, com ja hi era,
i l'esperit retorni a Déu, que el va donar.

8 Vanitat de vanitats, deia l'Eclesiastès, vanitat de vanitats. Tot és vanitat!

Elogi de l'Eclesiastès.— [9] L'Eclesiastès, a més de ser savi, va ensenyar encara la ciència al poble; va sospesar, esbrinar i rectificar molts proverbis. [10] L'Eclesiastès s'esforçà per trobar dites agradables i per escriure amb exactitud paraules de veritat.

[11] Les dites dels savis són com burxes de bou, i com estaques que fermen els caps de ramat: provenen d'un sol pastor.

[12] Pel restant, fill meu, tingues present que fer molts llibres és mai no acabar, i que l'estudi excessiu fa malbé la salut.

Conclusió.— [13] Conclusió del discurs, després d'haver-ho sentit tot: tem Déu i guarda els seus manaments. Això és tot l'home. [14] Perquè Déu portarà a judici tota acció, tota cosa amagada, sigui bona, sigui dolenta.

—1377→

Càntic dels càntics (Ct. 1,1 - 8,14)[1261]

1 [1] El Càntic dels Càntics de Salomó

L'esposa

[2] Que ell em besi amb els besos de la seva boca!
Perquè les teves carícies son més delicioses que el vi;
[3] l'olor dels teus perfums és exquisida,
el teu nom és ungüent que s'escampa;
per això, les donzelles t'estimen.
[4] Atreu-me darrera teu! Correm-hi!
El rei m'ha introduït a les seves estances,
per tu farem festa amb alegria;
celebrarem les teves carícies, millors que el vi.
És amb raó que t'estimen!

Poema I

[5] Sóc negra, però bonica, filles de Jerusalem[1262];
com les tendes de Quedar,
com els cortinatges de Salomó.
[6] No mireu la meva morenor;
és el sol que m'ha colrat.
Els fills de la meva mare s'aïraren contra mi,
em posaren a guardar les vinyes[1263].

La pròpia vinya, no l'he pas guardada.
7 Indica'm, tu que la meva ànima estima,
a quin lloc pastures el ramat,
on el fas reposar quan és migdia?
Perquè no vagi perduda
entre els ramats dels teus companys.
—1378→

El cor de donzelles

8 Si ho ignores, la més bella de les dones,
segueix les petjades dels ramats,
i pastura els teus cabrits
vora les tendes dels pastors.

L'espòs

9 A la meva egua, junyida als carros del Faraó,
jo et comparo, amiga meva.
10 Que en són, de belles, les teves galtes
entre els penjolls de perles!
Tens el coll voltat de collarets!
11 Et farem arracades d'or,
amb filigranes de plata.

L'esposa

12 Mentre el rei és a la seva estança,
el meu nard exhala el seu perfum.
13 El meu estimat m'és un saquet de mirra,
que reposa entre els meus pits.
14 El meu estimat m'és un raïm de cipre
a les vinyes d'En-Gadi.

Diàleg dels esposos

15 Que n'ets, de bella, amiga meva,
que n'ets, de bella!
Els teus ulls són coloms.
16 Que n'ets, de bell, estimat meu, i d'encisador!
Com verdeja el nostre llit!
—1379→
17 Les bigues de casa nostra són cedres;
els nostres enteixinats són xiprers.

L'esposa

2 1 Jo sóc un narcís de Saron,
el lliri de les valls.

L'espòs

2 Com un lliri entre els cards,
és la meva amiga entre les donzelles.

L'esposa

3 Com un pomer entre els arbres del bosc,
és el meu estimat entre els joves.
Glatia per seure a la seva ombra,
i el seu fruit m'és dolç al paladar.
4 Ell m'ha fet entrar en el celler,
i el seu esquadró enfront meu és l'amor.
5 Retorneu-me amb panses,
conforteu-me amb pomes,
que estic malalta d'amor!
6 Posa l'esquerra sota el meu cap,
i amb la dreta m'abraça!

Tornada

7 Us conjuro, filles de Jerusalem,
per les gaseles i les cérvoles del camp:
no desperteu ni desvetlleu l'amor
fins que ell mateix ho vulgui!
—1380→

Poema II

L'esposa

8 La remor del meu estimat!
Mireu-lo com ve
trescant per les muntanyes,
saltant per les collades.
9 El meu estimat és semblant a una gasela,
o a un cérvol jove.
Mireu-lo, està darrera la nostra paret,
aguaitant per la finestra,
espiant per les gelosies.
10 El meu estimat parla i em diu:
«Aixeca't, amiga meva,
bonica meva, i vine!
11 Perquè l'hivern, ho veus?, ja ha passat,
la pluja s'ha esvaït i se n'ha anat;
12 esclaten les flors per la contrada,
el temes d'esbrotar és arribat,

el cant de la tórtora s'ha fet sentir pels nostres camps
13 La figuera dóna els seus primers fruits,
i les vinyes florides escampen perfum.
Aixeca't, amiga meva,
bonica meva, i vine!
14 Coloma meva, dins les escletxes de la roca,
en els amagatalls dels espadats:
mostra'm el teu rostre,
fes-me sentir la teva veu;
que la teva veu és dolça,
i el teu rostre, bonic».
15 Caceu-nos les guineus,
les guineus menudes
que fan malbé les vinyes;
ja que el nostre vinyar és florit.
16 El meu estimat és per a mi, i jo, per a ell,
—1381→
que pastura entre els lliris.
17 Abans que aleni el ventijol del capvespre
i s'estenguin les ombres,
retorna! Fes-te semblant, estimat meu,
a una gasela, a un cérvol jove
a les muntanyes de Béter.

3 1 En el meu llit he cercat, durant la nit,
el qui estima la meva ànima;
l'he cercat i no l'he trobat.
2 M'alço i faig un tomb per la ciutat;
pels carrers i per les places
cerco el qui estima la meva ànima!
L'he cercat i no l'he trobat.
3 M'han trobat els guardes que ronden la ciutat:
«No heu vist el qui estima la meva ànima?»
Tot just els havia deixats,
trobo el qui estima la meva ànima.
L'he agafat i no el deixaré,
fins que l'hagi introduït a la casa de la meva mare,
a la cambra de la qui m'ha concebut.

Tornada

5 Us conjuro, filles de Jerusalem,
per les gaseles i les cérvoles del camp:
no desperteu ni desvetlleu l'amor
fins que ell mateix ho vulgui!

Poema III

El cor

6 ¿Què és això que puja de l'estepa
com una espiral de fum,
que exhala olor de mirra i d'encens
i de totes les espècies exòtiques?
—1382→
7 Mireu, és la llitera de Salomó!
Seixanta valents l'envolten,
d'entre els valents d'Israel.
8 Tots són experts a manejar l'espasa,
hàbils en els combats;
cadascú porta l'espasa al flanc,
per les alarmes de la nit.
9 El rei Salomó s'ha construït una llitera
de fusta del Líban;
10 n'ha fet les columnes de plata,
el respatller d'or,
el setial de porpra;
per dintre és de marqueteria d'eben.
11 Filles de Jerusalem,
sortiu i contempleu, filles de Sió,
el rei Salomó portant la corona
amb què el coronà la seva mare,
el dia de les seves noces,
i el dia de la joia del seu cor.

L'espòs

4 1 Que n'ets, de bella, amiga meva,
que n'ets, de bella!
Els teus ulls són coloms,
darrera el teu vel.
La teva cabellera és com un ramat de cabres
que baixa onejant per les muntanyes de Galaad.
2 Les teves dents, com un ramat d'ovelles toses
que surten del bany.
Totes porten bessonada;
d'estèril, no n'hi ha cap.
3 Com un fil d'escarlata, els teus llavis;
la teva boca és un encís.
Les teves galtes són com grans de magrana,
darrera el teu vel.
4 El teu coll és com la torre de David,
—1383→
construïda com les fortaleses.
Hi ha penjats els mil escuts,
totes les rodelles dels guerrers.
5 Els teus dos pits són com dos cervatells,
com una bessonada de gasela,

que pasturen entre els lliris.
6 Abans que aleni el ventijol del capvespre
i s'estenguin les ombres,
pujaré a la muntanya de la mirra,
a la collada de l'encens.
7 Tota tu ets bonica, amiga meva,
no tens cap defecte!
8 Em fas venir del Líban, esposa,
em fas baixar del Líban,
dels cims de l'Amanà,
de les muntanyes del Senir i de l'Hermon,
dels refugis dels lleons,
dels cims dels lleopards.
9 M'has robat el cor, germana meva, esposa,
m'has robat el cor amb una sola mirada teva,
amb una sola perla dels teus collarets.
10 Que en són, de delicioses, les teves carícies,
germana meva, esposa;
que en són, de delicioses, les teves carícies,
més que el vi!
I l'olor dels teus perfums,
millor que la de tots els bàlsams!
11 Els teus llavis, esposa, regalimen mel verge,
mel i llet tens a la llengua;
i l'olor dels teus vestits
és com l'olor del Líban.
12 Ets un jardí reclòs, germana meva, esposa,
un jardí reclòs, una font segellada.
13 Els teus recs formen un verger de magraners
i de fruits exquisits.
Cipres i nards,
14 nard i safrà;
canya aromàtica i cinamom,
—1384→
amb tots els arbres d'encens;
mirra i àloes,
amb tots els bàlsams més fins.
15 Font dels jardins, pou d'aigua viva,
rierols que davallen del Líban.
16 Desperta, tramuntana, vine, migjorn,
venteja el meu jardí,
que s'escampi el seu perfum!

L'esposa

Que entri el meu estimat al seu jardí,
i que en gusti els fruits exquisits

L'espòs

5 [1] He entrat al meu jardí, germana meva, esposa.
He collit la meva mirra amb el meu bàlsam,
he menjat la meva bresca amb la meva mel,
he begut el meu vi amb la meva llet!
Mengeu, amics, beveu, embriagueu-vos, estimats!

Poema IV

L'esposa

[2] Jo dormia, però el meu cor vetllava...
Una remor! El meu estimat que truca:
«Obre'm, germana meva, amiga meva,
coloma meva, perfecta meva;
que el meu cap és ple de rosada,
i els meus rulls, de la serena de la nit».
[3] «M'he tret la túnica,
com me la posaria?
M'he rentat els peus,
—1385→
com me'ls embrutaria?»
[4] L'estimat passa la mà pel forat de la porta,
i les entranyes se'm commovien per ell.
[5] M'alço per obrir al meu estimat,
i les meves mans regalimaven mirra,
mirra exquisida els meus dits,
sobre l'agafador del forrellat.
[6] Obro al meu estimat,
però el meu estimat se n'havia tornat i ja era fora.
L'alè m'ha faltat en adonar-me de la seva partença.
L'he cercat i no l'he trobat;
l'he cridat, i no m'ha respost.
[7] M'han trobat els guardes que ronden la vila,
m'han donat cops i m'han fet mal;
m'han pres de sobre el mantell,
els qui guarden les muralles.
I jo us conjuro, filles de Jerusalem,
si trobeu el meu estimat,
què li fareu saber?:
«Que estic malalta d'amor!»

Les filles de Jerusalem

[9] ¿Què distingeix el teu estimat dels altres,
la més bella entre les dones?
¿Què distingeix el teu estimat dels altres,
que així ens conjuris?

L'esposa

10 El meu estimat és blanc i vermell,
sobresurt entre deu mil:
11 el seu cap és or fi;
els seus rulls són tanys de palmera,
negres com el corb.
12 Els seus ulls són com coloms
—1386→
prop dels rierols,
banyant-se amb llet,
reposant a la vorada.
13 Les seves galtes són un erol de bàlsam,
bancals d'herbes d'olor.
Els seus llavis són com lliris,
regalimen mirra verge.
14 Els seus braços són cilindres d'or
ornats amb pedres de Tarsís.
El seu ventre és una obra de vori
coberta de lapislàtzulis.
15 Les seves cames, columnes d'alabastre
assentades sobre sòcols d'or fi.
El seu aspecte és com el Líban,
majestuós com els cedres.
16 El seu parlar és dolcíssim,
i tot ell és deliciós.
Aquest és el meu estimat, aquest és el meu espòs,
filles de Jerusalem!

El cor

6 1 ¿On ha anat el teu estimat,
la més bella de les dones?
¿Cap on s'ha dirigit el teu estimat,
que el cercarem amb tu?

L'esposa

2 El meu estimat ha baixat al seu jardí,
als erols del bàlsam,
per pasturar en els jardins
i per collir lliris.
3 Jo sóc per al meu estimat, i el meu estimat és per a mi;
ell, que pastura entre els lliris.
—1387→

L'espòs

4 Ets bella, amiga meva, com Tirsà,
atractiva com Jerusalem,
terrible com els esquadrons amb estendards.
5 Aparta de mi els teus ulls, que em fascinen!
La teva cabellera és com un ramat de cabres
que baixa onejant per les muntanyes de Galaad.
6 Les teves dents són com un ramat d'ovelles
que surten del bany.
Totes porten bessonada;
d'estèril, no n'hi ha cap.
7 Les teves galtes són com grans de magrana,
darrera el teu vel!
8 Seixanta són les reines,
i vuitanta les concubines;
les donzelles, innombrables.
9 Però una sola és la meva coloma,
la perfecta meva.
L'única per a la seva mare,
la preferida d'aquella qui la va infantar.
Les donzelles, en veure-la, l'han complimentada;
les reines i les concubines l'han enaltida.
10 ¿Qui és aquesta que s'aboca com l'aurora,
bella com la lluna, resplendent com el sol,
terrible com els esquadrons amb estendards?
11 He baixat al jardí de les nogueres,
per veure com rebrota la vall,
per observar si la vinya brotona,
si floreixen els magraners.
12 M'he desentès de mi mateix,
i ella em fa pujar al carruatge de la meva noble comitiva.
—1388→

El cor

7 1 Retorna, retorna, Sulamita;
retorna, retorna, que et puguem contemplar!
¿Què admireu en la Sulamita,
en la dansa de Mahanaim?
2 Que en són, de bells, els teus peus amb les sandàlies
filla de príncep!
Els contorns dels teus flancs són com joies,
obra de mans d'artista.
3 El teu llombrígol és com una gerra rodona,
on no hi manca el vi.
El teu ventre és com un munt de blat,
envoltat de lliris.

4 Els teus dos pits són com dos cervatells,
com una bessonada de gasela.
5 El teu coll, com una torre de vori.
Els teus ulls són com els estanys d'Hesebon,
prop de la porta de Bat-Rabim.
El teu nas, com la torre del Líban,
que mira vers Damasc.
6 El teu cap és altiu com el Carmel
i la teva cabellera té l'esclat de la porpra;
un rei és captiu dels teus rínxols.

L'espòs

7 Que n'ets, de bella i d'encisadora,
o amor, font de delícies!
8 La teva arada és com una palmera,
els teus dos pits en són els raïms.
9 Jo he dit: «M'enfilaré a la palmera
i n'agafaré els raïms!»
Que els teus pits siguin com raïms de vinya;
el perfum del teu alè, com el de pomes.
—1389→
10 El teu parlar és com vi bo,
flueix dolçament damunt les meves carícies,
i regalima d'entre els llavis d'un que somnia.

L'esposa

11 Jo sóc per al meu estimat,
i cap a mi ve el seu anhel.
12 Vine, estimat meu, sortim al camp!
Farem nit a les masies.
13 Anirem de bon matí cap a les vinyes.
Veurem si brotonen els ceps,
si esclaten les gemes,
si els magraners floreixen.
Allí et faré el do del meu amor!
14 Les mandràgores exhalen perfum,
i a les nostres portes tenim tots els fruits saborosos:
de novells i de vells encara;
els he reservats per a tu, estimat meu!

8 1 Tant de bo que em fossis germà,
alletat als pits de la meva mare!
Quan et trobaria per fora, et podria besar
sense que ningú me'n fes retret.
2 Et conduiria i et faria entrar
a la casa de la meva mare, que em nodrí,
i jo et donaria a beure vi perfumat
i most de les meves magranes.
3 Em posa l'esquerra sota el cap,

i amb la dreta m'abraça!
4 Us conjuro, filles de Jerusalem:
no desperteu ni desvetlleu l'amor
fins que ell mateix ho vulgui!

El cor

5 ¿Qui és aquesta que puja de l'estepa,
recolzada en el seu estimat?
—1390→

L'esposa

Sota la pomera jo et vaig deixondir,
a l'indret on la mare et va infantar,
allà on et va infantar la qui et va concebre.
Posa'm com un segell sobre el teu braç;
perquè l'amor és fort com la mort,
és dura com el país dels morts, la gelosia.
El seus dards són dards de foc,
una flama de Jahvè.
7 Ni una immensitat d'aigua
no podria extingir l'amor,
ni l'ofegarien les riuades[1264].

Reflexió sapiencial

Si algú oferís tota la riquesa de casa seva
per obtenir l'amor, el menysprearien!

Cant de la germana petita[1265]

8 Tenim una germana petita,
no té encara els pits formats.
¿Què en farem de la nostra germana,
el dia que es parlarà d'ella?
9 Si ella fos una muralla, la coronaríem
amb merlets de plata;
si ella fos una porta, la recobriríem
amb plaques de cedre.
10 Jo sóc una muralla,
i els meus pits són com torres;
així esdevinc als seus ulls com la qui troba la pau.
—1391→

Cant de les dues vinyes

11 Salomó tenia una vinya a Baal-Hamon,
la confià als guardians.
Li pagaven pel seu fruit

mil sicles de plata.
12 La meva vinya és per a mi;
els mil sicles per a tu, Salomó,
i dos-cents per als guardians del fruit.

Lèspòs[1266]

13 Oh tu, que sojornes als jardins,
els companys estan atents per escoltar la teva veu,
fes-nos-la sentir!

L'esposa

14 Corre, estimat meu,
fes-te semblant a una gasela,
a un cérvol jove
per les muntanyes dels bàlsams!

—1392→

Saviesa (Sa. 1,1 - 19,22)[1267]

I. La sort de l'home i els plans de Déu (Sa. 1,1 - 5,23)

Buscar Déu sense murmurar d'ell

1 1 Estimeu la justícia, els qui governeu la terra[1268],
tingueu sobre el Senyor sentiments bons
i busqueu-lo amb un cor sincer[1269].
2 Perquè el troben[1270] aquells qui no el tempten[1271],
i es manifesta als qui no se'n malfien.
3 Pensaments tortuosos separen de Déu,
i el seu poder, posat a prova, confon els insensats.
4 En una ànima artesosa, no hi entrarà la saviesa,
ni habitarà en un cos fet esclau pel pecat[1272].
5 El sant esperit[1273] que ens educa defuig l'engany
i s'allunya dels pensaments desassenyats;
se sent avergonyit quan veu venir la falsedat.

La mort és la pena de les murmuracions impies

6 És esperit que estima els homes, la saviesa,
i no disculpa el malparlat pel que han dit els seus llavis;
perquè Déu és testimoni del seu interior,
vetlla sobre el cor d'ell, i no s'equivoca;
sent el seu parlar.
7 L'esperit del Senyor omple la terra,
i ell, que sosté l'univers[1274], entén el que es diu.
8 Per això, no es pot amagar ningú que malparli sense fonament,
ni el passarà de llarg la justícia acusadora.
9 De les calúmnies de l'impiu, se'n farà examen,
i el so de les seves paraules arribarà fins al Senyor,
on seran blasmats els seus errors;
10 perquè una orella gelosa ho escolta tot,
—1393→
i no queda amagat el rumor de les seves murmuracions.
11 Guardeu-vos, per això, de la murmuració dolenta
i estalvieu a la llengua el malparlar,
perquè no hi ha so amagat que no tingui el seu efecte:
la boca mentidera mata l'ànima.
12 No us busqueu la mort vivint erradament,
ni us feu caure damunt la ruïna
amb allò que obreu per les pròpies mans.
13 No és Déu, certament, qui ha fet la mort,
ni li agrada de veure que els vius desapareixen.
14 Ell va crear totes les coses perquè fossin,
i eren plens de salut els orígens del món:
no porten en si cap metzina funesta,
ni hi ha reialme dels morts sobre la terra,
15 perquè la justícia és immortal.
16 Però els impius, amb les mans i amb les paraules, feren venir la mort;
pensant-se que els era amiga, es fonien per ella,
i feren amb ella un pacte.
Realment mereixen d'estar a la seva banda![1275]

Què pensen de la vida els impius

2 1 Es van dir dintre seu, calculant malament:
Es curta i trista, la nostra vida,
i no hi ha remei contra la fi de l'home;
encara no es coneix qui alliberi del país dels morts.
2 Hem nascut a la imprevista
i, acabat, serem com si no haguéssim estat.
Perquè és un fum, l'alè dels nostres nassos,
i el pensament, una espurna en el batec del nostre cor:

3 quan l'espurna s'apaga, el cos es torna cendra,
i l'esperit es dissol com l'aire inconsistent.
4 El nostre nom serà oblidat amb el temps,
i ningú no recordarà les nostres obres.
La nostra vida passarà com el rastre d'un núvol,
i com la boira que es desfà,
—1394→
perseguida pels raigs del sol:
no pot aguantar la seva escalfor.
5 És el pas d'una ombra, la nostra vida,
i la nostra fi no torna enrera:
queda closa amb el segell, i ningú no retorna.
6 Vinga, doncs, a fruir dels béns que es toquen,
aprofitem-nos de les coses amb afany, com si fóssim joves!
7 Omplim-nos de bons vins i de perfums;
que no ens passi de llarg la flor de la primavera.
8 Coronem-nos de roses, abans que es marceixin.
9 Que ningú de nosaltres no quedi exclòs de la nostra ufana;
deixem arreu senyals d'alegria,
que és aquesta la nostra porció, aquesta la sort que ens toca.

Què pensen del just

10 Oprimim el pobre i el just,
no planyem la viuda,
ni respectem els cabells blancs ni els anys de l'ancià.
11 Que la nostra força sigui la llei de la justícia,
perquè ja es veu que la feblesa no serveix de res.
12 Parem insídies al just, que ens és una nosa;
és contrari a les nostres obres,
ens reprotxa que ens apartem de la llei
i ens retreu que ens apartem de l'educació rebuda.
13 Va dient que té coneixement de Déu,
i s'anomena a si mateix fill del Senyor.
14 Se'ns ha tornat l'acusador del que pensem.
No podem suportar ni de veure'l;
15 perquè és diferent de les altres, la seva vida,
i són diversos els seus camins.
16 Ens té per moneda falsa,
i s'allunya dels nostres camins com si fossin impurs.
Diu que és afortunada la fi dels justos
i es vanta de tenir Déu per pare.
17 Vejam si són veritat les seves paraules,
provem com li anirà a la fi.
—1395→
18 Si realment el just és fill de Déu, estarà al seu costat

i el salvarà de les mans dels adversaris.
19 Posem-lo a prova ultratjant-lo i torturant-lo,
per veure si es manté serè,
i comprovem la seva resignació.
20 Condemnem-lo a una mort vergonyosa;
segons diu ell, el Senyor se n'ocuparà.

Desconeixen els plans de Déu

21 Així calculaven, i es van equivocar;
els encegà la pròpia dolenteria,
22 i no conegueren els plans de Déu,
ni van confiar en el premi de la santedat,
ni cregueren en la recompensa de les ànimes sense tara.
23 Déu creà l'home perquè fruís de la incorrupció,
i el féu imatge de la pròpia eternitat.
24 Per enveja, però, del diable[1276], la mort entrà en el món,
i la tasten aquells qui estan a la seva banda.

Sort dels justos

3 1 Però les ànimes dels justos estan a les mans de Déu,
i cap turment no els tocarà.
2 Als ulls dels insensats fou com si morissin;
la seva sortida fou tinguda com un mal,
3 i la seva partença d'entre nosaltres, com una desfeta.
Ells, però, estan en pau.
4 I encara que morissin als ulls dels homes,
tenen plena esperança d'immortalitat[1277]:
5 després d'unes penes de no res, rebran béns immensos,
perquè Déu els va provar,
i els trobà dignes d'ell.
Els depurà com or fos al gresol,
i els acollí com les víctimes d'un holocaust.
7 Resplendiran quan el Senyor els visitarà[1278],
—1396→
i com espurnes incendiaran el rostoll;
8 governaran nacions i dominaran sobre pobles[1279],
i el Senyor regnarà entre ells per sempre.
9 Els qui confiaven en ell comprendran la veritat[1280],
i els creients que l'estimaven es quedaran amb ell,
perquè dóna la seva gràcia i la seva bondat als elegits.

Sort dels impius i de la seva descendència

10 Els malvats, en canvi, rebran la pena merescuda pel que pensaven,
ells que no feren cas d'allò que és just i s'apartaren del Senyor.
11 Desventurat qui té per no res la saviesa i la disciplina[1281]:
és buida la seva esperança;
sense profit, els seus treballs;
inútils, les seves obres.
12 Les seves dones, uns caps verds;
els seus fills, dolents de mena;
maleïda, la seva descendència.

Fi dels virtuosos i dels malvats

13 Feliç l'estéril[1282] sense taca,
que no ha conegut llit de pecat.
Tindrà el seu fruit al temps que Déu visitarà les ànimes.
14 I l'eunuc que no ha posat la mà en res d'il·lícit,
ni ha covat contra el Senyor pensaments malvats.
La seva fidelitat tindrà una recompensa exquisida,
li tocarà un lloc deliciós al temple del Senyor.
15 Perquè té fama la brotada del qui treballa honradament;
no mor mai la soca del qui és intel·ligent.
16 Els fills dels adúlters[1283], en canvi, no arribaran a terme,
i el nascut d'un llit culpable desapareixerà.
17 Perquè encara que arribin a grans, no seran tinguts per res
i, al final, la seva vellesa serà sense honor.
—1397→
18 Si moren aviat, no tindran cap esperança,
ni cap consol el dia del judici.
19 És dolenta la fi d'una raça malvada!

4 1 Millor qui no té fills i té virtut,
perquè el seu record no morirà mai:
Déu el té present i també els homes.
2 Quan hi és, l'imiten;
l'enyoren, quan no hi és.
I a l'eternitat desfila amb la corona al front,

vencedor en el combat d'uns jocs atlètics sense trampa.
3 Els malvats, en canvi, ni que siguin molts i carregats de fills,
no faran cap profit:
sortits d'una nissaga borda, no trauran arrels profundes,
ni s'assentaran sobre una base sòlida.
4 I encara que un temps facin brostada,
estan fixats sense fermesa, els balanceja el vent,
i la fúria de les ventades els arrencarà d'arrel.
5 Tots els seus brots, encara tendres, seran escapçats;
del seu fruit, no saps què fer-ne, no es pot menjar de verd:
no porta cap mena de profit.
6 Ja que els fills nascuts de dormides il·lícites
són testimoni contra els pares, quan són examinats.

El just que mor abans de temps i els qui no comprenen la sort d'ell[1284]

7 Però el just, ni que mori abans d'hora, trobarà el repòs.
8 Vellesa honorable no vol dir llarga vida,
ni s'ha de mesurar pel nombre d'anyades.
9 Per als homes, la canície és tenir seny,
i l'ancianitat és una vida sense taca.
10 Fou agradable a Déu, que se l'estimà,
i se l'emportà d'entre els pecadors, amb els quals vivia[1285].
11 Se l'endugué perquè la malícia no el fes canviar de pensament,
l'engany no seduís la seva ànima.
12 Perquè la fascinació de la dolenteria ofusca el bé,
—1398→
la inquietud de la cobejança mina l'esperit innocent.
13 Arribat en poc temps a maduresa, donà el fruit de llargues anyades.
14 La seva ànima era agradable al Senyor;
per això, sortí de pressa d'enmig de la malícia.
Però els pobles, que ho veien,
no ho comprenien, ni els entrava al cap
15 que els elegits del Senyor obtenen gràcia i misericòrdia,
i ell s'ocupa dels seus sants.
16 El just que mor condemna els impius que encara viuen,
i una joventut estroncada de pressa, la llarga vellesa de l'injust.
17 Contemplaran la fi del savi
sense comprendre els designis del Senyor sobre ell,
ni per quina raó se l'ha assegurat.
18 En veure-ho, se'n burlen,
però és d'ells que es riurà el Senyor!
19 I després d'això es tornaran una carronya fastigosa,
un afront entre els morts eternament.
Els partirà pel mig de cap a terra, i no obriran la boca;
els arrencarà, sotraguejant-los des dels fonaments,

els deixarà del tot fets un ermàs;
quedaran plens de dolor,
i se'n perdrà el record.
20 Vindran esporuguits, quan es passi comptes dels seus pecats;
els seus mancaments es plantaran davant d'ells, acusadors.

El just i els impius a l'hora del judici[1286]

5 1 Aleshores el just estarà dret, sense cap por,
davant dels qui l'oprimiren
i es mofaren dels seus treballs.
2 Només de veure'l, els trasbalsarà una por terrible;
desconcertats, no se sabran avenir de la seva salvació.
3 Es diran ells amb ells, plens de recança,
i gemegant amb el cor oprimit:
4 «És aquest el qui aleshores era la nostra riota,
que els nostres sarcasmes, insensats, prenien per exemple!
—1399→
De la seva vida, en dèiem ximpleria,
i la seva mort, la crèiem vergonyosa.
5 ¿Com és que ha estat comptat entre els fills de Déu
i li ha tocat d'estar entre els seus sants?[1287]
6 Així, doncs, havíem perdut el camí de la veritat,
no ens feia claror la llum de la justícia,
ni ha sortit el sol per a nosaltres.
7 Ens vam atipar de camins de maldat i de perdició,
vam travessar deserts infranquejables;
però el camí del Senyor, no el vam reconèixer![1288]
8 ¿De què ens ha servit l'orgull,
i què n'hem tret, de la riquesa i l'arrogància?
9 Tot ha passat com una ombra,
com rumors de noves que passen de llarg.
10 Com la nau que travessa l'aigua moguda:
no és possible de trobar el rastre del seu pas,
ni el camí de la quilla en les onades.
11 O com l'ocell que travessa els aires volant,
i tampoc no es troba senyal del seu pas:
l'aire lleuger, assotat pel batre de les plomes,
partit amb força pel xiulet d'unes ales que es mouen,
ha estat travessat;
i després d'això, no s'hi troba senyal de cap pas.
12 O com el dard disparat sobre el blanc:
l'aire, tallat, es recobra de seguida,
i no es pot conèixer quin camí hi ha seguit.
13 Nosaltres igual: tot just nascuts, hem deixat d'existir,
no ens ha quedat ni rastre de virtut per a presentar,

ens hem consumit en la maldat».
14 L'esperança de l'impiu passa com boll que el vent s'emporta,
com gebre fi que la tempesta arrossega,
com fum que el vent escampa,
com el record de l'hoste d'un dia.
15 Els justos, en canvi, viuen eternament,
el Senyor els guarda la recompensa,
i és l'Altíssim qui es preocupa d'ells.
16 Per això, rebran de mans del Senyor
la noblesa com a insígnia reial,
—1400→
i la bellesa com a diadema;
perquè els protegirà amb la seva dreta,
i el seu braç els escudarà.
17 Prendrà com armadura la seva gelosia,
i armarà la creació per tenir a ratlla els enemics.
18 Es revestirà la justícia per cuirassa,
i es posarà per casc un judici franc.
19 Prendrà per escut inexpugnable la seva santedat;
20 afilarà la seva ira inflexible per espasa,
i l'univers lluitarà al seu costat contra els insensata.
21 Sortiran, precisos, els trets dels llamps,
com d'un arc ben corbat, dret cap al blanc, saltaran dels núvols;
22 com llançada per una ballesta, caurà pedra prenyada d'ira.
S'irritarà contra ells l'aigua de la mar,
se'ls enduran riuades incontenibles.
23 S'alçarà contra ells un vendaval
que els ventarà com el boll la tramuntana.
La dolenteria desolarà la terra,
i les males obres derrocaran els trons dels poderosos.

II. La saviesa, do preuat de Déu (Sa. 6,1 - 9,18)

Invitació als reis

6 1 Escolteu, doncs, reis, i compreneu-ho,
apreneu-ho, governants d'arreu de la terra;
2 pareu l'orella, els qui domineu multituds
i esteu orgullosos del nombre dels vostres pobles:
3 és el Senyor qui us ha donat el domini,
i la sobirania ve de l'Altíssim;
ell examinarà les vostres obres i escrutarà els vostres designis.
4 Perquè vosaltres, ministres del seu reialme,
no heu decidit amb rectitud,
ni heu guardat les lleis,

ni us heu comportat segons el designi de Déu.
5 Caurà sobre vosaltres, ràpid i esfereïdor,
—1401→
perquè, per als qui estan sobre els altres,
el judici és inflexible.
6 Els petits rai! Per compassió se'ls perdona.
Però els forts són examinats fortament.
7 No us penseu que reculi davant de ningú,
el Senyor de tots els homes,
ni que li faci impressió la grandesa;
perquè, petits i grans, ell els ha creats
i té de tothom la mateixa providència;
8 i els poderosos seran sotmesos a un examen rigorós.
9 És, doncs, a vosaltres, sobirans, que m'adreço,
perquè aprengueu la saviesa i no caigueu.
10 Els qui guarden amb santedat les coses santes,
seran tinguts per sants,
i els qui en són instruïts
trobaran qui els defensi.
11 Deliu-vos, doncs, per les meves paraules,
desitgeu-les àvidament, i aprendreu.

La saviesa es deixa trobar

12 La saviesa és resplendent, mai no es marceix;
la contemplen fàcilment aquells qui l'estimen,
i es fa trobadissa als qui la busquen;
13 s'avança als qui la desitgen, per donar-se'ls a conèixer.
14 El qui matineja per buscar-la, no s'hi haurà d'escarrassar:
la trobarà asseguda a la porta de casa.
15 Es d'un seny madur, portar-la sempre al pensament,
i el qui per ella passa nits de vetlla,
aviat no tindrà cap neguit.
16 Perquè els qui en són dignes, els va buscant per tot arreu;
amb benvolença se'ls apareix pels camins,
i els surt a l'encontre a cada pensament.
17 El seu origen més autèntic són les ànsies d'aprendre;
l'interès d'aprendre és amor;
18 amor vol dir guarda de les seves lleis;
l'aplicació a les lleis asseguda la incorrupció;
—1402→
19 la incorrupció fa ser prop de Déu.
20 El desig, doncs, de ser savi condueix fins a la reialesa[1289].
21 Així, si el vostre gust són els trons i els ceptres,
sobirans dels pobles,
honreu la saviesa, i regnareu eternament.

Què és la Saviesa

22 Us faré saber què és la saviesa i com va néixer,
i no us n'amagaré els misteris secrets;
en seguiré les petjades des que nasqué
i posaré a plena llum el seu coneixement.
No tingueu por, no em decantaré de la veritat.
23 Déu me'n guard, també, de fer camí amb l'enveja que rosega:
l'envejós no té res de comú amb la saviesa.
24 Una multitud de savis és la salvació del món,
i un rei assenyat dóna consistència al poble.
25 Apreneu, doncs, amb les meves paraules, i en traureu profit.

Salomó, home com els altres, va obtenir la Saviesa

7 1 Jo també sóc un home mortal, igual que tots els altres,
i procedeixo del primer, fet de la terra.
Vaig ser modelat en carn al ventre de la mare,
2 quallat dins la sang durant nou mesos,
fruit de semença viril i del plaer que acompanya el son[1290].
3 I, un cop nascut, també vaig xuclar aquest aire que és de tots,
i vaig caure en la mateixa terra en què tots caiem,
i el meu primer crit, igual que el de tothom, foren els plors.
4 Em van pujar entre bolquers i afanys ansiosos.
5 Mai cap dels reis no ha començat d'altra manera.
6 Una sola és l'entrada de tots a la vida,
i la sortida és la mateixa.
7 Per això vaig pregar, i em fou donat el seny,
—1403→
vaig suplicar, i em vingué l'esperit de saviesa.
8 L'he apreciada més que ceptres i trons,
i he tingut per no-res la riquesa al seu costat.
9 Ni l'he comparada a cap pedra de valor inestimable,
perquè tot l'or del món davant d'ella és un grapat d'arena;
la plata, a la seva presència, no val més que el fang.
10 Me l'he estimada més que la salut i la bellesa,
i, abans que la llum, l'he volguda a ella,
perquè no mor mai la seva claror.
11 Amb ella m'han vingut a la vegada tots els béns,
i a les seves mans hi ha una riquesa incalculable.
12 Jo n'estava radiant, perquè la saviesa era la qui els menava;

però no sabia que en fos ella la mare.
13 L'he apresa amb simplicitat i la comunico sense gelosia,
no encobreixo pas la seva riquesa.
14 Els homes hi tenen realment un tresor inesgotable;
els qui l'adquireixen, s'atreuen l'amistat de Déu,
recomanats pels dons de la instrucció.
15 Que Déu em concedeixi de parlar assenyadament
i de tenir pensaments dignes dels dons que m'ha fet,
perquè és ell qui guia també la saviesa
i rectifica els camins dels savis.
16 Sí, ell ens té a la mà,
nosaltres i les nostres paraules,
tota intel·ligència i tota tècnica d'artesania.
17 És ell qui m'ha donat la ciència segura de les coses:
perquè conegui la composició del món
i les propietats dels elements,
18 el començ i la fi i el mig dels temps,
el pas dels solsticis i els canvis de les estacions,
19 el rodar de l'any i les posicions dels astres;
20 les maneres de ser dels animals i els instints de les feres,
la força dels esperits i els pensaments dels homes;
les menes diverses de plantes i les virtuts de les arrels.
21 Tot ho he conegut, tant el que és secret, com allò que es veu,
perquè m'ha instruït la saviesa, que ha treballat tota cosa.

—1404→

Meravelles de la Saviesa[1291]

22 Posseeix, en efecte, un esperit intel·ligent, sant,
únic, múltiple, subtil,
expedit de moviments, penetrant, sense taca,
clar, impassible, amant del bé, agut,
23 lliure, benefactor, que estima els homes,
segur, ferm, sense neguits,
totpoderós, que tot ho vigila,
que passa a través de tots els esperits,
dels intel·ligents, dels purs, dels més subtils.
24 Perquè la saviesa és més movedissa que qualsevol moviment,
per la seva puresa s'escampa
i passa a través de totes les coses:
25 perquè és exhalació de la potència de Déu,
irradiació sense mescla de la glòria del Totpoderós.
Per això cap cosa impura no s'hi barreja.
26 És reflex de la llum eterna,
mirall sense taca de l'activitat de Déu
i imatge de la seva bonesa[1292].
27 És sola, i tot ho pot; quedant-se tal com és, tot ho renova.

Al llarg de la història va passant per les ànimes santes,
i en fa amics de Déu[1293] i profetes,
28 perquè Déu només estima el qui conviu amb la saviesa.
29 És més meravellosa que el sol,
més que qualsevol constel·lació.
Comparada amb la llum, la guanya,
30 perquè després de la llum segueix la nit,
però la maldat no pot res contra la saviesa.

8 1 S'estén vigorosament d'un cap de món a l'altre
i tot ho administra bondadosa.

—1405→

Salomó vol fer-se seva la Saviesa

2 Me'n vaig enamorar, i des de jove li he anat darrera,
buscant de fer-ne la meva esposa,
corprès com vaig quedar del seu encís.
3 Frueix de la intimitat de Déu,
i això exalça la seva noblesa:
el Senyor de totes les coses la va estimar.
4 És ella la qui inicia en el coneixement de Déu,
i la qui decideix les seves obres.
5 Si la riquesa és un bé cobejable en la vida,
¿què més ric que la saviesa, que fa totes les coses?
6 Si la intel·ligència és qui ho fa tot,
¿qui més, que la saviesa, dóna forma als éssers?
7 Si un estima la justícia,
és en les virtuts que la saviesa s'esforça:
perquè ella ensenya la temprança i la prudència,
la justícia i la fortalesa[1294],
i els homes no tenen en la vida res de més útil que això.
8 Si un desitja encara una gran experiència,
ella sap les coses que han passat i descobreix les que vindran
coneix els secrets de les prediccions i la solució dels enigmes,
sap què anuncien els senyals i presagis,
i com acabaran les èpoques i els temps.
9 Vaig decidir, doncs, de prendre-la per compartir la meva vida,
segur que em fóra consellera per a obtenir el bé
i consol en les ànsies i en les penes.
10 Per ella tindré anomenada entre la gent
i, jove com sóc, m'honraran els ancians.
11 Em trobaran agut en el judici,
i seré l'admiració dels poderosos.
12 Si callo, esperaran que parli;
si dic una paraula, hi posaran atenció,

i si, parlant, m'allargo,
—1406→
es posaran la mà sobre la boca.
13 Obtindré, per ella, la immortalitat,
i deixaré un record etern als qui vindran al meu darrera.
14 Governaré pobles, i tindré per súbdits les nacions.
15 Sobirans temibles tindran por sentint parlar de mi.
Entre la gent em mostraré bo, i valent a la guerra.
16 Entrant a casa meva, reposaré a la seva vora;
perquè no porten amarguesa les relacions amb ella,
ni dolors, la seva intimitat,
sinó jovialitat i alegria.

17 Fent-me jo mateix aquestes reflexions,
i meditant seriosament en el meu cor
que un lligam estret amb la saviesa porta la immortalitat,
18 i la seva amistat, una joia pura;
que en l'esforç de les seves mans hi ha una riquesa que no passa;
que exercitar-se assíduament en el seu tracte fa entenimentat;
famós, de prendre part en les seves converses,
anava per totes bandes buscant com podria fer-la meva.
19 Jo era un noi ben dotat,
em va tocar la sort de tenir una ànima bona.
20 Més ben dit, bo com era, havia entrat en un cos sense tara[1295].
21 Sabent, però, que no hi havia altra manera d'empararme'n,
que si me la donava Déu
—això ja és d'intel·ligent, saber d'on ve el favor—,
vaig acudir al Senyor i el vaig suplicar,
i li vaig dir amb tot el cor:

Pregària de Salomó per la Saviesa[1296]

9 1 «Déu dels Pares i senyor de bondat,
que ho heu creat tot amb la vostra paraula[1297],
2 que per la vostra saviesa formàreu l'home
perquè fos amo del que van crear les vostres mans,
—1407→
3 i governés el món amb santedat i justícia,
i dictés sentències amb rectitud:
4 doneu-me la saviesa, que seu amb vós al vostre tron,
i no m'exclogueu dels vostres servents.
5 Perquè jo sóc el vostre esclau, nascut de la vostra esclava,
incapaç de comprendre els judicis i les lleis.
6 Si n'hi hagués cap de perfecte, al capdavall, entre els homes,
el tindrien per no-res, si li faltava la saviesa que ve de vós.

7 Vós mateix m'heu escollit per rei del vostre poble
i per jutge dels vostres fills i les vostres filles.
8 M'heu dit que edifiqués un temple a la vostra muntanya santa,
i, a la ciutat on residiu, un altar,
còpia de la tenda santa, que havíeu preparat des dels orígens.
9 Amb vós hi ha la saviesa, que coneix les vostres obres,
que era present, quan creàveu el món,
i sap què és plaent als vostres ulls
i què és segons els vostres manaments.
10 Feu-la baixar del cel,
envieu-la des del tron de la vostra glòria,
perquè estigui al meu costat ajudant el meu esforç,
i jo conegui què us agrada.
11 Perquè ella ho sap tot i tot ho comprèn,
i em guiarà prudentment en les meves empreses
i amb el seu poder gloriós em guardarà.
12 Llavors les meves obres seran acceptables,
judicaré el vostre poble amb justícia
i seré digne del tron del meu pare.
13 A veure, ¿quin home pot conèixer el voler de Déu,
o qui pot endevinar què es proposa el Senyor?
14 Els pensaments dels mortals són porucs,
i inestables els nostres projectes,
15 perquè un cos corruptible afeixuga l'ànima,
i aquesta cabana d'argila aclapara l'esperit ple d'inquietuds[1298].
16 Amb prou feines si endevinem les coses de la terra,
—1408→
i només amb esforç trobem allò que tenim a mà;
però de les coses del cel, ¿qui n'ha seguit les petjades?
17 ¿Qui hauria conegut el vostre voler,
si vós no haguéssiu donat la saviesa,
i no haguéssiu enviat de les altures el vostre esperit sant?
18 D'aquesta manera van ser redreçats els camins dels qui viuen a la terra,
els homes aprengueren allò que us és plaent,
i la saviesa els va salvar».

III. La saviesa ha salvat els justos dels mals amb què Déu judica els pecadors i els idòlatres (Sa. 10,1 - 19,22)

Adam

10 1 Ella guardà amb sol·licitud el pare del món,
la primera criatura, quan encara era sol;
l'aixecà de la caiguda

[2] i li donà força per a dominar tota cosa.

Caín

[3] Un home injust, tanmateix, que s'apartà de la saviesa,
endut per la seva ira;
es perdé pels seus furors fratricides.

Noè i el diluvi

[4] I quan, per culpa d'ell, les aigües cobriren la terra,
la saviesa salvà altra vegada l'home just
posant-se al timó d'unes fustes de no res.

—1409→

Confusió de Babel i Abraham

[5] I quan, per la seva concòrdia en la maldat,
els pobles caigueren en la confusió,
encara la saviesa conegué el just,
el guardó irreprotxable per a Déu
i el mantingué fort davant l'amor entranyable pel fill.

Lot i Sodoma

[6] Ella mateixa, quan eren destruïts els impius, preservà el just,
mentre fugia del foc que plovia sobre les cinc ciutats.
[7] Testimonis encara d'aquesta maldat,
ha quedat ennegrida la terra deserta,
unes plantes hi fan fruits que no arriben a madurar
i, en record d'una ànima incrèdula, s'hi dreça una columna de sal.

Reflexions

[8] És ben cert; qui ha passat de llarg ran de la saviesa
no sols s'ha emportat el perjudici de no conèixer el bé,
sinó que ha deixat als vivents un monument de la seva niciesa;
de manera que no han quedat ocultes les seves fallades.
[9] La saviesa, en canvi, ha preservat de penes els qui la cultiven.

Jacob

[10] Ella conduí per bons camins
el just que s'escapava del furor del seu germà,
li mostrà el regne de Déu
i li donà el coneixement dels llocs sants.
—1410→
Obrí un camí als seus esforços
i féu fructificar els seus treballs,
[11] l'assistí contra l'avarícia dels qui l'oprimien
i l'emplenà de riqueses.
[12] El guardà sol·lícita contra els enemics
i l'assegurà contra els qui li paraven emboscades.
El coronà en combat duríssim,
perquè sabés que la pietat és més forta que tot.

Josep

[13] Ella tampoc no va deixar el just, quan fou venut,
sinó que el preservà de pecar.
[14] Va baixar amb ell a la masmorra,
no l'abandonà en les cadenes
fins que li portà el ceptre de reialesa
i el poder sobre els qui el manaven.
Convencé de mentida els qui l'havien acusat,
i li donà una glòria eterna.

El poble sant, alliberat de l'Egipte

[15] Fou ella qui deslliurà de la nació opressora

el poble sant, la raça irreprotxable.
16 Entrà en l'ànima d'un servent del Senyor,
que plantà cara a reis terribles amb prodigis i senyals.
17 Donà als sans el premi de les seves fatigues,
els féu de guia en una ruta meravellosa:
els fou ombra durant el dia
i claror d'estels durant la nit.
18 Els féu travessar el mar Roig,
i els dugué pel mig de les aigües;
19 en canvi, submergí els seus enemics,
i després els escopí de les fondàries del mar.
20 Així, els justos espoliaren els impius,
entonaren un himne, Senyor, al vostre sant nom
—1411→
i lloaren a l'una la vostra mà vencedora,
21 perquè la saviesa obrí la boca dels muts
i féu que parlés clar la llengua dels infants.

Les proves del poble en el desert, comparades amb les plagues d'Egipte. L'aigua.

11 1 Féu reeixir les seves empreses per mà d'un sant profeta.
2 Travessaren un desert deshabitat,
acamparen en llocs intransitables;
3 van resistir els adversaris i rebutjaren els enemics.
4 Passaren set, us invocaren,
i els sortí aigua de la roca viva;
de la pedra dura, un remei per a la set.
5 Perquè allò mateix amb què els enemics foren castigats,
es convertí en un favor per a ells,
quan no podien més.
6 En lloc de la font perenne d'un riu
—enterbolit per la sang i l'argila,
7 en càstig de l'ordre de matar els infants—,
donàreu a aquests de manera inesperada aigua de sobres,
8 i la set que aleshores patiren els mostrava
com havíeu castigat els adversaris.
9 Així, quan foren provats,
bé que la vostra pedagogia era compassiva,
entengueren la tortura dels impius
quan els judicàveu amb ira.
10 Uns, els posàveu a prova com un pare quan renya;
els altres, com un rei inflexible,
els condemnàveu i els castigàveu.
11 Es consumien de la mateixa manera,
un cop els vostres van ser fora, com quan eren entre ells.
12 El record de les coses passades

els entristia doblement i els feia gemegar:
13 Quan veieren que, d'allò amb què havien estat castigats,
els altres en treien benefici,
sentien la mà del Senyor;
—1412→
14 aquell qui antany com expòsit llançaren,
i van rebutjar enmig de burles,
al final de tot el contemplaven,
veient com era diferent de la dels justos
la set que ells havien passat.

Moderació en les plagues d'animals que castigaven la idolatria d'Egipte

15 Per les seves creences insensates i falses,
que els enganyaven
i els feien adorar rèptils sense raó i bèsties fastigoses,
els enviàreu, venjador, colles d'animals irracionals,
16 per fer-los saber que amb allò amb què un peca,
amb allò mateix és castigat.
17 No era difícil a la vostra mà totpoderosa,
que va fer el món de matèria informe[1299],
d'enviar contra ells colles d'óssos, o lleons intrèpids,
18 o feres acabades de crear, ferotges, desconegudes,
que tiressin un alè de foc
i deixessin anar una bafarada sorollosa,
o llancessin pels ulls espantoses guspires
19 i que, no sols els haurien anorreats, si els atacaven,
sinó que una sola mirada els hauria matats d'espant.
20 A part d'això, una sola bufada els podia fer caure,
perseguits per la vostra justícia
i esventats pel buf del vostre poder.
Però heu decidit tota cosa amb mesura, comptada i sospesada.
21 Perquè a cada moment disposeu d'una força immensa,
i el poder del vostre braç, qui el resistirà?
22 El món sencer és davant vostre
com el pes que tot just inclina la balança,
o com la gota de rosada matinal que es posa sobre la terra.
23 Però, perquè tot ho podeu, us compadiu de tothom,
i dels pecats dels homes n'aparteu els ulls
—1413→
a fi que puguin convertir-se.
24 Perquè vós estimeu tot allò que existeix,
i res no us fa fàstic d'allò que heu creat.
Si no haguéssiu estimat una cosa, no l'hauríeu pas feta.
25 ¿Com subsistiria res, si vós no volguéssiu,
o què seguiria existint, si vós no ho cridéssiu?

26 Vós planyeu totes les coses perquè són vostres,
Senyor, amic de la vida;
12 1 Perquè el vostre alè incorruptible és en tots.
2 Per això, els qui es desencaminen,
els castiguen de mica en mica,
i els repreneu servint-vos d'allò mateix en què pecaren,
perquè s'apartin així de la maldat,
i creguin en vós, Senyor.

Moderació en l'extermini dels cananeus

3 També havíeu avorrit
els antics habitants de la vostra terra santa,
4 per les seves obres abominables,
pràctiques de màgia i ritus sacrílegs.
5 Mataven els fills a sang freda, devoradors d'entranyes,
que celebraven banquets de carn humana i de sang,
iniciats als misteris enmig d'orgies religioses;
6 pares assassins de vides indefenses.
Decidíreu, dones, de perdre'ls per la mà dels nostres pares,
7 a fi que la terra que estimàveu més que totes
acollís una digna població de fills de Déu.
8 Doncs bé, aquests, que al capdavall eren homes,
també els planyéreu:
enviàreu vespes, com avançades del vostre exèrcit,
perquè a poc a poc els anessin destruint.
9 No que us fos impossible de posar, en una batalla,
els impius a les mans dels justos,
o d'esbocinar-los de cop amb bèsties ferotges,
o amb una ordre inapel·lable.
—1414→
10 Però, executant la sentència de mica en mica,
deixàveu lloc a la conversió,
no desconeixent que era pervers el seu llinatge,
que portaven la maldat a la sang,
i que els seus pensaments mai no canviarien,
11 maleïda com era des del principi aquella descendència.
Ni era per por de ningú que deixàveu sense càstig
els pecats que cometien.
12 Perquè, qui us dirà: ¿Què heu fet
o qui s'oposarà a les vostres decisions?
¿I qui us pot fer retret d'uns pobles destruïts,
si vós els havíeu creats?
¿O qui us vindrà a dir res,
per haver venjat uns homes injustos?
13 Ni hi ha tampoc cap Déu, fora de vós,

que es preocupi de totes les coses,
a qui hàgiu de fer veure que no judiqueu injustament;
14 ni rei, ni sobirà, que us pugui tirar en cara
el càstig que els heu donat.

Motius de la moderació de Déu i lligons que ens dóna

15 Sou just, i governeu amb justícia,
i no trobeu propi del vostre poder
condemnar a un càstig aquell qui no ho mereix.
16 Perquè la vostra força és principi de tota justícia,
i com que sou senyor de totes les coses,
totes les planyeu.
17 Demostreu la vostra força als qui no creuen que ho podeu tot
i confoneu l'arrogància d'aquells qui ho coneixen.
18 Sou amo de la força, però judiqueu amb bondat,
i ens governeu amb molt de mirament.
Al capdavall, només cal que vulgueu, i teniu a mà el poder.
19 Obrant així heu ensenyat al vostre poble
que cal que el just estimi els homes[1300];
i heu infós als vostres fills una esperança ferma,
—1415→
quan veuen que concediu en els pecats la penitència.
20 Si els enemics dels vostres servents,
mereixedors com eren de mort,
els vau castigar amb tant de compte i al cap de temps,
donant-los ocasions i oportunitats d'apartar-se del mal,
21 amb quina delicadesa no heu judicat els vostres fills,
als pares dels quals féreu juraments i belles promeses!
i 22 Així, vós que ens corregiu,
assoteu mil vegades més els nostres enemics,
perquè, en judicar, tinguem present la vostra bondat,
i, quan se'ns judiqui, esperem misericòrdia.
23 Per això, els qui han viscut una vida insensata i errada,
els heu turmentats
servint-vos de les seves mateixes abominacions.
24 És que s'havien esgarriat molt enllà pels camins de l'error,
fins a prendre per déus els més vils dels animals fastigosos,
enganyats com infants sense enteniment.
25 Com a infants, doncs, sense gens d'enteniment,
els enviàreu una correcció de broma.
26 Però els qui no entengueren la broma que els amonestava,
tastaran un càstig digne de Déu.
27 Castigats, doncs, amb els mateixos que ells tenien per déus,
exasperats ara pels mals que en rebien,
obriren els ulls i reconegueren el Déu veritable,

que abans s'havien negat a reconèixer.
[28] Per això, vingué també sobre ells la màxima venjança.

Els adoradors de les criatures

13 [1] Són, realment, vans fins al moll dels ossos,
tots els homes que ignoraven Déu,
i pels béns visibles no foren capaços de conèixer el qui és,
ni reconegueren l'artífex, en fixar-se en les obres.
[2] El foc, l'aire, el vent lleuger,
o l'òrbita dels astres, l'aigua impetuosa,
els estels lluminosos del cel,
tot això tingueren per déus, senyors del món.
—1416→
[3] Si els cregueren déus, encisats per la seva bellesa,
que sàpiguen quant més bell no és el Senyor d'aquestes coses;
és ell, origen de tota bellesa, qui les ha creades.
[4] Si van quedar esbalaïts pel seu poder i la seva força,
que dedueixin d'aquí
quant més potent no és el qui les ha fabricades.
[5] Perquè de la grandesa i la bellesa de les criatures,
venim a contemplar, per comparació, el seu autor.
[6] Tanmateix, però, no se'ls pot tirar en cara gran cosa:
fins és ben possible que aquests s'esgarriïn
buscant Déu precisament i volent trobar-lo.
[7] Viuen enmig de les seves obres; per això, cerquen amb afany,
i es deixen convèncer pels ulls,
veient com són de belles les coses.
[8] Tornant-hi, però, tampoc aquests no són excusables:
[9] si van arribar a saber tantes coses,
que foren capaços d'escrutar l'univers,
¿per què no van trobar, més de pressa encara,
el Senyor de tot això?

Els adoradors dels ídols

[10] Els desgraciats, però —i amb l'esperança en éssers sense vida—,
són aquells qui donaren el nom de Déu a obres de mans d'homes:
or i plata, productes d'una tècnica,
figures d'animals,

o pedres que no serveixen per a res,
obra d'una mà antiga.
11 Tenim un llenyataire que ha serrat un arbre fàcil de moure:
n'ha arrencat amb traça tota l'escorça
i el treballa hàbilment
per fer-ne un estri útil als serveis de la vida.
12 Els trossos que li han sobrat,
els gasta per preparar-se el menjar, fins que no té més gana.
13 Encara en queda un tros, que no serveix per a res,
—1417→
un tronc tort i ple de nusos:
l'agafa i l'esculpeix amb compte, per passar l'estona,
i li dóna una forma amb l'habilitat del seu art:
li dóna la forma d'un home,
14 o el fa semblant a un animal qualsevol.
Frega amb mangra la seva pell i l'enrogeix amb vermelló,
n'empasta totes les tares,
15 li construeix una estança que en sigui digna,
el posa a la paret i l'assegura amb un ferro.
16 Pren precaucions perquè no caigui,
ja que sap prou que no es pot valer per ell mateix.
No és més que una imatge i necessita ajuda.
17 Amb tot, quan ell prega pels seus béns,
per afers de noces i pels seus fills,
no s'avergonyeix d'adreçar-se a un ésser sense vida.
Per la salut, invoca allò que és invàlid;
18 per la vida, suplica allò que no pot res;
per un viatge, allò que és incapaç de fer anar els peus;
19 pel guany, pel treball, per l'èxit d'allò que fa,
demana vigor a qui no en posseeix ni mica.

14 1 No parlem del qui es fa a la mar
i ha de travessar furioses onades,
que s'encomana a una fusta[1301]
més tronada que el vaixell que el porta;
2 perquè aquest ha estat ideat per l'interès dels guanys,
i l'ha modelat una sàvia artesania.
3 El guia, tanmateix, o Pare, la vostra providència[1302],
vós que heu obert camins en el mar,
i entre les ones una senda segura,
4 mostrant que podeu treure de tot perill;
tant, que ni cal ser mariner per embarcar-se.
5 No voleu que siguin inútils les obres de la vostra saviesa.
Per això, confien els homes la vida a una fusta esquifida,
i travessen les ones sense cap mal amb una barca lleugera.
6 Ja al començament, quan es perdia la raça dels gegants altius,
—1418→
a recer d'una barca lleugera, i amb la vostra mà al governall,
l'esperança del món deixà als segles llavor de descendència.

7 Sí, beneïda la fusta d'on neix la justícia.
8 L'ídol, però, maleït sigui ell i qui l'ha fet;
l'un perquè l'ha fet;
l'altre perquè, corruptible com és, l'han anomenat déu.
9 Igualment són odiosos a Déu l'impiadós i la seva impietat;
10 l'obra serà castigada junt amb qui l'ha feta.
11 És per això que també vindrà el temps de la visita
per als ídols de les nacions,
perquè entre les criatures de Déu es convertiren en abominació,
en ensopec per a les ànimes dels homes
i en parany per als peus dels insensats.
12 La invenció dels ídols fou l'origen de la fornicació,
i la seva troballa ha corromput la vida.
– Perquè al començament no existien, ni duraran per sempre.
14 La vanaglòria dels homes els introduí al món;
per això mateix els espera una fi sobtada.
15 Consumit un pare per un dol prematur,
féu fer una imatge del fill arrabassat tan de pressa;
i aquell qui ja era, mort, avui l'honora com un Déu,
i transmet als qui se li sotmeten iniciacions i ritus.
16 Després, per la força del temps,
el mal costum fou observat com una llei,
17 i les ordres dels governants manaren donar culte a les imatges.
Els homes representaven la figura
d'aquells qui no podien honorar en persona, perquè vivien lluny,
i feien una imatge visible del rei que honoraven.
Així podien adular sol·lícits l'absent com si fos a la vora[1303].
18 L'afany de l'artista per honorar-lo,
empenyé, fins els qui no el coneixien, a estendre'n el culte
19 És clar, l'artista, volent afalagar el qui mana,
li donava artísticament una semblança més bella;
20 i la gent, seduïda per la gràcia de l'obra,
ja feien objecte d'adoració,
el que, poc abans, honoraven com un home.
—1419→
21 I això es tornà un parany per a la vida,
que els homes, sota el pes de la desgracia o de la tirania,
traspassessin a pedres i a fustes el nom incomunicable.

Vicis dels idòlatres

22 Llavors ja no els bastà d'enganyar-se en el coneixement de Déu,
sinó que, vivint dins la guerra formidable del desconeixement,
donaren a aquests mals tan gratis el nom de pau.
23 Perquè amb celebracions de ritus infanticides,
o de misteris secrets,

o d'orgies furioses en iniciacions exòtiques[1304],
24 ja no guarden la puresa de la vida ni dels matrimonis;
o es maten l'un a l'altre amb traïdoria,
o es fan la injúria de donar-se bastards.
25 Tot porta barreja de sang i de crim, de furt i d'engany,
corrupció, infidelitat, desordre, perjuri,
26 desconcertament de la gent de bé, oblit dels favors,
brutícia de les animes, inversió dels sexes,
irregularitat en els matrimonis,
adulteris i conducta llicenciosa.
27 Realment el culte dels ídols que no son ningú
és la font de tot mal, n'és la causa i el terme.
28 Perquè o s'exalten amb una alegria folla,
o profetitzen falsedats,
o viuen una vida d'enganys,
o perjuren per no res.
29 És natural: confiant en ídols sense ànima,
si han jurat en fals, no esperen sofrir-ne cap mal.
30 Però els caurà sobre un doble càstig:
perquè, atents als ídols, es feren de Déu un concepte dolent,
i perquè, menyspreant la pròpia santedat,
juraren falsament amb malícia.
31 No és pas el poder d'aquells per qui juren,
—1420→
sinó el càstig que mereixen els pecadors,
el que fa venjar sempre la transgressió dels injustos.

Déu és bo per als qui el coneixen

15 1 Però vós, el nostre Déu, sou bo i fidel,
sou pacient, i tot bo governeu amb misericòrdia.
2 Encara que potser pequem, som vostres,
perquè coneixem el vostre poder.
Però no pecarem, perquè sabem que som tinguts per vostres.
3 Ben cert que conèixer-vos a vós fa ser just del tot,
i conèixer el vostre poder, és arrel d'immortalitat.
4 Ni ens han fet engarriar
les creacions d'un art pervers dels homes,
ni el treball eixorc dels pintors,
les figures empastifades amb colors diversos,
5 la vista de les quals roba el cor als insensats
i els fa estimar la forma sense alè d'una imatge morta.
6 Amants com són dels mals, no mereixen cap altra esperança,
els qui ho fan, els qui ho desitgen i els qui ho adoren.

Culpa dels qui fabriquen i veneren els ídols

7 Vet aquí un terrissaire, que es cansa prement la terra blana.
Ara bé, modela del mateix fang
els vasos que serviran per a feines netes i els contraris;
tots de la mateixa manera.
Quins han de servir per a un ús o per a un altre,
ho determina qui treballa el fang.
8 A més —malaguanyat esforç—,
del mateix fang n'afaiçona un déu inútil,
ell que, nascut fa poc de la terra,
no trigarà a tornar a la terra d'on ha sortit,
quan li reclamin el deute de la seva ànima.
—1421→
9 I, amb tot, no el preocupa que hagi de morir,
ni que la seva vida sigui de curta durada.
Només pensa com emularà els qui treballen l'or i la plata,
i com imitarà els fonedors de bronze,
i té per gloriós de modelar falsificacions.
10 És cendra el seu cor,
i més vil que la terra, la seva esperança;
menys digna d'estima que el fang, la seva vida.
11 Perquè no ha conegut el qui l'ha afaiçonat,
que d'un buf ha introduït en ell una ànima principi d'energia,
i li ha inspirat un alè vital.
12 Al contrari, s'ha pres la nostra vida com una broma,
i l'existència com una fira per a fer negoci.
Diu que cal treure profit de tot, encara que sigui del mal.
13 Ell sap prou, més que cap altre, que peca
fabricant, d'una matèria que és terra,
objectes trencadissos i figures.

Idolatria dels egipcis

14 Tots han estat d'allò més insensats,
més infeliços que una ànima d'infant,
els enemics del vostre poble que el van subjugar.
15 Perquè han tingut per déus tots els ídols de les nacions,
que ni poden fer servir els ulls per a veure-hi,
ni el nas per a inspirar l'aire,
ni les orelles per a sentir-hi,
ni els dits de les mans per a palpar;
els seus peus són incapaços de fer un pas.
16 La raó és que els ha fets un home,

els ha modelats un ésser d'alè manllevat.
No hi ha cap home capaç de fer un déu que se li assembli,
17 Mortal com és, fabrica un mort amb mans impies.
És millor ell, evidentment, que allò que ell adora;
perquè ell és viu; allò altre mai no ho ha estat,
18 A més, veneren les bèsties més repulsives:
comparades amb les altres, són les més estúpides;
—1422→
19 no tenen cap gràcia que captivi el cor,
com passa a la vista d'alguns animals;
han quedat exclosos de l'elogi de Déu i de la seva benedicció.

Com Déu es va servir dels animals en relació amb els egipcis i amb el seu poble

16 1 Per això, foren justament castigats per éssers així,
i els turmentava una multitud d'animals.
2 Al vostre poble, en lloc d'aquest càstig, l'afavoríreu;
a l'avidesa del seu desig preparàreu com aliment
un plat extraordinari: les guatlles.
3 Així aquells, quan volien menjar,
pel fàstic dels animals que els foren enviats,
havien de perdre fins la gana que haurien tingut;
aquests, en canvi, passada una curta privació,
havien de prendre part en un àpat extraordinari.
4 Calia que aquells, per opressors,
passessin una privació inexorable,
però aquests, n'hi havia prou que tastessin
quines tortures havien sofert els seus enemics.
5 De fet, quan caigué sobre ells la fúria terrible d'unes bèsties,
i morien per les mossegades de serps tortuoses,
la vostra ira no va durar fins a la fi.
6 Van passar uns moments de neguit, perquè escarmentessin,
però tenien, d'altra banda, un senyal de salvació,
que els recordava el precepte de la vostra llei.
7 I el qui es girava, no el salvava allò que veia,
sinó vós, salvador de tota cosa.
8 I amb això convencéreu els nostres enemics
que sou vós el qui deslliura de tot mal.
9 Aquests, els mataren les mossegades de llagostes i mosques,
i no hi hagué remei per a la seva vida,
perquè mereixien el càstig d'unes bèsties així.
—1423→
10 Els vostres fills, en canvi,
ni els abateren les dents de les serps verinoses,
perquè la vostra misericòrdia vingué a socorre'ls i els guarí.
11 Si van sentir aquestes fiblades,

fou per fer-los memòria de les vostres paraules,
però en foren salvats de seguida,
perquè no perdessin el record dels vostres favors
ni caiguessin en un oblit profund.
12 No els curaren ni herbes remeieres,
ni cataplasmes suavitzadors;
només la vostra paraula, Senyor, que guareix tots els homes.
13 Perquè vós teniu poder de vida i de mort,
i feu baixar al reialme de la mort i en feu pujar.
14 És cert que l'home mata, per la seva malícia,
però no fa tornar l'esperit, un cop sortit,
ni deslliga l'ànima, un cop la mort se n'ha emparat.

Els elements atmosfèrics al servei de Déu, contra els egipcis i a favor del poble

15 És impossible escapar-se de les vostres mans!
16 Els impius que no us volien conèixer
foren assotats per la força del vostre braç.
Pluges estranyes els perseguiren,
pedregades i tempestes implacables,
i el foc els consumí.
17 I la cosa més sorprenent de totes
fou que, en l'aigua, que tot ho apaga,
el foc prenia més força:
perquè el món lluita al costat dels justos.
18 Adés la flama s'amansia
per no abrusar les bèsties enviades contra els impius,
i perquè aquests, veient-ho, comprenguessin
que era el judici de Déu que els perseguia.
19 Adés, contra la seva naturalesa,
el foc s'ablama al mig de l'aigua,
per destruir els rebrots d'una terra injusta.
—1424→
20 En lloc d'això, vau péixer el vostre poble amb menjar d'àngels,
i li vau fornir del cel, sense cap treball, un pa ja fet,
capaç de procurar tota delícia
i d'avenir-se a tots els gustos.
21 Aquest sosteniment vostre
mostrava clarament la vostra dolcesa envers els fills;
posant-se al servei del desig de qui el prenia,
es transformava en el que volia cadascú.
22 Neu i gel aguantaven el foc, i no es fonien:
a fi que comprenguessin que el foc,
flamejant entre la pedra i llampegant enmig de pluges,
podia consumir les collites dels enemics.
23 Mentrestant, en canvi, perquè es nodrissin els justos,

arribava a oblidar la pròpia força.
24 Perquè la creació, per servir-vos a vós que l'heu feta,
es llança amb ardor al càstig dels injustos,
i s'apaivaga per al bé dels qui en vos confien.
25 Així, aleshores, transformant-se en el que fos,
es posava al servei del vostre do que els nodria de tot,
segons el voler dels qui ho necessitaven.
26 Perquè els vostres fills que vós heu estimat, Senyor, aprenguin
que no són els fruits de les collites el que alimenta l'home,
sinó la paraula vostra la que conserva els qui creuen en vós.
27 Allò, per exemple, que el foc no desfeia,
es fonia com si res a l'escalf d'un petit raig de sol,
28 i es veia així que cal avançar-se al sol per donar-vos gràcies,
i trobar-se amb vós abans que la llum apunti,
29 perquè l'esperança del desagraït
es fondrà com el gebre hivernenc
i s'escolarà com aigua desaprofitada.

—1425→

Els egipcis i el poble sant en la plaga de les tenebres

17 1 Són grans els vostres judicis, i difícils d'explicar.
Per això, s'hi equivoquen les ànimes indisciplinades.
2 Els impius, que s'imaginaven de subjugar el poble sant,
presoners de la fosca, travats per la llarga nit,
jeien tancats sota sostre, exiliats de la providència eterna.
3 Es creien invisibles, amb els seus pecats secrets,
sota el vel fosc de l'oblit!
I foren escampats, esfereïts terriblement,
esparverats per aparicions d'espectres.
4 Ni el racó on s'amagaven no els protegia de la por:
ressonaven entorn d'ells sorolls que els esglaiaven,
i se'ls apareixien fantasmes tristes, amb cares llargues.
5 El foc no tenia cap força per a poder fer llum,
ni les flames resplendents dels estels
gosaven il·luminar aquella feréstega nit.
6 Només se'ls apareixien fogueres
que s'encenien soles de cop, i els omplien de terror;
i quan no veien aquesta visió, esgarrifats,
els semblava encara més terrible el que havien vist.
Els trucs de l'art màgica no servien de res,
i el seu gallejar d'intel·ligència
era vergonyosament refutat.
8 Perquè els qui asseguraven de poder foragitar
de l'ànima malalta terror i torbacions,

ells mateixos emmalaltien d'una por que feia riure:
9 àdhuc quan no hi havia res d'espantós per a fer-los por,
les bèsties que passaven i els xiulets de les serps
no els deixaven assossegar, es morien de tremolor,
i es negaven fins a mirar l'aire,
que, per cap costat, no podien defugir.
10 La maldat, quan és condemnada, dóna prova d'una gran covardia,
però sempre acaba d'atreure els mals
que la consciència[1305] ja veia venir.
11 La por, en efecte, no és més que desfer-se
—1426→
dels auxilis de la raó.
12 Com menys confiança hi ha a l'interior,
més greu es veu el desconeixement de la causa
d'on prové la tortura.
13 Els qui aquella nit, de veres impotent,
sortida dels racons de l'impotent reialme de la mort,
dormien el son de sempre,
14 adés fugien perseguits per monstres que els apareixien,
adés quedaven sense moviment per defallença de l'ànima.
De cop els havia caigut a sobre un terror inesperat.
15 D'aquesta manera, fos qui fos que queia allà,
quedava pres, tancat en aquesta presó sense reixes.
16 Fos pagès, o fos pastor,
qualsevol que treballés a despoblat,
sorprès allí sense pensar-s'ho,
havia d'aguantar aquell destí ineludible,
perquè la cadena de la fosca els tenia tots lligats.
17 El xiulet del vent,
la tonada dels ocells refilant entre la tofa de branques,
el moviment de l'aigua que avançava amb força,
l'aspre fragor de roques que queien,
18 el córrer invisible d'animals que saltironaven,
el rugit de les bèsties més ferotges,
l'eco que responia als fondals de les muntanyes,
tot els omplia de terror i els paralitzava.
19 Perquè tot el món era ple d'una llum clara
i es lliurava sense cap trava als seus treballs;
20 només sobre ells s'estenia una nit pesada,
figura de la fosca que els esperava en el futur;
més, però, que la fosca,
se'ls feia insuportable el seu propi pes.

18 1 Els vostres sants, en canvi, gaudien d'una llum esclatant.
Els altres, sentint-ne la veu, sense veure'n la forma,
els tenien per feliços que no haguessin de patir.
2 Els agraïen que, pels mals tractes que havien sofert,
no s'hi tornaven,
—1427→

i els demanaven, per favor, que els aguantessin.
3 En lloc d'això vau procurar als vostres una columna flamejant
com a guia per a un itinerari desconegut,
i un sol que no els perjudiqués, en la seva emigració gloriosa.
4 Els altres, en canvi, mereixien de ser privats de la claror,
i empresonats en la fosca,
ells que havien guardat tancats els vostres fills,
pels quals la llum indefectible de la llei
havia de ser donada al món.

Mort dels egipcis i salvació dels sants

5 Els qui havien acordat de matar els nadons dels sants
—un sol dels fills fou exposat, i se salvà—,
els castigàreu matant-los una multitud dels seus fills
i fent-los morir alhora en l'aigua impetuosa.
6 Aquella nit fou predita als nostres pares,
perquè, sabent de quins juraments es refiaven,
se sentissin segurs.
7 El vostre poble esperava
la salvació dels justos i la perdició dels enemics.
8 Al mateix moment preníeu venjança dels contraris
i ens omplíeu de glòria, cridant-nos a sortir.
9 Els fills sants dels justos van sacrificar en secret,
i establiren de comú acord aquella llei divina:
que tots els sants tindrien part igualment
en els mateixos béns i els mateixos perills;
i entonaren ja per primera vegada els cants dels pares.
10 El crit discordant dels enemics hi responia
i s'anaven escampant els clams de dol sobre els fills plorats.
11 La mateixa sentència queia sobre l'esclau i l'amo,
i l'home del poble sofria igual que el rei:
12 tots a l'una, d'una mort semblant,
tingueren a les cases incomptables difunts.
Ni a enterrar-los no donaven abast els vius,
—1428→
perquè en un sol cop desaparegué la flor de la fillada.
13 Els sortilegis els havien permès de negar-ho tot,
però a la mort dels primogènits,
confessaren que aquell poble era fill de Déu.
14 Mentre un silenci tranquil tot ho embolcallava
i la nit tocava a la meitat de la seva carrera,
15 la vostra Paraula totpoderosa es llançà del cel,
dels trons reials,
guerrer decidit, al mig de la terra d'extermini;
portava l'espasa esmolada del vostre decret irrevocable

16 i, dreta allí, tocant al cel i trepitjant la terra,
ho va omplir tot de mort.
17 A l'instant, visions de somnis terribles els trasbalsaren,
els venien a sobre terrors inesperats;
18 l'un per aquí, l'altre per allà,
mig morts, llançats per terra,
feien saber la causa per què morien.
19 Els somnis que els havien trasbalsat,
els ho havien indicat abans,
perquè no morissin sense saber per què patien aquell mal.

Mort d'una multitud del poble, aturada pel ministeri d'Aharon

20 També va tocar els justos l'experiència de la mort,
i al desert hi hagué la desfeta d'una multitud:
però la ira no durà per molt de temps.
21 Un home sense tara s'apressà a lluitar per ells,
brandint les armes del seu propi ministeri,
la pregària i l'encens propiciador.
Féu front a la irritació i posà fi a la desgràcia,
mostrant que era de debò el vostre ministre.
22 No vencé la còlera amb la robustesa del seu cos,
ni amb el poder de les armes;
amb la paraula sotmeté el qui castigava,
recordant els juraments dels pares i les aliances.
—1429→
23 Els cadàvers dels caiguts ja s'apilaven els uns sobre els altres
quan, dret enmig, aturà l'embat de la ira
i li barrà el camí cap als vivents.
24 Damunt el vestit talar portava l'univers sencer;
la glòria dels Pares, sobre els quatre rengles de pedres tallades,
i la vostra majestat, sobre la corona del seu cap.
25 Davant d'això reculà l'exterminador;
aquestes coses li feren respecte.
La sola experiència de la ira, d'altra banda, ja bastava.

Mort dels egipcis al pas del mar Roig

19 1 Sobre els impius, però, vingué, fins a la fi,
un furor sense misericòrdia:
el Senyor sabia per endavant el que farien:
2 que, després de permetre'ls de partir

i d'empènyer-los a fer-ho de pressa,
es repensarien, i sortirien a perseguir-los.
3 Encara no havien enllestit el dol
i es lamentaven encara sobre les tombes dels morts,
que els vingué al pensament una altra idea insensata:
de perseguir com fugitius
els mateixos que havien suplicat perquè marxessin.
4 Un destí ben merescut els arrossegà fins a aquest extrem
i ficà al seu cor l'oblit del que havia passat,
per tal d'acabar el càstig
que els turments anteriors no havien complert;
5 i perquè el vostre poble fes l'experiència
d'una sortida meravellosa,
mentre ells trobaven una mort insòlita.

—1430→

Trastorn dels elements naturals contra els egipcis i a favor del poble de Déu

6 Tota la creació, cada cosa segons la pròpia naturalesa,
fou refeta de cap i de nou
per servir les vostres ordres,
a fi de preservar de tot mal els vostres servents.
7 El núvol feia ombra al campament,
la terra eixuta sorgia d'allò que abans era aigua;
el mar Roig es tornava un camí sense traves,
les onades furioses es convertien en una plana verdejant,
8 que travessà el vostre poble en pes,
sota la protecció de la vostra mà
contemplant prodigis admirables.
9 Pasturaven com cavalls,
saltaven com anyells,
i us lloaven a vós, Senyor, que els havíeu trets del mal.
10 Recordaven encara el que havien vist en el país foraster:
com la terra, i no uns éssers vivents, produïa mosquits;
com, en lloc d'animals aquàtics,
el riu vomitava munts de granotes.
11 Finalment veieren una manera nova de néixer els ocells,
quan, portats per la golafreria, reclamaren bons menjars:
la per fer-los contents, sortiren guatlles del mar.

Conducta culpable de l'Egipte i de Sodoma amb els forasters

13 I sobre els pecadors havien caigut els càstigs,

precedits abans pels senyals de trons violents.
Era just que ho sofrissin per les pròpies maldats,
perquè havien tractat amb odi el foraster,
cometent la pitjor violació de l'hospitalitat.
14 D'altres no acolliren els viatgers desconeguts,
però aquests esclavitzaren forasters que els havien fet favors.
—1431→
15 No sols això —ja vindrà dia que els en demanaran compte!—,
sinó que aquells acolliren malament els estrangers,
16 però, aquests, després d'haver rebut amb moltes festes
els qui ja tenien part en els seus mateixos drets,
els maltractaren amb treballs aclaparadors.
17 Per això, foren colpits amb la ceguesa,
com aquells altres a les portes del just,
quan, voltats d'una foscor immensa,
cadascun buscava la porta de casa seva.

Encara el trastorn dels elements naturals

18 Els elements entre ells s'acomodaren,
com els sons canvien de ritme, en una lira,
sense canviar el to,
tal com es pot deduir amb seguretat
a vista de tot el que va passar.
19 Animals terrestres es convertien en aquàtics,
animals que neden passaven a la terra.
20 El foc, en l'aigua, tenia encara més força,
i l'aigua oblidava el seu poder d'apagar.
21 Les flames, pel seu cantó, no consumien els cossos
dels fràgils animals que s'hi passejaven;
ni es fonia aquella mena d'aliment diví,
semblant al gebre
i tan fàcil de fondre.

Conclusió: El favor constant de Déu pel seu poble

22 Realment, Senyor, exaltàreu en tot el vostre poble
i el vau omplir de glòria;
mai no el vau deixar de banda:
sempre i en tot lloc éreu al seu costat.

—1432→

Eclesiàstic (Ecli. 1,1 - 51,(38)30)[1306]

Pròleg[1307]

1 Moltes lliçons, i molt importants, ens han estat transmeses per la Llei, pels
Profetes i 2 pels altres que els han seguits. 3 És just, doncs, que fem l'elogi d'Israel per la
seva instrucció i per la seva saviesa. 4 Però, com que convé, no solament que els
mateixos lectors d'aquells llibres s'instrueixin, 5 sinó també que els estudiosos puguin ser
útils als de fora, 6 tant de paraula com per escrit, 7 el meu avi Jesús, després d'haver-se
donat de ple a la lectura 8 de la Llei, 9 dels Profetes 10 i dels altres llibres dels
avantpassats, 11 i d'haver-hi adquirit una gran mestria, 12 es decidí a escriure ell mateix
alguna cosa referent a la instrucció i a la saviesa, 13 a fi que els estudiosos, llegint també
això, 14 progressin encara més a viure segons la Llei.

15 Sou invitats, doncs, 16 a llegir-ho 17 amb benevolència i atenció, 18 i a mostrar-vos
indulgents 19 allà on podria semblar que, 20 malgrat els nostres esforços de traducció, no
hem reeixit en algunes expressions. 21 Perquè no conserven la mateixa força 22 les coses
expressades originàriament en hebreu quan són traduïdes en una altra llengua. 23 I no
solament aquest llibre, 24 sinó fins la Llei mateixa, els Profetes 25 i els altres llibres 26
presenten una diferència notable, llegits en l'original.

27 L'any 38, doncs, del rei Evergeta, 28 vaig anar a l'Egipte, on vaig passar una
temporada. 29 Vaig trobar una obra de molta doctrina 30 em vaig fer un deure imperiós
d'aplicar, també jo, una certa cura i un cert esforç a traduir aquest llibre. 31 Vaig
consagrar moltes vetlles i molt estudi, 32 durant aquest període, 33 a enllestir el llibre i
publicar-lo 34 per a ús d'aquells qui, vivint a l'estranger, també volen instruir-se 35 i
conformar els seus costums a viure segons la Llei.

—1433→

I. La saviesa i els seus avantatges (Ecli. 1,1 - 4,(11))

La saviesa és do de Déu[1308]

1 1 Tota saviesa ve del Senyor,
i és amb ell per sempre.
2 La sorra dels mars, les gotes de la pluja,
els dies de l'eternitat, qui els pot comptar?

3 L'alçada del cel i l'amplada de la terra,
el fons de l'oceà i la saviesa, qui els pot esbrinar?
4 Abans de tot fou creada la saviesa,
el coneixement del saber existeix des de l'eternitat. 5[1309]
L'arrel de la saviesa, a qui fou revelada?
Les seves astúcies, qui les coneix? 7[1310]
8 Només hi ha un savi, molt temible:
el qui seu en el seu tron.
9 El Senyor mateix l'ha creada,
l'ha vista, l'ha comptada,
l'ha vessada sobre totes les seves obres,
10 sobre tothom segons el seu do;
l'ha prodigada als qui estimen Déu.

El temor de Déu, saviesa pràctica[1311]

11 El temor del Senyor és glòria i honor,
joia i corona de festa.
12 El temor del Senyor alegra el cor,
dóna joia, goig i llarga vida.
13 El qui tem el Senyor acabarà bé,
al dia de la mort serà beneït[1312].
(16)14 El principi de la saviesa és de témer el Senyor;
amb els fidels, fou creada des del si de la mare.
15 Com un niu ha posat entre els homes fonaments eterns;
restarà fidelment amb la seva descendència[1313].
(20)16 La plenitud de la saviesa és de témer el Senyor;
—1434→
ella els embriaga dels seus fruits.
(21)17 Els omple tota la casa de coses desitjades;
dels seus productes, els graners.
(22)18 El coronament de la saviesa és de témer el Senyor;
fa florir la pau i la salut que guareix.
(23)19 El senyor l'ha vista, l'ha comptada,
(24) ha fet ploure el saber i el coneixement intel·ligent,
ha exaltat la glòria dels qui la posseeixen.
(25)20 L'arrel de la saviesa és de témer el Senyor,
les seves branques són una llarga vida. 21[1314]

La paciència

(28)22 Mai no podrà ser justificada, la indignació injusta,

perquè el pes de la passió la llença a la ruïna.
(29)23 L'home pacient s'aguanta fins a l'hora oportuna,
i a la fi li és donada la joia.
(30)24 Fins al temps oportú es guarda les paraules,
i tothom proclama la seva intel·ligència.

Valor de la religiositat sincera

(31)25 En els tresors de la saviesa hi ha proverbis del saber,
(32) però la pietat envers Déu és abominable per al pecador.
(33)26 Si desitges la saviesa, guarda els manaments,
i el Senyor te la prodigarà,
(34)27 ja que el temor del Senyor és saviesa i instrucció;
(35) li plauen els qui són humils i fidels.
(36)28 No siguis indòcil al temor del Senyor,
no li vagis amb cor doble.
(37)29 No siguis hipòcrita davant dels homes
i vetlla els teus llavis.
(38)30 No t'exalcis a tu mateix, no sigui que caiguis
i et cobreixis de deshonor,
(39) perquè el Senyor revelarà els teus secrets
—1435→
i t'humiliarà enmig de l'assemblea,
40 ja que no has practicat el temor del Senyor,
i el teu cor és ple de falsedat.

Comportament en la prova

2 1 Fill meu, si et proposes de servir el Senyor,
prepara't a la prova.
2 Redreça el cor, sigues ferm,
no t'inquietis en temps d'adversitat.
3 Adhereix-te a ell, no te n'apartis,
a fi que siguis exaltat al teu darrer dia.
4 Tot allò que et sobrevingui, accepta-ho,
i en les vicissituds de la teva condició humil, sigues pacient;
5 que en el foc es prova l'or,
i els elegits, en la fornal de la humiliació.

Confiança en el Senyor

6 Confia en ell, i t'ajudarà;
vés pel camí dret i espera en ell.
7 Els qui temeu el Senyor, compteu amb la seva bondat;
no us desvieu, no fos cas que caiguéssiu.
8 Els qui temeu el Senyor, confieu en ell,
i no es perdrà la vostra recompensa[1315].
9 Els qui temeu el Senyor, espereu els seus beneficis,
la joia eterna i la pietat[1316].
(11)10 Mireu les generacions antigues i vegeu:
¿Qui va confiar en el Senyor, i va quedar confós?
(12) ¿Qui perseverà en el seu temor, i fou abandonar?
Qui el va invocar, i fou menyspreat?
(13)11 Perquè el Senyor és compassiu i misericordiós,
perdona els pecats i salva en temps de perill.

—1436→

El temor del Senyor, principi de fermesa

(14)12 Ai dels cors temorencs i de les mans que defalleixen,
i del pecador que va per dos camins!
(15)13 Ai del cor defallent, perquè no confia!
No trobarà protecció.
(16)14 Ai de vosaltres, els qui heu perdut la paciència!
(17) Què fareu quan el Senyor us visitarà?
(18)15 Els qui temen el Senyor no desobeeixen les seves paraules;
els qui l'estimen guarden els seus camins.
(19)16 Els qui temen el Senyor busquen el que li és plaent,
els qui l'estimen se sadollen de la llei.
(20)17 Els qui temen el Senyor tenen el cor a punt
(21) i saben humiliar-se davant seu[1317].
(22)18 Caurem a les mans del Senyor,
i no pas a les mans d'homes.
Que, així com és la seva grandesa,
és també la seva bondat.

Honra del pare i de la mare

3 (2)1[1318] Fills, escolteu-me, que sóc el vostre pare,
i obreu de tal manera, que sigueu salvats.
(3)2 Perquè el Senyor glorifica el pare en els seus fills,
i en ells confirma el dret de la mare.

(4)3 El qui honra el pare expia els pecats;
(5)4 el qui glorifica la mare és com qui aplega un tresor.
(6)5 El qui honra el pare, el faran feliç els fills;
els dies que pregui serà escoltat.
(7)6 El qui glorifica el pare tindrà llarga vida;
obeeix el Senyor, el qui complau la seva mare.
(8)7[1319] Com a amos servirà els qui l'han engendrat.
(9)8 D'obra i de paraula honra el teu pare,
(10) a fi que vingui damunt teu la seva benedicció.
—1437→
(11)9 Ja que la benedicció del pare consolida les cases dels fills;
en canvi, la maledicció de la mare en descalça els fonaments.
(12)10 No et gloriegis en el deshonor del teu pare:
no tens cap motiu de glòria en el deshonor del pare.
(13)11 Que la glòria d'un home li ve de l'honor del seu pare,
i una mare en deshonor és una vergonya per als fills.
(14)12 Fill meu, acull el teu pare a les seves velleses,
no l'entristeixis durant la seva vida.
(15)13 Fins si el seu enteniment s'afebleix, sigues indulgent;
no el menyspreïs, tu que et trobes en plenes forces.
14 La caritat envers el pare no serà oblidada,
(17) et mantindrà la casa en lloc de tenir en compte els teus pecats.
15 El dia de la teva prova es recordarà de tu,
per fondre els teus pecats com la gelada sota la bonança.
(18)16 Aquell qui abandona el pare és com un blasfem,
i és maleït del Senyor, el qui irrita la seva mare.

Déu estima la humilitat

(19)17 Fill meu, duu a terme les teves obres amb dolcesa
i seràs estimat de l'home plaent a Déu.
(20)18 Com més gran ets, més et cal humiliar-te:
així tindràs la benvolença del Senyor. 19[1320]
(21)20 Perquè és gran el poder del Senyor,
però els humils el glorifiquen.
(22)21 No busquis allò que és massa difícil per a tu,
no esbrinis allò que sobrepassa les teves forces.
22 Rumia allò que t'han encomanat;
no tens cap necessitat de les coses amagades.
(24)23 No t'ocupis en va d'allò que et sobrepassa;
(25) ja t'han ensenyat coses massa grans per a la intel·ligència humana.
(26)24 L'opinió personal ha esgarriat molta gent;
—1438→
una suposició equivocada ha desviat els seus pensaments. 25[1321]

L'obstinació i l'orgull, contraria a la saviesa

(27)26 Un cor obstinat acabarà en la desgràcia,
i qui estima el perill hi sucumbirà.
(28)27 Un cor obstinat es veurà carregat de penes;
el pecador acumula pecat sobre pecat.
(29)28 Per a la desgràcia de l'orgullós no hi ha remei,
(30) ja que la planta del mal ha arrelat en ell.
(31)29 Un cor assenyat entén els proverbis;
el desig del savi és una orella atenta[1322].

La caritat i els seus avantatges

(33)30 L'aigua apaga un foc abrandat,
i l'almoina expia els pecats.
(34)31 Qui respon amb beneficis serà recordat després:
al moment de caure trobarà un suport.

4 1 Fill meu, no privis el pobre de la subsistència,
ni facis delejar els ulls suplicants.
2 No facis sofrir aquell qui té fam,
no exasperis un home en la seva misèria.
3 No torbis més un cor exasperat,
no facis esperar el teu do a l'indigent.
4 No rebutgis l'aclaparat que suplica,
no giris la cara al pobre.
5 No apartis la mirada del necessitat,
no donis ocasió a ningú de maleir-te.
6 Perquè, si et maleeix en la seva amarguesa,
el seu Creador escoltarà la seva pregària.
7 Fes-te estimar de la comunitat;
davant d'un magnat abaixa el cap.
8 Escolta el pobre amb atenció
i torna-li la salutació amb dolcesa.
—1439→
9 Allibera l'oprimit de mares de l'agressor,
i no tinguis por de fer justícia.
10 Sigues per als orfes com un pare,
i com un marit per a la seva mare.
(11) I seràs com un fill de l'Altíssim,
que t'estimarà més que la teva mare.

II. La saviesa, síntesi de totes les virtuts (Ecli. 4,(12)11 - 6,17)

Elogi de la saviesa

(12)11 La saviesa exalta el seus fills
i acull aquells qui la cerquen.
(13)12 El qui l'estima, estima la vida,
els qui la busquen amb delit seran omplerts de joia.
(14)13 El qui la posseeixi heretarà la glòria;
arreu on vagi, el Seny or el beneirà.
(15)14 Els qui la serveixen serviran al santuari,
els qui l'estimen són estimats del Senyor.
(16)15 El qui l'escolta jutjarà amb raó,
el qui s'hi dóna habitarà segur.
(17)16 Qui confia en ella la tindrà en herència,
la seva posteritat en conservarà la possessió.
(18)17 Perquè al principi camina amb ell fent marrades,
(19) li fa venir por i tremolor,
el turmenta amb la seva disciplina
fins a fer-li agafar confiança,
el prova amb les seves exigències.
(20)18 Però retorna de dret cap a ell i l'alegra,
(21) i li revela els seus secrets.
(22)19 Si s'esgarria, l'abandona
i el lliura a la seva perdició.

—1440→

Lliçó sobre les formes i manifestacions de la vergonya

(23)20 Vigila les ocasions i guarda't del mal,
(24) que no t'hagis d'avergonyir de tu mateix.
(25)21 Perquè hi ha una vergonya que porta al pecat,
i hi ha una vergonya que és glòria i favor.
(26)22 No tinguis miraments que vagin contra tu mateix,
(27) no t'avergonyeixis en perjudici teu.
(28)23 No et callis una paraula en temps de necessitat,
i no amaguis la teva saviesa per vanaglòria,
(29)24 ja que en la paraula es coneix la saviesa,
i en el parlar, la instrucció[1323].
(30)25 No contradiguis la veritat,
sinó avergonyeix-te de la teva ignorància.
(31)26 No tinguis vergonya de confessar els teus pecats,
(32) no t'oposis al corrent del riu.
(31)27 No et sotmetis a un home insensat,
(32) no tinguis miraments a favor del poderós.

(33)28 Lluita fins a la mort per la veritat,
i el Senyor Déu combatrà per tu.
(34)29 No siguis ardit en el teu llenguatge,
peresós i negligent en els teus actes.
(35)30 No siguis com un lleó a casa teva,
ni tímid amb els teus criats.
(36)31 Que la teva mà no estigui estesa per a rebre,
i closa per a donar.

Falsa confiança

5 1 No et refiïs de les teves riqueses
i no diguis: «En tinc prou».
2 No et deixis endur pel desig i la força
a seguir les passions del cor.
3 No diguis: «Qui em podrà dominar?»,
perquè el Senyor no deixara pas de castigar-te.
—1441→ 4 No diguis: «He pecat, i què m'ha passat?»,
perquè el Senyor sap esperar.
5 No estiguis tan segur del perdó,
afegint pecat sobre pecat.
6 No diguis: «La seva misericòrdia és gran,
em perdonarà els pecats ni que siguin molts»,
(7) perquè ell té pietat, però també té còlera,
i la seva indignació s'abat damunt dels pecadors.
(8)7 No triguis a convertir-te al Senyor
i no ho difereixis de dia en dia,
(9) que de sobre arribarà la còlera del Senyor,
i a l'hora del càstig seràs anorreat.
(10)8 No et refiïs de les riqueses injustes;
no et serviran de res el dia de la desgràcia.

Guarda de la llengua

(11)9 No ventis a qualsevol vent,
no caminis per qualsevol camí:
així ho fa el pecador de llengua doble.
(12)10 Sigues ferm en la teva convicció,
que sigui una de sola la teva paraula.
(13)11 Sigues prompte a escoltar
i lent a respondre.
(14)12 Si saps alguna cosa, contesta al proïsme;

si no, posa't la mà a la boca[1324].
(15)13 La glòria i el deshonor depenen del parlar;
la llengua de l'home li causa la caiguda.
(16)14 No et facis dir maldient
ni sigui insidiosa la teva llengua;
(17) que per al lladre hi ha la vergonya,
i una dura condemna per al mentider[1325].
(18)15 No pequis ni en les coses grans ni en les petites,
(1) i d'amic no et tornis enemic,

6 1 perquè un mal nom s'atreu vergonya i oprobi:
així li passa al pecador de llengua doble.
2 No t'abandonis a la teva passió,
—1442→
que la teva ànima no s'arravati com el toro[1326],
3 que no et devori el teu fullatge i perdis els fruits
i et quedis com un arbre eixarreït.
4 Una ànima dolenta perdrà el qui la té,
farà d'ell la riota dels seus enemics[1327].
5 Una boca dolça multiplica els seus amics,
una llengua afable multiplica els bous auguris.

La veritable i la falsa amistat

6 Que siguin nombroses les teves amistats,
però de consellers teus, un entre mil.
7 Si et fas un amic, fes-te'l en la prova,
no corris massa a confiar-t'hi.
8 Perquè hi ha l'amic de conveniència,
que no et serà fidel el dia de l'adversitat.
9 Hi ha l'amic que es torna enemic
i revelarà la baralla que et confon.
10 Hi ha l'amic company de taula,
que no et serà fidel el dia de l'adversitat.
11 En la prosperitat serà com tu mateix,
es franquejarà amb els de casa teva;
12 però, si ets humiliat, es girarà contra tu
i evitarà la teva presència.
13 Allunya't dels enemics
i guarda't dels amics.
14 Un amic fidel és un refugi poderós:
qui el troba, ha trobat un tresor.
15 Un amic fidel no té preu,
és inestimable el seu valor.
16 Un amic fidel és un elixir de vida;
els qui temen el Senyor el trobaran.
17 El qui tem el Senyor manté bé la seva amistat,

perquè, tal com és ell, és el seu amic.

—1443→

III. La saviesa i la vida social (Ecli. 6,18 - 14,(21)19)

L'escola de la saviesa

18 Fill meu, acull la disciplina des de la teva joventut,
i trobaràs la saviesa fins quan tinguis cabells blancs.
19 Acosta-t'hi com qui llaura o qui sembra
i compta amb els seus fruits abundants;
(20) perquè et cansaràs una mica en el seu conreu,
però aviat menjaràs dels seus productes.
(21)20 És molt aspre per als ximples,
i el curt de gambals no hi persevera.
(22)21 Com una pedra de prova, feixuga, serà damunt seu,
i no trigarà a llançar-la.
(23)22 Perquè la saviesa és el que diu el seu nom,
no es manifesta a la majoria.
(24)23 Escolta, fill, acull la meva doctrina,
no refusis el meu consell.
(25)24 Fica els peus als seus ceps,
i el coll dins les cordes del seu jou.
(26)25 Ajup l'espatlla i porta-la,
que no et repugnin les seves regnes.
(27)26 Acosta-t'hi amb tota l'ànima,
amb tota la força segueix els seus camins.
(28)27 Segueix-la, busca-la: se't farà conèixer;
i quan la tinguis, no la deixis,
(29)28 que a la fi hi trobaràs el repòs,
i se't canviarà en delícies.
(30)29 Els seus ceps se't tornaran una protecció poderosa,
i les seves cordes un vestit de glòria.
(31)30 Un ornament d'or és el seu jou,
els seus lligams són un teixit de porpra.
(32)31 Com d'un vestit de glòria te'n revestiràs,
com d'una corona d'honor te'n cenyiràs.
(33)32 Si tu ho vols, fill meu, seràs instruït,
i, si t'hi apliques de cor, seràs astut.
—1444→
(34)33 Si t'agrada d'escoltar, aprendràs;
si acostes l'orella, seràs savi.
(35)34 Estigues a l'assemblea dels ancians
i, si hi ha un savi, ajunta-t'hi.
35 Escolta de gust tota paraula que ve de Déu

i no et deixis escapar els proverbis assenyats.
36 Si veus un home intel·ligent, vés a buscar-lo;
que els teus peus gastin l'entrada de casa seva.
37 Medita els preceptes del Senyor,
repeteix sense parar els seus manaments.
Ell farà intel·ligent el teu cor,
i et serà donada la saviesa, tant com desitges.

Consells de saviesa

7 1 No facis el mal, i el mal no et caurà al damunt;
2 allunya't de la injustícia, i ella s'apartarà de tu.
3 Fill meu, no sembris en els soles d'injustícia,
no fos cas que en collissis set vegades més.
4 No demanis poder al Senyor,
ni un seient gloriós al rei.
5 No facis el just davant el Senyor,
ni l'entès davant el rei[1328].
6 No busquis d'esdevenir jutge,
si no ets prou fort per a abatre la injustícia,
no sigui que t'intimidi un poderós
i posis en perill la teva rectitud.
7 No et facis culpable davant l'assemblea de la ciutat
ni et rebaixis davant el poble.
8 No et proposis de pecar una altra vegada,
que per una de sola no seràs indultat.
(11)9 No diguis: «Déu tindrà en compte l'abundor dels meus dons;
quan els presentaré al Déu altíssim, els acceptarà».
(9)10 No et desanimis en la pregària,
(10) no passis per alt de fer almoina.
(12)11 No te'n riguis, de l'home amargat:
—1445→
hi ha qui pot humiliar i pot aixecar.
(13)12 No tramis la falsedat contra el teu germà,
ni facis res de semblant contra un amic.
(14)13 No vulguis mentir de cap manera,
que no en pot sortir res de bo.
(15)14 No xerris massa en l'assemblea dels ancians,
ni repeteixis les coses en la pregària.
(16)15 No detestis el treball penós,
ni el conreu de la terra, instituït per l'Altíssim.
(17)16 No et comptis amb la colla dels pecadors;
(18) recorda't que la ira no trigarà.
(19)17 Humilia't profundament,
que el foc i els cucs són el càstig de l'impiu.
(20)18 No canviïs un amic per cap preu,

ni un veritable germà per or d'Ofir.
(21)19 No dubtis de casar-te amb una dona assenyada i bona[1329],
que la seva gràcia val més que l'or.
(22)20 No maltractis l'esclau que treballa de debò,
ni el jornaler que et consagra la vida.
(23)21 Estima l'esclau intel·ligent,
no li refusis la llibertat[1330].

Educa els fills

(24)22 Tens ramats? Vigila'ls.
Si en treus profit, guarda'ls.
(25)23 Tens fills? Educa'ls,
fes-los dòcils des de joves.
(26)24 Tens filles? Vetlla pel seu cos,
i no facis cara alegre davant d'elles.
(27)25 Casa la teva filla, i hauràs fet una gran obra
però dóna-la a un home assenyat.
(28)26 Tens una dona segons el teu cor? No la repudiïs.
Però no et fiïs d'una dona repudiada.

—1446→

Honra els pares

(29)27 Honra el teu pare amb tot el cor,
i no t'oblidis dels dolors de la teva mare.
(30)28 Recorda't que per ells has nascut.
Què els donaràs a canvi del que han fet per tu?

Honra els sacerdots

(31)29 Tem el Senyor amb tota l'ànima
i venera els seus sacerdots.
(32)30 Estima amb totes les forces aquell qui t'ha creat
i no abandonis els qui el serveixen.
(33)31 Tem el Senyor i honra el sacerdot,
(34) dóna-li la seva part tal com t'és manat:
sacrifici de reparació, l'ofrena de l'espatlla,
(35) sacrifici de santificació i primícies de les coses santes.

Ajuda els dissortats

(36)32 Allarga també la mà al pobre,
perquè es compleixi la teva benedicció.
(37)33 Que la teva generositat arribi a tothom;
ni als morts no refusis la teva gràcia.
(38)34 No t'apartis d'aquells qui ploren,
afligeix-te amb els afligits.
(39)35 No t'oblidis de visitar els malalts,
que per aquests actes seràs estimat.
(40)36 En tot el que fas, recorda't de les teves darreries,
i mai no pecaràs.

—1447→

Disputes i ofenses

8 1 No disputis amb un home poderós,
no fos cas que caiguessis a les seves mans.
2 No et barallis amb un ric,
no fos cas que t'oposés el pes del diner;
(3) perquè l'or ha perdut molta gent
i ha fet desviar els cors dels reis.
(4)3 No disputis amb un xerraire,
no afegeixis llenya al seu foc.
(5)4 No facis bromes amb un ximple,
no fos cas que els teus avantpassats fossin deshonrats.
(6)5 No insultis el qui es penedeix de les seves culpes;
recorda't que tots mereixeríem un càstig.
(7)6 No ofenguis cap home a les seves velleses,
que també nosaltres ens fem vells.
(8)7 No et gloriegis de veure morir un home;
recorda't que tots hem de morir.

La doctrina dels savis

(9)8 No menyspreïs la doctrina dels savis
i rumia sovint les seves màximes,
(10) perquè d'ells aprendràs la instrucció

i l'art de servir els magnats.
(11)9 No refusis la doctrina dels ancians,
que ells també han après dels seus pares
(12) per mitjà d'ells aprendràs el seny
i sabràs donar una resposta quan calgui.

—1448→

Tracte amb diversos homes

(13)10 No calis foc a la propietat del pecador,
no fos cas que et cremessis a les seves flames.
(14)11 No fugis d'un escarnidor:
se't posaria a l'aguait davant la boca.
(15)12 No prestis a un home més poderós que tu:
si prestes, tingue-ho per perdut.
(16)13 No donis fiança per damunt de les teves possibilitats:
si ho has fet, pensa com podràs pagar.
(17)14 No tinguis cap plet amb un jutge,
perquè sentenciaran com ell voldrà.
(18)15 No et posis en camí amb un aventurer,
no fos cas que se t'imposés;
perquè farà el que li donarà la gana,
i per la seva bogeria et perdràs amb ell.
(19)16 No et barallis amb un home geniüt,
no t'aventuris amb ell pel desert,
perquè la sang no compta gens als seus ulls,
i allà on no hi ha qui et defensi et deixarà estenallat.
(20)17 No t'aconsellis amb cap beneit,
que no podrà guardar el secret.
(21)18 Davant un foraster no facis cap pla secret,
que no saps pas què en sortirà.
(22)19 No obris el cor a qualsevol,
si no vols allunyar de tu la felicitat.

Tracte amb les dones[1331]

9 1 No siguis gelós de la teva dona estimada,
no li donis una mala instrucció contra tu.
2 No et posis a les mans d'una dona
fins al punt que domini la teva força.
3 No vagis a trobar una amistançada,
—1449→
que podries caure als seus paranys.

4 No t'entretinguis amb una cantant,
que podries quedar pres per les seves arts.
5 No et fixis en cap noia,
que podries ser castigat amb ella.
6 No et posis a les mans de les prostitutes,
que hi perdries el teu patrimoni.
7 No miris d'ací d'allà pels carrers de la ciutat,
ni rondis pels indrets solitaris.
8 Aparta els ulls d'una dona bonica,
no et miris una bellesa que és d'un altre.
(9) Per la bellesa d'una dona, molts s'han esgarriat,
i l'amor s'hi inflama com un foc[1332].
(12)9 No t'asseguis mai al costat d'una dona casada,
ni et posis amb ella a taula per beure vi,
no fos cas que el teu cor se n'anés cap a ella
i la teva passió et fes relliscar fins a perdre't.

Tracte amb diversos homes

(14)10 No abandonis un vell amic,
que el nou no valdrà tant com ell.
(15) Vi nou és l'amic nou:
quan es torni vell, el beuràs de gust.
(16)11 No envegis la glòria del pecador,
que no saps com acabarà.
(17)12 No aprovis els qui aproven els impius,
recorda't que en vida no quedaran sense càstig.
(18)13 Mantén-te lluny de l'home que sentencia a mort,
i no hauràs de témer per la teva vida.
(19) Si t'hi acostes, guarda't de fallar en res,
que et podria fer morir.
(20) Sàpigues que passes entre paranys
i que camines sobre els merlets de la muralla.
(21)14 Tant com puguis, tingues en compte el teu proïsme
i aconsella't amb els savis.
(22)15 Mira de deliberar amb els homes de seny
—1450→
i que la teva conversa es refereixi tota a la llei de l'Altíssim.
(23)16 Que els justos siguin els teus convidats,
i el temor del Senyor, el teu títol de glòria.

El bon govern i la Providència de Déu

(24)17 L'obra adquireix valor, per l'habilitat dels artesans,
però el cap d'un poble es mostra savi en el parlar[1333].
(25)28 El qui xerra molt és temut a la ciutat,
l'inconsiderat en el parlar es fa odiós.

10 1 El qui sap governar manté el seu poble en la disciplina,
l'assenyat posa ordre en el seu govern.
2 Tal com és el governant del poble, són els seus ministres;
tal com és el cap de la ciutat, són tots els habitants.
3 Un rei deixat és la ruïna del seu poble;
una ciutat prospera quan la governen caps intel·ligents.
4 El Senyor té a les mans el govern de la terra;
al seu temps hi estableix aquell qui convé.
5 El Senyor té a les mans el govern de tot home;
dóna a la cara del legislador la pròpia glòria.

L'orgull dels homes i de les nacions

6 No et vengis de ningú per cap mancament,
ni facis res amb arrogància.
7 L'orgull és odiós a Déu i als homes,
i davant de tots és detestable la injustícia.
8 La reialesa passa d'un poble a un altre
per les injustícies, violències i confiscacions[1334].
9 ¿per què s'ensuperbeixen la pols i la cendra[1335],
(10) quan, en vida, les seves entranyes ja la llencen?[1336]
(12)10 Quan la malaltia és lluny el metge se'n riu;
qui és rei avui, demà es morirà.
(13)11 Quan l'home es mor,
rep en herència mosques, bestioles i cucs.
—1451→
(14)12 El principi de l'orgull és que l'home s'aparti del Senyor,
(15) que el seu cor s'allunyi del Creador.
13 Perquè l'origen de l'arrogància és el pecat;
el qui el reté treu a glops la malicia.
(16) Per això, el Senyor l'ha omplert de plagues inesperades,
l'ha assotat fins a l'extermini.
(17)14 El Senyor ha enderrocat els trons dels poderosos
i ha fet seure al seu lloc els indefensos.
(18)15 El Senyor ha desarrelat els pobres pagans,
i ha plantat al seu lloc els humils.
(19)16 El Senyor ha devastat els territoris dels pagans
i els ha arrasats fins als fonaments de la terra.
(20)17 Alguns, els ha eliminats i els ha destruïts
i n'ha esborrat de la terra el record[1337].

(22)18 L'orgull no escau gens a l'home,
ni la ira violenta als descendents de la dona.

Qui és digne d'honor

(23)19 Quins fills són dignes d'honor? Els de l'home.
Quins fills són dignes d'honor? Els qui temen el Senyor.
Quins fills són dignes de menyspreu? Els de l'home.
Quins fills són dignes de menyspreu? Els qui violen els manaments.
(24)20 El fill gran és honorat entre els germans,
però ell tindrà davant dels ulls els qui temen el Senyor. 21[1338]
(25)22 Rics, honorats o pobres,
el seu títol de glòria és el temor del Senyor.
(26)23 No és just de menysprear un pobre intel·ligent,
ni convé d'honorar un pecador.
(27)24 El magnat, el jutge, el poderós, són honorats,
però cap d'ells no és més gran que el qui tem el Senyor.
(28)25 A un esclau savi el serviran els homes lliures,
i l'home intel·ligent no se'n queixarà.

—1452→

Modèstia i honor

(29)26 No facis el savi quan executes allò que et proposes,
ni et gloriegis quan et trobis amb dificultats.
(30)27 Val més el qui treballa i té de tot,
que no pas el qui es glorieja i li falta el pa.
(31)28 Fill meu, honora't amb modèstia
i aprecia't tu mateix en el punt just.
(32)29 El qui es condemna a si mateix, qui el justificarà?
Qui honorarà el qui no honora la pròpia vida?
(33)30 El pobre és honorat pel seu saber;
el ric, per la seva riquesa.
(34)31 El qui és honorat en la pobresa, quant més en la riquesa!
El qui no ho és en la riquesa, quant menys en la pobresa!

Valor de les aparences

11 1 El pobre que és savi manté el cap ben alt

i s'asseu enmig dels grans.
2 No lloïs cap home per la seva bellesa,
ni en menyspreïs cap pel seu aspecte.
3 Petita entre els que volen és l'abella,
però el seu fruit és el més dolç de tots.
4 No et vanagloriïs dels vestits que portes
ni t'enorgulleixis quan t'honorin;
perquè les obres del Senyor són admirables,
però queden amagades als ulls dels homes.
5 Molts reietons han acabat seient a terra,
mentre un desconegut es posa al front la diadema.
6 Molts poderosos han estat durament humiliats,
i homes il·lustres han caigut a les mans d'altri.

—1453→

Calma en la manera de fer

7 Abans d'informar-te, no blasmis;
observa primer, i després critica.
8 No contestis abans d'haver escoltat,
no interrompis a mitja conversa.
9 No et barallis per un afer que no t'afecta,
ni et fiquis en les disputes dels pecadors.
10 Fill meu, no t'ocupis en molts negocis;
si n'emprens molts, no en sortiràs sense pèrdues.
Quan els empaitis, no els atraparàs,
i no te n'escaparàs quan en fugis.
11 Hi ha qui treballa, es cansa i s'afanya,
per quedar-se cada vegada més enrera.

La prosperitat ve només de Déu

12 Hi ha qui de tan feble necessita ajuda,
li manca la força i li sobra pobresa;
però el Senyor el mira amb ulls favorables,
l'aixeca de la seva humiliació,
13 li redreça el cap,
i tothom se n'admira[1339].
14 Béns i mals, vida i mort,
pobresa i riquesa, tot ve del Senyor. 15-16[1340]
17 El do del Senyor als piadosos és perpetu,
i la seva benvolença els farà prosperar sempre.
18 Hi ha qui és ric a força de sol·licitud i d'estalvis,

i aquesta és la seva recompensa;
19 quan diu: «Ja puc reposar,
ara podré menjar dels meus béns»,
(20) no sap quant de temps durarà això,
perquè ho deixarà als altres quan es morirà.
(21)20 Mantén-te fidel al teu deure i dóna-t'hi,
i envelleix en el teu ofici.
—1454→
(22)21 No t'admiris dels artificis dels malèfics;
confia en el Senyor i persevera en el teu esforç,
(23) perquè és fàcil als ulls del Senyor
d'enriquir de pressa, en un instant, l'indigent.
(24)22 La benedicció del Senyor és la recompensa del piadós,
en un instant fa florir la seva benedicció.
(25)23 No diguis: «què em falta encara?
En endavant, quins béns puc tenir?»
(26)24 No diguis: «Ja tinc allò que em cal,
quin mal em pot arribar des d'ara?»
(27)25 Al dia feliç un s'oblida dels mals,
i al dia desgraciat un no es recorda de quan era feliç.
(28)26 Perquè és fàcil per al Senyor, el dia de la mort,
de retribuir a cadascú segons els propis actes.
(29)27 Una hora dolenta fa oblidar el benestar,
i la fi de l'home revela les seves obres.
(30)28 Abans de la mort no tinguis ningú per feliç:
és al final que un home es fa conèixer.

Cautela en l'hospitalitat

(31)29 No introdueixis qualsevol a casa teva,
que són molts els paranys de l'home fals.
(32)30 Com una perdiu de reclam en una gàbia, així es el cor de l'orgullós[1341];
com un espia està esperant la teva caiguda.
(33)31 Capgirant el bé en mal, posa paranys,
a les coses més bones posa tares.
(34)32 D'una espurna de foc es fa un gros caliu,
i el malvat és a l'aguait per fer córrer la sang.
(35)33 Guarda't del dolent, perquè engendra dolenteria;
et podria deixar una tara per sempre.
(36)34 Rep a casa l'estranger, i et portarà el malestar,
i et farà estrany als de casa teva.

—1455→

Prudència a fer el bé[1342]

12 [1] Si fas el bé, sàpigues a qui el fas,
i trobaràs agraïment pels teus beneficis.
[2] Fes el bé a l'home piadós, i trobaràs recompensa,
si no d'ell, almenys de l'Altíssim.
[3] No hi ha felicitat per a aquell qui persevera en el mal,
ni per al qui refusa la gràcia de la caritat.
[4] Dóna a l'home piadós, però no ajudis el pecador.
[(6)5] Fes el bé a l'humil, i no donis a l'impiu;
refusa-li el seu pa, no l'hi donis,
que encara en resultaria més fort que tu.
En recolliries un doble mal
per tots els beneficis que li hauries fet.
[(3)6] Perquè també l'Altíssim avorreix els pecadors[1343]
[(4)] i infligirà un càstig als impius[1344].
[(5)7] Dóna a l'home bo, però no ajudis el pecador.

Encara sobre la falsa amistat

[8] L'amic no es pot reconèixer en la prosperitat,
ni en l'adversitat pot amagar-se l'enemic.
[9] Quan un home és feliç, els seus enemics estan tristos;
quan és desgraciat, fins el seu amic l'abandona.
[10] No et fiïs mai del teu enemic;
així com l'aram, es rovella la seva malícia.
[11] Encara que faci l'humil i camini encorbat,
vigila bé i guarda't d'ell.
Tracta'l com qui poleix un mirall,
i sàpigues que el seu rovell no s'aguantarà fins a l'extrem.
[12] No te'l posis al costat;
et podria treure i prendre't el lloc.
No el facis seure a la teva dreta;
buscaria de prendre't la cadira,
i a l'últim comprendries les meves paraules
—1456→
i sentiries remordiments recordant el que t'he dit.
[13] ¿Qui tindrà compassió de l'encantador mossegat per una serp
i de tots aquells qui s'acosten a les feres?
[(13)14] Igual passa al qui té tractes amb un pecador
i es troba en els seus pecats.
[(14)15] Resta una hora amb tu,
però, si trontolles, ja no aguanta.
[(15)16] L'enemic té la dolçor als llavis,
però en el seu cor medita de tirar-te a la fossa,
[(16)] L'enemic té llàgrimes als ulls,

però, si troba ocasió, és insaciable la seva set de sang.
17 Si et passa cap mal, el trobaràs allí abans que tu,
i fent veure que t'ajuda, et fiarà la traveta.
(19)18 Mourà el cap i picarà de mans,
i entre murmuris continus canviarà de cara.

Les amistats perilloses

13 1 Qui toca pega s'enllefisca,
qui té tractes amb l'orgullós acaba per assemblar-s'hi.
2 No et carreguis un fardell més pesat del que pots dur,
no t'associïs amb un de més fort i més ric que tu,
(3) ¿Per què ajuntar l'olla amb la caldera?
Si hi topa, la trencarà.
(4)3 Un ric comet una injustícia, i encara s'irrita;
un pobre és tractat injustament, i encara s'excusa.
(5)4 Si tu li ets útil, se serveix de tu;
si no tens res, t'abandona.
(6)5 Si tens béns, viurà amb tu,
et despullarà, sense doldre-se'n ni mica.
(7)6 Quan et necessiti, t'enganyarà,
et somriurà i et donarà esperances,
et parlarà dolçament i et dirà: «Què necessites?»
(8)7 T'avergonyirà amb els seus banquets,
fins a despullar-te dues i tres vegades,
i al capdavall es burlarà de tu.
Després d'això, quan et vegi passarà de llarg,
—1457→
i mourà el cap pensant en tu[1345].
(11)8 Vigila de no deixar-te enganyar,
i de no ser humiliat per la teva estupidesa.
(12)9 Quan un poderós et cridi, aparta-te'n,
i et cridarà encara més.
(13)10 No t'hi afanyis massa, per no ser rebutjat;
ni te n'allunyis massa, per no ser oblidat.
(14)11 No pretenguis de parlar familiarment amb ell,
no et fiïs de la seva facúndia.
Amb la seva verbositat et temptarà,
i tot somrient et posarà a prova.
(15)12 Cruel, no guardarà les teves paraules,
no t'estalviarà ni cops ni cadenes.
(16)13 Vigila i estigues ben alerta,
(17-18)14[1346] que camines amb la teva ruïna.

Comportament amb els consemblants

(19)15 Tot ésser vivent estima el seu semblant,
i tot home, el seu proïsme.
(20)16 Tot animal s'acobla segons la seva espècie,
i l'home s'associa al seu semblant.
(21)17 Com pot entendre's el llop amb l'anyell?
Així li massa al pecador amb el piadós.
(22)18 Quina pau pot haver-hi entre la hiena i el gos?
I quina pau entre el ric i el pobre?
(23)19 Els onagres són la caça dels lleons al desert;
així els pobres són la presa dels rics.
(24)20 La humilitat és una abjecció per a l'orgullós;
així el pobre és una abjecció per al ric.

Comportament amb els rics

(25)21 El ric que trontolla és sostingut pels amics;
el desgraciat que cau és rebutjat pels amics.
(26)22 Quan el ric ensopega, molts vénen a ajudar-lo;
—1458→
diu bestieses, i encara el feliciten.
(27) Quan el desgraciat ensopega, encara li fan retrets;
diu coses assenyades, i no li'n fan cas.
(28)23 Parla el ric, i tothom calla,
i aixequen les seves paraules fins als núvols.
(29) Parla el pobre, i diuen: «Qui és aquest?»
I, si s'entrebanca, el tiren per terra.
(30)24 Bona és la riquesa en la qual no hi ha pecat,
i dolenta és la pobresa en boca de l'impiu.
(31)25 El cor de l'home trasmuda la seva cara,
sia en bé, sia en mal.
(32)26 El senyal d'un cor en prosperitat és una cara riallera;
però trobar proverbis és un treball penós.

L'autèntica felicitat

14 1 Feliç l'home que no ha relliscat amb la boca
i que no és turmentat per la tristesa dels pecats.
2 Feliç aquell qui no es condemna a si mateix

i no decau de la seva esperança.

Ús de les riqueses

3 A l'home mesquí no li convé la riquesa;
a l'home cobejós, de què li serveixen els tresors?
4 Qui amuntega privant-se a si mateix, amuntega per a d'altres;
dels seus béns, d'altres se n'aprofitaran.
5 El qui és dolent per a si mateix, per a qui serà bo?
No fruirà dels propis tresors.
6 No hi ha ningú pitjor que el qui es tortura a si mateix:
és el salari de la seva maldat.
7 Fins si fa el bé, és per descuit que el fa;
a l'últim manifesta la seva maldat.
8 És dolent, l'home d'ulls cobejosos,
que gira la cara i menysprea els altres.
9 L'ull de l'envejós no està content amb la seva part;
—1459→
la injustícia dolenta asseca l'ànima.
10 L'ull dolent és avar de pa,
és afamat a la pròpia taula.
11 Fill meu, segons el que tinguis, tracta't bé,
i presenta dignament les ofrenes al Senyor.
12 Recorda't que la mort no trigarà,
i que el decret del país dels morts no t'ha estat revelat.
13 Abans de morir fes bé a l'amic,
i, segons les teves possibilitats, sigues-li generós.
14 No et privis del benestar present,
ni et deixis escapar res d'un desig legítim.
15 ¿No deixaràs a un altre el fruit dels teus treballs,
i el de les teves fatigues, al repartiment de la sort?
16 Dóna i rep, complau-te[1347],
(17) que no és al país dels morts que es pot buscar el plaer.
(18)17 Tota carn s'envelleix com un vestit;
perquè la llei eterna és aquesta: Has de morir.
(19)18 Com les fulles verdes d'un arbre esponerós
unes cauen, d'altres creixen,
(20) així són les generacions de carn i sang:
l'una mor, l'altre neix.
(21)19 Tota obra corruptible desapareix,
i el qui l'ha feta se n'anirà amb ella[1348].

IV. L'home davant de Déu. Himne al Creador (Ecli. 14,(22)20 - 20,(28)26)

(22)20 Feliç l'home que medita sobre la saviesa
i raona amb la intel·ligència;
(23)21 que reflexiona els seus camins en el seu cor
i rumia els seus secrets.
22 Surt darrera d'ella com un caçador,
guaita les seves pistes.
(24)23 Espia per les seves finestres,
escolta a les seves portes.
(25)24 Acampa prop de casa seva,
fica l'estaca als seus murs.
25 Para la tenda al costat d'ella,
—1460→
i sojorna en un recer de benestar.
26 Posa els seus fills a la seva protecció,
i a les seves branques troba un abric.
27 A la seva ombra és protegit de la calor,
i sojorna en la seva glòria.

15 1 Així obra el qui tem el Senyor;
el qui s'apodera de la llei rep la saviesa.
2 Li surt a l'encontre com una mare,
l'acull com una esposa verge.
3 L'alimenta amb el pa de la intel·ligència,
li dóna a beure l'aigua de la prudència.
4 Es recolza damunt d'ella, i no trontolla;
(4) s'aferra a ella, i no queda confós.
5 L'exalta davant dels seus companys,
(5) enmig de l'assemblea li obre la boca[1349].
6 Felicitat, una corona de joia
i un nota etern obté en herència.
7 Els homes insensats no l'assoliran mai,
els pecadors no la veuran pas.
8 Es manté allunyada de l'orgull,
(8) els mentiders no pensen en ella[1350].
9 A la boca del pecador, no escau la lloança,
(10) perquè no prové del Senyor.
10 És en la saviesa que s'expressa la lloança,
i és el Senyor que la condueix.

La responsabilitat del pecador

11 No diguis pas: «És per culpa del Senyor que m'he desviat»,
perquè ell no fa pas allò que detesta.

12 No diguis pas: «Ell mateix m'ha esgarriat»,
que ell no té necessitat del pecador.
13 El Senyor avorreix tota abominació,
i els qui el temen no la volen.
14 Ell, al principi, va fer l'home
i el va deixar a les mans de la pròpia decisió[1351].
(16)15 Si tu vols, guardaràs els manaments:
—1461→
mantenir-se fidel depèn de la bona voluntat.
(17)16 Ha posat davant teu el foc i l'aigua,
allà on vols estens la mà.
(18)17 Davant els homes hi ha la vida i la mort;
allò que cadascú prefereixi, li serà donat.
(19)18 Perquè és gran la saviesa del Senyor,
és molt poderós i ho veu tot.
(20)19 Els seus ulls miren els qui el temen;
coneix totes les obres de l'home.
(21)20 No ha manat a ningú que fos impiu,
no ha donat a ningú permís de pecar.

Els fills impius no són una benedicció

16 (22)1 No desitgis una pila de fills inútils,
(1) ni t'alegris de tenir fills impius.
2 Ni que siguin molts, no te n'alegris,
si no tenen el temor del Senyor.
(2)3 No confiïs en la seva vida,
ni comptis amb el seu gran nombre;
(3) més val un de sol, que no pas mil,
(4) i morir sense fills, que tenir fills impius.
(5)4 Per un sol home intel·ligent es pobla una ciutat;
en canvi, el poble dels sense llei queda desert.

La justícia de Déu

(6)5 Els meus ulls han vist coses semblants,
i les meves orelles n'han sentides de més fortes.
(7)6 A l'assemblea dels pecadors s'encén el foc,
en la raça rebel s'inflama la ira.
(8)7 No perdonà pas els antics gegants
que es revoltaven per la seva força.
(9)8 No va plànyer pas els qui vivien amb Lot;

els avorria a causa del seu orgull.
(10)9 No tingué pas pietat de la raça de perdició,
—1462→
que foren destruïts pels seus pecats.
(11)10 Així tractà els sis-cents mil homes de guerra
que s'havien reunit en la seva duresa de cor.
(12)11 Ni que n'hi hagués un de sol de rebec,
fóra estrany que quedés sense càstig,
perquè en ell es troben l'amor entranyable i la ira,
és un senyor poderós quan perdona; però aboca també la ira.
(13)12 Tant com és gran el seu amor entranyable, és gran la seva severitat;
judica els homes segons les seves obres.
(14)13 El pecador no s'escaparà pas amb les seves rapinyes,
no decebrà l'esperança de l'home piadós.
(15)14 Donarà el lloc que correspon a tota caritat,
cadascú trobarà segons les seves obres. 15-16[1352]

Déu ho coneix tot

(16)17 No diguis pas: «M'amagaré del Senyor,
i d'allí dalt, qui es recordarà de mi?
(17) Enmig de la multitud no seré conegut,
¿què sóc jo dins la creació immensa?»
18 Mira: el cel, el més alt dels cels,
l'abisme i la terra trontollaran quan els visitarà.
19 Semblantment les muntanyes i els fonaments de la terra,
quan els miri, tremolaran d'esglai.
20 Però en tot això, el cor de l'home no hi pensa,
(21) qui s'interessa pels seus camins?[1353]
21 I la tempesta, l'home no la veu pas,
(22) la major part de les seves obres queden en el secret.
22 Les obres de la justícia, qui les anuncia?
Qui les espera? És lluny, el decret![1354]
23 Així pensa, l'home sense seny;
l'home estúpid i desviat només pensa bogeries.

—1463→

Relacions de Déu i de l'home

24 Escolta'm, fill, i aprèn el saber,
aplica el cor a les meves paraules.
25 Et revelaré sospesadament la instrucció,
amb exactitud anunciaré el saber.

26 Per la decisió del Senyor existeixen les seves obres des del començ;
al moment de fer-les va separar les parts del món.
27 Va adornar les seves obres per sempre,
els qui les regeixen ho faran durant les seves generacions.
No pateixen fam ni fatiga
i no abandonen la seva tasca.
28 Cap no ha topat amb l'altra,
(29) i mai no desobeeixen la seva paraula[1355].
(30)29 Després d'això el Senyor mirà a la terra
i la va omplir del seus béns.
(31)30 En va cobrir la superfície de tota mena d'animals,
i a ella retornen.

17 1 El Senyor va crear l'home de la terra
(2) i de nou el fa tornar a ella.
(3)2 Els donà uns dies comptats i un temps determinat,
i els donà domini sobre les coses de la terra.
(2)3 Els revestí de força com a ell mateix,
(1) els va fer a la seva imatge.
4 Inspirà el seu temor a tota carn,
i els féu senyors de les bèsties i dels ocells. 5[1356]
(5)6 Els donà capacitat de decidir, llengua, ulls,
orelles i cor per a pensar.
(6)7 Els omplí del saber de la intel·ligència
i els féu conèixer el bé i el mal.
(7)8 Els posà el seu ull en el cor
per mostrar-los la grandesa de les pròpies obres. 9[1357]
(8)10 I lloaran el seu sant nom,
per proclamar la grandesa de les seves obres.

—1464→

Déu, legislador i jutge

(9)11 Els afegí encara el saber
i els féu hereus d'una llei de vida.
(10)12 Va establir amb ells una aliança eterna
i els féu conèixer els seus judicis.
(11)13 Els seus ulls contemplaren la grandesa de la seva glòria,
les seves orelles sentiren la glòria de la seva veu.
14 I els va dir: «Guardeu-vos de tot mal»,
(12) i els donà preceptes sobre el tracte dels uns amb els altres.

Déu, que ho veu tot, retribuirà segons justícia

(13)15 Té sempre al davant la conducta d'ells,
mai no és amagada als seus ulls.
(14)17 A cada poble ha imposat un cap,
(15) però Israel és la part del Senyor. 18[1358]
(16)19 Totes les seves obres són com el sol davant d'ell,
els seus ulls observen contínuament la seva conducta.
(17)20 Les seves injustícies no li són amagades,
tots els seus pecats són davant el Senyor. 21[1359]
(18)22 Porta l'almoina de cadascú com qui porta un segell[1360],
conserva els favors de l'home com la nineta de l'ull[1361].
(19)23 Després s'aixecarà i els recompensarà,
donarà a cadascú la recompensa merescuda[1362].
(20)24 Però concedeix la conversió als qui es penedeixen.
i recomana la perseverança als qui defalleixen[1363].

Déu és misericordiós

(21)25 Converteix-te al Senyor i abandona els pecats,
(22) prega davant seu i es tornarà petit allò que et faria ensopegar,
(23)26 Retorna a l'Altíssim i allunya't de la injustícia[1364],
i odia força tot allò que és detestable[1365].
—1465→
(25)27 ¿Qui lloarà l'Altíssim al país dels morts,
en lloc dels vius i dels qui li donen gràcies?[1366]
(26)28 Venint d'un mort, com d'un que ja no és, la lloança es perd;
(27) el qui viu i té salut lloarà el Senyor[1367].
(28)29 Que n'és, de gran, la misericòrdia del Senyor,
i el seu perdó envers els qui es converteixen a ell!
(29)30 Perquè no tot pot trobar-se en els homes,
ja que el fill de l'home no és immortal.
(30)31 què hi ha de més lluminós que el sol? I bé desapareix.
Els homes de carn i sang mediten el mal.
(31)32 Ell judica fins l'exèrcit del més alt del cel;
molt més els homes, que són tots terra i pols.

Grandesa de Déu i misèria de l'home

18 1 Aquell qui viu eternament va crear alhora totes les coses.
2 Només el Senyor serà proclamat just[1368].
(2)4 A ningú no ha donat d'anunciar les seves obres,
(3) ¿qui podrà descobrir les seves grandeses?
(4)5 Qui podrà mesurar el poder de la seva majestat?

Qui en podrà contar els favors?
(5)6 No se n'hi pot treure ni afegir,
no es poden descobrir les meravelles del Senyor.
(6)7 Quan l'home acaba, tot just comença;
quan s'atura, es queda perplex.
(7)8 Què és l'home, de què serveix?
Quin és el seu bé, quin és el seu mal?
(8)9 La durada de la vida de l'home, cent anys tirant llarg.
10 Com una gota d'aigua del mar, un gra de sorra:
així són els seus pocs anys comparats amb un dia de l'altre món.
(9)11 Per això, el Senyor és tan pacient amb ells
i vessa damunt d'ells la seva clemència.
(10)12 Ell veu i sap que la seva fi és miserable;
(11) per això, multiplica el seu perdó.
(12)13 La pietat de l'home s'estén al seu veí,
però la pietat del Senyor s'estén a tothom.
—1466→
(13) Reprèn, instrueix, ensenya,
condueix, com un pastor, el seu ramat.
14 Té pietat dels qui acullen la instrucció,
dels qui s'interessen pels seus judicis.
15 Fill meu, no acompanyis de blasmes les teves bones obres,
ni tots els teus dons de paraules amargues.
16 La rosada, no calma la xardor?
Així val més la paraula que l'obsequi.
17 ¿No veus que la paraula val molt més que el millor present?
Però l'home generós els uneix tots dos.
18 L'insensat fa afronts sense generositat,
i el do de l'envejós fa mal als ulls.

Ocasions de previsió i prudència

19 Abans de parlar, instrueix-te;
(20) abans d'estar malalt, medica't.
20 Abans del judici, examina't,
i a l'hora de la investigació seràs absolt.
21 Abans de caure malalt, humilia't
i, així que pequis, mostra el teu penediment.
22 No difereixis de complir un vot al seu temps,
no esperis fins a la mort per posar-te en regla.
23 Abans de fer un vot, prepara't;
no siguis com qui tempta el Senyor.
24 Recorda't de la ira dels darrers dies,
de l'hora del càstig, quan girarà la cara.
25 Recorda't del temps de fam en temps d'abundància,
de la pobresa i de la necessitat en dies de riquesa.

26 Del matí al vespre el temps canvia,
i tot va ràpid davant del Senyor.
27 L'home savi té en compte tot això,
i evita de fer el mal en dies d'impietat.
28 Tot home assenyat reconeix la saviesa;
ret homenatge a qui l'ha trobada.
29 Els qui parlen intel·ligentment són savis de debò
i escampen una pluja de proverbis encertats.

—1467→

Domini d'un mateix

30 No vagis darrera del que et dóna la gana,
aparta't dels teus desigs.
31 Si procures de satisfer el que et dóna la gana,
això et farà la riota dels enemics.
32 No et complaguis en grans delícies,
no et deixis lligar pel seu contracte.
33 No et tornis pobre fent festes amb diners manllevats,
quan no tens res a la bossa.

19 1 L'obrer bevedor no s'enriquirà;
qui menysprea les coses petites, a poc a poc decaurà.
2 El vi i les dones perverteixen els assenyats;
qui freqüenta les prostitutes és molt més temerari.
3 La putrefacció i els cucs se n'apoderaran,
i l'home temerari serà arrabassat. 4 Qui dóna aviat la confiança és lleuger de cor;
qui peca contra ell mateix obra malament.

Domini de la llengua

5 Qui es complau en la maldat serà condemnat[1369],
6 qui avorreix la xafarderia s'estalvia el mal.
7 No reportis mai una conversa,
i no en sortiràs perdent-hi.
8 No contis res ni a l'amic ni a l'enemic;
no revelis res, si això no t'ha de fer culpable.
9 Perquè, si t'escolta, es guardarà de tu,
i en un moment donat t'odiarà.
10 Has sentit dir alguna cosa? Que mori amb tu.
Estigues tranquil, que no et farà rebentar pas.
11 Per una paraula que guarda, l'estúpid pateix dolors,
com els d'una partera per l'infant.
12 Una fletxa clavada a la cuixa,

així és una paraula en el ventre de l'estúpid.

—1468→

Prudència en el tracte dels amics

13 Demana comptes a l'amic, per si no ha fet allò que conten,
i, si ho ha fet, perquè no ho faci més.
14 Demana comptes al proïsme, per si no ha dit allò que conten,
i, si ho ha dit, perquè no ho repeteixi.
15 Demana comptes a l'amic, perquè sovint hi ha una calúmnia;
(16) no et creguis tot allò que diuen.
16 Hi ha qui rellisca, però no perquè vol,
(17) i qui no ha pecat mai amb la llengua?
17 Demana comptes al proïsme abans d'amenaçar-lo,
(18) i deixa lloc a la llei de l'Altíssim. 18-19[1370]

La veritable saviesa i la murrieria

20 Tota saviesa és temor del Senyor,
i en tota saviesa hi ha la pràctica de la llei[1371].
(19)22 No és saviesa, la ciència del mal,
ni és prudència, el pla dels pecadors.
(20)23 Hi ha una habilitat que és abominable;
és estúpid aquell qui està mancat de saviesa.
(21)24 Val més el curt d'intel·ligència, però amb temor,
que el llarg de prudència que transgredeix la llei.
(22)25 Hi ha una habilitat consumada, sense justícia;
(23) hi ha qui fa trampa volent demostrar que té raó.
26 Hi ha qui camina amb el cap cot de tristesa,
i el seu interior és ple de falsedat:
(24)27 tot abaixant la cara i fent el sord,
mentre ningú no el desemmascari, et passarà al davant.
(25)28 Si la manca de forces li impedeix de pecar,
així que trobi ocasió, farà el mal.
(26)29 Pel seu tarannà es coneix un home;
per l'expressió de la cara es coneix l'assenyat.
(27)30 La manera de vestir d'un home i el seu somriure,
el caminar d'un home, revelen allò que és.

—1469→

Discerniment en el parlar

20 (21)1 Hi ha reprensió que no és oportuna,
hi ha qui calla i és prudent.
(1)2 Val més reprendre que indignar-se.
3 Qui s'acusa a si mateix s'estalviarà la humiliació.
(2)4 Com l'eunuc que desitja desflorar una noia,
així és aquell qui fa justícia a la força[1372].
5 Hi ha qui calla, i passa per savi;
hi ha qui es fa avorrir pel molt parlar.
6 Hi ha qui calla perquè no té què respondre,
hi ha qui calla perquè sap el moment oportú.
7 L'home savi sabrà callar fins al temps escaient,
el fanfarró i l'estúpid s'avançaran a l'oportunitat.
8 Aquell qui parla massa es farà avorrir,
aquell qui vol senyorejar serà odiat.

Les aparences enganyen

9 Hi ha qui surt bé de les desgràcies,
hi ha troballa que acaba en perjudica.
10 Hi ha do que no t'aprofitarà,
i hi ha do que serà retribuït el doble.
11 Hi ha humiliació que prové de la glòria,
com hi ha qui de la humiliació ha aixecat el cap.
12 Hi ha qui per poc compra moltes coses,
però les paga set vegades més cares.
13 El savi es farà estimar per les seves paraules,
però les gràcies dels insensats acabaran per perdre's.
14 El regal de l'insensat no et servirà de res,
perquè els seus ulls n'esperen set, en lloc d'un.
15 Dóna poc, critica molt,
fa saber les coses com un pregoner;
(16) avui presta i demà reclama:
un home així es fa detestar.
—1470→
(17)16 L'estúpid diu: «No tinc cap amic,
ningú no agraeix els meus favors».
(18) Els qui ell convida a taula són males llengües!
17 Quanta gent i quantes vegades es riuran d'ell![1373]

Més sobre el domini de la llengua

(20)18 Val més una relliscada per terra que no pas amb la llengua;
  així vindrà de sobte la caiguda dels dolents.
(21)19 Un home sense gràcia és un conte inoportú
  que no es mou mai de la boca dels malcriats.
(22)20 De la boca de l'estúpid no s'acull cap proverbi:
  no el diu mai oportunament.
(23)21 Hi ha qui és preservat de pecar per indigència,
  i a les hores de descans no té remordiments.
(24)22 Hi ha qui es perd per vergonya,
  i això en presència d'un insensat.
(25)23 Hi ha qui per vergonya fa promeses a un amic,
  i se'n fa un enemic per no res.
(26)24 És una taca greu en l'home, la mentida,
  no es mou mai de la boca dels malcriats.
(27)25 Val més un lladre que un que persevera en la mentida,
  però tots dos tindran en herència la perdició.
(28)26 El tarannà del mentider és una deshonra;
  la vergonya l'acompanyarà sempre.

V. Dificultats que s'oposen a la veritable saviesa (Ecli. 20,(29)27 - 24,(11)7)

L'exercici de la saviesa

(29)27 El savi es fa gran per les seves paraules,
  l'home prudent plau als magnats.
(30)28 El qui cultiva la terra augmenta la seva collita,
  el qui plau als magnats es fa perdonar la injustícia.
(31)29 Els presents i els dons enceguen els ulls dels savis,
—1471→
  i com una mordassa a la boca ofeguen les reprensions.
(32)30 Saviesa amagada i tresor invisible,
  de què serveixen tots dos?
(33)31 Val més el qui amaga la seva ximpleria,
  que el qui amaga la seva saviesa[1374].

Exhortació a fugir del pecat

21 1 Fill meu, has pecat? No hi tornis més

i prega per les teves faltes passades.
2 Com de la vista d'una serp, fuig del pecat,
que, si t'hi acostes, et mossegarà:
(3) les seves dents són dents de lleó,
que arrabassen les vides dels homes.
(4)3 Tota culpa és com una espasa de dos talls:
la seva ferida no té remei.
(5)4 El terror i la insolència arruïnen la riquesa:
així serà arrasada la casa de l'orgullós.
(6)5 La pregària del pobre va de la seva boca a les orelles de Déu,
i el seu judici no triga a venir.
(7)6 El qui no vol que el reprenguin segueix les petges del pecador,
però el qui tem el Senyor es converteix de cor.
(8)7 El xerraire és conegut de lluny,
però l'assenyat sap quan es desvia.
(9)8 El qui edifica la seva casa amb diners d'un altre
és com el qui aplega pedres per fer-se la tomba.
(10)9 L'assemblea dels malvats és una pila d'estopa:
la seva fi són les flames del foc.
(11)10 El camí dels pecadors és ben empedrat,
però al capdavall hi ha la gola del país dels morts.

El savi i l'insensat, el piadós i l'estúpid

(12)11 El qui guarda la llei domina el propi pensament;
(13) el final del temor del Senyor és la saviesa.
(14)12 Qui no és hàbil no serà instruït,
—1472→
(15) però hi ha una habilitat que engendra amarguesa.
(16)13 La ciència del savi és abundosa com un diluvi;
el seu pensament és com una font viva.
(17)14 L'interior de l'estúpid és com un vas esquerdat,
que no reté cap coneixement.
(18)15 Quan un home de seny sent una paraula sàvia,
en fa l'elogi i encara n'hi afegeix;
la sent un disbauxat, i li desplau
i se la tira a l'esquena.
(19)16 Les explicacions d'un estúpid són pesades com el fardell d'un caminant;
en llavis de l'assenyat, en canvi, trobareu la gràcia.
(20)17 L'assemblea busca les respostes del prudent;
tothom és atent a les seves paraules.
(21)18 La saviesa és per a l'estúpid com una casa enrunada,
i la ciència del desassenyat són paraules incoherents.
(22)19 La disciplina és per al neci com unes traves als peus,
com unes manilles a la mà dreta.
(23)20 L'estúpid, quan riu, aixeca la veu;

l'home intel·ligent, en canvi, a penes somriu silenciosament.
(24)21 La disciplina és per a l'home prudent com un joiell d'or,
com una polsera al braç dret.
(25)22 El peu de l'estúpid de seguida és dins de casa;
l'home experimentat abaixa respectuosament la cara.
(26)23 El ximple, des de la porta, guaita dins la casa;
l'home ben educat es queda fora.
(27)24 Escoltar darrera la porta és propi d'un mal educat;
l'home de seny se'n sent avergonyit.
(28)25 Els llavis dels xerraires repeteixen les paraules d'un altre
les paraules dels prudents, en canvi, són pesades a la balança.
(29)26 El cor dels estúpids es troba a la boca;
en canvi, la boca dels savis es troba al cor.
(30)27 Quan l'impiu maleeix l'adversari,
es maleeix a si mateix.
(31)28 El maldient s'embruta a si mateix
i es fa avorrir dels qui l'envolten.

—1473→

El peresós i el fill mal educat

22 1 El peresós s'assembla a una pedra enllordada;
tothom xiula en veure la seva infàmia.
2 El peresós s'assembla a un pilot de fems:
tothom qui l'arreplega s'espolsa la mà.
3 La vergonya d'un pare és d'haver engendrat un fill malcriat,
i no és avantatjós d'engendrar una noia.
4 La filla prudent tindrà en herència el seu marit,
però la deshonrada entristirà el qui l'ha engendrada.
5 La insolent deshonra el pare i el marit,
i serà menyspreada de tots dos.
6 Un enraonar inoportú és música en un dol;
assots i correcció són, en tot temps, saviesa.7-8[1375]
(7)9 Ensenyar un estúpid és confegir un tros de terrissa,
(8) és desvetllar un que dorm d'un son profund.
(9)10 Enraonar a un estúpid és enraonar a un endormiscat;
a la fi dirà: «Què hi ha?»
(10)11 Plora per un mort, que ha perdut la llum;
plora també per un estúpid, que ha perdut el seny;
(11) plora dolçament per un mort, perquè reposa,
(12) que la vida d'un estúpid és pitjor que la mort.
(13)12 El dol per un mort dura set dies;
per un estúpid i per un impiu, tots els dies de la seva vida.
(14)13 No allarguis la conversa amb un estúpid,
no facis camí amb un desassenyat;
(15) guarda-te'n, que no en tinguis cap disgust
i te n'embrutis quan s'espolsi.

(16) Aparta-te'n i trobaràs repòs,
i no et fastiguejaràs amb la seva estupidesa.
(17)14 Què hi ha de més pesat que el plom?
Quin nom li escau sinó el d'estúpid?
(18)15 La sorra, la sal i la massa de ferro
són més fàcils de portar que l'home sense seny.
(19)16 Un embigat de fusta ben atacat en una construcció
no es desfarà en un terratrèmol;
—1474→
(20) així un cor resolut que ha pres una decisió ben pensada,
no el farà trontollar la por del moment.
17 Un cor ferm en una decisió assenyada
és com l'esgrafiat d'estuc sobre un mur escarbotat.
(21)18 Les estacades, dalt d'un pic,
no resistiran al vent;
(22) així el cor poruc que ha pres una decisió estúpida
no resistirà a cap temor.

Com es perd una amistat

(24)19 Qui dóna un cop a l'ull en fa rajar llàgrimes,
qui dóna un cop al cor en descobreix els sentiments.
(25)20 Qui llança una pedra als ocells els fa fugir,
qui fa una ofensa a un amic trenca l'amistat.
(26)21 Si has desembeinat l'espasa contra un amic,
no desesperis: hi pot haver remei;
(27)22 si has obert la boca contra un amic,
no t'inquietis: hi pot haver reconciliació;
fora del cas d'injúria, menyspreu, revelació d'un secret, ferida d'amagat.
Davant d'aquestes coses qualsevol amic fugirà.
(28)23 Guanya't la confiança del teu company en la pobresa,
a fi que frueixis amb ell de la seva prosperitat;
(29) en temps de prova resta-li fidel,
a fi de ser cohereu de la seva herència.
(30)24 Abans del foc surt la gran fumarada;
així els insults abans de la sang.
(31)25 No m'avergonyiré de defensar un amic
ni m'amagaré davant d'ell,
26 i, si m'arriba cap mal per causa d'ell,
(32) tothom qui ho senti se'n guardarà.
(33)27 ¿Qui em donarà una guarda a la boca
i un segell prudent als llavis,
perquè no caigui per culpa seva,
i la llengua no em perdi?

—1475→

Oració per a demanar el domini de les passions

23 [1] Senyor, pare i amo de la meva vida,
no m'abandoneu a la seva voluntat,
no em deixeu caure per culpa seva.
[2] ¿Qui farà arribar els assots al meu pensament,
i al meu cor la vara de la saviesa,
perquè no em planyin en els meus errors,
ni deixin passar els seus pecats?
[3] A fi que no es multipliquin els meus errors
i no abundin els meus pecats,
i se n'alegri el meu enemic.
[4] Senyor, pare i Déu de la meva vida,
no em doneu uns ulls altius;
[5] allunyeu de mi la cobejança,
[6] que la sensualitat i la luxúria no s'apoderin de mi;
no em lliureu a un esperit impúdic.

Disciplina de la boca

[7] Escolteu, fills, la disciplina de la boca;
qui l'observarà no serà agafat.
[8] Pels seus llavis serà pres el pecador,
en ells ensopegaran el maldient i l'orgullós.
[9] No avesis la teva boca a fer juraments,
[(10)] no t'acostumis a pronunciar el nom del Sant.
[(11)10] Perquè així com el criat, torturat sovint perquè declari,
no s'escapa d'anar ple de blaus,
així aquell qui jura i invoca Déu sense parar
no viurà net de pecat.
[(12)11] L'home que jura molt serà ple de culpes,
i l'assot no s'allunyarà de casa seva.
[(13)] Si no compleix, ell en té la culpa;
si no en fa cas, peca doblement;
—1476→
[(14)] si jura en fals, no es podrà justificar;
la seva casa serà, sens dubte, plena de calamitats.
[(15)12] Hi ha un llenguatge que mereix la mort;
que no sigui trobat a l'heretatge de Jacob.
[(16)] Tot això ha de ser lluny dels homes piadosos,
no s'han de rebolcar en els pecats.
[(17)13] No avesis la boca a la grolleria baixa,
que hi ha una paraula pecaminosa.
[(18)14] Recorda't del pare i de la mare,

quan seguis enmig dels magnats;
(19) no te n'oblidis davant d'ells
ni et portis com un estúpid,
desitjant no haver nascut
i maleint el dia que vas néixer.
(20)15 L'home avesat a les paraules insultants
no aprendrà en tota la vida la bona educació.

El pecat d'impuresa

(21)16 Dues menes de gent multipliquen els pecats,
i la tercera s'atreu la ira:
(22)17 l'ànima abrandada com un foc encès,
que no s'apagarà fins que haurà estat devorada;
(23) l'home impúdic amb el seu propi cos,
que no pararà fins que el foc el consumeixi;
(24) a l'home impúdic tot pa li ve de gust,
no se'n cansarà fins que mori.
(25)18 Hi ha qui no és fidel al propi llit
i diu en el seu cor: «Qui em veu?
(26) La foscor m'envolta, les parets m'amaguen,
ningú no em veu, què haig de témer?
L'Altíssim no es recordarà dels meus pecats»[1376].
(27)19 El seu temor són els ulls dels homes,
(28) no sap que els ulls del Senyor
són deu mil vegades més lluminosos que no pas el sol,
que guaiten totes les accions dels homes
i penetren els racons més secrets.
—1477→
(29)20 Abans que fossin creades, totes les coses li eren conegudes,
i ho són encara després del seu acabament.
(30)21 Aquest tal serà castigat en ple carrer de la ciutat;
quan menys s'ho pensi, l'atraparan[1377].

Més sobre l'adúltera

(32)22 Així també la dona que abandona el marit
i li dóna un hereu d'un estrany.
(33)23 En primer lloc ha desobeït la llei de l'Altíssim,
després ha faltat contra el marit,
en tercer lloc ha comès un adulteri
i ha tingut fills d'un estrany.

(34)24 Serà conduïda a l'assemblea,
i faran una investigació sobre els seus fills.
(35)25 Els seus fills no faran arrels,
les seves branques no donaran fruit.
(36)26 Deixarà un record de maledicció,
i la seva vergonya no serà esborrada.
Els altres reconeixeran
que res no val tant com el temor del Senyor,
i que res no és tan dolç com observar els manaments del Senyor.(38)28[1378]

Autoelogi de la saviesa

24 1 La saviesa es lloa a si mateixa,
enmig del seu poble es glorifica.
2 Es posa a parlar a l'assemblea de l'Altíssim,
davant del seu exèrcit es glorifica:[1379]
(5)3 «Jo he sortit de la boca de l'Altísim[1380],
(6) i com un núvol he cobert la terra.
(7)4 He posat el meu tabernacle a les altures,
i el meu tron en la columna de núvol.
(8)5 Jo sola he fet la volta a tot el cercle del cel,
i he recorregut les profunditats dels oceans.
—1478→
(9)6 Tinc les meves possessions en les ones del mar, en tota la terra,
(10) en totes les nacions, en tots els pobles[1381].
(11)7 Enmig de tots ells he cercat repòs,
buscant en quin heretatge habitaria.

VI. La saviesa en la vida familiar i social (Ecli. 24,(12)8 - 32,(17)13)

(12)8 Llavors el Senyor de tot em donà una ordre;
el qui m'havia creat em féu reposar a la meva tenda
(13) i em digué: «Instal·la't a Jacob,
entra a l'heretatge d'Israel».
(14)9 Abans dels segles, des del principi, ell m'ha creat,
i mai més no deixaré d'existir.
10 Celebro el culte davant seu, al tabernacle sant.
(15) Així m'he establert a Sió;
11 a la ciutat que estimem ell i jo, m'ha fet reposar,
i a Jerusalem exerceixo el poder.
(16)12 He tret brotada en un poble ple de glòria,

en la porció del Senyor, en el seu heretatge[1382].
(17)13 Allí he crescut com els cedres al Líban,
com els xiprers a les muntanyes de l'Hermon.
(18)14 Allí he crescut com les palmeres a En-Gadi,
com els tanys de roser a Jericó,
(19) com oliveres magnífiques a la plana;
he crescut com els plàtans vora l'aigua.
(20)15 Exhalo el meu perfum com el cinamom i la ginesta;
com mirra escollida faig bona olor,
(21) com gàlban, ònix i resina,
com fum d'encens al tabernacle.
(22)16 Tinc les branques amples com les del terebint,
branques de glòria i de gràcia.
(23)17 Sóc com una parra que brosta gràcia,
(24-25) i els meus sarments fan fruits de glòria i de riquesa. 18[1383]
(26)19 Veniu els qui us deliu per mi
i sadolleu-vos dels meus fruits
(27)20 guardar el meu record és més dolç que la mel,
—1479→
(28) posseir-me és més dolç que la bresca.
(29)21 Els qui em mengen tindran més fam de mi,
els qui em beuen tindran més set de mi.
(30)22 El qui em creu no quedarà confós,
els qui obren d'acord amb mi no fallaran»[1384].

La saviesa és la Llei

(32)23 Tot això és el llibre de l'aliança del Déu Altíssim,
(33) la Llei que ens va ordenar Moisès,
en herència a les assemblees de Jacob[1385]. 24[1386]
(35)25 Desborda de saviesa com el riu Fison;
com el Tigris al temps de la collita;
(36)26 va plena d'intel·ligència com l'Eufrat,
com el Jordà a la temporada de la sega;
(37)27 el seu cabal d'instrucció és com el Nil,
com el Guihon al temps de la verema.
(38)28 Ni els primers han acabat encara de conèixer-la,
ni els darrers encara no l'han descoberta,
(39)29 perquè el meu pensament és més abundant que el mar,
el seu designi, més gran que els oceans.

Autoelogi de l'autor

(40-41)30 I jo sóc com un canal que surt d'un riu,
com un corrent d'aigua que flueix vers el paradís.
(42)31 He dit: «Vaig a regar el meu jardí,
vaig a inundar els meus parterres».
(43) I vet aquí que el meu canal s'ha convertit en riu,
i el meu riu s'ha convertit en mar.
(44)32 Faré brillar encara la instrucció com l'aurora,
(45) la manifestaré fins a la llunyania[1387].
(46)33 Escamparé encara la doctrina com una profecia
i la transmetré a les generacions futures.
(47)34 Mireu: no m'he fatigat per a mi sol,
sinó per a tots els qui la busquen.

—1480→

Marit i muller

25 1 En tres coses es complau la meva ànima,
que són agradables a Déu i als homes:
(2) la concòrdia dels germans, l'amistat entre veïns,
la bona entesa entre marit i muller.
(3)2 Tres menes de gent avorreix la meva ànima,
i la seva vida m'irrita terriblement:
(4) el pobre orgullós, el ric mentider,
el vell adúlter mancat de seny.
(5)3 Si a la joventut no has arreplegat res,
com podràs trobar res a la vellesa?
(6)4 Que n'és, de bonic, el criteri amb els cabells blancs;
amb la vellesa, el sentit dels bons consells!
(7)5 Que n'és, de bonica, la saviesa dels ancians,
i, en els magnats, el seny i el bon consell!
(8)6 La corona dels ancians es una gran experiència;
la seva glòria, el temor del Senyor.
(9)7 Hi ha nou coses que considero sortoses en el fons del cor,
i una desena que us diré amb la llengua:
(10) l'home que troba la joia en els seus fills,
aquell qui viu fins a veure la caiguda dels enemics.
(11)8 Feliç aquell qui viu amb una dona de seny,
que no llaura amb un bou i un ase;
aquell qui no ha relliscat mai amb la llengua,
aquell qui no ha servit un amo indigne d'ell;
(12)9 feliç aquell qui ha trobat la prudència,
que ensenya orelles d'uns que escolten.
(13)10 Que n'és, de gran, aquell qui troba la saviesa,
però no hi ha ningú per damunt del qui tem el Senyor.
(14)11 El temor del Senyor ho sobrepassa tot;

(15) aquell qui el posseeix, a qui es pot comparar? 12[1388]
(17-19)13 Qualsevol ferida, però cap ferida del cor!
Qualsevol dolenteria, però cap dolenteria de dona!
(20-21)14 Qualsevol calamitat, però cap calamitat que vingui dels qui odien!
—1481→
Qualsevol venjança, però cap venjança dels enemics!
(22)15 No hi ha verí pitjor que el verí de serp;
no hi ha enemistat pitjor que l'enemistat de dona.
16 Més m'estimaria viure amb un lleó o amb un dragó,
que conviure amb una dona dolenta.
(24)17 La dolenteria d'una dona canvia el seu aspecte
i li enfosqueix la cara com un ós.
(25)18 El seu marit s'asseu enmig dels veïns
i, a desgrat seu, sospira amargament.
(26)19 Tota malícia és petita al costat d'una malícia de dona;
que la sort del pecador li caigui al damunt!
(27)20 Una pujada sorrencosa per als peus d'un vell,
així és una dona xerraire per a un marit pacífic.
(28)21 No et deixis seduir per la bellesa d'una dona,
ni desitgis allò que posseeix;
(29)22 és esclavatge, deshonra i gran vergonya
que una dona mantingui el seu marit.
(31)23 Cor abatut, cara trista,
ferida del cor, és una dona dolenta.
(32) Mans esllanguides, genolls sense força,
és aquella que no fa feliç el seu marit.
(33)24 De la dona prové el principi del pecat,
i per culpa d'ella morim tots.
(34)25 No donis sortida a l'aigua,
ni llibertat a la dona dolenta.
(35)26 Si no camina de la teva mà,
(36) separa-la de la teva carn.

26 1 Feliç el marit d'una dona bona,
el nombre dels seus dies serà doblat.
2 Una dona forta fa la joia del seu marit;
aquest passarà en pau els anys de la seva vida.
3 Una dona bona és un bon partit,
és donada en sort als qui temen el Senyor:
4 Tant si és ric com si és pobre, té el cor joiós;
en tot temps fa cara alegre.
5 De tres coses es guarda el meu cor,
i una quarta m'espanta:
(6) la discòrdia de la ciutat, l'aplec de la xusma,
—1482→
(7) la calúmnia —coses totes més penoses que la mort—;
(8)6 però és dol i aflicció del cor la dona gelosa d'una altra,
(9) i el flagell d'una llengua que es batalla amb tothom.
(10)7 Una dona dolenta és un jou de bous balder;
qui la vol dominar és com aquell qui agafa un escorpí.
(11)8 La dona que beu és causa de gran indignació,

la seva vergonya no pot ser amagada.
(12)9 La impuresa d'una dona es veu en la insolència dels seus ulls
i es coneix en les seves parpelles.
(13)10 Sobre una filla procaç reforça la guàrdia,
no fos cas que, trobant la llibertat, se n'aprofités.
(14)11 Guarda't de l'ull impúdic,
i no t'admiris, si peca contra tu.
(15)12 Com un viatger assedegat obre la boca,
beu de tota aigua que troba,
s'asseu davant de qualsevol pal
i obre el buirac a qualsevol fletxa.
(16)13 La gràcia d'una dona alegra el seu marit,
(17) i el seu saber enforteix els seus ossos.
(18)14 Una dona callada és un do del Senyor;
un esperit ben educat no té preu.
(19)15 Una dona pudorosa és gràcia sobre gràcia,
(20) i l'ànima continent és d'un preu inestimable.
(21)16 Com el sol que s'aixeca en les altures del Senyor,
així és la bellesa de la dona bona en una casa ben ordenada.
(22)17 Com un llum que brilla sobre un lampadari sant,
així és la bellesa d'un rostre sobre un cos ben plantat.
(23)18 Columnes d'or sobre una base de plata,
així són uns peus bells sobre uns talons sòlids. 19-27[1389]
(25)28 Per dues coses se m'entristeix el cor
i per una tercera em puja la ira:
(26) el guerrer que envelleix en la misèria,
els homes de seny quan són menyspreats,
(27) el qui es gira de la justícia al pecat;
el Senyor el destinarà a l'espasa.

—1483→

Perills del comerç

(28)29 El mercader difícilment evitarà la culpa,
i el negociant no es veurà lliure del pecat.
27 1 Molts han pecat per culpa del lucre,
i aquell qui vol enriquir-se no té consideracions.
2 Pels junts de les pedres s'enfonsa el clau,
i entre la venda i la compra s'estampeix el pecat.
(4)3 Aquell qui no es manté ferm en el temor de Déu,
ben aviat la seva casa serà enderrocada.
(5)4 Amb el sacseig del garbell queda el rebuig;
així la brutícia de l'home quan reflexiona.
(6)5 El forn prova els aquells del terrisser;
la prova de l'home és quan delibera.
(7)6 El fruit d'un arbre revela el camp on creix;
així la paraula revela el que pensa el cor d'un home.

(8)7 No alabis un home abans de sentir-lo parlar,
que aquesta és la prova dels homes.
(9)8 Si vas darrera la justícia, l'aconseguiràs,
te'n revestiràs com d'una roba esplendorosa.
(10)9 Els ocells s'ajunten amb els seus semblants,
la veritat retorna a aquells qui la practiquen.
(11)10 El lleó aguaita la seva presa,
i el pecat, els qui practiquen la injustícia.

Maneres de fer de l'home piadós i de l'insensat

(12)11 La conversa de l'home piadós és sempre sobre la saviesa;
en canvi, l'insensat varia com la lluna.
(13)12 Enmig de la gent dessasenyada, estalvia el temps;
enmig de la reflexiva, queda-t'hi.
(14)13 La conversa dels estúpids és sobre coses detestables,
esclaten de riure pel plaer del pecat.
(15)14 El llenguatge del qui jura sense parar posa els cabells de punta;
—1484→
el qui el sent batallar-se s'ha de tapar les orelles.
(16)15 La batalla dels orgullosos acaba en vessament de sang,
i és insuportable de sentir els seus insults.
(17)16 El qui revela els secrets perd la confiança
i no troba mai més cap amic íntim.
(18)17 Estima el teu amic i tingue-li confiança,
(19) però, si has revelat els seus secrets, no li vagis més al darrera.
(20)18 Perquè, com un home que mata un enemic,
has matat l'amistat del teu company.
(21)19 Com qui deixa escapar un ocell de la mà,
has perdut el teu amic, i no l'atraparàs més.
(22)20 No l'empaitis, que ja és lluny;
ha fugit, com una gasela que es desfà del parany.
(23)21 Perquè una ferida es pot embenar,
(24) però per al qui ha revelat secrets no hi ha esperança.
(25)22 Qui fa l'ullet treballa pel propi mal,
i ningú no l'en pot allunyar.
(26)23 Als teus ulls la seva boca és tota dolça,
s'admira de les teves paraules,
però per darrera canvia de llenguatge
i provoca escàndol amb les teves paraules.
(27)24 Avorreixo moltes coses, però res com aquest home,
i el Senyor també l'avorrirà.
(28)25 Qui tira una pedra enlaire se la tira damunt el cap;
qui ataca d'amagat, en queda ell mateix mal ferit.
(29)26 Qui cava un clot hi caurà dins,
qui posa un parany hi quedarà atrapat.

(30)27 Qui fa el mal, damunt d'ell recaurà,
sense saber d'on li ve.
(31)28 Sarcasme i ultratge són propis de l'orgullós,
però la venjança l'aguaita com un lleó.
(32)29 Els qui s'alegren de la caiguda dels piadosos cauran en un parany;
el dolor els consumirà abans de la mort.

—1485→

La ciència del perdó

(33)30 La rancúnia i la ira són també coses abominables;
l'home pecador les conserva.
28 1 Aquell qui es venia trobarà la venjança del Senyor,
que tindrà bon compte dels seus pecats.
2 Perdona la injustícia al teu proïsme,
i aleshores, quan preguis, els teus pecats et seran perdonats.
3 Si un es manté irat contra un altre,
buscarà la guarició de part del Senyor?
4 No té compassió d'un home semblant a ell,
i prega pels seus propis pecats?
5 Si ell, que no és més que carn, guarda rancúnia,
qui li obtindrà el perdó dels seus pecats?
6 Recorda't de la fi i deixa d'odiar;
(7) recorda la corrupció i la mort, i observa els manaments.
(8)7 Recorda els manaments i no guardis rancúnia al proïsme;
(9) recorda't de l'aliança de l'Altíssim i passa per alt l'ofensa.

Les disputes

(10)8 Allunya't de la disputa i evitaràs el pecat;
(11) l'home colèric atia la disputa,
9 el pecador pertorba els amics
i sembra la discòrdia enmig dels qui viuen en pau.
(12)10 Com més llenya hi ha, més gran és el foc;
com més vehemència, més s'encén la disputa;
com més fort és un home, més forta és la seva ira;
com més ric, més creix la seva còlera.
(13)11 Reïna i pega encenen el foc,
i una disputa precipitada fa córrer la sang.
(14)12 Si bufes sobre una espurna, s'inflama,
si escups al damunt, s'apaga;
i totes dues coses surten de la teva boca.

—1486→

Mals de la llengua

(15)13 Maleeix el murmurador i el mentider,
que han perdut molta gent pacífica.
(16)14 La llengua triple ha arruïnat molta gent,
els ha dispersats de nació en nació;
(17) ha destruït ciutats poderoses,
ha trasbalsat cases de magnats.
(19)15 La llengua triple ha fet repudiar dones fortes,
i les ha espoliades del fruit dels seus treballs.
(20)16 Qui escolta no trobarà repòs
ni viurà amb tranquil·litat.
(21)17 Un cop de fuet fa un blau,
però un cop de llengua trenca els ossos.
(22)18 Molts han sucumbit a fil d'espasa,
però no tants com els qui han sucumbit per la llengua,
(23)19 Sortós el qui està a l'abric d'ella
i no ha hagut de passar pel mig de la seva ira;
no ha hagut d'arrossegar el seu jou,
ni ha estat lligat per les seves cadenes.
(24)20 El seu jou és, un jou de ferro,
i les seves cadenes són cadenes de bronze.
(25)21 La seva mort és una mort terrible,
és preferible el país dels morts!
(26)22 No podrà dominar els homes piadosos,
no es cremaran a les seves flames.
(27)23 Els qui abandonen el Senyor hi cauran,
en ells s'inflamarà i no s'apagarà;
serà llançada contra ells com un lleó,
els destrossarà com una pantera.
(28)24 Mira, envolta d'espines la teva propietat,
tanca bé la teva plata i el teu or.
(29)25 Fes per a les teves paraules una balança i un pes,
i per a la teva boca fes una porta i un forrellat.
(30)26 Vigila de no relliscar amb la boca,
que no caiguesis davant del qui està a l'aguait.

—1487→

El préstec, l'almoina i les fiances

29 1 Qui practica la pietat presta al proïsme,
qui l'ajuda amb la seva mà observa els manaments.

2 Presta al proïsme quan ho necessita,
i restitueix també al proïsme al seu temps.
3 Mantén la teva paraula i sigues lleial amb ell,
i en tot temps trobaràs el que necessites.
4 Molts consideren el préstec com una troballa,
i causen una preocupació a aquells qui els han ajudat.
5 Abans de rebre, un besa les mans del company,
i davant les seves riqueses abaixa la veu;
(6) però a l'hora de retornar dóna allargues,
respon de mala gana
i es queixa dels moments presents.
(7)6 Si pot pagar, el creditor a penes en recobrarà la meitat,
i encara ho considerarà una ganga.
(8) Si no, a més de privar-lo dels diners,
el tindrà per enemic sense cap motiu;
li tornarà malediccions i injúries,
en lloc d'honor li tornarà ultratges.
(10)7 Molta gent, sense malícia, es retreuen,
tement de ser espoliats sense més ni mes.
(11)8 Malgrat tot, sigues generós amb el desvalgut
i no li facis esperar la teva almoina.
(12)9 Ajuda el pobre en gràcia del manament;
ja que està en la misèria, no el facis marxar sense res.
(13)10 Perd els teus diners per un germà i per un amic,
abans de deixar que es rovellin i es facin malbé sota una pedra.
(14)11 Esmerça el teu tresor segons els manaments de l'Altíssim,
que et serà més profitós que l'or.
(15)12 Tanca l'almoina als teus graners,
i et preservarà de qualsevol desgràcia.
(16)13 Millor que un escut sòlid i que una llança pesada,
(17) combatrà per tu enfront de l'enemic.
—1488→
(18)14 L'home bo fa fiança al seu company,
(19) en canvi, el qui ha perdut la vergonya l'abandonarà.
(20)15 No oblidis els favors del teu fiador,
que ha exposat la vida per tu.
(22)16 Els béns del fiador, el pecador els malversa,
17 el malagraït abandona el qui l'ha salvat.
(24)18 La fiança ha arruïnat molta gent benestant
i els ha sacsejats com les onades del mar.
(25) Ha bandejat homes poderosos,
que s'han vist errants per nacions estrangeres.
(26)19 El pecador que es precipita com a fiança
buscant d'especular-hi, es precipita en la condemna.
(27)20 Ajuda el proïsme segons el teu poder,
i vigila de no caure tu mateix.

Benestar domèstic

(28)21 La primera cosa per a viure és l'aigua, el pa, el vestit
i una casa que cobreixi la nuesa.
(29)22 Val més una vida de pobre sota el cobert del propi sostre,
que menjar esplèndidament en casa forastera.
(30)23 Sia en poc, sia en molt, estigues content,
i no passaràs la vergonya de sentir que et tracten com qui viu fora de casa.
(31)24 És una vida ben miserable, anar de casa en casa;
allà on t'albergues no obres la boca.
(32)25 Seràs foraster, donaràs de beure sense que t'ho agraeixin,
i en retorn encara et sentiràs dir coses amargues:
(33)26 «Vine, foraster, para taula,
i, si tens res a mà, dóna'm de menjar».
(34)27 «Vés-te'n, foraster, del lloc d'honor;
ve a veure'm el meu germà, i necessito la casa».
(35)28 És dur això, per a un home de seny:
que els de casa el renyin i l'insulti el qui li presta.

—1489→

La correcció dels fills

30 1 El qui estima el seu fill li prodiga els assots,
per tal que se'n pugui alegrar a la fi.
2 Qui reprèn el seu fill hi trobarà satisfacció
i n'estarà orgullós enmig dels coneguts.
3 Qui instrueix el seu fill farà engelosir l'enemic
i s'alegrarà d'ell davant dels amics.
4 El seu pare es mor, i és com si no s'hagués mort,
perquè deixa darrera seu un igual que ell.
5 Durant la seva vida l'ha vist i se n'ha alegrat,
i a l'hora de la mort no s'ha entristit.
6 Enfront dels enemics ha deixat un que el vengi,
i per als amics, un que els correspongui amb agraïment.
7 El qui mima el seu fill haurà d'embenar-li les ferides,
a cada cric li tremolaran les entranyes.
8 Un cavall indòmit resulta tossut,
i un fill mal criat esdevé insolent.
9 Acaricia el teu fill, i t'espantarà,
juga amb el, i et farà plorar.
10 No riguis amb ell, perquè no hagis de patir amb ell,
i a la fi hagis de cruixir de dents.
11 No li donis llibertat durant la joventut,
no li passis per alt les faltes.
12 Fes-li doblegar el bescoll durant la joventut,
pega-li a l'esquena mentre és infant,
no fos cas que, endurit, et desobeís

i et fos ocasió de pena.
13 Reprèn el teu fill i treballa damunt d'ell,
a fi que no hagis de topar amb la seva insolència.

—1490→

Valor de la salut i de les riqueses

14 Val més un pobre sa i robust,
que un ric amb el cos ple de xacres.
15 Salut i vigor valen més que tot l'or,
i un cos vigorós, més que una fortuna immensa.
16 No hi ha riquesa millor que la salut del cos,
no hi ha felicitat superior a l'alegria del cor.
17 Val més la mort que una vida amarga;
el repòs etern, que una malaltia contínua.
18 Béns escampats davant una boca closa,
tals són les ofrenes d'aliments posades sobre una tomba.
19 De què li aprofita una ofrena a l'ídol?
No menja ni ensuma.
(20) Així és el qui té fortuna i no en pot fruir.
(21)20 Mira, tot ulls, i sospira,
com un eunuc que abraça una verge.

Consells per a no perdre la salut

(22)21 No t'abandonis a la tristesa
i no et turmentis amb cavil·lacions.
(23)22 La joia del cor és la vida de l'home,
i l'alegria de l'home li allarga els dies.
(24)23 Sedueix-te tu mateix i anima el teu cor,
i allunya de tu la tristesa.
(25) Que la tristesa n'ha perdut molts,
i no fa cap profit.
(26)24 La gelosia i la ira escurcen els dies,
les preocupacions fan envellir abans d'hora.
(27)25 El cor generós és bo també respecte als menjars,
es preocupa dels seus aliments.
31 1 Privar-se de dormir per la riquesa eixuga les carns,
i la seva preocupació treu el son.
2 La preocupació de vetllar allunya la son,
—1491→
i la malaltia greu priva de dormir.
3 El ric es fatiga per amuntegar riqueses,

i quan reposa s'atipa de plaers.
4 El pobre es fatiga en les privacions de la vida,
i quan reposa cau en la misèria.
5 Qui estima l'or no es veu lliure de pecat,
qui empaita el lucre s'hi perdrà.
6 Molts han estat lliurats a la ruïna a causa de l'or,
la seva perdició els ha arribat davant la pròpia cara.
7 És una barra on ensopeguen els qui s'hi engresquen,
tot insensat s'hi deixa agafar.
8 Feliç el ric que ha estat trobat irreprensible
i no ha anat darrera l'or.
9 Qui és aquest? El proclamarem feliç,
perquè s'ha portat admirablement enmig del poble.
10 Qui ha sofert aquesta prova i ha estat perfecte?
Li serà un motiu de glòria.
¿Qui ha pogut prevaricar, i no ha prevaricat,
fer el mal, i no l'ha fet?
11 Per això, és gran la seva felicitat,
i l'assemblea proclamarà la seva recompensa.

Normes de frugalitat

12 T'has assegut en una taula sumptuosa?
No hi badis la gola
(13) ni diguis: «Què coses que hi ha!»
(14)13 Recorda que full àvid és cosa dolenta.
(15) Què ha estat creat pitjor que l'ull?
Per això, plora davant de qualsevol cosa.
(16)14 No allarguis la mà allà on mira,
(17) ni t'afanyis a tocar el plat amb ell.
(18)15 Pensa les coses del proïsme segons tu mateix,
i fixa't en tot allò que facis.
(19)16 Menja com un home allò que et serveixen,
i no siguis golafre, que no et facis avorrir.
(20)17 Acaba primer, per educació,
—1492→
i no siguis insaciable, per no ensopegar.
(21)18 Si t'has assegut enmig de molts,
no allarguis la mà abans que ells.
(22)19 Que poc li basta a un home educat!
Un cop al llit, no respira penosament.
(24)20 Un son saludable acompanya l'estómac moderat;
es lleva de matí, i és amo de si mateix.
(23) Malestar d'insomni, vòmits i còlics
acompanyen l'home intemperant.
(25)21 Si t'has vist obligat a menjar massa,

aixeca't, vomita, i et sentiràs alleugerit.
(26)22 Escolta'm, fill, i no em menyspreïs:
a l'últim comprendràs les meves paraules.
(27) En totes les teves accions sigues moderat,
i no t'agafarà cap malaltia.
(28)23 Tothom lloarà l'amfitrió generós,
el testimoni de la seva esplendidesa és encertat,
(29)24 La ciutat critica l'amfitrió mesquí,
el testimoni de la seva mesquinesa és exacte.
(30)25 Amb el vi no facis l'home,
que el vi n'ha perdut molts.
(31)26 La fornal prova el tremp de l'acer;
així el vi prova els cors en la juguesca dels fanfarrons.
(32)27 El vi és vida per als homes,
si el beus amb mesura.
(33) Quina vida és la del qui està mancat de vi?
(35) Ha estat creat per fer la joia dels homes.
(36)28 Alegria del cor i joia de l'ànima,
(37) vet aquí el vi begut quan convé i amb mesura.
(39)29 Amarguesa de l'ànima, vet aquí el vi begut en excés,
en una enrabiada i un disgust.
(40)30 L'embriaguesa enfurisma l'insensat fins que el fa caure,
minva la força i omple de ferides.
(41)31 En un convit de vi no provoquis el veí,
no te'n burlis, si està alegre;
(42) no li diguis cap paraula injuriosa,
no l'excitis amb reclamacions.

—1493→

Cap de taula i comensals d'un convit

32 1 T'han fet cap de taula? No t'envaneixis.
Sigues enmig d'ells com un de tants,
ocupa-te'n i després asseu-te.
2 Un top hagis complert tots els teus deures, reposa,
(3) a fi que et puguin alegrar, homenatjat per ells,
i rebre la corona en premi del teu bon ordenament.
(4)3 Parla, ancià, que això t'escau,
(5) però amb molta discreció i sense destorbar la música.
(6)4 Durant una audició no allarguis la conversa,
no facis el savi fora d'hora.
(7)5 Un segell de carboncle sobre un ornament d'or
és un concert musical en un convit de vi.
(8)6 Un segell de maragda en una montura d'or
és la melodia dels cantaires sobre un vi deliciós.
(10)7 Parla, jove, si et convé,
(11) dues vegades tot al més, si et pregunten.

(12)8 Resumeix la resposta, digues molt en poques paraules,
sigues com aquell qui sap i alhora calla.
(13)9 Amb els grans no hi tractis d'igual a igual,
i quan un altre parla, no enraonis massa.
(14)10 El llampec s'afanya abans del tro,
i la gràcia passa al davant de l'home modest
(15)11 Quan sigui l'hora, aixeca't, i no t'entretinguis,
corre cap a casa i no ronsegis.
(16)12 Allà diverteix-te i fes allò que et plagui,
però no pequis parlant amb insolència.
(17)13 I per tot això beneeix el Creador,
i aquell qui et sadolla dels seus béns.

—1494→

VII. La saviesa, inspiradora d'una rectitud de vida (Ecli. 32,(18)14 - 42,14)

Encara sobre el temor del Senyor

(18)14 El qui tem el Senyor acceptarà la instrucció,
els qui el cerquen amb afany trobaran el seu favor.
(19)15 El qui busca la llei en serà saciat,
però l'hipòcrita hi ensopega.
(20)16 Els qui temen el Senyor entendran el seu judici
i faran brillar la llum de les seves justícies.
(21)17 L'home pecador refusa els renys,
i per fer la pròpia voluntat troba una excusa.
(22)18 L'home reflexiu no menysprea els avisos;
l'impiu i l'orgullós no coneixen el temor.
(24)19 Sense consell no facis res,
i no et penediràs de la teva acció.
(25)20 No vagis per un camí escabrós,
i no ensopegaràs en el pedregar.
21 No et fiïs d'un camí sense entrebancs,
(26)22 i guarda't dels teus fills.
(27)23 En tota obra creu-te a tu mateix,
que així observaràs els manaments.
(28)24 El qui creu la llei observa els manaments,
i el qui obeeix el Senyor no sofrirà cap dany.
33 1 Al qui tem el Senyor no li arribarà cap mal,
fins i tot en la prova serà deslliurat.
2 L'home savi no avorreix la llei,
però l'hipòcrita envers ella és com un vaixell en la tempesta.
3 L'home assenyat confia en la llei,
la llei és per a ell digna de fe com un oracle.

4 Prepara el teu discurs, i així seràs escoltat,
coordina la teva instrucció, i parla.
5 El cor del neci és una roda de carro;
el seu raonament, com un eix que gira.
6 Un amic burleta és com un cavall semental,
renilla sota qualsevol qui el munta.

—1495→

Les diferències en tota cosa creada

7 ¿Per què un dia és més llarg que un altre,
quan tota la llum del dia tot l'any ve del sol?
8 Han estat diferenciats en el pensament del Senyor,
que ha distingit els temps i les festes.
9 N'ha exaltat i santificat alguns;
d'altres, n'ha fet dies ordinaris.
10 Tots els homes vénen del fang,
i de la terra fou creat Adam.
11 Amb gran saber el Senyor els ha diferenciats,
ha distingit els seus camins.
12 N'ha beneït i exaltar alguns,
n'ha santificat i posat prop d'ell;
n'ha maleït i humiliat d'altres,
els ha abatuts del seu lloc.
13 Com l'argila a les mans del terrisser,
que la modela al seu grat,
així són els homes a les mans de qui els ha fets,
que els donarà segons el seu judici.
14 Enfront del mal hi ha el bé,
enfront de la mort hi ha la vida.
Així enfront de l'home piadós hi ha el pecador.
15 Considera així totes les obres de l'Altíssim,
dues a dues, l'una enfront de l'altra.

L'autor, escollit per mestre

16 Quant a mi, m'he desvetllat el darrer,
com un esgotimador darrera els qui veremen.
17 Amb la benedicció del Senyor he passat al davant
i com un veremador he omplert el cup.
18 Reconeixeu que no he treballat per a mi sol,
sinó per a tots aquells qui busquen la instrucció.
19 Escolteu-me, magnats del poble,

—1496→
presidents de l'assemblea, estigueu atents.
20 Ni al fill, ni a la dona, ni al germà, ni a l'amic,
no donis poder damunt teu en ta vida.
No donis a un altre els teus béns,
no fos cas que et repensessis
i els haguessis de tornar a demanar.
Mentre visquis i et quedi alè,
no et donis a ningú.
22 Més val que els teus fills et pidolin,
que no pas haver de girar els ulls a les seves mans.
23 En tot allò que facis mostra't superior,
no facis cap taca al teu honor.
24 Quan s'acosti el final de la teva vida,
al moment de la mort, distribueix l'herència.

Tracte amb els criats

25 Farratge, bastó i càrrega, per a l'ase;
pa, correcció i treball, per al criat.
26 Fes treballar el teu criat, i trobaràs repòs;
deixa-li les mans lliures, i buscarà la llibertat.
27 El jou i les brides fan doblegar el coll,
al criat dolent, la tortura i el turment.
28 Envia'l al treball perquè no estigui ociós,
que l'ociositat ha ensenyat molt de mal.
29 Posa'l a treballar, tal com li convé,
i, si no obeeix, posa-li grillons als peus.
30 Però no siguis excessiu amb ningú
i no facis res injustament.
31 Si tens un criat, que sigui com tu,
ja que amb sang l'has adquirit.
32 Si tens un criat, tracta'l com un germà,
ja que el necessites com de tu mateix.
(32)33 Si el maltractes i se t'escapa,
(33) per quin camí l'aniràs a buscar?

—1497→

Sobre els somnis i les endevinacions

34 1 Les esperances vanes i enganyoses són per a l'insensat,
i els somnis donen ales als necis.
2 Com el qui engrapa una ombra i persegueix el vent,

així és el qui es refia dels somnis.
3 Una cosa igual que una altra és la visió dels somnis:
davant la cara, la imatge de la cara.
4 D'una cosa impura, què en pot sortir de pur?
De la mentida, què en pot sortir de veritat?
5 Endevinacions, auguris, somnis són coses vanes,
com les que imagina el cor d'una partera.
6 Si no són enviats en una visita per l'Altíssim,
no hi posis el cor.
7 Els somnis han esgarriat molta gent,
i han caigut els qui hi confiaven.
8 La llei es compleix sense engany,
i la saviesa en una boca sincera és la perfecció.

L'experiència dels viatges

9 L'home que ha viatjat ha après moltes coses,
l'experimentat les contarà amb intel·ligència.
10 El qui no ha fet experiència sap poques coses,
però el qui ha rodat món ha adquirit habilitat.
(11)12 He vist moltes coses en els meus viatges,
i he après molt més que no sabria dir.
(13)12 Sovint m'he vist en perill de mort
i m'he salvat gràcies a això.

La protecció del Senyor, veritable esperança

(14)13 L'esperit dels qui temen el Senyor viurà,
(15) perquè la seva esperança és posada en aquell qui el salva.
(16)14 El qui tem el Senyor no té por de res,
i no tremolarà, perquè ell és la seva esperança.
—1498→
(17)15 Feliç l'ànima del qui tem el Senyor:
(18) en qui es recolza, qui és el seu sosteniment?
(19)16 Els ulls del Senyor es fixen en els qui l'estimen,
protecció poderosa, fort sosteniment,
abric contra el vent xardorós, ombra contra la calor del migdia,
(20) guarda per a no ensopegar, socors per a no caure;
17 eleva l'ànima, il·lumina els ulls,
dóna salut, vida i benedicció.

El culte autèntic

(21)18 El qui sacrifica un bé mal adquirit
fa una ofrena de burla,
i no són acceptables els dons dels malvats.
(23)19 L'Altíssim no es complau en les ofrenes dels impius,
ni perdona els pecats per l'abundància de víctimes.
(24)20 Immola un fill en presència del seu pare,
el qui ofereix una víctima amb béns dels pobres.
(25)21 El pa dels indigents és la vida dels pobres;
qui els en priva és un sanguinari.
(26)22 Mata el proïsme, aquell qui li pren la subsistència;
(27) vessa sang, qui priva del jornal el jornaler.
(28)23 L'un edifica, l'altre derrueix;
què hi guanyen, sinó penes?
(29)24 L'un beneeix, l'altre maleeix;
de qui escoltarà la veu el seu Amo?
(30)25 El qui es purifica d'haver tocat un mort i el torna a tocar,
què en treu d'haver-se rentat?
(31)26 Així l'home que dejuna pels seus pecats,
i després torna a cometre'ls,
qui escoltarà la seva pregària?
de què li serveix haver-se humiliat?

35 1 Observar la llei és multiplicar les ofrenes,
(2-3) obeir els manaments és fer un sacrifici pacífic.
(4)2 Ser agraït és oferir flor de farina,
fer almoina és un sacrifici de lloança.
—1499→ (5)3 Apartar-se del mal és cosa agradable al Senyor,
apartar-se de la injustícia és un sacrifici expiatori.
(6)4 No et presentis davant el Senyor amb les mans buides,
(7) que tot això s'ha de fer perquè així és prescrit.
(8)5 L'ofrena del just ungeix l'altar,
el seu perfum puja vers l'Altíssim.
(9)6 El sacrifici del just és agradable,
el seu record no serà oblidat.
(10)7 Glorifica el Senyor generosament,
i no escatimis les primícies que ofereixen les teves mans.
(11)8 En tota ofrena fes cara alegre,
consagra el delme amb alegria.
(12)9 Dóna a l'Altíssim tal com t'ha donat,
generosament, segons allò que tens a mà.
(13)10 perquè el Senyor és remunerador,
i et tornarà set vegades més.
(14)11 No el vulguis subornar amb presents, que no els acceptarà;
(15) no et refiïs d'un sacrifici injust,
12 perquè el Senyor és jutge
i no fa accepció de persones.
(16)13 No fa accepció de persones contra el pobre,

i escolta el prec de l'oprimit.
(17)14 No desdenya la súplica de l'orfe,
ni la viuda, quan aboca el seu plany.
(18)15 ¿No corren les llàgrimes de la viuda galtes avall,
(19) i no s'aixeca el seu clam contra el qui les provoca?
(20)16 El qui serveix de bon grat és ben acollit,
i el seu prec s'eleva fins als núvols.
(21)17 La pregària de l'humil penetra els núvols,
i fins que no arriba a terme no reposa.
18 No para fins que l'Altíssim el mira,
judica la causa dels justos i fa justícia.

—1500→

Déu farà justícia al poble oprimit

(22)19 I el Senyor no trigarà pas,
ja no es contindrà més,
20 fins que haurà desfet l'esquena dels despietats,
(23) i haurà donat el càstig a les nacions;
21 fins que haurà exterminat la multitud dels orgullosos,
i haurà destrossat els ceptres dels injustos;
(24)22 fins que haurà recompensat a cadascú segons els seus actes,
i les obres dels homes segons les seves intencions;
(25)23 fins que haurà judicat la causa del seu poble,
i els haurà alegrat amb la seva misericòrdia.
(26)24 La misericòrdia és oportuna en temps de tribulació,
com els núvols de pluja en temps de secada.

Pregària per la salvació d'Israel

36 1 Tingueu pietat de nosaltres, Senyor, Déu de l'univers,
(2) i feu caure el vostre terror sobre tots els pobles.
(3)2 Alceu la vostra mà contra les nacions estrangeres,
i que vegin la vostra força.
(4)3 Així com davant d'ells heu mostrat en nosaltres la vostra santedat,
mostreu-vos gran en ells davant nostre.
(5)4 Que reconeguin, com nosaltres ho hem reconegut,
que no hi ha cap altre Déu fora de vós, Senyor.
(6)5 Renoveu els prodigis i repetiu els miracles,
(7) glorifiqueu la vostra mà i el vostre braç dret.
(8)6 Desvetlleu la indignació i aboqueu la ira
(9) destruïu l'adversari i extermineu l'enemic.
(10)7 Avanceu el temps i recordeu-vos del moment convingut,

que puguin celebrar les vostres gestes.
(11)8 Que la fúria del foc devori els fugitius,
—1501→
que els qui fan mal al vostre poble trobin la perdició.
(12)9 Esclafeu el cap dels governants enemics,
que diuen: «No hi ha ningú fora de nosaltres».
(13)10 Aplegueu totes les tribus de Jacob,
doneu-los l'heretatge com al principi.
(14)11 Tingueu pietat, Senyor, del poble anomenat amb el vostre nom,
d'Israel, que heu tractat igual que un primogènit.
(15)12 Tingueu compassió de la vostra ciutat santa,
de Jerusalem, el lloc del vostre repòs.
(16)13 Ompliu Sió de la vostra lloança,
i el vostre poble, de la vostra glòria.
(17)14 Doneu testimoniatge a favor de les vostres primeres criatures,
compliu les profecies fetes en nom vostre.
(18)15 Doneu la soldada als qui esperen en vós,
que els vostres profetes resultin verídics.
16 Escolteu, Senyor, la pregària dels vostres servents,
(19) segons la benedicció d'Aharon pronunciada sobre el vostre poble.
17 I que tothom, arreu de la terra, reconegui
que vós sou el Senyor, el Déu etern.

Altres consells. Seny en l'elecció d'una bona esposa

(20)18 L'estómac acull tota mena d'aliment,
però hi ha aliment millor que un altre.
(21)19 El paladar nota el gust de la caça,
i el cor intel·ligent, el de les paraules mentideres.
(22)20 Un cor tortuós reparteix tristesa,
però l'home expert la hi retorna.
(23)21 La dona accepta qualsevol marit,
però hi ha noies millors que d'altres.
(24)22 La bellesa de la dona alegra la cara,
supera tots els desigs de l'home.
(25)23 Si a la seva llengua hi ha misericòrdia i dolcesa,
el seu marit ja no és com els altres homes.
—1502→
(26)24 El qui adquireix una dona té el principi de la fortuna,
un ajut semblant a ell, una columna on recolzar-se.
(27)25 Allà on no hi ha closa, l'heretat és devastada;
on no hi ha dona, l'home gemega errant.
(28)26 ¿Qui es fiarà d'un lladre ben àgil,
que corre de ciutat en ciutat?
27 Així tampoc d'un home que no té niu
i que s'atura allà on se li fa de nit.

Seny en l'elecció dels amics

37 1 Tot amic diu: «Jo també sóc amic teu»,
però hi ha amic que només ho és de nom.
2 ¿No és una tristesa mortal
que un company o un amic es torni enemic?
3 Oh intenció perversa, ¿d'on has sortit
per cobrir la terra d'engany?
4 El company s'aprofita de l'amic en la felicitat,
però al moment de l'adversitat es gira contra ell.
5 El bon amic combat contra l'enemic,
davant dels adversaris pren l'escut.
6 No oblidis l'amic en el combat
ni deixis de recordar-lo enmig del botí.

I en l'elecció dels consellers

(8)7 Tot conseller exalta el seu consell,
però n'hi ha que aconsellen en profit propi.
(9)8 Guarda't del conseller,
mira primer què necessita
—que aconsellarà en profit propi—;
(10) no sigui que tiri les sorts per tu,
(11)9 i et digui: «Vas per bon camí»,
i se't quedi al davant per veure què et passarà.
(12)10 No consultis el qui et mira amb desconfiança,
i amaga la teva intenció als qui t'envegen.
11 No consultis una dona sobre la seva rival,
—1503→
ni un covard sobre la guerra,
ni un mercader sobre el comerç,
ni un comprador sobre la venda,
ni un envejós sobre l'agraïment,
(13) ni un despietat sobre la bonesa,
ni un gandul sobre qualsevol treball,
ni un jornaler de temporada sobre l'acabament la feina,
de ni un criat peresós sobre un gran treball;
no comptis amb aquests per a cap consell.
(15)12 Més aviat tracta contínuament amb un home piadós,
que saps que guarda els manaments,
(16) que té l'ànima d'acord amb la teva,

que sofrirà amb tu, si caus.
(17)13 I fes cas del consell del teu cor,
que no tens ningú més fidel que ell.
(18)14 Que l'ànima de l'home sol advertir sovint
més que set sentinelles que vigilen des d'un lloc alt.
(19)15 I per damunt de tot això prega l'Altíssim
perquè condueixi per la veritat el teu camí.

Quins són els veritables savis

(20)16 El principi de tota obra és la paraula;
abans de posar res en pràctica cal deliberar.
(21)17 L'arrel dels pensaments és el cor,
que dóna naixença a quatre branques:
18 bé i mal, vida i mort.
I qui les domina constantment és la llengua.
(22)19 Hi ha home que és hàbil i mestre de molts,
però que és inútil per a si mateix.
(23)20 Hi ha qui fa el savi en les seves paraules, i és detestat;
aquest es veurà privat de tot aliment.
(24)21 El Senyor no li concedeix el seu favor,
perquè està mancat de tota saviesa.
(25)22 Hi ha qui és savi per a si mateix,
i els fruits de la seva intel·ligència a la seva boca són dignes de fe.
(26)23 L'home savi ensenyarà el seu poble,
—1504→
i els fruits de la seva intel·ligència són dignes de fe.
(27)24 L'home savi és ple de benediccions,
tots els qui el veuen el proclamen feliç.
(28)25 La vida de l'home consta d'un nombre de dies,
però els dies d'Israel són incomptables.
(29)26 El savi enmig del seu poble es guanyarà la confiança,
i el seu nom viurà eternament.

La temprança en el menjar

(30)27 Fill meu, durant la teva vida posa't a prova,
mira allò que t'és dolent, i no t'ho concedeixis.
(31)28 Perquè no tot convé a tothom,
ni tothom es complau en qualsevol cosa.
(32)29 No siguis insaciable de tot plaer,
ni et tiris de cap als menjars.

(33)30 Que del molt menjar ve la malaltia,
i la intemperància porta fins al còlic.
(34)31 Molts s'han mort per la intemperància,
en canvi, el qui es vigila allargarà la vida.

Sobre els metges

38 1 Honora el metge pels seus serveis
que també a ell l'ha creat el Senyor.
2 Perquè de l'Altíssim ve la guarició,
i del rei rep honoraris.
3 La ciència del metge li fa aixecar el cap,
i és admirat davant els poderosos.
4 El Senyor ha creat de la terra els remeis,
l'home de seny no els menysprea.
5 ¿No es tornà dolça l'aigua per una branca,
per fer conèixer quines virtuts té?
6 També ell ha donat la ciència als homes
per glorificar-se en les seves meravelles.
7 Amb els remeis cura i treu el dolor;
amb ells l'apotecari fa diverses fórmules.
—1505→
8 Així no s'extingeixen les obres de Déu,
i la pau prové d'ell sobre la terra.
9 Fill meu, en la malaltia no t'atabalis,
sinó prega el Senyor, i et posarà bo.
10 Allunya tota culpa i corregeix l'obra de les teves mans,
purifica el teu cor de tot pecat.
11 Ofereix encens i un memorial de flor de farina,
fes ofrenes grasses segons els teus mitjans.
12 Després deixa fer al metge, que també el Senyor l'ha creat,
i que no s'aparti de tu, perquè el necessites.
13 Hi ha moments en què l'èxit es trota a les mans d'ells,
14 ja que ells també pregaran el Senyor
perquè faci reeixir el tractament
i la guarició que ha de preservar la vida.
15 El qui peca davant el seu Creador,
que caigui a les mans del metge.

Dol pels difunts

16 Fill meu, vessa llàgrimes per un mort,

i comença el dol, afligit profundament.
Segons la seva condició enterra el seu cos
i no descuris la seva sepultura.
17 Plora amb amarguesa i fes un plany ardent,
(18) observa el dol segons la seva dignitat
un o dos dies, per evitar murmuracions,
i després consola't de la teva tristesa.
(19)18 Perquè de la tristesa prové la mort,
i la tristesa del cor consumeix el vigor.
(20)19 En la calamitat també es prolonga la tristesa,
quan la vida del pobre depèn del seu cor.
(21)20 No abandonis el teu cor a la tristesa,
allunya-la, recorda't de la fi.
(22)21 No ho oblidis: no hi ha retorn;
no li seràs de cap profit, i a tu et faries mal.
(23)22 Recorda't de la meva sentència, que serà també la teva;
jo ahir, tu avui.
—1506→
(24)23 Amb el repòs del mort deixa reposar el seu record;
consola-te'n, un cop ha sortit el seu esperit.

Superioritat de l'escriba sobre els artesans

(25)24 La saviesa de l'escriba s'adquireix en temps de lleure,
i el qui té poca activitat es fiarà savi.
(26)25 ¿Com arribarà a ser savi el qui maneja l'arada
i es glorieja de tenir l'agullada per llança,
que mena bous i els estimula en el treball
i no parla sinó amb vedells?
(27)26 Posa l'atenció del seu cor a fer els solcs,
i es passa les vetlles engreixant vedells.
(28)27 Així passa a tot obrer i artesà
que treballa nit i dia.
Els qui graven les efígies dels segells
i es dediquen a variar-ne el dibuix,
posen l'atenció del cor a reproduir la imatge
i es passen les vetlles acabant la seva obra.
(29)28 Semblantment, el ferrer assegut vora l'enclusa
que examina el ferro brut;
el baf del foc li fon les carns,
lluita contra la calor de la fornal;
(30) el soroll del mall li ensordeix les orelles,
els seus ulls són fets en el model de l'eina;
(31) posa l'atenció del cor a perfeccionar la seva obra,
i es passa les vetlles embellint-la a la perfecció.
(32)29 Semblantment, el terrisser assegut al seu treball,

que fa girar el torn amb els peus,
preocupat sense parar per la seva obra,
i ha de comptar tota la feina.
(33)30 Amb el braç modela l'argila,
amb els peus l'ha d'ablanir;
(34) posa l'atenció del cor a estendre bé el vernís,
i es passa les vetlles netejant la fornal.
(35)31 Tots aquests es refien de les seves mans,
i cadascun és hàbil en el seu ofici.
—1507→
(36)32 Sense ells no es construiria cap ciutat,
(37) no s'hi podria habitar ni passejar-hi.
33 Però no se'ls va a buscar per al consell del poble,
ni en l'assemblea sobresurten més que els altres.
(38) No s'asseuen a la cadira del jutge
ni comprenen les disposicions per dictar la sentència.
34 No són capaços d'instruir i de jutjar una causa,
ni se'ls troba entre els creadors de màximes.
(39) Però mantenen la creació del mon,
i la seva pregària té per objecte el treball del seu ofici.

La professió d'escriba

39 1 Una altra cosa és el qui s'aplica amb tota l'ànima
a comprendre la llei de l'Altíssim.
(1) Escruta la saviesa de tots els antics,
consagra els seus lleures a les profecies.
2 Conserva les narracions dels homes famosos,
penetra en les subtilitats dels proverbis.
3 Recerca els secrets de les paràboles,
s'interessa pels enigmes dels proverbis.
4 Enmig dels magnats presta servei,
es presenta davant dels governants.
(5) Viatja per països estrangers,
perquè té experiència del bé i del mal entre els homes.
(3)6 Aplica el cor a buscar el Senyor, el seu creador,
fa oració davant l'Altíssim;
(7) obre la boca per pregar,
suplica pels seus pecats.
(8)6 Si el Senyor, el Gran, ho vol,
serà omplert de l'esperit d'intel·ligència.
(9) Abocarà com una pluja les seves paraules de saviesa,
i en la pregària donarà gràcies al Senyor.
(10)7 Adquirirà l'encert en els consells de la voluntat i del coneixement,
i comprendrà els seus secrets.
(11)8 Exposarà la instrucció de la seva doctrina,

i es gloriarà en la llei de l'aliança del Senyor.
—1508→
(12)9 Molts lloaran la seva intel·ligència,
i no serà mai oblidada.
(13) El seu record no desapareixerà,
el seu nom viurà al llarg de les generacions.
(14)10 Les nacions proclamaran la seva saviesa,
i l'assemblea publicarà la seva lloança.
(15)11 Mentre duri, el seu nom en valdrà més que mil,
i, quan plegui, li bastarà.

Himne de lloança a Déu creador

(16)12 Després d'haver reflexionat, parlaré encara,
perquè estic curull com la lluna quan fa el ple.
(17)13 Escolteu-me, fills piadosos, i broteu amb ufana
com la rosa que creix vota un corrent d'aigua.
(18)14 Com l'encens exhaleu un bon perfum,
(19) feu esclatar flors com el lliri,
escampeu l'aroma, canteu un càntic,
beneïu el Senyor per totes les seves obres.
(20)15 Magnifiqueu el seu nom,
proclameu la seva lloança
amb els cants dels vostres llavis i amb les cítares,
i digueu així en la lloança:
(21)16 Les obres del Senyor són totes molt bones,
totes les seves ordres són complertes al seu temps.
No cal pas dir: «Què és això? Per què és, això?»
Perquè tot és investigat al seu temps.
(22)17 Quan ell ho diu, l'aigua s'atura com una pila;
per una paraula de la seva boca, es fan els dipòsits d'aigua.
(23)18 A una ordre seva es compleix tot allò que ell vol,
no hi ha ningú que pugui impedir la seva salvació,
(24)19 Les obres de tothom són davant d'ell,
no és possible d'amagar-se als seus ulls.
(25)20 La seva mirada abasta d'un extrem a l'altre de l'eternitat,
res no és sorprenent davant d'ell.
(26)21 No cal pas dir: «Què és això? Per què és, això?»
—1509→
Perquè tot ha estat creat per a l'ús que calgui.
(27)22 La seva benedicció s'ha desbordat com un riu
(28) i com un diluvi ha inundat la terra.
23 Així les nacions heretaran la seva ira,
(29) com quan va canviar els regadius en salines.
24 Els seus camins són planers per als piadosos,
així com són plens d'ensopecs per als injustos.

(30)25 Els béns foren creats per als bous des del principi,
    així com els mals per als dolents.
(31)26 El que és abans de tota necessitat per a la vida de l'home
    és l'aigua, el foc, el ferro i la sal,
la flor de farina de blat, la llet i la mel,
    el suc de raïm, l'oli i el vestit.
(32)27 Tot això és un bé per als bons,
    però per als pecadors es converteix en un mal.
(33)28 Hi ha vents creats per castigar,
    i amb la seva fúria arrenquen d'arrel les muntanyes.
(34) A l'hora de liquidar aboquen la violència
    i aplaquen el furor de qui els ha fets.
(35)29 Foc, pedregada, fam i mort,
    tot això ha estat creat per castigar.
(36)30 Les dents de les feres, els escorpins i els escurçons,
    l'espasa venjadora per perdre l'impiu.
(37)31 Quan ell els mana, s'alegren,
    estan a punt a la terra per a quan calgui,
i mal no deixen de complir les ordres.

Epíleg

(38)32 Per això, des del principi me'n vaig convèncer
    ho vaig pensar i ho he deixat escrit.
(39)33 Les obres del Senyor són totes bones,
    proveirà a tot el que calgui a la seva hora.
(40)34 No cal pas dir: «Això és pitjor que allò»,
    perquè tot serà reconegut bo al seu temps.
(41)35 I ara de tot cor i a plena boca canteu
    i beneïu el nom del Senyor.

—1510→

Les misèries humanes

40 1 Una gran ocupació ha estat creada per a l'home,
    i un jou feixuc hi ha sobre els fills d'Adam,
des del dia que surten del ventre de la mare
    fins al dia del retorn a la mare de tots.
2 Les seves reflexions, el temor del seu cor,
    són la perspectiva del futur, el dia de la mort.
3 Des del qui seu en un tron gloriós,
    fins al qui jeu humiliat a la terra i la cendra,
4 des del qui duu porpra i corona

fins al qui es vesteix de borràs,
ira, enveja, torbació, agitació,
temor de la mort, rancúnia i discòrdia!
5 I a l'hora del descans al llit,
el son de la nit transtorna el seu coneixement.
6 Reposa una estona, quasi res,
i ja es troba en somnis com en dia de guàrdia,
pertorbat per la visió del seu cor,
com un fugitiu del front de combat.
7 Al moment de més necessitat es desvetlla,
tot admirat d'haver temut per no res.
8 Per a tota criatura, de l'home a la bèstia,
i per als pecadors set vegades més encara:
9 mort, sang, discòrdia i espasa,
desgràcies, fam, destrucció i flagell!
10 Tot això ha estat creat per als injustos,
i per culpa d'ells vingué el diluvi.
11 Tot allò que ve de la terra, a la terra torna,
i el que ve de les aigües, al mar fa cap.
12 Tot suborn i tota injustícia seran esborrats,
però la fidelitat subsistirà per sempre.
13 Les riqueses dels injustos s'eixugaran com un torrent,
alimentat per la pluja d'una forta tronada.
14 Quan obri les mans, ho celebrarà;
així els pecadors aniran a la ruïna.
—1511→
15 Els plançons dels impius no multipliquen les branques;
les soques impures, és com si fossin sobre pedra cantelluda.
16 La canya que creix vora tota aigua o ribera de riu
serà arrencada abans de qualsevol altra herba.
17 La generositat és com un paradís de benediccions,
i l'almoina resta per sempre.

En tot hi ha un millor

18 La vida de l'home independent i del treballador és dolça,
però més que tots dos, la d'aquell qui troba un tresor.
19 Els fills i la construcció d'una ciutat perpetuen un nom,
però més que totes dues coses és apreciada la dona irreprotxable.
20 El vi i la música alegren el cor,
però més que tots dos, l'amor de la saviesa.
21 La flauta i l'arpa fan agradable el cant,
però més que totes dues, una llengua dolça.
22 Gràcia i bellesa desitja l'ull,
però més que totes dues, la verdor dels sembrats.
23 Amic i company es troben en un moment donat,

però més que tots dos, la muller i el marit.
24 Germans i protectors vénen en temps d'adversitat,
però més que tots dos salva l'almoina.
25 Or i plata afermen els peus,
però més que tots dos és apreciat el consell.
26 Riqueses i forra aixequen el cor,
però més que totes dues, el temor del Senyor.
(27) Amb el temor del Senyor no manca res;
tenint-lo, no cal buscar ajut.
(28)27 El temor del Senyor és com un paradís de benedicció,
protegeix més que tota glòria.

—1512→

La mendicitat voluntària

(29)28 Fill, no visquis una vida de captaire:
val més morir que captar.
(30)29 L'home que posa la mirada en la taula d'un altre,
el seu viure no pot ser tingut per vida.
S'embruta a si mateix amb menjars d'altri,
(31) mentre que l'home instruït i ben educat se'n guardarà.
(32)30 A la boca d'un desvergonyit la mendicitat és dolça,
però a les seves entranyes crema un foc.

El pensament de la mort

41 1 O mort, que n'és, d'amarg, el teu record
per a l'home que viu en pau enmig dels seus béns,
(2) per a l'home despreocupat i que en tot s'obre camí,
capaç encara de rebre aliment!
(3)2 O mort, la teva sentència és bona
per a l'home necessitat i mancat de forces,
(4) per al vell xaruc i anguniós per tota mena de coses,
que es revolta i ha perdut la paciència!
(5)3 No temis la sentència de la mort,
recorda't dels qui t'han precedit i dels qui et seguiran.
4 Aquesta sentència ve del Senyor sobre tothom;
(6) per què negar-se a la voluntat de l'Altíssim?
Tant si són deu, com cent, com mil anys,
(7) al país dels morts no et reprotxaran d'haver viscut.

La supervivència de l'impiu i del just

5 Fills abominables són els fills dels pecadors;
els qui habiten les cases dels impius.
(9)6 L'heretatge dels fills dels pecadors serà arruïnat
—1513→
i amb la seva descendència es perpetuarà.
(10)7 Els fills blasmen un pare impiu,
perquè per culpa seva es veuran afrontats.
(11)8 Ai de vosaltres, impius,
que heu abandonat la llei de l'Altíssim!
(12)9 Si naixeu, naixeu per a maledicció;
si moriu, tindreu part en la maledicció.
(13)10 Tot allò que ve de la terra, a la terra torna;
així els impius aniran de la maledicció a la ruïna.
(14)11 L'aflicció dels homes es troba en el seu cos,
però el nom dolent dels pecadors serà esborrat.
(15)12 Vetlla pel teu nom, que és allò que et quedarà,
més envejable que mil tresors d'or.
(16)13 Una bona vida dura un cert nombre de dies,
però el bon nom resta per sempre.
(17)14 Fills meus, guardeu en pau la instrucció.
Saviesa amagada i tresor invisible,
de què serveixen tots dos?
(18)15 Val més l'home que amaga la seva estupidesa
que l'home que amaga la seva saviesa.

Instrucció sobre la vergonya

(19)16 Així, doncs, avergonyiu-vos segons el meu parer,
(20) que no és bo de guardar tota mena de vergonya,
i no tot és apreciat exactament per tothom.
(21)17 Avergonyiu-vos de la fornicació davant el pare i la mare,
i de la mentida davant un governant i un poderós;
(22)18 del delicte davant el jutge i el magistrat,
de la revolta davant l'assemblea i el poble;
(23)19 de la injustícia davant el company i l'amic,
(24) del robatori davant del poble foraster on vius;
20 davant la veritat de Déu i l'aliança,
de posar el colze sobre el pa,
21 de refusar de rebre i de donar,
(25) de callar davant els qui et saluden,
—1514→
22 de mirar una cortesana,

(26) de girar la cara a un parent,
23 d'apropiar-te de la porció i del do,
(27) de contemplar una dona casada,
24 de familiaritats amb la seva minyona
—i no t'acostis al seu llit—,
(28)25 de paraules injurioses als amics
—després d'haver donat no facis retrets—,
42
(1)26 de repetir allò que has sentit dir
i de revelar secrets.
27 Aleshores seràs pudorós de veritat
42 i trobaràs gràcia davant de tothom.
1 No t'avergonyeixis d'aquestes coses
—ni tinguis respectes humans que et facin pecar—:
2 de la llei de l'Altíssim ni de l'aliança,
de la sentència que fa justícia al reu,
3 de passar comptes amb el company i el viatger,
de donar l'herència als companys,
4 de la justesa de la balança i dels pesos,
de l'adquisició de molt o poc,
5 del benefici en la venda als mercaders,
de corregir molt els fills,
de fer sagnar l'esquena del criat dolent.
6 On hi ha una dona dolenta, és bo de guardar les coses sota segell,
i on hi ha moltes mans, tanca amb clau.
7 Allò que dónes en dipòsit, que sigui comptat i pesat,
i allò que dónes i allò que reps, tot per escrit.
8 No t'avergonyeixis de corregir l'insensat i l'estúpid,
i el vell que discuteix amb els joves.
Així seràs instruït de veritat
i seràs apreciat de tothom.

Tracte que cal donar a les filles

9 Una filla és un neguit secret per al pare,
la inquietud que li dóna li tren el son.
De jove, perquè no li passi l'edat,
—1515→
un cop casada, perquè no la repudiïn.
10 Mentre és verge, perquè no sigui violada
i es quedi embarassada a casa del seu pare.
Quan està amb el marit, perquè no sigui infidel;
ja casada, perquè no sigui estèril.
11 Sobre una filla descarada reforça la vigilància,
que no et faci la riota dels teus enemics,
l'objecte de les enraonies de la ciutat i de les xafarderies del poble,

i t'avergonyeixi enmig de la multitud.
12 No miris cap home per la seva bellesa,
ni t'asseguis enmig de dones.
13 Que dels vestits surt l'arna,
i de la dona, la malícia femenina.
14 Quan un home és ple de malícia, resulta bona una dona,
i una filla que deshonra causa l'oprobi.

VIII. Lloança a Déu omnipotent i omniscient (Ecli. 42,15 - 43,(37)33)

15 Vull recordar les obres del Senyor,
i contaré tot allò que he vist.
Per les paraules del Senyor han estat fetes les seves obres[1390].
16 El sol que brilla mira totes les coses,
i l'obra del Senyor és plena de la seva glòria.
17 El Senyor no ha donat als seus sants
de contar totes les seves meravelles,
que el Senyor totpoderós assegura fermament
perquè l'univers subsisteixi en la seva glòria.
18 Ha explorat els oceans i el cor
i ha penetrat les seves astúcies.
Perquè l'Altíssim coneix tota ciència,
i ha mirat els signes del temps.
19 Ell anuncia el passat i el futur
i revela les traces de les coses ocultes.
20 No li passa per alt cap pensament,
ni se li amaga una sola paraula.
21 Ha ordenat les grandeses de la seva saviesa,
—1516→
perquè és abans dels segles i pels segles;
res no hi ha estat afegit, res no n'ha estat tret,
no necessita cap conseller.
22 Que en són, de desitjables, les seves obres;
com una espurna s'han de contemplar.
23 Tot això viu i resta per sempre,
per a tot el que calgui tot obeeix.
24 Totes les coses són diferents, l'una de l'altra;
no ha fet res que li falli.
25 Cada cosa consolida el bé de l'altra,
qui es cansarà de contemplar la seva glòria?

Bellesa del món sideral. El sol, les estrelles i altres fenòmens

13 [1] Orgull de les altures és el firmament brillant,
la bellesa del cel en una visió de glòria.
[2] El sol, quan apareix, instrument admirable,
anuncia a la sortida l'obra de l'Altíssim.
[3] Al seu migdia asseca la terra,
qui pot resistir a la seva cremor?
[4] Atien la fornal per als treballs de forja,
tres vegades més ho fa el sol quan crema les muntanyes;
exhala bufades de foc
i, fent brillar els seus raigs, encega els ulls.
[5] Gran és el Senyor que l'ha fet,
que apressa la seva cursa per les seves paraules.
[6] La lluna també, sempre al seu moment,
és signe dels temps i senyal etern.
[7] De la lluna prové el senyal de les festes,
astre que minva després de fer el ple.
[8] El mes pren d'ella el seu nom;
creix meravellosament en el seu canvi,
[(9)] llumener dels campaments en l'altura,
brilla en el firmament del cel.
[(10)9] La glòria dels astres fa la bellesa del cel,
ornament resplendent en les altures del Senyor.
—1517→
[(11)10] Per les paraules del Sant es mantenen segons el seu decret
i no es cansen en les seves vetlles.
[(12)11] Mira l'arc iris i beneeix el qui l'ha fet,
és magnífic en la seva esplendor.
[(13)12] Envolta el cel amb un cercle de glòria,
les mans de l'Altíssim l'han estès.
[(14)13] Amb una ordre sens fa caure la neu,
envia els llamps del seu judici.
[(15)14] Per això, obre els seus dipòsits,
i els núvols volen com ocells.
[(16)15] En la seva grandesa espesseix els núvols,
i s'esmicolen les pedres de la calamarsa.
[(17a)16a] En veure'l, trontollen les muntanyes,
[(18a)17a] la veu del seu tro fa tremolar la terra.
[(17b)16b] A la seva voluntat bufa el vent del sud,
[(18b)17b] amb l'huracà del nord i el terbolí del vent.
[(19)18] Com ocells que baixen escampa la neu,
s'abat com llagosta que es posa.
[(20)] L'ull admira la bellesa de la seva blancor,
i el cor s'extasia en veure-la caure.
[(21)19] Vessa damunt la terra el gebre com sal,
i, gelat, es torna punxes d'espines.
[(22)20] Bufa el vent fred del nord,
i es forma un cristall de glaç sobre l'aigua;
s'atura sobre tot estany d'aigua,

i l'aigua es revesteix com d'una cuirassa.
(23)21 Devora les muntanyes i crema el desert,
consumeix la verdor com el foc.
(24)22 El remei de tot és el núvol que s'afanya;
la rosada, després de la calor, retorna la joia.
(25)23 Segons el seu designi ha domat els oceans
i ha plantat les illes.
(26)24 Els qui naveguen pel mar en conten els perills,
i ens n'admirem quan ho senten les nostres orelles.
(27)25 Allà hi ha obres extraordinàries i meravelloses,
tota mena d'animals i monstres marins.
(28)26 Gràcies a ell el seu missatger camina feliçment,
i per la seva paraula tot és ben ordenat.

—1518→

L'obra divina supera tota lloança

(29)27 Podríem dir moltes més coses encara, però no acabaríem;
en una paraula: ell és el tot.
(30)28 Om trobaríem la força per a glorificar-lo?
Perquè ell és el Gran, superior a totes les seves obres.
(31)29 El Senyor és terrible, immensament gran,
el seu poder és admirable.
(32)30 Glorifiqueu el Senyor, exalteu-lo,
(33) tant com pugueu, que encara està pel damunt.
(34) Exaltant-lo, repreneu noves forces,
no us en canseu, que no acabareu pas.
(35)31 Qui l'ha vist per poder-lo descriure?
Qui el pot glorificar com mereix?
(36)32 Moltes coses amagades hi ha, més grans que aquestes;
ben poques n'hem vistes, de les seves obres.
(37)33 Perquè el Senyor ha fet totes les coses,
i ha donat saviesa als piadosos.

IX. Elogi dels pares (Ecli. 44,1 - 50,(31)29)

44 1 Fem l'elogi dels homes il·lustres,
dels nostres pares que s'han anat succeint.
2 És gran la glòria que el Senyor ha creat,
la seva grandesa és des de sempre.
3 Sobirans en els seus reialmes,

homes famosos pel seu poder;
consellers per la seva intel·ligència,
que anunciaven les coses per les profecies;
4 caps del poble per les seves decisions,
pel seu coneixement dels escrits del poble
—hi ha paraules sàvies en la seva instrucció—;
5 creadora de melodies musicals,
compositors de poemes escrits;
6 homes rics, plens de poder,
—1519→
que vivien en pau a casa seva.
7 Tots ells foren honorats pels homes del seu temps,
i en els seus dies foren motiu d'orgull.
8 Alguns d'ells han deixat un nom
perquè en contin les lloances.
9 Però n'hi ha dels quals no queda cap record:
han desaparegut bon punt deixaren d'existir;
han passat com si no haguessin estat,
igual que els seus fills després d'ells.
10 però aquells eren homes piadosos,
i les seves obres justes no han estat oblidades.
11 Amb la seva posteritat restarà
la bona herència nascuda d'ells.
12 La seva posteritat resta fidel a les aliances,
i també els seus fills, gràcies a ells.
13 La seva posteritat restarà per sempre,
la seva glòria no serà esborrada.
14 Els seus cossos foren sepultats en pau,
el seu nom perdura per generacions.
15 Els pobles contaran la seva saviesa,
l'assemblea proclamarà la seva lloança.

Henoc i Noè

16 Henoc va plaure al Senyor i fou transportat,
exemple de conversió per a les altres generacions.
17 Noè fou trobat perfectament just,
en temps de la ira esdevingué un rescat;
(18) gràcies a ell va quedar una resta a la terra
quan va sobrevenir el diluvi.
(19)18 Pactes eterns foren establerts amb ell,
que els éssers vivents no serien destruïts per cap més diluvi.

—1520→

Abraham, Isaac i Jacob

(20)19 Abraham, gran pare d'una multitud de nacions,
ningú no fou trobat igual en glòria.
20 Va observar la llei de l'Altíssim
i féu una aliança amb ell;
(21) va fixar l'aliança en la pròpia carn,
i en la prova fou trobat fidel.
(22)21 Per això li prometé amb jurament
que les nacions serien beneïdes en la seva descendència,
que el multiplicaria com la pols de la terra,
(23) que exaltaria com les estrelles la seva descendència
i que els faria hereus
d'un mar a l'altre,
des del Riu fins a l'extrem de la terra.
(24)22 En Isaac ho confirmà igualment
en gràcia d'Abraham, el seu pare.
(25)23 La benedicció de tots els homes i l'aliança,
les féu reposar sobre el cap de Jacob.
(26) El va reconèixer en les seves benediccions
i li féu do de l'herència;
en va distribuir les parts
i les repartí entre les dotze tribus.

Moisès

45 (27)1 Féu sortir d'ell un home piadós
que trobà gràcia als ulls de tothom,
(**45** 1) estimat de Déu i dels homes,
Moisès, beneït sigui el seu record.
2 Li donà una glòria igual a la dels sants,
i el féu poderós per a esglai dels enemics.
3 Per les seves paraules féu cessar els prodigis,
el glorificà davant dels reis.
Li donà manaments per al seu poble
—1521→
i li mostrà quelcom de la seva glòria;
4 el santificà en la fidelitat i la dolcesa,
el va elegir d'enmig de tothom;
5 li féu sentir la seva veu
i el va introduir en la tenebra;
(6) li donà cara a cara els manaments,
llei de vida i de coneixement,
per ensenyar a Jacob l'aliança
i les seves decisions a Israel.

Aharon

(7)6 Va elevar Aharon, un sant semblant a ell,
germà seu, de la tribu de Leví.
(8)7 El va constituir per un decret etern
i li concedí el sacerdoci del poble.
El va honorar amb rics ornaments,
(9) i li cenyí un vestit gloriós;
8 el va revestir d'un honor perfecte
i l'envoltà d'insígnies de poder:
femorals, túnica talar i efod.
(10)9 Li va guarnir de magrenetes la vora del vestit,
de molts picarols d'or tot al voltant,
(11) que dringuessin quan caminés,
i es fessin sentir en el temple,
com un memorial per als fills del seu poble;
(12)10 un vestit sagrat, d'or i jacint,
i de porpra, treball de brodador;
el pectoral del judici, per revelar la veritat,
(13) teixit d'escarlata, treball d'artesà;
11 amb pedres precioses, tallades com segells,
encastades en or, treball de joier,
com un memorial, amb inscripció gravada,
corresponents al nombre de les tribus d'Israel;
(14)12 una corona d'or sobre la tiara,
amb la marca inscrita de la consagració,
insígnia d'honor, obra magnífica,
—1522→
delícia dels ulls, bellesa perfecta.
(15)13 Coses així no s'havien vist abans d'ell,
(16) mai un estrany no les ha vestides,
llevat, només, dels seus fills
i dels seus descendents per sempre.
(17)14 Els seus sacrificis eren consumits del tot
dues vegades el dia, perpètuament.
(18)15 Moisès li omplí les mans
i l'ungí amb l'oli sagrat.
(19) Fou per a ell una aliança eterna
i per a la seva descendència, mentre duri el cel,
perquè presidís el culte i exercís el sacerdoci
i beneís el poble en el seu nom.
(20)16 El va elegir d'entre tots els homes
perquè presentés l'ofrena al Senyor,
l'encens i el perfum agradable en memorial,
i fes l'expiació pel poble.

(21)17 Li donà, pels seus manaments,
el poder sobre les prescripcions dels decrets,
perquè ensenyés a Jacob els preceptes
i il·luminés Israel sobre la seva llei.
(22)18 Uns estranys s'aixecaren contra ell
i li tingueren enveja en el desert,
la gent de Datan i Abirom
i la banda de Coré, furiosos i indignats.
(23)19 El Senyor ho veié i li desagradà,
i va exterminar-los en el furor de la seva ira.
(24) Féu prodigis contra ells,
per devorar-los amb el foc de la seva flama.
(25)20 I va fer més gran la glòria d'Aharon
i li donà una herència;
li donà participació en les primícies dels fruits,
(26) abans de tot, pa fins a saciar-se.
21 Perquè s'alimenten dels sacrificis del Senyor
que va donar a ell i a la seva descendència.
(27)22 A la terra del poble no té cap herència,
no té cap part enmig del poble,
perquè «jo mateix sóc la teva part i la teva herència».

—1523→

Finehès

(28)23 Finehès, fill d'Eleazar, fou el tercer en glòria,
pel seu zel en el temor del Senyor,
(29) perquè es plantà davant la plaga que queia sobre el poble,
en la bondat de la seva ànima generosa,
i així va expiar per Israel.
(30)24 Per això, fou establerta amb ell una aliança de pau,
que el féu cap dels sants i del seu poble,
a fi que a ell i a la seva descendència
pertanyés la dignitat del sacerdoci per sempre.
(31)25 Hi hagué també una aliança amb David,
fill de Jessè, de la tribu de Judà,
herència reial només de fill a fill.
Però l'herència d'Aharon passa a tota la seva descendència.
26 Que ell us doni saviesa al vostre cor
per governar el seu poble amb justícia,
a fi que els seus béns no desapareguin,
ni la seva glòria en les seves generacions.

Josuè i Caleb

46 1 Valent a la guerra fou Josuè, fill de Nave,
successor de Moisès en l'ofici de profeta,
que fou, com diu el seu nom[1391],
gran per a salvar els seus elegits,
per a castigar els enemics revoltats,
a fi de donar l'heretatge a Israel.
(3)2 Que n'era, de gloriòs, quan alçava les mans
i brandava l'espasa contra les ciutats!
(4)3 Qui es dreçà així abans d'ell?
Ell mateix dirigia els combats del Senyor.
(5)4 ¿No fou per la seva mà que s'aturà el sol,
i que un dia es tornà com doble?
(6)5 Va invocar l'Altíssim poderós,
—1524→
quan els enemics l'estrenyien per tots costats;
i el Senyor gran l'escoltà
i féu caure a tota força una pedregada enorme.
(7)6 Es va llançar contra la nació enemiga
i en la davallada anorreà els adversaris,
(8) perquè les nacions coneguessin les seves armes
i que la seva guerra era la del Senyor.
7 Ell seguí, en efecte, el Poderós;
(9) en temps de Moisès obrà piadosament,
igual que Caleb, fill de Jefonné,
resistint davant la multitud,
impedint el poble de pecar,
fent callar la mala murmuració.
(10)8 Així, tots dos sols foren salvats
d'entre sis-cents mil peoners,
per ser introduïts en l'heretatge,
en la terra on raja llet i mel.
(11)9 I el Senyor donà a Caleb la força,
que li quedà fins a la vellesa,
de pujar les altures del país,
i la seva descendència conservà l'heretatge,
(12)10 a fi que tots els fills d'Israel veiessin
que és bo de seguir el Senyor.

Els jutges

(13)11 Els jutges també, cadascun segons el seu nom,
que no deixaren pervertir el seu cor
i que no s'apartaren del Senyor,
(14) que la seva memòria sigui beneïda!

12 Que els seus ossos refloreixin de la tomba,
(15) que el seu nom es renovi
en els fills d'aquests homes gloriosos.

—1525→

Samuel

(16)13 Estimat del seu Senyor fou Samuel;
profeta del Senyor, establí la reialesa
i ungí prínceps sobre el seu poble.
(17)14 Segons la llei del Senyor jutjà l'assemblea,
i el Senyor visità Jacob.
(18)15 Per la seva fidelitat es demostrà profeta,
pels seus oracles fou reconegut vident fidel.
(19)16 Va invocar el Senyor poderós,
quan els enemics l'estrenyien per tots costats,
(20)17 Aleshores el Senyor va tronar des del cel,
i amb gran estrèpit féu sentir la seva veu.
(21)18 Va esclafar els cabdills dels tirians
i tots els prínceps dels filisteus.
(22)19 Abans del temps del repòs etern
donà testimoniatge davant el Senyor i el seu ungit:
«De riqueses, ni tan sols unes sandàlies,
no n'he rebudes de ningú».
I ningú no el va acusar.
(23)20 Després d'haver-se adormit, encara profetitzà
i anuncià al rei la seva fi;
de la terra alçà la seva veu
per esborrar, profetitzant, la culpa del poble.

David

47 1 Després d'ell s'alçà Natan
per profetitzar en temps de David.
2 Com el greix separat d'un sacrifici pacífic,
així fou David d'entre els fills d'Israel.
3 Jugà amb els lleons com amb cabrits,
amb els óssos com amb anyells.
4 En la seva joventut ¿no va matar el gegant
i tragué l'oprobi del poble,
—1526→
(5) quan alçà la mà amb la pedra a la fona
i va abatre l'orgull de Goliat?

(6)5 Va invocar el Senyor, l'Altíssim,
i donà força a la seva dreta
per fer caure l'home poderós en la guerra
i aixecar el front del seu poble.
(7)6 Així li feren glòria de deu mil
i el lloaren per les benediccions del Senyor,
en cenyir-li una diadema de glòria.
7 Perquè esclafà els enemics de tots costats,
(8) anorreà, els filisteus, els seus adversaris,
fins avui trencà la seva força.
(9)8 En totes les seves obres féu acció de gràcies
al Sant Altíssim amb paraules de glòria;
(10) amb tot el cor cantà himnes
i estimà el seu Creador.
(11)9 Instituí cantors davant l'altar,
per endolcir amb les seves veus les melodies.
(12)10 Dona esplendor a les festes,
embellí les solemnitats a la perfecció,
fent-los lloar el seu sant nom,
fent ressonar des de l'alba el Santuari.
(13)11 El Senyor va esborrar els seus pecats,
aixecà el seu poder per sempre;
li dona una aliança reial,
un tron gloriós a Israel.

Salomó

(14)12 Després d'ell sorgí un fill savi
que, gràcies a ell, visqué en la prosperitat.
(15)13 Salomó regnà en dies de pau,
Déu li concedí tranquil·litat per tots costats,
perquè aixequés una casa al seu nom
i preparés un santuari etern.
14 Que en fores, de savi, en la teva joventut,
(16) ple d'intel·ligència com el riu!
—1527→
15 El teu esperit cobrí la terra,
(17) l'omplires de paràboles enigmàtiques.
16 Fins a les illes, ben lluny, arribà el teu nom,
i fores estimat en la teva pau.
(18)17 Pels teus cants, pels teus proverbis, per les teves paràboles,
per les teves interpretacions t'admiraren els pobles.
(19)18 En nom del Senyor Déu,
de l'anomenat Déu d'Israel,
(20) aplegares l'or com estany,
com plom multiplicares la plata.

(21)19 Vas lliurar els teus sentits a les dones,
i les deixares dominar en el teu cos.
(22)20 Vas fer una taca a la teva glòria,
vas profanar la teva descendència
i atragueres la còlera sobre els teus fills,
els llançares en l'aflicció per la teva insensatesa:
(23)21 la sobirania es dividí en dues,
i d'Efraïm sorgí un reialme rebel.
(24)22 Però el Senyor no abandonarà la seva misericòrdia
ni deixarà passar cap de les seves paraules,
no exterminarà els rebrots del seu elegit
ni extirparà la descendència d'aquell qui l'estima.
(25) Així ha donat una resta a Jacob,
i a David, una arrel d'ell.
(26)23 I Salomó reposà amb els seus pares,
(27) i deixà després d'ell un de la seva descendència,
(28) el més boig del poble, mancat d'intel·ligència,
Roboam, que induí el poble a la revolta.
(29)24 I Jeroboam, fill de Nabat, que féu pecar Israel
i va indicar a Efraïm el camí del pecat.
Aleshores els seus pecats es multiplicaren tant,
(30) que foren bandejats de la seva terra.
(31)26 Buscaren tota mena de maldat,
fins que el càstig caigué damunt d'ells.

—1528→

Elies

48 1 Llavors s'alçà el profeta Elies com un foc,
i la seva paraula cremava com una torxa.
2 Féu venir la fam damunt d'ells,
i en el seu zel els féu disminuir.
3 Per la paraula del Senyor tancà el cel,
i va fer caure foc tres vegades.
4 Que en fores, de gloriós, Elies, amb els teus prodigis!
Qui es podrà gloriar de ser com tu?
5 Tu que aixecares un cadàver de la mort,
del país dels morts, per la paraula de l'Altíssim.
6 Tu que precipitares reis a la ruïna,
homes il·lustres, del seu llit.
7 Tu que sentires un blasme al Sinaí,
i a l'Horeb, decrets de càstig.
8 Tu que ungires reis per donar la retribució,
i profetes successors teus.
9 Tu que fores endut en un terbolí de foc,
en un carro de cavalls de foc.
10 Tu que fores designat en les amenaces futures

per calmar la ira abans del furor,
per retornar el cor dels pares vers els fills
i restablir les tribus de Jacob.
11 Feliços els qui t'han vist
i s'han adormit en l'amor,
(12) perquè nosaltres també posseirem la vida.

Eliseu

(13)12 Quan Elies fou envoltat en el terbolí,
Eliseu fou omplert del seu esperit.
Durant la seva vida cap príncep no el féu trontollar,
no el va dominar ningú.
(14)13 Res no fou massa per a ell,
—1529→
i fins en la mort el seu cos profetitzà.
(15)14 Durant la seva vida féu prodigis,
i en la seva mort les seves obres foren admirables.
(16)15 Però, malgrat això, el poble no es convertí,
no s'apartaren dels seus pecats,
fins que foren deportats al seu país
i dispersats per tota la terra.

Alguns reis de Judà

(17)16 Llavors no restà sinó un poble petit en nombre
amb un príncep a la casa de David.
(18) Alguns d'ells feren el que és agradable a Déu,
però d'altres multiplicaren els pecats.
(19)17 Ezequies fortificà la seva ciutat
i hi féu venir l'aigua a dins;
amb el ferro excavà la roca
i construí cisternes per a l'aigua.
(20)18 Al seu temps pujà Senaquerib,
envià Rabsaces, i partí;
alçà la mà contra Sió
i es mostrà arrogant en el seu orgull.
(21)19 Aleshores els tremolaren el cor i les mans,
i patiren dolors com de parteres.
(22)20 Invocaren el Senyor misericordiós,
estenent les mans vers ell.
I el Sant, del cel estant, els escoltà tot seguit

(23) i els deslliurà per mà d'Isaïes.
(24)21 Colpí el camp dels assiris,
i el seu àngel els exterminà.

Isaïes

(25)22 Perquè Ezequies féu el que és agradable al Senyor
i es mantingué en els camins de David, el seu pare,
com li ordenà el profeta Isaïes,
—1530→
el gran fidel en les seves visions.
(26)23 Al seu temps el sol reculà,
i va allargar la vida del rei.
(27)24 Amb gran esperit veié la fi dels temps,
consolà els afligits de Sió.
(28)25 Fins a l'eternitat revelà el futur,
i les coses secretes abans que arribessin.

Josies

49 1 El record de Josies és una mescla de perfums,
preparada pel treball d'un perfumista.
(2) En tota boca és dolç com la mel,
com la música en un convit de vi.
(3)2 Ell mateix prengué el bon camí en la conversió del poble
i extirpà les abominacions de la malícia.
(4)3 Adreçà el cor vers el Senyor,
en temps dels perversos afermà la pietat.

Els altres reis de Judà. Jeremies

(5)4 Fora de David, Ezequies i Josies,
tots prevaricaren perversament.
(6) Com que abandonaven la llei de l'Altíssim,
els reis de Judà desaparegueren.
(7)5 Perquè van donar el seu poder a d'altres,
la seva glòria a una nació estrangera.
(8)6 Incendiaren la ciutat escollida del santuari,

transformaren en desert els seus camins,
(9)7 a causa de Jeremies, perquè el maltractaren,
ell, consagrat profeta des del si de la seva mare,
per arrencar, destruir i arruïnar,
com també per edificar i plantar.

—1531→

Ezequiel i els dotze profetes menors

(10)8 Ezequiel contemplà una visió de glòria
que li mostrà sobre el carro dels querubins,
(11)9 perquè és recordà dels enemics en la tempesta
i de fer bé als qui segueixen el camí dret.
(12)10 Quant als ossos dels dotze profetes,
que refloreixin a la seva tomba,
ja que consolaren Jacob
i el rescataren per la fidelitat de l'esperança.

Zorobabel, Jesús i Nehemies

(13)11 Com podrem fer l'elogi de Zorobabel?
Ell que és com segell a la mà dreta.
(14)12 Semblantment, Jesús, fill de Josèdec;
al seu temps construïren la casa
i aixecaren un temple consagrat al Senyor,
destinat a una glòria eterna.
(15)13 De Nehemies, també, el record és gran,
ell que redreçà els nostres murs enrunats,
restablí portes i forrellats
i restaurà les nostres cases.

Els patriarques i Adam

(16)14 Ningú no fou creat a la terra com Henoc,
ja que fou endut de la terra.
(17)15 Ni tampoc nasqué cap home com Josep,
cabdill dels seus germans, sosteniment del seu poble;
(18) els seus ossos foren visitats.
(19)26 Sem i Set foren gloriosos entre els homes,

però per damunt de tot vivent en la creació, Adam.

—1532→

El pontífex Simó

50 [1] Simó, fill d'Onies, fou el gran sacerdot,
que durant la seva vida reparà la casa,
i durant els seus dies consolidà el santuari.
[2] Per ell fou fonamentada la doble altura,
l'alt contrafort del recinte del temple.
[3] Al seu temps fou excavat el dipòsit de les aigües,
cisterna d'un perímetre com el mar.
[4] Es preocupà d'evitar al seu poble la ruïna,
fortificà la ciutat contra un setge.
[5] Que n'era, de gloriós, voltat del seu poble,
quan sortia de la casa del vel!
[6] Com estel matinal enmig dels núvols,
com la lluna quan fa el ple en dies de festa,
[7] com el sol que resplendeix sobre el temple de l'Altíssim,
[(8)] com l'arc iris que brilla entre núvols de glòria,
[8] com la rosa en els dies de primavera,
com un lliri vora les aigües,
com una branca del Líban en dies d'estiu,
[9] com el foc i l'encens a l'encenser,
[(10)] com un vas d'or massís,
ornat de tota mena de pedres precioses,
[(11)10] com una olivera carregada de fruit,
com un xiprer que s'enlaira cap als núvols.
[11] Quan es posava el vestit gloriós,
i es revestia de la perfecció de l'honor,
[(12)] quan pujava a l'altar sant
i omplia de glòria el recinte del santuari.
[(13)12] Quan rebia les porcions de mans dels sacerdots,
dret vora el fogar de l'altar,
tot voltat d'una corona de germans,
com el ramatge dels cedres al Líban,
[(14)] l'envoltaven com troncs de palmeres,
[13] i tots els fills d'Aharon en la seva glòria,
[(15)] amb l'ofrena del Senyor a les mans,
—1533→
davant tota l'assemblea d'Israel,
[14] mentre acomplia el servei dels altars,
ordenant l'ofrena de l'Altíssim Totpoderós.
[(16)15] Estenia la mà sobre la copa,
feia libació de la sang del raïm
[(17)] i la vessava al peu de l'altar,
perfum agradable a l'Altíssim, rei de l'univers.

(18)16 Aleshores els fills d'Aharon clamaven,
feien sonar les trompetes de metall batut,
feien sentir un gran so,
com un memorial davant l'Altíssim.
(19)17 Llavors tot el poble alhora es precipitava
i queien de cara a terra,
per adorar el seu Senyor,
el Totpoderós, el Déu Altíssim.
(20)18 Els cantors el lloaven amb les seves veus,
en un gran clamor la melodia es feia dolça.
(21)19 I el poble suplicava el Senyor Altíssim,
en oració davant el Misericordiós,
fins que s'havia acomplert el cerimonial del Senyor
i s'havia acabat el seu culte.
(22)20 Aleshores baixava i alçava les mans
sobre tota l'assemblea dels israelites,
per donar amb els propis llavis la benedicció del Senyor
i gloriar-se en el seu nom.
(23)21 Llavors, per segona vegada, es prosternaven
per rebre la benedicció de l'Altíssim.

Conclusió

(24)22 I ara beneïu el Déu de l'univers,
que acompleix arreu grans coses,
que ha exaltat els nostres dies des del si matern,
que ha obrat amb nosaltres segons la seva misericòrdia.
(25)23 Que ens doni la joia del cor,
que hi hagi pau als nostres dies,
a Israel, pels segles dels segles.
—1534→
(26)24 Que la seva misericòrdia resti fidelment amb nosaltres,
i que ens rescati als nostres dies.

Tres pobles odiosos

(27)25 Contra dues nacions s'irrita la meva ànima,
i la tercera ni és una nació:
(28)26 els habitants de la muntanya de Seïr, els filisteus,
i el poble estúpid que habita a Siquem.

Signatura de l'obra

(29)27 Una instrucció d'intel·ligència i de ciència
ha gravat en aquest llibre
Jesús, fill de Sira, Eleazar, de Jerusalem,
que ha fet ploure del seu cor la saviesa.
(30)28 Feliç aquell qui rumia aquestes paraules;
qui les posa en el seu cor es farà savi.
(31)29 Si obra així, serà fort en tota cosa,
perquè la llum del Senyor és el seu camí.

X. Apèndix (Ecli. 51,1 - 51,(38)30)

Oració de Jesús, fill de Sira

51 1 Us vull donar gràcies, Senyor, Rei,
us vull lloar, Déu, Salvador meu;
(2) dono gràcies al vostre nom.
2 Perquè heu estat per a mi un protector i un socors,
(3) i heu alliberat el meu cos de la ruïna,
del parany de la llengua calumniadora,
dels llavis que forgen la mentida;
davant dels adversaris
heu estat el meu socors i m'heu deslliurat,
(4)3 segons l'abundor de la vostra misericòrdia i del vostre nom,
de les mossegades dels disposats a devorar-me,
—1535→
(5)de la mà dels qui em busquen la vida,
de les moltes afliccions que he patit,
(6)4 de la sufocació del foc que m'envoltava,
del mig d'un foc que jo no havia encès,
(7)5 de la profunditat de les entranyes del país dels morts,
de la llengua impura, de la paraula mentidera
6 —prop del rei la calúmnia d'una llengua injusta—.
(8) La meva ànima era pròxima a la mort,
(9) la meva vida era prop del país dels morts, al fons.
(10)7 M'envoltaven per tots costats, i ningú no em socorria,
girava els ulls buscant l'auxili dels homes, i res.
(11)8 Aleshores em vaig recordar de la vostra misericòrdia, Senyor,
de la vostra obra des de sempre,
(12) que aixequeu els qui esperen en vós,
que els salveu de les mans dels enemics.
(13)9 I vaig alçar de la terra la meva súplica,

i vaig implorar de ser deslliurat de la mort.
(14)10 Vaig invocar el Senyor, Pare del meu Senyor,
perquè no m'abandonés als dies de l'angoixa,
al temps dels orgullosos i de l'abandó.
(15) Lloaré el vostre nom perpètuament,
el cantaré amb acció de gràcies.
11 I la meva pregària fou escoltada:
(16) em salvàreu de la ruïna,
em deslliuràreu del temps dolent.
(17)12 Per això, us donaré gràcies i us lloaré,
i beneiré el nom del Senyor.

Poema autobiogràfic

(18)13 Quan era encara jove, abans d'haver errat,
cercava obertament la saviesa en la pregària;
(19)14 davant el temple la demanava,
i fins a la fi la buscaré.
15 De la seva flor, com raïm que madura,
(20) se n'alegrava el meu cor.
El meu peu anava pel camí dret,
—1536→
des de la meva joventut l'he seguit.
(21)16 Li vaig prestar una mica l'orella, i l'he rebuda,
(22) i vaig trobar-hi molta instrucció per a mi.
17 El progrés em vingué gràcies a ella;
(23) a qui em donà la saviesa donaré glòria.
(24)18 Perquè vaig decidir de posar-la en pràctica,
vaig ser zelós del bé, i no me n'avergonyiré.
(25)19 La meva ànima ha lluitat per ella,
he estat atent a la pràctica de la llei;
(26) he alçat les mans enlaire
i he deplorat les meves ignoràncies sobre ella
(27)20 He dirigit la meva ànima vers ella
i en la puresa l'he trobada;
(28) per ella he adquirit un cor des del principi,
per això, no seré abandonat.
(29)21 Les meves entranyes es commogueren per buscar-la,
per això, he fet una bona adquisició.
(30)22 El Senyor m'ha donat la llengua en recompensa,
amb ella el lloaré.
(31)23 Acosteu-vos a mi, ignorants,
i quedeu-vos a la casa de la instrucció.
(32)24 ¿Per què dieu que n'esteu mancats,
si les vostres ànimes n'estan tan assedegades?
(33)25 He obert la boca i he parlat:

Adquiriu-la sense diners,
(34)26 doblegueu el coll sota el jou,
que la vostra ànima rebi la instrucció,
és ben a prop per a trobar-la.
(35)27 Vegeu amb els vostres ulls que poc m'he fatigat,
i he trobat per a mi molt de repòs.
(36)28 Participeu en la instrucció com en una gran massa de plata,
gràcies a ella adquirireu molt d'or.
(37)29 Que la vostra ànima s'alegri en la seva misericòrdia,
no us avergonyiu de lloar-lo.
(38)30 Acompliu la vostra obra abans del temps,
i us donarà al seu temps la vostra recompensa.

Saviesa de Jesús, fill de Sira.

—1537→

Profetes (Is. 1,1- Ml. 2,24)[1392]

Isaïes (Is. 1,1 - 66,24)[1393]

Primera part del llibre d'Isaïes (Is. 1,1 - 39,8)

Primera secció (Is. 1,1 - 12,6)

1 Títol.— 1 Visió[1394] d'Isaïes, fill d'Amós (que va percebre sobre Judà i Jerusalem, el temps d'Ozies, de Joatam, d'Acaz i d'Ezequies, reis de Judà).

Contra el poble infidel

2 Sentiu, cels; escolta, terra, que Jahvè parla:

«He engendrat fills i els he enaltits,
però ells m'han estat infidels!
3 Un bou coneix el qui el té,
i fase la menjadora del seu amo;
és Israel que no coneix,
és el meu poble que no entén res».

El càstig de Judà

4 Ah, gent pecadora,
poble carregat de culpa,
malvats de mena,
banda de facinerosos!
Han abandonat Jahvè,
han renegat el Sant d'Israel
(s'hi han girat d'esquena!)
5 ¿On us podran pegar encara,
quan tornen a desobeir?
Tot el cap està malalt,
i tot el cor, defallit.
6 De la planta dels peus fins al cap,
no té una part sana;
no hi ha sinó contusió i bonys
i lesió acabada de fer!
No els han curats ni embenats,
ni l'han amorosida amb oli!
7 El vostre país és un desert,
les vostres ciutats són incendiades;
les vostres terres, davant vostre
us les devoren estrangers!
—1538→
8 La filla de Sió[1395] ha quedat
com una borja a la vinya,
com un rafal en el camp de cogombres,
com una torre de guàrdia.
9[1396] Si Jahvè-Sabaot
no ens hagués deixat cap supervivent,
hauríem acabat com Sodoma,
seríem igual que Gomorra.

Contra la hipocresia

10 Sentiu la paraula de Jahvè, prohoms de Sodoma; escolta la llei del nostre Déu,
poble de Gomorra:

11 «Què m'importen els vostres molts sacrificis?,
diu Jahvè.
Estic tip d'holocaustos de moltons
i de greix de bons vedells;
la sang dels bous joves, dels anyells
i dels bocs no em diu res[1397].
12 Quan veniu a veure la meva cara,
qui exigeix això de la vostra mà?
13 No ho féssiu més, de posar els peus als meus atris,
ni de presentar ofrenes;
cosa vana és de cremar perfums,
una abominació per a mi!
Llunes noves i dissabtes
i convocar aplecs...
No puc suportar
dejuni i repòs del treball.
14 Les vostres llunes noves i els vostres aplecs,
els odia la meva ànima;
se m'han tornat una càrrega,
estic cansat de portar-la.
15 Quan esteneu les vostres mans,
em tapo els ulls per no veure-us!
I ni que multipliqueu les pregàries,
tampoc no us escolto.
Teniu les mans plenes de sang;
16 renteu-vos, purifiqueu-vos!
Traieu-me de davant dels ulls
la dolenteria de les vostres mans.
Deixeu de fer el mal,
17 apreneu a fer el bé,
cerqueu el dret,
socorreu l'oprimit.
Feu justícia a l'orfe,
defenseu la viuda.

Oferiment de perdó

18 Veniu, doncs, i discutim-ho,
—1539→
diu Jahvè.
Si els vostres pecats són com l'escarlata,

seran blancs com la neu;
si vermellegen com la porpra,
seran com la llana.
19 Si voleu i escolteu,
menjareu els béns de la terra;
20 però, si no voleu i feu el rebec,
tastareu l'espasa,
que la boca de Jahvè ha parlat».

Lamentació sobre Jerusalem

21 Ah, com s'ha tornat una prostituta
la ciutat fidel,
Sió, que estava plena del dret,
la justícia s'hi allotjava!
22 La teva plata s'ha tornat escòries,
el teu vi està rebaixat.
23 Els teus prínceps són uns rebels,
companys de lladres.
Tots són partidaris dels suborns
i corren darrera les propines.
A l'orfe, no li fan justícia,
la causa de la viuda no arriba fins a ells,
24 Per això, oracle del Senyor,
Jahvè-Sabaot, el Fort d'Israel:
«Ai, em consolaré dels meus adversaris,
em venjaré dels meus enemics!
25 Giraré la mà contra tu,
purificaré al foc les teves escòries
i separaré tot el teu plom.
26 Tornaré els teus governants com de primer,
els teus consellers com al principi.
Llavors et diran «Ciutat-de-la-Justícia,
La-Vila-fidel».

27 Sió serà redimida pel dret, i els seus convertits, per la justícia. 28 En canvi, els infidels i pecadors seran estavellats alhora, i desapareixeran els qui abandonen Jahvè.

La fi dels adoradors dels ídols

29 Sí, us avergonyireu dels terebints
que havíeu apreciat,

i us ruboritzareu dels jardins
que havíeu preferit[1398].
—1540→
30 Sí, sereu com un terebint
de fulla pansida,
i com un jardí
que no veu més l'aigua.
31 El fort es convertirà en esca,
i la seva obra, en guspira;
s'encendran tots dos alhora,
i no hi haurà qui ho apagui.

2 Nou títol.— 1 La paraula que va percebre Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem.

Exaltació de Sió als temps messiànics

2 I s'esdevindrà als darrers temps:[1399]
La muntanya de Jahvè, amb el temple del nostre Déu,
serà ferma al cap de les muntanyes, i s'elevarà més alta que els puigs.
Totes les nacions[1400] afluiran cap a ella,
3 hi aniran tants de pobles, tot dient:
«Som-hi, pugem a la muntanya de Jahvè,
al temple del Déu de Jacob,
perquè ens instrueixi en els seus camins,
i seguim les seves rutes;
ja que de Sió surt instrucció,
de Jerusalem surt la paraula de Jahvè».
4 Ell farà de jutge entre les nacions
i d'àrbitre per a tants de pobles.
Amb les seves espases forjaran relles,
i falçs amb les seves llances.
Les nacions no alçaran l'espasa l'una contra l'altra,
ni aprendran més a fer la guerra.
5 Casa de Jacob, caminem a la llum de Jahvè!

Anunci del judici de Jahvè

6 Sí, has repudiat el teu poble,
la casa de Jacob,
perquè són plens d'endevins de l'Orient,
fan el fetiller com els filisteus

i tenen fills de fora en abundància.
7 Tenen la terra plena de plata i d'or,
els seus tresors són sense fi;
tenen la terra plena de cavalls,
—1541→
els seus carros són sense fi;
8 tenen la terra plena d'ídols,
... ...
es prosternen davant l'obra de les seves mans,
davant el que han fet els seus dits.
9 El mortal s'ha humiliat i l'home s'ha abaixat,
però tu no els has de perdonar
10[1401] Fiqueu-vos dins les roques,
amagueu-vos a la pols
davant el terror de Jahvè
i l'esclat de la seva majestat,
quan s'aixeca per fer tremolar la terra.
11 Llavors s'humilia l'altivesa del mortal,
llavors s'abaixa l'orgull de l'home;
i d'excels, n'és Jahvè sol, aquell dia.
12 Perquè hi ha un dia per a Jahvè-Sabaot
contra tot el que és soberg i elevat,
contra tot el que s'alça i s'empina;
13 contra tots els cedres del Líban
i contra totes les alzines de Basan;
14 contra totes les muntanyes elevades
i contra tots els puigs que s'alcen;
15 contra totes les torres altes
i contra tota muralla escarpada;
16 contra totes les naus de Tarsís
i contra totes les barques preades.
17 Llavors s'humilia l'altivesa del mortal,
llavors s'abaixa l'orgull de l'home;
i d'excels, n'és Jahvè sol, aquell dia.
18 Però els ídols són com la nit que passa...
19 Es fiquen dins les balmes de les roques
i als forats de la pols,
davant el terror de Jahvè
i l'esclat de la seva majestat,
quan s'aixeca per fer tremolar la terra.
20 Aquell dia, l'home llençarà els seus ídols de plata i els seus ídols d'or,
que s'havia fet per adorar-los, als talps i als muriacs,
21 per ficar-se a les clivelles de les roques,
a les esquerdes de les penyes,
davant el terror de Jahvè
i l'esclat de la seva majestat,
—1542→
quan s'aixeca per fer tremolar la terra.
22 Deixeu-vos estar de l'home,
que té al nas una alenada divina,

però s'ha de considerar una bèstia.

L'anarquia a Jerusalem i a Judà

3 [1] Perquè, vet aquí, que el Senyor,
Jahvè dels exèrcits,
retirarà de Jerusalem i de Judà
tota mena de puntals:
[2] paladí i home de gerra,
jutge i profeta, endeví i vell,
[3] capità de cinquanta i notable,
conseller, savi i entès en encanteris.
[4] Aleshores els donaré minyons com a prínceps,
i les berganteries predominaran entre ells.
[5] El poble es veurà molestat,
un home per un altre home,
i cada un pel seu company.
Es desvergonyiran el minyó amb el vell
i el plebeu amb el noble.
[6] Quan s'arrapi l'un al seu
germà a casa del seu pare:
«Tu tens mantell! Has de ser-nos el qui mani,
pren a les mans aquesta ruïna!»;
[7] li farà ell, aquell dia:
«No sóc cap metge!
I a casa meva no hi ha pa
ni hi ha mantell.
No em poseu a manar el poble!»
[8] Sí, Jerusalem ensopega,
Judà cau,
perquè la seva llengua i els seus actes estan contra Jahvè,
provoquen els ulls de la seva glòria.
[9] La seva parcialitat testimonia contra ells,
deixen veure el seu pecat, no dissimulen.

[10] Ai de la seva ànima, ja que han ordit un mal pla contra ells mateixos, dient: «Lliguem el just, perquè ens és carregós». Per això, menjaran el fruit de les seves obres.
[11] Ai de l'impiu, malament la passarà, d'acord amb les obres de les seves mans.

Contra els magistrats indignes

[12] Poble meu, els teus exactors t'espolien,

—1543→
et dominen els usurers.
Poble meu, els teus guies et fan perdre,
embrollen la senda dels teus peus.
13 Jahvè ja està a punt per al procés,
es posa dret per jutjar el seu poble;
14 Jahvè entra en judici
amb els ancians i els prínceps del seu poble;
«Sou vosaltres que heu brostejat la vinya,
a casa vostra hi ha les despulles del pobre!
15 ¿Què teniu, que esclafeu el meu poble
i moleu la cara dels pobres?»
Oracle del Senyor, Jahvè-Sabaot.

Invectiva contra les dones

16 Jahvè ha dit:
«Per tal com són tan orgulloses
les filles de Sió,
que van amb el coll estirat
i mirant de cua d'ull,
que caminen amb passos menuts,
fent dringar els anells dels peus:
17 el Senyor farà tinyós el crani de les filles de Sió
i Jahvè els descobrirà les vergonyes».

18 Aquell dia, el Senyor farà desaparèixer la magnificència d'esclaves, sols i llunetes, 19 d'arracades, braçalets i vels, 20 de còfies, cadenetes i cinturons, de túniques perfumades i amulets, 21 de tumbagues i anells del nas, 22 de vestits preciosos i mantells, de xals i escarselles, 23 de robes transparents i llenços de lli finíssims, de benes i mantellines. 24 I s'esdevindrà que

en comptes de perfums hi haurà pudor;
en comptes del cinturó, una corda;
en comptes de trenes, un cap pelat;
en comptes de roba sumptuosa, un sac;
un estigma en comptes de bellesa!

Les viudes de Sió

25 Els teus homes cauran per l'espasa;
els teus paladins, a la batalla.
26 Gemegaran les seves portes, estaran de dol,
—1544→
i, deshabitada, s'asseurà a terra.

4 1 Aleshores set dones s'arraparan
a un sol home, aquell dia, dient:
«Ja ens farem nosaltres la vida
i ens vestirem nosaltres mateixes!
Només que puguem portar el teu nom!
Treu-nos el nostre oprobi!»[1402]

La vida de la resta sagrada.— 2 Aquell dia, allò que Jahvè farà germinar serà per a l'esplendor i la glòria, i el fruit de la terra serà per a l'orgull i la magnificència dels supervivents d'Israel. 3 I al qui quedarà a Sió i al qui serà deixat a Jerusalem, li diran sant; a tot el qui estarà inscrit per fruir de la vida a Jerusalem[1403], 4 quan el Senyor haurà rentat la brutícia de les filles de Sió i haurà esbaldit la sang de Jerusalem d'enmig d'ella, amb l'alenada del judici i l'alenada de l'escombrada[1404]. 5 Jahvè crearà sobre tota la muntanya de Sió i sobre les seves assemblees un núvol, de dia, i fum i la brillantor del foc que flameja, de nit; ja que sobre tota glòria hi ha un dosser. 6 Serà una tenda per a fer ombra contra la calor, i per a servir de refugi i de recer contra la gropada i la pluja.

Cant de la vinya

5 1,[1405] Vull cantar per al meu amat
un cant del meu amic sobre la seva vinya.
L'amat tenia una vinya en un fèrtil coster.
2 La cavà i en tragué les pedres,
hi plantà ceps escollits.
Enmig hi edificà una torre,
i hi va cavar també un cup.
I esperava que fes raïms,
però féu agrassots.
3 Ara, doncs, habitant de Jerusalem
i home de Judà,
sigueu jutges, us ho demano,
entre jo i la meva vinya!
4 ¿Què podia fer per la meva vinya,
que no hagi fet?
¿Per què n'esperava raïms,
i ha fet agrassots?
5 Doncs, ara us ensenyaré
què faré amb la meva vinya:

treure-li la tanca,
perquè el bestiar se la mengi;
tirar-li a terra la paret,
perquè el bestiar la trepitgi.
6 La deixaré llesta per al saqueig,
prou de podar-la o magencar-la;
hi creixeran esbarzers i cards!
I donaré ordres als núvols
que no ploguin sobre ella!
7 Sí, la vinya de Jahvè-Sabaot
és la casa d'Israel,
i l'home de Judà
n'és el plançó preferit!
N'esperava el dret,
i no es veu més que abusos;
n'esperava justícia,
i no es veu més que injustícies![1406]

Amenaces contra les classes altes[1407]

8 Ai dels qui fan tocar casa amb casa,
que acosten camp a camp,
fins que ja no quedi espai,
i habitin sols enmig del país!
9 He sentit amb les meves orelles
Jahvè-Sabaot:
«Moltes cases, ho juro,
seran assolades;
les grans i bones
no tindran qui les habiti!
10 Ja que deu jovades de vinya
faran una sola bóta,
i un sac de llavor
farà una mesura».

11 Ai dels qui, llevant-se de bon matí,
corren darrera la beguda;
que, atardant-se de part de vespre,
el vi els posa encesos!
12 Se'n va en cítara i arpa, timbal i flauta
i vi, el seu banquet;
i no reparen què fa Jahvè,

no veuen l'obra de les seves mans!
13 Per això, el meu poble va a l'exili
per falta de ciència;
la seva noblesa, morta de fam,
i la seva massa, seca de set!

14 Per això el país dels morts eixampla la gola
i bada una boca desmesurada,
perquè hi baixi la seva esplendor i el seu tumult,
—1546→
la seva bullícia i el qui hi fa festa.
15 (El mortal s'ha humiliat, l'home s'ha abaixat,
i els ulls dels superbs s'abaixaran.
16 Jahvè-Sabaot s'exalça amb el judici,
el Déu sant es revela tal amb la justícia.)
17 Els anyells pasturaran com al seu pasturatge
en els castells d'ella;
les ruïnes dels exterminats,
se les menjaran els cabrits.

18 Ai dels qui estiren la falta amb cordes llargues,
i, com amb tirants de carro, el pecat!
19 Els qui diuen: «Que cuiti, que faci aviat la seva obra,
que la puguem veure!
Que s'acosti, que vingui el consell del Sant d'Israel,
que el volem conèixer!»

20 Ai dels qui diuen del mal bé i del bé mal,
que canvien les tenebres en llum
i la llum en tenebres,
que canvien en dolç el que és amarg
i en amarg el que és dolç!
21 Ai dels qui es creuen ser uns savis
i es tenen per intel·ligents!

22 Ai dels valents per a beure vi,
dels asos per a mesclar begudes,
23 que, per suborns, absolen el culpable
i neguen la raó a qui la té!
24 Per això, com la llengua de foc devora la palla
i el fenc desapareix en la flama,
l'arrel d'ells serà com la podridura,
i el seu tany pujarà com la pols;
perquè han rebutjat la llei de Jahvè-Sabaot,
han menyspreat la paraula del Sant d'Israel.

La còlera de Jahvè

25 Per això, Jahvè s'inflamà d'ira contra el seu poble
i estengué la mà contra ell;
li pegà, que s'estremiren les muntanyes
els cossos jeien com escombraries pes mig dels carrers.
Amb tot això, no es calmà la seva ira,
—1547→
la seva mà encara quedava estesa[1408].

La invasió assíria

26 Però alça bandera per a una nació llunyana,
li fa un xiulet des de la fi de la terra,
i heus-la aquí, de pressa, corrents, que arriba;
27 en ella no hi ha ningú cansat ni que ensopegui,
i no s'ha obert el cinturó dels lloms,
ni s'ha descordat la corretja de les sandàlies.
28 Les seves fletxes són esmolades;
tots els seus arcs, ben tibants.
Els cascos dels seus cavalls són com sílex;
les rodes dels carros, com l'huracà.
29 Té el rugit com el d'un lleó,
rugeix com un lleó jove,
fa un ronc i clava l'urpa a la presa,
la posa en un lloc segur, i ningú no la toca.

30 Farà un ronc contra ell, aquell dia, com la roncor del mar; i, si es mira a la terra, vet aquí: tenebres, tràngol; i la llum s'haurà enfosquit amb la negra nuvolada.

6 Vocació d'Isaïes.— 1 L'any que morí el rei Ozies, vaig veure[1409] el Senyor assegut en un tron elevat i excels, amb el ròssec del seu mantell que omplia el santuari. 2 Uns serafins[1410] que estaven davant d'ell tenien cadascun sis ales; dues per a cobrir-se la cara, dues per a cobrir-se els peus i dues per a volar. 3[1411] I es cridaven l'un a l'altre aquestes paraules:

«Sant, sant, sant és Jahvè-Sabaot,

és la seva glòria que omple tota la terra».

4 Aleshores els muntants de les llindes oscil·laren per la veu del qui cridava, i el
temple s'omplí de fum. 5 I vaig dir:

«Ai de mi, perquè haig de callar,
perquè sóc un home de llavis impurs
i visc enmig d'un poble de llavis impurs;
perquè els meus ulls han vist el Rei, Jahvè-Sabaot!»

6 Aleshores volà cap a mi un dels serafins, tenint a la mà una brasa que havia
pres —1548→ amb uns molls de sobre l'altar. 7 Em tocà la boca i digué:

«Quan això toca els teus llavis,
la teva culpa és esborrada
i el teu pecat queda expiat».

8 Llavors vaig sentir la veu del Senyor que deia: «¿Qui hi enviaré, qui ens hi anirà?»
Jo vaig dir: «Aquí em teniu, envieu-m'hi a mi!» 9[1412] Digué:

«Vés, digues a aquest poble:
«Escolteu bé, però sense entendre;
mireu bé, però sense conèixer».
10[1413] Fes insensible el cor d'aquest poble,
torna'l dur d'orella i tapa-li els ulls,
perquè no hi vegi amb els ulls,
no hi senti amb les orelles,
que el seu cor no comprengui,
que no es converteixi i es curi!»

11 I vaig dir: «¿Fins quan, Senyor?» Respongué:

«Fins que estigui tot desert:
les ciutats, sense habitants,

les cases, sense cap home,
les terres, fetes un erm;
12 fins que Jahvè hagi portat lluny els homes,
i quedi un gran buit al país!
13 I, si encara en subsistís un desè,
tornaria a ser perquè el brostegin,
com l'alzina i com el terebint
que, quan els tallen, hi queda la soca.
La seva soca és una llavor santa».

7 Missatge per a Acaz. 1 En temps d'Acaz, fill de Joatam, fill d'Ozies, rei de Judà, Rasín, rei d'Aram, pujà amb Faquè, fill de Romelies, rei d'Israel, contra Jerusalem per assetjar-la; però no la va poder prendre.

2 Comunicaren a la casa de David aquesta noticia: «Aram s'ha aliat amb Efraïm». I el cor del rei i el cor del poble s'agitaren com s'agiten els arbres del bosc per la ventada. 3 Aleshores Jahvè digué a Isaïes: «Vés a trobar Acaz, tu i el teu fill Saar-Jassub[1414], al capdavall del canal de la piscina superior, sobre el camp del Bataner, 4 i li diràs: «Calma't, estigues tranquil! No tinguis por! Que —1549→ el teu cor no defalleixi per culpa d'aquestes dues cues de tió[1415] que treuen fum (per la ira ardent de Rasín, d'Aram i del fill de Romelies), 5 veient que Aram s'ha proposat de fer-te mal, i diu: 6 Pugem contra Judà i desunim-lo, obrim-nos-hi una bretxa i posem-hi per rei el fill de Tabel!»[1416] 7 Així parla el Senyor Jahvè:

«No durarà ni continuarà
8 que la capital d'Aram sigui Damasc,
i el cap de Damasc, Rasín (d'aquí a seixanta-cinc anys
Efraïm, esclafat, deixarà de ser un poble)[1417];
9 que la capital d'Efraïm sigui Samaria,
i el cap de Samaria, el fill de Romelies.
Si no teniu fe, no us tindreu ferm!»

El senyal de l'Emmanuel.— 10 Jahvè digué de nou a Acaz: 11 «Demana a Jahvè, el teu Déu, un prodigi per senyal; tria-te'l tan avall com vulguis, fins al país dels morts, o tan amunt com vulguis, fins dalt del cel». 12 Acaz va respondre: «No en vull demanar cap, no vull temptar Jahvè». 13 Aleshores digué: «Escolteu, doncs, casa de David: ¿No en teniu prou de fer-vos pesats als homes, que fins us feu pesats al meu Déu? 14 Per això, el Senyor mateix us donarà un senyal: Quan la jove[1418] que està embarassada tindrà un fill, li posarà Emmanuel[1419]. 15 Nata i mel menjarà[1420], tan bon punt sàpiga rebutjar el mal i escollir el bé. (16 Perquè, abans que el noi sàpiga rebutjar el mal i escollir el bé, serà abandonat el país, els dos reis del qual et faran basarda.) 17 Jahvè farà venir sobre tu, sobre el teu poble i sobre la casa del teu pare uns dies com no n'havien vingut d'ençà del dia que Efraïm se separà de Judà (el rei d'Assur).

18 Aquell dia, Jahvè farà un xiulet a les mosques que hi ha a la fi dels Nils d'Egipte i
a les abelles del país d'Assur[1421], 19 perquè totes vinguin a posar-se a les fondalades dels
barrancs i a les escletxes de les roques, sobre totes les bardisses i tots els abeuradors.

20 Aquell dia, el Senyor afaitarà, amb la navalla llogada dellà el Riu[1422] (amb el rei
d'Assur), el cap i el pèl dels peus[1423], i la barba i tot traurà[1424].

—1550→

21 Aquell dia, cadascú criarà una vedella i dues ovelles; 22 i de tanta llet com faran,
tot el qui quedarà dintre el país menjarà nata i mel.

23 Aquell dia, tot lloc on hi havia mil ceps per valor de mil peces de plata, serà per
als esbarzers i els cards. 24 Hi entraran amb arc i fletxes, perquè els esbarzers i els cards
hauran envaït tot el país. 25 I a totes les muntanyes que són cavades amb l'aixada, no hi
podran anar per por dels esbarzers i dels cards, de manera que servirà per a aviar-hi els
bous i perquè ho trepitgin les ovelles.

8 Naixement d'un fill d'Isaïes.— 1 Jahvè em digué: «Pren un gran full de papirus i
escriu-hi amb caràcters indelebles: «A Maher-salal-has-baz»[1425]. 2 Després vaig trobar-
me uns testimonis dignes de fe: el sacerdot Uries i Zacaries, fill de Jerebequies.

3 M'havia acostat a la profetessa[1426], que estava embarassada i va tenir un fill;
aleshores Jahvè em digué: «Posa-li el nom de "Maher-salalhas-baz"[1427], 4 perquè abans
que el noi sàpiga dir "papa" i "mama", les riqueses de Damasc i el botí de Samaria seran
duts davant el rei d'Assur».

Siloè i l'Eufrat

5 Jahvè continuà parlant-me encara:
6 Com que aquest poble ha menyspreat
les aigües de Siloè, les que van quietes,
se sentirà esvair amb Rasín i el fill de Romelies.
7 Per això, el Senyor farà pujar contra ells
les aigües del Riu, les poderoses i abundants
(el rei d'Assur i tota la seva glòria).
Desbordarà fora del seu llit
i anirà sobre totes les seves ribes;
8 regolfarà sobre Judà, inundant i submergint,
arribarà fins al coll,
i les seves ales desplegades ocuparan
tota l'amplària del teu país, Emmanuel![1428]

Déu és amb nosaltres

9 Sapigueu-ho, pobles, i desmaieu!
—1551→
Escolteu, tots els de llunyanes terres!
Cenyiu-vos, i desmaieu!
10 Delibereu a fons, que fracassarà!
Parleu de la cosa, que no reeixirà!
Perquè Déu és amb nosaltres!

Sobre el criteri recte

11 Perquè així em digué Jahvè, quan la mà em tenia fort i ell m'advertí que no anés pel camí d'aquest poble:

12 «No n'heu de dir embolic,
de tot el que en diu embolic aquest poble.
I el que li fa por, no us ha de fer por,
ni us heu d'espantar!
13 Jahvè-Sabaot, a ell heu de tenir per embolic,
ell ha de ser la vostra por i el vostre espant![1429]
14 Es tornarà motiu d'embolic, pedra d'escàndol
i roc que fa ensopegar
per a les dues cases d'Israel,
filat i parany per als habitants de Jerusalem.
15 I molts d'entre ells ensopegaran,
cauran i es trencaran,
s'agafaran al parany, i els capturaran».

Espero en ell!— 16 Enrotllo el testimoniatge, segello l'ensenyament amb els meus deixebles 17 i estaré a l'expectativa de Jahvè que amaga la seva cara a la casa de Jacob, i esperaré en ell. 18 Mira, jo i els fills que Jahvè m'ha donat som, a Israel, senyals i presagis de la part de Jahvè-Sabaot que resideix a la muntanya de Sió.

Avís contra la superstició.— 19 I quan us diguin: «Consulteu els esperits i els endevins, els qui fan xiu-xiu o barbotegen!— no consulta cada poble els seus déus, pels vius els morts?» 20 Per la llei i el testimoniatge! Si un no ho diu així, no tindrà pas aurora! 21 Passarà, segons ells, aclaparat i famolenc. I quan tindrà fam, s'enfurismarà i maleirà el seu rei i el seu Déu i es girarà cap a dalt 22 i mirarà a terra. I no hi haurà sinó angoixa i tenebres, fosca, la tribulació i la nit profunda del qui ha estat expulsat.

El gran alliberament.— 23[1430] Sí, no quedarà a les fosques —1552→ la terra que està oprimida. Així com en el passat Jahvè deshonrà la plana de Saron i les muntanyes

de Galaad, el país de Zabuló i el país de Neftalí, temps a venir honrarà la ruta del mar,
l'altra banda del Jordà, el districte dels pagans.

9 1 [1431] El poble que va a les fosques
veu una gran llum;
sobre els habitants del país a l'ombra
la llum resplendeix.
2 Heu multiplicat la gent,
sí, heu fet gran l'alegria;
s'alegren a la vostra presència
com s'alegren a la sega,
tot igual com fan festa
quan es parteixen el botí.
3 Perquè el jou que portava a sobre,
els tellols de la seva espatlla
i l'agullada del qui l'arriava,
els trenqueu com al dia de Madian.
4 Perquè tota bota
que pica amb retruc
i tot mantell
rebolcat en la sang
seran cremats,
devorats pel foc:
5 «Perquè ens és nat un infant,
un fill ens ha estat donat,
que porta la insígnia de príncep
sobre l'espatlla.
I li ha posat aquests noms:
Conseller-prodigiós, Heroi-diví,
Pare-per sempre, Príncep-de-la-pau...»
6 El principat serà potent,
i la pau no tindrà fi
per al tron de David
i els seus altres reis;
sí, l'establirà i el mantindrà
amb el dret i la justícia,
des d'ara i per sempre.
El zel de Jahvè-Sabaot farà tot això.

El càstig de Jahvè

7 El Senyor envià una paraula contra Jacob,
i va caure sobre Israel.
8 En tingué coneixença tot el poble,

Efraïm i els habitants de Samaria;
però digueren amb orgull
i amb arrogància de cor:
9 «Si cauen maons, edificarem amb carreus;
si tallen els sicòmors, els —1553→ substituirem amb cedres».
10 Jahvè, doncs, féu la lleva dels seus adversaris,
agullonà els seus enemics:
11 Aram a l'est i els filisteus a l'oest,
que van devorar Israel a boca plena.
Amb tot això, no es calmà la seva ira,
la seva mà encara quedava estesa!
12 però el poble no tornà al qui li donava els cops,
no buscà Jahvè-Sabaot.
13 Aleshores Jahvè tallà d'Israel cap i cua,
palma i jonc en un dia!

14 L'ancià i el notable eren el cap; el profeta, mestre de mentida, era la cua. 15 Els guies d'aquest poble el van esgarriar, i els qui eren guiats es van perdre.

16 Per això, no va plànyer els seus joves,
ni tingué pietat dels seus orfes i les seves viudes,
perquè tots, uns pagans, feien el mal,
i tota boca parlava d'una manera inconvenient.
Amb tot això, no es calmà la seva ira,
la seva mà encara quedava estesa!
17 Sí, la impietat cremava com un foc
que devora els esbarzers i els cards,
que incendia la malesa del bosc,
d'on puja en remolins la columna de fum.
18 Per la còlera de Jahvè-Sabaot es corbà el país,
el poble es tornà com si fos de caníbals.
19 Un tallava a dreta i es quedava amb fam,
menjava a esquerra i no s'atipava;
cadascun es menjava la carn del seu proïsme,
18c ningú no s'apiadava del seu germà:
20 Manasés a Efraïm i Efraïm a Manasés,
tots dos a l'una contra Judà!
Amb tot això, no es calmà la seva ira,
la seva mà encara quedava estesa!

Contra els legisladors egoistes

10 1 Ai dels legisladors de legislacions iniqües,
dels escrivans de rescriptes tirànics,
—1554→
2 amb què aparten del judici els humils
i roben els drets dels pobres del meu poble.
Sí, les viudes són la seva presa,
i fan dels orfes el seu botí!
3 però, ¿què fareu el dia del càstig,
en la tronada que ve de lluny?
¿Cap a qui fugireu perquè us socorri,
on abandonareu les vostres riqueses?
4 Es corba Beltis, Osiris és abatut,
cacen entre els morts!
Amb tot això, no es calmà la seva ira,
la seva mà encara quedava estesa!

Contra un rei d'Assíria

5 Ai d'Assur, bastó de la meva ira
i vara del meu furor!
6 Jo l'envio contra una nació que fa el pagà,
o l'encarrego d'un poble que em té irritat,
perquè el saquegi i en faci el seu botí,
perquè el trepitgi com fang dels carrers.
7 I ell no s'imagina pas que sigui així,
ni s'ho pensa pas així el seu cor;
perquè tot el que es proposa és destruir,
suprimir nacions no menudes.
8 Ja que diu:
«¿No són els meus prínceps alhora reis?
9 ¿No és Calané com Carquemís?
¿O Hemat, no és com Arpad?[1432] ¿O Samaria, com Damasc?

10 Com la meva mà ha arribat als regnes dels ídols, bé que fossin més rics en estàtues que no pas Jerusalem i Samaria; 11 ¿potser com he tractat Samaria i els seus ídols, no tractaré també Jerusalem i les seves imatges?

12 Quan el Senyor haurà enllestit tota la seva obra a la muntanya de Sió i a Jerusalem, castigarà el fruit del cor orgullós del rei d'Assur i l'arrogant altivesa dels seus ulls.

13 Ja que ha dit:

«Amb la força de la meva mà ho he fet
i amb la meva saviesa: sí, sóc intel·ligent!
—1555→
He fet recular les fronteres dels pobles;
i he saquejat els seus tresors;
he enderrocat, com un campió, els qui seien al tron.
14 La meva mà ha abastat, com un niu,
les riqueses dels pobles
i, com qui arreplega ous abandonats,
he arreplegat tota la terra.
Ningú no hi ha hagut que batés les ales,
que obrís el bec i piulés».

15 ¿Fanfarroneja la destral contra el qui hi talla, o s'estarrufa la serra contra el qui la maneja? Com si el bastó dirigís el qui l'eleva! Com si la vara elevés una cosa que no és fusta!

El foc de càstig de la part de Jahvè.— 16 Per això, el Senyor, Jahvè-Sabaot, enviarà contra els seus grassos la magresa; i sota la seva glòria s'arborarà un incendi, com s'arborà un foc. 17 La llum d'Israel es tornarà un foc, i el seu Sant, una flama que cremarà i devorarà els seus esbarzers i els seus cards en un sol dia. 18 I la glòria del seu bosc i del seu jardí, la farà tornar escanyolida des del coll fins a la cintura; serà com la comsumpció d'un tísic. 19 Els arbres que quedaran del seu bosc seran tan fàcils de comptar, que un noi en podrà portar la nota.

Una resta es convertirà. 20 Aquell dia, la resta d'Israel i els escàpols de la casa de Jacob pararan de recolzar sobre el qui els pegava; recolzaran sobre Jahvè, el Sant d'Israel, amb fidelitat. 21 Una resta, la resta de Jacob, tornarà al Déu fort. 22[1433] Perquè, ni que el teu poble, o Israel, fos com l'arena del mar, no en tornarà més que una resta: està resolt l'extermini, que farà sobreabundar la justícia! 23 Ja que el Senyor, Jahvè-Sabaot, acomplirà enmig de tota la terra l'extermini resolt.

Consolació per a Sió.— 24 Per aquest motiu, així parla el Senyor, Jahvè-Sabaot: «Poble meu que habites Sió, no tinguis por d'Assur que et pega cops de bastó i aixeca contra tu la seva vara, a la manera d'Egipte. 25 Perquè encara una mica, molt poc de temps, i el meu furor s'haurà acabat i la meva ira s'haurà esbravat del tot.

—1556→

26 Aleshores Jahvè-Sabaot agitarà sobre ell un fuet, com quan va pegar a Madian a la roca d'Oreb, i el mar la seva vara, que aixecarà a la manera d'Egipte.

27 Aquell dia, el seu feix et lliscarà de sobre l'espatlla i el seu jou et desapareixerà de sobre el coll.

L'Invasor

Puja del costat de Remmon,
28 arriba sobre Aiat,
passa per Magron,
deixa a Macmàs la seva impedimenta;
29 desfilen en el congost,
a Gabé bivaquegen!
Ramà queda esglaiada,
fuig Gabaà de Saül!
30 Xiscla fort, Bat-Gabim;
Laisà, presta atenció,
respon-li, Anatot!
31 Medemenà s'escapa,
es dispersen els habitants de Gabim.
32 Avui mateix, s'atura a Nob,
agita la mà contra la muntanya de la filla de Sió,
el puig de Jerusalem.

El regne pacífic del fill de Jesè.— 33 Vet aquí el Senyor, Jahvè-Sabaot, que esbranca la corona amb una violència terrible, i els cimals elevats són tallats, i els alterosos s'abaixen. 34 Amb el ferro fan artigues del bosc baix, i el Líban cau amb la serra.

11 1 Sortirà un tany de la soca de Jesè,
brotarà[1434] un plançó de les seves arrels.
2 L'esperit de Jahvè reposarà sobre ell,
l'esperit de saviesa i d'intel·ligència,
l'esperit de consell i de força,
l'esperit de ciència i de temor de Jahvè.
3 No jutjarà segons les aparences
ni es decidirà segons el que senti dir;
4 jutjarà els humils amb justícia,
sentenciarà amb raó sobre els pobres del país[1435].
Però pegarà al violent amb el bastó de la seva boca,
amb el buf dels seus llavis farà morir l'impiu.
5 La justícia serà la cingla dels seus ronyons;
la lleialtat, el cinturó dels seus lloms.
6 Llavors el llop habitarà amb l'anyell,
—1557→
la pantera jaurà amb el cabrit;
vedell i lleó jove pasturaran junts,
els podrà menar un noi petit.
7 La vaca i l'óssa es faran amigues,
les seves cries jauran plegades,
i el lleó menjarà palla com un bou.

8 L'infantó jugarà sobre el forat de l'àspid,
el deslletat estirarà la mà cap al cau del basilisc.

9 La gent no seran dolents ni faran el mal sobre tota la meva muntanya santa;
perquè el país estarà ple de la coneixença de Jahvè[1436], com les aigües cobreixen el mar.

El Messies, doctor de les nacions.— 10 Aquell dia, els pagans vindran a consultar
l'arrel de Jesè, que estarà dreta com a senyal per a convocar als pobles; i el lloc on
descansarà serà una glòria.

Alliberament i retorn dels exiliats. 11 Aquell dia, el Senyor alçarà de nou la mà per
rescatar la resta del seu poble, que haurà quedat d'Assur, d'Egipte, de Patrós, de Cus,
d'Elam, de Senaar, d'Hemat i de les illes del mar. 12 Alçarà bandera per a les nacions, i
reunirà els expulsats d'Israel i recollirà les disperses de Judà, dels quatre cantons de la
terra. 13 Aleshores cedirà la gelosia d'Efraïm, i els adversaris de Judà seran suprimits;
Efraïm no tindrà gelosia de Judà, i Judà no serà hostil a Efraïm. 14 Volaran per sobre
l'espatlla dels filisteus cap al mar, plegats saquejaran els fills de l'orient; estendran el seu
domini sobre Edom i Moab, i els fills d'Ammon estaran sota la seva obediència. 15
Aleshores Jahvè assecarà el golf del mar d'Egipte, agitarà la mà contra el Riu i el
dividirà en set braços, de manera que s'hi podrà caminar amb sandàlies. 16 Aleshores hi
haurà una ruta per a la resta del seu poble, que haurà quedat d'Assur, com n'hi va haver
una per a Israel, el dia que va pujar del país d'Egipte.

Dos himnes d'acció de gràcies

12 1 Aquell dia diràs:
«Us dono gràcies, Jahvè,
—1558→
perquè, estant irritat contra mi,
s'ha aplacat la vostra ira
i m'heu consolat.
2 Mira, en Déu hi ha la meva salvació,
confio, no m'espanto;
perquè Jahvè és la meva força i el meu cant,
ell m'ha estat la salvació».
3 Tots contents pouareu aigua a les fonts de la salvació.
4 Aquell dia direu:
Doneu gràcies a Jahvè, crideu-lo pel nom,
feu conèixer entre els pobles les seves gestes,
recordeu que el seu nom és sublim!
5 Canteu Jahvè, perquè ha fet coses glorioses.
Que això es publiqui per tota la terra!
6 Crideu de goig i d'alegria,
habitants de Sió,
perquè és gran enmig de vosaltres
el Sant d'Israel».

Segona secció (Is. 13,1 - 23,18)

Contra les nacions estrangeres[1437]

13 1 Oracle sobre Babilònia,
que va percebre Isaïes, fill d'Amós.
2 Sobre una muntanya nua alceu bandera,
llanceu un crit en la seva direcció[1438],
agiteu la mà perquè vinguin
a les portes dels nobles[1439].
3 «Sóc jo que he donat ordres, per la meva ira,
als meus sants guerrers;
he fet un crit fort als meus paladins,
als meus arrogants triomfadors».
4 Escolta: un tumult sobre les muntanyes,
com d'una gentada immensa.
Escolta: un renou de reialmes,
de nacions aliades:
és Jahvè-Sabaot que passa revista
a l'exèrcit per a la batalla.
5 Vénen d'un país llunyà,
de l'extrem del cel,
Jahvè i els instruments de la seva còlera,
per assolar tota la terra.
6 Lamenteu-vos, perquè és a prop el dia de Jahvè,
—1559→
ve com una devastació de Saddai!
7 Per això, totes les mans penjaran lànguides
... ...
i tot cor d'home es fondrà,
8 s'esglaiaran...
Els agafaran espasmes i dolors,
es retorceran com la qui va de part,
es miraran de fit a fit l'un a l'altre,
les galtes se'ls posaran enceses.
9 El dia de Jahvè ve, implacable,
furor, ira ardent,
per fer de la terra un desert
i exterminar-ne els pecadors.
10 Ja que el cel i els seus Orions
no faran resplendir la seva llum;
el sol s'enfosquirà, així que surti,
la lluna no farà brillar la seva llum.

11 «Castigaré el món per la seva dolenteria
i els impius per la seva maldat;
posaré fi a l'orgull dels presumptuosos
i humiliaré l'arrogància dels tirans.
12 Tornaré els homes més rars que l'or fi,
i els mortals, més rars que l'or d'Ofir».
13 Per això, el cel s'estremirà,
la terra es mourà del seu lloc
per la còlera de Jahvè-Sabaot,
el dia de la seva ira ardent.
14 Aleshores, com una gasela esfereïda,
com ovelles que ningú no aplega,
cadascú girarà cua cap al seu poble,
fugirà cap a la seva pàtria.
15 Tots els qui atrapin, els degollaran;
tots els sorpresos cauran per l'espasa,
16 i els seus infants seran esclafats
davant mateix dels seus ulls.
Les seves cases seran saquejades,
les seves dones seran violades.
17 Vet aquí que vaig a suscitar
contra ells els medes,
que no tenen cap estima per la plata
i que no aprecien l'or.
18 Tots els nois seran destrossats
i les noies seran esclafades.
—1560→
No tindran compassió del fruit de les entranyes,
el seu ull no s'apiadarà dels fills.
19 Babilònia, la perla dels reialmes,
el joiell, orgull dels caldeus,
serà com Sodoma i Gomorra
que Déu va destruir.
20 No serà mai més habitada,
ni poblada en els segles a venir.
L'àrab no hi plantarà la seva tenda,
ni servirà de pleta als pastors.
21 Serà la pleta dels animals del desert,
els mussols n'ompliran les cases,
els estruços hi habitaran,
els sàtirs hi dansaran.
22 Les hienes viuran en els seus castells;
els xacals, en els seus palaus luxosos.
Està a punt d'arribar la seva hora,
el seu dia no trigarà.

14 1 Sí, Jahvè tindrà compassió de Jacob, tornarà a elegir Israel, i els instal·larà a la seva pàtria. L'estranger se'ls ajuntarà i s'associarà amb la casa de Jacob. 2 Uns pobles

els agafaran per portar-los cap al seu lloc d'origen; i la casa d'Israel se'ls apropiarà sobre
la terra de Jahvè per esclaus i esclaves. Faran captius aquells qui els havien fet captius i
dominaran els seus opressors. 3 El dia que Jahvè t'haurà donat repòs, després de les teves
penes, dels teus turments i de la dura servitud a què fores sotmès, 4 entonaràs aquesta
sàtira sobre el rei de Babilònia:[1440]

Com ha desaparegut l'opressor!
Com ha acabat la vexació!
5 Jahvè ha trencat la vara dels impius,
el bastó dels qui dominen,
6 que pegava rabiosament als pobles,
pegava sense parar;
que perseguia amb ira les nacions,
perseguia sense pietat.
7 Tota la terra reposa, tranquil·la,
esclaten en crits de joia;
8 els xiprers s'alegren sorollosament de tu,
els cedres del Líban:
«D'ençà que jeus, no puja
ningú més a tallar-nos».
9 Sota terra, el país dels morts s'avalota per tu,
et surt a l'encontre;
—1561→
en honor teu desperta les ombres,
tots els capitans de la terra;
fa aixecar dels seus trons
tots els reis de les nacions.
10 Tots es posen a parlar per dir-te:
«També tu ets dèbil com nosaltres,
semblant en tot al que nosaltres som!»
11 Han precipitat al país dels morts la teva pompa,
la música de les teves arpes;
sota teu, com un jaç s'estenen els cucs,
i per sobre et cobreixen.
12 Ah, com has caigut del cel,
Helel, fill de l'aurora![1441]
Com t'han abatut a terra,
tu que desfeies nacions!
13 I ets tu que deies dintre teu:
«Escalaré els cels;
dalt dels estels poderosos
erigiré el meu tron.
Seuré a la muntanya de l'assemblea,
al capdamunt del Safon.
14 Pujaré a l'esquena d'un núvol,
seré l'igual de l'Altíssim».
15 Oh, al país dels morts has hagut de baixar,
al capdavall de l'abisme!

16 Els qui et veuen et consideren,
et miren amb atenció:
«¿És aquest l'home que feia tremolar la terra,
que feia trontollar els regnes,
17 que posava el món com un desert
i arrasava les ciutats;
que no obria mai la presó als seus captius
per deixar-los anar a casa seva?
18 Tos els reis de les nacions,
tots reposen amb honor,
cadascun a la seva tomba.
19 Tu ets llençat del teu sepulcre
com un avortó abominable,
horror dels morts, traspassats per l'espasa,
que baixen a les pedres de la fossa.
Com una carronya trepitjada,
20 no t'uniràs amb ells al sepulcre,
perquè has arruïnat la teva pàtria,
has matat el teu poble.
No ha de ser mai més anomenada
la descendència del malfactor:
—1562→
21 prepareu la matança dels seus fills
per culpa del seu pare;
que no s'aixequin més per conquerir la terra
i omplir la superfície del món!

Contra Babilònia.— 22 M'aixecaré contra ells, oracle de Jahvè-Sabaot, i suprimiré de Babilònia el nom i la resta. Ni descendència ni posteritat, oracle de Jahvè! 23 La transformaré en domini de l'eriçó, en aiguamoll. L'escombraré amb l'escombra destructora, oracle de Jahvè-Sabaot.

Plans de Jahvè contra Assíria.— 24 Jahvè-Sabaot ha jurat això: «Cert! El que he pensat serà un fet, el que he decidit es realitzarà: 25 trencar Assur en el meu país, esclafar-lo sobre les meves muntanyes. El seu jou els lliscarà del coll, el seu feix els lliscarà de l'espatlla». 26 Aquesta és la decisió presa contra tota la terra, la mà estesa contra totes les nacions. 27 Si Jahvè-Sabaot ho ha determinat, qui ho desbaratarà? Si estén la mà, qui l'obligarà a retirar-la?

Contra els filisteus.— 28 L'any de la mort del rei Acaz, hi hagué aquest oracle: 29 No t'alegris, Filistea tota sencera, que s'hagi trencat el bastó que et pegava; perquè de la soca de la serp sortirà un basilisc, i el seu fruit serà un drac volador. 30 Però els humils pasturaran als seus prats i els pobres hi descansaran en seguretat, mentre que faré morir de fam el teu llinatge i mataré el que de tu queda. 31 Lamenta't, porta! Crida, ciutat! Tremola, Filistea tota sencera! Perquè del nord ve una fumera i ningú no deserta en els seus batallons, 32 I ¿què ha de respondre el meu poble als missatgers del pagà quan vindran? «Que Jahvè ha fundat Sió, i que els desvalguts del seu poble s'hi refugien».

Contra Moab

15 [1] Oracle sobre Moab. Sí, devastada de nit, Ar-Moab fou destruïda! Sí,
devastada de nit, Quir-Moab fou destruïda! [2] La burgesia de Dibon ha pujat a les altures
a plorar; —1563→ per Nebó i per Medabà, Moab es lamenta. Tots els caps són
rasurats; totes les barbes, afaitades; [3] pels seus carrers es posen el sac, es planyen sobre
els terrats. A les seves places, tots es lamenten, es desfan en plors. [4] Hesebon i Elealé
llancen crits, se les sent fins a Jahas. Per això, els lloms de Moab se li rompen; té
l'ànima tota trista, [5] a Moab, el cor li fa crits els seus fugitius són fins a Segor (Eglat-
Selisià). Ah, la costa de Luhit, la pugen plorant. Ah, al camí d'Horonaim, hi ressona el
crit del desastre. [6] Ah, les aigües de Nemrim són un lloc desolat, perquè l'herba és seca,
s'ha pansit la gespa, el verd no existeix!

[7] Per això, el que han pogut recollir del seu i les seves reserves, s'ho emporten enllà
del torrent dels Salzes. [8] Perquè el clamor fa la volta al territori de Moab; fins a Eglaim
ressonen els seus laments, els seus laments fins a Beer-Elim. [9] Ja que les aigües de
Dimon són plenes de sang, perquè imposaré a Dimon un escreix de mals, un lleó per als
qui se salvin de Moab i per als supervivents del país.

Els moabites es refugien a Judà

16 [1] Envieu l'anyell del sobirà del país
des de Selà, pel desert,
a la muntanya de la filla de Sió.
[2] Té: com ocells que s'escapen,
una piada feta fugir,
són les filles de Moab
als guals de l'Arnon.
[3] Dóna un consell,
exerceix d'àrbitre,
estén la teva ombra com la de la nit
en ple migdia.
Amaga els qui s'han dispersat,
no traeixis els fugitius.
[4] Deixa viure a casa teva
els dispersats de Moab;
fes-te tu el seu asil
contra el devastador.

Quan l'opressor haurà desaparegut, quan el devastador s'haurà acabat, quan
l'ocupant haurà deixat el país, [5] aleshores el tron serà a fermat —1564→ en l'amor i hi
seurà en la fidelitat, a la tenda de David, un governant tan preocupat del dret com zelós
de la justícia.

Lamentació sobre Moab

[6] Coneixem l'orgull de Moab,
el molt orgullós,
el seu urc, el seu orgull, la seva arrogància;
les seves pretensions són inconsistents.
[7] Per això, Moab es lamenta de Moab,
tot ell es lamenta;
pels pastissos de raïm de Quir-Harèset,
gemeguen tots abatuts.
[8] Ja que les vinyes d'Hesebon són músties,
els ceps de Sabamà;
a amos de nacions feien caure a terra
els seus raïms vermells.
Arribaven fins a Jazer,
es perdien en el desert;
les seves sarments s'estenien,
passaven el mar.
[9] Per això, em desfaig en plors com ho fa Jazer
pels ceps de Sabamà;
et ruixo amb les meves llàgrimes,
Hesebon i Elealé,
perquè sobre els teus fruits i la teva verema
ha caigut el crit de guerra.
[10] L'alegria i l'exultació
han desaparegut dels vergers;
a les vinyes, cap més cant
ni crit de joia!
El trepitjador no trepitja vi als cups,
el crit del veremador ha cessat.
[11] Per això, les meves entranyes ressonen
per Moab com una cítara
i, dins de mi, per Quir-Heres...

[12] I ni que es presenti, que es fatigui sobre els llocs alts, i vingui a pregar en el seu santuari, Moab no podrà res.

[13] Aquesta és la paraula que Jahvè pronuncià, fa temps, sobre Moab. [14] Però ara Jahvè ha parlat: Dintre tres anys, com els anys de mercenari, la noblesa de Moab, amb tota la seva nombrosa població, serà poca cosa, i el que en quedarà serà una minoria feble, insignificant.

17 Contra Damasc.— [1] Oracle sobre Damasc. Damasc deixarà de ser una ciutat i es convertirà en un munt de ruïnes, [2] abandonades —1565→ per sempre; les seves ciutats serviran per als ramats, que hi jauran sense que ningú els inquieti. [3] Efraïm perdrà el seu baluard, i Damasc, la seva reialesa; la resta d'Aram serà tractada com la glòria dels israelites, oracle de Jahvè-Sabaot.

4 Aquell dia, la glòria de Jacob declinarà; de gras es tornarà magre. 5 Com quan el
segador agafa d'un braçat les tiges i la seva mà talla les espigues; com quan un espigola
a la vall de Rafaïm: 6 no hi queden sinó espigolalles; o com en eixonar olives: dues o
tres baies a la punta del cimal, quatre o cinc a les branques de l'arbre, oracle de Jahvè,
Déu d'Israel.

La fi de la idolatria.— 7 Aquell dia, l'home girarà la mirada cap al seu Creador, i
els seus ulls veuran el Sant d'Israel. 8 No mirarà més cap als altars, obra de les seves
mans, i no veurà més el que han fet els seus dits, ni el s troncs sagrats o les esteles del
sol.

Israel, castigat per la seva apostasia.— 9 Aquell dia, les teves ciutats fortes seran
abandonades, com ho foren les dels amorreus i dels heveus davant els israelites. Serà
una desolació. 10 Perquè has oblidat el teu Déu victoriós i no t'has recordat de la Roca de
la teva força. Per això, ja pots plantar plantes d'Adonis i colgar murgons d'un estranger;
11 el dia que plantes, fer-ho créixer i, al matí que colgues, treure flor: la collita haurà
desaparegut el dia de la malaltia i del dolor incurable!

La destrucció dels assiris

12 Oh, remor de pobles nombrosos,
remor com la remor del mar,
bramul de nacions que bramulen
com bramulen les grans aigües!
13 però els amenaça, i fugen lluny,
perseguits, com boll de les muntanyes, pel vent,
com un remolí de pols, per l'huracà.
14 A l'hora de vespre, era un espant;
abans del matí, ja no es veuen!
—1566→
Aquesta és la part dels qui ens saquejaven,
la sort dels nostres espoliadors.

Oracle contra Assíria

18 1 Oh, país on brunzen unes ales
de l'altra banda dels rius de Cus,
2 tu que envies missatgers per mar[1442],
en barques de papirus sobre les aigües!
Aneu, missatgers ràpids,
cap a la gent alta i brunyida[1443],
el poble temut pertot arreu,
nació forta i victoriosa
d'un país solcat de rius.

3 Tots els qui habiteu el món
i els qui pobleu la terra,
quan alcin bandera sobre les muntanyes, vegeu;
quan toquin el corn, escolteu!
4 Perquè així m'ha parlat Jahvè:
«Des d'on sóc, ho contemplaré, impassible,
com la calor de Sah[1444] sobre la llum,
com un núvol de rosada el dia de la sega».
5 Ja que, abans de la verema, a la fi de la floració,
quan la flor es torna raïm que madura,
tallarà els circells amb la podadora,
traurà, esqueixarà els pàmpols.
6 Tots plegats seran abandonats
als voltors de les muntanyes
i a les bèsties de la terra;
els voltors hi passaran festiu a sobre,
i totes les bèsties de la terra, l'hivern.

7 Aquell temps, seran portades ofrenes a Jahvè-Sabaot de la part del poble alt i brunyit, del poble temut pertot arreu, la nació forta i victoriosa d'un país solcat de rius, cap al lloc on resideix el nom de Jahvè-Sabaot, la muntanya de Sió.

19 Oracle contra l'Egipte.— 1 Mira: Jahvè, muntat sobre un núvol lleuger, ve a l'Egipte. Els ídols de l'Egipte tremolen davant d'ell i els egipcis senten defallir el seu cor. 2 Atiaré els egipcis l'un contra l'altre, i combatran germà contra germà, amic contra amic, ciutat contra ciutat, regne contra regne. 3 L'Egipte podrà el cap, i faré que es begui el —1567→ seny: consultaran ídols i encantadors, nigromants i endevins. 4 Lliuraré els egipcis a les mans d'un senyor dur, i un rei despòtic els dominarà, oracle del Senyor, Jahvè-Sabaot. 5 L'aigua desapareixerà del mar, i el riu s'eixugarà i quedarà sec; 6 els canals pudiran, els Nils d'Egipte baixaran i s'estroncaran. Les canyes i els joncs s'eixarreiran, 7 les herbes de les vores del totes les plantes del Nil s'assecaran, desapareixeran, no seran més. 8 Els pescadors gemegaran, tots els qui tiren l'ham al Nil estaran desolats; els qui estenen la xarxa sobre l'aigua quedaran consternats. 9 Els qui treballen el lli estaran moixos, cardadores i teixidors es tornaran grocs. 10 Tots els qui teixeixen cauran en l'abatiment; tots els obrers, en la tristor. 11 Folls de debò són els prínceps de Tanis[1445]; els més savis consellers del Faraó són un consell estúpid. ¿Com goseu dir al Faraó: «Sóc fill de savis, fill de reis de l'orient»? 12 On són els teus savis? Que t'anunciïn, dones, i que et facin conèixer allò que Jahvè-Sabaot ha decidit sobre l'Egipte! 13 Són boigs, els prínceps de Tanis, els prínceps de Memfis s'enganyen; els caps de les seves províncies fan divagar l'Egipte. 14 És Jahvè que ha vessat enmig d'ell un esperit de vertigen, i fan divagar l'Egipte en totes les seves empreses, com divaga un embriac que vomita. 15 I a l'Egipte, ja no li pot sortir bé res del que fan el cap i la cua, la palma i el jonc.

Judà, terror de l'Egipte. 16 Aquell dia, l'Egipte serà com les dones: tremolarà ple de terror veient com s'aixeca la mà que Jahvè-Sabaot agitarà contra ell. 17 El territori de Judà es tornarà el terror de l'Egipte. Sempre que algú l'hi farà pensar, li vindran tremolins, a causa del designi format contra ell per Jahvè-Sabaot.

Conversió de l'Egipte.— [18] Aquell dia, al país d'Egipte hi haurà cinc ciutats que parlaran la llengua de Canaan i juraran per Jahvè-Sabaot «Ciutat del sol» es dirà l'una.

[19] Aquell dia, al mig del país d'Egipte hi haurà un altar de Jahvè, i prop de la seva frontera, una estela de Jahvè. [20] Seran, al país —1568→ d'Egipte, senyals i testimonis de Jahvè-Sabaot. Quan clamaran a Jahvè davant l'opressor, els enviarà un salvador que els defensarà i els alliberarà. [21] Jahvè es farà conèixer als egipcis; i ells, aquell dia, reconeixent Jahvè, li donaran culte amb sacrificis i ofrenes. Faran prometences a Jahvè i les compliran. [22] Aleshores, si Jahvè ha donat algun cop dur als egipcis, els curarà. I ells es convertiran a Jahvè, que es deixarà tocar el cor i els curarà.

El camí entre Assur i Egipte.— [23] Aquell dia, hi haurà una ruta que anirà de l'Egipte cap a Assur. Els assiris vindran a l'Egipte i els egipcis a Assur. L'Egipte servirà amb Assur.

[24] Aquell dia, Israel serà el tercer amb l'Egipte i Assur, una benedicció al mig de la terra, [25] que Jahvè-Sabaot beneirà dient: «Beneïts siguin el meu poble d'Egipte; Assur, l'obra de les meves mans, i Israel, el meu heretatge».

20 **Predicció de la conquesta d'Egipte.**— [1] L'any que el Tartan[1446] vingué a Asdod[1447], enviat per Sargon, rei d'Assur, que assaltà Asdod i la prengué, [2] aquell temps, Jahvè parlà pel ministeri d'Isaïes, fill d'Amós: «Vés, deslliga't el sac que portes a la cintura i treu-te les sandàlies que tens als peus». Ho va fer així, i anava nu i descalç. [3] Aleshores Jahvè va dir: «Tal com el meu servent Isaïes ha anat nu i descalç, durant tres anys, per servir de senyal i de presagi tocant a l'Egipte i a Cus, [4] així també el rei d'Assur emmenarà els captius de l'Egipte i els deportats de Cus, joves i vells, nus i descalços i amb les natges descobertes» (la nuesa de l'Egipte). [5] Estaran consternats i moixos per culpa de Cus, amb qui comptaven, i de l'Egipte, del qual es gloriaven. [6] I els habitants d'aquest litoral diran, aquell dia: «Vet aquí el que li ha passat a aquell en qui confiàvem i en qui anàvem a refugiar-nos en busca d'ajut per salvar-nos davant el rei d'Assur! I com podrem escapar, nosaltres?»

Caiguda de Babilònia

21 [1] Oracle «desert del mar».
Com uns terbolins
—1569→
arremolinant-se al Nègueb,
ve del desert,
la terra paorosa.
[2] Una visió sinistra
m'ha estat revelada:
El rapinyador rapinya,
el devastador devasta.
Puja, Elam;
assetja, Mèdia!
Ara jo posaré fi

a tot orgull!»
3 Per això, els meus lloms
senten esgarrifances;
m'han agafat uns dolors
com els del part;
estic trasbalsat de sentir-hi,
estic esbalaït de veure-hi.
4 La meva ment desvaria,
l'esglai m'atordeix;
el capvespre que esperava amb tanta ànsia,
me l'ha convertit en un terror.
5 Hom para la taula,
estén les catifes (menja, beu):
«Aixequeu-vos, capitans,
greixeu l'escut!»
6 Perquè, així m'ha parlat el Senyor:
«Vés, aposta el guaita,
que anunciï allò que veu!
7 Si veu cavalleria,
cavallers de dos en dos,
homes muntats sobre ases,
homes muntats sobre camells,
que faci atenció,
una gran atenció».
8 El guaita cridà: «Vegeu,
a la talaia, Senyor,
m'estic tot el dia;
al meu lloc munto la guàrdia
totes les nits».
9[1448] I té: ve la cavalleria,
cavallers de dos en dos.
Prenen la paraula i diuen:
«Ha caigut, ha caigut, Babilònia!,
i totes les imatges dels seus déus,
les ha trencades a terra!»
10 Tu, trillat meu,
ventat a la meva era,
allò que he sentit
de Jahvè-Sabaot,
el Déu d'Israel,
jo us ho anuncio.

Resposta als edomites

11 Oracle «Duma».
Em criden des de Seïr:

«Vigilant, quina hora és de la nit?»
12 El vigilant ha dit:
«El matí ha vingut,
ja ha passat la nit.
Si voleu, pregunteu,
torneu a venir!»

—1570→

Oracle sobre les tribus àrabs

13 Oracle «a l'estepa».
A la brossa, a l'estepa passeu la nit,
caravanes dels dedanites.
14 Porteu aigua a l'encontre del qui té set,
habitants del país de Temà;
amb el pa que necessita, presenteu-vos al fugitiu.
15 Perquè han fugit davant les espases,
davant l'espasa afilada,
davant l'arc tibant,
davant l'aferrissament del combat.

16 Perquè el Senyor m'ha dit: «Encara un any com els anys de mercenari, i s'haurà fet net de tota la glòria de Quedar. 17 I del nombre dels arquers, entre els paladins dels fills de Quedar, no en quedarà gairebé res, ja que Jahvè, Déu d'Israel, ha parlat».

El pecat de Jerusalem

22 1 Oracle «vall de visió».
¿Què et passa, que hagis pujat
tota sencera als terrats,
2 o plena de tumult, ciutat renouera,
vila joiosa?
Les teves víctimes no ho són de l'espasa,
ni són tampoc uns morts a la guerra.
3 Tots els teus oficials han fugit a l'una,
s'han escapat ben lluny;
tots els teus guerrers han estat fets presoners alhora,
fets presoners sense tirar una fletxa.
4 Per això, dic: Aparteu de mi la mirada,
deixeu-me plorar amargament,
no insistiu a consolar-me
de l'estrall de la falla del meu poble.
5 Perquè un dia de pànic, derrota i esclafament

té el Senyor, Jahvè-Sabaot!
A la vall de la visió hi ha hagut soroll,
soroll i clamor contra la muntanya.
[6] Elam ha agafat el buirac,
Quir ha desenfundat l'escut.

[7] Les teves valls més bones són plenes de carros, els cavallers es despleguen contra la porta; [8] farà descórrer la cortina de Judà. I podràs contemplar, aquell dia, l'arsenal de la casa del —1571→ Bosc. [9] Vau veure les bretxes de la casa de David com s'havien fets grans, i vau recollir l'aigua de la piscina inferior. [10] Comptàreu les cases de Jerusalem, i en tiràreu a terra, per consolidar la muralla. [11] Féreu un dipòsit entre les dues muralles per recollir l'aigua de la piscina vella. Però no heu mirat el qui ho ha fet, ni heu vist el qui temes ha que ho havia format.

[12] El Senyor, Jahvè-Sabaot,
exhortava, aquell dia,
a plorar i a lamentar-se,
a rapar-se i a cenyir-se de sac.
[13][1449] I té: xerinola i alegria,
matar bous i degollar ovelles,
menjar carn i beure vi:
«Mengem i beguem,
que demà morirem!»
[14] Jahvè-Sabaot m'ho ha revelat a l'orella:
«No se us perdonarà aquesta culpa que no sigueu morts,
diu el Senyor, Jahvè-Sabaot».

Contra Sobnà

[16] Així parla el Senyor, Jahvè-Sabaot:
Vés a trobar aquest primer funcionari
(contra Sobnà, majordom del palau)
[16] que es talla un sepulcre a l'altura,
que es buida una cambra a la roca:
«Què tens aquí i qui hi tens, tu,
per a tallar-t'hi un sepulcre?
[17] Vet aquí que Jahvè et llençarà amb fúria,
a tu, l'home, i et farà rodar a rodolons,
[18] et cabdellarà igual que un cabdell,
com una bala sobre un vast terreny!
És allà que tu moriràs
i allà que serà el teu sepulcre gloriós,

tu, la ignomínia del palau del teu senyor!»

19 Et deposaré del teu càrrec i et privaré de la teva posició. 20 I aquell dia, cridaré el
meu servent Eliaquim, fill d'Helquies, 21 i el revestiré de la teva túnica, el cenyiré amb el
teu faixí, li remetré els teus poders, i ell serà un pare per als habitants de Jerusalem i la
casa de Judà. 22[1450] Posaré la clau de la casa de David sobre la seva espatlla; si obre,
ningú —1572→ no tancarà; si tanca, ningú no obrirà. 23 L'enfonsaré com un clau en
un punt sòlid, i es tornarà un tron de glòria per a la casa del seu pare. 24 Però s'hi penjarà
tot el pes de la casa paterna —parents propers i llunyans—, tota la petita vaixella des de
les copes fins a les gerres. 25 Aquell dia, oracle de Jahvè-Sabaot, cedirà el clau enfonsat
en un punt sòlid. S'arrencarà i caurà. I la càrrega que portava serà suprimida, ja que
Jahvè ha parlat.

Sobre Tir i Sidó

23 1 Oracle sobre Tir.
Lamenteu-vos, naus de Tarsís,
perquè la vostra fortalesa està destruïda!
Es venint del país de Quetim
que han rebut la notícia.
2 Estan tristos, els habitants de la costa,
el mercader de Sidó que travessa el mar,
els viatjants del qual 3 són sobre les grans aigües.
El gra del Nil era la seva collita;
la seva riquesa, el comerç de les nacions.
4 Dóna-te'n vergonya, Sidó,
perquè el mar ha dit:
«No he tingut dolors de part ni he infantat,
no he criat joves, ni he pujat donzelles.
5 (Quan arriba la notícia sobre Tir,
els egipcis ja tremolen així que ho senten.)
6 Passeu a Tarsís, lamenteu-vos,
habitants de la costa!
7 ¿Es aquesta la vostra ciutat joiosa,
la d'origen antic,
que els seus passos portaven al lluny
per establir-s'hi?
8 ¿Qui ha decretat això contra Tir,
la distribuïdora de corones,
els traficants de la qual eren prínceps,
els seus negociants eren els honrats del país?
9 És Jahvè-Sabaot qui ho ha decretat
per profanar l'orgull,
per degradar tot dignatari,
tots els honrats del país.
10 Ploreu, naus de Tarsís,

el port ja no existeix!
11 Ha estès la mà sobre el mar,
ha commogut els reialmes;
—1573→
Jahvè ha ordenat la destrucció
de les fortaleses de Canaan.
12 No tornaràs a exultar més,
deshonrada filla de Sidó;
aixeca't, passa a Quetim,
tampoc allà no tindràs repòs.

13 (Vet aquí els caldeus, aquest és el poble, no fou Assur; el fundà per als habitants del desert; han erigit les seves torres, han arrasat els seus castells, n'han fet una ruïna.)

14 Lamenteu-vos, naus de Tarsís,
perquè la vostra fortalesa està destruïda!

Eclipsi de Tir.— 15 Aquell dia, passarà que Tir quedarà oblidada durant setanta anys com els dies d'un sol rei. Al cap de setanta anys, serà per a Tir com en la cançó de la prostituta:

16 Pren la cítara,
recorre la ciutat,
prostituta oblidada.
Toca tan bé com sàpigues,
canta, canta força,
perquè pensin en tu!

17 Al cap de setanta anys, Jahvè visitarà Tir, que tornarà a rebre el preu de la seva prostitució. Es prostituirà a tots els reialmes del món, sobre la faç de la terra. 18 Però el seu salari i el seu guany seran consagrats a Jahvè; no seran tresorejats ni acumulats, sinó que el seu guany serà per als qui habiten davant Jahvè perquè tinguin menjar en abundància i un vestit que faci goig.

Tercera secció (Is. 24,1 - 27,13)

Apocalipsi

El judici[1451]

24 [1] Vet aquí que Jahvè
devasta la terra i l'assola,
desfigura la seva superfície i en dispersa els habitants.
[2] Tant serà el laic, com el sacerdot;
l'esclau, com el senyor;
—1574→
la minyona, com la mestressa;
el comprador, com el venedor;
el manllevador, com el prestador;
el creditor, com el deutor.
[3] Serà devastada, devastada la terra;
serà pillada, pillada,
com ho ha decretat Jahvè.
[4] La terra està de dol, llangueix;
el món es candeix, llangueix;
el cel amb la terra llangueix.
[5] La terra ha estat degradada
sota els peus dels seus habitants,
perquè han transgredit les lleis,
han violat el precepte,
han romput l'aliança eterna.
[6] Per això, la maledicció devora la terra,
i els qui hi habiten en toquen les conseqüències.
Per això, cremen els habitants de la terra,
i dels homes, en queden molt pocs.
[7] El vi està de dol, el cep llangueix,
tots els cors alegres gemeguen.
[8] La xerinola dels tamborins ha cessat,
la gatzara dels platxeriosos s'ha interromput,
la xerinola de les cítares ha cessat.
[9] Ja no beuen vi tot cantant,
el licor és amarg per als qui en bevien.
[10] La ciutat caòtica està sense muralles,
l'entrada de cada casa és tancada.
[11] Pels carrers s'exclamen que no hi ha vi,
tota alegria ha desaparegut,
la joia ha deixat el país.
[12] La desolació s'ha quedat a la ciutat,
la porta ha estat feta estelles.
[13] (Perquè les coses aniran així sobre la terra,
enmig del pobles, com quan eixonen olives,
com quan bagoten, la verema feta.)
[14] Guaita, eleven la veu, cridant d'alegria,
del costat del mar aclamen la majestat de Jahvè:
[15] «Per això, a les regions de la llum glorifiqueu Jahvè;
a les illes del mar, el nom

—1575→
de Jahvè, Déu d'Israel».

16 De l'extrem de la terra hem sentit himnes: «Honor al just!» Però jo dic: Pobre de
mi, pobre de mi, al de mi! Els rapinyadors rapinyen, els rapinyadors s'aferrissen a
rapinyar. 17 Feredat, fossa, fi lat per a tu, habitant de la terra! 18 I passarà que qui fuig de
la feredat cau a la fossa, i qui puja de la fossa s'agafa al filat. Ja que les comportes d'allà
dalt s'han obert, i els fonaments de la terra trontollen. 19 La terra salta en fragments, la
terra cruix i s'esquerda, la terra se somou, vacil·la; 20 la terra tituba com un embriac i es
gronxa com una hamaca; les seves culpes li pesen tant, que cau sense que es pugui
tornar a aixecar. 21 I succeirà, aquell dia, que Jahvè castigarà l'exèrcit de dalt, allà dalt, i
els reis de la terra, sobre la terra. 22 Seran menats captius cap a la fossa, reclosos a la
presó, i passats molts de dies, castigats. 23 La lluna es ruboritzarà, el sol empal·lidirà, ja
que Jahvè-Sabaot regnarà sobre la muntanya de Sió i a Jerusalem, i la seva glòria
resplendirà davant els seus ancians.

Pregària d'acció de gràcies

25 1 Jahvè, vós sou el meu Déu,
us glorifico i celebro el vostre nom;
perquè heu executat designis meravellosos,
formats de molt de temps, fidels, exactes;
2 perquè heu fet de la fortalesa un munt de pedres;
de la ciutat fortificada, una ruïna.
La ciutadella dels insolents ja no és cap ciutat,
no serà mai més reconstruïda.
3 Per això, us glorifica un poble bàrbar,
la ciutat dels pagans;
els tirans us tenen por.
Vós heu estat un refugi per a l'humil,
un refugi per al pobre en l'infortuni,
un aixopluc contra la pluja,
una ombra contra la calor.

(Perquè el buf dels tirans és com la pluja d'hivern, 5 com la calor sobre una terra
seca. Sufoqueu l'avalot dels insolents, com es calma la calor a l'ombra d'un núvol;
humilieu els cants triomfals dels tirans.)

—1576→

Festí messiànic

6 Jahvè-Sabaot prepararà
per a tots els pobles, sobre aquesta muntanya,
un festí de carns amb greix, un festí de vins rancis,
de carns amb greix i sucoses, de vins rancis filtrats.
7 Farà desaparèixer sobre aquesta muntanya
el vel de dol que tapa tots els pobles
i el sudari que embolcalla totes les nacions;
8 [1452] farà desaparèixer per sempre la Mort!
El Senyor Jahvè eixugarà
les llàgrimes de cada cara;
traurà l'oprobi del seu poble
de damunt de tota la terra,
perquè Jahvè ha parlat.

La protecció de Sió

9 Aquell dia diran:
«Vet aquí el nostre Déu,
aquell de qui esperàvem
que ens salvés
(aquest és Jahvè, en qui esperàvem).
Celebrem-ho, alegrem-nos
que ens hagi salvat».
10 Ja que la mà de Jahvè
reposarà sobre aquesta muntanya;
però Moab serà capolat on es trobi,
com es capola la palla
a la bassa d'un femer.
11 I, si allà dins estén les mans,
com les estén el nedador per nedar,
li impedirà l'intent de surar
junt amb els esforços de les seves mans.
12 Les teves muralles fortes i elevades,
les ha acotades, les ha abaixades,
les ha fetes tocar a terra, fins a la pols.

Cant de victòria

26 1 Aquell dia, cantaran
aquest càntic a la terra de Judà:
«Tenim una ciutat-fortalesa,
les muralles i baluard

fan que s'estigui segur.
2 Obriu les portes!
que entri la nació justa,
la que guarda la fidelitat!
3 L'home de caràcter ferm,
el conserveu en pau,
perquè confia en vós.
4 Confieu sempre en Jahvè,
perquè Jahvè és la roca eterna.
—1577→
5 Ell ha fet ajupir
els qui habitaven a l'altura;
ha fet abaixar fins a terra
la ciutat construïda dalt d'un puig;
l'ha feta tocar a la pols,
6 la trepitgen els peus del pobre,
els passos de l'humil».
7 La ruta del just és dreta,
vós aplaneu el camí del just.
8 Sí, en el camí dels vostres judicis
us esperem, Jahvè;
el vostre nom i la vostra memòria
són l'aspiració de l'ànima.
9 La meva ànima us desitja de nit,
em deleixo íntimament per vós.
Perquè així que els vostres
judicis apareguin sobre la terra,
els habitants del món aprendran la justícia.
10 Si es concedeix gràcia a l'impiu,
no aprèn la justícia;
a la terra del bé fa el mal,
no veu la majestat de Jahvè.
11 Jahvè, la vostra mà està alçada,
però ells no la veuen:
que la vegin i quedin confosos!
El vostre zel per aquest poble,
el foc preparat per als vostres enemics,
que els devori, 12 Jahvè!
Doneu-nos la pau, a nosaltres,
que també tot allò que hem fet,
sou vós que ens ho heu fet!
13 Jahvè, Déu nostre,
d'altres senyors fora de vós
s'han fet els nostres amos;
només en vós hi ha la nostra salvació,
nosaltres celebrem el vostre nom.
14 Els morts no tornaran a la vida,
les ombres no ressuscitaran;
per això, els heu castigats i exterminats,
n'heu fet perdre tot record.

15 Heu fet créixer la nació, us heu fet gloriós,
heu eixamplat els límits del país.
16 Jahvè, en la tribulació han recorregut a vós,
el càstig en fou el mitjà més eficaç.
17 Com una dona embarassada, a punt d'infantar,
que es cargola, crida en els seus dolors,
—1578→
així hem estat davant vostre, Jahvè:
18 havíem concebut, ens cargolàrem
(igual com si paríssim vent);
no hem pas fet la felicitat del país,
ni han nascut habitants del món!
19 Els vostres morts tornaran a la vida,
(els seus cadàvers ressuscitaran);
es despertaran, cridaran de joia,
els qui habiten en tombes a la pols;
ja que la vostra rosada és la dels camps,
i el país de les Ombres s'assecarà.

Invitació al poble.— 20 Vés, poble meu, entra a la teva cambra i tanca la porta darrera teu. Amaga't només un instant, el temps que passi la còlera. 21 Perquè vet aquí que Jahve sortirà del seu lloc per castigar pels seus crims els habitants de la terra. La terra deixarà veure la sang que havia begut i no cobrirà més els cossos dels qui havien estat matats.

27 1 Aquell dia, Jahvè castigarà amb la seva espasa dura, gran i forta, Leviatan, la serp fugissera, Leviatan, la serp tortuosa, i matarà el drac que hi ha al mar.

La vinya de Jahvè

2 Aquell dia:
La vinya deliciosa, canteu-la!
3 Jo, Jahvè, sóc el qui la guardo,
a cada instant la rego
de por que no li caiguin les fulles;
nit i dia la guardo,
4 no tinc cap recer.
Oh, si hi hagués espines,
cards en una terra de sal,
que m'hi llançaria sobre,
els cremaria tots,
5 si no s'acollien a la meva protecció
i no feien les paus amb mi;
la pau, l'han de fer amb mi!

Dies a venir, Jacob posarà arrels, Israel traurà flors i rebrots i omplirà de fruits la superfície del món.

Lliçó del tracte envers Israel

7 ¿Li ha pegat com ha pegat als qui li pegaven,
—1579→
o l'ha matat com ha matat el qui el matava?
8 Empenyent-lo, expulsant-lo, l'ha combatut,
traient-lo fora amb el seu buf, el dia de vent de llevant.
9 Així és com fou expiada la falta de Jacob,
i aquest és tot el fruit d'haver-li tret el pecat:
tractar totes les pedres d'altar
com les pedres calcàries que un redueix a pols!
Els troncs sagrats i les esteles
del sol no han de quedar drets!

10 Perquè la ciutat forta és una solitud, una mansió desamparada, abandonada com el desert; allà pastura el vedell, allà s'ajeu i esbrosta les rames. 11 Quan les branques les trenquen, les dones vénen a calar-hi foc; perquè no és cap poble intel·ligent, el qui l'ha fet no en té compassió i el qui l'ha format no se n'apiada.

El retorn dels exiliats. 12 Aquell dia, Jahvè farà la batuda des del curs del Riu fins al torrent d'Egipte, i vosaltres sereu collits un a un, fills d'Israel. 13 Aquell dia, tocaran el gran corn, i vindran els qui estaven perduts al país d'Assur i els dispersats al país d'Egipte, i adoraran Jahvè sobre la muntanya santa, a Jerusalem.

Quarta secció (Is. 28,1 - 39,8)

I. Oracles del temps d'Ezequies

Anunci de la ruïna de Samaria

28 1 Ai de la corona superba dels embriacs d'Efraïm,
flor pansida del seu ornament magnífic
que domina la vall grassa dels tombats pel vi!
2 El Senyor té a punt un fort, un poderós
com un desfet de pedregada, un torb devastador,
com un desfet d'aigües grosses, inundants,
que tira a terra amb violència.

3 Sota els peus seran trepitjades
—1580→
la corona superba dels embriacs d'Efraïm
4 i la flor pansida del seu ornament magnífic
que domina la vall grassa.
Serà com una figa-flor, d'abans de la collita,
que aquell qui la veu l'abasta:
encara no la té a la mà, que se l'empassa.

Jahvè, glòria del poble. 5 Aquell dia, Jahvè-Sabaot es convertirà en una corona ornamental i una diadema magnífica per a la resta del seu poble, 6 en un esperit de justícia per al qui seu al tribunal, i en valentia per als qui rebaten els assaltants cap a la porta.

Contra els embriacs de Jerusalem

Aquests i tot fan tentines de tant de vi,
tituben de tanta de beguda;
els sacerdots i els profetes
fan tentines de tanta de beguda,
caminen sense esma de tant de vi,
tituben de tanta de beguda,
fan tentines tenint visions,
els roda el cap donant sentències.
8 Sí, totes les taules són plenes de vòmits repugnants,
no hi queda ni un pam de net!
9 ¿A qui vol ensenyar la ciència,
a qui vol explicar audicions?
¿A criatures que acaben de deslletar,
a infantons que deixen la mamella?
10 Ja que: *«Sav la sav, sav la sav,*
cav la cav, cav la cav,
zeher xam, zeher xam».
11[1453] Sí, amb uns llavis escarnidors
i en una altra llengua,
parlarà a aquest poble
12 el qui els havia dit:
«Això és el repòs!
deixeu reposar el cansat!
Això és la calma!» Però no han volgut escoltar.
13 Serà, doncs, per a ells
la paraula de Jahvè:
«Sav la sav, sav la sav,
cav la cav, cav la cav,
zeher xam, zeher xam»,
a fi que caminen

i que caiguin d'esquena,
—1581→
que es trenquin, s'agafin al filat
i quedin presos.

El pacte amb la mort

14 Per això, escolteu la paraula de Jahvè,
els qui us ho prenen fent broma,
que dominen sobre aquest poble
que es troba a Jerusalem!
15 Sí, vosaltres dieu: «Hem clos
un pacte amb la Mort,
hem fet un conveni
amb el món de sota terra;
la gran riuada, quan passi,
no ens entrarà a casa,
perquè ens hem fet de la mentida un refugi,
i de la falsedat, un aixopluc».
16[1454] Per això, així parla
el Senyor Jahvè:
«Mireu, posaré a Sió una pedra,
pedra de granit, angular,
preciosa, fonamental:
Qui té fe no trontolla.
17 Prendré el dret com a llença
i la justícia com a nivell.
La pedra escombrarà el refugi de la mentida
i l'aigua s'emportarà el vostre aixopluc;
18 el vostre pacte amb la Mort serà anul·lat,
el conveni amb el món de sota terra no tindrà valor.
Quan la gran riuada passarà,
li servireu perquè us trepitgi.
19 Cada vegada que passi,
se us endurà.
Passarà un matí darrera l'altre,
el dia i la nit;
serà un pur esglai
de comprendre audicions.
20 El llit serà massa curt per a estirar-s'hi;
la manta, massa estreta per a acotxar-se.
21 Sí, com al mont Farasim, Jahvè s'aixecarà;
com a la vall de Gabaon, es posarà en fúria,
per acomplir la seva obra, estranya obra!
per fer la seva tasca, bàrbara tasca!
22 Ara, doncs, deixeu-vos estar de bromes,

de por que s'estrenyin els vostres lligams,
ja que he sentit una sentència d'extermini
que ve del Senyor, Jahvè-Sabaot (contra tota la terra).

—1582→

La paràbola del cultivador

23 Escolteu i sentiu la meva veu,
feu atenció i sentiu la meva paraula!
24 ¿Llaura cada dia el llaurador,
mantorna i rascla la seva terra?
25 ¿No és veritat que, un cop aplanada,
hi escampa l'anet i sembra el comí,
després posa el blat i l'ordi
i l'espelta de les vores?
26 L'ha instruït d'una manera adequada,
és el seu Déu que l'ensenya.
27 Ja que no s'ha d'aixafar l'anet amb el trill,
no es fa girar la roda del carro sobre el comí,
sinó que l'anet és batut amb la vara,
i el comí, amb les batolles.
28 Trinxen el forment? No,
no és indefinidament que l'aixafen;
després de fer-hi passar la roda del carro,
el venten sense trinxar-lo.
29 Això ve també de Jahvè-Sabaot,
que es mostra d'un consell admirable
i fa que l'èxit sigui gran.

Sobre Ariel

29 1 Ai, Ariel, Ariel[1455],
ciutat on acampà David!
Que l'any s'afegeixi a l'any,
que les festes acompleixin el seu cicle;
2 aleshores envestiré Ariel,
i hi haurà planys i gemecs.
Seràs per a mi com un Ariel,
3[1456] acamparé contra tu com David,
t'envoltaré d'estacades,
aixecaré contra tu atrinxeraments.
4 Baix, des de la terra parlaràs;
fondo, de la pols vindrà la teva paraula.

La teva veu muntarà de terra com la d'un esperit;
de la pols, la teva paraula, con: un xiu-xiu.
5 Com la polseguera fina serà
la multitud dels teus enemics,
i com el boll que vola,
la multitud dels tirans.
I de sobre, d'improvís,
6 seràs visitada per Jahvè-Sabaot
amb tro, terrabastall, gran soroll,
—1583→
huracà, tempesta i flama d'un foc que devora.

7 Serà com un somni, visió de nit, la multitud de tots els pagans en guerra contra Ariel, i tots els atrinxeraments, els treballs de setge i els qui l'envesteixen. 8 I passarà com quan el qui té fam somia que menja: es desperta amb l'estómac buit; i com quan el qui té set somia que beu: es desperta cansat, amb la gorja seca. Així serà la multitud de tots els pagans en guerra contra la muntanya de Sió.

Actitud del poble davant l'amenaça

9 Quedeu-vos estupefactes, veient visions,
abaixeu la mirada, enlluernats!
Estigueu ebris, però no de vi;
titubeu, però no de tanta beguda!
10[1457] Perquè Jahvè ha vessat sobre vosaltres
un esperit d'ensopiment;
ha tancat els vostres ulls (els profetes),
ha cobert amb un vel els vostres caps (els vidents).

11 La visió de tot això ha estat per a vosaltres com les paraules d'un llibre segellat, que donen a un que sap de lletra, dient-li: «Llegeix això!»; però diu: «No puc, perquè el llibre està segellat». 12 O bé, donen el llibre a un que no sap de lletra, dient-li: «Llegeix això!»; però diu: «No sé de lletra».

Degeneració del culte

13[1458] El Senyor ha dit:
«Ja que aquest poble
se m'acosta de paraula
i m'honra de llavis,
però el seu cor es manté lluny de mi,
i la religió que amb mi observen és nul·la,

són preceptes humans, lliçons apreses,
14[1459] per això, continuaré
prodigant-li els meus prodigis extraordinaris.
La saviesa dels seus savis s'hi perdrà,
la intel·ligència dels seus intel·ligents s'eclipsarà.

Contra els polítics intrigants

15 Ai dels qui s'amaguen de Jahvè
—1584→
per dissimular els seus projectes,
que maquinen les seves intrigues a l'ombra
i diuen: «Qui ens veu? Qui ens coneix?»

Transformació de la natura als temps messiànics. 16 Quina perversitat! ¿Tindran el terrissaire per argila, si l'obra diu del qui l'ha feta: «No m'ha fet», i la terrissa diu del seu terrissaire: «No hi entén»? 17 D'aquí a poc, molt poc de temps, ¿no es convertirà el Líban en un jardí, i el jardí serà tingut por un bosc? 18 Aleshores els sords, aquell dia, sentiran les paraules d'un llibre, i els ulls dels cecs, sortits del foscant i de les tenebres, hi veuran. 19 Els desvalguts tindran en Jahvè més i més alegria, els pobres de la terra faran festa en el Sant d'Israel. 20 Perquè el tirà s'haurà fos, el descregut ja no hi serà i tots els malèfics hauran estat suprimits: 21 els qui amb la seva paraula acusen un home, paren llaços al jutge a la porta i abusivament fan perdre la seva causa al qui té raó. 22 Per això, així parla Jahvè, Déu de la casa de Jacob, el qui va rescatar Abraham: «D'ara endavant, Jacob no es posarà pàl·lid ni s'avergonyirà; 23 sinó que quan veuran l'obra de les meves mans enmig d'ells, santificaran el meu nom, santificaran el Sant de Jacob i temeran el Déu d'Israel. 24 Els esperits esgarriats aprendran la saviesa i els murmuradors es deixaran instruir.

Contra l'ambaixada a l'Egipte

30 1 Ai dels fills que es rebel·len,
oracle de Jahvè.
fabricant ídols de fusta,
i no amb la meva autorització,
emmotllant imatges de fosa,
i no per inspiració meva,
de manera que acumulen
pecat sobre pecat!
2 Van pel camí de l'Egipte
sense consultar la meva boca,
per refugiar-se sota la protecció del Faraó

i arrecerar-se a l'ombra de l'Egipte.
3 Però la protecció del Faraó serà la vostra vergonya,
i el recer a l'ombra
—1585→
de l'Egipte, el vostre oprobi,
4 ni que els seus oficials siguin a Tanis
i els seus emissaris arribin a Anusis[1460].

5 A tothom fa quedar malament el poble inútil, poble que no procura ni ajut ni socors, sinó vergonya i oprobi.

La impotència de l'Egipte

6 Oracle sobre les bèsties de càrrega.
Al país hi ha angoixa i aclaparament;
entre ells hi ha el lleó i la lleona,
l'escurçó i el drac que vola.
Sobre l'esquena dels ases porten les seves riqueses,
i sobre el gep dels camells, els seus tresors
(cap al poble inútil, 7 l'Egipte);
la vanitat i la presumpció hi ajuden.
Per això, li dono el nom de «Ràhab[1461]-el-rediviu».
8 Ara vés, escriu-ho (sobre una taula amb ells)
i registra-ho en un document,
perquè el dia de demà serveixi
de testimoniatge etern.
9 Ja que són un poble rebel,
uns falsos fills
que no volen escoltar la llei de Jahvè.
10 Els quals diuen als vidents:
«No tingueu visions»,
i als profetes: «No ens profetitzeu la veritat.
Parleu-nos de coses falagueres,
tingueu visions il·lusòries!
11 Aparteu-vos del camí,
desvieu-vos de la ruta,
acabeu davant de nosaltres
amb el vostre Sant d'Israel!»
12 Per això, així parla el Sant d'Israel:
«Ja que no voleu saber res
d'aquesta paraula,
i us fieu del que és tortuós i fals
per buscar-hi el vostre puntal,
13 aquesta falta serà per a vosaltres
com un esvoranc que cau, fa panxa,
en una muralla molt alta,

que d'improvís i d'un sol cop
ve que s'esbaldrega,
14 com es trenca una gerra de terrissa,
feta miques sense pietat,
de manera que, entre els bocins,
—1586→
no es troba cap test per a prendre foc
de la llar o treure aigua de la cisterna».

La veritable política

15 Perquè, així havia parlat el Senyor,
Jahvè, el Sant d'Israel:
«No fent res i estan quiets,
obtindreu la victòria;
en una confiança tranquil·la
trobareu la vostra força.
Però no ho heu volgut
16 i heu dit: «No!
Fugirem a cavall!»
—Bé, ja fugireu!
I: «Sobre uns carros ràpids!»
—Bé, també aniran ràpids els qui us perseguiran!
17 (Cada miler a l'amenaça d'un de sol)
a l'amenaça de cinc, fugireu
fins que en quedin tan pocs
com el pal al cim d'una muntanya,
com la bandera sobre un puig.

Sió serà alliberada.— 18 Per això, Jahvè frisa per compadir-vos, està a punt d'apiadar-se de vosaltres; ja que Jahvè és un Déu just. Feliços tots els qui esperen en ell. 19 Perquè, poble de Sió que habites a Jerusalem, no ploraràs més. Es compadirà de tu; així que et senti, et respondrà. 20 El Senyor us donarà el pa de l'angoixa i l'aigua de la restricció. El teu Mestre ja no s'amagarà més, i els teus ulls veuran el teu Mestre. 21 Les teves orelles sentiran que diuen darrera teu unes paraules: «Aquest és el camí, seguiu-lo», tant si aneu a la dreta com a l'esquerra. 22 Faràs impures les xapes de plata dels teus ídols i el revestiment d'or de les teves estàtues. Els llençaràs com una cosa immunda. «Fora d'aquí!», els diràs. 23 Ell et donarà la pluja per a la teva llavor, que hauràs sembrat a terra, i el pa que procurarà la terra serà suculent i substanciós. El teu bestiar pasturarà, aquell dia, en vastes pastures. 24 Els bous i els ases que treballen la terra menjaran farratge salat, ventat amb pala i forca. 25 Sobre tota muntanya alta i sobre tot puig elevat, hi haurà recs que portaran aigua, el dia de la gran matança, quan cauran les torres. 26 Aleshores la llum de la lluna serà com la —1587→ llum del sol, i la llum del sol serà

set vegades més forta (com la llum de set dies), el dia que Jahvè embenarà la ferida del seu poble i curarà les macadures dels seus cops.

Destrucció d'Assur

27 Vet aquí que el nom de Jahvè ve de lluny,
ardent és la seva ira, s'alça feixuga la nuvolada.
Té els llavis tots plens de furor,
la seva llengua és com un foc que devora.
28 El seu alè és com un torrent inundant,
que arriba fins al coll.
Ve a garbellar els pobles amb el garbell nefast,
a posar el mos de la seva brida a les maixelles dels pagans.
29 Per a vosaltres hi haurà els cants,
com a la nit que celebreu la festa;
l'alegria dels cors serà
com la del qui camina al so de la flauta
tot venint a la muntanya de Jahvè,
prop de la Roca d'Israel.
30 Jahvè farà sentir la seva veu majestuosa,
mostrarà el seu braç que es deixa caure
amb furor d'ira i flama de foc devorador,
amb tempestat, xàfec i pedres de calamarsa.
31 Ja que, a la veu de Jahvè, Assur desmaiarà,
serà fustigat amb el bastó.
32 Cada passada de vara del càstig
que Jahvè li infligirà,
es farà entre timbals i cítares.
33 Que el Tófet[1462] ja està aparellat des d'ahir
(ell també per a Móloc),
està preparat fondo i ample,
hi abunden la palla i la llenya.
L'alè de Jahvè, com un torrent de sofre, hi calarà foc.

Ineficàcia de l'ajut humà

31 1 Ai dels qui baixen a l'Egipte
a buscar-hi ajut,
i que posen la seva esperança en cavalls,
que posen la seva confiança en el nombre de carros
—1588→
i en una cavalleria important,
però no miren cap al Sant d'Israel
i no consulten Jahvè!

[2] Tanmateix és savi, ell també,
i no ha retirat les seves paraules;
s'aixecarà contra la casa dels malfactors
i contra l'ajuda de la gent malèfica.
[3] Com que l'egipci és un home i no pas un déu,
que els seus cavalls són carn i no pas esperit,
quan Jahvè estendrà la mà ensopegarà el qui ajuda,
i caurà l'ajudat
i tots plegats desapareixeran.

Jahvè salvarà Jerusalem

[4] Perquè, així m'ha parlat Jahvè:
«Com un lleó o un lleó jove
rondina sobre la seva presa,
i com es reuneix contra ell
tota la colla dels pastors
sense que es deixi intimidar
pels seus crits,
ni acovardir-se pel seu avalot,
així Jahvè-Sabaot baixarà a lluitar
sobre el mont Sió i sobre el seu puig.
[5] Com ocells que volen...
Així Jahvè-Sabaot protegirà Jerusalem,
la protegirà, la salvarà,
la planyerà, la deslliurarà.

[6] Torneu a aquell de qui s'han separat tan profundament els israelites. [7] Ja que, aquell dia, cadascú llençarà els seus ídols de plata i els seus ídols d'or, que us heu fabricat amb les vostres mans pecadores.

[8] Assur caurà per l'espasa d'un que no és home,
el devorarà l'espasa d'un que no és mortal.
Haurà de fugir davant l'espasa,
i als seus joves guerrers els tocarà de servir.
[9] En el seu terror, abandonarà la seva roca,
i els seus prínceps, esporuguits, desertaran la bandera.
Oracle de Jahvè, que té un foc a Sió
i una fornal a Jerusalem.

Govern just de l'esdevenidor

32 1 I Vet aquí que el rei
regnarà segons la justícia,
—1589→
i els funcionaris exerciran les seves funcions.
2 Cadascun serà com un recer contra el vent,
com un aixopluc contra la pluja,
com un rec d'aigua en un camp de secà,
com l'ombra d'un penyal sobre una terra eixarreïda.
3 Aleshores no estaran tancats els ulls dels qui hi veuen,
les orelles dels qui hi senten estaran atentes;
4 la ment dels eixelebrats s'aplicarà a considerar,
parlarà correntment la llengua dels qui quequegen
5 al beneit, ja no li diran noble,
ni tractaran el trapella com un personatge important.
6 Perquè el beneit diu beneiteries
i la seva ment té pensades malèfiques
amb vista a fer el pagà
i a dir sobre Jahvè paraules extravagants,
per deixar l'afamat amb el ventre buit
i negar de beure al qui té set.
7 El que és el trapella, les seves trapelleries són dolentes,
ell maquina intrigues
per perdre els humils amb raons falses,
en treure el pobre del tribunal;
8 mentre que el noble no té sinó designis nobles
i obra amb tota noblesa.

Contra les dones frívoles

9 Dones massa tranquil·les (aixequeu-vos),
sentiu la meva veu;
filles massa confiades,
escolteu la meva paraula.
10 D'aquí a poc més d'un any
tremolareu, massa confiades,
perquè s'haurà acabat de veremar,
no vindrà més la collita.
11 Estremiu-vos, massa tranquil·les,
tremoleu, massa confiades,
despulleu-vos i quedeu nues,
cenyiu-vos els lloms,
12 doneu-vos copa als pits!

Pels camps riallers,
pel cep fruitós,
13 per la terra del meu pobre,
on creixen espines i cards,
sí, per totes les cases joioses,
—1590→
la ciutat alegre.
14 Ja que el torricó està desert;
la ciutat bulliciosa, abandonada.
Ófel i Bàhan[1463] es convertiran
en cavernes per sempre,
joia dels ases salvatges,
pastura dels ramats.

Renovació.— 15 Fins que vessi sobre nosaltres l'esperit vingut de dalt. Aleshores el desert es convertirà en un jardí, i el jardí serà tingut per un bosc. 16 El dret residirà al desert, i la justícia habitarà al jardí. 17 El resultat de la justícia serà la pau; el fruit del dret, la tranquil·litat i la seguretat per sempre. 18 El meu poble habitarà en recintes de pau, en residències segures, en llocs de repòs tranquils. 19 El bosc serà abatut i la ciutat serà abaixada. 20 Feliços, sembrareu a la vora de tot arreu on hi haurà aigua i deixareu lliure el peu del bou i de l'ase.

La destrucció de l'enemic

33 1 Ah, devastador que no ets devastat,
rapinyador que encara no han rapinyat!
Quan en tindràs prou de devastar, seràs devastat;
quan deixaràs de rapinyar et rapinyaran a tu.
2 Jahvè, perdoneu-nos, esperem en vós!
Sigueu el seu braç, cada matí;
sí, la nostra salvació al temps de tràngol.
3 En sentir l'aldarull, els pobles fugen;
davant la vostra intervenció es dispersen les nacions,
4 i en fan un botí com en fan les llagostes,
s'hi tiren al damunt com s'hi tiren les saltarel·les.
5 Jahvè resideix en un lloc elevat, és inaccessible;
ha omplert Sió de dret i de justícia.
6 La teva durada serà segura;
les riqueses que salven són la saviesa i la ciència,
el temor de Jahvè és el seu tresor.

Intervenció de Jahvè i conseqüències

7 Mira, els d'Ariel s'exclamen pels carrers,
els missatgers de pau ploren amargament.
8 Les rutes són desertes,
—1591→
ja no hi ha més vianants.
Ha violat el tractat, ha menyspreat els testimonis,
no té consideració per ningú.
9 La terra està de dol, llangueix;
el Líban, tot moix, s'asseca,
Saron sembla una estepa,
el Basan i el Carmel estan pelats.
10 «Ara m'aixeco, diu Jahvè,
ara em dreço tan alt com sóc.
11 Heu concebut fenc i infanteu palla,
el vostre alè és un foc que us devora.
12 Els pobles seran reduïts a calç,
espines tallades, cremades al foc.
13 Escolteu, els de lluny, això que he fet;
sapigueu, els de prop, quina és la meva força.
14 A Sió, els pecadors estan esfereïts,
els impius han agafat basarda:
«¿Qui de nosaltres podrà estar-se al foc que devora[1464],
qui de nosaltres podrà estar-se a les flames eternes?»
15 El qui es comporta amb justícia i parla lleialment,
que no accepta els guanys abusius,
que aparta la mà dels regals corromputs,
que es tapa les orelles per no escoltar propostes sanguinàries
i acluca els ulls per no veure el mal.
16 Qui obra així residirà ben amunt,
una fortalesa bastida a la roca serà el seu refugi,
tindrà el pa de franc i l'aigua assegurada.
17 Els teus ulls contemplaran el rei en la seva bellesa,
veuran un país immens.
18 La teva ment pensarà en el temps del terror:
¿On és el qui comptava, on és el qui pesava,
on és el prefecte amb els col·lectors de taxes?
19 No veuràs més el poble brutal,
el poble de llenguatge inintel·ligible,
que balbuceja una llengua sense sentit.
20 Contempla Sió, ciutat de les nostres festes.
Els teus ulls veuran Jerusalem,
—1592→
estatge tranquil, tenda que no desparen;
les seves estaques no són arrencades,
cap de les seves cordes no és rompuda.
21 És allà que tenim un Jahvè majestuós,
confluència de rius, d'amples Nils;
no hi passa cap flota de rems,

ni el solca cap nau soberga.
22 Perquè Jahvè és el nostre jutge,
Jahvè és el nostre legislador,
Jahvè és el nostre rei, que ens ha de salvar.
23 (Les teves cordes s'han afluixat,
no aguanten el suport de la seva asta,
no despleguen la bandera.)
Aleshores es partiran un botí enorme,
els coixos es lliuraran al pillatge.
24 Cap resident no dirà més: «Estic malalt»;
el poble que hi habita serà absolt de pecat.

III. Escatologia

El judici sobre Edom

34 1 Acosteu-vos, nacions, per escoltar;
pobles, estigueu atents.
Que ho senti la terra i el que l'emplena,
el món i tot allò que produeix.
2 Perquè Jahvè s'ha enutjat contra tots els pagans,
s'ha irritat contra tot el seu exèrcit.
Els ha votats a la destrucció,
els ha lliurats al carnatge.
3 Les seves víctimes quedaran exposades,
els seus cadàvers faran pudor,
les muntanyes regalaran de sang,
4 [1465] tots els puigs es dissoldran.
Els cecs s'enrotllaran com un llibre
i tot el seu exèrcit es pansirà
com es panseixen els pàmpols,
com les fulles pansides de la figuera.
5 Perquè la seva espasa apareix al cel;
vet aquí que s'abat sobre Edom,
—1593→
sobre el poble que ell ha votat al càstig.
6 L'espasa de Jahvè és plena de sang,
impregnada de greix,
de la sang d'anyells i de bocs,
del greix dels ronyons de moltons.
Ja que Jahvè té un sacrifici a Bosrà,
una gran hecatombe al país d'Edom.
7 Els pobles cauen com búfals,
com bous joves, un poble de campions.
La seva terra s'embriaga de sang,
la seva pols s'impregna de greix.

8 Perquè és el dia de la venjança de Jahvè,
l'any de la revenja del defensor de Sió.
9 Els seus torrents es convertiran en pega,
la seva pols serà de sofre;
el seu país es tornarà de pega,
cremarà 10 de nit i de dia.
No s'apagarà eternament,
el seu fum s'alçarà sense interrupció;
quedarà desert per sempre més,
ja que no hi passarà ningú.
11 El pelicà i l'eriçó se'n faran els amos,
el mussol i el corb l'habitaran;
Jahvè estendrà sobre ell la llença del caos
i la plomada del buit.
12 Els sàtirs en faran la seva estada,
els seus nobles hauran desaparegut
no s'hi proclamaran més reis,
tots els seus prínceps s'hauran fos.
13 Als seus castells creixeran esbarzers;
espines i cards, a les seves fortaleses.
Serà un parc per als xacals,
una cort per als estruços.
14 Les genetes hi toparan amb les hienes
i un sàtir es tossarà amb l'altre;
només Lilit[1466] estarà allí quieta,
hi trobarà un lloc de repòs.
15 La serp hi niarà, pondrà,
covarà i farà sortir de l'ou;
només els voltors es reuniran allí,
s'hi cridaran l'un a l'altre.
16 Consulteu el llibre de Jahvè:
no en manca ni un de sol!
Ja que és la boca de Jahvè que ha donat l'ordre,
—1594→
i és el seu esperit que els reuneix.
17 Ell mateix els ho ha fet a sorts,
la seva mà els l'ha repartit amb el cordill.
En seran els amos eternament
i hi habitaran sense interrupció.

35 1 S'alegraran el desert i la terra àrida;
l'estepa, celebrant-ho, florirà.
Com el safrà, 2 traurà flor,
ho celebrarà i cridarà de joia.
Li serà donada la glòria del Líban,
l'esplendor del Carmel i de Saron;
ells veuran la glòria de Jahvè,
l'esplendor del nostre Déu.
3 Enfortiu les mans que es deixen anar,
afermeu els genolls que es dobleguen.
4 Digueu als cors atribolats:

«Coratge, no tingueu por!
Aquí teniu el vostre Déu,
ve acomplint la venjança;
la paga de Déu arriba,
és ell mateix que us ve a salvar».
5 [1467] Llavors es desclouran els ulls dels cecs,
les orelles dels sords s'obriran,
6 el coix saltarà com un cérvol
i la llengua del mut cridarà de joia.
Perquè brollarà l'aigua en el desert,
correran torrents a l'estepa.
7 La terra eixarreïda es convertirà en un estany,
i el país de la set, en sortidors d'aigua.
Al pare de xacals i de hienes
tindran el jaç els vostres ramats;
la cort dels estruços es convertirà
en forres de canyes i de papirus.
8 Hi haurà allí una ruta pura,
que en diran la via sacra;
cap impur no hi passarà,
els insensats no hi divagaran.
9 Allí no hi haurà cap lleó,
el més feroç dels animals no hi pujarà;
per sobre d'ella aniran els redimits,
10 els rescatats de Jahvè tornaran.
Vindran a Sió fent crits de joia,
una alegria eterna coronarà els seus caps;
—1595→
aconseguiran goig i alegria,
les penes i els gemecs hauran fugit.

Apèndix

36 La invasió de Senaquerib.— 1 L'any catorzè del rei Ezequies, Senaquerib, rei d'Assur, pujà contra totes les ciutats fortes de Judà i se n'apoderà. 2 De Laquís, el rei d'Assur envià cap al rei Ezequies, a Jerusalem, el coper major amb un important cos de tropes. El coper major prengué posició prop del canal de la piscina superior, pel camí del camp del Bataner. 3 El majordom de palau, Eliaquim, fill d'Helquies, el secretari Sobnà i l'herald Joahè, fill d'Asaf, sortiren per trobar-se amb ell. 4 El coper major els va dir: «Digueu a Ezequies: Així parla el gran rei, el rei d'Assur: «¿Què és aquesta confiança que alimentes? 5 ¿T'has pensat que una paraula dels llavis equival, per a la guerra, al consell i la valentia? Ara, ¿en què confies, perquè t'hagis rebel·lat contra mi? 6 Et fies del sosteniment d'aquella canya trencada —l'Egipte— que penetra i forada la mà del qui s'hi apuntala. Així és el Faraó, rei d'Egipte, per a tots els qui se'n fien. 7 Em direu, potser: «És en Jahvè, el nostre Déu, que tenim confiança»; però ¿no és ell a qui Ezequies ha suprimit els llocs alts i els altars, dient a Judà i a Jerusalem: «És davant d'aquest altar que us prosternareu?» 8 Bé, doncs, fes ara una aposta amb el meu senyor, el rei d'Assur: jo et donaré dos mil cavalls, si tu pots trobar homes per a muntar-hi. 9

¿Com faries recular un de sol dels més petits servidors del meu senyor? Però tu t'has fiat
de l'Egipte per tenir carros i cavallers! [10] I ara, ¿és sense la voluntat de Jahvè que he
pujat contra aquest país per devastar-lo? Es Jahvè que m'ha dit: «Puja contra aquest país
i devasta'l!»

[11] Eliaquim (Sobnà i Joahè) digué al coper major: «Fes el favor de parlar als teus
servidors en arameu, perquè nosaltres l'entenem; però no ens parlis en jueu, podent-ho
sentir el poble que hi ha sobre les muralles». [12] Aleshores —1596→ el coper major
digué: «¿És al teu senyor o tu que el meu senyor m'ha enviat a dir aquestes coses? ¿No
es més aviat a aquells homes que estan asseguts sobre les muralles, condemnats a
menjar els seus excrements i a beure els seus orins amb vosaltres?»

[13] Aleshores el coper major es posà dret i va cridar fort, en llengua jueva: «Escolteu
les paraules del gran rei, el rei d'Assur! [14] Així parla el rei: «Que Ezequies no us
enganyi! No us podrà salvar! [15] Que Ezequies no mantingui la vostra confiança en Jahvè,
dient: «De segur Jahvè ens deslliurarà; aquesta ciutat no caurà a les mans del rei
d'Assur». [16] No escolteu Ezequies, perquè així parla el rei d'Assur: «Feu la pau amb mi,
rendiu-vos, i cadascun de vosaltres menjarà el fruit de la seva vinya i de la seva figuera i
beurà l'aigua de la seva cisterna, [17] fins que jo vingui i us emmeni cap a un país com el
vostre, un país de blat i de most, un país de pa i de vinyes. [18] Que Ezequies no us
enganyi dient: «Jahvè ens deslliurarà». Els déus de les nacions, ¿han deslliurat de debò
cada un el seu país de les mans dels reis d'Assur? [19] ¿On són els déus d'Hemat i d'Arpad.
¿On són els déus de Sefarvaim? ¿On són els déus del país de Samaria? ¿Han deslliurat
Samaria de les meves mans? [20] Entre tots els déus d'aquests països, ¿quins han deslliurat
el seu país de la meva mà, perquè Jahvè pugui també deslliurar Jerusalem?»

[21] Van callar i no li van tornar resposta, perquè tal era l'ordre del rei: «No
respongueu», havia dit. [22] El majordom de palau, Eliaquim, fill d'Helquies, el secretari
Sobnà i l'herald Joahè, fill d'Asaf, vingueren a Ezequies, amb els vestits esquinçats, i li
reportaren les paraules del coper major.

37 **Recurs a Isaïes.**— [1] Quan el rei Ezequies ho sentí, s'esquinçà els vestits, es
cobrí d'un sac i entrà al temple de Jahvè. [2] I envià el majordom de palau, Eliaquim, el
secretari Sobnà i els ancians entre els sacerdots, coberts de sacs, prop del profeta Isaïes,
fill d'Amós, [3] Li digueren: «Així parla Ezequies: Avui és un dia d'angoixa, de càstig i de
repudiació. Els fills han arribat —1597→ a terme, i manca la força per a donar a
llum. [4] Vejam si Jahvè, el teu Déu, sent les paraules del coper major, que el rei d'Assur,
el seu senyor, ha enviat a insultar el Déu vivent, i Jahvè, el teu Déu, castiga les paraules
que ha sentit. Adreça-li una súplica a favor de la resta que subsisteix encara.

[5] Quan els servidors del rei Ezequies hagueren vingut a Isaïes, [6] aquest els digué:
«Direu al vostre senyor: Així parla Jahvè: No tinguis por de les paraules que has sentit,
de les blasfèmies que els mossos del rei d'Assur han llançat contra mi. [7] Vet aquí que el
suggestionaré: sentirà uns rumors que el faran tornar al seu país, on el faré caure per
l'espasa».

[8] El coper major se'n tornà i va trobar el rei d'Assur a Lebnà que atacava. El coper
major, en efecte, havia sentit dir que se n'havia anat de Laquís, [9] perquè havia rebut
aquesta notícia referent a Tarhaca, rei de Cus: «Ha sortit per fer-te la guerra». I així que
ho va sentir, *(cont. al v 37)*

Segona narració dels mateixos fets.— Envià missatgers a Ezequies per dir-li [10] «Així parlareu a Ezequies, rei de Judà: Que el teu Déu en qui confies no t'enganyi, dient: «Jerusalem no caurà a les mans del rei d'Assur». [11] Prou hauràs sentit dir allò que els reis d'Assur han fet a tots els països, votant-los a l'extermini; i tu, et salvaries? [12] De què els valgueren els déus de les nacions que els meus pares han exterminat a Gozan, Haran, Rèsef, i els edenites que eren a Tel Basar? [13] ¿On són el rei d'Hemat, el rei d'Arpad (un rei per ciutat), de Sefarvaim, d'Hanà, d'Avà?»

[14] Ezequies agafà la carta de mà dels missatgers i la llegí. Després pujà al temple de Jahvè i la desplegà davant d'ell. [15] Aleshores Ezequies féu aquesta pregària en presència de Jahvè: [16] «Jahvè-Sabaot, Déu d'Israel, que seieu sobre els querubins, sou vós que sou l'únic Déu de tots els regnes de la terra, sou vós que heu fet el cel i la terra. [17] Decanteu l'orella, Jahvè, i sentiu-hi. Obriu els ulls, Jahvè, i vegeu-hi. Sentiu les paraules de Senaquerib, que ha enviat a dir insults al Déu vivent. [18] És veritat, Jahvè, que els reis d'Assur han votat a l'extermini —1598→ totes les nacions i els seus països; [19] que han tirat al foc els seus déus, perquè no eren déus, sinó l'obra de mans d'homes, fusta i pedra, i que els han fet malbé. [20] Però ara, Jahvè, Déu nostre, salveu-nos de la seva mà, i que tots els regnes de la terra sàpiguen que vós sou l'únic Déu, Jahvè».

[21] Aleshores Isaïes, fill d'Amós, envià a dir a Ezequies: «Així parla Jahvè, Déu d'Israel. Ja que m'has adreçat una pregària a causa de Senaquerib, rei d'Assur, *(cont. al v 33)*

Humiliació del rei assiri.— [22] Aquesta és l'amenaça que Jahvè ha proferit contra ell:

Et menysprea, es riu de tu
la verge, filla de Sió;
mou el cap darrera teu,
la filla de Jerusalem.
[23] ¿Qui has insultat i blasfemat?
¿Contra qui has pujat de to,
i has mirat altivament?
Contra el Sant d'Israel!
[24] Per mà dels teus servidors has insultat
el Senyor, i has dit:
«Amb el carro jo he pujat
a la muntanya excelsa,
a l'extrem del Líban.
He tallat el seu alt arbrat de cedres,
els seus xiprers més bells.
He arribat al seu últim racó,
al seu parc forestal.
[25] Sóc jo que he excavat i he begut
aigua que tenia un altre amo,
he eixugat sota la planta dels meus peus
tots els corrents de muntanya».
[26] No ho has sentit? Fa temps

que jo preparava això;
els dies antics en vaig formar el designi,
és ara que ho realitzo.
El teu destí fou de reduir a munts de ruïnes
unes ciutats fortificades.
27 I la mà dels seus habitants, ha quedat curta,
ells s'han colltorçat i s'han pansit,
s'han tornat com plantes del camp,
com un verd tendre,
com herba sobre les teulades,
cremada abans que creixés.
Veig quan t'aixeques 28 i quan t'asseus;
tu surts o entres, i jo ho sé.
Ha arribat a mi el teu arravatament,
—1599→
29 tinc a les orelles la teva fressa.
Però et posaré la meva anella al nas
i la meva mordassa als llavis,
per fer-te tornar pel camí
per on has vingut.

El senyal d'Ezequies.— 30 I això et servirà de senyal: Enguany menjareu el que produeixin els grans caiguts i, l'any que ve, el que produeixi la terra sense sembrar-la; però el tercer any, sembreu i segueu, planteu vinyes i mengeu-ne el fruit! 31 La resta que sobreviurà de la casa de Judà farà arrels per sota i llevarà fruit a dalt. 32 Ja que de Jerusalem sortirà una resta, i supervivents de la muntanya de Sió. El zel de Jahvè-Sabaot farà això.

(ve del v 21) 33 per això, així parla Jahvè sobre el rei d'Assur: «No entrarà en aquesta ciutat, no hi tirarà ni una fletxa, no presentarà escut, ni farà cap rampa contra ella. 34 Pel camí que ha vingut, se'n tornarà; no entrarà pas en aquesta ciutat, oracle de Jahvè. 35 Protegiré aquesta ciutat i la salvaré a causa de mi i del meu servent David».

Hecatombe dels assiris. 36 L'àngel de Jahvè va sortir i va matar en el campament dels assiris cent vuitanta-cinc mil homes. El matí, a l'hora de llevar-se, no hi havia més que cadàvers.

(ve del v 9) 37 llevà el seu camp i se n'anà. Senaquerib, rei d'Assur, se'n tornà i es quedà a Nínive. 38 Un dia que estava prosternat en el temple de Nesroc, el seu déu, els seus fills Adramèlec i Saràsar li clavaren el punyal i s'escaparen al país d'Ararat. El seu fill Asar-Hadon va ser rei en lloc d'ell.

33 *Malaltia i curació d'Ezequies.*— 1 Per aquells dies, Ezequies agafà una malaltia mortal. El profeta Isaïes, fill d'Amós, anà a dir-li: «Així parla Jahvè: Posa ordre a casa teva, perquè moriràs, no viuràs més». 2 Ezequies es girà de cara a la paret i féu aquesta pregària a Jahvè: 3 «Ah, Jahvè, vulgueu recordar-vos que m'he conduït fidelment i en tota probitat de cor davant vostre, i que he fet el que vós trobeu ben fet». I va esclatar en un gran plor.

4 Aleshores la paraula de Jahvè es féu sentir a Isaïes: —1600→ 5 «Torna-hi, digues a Ezequies: Així parla Jahvè, Déu del teu pare David: He escoltat la teva pregària, he vist les teves llàgrimes. Mira: et curaré; dintre de tres dies, pujaràs al temple de Jahvè. I afegiré quinze anys a la teva vida. 6 (Et deslliuraré a tu i aquesta ciutat de la mà del rei d'Assur, i protegiré aquesta ciutat».)

21 Isaïes digué: «Que portin un pa de figues, que l'apliquin sobre l'úlcera, i viurà». 22 Ezequies digué: «¿Quin és el senyal que pujaré al temple de Jahvè?» 7 Isaïes respongué: «Això serà per a tu, de la part de Jahvè, el senyal que ell farà el que ha dit: 8 vet aquí que faré recular l'ombra deu graus dels que el sol ja ha baixat sobre els graus d'Acaz». I el sol va recular deu graus, dels que ja havia baixat.

Càntic d'Ezequies[1468].— 9 Miktam d'Ezequies, rei de Judà, de quan estigué malalt i es curà de la seva malaltia.

10 Jo em vaig dir mentre plorava:
«Ja acabo el curs dels meus dies;
m'han consignat al país dels morts
pels anys que em quedaven de vida.
11 Deia: Ja no veuré mai més Jahvè
sobre la terra dels vius,
ja no contemplaré mai més ningú
d'entre els habitants del món.
12 La meva cabana, arrencada, és emportada lluny de mi
com la tenda dels pastors;
com un teixidor, ha enrotllat la meva vida
per tallar-me de l'ordit.
Del dia a la nit estic a mercè del dolor,
13 faig uns crits fins al matí;
com un lleó, així xemica ell
tots els meus ossos.
14 Com una oreneta xerrotejo,
parrupo com un colom;
els ulls se m'han debilitat, oh Excels!
Jahvè, ocupeu-vos de mi, garantiu-me!
15 ¿Què he de parlar i li he de dir
perquè ell pugui fer?
Em prosternaré tots els meus anys
per l'amargor de la meva ànima.
16 Senyor, és per a vós que viurà el meu cor
i que viurà el meu esperit,
Em curareu i em tornareu la vida,
—1601→
17 el meu mal es canviarà en salut.
Sou vós que heu preservat la meva ànima
de la fossa del no res,
ja que us heu tirat a l'esquena
tots els meus pecats!

18 Perquè el país dels morts no us lloa,
la Mort no us celebra,
els qui baixen al pou no esperen
en la vostra fidelitat.
19 El qui viu, el qui viu, ell sol us lloa,
igual que jo avui;
el pare fa conèixer als fills
la vostra fidelitat.
20 Oh Jahvè, salveu-me!
I farem ressonar les nostres arpes
tots els dies de la nostra vida
davant el temple de Jahvè».

39 Ambaixada babilònica.— 1 Aquell temps, Marduc-Baladan, fill de Baladan, rei de Babilònia, envià lletres i un present a Ezequies, perquè havia sentit dir que havia estat malalt i que s'havia curat. 2 Ezequies se n'alegrà i ensenyà als missatgers el seu tresor, la plata, l'or, els aromàtics, l'oli bo, el seu arsenal i tot el que hi havia als seus magatzems. No hi hagué res que Ezequies no els deixés veure al palau i en tot el seu domini.

3 Aleshores el profeta Isaïes anà a trobar el rei Ezequies i li preguntà: «¿Què ha dit aquesta gent i d'on t'han vingut?» Ezequies respongué: «Han vingut d'un país de lluny, de Babilònia». 4 Tornà a fer: «¿Què han vist al teu palau?» Ezequies respongué: «Han vist tot el que tinc al palau; als meus magatzems no hi ha res que no els hagi ensenyat».

5 Aleshores Isaïes digué a Ezequies: «Escolta la paraula de Jahvè-Sabaot! 6 Vet aquí que vindran dies que tot el que tens al palau, tot el que han aplegat els teus pares fins al dia d'avui, serà emportat a Babilònia. No en quedarà res, diu Jahvè. 7 Entre els fills que sortiran de tu, dels qui engendraràs, en prendran per a ser eunucs al palau del rei de Babilònia».

8 Ezequies digué a Isaïes: «És una paraula favorable de Jahvè, que anuncies». És que pensava: «Hi haurà pau i seguretat mentre jo visqui».

—1602→

Segona part del llibre d'Isaïes (Is. 40,1 - 55,13)

Llibre de la consolació d'Israel (Is. 40,1 - 41,29)

Preludi[1469]

40 [1] Consoleu, consoleu el meu poble, diu el vostre Déu.
[2] Parleu amorosament a Jerusalem
i digueu-li
que se li, ha acabat d'anar a jove,
que la seva culpa és expiada,
que ha rebut de la mà de Jahvè el doble
per tots els seus pecats.
[3][1470] Escolta! Un que crida: «Obriu al desert
el camí de Jahvè, traceu una ruta dreta a l'estepa
per al nostre Déu».
[4] tota vall serà terraplanada,
totes les muntanyes i els puigs seran abaixats;
el terreny desigual es tornarà una recta,
la garrotxa serà una plana.

[5] (Aleshores la glòria de Jahvè es revelarà i tot ésser de carn veurà la seva faç. Perquè la boca de Jahvè ha parlat.)

Anunci de la bona nova

[9] Pugeu en una muntanya alta,
missatgers que anuncieu a Sió la bona nova.
Alceu ben forta la veu,
missatgers que anuncieu la bona nova a Jerusalem.
Crideu fort, sense por,
digueu a les ciutats de Judà:
«Aquí teniu el vostre Déu!»
[10] El Senyor Jahvè ve en força,
el seu braç li ho sotmet tot.
El preu de la seva victòria l'acompanya
i els seus trofeus el precedeixen.
[11] Com un pastor, pasturarà el seu ramat,
l'aplegarà amb el seu braç;
portarà els anyells sobre el pit,
conduirà les ovelles que crien.

—1603→

La immutabilitat de la paraula divina

[6] Escolta! Un que diu «Crida!»
I dic: «Què haig de cridar?»

«Tot ésser de carn és com herba,
tan delicat com la flor del camp.
7[1471] L'herba s'asseca, la flor es panseix,
quan els passa a sobre l'alè de Jahvè.
(Tanmateix el poble és herba!)
8 L'herba s'asseca, la flor es panseix,
però la paraula del nostre Déu dura eternament».

La gran superioritat divina

12 ¿Qui ha mesurat amb la mà el mar
i ha pres la dimensió del cel a pams,
ha aforat amb un picotí la pols de la terra,
ha pesat les muntanyes amb el canastró
i els puigs amb les balances?
13[1472] ¿Qui ha dirigit l'esperit de Jahvè
i l'ha instruït en qualitat de conseller?
14 ¿Amb qui ha deliberat, perquè li faci comprendre
i li ensenyi la via del dret
(li ensenyi la ciència)
i li faci conèixer el camí de la intel·ligència?
15 Les nacions són com una gota des d'un núvol,
i valen tant com boirina sobre les balances.
Aixeca illes com un gra d'arena.
16 El Líban no és prou per a fer foc,
i els seus animals no basten per als holocaustos.

Absurditat de la idolatria.— 17 Totes les nacions són com no res davant d'ell; les considera unes cartes blanques. 18 ¿Com qui us voldríeu imaginar Déu i quina imatge us en podríeu formar? 19 Un artesà fon l'estàtua, un orfebre la recobreix d'or. **41** 6 L'un ajuda l'altre i diu al seu company: «Coratge!» L'artesà anima l'orfebre, l'afinador de martell, el qui pica amb mall; diu de la soldadura: «Està bé!», i la reforça amb claus perquè no bellugui. **40** 20 El qui erigeix una figura, tria fusta que no es corqui, busca un artesà —1604→ hàbil per a instal·lar una estàtua que no bellugui.

Jahvè, l'incomparable

21 ¿Que no ho sabeu, que no ho sentiu?
¿No us fou revelat des del principi?
¿Que no ho heu comprès des de la fundació de la terra?
22 El qui seu sobre el cercle de la terra,

des d'on els qui l'habiten semblen llagostes,
el qui estén els cels com una vela,
que els desplega com una tenda per habitar-hi!
23 El qui redueix els prínceps a no res,
que anorrea els governants de la terra,
24 a penes són plantats, a penes són sembrats,
a penes el seu tronc ha posat arrels a la terra,
que bufa sobre ells, i s'assequen,
i la tempesta se'ls emporta com palla.
25 ¿Com qui cm podríeu imaginar
i jo li seria igual, diu el Sant?
26 Alceu els ulls enlaire i vegeu:
Qui els ha creats, aquells?
El qui fa sortir el seu ben comptat exèrcit,
tots els crida pel seu nom;
el ric en vigor i de força intensa;
ni un no li ha fet mai falla.

Aquestes veritats són motius de confiança

27 ¿Per què has de dir, Jacob,
per què has d'afirmar, Israel:
«El meu destí és amagat a Jahvè,
el meu dret passa desapercebut al meu Déu?»
28 I ara, ¿que no ho saps tu,
o que no ho has sentit dir mai?
Jahvè és el Déu etern
que crea la terra d'un cap a l'altre!
Ell no es fatiga ni es cansa
i la seva intel·ligència és insondable.
29 Dóna la força al qui està fatigat,
reconforta el qui defalleix.
30 Els nois poden fatigar-se i cansar-se,
els joves poden ensopegar i caure;
31 però els qui esperen en Jahvè renoven les seves forces,
—1605→
els creixen ales com a les àguiles.
(Corren sense cansament i caminen sense fatiga.)

La vocació de Cir

41 1 En silenci avanceu cap a mi, illes,

que els pobles es presentin i vinguin!
Que s'acostin per parlar, compareguem junts al judici.
2 ¿Qui ha suscitat de l'orient
aquell qui, a cada pas, es topa amb la victòria?
Davant d'ell lliura les nacions
i subjuga tot de reis.
La seva espasa els redueix a pols,
el seu arc els dispersa com boll.
3 Els persegueix, passa incòlume,
ràpid com si ni toqués de peus a terra.
4 Qui ho ha realitzat i ho ha fet?
El qui crida les generacions des de l'origen,
jo, Jahvè, que sóc el primer
i seré també amb els darrers!
5 (Les illes ho veieren i tingueren por,
tremolà la terra d'un cap a l'altre.)

Déu és amb Israel

8 Però tu, Israel, el meu servent,
Jacob, el qui jo he elegit,
llinatge d'Abraham, el meu amic!
9 Tu, que jo he pres del capdavall de la terra,
que he cridat d'un racó del món,
i t'he dit: «Ets el meu servent,
t'he escollit i no t'he rebutjat».
10 No tinguis por, que jo estic amb tu;
no miris amb ànsia, que jo sóc el teu Déu.
Jo et dono vigor i t'ajudo,
et sostinc amb la meva dreta victoriosa.
11 Sí, es veuran avergonyits i confosos
tots els qui treien foc contra tu;
seran anorreats i es perdran
aquells qui et buscaven raons.
12 Els cercaràs sense trobar-los,
els teus adversaris.
—1606→
Seran anorreats, reduïts a no res,
els qui et faran la guerra.
13 Perquè jo, Jahvè, el teu Déu,
t'agafo fort per la mà dreta,
el qui et dic: «No tinguis por»,
sóc jo que t'ajudo.
14 No tinguis por, Jacob, pobre verm;
Israel, miserable cuc.
Sóc jo que t'ajudo, oracle de Jahvè!

El Sant d'Israel és el teu redemptor.
15 Vet aquí que faig de tu un trill nou,
un trill tot ple de dents;
trillaràs, capolaràs les muntanyes,
posaràs els puigs com boll.
16 Els ventaràs, i el vent se'ls emportarà,
el torb els dispersarà.
però tu t'alegraràs en Jahvè,
et gloriaràs en el Sant d'Israel.

Prodigis del nou èxode

17 Els mísers i els pobres busquen aigua, i res!
La llengua se'ls resseca de set.
Jo, Jahvè, els escoltaré,
jo, el Déu d'Israel, no els abandonaré.
18 Sobre els rasos obriré rius,
i fonts al mig de les valls.
Transformaré el deserten un estany,
i la terra àrida, en sortidors d'aigua.
19 Al desert, hi posaré cedres,
acàcies, murtra i oliveres.
A l'estepa plantaré ginebres,
i tot de plàtans i avets.
20 Perquè vegin i sàpiguen,
s'adonin i comprenguin tots
que la mà de Jahvè ha fet això,
que el Sant d'Israel ho ha creat.

Jahvè és l'únic Déu

23 Presenteu la vostra defensa,
diu Jahvè; adduïu els vostres arguments,
diu el rei de Jacob.
22 Que s'avancin per anunciar-nos
allò que s'acosta.
Anuncieu com va ser el passat,
perquè hi fem atenció.
O proclameu les coses que han de venir,
—1607→
perquè en sapiguem l'èxit.
23 Anuncieu el que passarà més tard,

perquè sapiguem que sou déus.
Feu una cosa o una altra, bé o malament,
perquè en quedem tots admirats.
24 Vet aquí que vosaltres no son res,
són inexistents les vostres obres
(escollir-vos és abominable).

Jahvè ha predit la victòria de Cir

25 Jo l'he suscitat del nord, i arriba;
l'he cridat de llevant pel seu nom.
Ha trepitjat els sàtrapes com fang,
com el terrissaire pasta amb els peus l'argila.
26 ¿Qui ho havia anunciat des del principi, perquè ho reconeguem;
de fa molt de temps, perquè diguem: «Just»?
Ningú no ho havia anunciat, ni proclamat,
ningú no havia sentit les vostres paraules.
27 Jo vaig posar a Sió uns que ho anunciessin,
vaig donar a Jerusalem un missatger de bones noves.
28 Però aquells no tenen cap home;
d'entre ells no hi ha qui doni consells,
perquè pugui preguntar-los i em responguin.
29 «Vet aquí que tots ells no són res!»
Són inexistents les seves obres;
vent i buidor, les seves imatges foses.

Primer cant del Servent de Jahvè (Is. 42,1 - 48,22)

Presentació del Servent de Jahvè

42 1 Aquí teniu el meu Servent[1473], que tant estimo,
el meu elegit, en qui em complac íntimament.
He posat sobre ell el meu esperit,
portarà lluny el dret[1474] a les nacions.
2 No cridarà ni pujarà de to,
no farà sentir la seva veu pels carrers.
—1608→
3 No trencarà la canya esquerdada,
ni apagarà el ble que s'acaba.
Amb fidelitat portarà lluny el dret,
4 no desmaiarà ni es deixarà abatre

que no hagi implantat el dret sobre la terra
i les illes esperin la seva llei.

Destí del Servent

5 Així parla el Déu, Jahvè
que ha creat el cel i l'ha estès,
que ha consolidat la terra i l'omple amb la seva vegetació,
que dóna l'alè al poble que l'habita
i l'esperit als qui hi caminen:
6 «Jo, Jahvè, t'he cridat per a la deslliurança,
t'he agafat fort per la mà,
t'he format i t'he designat com a aliança del poble,
com a llum de les nacions,
7 per obrir els ulls que no hi veuen,
per fer sortir de la presó els captius,
del calabós els qui viuen en tenebres.

Jahvè, únic Déu veritable

8 Jo sóc Jahvè, aquest és el meu nom;
no cediré la meva glòria a un altre
ni el meu honor a cap dels ídols.
9 Els primers anuncis són un fet;
ara, doncs, jo en faig altres de nous;
abans que apunti, ja us proclamo la cosa».

Himne de victòria

10 Canteu a Jahvè un càntic nou,
lloeu-lo des de la fi de la terra.
Que el celebri el mar amb tot el que conté,
les illes i els qui les poblen!
11 Que alcin la veu el desert i les seves ciutats,
els campaments on habita Quedar!
Que cridin joiosos els habitants de Selà,
que aclamin des del cim de les muntanyes!
12 (Que donin glòria a Jahvè i publiquin la seva lloança per les illes.)

13 Jahvè entrarà en campanya com un paladí,
—1609→
s'enardirà com un home de guerra,
farà l'alarit, un gran xiscle,
es portarà com un heroi contra els seus enemics.

Fi de la inacció de Jahvè

14 De fa segles que estava silenciós,
que callava, que em contenia.
Gemegaré com aquella que infanta,
em sufocaré i esbufegaré.
15 Ressecaré muntanyes i puigs,
faré que se'n mustigui tota l'herba,
convertiré els rius en estepes
i eixugaré les llacunes.
16 Faré anar els cecs pel camí,
els guiaré per sendes desconegudes,
canviaré davant d'ells les tenebres en llum
i la garrotxa en una plana.
Aquestes són les coses;
les faré sense desdir-me'n.
17 Recularan, tots avergonyits,
els qui confien en els ídols,
els qui diuen a les imatges foses:
«Vosaltres sou els nostres déus».

La ceguesa del poble.— 18 Sords, escolteu! Cecs, mireu i vegeu! 19 ¿Qui és cec sinó el meu servent, i qui és sord com el missatger que envio? ¿Qui és cec com el familiar, i sord com el Servent de Jahvè? 20 Has vist moltes coses, sense fer-hi atenció. Tenen les orelles obertes, sense sentir-hi. 21 Jahvè volia, per raó de la seva justícia, exaltar i magnificar la seva Llei. 22 Però ell és un poble pillat i saquejat. Tots foren encadenats en els calabossos i soterrats en les presons. Els espoliaren, i ningú no els deslliurava; els saquejaren, i ningú no deia: «Torna-ho!» 23 ¿Qui d'entre vosaltres escolta això, qui hi presta atenció per sentir-hi amb vista a l'esdevenidor? 24 ¿Qui ha lliurat Jacob a l'espoliador i Israel als pillards? No és Jahvè? Havíem pecat contra ell, no havíem volgut seguir els seus camins, ni escoltar la seva Llei. 25 Per això, va vessar sobre ell la seva ira i els furors de la guerra. Aquesta ira el voltà de flames, i no la va reconèixer; el cremà, —1610→ i no hi va posar atenció.

Alliberament d'Israel

43 [1] I ara, així parla Jahvè,
el teu creador, Jacob,
el qui t'ha format, Israel:
«No temis, perquè jo et redimeixo,
et crido pel teu nom, ets meu!
[2] Si et sorprèn un aiguat, estaré amb tu;
si passes pels rius, no et cobriran;
si travesses el foc, no t'hi cremaràs,
i la flama no et farà cap mal.
[3] Perquè jo, Jahvè, sóc el teu Déu,
el Sant d'Israel, el teu salvador.
Pel teu rescat, dono l'Egipte;
Cus i Sabà, en compensació teva.
[4] Pel preu que tens als meus ulls,
perquè vals molt i jo t'estimo,
dono homes a canvi teu
i pobles en rescat de la teva vida.
[5] (No temis, jo estic amb tu!)
Faré venir d'orient els del teu poble
i t'aplegaré d'occident.
[6] Al nord, li diré: «Tornal's»,
i al sud: «No te'ls quedis.
Fes venir els meus fills de lluny
i les meves filles del capdavall de la terra,
[7] tots els qui porten el meu nom
i que jo he creat per a la meva glòria
(que jo he format i he fet)».

Israel, testimoni de Jahvè

[8] Que comparegui el poble cec i que té ulls,
els sords que tenen orelles!
[9] Totes les nacions s'han aplegat juntes
i els pobles s'han reunit.
Qui d'entre ells ha predit això?
O que proclamin coses passades,
que presentin els seus testimonis perquè els justifiquin,
que ho sentin i diguin: «És veritat!»
[10] Vosaltres, oracle de Jahvè, sou els meus testimonis,
—1611→
i els servidors que m'he elegit
perquè ho sàpiguen i em creguin
i tinguin ben entès que sóc jo.
Abans de mi cap déu no fou format
i no n'hi haurà cap després de mi.
[11] Sóc jo que sóc Jahvè,

i no hi ha cap altre salvador sinó jo.
12 Jo ho vaig revelar, jo he salvat, jo he proclamat,
quan entre vosaltres no n'hi havia cap d'estranger,
i vosaltres, oracle de Jahvè, me'n sou testimonis.
Jo sóc Déu 13 des de l'eternitat,
també des d'avui jo ho sóc.
No hi ha ningú que em prengui res de les mans.
Quan faig una cosa, qui la destorba?»

Babilònia serà destruïda

14 Així parla Jahvè,
el vostre Redemptor, el Sant d'Israel:
«Per vosaltres, faré anar cap a Babilònia,
i enfonsaré totes les seves barques,
amb els caldeus refugiats a les naus.
15 Jo sóc Jahvè, el vostre Rei.

Els prodigis del nou èxode

16 Així parla Jahvè,
que féu un camí a través del mar,
una senda al mig d'aigües formidables;
17 que féu sortir carros i cavalls
amb un exèrcit formidable:
s'ajeuen per no aixecar-se més,
s'apaguen, consumits com un ble!
18 «No us recordeu més d'un altre temps,
no penseu més en les coses passades,
19 Vet aquí que faré una cosa nova,
que ja apunta, ¿no us n'adoneu?
Sí, posaré un camí al desert i rius a la solitud.
20 Les bèsties salvatges em donaran glòria,
els xacals i els estruços.
(Ja que donaré aigua al desert,
rius a la solitud,
—1612→
perquè begui el meu poble escollit;
21 el poble que m'he format
contarà les meves glòries.)

Gratuïtat de l'alliberament

22 Jacob, no ets pas tu que m'has invocat;
menys encara tu t'has fatigat per mi, Israel!
23 No m'has portat en holocaust les teves ovelles,
no m'has honrat amb els teus sacrificis.
No t'he imposat un servei d'ofrenes,
no t'he fatigat amb un tribut d'encens.
24 No m'has comprat amb diner canya aromàtica,
no m'has embafat amb el greix dels teus sacrificis.
No has fet sinó asservir-me amb els teus pecats,
fatigar-me amb les teves culpes.
25 Sóc jo, sóc jo aquell qui esborro
les teves infidelitats per l'amor de mi mateix
(i no em recordo dels teus pecats).
26 Recorda-m'ho, discutim junts,
conta-ho per justificar-te!
27 El teu primer pare va pecar,
els teus intèrprets m'han estat infidels;
28 i jo he apunyalat els prínceps del santuari.
He lliurat Jacob a l'extermini
i Israel als escarnis».

Restauració gloriosa d'Israel

44 1 I ara, escolta, Jacob, servent meu,
Israel, que jo he elegit.
2 Així parla Jahvè, que t'ha fet,
que t'ha format al si de la mare, que t'ajuda:
«No temis, Jacob, servent meu,
Jessurun, que jo he elegit.
3 Que abocaré aigua sobre el sòl assedegat,
rierols sobre la terra seca.
Abocaré el meu esperit sobre el teu llinatge,
la meva benedicció sobre la teva posteritat.
4 I creixeran com l'herba entre rieres,
com l'àlber a la vora d'aigua corrent.
5 Un dirà: «Jo sóc de Jahvè»,
un altre es posarà el nom de Jacob.
—1613→
Un altre s'escriurà sobre la mà: «De Jahvè»
i rebrà el sobrenom d'«Israel».

Monoteisme absolut

[6] Així parla Jahvè, el rei d'Israel,
i el seu redemptor, Jahvè dels exèrcits:
«Jo sóc el primer i el darrer;
fora de mi, no hi ha cap déu.
[7] Qui és com jo? Que s'alci i parli,
que faci un anunci i me'n doni les proves!
Qui ha proclamat de sempre el que havia de passar?
Que ens reveli les coses venidores!
[8] No us deixeu espantar, no tingueu por:
¿no t'ho he proclamat i anunciat de temps?
Vosaltres sou els meus testimonis: ¿hi ha un altre Déu
o una altra Roca fora de mi?»

Sàtira contra la idolatria.

[9] Tots els escultors d'ídols no són res i els objectes de la seva devoció són inútils. Els seus testimonis no hi veuen ni s'adonen de res, per a la seva confusió. [10] ¿Qui esculpeix un déu i fon una estàtua, per no servir de res? [11] Tots els seus conjurs seran confosos, i els encanteris que vénen dels homes. Que s'apleguin tots per comparèixer. Es veuran plens d'espant i de vergonya a la vegada.

[12] El mestre ferrer treballa a la fornal i forja la seva obra a cops de martell; la treballa amb el braç vigorós; té fam i està extenuat; no beu aigua i està exhaust. [13] El mestre fuster pren mides, la dibuixa amb mangra, la treballa amb el cisell i segueix el dibuix amb el compàs; la fa conforme a les proporcions humanes, com un home modèlic, perquè habiti un temple. [14] S'havia tallat un cedre, o havia pres un roure, o s'havia deixat enrobustir una alzina entre els arbres del bosc; havia plantat un pi, que la pluja havia fet créixer, [15] perquè servís als homes per a fer foc. I n'agafa i s'escalfa; en part l'encén i hi cou el pa; en part en fabrica una estàtua i es prosterna davant d'ella. [16] En crema al foc una meitat, sobre —1614→ les brases rosteix la carn, després menja el rostit i s'atipa. També s'escalfa i diu: «Ah, estic calent, veig la flama». [17] Amb el que queda fa el seu déu, el seu ídol davant el qual es prosterna, l'adora i suplica, dient: «Salva'm, que ets el meu déu!»

[18] No saben i no comprenen. Els seus ulls estan tancats a tota visió, i el seu cor a tota raó. [19] No reflexionen, no tenen coneixement ni la intel·ligència de dir-se: «N'he cremat la meitat al foc, sobre les brases he fet coure el pa, he rostit la carn que he menjat, i del que queda en faré una cosa abominable! Em prosternaré davant un tros de fusta!»

[20] L'amador de cendra, el cor enganyat, s'extravia. No salvarà la vida i no dirà: «El que tinc a la mà, no és una mentida?»

Exhortació

21 Recorda't d'aquestes coses, Jacob,
i que ets el meu testimoni, Israel.
Jo t'he format, tu ets el meu servent,
Israel, jo no t'oblidaré!
22 He dissipat com un núvol les teves infidelitats,
i els teus pecats, com la boira.
Torna a mi, perquè t'he redimit.

Efusió lírica

23 Cels, clamen joiosos, perquè Jahvè ho ha fet;
celebren-ho, profunditats de la terra;
esclateu, muntanyes, en crits d'alegria,
i tu, bosc, amb tots els teus arbres.
Perquè Jahvè ha redimit Jacob
i ha manifestat la seva glòria a Israel.

Cir, ministre de Jahvè

24 Així parla Jahvè, el teu redemptor,
el qui t'ha format al si de la mare:
«Sóc jo, Jahvè, que ho he fet tot,
tot sol he desplegat els cels,
he consolidat la terra, i qui m'hi ajudava?
25 Sóc jo que desbarato els senyals dels mags
—1615→
i torno boigs els endevins;
que provoco el trastorn dels savis
i faig folla la seva ciència;
que confirmo la paraula dels meus servidors
i compleixo els plans dels meus missatgers.
26 Sóc jo que dic de Jerusalem: «Que sigui habitada»,
28c i del temple: «Que sigui restaurat»,
i de les ciutats de Judà: «Seran reconstruïdes»;
les seves ruïnes, jo les aixecaré.
27 Sóc jo que dic a l'oceà: «Eixuga't!»
i estronco els seus corrents.
28 Sóc jo que dic de Cir: «Et faig el meu pastor»,
i ell acompleix tot el que vull.

Cir, l'ungit de Jahvè

45 [1] Així parla el Déu, Jahvè,
a Cir, el seu ungit,
que he agafat fort per la mà dreta
per sotmetre davant d'ell les nacions,
per obrir davant d'ell els batents
perquè no trobi les portes tancades:
[2] «Sóc jo que vaig davant teu
aplanant els camins.
Faig trossos les portes de bronze,
trenco els barrots de ferro.
[3] Et dono els tresors amagats
i les riqueses ocultes,
perquè sàpigues que jo sóc Jahvè,
que el qui et crida pel teu nom és el Déu d'Israel.
[4] A causa del meu servent Jacob
i d'Israel, el meu elegit,
t'he cridat pel teu nom, un nom d'honor,
sense que em coneguessis.
[5] Jo, Jahvè, i ningú més,
no cap altre déu, fora de mi.
Sense que em coneguessis t'he fet prendre les armes,
[1e] he deixat els reis desarmats;
perquè sàpiguen de llevant fins a ponent
que, fora de mi, no n'hi ha cap
—jo, Jahvè, i ningú més—
[7] que formi la llum i creï les tenebres,
que faci el benestar i provoqui la desgràcia;
—1616→
sóc jo, Jahvè, que faig tot això.

Una altra efusió lírica

[8] Cels, degoteu des de dalt
i que l'alliberament caigui a raig fet dels núvols!
Que la terra s'obri perquè floreixi la victòria,
i faci germinar alhora la deslliurança.
Jo, Jahvè, ho he creat».

Contra els murmuradors. [9] Ai del qui discuteix amb el qui l'ha format, test entre
testos de terra! ¿Diu l'argila al qui l'ha modelada: «¿Què fas, si no pots?» [10] Ai del qui
diu a un pare: «Per què engendres?», i a una dona: «Per què infantes?»

Poder sobirà de Jahvè

[11] Així parla Jahvè,
el Sant d'Israel i el qui l'ha format:
«Feu-me encàrrecs sobre les coses que han de passar,
doneu-me ordres de com les haig d'executar!
[12] Sóc jo que he fet la terra,
que he creat els homes que hi habiten.
Amb les meves mans he desplegat els cels,
dono ordres a tot el seu exèrcit.
[13] Sóc jo que l'he suscitat per a la deslliurança,
i aplano tots els seus camins.
Ell reconstruirà la meva ciutat
i repatriarà els meus deportats,
sense rescat ni indemnització,
diu Jahvè-Sabaot».

La conversió dels pagans

[14] Així parla Jahvè-Sabaot:
«Els agricultors de l'Egipte i els comerciants de Cus,
i els sabaïtes, gent de talla,
passaran a tu i seran teus,
t'aniran al darrera.
Davant teu es prosternaran,
et suplicaran:
«Déu no és més que en tu, i és sense igual,
no hi ha cap altre déu!
[15] Realment, tens amb tu un Déu amagat,
un Déu victoriós!
[16] Han estat confosos, ben humiliats,
tots els seus adversaris;
tot se'n va en humiliacions
—1617→
per als qui fabriquen els ídols.
[17] Gràcies a Jahvè, Israel ha estat victoriós,
amb una victòria eterna.
Vosaltres no sereu confosos ni humiliats
en tots els segles que vindran».

Jahvè serà el Déu universal

18 Perquè així parla Jahvè, el creador del cel,
és ell que és Déu;
ell ha format la terra i l'ha feta,
és ell que l'ha fixada;
no l'ha pas creada caòtica,
l'ha feta bona per a habitar-hi:
«Jo sóc Jahvè, i ningú més,
no hi ha cap altre déu!
19 No he parlat en secret,
en un lloc d'un país tenebrós.
No he dit als descendents de Jacob:
«Cerqueu-me en el caos!»
Jo, Jahvè, parlo amb justesa,
m'expresso en llenguatge planer.
20 Reuniu-vos i veniu, acosteu-vos tots plegats,
supervivents de les nacions!
No tenen pas coneixement, els qui porten
el seu ídol de fusta,
i que imploren un déu
que no dóna la victòria.
21 Exposeu, presenteu les vostres proves,
tingueu consell tots plegats!
¿Qui havia anunciat això per endavant,
qui ho havia predit amb temps?
¿No sóc jo, Jahvè, i ningú més,
cap altre déu, sinó jo?
De déu que deslliuri victoriós,
no n'hi ha cap fora de mi,
22 Gireu-vos cap a mi, i sereu salvats,
d'un cap a l'altre de la terra,
perquè jo sóc Déu, i ningú més.
23[1475] Juro per mi mateix,
la veritat em surt de la boca,
és una paraula irrevocable:
Davant meu tothom doblegarà el genoll,
per mi jurarà tota llengua i dirà:
24 «Jahvè és l'únic que em dóna
la força que deslliura!
Cap a ell vindran, avergonyits,
—1618→
tots els qui s'hi barallen.
25 Per Jahvè serà brillantment victoriosa
tota la descendència d'Israel!»

Caiguda dels déus de Babilònia

46 [1] Bel es vincla! Nebó[1476] es corba!
Els seus ídols, han de portar-los els animals,
són posats a sobre, carregats a bèsties cansades.
[2] Es corben, es vinclen tots;
incapaços de salvar la càrrega,
han d'anar ells mateixos a captivitat.

Contrast entre Jahvè i els déus babilònics

[3] Escolteu-me, casa de Jacob,
tots els qui queden de la casa d'Israel,
vosaltres que heu estat portats des de la naixença,
que jo m'he carregat des del si de la mare.
[4] Fins a la vellesa, jo seré el mateix;
fins que tingueu cabells blancs, jo us sostindré.
Jo us he portat, jo us portaré,
jo us sostindré, jo us salvaré.

Contra la idolatria.— [5] ¿A qui em podríeu comparar i assimilar, amb qui em confrontaríeu, que siguem iguals? [6] Els qui aboquen or de la bossa i pesen plata a les balances, lloguen un orfebre perquè en faci un déu que adoren, davant el qual es prosternen. [7] Se'l carreguen a l'espatlla, el transporten i el posen al seu seti; i es té dret, no es mou del seu lloc. Per més que un el cridi, no respon, no el socorre en la seva tribulació. [8] Recordeu-vos d'això i tingueu seny; reflexioneu-hi, apòstates!

Jahvè és l'amo de l'esdevenidor

[9] Recordeu-vos de coses passades temps ha...
perquè jo sóc Déu, i ningú més,
un Déu que no té igual!
[10] Anuncio, de primer, el que ha de venir;
per endavant, el que no s'ha fet!
Dic: «El meu designi prevaldrà»,
—1619→
i faig tot el que vull.

11 Crido de l'orient l'ocell de presa[1477];
d'una terra llunyana, l'home del destí.
Com ho he dit, ho duré a terme;
com ho he projectat, ho executaré».

Proximitat de l'alliberament

12 Escolteu-me, els qui us desanimeu,
que desconfieu de la deslliurança:
13 He fet acostar la meva deslliurança, no és lluny,
la meva victòria no trigarà.
Establiré la meva victòria a Sió,
i la meva glòria a Israel.

La caiguda de Babilònia

47 1 A baix, seu a la pols, verge de Babilònia!
Seu a terra, destronada,
filla dels caldeus!
Que ja no et diran mai més
la dolça, la delicada.
2 Agafa la mola i mol farina,
ensenya la teva cabellera,
arromanga't la roba, ensenya la cuixa,
travessa els rius!
3 (La teva nuesa serà descoberta, fins se't veuran les vergonyes.)
«Prendré venjança, implacable»,
diu 4 el nostre Redemptor,
de nom Jahvè-Sabaot,
el Sant d'Israel.
5 Seu en silenci, sumeix-te en les tenebres,
filla dels caldeus.
Que ja no et diran mai més
sobirana dels regnes.
6 Jo estava irritat contra el meu poble,
havia profanat el meu heretatge.
Els havia lliurats entre les teves mans,
i tu t'has mostrat sense pietat.
Sobre el vell has fet pesar molt fort el teu jou.
7[1478] Et deies: «Eternament seré,
senyora en el tron».
No t'has preocupat de res d'això,

no has pensat com podia acabar tot.
8 Ara, doncs, escolta això, voluptuosa,
tu que vius tan refiada
—1620→
i et dius a tu mateixa:
«Jo, i cap altra que jo!
No em quedaré mai viuda,
no perdré els meus fills!»
9 Aquestes dues coses et vindran
d'un sol cop, en un dia!
La pèrdua dels fills, la viduïtat
vindran de ple sobre teu!
Malgrat les teves moltes bruixeries
i el poder dels teus sortilegis.
10 Confiaves en la teva dolenteria,
et deies: «No em veu ningú».
És la teva saviesa i la teva ciència
que t'han extraviat.
Et deies a tu mateixa:
«Jo, i cap altra que jo!»
11 Però vindrà sobre teu un mal
que no sabràs conjurar;
caurà sobre teu un desastre
que no podràs esquivar;
vindrà sobre teu d'improvís
una catàstrofe imprevisible.
12 Fes-te avant amb els teus sortilegis,
amb les teves moltes bruixeries,
amb què et fatigues des de jove.
Potser podràs treure'n profit?
Potser faràs tremolar?
13 T'has escarrassat amb els teus molts consellers!
Que es presentin, dones, que et salvin
els qui fan la carta del cel,
que observen els estels
i prediuen per les noves llunes
allò que t'ha de passar!
14 Vet aquí que són com la palla
que el foc ha cremat!
No salven la pròpia vida
del poder de la flama!
(No hi ha brasa per a escalfar-se,
un foc per a seure-hi al davant.)
15 Així s'hauran tornat per a tu els teus encantaires,
pels quals t'has fatigat des de jove!
Cadascú haurà tirat vacil·lant pel seu camí
no hi haurà pas ningú que et salvi.

Admonicions a Israel abans de l'alliberament

48 [1] Escolteu això, casa de Jacob,
vosaltres que porteu el nom d'Israel
—1621→
i que heu sortit de les entranyes de Judà!
Vosaltres que jureu pel nom de Jahvè
i que invoqueu el Déu d'Israel
—¿no en bona fe i amo tota raó?—,
[2] ja que preneu nom de la ciutat santa
i recolzeu sobre el Déu d'Israel,
que es diu Jahvè-Sabaot!
[3] Jo havia anunciat de fa temps el que ha passat,
havia sortit de la meva boca i ho havia proclamat;
de sobte he actuat, i s'ha complert.
[4] Ja que sabia que tu ets tossut,
que el teu coll és una barra de ferro,
que el teu front és de bronze.
[5] Et vaig, doncs, anunciar per endavant les coses;
abans de realitzar-se, t'ho vaig fer saber,
perquè no diguessis: «És el meu ídol que ho ha fet;
la meva estàtua, la meva fosa que ho ha ordenat!»
[6] Vosaltres ho heu sentit, i ho heu conegut,
ho heu vist, i no en donareu testimoniatge?
Des d'ara jo et faig sentir unes coses noves,
secretes i desconegudes.
[7] És ara que són creades i no de fa temps;
però tu no n'havies sentit parlar abans,
perquè no poguessis dir: «Ja ho sabia».
[8] No, tu no n'havies sentit parlar mai,
tu no en tenies cap notícia;
jo no te n'havia comunicat res per endavant,
perquè sabia quin traïdor no ets
i que des del si de la mare et diuen apòstata.
[9] A causa del meu nom, diferia la meva ira,
a causa del meu honor la contenia, no et suprimia.
[10] Vet aquí que t'he purificat, però no has donat plata,
t'he provat al gresol de l'aflicció.
[11] És a causa del meu nom que ho faré,
(perquè com n'és, de profanat!)
no cediré la meva glòria a un altre.

—1622→

Cir, instrument de Jahvè

12 Escolta'm, Jacob,
Israel, que jo he cridat:
Sóc jo que sóc el primer
i que sóc també el darrer.
13 La meva mà ha fundat la terra,
la meva dreta ha estès els cels.
Només que jo els faci un crit,
ja els tinc tots aquí.
14 Reuniu-vos tots i escolteu:
Qui, doncs, ha predit això?
El meu amic farà el que jo vull
contra Babilònia i el poble dels caldeus.
15 Sóc jo, sóc jo que he parlat i l'he cridat,
que l'he fet venir i que he fet reeixir les seves empreses.
16 (Acosteu-vos a mi, escolteu això.)
Des del principi, no he parlat d'amagat;
des que passen aquestes coses, jo sóc allí
(i ara, m'ha enviat, el Senyor Jahvè i el seu esperit).

Jahvè, guia d'Israel.— 17 Així parla Jahvè, el teu Redemptor, el Sant d'Israel: Jo, Jahvè, el teu Déu, t'ensenyo el que és saludable, et faig caminar pel camí que has de seguir. 18 Ah, si haguessis estat atent als meus manaments! Com un riu hauria estat el teu benestar, i la teva felicitat, com les ones del mar! 19 Com l'arena seria el teu poble, i com els seus grans, els qui han sortit de tu! El teu nom no hauria estat mai suprimit ni esborrat davant meu!

Invitació a sortir de Babilònia

20 Sortiu de Babilònia! Fugiu dels caldeus!
Amb crits de joia anuncieu i proclameu això,
divulgueu-ho fins a la fi de la terra,
digueu: «Jahvè ha redimit el seu servent Jacob!»
21 Els ha fets anar pels deserts sense patir set;
de la roca, ha fet brollar aigua per al seu poble;
ha badat la roca, i l'aigua ha rajat.
22 (No hi ha pau per als impius, diu Jahvè.)

—1623→

49 [1] Escolteu-me, illes,
estigueu atents, pobles de lluny!
Jahvè m'ha cridat des del si de la mare,
des del ventre matern ha pronunciat el meu nom.
[2] Ha fet de la meva boca una espasa esmolada,
m'ha amagat a l'ombra de la seva mà.
Ha fet de mi una fletxa penetrant,
em guarda dins el seu buirac.
[3] M'ha dit: «Tu ets el meu servent (Israel),
en tu jo em glorificaré».
[5ef] I vaig ser honrat als ulls de Jahvè,
el meu Déu era la meva força.
[4] Mentre jo em deia: «Em fatigo en va,
és per no res que gasto les meves forces»,
de fet, tenia la meva vindicació prop de Jahvè,
la meva recompensa, prop del meu Déu.
[5] I ara ha dit Jahvè,
que m'ha format al si de la mare perquè fos servent seu,
perquè li fes tornar Jacob,
perquè Israel li sigui recollit:
[6][1479] «És massa poc que siguis el meu servent
per a restaurar les tribus de Jacob
i fer tornar els supervivents d'Israel.
Jo faré de tu la llum de les nacions,
perquè la meva salvació arribi a la fi de la terra».

El retorn meravellós dels israelites

[7] Així parla Jahvè,
el Redemptor d'Israel, el seu Sant,
al menyspreat de cor, que les nacions abominen,
a l'esclau dels tirans:
«Quan ho vegin, els reis s'aixecaran,
els prínceps es prosternaran,
a causa de Jahvè, que és fidel,
del Sant d'Israel que t'ha elegit.
[8][1480] (Així parla Jahvè.)
Al temps del favor t'escoltaré,
—1624→
el dia de la victòria t'ajudaré
(t'he format i t'he destinat a ser aliança del poble)
a restaurar el país,
a repartir propietats devastades,
[9] a dir als presoners: «Sortiu!»,
i als qui estan a les tenebres: «Mostreu-vos!»
A la vora de tots els camins pasturaran,

a tots els rasos tindran el pasturatge.
10[1481] No patiran més ni fam ni set,
no es veuran exposats al vent càlid ni al sol,
perquè aquell qui se'n compadeix els guiarà
i els conduirà cap allà on brolla l'aigua.
11 De totes les muntanyes faré camins,
serà alçat el nivell de les seves rutes.
12 Mireu: els uns vénen de lluny;
d'altres, del nord i de l'occident;
d'altres, del país de Sinim![1482]
13 Cels, clameu joiosos; celebra-ho, terra;
esclateu, muntanyes, en crits d'alegria!
Ja que Jahvè consola el seu poble
i es compadeix dels seus afligits!

Contra la pusil·lanimitat i la poca fe de molts

14 I Sió ha dit: «Jahvè m'ha abandonat,
el meu Senyor m'ha oblidat!»
15 ¿És que una dona pot oblidar el seu infantó,
la qui està embarassada, el fill del seu ventre?
Però, ni que se'n trobés una que l'oblidés,
jo no t'oblidaré mai a tu!
16 T'he gravat sobre les palmes de les mans,
tinc sempre les teves muralles al davant.
17 Els teus reconstructors vénen corrents,
els teus destructors i assoladors se'n van.
18 (Dóna un cop d'ull al voltant i veges:
tots s'han reunit, vénen a tu.)
19a Ja que les teves ruïnes i devastacions,
la teva terra assolada,
18c totes les vivifico jo,
el teu Redemptor, Jahvè.
—1625→
Et revestiràs de totes com d'un ornament,
te'n cenyiràs com una núvia.
19c Perquè ara resultaràs estreta per als qui hi habitin,
mentre que els teus destructors estaran lluny.
20 Una altra vegada es diran, sentint-ho tu,
els fills que creies perduts:
«L'indret és massa estret per a mi,
fes-te enllà, perquè hi càpiga».
21 I tu et diràs a tu mateixa:
«Qui m'ha infantat tots aquests?
Perquè jo no tenia fills i era estèril;
aquests, doncs, qui els ha pujats?

Si jo havia quedat tota sola,
aquests, dones, qui son?»

Repatriació dels jueus dispersos

22 Així parla el Senyor Jahvè:
«Faré senyal amb la mà a les nacions,
hissaré la meva bandera cap als pobles,
que portaran els teus fills al braç
i es carregaran les teves filles a l'espatlla.
23 Els reis et faran de mainaderes,
i les seves princeses, de dides.
De cara a terra, es prosternaran davant teu,
lleparan la pols dels teus peus.
I sabràs que jo sóc Jahvè;
els qui esperen en mi no seran confosos.

Certesa de l'alliberament

24 ¿Prenen a l'heroi la seva presa,
o s'evadeixen els presoners d'un tirà?
25 Perquè, així parla Jahvè:
«Ni que prenguin a l'heroi els presoners
i s'evadeixi la presa d'un tirà:
contra els teus adversaris, sóc jo que et defensaré;
els teus fills, sóc jo que els salvaré!
26 Al teus opressors, els faré menjar la pròpia carn,
s'embriagaran de la seva sang com d'un vi novell.
I tothom sabrà que jo, Jahvè, sóc el teu salvador,
—1626→
i que el teu redemptor és el Fort de Jacob».

Es confirma la promesa de restauració

50 1 Així parla Jahvè:
«¿On és l'acta de repudi de la vostra mare, amb que jo l'hagi repudiada?
O bé, ¿quin és aquell dels meus prestadors
al qual jo us hagi venut?

Es per les vostres culpes que heu estat venuts,
per les vostres infidelitats,
que la vostra mare ha estat repudiada.
2 ¿Per què vaig venir, i no vaig trobar ningú,
vaig cridar, i ningú no em respongué?
La meva mà, ¿era massa curta per a redimir,
no tenia la força de salvar?
Amb un crit meu eixugo el mar,
converteixo els rius en deserts;
els seus peixos es podreixen sense aigua,
les seves bèsties es moren de set.
3 Revesteixo els cels de negre,
els cobreixo amb el sac.

Tercer cant del Servent de Jahvè (Is. 50,4 - 52,12)

4 El Senyor Jahvè m'ha donat
la llengua d'un deixeble,
perquè sàpiga reconfortar
el cansat amb la paraula.
5 El Senyor Jahvè m'ha obert l'orella,
4e desperta matí per matí;
em desperta l'orella,
perquè escolti com un deixeble.
5b I jo no m'he resistit,
no m'he fet enrera.
6 He parat l'esquena als qui em pegaven,
i la galta als qui m'arrencaven la barba;
no he sostret la cara
als qui m'insultaven i m'escopien.
Però el Senyor Jahvè m'ajuda,
per això, no em sento dels ultratges.
Per això, m'he endurit la cara com un roc
i sé que no seré confós.
8 És a prop el meu vindicador,
qui gosa intentar-me un procés?
—1627→
Si és així, posem-nos tots drets!
Qui és el meu adversari al judici?
Que se m'acosti!
9[1483] Si el Senyor Jahvè m'ajuda,
qui és que em vol condemnar?
Tots es desfan com un vestit,
l'arna se'ls menja!

Exhortació als fidels.— [10] Qui de vosaltres tem Jahvè, que escolti la veu del seu Servent. El qui camina en les tenebres sense que li aparegui cap claror, que confiï en el nom de Jahvè i es recolzi en el seu Déu. [11] Però tots vosaltres que enceneu foc, que prepareu projectils inflamats, aneu a les flames del vostre foc i entre els projectils que heu abrandat! Es la meva mà que us tractarà així: us ajaureu en els turments!

La salvació és a prop

51 [1] Escolteu-me, els qui anheleu la deslliurança,
els qui cerqueu Jahvè.
Mireu la roca d'on us han tallat,
la cavitat d'on fóreu extrets.
[2] Mireu Abraham, el vostre pare,
i Sara, que us ha infantat.
Perquè era sol quan jo el vaig cridar,
però el vaig beneir i multiplicar.
[3] Sí, Jahvè té pietat de Sió,
té pietat de les seves ruïnes.
Convertirà el seu deserten un Edèn;
la seva estepa, en un jardí de Jahvè.
S'hi sentiran crits d'entusiasme i de joia,
acció de gràcies i so de música.

Universalitat de la veritable religió

[4] Fes-me atenció, poble meu,
i acosta'm l'orella.
Perquè de mi sortirà la llei
i el dret per a il·luminar els pobles.
De sobte, [5] s'acostarà la meva deslliurança,
es produirà la meva victòria.
Els meus braços jutjaran els pobles,
les illes esperaran en mi
—1628→
(comptaran amb el meu braç).
[6] Alceu els ulls cap al cel
i mireu a baix cap a la terra.
Els cels s'han esquinçat com el fum,
i la terra, com un vestit!
El món es desfarà,
i els seus habitants moriran com mosquits.
Però la meva victòria serà eterna,
i la meva deslliurança no tindrà fi.

Eternitat de la veritable religió

7 Escolteu-me, els qui coneixeu el dret,
poble que portes la meva llei al cor!
No tingueu por de les injúries dels homes,
ni feu massa cas dels seus insults.
8 Ja que l'arna se'ls menjarà com un vestit,
com llana se'ls menjarà la tinya.
Però la meva deslliurança serà eterna,
la meva victòria durarà per sempre més.

Impaciència per la intervenció de Jahvè

9 Desperta't, desperta't, vesteix-te de força,
braç de Jahvè,
desperta't com en temps passats,
com en les generacions antigues!
¿No ets tu que vas partir Ràhab,
que vas traspassar el Drac?
10 ¿No ets tu que vas eixugar el mar,
les aigües del gran oceà,
que vas fer del fons del mar un camí
perquè passessin els redimits?
11 (Els rescatats de Jahvè tornaran,
vindran a Sió, fent crits de joia.
Una alegria eterna coronarà els seus caps,
aconseguiran goig i alegria;
les penes i els gemecs hauran fugit.)

Jahvè és un consolador totpoderós.— 12 Sóc jo que et consolo. ¿Com és possible que tu tinguis por de l'home mortal i del fill de l'home destinat a ser com l'herba? 13 ¿I que oblidis —1629→ Jahvè que t'ha fet, que ha estès els cels i que ha fundat la terra; que no paris de tremolar tot el dia davant la còlera de l'opressor? Així que intenta destruir, ¿on és la còlera de l'opressor? 14 El captiu està a punt de ser alliberat; no morirà en la fossa ni li mancarà el pa. 15 Jo sóc Jahvè, el teu Déu, que agito el mar i faig bramular les seves ones; el meu nom és Jahvè-Sabaot! 16 He posat les meves paraules a la teva boca i a l'ombra de la meva mà t'he amagat, per estendre els cels, fundar la terra i dir a Sió: «Tu ets el meu poble».

La humiliació de Jerusalem toca a la fi

17 Desvetlla't, desvetlla't,
aixeca't, Jerusalem,
tu que has begut de la mà de Jahvè
la copa de la seva còlera!
El calze del vertigen,
tu l'has begut, l'has buidat.
18 (Ja no té per a guiar-la
cap dels fills que havia infantat,
no té per a agafar-la per la mà
cap dels fills que havia pujat.)
19 Aquests dos mals han caigut sobre teu;
qui se'n condol?
Devastació i ruïna, fam i espasa;
qui et consola?
20 Els teus fills jeuen sense forces
(a la cantonada de tots els carrers),
com un antílop a la xarxa,
tots plens de la còlera de Jahvè,
de les amenaces del teu Déu.
21 Per això, escolta ara, desgraciada,
borratxa, i no pas de vi.
22 Així parla el teu Senyor Jahvè,
el teu Déu que defensa el seu poble:
Jo retiro de la teva mà
la copa del vertigen;
el calze de la meva còlera,
no el tornaràs a beure més.
23 El posaré a la mà dels teus torturadors,
a la mà dels teus opressors,
que et deien, a tu mateixa:
«Ajupe't, perquè passem per sobre!»
I tu deixaves que la teva esquena fos com la terra,
—1630→
com un carrer que trepitja la gent que passa!

52 1 [1484] Desperta't, desperta't,
vesteix-te de la teva força, Sió!
Vesteix-te amb les robes més esplèndides,
Jerusalem, ciutat santa!
No vindrà més a tu cap arrogant,
incircumcís o impur.
2 Treu-te la pols, aixeca't,
captiva Jerusalem!
Desferma't els lligams del coll,
captiva filla de Sió!»

3 Perquè així parla Jahvè: «Heu estat venuts de franc i sereu rescatats sense diner. 4
Ja que així parla el Senyor Jahvè: «El meu poble davallà, en altre temps, a l'Egipte per
viure-hi com estranger; després, Assur l'oprimí violentament. 5[1485] Però ara, què hi faig
jo aquí?, oracle de Jahvè. Perquè s'han apoderat del meu poble sense pagar res; els seus
dominadors llancen crits de triomf, oracle de Jahvè, i, tot el dia, el meu nom és
blasfemat sense parar. 6 Per això, el meu poble coneixerà el meu nom, aquell dia; que jo
sóc el qui parla, aquí sóc jo!»

La bona nova

7[1486] Que en són, de bells, sobre les muntanyes
els peus del missatger de bones noves
que proclama el benestar,
que anuncia la felicitat,
que proclama la victòria,
que diu: «Filla de Sió,
el teu Déu regna!»
8 Tots els teus guaites alcen la veu,
criden de joia a l'una,
perquè, apinyats, es rabegen en Jahvè,
veient com torna a Sió.
9 Esclateu totes en crits de joia,
ruïnes de Jerusalem!
Que Jahvè ha consolat el seu poble,
ha redimit Jerusalem!
10 Jahvè ha arromangat el seu braç sant
a la vista de totes les nacions,
i d'un cap a l'altre de la terra veuran
la victòria del nostre Déu.
11[1487] Fora, fora, sortiu d'allí,
no toqueu res d'impur!
Sortiu d'enmig d'ella, purifiqueu-vos,
portadors dels vasos de Jahvè!
12 Que no sortireu pas amb presses,
—1631→
no us n'anireu fugint,
que al davant vostre hi anirà Jahvè,
el Déu d'Israel tancarà la marxa.

Quart cant del Servent de Jahvè (Is. 52,13 - 55,13)

Introducció

13 Mira, el meu Servent prosperarà,

s'elevarà, serà exaltat, posat molt alt.
14 Així com molts quedaren esbalaïts en veure'l
perquè, de tan desfigurat que estava,
ja no tenia ni aspecte d'home,
ni era humana la seva forma;
15[1488] així nacions riques en quedaran admirades,
els reis es taparan la boca davant d'ell,
ja que veuran el que no els havia estat contat
i observaran una cosa inaudita.

El cant

53 1[1489] Qui ho pot creure, allò que hem sentit!
I el braç de Jahvè, a qui ha estat revelat!
2 Davant d'ell havia crescut com un rebrot
i com l'arrel en una terra àrida.
No tenia forma ni encants perquè ens fes enveja,
ni aspecte perquè el poguéssim apreciar.
3 El més menyspreable i estúpid dels homes,
un home de dolors i fet a la malaltia;
i com un davant de qui amaguen la cara,
el teníem per un no res menyspreable.
4[1490] Tanmateix eren les nostres malalties, que suportava;
els nostres dolors, que s'havia carregat.
I nosaltres que el preníem per un castigat,
per un que Déu toca i humilia!
5[1491] Però, com que fou traspassat per les nostres infidelitats,
capolat per les nostres culpes,
el càstig que ens torna la pau queia sobre ell,
i és gràcies a les seves nafres que som curats.
—1632→
6 Tots anàvem errants, com ovelles,
cadascú seguia el seu camí,
mentre Jahvè feia recaure sobre ell
la pena de totes les nostres faltes.
7 Maltractat, ell s'humiliava, no obria la boca,
com un anyell conduït a l'escorxador,
com una ovella muda davant els esquiladors.
8 Per coerció i amb judici ha estat arrabassat,
i qui es preocupa del seu destí?
Ja que ha estat tallat de la terra dels vivents,
pel crim del seu poble fou ferit per nosaltres.
9[1492] Li han posat el sepulcre entre impius
i el túmul entre malfactors,
tot i que no havia fet cap tort,
ni deia mentides la seva boca.

10 Però Jahvè ha volgut capolar-lo amb la sofrença.
Si ofereix la seva vida en expiació,
veurà una descendència, que veurà molts anys,
i el designi de Jahvè reeixirà a les seves mans.
11 Després de les proves de la seva ànima,
veurà la llum, se sadollarà amb la seva ciència.
Just, el meu Servent en justificarà molts,
i portarà les seves culpes.
12[1493] Per això, tindrà la seva part entre els grans
i amb els poderosos es partirà el botí.
Per tal com ell mateix s'ha lliurat a la mort
i ha estat comptat entre els infidels,
mentre que ell portava els pecats de molts
i intercedia pels infidels.

Fecunditat de Jerusalem

54 1[1494] Crida d'alegria, estèril, que no infantaves;
esclata en crits de joia, tu que no paries!
Ja que són més els fills de la qui viu sola,
que els fills de la maridada, diu Jahvè.
2 Eixampla l'espai de la teva tenda,
desplega sense por les pells que la cobreixen,
allarga les teves cordes, reforça els teus pals,
3 perquè esbotzaràs a dreta i a esquerra.
—1633→
El teu llinatge ocuparà altres nacions
i poblarà ciutats desolades.

L'amor de Jahvè

4 No tinguis por, que no seràs confosa,
no siguis pusil·lànime que no hauràs de ruboritzar-te,
ja que oblidaràs la ignomínia de la teva joventut
i no et recordaràs més de l'oprobi de la teva viduïtat.
5 Perquè qui t'ho treballarà serà el qui t'ha fet,
que té per nom Jahvè-Sabaot;
qui et redimirà serà el Sant d'Israel,
que es diu el Déu de tota la terra.
6 Sí, com una dona postergada i que s'enyora,
Jahvè t'ha cridat.
¿Qui repudia la dona de quan era jove?,

diu el teu Déu.

Reconciliació eterna

7 Un curt instant t'havia abandonat,
però amb un gran afecte
et torno el meu favor.
8 En un accés de furor, per un instant,
t'havia amagat la meva cara,
però en un amor etern m'he apiadat de tu,
diu el teu redemptor Jahvè.
9 Això, per a mi, és com als dies de Noè:
igual com vaig jurar que les aigües de Noè
no submergirien mai més la terra,
així juro de no posar-me furiós contra tu
i de no amenaçar-te mai més.
10 Ja que les muntanyes es poden moure
i els puigs poden trontollar,
però el meu amor no es mourà de tu
i el meu pacte d'amistat no trontollarà,
ha dit Jahvè que té compassió de tu.

La Jerusalem nova

11 Oh pobra, batuda pels vents, desconsolada,
jo et posaré una base d'antimoni
i uns fonaments de safir.
—1634→
12 Faré els teus merlets, de robins;
les teves portes, de carboncle,
i tot el teu recinte, de pedres precioses.
13[1495] Tots els teus fills seran instruïts per Jahvè.
Gran serà el benestar dels teus fills.
14 Estaràs ben assentada en la deslliurança,
lluny de l'opressió, perquè ja no hauràs de témer,
i del terror, perquè ja no se t'acostarà.
15 Si algú t'ataca, no ho farà de part meva;
qui t'atacarà, caurà davant teu.
16 Si jo he creat el fargaire,
aquell qui bufa sobre el foc de les brases
i en treu les armes que ha de treballar,
també he creat el destructor que les inutilitza.

17 Cap arma forjada contra tu no tindrà sort;
confondràs tota llengua que t'acusi davant els tribunals.
Aquesta és l'herència dels servents de Jahvè,
i la seva victòria ve de mi, oracle de Jahvè.

Invitació a rebre la salvació que ve

55 1 Tots els qui teniu set veniu cap a l'aigua,
i el qui no té forces, que mengi!
Veniu, compreu blat sense diner
i, sense pagar, vi i llet!
2 ¿Per què gasteu el vostre diner en res més que pa,
el fruit dels vostres afanys en allò que no atipa?
Escolteu-me i menjareu coses bones,
us delectareu en plats suculents!
3 Decanteu l'orella i veniu a mi,
escolteu-me, i viureu de debò.
Us atorgaré una aliança eterna,
obra del meu amor fidel per David.
4 L'he fet testimoni dels pobles,
cap i legislador de les nacions.
5 Si tu crides una gent que no coneixes,
una gent que no et coneix correrà cap a tu.
A causa de Jahvè, el teu Déu,
i del Sant d'Israel, que t'haurà fet magnífica.

—1635→

La salvació ja és a prop

6 Busqueu Jahvè, ara que es deixa trobar;
invoqueu-lo, ara que és a prop!
7 Que l'impiu abandoni el seu camí,
i l'home malèfic, els seus pensaments.
Que torni a Jahvè, que s'apiadarà d'ell;
al nostre Déu, que perdona amb generositat.
8 Ja que els meus pensaments no són els vostres pensaments,
i els meus camins no són els vostres camins, oracle de Jahvè.
9 Tant com el cel és més alt que la terra,
així els meus camins són més alts que els vostres camins,
els meus pensaments, més alts que els vostres pensaments.

L'eficàcia de la paraula de Jahvè.— [10][1496] Així com la pluja i la neu baixen del cel
i no hi tornen sense haver regat la terra, sense haver-la fecundada i feta germinar,
perquè doni la llavor al sembrador i el pa que menja la gent, [11] així la paraula que surt de
la meva boca no torna a mi de buit, sense haver fet tot el que jo volia i haver reeixit en
la seva missió.

[12] ja que vosaltres sortireu amb alegria
i sereu reconduïts en pau.
Muntanyes i puigs ho celebraran davant vostre amb crits de joia,
i tots els arbres del camp picaran de mans.
[13] En lloc d'esbarzers creixerà el xiprer,
en lloc d'ortigues creixerà la murtra.
Serà per a Jahvè un monument, un senyal etern, infrangible.

Tercera part del llibre d'Isaïes (Is. 56,1 - 66,24)

56 Jahvè accepta els estrangers.— [1] Així parla Jahvè: «Observeu el dret i
practiqueu la justícia, ja que la meva victòria està a punt d'arribar, i la meva deslliurança
està a punt de manifestar-se.

[2] Feliç l'home que ho fa així i el mortal que s'hi manté ferm, observant el dissabte
sense profanar-lo i guardant-se —1636→ de tota mala acció.

[3] Que l'estranger que s'ha adherit a Jahvè no digui «Certament Jahvè m'exclourà del
seu poble». Que l'eunuc no digui tampoc: «Si jo no sóc més que un arbre sec!»

[4] Perquè així parla Jahvè: «Als eunucs que observen els meus dissabtes, que opten
per allò que té el meu favor i es mantenen ferms en la meva aliança, [5] jo els donaré en la
meva casa i en els meus murs, una estela i un nom que valdrà més que no pas fills i
filles: els donaré un nom etern, que no es perdrà mai.

[6] Quant als estrangers que s'han adherit a Jahvè per ser els seus ministres i per
estimar el nom de Jahvè i fer-se els seus servidors: a tothom qui observi el dissabte
sense profanar-lo i que es mantingui ferm en la meva aliança, [7][1497] jo els conduiré a la
meva muntanya santa i faré que s'alegrin a la meva casa d'oració. Els seus holocaustos i
els seus sacrificis seran acceptats sobre el meu altar, ja que la meva casa es dirà casa
d'oració per a tots els pobles».

[8] Oracle del Senyor Jahvè, que aplega els dispersats d'Israel: «N'aplegaré encara
d'altres amb aquells qui ja estan aplegats».

Indignitat dels caps del poble

9 Totes les bèsties del camp, veniu a devorar,
totes les bèsties del bosc!
10 Els seus guaites són tots cecs,
no saben comprendre res!
Tots són uns gossos amb morrió,
que no poden bordar.
Vaguegen, s'estan ajaguts,
els agrada de fer una becaina.
11 Però els gossos són voraços i insaciables
(aquests són els pastors, no saben comprendre res),
tots fan el seu camí,
cadascú darrera el seu interès:
12 «Veniu! Vaig a cercar vi;
ens emborratxarem amb begudes fortes,
i demà serà com avui,
solemne, una cosa gran».

57 1 El just deixa d'existir, i ningú no se'n preocupa.
Els homes piadosos són emportats,
—1637→
sense que s'hi faci atenció.
Ja que, davant el mal, el just és emportat,
2 entra en la pau;
reposen sobre el seu jaç,
els qui seguien el camí dret.

Invectiva contra la conducta idolàtrica d'alguns

3 Però vosaltres, feu-vos ençà,
fills de la bruixa,
raça adúltera i prostituïda:
4 De qui us burleu?
¿A qui feu ganyotes
i traieu la llengua?
¿No sou vosaltres uns infidels
una raça falsa?
5 (Els qui s'exciten prop dels terebints,
sota tot arbre verd,
que immolen infants en els torrents,
entre escletxes de les roques.)

Elegia contra la idolatria

[6] En els còdols de riera tens la part,
ells són la teva porció.
Els vesses també libacions,
els presentes ofrenes
(d'això, m'en puc consolar?)
[7] Sobre una muntanya gran i alta
has instal·lat el teu jaç;
és allà també que has pujat
per oferir sacrificis.
[8] Darrera la porta i els muntants
has instal·lat el teu emblema.
Ja que, lluny de mi, destapes el teu jaç,
hi puges i l'eixamples.
Te n'has comprat d'aquells
amb qui t'agradava de jeure,
has multiplicat les teves prostitucions amb ells
tot mirant l'estela d'emblema fàl·lic.
[9] Has fet passos cap a Móloc amb oli,
has prodigat els teus perfums;
has enviat els teus missatgers ben lluny,
els has fets baixar fans al país dels morts.
[10] De tant de caminar, t'has cansat,
i no has pas dit: «Prou!»
Has retrobat el vigor de les teves forces,
per això, no has defallit.
—1638→
[11] I ¿qui t'ha fet aprensió i por
perquè m'hagis renegat,
perquè no t'hagis recordat de mi,
ni te n'hagis preocupat?
No és veritat? Jo callava i tancava els ulls,
així, que no et feia por.
[12] Però sóc jo que denunciaré la teva justícia
i les teves obres.
No et valdran pas, [13] quan cridaràs,
no et salvaran, els teus ídols.
A tots, se'ls emportarà el vent,
un buf se'ls endurà.
Però el qui confia en mi, heretarà el país
i posseirà la meva muntanya santa.

Poema de consolació

[14] I dirà:

Obriu, obriu, aplaneu el camí,
lleveu tot obstacle del camí del meu poble!
15 Perquè, així parla el qui és alt i elevat,
que ocupa el tron i té un nom sant:
Excels i sant, jo ocupo el tron,
però estic a prop del contrit i humil,
per revifar l'esperit dels humils,
per revifar els cors contrits.
16 Ja que no vull pas discutir sempre
ni persistir a irritar-me,
perquè davant meu sucumbirien l'esperit
i les ànimes que jo he fet.
17 Per la seva cupiditat culpable m'havia irritat;
amagant-me, li pegava en la meva irritació.
Rebel, ell seguia el seu camí propi;
18 els seus camins, els he vistos!, diu Jahvè.
Però el curaré, el faré descansar,
li donaré ple consol, a ell i als seus afligits,
19[1498] faré descloure la lloança sobre els seus llavis,
la pau, la pau per al qui
és lluny i el qui és a prop.
20 Però els impius són com el mar agitat,
que no pot estar tranquil,
i l'aigua del qual remou fang i llot:
21 No hi ha pau, diu el meu Déu, per als impius!

—1639→

El dejuni

58 1 Crida ben fort, sense empatx,
eleva la teva veu com el toc de corn.
Denuncia al meu poble la seva infidelitat,
i els seus pecats a la casa de Jacob.
2 Prou em cerquen dia rera dia
i volen conèixer els meus camins,
com gent que practiqués la justícia
sense negligir el dret del seu Déu.
S'informen de mi sobre les lleis justes,
troben gust a estar prop de Déu:
3 «¿Per què dejunar, si no ho veieu,
i mortificar-nos, si ho ignoreu?»
Sí, però el dia de dejuni tracteu de negocis
i feu treballar tots els vostres obrers.
4 Sí, passeu el dejuni en disputes i baralles
i clavant impiament cops de puny.
No són pas dejunis com els d'avui
que faran sentir a l'altura la vostra veu.

5 ¿És això un dejuni que sigui del meu gust,
un dia en què l'home es mortifica?
Vinclar el cap com un jonc,
estirar-se sobre el sac i la cendra:
¿és d'això que tu en dius un dejuni,
un dia agradable a Jahvè?
6 ¿No és aquest el dejuni que jo voldria,
oracle del Senyor Jahvè:
Rompre les cadenes injustes,
desfer els lligams del jou,
deixar anar lliures els oprimits,
trencar qualsevol jou?
7 ¿No ho és, partir el teu pa amb el qui té fam,
acollir els pobres que no tenen casa?
Si veus algun nu, vesteix-lo, i no fingeixis d'ignorar la teva carn;
8 aleshores el teu sol apuntarà com l'aurora,
la teva ferida es cicatritzarà aviat.
La teva justícia anirà al teu davant,
i la glòria de Jahvè darrera teu.
9 Aleshores, si crides, Jahvè et respondrà;
—1640→
si demanes auxili, dirà: «Aquí em tens!»
Si elimines d'enmig teu el jou,
l'assenyalar amb el dit i el parlar malèfic;
10 si dónes el teu pa al qui té fam,
si satisfàs l'ànima afligida,
el teu sol brillarà en les tenebres
i el teu foscant serà com el migdia.
11 Jahvè et guiarà constantment,
en indrets tòrrids satisfarà la teva gana.
Renovarà les teves forces,
i seràs com un jardí ben regat,
com una font d'aigua inestroncable.
12 Edificaràs sobre ruïnes antigues,
construiràs sobre fonaments anteriors.
Et diran Reparador de bretxes,
Restaurador de ruïnes, per a poder habitar.

Sobre el repòs del dissabte

13 Si t'abstens de conculcar el dissabte
no tractant els teus negocis el meu dia sant;
si anomenes el dissabte: Deliciós,
Venerable, el dia consagrar a Jahvè;
si el respectes evitant els viatges,
el tractar de negocis i fer el xafarder,

l'aleshores trobaràs en Jahvè les teves delícies,
et faré triomfar de tots els obstacles
i et deixaré gaudir de l'heretatge del teu pare Jacob.
Perquè la boca de Jahvè ha parlat.

Per què es fa esperar tant la salvació

59 [1] No, la mà de Jahvè
no és massa curta per a salvar,
ni la seva orella massa dura per a sentir-hi.
[2] Són les vostres culpes que han crear un abisme
entre vosaltres i el vostre Déu,
i els vostres pecats són la causa que la Faç s'amagui
de vosaltres, per no sentir-vos.
[3] Perquè les vostres mans són brutes de sang,
—1641→
i els vostres dits, de coses culpables.
Els vostres llavis diuen allò que no és,
i la vostra llengua expressa coses injustes.
[4] No hi ha ningú que acusi a bon dret,
ningú que pledegi de bona fe.
Confiar en coses vanes i dir allò que no és,
concebre intrigues i engendrar desgràcies!

Dolenteria i inutilitat de les obres dels impius

[5] Coven ous de basilisc
i teixeixen teles d'aranya.
El qui menja dels seus ous en mor;
esclafats, en surt un àspid.
[6] De les seves teles, un no se'n pot vestir,
ni cobrir-se amb el que han tramat.
Les seves obres són obres malèfiques;
són actes de brutalitat, els que cometen.
[7] [1499] Els seus peus corren al mal,
tenen pressa a vessar sang innocent.
Els seus pensaments són pensaments malèfics,
sobre la seva ruta hi ha estralls i desastres.
[8] El camí de la pau els és desconegut,
el dret és absent de les seves roderes,
no freqüenten més que pistes tortuoses,
tots els qui hi caminen ignoren la pau.

9 Per això, el dret queda lluny de nosaltres,
la justícia no ens aconsegueix.
Esperàvem la llum, i tenim les tenebres;
la claror, i caminem a les fosques.
10 Anem, com cecs, palpant la paret,
anem a les palpentes com qui no té ulls.
Ensopeguem a ple migdia,
vivim a les tenebres com els morts.
11 Tots esbrameguem com óssos
i parrupem com coloms.
Esperem que es faci justícia, i res;
la victòria queda lluny de nosaltres!
12 Sí, les nostres infidelitats a vós són de pes,
i els nostres pecats testimonien contra nosaltres,
ja que les nostres infidelitats ens són presents
—1642→
i reconeixem les nostres culpes:
13 ser infidel i renegar Jahvè,
deixar de seguir el nostre Déu;
parlar de perfídia i de defecció,
empescar-se coses falses!
14 El dret, l'han deixat de banda,
i la justícia s'està a distància.
Ja que la bona fe ensopega a plaça
i la rectitud no hi pot entrar.
15 De manera que la bona fe s'ha fet fonedissa,
i el qui evita el mal, l'espolien.
Jahvè ho ha vist, i s'ha pres malament
que ja no hi hagués més dret.
16 Ha vist que no hi havia ningú,
s'ha estranyat que ningú no intervingués.
Aleshores l'ha socorregut el seu braç,
i és la seva justícia que l'ha sostingut.
17[1500] S'ha revestit de la deslliurança com d'una cuirassa
i s'ha posat al cap l'elm de la victòria.
Una roba de la venjança és el seu vestit,
i s'ha embolcallat amb la gelosia com d'un mantell.
18 Tals els mèrits, tal la paga:
còlera per als seus adversaris,
represàlies contra els seus enemics
(a les illes donarà la paga).
19 Veuran a ponent el nom de Jahvè
i a llevant la seva glòria.
Ja que vindrà com un torrent impetuós,
empès per l'alè de Jahvè.

20[1501] Vindrà de Sió el redemptor i farà recular la infidelitat de Jacob, oracle de Jahvè. 21 Quant a mi, això serà la meva aliança amb ells, diu Jahvè. El meu esperit que és

sobre teu i les meves paraules que he posat a la teva boca no marxaran de la teva boca, ni de la boca dels teus descendents, ni de la boca dels descendents dels teus descendents, diu Jahvè, d'ara més i per sempre.

La glòria de la Jerusalem futura

60 1[1502] Aixeca't, estigues radiant, que ve la teva llum,
—1643→
i la glòria de Jahvè apunta per a tu!
2 Sí, les tenebres cobreixen la terra,
i una fosca nuvolada, les nacions;
però al teu damunt apunta Jahvè
i la seva glòria apareix sobre teu!
3[1503] Els pagans caminen cap a la teva llum,
i els reis, cap a la teva claror naixent.
4 Alça els ulls al voltant i veges:
es reuneixen tots i vénen cap a tu!
Duen els teus fills de lluny
i les teves filles són portades al costat.
5[1504] Quan ho vegis, estaràs radiant,
el cor se t'eixamplarà d'emoció,
ja que els tresors del mar afluiran cap a tu,
les riqueses dels pagans aniran a parar a casa teva.
6 Et cobrirà una onada de camells,
dromedaris de Madian i d'Efà.
(Vindran tots des de Sabà, portant aromàtics i encens,
i cantant les lloances de Jahvè.)
7 Tots els ramats de Quedar s'aplegaran per a tu,
els moltons de Nabaiot estaran al teu servei[1505].
Pujaran per ser acceptats sobre el meu altar,
per donar esclat a la meva casa magnífica.
8 ¿Qui són aquells qui volen com un núvol,
com coloms cap als seus nierons?
9 Oh, els vaixells s'apleguen per a mi
amb les naus de Tarsís al capdavant,
per portar de lluny els teus fills,
amb la seva plata i el seu or,
al nom de Jahvè, el teu Déu,
al Sant d'Israel, que t'haurà fet magnífica.
10 Gent de fora construiran les teves muralles,
i els seus reis estaran al teu servei.
Que en la meva indignació t'havia clavat cops,
però en la meva clemència m'he apiadat de tu.
11[1506]I les teves portes seran sempre obertes,
no les tancaran ni de dia ni de nit,
per fer venir cap a tu les riqueses dels pagans
—1644→
amb els seus reis per a conduir-les.

12 (Perquè la gent i el regne que no et servirà deixarà d'existir,
i els pagans seran ben arruïnats.)
13 La glòria del Líban vindrà cap a tu
amb el xiprer, el plàtan i l'avet;
sí, faré magnífic el lloc del meu santuari
i honraré el lloc ora s'assenten els meus peus.
14[1507] Cap a tu vindran, acotats,
els fills dels teus opressors;
se't prostraran als peus tots els qui et menyspreaven
i t'anomenaran la Ciutat de Jahvè,
la Sió del Sant d'Israel.
15 En comptes de ser abandonada,
odiada i sense gent que hi passi,
jo faré de tu un objecte d'orgull etern,
un motiu de goig per als segles.
16 Mamaràs la llet dels pagans,
mamaràs els pits dels reis.
I sabràs que jo, Jahvè, sóc el teu salvador,
que el Fort de Jahvè és el teu redemptor.
17 En lloc de bronze, faré venir or;
en lloc de ferro, faré venir plata
(en lloc de fusta, bronze; en lloc de pedres, ferro).
Com a magistratura, instituiré la Pau,
i com a govern, la Justícia.
18 No se sentirà més parlar de violència al teu país,
d'estralls i desastres sobre el teu territori.
Posaràs a les teves muralles el nom de «Salvació»,
i a les teves portes, el de «Lloança».
19[1508] De dia, no tindràs més el sol per llum,
la claror de la lluna ja no t'il·luminarà,
perquè Jahvè serà la teva llum eterna
i el teu Déu serà la teva magnificència.
20 No es pondrà més el teu sol,
ni la teva lluna no minvarà,
ja que Jahvè serà la teva llum eterna
i els teus dies de dol s'hauran complert.
21 El teu poble no es compondrà més que de justos,
posseirà per sempre el país,
—1645→
ell, el rebrot de la plantació de Jahvè,
l'obra de les seves mans per a glorificar-se.
22 El petit es convertirà en un clan;
el menut, en una nació poderosa.
Jo, Jahvè, el teu Déu,
al seu temps ho realitzaré prestament.

Missió del Profeta

61 [1509] L'esperit del Senyor Jahvè és sobre meu,
perquè Jahvè m'ha ungit.
M'ha enviat a portar la bona nova als pobres,
a embenar els cors destrossats;
a anunciar als captius la franquícia
i als presos la llibertat;
[2] a proclamar un any de gràcia de la part de Jahvè,
un dia de venjança per al nostre Déu:
[3] a donar-los una diadema en lloc de cendra,
l'oli de goig en lloc d'un vestit de dol,
la lloança en lloc del desesper.
Els diran terebints de justícia,
la plantació de Jahvè per a glorificar-se.
[4] Reconstruiran les ruïnes antigues,
tornaran a aixecar els edificis devastats del passat.
Renovaran les ciutats en ruïnes;
els edificis devastats des de segles,
[5] els restauraran.
Estrangers duran a pasturar els vostres ramats,
uns bàrbars us serviran de llauradors i vinyaters.
[6] Però vosaltres sereu anomenats «sacerdots de Jahvè»,
us diran «ministres del nostre Déu».
Us menjareu els recursos de les nacions
i us adornareu amb les seves riqueses,
[7] ja que la seva confusió havia estat redoblada,
que la ignomínia i les escopinades havien estat la seva part,
per això, al seu país tindran el doble de tot;
per a ells, hi haurà una alegria eterna.
[8] Perquè jo, Jahvè, estimo el dret,
detesto la rapinya amb injustícia.
—1646→
Els donaré fidelment la seva recompensa,
i pactaré amb ells una aliança eterna.
[9] La seva posteritat serà cèlebre entre les nacions,
i la seva descendència, al mig dels pobles.
Tots els qui els vegin reconeixeran
que són un llinatge beneït de Jahvè.

Càntic de joia

[10] Tindré un gran goig en Jahvè,
la meva ànima farà festa en el meu Déu.
Perquè m'haurà posat els vestits de la victòria,
m'haurà embolcat amb el mantell de la deslliurança,

com un nuvi se cenyeix la diadema,
com la núvia s'abilla amb els seus joiells.
11 Perquè com la terra fa sortir els seus gèrmens,
com un jardí fa germinar les seves llavors,
així el Senyor Jahvè farà germinar la deslliurança
i la lloança davant totes les nacions.

Intercessió incessant a favor de Jerusalem

62 1 Per Sió, no callaré;
per Jerusalem, no estaré quiet,
fins que la seva deslliurança no aparegui com una claror,
i la seva victòria, com una torxa que crema.
2 Les nacions veuran la teva deslliurança,
i tots els reis, la teva glòria
(i et posaran un nom nou que la boca de Jahvè fixarà).
3 Seràs una corona sumptuosa a la mà de Jahvè,
una tiara reial al palmell del teu Déu.

Sió, esposa estimada de Jahvè

4 A tu no et diran més «Abandonada»,
ni a la teva terra, «Solitària»;
sinó que t'anomenaran «El meu delit»,
i a la teva terra, «Maridada»;
ja que Jahvè es delectar! en tu
i la teva terra tindrà un marit.
—1647→
5 Perquè com un jove esposa una donzella,
t'esposarà a tu el qui t'haurà reconstruït;
i com el nuvi està content de la núvia,
el teu Déu estarà content de tu.

Els guardes sobre les muralles

6 «Sobre les teves muralles, Jerusalem,
he apostat guardes;
en tot el dia i en tota la nit,

ni un moment no callen».
Els qui en feu memòria a Jahvè,
no us doneu treva!
7 Ni li doneu tampoc treva
fins que no restauri Jerusalem
i que no l'erigeixi
en glòria enmig de la terra!
8 Jahvè ho ha jurat per la seva dreta
i pel seu braç poderós:
«No donaré més el teu blat
en aliment als teus enemics,
ni gent de fora no es beurà més el teu vi,
que tants d'afanys t'ha costat;
9 sinó que els qui el seguen el menjaran
i lloaran Jahvè,
i els qui el veremen el beuran
als atris del meu santuari».

Vinguda pròxima de la salvació

10 Passeu, passeu les portes!
Traceu dret el camí del poble!
Terrapleneu, terrapleneu la calçada!
Netegeu-la de pedres!
Alceu bandera per als pobles!
11 Vet aquí que Jahvè ho ha fet sentir
fins a l'extrem de la terra.
Digueu a la filla de Sió:
Vet aquí que ve el teu Salvador.
El premi de la seva victòria l'acompanya
i els seus trofeus el precedeixen.
12 Els anomenaran «Poble sant»,
«Redimits de Jahvè».
I t'anomenaran «Recercada»,
«Ciutat no abandonada».

—1648→

El dia de la venjança de Jahvè

63 1 [1510] «Qui és aquest que arriba d'Edom,
de Bosrà, amb la roba tacada de porpra?
¿Aquest tan pomposament vestit
que avança tot ple de força?

—Sóc jo, que professo la justícia,
jo, que tinc prou força per a salvar!
2 —¿Per què vas vestit de vermell
i portes la roba com un que trepitja al cup?
3 [1511] —Al cup, he trepitjat jo tot sol;
dels pobles, no n'hi havia cap amb mi.
Aleshores els he trepitjats en la meva ira,
els he aixafats en la meva còlera.
M'he esquitxat la roba amb el seu suc
i me n'he tacat tots els vestits.
4 Perquè tenia al cor un dia de venjança,
l'any dels meus redimits havia arribat.
5 He mirat, i no hi havia qui m'ajudés,
m'ha estranyat que no em sostingués ningú!
Aleshores el meu braç m'ha socorregut
i m'ha sostingut la meva còlera.
6 He esclafat els pobles en la meva ira,
els he xemicats en la meva còlera.
He fet rajar per terra el seu suc...

Salm

7 Vull celebrar les gràcies de Jahvè,
les proeses de Jahvè,
segons tot allà que ha fet per nosaltres
Jahvè, gran en bondat (per a la casa d'Israel),
que ha fet per nosaltres en la seva misericòrdia
i en la immensitat de les seves gràcies.
8 Havia dit: «Verament són el meu poble,
uns fills que no falliran».
I es va fer el seu salvador
9 en totes les tribulacions.
No fou ni un missatger ni un àngel,
sinó la seva Faç que els salvà.
En el seu amor i la seva clemència,
ell mateix els va redimir,
—1649→
se'ls carregà i els portà
tots els dies del passat.
10 Però ells es rebel·laren i contristaren
el seu Esperit sant.
Aleshores es tornà el seu enemic,
ell mateix els féu la guerra.
11 El meu cor es recorda d'antany,
dels temps antics:
«¿On és el qui retirà del mar

el pastor del seu ramat?
¿On és el qui posà enmig d'ells
el seu Esperit sant;
12 que féu anar a la dreta de Moisès
el seu braç gloriós,
que partí les aigües davant d'ells
per fer-se un nom etern,
13 que els féu anar per l'oceà
com un cavall pel desert,
sense ensopegar més 14 que un animal de càrrega
que baixa a la plana?
Féreu reposar sobre ell, Jahvè, el vostre esperit;
així conduíreu el vostre poble
per fer-vos un nom gloriós...
15 Contempleu des del cel i vegeu,
des de la vostra mansió santa i magnífica:
¿On són la vostra gelosia i el vostre valor,
el fremir de les vostres entranyes?
Que no es continguin les vostres misericòrdies,
16 ja que vós sou el nostre pare!
Perquè Abraham no en sap res, de nosaltres;
Israel ja no ens reconeix.
Sou vós, Jahvè, que sou el nostre pare,
el nostre redemptor des de sempre (el vostre nom).
17 ¿Per què, Jahvè, deixeu que errem lluny dels vostres camins,
i que el nostre cor s'endureixi contra el vostre temor?
Torneu, per l'amor dels vostres servents,
de les tribus del vostre heretatge!
18 ¿Per què uns impius han envaït el vostre temple,
i els nostres enemics han posat els peus al vostre santuari?
19 De fa temps, som els qui vós no governeu
i que no porten més el vostre nom.
Ah, si esquincéssiu els cels, si baixéssiu,
si davant vostre es fonguessin les muntanyes,
—1650→
64 1 com el foc ablama la feixina,
com el foc fa bullir l'aigua!
Faríeu conèixer el vostre nom als enemics,
davant vostre tremolarien les nacions,
2 quan féssiu inesperadament coses terribles
3 i que no se n'ha sentit parlar mai!
Cap orella no ha sentit,
cap ull no ha vist
un Déu, fora de vós,
que salvi el qui en ell confia.
4 Vós aneu a l'encontre dels qui practiquen el dret
i es recorden dels vostres camins.
Si us havíeu irritat, és que havíem pecat,
a vós, des de temps, érem infidels.
5 Érem, tots nosaltres, com l'impur,

i totes les nostres virtuts, com roba bruta.
Tots ens hem pansit corn les fulles,
i les nostres culpes se'ns han emportat com el vent.
6 No hi ha ningú que invoqui el vostre nom,
que reaccioni i es faci fort en vós.
Ja que heu amagat la cara davant nostre
i ens heu fet fondre per les nostres culpes.
7 I ara, Jahvè, vós sou el nostre pare,
nosaltres som l'argila, i vós, el nostre terrissaire;
tots som l'obra de les vostres mans.
8 No us irriteu massa, Jahvè,
no penseu indefinidament en la culpa.
Oh, vulgueu, si us plau, contemplar-ho,
perquè tots nosaltres som el vostre poble.
9 Les vostres ciutats santes són un desert;
Sió és un desert;
Jerusalem, una desolació.
10 El nostre temple sant i magnífic,
on us lloaven els nostres pares,
ha estat cremat pel foc;
tot allò que ens estimàvem està fet una ruïna.
11 ¿Podeu ser insensible a aquestes coses, Jahvè,
podeu callar per humiliar-nos sense mesura?

65 Amenaces i promeses.— 1[1512] Era accessible als qui no em consultaven, m'he deixat trobar pels —1651→ qui no em cercaven. He dit: «Aquí em teniu, aquí em teniu», a una gent que no invoca el meu nom. 2 He desplegat les mans tot el dia cap a un poble rebel i inobedient, que va per un camí que no és bo, darrera les seves fantasies, 3 un poble que em provoca contínuament a la cara, sacrificant en els jardins, cremant encens sobre maons[1513], 4 seient als sepulcres, passant la nit en cofurnes[1514], menjant carn de porc i posant als seus plats un brou abominable. 5 Els qui diuen: «Fuig, no em toques, que et santificaria!» Aquestes coses em fan pujar el fum al nas, un foc que crema tot el dia. 6 Mira, està escrit davant meu, no callaré abans d'haver passat comptes 7 per les seves culpes i per les culpes dels seus pares, diu Jahvè, d'aquells qui cremaven perfums sobre les muntanyes i m'ultratjaven sobre els puigs. Els mesuraré allò que mereixen i els donaré la paga al seu propi si.

Els bons seran salvats. 8 Així parla Jahvè: Quan es troba suc en un raïm, un diu: «No el faces malbé, perquè és una benedicció». Així ho faré jo en consideració als meus servents. No ho destruiré tot. 9 I faré sortir de Jacob una descendència, i de Judà, un hereu de les meves muntanyes. Els meus elegits en prendran possessió, i els meus servents hi habitaran. 10 El Saron servirà de pasturatge d'ovelles, i la vall d'Acor, de devesa dels bous per al meu poble que m'haurà cercat. 11 Però a vosaltres que heu abandonat Jahvè, que heu oblidat la meva muntanya santa, que pareu una taula per a Gad i ompliu una copa per a Mení[1515], 12 jo us meno a l'espasa: caureu tots a l'escorxador! Ja que he cridat, i no heu respost, he parlat, i no m'heu escoltat. Heu fet el que jo trobo mal fet, heu escollit allò que no té el meu favor.

Contrast entre bons i dolents.— [13] Per això, així parla el Senyor Jahvè: Els meus
servents menjaran, i vosaltres patireu set. Els meus servents estaran alegres, i vosaltres
estareu moixos. [14] Els meus servents cantaran amb el cor feliç, i vosaltres clamareu amb
el cor adolorit i us lamentareu —1652→ de desesperació. [15] Deixareu el vostre nom
als meus elegits, perquè el pronunciïn en maledicció: «Que el Senyor Jahvè et faça
morir!» Però als meus servents, els serà donat un altre nom. [16] El qui es beneirà en el
país, es beneirà en el Déu de la fidelitat; i el qui jurarà en el país, jurarà pel Déu de la
fidelitat, ja que les angoixes passades seran oblidades i s'hauran amagat als meus ulls.
[17][1516] Perquè, vet aquí que jo crearé un cel nou i una terra nova, i un no es recordarà més
del passat, que ni es presentarà més a la memòria. [18] Sinó que estaran contents i faran
festa sempre més d'allò que estic a punt de crear. Perquè vet aquí que jo crearé
Jerusalem «Festa» i el seu poble «Goig». [19] Faré festa per Jerusalem i estaré content del
meu poble. No s'hi sentiran més ni sanglots ni crits. [20] Allà, ni hi haurà cap infant que no
visqui més d'una estació, ni vell que no compleixi els seus dies. Ja que el més jove
morirà als cent anys, i el qui pequi serà maleït. [21] Edificaran cases i les habitaran,
plantaran vinyes i en menjaran el fruit. [22] No edificaran perquè un altre hi habiti; no
plantaran perquè un altre s'ho mengi. Ja que la durada del meu poble serà la durada dels
arbres; i els meus elegits gastaran el que les seves mans hauran fabricat. [23] No s'hauran
d'afanyar en va, no tindran fills destinats a perdre'ls, perquè ells seran un llinatge beneït
de Jahvè, així com també la seva descendència. [24] I abans mateix que cridin, jo ja els
respondré; encara estaran parlant, que jo ja els hauré escoltats. [25] El llop i l'anyell
pasturaran en bona harmonia, i el lleó menjarà palla com un bou; però la serp
s'alimentarà de pols. La gent no seran dolents ni faran mal sobre tota la meva muntanya
santa, ha dit Jahvè.

66 El culte espiritual.— [1][1517] Així ha dit Jahvè: El cel és el meu tron, i la terra,
l'escambell dels meus peus! Quina casa podríeu edificar-me? I quin indret pot ser el lloc
del meu repòs? [2] Tot això, és la meva mà que ho ha fet, i tot això és meu, oracle de
Jahvè. Sobre aquest tinc els ulls posats: sobre el desvalgut i d'esperit abatut, —
1653→ que tremola a la meva paraula!

Contra el sincretisme en el culte.— [3] Qui immola un bou, mata un home; qui
sacrifica una ovella, trenca el coll a un gos; qui presenta una ofrena, presenta sang de
porc; qui fa un memorial d'encens, beneeix maleficis. Igual com ells tenen gust a seguir
els seus camins, i es complauen tant en els seus Horrors, [4] jo també tindré gust a
maltractar-los, faré venir sobre ells el que els fa basarda. Ja que he cridat, i no han
escoltat. Han fet el que jo trobo mal fet, han escollit allò que no té el meu favor.

El compliment de les promeses de glòria.— [5] Escolteu la paraula de Jahvè els qui
tremolen a la seva paraula! Els vostres germans, que us odien, que no us poden veure a
causa del meu nom, diuen: «Que Jahvè es glorifiqui, perquè puguem rabejar-nos en la
vostra alegria!» Però són ells que quedaran confosos!

[6] Escolta, ve un tumult de la ciutat; escolta, cap a l'indret del temple; escolta, és
Jahvè que dóna als enemics allò que mereixen! [7] Abans d'anar de part, ha donat a llum.
Abans de venir-li els dolors, ha deslliurat un nen. [8] ¿Qui ha sentit mai res de semblant,
qui ha vist res d'igual? ¿Un país és posat al món en un sol dia? ¿O ha estat una nació
infantada d'un sol cop? Perquè, a penes ha sentit els dolors, Sió ha infantat els seus fills!
[9] Obriria jo el si per no fer néixer?, diu Jahvè. O bé, jo que faig néixer, el tancaria?, diu
el teu Déu. [10] Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa per ella, tots els qui l'estimeu!

Estigueu ben contents amb ella, tots els qui porteu el seu dol! [11] Per tal que sigueu
alletats i sadollats per la mamella dels seus consols, per tal que xucleu amb delícies els
seus pits opulents.

Prosperitat dels bons i càstig dels dolents.— [12] Perquè així parla Jahvè: Jo
decantaré cap a ella el benestar, com un riu, i, com un torrent desbordant, la glòria de les
nacions. Els teus nodrissons seran portats al costat i amanyagats sobre els genolls. [13]
Com un fill que la seva mare consola, jo també —1654→ us consolaré així: a
Jerusalem sereu consolats. [14] Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i els vostres
ossos renaixeran com l'herba. La mà de Jahvè es farà conèixer als seus servents, i la
seva còlera, als seus enemics. [15] Perquè, vet aquí que Jahvè vindrà en el foc, i els seus
carros seran com el terbolí, per saldar amb l'incendi la seva ira, i les seves amenaces,
amb flames de foc. [16] Ja que Jahvè farà justícia de tota la terra amb el foc, i de tot ésser
de carn amb la seva espasa. Seran qui-sap-les les víctimes de Jahvè!

Fragment contra els misteris pagans.— [17] Els qui se santifiquen i es purifiquen
per als misteris en els jardins, darrera d'un que és al mig del grup; que mengen carn de
porc, rèptils i rates; les seves accions i els seus pensaments acabaran simultàniament,
oracle de Jahvè.

Discurs escatològic.— [18] Quant a mi, jo vindré a reunir totes les nacions i llengües.
I vindran a veure la meva glòria. [19] Faré entre elles un prodigi, i enviaré alguns dels seus
supervivents cap a les nacions de Tarsís, Fut, Lud, Mósoc, Ros, Túbal, Javan, les illes
llunyanes que no han sentit parlar de mi i no han vist la meva glòria. I anunciaran la
meva glòria entre els pagans. [20] I de totes les nacions, en ofrena a Jahvè, portaran tots els
vostres germans a cavall, en carros, en lliteres, en mules i en dromedaris, sobre la meva
muntanya santa, a Jerusalem, diu Jahvè, com els fills d'Israel porten l'ofrena en vasos
purs al temple de Jahvè. [21] Fins d'alguns d'ells me'n faré sacerdots i levites, diu Jahvè. [22]
Ja que, així com el cel nou i la terra nova que faré subsistiran davant meu, oracle de
Jahvè, així subsistirà el vostre llinatge i el vostre nom.

[23] De lluna nova a lluna nova i de dissabte a dissabte, tot ésser de carn vindrà a
prosternar-se davant la meva faç, diu Jahvè. [24][1518] I quan sortiran, veuran els cadàvers
dels homes que em foren infidels. El seu cuc no morirà i el seu foc no s'apagarà; seran
l'horror de tot ésser de carn.

—1655→

Jeremies (Jr. 1,1 - 52,34)[1519]

1 Títol.— [1] Paraules[1520] de Jeremies, fill d'Helquies, d'entre els sacerdots que eren
a Anatot, en territori de Benjamí. [2] La paraula de Jahvè que li fou adreçada en temps de
Josies, fill d'Amon, rei de Judà, l'any tretze del seu regnat. [3] I ho fou en temps de
Joaquim, fill de Josies, rei de Judà, fins a la fi de l'any onze de Sedequies, fill de Josies,
rei de Judà, fins a la deportació de Jerusalem, el mes cinquè.

Introducció general (Jr. 1,4 - 1,19)

Vocació de Jeremies.— [4] La paraula de Jahvè em fou adreçada per dir-me: [5] «Abans de formar-te al ventre de la mare, t'he conegut[1521], i abans que sortissis del si, t'he posat a part; t'he fet profeta de les nacions». [6] I vaig dir: «Ah, Senyor Jahvè, si no sé parlar, perquè encara sóc un noi!» [7] Però Jahvè respongué: «No diguis: «Sóc un noi». Perquè aniràs a tots els qui t'enviaré i diràs tot allò que t'ordenaré. [8] No tinguis por d'ells, perquè jo estic amb tu per alliberar-te, oracle de Jahvè. [9] Aleshores Jahvè, allargà la mà i em tocà la boca. I em digué: «Té, et poso a la boca les meves paraules. [10] Avui et dono el poder sobre les nacions i sobre els regnes, per a arrencar i per a enderrocar, per a arruïnar i per a demolir, per a edificar i per a plantar».

[11] La paraula de Jahvè em fou adreçada per dir-me: «què veus, Jeremies?» Vaig respondre: «Una branca d'ametller». [12] Aleshores Jahvè em digué: «Ben vist! Ja que vetllo per la meva paraula per acomplir-la».

[13] Per segona vegada la paraula de Jahvè em fou adreçada per dir-me: «Què veus?» Vaig respondre: «Veig una olla que bull, girada de cara al nord». [14] Aleshores Jahvè em digué: «Des del nord es desencadenarà el mal sobre —1656→ tots els habitants del país. [15] Perquè vet aquí que cridaré tots els reis del nord, oracle de Jahvè. Vindran i instal·laran cadascun el seu tron a l'entrada de les portes de Jerusalem i tot al voltant de les seves muralles i davant totes les ciutats de Judà; [16] i els judicaré per tota la seva dolenteria, perquè m'han abandonat, han cremat perfums a d'altres déus i s'han prosternat davant l'obra de les seves mans. [17] I tu, cenyeix-te els lloms, aixeca't i digue'ls tot allò que jo t'ordenaré. No has de tremolar davant d'ells; si no, seré jo que et faré tremolar davant d'ells!

[18] Quant a mi, avui jo faig de tu una ciutat fortificada i una muralla de bronze contra tot el país: els reis de Judà, els seus magnats, els seus sacerdots i el poble de la terra. [19] Lluitaran contra tu, però no et podran vèncer, perquè jo estic amb tu, oracle de Jahvè, per alliberar-te».

Oracles dels primers temps de Jeremies (Jr. 2,1 - 6,30)

2 L'apostasia d'Israel.— [1] La paraula de Jahvè em fou adreçada per dir-me: [2] «Vés, crida a les orelles de Jerusalem i digues: Així parla Jahvè:

Et tinc en compte l'afecte de quan eres jove,
l'amor de quan eres promesa;
com em seguies al desert,
a la terra que no se sembra.
[3] Israel era sagrat per a Jahvè,
les primícies de la seva collita:

qualsevol que en mengés la pagava,
un mal venia sobre ell,
oracle de Jahvè».

4 Escolteu la paraula de Jahvè, casa de Jacob i tots els clans de la casa d'Israel. 5
Així parla Jahvè: ¿Què trobaren en mi d'injust els vostres pares, per a allunyar-se de mi,
seguir els ídols i adorar-los? 6 I no van pas dir: «¿On és Jahvè, que ens féu pujar del país
d'Egipte i ens féu anar pel desert, per una terra d'estepes i de barrancs, per una terra
d'aridesa i d'ombra, per una terra on no passa cap home i on no habita cap mortal?» 7
Després us vaig dur al país de —1657→ a fertilitat, perquè mengéssiu els seus fruits i
els seus béns; però, un cop vinguts, deshonràreu el meu país i convertíreu el meu
heretatge en una abominació. 8 Els sacerdots no digueren: «On és Jahvè?», i els experts
en la llei no em coneguereen[1522]. Els pastors em foren infidels i els profetes profetitzaren
en nom de Baal, seguiren els Inútils. 9 Per això, vull encara fer el vostre procés, oracle
de Jahvè, i el procés dels fills dels vostres fills! 10 Sí, passeu a les illes de Quetim i
vegeu, envieu cap a Quedar i observeu bé, vegeu si s'ha donat res de semblant! 11 Ha
canviat cap nació de déus? I ells no ho són, de déus! Però el meu poble ha canviat la
seva Glòria per la Inutilitat! 12 Els cels s'han esgarrifat d'això i s'han esborronat, han
quedat tots sangglaçats, oracle de Jahvè. 13 Perquè és un doble mal que ha fet el meu
poble m'han abandonat a mi, la font d'aigua viva, i s'han excavat cisternes, cisternes
esquerdades que no retenen l'aigua.

14 I ara, ¿que és cap esclau, Israel,
o un dels qui estan al servei de casa?
¿Per què s'ha convertit en un botí
i han incendiat les seves ciutats?
15 Contra ell uns lleons han rugit,
han fet els seus crits,
han reduït la seva terra a desert,
a lloc despoblat.
16 Fins els de Nof i de Tahfanhés
et deixen pelat el cap!
17 ¿No té la culpa d'això que et passa
el fet que hagis abandonat el teu Déu?
18 ¿Què t'hi va en el camí de l'Egipte,
per beure l'aigua del Nil?
¿Què t'hi va en el camí d'Assur,
per beure l'aigua del Riu?
19 El teu mal et corregirà!
Sí, reconeix i veges
que és amarg per a tu,
d'abandonar el teu Déu!
Però el meu terror ja no t'imposa,
oracle de Jahvè,
20 perquè fa temps que has trencat el teu jou,
que has romput els teus eixanguers.

Has dit: «No et vull servir!»
Al contrari, sobre tot puig
i sota tot arbre verd
—1658→
et poses com una prostituta[1523].
21 Prou t'havia plantat de raïm negre,
tot de pura llei;
i com te n'has tornat un de degenerat,
un cep bastard!
22 Ni que et freguis amb lleixiu
i usis tant de sabó com vulguis,
la teva culpa queda inscrita davant meu,
oracle de Jahvè.
23 Com goses dir: «No m'he deshonrat
seguint els baals!»
Veges el teu camí a la Vall,
reconeix el que has fet!
Camella àgil que creua els seus passos
en tots sentits,
24 vaca jove habituada al desert,
en el deler de la seva ànima,
aspira l'aire per la passió;
qui la fa tornar?
Tots els qui la volen no cal que es cansin:
la troben, quan va alta.
25 Vés alerta que el teu peu no es descalci
i que la teva gorja no es quedi seca!
Però dius: «No hi ha res a fer, no!
Estimo els pagans!»
26 Com es queda moix un lladre quan l'atrapen,
així es quedaran moixos
(la casa d'Israel, ells, els seus reis, els seus magnats,
els seus sacerdots i els seus profetes),
27 els qui diuen a l'arbre: «Tu ets el meu pare»,
i a la pedra: «Tu m'has infantat».
Perquè és d'esquena que se'm giren
i no pas de cara;
però al temps del seu mal exclamen:
«Aixeca't, salva'ns!»
28 ¿On seran, doncs, els teus déus,
que tu t'has fet?
Que s'aixequin, ells, vejam si et salven
al temps del teu mal!
(Ja que els teus déus son tants com les teves ciutats, Judà!)
29 ¿Per què hauríeu de reclamar contra mi?
Tots sou uns impius,
tots m'heu estat infidels,
oracle de Jahvè.
30 Debades he pegat als vostres fills,
no han acceptat la correcció;

—1659→
l'espasa ha devorat els vostres profetes
com un lleó carnisser.
31 (Vosaltres d'aquesta generació, vegeu el que dirà Jahvè!)
¿Hauria estat per a Israel un desert,
o una terra d'una fosca total?
¿Per què el meu poble ha dit: «Som lliures,
no vindrem més cap a tu»?
32 ¿Oblida una noia el seu adreç,
o la núvia, les seves faixes?
I el meu poble m'ha oblidat durant dies,
no es poden pas comptar!
33 Que bé que saps enginyar-te
per captar-te l'amor!
Per això, fins amb les coses pitjors
has familiaritzat els teus camins.
34 També a les teves mans es troba
la sang dels innocents;
no l'he trobada en gent que forçava portes,
sinó sobre tots aquests!
35 I dius: «Sóc innocent;
la seva ira ja s'ha apartat de mi!»
Vet aquí que escatiré amb tu
la teva afirmació: «No he pecat».
36 Quina gran frivolitat no demostres
quan canvies els teus camins!
També quedaràs decebuda de l'Egipte,
com vas quedar-ne d'Assur.
37 També d'aquest n'hauràs de sortir
amb les mans al cap,
ja que Jahvè no pot veure aquells de qui et fies,
no tindràs sort amb ells.

Dificultat de la reconciliació

3 1 Si un home repudia la seva dona,
i ella, havent-lo deixat,
esdevé dona d'un altre home,
pot tornar encara al primer?
¿No és del tot degradada,
una dona com aquesta?
I tu, que t'has prostituït a molts amants,
hauries de poder tornar a mi? (oracle de Jahvè.)
2 Alça els ulls cap als rasos i veges:
on no t'has deixat posseir?
—1660→

A la vora dels camins seies esperant-los,
com un àrab al desert.
Et degradares amb les teves prostitucions
i amb les teves maldats;
3 per culpa dels teus molts amants
quedares presa en un parany.
T'has tornat descarada com una prostituta,
no et vols tornar vermella:
4 ¿no m'anomenes encara ara
l'amic de quan eres jove?
5 ¿S'ha de guardar per sempre rancúnia,
o s'ha d'eternitzar la còlera?
Vet aquí que parles i obres,
fas el mal fins a arribar a les coses pitjors.

Comparació entre els pecats d'Israel i els de Judà.— 6 Jahvè em digué, en temps del rei Josies: ¿No has vist allò que ha fet l'apòstata Israel? Se'n va anar sobre tota muntanya elevada i sota tot arbre verd i s'hi va prostituir. 7 I jo em deia: Després d'haver fet això, tornarà a mi; però no va tornar pas. I ho va veure la deslleial, la seva germana Judà; 8 va veure també que havia donat comiat i l'acta, de repudi a l'apòstata Israel, per tots els seus adulteris; però la deslleial, la seva germana Judà, no s'espantà; i se n'anà, ella també, a prostituir-se. 9 Sí, amb la lleugeresa de la seva prostitució degradà el país cometent adulteri amb la pedra i la fusta. 10 Amb tot, la deslleial, la seva germana Judà, tampoc no tornà a mi de tot cor, sinó fingint, oracle de Jahvè.

11 I Jahvè em digué: Comparada amb la deslleial Judà, l'apòstata Israel sembla justa. 12 Vés, crida aquestes paraules cap al nord i digues:

Invitació a la conversió

Torna a mi, apòstata Israel,
oracle de Jahvè,
no et miraré amb cara severa,
perquè sóc benigne (oracle de Jahvè).
Jo no guardo rancúnia eterna;
reconeix tan sols la teva culpa,
13 ja que has estat tan infidel
a Jahvè, el teu Déu!
Has prodigat els teus favors als pagans
—1661→
sota tot arbre verd,
i no has escoltat la meva veu,
oracle de Jahvè.

Restauració de Sió.— [14] Torneu, fills apòstates, oracle de Jahvè, perquè sóc el vostre amo. Us prendré, un d'una ciutat i dos d'un clan, i els duré a Sió. [15] Us donaré uns pastors segons el meu cor, que us pasturin amb coneixement i judici.

El centre cultual del món.— [16] Quan, però, us haureu multiplicat i haureu fructificat en el país, aquells dies —oracle de Jahvè— no diran res més de «l'arca de l'aliança de Jahvè»; no se'n preocuparan, no hi pensaran, no l'enyoraran, ni en faran cap més. [17] Aquell temps, donaran a Jerusalem el nom de «tron de Jahvè»; tots els pagans s'hi reuniran i no seguiran més les pròpies inclinacions tenaçment dolentes.

Reconciliació de Judà i d'Israel.— [18] Aquells dies, la casa de Judà anirà a la casa d'Israel, i vindran plegades del país del nord cap a la terra que vaig donar en herència als seus pares. [19] I jo que m'havia dit:

«Amb quin gust et tractaré com un fill!»,
et vaig donar un país envejable,
una herència, perla entre les perles.
Pensava: «Em donaràs el nom del pare
i no et separaràs de mi»;
[20] però com una dona és infidel al seu company,
així m'has estat infidel tu a mi.

Resposta a la invitació

[21] Escolta, sobre els rasos se sent
un plor suplicant (dels fills d'Israel),
perquè han torçat el seu camí,
s'han oblidat de Jahvè (el seu Déu)
[22] —Torneu, fills apòstates, vull guarir la vostra apostasia.
—«Aquí ens teniu, venim a vos,
perquè sou el nostre Déu.
[23] Ben cert, son un engany els puigs
i el tumult de les muntanyes!
Realment, en Jahvè, el nostre Déu,
—1662→
hi ha la salvació d'Israel.
[24] El Baal se'ns ha menjat des de joves
el treball dels nostres pares
(les seves ovelles i els seus bous, els seus fills i les seves filles);
[25] ajaguem-nos en la nostra confusió,
que ens cobreixi la nostra ignomínia!»
(Ja que hem pecat contra Jahvè,
el nostre Déu,
nosaltres i els nostres pares,

des de la nostra joventut fins avui,
i no hem escoltat la veu de Jahvè,
el nostre Déu.)

Sinceritat en la conversió

4 [1] Si et converteixes, Israel (oracle de Jahvè),
podràs tornar a mi;
si fas desaparèixer els teus Horrors,
no hauràs de fugir de la meva presència.
([2] I, si jures «per la vida de Jahvè» en veritat,
en dret i en justícia, «es beneiran amb ell les nacions»
i amb ell es gloriaran. [3] Ja que,
així ha parlat Jahvè a l'home de Judà i als habitants de Jerusalem:
Feu una cavada a fons,
i no sembreu sobre espines!)
[4] Circumcideu-vos per a mi[1524] i traieu
el prepuci del vostre cor
(home de Judà i habitants de Jerusalem),
perquè la meva còlera no surti com un foc
i cremi inextingible
(per la dolenteria de les vostres accions).

La invasió que ve del nord

[5] (Anuncieu-ho a Judà, feu-ho sentir a Jerusalem i digueu:)
Soneu el corn al país,
crideu a plena veu (i digueu):
«Reuniu-vos, retirem-nos
a les ciutats fortificades!
[6] Alceu bandera cap a Sió,
fugiu, no us atureu!»
Ja que ve del nord un mal,
una gran catàstrofe.
[7] El lleó ha pujat de la seva malesa,
el destructor de nacions
s'ha posat en marxa, ha sortit del seu lloc
per transformar la terra en un desert
(les teves ciutats estaran en ruïnes, sense habitants).
[8] Per això, cenyiu-vos de sac,
—1663→
gemegueu i lamenteu-vos:

«No s'ha pas retirat de nosaltres
la ira ardent de Jahvè!»

9 Aquell dia, oracle de Jahvè, al rei i als magnats els mancarà el cor, els sacerdots
quedaran esglaiats, i s'esveraran els profetes. 10 I diran: «Ah, Senyor Jahvè, heu ben
enganyat aquest poble i Jerusalem, dient: «Tindreu la pau», quan l'espasa ha tocat fins a
l'ànima!» 11 Aquell temps, es dirà d'aquest poble i de Jerusalem:

L'enemic s'acosta

Un vent dels càlids rasos del desert,
camí de la filla del meu poble.
No és per a ventar ni per a porgar;
12 és un vent ple que ve per a mi!
(Ara jo mateix pronunciaré sobre ells el judici.)
13 Vet aquí que puja com els núvols,
els seus carros semblen un huracà!
Els seus cavalls van més lleugers que les àguiles:
ai de nosaltres, estem perduts!
14 (Renta't de mal el cor, Jerusalem, a fi de ser salvada;
¿fins quan has d'albergar dins el si els teus pensaments funestos?)
15 Perquè escolta: des de Dan anuncien
i donen noves de la calamitat;
de la muntanya d'Efraïm 16 han avisat...
Vet aquí que vénen panteres
d'un país de lluny
i fan contra les ciutats de Judà
els seus crits tot al voltant.

(17 Són contra ella com guardes rurals, perquè s'havia rebel·lat contra mi, oracle de
Jahvè. 18 La teva conducta i les teves accione t'han valgut tot això; la teva dolenteria és la
que tan amargament et toca el cor!)

Trastorn del profeta

19 Les meves entranyes, les meves entranyes, tremolo!
Parets del meu cor!
S'avalota contra mi la meva ànima,
el meu cor s'agita!
Perquè escolta: he sentit el corn,
—1664→
el crit de guerra!

[20] Ve desastre sobre desastre,
tot el país és devastat!
D'improvís són devastades les meves tendes;
en un no res, els meus pavellons!
[21] ¿Fins quan hauré de veure la bandera
i hauré de sentir el so del corn?

([22] Ja que el meu poble és un ximple, no em coneixen; són fills sense reflexió, i no tenen intel·ligència; són savis per a fer el mal, i no saben fer el bé.)

Retorn al caos

[23] Vaig veure la terra, i era el caos!
Vaig girar-me cap al cel, i la seva llum havia desaparegut!
[24] Vaig veure les muntanyes, i tremolaven,
i tots els puigs trontollaven!
[25] Vaig veure... i l'home no hi era!
Tots els ocells havien fugit!
[26] Vaig veure la terra fèrtil, i era un desert,
totes les seves ciutats estaven assolades davant Jahvè!
(davant la seva ira ardent!
[27] Perquè, així havia parlat Jahvè:
Tot el país serà una desolació;
però no ho destruiré del tot.
[28] Per això, la terra es posarà de dol,
i el cel, allà dalt, es vestirà de negre;
ja que he parlat, i no me'n desdic;
ho he resolt, i no torno enrera.)

La desbandada

[29] Al crit de «cavallers i arquers!»
tot el país arrenca a córrer,
s'endinsen en l'espessor dels boscos
i pugen roques amunt.
Totes les ciutats són abandonades,
no hi queda ningú.
[30] I tu, una dona malmenada
què faràs?
Ni que et vesteixis de porpra,
que t'adornis amb joiells d'or,
que t'ennegreixis les parpelles,

és en va que et poses bonica!
Els teus amants et desdenyen:
—1665→
ells van contra la teva vida!
31 Ah, he sentit el crit com d'una que va de part,
les queixes com d'una que infanta per primera vegada;
és el crit de la filla de Sió que panteixa,
que estén les mans:
«Ai de mi, que sucumbeixo
sota els cops d'uns que maten!»

Les raons de la invasió

5 1 Recorreu els carrers de Jerusalem,
vegeu i coneixeu (busqueu per les places si trobeu un home),
si n'hi ha cap que observi el dret,
que busqui la veritat (i la perdonaré)!
2 Si diuen: «Per la vida de Jahvè»,
cometen un perjuri!
És la mentida,
3 Jahvè, que volen veure els vostres ulls,
i no la veritat?
Els claveu cops, i no se'n senten (els esclafeu),
no volen escarmentar,
s'han fet una cara més dura que un roc,
no es volen convertir!
4 Jo em deia: «Deu ser només el poble baix
que fa ximpleries,
perquè no coneixen el camí de Jahvè,
el dret del seu Déu.
5 Aniré, doncs, a trobar els grans
i parlaré amb ells;
ells sí, que coneixen el camí de Jahvè,
el dret del seu Déu!»
Però ells, tots havien trencat el jou,
havien romput els eixanguers!
6 Els atacarà el lleó de la selva,
el llop de les estepes!
La pantera els assaltarà, a l'aguait
davant totes les seves ciutats;
tot el qui surti d'elles,
el deixaran fet bocins.

Ulterior justificació del càstig

Sí, les seves infidelitats són moltes,
són tantes les seves apostasies!
7 ¿Com amb això els podria perdonar,
oracle de Jahvè?
—1666→
Ja que m'han abandonat i juren
per déus inexistents;
adulteren i a casa de la prostituta
estableixen el seu domicili.
8 S'han tornat uns cavalls
que van eixits, lascius;
cada un ahina darrera la dona d'altri
i fan sentir la seva passió.
9 ¿No he de castigar unes coses així,
oracle de Jahvè,
i a una gent com aquesta,
no li he de donar el que mereix?

Certesa del càstig

10 Escaleu les seves terrasses
i feu-hi una destrossa (però no completa),
arrabasseu els seus sarments,
perquè no són de Jahvè!
11 Ja que m'han estat ben traïdors (la casa d'Israel i la casa de Judà),
oracle de Jahvè;
12 han renegat Jahvè,
i han dit: «Ell no és res!
L'espasa no vindrà sobre nosaltres,
ni veurem la fam.
13 I els profetes no són més que vent;
la paraula no és en ells!»
14 Per això, així parla Jahvè,
Déu-Sabaot:
Perquè han dit unes paraules semblants,
13c així els serà fet, a ells:
14c vet aquí que posaré les meves paraules
a la teva boca per foc,
i aquest poble per llenya
que aquell foc devorarà!

Explicació de l'exili.— [15] Vet aquí que faré venir sobre vosaltres una nació de lluny, casa d'Israel, oracle de Jahvè. És una nació perenne, una nació secular, una nació que no saps la seva llengua i que no entens què diu. [16] El seu buirac és com un sepulcre obert; tots són uns paladins. [17] Devorarà la teva sega i el teu pa; devorarà els teus fills i les teves filles; devorarà les teves ovelles i els teus bous; devorarà el teu cep, la teva olivera i la teva figuera. Derruirà les teves ciutats fortificades en que posaves la confiança, per l'espasa. [18] Així i tot, ni aquells dies, oracle de Jahvè, no faré amb vosaltres una destrossa completa. [19] Però quan direu: «¿Per què Jahvè, el nostre Déu, ens ha fet tot això?», els has de dir: —1667→ Com m'heu abandonat a mi i heu servit, en el vostre país, déus exòtics, així heu de servir estrangers en un país que no és el vostre.

El poble estúpid i irreflexiu.— [20] Feu aquest anunci a la casa de Jacob i publiqueu-ho a Judà: [21] Escolta això, poble extravagant i irreflexiu, que tens ulls i no hi veus, que tens orelles i no hi sents! [22] ¿No teniu por de mi, no tremoleu davant meu, que he posat la sorra per límit al mar, de manera que bramulen les seves onades, i no el passen, que s'encrespen, i tampoc no poden? [23] Però aquest poble té un cor indòcil i rebel; s'han caragirat i se n'han anat. [24] No han dit en el seu cor: «Temem Jahvè, el nostre Déu, que dóna la pluja, la de tardor i la de primavera, al seu temps; que ha fixat les setmanes per a la sega i ens les conserva». [25] Són les vostres culpes que han trastornat aquest ordre, i són els vostres pecats que us han fet indignes del benestar. [26] Ja que hi ha impius entre el meu poble, roben hisendes, paren paranys i agafen homes a la trampa. [27] Igual que una cofa plena d'ocells, així les seves cases són plenes de frau; per això s'han fet grans i rics. [28] S'engreixen, rumien, diuen dolenteries. Transgredeixen el dret, no respecten el dret de l'orfe, i prosperen; no defensen la causa de la viuda. [29] ¿No he de castigar unes coses així, i a una gent com aquesta, no li he de donar el que mereix? [30] Coses execrables i abominables passen en aquest país: [31] els profetes profetitzen amb mentida, els sacerdots es desconsagren ells mateixos, i el meu poble ja està content així. Però ¿què fareu quan vindrà la fi?

L'invasor causarà la ruïna del poble pecador

6 [1] Fugiu, fills de Benjamí, de dins Jerusalem (soneu el corn a Tecuè i sobre Bet-ha-Càrem aixequeu una alimara),

perquè des del nord s'aboca un mal,
una catàstrofe gran.
[2] Agradable i amanyagada altura
de la filla de Sió!
[3] Cap a ella vénen uns pastors
—1668→
amb els seus ramats.
Hi planten les tendes al voltant,
cada un pastura el seu tros:
[4] «Comenceu contra ella les hostilitats (aixequem-nos),
pugem-hi al migdia!
Ai de nosaltres! El dia declina,
les ombres s'allarguen!
[5] Aixequem-nos, pugem-hi de nit,

arrasem-ne els torricons!»

6 Perquè, així ha parlat Jahvè-Sabaot: Talleu fusta i feu una rampa contra Jerusalem.

Perquè de la destrucció a fons

Ai de la ciutat traïdora,
tot opressió dintre d'ella!
7 Com un pou fa brollar l'aigua,
així ella fa brollar el mal.
Pressions, violència i estralls
és el que s'hi sent;
té sempre a la cara
morats i lesions!
8 Corregeix-te, Jerusalem,
perquè no es desixi de tu la meva ànima,
perquè no et redueixi a desert,
a país inhabitat!

L'esmena és improbable

9 Així parla Jahvè-Sabaot:
Esgotima com en un cep (la resta d'Israel),
repassa la mà com un veremador
per sobre els pàmpols.
10 —¿A qui he de parlar i testimoniar,
perquè ho escoltin?
Sí, la seva orella és incircumcisa,
no poden prestar atenció.
Per a ells la paraula de Jahvè
s'ha tornat un oprobi;
tots es neguen a escoltar-la,
no és del seu grat.
11 Però, ple de la còlera de Jahvè,
jo m'he cansat de contenir-la,
haig d'abocar-la sobre l'infant del carrer
i sobre els rotlles de joves!
Tots seran presos: marit i muller,
el noi i l'home carregat d'anys.
12 Les cases passaran als qui els fan captius;
—1669→
els camps, als conqueridors.

(Perquè estendré la mà sobre els habitants del país,
oracle de Jahvè.)
13 Ja que, del més petit al més gran,
tothom està amb el guany,
i del profeta fins al sacerdot,
tothom comet frau!
14 Curen la fractura del meu poble a la lleugera,
dient: «Pau, pau!», i ¿on és la pau?

15 S'han comportat vergonyosament, ja que han fet coses abominables; ni s'avergonyeixen gens, ni coneixen el rubor. Per això, cauran entre els qui cacen, al temps del seu càstig ensopegaran, ha dit Jahvè.

On es trobaria la pau

16[1525] Així havia parlat Jahvè:
Aposteu-vos al cap dels camins
i pregunteu per les seves sendes,
les sendes seculars!
Sí, vegeu quin camí és el bo, i seguiu-lo,
i trobareu el repòs de la vostra ànima.
Però ells digueren: «No el seguim!»
17 Aleshores vaig establir sobre ells sentinelles:
«Atenció al so del corn!»
Però ells digueren: «No hi fem atenció!»

18 Per això, escolteu, nacions i els qui pastureu els seus ramats. 19 Escolta, terra: Vet aquí que faré venir sobre aquest poble un mal com a fruit dels seus pensaments, ja que no han prestat atenció a les meves paraules i han menyspreat la meva Llei.

20 ¿Què m'interessen un encens
que ve de Sabà
i una escorça aromàtica de llunyanes terres?

(Els vostres holocaustos i els vostres sacrificis no em diuen res!

21 Per això, així parla Jahvè: Posaré entrebancs a aquest poble, i hi ensopegaran pares i fills alhora, veïns i amics desapareixeran.

L'enemic del nord

22 Així parla Jahvè: Vet aquí un poble
que ve del nord,
una gran gentada es posa en marxa
des d'un extrem de la terra.
—1670→
23 Té al puny l'arc i la simitarra,
és un cruel,
no plany ni perdona
ni sent pietat.
La seva veu és com el bramul del mar,
i munta cavalls;
forma en ordre de batalla
contra tu, filla de Sió.
24 «N'hem sentit la notícia,
ens cauen les mans;
s'ha apoderat de nosaltres l'angoixa,
uns dolors com del part».
25 No sortiu fora cap al camp,
no aneu per cap camí,
perquè hi ha l'espasa enemiga,
terror tot al voltant!
26 Filla del meu poble, cennyeix-te de sac,
rebolca't a la cendra,
fes-te un dol com per l'amat,
una lamentació amarga.
(Perquè el devastador vindrà
d'improvís sobre nosaltres.)

El resultat final

27 «Et vaig posar d'assajador en el meu poble,
de contrast, per a conèixer,
per a assajar el seu estim,
28 tot el valor de la seva llei».
S'en van en estany, en coure
i en ferro tots ells (són pervertits).

29 (El plom és escalfat amb les manxes, un doble foc; en va s'està el refinador refina que refinaràs, ja que els dolents no es purifiquen mai.)

30 «Plata de rebuig» és com els diuen,
perquè Jahvè els ha rebutjats.

Profecies més tardanes (Jr. 7,1 - 25,38)

7 Contra l'excessiva confiança en la presència del temple.— 1 La paraula que fou adreçada a Jeremies de la part de Jahvè: 2 Estigues a la porta del temple de Jahvè, proclama-hi aquesta paraula i digues: Escolteu la paraula de Jahvè, tot Judà, els qui entreu per aquestes portes per prosternar-vos davant Jahvè. 3 Així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Milloreu els vostres camins i les vostres obres, i us deixaré viure en aquest lloc. 4 No us fieu de les paraules falses que fan: «És el temple —1671→ de Jahvè, el temple de Jahvè, el temple de Jahvè!» 5 Sinó milloreu realment els vostres camins i les vostres obres! Si de debò us feu justícia entre vosaltres, 6 no oprimiu l'estranger, l'orfe i la viuda (no escampeu sang innocent en aquest lloc) i no seguiu d'altres déus, en perjudici vostre, 7 aleshores us deixaré viure en aquest lloc, a la terra que vaig donar als vostres pares temps ha i per sempre.

8 Vet aquí que vosaltres us fieu d'aquelles paraules falses, inútilment. 9 Què! Robar, matar, cometre adulteri, jurar en fals, cremar perfums al Baal, seguir d'altres déus que no coneixeu, 10 ¿i veniu a presentar-vos davant meu, en aquest temple que porta el meu nom, i dieu: «Estem salvats!», quan feu totes aquestes abominacions? 11[1526] ¿Que el teniu per una cova de lladres, aquest temple que porta el meu nom? També jo, si de cas, hi veig, oracle de Jahvè. 12 Per què aneu, si no, al meu lloc de Siló, on a la primeria havia fet residir el meu nom, i vegeu el que n'he fet, per la dolenteria del meu poble d'Israel.

13 I ara, ja que vosaltres feu tot això, oracle de Jahvè, quan jo us he parlat contínuament i amb insistència, i no heu escoltat, us he cridat i no heu respost, 14 faré amb el temple que porta el meu nom, i en el qual vosaltres poseu la vostra confiança, i amb el lloc que vaig donar a vosaltres i als vostres pares, igual com vaig fer amb Siló. 15 I us faré marxar de davant meu com vaig fer marxar els vostres germans, tota la raça d'Efraïm.

Contra el culte de la «Reina del Cel».— 16 I tu, no intercedeixis per aquest poble i no elevis a favor d'ell cap súplica ni pregària, ni insisteixis davant meu, perquè no t'escoltaré. 17 ¿Què no ho veus què estan fent a les ciutats de Judà i pels carrers de Jerusalem? 18 Els fills, arreplegant la llenya; els pares, encenent el foc; les dones, fonyant la pasta per fer coques per a la Reina del Cel[1527], i vessar libacions a d'altres déus per ofendre'm! 19 ¿Es a mi que ells ofenen?, oracle de Jahvè; ¿no és a ells mateixos, per a la seva pròpia confusió? —1672→ 20 Per això, així parla el Senyor Jahvè: Vet aquí que la meva ira i la meva còlera s'abocaran sobre aquest lloc, sobre l'home, sobre la bèstia, sobre l'arbre del camp i sobre el fruit de la terra; i cremaran sense apagar-se.

El culte sense la fidelitat.— 21 Així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Ajunteu els vostres holocaustos amb els vostres sacrificis, i mengeu carn! 22 Ja que jo no vaig dir ni vaig prescriure res als vostres pares sobre holocaustos i sacrificis, el dia que els vaig fer sortir del país d'Egipte. 23 Això és el que els vaig prescriure: Escolteu la meva veu, i seré

el vostre Déu, i vosaltres sereu el meu poble; i seguiu tot camí que jo us prescrigui, pel
vostre bé. [24] Però no van pas escoltar ni van decantar l'orella; van seguir les pròpies
inclinacions tenaçment dolentes, i es van posar d'esquena i no de cara. [25] D'ençà del dia
que els vostres pares sortiren del país d'Egipte fins avui, us he enviat tots els meus
servents, els profetes, cada dia, amb insistència; [26] però no m'han escoltat ni han decantat
l'orella, sinó que, amb obstinació porfidiosa, han obrat més malament que els seus pares.

Reprovació del poble incorregible.— [27] Els diràs totes aquestes paraules, i no
t'escoltaran; els cridaràs, i no et respondran. [28] Aleshores els diràs:

Aquesta és la gent que no ha escoltat
la veu de Jahvè (el seu Déu),
no han escarmentat, ha desaparegut
la veritat (i ha estat suprimida) de la seva boca.
[29] Talla't la cabellera, llença-la
i entona (sobre els rasos) una complanta,
perquè Jahvè ha desdenyat i ha repudiat
la generació de la seva còlera.

Idolatria i sacrificis d'infants.— [30] Perquè els fills de Judà han fet el que jo trobo
mal fet, oracle de Jahvè. Han instal·lat els seus Horrors[1528] al temple que porta el meu
nom, per deshonrar-lo; [31] han construït el lloc sacrificial de Tófet, a la vall de Ben-
Hennom, per cremar al —1673→ foc els seus fills i les seves filles, cosa que no he
prescrit, ni m'havia passat mai pel cap. [32] Per això, vet aquí que vindran dies, oracle de
Jahvè, que no es dirà més Tófet i vall de Ben-Hennom, sinó vall de la Matança; però
seran enterrats a Tófet sense tomba, [33] que els cossos dels d'aquest poble han de servir de
pastura als ocells de carronya i a les bèsties salvatges, que ningú no esquivarà. [34] I faré
plegar de les ciutats de Judà i dels carrers de Jerusalem la veu de goig i la veu d'alegria,
la ven d'espòs i la veu d'esposa; perquè el país no serà més que una ruïna.

8 La sort dels morts i dels dispersats.— [1] Aquell temps, oracle de Jahvè, trauran
dels seus sepulcres els ossos dels reis de Judà, els dels seus magnats, els dels sacerdots,
els dels profetes i els dels habitants de Jerusalem, [2] i els exposaran al sol, la lluna i tota
l'estelada, que han venerat i servit, seguit i consultat, davant els quals s'han prosternat;
no seran recollits ni tornats a enterrar; serviran de fems sobre terra. [3] I la mort valdrà
més que la vida per a tots els qui hagin sobreviscut d'aquest clan dolent en tots els llocs
on els hauré dispersats, oracle de Jahvè-Sabaot. [4] I els diràs: Així parla Jahvè:

Apostasia sense retorn

¿És que quan un cau, no s'aixeca?
¿O que quan es perd, no torna entera?
[5] ¿Per què aquest poble va perdut
d'una manera tan persistent?

S'han arrapat fort al seu error,
no volen tornar enrera.
[6] He estat atent i he escoltat:
no parlen pas com cal!
Ningú no deplora la seva dolenteria
dient: «què he fet!»
Cada un s'abriva en la seva carrera
com un cavall al combat.
[7] Fins la cigonya, en el cel,
coneix la seva estació;
la tórtora i l'oreneta observen
el temps en què han de migrar!
(Però el meu poble no coneix el dret de Jahvè).

—1674→

La ploma mentidera dels escribes

[8] Com podeu dir: «Som savis,
tenim una Llei!»
Verament, per a la falsedat ha fet
la ploma falsa dels escribes!
[9] Els savis es confonen, s'atorrollen
i són atrapats;
si desdenyen la paraula de Jahvè,
quina mena de saviesa tenen?

Repetició d'un fragment amenaçador.— [10] Per això, donaré les seves dones a d'altres; els seus camps, als conqueridors. Ja que, del més petit al més gran, tothom està amb el guany, i del profeta fins al sacerdot, tothom com et frau! [11] Curen la fractura de la filla del meu poble a la lleugera, dient: «Pau, pau!», i no hi ha pau. [12] S'han comportat vergonyosament, ja que han fet coses abominables; ni s'avergonyeixen gens, ni coneixen el rubor. Per això, cauran entre els qui cauen, al temps del seu càstig ensopegaran, ha dit Jahvè.

[13] Fer en ells una collita?, oracle de Jahvè,
no hi ha pas cap raïm al cep,
no hi ha figues a la figuera, les fulles estan mústigues!

Resignació desesperada davant la fi

14 «Per què ens estem aquí asseguts?
Reuniu-vos!
Retirem-nos a les ciutats fortificades,
i plorem allí!
Ja que Jahvè, el nostre Déu,
ens fa plorar,
ens fa beure les llàgrimes,
perquè hem pecat contra ell.
Vet aquí 15 esperar la pau
(i res de bo, el temps de la cura),
i venir un surt:
16 des de Dan s'ha sentit la veu de l'enemic,
el ruflet dels seus cavalls!»
Dels renills sorollosos dels seus corsers,
tot el país tremola;
arriba i devora la terra (i la seva població),
la ciutat i els seus habitants.
17 —Sí, vet aquí que enviaré contra vosaltres
serps verinoses,
—1675→
contra les quals no existeix encanteri,
i us picaran (oracle de Jahvè) fatalment!

El dolor del profeta

18 El dolor m'ha sobreprès,
el cor em fa mal.
19 Té, escolta! El crit de la filla del meu poble
d'arreu del país:
«¿Que Jahvè no és a Sió,
que no hi és el seu Rei?
(Per què m'han ofès amb els seus ídols,
amb els seus no res exòtics?)
20 La sega ha passat, s'ha acabat l'estiu,
i nosaltres no estem salvats!»
21 Per la desfeta de la filla del meu poble estic desfet,
porto dol; s'ha apoderat de mi l'espant.
22 ¿És que no hi ha bàlsam a Galaad,
no hi ha cap metge?
Si no, ¿per què no ha fet cap progrés
la cura de la filla del meu poble?
23 Oh, si el meu cap fos aigua,
i el meu ull, una font de llàgrimes,
per a poder plorar dia i nit les víctimes

de la filla del meu poble!

La deslleialtat regnant

9 [1] Oh, si pogués trobar al desert
un alberg de vianants,
abandonaria el meu poble
i me n'aniria lluny d'ells!
Perquè tots són uns adúlters,
una colla de traïdors
[2] (tiben la llengua com un arc);
és la mentida i no la veritat,
que preval al país,
ja que passen contínuament
d'una malifeta a l'altra;
a mi, però, no em coneixen,
oracle de Jahvè.
[3] Guardeu-vos cada un del seu company,
malfieu-vos d'un germà,
perquè tot germà no fa més que dir mal
i tot company és un detractor.
[4] L'un juga males passades a l'altre,
i no diuen la veritat;
han habituat la llengua a parlar fals,
van de tort, incapaços [5] de tornar.
—1676→
Fan tocar pressió amb pressió,
engany amb engany;
a mi, no em volen pas conèixer,
oracle de Jahvè.
[6] Per això, així parla Jahvè (-Sabaot):
Vet aquí que els fondré
i els esprovaré,
ja que, com no haig d'apartar els ulls
de la filla del meu poble!
[7] La seva llengua és una fletxa que mata,
són engany, les paraules de la seva boca;
parla pacífic amb el seu company
i dintre seu li para un parany.
[8] ¿No he de castigar unes coses així,
oracle de Jahvè,
i a una gent com aquesta,
no li haig de donar el que mereix?

Desolació del país

[9] Per les muntanyes arrencaré
en plors i lamentacions,
i pels pastius del desert
cantaré una complanta.
Perquè estan assolats, ningú no hi passa,
no senten cap veu (del ramat);
de l'ocell al bestiar,
tot ha fugit, se n'ha anat!

[10] Convertiré Jerusalem en clapers i en un cau de xacals, i les ciutats de Judà, en una desolació, sense cap habitant.

Explicació de la ruïna.— [11] ¿Qui és l'home tan savi que comprengui això? Aquell a qui la boca de Jahvè ha parlat, que ho indiqui: ¿Per què el país està marcit, s'ha cremat com el desert, que no té qui hi passi?

[12] I Jahvè ha dit: Perquè han abandonat la Llei que els havia proposat, i no han escoltat la meva veu, o s'han conduït d'acord amb ella, [13] sinó que, obeint les pròpies inclinacions tenaçment dolentes, han seguit els baals que els seus pares els havien fet conèixer. [14] Per això, així havia parlat Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Vet aquí que els faré menjar herba amarga i els faré beure aigua emmetzinada. [15] I els dispersaré entre les nacions desconegudes d'ells com dels seus pares, i enviaré darrera d'ells l'espasa, fins que no en quedi cap.

—1677→

Invitació a lamentar-se

[16] (Així parla Jahvè-Sabaot:)
Considereu-ho, i crideu les ploradores,
feu anar a buscar les artistes,
i que vinguin!
[17] Que cuitin a entonar una elegia
sobre nosaltres!
Que els ulls se'ns desfacin en llàgrimes,
i les parpelles, en aigua.
[18] Perquè escolta: un fort plany se sent a Sió:
«Ah, quina devastació, la nostra!
Estem plens de confusió (perquè hem abandonat el país),
que ens han tirat les llars a terra!»

Text de la lamentació

[19] Escolteu, dones, les meves paraules;
que la vostra orella les aculli,
ensenyeu-les a les vostres filles,
i l'una a l'altra:
[20] «La mort ens ha pujat per la finestra,
ha entrat als nostres castells,
ha segat l'infant al carrer,
ha tret els joves de les places.
[21] Ha caigut el cadàver del mortal (com fems)
sobre la faç del camp,
com el manoll de darrera el segador,
que ningú no arreplega».

La saviesa autèntica.— [22] Així parla Jahvè: Que el savi no es gloriï de la seva saviesa, que el valent no es gloriï de la seva valentia, que el ric no es gloriï de la seva riquesa. [23] Que es gloriï d'això el qui es vol gloriar: de tenir la sort de conèixer-me; perquè jo, Jahvè, sóc qui exerceixo la bondat, el dret i la justícia sobre la terra, ja que és en això que tinc posada la meva complaença, oracle de Jahvè.

La circumcisió.— [24] Vet aquí que vénen dies, oracle de Jahvè, en què visitaré tot el qui no està circumcidat més que en la seva carn: [25] l'Egipte, Judà, Edom, els fills d'Ammon, Moab i tots els temples-rapades[1529] que viuen al desert; perquè totes les nacions són incircumcises, —1678→ i tota la casa d'Israel és incircumcisa de cor.

10 Jahvè i els ídols.— [1] Escolteu la paraula que us adreça Jahvè, casa d'Israel. [2] Així parla Jahvè, el Déu: No aprengueu el camí de les nacions i no us deixeu esfereir pels senyals del col, ja que les nacions en queden esfereïdes [3] perquè els estatuts dels pobles són no res.

És fusta que ha tallat del bosc, una obra de les mans del qui treballa amb l'aixa. [4] Amb plata i amb or el fa bonic. El fixen amb claus i amb martells, perquè no balli. [5] Són com una palmera de cogombrar, i no parlen. Cal que els portin, perquè no caminen. No els tingueu por, perquè no fan mal; i tampoc no poden fer bé.

[6] No n'hi ha pas cap com vós, Jahvè; gran sou vós, i gran és el vostre nom en poder. [7] ¿Qui no ha de tenir por de vós, Rei de les nacions? Perquè a vós, sí, que correspon, ja que, entre tots els savis de les nacions i entre tots els seus reis, no n'hi ha pas cap com vós ([8] tots plegats són estúpids i folls, el cor dels ídols és fusta).

Plata batifullada és importada de Tarsís, i or d'Ufaz; una obra d'escultor i de les mans del fonedor; el seu vestit és de porpra i escarlata; tots són obra d'artistes.

[10] Però Jahvè (és un Déu de veritat, és un Déu vivent i un rei etern; quan s'irrita, la terra s'estremeix i les nacions no poden sostenir la seva indignació. [11] Així els heu de dir:

«Els déus que no han fet el cel i la terra, han de desaparèixer de la terra i de sota aquest col!») [12] és qui ha fet el món subterrani amb el seu poder, ha establert la terra amb la seva saviesa i amb la seva traça ha estès els cels. [13] Al seu tro, s'aboca una massa d'aigua des del cel, i fa muntar vapors del caire del món subterrani; acompanya la pluja amb els llamps i fa sortir el vent dels seus dipòsits. [14] Tot mortal es queda estúpid, sense coneixement; tot fonedor es dóna vergonya de l'ídol que ha fos, perquè les seves estàtues són una mentida, els manca l'alè; [15] són no res, una obra ridícula, al temps del seu càstig —1679→ desapareixeran. [16] No és pas com elles la «Part de Jacob», ja que ha format l'univers, i Israel és la seva tribu pròpia; es diu Jahvè-Sabaot.

[17] Plega de terra el teu farcell, tu que seus en el setge. [18] Perquè, així parla Jahvè: Vet aquí que faré caure els habitants d'aquest país amb una traveta, i els hostilitzaré perquè em trobin.

Dolor del profeta per la ruïna

[19] Ai de mi, quina ferida, la meva,
el meu cop tan dolorós!
I jo que em deia que aquest era
un dolor que podria suportar!
[20] La meva tenda és devastada,
totes les cordes estan rompudes.
Els meus fills m'han deixat, ja no hi són,
no hi ha qui em torni a estendre la tenda,
qui dreci els meus pavellons!
[21] (Perquè els pastors han
estat uns estúpids i no s'han
preocupat de Jahvè; per això,
no han tingut sort, i tot el
ramat està dispersat.)
[22] Escolta, una notícia: Vet aquí que ve (amb gran commoció)
del país del nord,
per fer de les ciutats de Judà una desolació,
un cau de xacals!

Oració.— [23] Sé, Jahvè, que no és cosa del mortal el seu camí, ni és donat a l'home que fa via de dirigir els seus passos. [24] Corregiu-nos, Jahvè, però en una justa mesura; sense irritar-vos, perquè no ens reduïu massa! [25] La vostra còlera, aboqueu-la sobre els pagans que no us coneixen i sobre els clans que no invoquen el vostre nom; ja que s'han menjat Jacob, l'han consumit, i li han deixat la llar desolada.

11 **Violació de l'aliança.** [1] La paraula que fou adreçada a Jeremies de la part de Jahvè: [2] Escolteu les paraules d'aquesta aliança! (Les parlaràs a l'home de Judà i als habitants de Jerusalem [3] i els diràs:) Així parla Jahvè, el Déu d'Israel: Maleït sigui l'home que no escolta les paraules d'aquesta aliança, [4] que vaig prescriure —1680→ als vostres pares el dia que els vaig fer sortir del país d'Egipte, del forn de

ferro, dient: Escolteu la meva veu i conformeu-vos a tot el que us ordeno, i sereu el meu
poble, i jo seré el vostre Déu, [5] per tal de mantenir el jurament que vaig fer als vostres
pares, de donar-los una terra que regala de llet i de mel, com és avui el cas. I vaig
respondre i vaig dir: «Sí, Jahvè».

[6] I Jahvè em digué: Proclama totes aquestes paraules per les ciutats de Judà i pels
carrers de Jerusalem, dient: Escolteu les paraules d'aquesta aliança i observeu-les! ([7]
Perquè solemnement he advertit els vostres pares des del dia que els vaig fer sortir del
país d'Egipte fins avui repetint-ho sense parar: Escolteu la meva veu! [8] Però no han
escoltat ni han decantat l'orella, sinó que han seguit uns i altres les pròpies inclinacions
tenaçment dolentes; i així, he complert contra ells totes les paraules d'aquesta aliança
que havia prescrit d'observar.) Però no les observaren.

[9] Jahvè em digué: Una conspiració existeix entre l'home de Judà i els habitants de
Jerusalem: [10] han tornat a les malifetes dels seus primers pares que no havien volgut
escoltar les meves paraules, i, guaita, han seguit d'altres déus per servir-los; la casa
d'Israel i la casa de Judà han romput l'aliança que jo havia conclòs amb els seus pares. [11]
Per això, així parla Jahvè: Vet aquí que faré venir sobre ells un mal, de què no podran
sortir; i, si criden cap a mi, no els escoltaré. [12] I si les ciutats de Judà i els habitants de
Jerusalem se'n van a cridar cap als déus, als quals cremen perfums, no els podran portar
cap socors, al temps del seu mal. [13] Perquè, «els teus déus són tants com les teves ciutats,
Judà, i heu erigit tants d'altres com carrers té Jerusalem» per cremar perfums a Baal.

[14] I tu, no intercedeixis per aquest poble, ni elevis a favor d'ell cap súplica ni cap
pregària, ja que no vull escoltar, quan m'interpel·laran al temps del seu mal.

Sacrificis inútils

[15] ¿Què hi té el meu amat, a la meva casa,
—1681→
que hi fa coses de murri?
¿És que els greixos i la carn sagrada
em diuen res?
Així que els mals han passat de sobre teu,
ja estàs tot triomfant!
[16] D'«olivera fresca, de forma bella»,
t'han donat l'epítet.
S'ha corcat, s'ha podrit en ple vigor,
la seva flor penja,
les seves fulles s'han passat,
són lletges les seves rames!

[17] Jahvè-Sabaot que t'havia plantat, decretà contra tu una cosa dolenta en
consideració a la cosa dolenta que la casa d'Israel i la casa de Judà s'havien fet per
ofendre'm cremant perfums a Baal.

Jeremies, perseguit a Anatot

18 Jahvè em va advertir,
i jo vaig estar alerta;
aleshores em féreu veure, Jahvè,
les seves maniobres.
19 I jo, com un anyell manyac
que duen a immolar,
no sabia que contra mi
tramaven un complot:
«Destruïm l'arbre en ple vigor
i arrabassem-lo,
que no es recordin més del seu nom
a la terra dels vius!»
20 O Jahvè-Sabaot, jutge just,
que examineu el cor i la ment:
veuré la venjança que preneu d'ells,
perquè a les vostres mans ho deixo!

21 Per això, així ha parlat Jahvè sobre els homes d'Anatot que atempten contra la teva vida, dient: «No profetitzis en nom de Jahvè, si no vols morir de mà nostra!» 22 Per això, així ha parlat Jahvè-Sabaot: Vet aquí que passaré comptes amb ells: els joves moriran per l'espasa, els seus fills i les seves filles moriran de fam. 23 I no els quedarà ningú; perquè faré venir un mal sobre els homes d'Anatot, l'any que hi passaré comptes.

La prosperitat dels impius

12 1 Teniu massa raó, Jahvè, perquè us recrimini res,
—1682→
només voldria debatre amb vós un punt de justícia:
¿Per què l'empresa dels impius és un èxit
i se la campen tots els qui van de mala fe?
2 Els heu plantats, han arrelat,
van bé, lleven fruit i tot;
vós sou a prop de la seva boca,
però lluny del seu cor!
3 Vós, Jahvè, prou em coneixeu (em veieu),
heu provat que el meu cor està amb vós:
arrossegueu-los com ovelles per a escorxar
i separeu-los per al dia de la matança!
4 ¿Fins quan la terra ha de portar dol
i s'ha d'assecar tota l'herba del camp?
Per la dolenteria dels qui hi viuen,
s'han fet fonedissos bèsties i ocells!

(Perquè han dit: «No veurà la nostra fi».)
5 —Si corrent amb peons, ja et canses,
¿com rivalitzaries amb cavalls?
I, si tu fuges en un país en pau,
¿com t'ho faries a la jungla del Jordà?
6 Perquè fins els teus germans, els propis familiars,
fins ells et traeixen, fins ells;
pel darrera criden a plena veu.
No te'ls creguis, quan et diuen bones paraules!

Queixa de Jahvè

7 He abandonat la meva casa,
he repudiat el meu heretatge,
he lliurat l'amor de la meva ànima
a les mans dels seus enemics.
8 El meu heretatge se m'ha portat
com un lleó de la selva,
l'ha emprés contra mi a crits;
per això, li tinc quimera.
9 Per a mi, el meu heretatge és un ocell bigarrat
amb els voltors que formen rotlle sobre ell.
Som-hi, aplegueu totes les bèsties del camp,
feu-les arribar al menjar!
10 Molts de pastors arranen la meva vinya,
aixafen, trepitjant-lo, el meu tros;
—1683→
redueixen el meu tros preciós
a un desert desolat.
11 El deixen fet una desolació, està de dol,
desolat davant meu;
tot el país està desolat,
i ningú no en fa cas.
12 Sobre tots els rasos del desert
han vingut els devastadors
(perquè Jahvè té una espasa que devora),
d'un cap a l'altre del país
no hi ha pau per a ningú!

Decepció del poble.— 13 Han sembrat blat i han recollit espines, s'han escarrassat sense profit: les vostres collites han quedat seques de la ira ardent de Jahvè.

Judici i salvació dels pobles veïns.— 14 Així ha parlat Jahvè sobre tots els meus mals veïns que han tocat l'heretatge que vaig donar al meu poble, a Israel: Vet aquí que

els arrencaré de la seva terra, i arrencaré la casa de Judà d'enmig d'ells. [15] Però després
d'haver-los arrencats, me'n tornaré a compadir i els faré tornar cadascun al seu heretatge
i cadascun al seu país. [16] I, si aprenen bé les pràctiques religioses del meu poble, jurant
amb el meu nom «Per Jahvè vivent», igual com havien ensenyat al meu poble a jurar
per Baal, aleshores seran incorporats al meu poble. [17] Però, si un d'ells no escolta,
aleshores arrencaré de debò aquest profà i el faré perdre, oracle de Jahvè.

13 Paràbola de la faixa de lli.— [1] Així em parlà Jahvè: Vés, compra't una faixa
de lli i posa-te-la als lloms; però no l'has de ficar a l'aigua! [2] I vaig comprar la faixa,
segons la paraula de Jahvè, i me la vaig posar als lloms. [3] Una segona vegada la paraula
de Jahvè m'arribà, dient: [4] Agafa la faixa que has comprat, que portes als lloms, i
aixeca't, vés a l'Eufrat i amaga-la allà en un badall de la roca! [5] Vaig anar-hi, doncs, i
vaig amagar-la a l'Eufrat, com m'havia manat Jahvè. [6] Però al cap de molts dies, Jahvè
em digué: Aixeca't, vés a l'Eufrat i agafa-hi la faixa que t'havia manat d'amagar-hi. [7]
Vaig anar a l'Eufrat, vaig cavar i vaig agafar la —1684→ faixa del lloc on l'havia
amagada. Però la faixa s'havia fet malbé, no servia per a res! [8] Aleshores em fou
adreçada la paraula de Jahvè, dient: [9] Així parla Jahvè: Així mateix faré malbé la gran
arrogància de Judà i de Jerusalem! [10] Aquest mal poble que no vol escoltar les meves
paraules i que, seguint les pròpies inclinacions tenaçment dolentes, corre darrera d'altres
déus per servir-los i prosternar-se davant d'ells, que sigui com aquesta faixa que no
serveix per a res! [11] Ja que, com la faixa s'ajusta a la cintura d'un home, així havia fet jo
que se m'ajustés tota la casa d'Israel i tota la casa de Judà, oracle de Jahvè, perquè fos el
meu poble, la meva fama, el meu honor i la meva glòria; però no m'han escoltat!

Simbolisme de les gerres de vi.— [12] Els diràs, doncs, aquesta paraula: Així parla
Jahvè, el Déu d'Israel: Tota gerra s'omple de vi. I, si et diuen: «¿No ho sabem prou que
tota gerra s'omple de vi?», [13] els diràs: Així parla Jahvè: Vet aquí que ompliré
d'embriaguesa tots els habitants d'aquest país, els reis que ocupen el tron de David, els
sacerdots i els profetes, i tots els habitants de Jerusalem. [14] I els trencaré l'un contra
l'altre, pares i fills alhora, oracle de Jahvè; no planyeré, no per donaré ni em sabrà greu
de fer-los malbé.

[15] Sentiu i escolteu,
i prou d'orgull (perquè Jahvè parla)!
[16] Doneu glòria al vostre Déu
abans que es faci fosc,
abans que els vostres peus no topin
contra muntanyes borroses;
que, mentre vosaltres espereu la llum,
ell no la canviï en ombra,
no la torni una foscor espessa!

Perspectives d'exili

17 (I, si no escolteu:)
En el recés, la meva ànima plora
davant tant d'orgull;
els meus ulls es fonen en llàgrimes,
perquè menen captiu el ramat de Jahvè!

—1685→

La humiliació dels sobirans

18 Digueu al rei i a la reina mare:
Asseieu-vos ben baix!
Perquè us ha caigut del cap
la vostra corona magnífica.
19 Les ciutats-magatzem són tancades,
no hi ha ningú que obri;
Judà ha estat deportat, tot ell,
deportat sense excepció!

Subjugació del poble

20 Aixeca els ulls i veges
aquells qui vénen del nord!
¿On és el ramat que et confiaren,
les teves ovelles magnífiques?
21 ¿Què diràs quan vegis preposats
sobre tu uns amics,
i aquells als quals t'havies habituat,
sobre tu com a caps? (¿No
t'agafaran uns dolors com
a la dona que va de part?)
22 Potser et dius dintre tu mateixa:
«Per què em passa això?»
De tan culpable, t'aixequen les faldilles,
et fan violència als talons!
23 ¿Pot un etíop canviar de pell,
o una pantera, de ratllat?
Igual tu ets capaç de fer el bé,
habituada com estàs a fer el mal!
24 Però et dispersaré, com boll que passa,
al vent del desert;
25 aquesta és la teva sort, la part que t'assigno,
oracle de Jahvè. (Perquè
t'has oblidat de mi i has

confiat en la Impostura.)
[26] Seré jo mateix que t'arregussaré
les faldilles fins a la cara,
i es veurà la ignomínia
[27] dels teus adulteris,
la infàmia de la teva prostitució!
Sobre els puigs i pels camps
he vist els teus Horrors.
Ai de tu, perquè no et purifiques!
Trigaràs gaire encara?

14 La gran secada.— [1] Paraula de Jahvè que fou adreçada a Jeremies a propòsit de la secada.

[2] Puja el plany de Jerusalem,
Judà està de dol;
—1686→
totes les seves portes llangueixen
totes moixes, cap a terra!
[3] Els rics fan anar el poble menut
a buscar aigua;
arriben, no en troben, tornen
amb l'àmfora buida!
[4] Els qui treballen la terra estan espantats
perquè no plou;
els llauradors, confosos i avergonyits,
s'emboliquen el cap.
[5] Que també la cérvola en ple camp
cria, i ho abandona (perquè no hi ha verd)!
[6] Els onagres s'aturen, aspiren aire,
els ulls se'ls entelen.
[7] Ni que ens acusin les postres culpes,
actueu per amor del vostre nom;
sí, les nostres apostasies són moltes,
hem pecat contra vós!
[8] O dipòsit d'aigua d'Israel,
que el salvà en temps de secada!
¿Per què seríeu com un pelegrí en el país,
com un vianant que només fa nit?
[9] ¿Que sou com un home sense esma,
incapaç de prestar socors?
No, vós esteu entre nosaltres, Jahvè,
no ens desempareareu!

10 Així ha dit Jahvè d'aquest poble: Quin gust no troben a anar i venir! No planyen
els seus peus; però no es guanyen pas el favor de Jahvè. Ara es recorda de la seva culpa
i castiga els seus pecats.

Jahvè decidit a castigar. 11 I Jahvè em digué: No intercedeixis a favor d'aquest
poble. 12 Si dejunen, no escoltaré les seves súpliques, i, si ofereix holocaustos i
oblacions, no els acceptaré; al contrari, amb l'espasa, la fam i la pesta, no en deixaré
cap. 13 I vaig dir: Ah, Senyor Jahvè, vet aquí que els profetes els diuen: «No veureu
l'espasa, ni tindreu gens de fam, sinó que us donaré en aquest lloc una pau ferma». 14
Aleshores Jahvè em digué: És fals allò que els profetes anuncien en nom meu! No els he
enviats, res no els he manat, no els he pas parlat. Allò que us profetitzen són visions
falses, endevinacions vanes, invencions seves. 15 Per això, així parla Jahvè sobre —
1687→ els profetes que us profetitzen en nota meu, sense que jo els hagi enviats, i que
diuen que, en aquest país, no hi haurà ni espasa ni fam: És per espasa i fam que moriran,
aquests profetes! 16 I el poble a qui profetitzen serà llençat pels carrers de Jerusalem,
víctima de la fam i de l'espasa; i no hi haurà ningú que els enterri, a ells, les seves
dones, els seus fills i les seves filles. Així abocaré sobre ells el seu mal. 17 Els diràs
aquesta paraula:

Plany de Jeremies

Els ulls se'm fonen en llàgrimes
de nit i de dia,
no es poden estar de plorar
per un gran desastre.
És el desastre de la filla del meu poble,
un cop molt dolorós.
18 Si surto al camp,
veig víctimes de l'espasa!
Si entro a la ciutat,
veig les tortures de la fam!
Sí, tant el profeta com el sacerdot
van captant pel país.
I no saben...

Pregària per Judà.— 19 ¿Heu rebutjat de debò Judà, o la vostra ànima ha avorrit
Sió? ¿Per què ens heu pegat tant, que no tenim cura? Esperàvem la pau: res de bo! El
temps de la cura vet aquí un surt! 20 Coneixem, Jahvè, la nostra impietat, la culpa dels
nostres pares; sí, hem pecat contra vós. 21 Per amor del vostre nom, no lliureu al
menyspreu, no deshonreu el vostre tron gloriós; recordeu-vos-en, no trenqueu la vostra
aliança amb nosaltres! 22 Entre les Vanitats[1530] dels pagans, n'hi ha cap que faci ploure?
¿O és el cel que dóna els ruixats? ¿No sou vós, Jahvè, el nostre Déu, en qui tenim
posada l'esperança? Ja que sou vós que feu tot això!

15 La guerra, la fam i la pesta.— 1 Jahvè em digué: Ni que es presentessin
davant meu Moisès i Samuel, jo no tindria cap simpatia per aquest poble. Treu-me'ls del

davant, i que se'n vagin! [2] [1531] I, si de cas et diuen: «On hem d'anar?», els respondràs:
Així parla Jahvè: Qui és per a la pesta, a la pesta; qui és per a l'espasa, a l'espasa; qui
és —1688→ per a la fam, a la fam; qui és per a la captivitat, a la captivitat! [3]
Comissionaré contra ells quatre menes de coses, oracle de Jahvè: l'espasa, per a matar;
els gossos, per a estiragassar; els ocells de carronya, per a devorar; i les bèsties
salvatges, per a destrossar. [4] Faré d'ells un objecte de terror per a tots els reialmes de la
terra, per culpa de Manasés, fill d'Ezequies, rei de Judà, per allò que va fer a Jerusalem.

La fi de Jerusalem

[5] ¿Qui et té compassió, Jerusalem,
qui es condol de tu?
¿Qui deixa el camí per preguntar
com et trobes?
[6] Ets tu que m'has rebutjat, oracle de Jahvè,
que t'has fet enrera;
i jo he estès la mà, t'he baldat,
cansat ja de plànyer!
[7] Els he ventats, amb la força de ventar,
a les portes del món de sota terra;
he deixat sense fills, he destruït el meu poble
perquè no canviaven de conducta.
[8] Per mi, les seves viudes son qui-sap-les,
més que la sorra del mar;
he fet venir sobre la mare i l'infant
el devastador a ple migdia.
He fet caure sobre ells de sobte
insomni i frisances.
[9] La mare de set fills es desmaia,
boqueja buscant aire.
El seu sol s'ha post quan encara fa dia,
s'ha quedat moixa i pàl·lida! (I el qui resti d'ells,
el lliuraré a l'espasa davant
els seus enemics, oracle de Jahvè).

Inconvenients de la vocació profètica

[10] Ai de mi, mare, perquè m'has infantat,
per acusar i encausar tot el país!
No he prestat, ni m'han prestat a mi,
i tothom em maleeix!
[11] Amén, Jahvè, si de cas he mancat,
si no us he insistit
en temps de desgràcia i de tràngol

—1689→
a favor de l'enemic.
12 ¿Que tinc al costat un braç de ferro,
que és de bronze el meu front?

13 La teva fortuna i les teves provisions, les lliuraré al pillatge, sense cap preu i per tots els teus pecats i en tots els teus confins 14 I faré passar els teus enemics en un país que no coneixes, perquè s'ha encès un foc en la meva ira, cremarà contra vosaltres.)

15 Prou que ho sabeu vós, Jahvè,
recordeu-vos de mi i ocupeu-vos-en!
Vengeu-me dels qui em persegueixen,
no sigueu tan pacient!
16 Penseu que per vós suporto l'oprobi
de la part dels qui menyspreen la vostra paraula!
No en deixeu cap, i que sigui el meu goig,
l'alegria del meu cor,
el fet de portar jo el vostre nom,
Jahvè, Déu-Sabaot.
17 Mai no he pogut seure joiós
en un rotlle dels qui riuen;
per pressió de la vostra mà he hagut de seure sol,
ja que m'havíeu omplert d'indignació.
18 ¿Per què el meu dolor és continu
i el meu cop, desesperat (no es vol curar)?
Tanmateix sou per a mi un torrent fal·laç,
una aigua de què un no es pot refiar!
19 (Per això, així parla Jahvè:)
Si tornes, et deixo tornar;
podràs reprendre el meu servei,
i, si extreus el que és preciós del que és vil,
seràs com la meva boca. (Són
ells que s'hauran de girar cap
a tu, però tu no t'hauràs
pas de girar cap a ells.)
20 Aleshores faré de tu, per a aquest poble,
una muralla inexpugnable,
i quan et faran la guerra,
no et podran vèncer.
Perquè jo estic amb tu, per socórrer-te
i per alliberar-te (oracle de Jahvè),
21 i et rescataré de la mà dels dolents,
de la grapa dels dèspotes.

16 La vida del profeta com a senyal.— [1] La paraula de Jahvè em fou adreçada,
dient: [2] No has de prendre dona, ni has de tenir —1690→ fills ni filles en aquest lloc!
[3] Perquè, així parla Jahvè sobre els fills i les filles que neixen en aquest lloc, sobre les
mares que els infanten i sobre els pares que els engendren en aquest país: [4] Moriran de
mort virulenta, no els ploraran ni els enterraran, es tornaran fems al damunt de la terra;
acabaran per obra de l'espasa i de la fam, i els seus cossos serviran de pastura als ocells
de carronya i a les bèsties salvatges.

[5] Sí, així parla Jahvè: No entris a la casa on estan de dol, no vagis a fer-hi
lamentacions ni te'n condolguis; ja que he retirat d'aquest poble la meva pau, l'afecte i la
compassió. [6] En aquest país, moriran grans i petits; no els enterraran ni els ploraran; per
ells, ningú no es farà incisions ni tonsura. [7] No partiran el pa amb l'afligit, per consolar-
lo d'un mort i no li oferiran la copa de consolació, ni pel seu pare ni per la seva mare.

[9] Perquè, així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Vet aquí que faré plegar d'aquest
lloc, a la vostra vista i en els vostres dies, la veu de goig i la veu d'alegria, la veu d'espòs
i la veu d'esposa. [10] Si, quan anuncies a aquest poble totes aquestes paraules, et diuen:
«¿Per què ha proclamat Jahvè contra nosaltres tota aquesta gran desgràcia? ¿Quina és la
vostra culpa i quin el pecat que hem comès contra Jahvè, el nostre Déu?» [11] Aleshores tu
els respondràs: És que els vostres pares m'han abandonat a mi, oracle de Jahvè, i han
seguit d'altres déus, els han servits i s'han prosternat davant d'ells, mentre que m'han
abandonat a mi i no han observat la meva Llei! [12] Vosaltres, per la vostra banda, heu fet
encara pitjor que els vostres pares. Sí, mireu com seguiu cadascun les pròpies
inclinacions tenaçment dolentes, sense voler escoltar-me! [13] Així us llançaré d'aquest
país en un país desconegut de vosaltres i dels vostres pares; i allà, dia i nit, servireu
d'altres déus que no tindran llàstima de vosaltres.

El repatriament gloriós. [14] Per això, vet aquí que vénen dies, oracle de Jahvè, en
què ja no diran més: «Per la vida de Jahvè, que féu pujar els israelites del país d'Egipte»,
[15] sinó: «Per la —1691→ vida de Jahvè, que féu pujar els israelites del país del nord i
de tots els països on els havia escampats». Jo els faré tornar a la terra que havia donat
als seus pares.

No tindran escapador.— [16] Vet aquí que enviaré a buscar molts pescadors, oracle
de Jahvè, que els pescaran; i després, enviaré a buscar molts caçadors, que els caçaran
de totes les muntanyes i de tots els puigs i de dins dels badalls de les roques. [17] Perquè
tinc l'ull sobre els seus camins; no se'm poden amagar, ni la seva culpa pot ocultar-se als
meus ulls. [18] Així pagaré al doble la seva culpa i el seu pecat, perquè han degradat el
meu país amb la carronya dels seus Horrors i han emplenat el meu heretatge de les seves
Abominacions.

La conversió dels pagans

[19] Jahvè, la meva fortalesa i empara,
el meu refugi en dia de tràngol!
Cap a vós vindran els pagans

d'un extrem de la terra i diran:
«Els nostres pares no han posseït més que Mentida,
Vanitat i Inutilitat;
20 l'home, ¿ha de fer-se déus,
quan no ho són, de déus?»

21 Per això, jo els faré conèixer aquesta vegada, els faré conèixer la meva mà i el meu poder, i sabran que el meu nom és Jahvè.

El pecat de Judà

17 1 El pecat de Judà és escrit
amb una ploma de ferro,
amb una punta de diamant és gravat
sobre la taula del seu cor,
i sobre els corns dels seus altars
2 (quan els seus fills es recorden dels seus altars
i dels seus troncs sagrats),
sobre tot arbre verd
i sobre els puigs elevats,
3 les muntanyes que es troben en plena campanya.
La teva fortuna i les teves provisions,
les lliuraré al pillatge,
com a preu pels teus pecats
en tot el teu territori.
4 (T'hauràs de desprendre de
l'heretatge que t'havia donat.)
—1692→
Et faré l'esclau dels teus enemics
en una terra que no coneixes;
perquè al meu nas s'ha encès un foc
que cremarà eternament.

Sentències sapiencials

5 (Així parla Jahvè:)
Maleït és l'home que confia en el mortal,
i d'un ésser de carn, en fa el seu suport,
mentre que el seu cor s'aparta de Jahvè.
6 És com la poma de Sodoma de l'Arabà,
i no veu que vingui la pluja;
viu als indrets tòrrids del desert,

en una terra de sal i inhabitable.
7 Beneït és l'home que confia en Jahvè,
i Jahvè li serveix de puntal!
8 És com l'arbre plantat vora l'aigua
i que estén les arrels cap al corrent;
no té por de res, quan ve la calor;
les fulles li queden verdes;
no s'inquieta en un any de secada,
ni para mai de llevar fruit.

Jahvè, esperança de Jeremies

9 El cor és el més tortuós de tot,
i el seu mal, qui el pot diagnosticar?
10 —«Sóc jo, Jahvè, que escruto la ment,
que examino el cor!»
(Dono a cadascú segons la
seva conducta, segons el
fruit de les seves accions.)

La riquesa mal adquirida

11 Perdiu que cova uns ous que no ha post,
és el qui es fa ric injustament;
al mig dels seus dies ha d'abandonar-ho,
i quan els acaba fa figura d'un beneit.

La possessió gloriosa d'Israel

12 Un tron de glòria, excels des del principi,
és el lloc del nostre santuari.
—1693→
13 Jahvè és el dipòsit d'aigua d'Israel,
tants com l'abandonen han de quedar secs!
Els qui se n'aparten seran inscrits al món de sota terra,
perquè abandonen Jahvè, la font d'aigua viva.

Continuació dels v 9-10

14 Sigueu vós, Jahvè, el qui em guareix,
i jo seré guarit;
sigueu el qui em socorri,
i seré socorregut,
15 (Em diuen: «On és la paraula de Jahvè? Que vingui!»)
16 I jo no he pas donat cap pressa
per al mal darrera vostre,
ni he sentit cap deler pel Dia funest,
vós ho sabeu prou!
El que ha sortit dels meus llavis
era clar davant vostre:
17 no sigueu per a mi causa de ruïna,
refugi meu al Dia dolent!

18 Que els qui em persegueixen siguin confosos, i que no ho sigui jo; que s'ensorrin ells, i no pas jo! Feu venir sobre ells el Dia dolent, i trenqueu-los, trenqueu-los dues vegades!

L'observança del dia de repòs.— 19 Així m'ha parlat Jahvè: Vés, estigues a la porta dels Fills del poble, per on entren i surten els reis de Judà, i a totes les portes de Jerusalem, 20 i digue'ls: Escolteu la paraula de Jahvè, reis de Judà, tot Judà i tots els habitants de Jerusalem que entreu per aquestes portes! 21 Així parla Jahvè: Mireu —hi va la vostra vida— de no portar cap càrrega el dia de descans i de no introduir-la per les portes de Jerusalem! 22 No tragueu de les vostres cases cap càrrega el dia de descans, ni feu cap treball; santifiqueu el dissabte, com ho vaig prescriure als vostres pares! 23 Tot i això, ells no van escoltar o decantar l'orella, sinó que, amb deliberada tossuderia, es negaren a escoltar o acceptar la correcció. 24 Si vosaltres, doncs, realment m'escolteu, oracle de Jahvè, i no introduïu cap càrrega per les portes d'aquesta ciutat el dia de descans i santifiqueu el dissabte no fent-hi cap treball, 25 aleshores, per les portes —1694→ d'aquesta ciutat, els reis que seuen sobre el tron de David faran la seva entrada, amb equipatge de carros i de cavalls, ells i els seus oficials, els homes de Judà i els habitants de Jerusalem; i aquesta ciutat serà habitada eternament. 26 I vindrà de les ciutats de Judà i dels voltants de Jerusalem, de la terra de Benjamí, de la Terra baixa, de la Muntanya i del Nègueb, gent que portarà holocaustos, sacrificis, ofrenes i encens al temple de Jahvè. 27 Però, si no m'obeïu santificant el dissabte i no entrant carregats per les portes de Jerusalem el dia de descans, aleshores «calaré foc a les seves portes, i devorarà els castells de Jerusalem» i no s'apagarà.

18 A cal terrissaire.— 1 La paraula que fou adreçada a Jeremies de la part de Jahvè: 2 Aixeca't, baixa a la casa del terrissaire, i t'hi faré sentir les meves paraules. 3 Vaig baixar a la casa del terrissaire i el vaig trobar fent un treball al torn. 4 Quan el vas que estava fent no li sortia bé, tornava a fer-ne un altre, tal com li semblava que havia de ser. 5 Aleshores em fou adreçada la paraula de Jahvè, dient: 6 ¿No puc també fer amb vosaltres com el terrissaire, casa d'Israel? Mira, casa d'Israel, vosaltres, a la meva irà,

sou com l'argila a la mà del terrissaire. [7] Una vegada dic d'una nació o un reialme que
l'arrencaré, l'enderrocaré i el perdré; [8] però, si aquesta nació es converteix de la seva
dolenteria, aleshores em desdic del mal que havia pensat de fer-li. [9] Una altra vegada dic
d'una nació o un reialme que l'edificaré i el plantaré; [10] però aquesta nació fa allò que
trobo mal fet, sense escoltar la meva veu; aleshores em desdic del bé que havia pensat
de fer-li. [11] I ara, digues a l'home de Judà i als habitants de Jerusalem: Així parla Jahvè:
Mira, jo preparo contra vosaltres un mal i he meditat un pla contra vosaltres. Esteu-vos,
doncs, cadascun del seu mal comportament i reformeu tota la norma de la vostra
conducta. [12] Però digueren: «Inútil! Volem seguir els nostres propis pensaments i obrar
cadascun com li indiquen les pròpies inclinacions tenaçment dolentes. —1695→ [13]
Per això, així parla Jahvè:

L'apostasia increïble

Pregunteu, doncs, entre les nacions:
qui ha sentit mai res així?
Ha fet una cosa esborronadora de debò,
la verge d'Israel!
[14] ¿El gebre abandona el Sirion,
o la neu, el Líban?
¿S'estronca l'aigua que raja
o les fonts que corren?
[15] Que el meu poble m'ha oblidat,
cremen sacrificis al No-res;
han ensopegat en els seus camins,
les vies de la ignorància, anant-se'n per unes sendes,
un camí no esplanat.
[16] Sí, fan del seu país un objecte d'estupor,
de xiulades eternes;
tot el qui hi passi a prop quedarà parat,
movent el cap en senyal d'espant.
[17] Com un vent de llevant els dispersaré
davant els seus enemics;
és l'esquena i no la cara que els mostraré
el dia del seu desastre.

Complot contra Jeremies

[18] (Digueren:)
«Veniu, projectem un complot
contra Jeremies!
Que no quedarà el sacerdot sense una llei,
ni el savi, sense un consell
(i el profeta sense una paraula).

Veniu, ataquem-lo a denúncies,
parem-li llaços a cada paraula!»
19 —Feu atenció, Jahvè, i escolteu
què diuen els meus adversaris!
20 Cal tornar mal per bé (ja
que han cavat una trampa per
a la meva vida)?
Recordeu-vos que m'he estat dret
davant vostre per parlar a favor d'ells,
per apartar-ne la vostra còlera!

Clams de venjança.— 21 Per això, lliureu els seus fills a la fam i doneu-los el cop amb el tall de l'espasa; —1696→ que les seves dones quedin sense fills i viudes; que els seus homes siguin morts per la pesta; els seus joves, travessats per l'espasa a la guerra! 22 Que se sentin xiscles a les seves cases quan, de sobre, feu venir sobre ells un escamot! Perquè han cavat una trampa per agafar-me i han parat als meus peus paranys ocults. 23 Però vós, Jahvè, ja coneixeu tot el seu designi de mort contra mi. No perdoneu la seva culpa, no esborreu el seu pecat de davant la vostra faç; que hagin d'ensopegar davant vostre, al temps de la vostra ira obreu contra ells

19 La gerra trencada.— 1 Així digué Jahvè: Vés, compra una gerreta d'argila, pren alguns dels ancians del poble i alguns sacerdots, 2 i surt cap a la vall de Ben-Hennom que hi ha a l'entrada de la porta de la terrisseria. Allà, proclama-hi aquestes paraules 3 i digues: Escolteu la paraula de Jahvè, reis de Judà i habitants de Jerusalem! Així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Faré venir sobre aquest lloc un mal tan gran que, a qualsevol que ho sentí dir, li xiularan les orelles; 4 ja que m'han abandonat, han alienat aquest lloc i hi han cremat perfums a d'altres déus que no havien conegut ni ells, ni els seus pares, ni els reis de Judà. Han omplert aquest lloc de la sang d'innocents 5 i han construït el lloc sacrificial de Tófet, per cremar al foc els seus fills, cosa que no he prescrit ni ordenat, ni m'havia passat mai pel cap. 6 Per això, vet aquí que vindran dies, oracle de Jahvè, que no donaran més a aquest lloc el nom de Tófet ni de vall de Ben-Hennom, sinó el de vall de la matança. 7 Faré fracassar el designi de Judà i de Jerusalem en aquest lloc, els faré caure per l'espasa davant els seus enemics, per la mà d'aquells qui van contra la seva vida, i deixaré els seus cossos perquè se'ls mengin els ocells de carronya i les bèsties salvatges. 8 I faré d'aquesta ciutat un objecte d'estupor i de xiulada; tot el qui hi passi a prop quedarà parat i xiularà per tants de cops rebuts. 9 Els faré menjar la carn dels seus fills i de les seves filles: es devoraran entre ells en l'angoixa i el destret a què els reduiran els seus enemics —1697→ i els qui van contra la seva vida.

10 Aleshores trencaràs la gerreta a la vista de la gent que t'haurà acompanyat 11 i els diràs: Així parla Jahvè-Sabaot: Així mateix trencaré aquest poble i aquesta ciutat! Igual com un trenca un vas de terrissaire que no es pot reparar més (però seran enterrats a Tófet sense tomba), 12 així faré amb aquest lloc, oracle de Jahvè, i amb els seus habitants (és a dir, posant aquesta ciutat com Tófet). 13 Les cases de Jerusalem i les dels reis de Judà seran com el lloc de Tófet (les impures: va per a totes les cases on es van cremar perfums a tota l'estelada i es van vessar libacions a d'altres déus, sobre els terrats).

[14] Quan Jeremies tornava de Tófet on Jahvè l'havia enviat a profetitzar, s'aturà a
l'atri del temple de Jahvè i digué a tot el poble: [15] Així parla Jahvè-Sabaot, el Déu
d'Israel: Faré venir sobre aquesta ciutat i sobre tots els seus protectors tot el mal amb
què els he amenaçats, perquè no han volgut deliberadament escoltar les meves paraules.

20 **Incident amb Fashur.** [1] El sacerdot Fashur, fill d'Emmer, que era
superintendent (prefecte) del temple de Jahvè, sentí Jeremies que profetitzava aquestes
paraules. [2] Fashur féu assotar Jeremies i el féu fermar pel coll amb l'argolla que hi havia
a la porta superior de Benjamí al temple de Jahvè. [3] Però quan (l'endemà) Fashur
l'alliberava de l'argolla, Jeremies li digué: «Jahvè ja no et diu Fashur, sinó «Terror-tot-
al-voltant». [4] Ja que així parla Jahvè: Faré de tu un objecte de terror per a tu i per a tots
els teus amics: cauran per l'espasa dels teus enemics, i tu ho veuràs amb els teus propis
ulls! Lliuraré tot Judà entre les mans del rei de Babilònia, que (els hi deportarà i) els
matarà amb l'espasa. [5] Lliuraré, encara, totes les provisions d'aquesta ciutat, tot el que ha
guanyat (tot el que té de preciós) i tots els tresors dels reis de Judà, entre les mans dels
seus enemics, que (ho pillaran, ho agafaran i) s'ho emportaran a Babilònia. [6] I tu
(Fashur) i tots els membres de la teva família anireu a la captivitat; a Babilònia (aniràs,
allà) moriràs i allà seràs enterrat, tu —1698→ i tots els qui t'estimen, als quals has
profetitzat falsament.

El profeta es plany de la seva vocació

[7] M'heu seduït, Jahvè, i m'he deixat seduir;
m'heu dominat: heu estat el més fort;
tot el dia sóc la riota de la gent,
tothom es riu de mi!
[8] Perquè, cada cop que parlo, haig de cridar,
haig d'exclamar: «Violència, devastació!»
La paraula de Jahvè no em val més que oprobis
i insults tot el dia.
[9] Si em deia: «No hi vull pensar
ni vull parlar més»,
hi havia com un foc que crema,
com un incendi als meus ossos.
Però estic cansat d'aguantar-ho
i no ho puc suportar,
[10] ja que he sentit el brunzit de les fletxes,
terror tot al voltant:
«Denuncieu-lo, perquè el puguem denunciar,
tots els qui teniu tractes amb ell!
Seguiu-lo bé, per si fa un pas en fals,
i serà nostre!»

(Així podrem prendre venjança d'ell. [11] Però Jahvè està amb mi com un valent
terrible; per això, els meus perseguidors ensopegaran, vençuts; es veuran tots confosos,
perquè no s'hauran sortit amb la seva, sofriran una ignomínia eterna que no serà

oblidada. [12] O Jahvè-Sabaot que proveu el just, que penetreu el cor i la ment: veuré la venjança que prendreu d'ells, ja que us he revelat la meva causa. [13] Canteu Jahvè, celebreu Jahvè, perquè allibera l'ànima del pobre de la mà dels qui fan el mal.)

Maledicció del dia del seu naixement

[14] Maleït sigui el dia en què vaig néixer!
El dia en què la mare m'infantà,
que no sigui mai beneït!
[15] Maleït sigui l'home que anuncià
al pare aquesta bona nova:
«Un fill, un nen t'ha nascut!»,
i l'omplí d'alegria.
[16] Aquell dia, que sigui com les ciutats
—1699→
que Jahvè capgirà (sense pietat),
que senti l'esvalot al matí
i el crit de guerra al migdia,
[17] ja que no em féu morir dins el si:
la mare hauria estat la meva tomba,
i el seu si, eternament gràvid!
[18] ¿Per què, dones, he hagut de sortir del si
per no veure sinó treballs i penes,
i que els meus dies acaben en la confusió?

21 Reis i profetes. Resposta als enviats de Sedequies.— [1] La paraula que fou adreçada a Jeremies de la part de Jahvè, quan el rei Sedequies li envià Fashur, fill de Melquies, i el sacerdot Sofonies, fill de Maasies, per dir-li: [2] «Consulta Jahvè per nosaltres, ja que Nabucodonosor, el rei de Babilònia, ens fa la guerra; potser Jahvè repetirà a favor nostre un dels seus fets meravellosos, i haurà de retirar-se davant nostre». [3] Jeremies els respongué: «Direu a Sedequies: [4] Així parla Jahvè, el Déu d'Israel: Giraré les armes de guerra (que teniu a la mà), amb què combateu (el rei de Babilònia i) els caldeus que us assetgen, de foca la muralla (i les acumularé) cap al mig d'aquesta ciutat, [5] i combatré, jo mateix, contra vosaltres amb mà estesa i braç potent, amb ira, còlera i indignació gran; [6] clavaré un cop als habitants d'aquesta ciutat, homes i bèsties: d'una gran pesta moriran! [7] Després, oracle de Jahvè, lliuraré Sedequies, el rei de Judà, els seus oficials i la població d'aquesta ciutat que haurà quedat de la pesta, l'espasa i la fam (a les mans de Nabucodonosor, el rei de Babilònia), a les mans dels seus enemics i a les mans dels qui van contra la seva vida; els passaran a fil d'espasa sense plànyer, ni per donar, ni tenir pietat.

[8] I a aquest poble, li has de dir: Així parla Jahvè: Us deixaré triar entre, el camí de la vida i el camí de la mort. [9] Qui es quedi en aquesta ciutat morirà per l'espasa, la fam i la pesta; però qui surti i es passi als caldeus que us assetgen viurà; ell, si més no, salvarà la vida. [10] Perquè miro aquesta ciutat amb hostilitat, no amb favor, oracle de Jahvè: serà —1700→ posada a les mans del rei de Babilònia, que la incendiarà.

La justícia preserva la dinastia.— [11] O casa reial de Judà, escolta la paraula de Jahvè, [12] casa de David, així parla Jahvè: Administreu de matí la justícia i allibereu l'espoliat de mans de l'opressor, perquè no surti com un foc la meva còlera i no cremi inextingible, per la dolenteria de les vostres accions.

Amenaça contra Jerusalem.— [13] Aquí em tens contra tu, «la qui habites a la vall, roca de la plana», oracle de Jahvè; els qui diuen: ¿Qui gosarà llançar-se'ns al damunt, qui penetrarà als nostres caus?» [14] Us castigaré, doncs, com mereixen les vostres accions, oracle de Jahvè, calaré foc a la seva selva, i devorarà tots els seus voltants.

22 Advertiment a la casa reial.— [1] Així parla Jahvè: Baixa al palau del rei de Judà, pronuncia allà aquesta paraula [2] i digues: Escolta la paraula de Jahvè, rei de Judà que seus sobre el tron de David, tu, els teus oficials i el teu poble que entra per aquestes portes. [3] Així parla Jahvè: Practiqueu el dret i la justícia i allibereu l'espoliat de les mans de l'opressor; (no vexeu) no useu la violència amb (l'estranger) l'orfe i la viuda; no escampeu la sang innocent en aquest lloc! [4] Perquè, si us apliqueu a observar aquesta paraula, aleshores per les portes d'aquest palau faran la seva entrada els reis que seuran sobre el tron de David, muntats sobre carros i cavalls (ell, els seus oficials i el seu poble). [5] Però, si no escolteu aquestes paraules, ho juro per mi mateix, oracle de Jahvè, aquest palau acabarà en una ruïna.

Amenaça de destrucció. [6] Ja que així parla Jahvè sobre el palau del rei de Judà:

Un Galaad ets per a mi... el cim del Líban.
Et reduiré, ho juro, a un desert,
a ciutats inhabitades!
[7] Faré venir contra tu uns destructors,
cadascun portarà la seva eina;
tallaran els teus millors cedres
i els faran caure al foc.

—1701→

Explicació del desastre. [8] I passaran molts pagans prop d'aquesta ciutat i es diran l'un a l'altre: «¿Per què Jahvè ha tractat d'aquesta manera una ciutat tan gran?» [9] I la resposta serà: «Perquè havien abandonat l'aliança de Jahvè, el seu Déu, i s'havien prosternat davant d'altres déus i els havien servits».

Sobre Joacaz

[10] No ploreu el qui ja és mort,
i no us afligiu per ell;
ploreu, ploreu el qui se'n va,
que no tornarà mai més,
que no veurà més el país natal.

11 Perquè així ha parlat Jahvè sobre Sel·lum, fill de Josies, rei de Judà, que havia
succeït al seu pare Josies: El qui ha sortit d'aquest lloc ja no hi tornarà més; 12 sinó que al
lloc on l'han emmenat presoner, hi morirà; però aquest país, no el veurà pas més.

Contra Joaquim

13 Ai del qui s'edifica la casa amb injustícies,
i la seva part alta, amb el que no s'hi val;
que fa treballar per no res el seu proïsme,
sense donar-li salari!
14 El qui diu: «Em vull fer una casa espaiosa
amb les cambres ben airejades,
amb unes finestres amples,
enteixinada de cedre
i pintada de vermelló!»
15 ¿Que et fa la impressió de ser rei,
si pots rumbejar de cedre?
El teu pare, ¿que no ha menjat i ha begut
i ha estat prou feliç?
Practicava el dret i la justícia,
16 emparava el míser i el pobre.
No és això conèixer-me?,
oracle de Jahvè.
17 Però tu no tens ulls ni cor per a res,
sinó per al teu interès propi,
per a escampar la sang de l'innocent
i perpetrar l'exacció!

18 Per això, així ha parlat Jahvè sobre Joaquim, fill de Josies, rei de Judà: Desgraciat
d'aquest home! Per ell, no faran les lamentacions «ai germà» i «ai germana», ni el
ploraran «ai senyor» i «ai —1702→ majestat». 19 Tindrà l'enterrament d'un ase:
l'arrossegaran per llençar-lo enllà de les portes de Jerusalem!

La sort dels reis de Judà

20 Puja sobre el Líban i crida,
vocifera a Basan,
crida de dalt dels Abarim,
perquè esclafen tots els teus amants!
21 Vaig parlar-te en els teus bons temps;
digueres: «No vull escoltar!»

És la teva habitud des de jove,
mai no escoltes la meva veu!
22 A tots els teus pastors,
el vent els farà de pastor,
i els teus amants aniran a l'exili;
ah, però aleshores et sentiràs humiliada
i t'avergonyiràs de tanta dolenteria.
23 Tu que tens l'habitació al Líban,
que has fet el niu entre els cedres,
com gemegaràs quan et vinguin els dolors,
un cargolar-te com la qui va de part!

Contra Jeconies

24 Per ma vida, oracle de Jahvè, ni que Jeconies, fill de Joaquim, rei de Judà, fos un anell a la meva mà dreta, d'allà l'arrencaria! 25 Et lliuraré a les mans dels qui van contra la teva vida, a les mans d'aquells qui et fan tremolar (a les mans de Nabucodonosor, el rei de Babilònia, i) a les mans dels caldeus. 26 I et llençaré, a tu i la mare que et va infantar, sobre un altre país on no vau néixer, i hi morireu. (27 Però al país on tant es deliran per tornar, no hi tornaran pas!)

28 ¿És un trasto vell Jeconies,
o un objecte que ningú no vol?
¿Per què l'han llençat
i tirat contra terra?

29 Terra, terra, terra, escolta la paraula de Jahvè! 30 Així parla Jahvè: Inscriviu aquest home «sense fills, un que no reïx en la seva vida», perquè cap dels seus descendents no tindrà la sort de seure sobre el tron de David i de tornar a governar Judà.

23 **Pastors i ramat.**— 1 Ai dels pastors que deixen que s'esgarriïn i es — 1703→ dispersin les ovelles de la meva pastura, oracle de Jahvè! 2 Per això, així parla Jahvè, el Déu d'Israel, sobre els pastors que han de pasturar el meu poble: Vosaltres heu deixat dispersar i esgarriar-se les meves ovelles i no us n'heu ocupat. Vet aquí que jo m'ocuparé de vosaltres, per la dolenteria de les vostres accions (oracle de Jahvè). 3 Però aplegaré, jo mateix, de tots els països on les hauré escampades, les meves ovelles que hi quedin, i les tornaré als seus prats; seran fecundes i es multiplicaran. 4 Jo suscitaré per a elles uns pastors que les pasturin, de manera que no hagin de tenir més por ni terror, oracle de Jahvè.

El Messies.— 5 Vénen dies, oracle de Jahvè, en què suscitaré un Germen legítim d'estirp davídica, que farà de rei, i ben hàbilment, i exercirà, en el país, dret i justícia. 6 Als seus dies, Judà triomfarà i Israel viurà segur, i aquest és el nom que li donaran: «Jahvè-és-la-nostra-legitimitat».

El repatriament gloriós. [7] Per això, vénen dies, oracle de Jahvè, en què ja no diran més: «Per la vida de Jahvè, que féu pujar els israelites del país d'Egipte», [8] sinó: «Per la vida de Jahvè, que féu pujar i que portà els descendents de la casa d'Israel del país del nord i de tots els països on els havia escampats, perquè poguessin habitar sobre la seva pròpia terra».

Contra els falsos profetes

[9] Als profetes.
Se'm trenca el cor dintre meu,
sento tot de tremolins als ossos,
sóc igual que l'home begut,
com el qui no sap on toca pel vi (a causa de Jahvè
i de les seves paraules santes).

[10] Perquè el país és ple d'adúlters (perquè, a causa de la maledicció, la terra està de dol, els pastius del desert s'han assecat)

i tots són uns traïdors;
la seva carrera té el mal com a meta,
i la seva valentia, allò que no és recte.
[11] Ja que tant el profeta com el sacerdot
—1704→
es porten com uns pagans.
fins a casa meva he trobat la seva dolenteria,
oracle de Jahvè!
[12] Per això, el seu camí serà per a ells
com uns relliscalls;
que els tirin a l'obscuritat,
i que hi caiguin dintre
(perquè faré venir sobre ells un mal,
l'any del seu càstig, oracle de Jahvè).

Contra els profetes de Jerusalem

[13] Prou en els profetes de Samaria
he vist inconveniències:
han profetitzat en nom de Baal,
m'han esgarriat el poble (Israel).
[14] Però en els profetes de Jerusalem

he vist coses que esborronen:
adulteren, viuen amb hipocresia,
inciten els qui fan el mal
(perquè ningú no es converteixi de la seva dolenteria).
Tots són per a mi com Sodoma
i com els habitants de Gomorra.
15 (Per això, així parla Jahvè-Sabaot sobre els profetes:
Els faré menjar herba amarga i els faré beure aigua emmetzinada.)
Sí, dels profetes ha sortit un país paganitzat.

Contra els profetes de pau.— 16 Així parla Jahvè-Sabaot: No escolteu les paraules dels profetes que us profetitzen; us estan entabanant, parlen de visions del seu cor, no res que vingui de la boca de Jahvè, 17 quan diuen als qui menyspreen la paraula de Jahvè: «Tot us anirà bé!», i ni que tothom segueix les pròpies inclinacions tenaces, ells diuen: «Cap mal no vindrà sobre vosaltres!» 18 Perquè, ¿qui ha assistit al consell de Jahvè i ha vist la seva paraula? ¿Qui ha escoltat amb atenció i l'ha sentida?

Interpolació desplaçada. (=30:23-24)— 19 Vet aquí una tempesta de Jahvè: surt la còlera, i una tempestat terbolinant s'arremolina sobre el cap dels impius; 20 la ira de Jahvè no reculará que ell no hagi acomplert i realitzat els seus designis recòndits. A la fi dels dies ho comprendreu clarament.

—1705→

Continua contra els profetes de pau.— 21 No he enviat els profetes, i ells corren; no els he dit res, i ells profetitzen. 22 I, si han assistit al meu consell, que facin sentir les meves paraules al meu poble i que el converteixin del seu mal camí i de la dolenteria de les seves accions! 23 ¿Que sóc jo un Déu de prop, oracle de Jahvè, i no un Déu de lluny? 24 ¿O és que un home pot amagar-se en algun amagatall sense que jo el vegi, oracle de Jahvè? El cel i la terra, no sóc jo que els empleno?, oracle de Jahvè. 25 He sentit el que deien els profetes que falsament profetitzen en nom meu, dient: «He tingut un somni, he tingut un somni, 26 he tingut un somni!» ¿No es convertirà mai el cor dels profetes, dels profetes de la falsedat i dels profetes de la impostura del seu cor? 27 ¿Els qui es pensen de fer oblidar el meu nom al meu poble amb els somnis que es conten l'un a l'altre, igual que els seus pares oblidaren el meu nom en bé de Baal? 28 El profeta que té un somni, que conti un somni; però el qui té la meva paraula, ha de dir francament la meva paraula. ¿Què tenen de comú la palla i el gra?, oracle de Jahvè. 29 ¿No és així la meva paraula: «com foc», oracle de Jahvè, i «com un martell que pica rocs»? 30 Per això, aquí em teniu contra els profetes, oracle de Jahvè, que es roben mútuament les meves paraules! 31 Aquí em teniu contra els profetes, oracle de Jahvè, que s'agafen la llengua, i cop de pronunciar oracles! 32 Aquí em teniu contra els profetes que profetitzen somnis falsos, oracle de Jahvè, que els conten i m'esgarrien el poble amb les seves mentides i les seves extravagàncies, quan jo no els he enviats, ni els he donat cap ordre, i no són absolutament de cap utilitat a aquest poble, oracle de Jahvè.

Prohibició del mot «càrrega».— 33 Quan et preguntarà aquest poble o un profeta o un sacerdot: «Quina és la *càrrega* de Jahvè», els has de dir: Sou vosaltres la *càrrega* per a llençar-vos!, oracle de Jahvè. 34 I quan el profeta, el sacerdot o el poble digui *càrrega*

de Jahvè, castigaré el qui ho hagi dit —1706→ i la seva casa. 35 Així heu de dir entre
vosaltres, l'un a l'altre: «Què ha *respost* Jahvè?», o bé: «Què ha *parlat* Jahvè?» 36 Però
l'expressió *càrrega* de Jahvè, no l'heu d'usar més. (Perquè *càrrega* ho serà per a cadascú
la seva paraula. Però heu desnaturalitzat les paraules del Déu vivent, Jahvè-Sabaot, el
nostre Déu. 37 Així has de dir al profeta: «què ha respost Jahvè?», o bé: «què ha parlat
Jahvè?» 38 Però, si dieu *càrrega* de Jahvè...)

Per això, així parla Jahvè: Ja que dieu aquesta paraula *càrrega* de Jahvè, quan us
havia advertit que no havíeu de dir més *càrrega* de Jahvè, 39 per això, aquí em teniu per a
carregar-vos i llençar-vos, a vosaltres i la ciutat que havia donat a vosaltres i als vostres
pares (fora de la meva presència), 40 i per a posar-vos a sobre un oprobi etern, una
ignomínia eterna que no serà oblidada.

24 Les dues cofes de figues.— 1 Jahvè em féu veure, i vet aquí dues cofes de
figues disposades davant el temple de Jahvè (després que Nabucodonosor, el rei de
Babilònia, va deportar lluny de Jerusalem Jeconies, fill de Joaquim, rei de Judà, amb la
gent principal i els artesans i els serrallers que va dur a Babilònia); 2 una cofa era de
figues molt bones, com són les figues-flor; l'altra, de figues molt dolentes, que no es
podien menjar de dolentes. 3 I Jahvè em digué: ¿Què veus, Jeremies? I vaig respondre:
Figues; les bones són molt bones i les dolentes són molt dolentes, que no es poden
menjar de dolentes. 4 Aleshores la paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: 5 Així parla
Jahvè, el Déu d'Israel: Com aquestes figues bones, així aprecio favorablement els
exiliats de Judà que, d'aquest lloc, he enviat al país dels caldeus. 6 Vetllaré benvolent per
ells, els faré tornar en aquesta terra i els edificaré en cometes de demolir-los, els
plantaré en cometes d'arrencar-los; 7 els donaré la voluntat de conèixer-me que jo sóc
Jahvè, i seran el meu poble, i jo seré el seu Déu, perquè tornaran a mi de tot cor. 8 Però
com les figues dolentes que no es poden menjar de dolentes, —1707→ així aprecio
desfavorablement Sedequies, rei de Judà, els seus oficials i la resta de Jerusalem: els qui
s'han quedat en aquest país, i els qui s'han establert a l'Egipte. 9 En faré un objecte de
horror per a tots els reial mes de la terra, un oprobi i un proverbi, un escarni i una
maledicció en tots els llocs cap on els escamparé. 10 I enviaré contra ells l'espasa, la fam i
la pesta, fins que hagin desaparegut de la terra que els havia donat, a ells i als seus
pares.

25 El càstig de Judà per obra dels caldeus.— 1 La paraula que fou adreçada a
Jeremies sobre tot el poble de Judà, l'any quatre de Joaquim, fill de Josies, rei de Judà
(és l'any primer de Nabucodonosor, rei de Babilònia), 2 que (el profeta Jeremies)
pronuncià davant tot el poble de Judà i tots els habitants de Jerusalem, dient: 3 De l'any
tretze de Josies, fill d'Amon, rei de Judà, fins avui, ja fa vint-i-tres anys (que em fou
adreçada la paraula de Jahvè i) que, sense cansar-me, us he parlat (però no heu escoltat, 4
i Jahvè, sense cansar-se, us ha enviat tots els seus servents, els profetes, però no heu
escoltat ni els heu prestat cap atenció), 5 dient: Convertiu-vos cadascun de la seva mala
conducta i de les seves males obres, i podreu habitar sobre la terra que Jahvè us ha
donat, a vosaltres i als vostres pares, temps ha i per sempre. 6 I no seguiu d'altres déus
per servir-los i prosternar-vos davant d'ells; així no m'ofengueu amb l'obra de les vostres
mans i jo no us faré mal. 7 Però no m'heu escoltat (oracle de Jahvè, i m'heu ofès amb
l'obra de les vostres mans, en perjudici vostre). 8 Per això, així parla Jahvè-Sabaot: Com
sigui que no heu escoltat les meves paraules, 9 jo enviaré a cercar totes les famílies del
nord (oracle de Jahvè, i enviaré cap a Nabucodonosor, rei de Babilònia, el meu servent),

i les faré venir contra aquest país i els seus habitants (i contra totes les nacions dels voltants): els exterminaré i en faré un objecte d'estupor i de xiulada, un oprobi etern. [10][1532] Faré plegar d'entre ells la veu de goig i la veu d'alegria, la veu d'espòs i la —1708→ veu d'esposa, el soroll de la mola i la llum de gresol. [11] Tot aquest país serà (una ruïna) una desolació (i aquestes nacions serviran el rei de Babilònia setanta anys). [12] Però, quan s'hauran complert setanta anys, castigaré (el rei de Babilònia i) aquella gent (oracle de Jahvè, per la seva culpa, i el país dels caldeus) i en faré una solitud eterna [13] (i faré venir sobre aquell país totes les paraules amb què l'he amenaçat, tot allò que hi ha escrit en aquest llibre, que Jeremies ha profetitzat contra totes les nacions); [14] ja que moltes nacions i grans reis els posaran, també a ells, en estat de servitud, i així els retribuiré el mateix que ells han fet, el mateix que han obrat les seves mans.

La copa de la còlera divina.— [15] Perquè, així em parlà Jahvè, el Déu d'Israel: Pren-me de la mà aquesta copa de vi escumós i fes-ne beure a totes les nacions a les quals t'enviaré, [16] i han de beure, fer tentines i desvariejar (davant l'espasa que enviaré entre elles). [17] Vaig prendre de la mà de Jahvè la copa i en vaig fer beure a totes les nacions a les quals Jahvè m'havia enviat: [18] (Jerusalem i les ciutats de Judà, els seus reis, els seus magnats, per fer-ne una ruïna, un objecte d'estupor, de xiulada i una maledicció, com és el cas avui) [19] Faraó, rei d'Egipte, amb els seus servidors i els seus magnats i tot el seu poble [20] i tots els forasters; (tots els reis del país d'Us), tots els reis del país dels filisteus: Ascalon, Gaza, Ecron i el que encara queda d'Asdod; [21] Edom, Moab i els ammonites; [22] (tots) els reis de Tir, (tots) els reis de Sidó i els reis de les illes dellà el mar; [23] Dedan, Temà, Buz i tots els temples-rapades[1533], [24] tots els reis d'Aràbia que viuen al desert [25] (tots els reis de Zimrí[1534]); tots els reis d'Elam i tots els reis de Mèdia; [26] tots els reis del nord, de prop o de lluny, els qui es toquen, o que són lluny els uns dels altres; en un mot: tots els reialmes que hi ha a la superfície de la terra. (El rei de Sesac[1535] beurà després d'ells.)

[27] Els has de dir: Així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Beveu! Embriagueu-vos! Perboqueu! Caieu —1709→ sense poder-vos aixecar, davant l'espasa que enviaré entre vosaltres! [28] I, si de cas no volen acceptar de la teva mà la copa de beure, els has de dir: Així parla Jahvè-Sabaot: Heu de beure! [29] Perquè és amb la ciutat que porta el meu nom que començo a fer mal, ¿i vosaltres voldríeu quedar indemnes? No quedareu pas indemnes, perquè jo cridaré l'espasa contra tots els habitants de la terra, oracle de Jahvè-Sabaot.

El judici de Jahvè

[30] I tu, profetitza'ls totes aquestes paraules i digue'ls:
Jahvè rugeix des de l'altura;
de la seva mansió santa trona sorollós,
rugeix amb vigor sobre el seu prat,
llança un oidà com els qui trepitgen raïm
(contra tots els habitants de la terra).
[31] L'enrenou arriba al cap de la terra,
ja que Jahvè encausa les nacions,
institueix el judici de tot ésser de carn,
lliura els impius a l'espasa (oracle de Jahvè).

[32] Així parla Jahvè-Sabaot:
Vet aquí un mal que surt
de nació a nació,
una gran tempesta s'aixeca
d'un extrem de la terra.

[33] Aquell dia, hi haurà víctimes de Jahvè d'un cap a l'altre de la terra; no els ploraran, no els recolliran, no els enterraran; es tornaran fems al damunt de la terra.

[34] Lamenteu-vos, pastors, exclameu-vos,
rebolqueu-vos, majorals del ramat,
que s'han complert els dies per a immolar-vos,
caureu com bens destinats a matar.
[35] Els pastors es quedaran sense poder fugir,
i els majorals del ramat, sense poder-se escapar.
[36] Escolta: clamor dels pastors,
laments dels majorals del ramat,
perquè Jahvè els devasta els pastius,
[37] els prats pacífics són arranats.
[38] Els lleons abandonen la seva brossa,
perquè el seu país queda desert
—1710→
davant l'espasa del qui aclapara,
davant la ira ardent de Jahvè.

Paraules de Jahvè (Jr. 26,1 - 29,32)

Extractes d'una biografia de Jeremies

26 Arrestació i judici de Jeremies.— [1] A la primeria del regnat de Joaquim, fill de Josies, rei de Judà, aquesta paraula fou adreçada a Jeremies de la part de Jahvè: [2] Així parla Jahvè: Estigues a l'atri del temple de Jahvè i digues a totes les ciutats de Judà, que vénen a prosternar-se al temple de Jahvè, totes les paraules que t'he ordenat de dir-los; no en treguis res! [3] Qui sap si escoltaran i es convertiran cadascun de la seva mala conducta, i jo em desdiré del mal que pensava fer-los per la dolenteria de les seves accions. [4] Els diràs, doncs: Així parla Jahvè: Si no m'escolteu (seguint la Llei que he posat davant vostre, [5] escoltant les paraules dels meus servents, els profetes, que jo persisteixo a enviar-vos sense que els escolteu), [6] tractaré aquest temple com Siló i faré d'aquesta ciutat una maledicció per a totes les nacions de la terra.

[7] Els sacerdots, els profetes i tot el poble sentiren que Jeremies pronunciava aquestes paraules al temple de Jahvè. [8] Tan bon punt Jeremies hagué acabat de dir allò

que Jahvè li havia ordenat de dir a tot el poble, sacerdots i profetes l'agafaren, dient:
«Moriràs! [9] ¿Per què has de profetitzar en nom de Jahvè, dient: Aquest temple serà
destruït com Siló, i aquesta ciutat quedarà feta una ruïna sense habitants?» I tot el poble
formà rotlle al voltant de Jeremies, al temple de Jahvè. [10] Però els magistrats de Judà que
sentiren aquestes coses pujaren del palau reial al temple de Jahvè i segueren a l'entrada
de la Porta Nova del temple de Jahvè.

[11] Aleshores els sacerdots i els profetes digueren als magistrats i a tot el poble:
«Aquest home mereix la mort, ja que ha profetitzat contra aquesta ciutat, com —
1711→ heu sentit amb les vostres orelles!» [12] Però Jeremies digué als magistrats i a tot
el poble: «És Jahvè que m'ha enviat a profetitzar contra aquest temple i contra aquesta
ciutat totes les paraules que heu sentit. [13] Ara, doncs, reformeu tota la vostra manera de
viure, i escolteu la veu de Jahvè (el vostre Déu), perquè es desdigui (Jahvè) del mal amb
què us ha amenaçat. [14] Quant a mi, aquí em teniu, feu-me el que us sembli bo i just! [15]
Però sapigueu bé que, si em feu morir, és sang innocent que fareu caure sobre vosaltres,
sobre aquesta ciutat i sobre els seus habitants; ja que Jahvè m'ha enviat de debò a
vosaltres per fer sentir a les vostres orelles totes aquestes paraules».

[16] Aleshores els magistrats i tot el poble digueren als sacerdots i als profetes:
«Aquest home no mereix la mort, perquè ens ha parlat en nom de Jahvè, el nostre Déu».
[17] És que s'havien aixecat alguns dels ancians del país i havien dit a tot el poble reunit: [18]
«Miquees de Morèset, que profetitzava en temps d'Ezequies, rei de Judà, bé va dir a tot
el poble de Judà: «Així parla Jahvè-Sabaot: Sió es veurà llaurada com un camp;
Jerusalem serà petits soles, i la muntanya del temple, crestalls de serralada». [19] ¿I el feren
morir Ezequies, rei de Judà, o algú altre de Judà? ¿No van tenir por de Jahvè i van fer
per aplacar-lo, de manera que Jahvè es va desdir del mal amb què els havia amenaçats?
I nosaltres, ens farem responsables d'un gran mal!»

[20] Hi hagué encara un home que profetitzava en nom de Jahvè, Uries, fill de
Semeïes, de Cariat-ha-Jarim; profetitzava contra aquesta ciutat i aquest país exactament
les mateixes coses que Jeremies. [21] Així que el rei Joaquim (i tots els seus valents) i tots
els seus magistrats sentiren les seves paraules, el rei mirà de fer-lo morir. Però ho sentí
Uries (tingué por i fugí) i s'internà a l'Egipte. [22] Aleshores el rei Joaquim envià ens
homes a l'Egipte (El natan, fill d'Acobor, i ens homes amb ell a l'Egipte), [23] i feren sortir
Uries de l'Egipte i el conduïren al rei Joaquim, que el féu executar amb l'espasa i féu
llençar el cadàver a la fossa comuna. —1712→ [24] Però a Jeremies, el protegia
Ahicam, fill de Safan, perquè no fos lliurat a les mans del poble per fer-lo morir.

27 L'acció simbòlica del jou.— [1] (A la primeria del regnat de Joaquim, fill de
Josies, rei de Judà, aquesta paraula fou adreçada a Jeremies de la part de Jahvè: [2] Així
em parlà Jahvè:) Fes-te uns eixanguers i uns tellols, posa-te'ls sobre la nuca [3] i envia un
missatge al rei d'Edom, al rei de Moab, al rei dels ammonites, al rei de Tir i al rei de
Sidó, per mitjà dels ambaixadors que han vingut a Jerusalem a veure Sedequies, rei de
Judà, ([4] i fes-los aquest encàrrec per als seus senyors: Així parla Jahvè-Sabaot, el Déu
d'Israel: Així heu de dir als vostres senyors: [5] Sóc jo que he fet la terra amb la meva gran
forja i el meu braç estès i que puc donar-la a qui bé em sembla. [6] Ara, doncs, sóc jo que
he posat tots aquests països a les mans de Nabucodonosor, rei de Babilònia, el meu
servent; fins els animals del camp li he donat, perquè el serveixin. [7] Totes les nacions el
serviran a ell, el seu fill i el fill del seu fill, fins que vingui també l'hora del seu país i
que moltes nacions i uns grans reis el redueixin a l'estat de servitud. [8] La nació, doncs, o

el reialme que no presentin el coll al jou del rei de Babilònia, és amb l'espasa, la fam i la
pesta que els castigaré, oracle de Jahvè, fins que estiguin completament a les mans d'ell.
9 I vosaltres no us els escolten, els vostres profetes, endevins, somiatruites, mags i
fetillers que us diuen: «No haureu de servir el rei de Babilònia»; 10 ja que és fals allò que
us profetitzen, i servirà només perquè hàgiu d'anar a parar fora de la vostra terra (us
dispersaré i desapareixereu). 11 Però la nació que presentarà el coll al jou del rei de
Babilònia i el servirà, el deixaré quedar a la seva terra, oracle de Jahvè, perquè la
treballi i hi visqui). 12 I a Sedequies, rei de Judà (vaig parlar de la mateixa manera),
dient: Presenteu el coll al jou i serviu el rei de Babilònia (i el seu poble, i viureu. 13 ¿Per
què morir, tu i el teu poble, per l'espasa, la fam i la pesta, com Jahvè n'ha amenaçat —
1713→ la nació que no serveixi el rei de Babilònia? 14 No escolteu, doncs, les paraules
dels profetes que us diuen: «No haureu de servir el rei de Babilònia», perquè és fals allò
que us profetitzen. 15 Perquè jo no els he enviats, oracle de Jahvè, i són ells que us
profetitzen falsament en el meu nom, amb el resultat que us dispersaré i desapareixereu,
vosaltres i els profetes que us profetitzen.)

16 Als sacerdots i a tot aquest poble, els vaig parlar, dient: Així parla Jahvè: No
escolteu les paraules dels vostres profetes que us profetitzen, dient: «Els vasos del
temple de Jahvè seran tornats» (ara corrents), ja que és fals allò que us profetitzen. 17 (No
els escolteu, serviu el rei de Babilònia, i viureu! ¿Per què aquesta ciutat hauria de ser
una ruïna?) 18 Si són profetes, si tenen la paraula de Jahvè, que insisteixin prop de Jahvè
(-Sabaot perquè no vagi a parar a Babilònia el que queda d'utensilis al temple de Jahvè,
al palau reial de Judà i a Jerusalem.) 19 Perquè així parla Jahvè (-Sabaot, sobre les
columnes, la gran pica, les bases i) sobre els altres objectes (que han quedat en aquesta
ciutat), 20 que no va prendre Nabucodonosor, rei de Babilònia, quan deportà de
Jerusalem a Babilònia Jeconies (fill de Joaquim, rei de Judà, amb tots els nobles de Judà
i de Jerusalem; 21 perquè així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel, sobre els objectes que
han quedat al temple de Jahvè, al palau reial de Judà i a Jerusalem) 22 Seran portats a
Babilònia (i s'hi estaran fins al dia que jo intervendré a favor d'ells), oracle de Jahvè
(fent-los pujar i tornar en aquest lloc).

28 Incident amb el profeta Hananies.— 1 Aquell mateix any, a la primeria del
regnat de Sedequies, rei de Judà, l'any quatre, el mes cinquè, el profeta Hananies, fill
d'Azur, originari de Gabaon, digué, en el temple de Jahvè, en presència dels sacerdots i
de tot el poble: 2 «Així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: He trencat el jou del rei de
Babilònia; 3 al cap de dos anys justos, jo faré tornar en aquest lloc tots els objectes del
temple de Jahvè (que Nabucodonosor, —1714→ rei de Babilònia, va prendre d'aquest
lloc per emportar-se'ls a Babilònia), 4 Jeconies (fill de Joaquim, rei de Judà) i tots els
deportats de Judà (que van venir a Babilònia; sóc jo que els faré tornar en aquest lloc,
oracle de Jahvè), ja que trencaré el jou del rei de Babilònia!»

5 Aleshores el profeta Jeremies digué al profeta Hananies, davant els sacerdots i tot
el poble presents al temple de Jahvè; 6 digué, doncs, el profeta Jeremies «Amén! Així ho
faci Jahvè! Que Jahvè confirmi les paraules que acabes de profetitzar, fent tornar de
Babilònia en aquest lloc els objectes del temple de Jahvè i tots els deportats! 7 Però
escolta bé la paraula que faré sentir a les teves orelles i a les de tot el poble: 8 Els
profetes que ens han precedit, a tu i a mi, de sempre, han profetitzat, per a molts de
països i per a grans reialmes, la guerra (la fam i la pesta); 9 el profeta que profetitza la
pau, és quan es compleix la seva paraula, que es coneix el profeta que Jahvè ha enviat
realment!»

10 Aleshores el profeta Hananies arrencà del coll del profeta Jeremies els tellols i els
trencà. 11 I Hananies digué en presència de tot el poble: «Així parla Jahvè: Així mateix
trencaré el jou de Nabucodonosor, rei de Babilònia (al cap de dos anys justos), de sobre
el coll de totes les nacions!» I el profeta Jeremies se'n va anar.

12 La paraula de Jahvè fou adreçada a Jeremies després que el profeta Hananies
hagué trencat els tellols que havia tret del coll del profeta Jeremies, dient: 13 Vés, digues
a Hananies: Així parla Jahvè: Tellols de fusta has trencat; en posaré d'altres de ferro! (14
Perquè, així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Es un jou de ferro que poso sobre el
coll de totes aquestes nacions, perquè serveixin Nabucodonosor, rei de Babilònia, i el
serviran; fins les bèsties del camp li he donat). 15 I el profeta Jeremies digué al profeta
Hananies: «Escolta bé, Hananies: Jahvè no t'ha enviat, i tu has inspirat a aquest poble
una falsa confiança! 16 Per això, així parla Jahvè: Vet aquí que t'enviaré fora de la
superfície de la terra: aquest any moriràs (perquè has predicat la revolta contra —
1715→ Jahvè)». 17 I el profeta Hananies morí aquell any, el mes setè.

29 La carta als exiliats. 1 Aquesta és la història de la carta que el profeta Jeremies
envià des de Jerusalem als ancians dels exiliats que quedaven (als sacerdots, als profetes
i a tot el poble que Nabucodonosor havia deportat de Jerusalem a Babilònia), 2 després
de sortir de Jerusalem el rei Jeconies, amb la reina mare, els funcionaris, els magnats de
Judà i de Jerusalem, els artesans i els serrallers. 3 Fou portada per Elasà, fill de Safan, i
Gamaries, fill d'Helquies, que Sedequies, rei de Judà, envià a Nabucodonosor, rei de
Babilònia, a Babilònia. Deia: «4 Així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel, a tots els
captius deportats de Jerusalem a Babilònia: 5 Edifiqueu cases i establiu-vos; planteu
horts i mengeu-ne els fruits! 6 Preneu dona i procreeu fills i filles; busqueu esposes per
als vostres fills, doneu les vostres filles a homes i que infantin fills i filles, de manera
que us multipliqueu aquí i no disminuïu! 7 Procureu el benestar del país on us he
deportat, i pregueu Jahvè per ell, ja que del seu benestar depèn el vostre. (8 Perquè així
parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: No us deixeu enganyar pels profetes que hi ha entre
vosaltres, ni pels vostres endevins; no escolteu els somnis que somien, 9 ja que és una
mentida allò que us estan profetitzant en el meu nom; jo no els he enviats, oracle de
Jahvè. 10 Perquè així parla Jahvè: Quan s'hauran complert els setanta anys de Babilònia,
intervindré a favor vostre i realitzaré en vosaltres la meva promesa de tornar-vos en
aquest lloc.) 11 Si, jo em sé els plans que tinc sobre vosaltres, oracle de Jahvè, plans de
benestar i no de desventura, per donar-vos el futur que espereu. (12 M'invocareu, i
m'apiadaré de vosaltres; em pregareu, i us escoltaré; 13 em buscareu, i em trobareu.)
Quan em reclamareu de tot cor, 14 em mostraré a vosaltres (oracle de Jahvè, i canviaré la
vostra sort i us aplegaré de totes les nacions i de tots els llocs on us he dispersat, oracle
de Jahvè, i us tornaré al lloc d'on us he deportat.)

—1716→

15 Perquè dieu: «Jahvè ens ha suscitat profetes a Babilònia. (16 Perquè així parla
Jahvè sobre el rei que seu al tron de David, i sobre tot el poble que viu en aquesta ciutat,
els vostres germans que no us han acompanyat a l'exili; 17 així parla Jahvè-Sabaot:
Enviaré contra ells l'espasa, la fam i la pesta, i els posaré com les figues badades que no
es poden menjar de tan dolentes. 18 Els perseguiré amb l'espasa, la fam i la pesta i en faré
un horror per a tots els reialmes de la terra, una execració, un objecte d'estupor, de
xiulada, i un oprobi per a totes les nacions on els he dispersats. 19 Perquè no han escoltat
les meves paraules, oracle de Jahvè, bé que els hagi enviat amb insistència els meus

servents, els profetes, sense que escoltessin, oracle de Jahvè. [20] I vosaltres, escolteu la paraula de Jahvè, tots els exiliats que he enviat de Jerusalem a Babilònia!) [21] Així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel, sobre Acab, fill de Colies, i sobre Sedequies, fill de Maasies, que us profetitzen falsament en el meu nom: Jo els lliuraré a les mans de Nabucodonosor, rei de Babilònia, que els executarà a la vostra vista. [22] I d'ells arrencarà la maledicció que estarà en curs entre tots els exiliats de Judà a Babilònia, que dirà: «Que Jahvè et tracti com a Sedequies i Acab, que el rei de Babilònia ha rostit al foc!» [23] Perquè han fet «una inconveniència a Israel» cometent adulteri amb les dones dels altres (i han pronunciat en el meu nom una paraula de la qual jo no havia donat l'ordre). Jo, ben informat, en dono fe, oracle de Jahvè.

La reacció d'un dels exiliats.— [24-25] I Semeïes, de Nehelam, envià, en nom propi, una carta (a tot el poble de Jerusalem i) al sacerdot Sofonies, fill de Maasies (i a tots els sacerdots), que deia: [26] «Jahvè t'ha instituït sacerdot en lloc del sacerdot Jojadà, perquè fossis superintendent del temple de Jahvè pel que fa a tot home dement i que actua com a profeta, i el fiquessis al cep i a l'argolla. [27] Ara, doncs, ¿per què no has escridassat Jeremies d'Anatot, el qui us fa el profeta? [28] Que per —1717→ això ens ha pogut enviar aquesta recomanació: «Serà llarg; edifiqueu cases i establiu-vos; planteu horts, i mengeu-ne els fruits!» [29] I el sacerdot Sofonies llegí la carta al profeta Jeremies.

([30] La paraula de Jahvè fou adreçada a Jeremies, dient: Envia a dir a tots els exiliats: Així parla Jahvè sobre Semeïes, de Nehelam: [31] Ja que Semeïes us ha profetitzat sense que jo l'hagi enviar, i us ha inspirat una falsa confiança, [32] per això, així parla Jahvè: Castigaré Semeïes, de Nehelam, i la seva descendència! Cap dels seus no viurà enmig d'aquest poble, ni fruirà del bé que faré per al meu poble (oracle de Jahvè, perquè ha predicat la revolta contra Jahvè).

Oracles sobre la restauració (Jr. 30,1 - 31,40)

30 Introducció.— [1] La paraula que fou adreçada a Jeremies de la part de Jahvè: [2] Així parla Jahvè, el Déu d'Israel: Escriu-te totes les paraules que t'he dit en un llibre! [3] Perquè vénen dies, oracle de Jahvè, en què canviaré la sort del meu poble, Israel i Judà, ha dit Jahvè, i els faré tornar al país que vaig donar als seus pares, perquè en prenguin possessió.

La salvació d'Israel.— [4] Aquestes són les paraules que Jahvè ha dit sobre Israel i Judà.

[5] (Així parla Jahvè:)
Hem sentit un crit de terror,
d'alarma intensa.
[6] Pregunteu, si no, i vegeu
si cap mascle infanta.
¿Per què, doncs, veig tot home
amb les mans a la cintura (com la qui infanta),

i que totes les cares s'han alterat,
s'han quedat lívides?
7 Ai, que aquest és un gran dia,
no n'hi ha cap com ell!
Serà per a Jacob un temps de tràngol,
però en sortirà salvat.

8 Aquell dia, oracle de Jahvè-Sabaot, trencaré el jou que pesa sobre el teu coll i rompré els teus eixanguers; els pagans no els reduiran més a l'estat de servitud. —1718→ 9 Serviran Jahvè, el seu Déu, i David, el rei que els suscitaré.

10 I tu no has de tenir por, servent meu Jacob;
no t'has d'espantar, Israel!
Perquè jo et socorreré des de lluny,
i els teus descendents, des de la seva captivitat;
Jacob tornarà, i trobarà la calma,
viurà tranquil i sense alarmes.

11 Perquè jo, oracle de Jahvè, estaré amb tu per socórrer-te, ja que vull fer net de tots els pagans entre els quals t'he disseminat. Només amb tu no faré net: et castigaré segons el dret, però de ben impune, no te'n puc pas deixar.

Càstig dur del poble

12 Perquè així parla Jahvè:
Incurable davant meu és la teva fractura,
dolorós el teu cop!
13 No hi ha cap remei per a l'úlcera,
per a tu no hi ha cicatrització!
14 Tots els teus amants ja no hi pensen,
no s'interessen per tu,
ja que t'he clavat un cop d'enemic,
un càstig cruel.
15 ¿Què et queixes de la teva fractura,
que el teu dolor és incurable?
És per les teves grans culpes
que t'he fet aquest mal.

16 Per això, tots els qui et devoren seran devorats, i tots els qui et creen dificultats, tots aniran a l'exili; els qui t'espolien seran espoliats, i tots els qui et depreden, els

lliuraré a la depredació. [17] Ja que faré que et pugi la carn nova i et curaré dels teus cops,
oracle de Jahvè,

perquè t'han donat el nom d'«expulsada»,
per la qual ningú no s'interessa.

La restauració de Jacob. [18] Així parla Jahvè: Canviaré la sort de les tendes de Jacob i em compadiré de les seves mansions: la ciutat serà reedificada sobre les seves ruïnes, i el torricó s'assentarà allà on li pertoca. [19] En sortirà l'acció de gràcies i la veu de gent alegre; els multiplicaré, perquè no disminueixin, i els honraré, perquè no els tinguin per poca cosa. —1719→ [20] Els seus fills seran com abans, i la seva comunitat, amb la meva protecció, serà estable; castigaré tots els qui els molestin. [21] El seu sobirà procedirà d'ell mateix i el qui el governi sortirà del seu si; i el faré acostar, perquè es posi en contacte amb mi; perquè, ¿qui és el qui arriscaria la vida posant-se en contacte amb mi, oracle de Jahvè? ([22] Sereu el meu poble, i jo seré el vostre Déu.)

[23] Vet aquí una tempestat de Jahvè: és la còlera que surt, una tempestat terbolinant s'arremolina sobre el cap dels impius; [24] la ira ardent de Jahvè no reculará, que ell no hagi acomplert i realitzat els seus designis recòndits! A la fi dels dies ho comprendreu.

31 Restauració de les tribus del nord.— [1] Aquell temps, oracle de Jahvè, seré el Déu de tots els clans d'Israel, i ells seran el meu poble.

[2] Així parla Jahvè: Ha trobat gràcia
el poble en el desert;
els qui l'espasa ha perdonat comencen
a viure en repòs.
Albira Déu [3] de lluny,
Jahvè li apareix:
«Amb un amor etern t'estimo;
per això, m'he mantingut bondadós per a tu.
[4] T'edificaré de nou, i seràs reedificada,
o verge d'Israel,
tornaràs a posar-te bonica amb els teus tamborins
i sortiràs dansant alegre.
[5] De nou plantaràs les vinyes
a les muntanyes de Samaria;
els qui plantin plantaran i colliran
i cantaran lloances a Jahvè.
[6] Perquè un bon dia els observadors cridaran
a la muntanya d'Efraïm:
«Aixequem-nos, pugem a Sió,
cap a Jahvè, el nostre Déu!»

Repatriació

7 Perquè, així parla Jahvè:
Canta fort, Jacob, canta d'alegria,
xiscleu al cim de les muntanyes,
publiqueu, lloeu i digueu:
«Jahvè ha socorregut el seu poble,
la resta d'Israel!»
—1720→
8 Els faré venir del nord
i els aplegaré d'un extrem de la terra.
Hi seran tots, cecs, coixos, i la qui infanta;
tornaran una colla gran.
Vet aquí que 9 sortiren tot plorant,
però els reconduiré enmig de consols,
els faré anar cap als torrents d'aigua,
pel camí pla on no ensopeguin.
Ja que, per a Israel, m'he tornat un pare,
Efraïm és el meu primogènit.
10 —Escolteu, pagans, quina cosa diu Jahvè,
proclameu-ho a les illes llunyanes (i digueu):
Qui dispersà Israel, l'aplegarà,
el guardarà com un pastor el seu ramat;
11 ja que Jahvè ha redimit Jacob,
el rescata de la mà d'un de fort.
12 Vindran tots alegres cap a l'Excels de Sió,
radiants de joia pels beneficis de Jahvè,
pel blat, pel most i per l'oli,
per les cries del bestiar menut i gros.
La seva gorja serà com un hort que es rega,
no continuaran candint-se més;
13 aleshores la noia dansarà alegre,
joves i vells estaran contents.
Canviaré el seu dol en goig (els consolaré),
els alegraré després de tantes penes.
14 Donaré als sacerdots tant de greix com vulguin,
i el meu poble se saciarà dels meus béns,
oracle de Jahvè.

La lamentació de Raquel

15 [1536] Així parla Jahvè:
Escolta: a Ramà, se sent un sanglot,
un plor d'amarguesa!
Es Raquel que plora els seus fills,
no es vol consolar (dels
seus fills, perquè ja no hi
són. 16 Així parla Jahvè:)
Deixa't estar de plorar,
eixuga't les llàgrimes!
Perquè les teves penes seran compensades (oracle
de Jahvè):
tornaran del país enemic!
17 Hi ha esperances per al
teu avenir, oracle de Jahvè:
—1721→
els teus fills tornaran al seu
territori!

Penediment d'Efraïm

18 He ben sentit, oracle de Jahvè,
com a Efraïm, li remordia:
«Per corregir-me, m'heu donat llenya,
com a un vedell indòmit!
Restaureu-me ara, tot penedit,
que vós sou, Jahvè, el meu Déu!
19 Sí, després d'haver-me esgarriat,
m'ha sabut molt greu;
després d'haver-me instruït,
m'he picat la cuixa.
Estic confós, ple de vergonya,
perquè suporto l'oprobi (de la meva joventut)!»
20 ¿Que és Efraïm, el meu fill més car,
el meu nen deliciós?
Ja que, cada vegada que en parlo,
hi haig de pensar;
per això, les entranyes se'm commouen per ell,
per força me n'he de compadir (oracle de Jahvè)!

Exhortació a tornar

21 Dreça per a tu fites,

posa per a tu jalons,
fes atenció a la ruta,
torna pel camí d'anada!
Verge d'Israel, torna
a aquestes ciutats que són teves!
22 ¿Fins quan has de fer el ronsa,
filla triganera?

Perquè Jahvè ha creat una novetat a la terra: la dona envolta l'home!

La benedicció de Judà. 23 Així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Diran encara aquesta paraula al país de Judà i a les seves ciutats, quan hauré canviat la seva sort: «Jahvè t'ha beneït, a tu, seu de justícia, muntanya santa, 24 i els qui habiten a les ciutats de Judà i tot el seu país, juntament amb els llauradors i els qui van amb un ramat». 25 Perquè regaré la gorja que pateix set i ompliré tota gorja que es va candint.

26 Sobre això em vaig despertar i vaig veure: havia tingut un son dolç.

La multiplicació del poble.— 27 Vénen dies, oracle —1722→ de Jahvè, en què sembraré sobre la casa d'Israel i sobre la casa de Judà una llavor d'homes i una llavor de bestiar. 28 I igual com he vetllat sobre ells per arrencar, per enderrocar, per demolir, per arruïnar i per fer mal, així vetllaré sobre ells per edificar i per plantar, oracle de Jahvè.

Retribució individual.— 29 Aquells dies no diran més: «Els pares han menjat raïm verd, i s'han esmussat les dents dels fills», 30 sinó que cadascú morirà per les seves pròpies culpes: a tot home que haurà menjat el raïm verd, se li esmussaran les pròpies dents.

La nova aliança[1537].— 31 Vénen dies, oracle de Jahvè, en què conclouré amb la casa d'Israel i amb la casa de Judà una aliança nova; 32 no com l'aliança que vaig concloure amb els seus pares el dia que els vaig agafar per la mà per fer-los sortir del país d'Egipte, ja que foren ells que romperen la meva aliança, i jo els vaig avorrir, oracle de Jahvè. 33 Sí, aquesta serà l'aliança que conclouré amb la casa d'Israel després d'aquells dies, oracle de Jahvè: posaré la meva Llei dintre d'ells i l'escriuré sobre el seu cor. Aleshores jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. 34 No els caldrà més instruir-se l'un a l'altre, dient: «Coneixeu Jahvè!», perquè em coneixeran tots, dels més petits fins als mes grans, oracle de Jahvè, ja que els perdonaré les culpes i no em recordaré més dels seus pecats.

Perennitat del nou poble.— 35 Així parla Jahvè, que estableix el sol per fer llum, de dia; la lluna, i els estels, per fer llum, de nit; que avalota el mar, i en bramulen les onades, Jahvè-Sabaot, de nom: 36 Si mai falla aquest ordre davant meu, oracle de Jahvè, també el llinatge d'Israel deixarà de ser una nació davant meu per tota la vida!

Perennitat de l'amistat amb Jahvè.— 37 Així parla Jahvè: Si fos possible d'amidar els cels a dalt i d'explorar els fonaments de la terra a baix, també jo rebutjaria el llinatge d'Israel per tot allà que ha fet, oracle de Jahvè.

La nova ciutat santa.— [37] Vénen dies, oracle de Jahvè, —1723→ en què la ciutat serà reconstruïda per a Jahvè des de la torre d'Hananeel fins a la porta de l'Angle. [39] El cordill d'amidar sortirà, encara, de dret sobre el puig de Gareb i girarà cap a Goà, [40] i tota la Vall (els cadàvers i les cendres) i tots els terrenys fins al torrent del Cedró, fins a l'angle de la porta dels Cavalls, cap a l'est, seran consagrats a Jahvè; mai més no hi haurà qüestió d'arrencar i de demolir.

Nova sèrie de paraules de Jahvè (Jr. 32,1 - 45,5)

32 La compra del camp d'un parent.— [1] La paraula que fou adreçada a Jeremies de la part de Jahvè, l'any deu de Sedequies, rei de Judà, és a dir, l'any divuit de Nabucodonosor. [2] Aleshores l'exèrcit del rei de Babilònia assetjava Jerusalem, i el profeta Jeremies es trobava detingut a l'atri de guàrdia, al palau reial de Judà, [3] on el rei de Judà, Sedequies, l'havia fet tancar, dient: «¿Per què has de profetitzar, dient: Així parla Jahvè: Posaré aquesta ciutat a les mans del rei de Babilònia, perquè la prengui; [4] i Sedequies, rei de Judà, no s'escaparà de les mans dels caldeus, sinó que certament serà posat a les mans del rei de Babilònia i es parlaran boca amb boca i es veuran ulls amb ulls; [5] farà anar Sedequies a Babilònia, i s'hi estarà fins que jo el visiti, oracle de Jahvè; si combateu contra els caldeus, no tindreu èxit!».

[6] I Jeremies va dir: «Em fou adreçada la paraula de Jahvè, dient: [7] Vet aquí Hanameel, fill del teu oncle Sel·lum, que ve per dir-te: «Compra el meu camp d'Anatot, perquè tens el dret de preferència per a comprar-lo!» [8] M'arribà el meu cosí Hanameel, segons la paraula de Jahvè, a l'atri de guàrdia i em digué: «Compra el meu camp d'Anatot, (que és a la terra de Benjamí), perquè tens el dret d'adquisició i el rescat t'interessa; compra'l». I vaig conèixer que es tractava d'una paraula de Jahvè. [9] Vaig comprar, doncs, el camp del meu cosí Hanameel, a Anatot, i li'n vaig pagar el preu: disset sicles de plata. [10] En vaig redactar l'acta i vaig posar-hi el segell; vaig —1724→ prendre testimonis i vaig pesar la plata a les balances. [11] Després vaig agafar l'acta de compra, la segellada, segons les regles prescrites, i l'oberta, [12] i la vaig donar a Baruc, fill de Neries, fill de Maasies, en presència del meu cosí Hanameel, dels testimonis signataris de l'acta de compra i de tots els jueus que es trobaven a l'atri de guàrdia, [13] i davant d'ells vaig donar aquesta ordre a Baruc: [14] «Així parla Jahvè-Sabaot el Déu d'Israel: Agafa (aquestes actes) aquesta acta de compra, la segellada i l'oberta, i posa-les en una gerra a fi que es conservin molt de temps. [15] Perquè, així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Encara es compraran cases, camps i vinyes en aquest país.

[16] Després d'haver confiat l'acta de compra a Baruc, fill de Neries, vaig pregar Jahvè, dient: [17] «Ah, Senyor Jahvè, sou vós que heu fet el cal i la terra amb la vostra gran força i el vostre braç estès; res no us és impossible! [18] Que en preneu milers a mercè, però feu pagar la culpa dels pares a compte dels fills després d'ells; el Déu gran i valent, Jahvè (-Sabaot, de nom), [19] gran en designis i suprem en execució; que teniu els ulls oberts sobre tots els camins dels fills d'Adam per donar a cadascun segons la seva conducta i segons el fruit de les seves accions; [20] que heu produït senyals i prodigis d'ençà del país d'Egipte fins avui, a Israel i a l'estepa, i us heu fet un nom com es veu avui; [21] que féreu sortir el vostre poble d'Israel del país d'Egipte amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç estès, i amb un estemordiment gran. [22] Els donàreu aquest país que

havíeu promès amb jurament als seus pares, un país que regala de llet i de mel. [23] Però
van venir, en van prendre possessió, i no escoltaren la vostra veu ni observaren la vostra
Llei; res no van fer del que vós els havíeu manat de fer, de manera que els heu fet venir
tot aquest mal: [24] tenim aquí mateix les rampes, que arriben a la ciutat; a causa de
l'espasa, la fam i la pasta, la ciutat és posada a les mans dels caldeus que l'ataquen, i allò
amb què l'havíeu amenaçada és un fet; [25] i sou vós, Senyor Jahvè, que m'heu dit:
«Compra —1725→ el camp amb diner!», ¿i jo he hagut de redactar l'acta, posar-hi el
segell i prendre testimonis, quan la ciutat és posada a les mans dels caldeus?»

[26] Aleshores em fou adreçada la paraula de Jahvè, dient: [27] Sí, jo sóc Jahvè, el Déu
de tot ésser de carn. Hi ha per a mi res d'impossible? [28] Per això, així parla Jahvè: Posaré
aquesta ciutat a les mans dels caldeus, és a dir, a les mans de Nabucodonosor, rei de
Babilònia, que la prendrà; [29] els caldeus que l'ataquen hi entraran i calaran foc a aquesta
ciutat i la incendiaran (això val per a les cases on es van cremar perfums a Baal i es van
vessar libacions a d'altres déus, sobre els seus terrats, per ofendre'm). [30] Ja que els fills
d'Israel i els de Judà no han fet, des de joves sinó allò que jo trobo mal fet (els fills
d'Israel, en efecte, no han fet més que ofendre'm amb l'obra de les seves mans, oracle de
Jahvè). [31] Perquè aquesta ciutat ha estat per a mi un motiu d'ira i de còlera des del dia
que l'edificaren fins avui, tant, que me l'he de treure del davant [32] per tot el mal que els
fills d'Israel i els de Judà han fet per ofendre'm: ells, els seus reis, els seus magnats, els
seus sacerdots, els seus profetes, l'home de Judà i els habitants de Jerusalem. [33] Se m'han
girat d'esquena, i no de cara, tot i que els han instruït, cada dia, amb insistència, i no han
escoltat i après la lliçó. [34] Han instal·lat els seus Horrors al temple que porta el meu nom,
per deshonrar-lo. [35] Han construït els llocs sacrificials de Tófet, a la vall de Ben-
Hennom, per fer passar pel foc els seus fills i les seves filles, en honor de Móloc —cosa
que no els he prescrit, ni mai m'havia passat pel cap de fer aquesta abominació—, per
induir Judà al pecat.

[36] I ara, així parla Jahvè, el Déu d'Israel, a propòsit d'aquesta ciutat de què dieu: «Ha
estat posada a les mans del rei de Babilònia per l'espasa, la fam i la pesta» [37] Jo els
aplegaré de tots els països on els he disseminats en la meva ira, la meva còlera i una
gran indignació; els tornaré en aquest lloc i els faré habitar en seguretat. [38] Aleshores
seran el meu poble, i jo seré el seu Déu. [39] Els donaré una sola ment —1726→ i un sol
propòsit perquè em temin sempre, pel seu bé i pel bé dels seus fills després d'ells. [40]
Conclouré amb ells una aliança eterna no pararé de seguir-los i posaré el meu temor en
el seu cor perquè no s'apartin de mi. [41] Trobaré gust a fer-los bé, i els plantaré ferms en
aquest país, amb tot el meu cor i amb tota la meva ànima. [42] Perquè així parla Jahvè:
Igual com he fet venir sobre aquest poble tot aquest gran mal, així faré venir sobre ells
tot el bé que els prometo, [43] i encara es compraran camps en aquest país de què dieu: «És
un desert sense homes ni bèsties; fou posat a les mans dels caldeus»; [44] compraran camps
per diner, en redactaran l'acta, hi posaran el segell i prendran testimonis, al país de
Benjamí, als voltants de Jerusalem, a les ciutats de Judà, a les de la Muntanya, de la
Terra baixa i del Nègueb. Ja que canviaré la seva sort, oracle de Jahvè.

33 **Altres promeses de restauració.**— [1] La paraula de Jahvè fou adreçada una
segona vegada a Jeremies, quan encara estava detingut a l'atri de guàrdia, dient: [2] Així
parla Jahvè, que ha fet la terra tot donant-li forma i estabilitat —el seu nom és Jahvè!—:
[3] Crida'm, i et respondré, t'anunciaré coses grans i reservades que no saps. [4] Perquè així
parla Jahvè, el Déu d'Israel, referent a les cases d'aquesta ciutat i a les cases reials de
Judà, les demolides (per raó de les rampes i de l'avantmuralla, [5] quan començaven a

combatre contra els caldeus), per omplir-les amb els cossos dels homes que jo havia
manat en la meva ira i en la meva còlera i als quals havia amagat la cara per tota la seva
dolenteria: [6] Vet aquí que la restauraré; els revelaré tresors de pau forma, [7] canviaré la
sort de Judà i la de Jerusalem i els edificaré com eren abans. [8] Els purificaré de totes les
seves culpes, amb què van pecar contra mi, i els perdonaré totes les culpes i allò en què
m'han estat infidels. [9] I serà un motiu de goig, d'honor i de glòria per a totes les nacions
de la terra que sentiran parlar de tot el bé que jo els faig; s'escruixiran i s'esvalotaran de
tant de bé i de tanta pau com els procuro.

—1727→

Alegria i agraïment del poble.— [10] Així parla Jahvè: Es tornarà a sentir en aquest
lloc que dieu que està arruïnat, sense homes ni bèsties, a les ciutats de Judà i pels carrers
de Jerusalem que estan desolats, sense homes, ni bèsties, [11] la veu de goig i la veu
d'alegria, la veu d'espòs i la ven d'esposa, la veu dels qui, portant sacrificis d'acció de
gràcies al temple de Jahvè, diran: «Doneu gràcies a Jahvè-Sabaot, perquè Jahvè és bo,
perquè és etern el seu amor!» Perquè canviaré la sort d'aquest país com era abans, ha dit
Jahvè.

Represa de la vida pastoral.— [12] Així parla Jahvè-Sabaot: Hi tornarà a haver en
aquest lloc arruïnat, sense homes ni bèsties, i en totes les seves ciutats, una pleta on els
pastors tancaran les ovelles. [13] A les ciutats de la Muntanya, de la Terra baixa i del
Nègueb, al país de Benjamí, als voltants de Jerusalem i a les ciutats de Judà, les ovelles
tornaran a passar davant les mans del qui les compta, ha dit Jahvè.

El regne messiànic.— [14] Vénen dies, oracle de Jahvè, en què realitzaré la promesa
que vaig fer a la casa d'Israel i a la de Judà. [15] Aquells dies i aquell temps faré germinar
de David un germen legítim, que exercirà en el país dret i justícia. [16] Aquells dies, Judà
triomfarà i Jerusalem viurà segura, i el nom que li donaran és: «Jahvè-és-la-nostra
legitimitat».

Perennitat de la dinastia i del sacerdoci.— [17] Perquè així parla Jahvè: Mai no
faltarà a David un successor per a seure sobre el tron de la casa d'Israel. [18] I als sacerdots
levites, no els faltaran mai successors en el meu servei per a oferir l'holocaust, fer
fumejar l'oblació i celebrar cada dia el sacrifici.

Repetició de la promesa. [19] La paraula de Jahvè fou adreçada a Jeremies, dient: [20]
Així parla Jahvè: Si és que es trenca el pacte del dia amb la nit, de manera que el dia i la
nit no s'escaiguin al temps que els toca, [21] aleshores sí, que es trencarà el pacte amb el
meu servent David, de manera que no tingui cap fill que regni sobre —1728→ el seu
tron, i amb els levites sacerdots, de manera que no siguin els meus ministres. [22] Igual
com no es pot comptar l'exèrcit del gel ni mesurar la sorra del mar, així multiplicaré la
posteritat del meu servent David i els levites que em fan de ministres.

Déu no ha rebutjat David.— [23] La paraula de Jahvè fou adreçada a Jeremies,
dient: [24] ¿No has vist què enraona aquest poble: «Les dues famílies que havia elegit
Jahvè, les ha rebutjades»? (i menyspreen el meu poble, que ja no els apareix possible
com a nació). [25] Així parla Jahvè: Si no he creat el dia i la nit, i no he instituït les
ordenances del gel i de la terra, [26] aleshores sí, que rebutjaré (el llinatge de Jacob i) el

meu servent David i no prendré de la seva descendència qui governi la posteritat d'Abraham, Isaac i Jacob. Perquè canviaré la seva sort i em compadiré d'ells.

34 Comunicació a Sedequies.— [1] La paraula que fou adreçada a Jeremies de la part de Jahvè, quan Nabucodonosor, rei de Babilònia, i tot el seu exèrcit, tots els reialmes de la terra, sotmesos a la seva dominació, i tots els pobles estaven en lluita contra Jerusalem i contra totes les seves ciutats: [2] Així parla Jahvè, el Déu d'Israel: Vés, digues a Sedequies, rei de Judà: Així parla Jahvè: Posaré aquesta ciutat a les mans del rei de Babilònia, que la prendrà i la incendiarà. [3] I tu no t'escaparàs de la seva mà; al contrari, seràs capturat i lliurat en poder seu; us veureu amb el rei de Babilònia ulls amb ulls i us parlareu boca amb boca, i hauràs d'anar a Babilònia. [4] Però escolta una paraula de Jahvè, Sedequies, rei de Judà: Així parla Jahvè (sobre tu: No moriràs per l'espasa), [5] moriràs en pau, i faran cremacions per tu com en feren pels teus pares, els reis passats que et van precedir, i per tu recitaran la lamentació «Ai Senyor!» Sóc jo que ho declaro, oracle de Jahvè. [6] I el profeta Jeremies reportà totes aquestes paraules a Sedequies, rei de Judà, a Jerusalem.

La qüestió de l'alliberament dels esclaus.— [8](La —1729→ paraula que fou adreçada a Jeremies de la part de Jahvè després que) el rei Sedequies havia conclòs amb tot el poble de Jerusalem un acord per a proclamar un afranquiment: [9] cadascú havia de deixar anar en llibertat els seus esclaus hebreus, homes i dones; ningú no havia de retenir en servitud un jueu, germà seu. [7] Quan l'exèrcit del rei de Babilònia estava combatent (contra Jerusalem i contra totes les ciutats de Judà que quedaven) contra Laquís i Azecà, perquè eren elles que restaven entre les (ciutats de Judà) ciutats fortificades, [10] obeïren tots els magnats i tot el poble que havien entrat en l'acord de deixar anar en llibertat els seus esclaus, homes i dones, i de no retenir-los més en servitud; obeïren i els deixaren anar, [11] però després van fer tornar els esclaus, homes i dones, que havien deixat anar en llibertat, i els reduïren de nou a la servitud.

[12] Aleshores la paraula de Jahvè fou adreçada a Jeremies de la part de Jahvè, dient: [13] Així parla Jahvè, el Déu d'Israel: Jo havia conclòs amb els vostres pares, el dia que els vaig fer sortir del país d'Egipte, de la casa de servitud, una aliança, dient: [14] «Al cap de set anys, cadascun de vosaltres llibertarà el seu germà hebreu que se t'haurà venut; és quan t'haurà servit sis anys que l'has d'afranquir». Però els vostres pares no m'han pas escoltat ni m'han prestat cap atenció. [15] Avui, doncs, vosaltres prou havíeu canviat, havíeu fet el que jo trobo just proclamant l'afranquiment del vostre proïsme; havíeu conclòs un acord davant meu, al temple que porta el meu nom. [16] Però heu tornat entera i, profanant el meu nom, heu fet tornar cadascun el seu esclau, home o dona, que havíeu deixat anar en plena llibertat, i els heu forçats a ser una altra vegada els vostres esclaus. [17] Per això, així parla Jahvè: Vosaltres no m'heu obeït donant la llibertat cadascun al seu germà i proïsme. Doncs, jo donaré la llibertat sobre vosaltres, oracle de Jahvè, a l'espasa, a la pesta i a la fam, i faré de vosaltres un horror per a tots els reialmes de la terra. [18] I posaré els homes que han transgredit la meva aliança (que —1730→ no han observat els termes de l'acord que havien conclòs a la meva presència), [19] els magnats de Judà i els de Jerusalem, els funcionaris i els sacerdots, i tots els terratinents que havien passat entre els trossos del vedell ([18b] del vedell que havien tallat en dos per passar entre els seus trossos), [20] els posaré a les mans dels seus enemics i a les mans dels qui van contra la seva vida, i els seus cossos serviran de pastura als ocells de carronya i a les bèsties salvatges. [21] Però Sedequies, rei de Judà, i els seus oficials, els posaré a les mans dels seus enemics, a les mans dels qui van contra la seva vida a les mans de l'exèrcit del

rei de Babilònia que s'acaba de retirar lluny de vosaltres! [22] Donaré ordres, oracle de Jahvè, i els faré tornar cap a aquesta ciutat, perquè l'ataquin, la prenguin i la incendiïn. I convertiré les ciutats de Judà en una desolació, sense cap habitant.

35 L'exemple dels recabites.— [1] La paraula que fou adreçada a Jeremies de la part de Jahvè, en temps de Joaquim, fill de Josies, rei de Judà: [2] Vés a la casa dels recabites, parla amb ells i porta'ls al temple de Jahvè, en una de les sales, per fer-los beure vi. [3] Vaig prendre, doncs, Jezonies, fill de Jeremies, fill d'Habsanies, els seus germans i tots els seus fills, tota la casa dels recabites; [4] els vaig dur al temple de Jahvè, a la sala de Ben-Johanan, fill de Jeguedelies, home de Déu, la que era al costat de la sala dels dignataris, sobre la de Maasies, fill de Sel·lum, guàrdia del llindar; [5] i vaig posar davant d'ells àmfores plenes de vi i copes, i els vaig dir: «Beveu vi!» [6] Però digueren: «No bevem vi, perquè Jonadab, fill de Recab, el nostre pare, ens va donar aquesta ordre: «Mai no heu de beure vi, ni vosaltres ni els vostres fills; [7] tampoc no heu d'edificar cases, ni fer la sembra, ni plantar vinyes, ni n'heu de tenir; perquè és en tendes que heu d'habitar tota la vostra vida (a fi de viure molts dies sobre la terra on sou pelegrins)». [8] I hem escoltat la veu de Jonadab, fill de Recab, el nostre pare, en tot el que ens ha ordenat, de manera que no bevem vi en tota —1731→ la nostra vida, ni nosaltres, ni les nostres dones, ni els nostres fills, ni les nostres filles; [9] no edifiquem cases per habitar-hi, i no tenim ni vinya, ni camp, ni sembrats; [10] habitem més aviat en tendes i ho hem escoltat i fet tot tal com ens ha ordenat el nostre pare Jonadab. [11] Només que, quan Nabucodonosor, rei de Babilònia, ha pujat contra el país, hem dit: «Anem, entrem a Jerusalem per fugir de l'exèrcit dels caldeus i del d'Aram»; i és així que vivim a Jerusalem».

Aplicació als jueus.— [12] Aleshores la paraula de Jahvè fou adreçada a Jeremies, dient: [13] Així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Vés, digues a l'home de Judà i als habitants de Jerusalem: ¿No aprendreu la lliçó, d'escoltar les meves paraules, oracle de Jahvè? [14] Els fills de Jonadab, fill de Recab, han mantingut una paraula que el pare havia imposat als fills, de no beure vi, i no han begut vi fins avui, perquè han obeït el manament del seu pare; però a mi, que us he parlat amb insistència i sense cansar-me, no m'heu escoltat. [15] Us he enviat els meus servents, els profetes, amb constància infatigable, dient: Convertiu-vos cadascun de la seva mala conducta, reformen les vostres obres i no seguiu d'altres déus per servir-los, i podreu habitar sobre la terra que he donat a vosaltres i als vostres pares; però no heu prestat cap atenció ni heu escoltat. [16] Sí, els fills de Jonadab, fill de Recab, han observat l'ordre donada pel seu pare, mentre que aquest poble no m'ha escoltat a mi! [17] Per això, així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Faré venir sobre Judà i sobre tots els habitants de Jerusalem tot el mal amb què els he amenaçats (ja que els he parlat, i no han escoltat, els he cridats, i no han res post).

Promesa als recabites.— [18] I a la casa dels recabites, Jeremies els digué: Així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Com sigui que heu obeït l'ordre del vostre pare Jonadab, que heu complert tot el que us ha manat, [19] per això, així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Jonadab, fill de Recab, no es veurà sense —1732→ un descendent que estigui al meu servei, mentre la terra duri.

36 El volum de l'any 604.— [1] L'any quatre de Joaquim, fill de Josies, rei de Judà, fou adreçada a Jeremies, de la part de Jahvè aquesta paraula: [2] Pren un volum i escriu-hi totes les paraules que t'he dit (tocant a Israel, Judà i totes les nacions) des del dia que

vaig començar a parlar-te (des del temps de Josies) fins avui. [3] Potser, sentint els de la
casa de Judà tot el mal que tinc intenció de fer-los, es convertiran cadascun de la seva
mala conducta, i jo els podré perdonar la seva culpa i el seu pecat. [4] Jeremies cridà
Baruc, fill de Neries, i, dictant Jeremies, Baruc escriví en un volum totes les paraules
que Jahvè li havia dit. [5] Després, Jeremies donà aquesta ordre a Baruc: «Jo estic impedit,
no puc entrar al temple de Jahvè; [6] vés-hi tu, i en el volum que has escrit, dictant-te jo,
llegeix les paraules de Jahvè al poble, en el temple de Jahvè, un dia de dejuni; les has de
llegir també a tots els de Judà vinguts de les seves ciutats. [7] Qui sap si no acudiran
suplicants a Jahvè i es convertiran cadascun de la seva mala conducta; perquè és la gran
ira i la còlera amb què Jahvè ha amenaçat aquest poble». [8] Baruc, fill de Neries, observà
puntualment l'ordre que li havia donat el profeta Jeremies, de llegir en el llibre les
paraules de Jahvè, al temple de Jahvè.

[9] Passà, doncs, l'any cinc de Joaquim, fill de Josies, rei de Judà, el mes novè, que tot
el poble de Jerusalem i tot Judà proclamaren un dejuni davant Jahvè (a Jerusalem). [10]
Aleshores Baruc llegí a tot el poble, en el llibre, les paraules de Jeremies al temple de
Jahvè, a la sala de Gamaries, el fill del secretari Safan, al pati superior, a l'entrada de la
porta Nova del temple de Jahvè. [11] Miquees, fill de Gamaries, fill de Safan, que sentí
totes les paraules de Jahvè, del llibre, [12] baixà al palau reial, a la sala del secretari; i
justament hi tenien sessió tots els dignataris: el secretari Elisamà, Dalaïes, fill de
Semeïes, Elnatan, fill d'Acobor, Gamaries, fill de Safan, Sedequies, fill d'Hananies, i
tots els altres dignataris. —1733→ [13] Miquees els reportà totes les paraules que havia
sentit quan Baruc llegia el llibre al poble. [14] Aleshores, per unanimitat, els dignataris
enviaren Judí, fill de Natanies, fill de Selemies, fill de Cusà, a dir a Baruc: «Agafa el
volum on has llegit per al poble i vine!» I Baruc, fill de Neries, l'agafà i se n'hi va anar. [15]
Li digueren: «Seu, llegeix-nos-el!» I Baruc els el llegí. [16] Quan hagueren sentit totes les
paraules, espantats, es miraren l'un a l'altre i digueren: «Cal absolutament informar el rei
d'aquestes paraules!» [17] Interrogaren Baruc, dient: «Explica'ns com has escrit totes
aquestes paraules». [18] Baruc els digué: «Mot per mot em dictava totes aquestes paraules,
mentre jo les escrivia amb tinta sobre el llibre». [19] Aleshores els dignataris digueren a
Baruc: «Vés, amagueu-vos, tu i Jeremies: que ningú no sàpiga on sou!»

[20] Després entraren a veure el rei a l'habitació; però havien deixat el volum en
dipòsit a la sala del secretari Elisamà. Tanmateix, quan hagueren informat el rei de totes
les paraules, [21] el rei envià Judí a buscar el volum, i ell l'agafà de la sala del secretari
Elisamà. I Judí el llegí al rei i a tots els dignataris que estaven drets al voltant del rei. [22]
El rei estava assegut als apartaments d'hivern, al mes novè, i el foc del braser cremava
davant d'ell. [23] Cada vegada, doncs, quan Judí havia llegit tres o quatre columnes, les
esquinçava amb el trempaplomes d'escriba i les tirava al foc del braser, fins que el
volum sencer fou consumit al foc del braser. [24] No s'estremiren ni s'esquinçaren els
vestits, ni el rei ni cap dels seus servidors que havien sentit totes aquelles paraules! [25] I
baldament Elnatan, Dalaïes i Gamaries insistissin al rei perquè no cremés el volum, no
els va pas escoltar. [26] El rei ordenà a Jerehmeel, fill del rei, a Saraïes, fill d'Ezriel, i a
Selemies, fill d'Abdeel, que arrestessin l'escriba Baruc i el profeta Jeremies; però Jahvè
els havia amagats.

[27] La paraula de Jahvè fou adreçada a Jeremies, després que el rei hagué cremat el
volum amb les paraules que Baruc havia escrit, dictant Jeremies: [28] Torna-hi, pren un
altre volum i escriu-hi totes les paraules que figuraven —1734→ ja al primer volum,
cremat per Joaquim, rei de Judà, [29] i (sobre Joaquim, rei de Judà) digues: Així parla

Jahvè: Tu has cremat aquest volum, dient: «¿Per què hi havies d'escriure: Certament
vindrà el rei de Babilònia, que saquejarà aquest país i en farà desaparèixer homes i
bèsties?» [30] Per això, així parla Jahvè sobre Joaquim, rei de Judà: No tindrà més ningú
sobre el tron de David, i el seu cadàver quedarà exposat a la calor del dia i al fred de la
nit; [31] a ell, la seva descendència i els seus servidors, els castigaré per les seves culpes, i
faré venir sobre ells, sobre els habitants de Jerusalem i sobre els homes de Judà tot el
mal amb què els he amenaçats, sense que escoltessin.

[32] Jeremies agafà un altre volum i el donà a l'escriba Baruc, fill de Neries, que hi va
escriure, dictant Jeremies, totes les paraules del llibre que havia cremat Joaquim, rei de
Judà, i encara hi foren afegides moltes paraules com aquelles.

37 Sedequies consulta Jeremies.— [1] El rei Sedequies, fill de Josies, regnà en lloc
de Jeconies, fill de Joaquim. Nabucodonosor, rei de Babilònia, l'havia fet rei al país de
Judà. [2] Però ni ell, ni els seus servidors, ni el poble de la terra no escoltaren les paraules
que Jahvè pronuncià pel ministeri del profeta Jeremies.

[3] El rei Sedequies envià Jucal, fill de Selemies, i el sacerdot Sofonies, fill de
Maasies, al profeta Jeremies, dient: «Prega per nosaltres Jahvè, el nostre Déu!» [4] Ara bé,
Jeremies anava i venia entre el poble: no l'havien encara ficat a la presó. [5] Però sortí
d'Egipte l'exèrcit del Faraó, i, quan els caldeus que bloquejaven Jerusalem sentiren tal
notícia, es retiraren de davant de Jerusalem. [6] Aleshores la paraula de Jahvè fou
adreçada a Jeremies, dient: [7] Així parla Jahvè, el Déu d'Israel: Així heu de dir al rei de
Judà que us envia a consultar-me: L'exèrcit del Faraó que ha sortit en socors vostre se'n
tornarà al seu país, cap a l'Egipte! [8] Els caldeus tornaran a atacar aquesta ciutat, la
prendran i la incendiaran. [9] Així parla Jahvè: No us feu il·lusions, pensant: Es
definitivament que —1735→ els caldeus se'n van i ens deixen; perquè no se'n van! [10]
Perquè mal que desbaratéssiu tot l'exèrcit dels caldeus en guerra contra vosaltres i que
no en quedessin més que alguns ferits greus, cada un a la seva tenda, ells s'aixecarien
per incendiar la ciutat.

Arrestació de Jeremies. [11] Passà, doncs, quan l'exèrcit dels caldeus es retirà de
davant de Jerusalem a causa de l'exèrcit del Faraó, [12] que Jeremies sortia de Jerusalem
per anar a la terra de Benjamí a fer una partició d'allí entre els del seu poble. [13] Quan va
ser, doncs, a la porta de Benjamí, hi estava de guàrdia un tal Jeries, fill de Selemies, fill
d'Hananies, que arrestà el profeta Jeremies, dient: «Tu vols passar-te als caldeus!» [14]
Jeremies respongué: «Fals! No vull passar-me als caldeus!» Però no se'l va escoltar.
Jeries, doncs, arrestà Jeremies i el conduí als dignataris, [15] i els dignataris, furiosos
contra Jeremies, li pegaren i el posaren detingut a casa del secretari Jonatan, ja que
l'havien convertida en presó; [16] i per cert que va anar a raure al soterrani amb volta, de la
cisterna. I s'hi va quedar molts dies.

Sedequies salva Jeremies. [17] El rei Sedequies el féu anar a buscar. I, secretament,
al seu palau, el rei li preguntà: «Hi ha cap paraula de Jahvè?» Jeremies respongué: «N'hi
ha!» I digué: «A les mans del rei de Babilònia seràs posat!» [18] Després Jeremies digué al
rei Sedequies: «¿En què us he mancat, a tu, als teus servidors o a aquest poble, perquè
m'hàgiu de ficar a la presó? ([19] I on són els profetes que us profetitzaven, dient: No
vindrà contra vosaltres el rei de Babilònia, ni contra aquest país?) [20] I ara, digna't a
escoltar, senyor Rei, que la meva súplica et toqui el cor: no em facis reconduir a casa
del secretari Jonatan, perquè m'hi moriria!» [21] Aleshores el rei Sedequies donà ordres

que internessin Jeremies a l'atri de guàrdia i li donessin cada dia una fogassa de pa, del carrer dels forners, fins que no hi va haver més pa a la ciutat. Així Jeremies quedà a l'atri de guàrdia.

38 Jeremies dins la cisterna.— [1] Safaties, fill —1736→ de Matan, Guedelies, fill de Fashur, Jucal, fill de Selemies, i Fashur, fill de Melquies, sentiren les paraules que Jeremies dirigia a tot el poble: ([2] Així parla Jahvè: Qui es quedarà en aquesta ciutat morirà per l'espasa, la fam i la pesta; però el qui sortirà per rendir-se als caldeus viurà; ell, si més no, salvarà la vida, i sobreviurà.) [3] Així parla Jahvè: Aquesta ciutat serà certament posada en poder de l'exèrcit del rei de Babilònia, que la prendrà. [4] I digueren al rei: «Que el matin, aquest home, perquè no fa més que desmoralitzar els combatents que encara queden en aquesta ciutat, i tot el poble, dient unes coses així; ja que un home així no té cap interès pel bé d'aquest poble, sinó pel mal». [5] El rei Sedequies respongué: «Aquí el teniu, està a les vostres mans!» Perquè el rei era incapaç de negar-los res! [6] Agafaren, doncs, Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada a l'atri de guàrdia; el baixaren amb unes cordes. A la cisterna, no hi havia aigua, sinó llot, i Jeremies s'enfonsà en el llot.

Intervenció d'Abdemèlec.— [7] Però, així que el cusita Abdemèlec, eunuc, que era al palau reial, sentí que havien ficat Jeremies a la cisterna, mentre el rei seia a la porta de Benjamí, [8] sortí i parlà amb el rei, dient: [9] «Han fet mal fet de deixar morir aquest home de fam, perquè no hi ha més pa a la ciutat!» [10] Aleshores el rei donà aquesta ordre al cusita Abdemèlec: «Pren aquí tres homes i puja de la cisterna el profeta Jeremies, abans no mori!» [11] Abdemèlec prengué els homes, entrà al palau reial sota el rebost, s'hi procurà parracs de vestits vells i estripats, els baixà a Jeremies a la cisterna [12] i digué: «Posa això sota les cordes!» Jeremies ho féu així, [13] van estirar amb les cordes i el van pujar de la cisterna.

Nova consulta de Sedequies.— I Jeremies es quedà a l'atri de guàrdia. [14] El rei va fer-lo anar a buscar perquè l'hi portessin a l'entrada tercera del temple de Jahvè. I el rei li va dir: «Voldria fer-te una pregunta; no em dissimulis res!» [15] Jeremies respongué a Sedequies: «Si t'ho declaro, no em faràs —1737→ morir? I, si t'aconsello, no m'escoltaràs». [16] Aleshores el rei li va jurar: «Per Jahvè vivent, que ens ha donat aquesta vida, que no et faré morir ni et posaré a les mans d'aquells homes!» [17] Jeremies digué, doncs, a Sedequies «Així parla Jahvè (Déu-Sabaot, el Déu d'Israel): Si surts per rendir-te als oficials del rei de Babilònia, salvaràs la vida, i aquesta ciutat no serà incendiada; sobreviureu, tu i la teva família. [18] Però, si no vols rendir-te, aquesta ciutat serà posada a les mans dels caldeus, que la incendiaran; i el que és tu, no te n'escaparàs pas». [19] Aleshores el rei digué a Jeremies «És que a mi em fan por els jueus que s'han passat als caldeus; que no em deixin a les seves mans i em maltractin». [20] I Jeremies respongué: «No t'hi deixaran! Escolta la veu de Jahvè en allò que jo et dic: tot t'anirà bé, i conservaràs la vida. [21] Però, si no vols rendir-te, això és el que Jahvè m'ha fet veure: [22] Totes les dones que s'havien quedat al palau reial de Judà, les feien sortir cap als oficials del rei de Babilònia, i deien:

T'han incitat, t'han forçat
els teus bons amics,
t'han fet enfonsar el peu al fang,

han girat cua!

23 (I totes les teves dones i els teus fills, els faran sortir cap als caldeus. I tu no
t'escaparàs de les seves mans, sinó que cauràs presoner del rei de Babilònia; i aquesta
ciutat serà incendiada».) 24 Sedequies li digué: «Que ningú no sàpiga res d'això que hem
parlat, si no vols morir. 25 Si els dignataris senten que he parlat amb tu, i vénen a dir-te:
«Explica'ns el que has dit al rei i el que ell t'ha dit. No ens dissimulis res; si no, et farem
morir», 26 els has de contestar. «He presentat la meva súplica al rei, que no em fes tornar
a la casa de Jonatan, on m'hauria mort». 27 Tots els dignataris anaren, en efecte, a trobar
Jeremies i a interrogar-lo; però els informà exactament com li havia recomanat el rei. El
van, doncs, deixar tranquil, ja que no havia transpirat res de l'entrevista. 28 I Jeremies es
quedà a l'atri de guàrdia, fins al dia que Jerusalem fou presa.

La caiguda de Jerusalem.— I quan Jerusalem fou —1738→ presa, **39** 1 l'any
novè de Sedequies, rei de Judà, el desè mes, Nabucodonosor, rei de Babilònia, i tot el
seu exèrcit vingueren contra Jerusalem, i hi posaren setge; 2 l'any onze de Sedequies, el
quart mes, el dia nou del mes, s'obrí una bretxa a la ciutat. 3 Aleshores tots els oficials
del rei de Babilònia feren la seva entrada i establiren el seu quarter a la porta del Mig:
Nereguelserèser, príncep de Sin-Maguir, el gran oficial, Nabusazban, l'alt dignatari, i
tots els altres oficials del rei de Babilònia. 4 Veient això, Sedequies i tots els seus
guerrers fugiren i, de nit, sortiren de la ciutat cap al jardí del rei per la porta entre els dos
murs i seguiren el camí de l'Arabà. 5 Però les tropes caldees els perseguiren i
aconseguiren Sedequies a les planes de Jericó; fet presoner, el pujaren cap a
Nabucodonosor, rei de Babilònia, a Reblà, al país d'Hemat, i el cridà a judici. 6 El rei de
Babilònia féu degollar els fills de Sedequies davant d'ell mateix; i va fer degollar encara
tots els magnats de Judà. 7 A Sedequies, li féu treure els ulls i li posa grillons per dur-lo
a Babilònia. 8 Els caldeus incendiaren el palau reial i les cases dels particulars, i tiraren a
terra les muralles de Jerusalem. 9 Nabuzardan, comandant de la guàrdia, deportà a
Babilònia els altres de la població que havien quedat a la ciutat, els desertors que se li
havien passat i allò que quedava d'artesans. 10 Però Nabuzardan, comandant de la
guàrdia, deixà al país de Judà una part del poble menut que no tenia res, i els distribuí,
al mateix temps, vinyes i camps.

11 Pel que fa a Jeremies, Nabucodonosor, rei de Babilònia, havia donat a
Nabuzardan, comandant de la guàrdia, aquesta ordre: 12 «Pren-lo, no el perdis de vista i
no li facis cap mal, sinó tracta'l com et demanarà». 13 Nabuzardan, doncs, comandant de
la guàrdia, Nabusazban, l'alt dignatari, Nereguelserèser, el gran oficial, i tots els oficials
del rei de Babilònia, 14 feren anar a buscar Jeremies a l'atri de guàrdia i el confiaren a
Godolies, fill d'Ahicam, fill de Safan, perquè l'acomboiés cap a casa. (I visqué enmig
del poble.)

—1739→

Promesa a Abdemèlec. 15 Mentre estava detingut a l'atri de guàrdia, la paraula de
Jahvè fou adreçada a Jeremies, dient: 16 Vés, digues al cusita Abdemèlec: Així parla
Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Compliré sobre aquesta ciutat les meves paraules en mal i
no en bé, i tu les tindràs presents aquell dia. 17 Però jo t'alliberaré aquell dia, oracle de
Jahvè, i no seràs posat a les mans dels homes que et fan tremolar, 18 sinó que faré que

puguis escapar i que no caiguis per l'espasa; tu sortiràs amb vida, ja que has posat la
confiança en mi, oracle de Jahvè.

40 Alliberat, Jeremies va a Masfà.— [1] La paraula que fou adreçada a Jeremies
de la part de Jahvè, després que Nabuzardan, comandant de la guàrdia, l'hagué
acomiadat de Ramà, on (havia pres quan es trobava encadenat en mig de tots els captius
de Jerusalem i de Judà, que havien de ser deportats a Babilònia. [2] El comandant de la
guàrdia va agafar, doncs, Jeremies i li digué: «Jahvè, el teu Déu, havia predit aquest mal
per a aquest lloc, [3] i (l'ha acomplert:) Jahvè ha realitzat les seves amenaces, perquè heu
pecat contra ell i no heu escoltat la seva veu. [4] (I ara), vet aquí que t'he alliberat (avui) de
les cadenes que tenies a les mans: si et sembla bé d'acompanyar-me a Babilònia, no et
perdré de vista; però, si et desagrada d'acompanyar-me a Babilònia, deixa-ho estar,
(veges, tens davant teu tot el país; vés-te'n allà on et sembli que et convé més), [5] torna-
te'n a Godolies, fill d'Ahicam, fill de Safan, que el rei de Babilònia ha nomenat
governador del país de Judà, i viu amb ell enmig del poble, o véste'n allà on et
convingui». I el comandant de la guàrdia li donà provisions i un present, i l'acomiadà.

[6] I Jeremies féu cap a Masfà, prop de Godolies, fill d'Ahicam, i visqué amb ell
enmig del poble que havia quedat al país.

Godolies, governador.— [7] Quan tots els oficials i els homes de l'exèrcit que hi
havia pel camp sentiren que el rei de Babilònia havia instituït Godolies (fill d'Ahicam)
com a governador del país —1740→ i que li havia confiat els homes, les dones i la
mainada d'aquells qui no havien estat deportats a Babilònia, [8] feren cap a Masfà, prop de
Godolies: Ismael, fill de Natanies, Johanan, fill de Caré, Saraïes, fill de Tanehúmet, els
fills d'Ofí, el netofatita, i Jezonies, fill del maacatita, ells i els seus homes. [9] Godolies els
féu aquest jurament, a ells i als seus homes: «No tingueu por dels servidors caldeus,
establiu-vos al país, serviu el rei de Babilònia, i tot us anirà bé. [10] Jo m'establiré a Masfà
com a prepòsit vostre per respondre de vosaltres davant dels caldeus que se'ns presentin.
Però vosaltres, colliu vi, fruita i oli, guardeu-ho als vostres recipients i viviu a les ciutats
on us haureu fixat!»

[11] També tots els jueus que es trobaven a Moab, entre els ammonites, a Edom i als
altres països, havent sentit que el rei de Babilònia havia deixat una resta a Judà i que hi
havia posat al davant Godolies, fill d'Ahicam, [12] anaren al país de Judà, prop de
Godolies, a Masfà, i feren una collita força abundant de vi i de fruita.

[13] Johanan, fill de Caré, i tots els oficials de l'exèrcit anaren a trobar Godolies a
Masfà [14] i li digueren: «ja saps que Baalís, el rei dels ammonites, ha enviat Ismael per
atemptar contra la teva vida?» Però Godolies, no els va creure. [15] I Johanan digué en
secret a Godolies, a Masfà: «Deixa-m'hi anar, i mataré Ismael sense que ningú ho
sàpiga. ¿Podem permetre que ell et mati, i es dispersin els jueus que s'han reunit al teu
voltant i que desaparegui la resta de Judà?» [16] Però Godolies digué a Johanan: «No facis
pas una cosa així; el que dius d'Ismael és fals!»

41 Assassinat de Godolies.— [1] Ara bé, el mes setè, Ismael, fill de Natanies, fill
d'Elisamà, d'estirp reial, anà amb deu homes a trobar Godolies, a Masfà. I, mentre hi
feren un àpat junts, [2] Ismael s'aixecà amb els seus deu homes i mataren Godolies, que el

rei de Babilònia havia nomenat governador del país, [3] tots els jueus que eren amb ell i
els caldeus que s'hi trobaven.

[4] El segon dia després de l'assassinat de Godolies, quan encara no ho sabia ningú, [5]
vingueren uns homes de —1741→ Siquem, Siló i Samaria, vuitanta homes, amb la
barba rasa, els vestits esquinçats i força incisions, que portaven oblacions i encens que
volien presentar al temple de Jahvè. [6] Ismael sortí a trobar-los, que caminaven tots
plorosos, i quan s'hi topà els digué: «Veniu cap a Godolies!» [7] Però quan hagueren entrat
a la ciutat, els degollà vora la cisterna. [8] Entre els homes, però, n'hi hagué deu que
digueren a Ismael: «Perdona'ns la vida, perquè tenim provisions amagades al camp:
blat, ordi, oli i mel!» Aleshores els deixà estar i no els mata, com als seus germans. [9] La
cisterna on Ismael tira tots els cadàvers dels homes que havia matat a causa de Godolies,
és la que el rei Asà havia fet contra Baasà, rei d'Israel; aquesta és la que Ismael va
omplir de víctimes. [10] Després Ismael emmenà les princeses reials i tot el poble que
havia quedat a Masfà, que Nabuzardan, el comandant de la guàrdia, havia confiat a
Godolies, fill d'Ahicam, i de bon matí es posà en camí per passar als ammonites.

[11] Quan Johanan, fill de Caré, i tots els oficials que eren amb ell sentiren dir tot el
mal que havia fet Ismael, [12] agafaren tots els seus homes i l'anaren a atacar.
L'aconseguiren al gran estany de Gabaon. [13] Tan bon punt el poble que era amb Ismael
veié Johanan i els oficials que l'acompanyaven, tingué una alegria [14] i torna cap a
Johanan. [15] Però Ismael s'escapà amb vuit homes i se n'anà als ammonites. [16] Aleshores
Johanan i tots els oficials que l'acompanyaven agafaren tota la resta del poble
emmenada per Ismael: homes, dones, mainada i funcionaris, que ells havien fet tornar
de Gabaon; [17] es posaren en marxa i feren etapa a Guerut-Camaan, al costat de Bet-
Lèhem, amb la intenció de dirigir-se a Egipte, [18] lluny dels caldeus que els feren por,
perquè Ismael havia matat Godolies, que el rei de Babilònia havia nomenat governador
del país.

42 La fugida a l'Egipte. [1] Aleshores tots els oficials, particularment Johanan i
Jezonies, fill d'Osaïes, amb tot el poble, petits i grans, s'acostaren [2] i digueren al profeta
Jeremies: «Digna't a acollir —1742→ la nostra súplica! Prega Jahvè, el teu Déu, per
tota aquesta resta —ja que de molts hem quedat ben pocs, com pots veure amb els teus
propis ulls—, [3] que Jahvè, el teu Déu, ens indiqui el camí que hem de seguir i la cosa
que hem de fer». [4] Jeremies els respongué «Molt bé! Pregaré Jahvè, el vostre Déu, tal
com em demaneu, i la paraula que Jahvè us respondrà, us la comunicaré tota, no us en
trauré res». [5] Per la seva banda, ells digueren a Jeremies: «Que Jahvè sigui testimoni
fidel i verídic, contra nosaltres, si no obrem exactament segons la paraula que Jahvè, el
teu Déu, t'haurà enviat per a nosaltres; [6] que sigui del nostre gust o no, vosaltres obeirem
la veu de Jahvè, el nostre Déu, prop del qual et diputem, a fi que les coses ens vagin bé
pel fet d'haver obeït la veu de Jahvè, el nostre Déu.»

[7] Al cap de deu dies, la paraula de Jahvè fou adreçada a Jeremies. [8] Aleshores cridà
Johanan, els oficials que l'acompanyaven i tot el poble, petits i grans, [9] i els digué: «Així
parla Jahvè (el Déu d'Israel, prop del qual m'heu diputat per presentar-li la vostra
súplica): [10] Si us quedeu tranquil·lament en aquest país, us edificaré (i no demoliré, us
plantaré i no us arrencaré, ja que considero que n'hi ha hagut prou amb el mal que us he
fet): [11] no tingueu por del rei de Babilònia (que us fa por, no tingueu por del rei de
Babilònia, oracle de Jahvè, perquè jo estic amb vosaltres per portar socors i alliberar-
vos de la seva mà, [12] per inspirar-li compassió per vosaltres i) es compadirà de vosaltres i

us deixarà habitar a la vostra terra. [13] Però, si dieu: «No ens volem pas quedar en aquest
país (desobeint així la veu de Jahvè, el vostre Déu, [14] dient: No), sinó que volem anar al
país d'Egipte, on no veurem més guerres, no sentirem més el toc del corn i no patirem
més escassesa de pa, i ens hi establirem, [15] en aquest cas, escolteu la paraula de Jahvè.
Així parla Jahvè: Si tanmateix us heu ficat al cap d'anar a l'Egipte i hi entreu per
sojornar-hi, [16] l'espasa que us fa por us aconseguirà en terra d'Egipte; la fam que us
inquieta s'enganxarà darrera vostre a l'Egipte, i allí, —1743→ morireu. [17] I tots els
homes que s'han ficat al cap d'anar a l'Egipte per sojornar-hi, moriran per l'espasa, la
fam i la pesta: ni un sol supervivent no es podrà escapar del mal que faré venir sobre
ells. [18] Perquè així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Com s'ha vessat la meva ira i la
meva còlera sobre els habitants de Jerusalem, així es vessarà la meva còlera sobre
vosaltres, si aneu a l'Egipte; us convertireu en tema d'execracions, d'estupor, de
malediccions i d'oprobis, i no tornareu a veure més aquest lloc. [19] Aquesta és la paraula
de Jahvè per a vosaltres, resta de Judà: «No aneu a l'Egipte!» I ara, heu de saber [20] que us
feu mal a vosaltres mateixos, si em diputeu prop de Jahvè, el vostre Déu, dient: «Prega
per nosaltres a Jahvè, el nostre Déu, i exactament segons tot el que Jahvè, el nostre Déu,
digui (així indica'ns-ho i ho) farem, [21] (i us ho he indicat avui) i no obeïu la veu de Jahvè
(el vostre Déu, en tot el) que m'ha enviat a vosaltres. [22] (I ara, heu de saber que morireu
per l'espasa, la fam i la pesta al lloc on heu volgut anar a viure.)

43 [1] Però quan Jeremies hagué acabat de dir al poble (totes les paraules de Jahvè,
el seu Déu, amb què Jahvè, el seu Déu, els l'havia enviat) totes aquestes paraules, [2]
Azaries, fill d'Osaïes, Johanan, fill de Caré, i tots els altres homes digueren a Jeremies
«Fals! Jahvè no t'ha enviat a dir: «No aneu a l'Egipte, a viure-hi», [3] sinó que és Baruc,
fill de Neries, que t'incita contra nosaltres, per posar-nos a les mans dels caldeus, que
ens donaran mort, o ens deportaran a Babilònia!» [4] I Johanan, tots els oficials i tot el
poble no obeïren la veu de Jahvè, de quedar-se cal país de Judà. [5] Johanan i tots els
oficials de l'exèrcit agafaren tota la resta de Judà, que havia tornat per viure al país, [6]
homes, dones, mainada i princeses reials, totes les persones que Nabuzardan, comandant
de la guàrdia, havia deixat amb Godolies, fill d'Ahicam, entre ells el profeta Jeremies i
Baruc, fill de Neries; [7] i se'n van anar al país d'Egipte, perquè no volgueren escoltar la
veu de Jahvè. I arribaren fins a Tahfanhés.

—1744→

Predicció de la invasió d'Egipte.— [8] I la paraula de Jahvè fou adreçada a Jeremies
a Tahfanhés, dient: [9] Agafa unes pedres grans i amaga-les al paviment de l'enrajolat que
hi ha a l'entrada del palau del Faraó a Tahfanhés, en presència de jueus, [10] i digue'ls: Així
parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel: Vet aquí que enviaré a buscar Nabucodonosor, rei
de Babilònia, el meu servent, que instal·larà el seu tron sobre aquestes pedres que he
colgat i hi estendrà a sobre la seva catifa. [11] Ell vindrà i clavarà cops al país d'Egipte: qui
és per a la mort, a la mort; qui és per a la captivitat, a la captivitat; qui és per a l'espasa,
a l'espasa! [12] Calarà foc als temples dels déus d'Egipte i els cremarà, perquè estiguin
desolats i quedin deserts, i esplugarà el país d'Egipte com el pastor espluga el seu
mantell; i sortirà d'allí en pau. ([13] Trencarà els obeliscs del temple del Sol que es troben a
On, i incendiarà els temples dels déus d'Egipte.)

44 **Els jueus i la Reina del cel.**— [1] La paraula que fou adreçada a Jeremies per a
tots els jueus que habitaven al país d'Egipte, (que habiten a Magdal, a Tahfanhés, a Nof,

i al país de Patrós): [2] Així parla Jahvè (-Sabaot), el Déu d'Israel. Vosaltres mateixos heu
vist tot el mal que he fet venir sobre Jerusalem i sobre (totes) les ciutats de Judà: aquí
les teniu fetes una ruïna (avui), on ningú no habita, [3] a causa de la dolenteria que han fet,
d'ofendre'm anant a cremar perfums (a servir) a d'altres déus que no havien conegut (ni
ells, ni vosaltres, ni els vostres pares). [4] Vaig enviar-los insistentment els meus servents,
els profetes, dient: No feu aquesta cosa abominable que jo odio! [5] Però no escoltaren ni
prestaren atenció per convertir-se de la seva dolenteria, deixant de cremar perfums a
d'altres déus. [6] Així que la meva ira i la meva còlera s'han abocat i s'han abrandat a les
ciutats de Judà i pels carrers de Jerusalem, que han quedat reduïts a ruïnes i un desert,
com és el cas avui. [7] I ara, així parla Jahvè, el Déu (-Sabaot), el Déu d'Israel: ¿Per què us
feu tant de mal a vosaltres mateixos, suprimint —1745→ d'enmig de Judà home i
dona, infant i nodrissó, de manera que no us deixeu cap resta, [8] ofenent-me amb l'obra
de les vostres mans, cremant perfums a d'altres déus a la terra d'Egipte ora heu vingut a
sojornar, treballant així per la vostra supressió i per convertir-vos en maledicció i oprobi
per a totes les nacions de la terra? [9] ¿Heu oblidat les dolenteries dels vostres pares, les
dels reis de Judà, les dels seus magnats (les vostres i les de les vostres dones), que van
fer al país de Judà i pels carrers de Jerusalem? [10] No han sentit fins avui cap contricció ni
cap por, i no han seguit la meva Llei i les meves prescripcions que havia promulgat
(davant de vosaltres i) davant dels vostres pares. [11] Per això, així parla Jahvè (-Sabaot, el
Déu d'Israel): M'he fixat (en vosaltres per fer-vos mal) per suprimir (tot Judà, [12] i
prendré) la resta de Judà (que s'ha ficat al cap d'anar al país d'Egipte per sojornar-hi, i
desapareixeran tots al país d'Egipte) i cauran per l'espasa i la fam i desapareixeran petits
i grans (moriran per l'espasa i la fam), i seran (en execració) en estupefacció, en
maledicció i en oprobi; [13] passaré comptes amb els qui habiten al país d'Egipte, com n'he
passat amb Jerusalem, per l'espasa, la fam (i la pesta). [14] En la resta de Judà (que vénen a
sojornar-hi) del país d'Egipte, ni un sol supervivent no se n'escaparà per tornar al país de
Judà, on es deleixen per tornar (per habitar-hi, ja que no tornaran sinó alguns escàpols).

[15] Aleshores (tots els homes que sabien que les seves dones cremaven perfums a
d'altres déus i) totes les dones presents, amb grans crits (i tot el poble que habita al país
d'Egipte, a Patrós), respongueren a Jeremies: [16] «Ja ens pots dir el que vulguis en el nom
de Jahvè, que no et volem pas escoltar, [17] sinó que continuarem fent tot el que hem
promès: cremar perfums a la Reina del Cel i vessar-li libacions, com fèiem (nosaltres i
els nostres pares, els nostres reis i els nostres magnats, a les ciutats de Judà i pels carrers
de Jerusalem); aleshores teníem pa a sacietat, érem feliços i no vèiem tants de mals. [18]
Però d'ençà que hem —1746→ deixat de cremar perfums a la Reina del Cel, ens
manca de tot i hem mort per l'espasa i la fam. [19] I, si cremem perfums a la Reina del Cel i
li vessem libacions, ¿que no ho saben els nostres homes que li fem unes coques que la
representen i li vessem libacions?»

[20] Aleshores Jeremies digué a tot el poble, als homes, a les dones i a tots els qui
havien respost: [21] «Dels perfums que heu cremat a les ciutats de Judà i pels carrers de
Jerusalem, vosaltres i els nostres pares, els nostres reis i els nostres magnats, així com el
poble de la terra, ¿no és d'això que Jahvè s'ha recordat i en què ha pensat? [22] Jahvè no
s'ha pogut contenir més davant la dolenteria de les vostres accions i davant les
abominacions que fèieu: i el vostre país s'ha convertit en una ruïna, una estupefacció i
una maledicció (sense habitants) com és el cas avui. [23] Perquè heu cremat perfums i heu
pecat contra Jahvè, no escoltant la seva veu, no seguint la seva Llei, les seves
prescripcions i els seus testimoniatges, per això us ha sobrevingut aquest mal» (com és
el cas avui).

24 Aleshores Jeremies digué al poble i a les dones: «Escolteu la paraula de Jahvè
(tots els de Judà que sou al país d'Egipte). 25 Així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel:
Vosaltres, dones, allò que la vostra boca promet, cal que les vostres mans ho
compleixin! Heu dit: «Posarem escrupolosament en pràctica les prometences que hem
fet: de cremar perfums a la Reina del Cel i de vessar-li libacions». Manteniu les vostres
prometences, feu, feu! 26 Per això, escolteu la paraula de Jahvè, tots els de Judà que
habiteu al país d'Egipte: Jo ho he jurat pel meu gran nom, ha dit Jahvè: En tot el país
d'Egipte, el meu nom no serà pronunciat mai més per cap home de Judà que digui «Per
la vida del Senyor Jahvè!» 27 Vetllaré per ells en mal i no en bé: tots els homes de Judà
que es troben al país d'Egipte desapareixeran per l'espasa i la fam, fins que no en quedi
cap. 28 Així i tot, uns escapats de l'espasa —no gaires— tornaran del país d'Egipte al país
de Judà. Aleshores tota la resta de Judà que ha vingut al país d'Egipte —1747→ per
sojornar-hi coneixerà quina és la paraula que es confirma, la meva o la seva!

29 I aquest ha de ser per a vosaltres el senyal, oracle de Jahvè, que jo m'interessaré
per vosaltres en aquest lloc, a fi que les meves paraules d'amenaça contra vosaltres es
confirmin. 30 Així parla Jahvè: Jo posaré el Faraó Hefré, rei d'Egipte, a les mans dels
seus enemics i dels qui van contra la seva vida, de la mateixa manera que he posat
Sedequies, rei de Judà, a les mans de Nabucodonosor, rei de Babilònia, el seu enemic
que anava contra la seva vida».

45 Una paraula de consol per a Baruc.— 1 La paraula que el profeta Jeremies
dirigí a Baruc, fill de Neries, quan va escriure aquests fets en un llibre (dictant Jeremies,
l'any quatre de Joaquim, fill de Josies, rei de Judà): 2 Així parla Jahvè (el Déu d'Israel)
sobre tu, Baruc:

3 Perquè Baruc ha dit:
«Ai de mi, que Jahvè m'acumula
les penes sobre els dolors!
Estic extenuat a força de gemegar,
no puc trobar cap descans!»

4 Tu li has de dir: Així parla Jahvè: El que he edificat, ho demoleixo, i el que he
plantat, ho arrenco; 5 i tu, ¿reclamaries per a tu coses extraordinàries? No reclamis,
perquè vet aquí que faré venir un mal sobre tot ésser de carn, oracle de Jahvè; i tu, ja
tindràs prou sort que et preservi la vida a qualsevol lloc on vagis.

Oracles contra les nacions (Jr. 46,1 - 51,64)

46 1 Paraula de Jahvè que fou adreçada al profeta Jeremies sobre les nacions.

Oracles contra l'Egipte. La derrota de Carcamís.— [2] A l'Egipte. Sobre l'exèrcit del Faraó Necaó, rei d'Egipte, que era vora el riu Eufrat, a Carcamís; que Nabucodonosor, rei de Babilònia, va derrotar l'any quatre de Joaquim, fill de Josies, rei de Judà.

[3] Preparen el broquer i l'escut.
Endavant per a la batalla!
—1748→
[4] Enganxeu els cavalls,
munteu els destrers,
formeu, elm al cap,
poliu les piques,
poseu-vos les cuirasses!
[5] ¿Per què els ha agafat pànic,
s'han desbandat,
i els seus valents, batuts,
fugen corrents sense girar-se?
Terror al voltant,
oracle de Jahvè!
[6] Els més ràpids no poden fugir,
ni els més valents, escapar-se;
cap al nord, a les ribes de l'Eufrat
han ensopegat, han caigut!
[7] ¿Qui és que pujava com el Nil,
i les seves aigües creixien com riuades?
[8] Que deia: «Pujaré a submergir la terra,
a fer-ne desaparèixer els qui hi habiten».
[9] Cavalls, a la càrrega!
Carros, ataqueu amb fúria!
Que surtin els valents,
Cus i Fut, que porten l'escut,
i els lidis, que tiben l'arc!
[10] Però aquell dia és del Senyor,
Jahvè-Sabaot;
és un dia de venjança,
per a venjar-se dels seus enemics.
L'espasa devorarà, se'n farà un fart,
s'embriagarà de la seva sang,
perquè Jahvè fa una hecatombe
al país del nord, vora el riu Eufrat.
[11] Puja a Galaad i agafa bàlsam,
verge, filla d'Egipte!
Debades multipliques els remeis:
res no podrà curar-te!
[12] Les nacions han sentit la teva ignomínia,
els teus crits han omplert la terra,
ja que el valent ha ensopegat contra el valent,
han caigut tots dos alhora.

La invasió d'Egipte.— [13] La paraula que Jahvè dirigí al profeta Jeremies, quan Nabucodonosor, rei de Babilònia, havia d'anar a donar el cop al país d'Egipte.

[14] Anuncieu-ho a Magdal, feu-ho sentir a Nof!
Digueu: Posa't dreta, prepara't,
perquè l'espasa devora al teu voltant!
[15] ¿Per què Apis[1538] ha fugit
—1749→
i el teu toro no ha aguantat?
És que Jahvè li ha clavat empenta!
[16] La teva forasteralla ensopega i cau,
es van dient l'un a l'altre:
«Aixequem-nos, tornem-nos-en al nostre poble
i a la nostra terra natal,
davant l'espasa del qui aclapara!»
[17] Doneu al Faraó, rei d'Egipte,
el nom d'«estrèpit que deixa passar l'ocasió».
[18] Tan cert com jo visc, oracle del Rei
que porta el nom de Jahvè-Sabaot,
en vindrà un com un Tabor entre les muntanyes
i com un Carmel en el mar.
[19] Fes-te el farcell per a l'exili,
burgesia, filla d'Egipte,
perquè Nof serà una desolació,
cremada, sense habitants.
[20] Egipte, la bella vedella,
contra ella ve un tàvec del nord.
[21] Els seus mercenaris també, enmig d'ella,
són com vedells ben peixats;
sí, també ells giren cua,
fugen en massa, no aguanten.
Perquè els ve a sobre el dia del seu infortuni,
el temps del seu càstig.
[22] Escolta, caminen amb un ressò com el coure
i vénen cap a ella amb destrals:
[23] «Talleu el seu bosc, oracle de Jahvè,
perquè és impenetrable!»
Ja que són molts més que les llagostes,
no es poden pas comptar.

[24] Està coberta de confusió, la filla d'Egipte, l'han lliurada a un poble del nord.

25 Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel, ha dit: Castigaré Amon de No sobre el Faraó (sobre
l'Egipte, els seus déus, els seus reis, el Faraó) i els qui hi confien. 26 Els posaré a les
mans dels qui van contra la seva vida, a les mans de Nabucodonosor, rei de Babilònia, a
les mans dels seus servidors. Però després serà habitat com abans, oracle de Jahvè.

Interpolació

27 I tu no has de tenir por, servent meu Jacob;
no t'has d'espantar, Israel!
Perquè et socorreré des de lluny,
i els teus descendents, des
—1750→
de la seva captivitat;
Jacob tornarà, i trobarà la calma,
viurà tranquil i sense alarmes.

28 Tu no has de tenir por, servent meu Jacob, oracle de Jahvè, ja que vull fer net de
tots els pagans entre els quals t'he disseminat. Només amb tu no faré net: et castigaré
segons el dret, però, de ben impune, no te'n puc pas deixar.

47 Oracle contra els filisteus.— 1 Paraula de Jahvè que fou adreçada al profeta
Jeremies sobre els filisteus, abans que el Faraó s'apoderés de Gaza. 2 Així parla Jahvè:

Vet aquí unes aigües que pugen del nord
i que es tornen un torrent que inunda;
inunden la terra i el que l'emplena,
la ciutat i els qui hi habiten.
S'exclamen els mortals i es lamenten
tots els habitants de la terra,
3 pel martelleig dels cascos dels seus cavalls,
per l'estrèpit dels carros, per la remor de les rodes.
Els pares no es giren a mirar els fills
de tant que les mans els cauen,
4 a causa d'aquest dia que arriba
per devastar tots els filisteus,
per suprimir a Tir i a Sidó
tot nervi de la seva força,
ja que Jahvè està devastant
la resta de les illes.
5 La tonsura ha vingut sobre Gaza;
el silenci, sobre Ascalon.
Resta dels enaquites,
fins quan t'has de fer incisions?
6 Ai, espasa de Jahvè,

fins quan no has d'estar quieta?
Replega't a la teva beina,
descansa i calla!
¿Com podria estar quieta,
quan Jahvè li ha donat ordres?
Cap a Ascalon i la costa del mar,
és allí que li ha fixat la cita!

48 Oracle contra Moab. [1] A Moab. Així parla Jahvè-Sabaot, el Déu d'Israel:

Ai de Nebó, perquè la devasten;
és presa Cariataim,
—1751→
vergonya i terror sobre l'acròpolis:
[2] ja no existeix la glòria de Moab!
A Hesebon han conspirat contra ell:
«Som-hi, suprimim-lo com a nació!»
Medemén, hauràs de plorar fort,
l'espasa va darrera teu.
[3] Escolta: clamors des dels Abarim,
estrall i un desastre gran;
[4] Moab és esclafat, fan sentir
els crits fins a Segor.
[5] Ah, la pujada de Luhit,
la pugen plorant!
Ah, la baixada d'Horonaim,
s'hi sent un clamor de desastre!
[6] Fugiu, salveu la vida, viviu
com la poma de Sodoma al desert!
[7] Ja que, per confiar en les teves fortaleses,
ets pres també tu,
i Camós surt cap a l'exili
amb tots els seus sacerdots i magnats.
[8] La devastació ve sobre tota ciutat,
no n'hi ha cap que se salvi;
tota la Plana queda arruïnada
i el Misor és destruït.
(Com ha dit Jahvè: [9] «Doneu ales a Moab, que vol volar!»)
Les seves ciutats són convertides en un erm,
sense ningú que hi habiti.

Moab durament sacsejat.— [10] Maleït el qui fa remisament la feina de Jahvè! Maleït el qui priva de sang la seva espasa! [11] Moab vivia tranquil d'ençà de jove i estava quiet sobre la seva vinassa; no ha estat trasbalsat de vas en vas (no ha anat a l'exili); per

això, el seu gust li quedava i la seva aroma era intacta. [12] Per això, vet aquí que vénen
dies, oracle de Jahvè, en què enviaré decantadors que el decantin, que trasbalsin els
vasos i estavellin les seves àmfores. [13] Aleshores Moab es desenganyarà de Camós, com
la casa d'Israel es desenganyà de Bet-El, en qui va confiar.

Proximitat del desastre. [14] Com podeu dir: «Som paladins, uns veritables
combatents!» [15] Moab és devastat i arrasat, i els seus joves escollits s'acoten per a la
degolla (oracle del Rei, que porta el nom de Jahvè-Sabaot). [16] L'infortuni de Moab està a
punt d'arribar, —1752→ el seu mal es precipita. [17] Planyeu-lo tots els seus veïns, i tots
els qui coneixeu el seu nom, digueu:

Ah, com s'ha trencat el bastó poderós,
la vara magnífica!
[18] Baixa del tron de la glòria, seu al llot,
burgesia de Dibon,
perquè el devastador de Moab puja contra tu,
abat la teva fortalesa.
[19] Atura't vota el camí i estigues a l'aguait,
burgesia d'Aroer;
interroga el fugitiu i la qui s'escapa,
digues: «què ha passat?»
[20] Moab està humiliat, no, està desfet!
Lamenteu-vos i exclameu-vos,
anuncieu-ho a l'Arnon:
«Moab està devastat!»

Ruïna de les ciutats.— [21] I el judici ha vingut sobre la terra del Misor, sobre Helon,
Jahas, Mefàat, [22] Dibon, Nebó, Bet-Deblataim, [23] Cariataim, Bet-Gamul, Bet-Maon, [24]
Cariot, Bosrà, sobre totes les ciutats de Moab, les de lluny i les de prop. [25] El poder de
Moab és abatut; el seu braç, trencat (oracle de Jahvè). [26] Embriagueu-lo, ja que ha
desafiat Jahvè; que Moab es debati en el seu vòmit i esdevingui, ell també, la riota. [27]
Israel, no era per a tu la riota? O, potser, ¿el van atrapar entre els lladres, que tu feies
anar el cap desdenyosament cada vegada que parlaves d'ell?

Càstig de l'orgull de Moab.— [28] Els habitants de Moab han abandonat les ciutats i
viuen a les roques; son com coloms que fan el niu ben alt, als costats d'un barranc.

[29] Hem sentit parlar de l'orgull de Moab, d'un orgull excessiu, del seu urc, del seu
orgull, de la seva fatuïtat, del seu cor altiu. [30] Jo prou conec, oracle de Jahvè, la seva
presumpció i la falta de rectitud de les seves enraonies; fa el que no és recte.

[31] Per això, em lamento sobre Moab,
per tot Moab elevo el meu crit,
sobre els homes de Quir-Heres

sospira...
32 Per tu em desfaig en plors com ho fa Jazer,
oh cep de Sebamà,
—1753→
les teves sarments passaven el mar,
tocaven a Jazer.
Sobre la teva collita i la teva verema
ha caigut el crit de guerra.
33 Prou d'alegria i d'exultació
al país de Moab;
el trepitjador no trepitja vi al cup,
no ressona cap oidà.
34 Hesebon i Elealé s'exclamen,
fan crits Horonaim i Eglat-Selisià,
perquè també les aigües de Nemrim
es tornen uns erms.

35 Faré desaparèixer de Moab, oracle de Jahvè, el qui puja al lloc sacrificial i crema perfums al seu déu. 36 Per això, el meu cor trina per Moab com una flauta; el meu cor trina pels homes de Quir-Heres com una flauta, ja que han perdut el que havien pogut arraconar. 37 Tots els caps estan rapats, totes les barbes, afaitades; a totes les mans hi ha incisions; sobre tots els lloms, un sac. 38 Sobre tots els terrats de Moab i per les seves places, tot és una lamentació, perquè he romput Moab com un vas que ningú no vol, oracle de Jahvè. 39 Ah, com s'ha trencat! Ah, com Moab vergonyosament ha girat l'esquena, i s'ha tornat la riota, un objecte d'espant per a tots els seus veïns! 40 Perquè així parla Jahvè: (Com una àguila, plana i desplega les ales sobre Moab.) 41 Les ciutats són preses, les fortaleses, ocupades (el cor dels paladins de Moab serà, aquell dia, com el d'una dona en dolors de part), 42 i Moab serà destruït com a poble, perquè ha desafiat contra Jahvè. 43 Feredat, fossa, filat per a tu, habitant de Moab, oracle de Jahvè. 44 Qui fuig de la feredat caurà en la fossa, i qui pujarà de la fosca s'agafarà al filat. Sí, faré venir això sobre Moab, l'any del seu càstig, oracle de Jahvè.

Sort última de Moab.— 45 A l'ombra d'Hesebon, els fugitius s'aturen sense forces, perquè un foc ha sortit d'Hesebon, i una flama, del palau de Sehon, que ha devorat les temples de Moab i el crani dels fills d'esvalot. 46 Ai de tu, Moab! Estàs perdut, poble de Camós! Perquè els teus fills són presos com a captius, i les teves filles, com a captives. 47 Però canviaré la sort de Moab, a —1754→ la fi dels dies, oracle de Jahvè. Fins aquí el judici de Moab.

49 Oracle contra Ammon.— 1 Als fills d'Ammon. Així parla Jahvè:

¿Que no té fills Israel,
o no té cap hereu?
¿Perquè Melcom [1539] pren possessió de Gad,
ocupa les seves ciutats?

[2] Per això, vet aquí que vénen dies, oracle de Jahvè, en què faré ressonar el crit de guerra a Rabà-dels-ammonites; esdevindrà una ruïna desolada, les seves filles seran incendiades, i Israel desposseirà els qui ara els desposseeixen, ha dit Jahvè.

[3] Lamenta't, Hesebon, que puja el devastador.
Crideu, filles de Rabà,
cenyiu-vos de sac, lamenteu-vos,
aneu plenes d'incisions.
Perquè Melcom se'n va cap a l'exili,
amb tots els seus sacerdots i magnats!
[4] ¿Què et glories aquí, a la teva vall,
filla arrogant,
que confies en els teus tresors:
«Qui vindrà a mi?»
[5] Té: faré venir sobre tu el terror
de tots els teus voltants;
sereu disseminats, cada un davant seu,
no hi haurà qui aplegui els desbandats.

[6] Però després canviaré la sort dels ammonites, oracle de Jahvè.

Oracle contra Edom.— [7] A Edom. Així parla Jahvè-Sabaot:

No hi ha més saviesa a Teman?...
El consell dels comprensius s'ha perdut,
rancieja la seva saviesa!
[8] Fugen, giren cua, es refugien en valls profundes
els habitants de Dedan;
perquè faig venir sobre Esaú el seu infortuni,
el temps del seu càstig.
[9] Sí, vénen a tu veremadors,
no deixen ni un gotim;
sí, lladres, durant la nit,
s'emporten tot el que volen.

[10] Perquè sóc jo que deixo nu Esaú, que descobreixo els seus amagatalls, de manera que no pugui ocultar-se; serà vençut pel braç dels seus germans i veïns, i no existirà més. [11] Abandona els teus orfes, ja els faré viure jo, i que les teves viudes confiïn en mi!

12 Perquè així parla Jahvè: Els qui no mereixien de beure la copa, l'han de beure, i tu
en series eximit? No en seràs pas eximit, sinó que l'hauràs de beure. 13 Ja que per mi he
jurat, oracle de Jahvè, que Bosrà es convertirà en un objecte d'estupor, un oprobi i una
maledicció, i totes les seves ciutats, en ruïnes eternes.

14 He tingut una audició que venia de Jahvè:
«Que enviïn algú a dir entre les nacions:
«Reuniu-vos, veniu contra ell,
aixequeu-vos per fer-li la guerra»!

15 Perquè t'he fet petit entre les nacions, és menyspreat entre els homes, 16 el teu
Espantall[1540]. La insolència del teu cor t'ha enlluernat, a tu que vius a les cavitats de la
roca, que t'arrapes a l'elevació del puig. Mal que posis alt, com l'àguila, el teu niu, jo te'n
faré baixar, oracle de Jahvè. 17 Edom es convertirà en un objecte d'estupor; tots els qui hi
passin a prop, estupefactes, xiularan davant de tots els seus cops. 18 Com a la catàstrofe
de Sodoma, de Gomorra i de les ciutats veïnes, ha dit Jahvè: No hi habitarà cap home,
ni s'hi estarà cap mortal. 19 Com un lleó que puja del bosc baix del Jordà al prat dels
moltons, així en un batre d'ulls els trauré corrents fora d'allí; i ¿qui seria tan temerari de
desafiar-me? Qui, en efecte, és com jo? Qui em provocaria? Quin és el pastor capaç de
plantar-me cara? 20 Per això, escolteu el designi que Jahvè ha format sobre Edom i el pla
que ha resolt sobre els habitants de Teman: Sí, els sagals del ramat seran emportats
arrossegant; sí, el seu prat se n'esgarrifarà! 21 Per l'estrèpit que fa quan cau, la terra
s'estremeix, els seus crits se senten al mar Roig. 22 Com una àguila, plana i desplega les
ales sobre Bosrà; i el cor dels paladins d'Edom serà, aquell dia, com el cor d'una dona en
dolors de part.

Oracle contra Damasc. 23 A Damasc. Hemat i Arpad tenen un desmai, perquè han
sentit una mala noticia; s'agiten receloses (com el mar que no pot estar quiet). 24 Damasc
defalleix, gira la cara per fugir, li agafa basarda (la sobreprenen l'angoixa i uns dolors
com els —1756→ del part). 25 Ai d'ella! És abandonada la ciutat cèlebre, la vila
joiosa! 26 Per això, els seus joves cauran per les places, i tots els homes de guerra
quedaran estesos (aquell dia), oracle de Jahvè (-Sabaot). 27 Calaré foc a les muralles de
Damasc; devorarà els castells de Ben-Hadad.

Oracle contra les tribus àrabs.— 28 A Quedar i als reialmes d'Hasor, que vencé
Nabucodonosor, rei de Babilònia. Així parla Jahvè: Aixequeu-vos, pugeu contra Quedar
i venceu els fills de l'Orient! 29 Els prenen les tendes i el bestiar menut, els pavellons i
tots els utensilis; se'ls emporten els camells i els criden: «Terror al voltant!» 30 Fugiu,
desbandeu-vos de pressa, refugieu-vos en valls profundes, habitants d'Hasor (oracle de
Jahvè), perquè (Nabucodonosor) el rei de Babilònia ha format contra vosaltres un
designi, ha resolt contra vosaltres un pla: 31 «Aixequeu-vos, pugeu contra una gent
tranquil·la, que viu confiada (oracle de Jahvè), sense portes ni forrellat; tenen la
residència a part!» 32 Els seus camells seran un botí, i la multitud dels seus ramats, una
presa. Els dispersaré a tot vent (els temples-rapades) i de totes les direccions els fiaré
venir l'infortuni, oracle de Jahvè. 33 Hasor es convertirà en un cau de xacals, una
desolació per sempre; no hi habitarà cap home ni s'hi estarà cap mortal.

Oracle contra Elam.— [34] Paraula de Jahvè que fou adreçada al profeta Jeremies
sobre Elam, a la primeria del regnat de Sedequies, rei de Judà: [35] Així parla Jahvè (-
Sabaot): Trencaré l'arc d'Elam, nervi del seu poder. [36] Faré venir sobre Elam quatre vents
de les quatre extremitats del cel i els dispersaré a tots quatre vents: no hi haurà cap nació
on no arribin alguns expulsats d'Elam. [37] Els faré tremolar davant els seus enemics i
davant els qui van contra la seva vida; faré venir sobre ells un mal, la meva ira ardent
(oracle de Jahvè), i enviaré darrera d'ells l'espasa fins que no en deixi cap. [38] Instal·laré el
meu tron a Elam i en faré desaparèixer rei i magnats (oracle de Jahvé). [39] Però, a la fi
dels dies, —1757→ canviaré la sort d'Elam (oracle de Jahvè).

50 **Oracle contra Babilònia.**— [1] La paraula que ha dit Jahvè contra Babilònia
(contra el país dels caldeus, per mitjà del profeta Jeremies).

Caiguda de Babilònia.— [2] Anuncieu-ho entre les nacions, publiqueu-ho, no ho
dissimuleu; digueu: «Han pres Babilònia, Bel està moix, Marduc s'ha desplomat» (els
seus ídols estan moixos, les seves Porqueries s'han desplomat). [3] Perquè del nord puja
contra ella una nació que li deixarà el país fet una desolació, i no hi haurà ningú que hi
habiti, ni home ni bèstia (han fugit, se n'han anat).

Repatriació d'Israel.— [4] Aquells dies i aquells temps, (oracle de Jahvè), vindran
els fills d'Israel, ells i els fills de Judà plegats; aniran fent via, tot plorant, per cercar
Jahvè. el seu Déu. [5] Preguntaran per Sió, amb les cares dirigides cap aquí; arribaran i
s'adheriran a Jahvè amb una aliança eterna i inoblidable. [6] Ovelles perdudes: tal era el
meu poble; els seus pastors les esgarriaven, les feien errar sobre les muntanyes, anaven
de muntanya en puig, s'oblidaren de la seva pleta. [7] Tots els qui les trobaven les
devoraven, i deien els seus adversaris: «No tenim culpa, del moment que han pecat
contra Jahvè el prat legítim i el dipòsit d'aigua dels seus pares (Jahvè)!»

Els jueus han d'abandonar Babilònia.— [8] Fugiu del mig de Babilònia, sortiu del
país dels caldeus i sigueu com els bocs al capdavant del ramat! [9] Perquè suscitaré contra
Babilònia una coalició de grans nacions del país del nord que faran campanya contra
ella, és així que serà presa; la seva fletxa, com la d'un paladí afortunat, no tornarà de
buit. [10] La Caldea serà donada a sac, tots els qui la saquegin en tindran prou (oracle de
Jahvè). [11] ¿Què us alegreu, què triomfeu, espoliadors del meu. heretatge, què guimbeu
com un vedell sobre l'herba i renilleu com els corsers? [12] La vostra mare està tota moixa,
es ruboritza la qui us va infantar: és la darrera de les nacions, un desert (ariditat i
estepa)! —1758→ [13] A causa de la indignació de Jahvè, quedarà deshabitada i es
tornarà una desolació total; qualsevol que passi prop de Babilònia, estupefacte, xiularà
en veure els cops que ha rebut. [14] Arrenglereu-vos contra Babilònia al voltant, tots els
qui tibeu l'arc, tireu sobre ella, no hi planyeu les fletxes (perquè ha pecat contra Jahvè).
[15] Llanceu el crit de guerra contra ella: dóna la mà, cauen els seus pilars, les seves
muralles són demolides! Ja que és la venjança de Jahvè, vengeu-vos d'ella, feu-li com
ella ha fet! [16] Suprimiu de Babilònia el qui sembra i el qui empunya la falç en temps de
sega! (Davant l'espasa del qui aclapara, cadascun gira cua cap al seu poble i cadascun
fuig cap a la seva pàtria.)

Venjança per la destrucció d'Israel.— [17] Israel era una ovella esparsa, que uns
lleons han perseguit. El primer, la devorà el rei d'Assíria, i ara, el darrer
(Nabucodonosor), el rei de Babilònia n'ha rosegat els ossos. [18] Per això, així parla Jahvè
(-Sabaot, el Déu d'Israel) castigaré el rei de Babilònia i el seu país, igual com vaig

castigar el rei d'Assíria. [19] I tornaré Israel al seu prat, perquè pasturi al Carmel i a Basan,
i a la muntanya d'Efraïm i a Galaad mengi tant com vulgui. [20] Aquells dies i aquell
temps, oracle de Jahvè, cercaran la culpa d'Israel, però en va; cercaran els pecats de
Judà, i no els trobaran, perquè perdonaré els qui deixaré quedar.

Judici diví contra Babilònia

[21] Puja al país de Marataim,
puja contra ell
i contra els habitants de Fecod,
maneja l'espasa, extermina!,
oracle de Jahvè.
Executa totes les meves ordres.
[22] Escolta: guerra en el país
i un desastre gran!
[23] Ah, com ha estat abatut i trencat
el martell del món sencer!
Ah, com ha parat objecte d'estupor
Babilònia entre les nacions!
[24] Vaig parar-te llaços: t'hi has agafat,
—1759→
o Babilònia, sense adonar-te'n;
has estat atrapada i subjugada,
perquè la tenies contra Jahvè.
[25] Jahvè ha obert el seu arsenal,
n'ha tret les armes del seu furor,
ja que Jahvè té una feina a fer
al país dels caldeus.
[26] Perquè ja li ha arribat l'hora:
obriu els seus graners,
escorcolleu com una cova, lliureu-lo a l'extermini,
que no en quedi res!
[27] Cop d'espasa a tots els seus bous joves,
que baixin a l'escorxador!
Ai d'ells, els ha arribat el dia,
el temps del càstig.
[28] Escolta: fugitius i escàpols
del país de Babilònia
anuncien a Sió la venjança
de Jahvè, el nostre Déu (la venjança pel seu temple).
[29][1541] Convoqueu tiradors a Babilònia,
tots els qui tiben l'arc:
«Investiu-la per cada costat
que no se n'escapi cap.
Paguen-la segons les seves obres,
segons tot el que ha fet (feu-li)»,
perquè ha estat insolent amb Jahvè,
amb el Sant d'Israel!

30 Per això, els seus joves cauran per les places i tots els homes de guerra quedaran
estesos (aquell dia), oracle de Jahvè. 31 Aquí em tens contra tu, Insolència, oracle de
Jahvè (-Sabaot); t'ha arribat el dia, el temps del càstig. 32 «Insolència» ensopegarà i
caurà, i no tindrà ningú que l'aixequi; calaré foc a les seves ciutats, i devorarà totes les
seves rodalies.

La redempció d'Israel.— 33 Així parla Jahvè (-Sabaot) Els fills d'Israel i els fills de
Judà plegats són oprimits, i (tots) els qui els han fets captius els tenen fort, no els volen
deixar anar. 34 Però el seu redemptor és poderós, es diu Jahvè-Sabaot: sabrà defensar la
seva causa de tal manera, que calmarà la terra i inquietarà els habitants de Babilònia. 35
Espasa contra els caldeus (oracle de Jahvè), contra els habitants de Babilònia, contra els
seus magnats i els seus savis! 36 Espasa contra —1760→ els seus endevins: que
desvariegin! Espasa contra els seus paladins: que s'acovardeixin! 37 Espasa contra els
seus cavalls i els seus carros; contra tota la forasteralla que s'hi troba: que siguin com
dones! Espasa contra els seus tresors: que siguin pillats! 38 Espasa contra les seves
aigües: que s'estronquin! Perquè és un país d'ídols i s'apassionen per espantalls. 39 Per
això (els linxs habitaran amb les hienes, hi habitaran els estruços), no serà mai més
habitat, ni poblat de generació en generació, 40 com quan Déu destruí Sodoma, Gomorra
i les ciutats veïnes, oracle de Jahvè; no hi habitarà cap home ni s'hi estarà cap mortal.

L'enemic en marxa

41 Vet aquí un poble que ve del nord,
una gran gentada;
molts reis es posen en marxa
des d'un extrem de la terra.
42 Tenen al puny l'arc i la simitarra,
són uns cruels;
no planyen ni perdonen
ni senten pietat.
La seva ven és com el bramul del mar,
i munten cavalls;
formen en ordre de batalla
contra tu, filla de Babilònia.
43 El rei de Babilònia ha sentit la notícia,
li cauen les mans;
s'ha apoderat d'ell l'angoixa,
uns dolors com del part.

El lleó del Jordà.— 44 Com un lleó que puja del bosc baix del Jordà al prat dels
moltons, així en un batre d'ulls els trauré corrents fora d'allí, i ¿qui seria tan temerari de
desafiar-me? ¿Qui, en efecte, és com jo? ¿Qui em provocaria? ¿Qui és el pastor capaç
de plantar-me cara? 45 Per això, escolten el designi que Jahvè ha format sobre Babilònia i

el pla que ha resolt sobre el país dels caldeuxs: Sí, els sagals del ramat seran emportats
arrossegant; sí, el seu prat se n'esgarrifarà! [46] A la ven de «Babilònia conquistada», la
terra s'estremeix, els seus crits se senten entre les nacions!

51 El judici és decidit. [1] Així parla Jahvè: Jo excitaré contra Babilònia i contra els
habitants de Leb —1761→ Camai[1542] l'esperit d'un destructor. [3] Enviaré a Babilònia
ventadors per ventar-la i buidar el seu territori. Ai de Babilònia per tots cantons, el dia
de la seva desgràcia!

[3] Que tibi l'arquer el seu arc,
i el qui en té, que es posi cuirassa!
No doneu quarter als seus joves,
extermineu tot el seu exèrcit.
[4] Que caiguin les víctimes al país dels caldeus,
i els llancejats, pels seus carrers!
[5] Perquè no es diferiran més els seus dies
per part de Jahvè-Sabaot,
ja que el seu país és ple de pecats
contra el Sant d'Israel!

Els jueus han d'abandonar Babilònia

[6] Fugiu de Babilònia, salveu la vostra vida,
no moriu per culpa seva!
Perquè és un temps de venjança per a Jahvè,
la pagarà com mereix.
[7] Babilònia és una copa d'or (a la mà de Jahvè)
que embriaga tota la terra.
Les nacions n'han begut el vi;
per això, han perdut el cap.
[8] De sobte ha caigut, s'ha trencat,
lamenteu-vos per ella!
Aneu-li a buscar bàlsam per al dolor,
qui sap si no es curarà!
[9] «Volíem curar Babilònia,
però no s'ha curat;
deixem-la i anem-nos-en
cada un al seu país;
ja que la seva condemnació toca al cel,
s'alça fins als núvols».

[10] Jahvè ens ha vindicat d'una manera esclatant; veniu, contem a Sió l'obra de Jahvè, el nostre Déu.

La Mèdia contra Babilònia.— [11] Esmoleu les fletxes, prepareu les rodelles! Jahvè ha excitat l'esperit del rei dels medes, perquè té contra Babilònia el projecte de destruir-la: és la venjança de Jahvè, la venjança pel seu temple. [12] Contra les muralles de Babilònia alceu bandera, reforceu la guàrdia, poseu sentinelles, pareu emboscades! Perquè, tal com ho tenia en projecte, Jahvè fa allò que havia dit sobre els habitants de Babilònia.

—1762→

L'assalt de la ciutat

[13] Tu que habites vota tanta aigua,
la rica en tresors:
ha arribat la teva fi,
la teva darrera hora!

[14] Jahvè-Sabaot ha jurat per els mateix: Ah, t'ompliré de guerrers enemics com de llagostes, i llançaran sobre tu el crit de joia dels veremadors!

([15] És qui ha fet el món subterrani amb el seu poder, ha establert la terra amb la seva saviesa i amb la seva traça ha estès els cels. [16] Al seu tro, s'aboca una massa d'aigua des del cel, i fa muntar vapors de la vora del món subterrani; acompanya la pluja amb els llamps i fa sortir el vent dels seus dipòsits. [17] Tot mortal es queda estúpid, sense coneixement; tot fonedor es dóna vergonya de l'ídol que ha fos, perquè les seves estàtues són una mentida, els manca l'alè; [18] són no res, una obra ridícula; al temps del seu càstig desapareixeran. [19] No és pas com elles la «Part de Jacob», ja que ha format l'univers, i Israel és la seva tribu pròpia, es diu Jahvè-Sabaot!)

El martell de Jahvè i la muntanya destructora. [20] Tu em serveixes de martell, d'arma de guerra. Amb tu he amartellat les nacions; amb tu he destruït els reialmes; [21] amb tu he amartellat cavall i cavaller; amb tu he amartellat carro i carreter; [22] amb tu he amartellat home i dona; amb tu he amartellat vell i nen; amb tu he amartellat adolescent i donzella; [23] amb tu he amartellat pastor i ramat; amb tu he amartellat llaurador i parella; amb tu he amartellat governadors i virreis. [24] Davant vostre, jo faré pagar a Babilònia i a tots els habitants de Caldea tot el mal que han fet a Sió, oracle de Jahvè. [25] Aquí em tens contra tu, muntanya de destrucció (oracle de Jahvè), la que ha destruït tota la terra! Estendré la mà contra tu, et faré rodolar des de dalt de les roques i et reduiré a muntanya de cendres. [26] No trauran més de tu ni pedra d'angle ni pedra de fonament, sinó que seràs una desolació eterna, oracle de Jahvè.

Anunci de la fi.— [27] Alceu bandera a la terra, toquen el corn entre les nacions! —1763→ Prepareu nacions per a atacar-la, convoqueu contra ella els regnes d'Ararat, Menní i Asquenez; nomeneu contra ella un comissari de reclutament, feu que els cavalls

s'arborin com llagostes eriçades! [28] Prepareu nacions contra ella, el rei de Mèdia, els seus governadors, tots els seus virreis i tot el país que posseeix.

La ciutat és presa.— [29] Aleshores la terra tremola i fremeix, perquè s'executa sobre Babilònia el pla de Jahvè de canviar el territori de Babilònia en un desert inhabitat. [30] Els paladins de Babilònia paren de combatre, s'asseuen a les fortaleses, estan exhaustos de forces, s'han tornat dones. Li han calat foc a les habitacions, els seus forrellats són a trossos. [31] Corre un corredor darrera l'altre i un missatger darrera l'altre, per anunciar al rei de Babilònia que la seva ciutat és presa d'un cap a l'altre, [32] que els passatges són ocupats, que els reductes són incendiats i els homes de guerra s'han desbandat.

[33] Perquè així parla Jahvè (-Sabaot, el Déu d'Israel): La filla de Babilònia és com una era al temps de piconar-la: un xic més, i haurà arribat per a ella el temps de batre.

La venjança de Jahvè.— [34] «M'ha devorat, m'ha consumit Nabucodonosor, rei de Babilònia, m'ha deixat com un plat buit, m'ha engolit com un drac, se n'ha omplert el ventre; m'ha expulsat del meu Edèn: [35] Que caigui sobre Babilònia la violència feta a mi i a la meva carn!», digui la població de Sió; «que caigui sobre els habitants de Caldea, la meva sang!», digui Jerusalem.

[36] Per això, així parla Jahvè: Defensaré la teva causa i asseguraré la teva venjança. Assecaré el seu mar i estroncaré la seva font. [37] Babilònia es convertirà en clapers, en un cau de xacals, objecte d'estupor i de xiulada, sense cap habitant. [38] A l'uníson rugeixen com lleons joves, rondinen com cadells de lleons, [39] en la seva calor. Els pararé el banquet, els embriagaré a fi que s'ensopeixin i s'adormin amb un son etern, que no es puguin despertar més, oracle de Jahvè. [40] Els faré baixar com anyells a l'escorxador, —1764→ com moltons i bocs.

Elegia sobre Babilònia

[41] Ah, com ha estat presa, conquistada,
la cèlebre en tota la terra!
Ah, com ha parat objecte d'estupor
Babilònia, entre les nacions!
[42] Contra Babilònia el mar ha pujat,
les seves onades tumultuoses l'han submergida.
[43] Les ciutats s'han convertit en desert,
en terra àrida i en estepa;
cap home no les habita,
no hi passa més ningú!

Humiliació de Bel.— [44] Castigaré Bel, a Babilònia, i li retiraré de la boca el que ha engolit. Els pagans no afluiran més cap a ell (també la muralla de Babilònia ha caigut).

([45] Surt d'enmig d'ella, poble meu! Que cadascun de vosaltres salvi la seva vida de la ira ardent de Jahvè! [46] Però que el vostre cor no defalleixi! No tingueu por amb motiu

dels rumors que se senten pel país; un any corre aquest rumor, l'any després aquell altre
rumor; i un tirà rera l'altre oprimeix el país. 47 Per això, vénen dies en què castigaré els
ídols de Babilònia; tot el país quedarà humiliat, i totes les seves víctimes jauran esteses
enmig d'ella. 48 El cel i la terra, amb tot allò que hi ha en ells, cantaran victòria sobre
Babilònia, perquè del nord li arribaran els devastadors, oracle de Jahvè. 49 També ha de
caure Babilònia, víctimes d'Israel!)

També per Babilònia han caigut víctimes de tota la terra.

Babilònia serà devastada.— 50 Els qui us heu salvat de l'espasa, aneu-vos-en, no us
atureu; recordeu-vos de Jahvè en aquesta terra llunyana i penseu força en Jerusalem! 51
«Estem humiliats, perquè hem sentit l'insult; el rubor ens ha cobert la cara, ja que uns
pagans han entrat als llocs sants del temple de Jahvè». 52 Per això, vénen dies, oracle de
Jahvè, en què castigaré els seus ídols, i en tot el seu territori gemegaran aquells qui són
matats. 53 Ni que Babilònia escalés el cel i reforcés la seva —1765→ ciutadella
inaccessible, per ordre meva li vindrien els devastadors, oracle de Jahvè.

Jahvè executa l'amenaça.— 54 Escolta, ve de Babilònia una cridòria, un gran crac
del país dels caldeus! 55 És Jahvè que devasta Babilònia i ofega el seu gran soroll; les
seves onades bramulen com la mar, ressona fort el seu espetec 56 perquè el devastador
cau sobre Babilònia, els seus paladins són fets presoners, el seu arc és trencat. Ja que
Jahvè és el Déu de les represàlies: paga estrictament! 57 Embriagaré els seus magnats i
els seus savis, els seus governadors, els seus virreis i els seus paladins, perquè s'adormin
amb un son etern i no es puguin despertar més, oracle del Rei, que es diu Jahvè-Sabaot.

Babilònia arrasada.— 58 Així parla Jahvè-Sabaot: L'ampla muralla de Babilònia
serà totalment arrasada, i les seves altes portes seran cremades; així que «els pobles
treballen per al no res i les nacions s'extenuen per al foc».

El llibre tirat a l'Eufrat. 59 La cosa que el profeta Jeremies ordenà a Saraïes, fill de
Neries, fill de Maasies, quan anava a Babilònia amb Sedequies, rei de Judà, l'any quart
del seu regnat. Saraïes era l'encarregat de les etapes. 60 Jeremies, doncs, escriví en un
llibre tot el mal que havia de venir sobre Babilònia (totes aquestes paraules que havien
estat escrites sobre Babilònia). 61 Jeremies digué a Saraïes: «Quan arribis a Babilònia,
veges de llegir en veu alta totes aquestes paraules. 62 I diràs: Jahvè, vós mateix heu
amenaçat aquest país que el suprimiríeu, de manera què no hi quedi cap habitant, ni
home ni bèstia (perquè serà una desolació eterna!) 63[1543] Un cop acabada la lectura
d'aquest llibre, hi lligaràs una pedra i el tiraràs al mig de l'Eufrat, 64 dient: «Així
s'enfonsarà Babilònia, per no tornar a surar!» (a causa del mal que faré venir sobre ella).

Fins aquí les paraules de Jeremies.

—1766→

Apèndix històric (Jr. 52,1 - 52,34)

52 La catàstrofe de Jerusalem.— 1 Sedequies tenia vint-i-un anys quan el feren
rei, i en va regnar onze a Jerusalem. La seva mare, originària de Lebnà, es deia

Hamutal, filla de Jeremies. [2] Féu allò que desagrada a Jahvè, tot tal com ho havia fet
Joaquim. [3] Però, per la ira de Jahvè, les coses anaven malament a Jerusalem i a Judà,
tant, que acabà rebutjant-los de la seva presència.

Sedequies es rebel·là contra el rei de Babilònia. [4] L'any nou del seu regnat, el mes
desè, el dia deu del mes, Nabucodonosor, rei de Babilònia, anà a atacar Jerusalem amb
tot el seu exèrcit, acampà davant la ciutat i construí contra ella un mur de setge al
voltant. [5] La ciutat fou assetjada fins a l'any onze del rei Sedequies. [6] El mes quart, el
nou del mes —la fam s'havia fet insofrible a la ciutat, i el poble de la terra no tenia res
per a menjar—, [7] fou oberta una bretxa a la muralla de la ciutat, i tots els homes de
guerra sortiren de nit per la porta entre els dos murs, que és prop del jardí del rei —els
caldees encerclaven la ciutat—, i seguiren el camí de l'Arabà. [8] Però les tropes caldees
perseguiren el rei i aconseguiren Sedequies a les planes de Jericó, on els seus soldats,
abandonant-los, es desbandaren. [9] Feren presoner el rei i el pujaren cap a Reblà, al país
d'Hemat, prop del rei de Babilònia, que el cridà a judici. [10] El rei de Babilònia degollà els
fills de Sedequies davant d'ell mateix (també degollà tots els magnats de Judà, a Reblà).
[11] A Sedequies, però, li tragué els ulls i li posà grillons per dur-lo a Babilònia (on
l'empresonà fins al dia de la seva mort).

Incendi de la ciutat.— [12] El mes cinquè, el dia deu del mes (és l'any dinou de
Nabucodonosor, rei de Babilònia), el comandant de la guàrdia, Nabuzardan, servidor del
rei de Babilònia, anà a Jerusalem [13] i incendià el temple de Jahvè, el palau del rei i totes
les cases de Jerusalem. [14] Les tropes caldees —1767→ que eren amb el comandant de
la guàrdia tiraren a terra les muralles que voltaven Jerusalem.

Deportació de la gent. [15] Nabuzardan, comandant de la guàrdia, deportà els altres
de la població que havien quedat a la ciutat, els transfugues que se li havien passat i el
que quedava dels artesans. [16] Però Nabuzardan, comandant de la guàrdia, deixà una part
del poble menut, com a vinyaters i llauradors.

Espoliació del temple.— [17] Els caldeus feren trossos les columnes de bronze del
temple de Jahvè, les bases i la gran pica de bronze que hi havia al temple de Jahvè se
n'emportaren tot el bronze a Babilònia. [18] Van prendre també els vasos per a les cendres,
les pales, els ganivets, les copes d'aspersió i les navetes; tots els estris de bronze que
servien per al culte. [19] El comandant de la guàrdia prengué encara les copes, els
encensers, les copes d'aspersió, els vasos per a les cendres, els candelers, els bols i les
pàteres: tot allò que era d'or o de plata.

[20] Quant a les dues columnes, la gran pica i els dotze bous de bronze que hi havia
sota les bases, que el rei Salomó havia fabricat per al temple de Jahvè, no es podia
avaluar el que pesava el bronze d'aquests objectes.

[21] Quant a les columnes, l'una tenia divuit colzades; un fil de dotze colzades en
mesurava el volt, i el seu gruix era de quatre dits; [22] a sobre tenia un capitell de bronze,
alt de cinc colzades, voltat d'un reticulat i magranes, tot de bronze. Igual per a la segona
columna. [23] Hi havia noranta-sis magranes que penjaven lliurement. En total, això feia
cent magranes al voltant del reticulat.

La sort del gran sacerdot i d'altres personatges.— [24] El comandant de la guàrdia
féu presoners Saraïes, el sacerdot en cap, Sofonies, el sacerdot segon, i els tres

guardians de la llinda. [25] De la ciutat, féu presoners un funcionari, intendent dels homes
de guerra, set homes dels qui veuen la cara del rei que foren trobats a la ciutat, el
secretari del general de l'exèrcit, encarregat —1768→ de la conscripció del poble de
la terra i seixanta homes del poble de la terra que foren trobats a la ciutat. [26] Nabuzardan,
comandant de la guàrdia, els agafà i els conduí prop del rei de Babilònia, a Reblà, [27] i el
rei de Babilònia els féu executar a Reblà, al país d'Hemat. Així fou deportat Judà lluny
de la seva terra.

Deportació i nombre de deportats.— [28] Aquest és el nombre dels qui foren
deportats per Nabucodonosor: l'any setè, tres mil vint-i-tres jueus; [29] l'any divuitè de
Nabucodonosor, de Jerusalem vuit-centes trenta-dues persones; [30] l'any vint-i-tres de
Nabucodonosor, Nabuzardan, comandant de la guàrdia, deportà set-cents quaranta-cinc
jueus. En total: quatre mil sis-centes persones.

Rehabilitació de Jeconies.— [31] Però l'any trenta-set de la deportació de Joaquín, rei
de Judà, el mes dotzè, el dia vint-i-cinc del mes, Evil-Marduc, rei de Babilònia, a l'any
del seu adveniment, prengué a mercè Joaquín, rei de Judà, i el tragué de la presó. [32] Li
parlà amb favor i li concedí un tron superior als dels altres reis que eren amb ell a
Babilònia. [33] Joaquín deixà els vestits de presoner i menjà sempre a la taula del rei,
durant tota la seva vida. [34] El seu manteniment fou assegurat pel rei de Babilònia, dia per
dia, fins al dia de la seva mort (durant tota la seva vida).

—1769→

Lamentacions (Lm. 1,1 - 5,22)[1544]

Lamentació primera (Lm. 1,1 - 1,22)

Àlef

1 [1] Ah, com seu tota sola
la ciutat tan poblada!
S'ha tornat com una viuda,
la gran entre les nacions.
La princesa entre les metròpolis
està subjecta a tribut.

Bet

[2] Passa les nits plorant

i les llàgrimes li cobreixen les galtes.
No n'hi ha cap que la consoli,
de tots els qui l'estimaven.
Tots els seus amics l'han traïda,
se li han tornat enemics.

Guímel

3 Judà ha emigrat per la misèria
i la dura servitud.
Habita entre les nacions,
no hi troba el repòs.
Tots els qui el persegueixen l'atrapen
als passos estrets.

Dàlet

4 Els camine de Sió estan de dol,
ningú ja no ve a les festes.
Totes les seves portes són desertes,
els seus sacerdots sangloten,
es dolen les seves noies.
I a ella, això l'amarga!

He

5 Els seus adversaris dominen,
els seus enemics triomfen:
—1770→
perquè és Jahvè que l'ha afligida,
de tan infidel que ha estat;
els seus infants han marxat captius
davant l'adversari.

Uau

6 Ha sortit de la filla de Sió
tota la seva esplendor:
els seus prínceps eren com moltons
que no troben pastura;
se n'han anat sense forces
davant el qui els arriava.

Zain

7 Jerusalem es recorda
dels seus dies de misèria i d'inquietud,
quan el seu poble queia per mà enemiga
sense que ningú l'ajudés.
Els adversaris ho van veure,

rient perquè desapareixia.

Het

8 Jerusalem ha pecat molt fort,
s'ha tornat una cosa immunda;
tots els qui l'honraven la menyspreen,
sí, han vist la seva nuesa.
És ella també que sanglota
i es gira d'esquena!

Tet

9 Té la seva impuresa a les faldilles.
No pensava acabar així,
i va caure tan baix!
No la consola ningú.
Vegeu, Jahvè, la meva misèria;
com fa l'home, l'enemic!

Iod

10 L'adversari ha estès la mà
sobre tots els seus tresors:
ella ha vist com els estrangers
li entraven al santuari,
aquells a qui havíeu prohibit
—1771→
l'entrada a la vostra assemblea.

Caf

11 Tot el seu poble sanglota,
van buscant pa,
baraten els seus joiells amb menjar
per retornar-se.
Vegeu, Jahvè, i considereu
com estic envilida.

Làmed

12 Tots vosaltres que passeu pel camí,
contempleu i vegeu
si hi ha cap dolor igual
al dolor que em turmenta,
amb què Jahvè m'ha afligit
el dia de la seva ira ardent!

Mem

13 Des de dalt ha enviat un foc,
que m'ha baixat dins els ossos;
m'ha estès una xarxa sota els peus,
m'ha fet tornar enrera,
m'ha deixat desolada,
sofrent tot el dia.

Nun

14 Ha vigilat les meves infidelitats,
la seva mà les entrellaçava;
m'han pujat al coll com un jou
que ha doblegat la meva força.
El Senyor m'ha deixat a mercè d'ells,
no puc aixecar-me.

Sàmec

15 El Senyor ha reprovat els valents
que hi havia dintre meu.
Ha proclamat contra mi una festa
per desfer el meu jovent.
El Senyor ha trepitjat al cup
la verge filla de Judà.

Ain

16 És per això que jo ploro,
—1772→
que em raja aigua de les fonts dels ulls,
perquè és lluny de mi el qui em consoli,
el qui em retorni.
Els meus fills estan desolats,
perquè l'enemic és més fort.

Pe

17 Sió està amb les mans esteses:
no té qui la consoli!
Jahvè ha disposat sobre Jacob:
«Els seus veïns seran els seus adversaris!»
Entre ells, Jerusalem s'ha convertit
en cosa immunda!

Sade

18 És Jahvè qui és just;
jo he estat rebel a les seves ordres.
Escolteu, tots els pobles,
i vegeu el meu dolor.

Les meves noies i els meus joves
han anat a l'exili.

Cof

19 He fet un crit als qui m'estimaven:
són ells que m'han enganyat!
Els meus sacerdots i els meus ancians
expiraven a la ciutat;
ja que havien buscat menjar,
però no en trobaren.

Reix

20 Vegeu, Jahvè, quin tràngol no passo,
em bullen les entranyes;
el cor se'm trastorna:
ah, no he fet més que ser rebel!
A fora, l'espasa em priva de fills;
a dins, és la mateixa mort.

Sin

21 Han sentit que estic sanglotant,
que no tinc qui em consoli;
tots els meus enemics han sabut la meva desgràcia,
estan contents perquè ho heu fet vós.
—1773→
Feu venir el Dia que heu proclamat,
perquè siguin com jo!

Tau

22 Tingueu present tota la seva maldat,
i tracteu-los a ells
com m'heu tractat a mi
per totes les meves infidelitats,
ja que són tants els meus sanglots
i el meu cor sofreix.

Lamentació segona (Lm. 2,1 - 2,22)

Àlef

2 [1] Ah, com el Senyor, en la seva ira,
ha cobert d'un núvol la filla de Sió!
Ha precipitat del cel a terra
la magnificència d'Israel,
sense recordar-se de l'escambell dels seus peus,
el dia de la seva ira.

Bet

[2] El Senyor ha destruït sense pietat
totes les mansions de Jacob;
ha demolit, en el seu furor,
les fortaleses de la filla de Judà;
ha fet tocar al país dels morts de guerra
el rei i els seus prínceps.

Guímel

Ha abatut, en l'ardor de la seva ira,
tot el poder d'Israel,
ha fet enrera la seva dreta
davant l'enemic;
ha abrandat a Jacob l'incendi
que devora al voltant.

Dàlet

Ha tibat l'arç, com un enemic,
s'ha dreçat com un adversari,
ha matat tot allò que encisa els ulls
—1774→
a la tenda de la filla de Sió;
ha abocat com un foc la seva còlera...

He

[5] El Senyor ha estat com un enemic,
ha destruït Israel,
ha destruït tots els seus castells,
ha abatut les seves fortaleses,
ha multiplicat per a la filla de Judà
gemecs i més gemecs.

Uau

[6] Ha forçat com un jardí la seva tenda,
ha fet malbé el seu lloc d'aplec.
Jahvè ha fet oblidar a Sió
festes i dissabtes;
ha reprovat, en la seva ira violenta,

reis i sacerdots.

Zain

7 El Senyor s'ha cansat del seu altar,
ha avorrit el seu santuari,
ha posat a les mans de l'enemic
els murs dels seus castells;
han fet un esvalot al temple de Jahvè,
com en un dia de festa.

Het

8 Jahvè ha pensat de tirar a terra
les muralles de la filla de Sió,
ha tibat la llença i no ha retirat la mà
fins a haver-ho destruït tot;
ha endolat avantmuralla i muralla,
alhora s'han ensorrat;

Tet

9 les seves portes s'han enfonsat a terra,
n'ha trencat els barrots.
D'entre els estrangers són el seu rei i els prínceps,
no hi ha instruccions rituals,
ni els seus profetes obtenen
cap més visió de Jahvè.
—1775→

Iod

10 Estan asseguts a terra i ploren,
els vells de la filla de Sió,
s'han posat pols sobre el cap,
s'han cenyit de sac;
acoten el cap a terra
les noies de Jerusalem.

Caf

11 Els ulls se'm consumeixen de llàgrimes,
les entranyes m'estan bullint,
se m'aboca el fetge a terra
pel desastre de la filla del meu poble,
quan defallien infants i nodrissons
per les places de la vila.

Làmed

12 A les seves mares, els deien:
«On és el pa?»,
quan defallien, com víctimes,
per les places de la ciutat,
quan es desmaiaven exhaustos
als braços de les seves mares!

Mem

13 Amb què et compararé? A què diré que t'assembles,
filla de Jerusalem?
A què t'igualaré per consolar-te,
verge filla de Sió?
És que el teu desastre és gran com el mar;
qui hi posarà remei?

Nun

14 Els teus profetes han tingut per a tu
visions vanes i enganyoses;
no han denunciat les teves culpes
per fer canviar la teva sort;
han percebut per a tu uns oracles
que eren vans, i t'han bandejat.

Sàmec

15 Per tu piquen de mans
tots els qui passen pel camí;
—1776→
xiulen i mouen el cap
per la filla de Jerusalem:
«¿És aquesta la meravella perfecta,
l'encant de tota la terra?»

Pe

16 Contra tu, baden la boca
tots els teus enemics,
xiulen, cruixen de dents,
diuen: «L'hem engolada!
Sí, aquest és el dia que esperàvem,
l'hem aconseguit, el veiem!»

Ain

17 Jahvè ha fet el que havia resolt,
ha complert la seva paraula,
decretada des de dies antics:
ha destruït sense pietat!

Per tu, ha alegrat l'enemic,
ha donat forces als teus adversaris.

Sade

18 Clama de tot cor al Senyor,
gemega, verge filla de Sió,
deixa rajar les llàgrimes com un torrent
dia i nit;
no et dones treva a tu mateixa,
no paris de plorar!

Cof

19 Lleva't, crida de nits,
al començament de les vetlles;
aboca el teu cor com aigua
davant la faç del Senyor;
eleva les mans cap a ell
per la vida dels teus infants.

Reix

20 Vegeu, Jahvè, i considereu:
qui heu tractat així!
Les dones, ¿han de menjar-se el seu fruit,
els infants que bressaven?
Al santuari del Senyor, ¿han de ser matats
—1777→
el sacerdot i el profeta?

Sin

21 Jeuen a terra pels carrers
els nois i els vells;
les meves noies i els meus fadrins
han caigut per l'espasa:
heu matat, el dia de la vostra ira,
heu degollat sense pietat!

Tau

22 Heu convocat com per a un dia de festa
els terrors de totes bandes;
el dia de la ira de Jahvè no hi ha hagut
ni escàpol ni supervivent.
Els qui jo havia acaronat i criat,
el meu enemic n'ha fet net.

Lamentació tercera (Lm. 3,1 - 3,66)

Àlef

3 [1] Jo sóc l'home que ha vist la misèria
sota la verga del seu furor contra mi.
[2] És a mi que m'ha conduït i m'ha fet caminar
dins les tenebres i la manca de llum.
[3] Contra mi sol, que torna i que gira
la seva mà tot el dia.

Bet

[4] M'ha desfet la carn i la pell,
m'ha trencat els ossos.
[5] Ha fabricat un jou sobre mi,
m'ha envoltat el cap de fatiga.
[6] M'ha confinat en llocs tenebrosos,
entre els qui són morts ja fa temps.

Guímel

[7] M'ha aparedat i no puc sortir,
ha fet més feixugues les meves cadenes.
[8] Ja puc jo cridar i demanar auxili,
que ell ignora la meva pregària.
—1778→
[9] M'ha barrat els camins amb carreus,
ha fet tortes les meves sendes.

Dàlet

[10] Era per a mi un ós a l'aguait,
un lleó en emboscada.
[11] Embardissant-me els camins, m'ha esgarrinxat,
m'ha deixat fet un horror.
[12] Ha tibat l'arc, i m'ha plantat
com un blanc per a les fletxes.

He

[13] M'ha clavat als ronyons els seus trets,
els fills del seu buirac.

14 Sóc la riota de tot el meu poble,
tot el dia la seva cançó burlesca.
15 M'ha saturat d'herbes amargues,
m'ha embriagat amb absenta.

Uau

16 M'ha fet cruixir les dents amb sorra,
m'ha fet menjar cendra.
17 Amb l'ànima en còlera, lluny de la pau,
oblido la felicitat.
18 He dit: «S'ha acabat per a mi de confiar,
de poder esperar res més de Jahvè».

Zain

19 Repassar la meva misèria i el meu abandó,
és herba metzinosa i toxines.
20 Sense parar, la meva ànima hi pensa
i es replega sobre mi.
21 Reflexiono sobre aquestes coses,
per això, tinc encara esperances:

Het

22 Els favors de Jahvè no s'han esgotat,
no s'han pas acabat;
les seves mercès 23 són noves cada matí,
és gran la vostra fidelitat.
24 «La meva part és Jahvè», diu la meva ànima;
per això, espero en ell.
—1779→

Tet

25 Jahvè és bo per a qui en ell confia,
per a l'ànima que el cerca sol·lícita.
26 És bo d'esperar en silenci
el socors de Jahvè.
27 És bo que l'home porti
el jou des de jove.

Iod

28 Que segui solitari i calli,
quan el Senyor l'imposa sobre ell.
29 Que posi la boca a la pols:
potser hi ha esperances!
30 Que presenti la galta a qui li pega,
que se saturi d'oprobis.

Caf

31 Perquè el Senyor no estarà pas
irritat per sempre:
32 si ha afligit, es compadirà
segons la seva gran bondat.
33 Ja que no és pas per gust que ell humilia
i afligeix els homes!

Làmed

34 Si un aixafa sota els peus
tots els presos de la terra,
35 si un vincla el dret d'un home
davant la faç de l'Altíssim,
36 si un fa tort a l'altre en un procés,
no ho veu el Senyor?

Mem

37 Qui és aquell qui digué, i la cosa fou?
No en donà l'ordre el Senyor?
38 No és de la boca de l'Altíssim
que surten els mals i els béns?
39 Perquè l'home ha de murmurar?
Que sigui valent contra els seus pecats!

Nun

40 Examinem els nostres camins, escrutem-los
i tornem a Jahvè!
—1780→
41 Elevem el cor sobre les mans
cap a Déu, que és al cel.
42 Nosaltres hem estat infidels, ens hem rebel·lat;
vós no ho heu perdonat!

Sàmec

43 Us heu reclòs en la ira i ens heu perseguit,
heu matat sense pietat.
44 Us heu reclòs en un núvol,
perquè la pregària no passi.
45 Ens heu deixat fets escombraries,
un rebuig dels pobles.

Pe

46 Han badat la boca contra nosaltres

tots els nostres enemics.
47 Feredat i fossa és el que ens ha tocat,
la ruïna i el desastre.
48 Els meus ulls fan canalera d'aigua
pel desastre de la filla del meu poble.

Ain

49 L'ull se m'escola, i no s'estronca,
sense fer cap pausa,
50 fins que Jahvè s'aboqui
i vegi de dalt del cel.
51 Els ulls em fan mal de tant plorar
per totes les filles de la meva ciutat.

Sade

52 Han volgut caçar-me com un pardal,
els meus enemics ocults.
53 Han confinat a la cisterna la meva vida,
han tirat rocs contra mi.
54 L'aigua m'ha caigut a dolls sobre el cap,
he dit: «Ja estic perdut!»

Cof

55 He invocat el vostre nom, Jahvè,
del fons de la cisterna estant.
56 M'heu sentit cridar: «No us tapeu
l'orella a la meva súplica».
57 Us heu acostat, el dia que us he cridat,
—1781→
heu dit: «No tinguis por!»

Reix

58 Oposeu-vos, Senyor, als qui se m'oposen,
rescateu-me la vida.
59 Heu vist, Jahvè, el tort que em feien;
feu-me justícia!
60 Heu vist tota la seva ràbia,
tots els seus complots contra mi,

Sin

61 Heu sentit els seus insults, Jahvè,
tots els seus complots, o Altíssim.
62 Llavis i intencions dels meus antagonistes
van contra mi tot el dia.
63 Que seguin o s'aixequin, guaiteu:

jo els serveixo de cançó burlesca.

Tau

64 Torneu-los, Jahvè, la recompensa
segons l'obra de les seves mans!
65 Doneu-los un cor insensible:
la vostra maledicció damunt seu!
66 Perseguiu-los amb ira, extirpeu-los
de sota el cel de Jahvè.

Lamentació quarta (Lm. 4,1 - 4,22)

Àlef

4 1 Ah, com s'ha entelat l'or vell,
la plata més bona;
com són abocades les gemmes
al cap de tots els carrers!

Bet

2 Els fills de Sió, preciosos
tant com l'or fi,
ah, com són tinguts per pots d'argila,
obra de les mans d'un terrisser!

Guímel

3 Fins els xacals presenten la mamella,
—1782→
alleten els seus petits;
però les filles del meu poble s'han tornat cruels
com els estruços del desert.

Dàlet

4 De set, la llengua del nodrissó
se li encastava al paladar;
els infants demanaven pa:
ningú no els el partia!

He

5 Els qui havien menjat requisits
es candien pel carrer;
els qui s'havien criat en la porpra
s'arrossegaven pels femers.

Uau

6 La culpa de la filla del meu poble ha estat
més gran que no el pecat de Sodoma,
que fou destruïda en un instant
sense que ningú s'hi fatigués les mans.

Zain

7 Els seus nazireus tenien més esclat que la neu,
eren més blancs que la llet;
més vermells que el coral eren els seus llavis,
les seves venes eren un safir.

Het

8 La seva figura era més fosca que el sutge,
no els reconeixien pels carrers;
la pell se'ls arrugà sobre els ossos,
es tornà seca com fusta.

Tet

9 Més sortats foren els morts per l'espasa
que els morts per la fam;
aquells sucumbeixen, extenuats,
per manca de fruits del camp.

Iod

10 Amb les seves mans, unes tendres dones
han cuit les seves criatures,
els han servit de sepulcre
en el desastre de la filla del meu poble.
—1783→

Caf

11 Jahvè ha desfogat la seva còlera,
ha abocat la seva ira ardent,
ha encès a Sió un foc,
que devorà els seus fonaments.

Làmed

12 No creien, els reis de la terra
ni cap habitant del món,
que entrés l'adversari o enemic
per les portes de Jerusalem.

Mem

13 Pels pecats dels seus profetes,
per les culpes dels seus sacerdots,
que en plena ciutat havien escampat
la sang dels justos!

Nun

14 Erraven com cecs pels carrers,
s'embrutaven amb sang,
de manera que ningú no podia tocar
els seus vestits.

Sàmec

15 «Aparten-vos, un impur!», cridaven ells,
«aparten-vos, no toqueu!»
Sí, han fugit i han errat per les nacions,
no s'han pogut fixar enlloc.

Pe

16 La fúria de Jahvè els ha desfets,
ja no els mira més;
no ha rehabilitat els sacerdots,
no ha agraciat els profetes.

Ain

17 Encara se'ns consumien els ulls
espiant un ajut il·lusori;
des de les nostres torres atalaiàvem
cap a una nació que no socorre.

Sade

18 Els nostres peus divagaven distants,
sense anar per les nostres places.
—1784→
S'escurçaven, es complien els nostres dies;
sí, arribà la nostra fi.

Cof

19 Els nostres perseguidors foren ràpids,
més que les àguiles del cel;
ens donaren l'encalç per les muntanyes,
al desert ens posaren aguaits.

Reix

20 L'aire que respirem, l'ungit de Jahvè
s'agafà en les seves trampes,
ell, de qui dèiem: «A la seva ombra
viurem entre les nacions».

Sin

21 Estigues contenta, alegra't, filla d'Edom,
que habites al país d'Us!
A tu, també et passarà la copa:
t'embriagaràs i et quedaràs nua!

Tau

22 La teva culpa és expiada, filla de Sió;
ell no et tornarà a deportar!
Castigarà la teva culpa, filla d'Edom,
denuncia els teus pecats!

Lamentació cinquena[1545] (Lm. 5,1 - 5,22)

5 1 Recordeu, Jahvè, què s'ha fet de nosaltres,
contemplen i vegeu el nostre oprobi!
2 La nostra herència ha passat a uns estrangers,
les nostres cases, a uns bàrbars.
3 Ens hem tornat uns orfes, sense pare,
les nostres mares són com viudes.
4 Bevem la nostra aigua a preu de diner;
la nostra llenya, hem de pagar-la.
5 Amb el jou al coll, ens esperonen;
cansats, no ens deixen reposar.
(6 Hem donat la mà a l'Egipte,
a Assur[1546], per poder-nos atipar.)
—1785→
7 Els nostres pares han pecat: ja no hi són;
som nosaltres, que portem les seves culpes.
8 Són uns esclaus, que ens dominen,
ningú no ens sostreu a la seva mà.

(9 Amb perill de la vida entrem el nostre pa
afrontant l'espasa del desert.
10 La pell se'ns clivella com un forn
per les cremors de la fam.)
11 Violen les dones a Sió;
les noies, a les ciutats de Judà.
12 Pengen per la mà els poderosos,
no respecten la cara dels vells.
13 Els adolescents han de portar la mola,
els nois ensopeguen sota el pes de la llenya.
14 Els vells han plegat d'anar a la porta,
els joves, de fer músiques.
15 L'alegria ha desaparegut del nostre cor,
la dansa se'ns ha mudat en dol.
16 La corona ens ha caigut del cap.
Ai de nosaltres, que hem pecat!
17 Per això, sofreix el nostre cor,
per res més tenim els ulls entelats.
18 A la muntanya de Sió, que està desolada,
els xacals s'hi passegen!
19 Però vós, Jahvè, seieu en un tron etern,
el vostre soli és per totes les èpoques!
20 ¿Perquè ens oblidaríeu per sempre,
ens abandonaríeu definitivament?
21 Feu-nos tornar, Jahvè, i podrem tornar,
renoveu els nostres dies com els d'altre temps,
22 si no ens heu rebutjat ja del tot,
indignat contra nosaltres fins a l'excés!

—1786→

Baruc (Ba. 1,1 - 6,72)[1547]

Introducció (Ba. 1,1 - 1,15)

1 Baruc i l'assemblea dels jueus a Babilònia.— 1 Aquestes són les paraules del llibre que escriví a Babilònia Baruc, fill de Neries, fill de Maasies, fill de Sedequies, fill d'Hasadies, fill d'Helquies, 2 l'any cinquè, el dia set del mes, quan els caldeus s'havien apoderat de Jerusalem i l'havien incendiada.

3 Baruc llegí les paraules d'aquest llibre davant Jeconies, fill de Joaquim, rei de Judà, i davant tot el poble que havia vingut per a aquesta lectura; 4 davant els dignataris i els fills dels reis, davant els ancians; en fi, davant tot el poble, petits i grans, tots els qui

habitaven a Babilònia, a la vora del riu Sud[1548]. [5] Aleshores ploraren, dejunaren i
pregaren davant el Senyor; [6] recolliren diner segons les possibilitats de cadascun, [7] i
l'enviaren a Jerusalem al sacerdot Joaquim[1549], fill d'Helquies, fill de Salom, als altres
sacerdots i a tot el poble que es trobava amb ell a Jerusalem, [8] quan Baruc recuperà els
vasos de la casa del Senyor, que s'havien endut del temple, per tornar-los al país de
Judà, el dia deu de Sivan, vasos de plata que havia fet fabricar Sedequies, fill de Josies,
rei de Judà, [9] després que Nabucodonosor, rei de Babilònia, hagué deportat de Jerusalem
i dut a Babilònia Jeconies, amb els prínceps, els serrallers, els magnats i el poble de la
terra.

[10] Digueren: «Vet aquí que us enviem diner per a comprar holocaustos, sacrificis pel
pecat i encens; prepareu oblacions i oferiu-les sobre l'altar del Senyor, el nostre Déu. [11]
Pregueu per la vida de Nabucodonosor, rei de Babilònia, i per la vida del seu fill
Baltasar, que els seus dies siguin com els dies del cel sobre la terra; [12] que el Senyor ens
doni forces i il·lumini els nostres ulls, de —1787→ manera que visquem a l'ombra de
Nabucodonosor, rei de Babilònia, i a l'ombra del seu fill Baltasar, i els servim durant
molts de dies i trobem gracia a la seva presència. [13] Pregueu també per nosaltres el
Senyor, el nostre Déu, ja que hem pecat contra el Senyor, el nostre Déu, i, fins avui, la
ira i la còlera del Senyor no s'han apartat de nosaltres. [14] Llegireu, doncs, aquest llibre
que us enviem per a fer confessió, a la casa del Senyor, el dia de la Festa[1550] i els dies de
l'Assemblea. [15] Direu:

Pregària dels exiliats (Ba. 1,15 - 3,8)

La confessió dels pecats. Del Senyor, el nostre Déu, és la justícia, però la confusió
a la cara, com la que passem avui, és per a nosaltres, per a l'home de Judà i els habitants
de Jerusalem, [16] per als nostres reis i els nostres prínceps, per als nostres sacerdots i els
nostres profetes, per als nostres pares, [17] perquè hem pecat davant el Senyor, [18] l'hem
desobeït; no hem escoltat la veu del Senyor, el nostre Déu, de caminar segons les ordres
que el Senyor havia posat davant nostre. [19] Del dia que el Senyor féu sortir els nostres
pares del país d'Egipte fins avui, hem estat indòcils al Senyor, el nostre Déu, i ens hem
rebel·lat no escoltant la seva veu. [20] De manera que se'ns ha adherit la calamitat i la
maledicció que el Senyor dictà al seu servidor Moisès, el dia que va fer sortir els nostres
pares del país d'Egipte per donar-nos una terra que regala de llet i de mel, tal com és
avui. [21] No hem escoltat la veu del Senyor, el nostre Déu, segons totes les paraules que
ens envià; [22] hem anat, cadascun seguint la inclinació del seu cor dolent, a donar culte a
d'altres déus, a fer el que desagrada al Senyor, el nostre Déu.

2 [1] També el Senyor ha mantingut la paraula que havia pronunciat contra nosaltres,
contra els nostres jutges que havien conduït Israel, contra els nostres reis i els nostres
prínceps, contra l'home d'Israel i el de Judà. [2] Sota tot el cel no s'havia mai donat res de
semblant al que ell ha fet a Jerusalem, segons és escrit a la Llei —1788→ de Moisès:
[3] que arribaríem a menjar cadascun la carn del seu fill, cadascun la carn de la seva filla! [4]
I els ha lliurats a les mans de tots els reialmes que tenim al voltant, perquè fossim un
oprobi i una desolació entre tots els pobles del voltant on el Senyor els ha dispersats. [5]
De manera que foren súbdits en lloc de senyors, perquè havíem pecat contra el Senyor,
el nostre Déu, no escoltant la seva veu.

[6] Del Senyor, el nostre Déu, és la justícia, però la confusió a la cara, com la que
passem avui, és per a nosaltres i per als nostres pares. [7] Perquè ens havia amenaçat amb
totes aquestes calamitats que han vingut sobre nosaltres, [8] i no hem mirat d'aplacar la faç
del Senyor, renunciant cadascun als pensaments del seu cor dolent. [9] De manera que el
Senyor ha vetllat per la calamitat i l'ha feta venir sobre nosaltres, ja que el Senyor és just
en totes les obres que ens ha prescrit, [10] mentre que nosaltres no hem escoltat la seva
veu, de seguir les ordres que el Senyor ens havia proposat.

[11] I ara, Senyor, Déu d'Israel, que féreu sortir el vostre poble del país d'Egipte amb
mà forta, amb senyals i prodigis, amb gran poder i braç elevat, i us féreu així un nom
com és el d'avui: [12] hem pecat, hem estat impius, hem estat injustos, Senyor, Déu nostre,
tocant a totes les vostres prescripcions. [13] Que la vostra ira es retiri de nosaltres, ja que
hem quedat pocs entre les nacions on ens heu dispersat! [14] Escolten, Senyor, la nostra
pregària i la nostra súplica: salven-nos pel vostre honor i atorgueu-nos el vostre favor,
davant d'aquells qui ens han deportat, [15] i a fi que tota la terra sàpiga que vós, Senyor,
son el nostre Déu, ja que Israel i la seva descendència porten el vostre nom. [16] Senyor,
guaiteu des de la vostra casa santa i penseu en nosaltres; pareu l'orella, Senyor, i
escolten! [17] Obriu els ulls i vegeu; que no són pas els morts, als quals ha estat llevat de
les entranyes l'esperit de vida, que donen glòria i justícia al Senyor, al país dels morts, [18]
sinó l'ànima molt adolorada, el qui camina acotat i sense forces, els ulls que s'apaguen i
l'ànima afamada —1789→ són els qui us donen glòria i justícia, Senyor!

[19] No ens fundem en els mèrits dels nostres pares i dels nostres reis per deposar la
nostra súplica davant vostre, Senyor, Déu nostre. [20] Ja que vós heu abocat sobre nosaltres
la vostra ira i la vostra còlera, com ho havíeu proclamat pel ministeri dels vostres
servents, els profetes: [21] «Així parla el Senyor: Decanten l'espatlla i serviu el rei de
Babilònia, i seguireu habitant al país que he donat als vostres pares. [22] Però, si no
escolten la invitació del Senyor a servir el rei de Babilònia, [23] faré desaparèixer de les
ciutats de Judà i dels carrers de Jerusalem la veu de goig i la veu d'alegria, la veu
d'espòs i la veu d'esposa, i tot el país es tornarà una desolació, sense habitants». [24] I
nosaltres no hem escoltat la vostra invitació a servir el rei de Babilònia; aleshores vós
heu mantingut les paraules que havíeu pronunciat pel ministeri dels vostres servents, els
profetes, que els ossos dels nostres reis i els ossos dels nostres pares serien trets del seu
lloc. [25] I vet aquí que són exposats a la calor del dia i al fred de la nit. Sí, morirem de
sofrences cruels, de fam, per l'espasa i la pesta. [26] I heu fet del temple que porta el vostre
nom allò que és avui, per la dolenteria de la casa d'Israel i de la casa de Judà.

[27] Així i tot, heu obrat envers nosaltres, Senyor, Déu nostre, segons tota la vostra
clemència i tota la vostra gran misericòrdia, [28] tal com ho havíeu promès pel ministeri
del vostre servent Moisès, el dia que li van manar d'escriure la vostra Llei en presència
dels israelites, dient: [29] «Si no escolten la meva veu, certament aquesta immensa,
innombrable multitud es quedarà petita entre les nacions on els dispersaré. [30] Sí, ja sé
que no m'escoltaran, perquè és un poble tossut; però, al país de l'exili, se'n penediran
dins el cor, [31] i sabran que jo, el Senyor, sóc el seu Déu. Aleshores els donaré un cor i
unes orelles que hi sentin; [32] em lloaran en el país de l'exili i es recordaran del meu nom;
[33] ja no seran més tossuts i desistiran de les seves accions dolentes, tot recordant-se del
destí dels seus pares que han pecat davant —1790→ el Senyor. [34] Després, els faré
tornar al país que vaig prometre amb jurament als seus pares Abraham, Isaac i Jacob, i
hi seran els amos. Els multiplicaré, i no disminuiran. [35] Per a ells establiré una aliança

eterna; jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. I no mouré més el meu poble d'Israel del país que els he donat».

3 [1] Senyor totpoderós, Déu d'Israel, és una ànima atribolada i un esperit descoratjat que us crida: [2] «Escolteu, Senyor, i tingueu pietat, ja que hem pecat davant vostre. [3] Vós seieu en un tron etern, ¿i nosaltres estaríem perduts per sempre?» [4] Senyor totpoderós, Déu d'Israel, escolteu, doncs, la pregària dels morts d'Israel, fills d'aquells qui havien pecat davant vostre, que no escoltaren la vostra veu, la del seu Déu, de manera que les calamitats se'ns han adherit, a nosaltres. [5] No us recordeu de les culpes dels nostres pares, sinó recordeu-vos en aquesta hora de la vostra mà i del vostre nom; [6] ja que vós, Senyor, sou el nostre Déu, i us lloarem, Senyor! [7] Que per això ens heu posat el vostre temor dins el cor, perquè invoquem el vostre nom. Us lloarem, doncs, a l'exili, ja que hem apartat del cor tota la injustícia dels nostres pares, que havien pecat davant vostre. [8] Vet aquí que nosaltres som avui a l'exili, on vós ens heu dispersat perquè fóssim un oprobi, una maledicció, una condemnació, per totes les culpes dels nostres pares, que s'havien allunyat del Senyor, el nostre Déu.

Elogi de la llei, veritable saviesa de la vida (Ba. 3,9 - 4,4)

[9] Escolta, Israel, els preceptes de vida,
presta l'orella per conèixer la prudència!
[10] ¿Per què, Israel, per què ets en país enemic,
et fas vell en una terra estrangera,
et tornes impur amb el contacte dels morts,
[11] ets comptat entre els qui davallen al país dels morts?
[12] És que has abandonat la font de la saviesa!
—1791→
[13] Si haguessis seguit el camí de Déu,
habitaries en pau per sempre.
[14] Aprèn on és la prudència, on és la força,
on és la intel·ligència, per conèixer alhora
on és la longevitat i la vida,
on és la llum dels ulls i la pau.
[15] Però, ¿qui ha descobert el seu lloc,
qui ha penetrat en els seus tresors?
[16] ¿On són els sobirans de les nacions
i els qui dominaven les bèsties,
[17] els qui jugaven amb els ocells,
els qui acumulaven la plata
i l'or en què els homes confien,
de manera que la seva fortuna no tenia fi?
[18] Sí, els qui acaparaven la plata amb passió
i han obtingut guanys incalculables.
[19] Han desaparegut, han baixat al país dels morts,
i d'altres han sorgit al seu lloc!

20 Els joves havien vist la llum
i havien habitat a la terra,
però no conegueren el camí de la ciència,
21 no en comprengueren les sendes.
Els seus fills tampoc no l'han copsada,
s'han quedat lluny del seu camí:
22 no n'han sentit dir res a Canaan,
no ha estat pas vista a Teman.
23 Ni els fills d'Hagar que cerquen la intel·ligència de la terra,
els mercaders de Merran[1551] i de Teman,
els entesos en mites i els filòsofs,
no han conegut tampoc el camí de la saviesa,
ni s'han recordat de les seves sendes.
24 O Israel, que n'és, de gran, la casa[1552] de Déu;
que n'és, de vast, el lloc del seu domini;
25 és gran i sense fi,
és elevat i immens!
26 Allà naixeren els gegants, famosos des d'antic,
de bona estatura, destres en la guerra;
27 no són pas aquests que Déu escollí,
no els donà el camí de la ciència!
—1792→
28 Es perderen perquè no tenien la prudència;
es perderen per culpa de la seva follia.
29 ¿Qui ha pujat al cel per agafar-la
i fer-la baixar dels núvols?
30 ¿Qui ha passat el mar per trobar-la
i importar-la a preu d'or preciós?
31 Ningú no coneix el seu camí,
ningú no comprèn la seva senda!
32 Només el qui ho sap tot la coneix,
la descobrí amb la seva intel·ligència;
ell, que assentà la terra per sempre,
que la va omplir de quadrúpedes.
33 Quan ell envia la llum, ella se'n va;
la crida, i l'obeeix tremolant.
34 Els estels brillen alegres a la seva posta;
35 els crida, i responen: «Som aquí!»,
i brillen alegres per al qui els ha fets.
36 Aquest és el nostre Déu,
cap altre no se li pot comparar.
37 Ell ha descobert tot el camí de la ciència
i l'ha donat a Jacob, el seu servent;
a Israel, el seu estimat.
(38 Després, fou vist sobre la terra
i visqué entre els homes.)

4 1 És el llibre dels preceptes de Déu,
la Llei que subsisteix eternament:
tots els qui la guarden són per a la vida,
els qui l'abandonen moren!

[2] Torna, Jacob, agafa-la,
camina per la seva senda
cap a l'esplendor de la seva llum!
[3] No cedeixis a un altre la teva glòria,
no donis els teus privilegis a una gent estrangera!
[4] Feliços som nosaltres,
feliç ets tu, Israel,
perquè ens consta allò que agrada a Déu!

—1793→

Càntics d'exhortació i de consol (Ba. 4,5 - 5,9)

[5] Anima't, poble de Déu,
monument d'Israel!
[6] Heu estat venuts a les nacions,
però no per a la ruïna total.
Havíeu provocat la ira divina,
i heu estat lliurats als adversaris.
[7] Havíeu irritat el qui us ha fet,
sacrificant als dimonis, als qui no són Déu.
[8] Havíeu oblidat el qui us ha engendrat,
el Déu etern!

Heu contristat també la qui us ha cridat, Jerusalem; [9] ja que ha vist la còlera que us ha sobrevingut de la part de Déu, i ha dit:

Escolteu, veïnes de Sió!
Déu m'ha enviat una gran tristesa.
[10] He vist la captivitat dels meus fills i de les meves filles,
que l'Etern els ha infligit.
[11] Els havia nodrits contenta,
els he dit adéu plorosa i trista.
[12] Que ningú no s'alegri de mi,
viuda i abandonada de molts:
he quedat deserta pels pecats dels meus fills,
ja que s'han apartat de la Llei de Déu;
[13] no han conegut les seves ordenances,
no han anat pels camins dels seus preceptes,
ni han seguit les sendes de l'educació en la seva justícia.
[14] Veniu, veïnes de Sió,
considereu la captivitat dels meus fills i de les meves filles,

que l'Etern els ha infligit!
15 Ja que ha fet venir contra ells una nació llunyana,
una nació descarada, de llengua bàrbara,
sense respecte pel vell,
sense pietat per l'infant.
16 S'ha endut els fills estimats de la viuda,
l'ha deixada sola, privada de les seves filles.
17 Però jo, ¿com us podria ajudar?
18 Aquell qui us ha dut aquestes calamitats
és qui us deslliurarà de la mà dels vostres enemics!
—1794→
19 Aneu-vos-en, fills, aneu-vos-en!
Jo em quedo abandonada, solitària!
20 M'he tret la roba de la pau
i m'he revestit del sac de la meva aflicció;
clamaré a l'Etern mentre visqui.
21 Animen-vos, fills, clamen a Déu:
ell us deslliurarà de la mà dels enemics!
22 Perquè espero de l'Etern que us salvi,
que em vingui l'alegria de la part del Sant,
per la misericòrdia que aviat us arribarà
de l'Etern, el vostre Salvador.
23 Sí, vaig dir-vos adéu amb llàgrimes i tristesa,
però Déu us restituirà a mi,
amb el goig i l'alegria, per sempre.
24 Com les veïnes de Sió han vist ara la vostra captivitat,
així veuran aviat la salvació, vinguda del vostre Déu,
que us sobrevindrà amb gran glòria i esclat de l'Etern.
25 Fills, suporteu amb paciència la còlera que us ha vingut de Déu!
(L'enemic t'ha perseguit, però aviat veuràs la seva ruïna
i li posaràs el peu al coll.)
26 (Els meus homes delicats hagueren d'anar per camins asprius,
se'ls emportaren com un ramat robat pels enemics.)
27 Animen-vos, fills, clamen a Déu,
el qui us ha enviat la prova pensa en vosaltres.
28 Com teníeu la dèria d'esgarriar-vos lluny de Déu,
torneu ara a cercar-lo deu vegades més fort.
29 Ja que el qui ha fet venir sobre vosaltres els mals,
us portarà, salvant-vos, l'alegria eterna.
30 Anima't, Jerusalem;
et consolarà, el qui t'ha donat un nom!
31 Ai dels qui t'han maltractat
i s'han alegrat de la teva caiguda!
32 Ai de les ciutats on foren esclaus els qui infantares!
Ai d'aquella qui ha rebut els teus fills!
33 Perquè, així com s'ha alegrat de la teva caiguda
—1795→
i ha estat contenta de la teva ruïna,
així es veurà afligida per la pròpia desolació.
34 Li llevaré la jactància de ciutat molt poblada,

la seva insolència es canviarà en tristesa;
35 un foc li sobrevindrà de l'Etern per llargs dies,
serà habitada de dimonis per un temps més llarg.
36 Jerusalem, guaita cap a l'orient,
veges la joia que et ve de Déu!
37 Vénen els fills als quals digueres adéu,
vénen aplegats de l'orient a l'occident per ordre del Sant,
jubilants en veure la glòria de Déu.

5 1 Jerusalem, treu-te la roba de tristesa i aflicció,
revesteix-te per sempre de la gala de la glòria de Déu!
2 Embolca't amb el mantell de la justícia de Déu,
posa't al cap la diadema de la glòria de l'Etern!
3 Ja que Déu mostrarà la teva esplendor arreu sota el cel.
4 Perquè de la part de Déu el teu nom serà per sempre:
«Pau de la justícia i glòria de la pietat!»
5 Jerusalem, aixeca't, ten-te sobre l'altura,
guaita cap a l'orient i veges els teus fills aplegats
de ponent a llevant per ordre del Sant,
jubilants, perquè Déu s'ha recordat d'ells!
6 Havien sortit de tu a peu,
escortats per enemics,
però Déu els recondueix cap a tu,
portats gloriosament com en un tron reial.
7 Sí, Déu ha ordenat que siguin abaixats
tota muntanya alta i els puig perennes,
i que les valls siguin terraplenades
per esplanar la terra,
perquè Israel camini en seguretat
sota-la glòria de Déu.
8 Fins els boscos i tot arbre aromàtic
faran ombra per a Israel, per ordre de Déu.
9 Sí, Déu guiarà Israel amb joia,
a la llum de la seva glòria,
junt amb la misericòrdia i la justícia
que vénen d'ell.

—1796→

Carta de Jeremies (Ba. 6,1 - 6,72)

Còpia d'una carta que envià Jeremies als qui havien de ser emmenats captius a Babilònia pel rei dels babilonis, per fer-los saber les recomanacions que Déu li havia confiat.

6 1 Pels pecats que heu comès davant Déu, sereu emmenats captius a Babilònia per Nabucodonosor, rei dels babilonis. 2 Un cop arribats a Babilònia, us hi quedareu molts anys i per llarg temps, fins a set generacions; però després us faré sortir en pau. 3 Ara bé,

a Babilònia veureu déus de plata, d'or i de fusta, que són portats a l'espatlla i que
inspiren temor als estrangers. [4] Estigueu alerta! No sigueu com els estrangers, i que no
us agafi por davant aquests déus, [5] quan veureu, davant i darrera, la multitud que els
adora. Sinó digueu amb el pensament: «És a vós que cal adorar, Senyor!» [6] Ja que el
meu àngel és amb vosaltres i ho venjaria intentant de fer-vos morir!

[7] La llengua d'ells fou estergida per un artesà, i tenen el cos recobert d'or i de plata,
però són falsos i no poden parlar. [8] Com per a una noia que s'agrada de compondre's,
prenen or [9] i fan corones per als caps dels seus déus. A vegades passa, encara, que els
sacerdots sostreuen dels seus déus or i plata i se'n serveixen per a les seves coses; fins i
tot en donen a les prostitutes de sobre el terrat. [10] Els arreglen amb vestits corren si fossin
homes, a aquests déus de plata, d'or i de fusta; [11] però ells no es defensen ni del rovell ni
dels corcs. Abillats amb un mantell de porpra, [12] els han de netejar la cara, per treure'n la
pols del temple que es posa sobre ells. [13] Un té un ceptre com un governador de
província, però no pot matar el qui l'ofèn; [14] un altre té a la dreta espasa i destral, però no
es pot defensar de la guerra ni dels lladres. Per on es coneix que no són déus: no n'heu
de tenir por!

[15] Com el vas que un home fa servir perd la utilitat, un cop es trenca, [16] així resulten
els seus déus. Erigits en els temples, tenen els ulls —1797→ plens de la pols que
aixequen els peus dels qui entren. [17] Com tanquen les portes de tots costats per guardar
un home que ha traït el rei i que ha de ser conduït a la mort, així els sacerdots asseguren
els temples dels déus amb portes, panys i barrots perquè no siguin robats pels lladres. [18]
Encenen llums, encara més que per a ells mateixos: els déus no en poden veure cap. [19]
Són com una de les bigues del temple, i els diuen: «Menja!» No s'adonen dels corcs que
els roseguen tant a ells com els seus vestits. [20] Tenen la cara negra del fum que hi ha al
temple. [21] Sobre el seu cos i sobre el seu cap voltegen muriacs, orenetes i d'altres
volàtils; hi ha també gats. [22] Per on coneixereu que no són déus, no en tingueu por!

[23] L'or amb què els revesteixen, els ha de fer bonics; però, si algú no en frega el
rovell, no seran pas ells que el posaran brillant. No tenien cap sensació, quan els fonien.
[24] A qualsevol preu són comprats, aquells en qui no hi ha alè de vida. [25] No tenint peus,
són portats a l'espatlla i exhibeixen als homes el propi deshonor. Els seus servidors
també són confusos, [26] perquè, si mai els en cau cap a terra, són ells que l'han d'aixecar.
Si els posen drets, no es poden moure sols; si es decanten, no es poden redreçar; és com
davant de morts, que els presenten les ofrenes. [26] Allò que els és sacrificat, els sacerdots
s'ho venen i en treuen profit; igualment, les seves dones en salen una part, sense
distribuir-ne res als captaires i als pobres. [28] La menstruada i la partera toquen allò que
els és sacrificat. Sabent, doncs, per tots aquests exemples, que no són déus, no en
tingueu por!

[29] Com, en efecte, es poden dir déus? Són dones que presenten ofrenes davant
aquests déus de plata, d'or i de fusta! [30] Als seus temples els sacerdots estan asseguts,
amb la túnica esquinçada, cap i barba afaitats, descobert el cap; [31] udolen i vociferen
davant els seus déus, com es fa en un banquet fúnebre. [32] Els sacerdots prenen la seva
roba per vestir-ne les pròpies dones i els nens. [33] Si algú els fa mal o bé, no poden tornar-
s'hi. No poden constituir un —1798→ rei, ni deposar-lo. [34] Tampoc no poden donar
riquesa o pobresa. Si algú fa una prometença que no compleix, no reclamen. [35] No poden
salvar de la mort cap home, ni arrenquen el feble de la mà del fort. [36] No restauren la
vista d'un cec, no deslliuren un home que passa un tràngol; [37] no tenen compassió de la

viuda, ni fan bé a l'orfe. [38] Són assimilables a les pedres extretes de les muntanyes, els
déus de fusta recoberts d'or i de plata. Els qui els donen culte seran confosos! [39] ¿Com,
doncs, cal creure o dir que són déus?

[40] Els caldeus mateixos els deshonren: veient un mut que no pot parlar, el presenten
a Bel i reclamen que aquest home parli, com si el déu hi pogués sentir, [41] i són incapaços
de reflexionar i d'abandonar aquests déus, tan poc enteniment tenen! [42] Les dones,
cenyides amb una corda, s'asseuen vota els camins per cremar segó com un encens; [43]
quan l'una, enduta per algun passant, ha dormit amb ell, reprotxa a la del costat de no
haver estat distingida com ella mateixa i de no haver tingut la seva corda trencada[1553]. [44]
Tot el que passa a la vota d'aquests déus és falsedat; ¿com, doncs, poden pensar o dir
que són déus?

[45] Fabricats per fusters i orfebres, no són res més que allò que aquests obrers volen
que siguin. [46] Aquells qui els fabriquen no viuran molt de temps: [47] ¿com han de viure
gaire les coses que ells fabriquen? Sí, han deixat falsedat i oprobi als seus descendents!
[48] Que els vénen a sobre una guerra o calamitats, els sacerdots es consulten per saber on
s'han d'amagar amb els seus déus; [49] ¿com no veuen que no són déus, els qui ni a ells
mateixos no se salven de la guerra o de les calamitats? [50] Ja que són de fusta recoberta
d'or o de plata, es reconeixerà després d'aquests fets que no són més que mentida; per a
totes les nacions i els reis serà evident que no són déus, sinó obres de mans humanes, i
que cap Déu no opera en ells. [51] ¿Per a qui, doncs, no serà clar que no són déus?

[52] Ja que no poden establir un rei en un país, ni donar la pluja als homes. [53] Tampoc
no poden jutjar les pròpies —1799→ causes, ni reparar un tort. Estan suspesos [54] com
gralles entre cel i terra! Que cau foc al temple d'aquests déus de fusta recoberts d'or o de
plata, els seus sacerdots fugen i s'escapen, però ells, com bigues, es queden allà a
cremar. [55] No poden resistir a un rei ni als enemics. [56] ¿Com, doncs, admetre o creure que
són déus?

No se salven de lladres i bandolers, els déus de fusta recoberts de plata i d'or: [57] els
violents els arrenquen l'or i la plata i se'n van amb els vestits que els cobreixen. Ni a ells
mateixos no es poden prestar socors, [58] de manera que val més ser un rei que desplega la
seva valentia, o, en una casa, un vas útil, de què se serveix el seu propietari, que no pas
ser un d'aquests falsos déus; o, encara, en una casa, una porta que protegeix el qui s'hi
troba dins, que no pas ser un d'aquests falsos déus; o una columna de fusta en un palau
reial, que no pas ser un d'aquests falsos déus. [59] El sol, la llana i els estels, que brillen i
estan encarregats d'un ofici, són obedients; [60] igualment, el llampec, quan apareix, és
bonic de veure; de la mateixa manera, en tot país el vent bufa, [61] els núvols executen
l'ordre que Déu els donà de recórrer tota la terra, i el foc, enviat de dalt per consumir
muntanyes i boscos, fa allò que li manen. [62] Ara bé, ni en bellesa ni en poder, aquests
déus no els són comparables. [63] Per això, no es pot pensar ni dir que són déus, ja que no
són capaços de retre justícia ni de fer cap bé als homes. [64] Sabent, doncs, que no són
déus, no en tingueu por!

[65] Perquè no poden ni maleir ni beneir els reis, [66] ni fer aparèixer entre les nacions
senyals al cel; no brillen com el sol ni il·luminen com la lluna. [67] Valen més que ells les
bèsties, que poden fugir cap a un abric i socòrrer-se a elles mateixes. [68] De cap manera,
doncs, no es veu que siguin déus; per això, no n'heu de tenir por!

69 Com un espantall en un cogombrar, que no protegeix res, així són els seus déus de
fusta, recoberts d'or i de plata. 70 També s'assemblen els seus déus de fusta, recoberts d'or
i de plata, a un arc en un jardí, sobre el qual es posen tota mena d'ocells, —1800→ o
bé a un mort llençat a la fosca. 71 Pel vestit de porpra i de lli que s'arna sobre ells
reconeixereu que no són déus. Ells mateixos acabaran per ser consumits i es convertiran
en oprobi en el país. 72 Més val, doncs, l'home just que no té ídols, ja que estarà lluny de
l'oprobi.

Ezequiel (Ez. 1,1 - 48,35)[1554]

Introducció (Ez. 1,1 - 2,21)

1 Títol general.— 1 L'any trenta, el mes quart, el cinc del mes, quan em trobava
entre els exiliats, vora el riu Cobar, el cel s'obrí i vaig tenir una visió divina. 2 «El cinc
del mes» era l'any cinquè de l'exili del rei Joaquín. 3 La paraula de Jahvè fou adreçada a
Ezequiel, fill de Buzí, el sacerdot (al país dels caldeus, vora el riu Cobar), i (allà) la mà
de Jahvè fou sobre ell.

Visió de «la carrossa de Jahvè».— 4 Vaig veure que venia del nord un vent de
tempesta amb un gros núvol, voltat d'una lluor, un foc fulgurant, i, al centre, com l'esclat
d'una incrustació metàl·lica, al mig del foc. 5[1555] Al centre, discernia una cosa com
quatre animals, l'aspecte dels quals era aquest: tenien la mateixa forma, amb quatre
cares cada un, i cada un quatre ales. 7 Les seves potes eren dretes i les peülles
s'assemblaven a les d'un vedell; centellejaven com bronze polit. 8 Una mà humana els
sortia de sota les ales als quatre costats (i les seves cares, de tots quatre, 9 no es giraven
quan caminaven; anaven cada un de dret davant seu). 10 Quant a l'aspecte de les seves
cares, era: cara d'home al davant de tots quatre, cara de lleó a la dreta de tots quatre,
cara de toro a l'esquerra de tots quatre, i cara d'àguila per a tots quatre 11 cap a l'interior.
Les seves ales eren desplegades cap amunt; en cada un, dues s'ajuntaven l'una amb
l'altra i dues els cobrien el cos. 12 I anaven cada un de dret davant seu; anaven cap
allà —1801→ on l'esperit els empenyia; no es giraven quan caminaven. 13 Entre els
animals es veien com uns carbons encesos, semblants a torxes que anaven i venien entre
els animals; el foc tenia una lluor, i del foc sortien com uns llampecs. (14 I els animals
anaven i venien, com si fossin un llampec.)

15 Vaig veure encara que hi havia una roda a terra al costat dels animals, de tots
quatre. 16 Aquestes rodes lluïen com el crisòlit. Totes quatre tenien el mateix aspecte i
semblaven fetes com si estiguessin l'una al mig de l'altra. 17 Avançaven en quatre
direccions; no es giraven quan caminaven. 18 Totes quatre tenien les llandes plenes d'ulls
tot al voltant. 19 I quan els animals avançaven, les rodes avançaven al seu costat, i quan
els animals s'aixecaven de terra, s'aixecaven les rodes. 20 Cap allà on l'esperit empenyia,
hi anaven les rodes, i s'aixecaven igualment, perquè el mateix esperit era a les rodes. (21

Quan ells avançaven, avançaven; quan ells s'aturaven, s'aturaven, i quan ells s'aixecaven
de terra, s'aixecaven igualment les rodes, perquè el mateix esperit era a les rodes.)

22 I allò que hi havia sobre els caps dels animals s'assemblava a una volta, límpida
com el cristall, estesa al damunt dels seus caps. 23 I sota la volta, les seves ales es
tocaven l'una amb l'altra (en cada un, dues els cobrien els cossos). 24 I vaig sentir la
remor de les seves ales com una remor de molta aigua (com la veu de Saddai); quan
caminaven (era una temor tumultuosa com la remor d'un campament); i quan s'aturaven,
replegaven les ales. (25 Es produí un soroll dalt de la volta que era sobre el seu cap; quan
s'aturaven, replegaven les ales.)

26 Al damunt de la volta de sobre els seus caps, hi havia com una pedra de safir;
sobre ella, una forma de tron, i sobre la forma de tron, a dalt, un ésser amb aparença
humana. 27 Ho vaig veure així: era com l'esclat d'una incrustació metàl·lica (una cosa
com el foc que una casa té al voltant), des d'allò que semblava els seus lloms cap amunt;
i des d'allò que semblava els seus lloms cap avall, vaig veure una —1802→ cosa com
foc i una lluor tot al voltant. 28 Era semblant a l'arc que apareix als núvols, el dia de
pluja, aquesta lluor tot al voltant. Era una cosa que tenia l'aspecte de la glòria de Jahvè.

Quan ho vaig veure, vaig caure de cara a terra, i vaig sentir (la veu d'un que
parlava).

Missió i inspiració d'Ezequiel.— 1 Em digué: Fill d'home[1556], posa't dret, que et
vull parlar. 2 Aleshores (tal com m'havia parlat) m'entrà esperit, que em féu tenir dret, i
el vaig sentir que parlava. 3 Em digué: Fill d'home, jo t'envio a la casa d'Israel (a les
nacions), als rebels que s'han revoltat contra mi; ells i els seus pares (m'han estat
infidels), fins al dia d'avui. 4 (Als fills de cara gruixuda i de cor dur jo t'envio.) I els
diràs: Així parla el Senyor Jahvè. 5 Tant si escolten com si no escolten, ja que són una
casa tota rebel, sabran tanmateix que tu ets un profeta enmig d'ells. 6 I tu, fill d'home, no
tinguis por d'ells, ni t'espantin les seves cares, si et mouen guerra i et menyspreen i has
de viure enmig d'escorpins. (No tinguis por de les seves paraules ni t'espantin les seves
cares, ja que són una casa tota rebel. 7 Els portaràs les meves paraules, tant si escolten
com si no escolten, ja que són una casa tota rebel.)

8 I tu, fill d'home, escolta el que et dic, no siguis rebel com la casa tota rebel: Bada
la boca i menja el que et dono! 9 I vaig veure com, allargada cap a mi, hi havia una mà,
que tenia un volum enrotllat. 10 El desplegà davant meu: estava escrit per davant i per
darrera[1557]; hi havia escrit lamentacions, gemecs i ais! **3** 1[1558] I em digué: Fill d'home
(menja el que et presenten), menja aquest volum (i vés a parlar a la casa d'Israel). 2
M'obrí la boca i em féu menjar el volum 3 (i em digué: Fill d'home, nodreix el teu ventre
i omple't les entranyes amb aquest volum que et dono). El vaig menjar, i a la boca em
fou dolç com la mel. 4 Aleshores em digué: Fill d'home, vés, presenta't a la casa d'Israel i
porta'ls les meves paraules. (5 Perquè no és pas cap a un poble de parlar obscur i de
llengua bàrbara que ets enviat, 6 ni cap a pobles nombrosos, de parlar obscur i de —
1803→ llengua bàrbara, les paraules dels quals no sentiries; si t'hi enviés, ells prou
t'escoltarien, 7 però la casa d'Israel no et voldrà escoltar a tu, perquè no em vol escoltar a
mi, ja que tota la casa d'Israel té el front fort i el cor dur. 8 Però, vet aquí que jo faig la
teva cara tan forta com la seva cara, i el teu front, tan fort com el seu front, 9 com el
diamant, més fort que un roc. No et facin por, ni t'espantin les seves cares, ja que són
una casa tota rebel.)

Missió entre els exiliats. [10] I em digué: Fill d'home, totes les paraules que et diré,
guarda-les en el cor, escolta amb totes les orelles. [11] Vés, presenta't als exiliats, als teus
compatriotes, parla'ls i digue'ls: «Així parla el Senyor Jahvè», tant si escolten com si no
escolten!...

[12] L'esperit m'aixecà... i vaig sentir darrera meu la remor d'una gran commoció, quan
la glòria de Jahvè s'elevava en el seu lloc, [13] la remor de les ales dels animals que
s'ajuntaven l'una amb l'altra i el temor de les rodes simultàniament amb ells. [14] I l'esperit
m'aixecà i se m'emportà... I me'n vaig anar, enfortit pel fervor del meu esperit; ja que la
mà de Jahvè em donava pressa. [15] Vaig arribar a Tel-Abib, entre els exiliats instal·lats
vora el riu Cobar, allà on habitaven, i vaig quedar set dies, com atuït, enmig d'ells. [16] A
cap de set dies...

El profeta com a sentinella.— La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [17] Fill
d'home, t'he fet sentinella per a la casa d'Israel. Quan sentis una paraula de la meva
boca, els advertiràs de part meva. [18] Si jo dic a l'impiu: «Has de morir», i tu no
l'adverteixes (i no parles per advertir l'impiu que abandoni la seva conducta impia) a fi
que visqui, és ell, l'impiu, que morirà per la seva culpa, però és a tu que jo demanaré
cometes de la seva sang. [19] Si, al contrari, tu adverteixes l'impiu, i ell no es converteix de
la seva impietat i de la seva mala conducta, aquest impiu morirà per la seva culpa, però
tu hauràs salvat la teva vida.

[20] Quan el just s'apartarà de la seva justícia per practicar la injustícia, i jo li posaré al
davant un entrebanc —1804→ perquè mori, si tu no l'has advertit, ell morirà pel seu
pecat, i no seran tingudes en compte les seves accions justes, però jo et demanaré
comptes a tu de la seva sang. [21] En canvi, si tu has advertit al just que no pequi, i ell no
peca, viurà, perquè haurà fet cas de l'advertència, i tu hauràs salvat la teva vida.

Oracles contra Judà i Jerusalem (Ez. 2,22 - 24,27)

Ordre d'anar a la plana. [22] La mà de Jahvè fou sobre mi, i em digué: Aixeca't, surt
a la plana i allà et parlaré. [23] Em vaig aixecar, vaig sortir a la plana, i vet aquí que hi
havia aturada la glòria de Jahvè, semblant a la glòria que havia vist vora el riu Cobar, i
vaig caure de cara a terra. [24] Aleshores m'entrà esperit, que em féu tenir dret...

Ordre de recloure's a casa.— Em parlà i em digué: Entra, reclou-te dintre casa. [25]
I tu, fill d'home, vet aquí que posen sobre tu unes cordes amb què et lliguen, perquè no
puguis sortir enmig d'ells. [26] Faré que la llengua se t'encasti al paladar, de manera que
hagis de callar i que no puguis amonestar-los més, ja que són una casa tota rebel. [27] Però
quan jo et parlaré, t'obriré la boca i els diràs: Així parla el Senyor Jahvè; el qui vulgui
escoltar, que escolti, i el qui no ho vulgui, que no escolti, ja que són una casa tota rebel.

4 La rajola amb el croquis de Jerusalem.— [1] I tu, fill d'home, agafa una rajola,
posa-te-la al davant i grava-hi una ciutat (Jerusalem). [2] I li has de posar setge:
construiràs contra ella un atrinxerament, elevaràs contra ella una rampa, establiràs
contra ella campaments i instal·laràs contra ella ariets, tot al voltant. [3] I tu, agafa una

paella de ferro, posa-la com un mur de ferro entre tu i la ciutat i fixa la mirada sobre ella: estarà rodejada i en faràs el setge! Que això sigui un senyal per a la casa d'Israel.

L'exili d'Israel i de Judà. [4] I tu, ajeu-te sobre el costat esquerre i posa-hi la culpa —1805→ de la casa d'Israel. Tants de dies com jauràs així, portaràs la seva culpa. [5] Sóc jo que t'assigno en dies els anys de la seva culpa: tres-cents noranta dies[1559], que portaràs la culpa de la casa d'Israel. [6] I quan els hauràs acabats, t'ajauràs del costat dret (una segona vegada) i portaràs la culpa de la casa de Judà quaranta dies: t'assigno un dia per any. ([7] I fixaràs la mirada, amb el braç arromangat, sobre el setge de Jerusalem, i profetitzaràs contra ella. [8] Vet aquí que jo poso cordes sobre tu, perquè no et puguis girar d'un costat a l'altre fins que hagis acabat els dies del teu setge.)

El menjar racionat i impur.— [9] I tu agafa blat, ordi, faves, llentilles, mill, espelta. Posa'ls en un mateix atuell i fes-te'n pa. Tants de dies com jauràs sobre el costat —tres-cents noranta dies—, en menjaràs. [10] I d'aquest aliment que prendràs, en mesuraràs vint sicles que menjaràs per dia, per a tot un dia. [11] I beuràs aigua amb parsimònia, en beuràs un sisè de sester[1560] per a tot un dia. [12] Menjaràs aquest aliment en la forma d'una fogassa d'ordi que haurà estat cuita sobre excrements humans, davant d'ells. [13] I diràs: Així parla Jahvè, el Déu d'Israel: És així que els fills d'Israel menjaran coses impures a les nacions (on els dispersaré). [14] Aleshores vaig dir: «Ah, Senyor Jahvè, la meva ànima no està gens contaminada. Des de noi fins ara, mai no he menjat bèstia morta o feta trossos, ni m'ha entrat en la boca cap carn impura!» [15] I em digué: Bé, et concedeixo la bonyiga de bou en lloc d'excrements humans, perquè t'hi puguis fer el pa a sobre. [16] I em digué: Fill d'home, vet aquí que privaré Jerusalem de tot mitjà de sustentació: menjaran pa estrictament pesat i beuran aigua parsimoniosament mesurada, [17] a fi que els faltin el pa i l'aigua, que quedin trasbalsats una i altres i que es consumeixin en la seva culpa.

5 La dispersió.— [1] I tu, fill d'home, agafa una espasa afilada, agafa-la a tall de navalla de barber i passa-te-la sobre el cap i sobre la barba. Acabat, agafaràs unes balances i dividiràs els pèls que has tallat. —1806→

[2] A un terç hi calaràs foc al mig de la ciutat, quan s'hauran complert els dies del setge. Agafaràs l'altre terç, al qual clavaràs cops amb l'espasa, al voltant de la ciutat. N'escamparàs al vent el darrer terç, i jo desembeinaré l'espasa darrera d'ells. [3] D'allí n'agafaràs una petita quantitat, que nuaràs a la punta del teu mantell. [4] I d'aquests, n'agafaràs encara una mica, que tiraràs al mig del foc i que cremaràs. És d'allí que sortirà foc. I diràs a tota la casa d'Israel: [5] Així parla el Senyor Jahvè: Aquesta Jerusalem, que jo havia posat al centre de les nacions, voltada d'altres països! [6] S'ha rebel·lat contra els meus drets més que les nacions, i contra els meus estatuts més que els països que té al voltant! Ja que han desdenyat els meus drets i no s'han conduït segons els meus estatuts. [7] Per això, així parla el Senyor Jahvè: Per tal com heu estat més rebels que les nacions que teniu al voltant, que no us heu conduït segons els meus estatuts i no heu posat en pràctica els meus drets, sinó que heu posat en pràctica els drets de les nacions que teniu al voltant, [8] doncs, bé, així parla el Senyor Jahvè: Jo també, em declaro contra tu. Executaré al mig teu judicis a la vista de les nacions. [9] I faré en tu com no ho he fet mai i com no ho faré mai més, a causa de totes les teves pràctiques abominables. [10] Per això, hi haurà pares que es menjaran els seus fills, enmig teu, i fills que es menjaran els seus pares. Executaré en tu judicis i dispersaré tot allò que quedi de tu a tots els vents, [11] Per això, ho juro per ma vida, oracle del Senyor Jahvè: Com tu has deshonrat el meu santuari (amb tots els teus Horrors i) amb totes les teves

Abominacions, també jo arranaré sense ni una mirada de compassió, jo tampoc no planyeré. [12] Un terç dels teus habitants moriran de pesta i es consumaran de fam, enmig teu; un terç caurà per l'espasa, als teus voltants, i en dispersaré un terç a tots els vents, i desembeinaré l'espasa darrera d'ells. [13] La meva ira i la meva còlera s'esbravaran en ells; i sabran que jo, Jahvè, he parlat en la meva gelosia, quan esbravaré la meva còlera en ells. [14] I faré una ruïna de tu i de —1807→ totes les teves filles[1561] que et volten, a la vista de tots els qui passin. [15] Seràs un oprobi i un escarni, un exemple i un objecte d'estupor per a les nacions que et volten, quan executaré en tu judicis (d'ira, de severitat i) de reprensions severes. Jo, Jahvè, he parlat.

[16] Quan enviaré contra vosaltres les fletxes (malignes) de la fam que són per a perdre (que enviaré per a perdre-us i afegiré contra vosaltres la fam), aleshores et privaré de pa. [17] Enviaré contra tu la fam i les bèsties feres que et deixaran sense fills; la pesta i la sang passaran per tu. I faré venir contra tu l'espasa. Jo, Jahvè, he parlat.

6 **Contra les muntanyes d'Israel.**— [1] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [2] Fill d'home, posa't de cara a les muntanyes d'Israel i profetitza contra elles. [3] Diràs: Muntanyes d'Israel, escolteu la paraula del Senyor Jahvè: Així parla el Senyor Jahvè a les muntanyes, als puigs, a les torrenteres i a les valls. Jo faré venir sobre vosaltres l'espasa i destruiré els vostres santuaris locals. [4] Els vostres altars seran devastats, els vostres brasers d'encens seran trencats; faré caure els vostres habitants, víctimes de l'espasa, davant els vostres ídols, [5] i sembraré els vostres ossos al voltant dels vostres altars. [6] Sobre tot el vostre territori, les ciutats seran arruïnades i els santuaris locals seran assolats, a fi que els vostres altars siguin arruïnats (i assolats), que els vostres ídols siguin trencats (i abolits), que els vostres brasers d'encens siguin fets bocins (i que les vostres obres desapareguin). [7] I cauran, víctimes de l'espasa, al mig de vosaltres, i sabreu que jo sóc Jahvè.

Conversió dels dispersats.— [8] Quan tingueu a les nacions els qui s'hauran escapat de l'espasa, quan us hauré dispersat pels altres països, [9] els vostres supervivents es recordaran de mi, a les nacions on seran deportats. Aleshores jo els trencaré el cor prostituït que m'ha abandonat i els ulls que s'han prostituït darrera els seus ídols, i sentiran fàstic d'ells mateixos a causa de tot el mal —1808→ que han fet amb totes les seves pràctiques abominables. [10] I sabran que jo, Jahvè (no en va), he parlat (de fer-los aquest mal).

Els pecats d'Israel.— [11] Així parla el Senyor Jahvè: Bat de mans i pica de peus, i digues: «Ah!», per totes les pràctiques abominables de la casa d'Israel, que caurà per l'espasa, per la fam i per la pesta. [12] El qui sigui lluny morirà de pesta; el qui sigui a prop caurà per l'espasa, i el qui quedi i se n'hagi escapat es consumirà de fam, i jo esbravaré en ells la meva còlera. [13] Sabreu que jo sóc Jahvè, quan els seus cadàvers, travessats per l'espasa, seran allà entre els seus ídols, tot al voltant dels seus altars, sobre tot puig elevat, al cim de totes les muntanyes, sota tot arbre verd, sota tot terebint frondós, llocs on oferien als seus ídols l'agradable olor del sacrifici. [14] Estendré la mà contra ells i faré del país una solitud desolada des del desert fins a Reblà, en tot el territori; i sabran que jo sóc Jahvè.

[7] **Imminència de la catàstrofe.**— [1] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [2] I tu, fill d'home, digues: Així parla el Senyor Jahvè al país d'Israel: Es la fi! Ve la fi sobre els quatre caps del país! [3] Ara sí, que és la teva fi! Deixaré anar la meva ira contra tu, per

jutjar-te segons la teva conducta i fer recaure sobre teu totes les teves pràctiques
abominables. [4] No tindré per tu cap mirada de compassió, ni et planyeré; faré recaure
sobre tu la teva conducta, i les teves pràctiques abominables seran visibles enmig teu; i
sabreu que jo sóc Jahvè.

[5] Així parla el Senyor Jahvè: Vet aquí que ve mal rera mal. [6] És la fi! Ve la fi, vet
aquí que ve; s'ha desvetllat sobre teu, vet aquí que ve, [7] habitant del país. El temps ve, és
a prop el dia, és el trastorn, i no pas la gatzara de les muntanyes! [8] Ara aviat abocaré la
meva còlera sobre teu i esbravaré en tu la meva ira, per jutjar-te segons la teva conducta
i fer recaure sobre teu totes les teves pràctiques abominables. [9] No tindré cap mirada de
compassió, ni planyeré, sinó que faré recaure sobre tu la teva conducta, i —
1809→ les teves pràctiques abominables seran visibles enmig teu; i sabreu que sóc jo,
Jahvè, que dono els cops.

Pànic general.— [10] Vet aquí el dia de Jahvè, vet aquí que ve la fi. L'opressió ha tret
flor, la insolència s'ha desclòs. [11] La violència s'ha aixecat per ser una vara d'impietat... [12]
El temps ve, s'acosta el dia. Que el comprador no s'alegri, que el venedor no
s'entristeixi, perquè el furor ve contra la seva pompa. [13] Ja que el venedor no recobrarà
allò que haurà venut; i ni que estigui en vida, no ho recobrarà, perquè el furor vindrà
contra tota la seva pompa. Per la seva culpa, ningú no conservarà la vida. [14] «Toqueu el
corn, prepareu-vos!» Però ningú no va al combat, perquè el meu furor ve contra tota la
seva pompa. [15] L'espasa és a fora; la pesta i la fam, a dins. El qui serà al camp morirà per
L'espasa, i el qui serà a la ciutat, la pesta i la fam el devoraran. [16] Els seus supervivents
s'escaparan i seran, sobre les muntanyes, com coloms de les valls; la mort en farà net, de
cadascun, per la seva culpa. [17] Totes les mans es deixen anar i tots els genolls regalen
d'aigua. [18] Se cenyeixen de sac, l'esgarrifança els cobreix. Totes les cares es posen
vermelles de vergonya, tots els caps estan afaitats. [19] Llencen la seva plata pels carrers i
el seu or és un objecte de repulsió. (La seva plata i el seu or no podran salvar-los, el dia
de la còlera de Jahvè.) No poden satisfer la seva gana, ni emplenen més el seu ventre.
(Perquè eren l'ocasió dels seus crims.) [20] Dels seus ornaments de gala, n'havien fet un
objecte d'orgull, i amb ells havien confeccionat les seves imatges abominables, els seus
ídols. (Per això, en faré un objecte de repulsió per a ells.) [21] Ho lliuraré, doncs, al pillatge
dels pagans i a les depredacions dels més impius de la terra (perquè ho profanin). [22]
Giraré la cara d'ells, perquè profanin el meu tresor, perquè hi penetrin els pillards, el
profanin [23] i el deixin fet un desgavell. Ja que el país és ple de judicis sanguinaris, la
ciutat és plena de violències. [24] (Faré venir els més ferotges de les nacions, que
s'apoderaran de les seves —1810→ cases.) Posaré terme al seu fort orgull, i els seus
santuaris seran profanats. [25] Vindrà la basarda; cercaran la pau, i no n'hi haurà. [26] Arribarà
desastre sobre desastre, hi haurà rumor sobre rumor. Se li confondrà la visió al profeta;
ni el sacerdot no trobarà la llei, ni els ancians, el consell. [27] (El rei es posarà de dol) el
príncep es revestirà d'estupor, les mans del poble de la terra quedaran sangglaçades. Els
tractaré segons la seva conducta, els jutjaré segons els seus judicis, i sabran que jo sóc
Jahvè.

8 Cultes idolàtrics al temple.— [1] L'any sis, el sisè mes, el cinc del mes, estava
assegut a casa, i els ancians de Judà seien davant meu, quan la mà del Senyor Jahvè
caigué sobre mi, [2] i vaig veure això: hi havia una figura que s'assemblava a un home.
Del que semblava ser els seus lloms cap avall era foc, i dels seus lloms cap amunt era
una cosa com una lluïssor, com l'esclat d'una incrustació metàl·lica. [3] Allargà una forma
de mà i m'agafà pels cabells, i l'esperit m'aixecà entre cel i terra i em dugué a Jerusalem,

en visions divines, a l'entrada de la porta de l'atri interior que dóna al nord, allà on es
dreça l'ídol que provoca la gelosia[1562]. 4 I vet aquí que allí hi havia la glòria del Déu
d'Israel, tal com l'havia vista a la plana. 5 Em digué: Fill d'home, alça els ulls cap al
nord! Vaig alçar els ulls cap al nord, i vet aquí que al nord de la porta de l'altar hi havia
aquest ídol de la gelosia, a l'entrada. 6 Em digué: Fill d'home, ¿veus què fan aquests?
Fan aquí grans abominacions per estar lluny del meu santuari! Però encara veuràs unes
abominacions més grans.

7 Em dugué a l'entrada de l'atri. Vaig veure això: hi havia un forat a la paret. 8 Em
digué: Fill d'home, cava a la paret. Vaig cavar a la paret; hi havia una entrada. 9 I em
digué: Entra i veges les abominacions que fan aquí. 10 Vaig entrar i vaig veure això: tota
mena de rèptils i d'animals repugnants i tots els ídols de la casa d'Israel, representats a la
paret tot al voltant. 11 I setanta homes, dels ancians de la casa d'Israel, amb Jeconies, fill
de Safan, entre ells, estaven —1811→ drets davant els ídols, i cada un tenia el seu
encenser a la mà. I el perfum d'un núvol d'encens anava pujant. 12 Em digué: ¿Has vist,
fill d'home, el que estan fent els ancians de la casa d'Israel, a les fosques, cada un a la
seva cambra amb imatges? Diuen: «Jahvè no hi veu, Jahvè ha abandonat el país». 13 I em
digué: Encara veuràs d'altres grans abominacions que fan.

14 Em dugué a l'entrada de la porta del temple de Jahvè, que dóna al nord, i vet aquí
que hi havia unes dones assegudes, plorant Tammuz[1563]. 15 Em digué: ¿Has vist, fill
d'home? Encara veuràs d'altres abominacions més grans que aquestes.

16 Em dugué cap a l'atri interior del temple de Jahvè. I vet aquí, que, a l'entrada del
santuari de Jahvè, entre el vestíbul i l'altar, hi havia uns vint-i-cinc homes, d'esquena al
santuari de Jahvè i de cara a l'orient, que es prosternaven cap a l'orient davant el sol. 17 I
em digué: Has vist, fill d'home? ¿No en té prou la casa de Judà de fer les abominacions
que fan aquí, que emplenen el país de violència i em tornen a irritar? Mira com
m'engeguen els pets al nas![1564] 18 Però també jo obraré amb furor; no tindré cap mirada
de compassió, ni planyeré. (Ja em podran cridar a l'orella amb totes les seves forces, que
jo no els escoltaré pas.)

9 El càstig.— 1 Aleshores em cridà a l'orella amb tota la força: S'ha acostat l'hora
del càstig de la ciutat! 2 I vaig veure sis homes que venien pel camí de la porta superior
que dóna al nord, cada un amb el seu instrument per a picar, a la mà. Al mig d'ells, hi
havia un home vestit de lli que portava una escrivania a la cintura. Entraren i s'aturaren
al costat de l'altar de bronze. 3 La glòria del Déu d'Israel s'elevà de sobre el querubí on
era, cap al llindar de la casa, i cridà l'home vestit de lli que tenia una escrivania a la
cintura, 4 i li digué: Passa (pel mig de la ciutat) pel mig de Jerusalem, i marca amb una
creu[1565] al front els homes que gemeguen i es dolen de totes les abominacions que es fan
enmig d'ella. 5 I li vaig sentir dir als altres: Passeu per la ciutat darrera d'ell i piqueu. —
1812→ No tingueu cap mirada de compassió, no planyeu; mateu i extermineu a
tothom: 6[1566] vells, joves, noies, mainada, dones. Perd el qui porti la creu al front, no el
toqueu. Comenceu pel meu santuari. (Començaren, doncs, pels homes, els ancians que
eren davant el temple. 7 I els digué:) Deshonreu el temple, ompliu de víctimes els atris, i
sortiu, piqueu fort a través de la ciutat.

8 Mentre ells picaven, jo vaig caure de cara a terra. Vaig exclamar i vaig dir: Ah,
Senyor Jahvè, ¿que voleu destruir tot el que queda d'Israel, abocant la vostra còlera
sobre Jerusalem? 9 Em digué: La culpa de la casa d'Israel (i de Judà) és massa, massa

gran, el país és ple de sang, la ciutat desborda de perversió. Ja que diuen: «Jahvè ha
abandonat el país, Jahvè no hi veu», [10] doncs bé, jo tampoc no tindré cap mirada de
compassió, ni planyeré. Els faig recaure sobre el cap la seva conducta [11] És aleshores que
l'home vestit de lli, amb l'escrivania a la cintura, donà compte en aquests termes: «He
executat el que m'heu ordenat».

10 **Incendi de Jerusalem.** [1] I vaig veure això: sobre la volta que era sobre el cap
dels querubins, hi ha via com una pedra de safir, i al damunt hi apareixia una cosa
semblant a un tron.

[2] I digué a l'home vestit de lli: Entra al mig de les rodes, sota els querubins, i pren
una almosta de carbons incandescents del mig dels querubins i escampa'ls sobre la
ciutat. I vaig veure com hi entrava.

[3] Els querubins s'estaven a la dreta del temple, quan entrà, i el núvol omplia l'atri
interior. [4] La glòria de Jahvè s'elevà de sobre el querubí cap al llindar del temple, el
temple s'omplí del núvol, i l'atri quedà ple de l'esclat de la glòria de Jahvè. [5] I la remor
de les ales dels querubins se sentia fins a l'atri exterior, com la veu d'El-Saddai[1567] quan
parla.

[6] Quan donà aquesta ordre a l'home vestit de lli: «eren foc al mig de les rodes,
d'enmig dels querubins», l'home entrà i s'aturà al costat de les rodes; [7] el querubí allargà
la mà cap al foc que hi havia entremig dels querubins, en prengué i el posà a les mans de
l'home vestit —1813→ de lli, que el prengué i va sortir...

La glòria de Jahvè.— [8] I vaig veure que els querubins tenien una forma de mans
humanes sota les ales. [9] Vaig veure això: hi havia quatre rodes al costat dels querubins,
cada roda al costat d'un querubí, i l'aspecte de les rodes tenia l'esclat del crisòlit. [10] I
tenien el mateix aspecte totes quatre, estaven fetes com si estiguessin l'una al mig de
l'altra. [11] Quan caminaven, podien anar cap als quatre costats, sense girar-se tot
caminant; perquè en la direcció que emprenia el cap, el seguien elles al darrera, sense
girar-se en caminar. [12] I (tot el seu cos) l'esquena, les mans i les ales, igual que les rodes,
eren plenes d'ells tot al voltant, a tots quatre (és a dir, les seves rodes). [13] Vaig sentir que
donaven a les rodes el nom de «galgal». ([14] I cada un tenia quatre cares: la cara del
primer era la cara del querubí; la cara del segon, una cara humana; el tercer tenia una
cara de lleó, i el quart, una cara d'àguila.) [15] Els querubins s'elevaren: era l'animal que
havia vist al riu Cobar. [16] Quan els querubins caminaven, les rodes caminaven al costat
d'ells; quan els querubins desplegaven les ales per elevar-se de terra, les rodes no es
giraven tampoc del seu costat. [17] Quan ells s'aturaven, s'aturaven elles; quan ells
s'elevaven, s'elevaven amb ells, ja que el mateix esperit era en elles. [18] La glòria de Jahvè
sortí (de sobre el llindar) del temple i s'aturà sobre els querubins. [19] Els querubins
desplegaren les ales i s'elevaren de terra, a la meva vista. En sortir ells juntament amb
les rodes, s'aturaven a l'entrada de la porta oriental del temple de Jahvè, mentre la glòria
del Déu d'Israel era sobre ells, al damunt. [20] Era l'animal que havia vist sota el Déu
d'Israel al riu Cobar, i vaig saber que eren querubins. [21] Cada un tenia quatre cares,
quatre ales i formes de mans humanes sota les ales. [22] Les seves cares eren semblants a
les cares que havia vist vora el riu Cobar. Cada un anava dret davant seu.

11 Encara els pecats de Jerusalem.— [1] (L'esperit m'aixecà) i em dugué a —1814→ la porta oriental del temple de Jahvè, que dóna a l'orient, i vet aquí que a
l'entrada de la porta hi havia una vint-i-cinc homes, entre els quals vaig veure Jezonies,
fill d'Azur, i Felties, fill de Banaïes, prohoms del poble. [2] Jahvè em digué: Fill d'home,
són els individus que ordeixen una maldat i deliberen un mal consell en aquesta ciutat. [3]
Diuen: «¿No han estat reedificats de poc els santuaris locals? Ella és l'olla i nosaltres
som la carn». [4] Per això, profetitza contra ells, profetitza, fill d'home! [5] L'esperit (de
Jahvè) caigué sobre mi i m'ordenà: Digues: Així parla Jahvè: És així que vosaltres
parleu, casa d'Israel, i jo sé prou quina en porteu de cap! [6] Heu multiplicat els cadàvers
dels vostres morts en aquesta ciutat; heu emplenat els seus carrers de víctimes. [7] Per
això, així parla el Senyor Jahvè: Els cadàvers que heu posat enmig d'ella són la carn, i
ella és l'olla, però jo us en faré sortir. [8] Teniu por de l'espasa, i és l'espasa que jo faré
venir contra vosaltres, oracle del Senyor Jahvè. [9] Us faré sortir de la ciutat i us posaré a
les mans dels pagans, i executaré sentències en vosaltres. [10] Caureu per l'espasa, a la
frontera d'Israel us jutjaré, i sabreu que jo sóc Jahvè. ([11] Ella no serà per a vosaltres una
olla i vosaltres no sereu la carn enmig d'ella; a la frontera d'Israel us jutjaré. [12] I sabreu
que jo sóc Jahvè, de qui no heu seguit les lleis ni heu observat els costums; al contrari,
heu obrat segons el costum de les nacions que teniu al voltant.)

[13] I, mentre profetitzava, Felties, fill de Banaïes, morí. Vaig caure de cara a terra i
amb totes les forces vaig exclamar: «Ah, Senyor Jahvè, ¿que voleu destruir tot el que
queda d'Israel?»

La nova aliança promesa als exiliats.— [14] La paraula de Jahvè em fou adreçada,
dient: [15] Fill d'home, és als teus germans, als teus parents i a la casa d'Israel tota sencera
que els habitants de Jerusalem diuen: «Aneu-vos-en lluny de Jahvè; és a vosaltres, que
el país ens ha estar donat en patrimoni!» [16] Per això, digues: Així parla el Senyor Jahvè:
Sí, jo els he fets anar lluny, a les nacions, i els he dispersats pels altres —1815→ països, i els he servit poc d'asil en els països on han anat a raure. [17] Per això,
(digues): Així parla el Senyor Jahvè: Tanmateix, els aplegaré d'entre els pobles, els
retiraré dels països on els he dispersats i els donaré la terra d'Israel. [18] Hi vindran i
n'extirparan tots els Horrors i totes les Abominacions. [19] Jo els donaré un altre cor i els
infondré un esperit nou: els trauré del cos el cor de pedra i els donaré un cor de carn, [20]
per tal que caminin segons les meves lleis i que observin els meus costums i que els
posin en pràctica. Aleshores seran el meu poble, i jo seré el seu Déu. [21] Quant a aquells a
qui els Horrors i les Abominacions tenen el cor guanyat, jo els faré recaure sobre el cap
la pròpia conducta, oracle del Senyor Jahvè.

Jahvè es retira de Jerusalem.— [22] Aleshores els querubins desplegaren les ales, i
les rodes es posaren en moviment amb ells; la glòria del Déu d'Israel era sobre ells, al
damunt. [23] I la glòria de Jahvè s'elevà al mig de la ciutat i s'aturà sobre la muntanya que
hi ha a l'orient de la ciutat.

[24] L'esperit m'aixecà i em dugué a la Caldea, entre els exiliats, en visió, per la virtut
de l'esperit de Déu, i s'esvaí la visió de què havia estat testimoni. [25] I vaig contar als
exiliats totes les coses que Jahvè m'havia fet veure.

12 L'exili del poble i la sort de Sedequies.— [1] La paraula de Jahvè em fou
adreçada, dient: [2] Fill d'home, tu habites enmig de la casa tota rebel, que té ulls per a

veure-hi i no hi veu, orelles per a sentir-hi i no hi sent, ja que és una casa tota rebel. [3] I
tu, fill d'home, prepara't un bagatge d'exiliat, de dia, a la vista de tots, i emigra del lloc
on et trobes, cap a un altre lloc, a la vista de tots. Potser hi veuran, ni que sigui una casa
tota rebel. [4] Trauràs fora el bagatge d'exiliat, de dia, a la vista. I tu sortiràs de vespre,
davant d'ells, com surten els exiliats. [5] Davant d'ells, fes un forat a la paret, per on
sortiràs. [6] Davant d'ells et carregaràs el farcell al coll i sortiràs a les fosques; et taparàs la
cara, per no veure el país, ja que faig de tu —1816→ un símbol per a la casa d'Israel.

[7] Vaig fer, doncs, com se'm manava: vaig treure fora el bagatge com el bagatge d'un
exiliat, de dia, i al vespre vaig fer un forat a la paret (amb la mà). Vaig sortir a les
fosques, em vaig carregar al coll el farcell, davant d'ells.

[8] Aleshores la paraula de Jahvè em fou adreçada, al matí, dient: [9] Fill d'home, no
t'ha pas dit la casa d'Israel, la casa tota rebel: «què fas aquí?» [10] Digue'ls: Així parla el
Senyor Jahvè (aquest oracle va dirigit contra el príncep a Jerusalem i contra tota la casa
d'Israel que hi ha enmig d'ella. [11] Digues): Sí, jo faig actes simbòlics; com has fet tu, així
els serà fet: aniran a l'exili (en captivitat)! [12] I el príncep que hi ha entre ells es carregarà
el bagatge al coll i sortirà a les fosques, farà un forat a la paret per sortir-hi, es taparà la
cara, perquè no el vegi ningú i ell no vegi el país. [13] Estendré la meva xarxa sobre ell i
s'agafarà en el meu filat; el menaré a Babilònia, al país dels caldeus, però no la veurà
pas, i hi morirà. [14] I tots els qui hi ha al seu voltant, la seva guàrdia i totes les seves
tropes, els dispersaré a tots els vents i desembeinaré l'espasa darrera d'ells. [15] I sabran
que jo sóc Jahvè, quan els sembraré entre les nacions i els dispersaré pels altres països. [16]
Però alguns pocs els preservaré de l'espasa, de la fam i de la pesta, perquè contin totes
les seves abominacions entre les nacions on aniran a raure; que així sabran que jo sóc
Jahvè.

Les penalitats del setge. [17] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [18] Fill
d'home, menjaràs el pa tremolant i beuràs l'aigua en la inquietud (i l'aprensió); [19] i diràs
al poble de la terra: Així parla el Senyor Jahvè referent als habitants de Jerusalem (sobre
la terra d'Israel): Menjaran el pa en l'aprensió i beuran l'aigua en la desolació, perquè el
país i tot el que hi ha serà desolat, per la violència dels qui hi habiten. [20] Les ciutats
poblades estaran en ruïnes i el país serà una desolació; i sabreu que jo sóc Jahvè.

Imminència de la catàstrofe.— [21] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: —
1817→ [22] Fill d'home, què voleu dir sobre la terra d'Israel amb aquest proverbi: «Els
dies passen i tota visió s'esvaneix!» [23] Per això, digue'ls: Així parla el Senyor Jahvè:
Aboleixo aquest proverbi, no el repetiran més a Israel; sinó digue'ls: S'acosten els dies
que tota visió es confirmarà [24] Ja que no hi haurà més ni visió vana ni presagi
enganyador enmig de la casa d'Israel. [25] Perquè jo, Jahvè, parlaré; allò que diré serà dit i
fet, i no serà diferit més; ja que serà durant els vostres dies, casa tota rebel, que
pronunciaré una paraula i la realitzaré, oracle del Senyor Jahvè.

[26] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [27] Fill d'home, la casa d'Israel està
dient: «La visió que veu aquest és per a una època llunyana; profetitza per a un avenir
tardà». [28] Per això, digue'ls: No hi haurà més dilacions; tot allò que diré serà dit i fet,
oracle del Senyor Jahvè.

13 Contra els falsos profetes.— [1] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [2]
Fill d'home, profetitza contra els profetes d'Israel; profetitza i digues als qui profetitzen

per pròpia iniciativa: Escolteu la paraula de Jahvè. [3] Així parla el Senyor Jahvè: Ai dels
profetes insensats que segueixen el seu propi esperit sense haver vist res! [4] Com xacals
entre les ruïnes són els teus profetes, Israel!

[5] No heu pujat a la bretxa, no heu construït un mur davant la casa d'Israel, per
resistir en el combat, el dia de Jahvè. [6] Tenen visions vanes, un presagi mentider, els qui
diuen: «oracle de Jahvè» —quan Jahvè no els ha enviats!—, i esperen que confirmi la
paraula! [7] ¿No és veritat que no teniu sinó presagis mentiders quan dieu: «oracle de
Jahvè», si jo no he parlat?

[8] Per això, digues: Així parla el Senyor Jahvè. Per culpa de les vostres paraules
vanes i de les vostres visions mentideres, jo em declaro contra vosaltres, oracle del
Senyor Jahvè. [9] Estendré la mà sobre els profetes de les visions vanes i de la predicció
mentidera: no estaran en el consell del meu poble, no seran inscrits al llibre de la casa
d'Israel, no vindran a la terra d'Israel, i sabran que —1818→ jo sóc el Senyor Jahvè. [10]
Ta que han desencaminat el meu poble, dient: «Pau!», quan no hi havia pau; i mentre ell
construeix una muralla, ells la revesteixen de calç. [11] Digues als qui la revesteixen de
calç: Enviaré una pluja torrencial, cauran pedres de calamarsa, es desencadenarà un vent
de tempesta, [12] veureu la paret per terra! No us diran: «¿On és el revestiment que hi
havíeu posat?» [13] Per això, així parla el Senyor Jahvè. Desencadenaré un vent de
tempesta en la meva còlera; hi haurà, en la meva ira, una pluja torrencial i pedres de
calamarsa (en la còlera) per a una destrucció completa. [14] Enderrocaré la paret que
havíeu revestit de calç i la faré tocar a ter ra, perquè se li descalci el fonament i caigui.
Morireu en mig d'ella, i sabreu que jo sóc Jahvè.

[15] Esbravaré la meva còlera en la paret i en els qui l'han revestida de calç i us diré:
No existeix ni la paret ni els qui l'havien revestida, [16] els profetes d'Israel que profetitzen
sobre Jerusalem i que han tingut per a ella visions de pau, quan no hi ha pau, oracle del
Senyor Jahvè.

Contra les falses profetesses.— [17] I tu, fill d'home, posa't de cara cap a les filles del
teu poble que profetitzen per iniciativa pròpia, i profetitza contra elles. [18] Diràs: Així
parla el Senyor Jahvè: Ai de les qui cusen cintes per a totes les articulacions de la mà i
confeccionen lligadures per als caps de tota talla, a fi de caçar la gent! ¿Voleu fer morir
persones per al meu poble i fer-ne viure per a vosaltres? [19] Em degradeu davant el meu
poble per uns grapats d'ordi i uns bocins de pa, fent morir gent que no havien de morir i
fent viure gent que no havien de viure, quan mentiu al meu poble que escolta la
mentida! [20] Per això, així parla el Senyor Jahvè: Aquí em teniu contra les vostres cintes,
amb què caceu la gent. Les estriparé, sobre els vostres braços, i deixaré anar lliures la
gent que caceu. [21] Estriparé les vostres lligadures i deslliuraré el meu poble de les vostres
mans, i no seran més una caça entre les vostres mans. I sabreu que jo sóc Jahvè.

[22] Ja que tortureu el cor del just (amb mentides), quan jo no volia torturar-lo, i
fortifiqueu —1819→ les mans de l'impiu, perquè no renunciï a la seva mala conducta
a fi de conservar-se en vida, [23] no tindreu més visions vanes, ni fareu més prediccions
mentideres. Deslliuraré el meu poble de les vostres mans, i sabreu que jo sóc Jahvè.

14 **Contra la idolatria.** [1] Alguns ancians d'Israel vingueren a casa i s'assegueren
davant meu. [2] I la paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [3] Fill d'home, aquesta gent es
puja els seus ídols sobre el cor i es posa davant la cara l'ocasió de la seva maldat:

¿m'hauria de deixar consultar per ells? [4] Per això, parla amb ells i digue'ls Així parla el
Senyor Jahvè: Tot home de la casa d'Israel que es pugi els seus ídols sobre el cor i que
es posi davant la cara l'ocasió de la seva maldat, i després vingui a trobar el profeta, jo,
Jahvè, ¿m'hauria d'avenir a respondre-li en persona, malgrat la multitud dels seus ídols, [5]
a fi de guanyar-me el cor de la casa d'Israel que s'ha deseixit de mi amb els seus ídols?

[6] Per això, digues a la casa d'Israel: Així parla el Senyor Jahvè: Torneu, renuncieu
als vostres ídols, aparteu-vos de totes les vostres Abominacions. [7] Ja que tot home de la
casa d'Israel i dels estrangers establerts a Israel que es desixi de mi, que es pugi els seus
ídols sobre el cor i es posi davant per davant de la cara l'ocasió de la seva maldat, i
després vingui a trobar el profeta perquè em consulti per ell, jo, Jahvè, m'avindré a
respondre-li personalment. [8] Em posaré de cara contra aquest home, en faré un senyal i
un blanc, el suprimiré d'enmig del meu poble, i sabreu que jo sóc Jahvè. [9] I, si el profeta
es deixa seduir i parla, és que jo, Jahvè, hauré seduït aquest profeta; estendré la mà
contra ell i l'exterminaré d'enmig del meu poble d'Israel. [10] Portaran el pes de les seves
culpes. La culpa del profeta serà com la d'aquell qui el consulti. [11] A fi que la casa
d'Israel no erri més lluny de mi, ni es deshonri més amb cap de les seves infidelitats.
Ells seran el meu poble, i jo seré el seu Déu, oracle del Senyor Jahvè.

Responsabilitat personal[1568]**.**— [12] La paraula de —1820→ Jahvè em fou
adreçada, dient: [13] Fill d'home, si un país peca contra mi cometent una traïció[1569] i jo,
estenent la mà contra ell, destrueixo la seva reserva de pa i li envio la fam per suprimir-
ne homes i bèsties, [14] si enmig d'ell hi hagués aquests tres homes: Noè, Danel i Job[1570],
aquests homes salvarien la vida gràcies a la seva justícia, oracle del Senyor Jahvè. [15] O si
feia passar pel país les bèsties feres per privar-lo dels seus fills i fer-ne una desolació per
on no passés ningú, a causa de les bèsties, [16] si enmig d'ell hi hagués aquests tres homes,
ho juro per ma vida, oracle del Senyor Jahvè, no podrien pas salvar ni fills ni filles; ells
sols serien salvats, però el país es convertiria en una desolació. [17] O si feia venir l'espasa
sobre aquest país, i deia: «Que l'espasa passi pel país», i jo en suprimia homes i bèsties,
[18] si enmig d'ell hi hagués aquests tres homes, ho juro per ma vida, oracle del Senyor
Jahvè, no podrien pas salvar ni fills ni filles, ells sols serien salvats. [19] O si jo enviava la
pesta contra aquest país i abocava la meva còlera contra ell amb sang i en suprimia
homes i bèsties, [20] si enmig d'ell hi hagués Noè, Danel i Job, ho juro per ma vida, oracle
del Senyor Jahvè, no salvarien pes ni filis ni filles, però ells salvarien la pròpia vida
gràcies a la seva justícia.

La salvació d'alguns pecadors.— [21] Així parla el Senyor Jahvè: Si tanmateix envio
els meus quatre flagells funestos, espasa, fam, bèsties feres i pesta, contra Jerusalem, per
suprimir-ne homes i bèsties, [22] però hi queden uns supervivents que salven els fills i les
filles, i ells surten cep a vosaltres, aleshores, veient la seva conducta i les seves obres, us
consolareu del mal que hauré fet venir sobre Jerusalem (de tot allò que hauré fet venir
sobre ella). [23] Us consolaran, quan veureu la seva conducta i les seves obres, i sabreu que
no és pas sense motiu que hauré fet tot el que jo hauré fet contra ella, oracle del Senyor
Jahvè.

15 **Paràbola del cep.**— [1] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [2] Fill
d'home, ¿què és la fusta del cep en comparació amb tota mena d'arbres del bosc? [3]
¿En —1821→ treuen fusta per fer-ne algun objecte? ¿O en fan una clavilla per
penjar-hi alguna cosa? [4] No, la tiren al foc per consumir-la. El foc n'ha consumit els dos
caps, i el mig s'ha socarrat: ¿servirà per a treballar-la? [5] Ja quan era intacta, no en podien

fer res; tanmateix, quan el foc l'ha consumida, o s'ha socarrat ¿se'n podria fer alguna cosa?

6 Per això, així parla el Senyor Jahvè: Igual com la fusta del cep, entre els arbres del
bosc, que he tirat al foc per consumir-la, així tractaré els habitants de Jerusalem. 7 Em
posaré de cara contra ells: han sortit del foc, però el foc els devorarà! I sabreu que jo sóc
Jahvè, quan em posaré de cara contra ells. 8 Convertiré el país en una desolació, perquè
han comès una traïció, oracle del Senyor Jahvè.

16 Història simbòlica d'Israel.— 1 La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: 2
Fill d'home, fes conèixer a Jerusalem les seves abominacions. 3 Diràs Així parla el
Senyor Jahvè a Jerusalem: Pel teu origen i per la teva naixença, tu ets del país de
Canaan. El teu pare era amorreu, i la teva mare, hitita. 4 El dia que vas venir al món, no
et tallaren la badiella, no et rentaren amb aigua per netejar-te, no et friccionaren amb sal,
no et faixaren amb bolquers. 5 Ningú no s'apiadà de tu, fent-te una sola d'aquestes coses
per compassió. Fores llençada en ple camp, de fastig que feies, el dia que vingueres al
món.

6 Jo passava vora teu i vaig veure com espernetegaves en la teva sang. I et vaig dir:
«Viu 7 i creix, com la vegetació del camp». Vas créixer, et feies gran i arribares a l'edat
núbil. Se't formaren els pits, el pèl et va créixer. Però tu estaves tota nua. 8 Aleshores
passava jo vota teu i et vaig veure. Era el teu temps, el temps dels amors. Vaig estendre
sobre teu el faldó del meu mantell i vaig cobrir-te la nuesa; em vaig comprometre amb
jurament, vaig fer un pacte amb tu, oracle del Senyor Jahvè, i fores meva. 9 Vaig banyar-
te en l'aigua, vaig rentar la sang que et cobria, et vaig ungir d'oli. 10 Vaig donar-te vestits
brodats, calçat de cuiro fi, una banda de lli i un mantell de seda. —1822→ 11 Et vaig
abillar amb joiells, et vaig posar braçalets als punys i un collaret al coll. 12 Et vaig posar
un anell al nas, arracades a les orelles, i al cap una diadema magnífica. 13 Estaves
abillada amb or i amb plata, vestida de lli fi, de seda i de brodats. Et vaig fer menjar flor
de farina, mel i oli; et vas fer d'allò més bella i prosperares més que la reialesa. 14
Cobrares fama entre les nacions per la teva bellesa, ja que era perfecta, gràcies a l'esclat
i l'esplendor de què jo t'havia revestit, oracle del Senyor Jahvè.

15 Però t'has infatuat amb la teva bellesa, t'has aprofitat del teu renom per a
prostituir-te, has ofert les teves disbauxes a qualsevol qui passava. 16 Has agafat vestits
teus per fer-te'n llocs alts de rics colors, t'hi has prostituït... 17 Has agafat els arreus
magnífics d'or i de plata que jo t'havia donat, i te n'has fet imatges de masculinitat[1571]
per a servir en les teves prostitucions. 18 Has agafat els teus vestits brodats per cobrir-les,
i és el meu oli i el meu encens que has ofert davant d'elles. 19 És el pa que jo t'havia
donat —et feia menjar flor de farina, oli i mel— que tu els has presentat en ofrena
d'agradable olor, oracle del Senyor Jahvè.

20 Agafares els fills i les filles que tu m'havies infantat, i els sacrificares perquè se
n'alimentessin. ¿N'hi havia poc amb la teva prostitució? 21 Has degollat els meus fills i
els els has donats, fent-los passar pel foc! 22 I en totes (les teves abominacions i) les teves
prostitucions, no t'has recordat dels dies de la teva joventut, del temps, que estaves nua,
espernetegant en la teva sang.

23 I per acabar-ho d'adobar (ai, ai de tu!), oracle del Senyor Jahvè, 24 et construïres un
sòcol i et feres un altet[1572] a cada plaça. 25 A l'entrada de cada camí construïres el teu

altet per deshonrar-hi la teva bellesa i lliurar el teu cos a tothom que passava; has
multiplicat les teves prostitucions. [26] T'has prostituït amb els egipcis, els teus veïns; amb
un gran membre; has multiplicat les teves prostitucions per irritar-me. [27] I vet aquí que
vaig estendre la mà contra tu. Vaig racionar la teva alimentació, et vaig lliurar a la
voracitat de les teves —1823→ enemigues, les filles dels filisteus que s'avergonyien
de la teva conducta infame. [28] T'has prostituït amb els assiris (perquè encara no en tenies
prou. T'has prostituït amb ella), però tampoc no quedares satisfeta. [29] Has multiplicat les
teves prostitucions amb el país dels mercaders, cap a la Caldea, i ni aquesta vegada
tampoc no quedares satisfeta. [30] Quina febre passional no t'agitava el cor, oracle del
Senyor Jahvè, quan cometies totes aquestes accions, dignes d'una prostituta procaç! [31]
Quan et construïes un sòcol a l'entrada de cada camí i et feies un altet a cada plaça, tu no
eres pas com la prostituta, que cobra un salari. ([32] La dona adúltera, sota la potestat del
seu marit, accepta un salari.) [33] A totes les prostitutes, els donen presents. Però ets tu que
has donat els béns de la teva dot a tots els teus amants i que els has obsequiats perquè de
tots costats vinguessin a tu, en les teves prostitucions. [34] Amb tu ha passat el contrari de
les altres dones: en prostituir-te tu, mentre que ningú no s'ha prostituït després de tu, i en
donar tu salari, mentre que no te n'era donat. (Has fet el contrari!)

[35] Per això, prostituta, escolta la paraula de Jahvè. [36] Així parla el Senyor Jahvè:
Perquè has exhibit la teva vergonya, perquè has descobert la teva nuesa, en les teves
prostitucions, davant tots els teus amants i tots els teus ídols abominables, per la sang
dels teus fills que els has donat, [37] reuniré tots els teus amants pel quals t'has abrandat,
tots aquells qui has estimat juntament amb els qui has odiat, els reuniré dels voltants i
els descobriré la teva nuesa, perquè la vegin tota. [38] I t'aplicaré les sentències per a les
dones adúlteres i per a les qui escampen sang: faré caure sobre teu la còlera i la gelosia,
[39] et posaré entre les seves mans perquè arranin el teu sòcol i arrenquin els teus altets,
perquè et despullin dels teus vestits, et prenguin els arreus magnífics i et deixin tota nua.
[40] Faran pujar contra tu la turba, et lapidaran, t'esquarteraran amb les seves espases. [41]
Calaran foc a les teves cases i faran justícia de tu a la vista de moltes dones; posaré fi a
les teves prostitucions, i no tornaràs —1824→ tampoc a donar salari. [42] Apaivagaré la
meva còlera contra teu, la meva gelosia es retirarà de tu, jo em calmaré i no em tornaré a
irritar. [43] Ja que tu no t'has recordat dels dies de la teva joventut, que en tot això no has
fet més que provocar-me, veuràs com també jo et faig recaure la teva conducta sobre el
cap, oracle del Senyor Jahvè...

Jerusalem, digna filla de la seva mare.— [44] Mira, qualsevol que parli amb
proverbis, t'aplicarà el següent: «Tal mare, tal filla». [45] Ets ben bé filla de la teva mare,
que avorrí marit i fills; ets ben bé germana de les teves germanes, que avorriren marits i
fills. La vostra mare era hitita; el vostre pare, amorreu. [46] La teva germana gran és
Samaria, amb les seves filles, que habita a la teva esquerra. La teva germana petita, que
habita a la teva dreta, és Sodoma, amb les seves filles. [47] No has pas imitat la seva
conducta ni has comès les seves abominacions: de poc que no et mostres més
corrompuda que no pas elles en tota la teva conducta! [48] Per ma vida, oracle del Senyor
Jahvè, Sodoma, la teva germana, i les seves filles, no han pas obrat com ho heu fet
vosaltres, tu i les teves filles! [49] Vet aquí quina fou la culpa de Sodoma, la teva germana:
l'orgull d'una bona taula i d'una vida tranquil·la era propi d'ella i de les seves filles; no
han socorregut el necessitat i el pobre. [50] S'han enorgullit i han comès les coses que jo
abomino, i jo les he fetes desaparèixer, com tu has vist. [51] El que és a Samaria, no ha
comès ni la meitat dels teus pecats.

Has multiplicar les teves pràctiques abominables més que no pas elles. Cometent
tantes d'abominacions, has fet absoldre les teves germanes. 52 Porta, també tu, la
ignomínia que has assumit per les teves germanes amb els pecats que has comès, més
abominables que els d'elles, de manera que les has fetes més juntes que tu. Doncs,
també tu avergonyeix-te i porta la ignomínia d'haver fet absoldre les teves germanes.

Restauració de les tres germanes.— 53 Jo les restabliré. Restabliré Sodoma i —1825→ les seves filles, restabliré Samaria i les seves filles, i et restabliré a tu enmig
d'elles, 54 per tal que portis la teva ignomínia i et donis vergonya de tot el que has fet, en
haver-les consolat. 55 La teva germana Sodoma i les seves filles tornaran al seu estat
d'abans. Samaria i les seves filles tornaran al seu estat d'abans. Tu i les teves filles
tornareu al vostre estat d'abans. 56 La teva germana Sodoma, ¿no servia, en boca teva, de
paraula ofensiva, el dia del teu orgull, 57 abans que la teva maldat fos descoberta? Ara tu
et trobes com ella: l'objecte de les injúries de les filles d'Aram i (de totes les seves
veïnes) de les filles dels filisteus que t'insulten de tots costats. 58 La teva infàmia i les
teves abominacions, ets tu que les has de portar, oracle de Jahvè.

Restabliment de l'aliança.— 59 Sí, així parla el Senyor Jahvè: Faré, doncs, amb tu
com has fet tu, que has menyspreat el jurament violant l'aliança. 60 Només que jo em
recordaré de la meva aliança amb tu al temps de la teva joventut, i establiré a favor teu
una aliança eterna. 61 Per la teva part, tu et recordaràs de la teva conducta i te'n donaràs
vergonya quan jo agafaré les teves germanes, la gran i la petita, i te les donaré per filles.
Però no pas en virtut de l'aliança antiga, 62 que sóc jo mateix que restabliré la meva
aliança amb tu, i sabràs que jo sóc Jahvè, 63 a fi que te'n recordis i te'n donis vergonya i,
en la teva confusió, siguis reduïda al silenci, quan t'hauré perdonat tot el que has fet
oracle del Senyor Jahvè.

17 **Al·legoria de l'àguila.**— 1 La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: 2 Fill
d'home, proposa un apòleg i presenta una paràbola a la casa d'Israel. 3 Diràs: Així parla
el Senyor Jahvè: La gran àguila, amb ales grans, de llarga envergadura, coberta de
plomes de molts colors, anà al Líban i agafà el cimal del cedre; 4 collí la més alta de les
seves rames, se l'emportà en un país de mercaders, la deposà en una ciutat de traficants.
5 Després l'àguila agafà un rebrot del país i el posà en un camp de sembra, el col·locà a
la —1826→ vora d'aigua abundant, 6 de manera que creixés i es fes un cep esponerós,
de talla modesta, perquè les seves sarments es giressin cap a ella i les seves arrels
estiguessin sota d'ella. Es féu un cep, produí branques i projectà rames.

7 Però hi havia una altra gran àguila, amb grans ales i molta ploma. I vet aquí que
aquest cep girà les seves arrels cap a ella i li projectà les seves sarments, perquè el
regués millor que el bancal on estava plantat 8 —en un camp fèrtil, a la vora d'aigua
abundant estava plantat!—, per tal de produir brancada i de donar fruit i fer-se un cep
esplèndid.

9 Per això, digues: Així parla el Senyor Jahvè: Reeixirà? L'àguila, ¿no li arrencarà
les arrels i li collirà el fruit, perquè se li assequin tots els brots tendres? S'assecarà, sense
que calgui un gran esforç ni gaire gent: l'aixecarà de les seves arrels! 10 Aquí el teniu
trasplantat, reeixirà? ¿No s'assecarà completament, com quan el toca el vent de llevant?
Sobre el bancal on ha crescut, s'assecarà!

Interpretació de l'apòleg. [11] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [12] Digues
a la casa tota rebel: ¿No sabeu què significa això? Digues: El rei de Babilònia ha vingut
a Jerusalem; n'ha agafat el rei i els prínceps i se'ls ha enduts cap a casa, a Babilònia. [13]
N'ha agafat un d'estirp reial, ha fet un tractat amb ell i l'ha obligat a prestar jurament,
després d'haver pres els magnats del país perquè no es pogués revoltar, [14] a fi que fos un
reialme modest, fidel al seu tractat d'obediència. [15] Però ell se li rebel·là i envià els seus
missatgers a l'Egipte per fer-se donar cavalls i moltes tropes. Reeixirà? ¿Sortirà amb la
seva, el qui fa això i viola el tractat? Sortirà amb la seva? [16] Ho juro per ma vida, oracle
del Senyor Jahvè: és al lloc on es troba el rei que l'ha posat al tron, el jurament del qual
ha menyspreat i el qual ha violat el tractat amb ell, és enmig de Babilònia que morirà! [17]
I el Faraó no el socorrerà pas a la guerra amb un gran exèrcit i una concentració
nombrosa, quan elevaran una rampa i construiran un atrinxerament per destruir tantes de
vides —1827→ humanes. [18] Ha menyspreat el jurament, violant el tractat, quan ell
s'havia compromès. Ha fet tot això; no se'n sortirà! [19] Per això, digues: Així parla el
Senyor Jahvè: Ho juro per ma vida, el meu jurament que ha menyspreat i el meu tractat
que ha violat, jo els ho faré recaure sobre el cap. [20] Estendré la meva xarxa sobre ell i
s'agafarà al meu filat, el duré a Babilònia i allà castigaré el perjuri que ha comès envers
mi: [21] (Tota la flor de) tot el seu exèrcit caurà per l'espasa, i els qui siguin deixats seran
dispersats a tots els vents. I sabreu que jo, Jahvè, he parlat.

Promesa messiànica.— [22] Així parla el Senyor Jahvè: N'agafaré jo mateix del
cimal del cedre, del cap dels seus brots en colliré un de tendre i el plantaré jo mateix
sobre una muntanya molt elevada. [23] A la muntanya excelsa d'Israel el plantaré. Traurà
branques, farà fulles i es tornarà un cedre majestuós. S'estaran sota d'ells tots els ocells,
a l'ombra de les seves branques s'estaran. [24] I tots els arbres del camp sabran que jo sóc
Jahvè. Humilio l'arbre verd elevat i elevo l'arbre humil, faig assecar l'arbre verd i faig
reverdir l'arbre sec. Jo, Jahvè, he parlat i ho faré.

18 La responsabilitat personal.— [1] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [2]
Fill d'home, ¿què teniu per repetir aquest proverbi entre els israelites: «Els pares han
menjat raïms verds, i s'han esmussat les dents dels fills?» [3] Juro per ma vida, oracle del
Senyor Jahvè, que no es dirà més aquest proverbi a Israel! [4] Mira, totes les vides són
meves; tant la vida del pare com la del fill, són meves. El qui haurà preat, és el qui
morirà.

[5] Un home, doncs, si és just, si practica el dret i la justícia, [6] no menja res amb sang,
no alça els ulls cap als ídols de la casa d'Israel, no deshonra la muller del seu proïsme,
no s'acosta a una dona quan té la regla, [7] no fa mal a ningú, restitueix les penyores que
guarda dels altres, no roba mai res, dóna el seu pa al qui té fam i cobreix el nu amb un
vestit, [8] no presta a usura, no —1828→ cobra interés, retreu la mà de la injustícia,
exerceix un judici lleial entre home i home, [9] es condueix segons les meves lleis i
observa els meus costums, i els posa en pràctica, aquest és un just: certament viurà,
oracle del Senyor Jahvè.

[10] Però, si ell engendra un fill violent, [11] i aquest no fa tot això, sinó que menja carn
amb la seva sang, deshonra la muller del seu proïsme, [12] fa mal al necessitat i al pobre,
roba, no restitueix les penyores, alça els ulls cap als ídols, comet l'abominació, [13] presta a
usura i cobra interès, certament no viurà. Ha fet totes aquestes abominacions: certament
morirà, la seva sang recaurà sobre ell!

[14] Però, si engendra un fill que veu tots els pecats que ha comès el seu pare, i té por i
no l'imita: [15] no menja carn amb sang, no alça els ulls cap als ídols de la casa d'Israel, no
deshonra la muller del seu proïsme, [16] no fa mal a ningú, no reté les penyores, no roba
mai res, dóna el seu pa al qui té fam i cobreix el nu amb un vestit, [17] retreu la mà de la
injustícia, no cobra usura o interès, observa els meus costums, es condueix segons les
meves lleis, aquest no morirà pas per les culpes del seu pare, certament viurà; [18] mentre
que el seu pare, perquè ha practicat l'extorsió, ha robat i ha fet enmig del seu poble allò
que és un crim, morirà per les seves culpes. [19] I vosaltres dieu: «¿Per què el fill no porta
la seva part en la culpa del pare?» Però el fill ha practicat el dret i la justícia, ha observat
totes les meves lleis i les ha seguides: certament viurà. [20] El qui ha pecat és el qui morirà;
un fill no portarà la seva part en la culpa del pare, ni un pare la seva part en la culpa del
fill: al just serà imputada la seva justícia, i a l'impiu la seva impietat.

[21] Però, si l'impiu renuncia a tots els pecats que ha comès, observa totes les meves
lleis i practica el dret i la justícia, certament viurà i no morirà. [22] Totes les infidelitats que
haurà comès no li seran tingudes en compte; viurà a causa de la justícia que haurà
practicat. [23] ¿Sentiria jo gust per la mort de l'impiu, oracle del Senyor Jahvè? ¿No
prefereixo que —1829→ canviï de conducta i visqui? [24] Però, si el just abandona la
seva justícia i comet la injustícia, imitant totes les abominacions que fa l'impiu, totes les
justícies que haurà practicat no li seran tingudes en compte; per la traïció que ha comès i
pels pecats de què s'ha fet culpable morirà. [25] I vosaltres dieu: «La manera de fer del
Senyor no és justa». Escolta, doncs, casa d'Israel: ¿És la meva manera de fer, que no és
justa? ¿No és la vostra manera de fer, la que no és justa? [26] Si un just abandona la seva
justícia, per cometre la injustícia, morirà per la injustícia que haurà comès, per ella
morirà. [27] Si un impiu abandona la impietat que ha posat per obra, i practica el dret i la
justícia, ell conservarà la vida. [28] Que (té por i) es converteix de totes les infidelitats que
havia comès: certament viurà, no morirà. [29] I la casa d'Israel diu: «La manera de fer del
Senyor no és justa!» ¿És la meva manera de fer, que no és justa, casa d'Israel? ¿No és la
vostra manera de fer, la que no és justa? [30] Per això, us jutjaré a cadascun segons la seva
manera de fer, casa d'Israel, oracle del Senyor Jahvè. Convertiu-vos, renuncieu a totes
les vostres infidelitats, que per a vosaltres no hi hagi més ocasió de pecat. [31] Llenceu de
sobre vostre totes les infidelitats, amb què m'heu estat infidels, i feu-vos un cor nou i un
esperit nou. ¿Per què hauríeu de morir, casa d'Israel? [32] Jo no sento pas gust per la mort
de l'impiu, oracle del Senyor Jahvè. (Convertiu-vos i viviu!)

19 Complanta sobre els prínceps d'Israel.— [1] I tu, entona una complanta sobre
els prínceps d'Israel. [2] Diràs:

Com era la teva mate una lleona
entre lleons!
Ajaguda enmig de lleons joves,
criava els seus cadells.
[3] Un dels cadells va pujar,
es féu un lleó jove,
aprengué a estripar la presa,
devorà homes.
[4] Però la gent s'arma contra ell,
s'agafa en la seva trampa;

se l'enduen amb ganxos
cap al país d'Egipte.
5 Quan veu que ja era lluny,
—1830→
que la seva esperança fallava,
ella agafa l'altre cadell
i en fa un lleó jove.
6 Es passejava enmig de lleons,
es féu un lleó jove,
aprengué a estripar la presa,
devorà homes.
7 Portava botí cap al cau,
assolava boscos;
la terra amb el que l'emplena quedà atònita
pel seu rugit sorollós.
8 Però la gent para contra ell
filats tot a l'entorn,
estenen sobre ell la xarxa,
s'agafa en la seva trampa.
9 El posen a l'argolla amb ganxos
(el dugueren al rei de Babilònia)
i el confinen en una estepa,
per no sentir-ne més la veu
sobre les muntanyes d'Israel.

Al·legoria del cep frondós

10 La teva mare era com el cep a la vinya,
plantat vora l'aigua.
Era fecunda i frondosa
gràcies a l'abundància d'aigua.
11 Tingué una rama vigorosa
a la manera de ceptre reial;
la seva estatura s'elevava
fins entre els núvols,
i es veia per la seva alçària,
per les seves grans sarments.
12 Però ha estat arrencada amb còlera
i tirada a terra;
el vent de llevant n'ha assecat
les sarments amb el seu fruit;
s'ha assecat la rama vigorosa,
el foc l'ha devorada.
13 I ara està trasplantada al desert,
al país sec i àrid,
14 perquè sortí foc de la rama

i li devorà les sarments (el seu fruit).
No ha tingut cap més rama vigorosa,
cap més ceptre reial.
Es una complanta que s'ha convertit en realitat.

20 Infidelitat continuada d'Israel.— [1] L'any setè, el mes cinquè, el deu del mes,
alguns dels ancians d'Israel vingueren a consultar Jahvè i s'assegueren davant meu. [2]
Aleshores la paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [3] Fill d'home, —1831→ parla
als ancians d'Israel. Els diràs: Així parla el Senyor Jahvè: ¿És per consultar-me que
veniu? Per ma vida, jo no era deixaré pas consultar per vosaltres, oracle del Senyor
Jahvè. [4] Vols jutjar-los? Vols jutjar, fill d'home? Fes-los conèixer les abominacions dels
seus pares. [5] Els diràs: Així parla el Senyor Jahvè: El dia que vaig escollir Israel, que
vaig jurar al llinatge de la casa de Jacob, que era vaig fer conèixer d'ells al país d'Egipte
i que els vaig jurar, dient: «Jo sóc Jahvè, el vostre Déu», [6] aquell dia els vaig jurar que
els faria sortir del país d'Egipte cap a un país que jo havia explorat per a ells, que regala
de llet i de mel, el més bell de tots els països. [7] I els vaig dir: «Que cada un llenci els
Horrors que atreuen les vostres mirades, no us deshonreu amb els ídols d'Egipte. Jo sóc
Jahvè, el vostre Déu». [8] Però ells es rebel·laren contra mi i no era volgueren escoltar.
Ningú no llençà els Horrors que atreien les seves mirades; no abandonaren els ídols
d'Egipte. Aleshores vaig pensar d'abocar la meva còlera sobre ells, per esbravar-hi la
meva ira, enmig del país d'Egipte. [9] Però vaig procedir en consideració al meu nom, per
no profanar-lo als ulls dels pagans enmig dels quals es trobaven, a la vista dels quals
m'havia fet conèixer (fent-los sortir del país d'Egipte). [10] Els vaig fer sortir, doncs, del
país d'Egipte i els vaig menar al desert. [11] Els vaig donar les meves lleis i els vaig fer
conèixer els meus costums, que cal observar per viure. [12] Els vaig donar també els meus
dissabtes com un senyal entre jo i ells, a fi que se sàpiga que sóc jo, Jahvè, que els
santifico. [13] Però la casa d'Israel es rebel·là contra mi al desert, no es conduïren segons
les meves lleis, rebutjaren els meus costums que l'home ha d'observar per viure, i no
feren més que profanar els meus dissabtes. Aleshores vaig pensar d'abocar la meva
còlera sobre ells al desert, per no deixar-ne ni un. [14] Però vaig tenir consideració al meu
nom, per no profanar-lo als ulls dels pagans, a la vista dels quals els havia fets sortir. [15]
Els vaig jurar, al desert, que no els menaria al país que els havia donat, el qual regala de
llet i de mel, —1832→ el més bell de tots els països. [16] Ja que havien rebutjat els meus
costums, no s'havien conduït segons les meves lleis i havien profanat els meus dissabtes,
tant els ídols els tenien guanyat el cor. [17] Però vaig tenir una mirada de compassió per
ells, vaig renunciar a exterminar-los, i no en vaig fer una mortaldat al desert.

[18] I vaig dir als seus fills al desert: No us conduïu segons les regles dels vostres
pares, no observeu els mateixos costums que ells, no us deshonreu amb els seus ídols. [19]
Jo sóc Jahvè, el vostre Déu. Conduïu-vos segons les meves lleis, guardeu els meus
costums i practiqueu-los. [20] Santifiqueu els meus dissabtes; que siguin un senyal entre jo
i vosaltres, perquè se sàpiga que jo sóc Jahvè, el vostre Déu. [21] Però els fills es
rebel·laren també contra mi, no es conduïren segons les meves lleis i no seguiren els
meus costums que cal observar per viure; profanaren els meus dissabtes. Aleshores jo
pensava d'abocar la meva còlera sobre ells, per esbravar-hi la meva ira, al desert. [22] Però
(vaig retirar la mà i) vaig tenir consideració al meu nom, per no profanar-lo als ulls dels
pagans, a la vista dels quals els havia fets sortir. [23] I els vaig jurar (al desert) que els
dispersaria entre les nacions i els disseminaria en els altres països. [24] Ja que no havien

seguit els meus costums, havien rebutjat les meves lleis i profanat els meus dissabtes, i
els ulls se'ls en anaven darrera els ídols dels seus pares. [25] I vaig arribar fins a donar-los
lleis que no eren bones i costums pels quals no podien viure, [26] i els vaig deshonrar amb
les seves ofrenes, fent-los sacrificar tots els seus primogènits, per fer-los horroritzar (a fi
que sapiguessin que jo sóc Jahvè).

[27] Per això, parla a la casa d'Israel, fill d'home. Els diràs: Així parla el Senyor Jahvè:
Fins amb això m'han ultratjat els vostres pares, en obrar envers mi amb traïdoria. [28] Els
vaig menar al país que havia jurat de donar-los, i pertot on veieren un puig elevat i un
arbre frondós, hi han ofert sacrificis als seus déus (i hi han presentat les seves ofrenes
provocants); hi han deposat els seus perfums agradables i hi han vessat les seves
libacions. —1833→ [29] I jo els vaig dir: «¿Què és el «bamà», on vosaltres entreu?» I
s'ha dit «bamà» fins avui. [30] Per això, digues a la casa d'Israel: Així parla el Senyor
Jahvè: ¿És veritat que us deshonreu conduint-vos com els vostres pares, prostituint-vos
amb els seus ídols, [31] presentant les vostres ofrenes, fent passar els vostres fills pel foc,
que us deshonreu amb tots els vostres ídols, fins avui? I jo, ¿em deixaria consultar per
vosaltres, casa d'Israel? Per ma vida, oracle del Senyor Jahvè, jo no em deixaré pas
consultar per vosaltres!

[32] I no es farà mai realitat la mania que ara us agafa, quan dieu: «Volem ser com els
pagans, com els clans d'altres països, que donen culte a la fusta i a la pedra!» [33] Ho juro
per ma vida, oracle del Senyor Jahvè, sóc jo que regnaré sobre vosaltres amb mà forta i
braç estès, amb la còlera desencadenada. [34] Us faré sortir dels pobles i us aplegaré dels
altres països on heu estat dispersats, amb mà forta i braç estès, amb la còlera
desencadenada; [35] us menaré al desert dels pobles i us hi jutjaré cara a cara. [36] Com vaig
jutjar els vostres pares al desert del país d'Egipte, és així que jo us jutjaré, oracle del
Senyor Jahvè. [37] Us faré passar sota la gaiata i us comptaré exactament; [38] separaré de
vosaltres els rebels i els qui m'hauran estat infidels; els faré sortir del país on s'estan,
però no entraran pas al país d'Israel, i sabreu que jo sóc Jahvè. [39] Quant a vosaltres, casa
d'Israel, així parla el Senyor Jahvè: (Aneu) bandegeu cadascun els seus ídols, i després
m'escoltareu. No profanareu més el meu sant nom amb les vostres ofrenes i els vostres
ídols. [40] Ja que és sobre la meva muntanya santa, sobre la muntanya excelsa d'Israel,
oracle del Senyor Jahvè, que em donarà culte tota la casa d'Israel, tota sencera (ja en el
país). És allà que rebré favorablement i que hi reclamaré les vostres ofrenes, les
primícies dels vostres dons amb totes les vostres coses santes. [41] Gràcies al perfum
agradable, jo us acolliré amb favor quan us faré sortir d'entre els pobles; us aplegaré
dels altres països on esteu dispersats, manifestaré en vosaltres la meva santedat a la vista
dels pagans; [42] i sabreu —1834→ que jo sóc Jahvè, quan us reconduiré sobre la terra
d'Israel, al país que vaig jurar de donar als vostres pares. [43] És allà que us recordareu de
la vostra conducta i de totes les vostres males accions amb què us heu deshonrat, i
sentireu fàstic de vosaltres mateixos per totes les maldats (que heu comès). [44] I sabreu
que jo sóc Jahvè, quan tindré amb vosaltres consideració pel meu nom, i no pas segons
la vostra mala conducta i els vostres costums corromputs (casa d'Israel), oracle del
Senyor Jahvè.

21 L'espasa de Jahvè.— [1] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [2] Fill
d'home, gira't a la dreta, profereix la teva paraula sobre el Darom, profetitza contra el
bosc del camp del Nègueb. [3] Diràs al bosc del Nègueb: Escolta la paraula de Jahvè. Així
parla el Senyor Jahvè: Vet aquí que encendré en tu un foc per consumir-hi tot arbre verd
i tot arbre sec; és una flamarada que no s'apagarà, i totes les cares en seran cremades,

del Nègueb fins al nord. [4] Tot ésser de carn veurà que sóc jo, Jahvè, que l'he encesa, i no
s'apagarà. [5] I vaig dir: Ah, Senyor Jahvè, ells diuen de mi: «¿No proposa sempre
paràboles, aquest?»

[6] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [7] Fill d'home, gira't cap a Jerusalem,
profereix la teva paraula contra el seu santuari i profetitza contra la terra d'Israel. [8] Diràs
a la terra d'Israel: Així parla Jahvè: Aquí em tens contra tu; trauré l'espasa de la beina i
suprimiré de tu el just i l'impiu. [9] És per suprimir de tu el just i l'impiu que la meva
espasa sortirà de la beina, contra tot ésser de carn, del Nègueb fins al nord. [10] I tothom
sabrà que sóc jo, Jahvè, que he tret l'espasa de la beina, i no hi tornarà més.

Acció simbòlica.— [11] I tu, fill d'home, gemega; amb el cor destrossat i ple
d'amarguesa, has de gemegar a la seva presència. [12] I, si et pregunten: «Per què
gemegues, tu?», diràs: A causa d'una notícia que, quan arribarà, tots els cors defalliran,
totes les mans es deixaran anar, tots els esperits desmaiaran i tots els genolls regalaran
d'aigua. Vet aquí —1835→ que ja arriba (i es realitza), oracle del Senyor Jahvè.

El cant de l'espasa.— [13] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [14] Fill d'home,
profetitza. Diràs: Així parla Jahvè. (Digues:)

L'espasa, l'espasa!
És esmolada i polida.
[15] Per al carnatge és esmolada,
és polida perquè llambregi...
[16] L'han donada a polir
per agafar-la amb el puny;
és una espasa esmolada i polida
per a posar en mà del matador.
[17] Crida, lamenta't, fill d'home,
perquè està destinada al meu poble,
a tots els prínceps d'Israel:
s'han vist precipitats sobre l'espasa (amb el meu poble);
per això, pica't la cuixa!
([18] Ja que és una prova, i
¿què, quan el centre menyspreador tampoc no existirà?,
oracle del Senyor Jahvè.)
[19] I tu, fill d'home, profetitza
i pica amb una mà l'altra mà;
l'espasa es duplica, es triplica,
és l'espasa del carnatge,
la gran espasa del carnatge
esmolada per al combat!
[20] Perquè tots els cors fluctuïn
i es multipliquin els caiguts.
Contra totes les seves portes
he posat la punta de l'espasa,
feta un germà del llampec,
desembeinada per a la degolla.

21 Vés tallant, a dreta, a esquerra,
on el teu tall es dirigeixi.
22 I jo, també, picaré amb una mà
l'altra mà, aplacaré la meva còlera.
Jo, Jahvè, he parlat.

Els dos camins de l'espasa.— 23 La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: 24 I tu, fill d'home, traça dos camins, perquè passi l'espasa del rei de Babilònia. Tots dos han de sortir del mateix país. Has de posar un senyal a cada cap 25 de camí, indicant a l'espasa el camí de Rabà dels ammonites i el de Judà, amb Jerusalem al centre. 26 Ja que el rei de Babilònia s'ha aturat a la cruïlla, al punt d'arrencada dels dos camins, per consultar l'oracle: sorolla les fletxes, interroga els ídols domèstics, —1836→ examina el fetge![1573] 27 A la mà dreta, hi té la sort «Jerusalem»: per a (posar ariets) donar l'ordre de carnatge, alçar la veu en crits de guerra, posar ariets contra les seves portes, elevar una rampa, construir un atrinxerament. 28 Però, segons la seva manera de veure, es tracta només que de vans presagis. Mentre que ella denunciava unes culpes que provocarien la seva captura. 29 Per això, així parla el Senyor Jahvè: Ja que us heu denunciat amb les vostres culpes, en ser fetes públiques les vostres infidelitats, de manera que els vostres pecats apareixen en totes les vostres accions, en càstig d'ells sereu capturats.

Sedequies ha de deixar el tron.— 30 Quant a tu, impiament deshonrat príncep d'Israel, que el teu dia ha arribat ja al punt de la culpa final, 31 així parla el Senyor Jahvè: Deixa la tiara, fora la corona! Això no és això! El que és avall, amunt! El que és amunt, avall! 32 Permetré que les coses quedin al revés, fins que vingui el qui hi té dret[1574], i al qual ho donaré.

Càstig d'Ammon.— 33 I tu, fill d'home, profetitza i digues: Així parla el Senyor Jahvè sobre els ammonites i els seus insults. Diràs: L'espasa, l'espasa és desembeinada per a la degolla, és polida per a l'extermini, per a llampeguejar 34 —mentre tenen per a tu visions vanes i fan per a tu presagis mentiders—, per a posar-la al coll dels impiament deshonrats, el dia dels quals ha arribat al punt de la culpa final. 35 Que torni a la beina! És al lloc on has estat creat, al país on has nascut, que jo et jutjaré: 36 abocaré sobre teu el meu furor, bufaré contra tu el foc de la meva còlera i et posaré a les mans d'homes brutals, artesans de destrucció. 37 Serviràs de pastura al foc; la teva sang serà dins la terra, no deixaràs cap record, perquè jo, Jahvè, he parlat.

22 **Els pecats de Jerusalem.**— 1 La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: 2 I tu, fill d'home, vols jutjar? Vols jutjar la ciutat sanguinària? Fes-li conèixer totes les seves abominacions. 3 Diràs: Així parla el Senyor Jahvè: Ai de la ciutat que —1837→ escampa sang enmig d'ella per fer venir la seva hora i fabrica ídols contra ella mateixa per deshonrar-se! 4 Amb la sang que has escampat t'has fet culpable, amb els ídols que has fabricat t'has deshonrat, has fet avançar la teva hora, has arribat al terme dels teus anys. Per això, faré de tu l'oprobi de les nacions i la riota de tots els països. 5 Propers o llunyans, faran escarni de tu la de mala fama i rica en desordres. 6 Té: en tu els prínceps d'Israel estan ocupats, cada un pel seu compte, a escampar sang. 7 En tu el pare i la mare són menyspreats; en tu maltracten l'estranger; en tu oprimeixen la viuda i l'orfe. 8 No tenen respecte a les meves coses santes, profanen els meus dissabtes. 9 En tu hi ha delators que fan escampar sang. En tu es menja carn amb la sang; es cometen

infàmies enmig teu. [10] En tu descobreixen la nuesa del pare[1575]; en tu fan violència a la
dona en estat d'impuresa. [11] L'un comet l'abominació amb la muller del proïsme, l'altre es
deshonra d'una manera infame amb la nora, un altre fa violència a la germana, la filla
del seu pare. [12] En tu s'accepten presents, per escampar sang; cobren usura i interès.
Explotes el proïsme amb l'opressió, i a mi, tu m'oblides, oracle del Senyor Jahvè.

[13] Però jo pico de mans a causa de l'explotació que has portat a cap i de la sang que
hi ha enmig teu. [14] ¿Podrà resistir el teu cor, quedaran fermes les teves mans, el dia que
jo procediré contra tu? Jo, Jahvè, dic i faig! [15] Et dispersaré entre les nacions, et
disseminaré pels altres països, faré desaparèixer completament de tu la teva impuresa. [16]
Em deixaré deshonrar en tu als ulls dels pagans, i sabràs que jo sóc Jahvè.

La casa d'Israel és escòries.— [17] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [18] Fill
d'home, la casa d'Israel és per a mi metall impur: són tots plata, coure, estany, ferro,
plom a la fornal. [19] Per això, així parla el Senyor Jahvè: Ja que vosaltres sou tots metall
impur, doncs bé: jo us reuniré al mig de Jerusalem. [20] Com posen junts plata, coure,
ferro, plom, estany a la fornal, per manxar-hi el foc al damunt —1838→ i fondre el
tot, així jo us reuniré en la meva ira (i la meva còlera), manxaré i us faré fondre. [21] Us
arreplegaré i manxaré sobre vosaltres en el foc de la meva indignació i us faré fondre al
mig de la ciutat. [22] Com es fon la plata enmig de la fornal, així sereu fosos al mig d'ella; i
sabreu que sóc jo, Jahvè, que he abocat la meva còlera sobre vosaltres.

Els responsables de la dispersió.— [23] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient:
[24] Fill d'home, digue-li: Tu ets una terra no mullada ni regada per la pluja el dia del furor,
[25] els prínceps de la qual eren enmig d'ella com un lleó que rugeix rapaç: devoraren la
gent, prenien les riqueses i els objectes de valor, multiplicaven les viudes enmig d'ella. [26]
Els seus sacerdots abusaven de la meva llei i profanaven les meves coses santes: no
feien diferència entre sant i profà i no ensenyaven a distingir l'impur i el pur; feien els
ulls grossos davant els meus dissabtes, de manera que vaig ser degradat entre ells. [27] Els
seus funcionaris eren al mig d'ella com uns llops rapaços que escampen sang (fent
desaparèixer la gent), per procurar-se un guany. [28] Els seus profetes ho tapaven tot amb
les seves visions vanes i els seus presagis mentiders, dient: «Així parla el Senyor
Jahvè», quan Jahvè no havia parlat. [29] Els terratinents exercien violències, es donaven a
la rapinya, oprimien el necessitat i el pobre, obraven injustament amb l'estranger. [30] He
cercat entre ells algú que construís un mur i que es mantingués a la bretxa davant meu,
per defensar el país i impedir-me de destruir-lo, i no he trobat ningú. [31] Aleshores he
abocat sobre ells el meu furor; en el foc de la meva indignació els he exterminats. Els he
fet recaure la seva conducta sobre el cap, oracle del Senyor Jahvè.

23 **Apòleg d'Oholà i d'Oholibà.**— [1] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [2]
Fill d'home, hi havia dues dones, filles d'una mateixa mare. [3] Es prostituïren a l'Egipte,
de joves ja es prostituïren. És allà que els passaren la mà pels pits, allà que els premeren
les mamelles virginals. [4] Es deien, la gran, Oholà, i la seva germana, Oholibà. Foren me
ves, i donaren a llum fills i filles. Oholà es deia Samaria; Oholibà, Jerusalem[1576]. [5] I
Oholà es prostituí, tot i que em pertanyia; s'enamorà perdudament dels seus amants, els
assiris; gent batalladora, [6] vestida de porpra, governadors i virreis, eren tots uns models
de seducció, hàbils cavallers. [7] Els acordà els seus favors —eren tota la flor dels
assiris—, i a causa de tots aquells de qui s'havia enamorat tan perdudament, es deshonrà
amb els seus ídols. [8] No renegà les seves prostitucions començades a l'Egipte, quan
havien jagut amb ella de jove, li havien premut els pits virginals i li havien abocat a

sobre la seva prostitució. [9] Per això, la vaig posar a la mà dels seus amants, a la mà dels
assiris, dels quals s'havia enamorat perdudament: [10] són ells que descobriren la seva
nuesa, li prengueren els fills i les filles, i a ella, la mataren amb l'espasa. Perquè fos un
escarment per a les dones, es va fer justícia en ella.

[11] La seva germana Oholibà ho va veure, però la seva passió i les seves prostitucions
foren més escandaloses que no pas les de la seva germana. [12] S'enamorà perdudament
dels assiris, governadors i virreis, gent batalladora, vestida de porpra, hàbils cavallers,
tots uns models de seducció. [13] I vaig veure que s'havia deshonrat: totes dues havien
tingut la mateixa conducta! [14] Però ella va anar més enllà en la seva prostitució: quan
veié uns homes, gravats sobre la paret, imatges de caldeus acolorides amb vermelló, [15]
que duien un cinturó al voltant dels lloms i sobre el cap uns turbants que penjaven, tots
amb la gallardia de guerrers escollits, representant els babilonis originaris de Caldea, [16]
ella se n'enamorà perdudament només de veure'ls i els envià missatgers a Caldea. [17] I els
babilonis anaren a ella, per compartir el llit nupcial i deshonrar-la amb les seves
disbauxes. Un cop deshonrada amb ells, se'n deseixí. [18] La seva prostitució fou
descoberta, se li veieren les nueses. Aleshores me'n vaig deseixir jo, com m'havia
deseixit de la seva germana. [19] Ella redoblà la seva prostitució, recordant els dies de la
seva joventut, quan es —1840→ prostituïa al país d'Egipte. [20] S'enamorà perdudament
dels seus amistançats que tenen un membre com un vit d'ase i una ejaculació com la
d'un cavall.

[21] Enyoraves les impudicitats de la teva joventut, quan els egipcis et premien els
pits, passant-te les mans sobre les mamelles jovenívoles. [22] Per això, Oholibà, així parla
el Senyor Jahvè: Jo excitaré contra tu els teus amants, dels quals t'has deseixit; els faré
venir contra tu de tot el voltant, [23] els babilonis i tots els caldeus, els de Fecod, de Soè i
de Coè, tots els assiris amb ells, uns models de seducció, tots governadors i virreis,
guerrers escollits, gent batalladora, tots uns hàbils cavallers. [24] Vindran contra tu del
nord amb carros i rodes i en una coalició de pobles. De tot el voltant dirigiran contra tu
l'escut, el broquer i el casc. Els encarregaré que et judiquin, i et judicaran segons el seu
dret. [25] Et faré objecte de la meva gelosia, perquè et tractin colèricament. T'arrencaran el
nas i les orelles, i el que quedarà de tu caurà per l'espasa. Són ells que et prendran els
fills i les filles, i el que quedarà de tu serà devorat pel foc. [26] Et despullaran dels teus
vestits i s'apoderaran dels teus arreus magnífics. [27] Posaré terme a la teva mala vida i a
les teves impudicitats començades al país d'Egipte; no alçaràs més els ulls cap a ells, i
no et recordaràs més de l'Egipte. [28] Ja que, així parla el Senyor Jahvè: Vet aquí que et
posaré entre les mans que tu detestes, entre les mans d'aquells dels quals t'has des eixit.
[29] Et tractaran odiosament, s'apoderaran del fruit del teu treball i et deixaran tota nua, de
manera que es descobrirà la nuesa de les teves prostitucions. És la teva mala vida i les
teves impudicitats, [30] que t'hauran fet tot això, perquè, prostituint-te amb els pagans, t'has
deshonrat amb els seus ídols.

[31] Ja que has imitat la conducta de la teva germana, jo et posaré la seva copa a la mà.
[32] Així parla el Senyor Jahvè:

Beuràs la copa de la teva germana,
copa fonda i ampla (servirà de riota i escarni),
d'una cabuda gran.

[33] És plena de desastre i de dolor.
—1841→
Copa de desolació i d'estupor,
la copa de la teva germana (Samaria).
[34] La beuràs, la buidaràs,
en rosegaràs els testos
i et lacerarràs els pits.
Perquè jo he parlat, oracle del Senyor Jahvè.

[35] Per això, així parla el Senyor Jahvè: Ja que t'has oblidat de mi, i que t'ho has tirat tot a l'esquena, porta, tu també, la teva infàmia i les teves prostitucions.

Nou judici de les germanes.— [36] I Jahvè em digué: Fill d'home, ¿vols jutjar Oholà i Oholibà? Retreu-los les seves abominacions. [37] Ja que han estat adúlteres, tenen les mans ensangonades, han comès adulteri amb els seus ídols i els han fet passar pel foc (en pastura) els fills que m'havien infantat. [38] Això i tot m'han fet: han deshonrat el meu santuari, el mateix dia, i han profanat els meus dissabtes. [39] I després d'immolar els seus fills als seus ídols, han vingut al meu santuari (el mateix dia) i l'han profanat. Té: això és el que han fet dins la meva pròpia casa!

[40] A més, per uns homes vinguts de lluny que, invitats per un missatger, s'havien presentat, tu et banyaves, et pintaves els ulls i t'abillaves ricament. [41] T'asseies sobre un llit fet, amb una taula parada al davant, i posaves el meu encens i el meu oli sobre la taula. [42] Hi cantaven amb veu bulliciosa; els homes portaven mirra i bàlsam que provenen de Sabà, del desert, i els posaven braçalets a les mans i al cap una corona magnífica. [43] I jo deia: Elles s'han prostituït d'una manera semblant; s'han prostituït com una prostituta. [44] I vingueren a ella com es va a una dona prostituïda: així vingueren a Oholà i Oholibà, per donar-se a la disbauxa. [45] Però uns homes justos les jutjaran com són jutjades les adúlteres i les qui escampen sang, ja que són adúlteres i tenen les mans ensangonades. [46] Perquè, així parla el Senyor Jahvè: Que facin pujar contra elles la turba, per lliurar-les al terror i al pillatge, [47] i que les apedregui (la turba) i les esquarteri amb les seves espases; que matin els seus fills i les seves filles i calin foc a les seves cases. [48] Purgaré el país de la infàmia: —1842→ totes les dones escarmentaran i no imitaran més la seva mala vida. [49] Faré recaure sobre vosaltres la vostra infàmia, i portareu el pes dels vostres pecats d'idolatria, i sabreu que sóc el Senyor Jahvè.

24 Anunci del setge de Jerusalem.— [1] L'any nou, el mes desè, el deu del mes, la paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [2] Fill d'home, apunta't la data d'avui. El rei de Babilònia ha pres contacte amb Jerusalem, avui mateix! [3] Proposa, doncs, una paràbola a la casa tota rebel. Els diràs: Així parla el Senyor Jahvè: Posa l'olla (posa-la) i tira-hi aigua. [4] Afegeix-hi talls, tota mena de bons talls, cuixa, espatlla, (emplena-la) dels millors ossos. [5] Pren-los d'ovelles escollides, després apila-hi llenya a sota, fes que els seus talls bullin, fes també que es coguin els ossos que conté.

[6] Per això, així parla el Senyor Jahvè: Ai de la ciutat sanguinària, olla rovellada d'on no surt el rovell! L'ha buidada tall per tall, no els ha tret a la sort. [7] Sí, la sang que hi ha al mig d'ella, l'ha posada sobre la roca nua, no l'ha escampada sobre la terra per cobrir-la de pols. [8] Per fer sobreeixir la còlera, per prendre venjança, jo he posat la seva sang

sobre la roca nua, perquè no fos coberta. [9] Per això, així parla el Senyor Jahvè: (Ai de la
ciutat sanguinària!) Jo també faré una pila gran. [10] Amuntegaré llenya, encendré el foc,
apromptaré la carn, buidaré el brou (i els ossos es cremaran), [11] i l'assentaré (buida) sobre
els carbons, perquè s'escalfi, perquè el bronze es posi roent, es fongui la impuresa que
s'hi troba i desaparegui del tot el seu rovell.

[12] Però la massa de rovell no se'n va pas, al foc. [13] Jo he volgut purificar-te de la
sutzura de la teva infàmia, però tu no t'has deixat purificar de la teva impuresa. No
seràs, doncs, més pura fins que s'hagi aplacat la meva còlera contra tu. [14] Jo, Jahvè, dic
(s'ha realitzat) i faig, sense desentendre-me'n, ni tenir pietat ni compassió. És segons la
teva conducta i segons les teves obres que et jutjaran, oracle del Senyor Jahvè.

La mort de la dona del profeta.— [15] La paraula de —1843→ Jahvè cm fou
adreçada, dient: [16] Fill d'home, vet aquí que et prendré sobtadament el que és encís dels
teus ulls. Però no, tu no et lamentaràs, no ploraràs (ni t'han de caure les llàgrimes). [17]
Gemega en silenci, no portis dol, lliga't el turbant sobre el cap, posa't les sandàlies als
peus, no t'embocis el mantell fins al bigoti, no mengis el pa dels afligits. [18] Al matí vaig
parlar al poble, i la meva dona va morir al vespre, i vaig fer, l'endemà al matí, com
m'havia estat manat. [19] I el poble em digué: «¿No ens explicaràs quin sentit té (per a
nosaltres) això que fas?» [20] Els vaig dir: La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [21]
Digues a la casa d'Israel: Així parla el Senyor Jahvè: Jo profanaré el meu santuari, de
què esteu tan orgullosos, que és l'encís dels vostres ulls, la passió de les vostres ànimes.
Els vostres fills i les vostres filles, que heu deixat, cauran per l'espasa! [22] I haureu de fer
com he fet jo: no us emboçareu el mantell fins al bigoti, no menjareu el pa dels afligits,
[23] guardareu els turbants al cap i les sandàlies als peus, no us lamentareu ni plorareu. Us
decandireu a causa de les vostres culpes i us mirareu esbalaïts els uns als altres. [24]
Ezequiel serà per a vosaltres un presagi: haureu de fer exactament com ell, quan la cosa
es realitzarà. I sabreu que jo sóc el Senyor Jahvè.

Ezequiel recobrarà la paraula.— [25] I tu, fill d'home, hala! El dia que els hauré
pres allò que fa la seva força, el seu goig magnífic, l'encís dels seus ulls, les delícies de
la seva ànima, els seus fills i les seves filles, [26] aquell dia vindrà a casa teva l'escàpol que
te'n portarà la notícia. [27] Aquell dia, la teva boca s'obrirà per parlar amb l'escàpol:
parlaràs i ja no seràs mut; tu hauràs estat per a ells un presagi, i sabran que jo sóc Jahvè.

Oracles contra els pobles veïns (Ez. 25,1 - 32,32)

25 Contra els ammonites.— [1] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [2] Fill
d'home, posa't de cara cap als ammonites i profetitza contra ells. [3] Diràs als ammonites:
Escolteu la paraula del Senyor Jahvè. Així —1844→ parla el Senyor Jahvè: Ja que
has dit: «Ha, ha!» sobre el meu santuari, quan era profanat, i sobre el país d'Israel, quan
era assolat, sobre la casa de Judà, quan se n'anava a l'exili, [4] jo et donaré en possessió als
fills de l'orient: instal·laran en tu els seus campaments, hi establiran la seva mansió. Són
ells que menjaran els teus fruits i beuran la teva llet. [5] Faré de Rabà un parc de camells, i
de les ciutats d'Ammon, una pleta d'ovelles. I sabreu que jo sóc Jahvè.

[6] Sí, així parla el Senyor Jahvè: Ja que has batut de mans i has picat de peus, i t'has
alegrat amb tota la passió de l'ànima a causa del país d'Israel, [7] jo estendré la mà contra
tu; et lliuraré al pillatge de les nacions, et suprimiré d'entre els pobles i et faré
desaparèixer d'entre els països. (Et destruiré) i sabràs que jo sóc Jahvè.

Contra Moab.— [8] Així parla el Senyor Jahvè: Ja que Moab (i Seïr) ha dit: «Aquí la
teniu, la casa de Judà, una nació com una de tantes de les dels estrangers», [9] jo obriré
l'espatlla de Moab, perquè quedin al descobert les seves ciutats des de la frontera: els
joiells del país, Bet-ha-Jesimot, Baal-Maon i Cariataim. [10] És als fills de l'orient que, a
més dels ammonites, el donaré en possessió, perquè no en quedi memòria. [11] Així
castigaré Moab, i sabran que jo sóc Jahvè.

Contra Edom.— [12] Així parla el Senyor Jahvè: Ja que Edom ha exercit la seva
venjança contra la casa de Judà, i s'ha fet greument culpable venjant-se'n cruelment, [13]
així parla el Senyor Jahvè: Estendré la mà contra Edom i hi exterminaré homes i bèsties.
En faré una ruïna; de Teman fins a Dedan cauran per l'espasa. [14] Confiaré la meva
venjança contra Edom al meu poble d'Israel. Ell tractarà Edom segons la meva ira i la
meva còlera, i sabran què és la meva venjança, oracle del Senyor Jahvè.

Contra els filisteus.— [15] Així parla el Senyor Jahvè: Ja que els filisteus han obrat
per venjança i s'han venjat cruelment amb passió, destruint amb una enemistat de segles,
[16] així parla el Senyor Jahvè: Jo estendré la mà —1845→ contra els filisteus,
suprimiré els quereteus, faré desaparèixer el que queda dels habitants de la costa. [17]
Exerciré contra ells grans venjances (represions severes) i sabran que jo sóc Jahvè, quan
executaré sobre ells la meva venjança.

26 **Contra Tir.**— [1] L'any onze, l'u del mes, la paraula de Jahvè em fou adreçada,
dient: [2] Fill d'home, ja que Tir ha dit de Jerusalem: «Ha, ha! Ja està esbotzada, la porta
dels pobles, cap a mi es gira la riquesa de l'arruïnada», [3] així parla el Senyor Jahvè: Aquí
em tens contra tu, Tir. Faré pujar contra tu uns pagans poderosos, com puja el mar amb
les seves onades. [4] Destruiran les muralles de Tir i demoliran els seus castells;
n'escombraré la pols i en faré una roca nua. [5] Serà, enmig del mar, un estenedor de
xarxes. Ja que jo he parlat, oracle del Senyor Jahvè: serà la presa dels pagans. [6] Quant a
les seves filles que són en terra ferma, seran mortes per l'espasa. I sabran que jo sóc
Jahvè.

[7] Perquè així parla el Senyor Jahvè: Faré venir del nord contra Tir (Nabucodonosor,
rei de Babilònia) un rei de reis, amb cavalls, carros, cavallers i una gran munió de gent. [8]
Les teves filles de la terra ferma, les matarà amb l'espasa. Construirà contra tu un
atrinxerament, elevarà contra tu una rampa, dreçarà contra tu el mantellet. [9] Assestarà
els cops del seu ariet especial contra les teves muralles i enderrocarà els teus castells
amb els seus pics de sapa. [10] Per tants de cavalls que portaran, et veuràs coberta de la
pols que aixequin, les teves muralles es commouran pel retruny de la seva cavalleria i de
les rodes dels seus carros, quan entrarà per les teves portes com s'entra en una ciutat
conquerida. [11] Amb els cascos dels seus cavalls trepitjarà tots els teus carrers, matarà el
teu poble amb l'espasa, tirarà a terra les teves columnes imponents. [12] Saquejarà les teves
riqueses, pillarà les teves mercaderies, demolirà les teves muralles, arranarà les teves
cases luxoses, llençarà al mar les teves pedres, les teves fustes i la teva pols. [13] Faré
plegar la bullícia dels teus cants, no se sentirà més el so de les teves cítares. [14] Faré —

1846→ de tu una roca nua, seràs un estenedor de xarxes. No seràs més reconstruïda, perquè jo (Jahvè) he parlat, oracle del Senyor Jahvè.

15 Així parla el Senyor Jahvè a Tir: Hala! Per l'estrèpit que faré la teva caiguda,
quan les víctimes gemegaran, quan l'espasa matarà dintre teu, les illes es commouran. 16
Tots els prínceps del mar baixaran dels seus trons, deposaran els seus mantells, es
despullaran de les seves robes brodades, es vestiran de negre, seuran per terra,
tremolaran sense parar i estaran consternats per causa teva. 17 I entonaran sobre teu una
complanta i diran de tu:

Ah, com (t'has perdut) has desaparegut dels mars,
ciutat il·lustre (la que era més forta que el mar, ella i els seus habitants),
la que inspiraves terror
a tot el continent!

18 Ara, les illes tremolen el dia de la teva caiguda (les illes del mar estan espantades
de la teva fi). 19 Ja que, així parla el Senyor Jahvè: Faré de tu una ciutat deserta com les
ciutats despoblades, quan jo faré pujar contra tu l'oceà i les grans aigües et cobriran. 20
Aleshores et precipitaré (amb els qui davallen a la fossa) cap al poble del passat, et faré
habitar el país de sota terra, entre les ruïnes antigues, amb els qui davallen a la fossa, a fi
que no tornis a subsistir al país dels vivents. 21 Faré de tu un objecte de terror, i no
existiràs (et cercaran i no et trobaran) mai més, oracle del Senyor Jahvè.

27 Complanta sobre Tir, la nau magnífica i el mercat del món.— 1 La paraula
de Jahvè em fou adreçada, dient: 2 I tu, fill d'home, entona sobre Tir una complanta. 3
Diràs a Tir, la ciutat instal·lada a l'entrada del mar, el viatjant dels pobles en moltes
d'illes: Així parla el Senyor Jahvè:

Tir, ets tu que has estat dita una nau,
la perfecció de la bellesa.
4 Al cor del mar tenies les fronteres,
els teus constructors t'havien fet
d'una bellesa perfecta.
5 Amb xiprers de Sanir t'havien construït
tot el teu folre.
Havien pres cedre del Líban
per fer-te el pal.
—1847→
De les més altes 6 alzines de Basan
t'havien fet els rems.
T'havien fet el pont amb avet
de les illes de Quetim.
7 Lli amb brodat d'Egipte
eren les teves veles (per a servir-te de pavelló).

Porpra i escarlata de les illes d'Elisà
formaven la teva cabina.
Els qui seien al tron de Sidó i d'Arvad
eren els teus remers.
Els teus savis, Tir, eren a bord;
són ells que et feien de pilots.
9 Els ancians de Guebal (els seus savis) eren allí
per reparar les teves avaries.

Totes les naus del mar i els seus mariners eren a casa teva per fer comerç. 10 Els de Paràs, Lud i Fut servien en el teu exèrcit, eren els teus homes de guerra. Penjaven en tu l'escut i el casc. Ells et donaven prestigi. 11 Els fills d'Arvad i d'Helec guarnien les teves muralles (tot al voltant) i feien de guàrdies sobre els teus castells; penjaven les rodelles a les teves muralles, tot al voltant, i contribuïen a fer perfecta la teva bellesa. 12 Tarsís era el teu client i aprofitava l'abundància de tota la teva riquesa. Et donaven plata, ferro, estany i plom a barata. 13 Javan, Túbal i Mósoc traficaven amb tu: et donaven a canvi esclaus i objectes de bronze. 14 Els de Bet-Togormà et proveïen de cavalls, corsers (i mules). 15 Els fills de Rodes traficaven amb tu; moltes d'illes eren els teus clients; les defenses de vori i el banús et servien de pagament. 16 Edom era el teu client, gràcies a la multitud dels teus productes: et donava carboncle, porpra, brodats (lli), coral i robins a barata. 17 Judà i el país d'Israel mateixos traficaven amb tu: et donaven a canvi blat de Mennit, cera, mel, oli i bàlsam. 18 Damasc era el teu client gràcies (a l'abundància dels teus productes) a la multitud de les teves riqueses. Vi d'Helbon i llana de Sahar 19 et donaven a barata. D'Uzal et proveïen de ferro forjat, càssia i canya aromàtica, a canvi. 20 Dedan traficava amb tu en gualdrapes de cavall. 21 L'Aràbia i tots els mateixos prínceps de Quedar eren els teus clients: pagaven amb anyells, moltons i bocs. —1848→ 22 Els mercaders de Sabà i de Reemà traficaven amb tu et proveïen, a barata, d'aromàtics de primera qualitat, de pedres precioses i d'or. 23 Haran, Carné i Edèn traficaven amb tu; Assur i tota la Mèdia 24 comerciaven amb vestits de luxe, mantells de porpra i brodats, teixits de colors i cordes ben trenades i duradores. Amb això traficaven amb tu. 25 Les naus de Tarsís navegaven per al teu comerç.

Quedaves, doncs, plena i molt carregada al cor dels mars.
26 En alta mar et van conduir
els teus remers:
el vent de llevant t'ha estavellat
al cor dels mars!

27 Les teves riqueses, les teves mercaderies i el teu noli, el teu equipatge i els teus pilots, els calafatadors, els viatjants del teu comerç, i tots els homes de guerra que portes, i tota la multitud que tens a bord cauran al cor dels mars, el dia del teu naufragi.

[28] Quan senten els crits dels teus pilots,
les platges es commouen.
[29] Aleshores baixen de les seves naus
tots els remers;
els marins, tots els pilots del mar
es queden plantats a terra.
[30] Fan sentir per tu la seva veu
i criden amargament.
Es tiren pols sobre el cap,
es rebolquen a la cendra.
([31] Es rapen la closca per tu,
se cenyeixen de sac
i ploren per tu, en el seu desesper,
en un dol amarg.)
[32] Entonen per tu una complanta,
es lamenten per tu:
«¿Qui és com Tir, la fortalesa
enmig del mar?
[33] Quan desembarcaves les teves mercaderies,
saciaves (qui-sap-los) pobles,
amb la teva riquesa (i els teus gèneres) enriquies
els reis de la terra.
[34] Ara, t'han estavellat als mars,
a l'aigua profunda.
La teva càrrega i el teu equipatge
s'han enfonsat amb tu».
[35] Tots els habitants de les illes
estan esbalaïts per tu,
estan esborronats els seus reis,
—1849→
es troben tots trasmudats.
[36] Els traficants dels pobles piquen de mans,
xiulen per tu,
ja que t'has tornat un objecte de terror
i no existiràs mai més.

28 La caiguda del rei de Tir.— [1] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [2] Fill d'home, digues al príncep de Tir: Així parla el Senyor Jahvè: Ja que t'has inflat d'orgull i has dit: «Sóc un déu[1577], habito una seu divina al cor dels mars», quan tu ets un home i no pas un déu, però t'atribueixes un cor semblant a Déu! [3] Vet aquí que tu ets més savi que Danel, i cap secret no és massa profund per a tu. [4] Amb la teva saviesa i intel·ligència t'has fet una fortuna, has amassat l'or i la plata en els teus tresors. [5] Amb la teva gran habilitat en el comerç, has multiplicat les teves riqueses, i el teu cor s'ha enorgullit de les teves riqueses. [6] Per això, així parla el Senyor Jahvè: Ja que t'atribueixes un cor semblant a Déu, [7] faré venir contra tu uns estrangers, els més ferotges de les nacions. Desembeinaran l'espasa contra la teva saviesa i degradaran la teva esplendor. [8] Et precipitaran dins la fossa, i moriràs de mort violenta, al cor dels mars. [9] ¿Gosaràs dir encara: «Sóc un déu», davant els qui et mataran? Quan tu ets un

home i no pas un déu, entre les mans dels qui et traspassaran amb l'espasa. [10] Moriràs de
la mort dels incircumcisos per la mà d'estrangers! Ja que jo he parlat, oracle del Senyor
Jahvè.

Complanta sobre el rei de Tir.— [11] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [12]
Fill d'home, entona una complanta sobre el rei de Tir. Li diràs: Així parla el Senyor
Jahvè:

Tu eres un segell de perfecció,
meravellós de bellesa.
[13] Eres a l'Edén[1578], el jardí de Déu,
tot ple de saviesa. Estaves
cobert de tota mena de pedres precioses:
cornalina, topazi, crisòlit, ònix, beril·le,
safir, carboncle, maragda, encastades en or...
foren preparats el dia de la teva creació.
[14] Querubí d'ales esteses que fa ombra,
jo et vaig posar a la muntanya santa;
—1850→
et passejaves entre les pedres de foc,
eres un déu.
[15] Eres exemplar en la teva conducta
des del dia de la teva creació,
fins que es trobà en tu la injustícia
per l'activitat del teu comerç.
La teva ocupació era la violència, i pecares;
jo et vaig bandejar de la muntanya dels déus,
i et vaig fer desaparèixer, querubí que fa ombra,
d'enmig de les pedres de foc.
[17] El cor se t'havia inflat d'orgull
pensant en la teva formosor,
vas corrompre la teva saviesa.
A causa de la teva esplendor,
per les teves moltes culpes
t'he llençat a terra,
t'he ofert als àngels en espectacle.
[18] Amb la injustícia del teu comerç
has profanat el meu santuari;
jo he fet sortir d'enmig d'ell el foc
que t'ha devorat;
¿he reduït a cendra sobre la terra,
als ulls de tots els qui et veien.
[19] Entre els pobles, tots els qui et coneixien
estan esbalaïts per tu,
ja que t'has tornat objecte de terror,
no existiràs mai més.

Contra Sidó.— [20] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [21] Fill d'home, posa't
de cara cap a Sidó i profetitza contra ella. [22] Diràs: Així parla el Senyor Jahvè: Aquí em
tens contra tu, Sidó! Em glorificaré enmig teu. I sabran que jo sóc Jahvè, quan executaré
sobre ella judicis i hi manifestaré la meva santedat. [23] Enviaré contra ella la pesta, la sang
pels seus carrers; les víctimes cauran enmig d'ella, l'espasa estarà contra ella tot al
voltant, i sabran que jo sóc Jahvè. [24] I no hi haurà més, per a la casa d'Israel, ni espina
que es clava, ni punxa que fa mal entre tots els seus veïns que la menyspreen, i sabran
que jo sóc el Senyor Jahvè.

Israel, repatriat.— [25] Així parla el Senyor Jahvè: Quan —1851→ aplegaré la
casa d'Israel d'entremig dels pobles on és dispersada, manifestaré en això la meva
santedat a la vista dels pagans. Ella habitarà sobre la terra que he donat al meu servent
Jacob. [26] Hi habitaran en seguretat, edificaran cases i plantaran vinyes. Habitaran en
seguretat, mentre faré justícia a tots els qui els menyspreen, dels seus voltants; i sabran
que jo, Jahvè, sóc el seu Déu.

29 **Contra l'Egipte.**— [1] L'any deu, el mes desè, el dotze del mes, em fou adreçada
la paraula de Jahvè, dient: [2] Fill d'home, posa't de cara al Faraó, rei d'Egipte, i profetitza
contra ell i contra l'Egipte tot sencer. [3] (Parla) i digues: Així parla el Senyor Jahvè: Aquí
em tens contra tu, Faraó (rei d'Egipte), gran cocodril ajagut enmig dels seus Nils, tu que
dius: «Els meus Nils són ben meus, sóc jo que els he fets!» [4] Et clavaré ganxos a les
maixelles, t'encastaré a les escames els peixos dels teus Nils i et pujaré d'enmig dels teus
Nils (amb tots els peixos dels teus Nils, encastats a les teves escames). [5] Et llençaré al
desert, amb tots els peixos dels teus Nils. Cauràs a la superfície dels camps, ningú no et
plegarà ni t'enterrarà: et donaré a les bèsties salvatges i als ocells perquè et devorin! [6] I
tots els habitants de l'Egipte, sabran que jo sóc Jahvè.

Contra l'Egipte fal·laç.— Ja que has estat un bordó de canya per a la casa d'Israel [7]
—quan se t'agafaven amb la mà, t'esquerdaves i els laceraves tota la mà; i quan es
repenjaven sobre teu, et trencaves i s'esllomaven del tot—, [8] per això, així parla el
Senyor Jahvè: Jo faré venir sobre teu l'espasa, per suprimir de tu homes i bèsties. [9] El
país d'Egipte es tornarà una desolació i una ruïna, i sabran que jo sóc Jahvè.

L'exili dels egipcis.— Per tal com has dit: «Els meus Nils són ben meus, sóc jo que
els he fets», [10] per això, aquí em tens contra tu i contra els teus Nils. Faré del país
d'Egipte una ruïna i una desolació, de Magdal a Sienè i fins a la frontera d'Etiopia. [11] El
peu de l'home no hi passarà, ni el peu de la bèstia (no hi passarà). No —1852→ serà
habitat durant quaranta anys. [12] Faré del país d'Egipte una desolació enmig de països
desolats; les seves ciutats seran (una desolació) enmig de ciutats en ruïnes (durant
quaranta anys). Dispersaré els egipcis entre les nacions i els disseminaré entre els altres
països.

La restauració futura de l'Egipte.— [13] (Perquè) així parla el Senyor Jahvè: Al cap
de quaranta anys, aplegaré els egipcis d'entre els pobles on hauran estat dispersats. [14]
Canviaré la sort dels egipcis i els reinstal·laré al país de Patrós, el seu país d'origen.
Formaran un regne modest, [15] més modest que els altres regnes, i no dominarà més cap
nació; el disminuiré, perquè no pugui imposar-se més a cap nació. [16] No serà més, per a
la casa d'Israel, un objecte de confiança, reprotxe vivent per a ella de quan prenia el seu
partit; i sabran que jo sóc el Senyor Jahvè.

El salari de Nabucodonosor.— [17] L'any vint-i-set, el mes primer, l'u del tres, la
paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [18] Fill d'home, Nabucodonosor, rei de
Babilònia, ha imposat al seu exèrcit un rude servei contra Tir: tots els caps estan pelats,
i totes les espatlles, escorxades! Però ni per a ell ni per al seu exèrcit, no ha tret cap
profit, a Tir, del servei que l'exèrcit li ha prestat contra ella. [19] Per això, així parla el
Senyor Jahvè: Jo donaré a Nabucodonosor, rei de Babilònia, el país d'Egipte. (Se
n'emportarà la gent) s'apoderarà de les seves despulles, hi farà el seu botí tal serà el
salari del seu exèrcit. [20] En compensació de la seva labor contra Tir, li he donat el país
d'Egipte (perquè han treballat per a mi), oracle del Senyor Jahvè.

[21] Aquell dia, faré sortir una banya a la casa d'Israel, i et permetré d'obrir la boca
enmig d'ells. I sabran que jo sóc Jahvè.

30 **El dia de Jahvè contra l'Egipte.**— [1] La paraula de Jahvè em fou adreçada,
dient: [2] Fill d'home, profetitza i digues: Així parla el Senyor Jahvè: Lamenteu-vos! Ah,
quin dia! [3] Que ja és a prop un dia, el dia de Jahvè; serà un dia carregat de núvols,
l'hora —1853→ dels pagans! [4] L'espasa vindrà contra l'Egipte, hi haurà convulsions a
Cus, quan les víctimes cauran a l'Egipte (quan s'emportaran les seves riqueses), quan
seran derruïts els seus fonaments. [5] Cus i Fut i Lud, i tota l'Aràbia i Cub, i els fills de la
meva aliança cauran (amb ells) per l'espasa.

[6] Així parla Jahvè: Cauran els puntals de l'Egipte, i baixarà el seu fort orgull. De
Magdal a Sienè cauran per l'espasa, oracle del Senyor Jahvè. [7] Estarà desolat enmig de
països desolats; les seves ciutats seran enmig de ciutats en ruïnes. [8] I sabran que jo sóc
Jahvè, quan calaré foc a l'Egipte, i tots els seus auxiliars seran romputs. [9] Aquell dia,
sortiran uns missatgers ràpids, per esverar la tranquil·la Cus, i entre ells hi haurà
convulsions el dia de l'Egipte —mira: ja ve!

[10] Així parla el Senyor Jahvè: Aboliré l'aparell fastuós de l'Egipte per mà de
Nabucodonosor, rei de Babilònia. [11] Ell i el seu poble (amb ell), els més ferotges de les
nacions seran fets venir per destruir el país. Desembeinaran l'espasa contra l'Egipte i
ompliran el país de cadàvers. [12] Assecaré els Nils (posaré el país a les mans de gent
ferotge). Assolaré el país i el que conté, per mà d'estrangers. Jo, Jahvè, he parlat.

[13] Així parla el Senyor Jahvè. Faré desaparèixer els prohoms de Nof i els prínceps
del país d'Egipte; no existiran més. (Implantaré el temor en el país d'Egipte.) [14] Assolaré
Patrós, calaré foc a Tanis, faré justícia a No. [15] Abocaré la meva còlera sobre Sin, la
fortalesa d'Egipte, i suprimiré l'aparell fastuós de Nof. [16] Calaré foc a l'Egipte, Sienè es
retorcerà terriblement, a No hi haurà una inundació i l'aigua s'escamparà. [17] El jovent
d'On i de Pi-Bèset caurà per l'espasa, i les dones mateixes marxaran captives. [18] A
Tahfanhés, el dia s'enfosquirà quan hi trencaré els ceptres de l'Egipte i s'hi posarà terme
al seu fort orgull. Un núvol la cobrirà, i les seves filles marxaran captives. [19] Faré, doncs,
justícia contra l'Egipte, i sabran que jo sóc Jahvè.

Destrucció del poder d'Egipte.— [20] L'any onze, el mes primer, el set del mes, —
1854→ la paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [21] Fill d'home, he trencat el braç del
Faraó, rei d'Egipte, i ningú no l'ha curat, aplicant-li remeis i posant-li una bena, perquè
reprengui forces per a agafar l'espasa. [22] Per això, així parla el Senyor Jahvè: Aquí estic
contra el Faraó, rei d'Egipte; li trencaré els braços, el que és vàlid i el que és trencat, i li
faré caure l'espasa de les mans. [23] Dispersaré els egipcis entre les nacions i els

disseminaré entre els altres països. [24] Fortificaré els braços del rei de Babilònia i li posaré
la meva espasa a la mà. Trencaré els braços del Faraó, que gemegarà davant d'ell com
un ferit de mort. [25] Fortificaré els braços del rei de Babilònia, i els braços del Faraó
cauran. I sabran que jo sóc Jahvè, quan posaré la meva espasa a la mà del rei de
Babilònia, i ell la brandarà contra el país d'Egipte. [26] Dispersaré els egipcis entre les
nacions i els disseminaré entre els altres països, i sabran que jo sóc Jahvè.

31 El Faraó, el gran arbre.— [1] L'any onze, el mes tercer, l'u del mes, la paraula
de Jahvè em fou adreçada, dient: [2] Fill d'home, digues al Faraó, rei d'Egipte, i al seu
aparell fastuós: ¿Amb qui t'has comparat en la teva grandesa?

[3] Vet aquí un avet (un cedre del Líban),
d'un bell brancatge,
de molta fulla,
amb una alta talla.
Entre els núvols
tenia el cimal!
[4] L'aigua l'ha fet créixer,
l'oceà l'ha fet gran;
ha fet anar els seus rius
entorn d'on era plantat
ha enviat els seus recs
a tot el seu camp.
[5] Per això, s'ha fet més alt
que cap arbre del camp,
se li han multiplicat les branques,
les rames se li han allargat (de tanta aigua que s'estenia).
[6] Feien niu a les seves branques
tots els ocells del cel;
sota les seves rames criaven
totes les bèsties del camp;
a la seva ombra vivien
tot de grans nacions.
[7] Era bell en la seva grandesa,
per les llargues branques,
ja que tenia les arrels
vora l'aigua abundant.
—1855→
[8] Els cedres no l'eclipsaven
al jardí de Déu,
els xiprers no es podien comparar
amb les seves branques,
els plàtans no eren ni tan sols
com les seves rames.
Cap arbre, al jardí de Déu,
no l'igualava en bellesa.

9 Jo l'havia embellit amb un ric ramatge. Li tenien enveja tots els arbres d'Edèn, que
hi ha al jardí de Déu. 10 Per això, així parla el Senyor Jahvè: Per tal com era d'alta talla,
que havia posat el seu cimal entre els núvols, que s'ha enorgullit de la seva alçària, 11 jo
l'he posat a les mans d'un capitost de nacions, perquè el tracti segons la seva impietat;
l'he expulsat. 12 Uns estrangers, els més ferotges de les nacions, l'han tallat, l'han llençat
sobre les muntanyes; les seves branques han caigut a totes les valls i les seves rames
s'han trencat a totes les torrenteres del país. Tots els pobles de la terra han fugit de la
seva ombra (i l'han llençat). 13 Damunt el seu tronc han posat tots els ocells, totes les
bèsties salvatges han estat sobre les seves rames, 14 per tal que mai no s'elevi, en el seu
orgull, cap arbre situat prop de l'aigua, que cap no elevi el cimal entre els núvols, que
cap arbre ben regat no s'ensuperbeixi per la seva alçària. Ja que tots són destinats a
morir, a anar al país de sota terra, enmig del comú dels homes, amb els qui davallen a la
fossa.

15 Així parla el Senyor Jahvè: El dia que ha davallat al país dels morts, en senyal de
dol he tancat sobre ell l'oceà, he aturat els seus rius, i les grans aigües han quedat
retingudes; per ell, he fet anar de negre el Líban, i tots els arbres del camp han llanguit
per ell. 16 Amb el soroll de la seva caiguda he commogut les nacions, quan l'he precipitat
al país dels morts, amb els qui davallen a la fossa. Al país de sota terra, s'han consolat
tots els arbres d'Edèn, la millor tria del Líban, tots els regats per l'aigua. 17 Junt amb ell
baixaran també al país dels morts, cap a les víctimes de l'espasa, aquells qui habitaven a
la seva ombra, entre les nacions.

18 ¿Qui t'igualava en glòria i en grandesa, entre els arbres d'Edèn? I tanmateix —
1856→ t'has vist precipitat, amb els arbres d'Edèn, cap al país de sota terra: jeus enmig
d'incircumcisos, amb les víctimes de l'espasa. Això és el Faraó i tot el seu aparell
fastuós! Oracle del Senyor Jahvè.

32 El Faraó, el cocodril. 1 L'any dotze, el dotzè mes, l'u del mes, la paraula de
Jahvè em fou adreçada, dient: 2 Fill d'home, entona una complanta sobre el Faraó, rei
d'Egipte. Li diràs: Lleó de les nacions, estàs perdut!

Tu eres com un cocodril als mars,
que brufaves amb els teus narius,
que enterbolies l'aigua amb les potes,
que agitaves el teu riu trepitjant.

3 Així parla el Senyor Jahvè: Estendré sobre teu la meva xarxa (enmig d'un gran
concurs de poble) i et pujaré amb el meu filat. 4 Et llençaré a terra, et tiraré a la
superfície del camp, faré posar sobre teu tots els ocells, atiparé (amb tu) totes les bèsties
salvatges. 5 Exposaré la teva carn sobre les muntanyes i ompliré les valls amb la teva
carronya. 6 Abeuraré la terra amb els teus escorrims (de la teva sang sobre les
muntanyes), i les torrenteres s'ompliran de la teva sang. 7 Quan et donaré el cop, cobriré
els cels i enfosquiré els seus estels, cobriré el sol amb un núvol, i la lluna no farà més
claror. 8 Per tu enfosquiré tots els astres del cel, abrigaré en tenebres el teu país, oracle
del Senyor Jahvè.

9 Neguitejaré el cor de molts pobles quan portaré els teus captius entre les nacions,
a països que no coneixes. 10 Faré que molts pobles quedin esbalaïts davant teu; i els seus
reis s'esborronaran fortament, quan brandaré la meva espasa sobre ells, i tremolaran a
cada moment, cadascun per la seva vida, el dia de la teva caiguda. 11 Perquè així parla el
Senyor Jahvè: L'espasa del rei de Babilònia vindrà sobre teu. 12 Amb l'espasa d'uns
valents faré caure el teu aparell fastuós. Són tots els més ferotges de les nacions.
Destruiran l'orgull de l'Egipte, tot el seu aparell fastuós serà anorreat. 13 Faré
desaparèixer tot el seu bestiar de vora les grans aigües. El —1857→ peu de l'home no
les enterbolirà més, el casc de la bèstia no les remenarà més. 14 Aleshores faré aclarir la
seva aigua i córrer com oli els seus rius, oracle del Senyor Jahvè.

15 Quan hauré fet (del país) d'Egipte una desolació, i el país estarà despullat del que
conté; quan hauré clavat els cops a tots els qui hi viuen, sabran que jo sóc Jahvè. 16 És
una complanta, això que has de cantar tu i que han de cantar les filles de les nacions. La
cantaran per l'Egipte i per tot el seu aparell fastuós, oracle del Senyor Jahvè.

Davallada del Faraó al país dels morts.— 17 L'any dotze, el quinze del mes, la
paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: 18 Lamenta't per l'aparell fastuós de l'Egipte,
fes-lo davallar (a ell i les filles de les nacions potents) al país de sota terra, cap a aquells
qui davallen a la fossa.

20b Cauran enmig dels qui han caigut per l'espasa, i tota la seva força s'extingirà. 21b
Uns valents li parlaran d'enmig del país dels morts: 19 «A qui ets superior? Davalla i jeu
amb els incircumcisos, 20a enmig de les víctimes de l'espasa». (21a Davalla amb els seus
auxiliars, jeu amb els incircumcisos, les víctimes de l'espasa.)

22 Allà és Assur amb tot el seu equip (al voltant d'ell els seus sepulcres, tots
víctimes, caiguts per l'espasa). 23 Els han posat els sepulcres al fons de la fossa, amb el
seu equip al voltant del seu sepulcre, tots víctimes, caiguts per l'espasa, que havien
sembrat el terror sobre la terra dels vivents.

24 Allà és Elam, amb tot el seu aparell fastuós al voltant del seu sepulcre, tots
víctimes, caiguts per l'espasa; han davallat, incircumcisos, al país de sota terra, ells que
havien sembrat el terror sobre la terra dels vivents. Porten la seva ignomínia amb els qui
davallen a la fosca. 25 (Enmig de víctimes han posat, per a ell i per al seu aparell fastuós,
el jaç al voltant del seu sepulcre, tots incircumcisos, víctimes de l'espasa, perquè havien
sembrat el terror sobre la terra dels vivents; porten la seva ignomínia amb els qui
davallen a la fossa.) Els han posats enmig de víctimes.

—1858→

26 Allà és Mósoc (Túbal) amb tot el seu aparell fastuós, al voltant del seu sepulcre,
tots incircumcisos, víctimes de l'espasa, perquè havien sembrat el terror sobre la terra
dels vivents. 27 Jeuen amb els valents, caiguts ja fa temps, que davallaren al país dels
morts amb les seves armes de guerra, als quals han posat la seva espasa sota el cap i el
seu escut sobre els ossos, perquè havien sembrat el terror de la seva valentia sobre la
terra dels vivents. (28 Però tu seràs romput i jauràs enmig d'incircumcisos, amb les
víctimes de l'espasa.)

29 Allà és Edom (els seus reis) amb tots els seus prínceps, que han estat posats,
malgrat la seva valentia, entre les víctimes de l'espasa. Jeuen amb els incircumcisos,
amb els qui davallen a la fossa.

30 Allà són els senyors del nord (tots plegats) i tots els sidonis, que davallaren sota
terra, amb les víctimes. Jeuen incircumcisos, amb les víctimes de l'espasa, i porten la
seva ignomínia amb els qui davallen a la fossa.

31 El Faraó els veurà i es consolarà de tot el seu aparell fastuós. (El Faraó i tot el seu
exèrcit són víctimes de l'espasa) oracle del Senyor Jahvè. 32 Perquè ha sembrat el terror
sobre la terra dels vivents: el faran jeure, doncs, enmig d'incircumcisos, amb les
víctimes de l'espasa, el Faraó amb tot el seu aparell fastuós, oracle del Senyor Jahvè.

Llibre de la consolació (Ez. 33,1 - 39,29)

33 Promesa de restauració. El profeta com a sentinella.— 1 La paraula de
Jahvè em fou adreçada, dient: 2 Fill d'home, parla als fills del teu poble. Els diràs: Quan
jo faig venir l'espasa contra un país, la gent de la terra pren un home de dins els seus
termes i el posa de sentinella. 3 Si ell veu venir l'espasa contra el país, toca el corn per
donar l'alarma al poble. 4 Si n'hi ha cap que sent el toc de corn, i no en fa cas, de manera
que l'espasa ve i se l'emporta, li recaurà la pròpia sang sobre el cap. 5 Havia sentit el toc
de corn, però no n'ha fet cas, la seva sang recaurà sobre ell; mentre que —
1859→ l'altre, havent donat l'alarma, haurà salvat la seva vida.

6 En canvi, si el sentinella veu venir l'espasa i no toca el corn, de manera que el
poble no es posa alerta, i l'espasa ve i se n'emporta un d'ells, aquest haurà estat emportat
per la pròpia culpa, però jo passaré comptes de la seva sang amb el sentinella.

7 Quant a tu, fill d'home, jo et faig sentinella per a la casa d'Israel. Quan sentis una
paraula de la meva boca, els has d'advertir de part meva. 8 Si dic a l'impiu: «Impiu, has
de morir», i tu no parles advertint l'impiu que renunciï a la seva conducta, és ell, l'impiu,
que morirà per la seva culpa, però és amb tu que jo passaré comptes de la seva sang. 9
En canvi, si tu has advertit l'impiu que renunciï a la seva conducta i es converteixi, però
no es converteix, és ell que morirà per la seva culpa, però tu salvaràs la teva vida.

Responsabilitat dels oients del profeta.— 10 I tu, fill d'home, digues a la casa
d'Israel: Vosaltres dieu: «Les nostres infidelitats i els nostres pecats pesen sobre
nosaltres, és per ells que ens estem decandint, ¿com podríem viure?» 11 Digue'ls: Ho juro
per ma vida, oracle del Senyor Jahvè, no trobo cap gust en la mort de l'impiu; el meu
gust és que l'impiu es converteixi de la seva conducta i visqui. Convertiu-vos, convertiu-
vos dels vostres mals camins. ¿Per què hauríeu de morir, casa d'Israel?

12 I tu, fill d'home, digues als fills del teu poble: (La justícia del just no el salvarà, el
dia que sigui infidel.) Quant a la impietat de l'impiu, no el farà sucumbir, si un dia
renuncia a la seva impietat. I quant a la justícia del just, no podrà viure en virtut d'ella, si
un dia peca. 13 Si dic al just: «Viuràs», però els, refiant-se de la seva justícia, comet la
injustícia, tota la seva justícia no serà tinguda en compte; és per la injustícia que ha

comès que morirà. [14] En canvi, si dic a l'impiu: «Has de morir», però ell es converteix
del seu pecat i practica el dret i la justícia, [15] si torna les penyores, si restitueix el que ha
robat, si observa les lleis que donen la vida, sense fer cap injustícia, viurà i no
morirà. —1860→ [16] No seran tinguts més en compte tots els pecats que ha comès: ha
practicat el dret i la justícia; per això, viurà.

[17] I els fills del teu poble diuen: «La manera de fer del Senyor no és justa», quan és
la seva manera de fer la que no és justa. [18] Si el just renuncia a la seva justícia i comet la
injustícia, morirà per això. [19] I, si l'impiu renuncia a la seva impietat i practica el dret i la
justícia, és gràcies a això que viurà. [20] I dieu: «La manera de fer del Senyor no és justa!»
Jo us jutjaré, a cadascun segons la seva conducta, casa d'Israel.

La caiguda de Jerusalem.— [21] (L'any dotze, el dia cinc del desè mes del nostre
exili) vingué a casa l'escàpol de Jerusalem, dient: «La ciutat ha caigut!» [22] Aleshores la
mà de Jahvè fou sobre mi (al vespre, abans que arribés l'escàpol, i m'obrí la boca fins
que arribà a casa, al matí), m'obrí la boca i no vaig ser més mut.

Contra les pretensions dels no exiliats.— [23] La paraula de Jahvè em fou adreçada,
dient: [24] Fill d'home, els qui habiten aquestes ruïnes, sobre la terra d'Israel, van dient:
«Abraham era sol i obtingué la possessió del país. A nosaltres, que som molts, el país
ens és donat en patrimoni». [25] Per això, digue'ls: Així parla el Senyor Jahvè. Mengeu
carn amb la sang, alceu els ulls cap als vostres ídols, escampeu sang, i el país seria
vostre? [26] Us apuntaleu sobre les vostres espases, feu abominacions, cada un deshonra la
dona d'altri, i el país seria vostre? [27] Així els diràs: Així parla el Senyor Jahvè: Ho juro
per ma vida: els qui són en camp ras, els donaré a les feres perquè els devorin, i els qui
són als espadats i a les cavernes moriran per la pesta. [28] Faré del país un desert i una
solitud, i el seu fort orgull s'acabarà. Les muntanyes d'Israel quedaran desolades, i ningú
no hi passarà més. [29] I sabran que jo sóc Jahvè, quan faré del país un desert i una solitud
per culpa de totes les abominacions que han practicat.

Escepticisme frívol del poble.— [30] I tu, fill d'home, —1861→ vet aquí que els
fills del teu poble enraonen de tu vota les parets i a les portes de les cases. Es diuen l'un
a l'altre: «Anem a escoltar quina és la paraula que ve de Jahvè». [31] I acuden a tu, corrua
feta (el meu poble), s'asseuen al teu davant, escolten les teves paraules (però no les
apliquen; si amb la boca donen mostres d'aprovació, el cor se'ls en va darrera del seu
guany il·lícit). [32] Per a ells, tu no ets sinó un hàbil flautista, que té la veu bonica i fa una
música dolça. Escolten les teves paraules, però no les apliquen pas. [33] Quan vindrà la
cosa —mira, ja ve!—, sabran que hi havia un profeta entre ells.

34 Contra els pastors d'Israel.— [1] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [2]
Fill d'home, profetitza contra els pastors d'Israel[1579], profetitza i digue'ls: O pastors! Així
parla el Senyor Jahvè: Ai dels pastors d'Israel, que es pasturen ells mateixos! Els
pastors, ¿no han de pasturar les ovelles? [3] Vosaltres us alimenten amb la llet, us vestiu
amb la llana, heu sacrificat les ovelles més grasses, però no heu fet pasturar el ramat. [4]
No heu refet l'ovella feble, no heu curat la que estava malalta, no heu encanyat la
camatrencada. No heu fet tornar la que s'esgarriava, ni heu cercat la que es perdia. En
canvi, la que era forta, l'heu trepitjada amb duresa. ([5] Sense pastor, s'han dispersat i les
han devorades totes les bèsties salvatges; s'han dispersat.) [6] El meu ramat ha errat per les
muntanyes i sobre tot puig elevat, (el meu ramat) s'ha dispersat per (tot) el país, sense
que ningú se n'ocupés o el cerqués. [7] Per això, pastors, escolteu la paraula de Jahvè: [8] Ho

juro per ma vida, oracle del Senyor Jahvè: el meu ramat ha servit de presa i l'han
devorat totes les bèsties salvatges, perquè no tenien pastor; els pastors no s'ocupen del
meu ramat; els pastors es pasturen ells mateixos, sense pasturar el meu ramat; [9] per això,
pastors (escolten la paraula de Jahvè). [10] Així parla el Senyor Jahvè: Aquí em teniu
contra els pastors! Els tornaré a prendre el meu ramat i els impediré de pasturar-lo. Així,
els pastors no es pasturaran més ells mateixos. Els arrabassaré les meves —
1862→ ovelles de la boca, i mai més no les podran devorar. [11] Perquè, així parla el
Senyor Jahvè: Aquí em teniu, en persona: m'ocuparé del meu ramat i vetllaré per ell. [12]
Com un pastor vetlla pel seu ramat el dia que es veu atacat, quan les ovelles són
dispersades, així vetllaré jo per les meves ovelles. Les retiraré de tots els llocs on s'han
dispersat el dia de núvols i de foscor. [13] Les faré sortir dels pobles on són, les aplegaré
dels altres països i les duré a la seva terra. Les faré pasturar sobre les muntanyes
d'Israel, a les torrenteres i a tots els millors indrets del país. [14] Les faré pasturar en un bon
pasturatge, i a la muntanya excelsa d'Israel tindran la cleda. És allà que jauran en una
bona cleda, brostejaran un pasturatge gras sobre les muntanyes d'Israel. [15] Sóc jo que faré
pasturar les meves ovelles i sóc jo que les faré jeure, oracle del Senyor Jahvè. [16] Cercaré
la que s'ha perdut, faré tornar la que s'ha esgarriat, encanyaré la camatrencada, donaré
forces a la malalta, guardaré (la grassa i) la forta; les pasturaré amb justícia.

[17] Quant a vosaltres, ovelles meves, així parla el Senyor Jahvè: Jo jutjaré entre
ovella i ovella (marrans i bocs). [18] ¿No us fa res que pastureu en els bons pasturatges i
trepitgeu amb els peus les sobres de la vostra pastura, que begueu l'aigua clara, i, amb
els peus, enterboliu la que sobra? [19] De manera que les meves ovelles han de pasturar el
que els vostres peus han trepitjat i han de beure el que els vostres peus han enterbolit! [20]
Per això, així els diu el Senyor Jahvè: Aquí em teniu, en persona: jutjaré entre l'ovella
grassa i l'ovella magra, [21] perquè amb el costat i l'espatlla empenyeu i amb les banyes
envestiu totes les malaltisses fins a treure-les fora. [22] Però jo defensaré les meves ovelles
perquè no serveixin més de presa, jutjaré entre ovella i ovella.

[23] Establiré sobre ells un sol pastor que els pasturi, el meu servent David; (és ell que
els farà pasturar) i serà per a ells un pastor. [24] Jo, Jahvè, seré el seu Déu i (el meu
servent) David serà príncep enmig d'ells. Jo, Jahvè, he parlat.

[25] Conclouré amb ells una —1863→ aliança de pau i faré desaparèixer del país
les feres, perquè puguin habitar en seguretat al desert i dormir als boscos. [26] Els posaré al
voltant del meu tossal, i faré caure la pluja al seu temps. Seran pluges de benedicció, [27]
perquè l'arbre del camp doni el seu fruit i la terra doni els seus productes. Viuran segurs
al seu territori i sabran que jo sóc Jahvè, quan trencaré els tellols del seu jou i els
deslliuraré de les mans dels qui els havien esclavitzat. [28] No seran més una presa dels
pagans, i les bèsties salvatges no els devoraran més. Habitaran en seguretat i no hi haurà
ningú que els inquieti. [29] Els donaré tot el pa que calgui, perquè no siguin més víctimes
de la fam en el país i no hagin de suportar més l'escarni dels pagares. [30] I els pagares
sabran que jo, Jahvè, el seu Déu, estic amb ells, i que ells, la casa d'Israel, són el meu
poble, oracle del Senyor Jahvè.

[31] Però vosaltres, ovelles meves, sou el ramat que jo pasturo, i jo sóc el vostre Déu,
oracle del Senyor Jahvè.

35 Contra les muntanyes d'Edom.— [1] La paraula de Jahvè em fou adreçada,
dient: [2] Fill d'home, posa't de cara a la muntanya de Seïr i profetitza contra ella. [3] Li

diràs: Així parla el Senyor Jahvè: Aquí em tens contra tu, muntanya de Seïr. Estendré la
mà contra tu, et transformaré en solitud i en desert, [4] reduiré les teves ciutats a ruïnes. I
tu seràs una solitud i sabràs que jo sóc Jahvè. [5] Perquè has covat una enemistat de segles
i has lliurat a l'espasa els israelites (al temps del seu infortuni), al punt de la culpa final, [6]
ho juro per ma vida, oracle del Senyor Jahvè: (Sí, et faré sagnar, i la sang et perseguirà.)
Ho juro, amb la sang t'has fet culpable, i la sang et perseguirà! [7] Faré de la muntanya de
Seïr una solitud i un desert, i en suprimiré el qui passa i el qui traspassa [8] (ompliré de
cadàvers les seves muntanyes); sobre els teus puigs, a les teves valls i a totes les teves
torrenteres, en cauran de traspassats per l'espasa. [9] Faré de tu solituds eternes, les ciutats
no seran habitades, i sabreu que jo sóc Jahvè.

—1864→

Les pretensions sobre Judà.— [10] Ja que deies: «Les dues nacions i els dos països
han de ser meus, hi entraré en possessió» —i Jahvè ho sentia!—, [11] per això: Ho juro per
ma vida, oracle del Senyor Jahvè, jo et tractaré amb ira i amb gelosia igual com tu has
obrat amb odi contra ells, i em faré conèixer en tu quan et jutjaré tal com ho has
merescut. [12] I sabràs que jo, Jahvè, he sentit totes les blasfèmies que has proferit contra
les muntanyes d'Israel, dient: «Estan abandonades, són pastura per a nosaltres». [13] N'has
dit de grosses contra mi i has tingut contra mi paraules insolents. Jo ho he sentit tot! [14]
Així parla el Senyor Jahvè: (Amb alegria de tot el país, faré de tu un desert.) [15] Com t'has
alegrat tu quan l'heretatge de la casa d'Israel s'ha convertit en desert, jo et tractaré de la
mateixa manera: seràs un desert, muntanya de Seïr, i tot Edom, una ruïna completa! I
sabran que jo sóc Jahvè.

36 A favor de les muntanyes d'Israel.— [1] I tu, fill d'home, profetitza sobre les
muntanyes d'Israel. Digues: Muntanyes d'Israel, escolteu la paraula de Jahvè. [2] Així
parla el Senyor Jahvè: Ja que l'enemic ha dit de vosaltres: «Ha, ha, ens ha tocat en
possessió una solitud eterna!», [3] profetitza i digues: Així parla el Senyor Jahvè: Se us
han empassat goludament els dels voltants per convertir-vos en la propietat dels pagans
que hi queden, i heu estat l'objecte de befa i de comentaris de la gent. [4] Per això,
muntanyes d'Israel, escolteu la paraula del Senyor Jahvè. Així parla el Senyor Jahvè a
les muntanyes, als puigs, a les torrenteres i a les valls, a les ruïnes desolades i a les
ciutats abandonades que han servit de presa i d'escarni als pagans que queden als
voltants. [5] Així parla el Senyor Jahvè: Ho juro, parlo en el foc de la meva gelosia contra
la resta dels pagans i contra tot Edom, que s'han adjudicat el meu país en patrimoni amb
alegria (de tot el cor), amb la passió de l'ànima...

[6] Per això, profetitza sobre la terra d'Israel. Digues a les muntanyes, als puigs, a les
torrenteres i a les valls: Així —1865→ parla el Senyor Jahvè: Aquí em teniu que
parlo en la meva gelosia i en la meva còlera. Ja que us heu carregat les injúries dels
pagans [7] (així parla el Senyor Jahvè), ho juro, els pagans que teniu al voltant s'hauran de
carregar els seus propis insults.

[8] I vosaltres, muntanyes d'Israel, fareu créixer les vostres branques i donareu el
vostre fruit per al meu poble d'Israel, ja que estan a punt de tornar. [9] Perquè jo sóc el
vostre Déu; em giraré cap a vosaltres, i sereu conreades i sembrades. [10] Multiplicaré
sobre vosaltres els homes, tota la casa d'Israel sencera. Les ciutats seran habitades, i les
ruïnes, reedificades. [11] Multiplicaré sobre vosaltres homes i bèsties (es multiplicaran i
seran fecunds). Faré que siguin habitades com abans, us faré més de bé que en altre

temps, i sabreu que jo sóc Jahvè. [12] Sobre vosaltres faré néixer homes: el meu poble
d'Israel; tu seràs la seva propietat i la seva herència i no tornaràs més a privar-los dels
seus fills. [13] Així parla el Senyor Jahvè: Ells et diuen: «Ets una devoradora d'homes, que
has privat la teva gent de fills». [14] Doncs, no devoraràs més homes, no privaras més la
teva gent de fills, oracle del Senyor Jahvè.

[15] No et faré sentir més els insults dels pagans, no portaràs més l'oprobi dels pobles
(no privaràs més la teva gent de fills), oracle del Senyor Jahvè.

Mòbil suprem de la conducta divina amb Israel.— [16] La paraula de Jahvè em fou
adreçada, dient: [17] Fill d'home, quan la casa d'Israel habitava a la seva terra, la va
deshonrar amb la seva conducta i amb les seves obres; la seva conducta davant meu era
com la impuresa d'una dona quan té la regla! [18] Vaig abocar, doncs, la meva còlera sobre
ells (per la sang que havien escampat sobre el país i perquè l'havien deshonrat amb els
seus ídols). [19] Els he dispersats entre les nacions i els he disseminats pels altres països.
Els he jutjats segons la seva conducta i segons les seves obres. [20] I entre les nacions on
han vingut, han profanat el meu sant nom, fent dir d'ells: «Són —1866→ el poble de
Jahvè, i han hagut de sortir del seu país». [21] Aleshores n'he tingut compassió en
consideració al meu sant nom, que la casa d'Israel havia profanat a les nacions on havia
vingut. [22] Per això, digues a la casa d'Israel: Així parla el Senyor Jahvè: No és pas per
vosaltres que ho faig, casa d'Israel, sinó en atenció al meu sant nom, que heu profanat a
les nacions on heu vingut: [23] santificaré el meu gran nom, que ha estat profanat entre els
pagans, que vosaltres heu profanat enmig d'ells. I els pagans sabran que jo sóc Jahvè
(oracle del Senyor Jahvè), quan posaré de manifest als seus ulls que sóc sant en tot allò
que faig amb vosaltres. [24] Aleshores us agafaré de les nacions i us aplegaré de tots els
altres països, i us faré venir a la vostra terra. [25] Espargiré sobre vosaltres una aigua pura,
perquè sigueu purs de totes les vostres impureses, i us purificaré de tots els vostres
ídols! [26] Us donaré un cor nou i posaré en vosaltres un esperit nou; trauré de la vostra
carn el cor de pedra i us en donaré un de carn. [27] Posaré el meu esperit en vosaltres[1580] i
faré que camineu segons les meves lleis, que observeu i seguiu els meus costums. [28]
Habitareu el país que vaig donar als vostres pares. Vosaltres sereu el meu poble, i jo
seré el vostre Déu. [29] Us deslliuraré de totes les vostres impureses. Cridaré el blat i el
multiplicaré; no us faré passar més fam. [30] Multiplicaré els fruits dels arbres i els
productes dels camps, a fi que no hàgiu de passar més l'oprobi de la fam entre els
pagans. [31] Aleshores us recordareu de la vostra mala conducta i de les vostres accions
criminals i sentireu fàstic de vosaltres mateixos per les vostres culpes i les vostres
abominacions. [32] No és per vosaltres que ho faig, oracle del Senyor Jahvè. Que us consti!
Avergonyiu-vos-en i ruboritzeu-vos per la vostra conducta, casa d'Israel.

Palestina serà un paradís.— [33] Així parla el Senyor Jahvè: El dia que us purificaré
de totes les vostres culpes, faré que les ciutats siguin habitades, i les ruïnes,
reedificades. [34] La terra abandonada serà conreada, després d'haver estat deserta a —
1867→ la vista de tots els passants. [35] I diran: «Aquesta terra, fa poc abandonada, s'ha
tornat com un jardí d'Edèn; les ciutats en ruïnes, abandonades i demolides, tornen a ser
fortaleses habitades». [36] I els pagans que sobreviuran al voltant de vosaltres sabran que
sóc jo, Jahvè, que he reedificat allò que estava destruït i que he replantat allò que estava
abandonat. Jo, Jahvè, ho he dit i fet!

Augment de la població. [37] Així parla el Senyor Jahvè: En això i tot acolliré la
demanda que la casa d'Israel, vol que satisfaci: els multiplicaré igual que ovelles de

l'estepa; [38] com ovelles sagrades, com ovelles reunides a Jerusalem, els dies d'aplec, així s'ompliran d'homes les ciutats en ruïnes. I sabran que jo sóc Jahvè.

37 Visió dels ossos secs. [1] La mà de Jahvè fou sobre mi, em féu sortir amb l'esperit de Jahvè i em deposà al mig de la plana, una plana plena d'ossos humans[1581]. [2] M'hi va fer passar a tocar, tot al voltant; eren molt nombrosos a la superfície de la plana, i tots molt secs. [3] Em digué: Fill d'home, reviuran aquests ossos? Jo vaig dir: Senyor Jahvè, sou vós que ho sabeu. [4] Em digué: Fill d'home, profetitza sobre aquests ossos. Digue'ls: Ossos secs, escolteu la paraula de Jahvè. [5] Així parla el Senyor Jahvè a aquests ossos: Jo faré venir a vosaltres esperit, perquè visqueu, [6] estiraré sobre vosaltres nervis, faré créixer carn sobre vosaltres, estiraré pell sobre vosaltres i us infondrà esperit, i viureu, i sabreu, que jo sóc Jahvè. [7] Vaig profetitzar com se'm manava, i es féu un soroll al moment que profetitzava; hi hagué una commoció, i els ossos s'acostaren l'un a l'altre. [8] Vaig veure'ls recoberts de nervis, la carn creixia i la pell s'hi estirava al damunt; però no hi havia esperit en ells. [9] I em digué: Profetitza a l'esperit, profetitza, fill d'home. Digues a l'esperit: Així parla el Senyor Jahvè: Vine dels quatre vents, esperit, bufa sobre aquests morts, i que visquin. [10][1582] Vaig profetitzar com em manava, i l'esperit vingué en ells, i reprengueren vida i es posaren drets sobre els peus eren un exèrcit molt, però molt, gran!

—1868→

[11] Aleshores em digué: Fill d'home, aquests ossos són tota la casa d'Israel. Ells diuen: «Els nostres ossos són secs, s'ha perdut la nostra esperança, per a nosaltres ja s'ha acabat tot!» [12] Per això, profetitza. Els diràs: Així parla el Senyor Jahvè: Jo obriré els vostres sepulcres, i us faré pujar dels vostres sepulcres (el meu poble), i us faré venir a la terra d'Israel. [13] I sabreu que jo sóc Jahvè, quan obriré els vostres sepulcres i us faré pujar dels vostres sepulcres, el meu poble. [14] Us infondré el meu esperit, i viureu, i us instal·laré sobre la vostra terra, i sabreu que jo, Jahvè, ho he dit i ho faig, oracle de Jahvè.

Reconstitució de la unitat del poble.— [15] La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient: [16] (I tu) fill d'home, agafa un tros de fusta i escriu a sobre: «Judà i els fills d'Israel associats amb ell». Agafa un altre tros de fusta i escriu a sobre: «Josep, fusta d'Efraïm, i tota la casa d'Israel associada amb ell». [17] Acosta'ls l'un a l'altre (per a tu en una sola fusta), perquè no facin més que una fusta a la teva mà. [18] I quan els fills del teu poble et diran: «¿Que no ens expliques què vols dir amb això?», [19] digue'ls: Així parla el Senyor Jahvè: Jo agafaré la fusta de Josep, que Efraïm té a la mà, i de les tribus d'Israel que estan amb ell, i l'ajuntaré amb la fusta de Judà i en faré una sola fusta, i no faran sinó u a la meva mà.

[20] Les fustes sobre les quals hauràs escrit, les tindràs a la mà, davant d'ells, [21] i els diràs: Així parla el Senyor Jahvè: Jo agafaré els fills d'Israel de les nacions on se n'han anat i els aplegaré dels voltants, i els faré venir a la seva terra. [22] I en faré una sola nació al meu país i sobre les muntanyes d'Israel, i un sol rei farà de rei per a tots; no formaran més dues nacions, no estaran més dividits en dos regnes. [23] No es deshonraran més amb els seus ídols (i amb els seus Horrors i totes les seves infidelitats). Els defensaré contra totes les apostasies amb què han pecat, els purificaré, i ells seran el meu poble, i jo seré el seu Déu. [24] El meu servent David regnarà sobre ells; no hi haurà més —1869→ que un sol pastor per a tots ells; obeiran els meus costums, observaran les meves lleis i les

seguiran. [25] Habitaran el país que vaig donar al meu servent Jacob, on habitaren els
vostres pares. Hi habitaran (ells i els seus fills, i els fills dels seus fills, per sempre), i
David, el meu servent, serà el seu príncep per sempre. [26] Conclouré amb ells una aliança
de pau, serà una aliança perpètua amb ells. (Els seré favorable i els multiplicaré.) I
establiré el meu santuari enmig d'ells per sempre. [27] Tindré la residència prop d'ells, i
seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. [28] I quan el meu santuari estarà enmig d'ells
per sempre, els pagans sabran que sóc jo, Jahvè, que santifico Israel.

38 Victòria final de Jahvè sobre les forces adversàries[1583].— [1] La paraula de
Jahvè em fou adreçada, dient: [2] Fill d'home, posa't de cara a Gog (cap al país de
Magog)[1584], príncep de Ros, de Mósoc i de Túbal, i profetitza contra ell. [3] Diràs: Així
parla el Senyor Jahvè: Aquí em tens contra tu, Gog, príncep de Ros, de Mósoc i de
Túbal. [4] (Faré tornarte'n, et posaré ganxos a les maixelles), et faré sortir en campanya, a
tu i tot el teu exèrcit, cavalls i cavallers, tots perfectament equipats, una horda immensa,
tots amb el broquer i l'escut i manejant l'espasa. ([5] Paràs, Cus i Fut seran amb ells, tots
amb l'escut i el casc) [6] Gomer i totes les seves tropes, Bet-Togormà, de l'extrem del
nord, i totes les seves tropes, molts de pobles seran amb tu. [7] Prepara't, estigues a punt,
tu i tota l'horda que s'ha concentrat al teu voltant, i posa't a la meva disposició.

[8] Passats molts de dies, rebràs ordres. A la darreria dels anys vindràs contra un país
recobrat de la ruïna, recollit de molts de pobles (sobre les muntanyes d'Israel que havien
estat reduïdes a ruïnes permanents; però ell ha estat retirat d'entre els pobles i viuen
confiats tots). [9] Pujaràs com una terrabastada i vindràs com un núvol, cobrint el país, tu i
totes les teves tropes, i molts de pobles amb tu.

[10] Així parla el Senyor Jahvè: Aquell dia, et passaran pel cap certes coses i formaràs
un designi dolent. —1870→ [11] Diràs: «Pujaré contra un país obert, sorprendré uns
homes pacífics que viuen confiats. Habiten tots en ciutats sense muralles, no tenen
forrellats ni portes. [12] Aniré a pillar i a fer botí, giraré la mà contra unes ruïnes habitades
i contra un poble recollit d'entre les nacions, que tracta en bestiar (i béns), que habita
sobre el melic de la terra». [13] Sabà, Dedan i els traficants de Tarsís i tots els seus magnats
et diran: «¿És per pillar que tu véns? ¿És per fer botí que has reunit les teves tropes? ¿És
per emportar-te'n or i plata, per apoderar-te de bestiar (i béns, per fer un gran botí)?

[14] Per això, profetitza, fill d'home. Digues a Gog: Així parla el Senyor Jahvè: ¿No és
veritat que, aquell dia, quan el meu poble d'Israel viurà confiat, tu et posaràs en marxa?
[15] Vindràs d'allà on vius a l'extrem del nord, tu i molts de pobles amb tu, tots muntats a
cavall, una horda gran, un exèrcit quantiós. [16] Pujaràs contra el meu poble d'Israel com
un núvol, cobrint el país. Serà a la fi dels dies que et faré venir contra el meu país,
perquè els pagans em coneguin quan hauré posat de manifest als seus ulls que sóc sant
en tot allò que faig amb tu.

[17] Així parla el Senyor Jahvè a tu, Gog: Ets tu de qui jo he parlat en temps passats,
per ministeri dels meus servents, els profetes d'Israel, que profetitzaren en aquells
temps, anunciant la teva vinguda contra ells. [18] Aquell dia (el dia que Gog vindrà contra
el país d'Israel), oracle del Senyor Jahvè, em pujarà la mosca al nas. [19] Parlo en la meva
gelosia, en el foc de la meva indignació: Ho juro, aquell dia hi haurà una gran
commoció al país d'Israel. [20] Aleshores tremolaran davant meu els peixos del mar i els
ocells del cel, les bèsties salvatges i tots els rèptils que s'arrosseguen per terra, i tots els
homes que són sobre la terra. Les muntanyes s'ensulsiaran, s'ensorraran els terrenys

esglaonats, totes les muralles cauran a terra. [21] Cridaré contra ell tot allò que terroritza,
oracle del Senyor Jahvè. L'un girarà l'espasa contra l'altre, [22] el castigaré amb la pesta i la
sang, faré caure una pluja torrencial, pedres de calamarsa, foc i sofre, sobre —
1871→ ell i les seves tropes, i sobre els molts pobles que estaran amb ell. [23] Posaré de
manifest la meva grandesa i la meva santedat i em faré conèixer davant la majoria de
nacions, i sabran que jo sóc Jahvè.

39 ([1] I tu, fill d'home, profetitza contra Gog. Digues: Així parla el Senyor Jahvè:
Aquí em tens contra tu, Gog, príncep de Ros, de Mósoc i de Túbal.) [2] T'encerclaré,
doncs, et conduiré, et faré pujar de l'extrem del nord i et faré venir sobre les muntanyes
d'Israel. [3] A cops et faré saltar l'arc de la mà esquerra i et faré caure les fletxes de la mà
dreta. [4] Sucumbiràs sobre les muntanyes d'Israel, tu i totes les teves tropes, i els pobles
que estaran amb tu. Et donaré als ocells de presa de tota mena i a les bèsties salvatges,
perquè et devorin. ([5] Cauràs en ple camp, perquè jo, Jahvè, he parlat, oracle del Senyor
Jahvè. [6] Enviaré foc contra Magog i contra els qui habiten les illes en seguretat, i sabran
que jo sóc Jahvè.) [7] Manifestaré el meu sant nom enmig del meu poble d'Israel i no
deixaré profanar més el meu sant nom, i els pagans sabran que jo sóc Jahvè, el Sant
d'Israel.

[8] La cosa ve i es realitza, oracle del Senyor Jahvè. Es aquest el dia de què jo havia
parlat.

[9] Aleshores els habitants de les ciutats d'Israel sortiran a cremar i a lliurar a les
flames les armes, els broquers i els escuts, els arcs i les fletxes, els bastons de mà i les
piques. En faran foc durant set anys. [10] No aniran més a fer llenya al camp, no en tallaran
més als boscos, perquè és amb les armes que encendran foc. Pillaran aquells qui els
pillaven, prendran botí als qui els en prenien, oracle del Senyor Jahvè.

[11] Aquell dia donaré a Gog, per a la seva sepultura a Israel, un sepulcre molt
conegut, la vall d'Abarim, a l'est del mar. Obstruiran la boca de la vall, i allà enterraran
Gog amb tot el seu aparell fastuós, i li diran «Vall d'Hamon-Gog». [12] La casa d'Israel els
enterrarà. Per purificar el país, durant set mesos [13] (tots els qui enterraran seran la gent de
la terra), i per a ells serà un honor el dia que jo manifestaré la meva glòria, —
1872→ oracle del Senyor Jahvè. [14] Designaran homes que passin constantment pel país
cercant els qui hauran quedat sobre terra, per purificar-la al cap de set mesos. [15] Quan els
passants recorrin el país, si un d'ells veu ossos humans, hi posarà al costat una marca,
fins que els enterradors els hagin soterrats a la vall d'Hamon-Gog —[16] Hamona és també
el nom d'una ciutat— i hagin purificat el país.

[17] I tu, fill d'home, així parla el Senyor Jahvè: Digues als cells de tota mena i a totes
les bèsties salvatges: Reuniu-vos, veniu, aplegueu-vos de tot el voltant sobre el sacrifici
que us oferiré, un gran sacrifici sobre les muntanyes d'Israel; menjareu carn i beureu
sang. [18] Menjareu la carn de paladins, beureu la sang de prínceps de la terra. Tots són
moltons, anyells, bocs, toros grassos (de Basan). [19] Menjareu greix a sacietat i beureu
sang fins a l'embriaguesa, en el sacrifici que us ofereixo. [20] A la meva taula us atipareu
de cavalls i de cavallers, de paladins i de tot home de guerra, oracle del Senyor Jahvè. [21]
Manifestaré la meva glòria als pagans, i tots ells veuran la justícia que faig i la mà que
deixo caure contra ells. [22] I la casa d'Israel sabrà que jo sóc Jahvè, el seu Déu, des
d'aquell dia i més enllà.

23 I els pagans reconeixeran que la casa d'Israel havia estat exiliada per culpa seva;
ells m'havien traït, i jo vaig amagar d'ells la cara i els vaig posar a les mans dels seus
enemics, i tots caigueren per l'espasa. 24 Els he tractats com mereixien les seves
impureses i les seves infidelitats, i els he amagat la cara. 25 Per això, així parla el Senyor
Jahvè: És ara que canviaré la sort de Jacob, que tindré pietat de tota la casa d'Israel, i
que vetllaré gelosament pel meu sant nom. 26 S'oblidaran de la seva ignomínia i de totes
les traïcions que m'han fet, quan habitaran a la seva terra en seguretat, sense que els
inquieti ningú, 27 un cop els hauré aplegats dels països dels seus enemics, i jo
manifestaré la meva santedat davant dels pagans. 28 I coneixeran que jo, Jahvè, sóc el seu
Déu, en el fet que després d'exiliar-los cap a les nacions els hauré reunits —1873→ a
la seva terra, sense deixar-ne allà ni un, 29 i ja no els amagaré més la cara, perquè hauré
abocat el meu esperit sobre la casa d'Israel, oracle del Senyor Jahvè.

Projecte de nova constitució (Ez. 40,1 - 48,35)

40 El nou temple de Jerusalem[1585].— 1 L'any vint-i-cinc del nostre exili, per cap
d'any, el deu del mes, catorze anys després de la destrucció de la ciutat, el dia mateix, la
mà de Jahvè fou sobre mi. Ell em dugué, 2[1586] en una visió divina, al país d'Israel, i em
deixà sobre una muntanya molt alta, sobre la qual semblava construïda una ciutat, al
migdia. 3[1587] M'hi dugué, i vaig veure-hi un home (que tenia l'aspecte com el del
bronze). A la mà portava un cordill de lli i una canya d'amidar, i estava dret a la porta. 4
L'home em parlà: Fill d'home, mira bé, escolta amb totes les orelles i estigues ben atent
a tot allò que et mostraré, ja que és per fer-t'ho veure que he vingut aquí; i comunicaràs
a la casa d'Israel tot allò que vegis.

El mur exterior.— 5 I vet aquí que el temple estava voltat d'una muralla pertot
arreu. I l'home portava a la mà una canya d'amidar de sis colzades, en colzades d'una
colzada i quatre dits. Amidà l'amplària de la construcció, que feia una canya; i l'alçària,
una canya.

La porta de l'est.— 6 Em dugué a la porta que dóna a l'orient, en pujà els set
graons, i amidà el llindar de la porta, que feia una canya d'amplària; 7 i la llotja: una
canya de llargària i una d'amplària; la pilastra entre les llotges: cinc colzades; i el llindar
de la porta al costat del vestíbul de la porta, cap a l'interior: una canya. 8[1588]9 Amidà el
vestíbul de la porta: feia vuit colzades; les seves pilastres: dues colzades; 10 les llotges de
la porta oriental: eren tres a cada costat, totes tres de les mateixes dimensions; les
pilastres eren de les mateixes dimensions a cada costat. 11 Amidà l'amplària de l'entrada
de la porta: deu colzades; la llargària de la porta: tretze colzades; 12 la barrera davant —
1874→ les llotges: una colzada en una banda i una colzada a l'altra, quant a la seva
altura. I les llotges tenien sis colzades a cada costat. 13 Amidà la porta, del fons d'una
llotja fins al fons de l'altra: vint-i-cinc colzades d'una obertura a l'altra. 14[1589] 15 Amidà la
façana de la porta d'accés fins a la façana del vestíbul interior de la porta: cinquanta
colzades. 16 Hi havia finestres en espitllera sobre les llotges cap a l'interior de la porta tot
al voltant; igualment, al vestíbul hi havia finestres tot al voltant cap a l'interior i, a les
pilastres, palmeres a banda i banda.

L'atri exterior.— [17] Em dugué a l'atri exterior, on vaig veure sales i un empedrat
que feia la volta a l'atri; hi havia trenta sales sobre aquest empedrat. [18] L'empedrat era a
cada costat de les portes, paral·lel a la llargària de les portes; és l'empedrat inferior. [19]
Amidà l'amplària de Patri, de la façana de la porta inferior fins a la façana de la porta
interior, al defora tenia cent colzades. (L'est. El nord:)

La porta del nord.— [20] Em féu anar cap al nord, i vet aquí que l'atri exterior tenia
una porta que mira al nord, i n'amidà la llargària i l'amplària. [21] Les seves llotges eren en
nombre de tres a cada costat, les seves pilastres i el seu vestíbul eren de les mateixes
dimensions que les de la primera porta; cinquanta colzades de llarg i vint-i-cinc d'ample.
[22] Les seves finestres, les finestres del seu vestíbul, les seves palmeres tenien les
mateixes dimensions que les de la porta que dóna a l'orient. S'hi pujava per set graons, i
el seu vestíbul estava situat cap a l'interior. [23] Hi havia una porta cap a l'atri interior,
enfront de la porta septentrional, com a la porta oriental; amidà de porta a porta: cent
colzades.

La porta del sud.— [24] Em féu anar camí del sud. També al costat sud hi havia una
porta; n'amidà les llotges, les pilastres i el vestíbul: com les dimensions precedents. [25] La
porta i el seu vestíbul tenien finestres tot al voltant, com les altres finestres: cinquanta
colzades de llarg i vint-i-cinc d'ample. [26] La seva escalinata tenia set graons; el seu
vestíbul estava situat —1875→ cap a l'interior, i hi havia palmeres, una a cada costat,
sobre les pilastres. [27] I l'atri interior tenia una porta enfront de la porta cap al sud; amidà
la distància d'una porta a l'altra: cent colzades.

L'atri interior. Porta del sud.— [28] Després em dugué a l'atri interior, per la porta
meridional; amidà la porta meridional, que tenia les mateixes dimensions. [29] Les seves
llotges, les seves pilastres i el seu vestíbul tenien les mateixes dimensions. La porta
tenia, com el seu vestíbul, finestres tot al voltant. Cinquanta colzades de llarg i vint-i-
cinc d'ample. ([30] I els vestíbuls tot al voltant; vint-i-cinc colzades de llarg i cinc d'ample.)
[31] El seu vestíbul donava a l'atri exterior. Hi havia palmeres sobre les seves pilastres, i la
seva escalinata tenia vuit graons.

La porta de l'est.— [32] Em dugué a l'atri interior per la porta oriental i amidà la
porta: tenia les mateixes dimensions. [33] Les seves llotges, les seves pilastres i el seu
vestíbul tenien les mateixes dimensions. La porta tenia, com el seu vestíbul, finestres tot
al voltant. Cinquanta colzades de llarg i vint-i-cinc d'ample. [34] El seu vestíbul donava a
l'atri exterior. Hi havia palmeres sobre les seves pilastres, a cada costat, i la seva
escalinata tenia vuit graons.

La porta del nord.— [35] Em dugué a la porta septentrional i amidà la porta: tenia les
mateixes dimensions. [36] Les seves llotges, les seves pilastres i el seu vestíbul tenien les
mateixes dimensions. La porta, com el seu vestíbul, tenia finestres tot al voltant.
Cinquanta colzades de llarg i vint-i-cinc d'ample. [37] El seu vestíbul donava a l'atri
exterior. Hi havia palmeres sobre les seves pilastres, a cada costat, i la seva escalinata
tenia vuit graons.

Instal·lacions sacrificials. [38] Hi ha una sala que té l'entrada al vestíbul de la porta.
Es allà que renten els holocaustos. [39] I al vestíbul de la porta hi ha, a cada costat, dues
taules per a degollar-hi els holocaustos, els sacrificis pel pecat i els sacrificis de
reparació. [40] Al costat de fora, per al qui puja a l'entrada de la porta cap al nord, —

1876→ hi ha dues taules, i a l'altre costat, cap al vestíbul de la porta, dues taules més. [41] Quatre taules en una banda i quatre taules en una altra, als costats de la porta: vuit taules sobre les quals immolen els sacrificis. [42a] Les quatre taules per als holocaustos són de pedres de talla, d'una colzada i mitja de llarg, d'una colzada i mitja d'ample i d'una colzada d'alt. [43a] Tenen una ranura de quatre dits, disposada a la taula mateixa, tot al voltant. [42b] A sobre, hi posen els instruments amb què immolen els holocaustos i els sacrificis. [43b] Sobre les taules, al damunt, hi ha uns ràfecs per a protegir de la pluja i del sol.

Sales per als sacerdots. [44] Em dugué a l'atri interior; hi havia dues sales, a l'atri interior, l'una al costat de la porta septentrional que donava al migdia, l'altra al costat de la porta meridional que donava al nord. [45] Em digué: Aquesta sal a que dóna al migdia és destinada als sacerdots que fan el servei del temple. [46] La sala que dóna al nord és destinada als sacerdots que fan el servei de l'altar. Entre els levites, són els fills de Sadoc els qui s'acosten a Jahvè per servir-lo.

L'atri interior.— [47] Amidà l'atri. Tenia cent colzades de llarg i cent d'ample, un quadrat; i l'altar estava davant el temple.

El vestíbul del temple. [48] Em dugué al vestíbul del temple i amidà la pilastra del vestíbul: cinc colzades a cada costat; i l'amplària de la porta tenia catorze colzades; i els costats de la porta, tres colzades a cada costat. [49] La llargària del vestíbul era de vint colzades i l'amplària, de dotze. Hi havia deu graons per a pujar-hi, i hi havia columnes davant les pilastres, una a cada costat.

41 L'Hecal.— [1] Em dugué a l'Hecal i n'amidà les pilastres: sis colzades d'ample a un costat i sis colzades d'ample a l'altre. [2] Amplària de la porta: tenia deu colzades. Els costats de la porta, cinc colzades a una banda i cinc colzades a l'altra. Amidà la seva llargària: quaranta colzades; —1877→ i la seva amplària: vint colzades.

El Sant dels Sants.— [3] Penetrà a l'interior i amidà la pilastra de la porta: deu colzades; i la porta: sis colzades; i els costats de la porta: set colzades a cada banda. [4] Amidà la seva llargària: vint colzades; i la seva amplària: vint colzades davant l'Hecal; i em digué: És el Sant dels Sants.

Les cambres laterals.— [5] Amidà la paret del temple: sis colzades. Amplària de les cambres laterals: quatre colzades, tot al voltant del temple. [6] Les cambres laterals eren contigües, en nombre de trenta, en tres pisos. Hi havia a la paret del temple uns reclaus per a fer-hi descansar les cambres tot al voltant. Així les cambres no s'encastaven a la paret del temple. [7] El corredor era més ample d'un pis a l'altre, per a les cambres laterals, ja que hi havia corredors tot al voltant del temple, amb unes escales com de cargol, per a pujar. Del pis lateral inferior, es pujava a l'intermedi i al superior. [8] I es veia una elevació, tot al voltant del temple, des dels fonaments de les cambres laterals: una canya plana, de sis colzades... [9] El gruix de la paret de les cambres laterals era de cinc colzades; i el gruix de l'elevació, a l'exterior, tot al voltant, cinc colzades. Entre les cambres laterals del temple [10] i les sales hi havia una amplària de vint colzades, tot al voltant del temple. [11] Les entrades de les cambres laterals que donaven a l'espai lliure eren una sola entrada cap al nord i una entrada cap al sud. (Amplària de l'espai lliure: cinc colzades tot al voltant.)

L'edifici occidental.— [12] L'edifici que donava al pati, al costat de l'occident: setanta
colzades d'ample, i la paret de l'edifici feia cinc colzades d'ample, tot al voltant, i la seva
llargària: noranta colzades. [13] Amidà el temple llargària, cent colzades. El pati, més
l'edifici i les seves parets: llargària, cent colzades. [14] Amplària de la façana del temple,
amb el pati que donava a l'est: cent colzades. [15] Amidà la llargària de l'edifici al llarg del
pati de part d'arrera, amb les seves parets a banda i banda cent colzades.

—1878→

Ornamentació interior. L'Hecal, l'interior i el vestíbul [16] estaven coberts. Les
finestres en espitllera i els bastiments de les portes, en els seus tres elements oposats al
llindar, estaven emmarcats de fusta, tot al voltant. I de terra fins a les finestres, hi havia
revestiments: [17] de l'entrada del temple fins a l'interior a la part de fora, i això damunt
totes les parets tot al voltant. A l'interior, fins a la meitat de les mides. [18] I hi havia
representats querubins i palmeres, un querubí entre dues palmeres. Cada querubí tenia
dues cares: [19] una cara d'home cap a la palmera d'una banda i una cara de lleó cap a la
palmera de l'altra; estaven representats sobre tot el temple tot al voltant. [20] De terra fins
al damunt de l'entrada, hi havia representats els querubins i les palmeres. [21] L'entrada de
l'Hecal era un muntant quadrat.

L'altar de fusta.— Davant el Sant hi havia una cosa com [22] un altar de fusta de tres
colzades d'alt, dues de llarg i dues d'ample. Tenia els angles, la base i les parets de fusta.
Em digué: Aquesta és la taula que hi ha davant Jahvè.

Les portes.— [23] L'Hecal tenia dos batents, [24] i el Sant, dos batents. A cada batent hi
havia dos travessers, dos a l'un i dos a l'altre. [25] I hi havia representats al damunt
querubins i palmeres, com els que estaven representats sobre les parets. Hi havia una
barbacana de fusta a la façana del vestíbul, a l'exterior. [26] Hi havia finestres en espitllera i
palmeres a banda i banda, als costats del vestíbul, de les cambres laterals del temple i de
les barbacanes.

42 **Dependències del temple.**— [1] Em féu sortir a l'atri exterior, cap al nord, i em
dugué a les sales situades enfront del pati i enfront de l'edifici, al nord. [2] La llargària era
de cent colzades, cap al nord, i l'amplària, de cinquanta colzades. [3] Enfront de les vint de
l'atri interior i enfront de l'empedrat de l'atri exterior, hi havia replans, un davant de
l'altre, fins a tres. [4] I davant les sales, hi havia un passadís, de deu colzades d'ample, cap
a l'interior, i una tanca —1879→ d'una colzada; les seves portes donaven al nord. [5]
Les sales superiors s'estrenyien, perquè els replans prenien espai d'elles, de les
intermèdies i de les inferiors. [6] Ja que estaven dividides en tres pisos i no tenien
columnes com l'atri; per això, es prenia espai de les intermèdies i de les inferiors, des de
terra. [7] I la tanca exterior, paral·lela a les sales, cap a l'atri exterior, enfront de les sales,
tenia una llargària de cinquanta colzades. [8] Ja que la llargària de les sales que donaven a
l'atri exterior era de cinquanta colzades, però la de les de davant de l'Hecal era de cent
colzades. [9] I a sota de les sales, hi havia l'entrada del costat de l'est, quan hi anaven de
l'atri exterior. [10] A l'amplada de l'atri interior, hi havia una tanca al costat de l'est. I
davant el pati i davant l'edifici, hi havia sales cap al sud. [11] Hi passava un camí al davant
d'elles; s'assemblaven a les sales situades al nord, tant per la llargada, com per les
sortides i la disposició. [12] Les entrades de les sales del cantó sud eren com les entrades de
les sales primeres. Davant les entrades hi havia una tanca, i el pati al costat de l'est.

13 Em digué: Les sales del nord i les sales del sud que estan davant el pati són les
sales santes, on els sacerdots que s'acosten a Jahvè menjaran les coses santíssimes. Es
allà que posaran les coses santíssimes: l'oblació i el sacrifici pel pecat i el sacrifici de
reparació, ja que és un lloc sant. 14 No hi entrarà ningú fora dels sacerdots. Ells no
sortiran del santuari cap a l'atri exterior sense deixar-hi els vestits amb què han oficiat,
perquè són sants. Sempre que han d'entrar en contacte amb el poble, es posaran d'altres
vestits.

Perímetre del recinte.— 15 Quan hagué acabat d'amidar el temple a l'interior, em
féu sortir per la porta que mira a l'orient, i prengué les mides de l'àmbit. 16 Amidà el
costat oriental (amb la canya d'amidar): cinc-centes colzades, amb la canya d'amidar. Es
girà 17 i amidà el costat septentrional: cinc-centes colzades, amb la canya d'amidar. Es
girà 18 i amidà el costat meridional: cinc-centes colzades, amb la canya d'amidar. 19 Es
girà al costat —1880→ occidental i amidà: cinc-centes colzades, amb la canya
d'amidar. 20 Amidà sobre els quatre costats. I l'edifici tenia una muralla tot al voltant de
cinc-centes colzades de llarg i de cinc-centes d'ample, per a separar el sagrat del profà.

43 **Retorn de Jahvè.**— 1 Em féu anar a la porta que dóna a l'orient, 2 i vet aquí que
la glòria del Déu d'Israel arribava del costat de l'orient. Una remor l'acompanyava,
semblant a la remor de molta aigua, i la terra s'il·luminava amb la seva glòria. 3 Aquesta
visió em recordava allò que havia vist quan ell vingué per a la destrucció de la ciutat,
com també allò que havia vist vora el riu Cobar. Aleshores vaig caure de cara a terra. 4
La glòria de Jahvè entrà al temple per la porta que dóna a l'orient. 5 L'esperit m'aixecà i
em dugué a l'atri interior, i vaig veure que la glòria de Jahvè omplia el temple. 6 I vaig
sentir que algú em parlava del temple estant, mentre d home estava dret al meu costat. 7
Em deia: Fill d'home, ¿has vist el lloc del meu tron, el lloc on poso la planta dels peus,
on residiré enmig dels israelites, per sempre? I la casa d'Israel, ells i els seus reis, no
deshonraran més el meu sant nom amb les seves prostitucions i amb les esteles
funeràries dels seus reis als seus túmuls, 8 posant el seu llindar a tocar del meu llindar i
el seu muntant al costat del meu muntant, de manera que només hi havia la paret entre
jo i ells, i és així com deshonraven el meu sant nom amb les abominacions que feien,
talment que en vaig fer net en la meva ira. 9 Però ara, allunyaran de mi les seves
prostitucions i les esteles funeràries dels seus reis, i jo residiré enmig d'ells per sempre.

Promulgació del pla i de les lleis del temple.— 10 I tu, fill d'home, descriu el
temple a la casa d'Israel (perquè es donin vergonya de les seves culpes), les seves mides,
el seu pla, 11 (i si s'avergonyeixen de tot allò que han fet) la forma del temple i la seva
disposició, les sortides i les entrades. Ensenya'ls (totes les seves formes i) totes les seves
ordenances (i totes les seves formes) i —1881→ totes les seves lleis. Posa-ho per
escrit davant els seus ulls, perquè observin totes les seves lleis i totes les seves
ordenances, i s'hi conformin.

12 Aquesta és la llei fonamental del temple: al cim de la muntanya, tot l'espai que el
volta és un espai santíssim. (Aquesta és la llei fonamental del temple.)

Mides de l'altar.— 13 Aquestes són les dimensions de l'altar, en colzades d'una
colzada i quatre dits: la cavitat que emmarca el sòcol, una colzada, i una colzada
d'ample. La vorera que li fa la volta és d'un pam. Aquesta és l'alçària de l'altar: 14 des de
la cavitat que emmarca el sòcol fins al pis inferior, deu colzades; i l'amplària, una
colzada; del pis petit fins al pis gran, quatre colzades; i l'amplària, una colzada. 15 El

fogar tenia quatre colzades; del fogar en amunt, hi havia els quatre corns als seus quatre
cantons. [16] El fogar amidava dotze de llarg per dotze d'ample, quadrat pels quatre
cantons. [17] I el pis gran, catorze de llarg per catorze d'ample. La vorera que li fa la volta,
mitja colzada; i la cavitat que emmarca el sòcol, una colzada tot al voltant. Els graons
miraven a l'orient.

Consagració de l'altar.— [18] I em digué: Fill d'home, així parla el Senyor Jahvè:
Aquí tens les ordenances de l'altar, quan l'hauran enllestit, per a oferir-hi els holocaustos
i aspergir-hi la sang. [19] Donaràs als sacerdots-levites del llinatge de Sadoc —els qui
s'acosten a mi, oracle del Senyor Jahvè, per servir-me— un bou jove del bestiar gros, en
sacrifica pel pecat. [20] Agafaràs sang de la seva i l'aplicaràs als quatre corns de l'altar, als
quatre angles del pis i a la vorera que li fa la volta: serà la seva expiació i propiciació. [21]
I agafaràs el bou jove del sacrifici pel pecat, perquè, el cremin al Mefcad del temple,
fora del santuari. [22] El segon dia, presentaràs un boc, adret, en sacrifici pel pecat, i faran
l'expiació per l'altar com l'hauran feta amb el bou jove. [23] Quan hauràs acabat de fer
l'expiació, presentaràs un bou jove del bestiar gros, adret, i un marrà del bestiar menut,
adret. [24] Els presentaràs davant Jahvè, i els sacerdots tiraran sobre ells sal i els —
1882→ oferiran en holocaust a Jahvè. [25] Durant set dies, aparellaràs un boc en sacrifici
pel pecat, cada dia; i aparellaran un bou jove del bestiar gros i un marrà del bestiar
menut, adrets, [26] durant set dies. Es així com faran la propiciació de l'altar, com en faran
l'expiació i l'inauguraran. [27] Del dia vuitè enllà, els sacerdots aparellaran sobre l'altar els
vostres holocaustos i els vostres sacrificis pacífics. I jo us seré favorable, oracle del
Senyor Jahvè.

44 **Us de la porta de l'est.**— [1] Em féu anar cap a la porta exterior del santuari,
que mira a l'orient. Era tancada. [2] I Jahvè em digué: Aquesta porta estarà tancada. No
l'obriran i no hi passarà ningú, perquè Jahvè, el Déu d'Israel, hi ha passat. Estarà, doncs,
tancada. [3] Però el príncep hi podrà seure per fer el seu àpat en presència de Jahvè. Pel
vestíbul de la porta entrarà i per allà sortirà.

Exclusió dels estrangers. Els levites.— [4] Em dugué per la porta septentrional,
davant el temple; vaig veure que la glòria de Jahvè omplia el temple (de Jahvè), i vaig
caure de cara a terra. [5] Jahvè em digué: Fill d'home, estigues atent, mira bé, escolta amb
totes les orelles tot allò que t'exposaré tocant a totes les ordenances del temple de Jahvè
i a totes les seves lleis. Has d'estar ben atent per veure els qui són admesos al temple i
tots els qui són exclosos del santuari. [6] (I diràs a la casa tota rebel, a la casa d'Israel: Així
parla el Senyor Jahvè: Prou ja de tantes abominacions vostres, casa d'Israel, [7] d'introduir
estrangers, incircumcisos de cor i incircumcisos de cos, que es trobaven al meu santuari,
i el profanaven, quan vosaltres presentàveu el meu pa, greix i sang, i rompíeu així la
meva aliança, a més de totes les altres abominacions vostres. [8] No heu vetllat pel servei
de les meves coses santes, sinó que els heu posats a ells a prestar servei al meu santuari.
Per això) [9] així parla el Senyor Jahvè: Cap estranger, incircumcís de cor i incircumcís de
cos, no entrarà al meu santuari, cap dels estrangers que viuen enmig dels israelites; [10]
sinó que seran els levites, que s'allunyaren de mi quan Israel se m'esgarriava —
1883→ seguint els seus ídols, els qui portaran el pes de la seva culpa. [11] Estaran al meu
santuari prestant servei com a guardes de les portes del temple i com a servidors del
temple. Són ells que degollaran els holocaustos i els sacrificis pel poble, ells que estaran
a punt per a servir-lo. [12] Ja que ells es van posar al seu servei davant els seus ídols i van
ser per a Israel una ocasió de pecar, jo aixeco contra ells la mà en jurament, oracle del
Senyor Jahvè (i portaran el pes de la seva culpa). [13] No se m'acostaran per exercir davant

meu el sacerdoci, ni per tocar les meves coses santes i les coses santíssimes. Portaran el deshonor de les seves pràctiques abominables. [14] Els destino, doncs, al servei del temple per tot allò que s'hi ha de fer.

Els sacerdots.— [15] Quant als sacerdots levites, fills de Sadoc, que vetllaren pel servei del meu santuari quan els israelites s'esgarriaren lluny de mi, se m'acostaran per exercir el meu ministeri i estaran davant meu per oferir-me el greix i la sang, oracle del Senyor Jahvè. [16] Són ells que entraran al meu santuari, ells que s'acostaran a la meva taula per exercir el meu ministeri i vetllar pel meu servei. [17] Quan entraran per les portes de l'atri interior, duran hàbits de lli; no portaran al damunt res de llana, quan oficiaran a les portes de l'atri interior. ([18] Es posaran turbants de lli al cap i bragues de lli als lloms, però no se cenyiran amb res que faci suar.) [19] Quan sortiran a l'atri exterior cap al poble, es trauran els vestits amb què han oficiat i els deixaran a les sales del santuari, i es posaran d'altres vestits per no santificar el poble amb els seus vestits. [20] No es tallaran els cabells arran, ni es deixaran créixer la cabellera inculta: s'arreglaran el cap endreçadament. [21] Cap sacerdot no beurà vi, quan hagi d'entrar a l'atri interior. [22] No prendran per dona una viuda o una repudiada, sinó una verge del llinatge d'Israel; no obstant això, podran prendre una viuda, si és la viuda d'un sacerdot. [23] Ensenyaran el meu poble a distingir el sagrat del profà i li faran conèixer la diferència entre el pur i l'impur. [24] En —1884→ els litigis, faran de jutges; jutjaran segons el meu dret; observaran en totes les meves festes les meves lleis i les meves disposicions i santificaran els meus dissabtes. [25] No s'atansaran a un mort, de por d'encórrer en impuresa; solament podran quedar impurs per un pare, una mare, una filla, un fill, un germà o una germana no maridada. [26] Però, després d'haver-se fet impur, comptarà set dies, i tornarà a ser pur. [27] El dia que entrarà a l'atri interior per oficiar al santuari, oferirà el seu sacrifici pel pecat, oracle del Senyor Jahvè. [28] No tindran heretatge —sóc jo el seu heretatge— ni, a Israel, els donaran cap patrimoni —sóc jo el seu patrimoni. [29] Són ells que s'alimentaran de l'oblació, del sacrifici pel pecat i del sacrifici de reparació. Tota cosa consagrada per un vot a Israel serà seva. [30] El millor de les vostres primícies i de tota mena de contribucions que heu d'oferir serà dels sacerdots; i el millor de la vostra pasta, ho donareu als sacerdots per fer reposar la benedicció sobre les vostres cases. [31] Els sacerdots no menjaran cap carn morta o trossejada, sigui volàtil, sigui quadrúpede.

45 Repartició del país. [1] Quant dividireu a sorts el país en patrimonis, reservareu per a Jahvè la part sagrada del país, d'una llargària de vint-i-cinc mil colzades i una amplària de vint mil. Aquest territori serà sagrat en tota la seva extensió. ([2] En correspondrà al santuari un quadrat de cinc-centes per cinc-centes, tot al voltant, i cinquanta colzades com a empriu tot al voltant d'això.) [3] Sobre aquesta superfície, amidareu una llargària de vint-i-cinc mil per una amplària de deu mil, on hi haurà el santuari com a cosa santíssima. [4] Serà la porció santa del país. Pertanyerà als sacerdots, els ministres del santuari que s'acosten per servir Jahvè. Es allà que podran tenir les seves cases i un empriu per al bestiar. [5] Un territori de vint-i-cinc mil de llarg per deu mil d'ample pertanyerà als levites, servidors del temple; serà la seva propietat, amb ciutats per a habitar-hi. [6] Assignareu en propietat a la ciutat un territori de cinc mil d'ample per vint-i-cinc mil de llarg, paral·lelament —1885→ a la part del santuari. Serà per a tota la casa d'Israel.

Part del príncep.— [7] Per al príncep, hi haurà un patrimoni a cada banda, de la part sagrada, i de la porció de la ciutat, al costat de l'occident cap a l'occident, i al costat de l'orient cap a l'orient, d'una llargària igual a una de les parts, de la frontera occidental

fins a la frontera oriental [8] del país. (Serà la seva possessió a Israel; els prínceps d'Israel
no oprimiran més el meu poble, sinó que deixaran el país a la casa d'Israel segons les
seves tribus.

[9] Així parla el Senyor Jahvè: Prou ja, príncep d'Israel! Deixeu de banda la violència
i la concussió, practiqueu el dret i la justícia, no aclapareu el meu poble amb exaccions,
oracle del Senyor Jahvè. [10] Tingueu unes balances justes, un efà just, un bat just. [11] Que
l'efà i el bat siguin iguals; que el bat contingui un desè d'hómer, i l'efà un desè d'hómer.
La seva mesura estarà en relació amb l'hómer. [12] El sicle tindrà vint gueres. Per a
vosaltres, vint sicles, vint-i-cinc sicles, quince sicles faran una mina.)

Ofrenes per al culte.— [13] Aquesta és l'ofrena que reservareu: un sisè d'efà per cada
hómer de blat i un sisè d'efà per cada hómer d'ordi. [14] El delme de l'oli: un desè de bat
per cada cor (deu bats fan un hómer), ja que deu bats fan un hómer. [15] Un cap de bestiar
menut per cada dos-cents com a ofrena de les famílies d'Israel (per a l'oblació,
l'holocaust i el sacrifici de comunió, a fi que serveixi de propiciació per a ells, oracle del
Senyor Jahvè). [16] Tots els terratinents estaran obligats a aquesta ofrena a favor del
príncep d'Israel. [17] El príncep s'encarregarà dels holocaustos, de l'oblació i de la libació a
les festes, les llunes noves i els dissabtes, en totes les solemni tats de la casa d'Israel. (Es
ell que aparellarà el sacrifici pel pecat, l'oblació, l'holocaust i els sacrificis de comunió,
per fer propiciació a favor de la casa d'Israel.)

El dia d'expiació.— [18] Així parla el Senyor Jahvè: El primer mes, l'u del mes,
agafaràs un bou jove del bestiar —1886→ gros, adret, per llevar el pecat del santuari.
[19] El sacerdot agafarà sang de la víctima pel pecat i l'aplicarà als muntants del temple i
als quatre angles del pis de l'altar, i als muntants de les portes de l'atri interior. [20] Així ho
faràs el dia setè del mes, a favor de qualsevol que haurà pecat per inadvertència o
irreflexió. És com fareu l'expiació pel temple.

Festa de Pasqua.— [21] El primer mes, el catorze del mes, s'escaurà per a vosaltres la
festa de Pasqua. Durant set dies menjareu pa sense llevat. [22] Aquest dia, el príncep
oferirà per ell i per tots els terratinents un bou jove del bestiar gros, en sacrifici pel
pecat. [23] Durant els set dies de la festa, oferirà en holocaust a Jahvè set bous joves i set
marrans, adrets, cadascun dels set dies, i, en sacrifici pel pecat, un boc cada dia; [24] i, en
oblació, oferirà un efà de farina per bou jove i un efà per marro; i d'oli, un hin per efà.

Festa dels Tabernacles. [25] I el setè mes, el quinze del mes, amb ocasió de la festa,
farà igual durant set dies, i oferirà el sacrifici pel pecat, (holocaust, l'oblació i l'oli.

46 **La porta interior oriental.**— [1] Així parla el Senyor Jahvè: La porta de l'atri
interior, que mira a l'orient, estarà tancada els sis dies feiners. El dia de descans
l'obriran, igual que el dia de la lluna nova, [2] i el príncep entrarà pel vestíbul de la porta
de l'exterior i estarà dret prop dels muntants de la porta. Aleshores els sacerdots oferiran
el seu holocaust i el seu sacrifici de comunió. Es prosternarà sobre el llindar de la porta i
sortirà, i no tancaran la porta fins al vespre. [3] Però l'altra gent ordinària es prosternarà a
l'entrada d'aquesta porta, els dissabtes i els dies de lluna nova, davant Jahvè.

El sacrifici en dissabte i lluna nova.— [4] L'holocaust que el príncep oferirà a
Jahvè, el dia de descans, consistirà en sis anyells adrets i un marró adret. [5] A més, una
oblació, d'un efà per marró i, pels anyells, una oblació deixada a la seva discreció; i

d'oli, un hin per —1887→ efà. [6] El dia de la lluna nova, un bou jove del bestiar gros,
adret, i sis anyells i un marró, adrets. [7] I farà oblació d'un efà pel bou jove i d'un efà pel
marró; i, pels anyells, com li permetin els seus mitjans; i d'oli, un hin per efà.

Instruccions diverses.— [8] Quan el príncep entrarà, ho farà pel vestíbul de la porta,
i per allà mateix sortirà. [9] I quan l'altra gent ordinària vindrà davant Jahvè a les
solemnitats, el qui entra per la porta septentrional, per prosternar-se, sortirà per la porta
meridional, i el qui entra per la porta meridional sortirà per la porta septentrional. Ningú
no se'n tornarà per la porta per on ha entrat, sinó que sortirà per la porta oposada. [10] I el
príncep serà un de tants; entrarà com els altres i sortirà com els altres. ([11] A les festes i a
les solemnitats, l'oblació serà d'un efà per bou jove, d'un efà per marró i, pels anyells, a
discreció d'ell; i d'oli, un hin per efà.) [12] Quan el príncep organitzarà un sacrifici
espontani, holocaust o sacrifici de comunió a Jahvè, li obriran la porta que mira a
l'orient i oferirà el seu holocaust i el seu sacrifici de comunió, com fa el dia de descans, i
sortirà; i tancaran la porta, quan haurà sortit. [13] I oferirà cada dia en holocaust a Jahvè un
be d'un any, adret; cada matí l'oferirà. [14] Hi afegirà cada matí, en oblació, un sisè d'efà, i
un terç d'hin d'oli, per aspergir la farina, com a oblació a Jahvè, com a ordenança de
l'holocaust perpetu. ([15] Oferiran l'anyell, (oblació i l'oli cada matí com a holocaust
perpetu.)

Inalienabilitat del territori.— [16] Així parla el Senyor Jahvè: Si el príncep dóna a
un dels seus fills res del seu heretatge, això serà dels seus fills. Serà la seva propietat
hereditària. [17] Però, si dóna res del seu heretatge a un dels seus servidors, serà d'aquest
fins a l'any de la franquícia, que tornarà al príncep. És només als seus fills que els
quedarà l'heretatge. [18] El príncep no prendrà res de l'heretatge del poble, espoliant-lo de
les seves propietats. Es amb el seu que constituirà l'herència dels fills, a fi que ningú del
meu poble no sigui privat dels seus béns.

—1888→

Les cuines sagrades.— [19] Em dugué, per l'entrada que hi havia al costat de la porta,
a les sales santes, reservades als sacerdots, que miren al nord. Hi havia un local, al fons
(cap a l'occident), [20] i em digué: Aquest és el local on els sacerdots faran coure les
víctimes dels sacrificis pel pecat i dels sacrificis de reparació, i on faran coure les
oblacions, sense que les hagin de portar cap a l'atri exterior, amb risc de santificar el
poble. [21] I em féu sortir a l'atri exterior i em féu passar prop dels quatre angles de l'atri;
hi havia un pati a cada angle de l'atri. [22] Als quatre angles de l'atri, hi havia uns patis
petits, de quaranta de llarg per trenta d'ample; tots quatre tenien les mateixes
dimensions... [23] Una sèrie de carreus donaven el volt a tots quatre i hi havia uns fogons
construïts sota els carreus, tot al voltant. [24] I em digué: Aquestes són les cuines on els
servidors del temple faran coure els sacrificis del poble.

47 La font del temple. [1] Em féu tornar a l'entrada del temple, i vaig veure que
sortia aigua de sota el llindar del temple, cap a l'orient, ja que el temple donava a
l'orient. L'aigua baixava de sota el costat dret del temple, al sud de l'altar. [2] Em féu sortir
per la porta septentrional i em féu donar la volta per fora cap a la porta exterior que mira
a l'orient, i vaig veure que l'aigua rajava del costat dret. [3] Aleshores l'home em féu sortir
cap a l'orient; tenia un cordill a la mà, amidà mil colzades i em féu travessar l'aigua;
l'aigua m'arribava fans al garró. [4] N'amidà mil més, em féu travessar l'aigua, i m'arribava
als genolls. N'amidà altres mil, em féu travessar l'aigua, i m'arribava a la cintura. [5]

N'amidà encara mil més: era un torrent que no es podia travessar, perquè l'aigua havia
crescut, era aigua per a nedar-hi, un torrent que no es podia passar a peu. 6 Aleshores em
digué: Has vist, fill d'home? Em féu anar per sobre la riba del torrent, 7 i vaig veure que
a la riba del torrent hi havia qui-sap-los arbres, a banda i banda. 8 Em digué: Aquesta
aigua se'n va cap al districte oriental, davalla a l'Arabà i desemboca al mar, a —
1889→ les aigües salabroses, de manera que les seves aigües es tornen sanes. 9 Arreu
on passarà el torrent, tot ésser vivent que hi formigueja viurà, i el peix serà molt
abundant (perquè hi arribarà aquella aigua i la del mar serà sanejada, i tot viurà, on el
torrent arribi). 10 A la seva vora, s'hi aturaran pescadors; d'En-Gadi fina a En-Eglaim,
serà un estenedor de xarxes. El peix serà com el del Mar Gran, molt abundant. 11 Però els
seus maresmes i les seves albuferes no seran sanejats, sinó destinats a salines. 12 Vora el
torrent, sobre cada una de les seves ribes, creixeran tota mena d'arbres fruiters; no se'ls
pansirà la fulla ni se'ls acabarà mai el fruit. Cada mes produiran fruits nous, perquè
aquesta aigua surt del santuari. Els fruits seran un aliment, i les fulles, un remei.

Els límits del nou Israel. 13 Així parla el Senyor Jahvè. Aquests són els límits dels
territoris que distribuireu entre les dotze tribus d'Israel (Josep, dues parts). 14 Tindreu tots
igualment la vostra part, ja que vaig jurar de donar-lo als vostres pares, i aquest país us
ha de tocar en herència. 15 Aquest serà, doncs, el límit del país pel costat del nord: del
Mar Gran, en direcció cap a Hetalon, Lebó-Hemat, 16 Sedad, Berotà, Sabaraim, que és
entre el territori de Damasc i el d'Hernat, cap a Hasar-Enon, que és vora el territori de
l'Hauran. 17 La frontera, doncs, s'estendrà del mar cap a Hasar-Enon, de manera que la
frontera de Damasc quedarà, cap al nord, al costat de la frontera d'Hemat. Aquest és el
costat septentrional. 18 I el costat de l'orient: d'Hasar-Enon, entre l'Hauran i Damasc,
entre Galaad i el país d'Israel delimita el Jordà cap al mar oriental, devers Tamar. Es el
costat oriental. 19 I el costat meridional cap al sud: de Tamar fins a les aigües de Meribat-
Cadés devers el torrent cap al Mar Gran. Aquest és el costat meridional. 20 El costat
occidental: el Mar Gran que forma el límit fins enfront de Lebó-Hemat. És el costat
occidental. 21 Us repartireu aquest país segons les tribus d'Israel. (22 Us el repartireu en
heretatge per a vosaltres i per als estrangers que viuen enmig de vosaltres —1890→ i
que han engendrat fills entre vosaltres; els heu de considerar com indígenas entre els
israelites; participaran amb vosaltres en l'heretatge enmig de les tribus d'Israel. 23 A la
tribu on l'estranger s'haurà domiciliat, li assignareu l'heretatge, oracle del Senyor Jahvè.)

48 Repartició del país. 1 Aquests són els noms de les tribus. A l'extrem nord, des
del mar en la direcció d'Hetalon, Lebó-Hemat devers Hasar-Enon, de manera que la
frontera de Damasc queda al nord, al costat d'Hemat, de la frontera oriental fins a la
frontera occidental: Dan una. 2 Vora el límit de Dan, de la frontera oriental fins a la
frontera occidental: Aser, una. 3 I vora el límit d'Aser, de la frontera oriental fins a la
frontera occidental: Neftalí, una. 4 Vora el límit de Neftalí, de la frontera oriental fins a
la frontera occidental: Manasés, una. 5 Vora el límit de Manasés, de la frontera oriental
fins a la frontera occidental: Efraïm, una. 6 Vora el límit d'Efraïm, de la frontera oriental
fins a la frontera occidental: Rubén, una. 7 Vora el límit de Rubèn, de la frontera oriental
fins a la frontera occidental: Judà, una. 8 Vora el límit de Judà, de la frontera oriental
fins a la frontera occidental, hi haurà la part que reservareu, ampla de vint-i-cinc mil i de
la llargària de cada una de les altres parts, des de la frontera oriental fins a la frontera
occidental. I el santuari serà al mig.

9 La part que reservareu per a Jahvè serà llarga de vint-i-cinc mil i ampla de vint
mil. 10 És dels sacerdots que serà la porció sagrada: al nord vint-i-cinc mil colzades, i a

l'oest una amplària de deu mil colzades i al sud un a llargària de vint-i-cinc mil
colzades; i el santuari de Jahvè serà al mig. 11 Dels sacerdots consagrats, dels fills de
Sadoc que han vetllat pel meu servei, que no han errat quan erraven els israelites, com
van errar els levites, 12 serà, doncs, una part presa de la part santíssima del país, a tocar
del territori dels levites. 13 I dels levites, amb relació al territori dels sacerdots: vint-i-cinc
mil de llarg i deu mil d'ample; el total, una llargària de vint-i-cinc mil i una —
1891→ amplària de vint mil. 14 No en podran vendre res, ni permutar, ni traspassar les
primícies del país, perquè està consagrat a Jahvè. 15 Les vint-i-cinc mil colzades que
sobren en amplària al costat de les vint-i-cinc mil de llargària formaran un terreny profà
per a la ciutat, per a habitacions i per a empriu; la ciutat serà al mig. 16 Les seves
dimensions seran les següents: costat nord, quatre mil cinc-centes colzades; costat sud,
quatre mil cinc-centes; costat est, quatre mil cinc-centes; costat oest, quatre mil cinc-
centes. 17 I la ciutat tindrà un empriu; cap al nord, dues-centes cinquanta colzades; cap al
sud, dues-centes cinquanta; cap a l'est, dues-centes cinquanta; cap a l'oest, dues-centes
cinquanta. 18 Quedarà una llargària, paral·lelament a la porció sagrada, de deu mil
colzades cap a l'orient i deu mil cap a l'occident (paral·lelament a la porció sagrada): el
producte servirà per a alimentar els habitants de la ciutat. 19 Quant als habitants de la
ciutat, (habitarà gent de totes les tribus d'Israel. 20 La porció total tindrà vint-i-cinc mil
colzades per vint-i-cinc mil. Reservareu com un quadrat la porció sagrada, comprenent-
hi la propietat de la ciutat. 21 I allò que queda serà del príncep: a banda i banda de la
porció sagrada i de la propietat de la ciutat, tot al llarg de les vint-i-cinc mil colzades a
l'est, cap a la frontera oriental, i a l'oest tot al llarg de les vint-i-cinc mil colzades cap a
la frontera occidental, serà del príncep, paral·lelament a les altres parts. (I al mig hi
haurà la part sagrada i el santuari del temple. 22 La propietat dels levites i la propietat de
la ciutat seran al mig d'allò que és del príncep. Entre els límits de Judà i els límits de
Benjamí, serà del príncep.)

23 I les altres tribus: de la frontera oriental fins a la frontera occidental: Benjamí,
una. 24 I vora el límit de Benjamí, de la frontera oriental fins a la frontera occidental:
Simeó, una. 25 I vora el límit de Simeó, de la frontera oriental fins a la frontera
occidental: Issacar, una. 26 I vora el límit d'Issacar, de la frontera oriental fins a la
frontera occidental: Zabuló, una. 27 I vora el límit de Zabuló, de la frontera oriental fins a
la frontera occidental: —1892→ Gad, una. 28 I vora el límit de Gad, al costat del sud
cap al migdia, la frontera anirà de Tamar, per les aigües de Meribat-Cadés devers el
torrent cap al Mar Gran. 29 Tal és el país que dividireu en patrimonis entre les tribus
d'Israel, i tals seran les seves parts, oracle del Senyor Jahvè.

Les dotze portes de Jerusalem.— 30 Les sortides de la ciutat seran les següents, 31a i
les portes de la ciutat rebran els noms de les tribus d'Israel. 30b Al costat del nord —
quatre mil cinc-centes colzades—, 31b tres portes: la porta de Rubèn, una; la porta de
Judà, una; la porta de Leví, una. 32 Al costat de l'est —quatre mil cinc-centes colzades—,
tres portes: la porta de Josep, una; la porta de Benjamí, una; la porta de Dan, una. 33 Al
costat del sud —quatre mil cinc-centes colzades—, tres portes: la porta de Simeó, una;
la d'Issacar, una; la porta de Zabuló, una. 34 Al costat de l'oest —quatre mil cinc-centes
colzades—, tres portes: la porta de Gad, una; la porta d'Aser, una; la porta de Neftalí,
una. 35 Perímetre total: divuit mil colzades.

I el nom de la ciutat serà des d'ara: «Jahvè és allí».

Daniel (Dn. 1,1 - 14,42)[1590]

Els joves hebreus al palau reial de Babilònia (Dn. 1,1 - 1,21)

1 1 L'any tercer del regnat de Joaquim, rei de Judà, Nabucodonosor, rei de
Babilònia, anà a Jerusalem i la va assetjar. 2 El Senyor li posà a les mans Joaquim, rei de
Judà, i una part dels vasos del temple de Déu, que transportà al país de Senaar, al temple
del seu déu (els vasos, els portà a la casa del tresor del seu déu).

Fidels a la llei del seu Déu.— 3 El rei ordenà a Asfenez, el cap dels seus eunucs,
que fes venir d'entre els israelites, tant de nissaga reial com de famílies nobles, 4 uns nois
sense tara, de bell —1893→ aspecte, iniciats en tota saviesa, versats en les ciències,
idonis per a estar al palau del rei; Asfenez els havia d'ensenyar l'escriptura i la llengua
dels caldeus. 5 El rei els assignava una ració diària de la vianda reial i del vi de la seva
taula. Serien educats durant tres anys; després d'això, serien assistents al seu tron. 6
Entre ells es trobaven Daniel, Hananies, Misael i Azaries, que eren de Judà. 7 El cap dels
eunucs els posà noms: Daniel es diria Baltasar; Hananies, Sidrac; Misael, Misac; i
Azaries, Abde-Nagó. 8 Daniel, que no volia macular-se amb la vianda del rei i amb el vi
de la seva taula, demanà al cap dels eunucs que li estalviés aquesta impuresa. 9 Déu
acordà a Daniel que trobés favor i simpatia davant el cap dels eunucs. 10 Però el cap dels
eunucs digué a Daniel: «Tinc por del meu senyor, el rei: us ha assignat menjar i beure, i,
si us veu les cares més macilentes que les dels altres nois de la vostra edat, fareu que jo
n'hagi de respondre amb el cap». 11 Daniel digué aleshores a l'encarregat al qual el cap
dels eunucs havia confiat Daniel, Hananies, Misael i Azaries 12 «Fes la prova amb els
teus servidors durant deu dies: que ens donin llegums per a menjar i aigua per a beure. 13
Tu veuràs el nostre aspecte i l'aspecte dels nois que mengen de la vianda del rei, i faràs
amb els teus servidors segons el que hauràs vist». 14 Consentí al que li demanaven i els
posà a prova durant deu dies. 15 Al cap de deu dies, feien bona cara i tenien més bona
salut que tots els nois, que menjaven de la vianda del rei. 16 Des d'aleshores, l'encarregat
els suprimí la vianda i el vi que havien de beure i els donà llegums.

Saviesa dels joves.— 17 A aquests quatre nois, Déu els donà el saber i la facultat de
comprendre tota escriptura i saviesa; Daniel entenia en tota mena de visions i de somnis.
18 Al temps fixat pel rei perquè els hi presentessin, el cap dels eunucs els introduí davant
Nabucodonosor. 19 El rei conversà amb ells i, d'entre tots, no se'n trobà cap més com
Daniel, Hananies, Misael i Azaries. Foren doncs, assistents al —1894→ tron reial. 20 I
en tota qüestió de saviesa i d'intel·ligència que el rei els posà, els trobà deu vegades
superiors a tots els mags i endevins de tot el seu reialme.

21 Daniel hi continuà fins a l'any primer del rei Cir.

El somni de l'estàtua. Revelació del regne de Déu (Dn. 2,1 - 2,49)

2 El rei consulta els endevins.— [1] L'any segon del regnat de Nabucodonosor, aquest va somiar i, torbat d'ànim, perdé el son. [2] El rei ordenà que cridessin mags i endevins, encantadors i caldeus per a dir al rei què era el que havia somiat. Hi anaren, doncs, i es presentaren al rei. [3] El rei els digué «He tingut un somni i estic tot neguitós per conèixer aquest somni». [4] Els caldeus respongueren al rei: (*arameu*) «Rei, que visquis per sempre! Conta el somni als teus servidors i nosaltres te n'indicarem la interpretació!» [5] El rei respongué als caldeus: «Per mi, és cosa decidida: si no em feu conèixer el somni i la seva interpretació, sereu esquarterats, i les vostres cases seran convertides en femers. [6] Però, si indiqueu el somni i la seva interpretació, rebreu de mi presents i regals i grans honors. Per tant, indiqueu-me el somni i la seva interpretació». [7] Respongueren per segona vegada i digueren: «Que el rei digui el somni als seus servidors, i nosaltres n'indicarem la interpretació». [8] El rei respongué: «Prou conec que voleu guanyar temps —ja que veieu que és cosa per mi decidida [9] que, si no em feu conèixer el somni, la vostra sentència serà la que he dit—, i que heu concertat de pronunciar paraules mentideres i funestes davant meu, fins que els temps canviïn. Per tant, digueu-me el somni, perquè sàpiga que me'n podeu indicar la interpretació». [10] Els caldeus respongueren davant el rei: «No hi ha ningú sobre la terra que pugui indicar el que vol el rei; per això, mai tampoc cap rei, per gran i poderós que fos, no ha exigit res de semblant d'un mag, endeví o caldeu. [11] Sí, la cosa que el rei demana és difícil, i no hi ha pas ningú que la pugui indicar davant el rei, més que els déus que no viuen entre —1895→ els éssers de carn». [12] Davant d'això, el rei s'enrabià i, fet una fúria, ordenà que matessin tots els savis de Babilònia.

Intervenció de Daniel.— [13] Així, doncs, que hagué sortit el decret de matar els savis, cercaven també Daniel i els seus companys per matar-los. [14] Però Daniel s'adreçà amb prudència i tacte a Arioc, cap de la guàrdia, que havia sortit a matar els savis de Babilònia. [15] Preguntà a Arioc, l'oficial del rei: «¿Per què un decret tan rigorós de la part del rei?» Arioc contà la cosa a Daniel, [16] i Daniel entrà a sol·licitar del rei que li donés temps per permetre-li d'indicar la interpretació al rei. [17] Daniel se n'anà a casa seva i posà al corrent de tot els seus companys Hananies, Misael i Azaries, [18] tot invitant-los a implorar la misericòrdia del Déu del cel tocant a aquest misteri, a fi que Daniel i els seus companys no haguessin de morir amb els altres savis de Babilònia. [19] Aleshores el misteri fou revelat a Daniel en una visió nocturna, i beneí el Déu del cel. [20] Daniel digué:

Que sigui el nom de Déu
beneït de segle en segle,
ja que la saviesa i la força són d'ell!
[21] És ell que fa alternar períodes i temps,
que deposa els reis, que estableix els reis,
que dóna als savis la saviesa
i la ciència als qui saben comprendre.
[22] Ell, que revela les coses profundes i ocultes,
que coneix allò que hi ha a les tenebres,

i la llum resideix amb ell.
23 A vós, Déu dels meus pares,
us dono gràcies i us lloo
d'haver-me concedit saviesa i força;
i ara m'heu fet conèixer allò que imploràvem de vós,
ja que ens heu fet conèixer la cosa del rei!

Interpretació del somni. 24 Acabat, Daniel, anà a trobar Arioc, a qui el rei havia encarregat de matar els savis de Babilònia, i li digué: «No matis els savis de Babilònia! Introdueix-me davant el rei, i jo indicaré al rei la interpretació». 25 Arioc cuità a fer-lo entrar davant el rei i li digué: «He trobat entre els exiliats de Judà un —1896→ home que farà conèixer al rei la interpretació». 26 El rei respongué a Daniel, que portava el sobrenom de Baltasar: «¿Tanmateix tu ets capaç de fer-me conèixer el somni que he tingut i la seva interpretació?» 27 Daniel respongué davant el rei: «El misteri que el rei demana, ni savis, ni endevins, ni mags, ni astròlegs no poden indicar-lo al rei. 28 Però hi ha un Déu al cel, que revela els misteris i que ha fet conèixer al rei Nabucodonosor allò que ha de passar a la darreria dels dies[1591]. (El teu somni i les visions del teu cap sobre el llit és això 29 O rei, sobre el llit et vingueren pensaments de què passaria després d'això; i aquell qui revela els misteris t'ha fet conèixer què passarà.) 30 A mi, sense que tingui més saviesa que qualsevol altre vivent, m'ha estat revelat aquest misteri, només perquè en faci conèixer el sentit al rei, i tu coneguis els pensaments del teu cor.

31 Tu, rei, has tingut una visió. Aquí la tens: Una estàtua formidable —l'estàtua era gran i d'un esclat extraordinari— es dreçava davant teu, i el seu aspecte era terrible. 32 Aquesta estàtua tenia el cap d'or pur; el pit i els braços eren de plata; el ventre i les cuixes, de bronze; 33 les cames, de ferro; els peus, en part de ferro i en part d'argila. 34 Tu ho estaves veient, quan una pedra es desprengué d'una muntanya, sense intervenció de cap mà, i tocà l'estàtua als peus de ferro i d'argila i els reduí a miques. 35 Aleshores quedaren fets a miques, tot alhora (ferro i argila), bronze, plata i or, que es tornaren com boll de les bardisses d'estiu; el vent se'ls emportà, de tal manera que no se'n trobava ni rastre. En canvi, la pedra que havia tocat l'estàtua es convertí en una gran muntanya que omplia tota la terra.

36 Això és el somni. El seu sentit, el direm ara davant el rei[1592]. 37 Tu, rei, rei de reis —a qui el Déu del cel ha donat la reialesa, el poder, la força i la glòria, 38 i a les mans del qual ha posat, en qualsevol lloc que visquin, els homes, les bèsties salvatges i els ocells, i t'ha fet sobirà de tots ells—, ets tu, que ets el cap d'or. 39 Després de tu s'aixecarà un —1897→ altre regne, inferior a tu, un tercer regne, de bronce, que dominarà tota la terra. 40 Un quart regne serà fort com el ferro, de la manera que el ferro ho fa miques i ho esdernega tot. I com el ferro que capola, farà miques i capolarà tota la terra. 41 Aquests peus que has vist, en part d'argila de terrissaire i en part de ferro, volen dir que el regne serà dividit, però tindrà alguna cosa de la solidesa del ferro, d'acord amb allò que has vist del ferro mesclat amb argila fangosa. 42 Els dits dels peus, en part de ferro i en part d'argila, volen dir que el regne en part serà fort i en part, fràgil. 43 I que veiessis el ferro mesclat amb argila fangosa, vol dir que es mesclaran per semença d'homes, però que no s'uniran sòlidament l'un amb l'altre, de la mateixa manera que el ferro no s'amalgama tampoc amb l'argila. 44 Als dies d'aquests reis, el Déu del cel suscitarà un regne que mai no serà destruït, i aquest regne no passarà a un altre poble. Farà miques i

acabarà amb tots aquells regnes, i ell subsistirà eternament: [45] tot, tal com tu has vist que
una pedra es desprenia de la muntanya, sense la intervenció de cap mà, i que feia
miques el ferro, el bronze, la plata i l'or. El Déu gran ha fet conèixer al rei allò que ha de
passar després d'això. El somni és veritat, i segura, la interpretació».

Nabucodonosor reconeix Déu.— [46] Aleshores el rei Nabucodonosor caigué de cara
a terra i es prosternà davant Daniel. I ordenà que li oferissin oblacions i encens. [47] El rei
digué a Daniel: «En veritat, el vostre Déu és el Déu dels déus, els senyor dels reis i el
revelador dels misteris, ja que tu has pogut revelar aquest misteri». [48] Aleshores el rei
exaltà Daniel: li donà molts grans presents i el féu governador de tota la província de
Babilònia i cap suprem de tots els savis de Babilònia. [49] I, a requesta de Daniel, el rei
posà al cap de l'administració de la província de Babilònia Sidrac, Misac i Abde-Nagó;
però Daniel es quedava a la cort del rei.

Déu salva els tres joves fidels (Dn. 3,1 - 3,97(30))

3 Erecció d'una estàtua d'or.— [1] El rei Nabucodonosor féu una estàtua d'or, alta
de seixanta colzades i ampla de sis; l'erigí a la plana de Dura, província de Babilònia. [2]
El rei Nabucodonosor manà que es reunissin els sàtrapes, prefectes, governadors,
consellers, tresorers, jutges, comandants de la policia i totes les autoritats de la
província, perquè assistissin a la inauguració de l'estàtua que el rei Nabucodonosor
havia erigit. [3] Aleshores es reuniren sàtrapes, prefectes, governadors, consellers,
tresorers, jutges, comandants de la policia i totes les autoritats de la província per a la
inauguració de l'estàtua que el rei Nabucodonosor havia erigit, i es col·locaren davant
l'estàtua que Nabucodonosor havia erigit. [4] L'herald cridà fort: «A vosaltres, pobles,
tribus i llengües, us ordenem: [5] Tan bon punt sentireu tocar el corn, el xiulet, la cítara, la
lira, l'arpa, la gaita i tota mena d'instruments de música, us prosternareu i adorareu
l'estàtua d'or que el rei Nabucodonosor ha erigit. [6] Qui no es prosterni i adori, a l'instant
serà tirat dins un forn de foc ardent». [7] En conseqüència, així que tots els pobles sentiren
tocar el corn, el xiulet, la cítara, la lira, l'arpa i tota mena d'instruments de música, tots
els pobles, tribus i llengües es prosternaren i adoraren l'estàtua d'or que el rei
Nabucodonosor havia erigit.

Els joves jueus són condemnats.— [8] Mentrestant, certs caldeus anaren a denunciar
els jueus. [9] Digueren al rei Nabucodonosor: «Rei, que visquis per sempre! [10] Tu, rei, has
promulgat un decret que prescrivia a tothom que sentís tocar el corn, el xiulet, la cítara,
la lira, l'arpa (la gaita) i tota mena d'instruments de música, que es prosternés i adorés
l'estàtua d'or, [11] i declarava que els qui no es prosternessin i adoressin serien tirats dins
un forn de foc ardent. [12] Hi ha uns jueus que tu has posat al cap de l'administració de la
província de Babilònia, Sidrac, Misac —1899→ i Abde-Nagó; aquests homes no han
obeït, o rei, la teva ordre; no veneren el teu déu ni adoren l'estàtua que has erigit!» [13]
Tremolant de ràbia, Nabucodonosor ordenà que fessin venir Sidrac, Misac i Abde-Nagó.
Aleshores, aquests homes foren conduïts davant el rei. [14] I Nabucodonosor els digué:
«¿És veritat, Sidrac, Misac i Abde-Nagó, que no venereu el meu déu ni adoreu l'estàtua
d'or que he erigit? [15] ¿Esteu disposats, quan sentireu tocar el corn, el xiulet, la cítara, la
lira, l'arpa, (la gaita) i tota mena d'instruments de música a prosternar-vos i a adorar
l'estàtua que he fet? Si no l'adoreu, a l'instant sereu tirats dins un forn de foc ardent! ¿I

quin és el déu que us salvaria de les meves mans?» [16] Sidrac, Misac i Abde-Nagó
respongueren al rei Nabucodonosor: «Rei, no ens cal pas donar-te resposta sobre això. [17]
Perquè hi ha un Déu, aquell qui nosaltres venerem, que pot salvar-nos; del forn de foc
ardent i de la teva mà, o rei, ens salvarà! [18] I, encara que no ho faci, sàpigues, o rei, que
no venerarem el teu déu ni adorarem l'estàtua d'or que has erigit».

[19] Aleshores Nabucodonosor, s'ompli de còlera i l'expressió de la seva cara canvià
respecte a Sidrac, Misac i Abde-Nagó. Donà ordre d'encendre el forn set vegades més
que d'ordinari [20] i manà a alguns dels homes més forçuts del seu exèrcit que garrotessin
Sidrac, Misac i Abde-Nagó i els tiressin al forn de foc ardent. [21] Foren, doncs, garrotats,
tots vestits, portant mantell, turbant i lligadura, i tirats dins el forn de foc ardent. [22] A
causa de la urgència de fordre del rei i donat que el forn havia estat encès tan
extraordinàriament, aquells homes que havien aixecat fins a la boca del forn Sidrac,
Misac i Abde-Nagó, foren morts per les flames del foc. [23] Quant als tres homes Sidrac,
Misac i Abde-Nagó, caigueren garrotats dins el forn de foc ardent.

Oració d'Azaries.— [24] I caminaven al mig de la flama, lloant Déu i beneint el
Senyor. [25] Aleshores Azaries, aturant-se, pregà així i digué enmig del foc:

[26] «Beneït sou vós, Senyor, Déu dels nostres pares, i el —1900→ vostre nom és
lloat i glorificat eternament. [27] Perquè sou just en totes les coses que heu fet, totes les
vostres obres són veritat, els vostres camins són rectes (tots els vostres judicis són
veritat). [28] Heu executat sentències justes en tot allò que heu fet venir sobre nosaltres i
sobre la ciutat santa dels nostres pares, Jerusalem. Ja que és pels nostres pecats que ens
heu tractat així en la veritat i amb tot el dret. [29] Sí, allunyant-nos de vós, hem pecat, hem
estat impius i hem errat en tot; [30] no hem escoltat els vostres manaments, no els hem
observats ni complerts, com vós ens havíeu prescrit perquè tot ens anés bé. [31] Sí, tot el
que vós heu fet venir sobre nosaltres, tot el que ens heu fet, ho heu fet en tota justícia: [32]
ens heu posat a les mans dels nostres enemics, apòstates impius odiosíssims[1593], d'un rei
injust i el més malvat de tota la terra![1594] [33] I ara, ni podem obrir la boca: la ignomínia i
l'oprobi han caigut sobre els vostres servidors i els vostres prosèlits! [34] Oh, no ens
abandoneu per sempre, per amor del vostre nom, no repudieu la vostra aliança! [35] No ens
retireu el vostre favor, per l'amor d'Abraham, el vostre amic, d'Isaac, el vostre servent, i
d'Israel, el vostre sant, [36] als quals prometéreu que la seva descendència es multiplicaria
com els estels del cel i com la sorra de la platja del mar. [37] Senyor, ens hem quedat pocs
en comparació de tots els pagans, i som avui humiliats en tota la terra, a causa dels
nostres pecats. [38] En aquest moment, no tenim més príncep ni profeta, ni conductor,
holocaust, sacrifici, oblació ni encens, o lloc on oferir-vos les primícies, i obtenir
misericòrdia. [39] Que, si més no, amb l'ànima contrita i l'esperit humiliat ens sigui donat
de trobar bon acolliment! [40] Com en l'holocaust de moltons i toros i en milers d'anyells
grassos, així sigui avui el nostre sacrifici davant vostre; i concediu-nos que us seguim
amb completa fidelitat, perquè no es veuen mai defraudats els qui esperen en vós. [41] I
ara, us obeïm de tot cor, us temem i cerquem la vostra faç; [42] no ens confongueu, sinó
obreu amb nosaltres segons la vostra indulgència i segons la —1901→ plenitud de la
vostra misericòrdia. [43] Salven-nos segons les vostres obres meravelloses i doneu glòria al
vostre nom, Senyor! [44] Que quedin avergonyits tots els qui fan mal als vostres servents,
que siguin confusos en veure's privats de tot el seu poder, que la seva força sigui
trencada, [45] perquè sàpiguen que solament vós, Senyor, son Déu i gloriós sobre tota la
terra».

46 Els saigs del rei que els havien tirats dins no paraven d'alimentar el foc amb nafta,
pega, estopa i feixines, 47 de manera que la flamarada pujava per sobre el forn unes
quaranta-nou colzades. 48 Estenent-se, cremà els caldeus que es trobaven al voltant del
forn. 49 Però l'àngel del Senyor havia baixat al forn juntament amb Azaries i els seus
companys, havia espolsat del forn la flama del foc 50 i havia fet passar pel mig del forn
una fresca com la del vent que bufa els dies de rosada, de manera que el foc no els tocà
gens, ni els causà cap dolor o molèstia. 51 Aleshores tots tres, a una sola veu, cantaren un
himne, glorificant i beneint Déu dins el forn, dient:

Himne dels tres joves

52 Beneït sigueu, Senyor, Déu dels nostres pares,
lloat i exalçat eternament.
Beneït sigui el vostre sant nom gloriós,
lloat i exalçat eternament.
53 Beneït sigueu en el vostre gloriós temple sant,
cantar i glorificat eternament.
54 Beneït sigueu, vós que amb la mirada penetreu els oceans,
assegut sobre els querubins,
lloat i exalçat eternament.
55 Beneït sigueu vós sobre el vostre tron reial,
cantat i exalçat eternament.
56 Beneït sigueu vós en el firmament del cel,
cantat i glorificat eternament.
57 Beneïu el Senyor, totes les obres del Senyor,
canten-lo i exalceu-lo eternament.
58 Beneïu, cels, el Senyor,
canten-lo i exalceu-lo eternament.
59 Beneïu el Senyor, àngels del Senyor,
canten-lo i exalceu-lo eternament.
60 Beneïu el Senyor, totes les —1902→ aigües que sou sobre el cel,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
61 Que tot el seu exèrcit beneeixi el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
62 Beneïu, sol i lluna, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
63 Beneïu, estels del cel, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
64 Que tota la pluja i la rosada beneeixin el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
65 Beneïu, tots els vents, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
66 Beneïu, foc i calor, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
67 Beneïu, fred i ardència, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
68 Beneïu, gotes de rou i flocs de neu, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.

69 Beneïu, nits i dies, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
70 Beneïu, llum i tenebres, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
71 Beneïu, fred i calor, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
72 Beneïu, gebre i neus, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
73 Beneïu, llampecs i núvols, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
74 Que la terra beneeixi el Senyor,
que el canti i l'exalci eternament.
75 Beneïu, muntanyes i puigs, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
76 Beneïu el Senyor, totes les plantes que creixen a la terra,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
77 Beneïu, mars i rius, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
78 Beneïu, fonts, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
—1903→
79 Beneïu el Senyor, cetacis i tot el que belluga a les aigües,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
80 Beneïu tots els ocells, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
81 Beneïu, salvatgines i ramats, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
82 Beneïu, fills dels homes, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
83 Beneïu, els d'Israel, el Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
84 Beneïu el Senyor, sacerdots del Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
85 Beneïu el Senyor, servents del Senyor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
86 Beneïu el Senyor, esperits i ànimes dels justos,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
87 Beneïu el Senyor, sants i humils de cor,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
88 Beneïu el Senyor, Hananies, Azaries, Misael,
canteu-lo i exalceu-lo eternament.
Perquè ens ha arrencat del país de les ombres,
ens ha salvat de la mà de la mort,
ens ha deslliurat del forn de flama ardent,
ens ha deslliurat del mig del foc.
89 Doneu gràcies al Senyor, perquè és bo,
perquè dura eternament el seu amor.
90 Beneïu el Déu dels déus, tots els qui temeu el Senyor,
canteu-lo i Doneu-li gràcies,
perquè dura eternament el seu amor.

Estupor del rei.— [91(24)] Aleshores el rei Nabucodonosor, esglaiat, s'aixecà d'una revolada. Interrogà els seus ministres: «¿No havíem tirat tres homes dins el forn, garrotats?» Respongueren «Certament, o rei». [92(25)] Digué: «Però si jo veig quatre homes en llibertat que es passegen pel mig del foc sense que els passi res, i el quart té l'aspecte d'un fill dels déus!» [93(26)] Nabucodonosor s'acostà a l'obertura del forn —1904→ ardent i cridà: «Sidrac, Misac i Abde-Nagó, servents del Déu Suprem, sortiu i veniu aquí». Aleshores, del mig del foc sortiren Sidrac, Misac i Abde-Nagó. [94(27)] S'ajuntaren sàtrapes, prefectes, governadors i consellers del rei i van veure que el foc no havia tingut cap acció sobre el cos d'aquests homes: els cabells del cap no s'havien cremat, els mantells no s'havien deteriorat, i ni tan sols feien pudor de socarrim. [95(28)] Nabucodonosor exclamà: «Beneït sigui el Déu de Sidrac, Misac i Abde-Nagó, que ha enviat el seu àngel i ha salvat els seus servents que, confiant en ell, han desobeït l'ordre del rei i han lliurat el seu cos al foc per no venerar ni adorar cap altre déu, fora del seu Déu. [96(29)] Així, jo dono ordre que tot poble, tribu i llengua que insulti el Déu de Sidrac, Misac i Abde-Nagó, sigui esquarterat, i la seva casa, convertida en femer; ja que no hi ha cap altre déu que pugui salvar com aquest». [97(30)] Aleshores el rei promocionà Sidrac, Misac i Abde-Nagó a la província de Babilònia.

Humiliació de Nabucodonosor (Dn. 3,98(31) - 4,34)

[98(31)] Nabucodonosor, Rei, a tots els pobles, tribus i llengües que habiten sobre tota la terra: Que tingueu molta pau! [99(32)] M'ha semblat bé de fer conèixer els senyals i prodigis que ha obrat en mi el Déu Altíssim:

[100(33)] Els seus senyals, que en són, de grans;
els seus prodigis, que en són, de poderosos!
El seu regne és un regne etern!
El seu imperi dura per sempre!

4 El somni del rei.— [1] Jo, Nabucodonosor, vivia tranquil a casa meva i feliç al meu palau. [2] Vaig tenir un somni que em va espantar. Les visions del meu cap m'alarmaren, [3] i vaig donar l'ordre d'introduir a la meva presència tots els savis de Babilònia, perquè em fessin conèixer la interpretació del somni. [4] Es presentaren mags, endevins, caldeus i astròlegs; jo els vaig dir el somni, i no m'en donaren la interpretació! [5] Fins que darrerament —1905→ entrà a la meva presència Daniel, que es diu Baltasar, segons el nom del meu déu[1595], i en qui resideix l'esperit dels déus sants. Jo li vaig dir el somni

6 «Baltasar, cap dels mags, jo sé que en tu resideix l'esperit dels déus sants i que cap
misteri no t'ofereix grans dificultats. Vet aquí el somni que he tingut; dóna-me'n la
interpretació.

7 Visions del meu cap sobre el llit:

Estava veient un arbre al centre de la terra. La seva alçària era enorme. 8 L'arbre va
créixer i es féu molí fort; era tan alt que arribava al cel, i era visible de cap a cap de la
terra. 9[1596] El seu fullatge era bell, abundant el seu fruit; tothom hi trobava el seu
aliment. Feia ombra a les bèsties salvatges, a les seves branques vivien els ocells, i tot
ésser de carn s'alimentava d'ell. 10 Estava veient en les visions del meu cap sobre el llit, i
vet aquí que del cel davallava un Vigilant, un Sant. 11 Cridà fort i digué així:
«Destralegeu l'arbre, esmotxeu-ne les branques, eixoneu-ne les fulles, disperseu-ne els
fruits! Que les bèsties fugin de sota d'ell, i els ocells, de les seves branques! 12 No li
deixeu a la terra més que la rabassa, però amb cadena de ferro i bronze, entre el verd del
camp. Que la rosada l'humitegi i que l'herba sigui la seva part amb les bèsties. 13 Que li
canviïn el cor d'home i li'n donin un de bèstia, i passin sobre ell set temps. 14 La
sentència és per decret dels Vigilants, paraula dels Sants és la cosa! Perquè els qui viuen
sàpiguen que l'Altíssim té domini sobre el regne dels homes: el dóna a qui vol i hi eleva
l'ínfim dels homes».

15 Aquest és el somni que he tingut jo, Nabucodonosor, rei. Tu, Baltasar, dóname'n
la interpretació; ja que cap dels savis del meu regne no ha pogut donar-me'n la
interpretació; però tu pots fer-ho, perquè en tu resideix l'esperit dels déus sants».

Interpretació del somni. 16 Aleshores Daniel, de sobrenom Baltasar, quedà sumit
en l'estupor una bona estona, i els seus pensaments l'alarmaven. El rei li digué:
«Baltasar, no t'alarmis per aquest somni i la seva interpretació». —1906→ Baltasar
respongué: «Senyor meu, que aquest somni sigui per als teus enemics, i la seva
interpretació, per als teus rivals! 17 L'arbre que has vist, gran i fort, que arribava al cel i
era visible per tota la terra, 18 de belles fulles i fruit abundant, que portava aliment per a
tots, sota el qual vivien les bèsties salvatges i, a les branques, hi residien els ocells, 19 ets
tu, rei, que t'has fet gran i poderós; la teva grandesa ha augmentat, ha arribat fins al cel, i
la teva dominació, de cap a cap de la terra.

20 Quant a allò que ha vist el rei: un Vigilant, un Sant, que davallava del cel i deia:
«Destralegeu l'arbre, destruïu-lo! No deixeu a la terra més que la rabassa, però amb
cadena de ferro i bronze, entre el verd del camp, que la rosada l'humitegi i que la seva
part sigui amb les bèsties salvatges, fins que hagin passat sobre ell set temps», 21 aquesta
és la interpretació, rei —i és sentencia de l'Altíssim que ateny el meu senyor, el rei—. 22
Et trauran d'enmig dels homes i viuràs amb les bèsties salvatges; t'alimentaràs d'herba,
com un bou, seràs humitejat per la rosada; set temps passaran sobre teu, fins que
reconeguis que l'Altíssim té domini sobre el regne dels homes i el dóna a qui vol.

23 Que ordenessin de deixar la rabassa de l'arbre vol dir que el teu regne et serà
tingut en reserva per al moment que reconeixeràs que és el cel que té tot domini. 24 Per
això, rei, accepta el meu consell: redimeix els teus pecats fent bones obres i les teves
culpes fent misericòrdia als pobres, si vols que perduri la teva tranquil·litat!»

Realització del somni.— [25] Tot això vingué sobre el rei Nabucodonosor! [26] Dotze mesos més tard, passejant-se pel terrat del palau reial de Babilònia, [27] el rei deia: «¿No és aquesta la gran Babilònia que jo he edificat, per fer-ne la meva residència reial, amb el poder de la meva riquesa i per a la glòria de la meva majestat?» [28] El rei tenia encara la paraula a la boca, quan una veu caigué del cel: «Per tu ho diuen, rei Nabucodonosor: T'han retirat la reialesa; [29] seràs tret —1907→ d'enmig dels homes, viuràs amb les bèsties salvatges, t'alimentaràs d'herba, com un bou, i set temps passaran sobre teu, fins que reconeguis que l'Altíssim té domini sobre el regne dels homes i que el dóna a qui vol». [30] I, tot seguit, la paraula es complia en Nabucodonosor: fou tret d'enmig dels homes, menjava herba com un bou, el seu cos era humitejat per la rosada, fins que el pèl li va créixer com plomes d'àguila, i les ungles, com urpes d'ocell.

[31] «Al temps fixat, jo, Nabucodonosor, vaig alçar els ulls al cel, i em tornà la raó; aleshores vaig beneir l'Altíssim, lloant i glorificant aquell qui viu per sempre el seu regne és un regne etern, el seu imperi dura per sempre. [32] Tots els habitants de la terra compten com res, i amb l'estelada ell fa el que vol. No hi ha ningú que li piqui a la mà i li digui: «què fas aquí?» [33] En aquell moment, em tornà la raó, i per a la glòria de la meva reialesa em tornaren majestat i esplendor; els meus ministres i els meus grans em reclamaren, i vaig ser restablert en la meva reialesa, i la meva grandesa fou augmentada. [34] Ara jo, Nabucodonosor, lloo, exalço i glorifico el Rei del cel, perquè totes les seves obres són veritat, les seves vies són justes, i sap humiliar, els qui viuen plens d'orgull».

El convit de Baltasar (Dn. 5,1 - 6,1)

5 [1] El rei Baltasar[1597] féu un gran convit als seus mil magnats i begué vi davant tots mil. [2] Quan el vi començava a fer el seu afecte, Baltasar ordenà que portessin els vasos d'or i de plata que el seu pare Nabucodonosor s'havia endut del temple de Jerusalem, per fer-hi beure el rei, els seus magnats, les seves esposes i les seves concubines. [3] Portaren, doncs, els vasos d'or i de plata presos al temple de Jerusalem i hi begueren el rei i els seus magnats, les seves esposes i les seves concubines. [4][1598] Begueren vi i lloaren els déus d'or i de plata, de bronze i de ferro, de fusta i de pedra. [5] A l'instant aparegueren els dits d'una mà d'home que es posaren a escriure, enfront —1908→ del lampadari, sobre l'enguixat de la paret del palau reial; i el rei veia el dors de la mà que escrivia. [6] El rei mudà de color, els seus pensaments l'alarmaren, les juntures de les anques se li afluixaren i els genolls li picaven l'un amb l'altre. [7] El rei cridà fort que fessin venir els endevins, els caldeus i els astròlegs. I digué als savis de Babilònia: «Qualsevol que llegirà aquesta inscripció i me'n descobrirà el sentit, serà vestit de porpra, amb la cadena d'or al voltant del coll, i manarà com a tercer en el regne». [8] Aleshores vingueren tots el savis del rei, però no pogueren llegir la inscripció ni fer-ne conèixer el sentit al rei. [9] El rei Baltasar s'alarmà molt, mudà de color, i els seus magnats quedaren perplexos. [10] Posada alerta per les paraules del rei i dels seus magnats, la reina es presentà a la sala del convit. I digué: «Rei, que visquis per sempre! Que els teus pensaments no t'alarmin, ni mudis de color! [11] Hi ha en el teu refine un home en qui resideix l'esperit dels déus sants. En temps del teu pare, es trobà en ell llum, intel·ligència i saviesa com la saviesa dels déus. El rei Nabucodonosor, el teu pare, el nomenà cap dels mags, endevins, caldeus i astròlegs, [12] perquè, s'havia trobat en ell, en Daniel, a qui el rei havia posat el nom de Baltasar, un esperit extraordinari, ciència, intel·ligència, art d'interpretar els

somnis, de resoldre els enigmes i de desfer els nusos. Que cridin, doncs, Daniel, i ell et farà conèixer la interpretació».

13 Aleshores Daniel fou introduït davant el rei, i aquest digué a Daniel: «Tu ets
Daniel, un dels exiliats de Judà que el rei, el meu pare, portà de Judà! 14 He sentit dir que
l'esperit dels déus resideix en tu i que es t roba en tu llum, intel·ligència i saviesa
extraordinària. 15 Han fet venir a la meva presència els savis i els mags per llegir aquesta
inscripció i fer-me'n conèixer la interpretació, però són incapaços de descobrir-me'n el
sentit. 16 Jo he sentit dir que tu ets capaç de donar interpretacions i de desfer nusos.
Doncs, si ets capaç de llegir la inscripció i de fer-me'n conèixer la interpretació, seràs
vestit de porpra, portaràs la cadena d'or al voltant del —1909→ coll i manaràs com a
tercer en el regne».

17 Daniel respongué davant el rei: «Queda't amb els teus dons i dóna a d'altres els
teus presents! Així i tot, jo llegiré al rei la inscripció i li'n faré conèixer la interpretació.
18 O rei, el Déu Altíssim havia donat regne, grandesa, glòria i majestat a Nabucodonosor,
el teu pare. 19 La grandesa que li havia donat feia tremolar de por davant d'ell tots els
pobles, tribus i llengües: a qui volia, el matava; a qui volia, el deixava viure; a qui volia,
l'exalçava, i a qui volia, l'humiliava. 20 Però quan el seu cor s'elevà i el seu esperit
s'enardí fins a l'arrogància, fou deposat del tron reial, i la seva glòria li fou retirada. 21 El
tragueren d'enmig dels homes, i el seu cor es tornà semblant al de les bèsties; convivia
amb els ases salvatges; menjava herba com un bou; el seu cos fou banyat per la rosada,
fins que reconegué que el Déu Altíssim té domini sobre el regne dels homes i que hi
eleva qui vol. 22 Però tu, Baltasar, el seu fill, no has humiliat el teu cor, per bé que sabies
tot això: 23 t'has aixecat contra el Senyor del cel, t'has fet portar els vasos del seu temple,
i tu, els teus magnats, les teves esposes i les teves concubines, hi heu begut vi i heu lloat
els déus de plata i d'or, de bronze i de ferro, de fusta i de pedra, que no hi veuen, ni hi
senten ni comprenen res; en canvi, el Déu que té el teu alè entre les seves mans i de qui
depenen tots els teus camins, no l'has glorificat! 24 Ha enviat, doncs, el dors de la mà i ha
estat traçada aquesta inscripció. 25 La inscripció traçada és: *Mene, Mene, Tequel* i
Parsin[1599]. 26 Aquesta és la interpretació de la cosa: *Mene*: Déu ha comptat el teu regne, i
l'ha pagat. 27 *Tequel*: T'han pesat a les balances i no t'han trobat prou pes. 28 *Parsin*: El teu
regne és dividit i donat als medes i als perses».

29 Aleshores Baltasar donà ordres, i vestiren Daniel de porpra, li posaren la cadena
d'or al coll i proclamaren que manaria com a tercer en el regne.

30 Aquella nit, Baltasar, rei dels caldeus, fou assassinat, **6** 1 i Darius el Mede[1600] rebé
el regne, a l'edat d'uns seixanta-dos anys.

—1910→

Daniel dins la cisterna dels lleons (Dn. 6,2 - 6,29)

Enveja dels companys. 2 Semblà bé a Darius de constituir en el seu regne cent vint
sàtrapes per a totes les parts del regne, 3 sota la presidència de tres superintendents —
Daniel n'era un—, als quals els sàtrapes haurien de donar comptes, i així el rei no seria
molestat. 4 Aquest Daniel es distingí tant entre els superintendents i els sàtrapes pel seu

esperit extraordinari, que el rei pensava fer-ne el seu visir. [5] Aleshores els superintendents i els sàtrapes miraren de trobar contra Daniel algun greuge de caràcter polític; però no pogueren trobar cap greuge ni mancament, de tan fidel com era, i no se li podia reprotxar cap negligència ni mancament. [6] Aquells homes es digueren, doncs: «No trobarem cap greuge contra aquest Daniel, fora que en trobéssim algun a propòsit de la llei del seu Déu». [7] Superintendents i sàtrapes s'acostaren, doncs, al rei i li parlaren així: «Rei Darius, que visquis per sempre! [8] Els superintendents del regne, prefectes, sàtrapes, ministres i governadors, hem deliberat tots que el rei hauria de promulgar un decret per posar en vigor aquesta prohibició: tothom qui, durant trenta dies, adreçarà una pregària a qualsevol déu (o home), fora de tu, rei, serà tirat a la cisterna dels lleons. [9] Ara, rei, dóna força de llei a aquesta prohibició signant aquesta acta, que ha de ser irrevocable segons la llei inabrogable dels medes i dels perses». [10] En conseqüència, el rei signà el decret de prohibició.

Condemnació de Daniel. [11] Sabent que el decret havia estat signat, Daniel entrà a casa seva. Les finestres de la seva cambra alta estaven orientades cap a Jerusalem, i tres vegades el dia s'agenollava, tot pregant i lloant Déu; així ho havia fet sempre. [12] Aquells homes estaven a l'aguait i sorprengueren Daniel que pregava i implorava el seu Déu. [13] Aleshores s'acostaren al rei i li digueren: «No has signat una prohibició, segons la qual tothom qui, durant trenta dies, fes —1911→ una pregària a qualsevol déu (o home), fora de tu, rei, seria tirat a la cisterna dels lleons?» El rei respongué: «La cosa és certa, segons la llei inabrogable, dels medes i dels perses». [14] Aleshores digueren al rei: «Daniel, el teu amic, no ha obeït, rei, la teva ordre ni la prohibició que tu has signat: tres vegades el dia fa pregàries al seu Déu». [15] Sentint això, el rei s'entristí molt i va resoldre de salvar Daniel. Fins a la posta de sol estigué lluitant per deslliurar-lo. [16] Però aquells homes digueren al rei: «Sàpigues, rei, que segons la llei dels medes i dels perses cap prohibició o edicte establert pel rei no pot ser revocat». [17] Aleshores el rei donà ordre de fer venir Daniel i tirar-lo a la cisterna dels lleons. El rei digué a Daniel: «El Déu que tu veneres amb tanta constància, és ell que t'ha de salvar». [18] Portaren una pedra, la posaren a la boca de la cisterna, i el rei la segellà amb el seu segell i el segell dels seus magnats, a fi que no es pogués introduir cap canvi a la situació de Daniel.

El rei salva Daniel.— [19] Fet això, el rei se n'anà al palau, passà la nit en dejú i no deixà introduir les concubines a la seva presència. Perdé el son, [20] i a trenc d'alba el rei es llevà i anà corrents a la cisterna dels lleons. [21] Quan era prop de la cisterna féu un crit a Daniel amb veu planyívola. Digué a Daniel: «Daniel, servent del Déu vivent, ¿t'ha pogut salvar dels lleons el Déu que tu veneres amb tanta constància?» [22] Daniel respongué al rei: «Rei, que visquis per sempre! [23] El meu Déu ha enviat el seu àngel, ha tancat la gola dels lleons, i no m'han fet cap mal, perquè he estat trobat innocent davant d'ell. Tampoc davant teu, rei, no he mancat en res». [24] El rei estigué molt content i ordenà que traguessin Daniel de la cisterna. Tragueren Daniel de la cisterna i el trobaren indemne, perquè havia tingut fe en el seu Déu. [25] El rei donà l'ordre de fer venir els homes que havien calumniat Daniel i els féu tirar a la cisterna dels lleons, ells, els seus fills i les seves dones, i encara no havien tocat a terra de la cisterna, —1912→ que els lleons se n'apoderaren i els trituraren tots els ossos.

Edicte del rei.— [26] Aleshores el rei Darius escriví: «A tots els pobles, tribus i llengües que habiten per tota la terra: Que tingueu molta pau! [27] Dono l'ordre que en tot el domini del meu regne temin i reverenciïn el Déu de Daniel, perquè és el Déu vivent, que perdura eternament; el seu regne és indestructible i el seu imperi no tindrà fi: [28]

salva, allibera, fa senyals i prodigis al cel i a la terra; ell ha salvat Daniel del poder dels lleons». [29] I aquest mateix Daniel prosperà durant el regnat de Darius i durant el regnat de Cir el Persa.

Somni de Daniel (Dn. 7,1 - 7,28)

7 Visió de les quatre bèsties.— [1] L'any primer de Baltasar, rei de Babilònia, Daniel veié un somni, sobre el seu llit. Llavors posà per escrit el somni. Començament de la relació (Digué). [2] (Daniel deia:) Estava veient en la meva visió durant la nit, i vet aquí que els quatre vents del cel avalotaven el mar gran; [3] quatre bèsties enormes, diferents l'una de l'altra, pujaren del mar.

[4] La primera[1601] era com un lleó amb ales d'àguila. Estava veient, quan li arrencaren les ales, fou aixecada de terra i posada dreta sobre dos peus com un home, i li fou donat un cor d'home. [5] Vet aquí que una altra bèstia[1602], semblant a un ós, fou dreçada d'un costat; tenia tres costelles a la gola, entre les dents, i li deien: «Amunt, menja força carn!» [6] Després, estava veient, i vet aquí una altra bèstia[1603] com un lleopard, que portava quatre ales d'ocell a l'esquena; la bèstia tenia quatre caps, i li fou donat el poder. [7] Després d'això, estava veient en la visió de la nit, i vet aquí una quarta bèstia[1604], terrible, espantosa i extraordinàriament forta; tenia unes dents de ferro grans i unes urpes de bronze; menjava, triturava i trepitjava amb els peus el que quedava. Era diferent de les primeres bèsties i portava deu banyes. [8] Estava observant les banyes, i vet aquí que una altra banya, petita[1605], —1913→ apuntava entre elles; tres de les primeres banyes foren arrencades de davant d'ella; en aquesta banya hi havia uns ulls com els ulls d'un home, i una boca que deia grans coses; i feia la guerra als sants. [9] Estava veient, quan

Visió del Fill d'home

uns trons foren col·locats,
i s'assegué un Vell venerable.
El seu vestit era blanc com la neu;
el seu cabell, net com la llana.
El seu tron eren flames de foc;
les rodes, un foc incandescent.
[10] Un riu de foc brollava,
sortit de davant d'ell.
Mil milers el servien,
l'assistien deu mil miríades.
El tribunal va perdre seient,
foren oberts els llibres.

11 Estava veient; aleshores, a causa de les grans paraules que deia la banya...; estava
veient, quan la bèstia fou morta, el seu cos destruït i lliurat al foc. 12 Quant a les altres
bèsties, els fou llevada la dominació, però se'ls acordà un allarg de vida fins a un temps i
un terme.

13 Estava veient en la visió de la nit,
i vet aquí que sobre els núvols del cel
venia com un Fill d'home[1606].
Arribà fins al Vell venerable,
fou conduït a la seva presència
i el feren acostar davant d'ell.
14 A ell fou conferit l'imperi,
la glòria i la reialesa,
i tots els pobles, tribus i llengües
li retien homenatge.
El seu imperi és un imperi etern,
que no desapareixerà;
la seva reialesa, una reialesa eterna,
que mai no es farà malbé.

Interpretació de la visió. 15 Això em contorbà profundament a mi, Daniel, i els
pensaments del meu cap m'alarmaren. 16 Em vaig acostar a un dels assistents i li vaig
demanar que em digués la veritat referent a tot això. Em respongué i em féu conèixer el
sentit d'aquestes coses: 17 «Aquestes bèsties enormes són quatre perquè quatre reis seran
fets desaparèixer de la terra. —1914→ 18 Després els sants de l'Altíssim rebran el
reialme i posseiran el reialme per sempre més». 19 Aleshores vaig voler saber exactament
el que feia referència a la quarta bèstia, que era diferent de totes les altres,
extraordinàriament terrible, amb dents de ferro i urpes de bronze; que menjava i
triturava, i amb els peus trepitjava el que quedava; 20 i el que feia referència a les deu
banyes que tenia al cap—, i a l'altra que apuntà, i davant la qual en caigueren tres, banya
que tenia ulls i deia grans coses, i que semblava més gran que les seves companyes. 21[1607]
Estava veient, i aquella banya feia la guerra als sants i triomfava d'ells, 22 fins que vingué
el Vell venerable, i el tribunal prengué seient, l'imperi fou donat als sants de l'Altíssim, i
arribà el temps que els sants posseïren el regne. 23 Digué així: «La quarta bèstia serà un
quart regne sobre la terra, diferent de tots els regnes. Es menjarà tota la terra, la trillarà i
la capolarà. 24[1608] I les deu banyes volen dir que, d'aquest regne, deu reis s'aixecaran. I se
n'aixecarà un altre després d'ells, que serà diferent dels primers i enderrocarà tres reis; 25
proferirà paraules contra l'Altíssim i vexarà els sants de l'Altíssim. Pretendrà canviar els
temps i la llei[1609], i tot serà posat a les seves mans fins a un temps i dos temps i la meitat
d'un temes. 26 Però el tribunal prendrà seient, i la dominació li serà llevada, per destruir-
lo i anorrear-lo definitivament. 27 I el regne, la dominació i la grandesa dels regnes davall
de tot el cel seran donats al poble dels sants de l'Altíssim. La seva reialesa és una
reialesa eterna, i totes les dominacions li retran homenatge i l'obeiran».

28 Fins aquí. Acaba la relació. Jo, Daniel. Els meus pensaments em deixaren tot
alarmat, i vaig mudar de color; però em vaig guardar la cosa dins el cor.

Lluita del marrà i el boc (Dn. 8,1 - 8,27)

8 Visió de Daniel.— [1] L'any tercer del regnat del rei Baltasar, una visió m'aparegué a mi, Daniel, després d'aquella que m'havia aparegut al començament. —1915→ [2] Vaig veure en la visió i, tot veient, em vaig trobar a Susa, la plaça forta que hi ha a la província d'Elam; i, veient la visió, em vaig trobar vora el riu Ulai. [3] Aleshores vaig alçar els ulls i vaig veure un marrà que estava davant el riu. Tenia dues banyes; totes dues banyes eren altes, però una era més alta que l'altra, i la més alta havia crescut la darrera[1610]. [4] Vaig veure com el marró envestia cap a l'oest, cap al nord i cap al sud. Cap bèstia no li podia resistir, i ningú no es podia deslliurar del seu poder. Feia el que volia i s'engrandí. [5] Mentre jo estava observant amb atenció, un boc[1611] vingué de l'occident, travessant (tota) la terra, però sense tocar-hi de peus, i el boc tenia una banya (estranya) entre els ulls. [6] Arribà fins al marrà que tenia dues banyes, que jo havia vist vora el riu, i s'abrivà contra ell amb tota l'empenta de la seva força. [7] El vaig veure com l'atacava i, furiós contra ell, li clavava cops i li trencava les dues banyes, sense que el marrà tingués forces per a resistir-li; el tirà a terra i el trepitjà; no hi havia ningú capaç de salvar el marrà. [8] El boc es féu prodigiosament gran; però, al fort del seu poder, la gran banya es trencà i al seu lloc creixeren unes altres quatre banyes[1612] en direcció dels quatre vents del cel.

[9] D'una d'elles sortí una altra banya, petita, que va créixer desmesuradament cap al sud, cap a l'orient i cap al nord. [10] Va créixer fins a l'estelada, féu caure a terra alguns estels[1613] i els trepitjà. [11] Fins al príncep de l'estelada, va créixer; li suprimí l'holocaust perpetu, el lloc fou enderrocat, i el santuari, [12] assolat[1614]. Instal·laren sobre l'holocaust perpetu la infidelitat[1615]; tirà a terra la veritat[1616], i reeixí en la seva empresa!

[13] Vaig sentir un sant[1617] que parlava, i un altre sant digué al qui parlava: «¿Fins quan la visió: l'holocaust perpetu suspès, la infidelitat desoladora instal·lada i el santuari assolat conculcat?» [14] Li digué: «Fins a dos mil tres-cents vespres-matins; aleshores el santuari serà rehabilitat».

Interpretació de l'àngel Gabriel.— [15] Mentre jo, Daniel, veia la visió i mirava —1916→ de comprendre, se'm plantà al davant algú que tenia l'aspecte d'un home. [16] I vaig sentir una veu d'home d'entre l'Ulai, que cridava: «Gabriel, explica-li la visió, a aquest!» [17] Vingué cap al lloc on jo estava dret, i, quan venia, em vaig sentir corprès de terror i vaig caure de cara a terra. Em Digué: «Entén, fill d'home, que la visió val per al temps de la Fi!» [18] I mentre parlava amb mi, jo estava atuït de cara a terra. Em tocà i em féu tenir dret sobre els peus. [19] Digué: «Et vull fer conèixer allò que ha de passar a la darreria de la Còlera, ja que la visió val per al termini de la Fi. [20] El marrà que has vist, amb dues banyes, són els reis dels medes i dels perses. [21] El boc és el rei[1618] de Javan, la banya gran entre els seus ulls és el primer rei. [22] Que es trencà i que en sortiran quatre al seu lloc, vol dir que de la seva nació sortiran quatre regnes, però que no tindran la seva mateixa força.

[23] I a les darreries del seu regnat,

quan els infidels hauran completat la mesura,
apareixerà un rei insolent,
expert en intrigues.
24 La seva força serà gran,
dirà unes coses inaudites,
tindrà sort en la seva empresa,
destruirà uns poderosos.
Contra els sants anirà 25 la seva idea,
i farà ús de la perfídia;
s'estarrufarà dins el seu cor
i en destruirà molts per sorpresa.
S'insurgirà contra el príncep dels prínceps,
però serà trencat sense intervenció de cap mà.
26 Quant a la visió dels vespres i matins,
allà que ha estat dit és veritat!
Però tu, ten la visió secreta,
ja que val per a dies llunyans!

27 Aleshores jo, Daniel, vaig caure malalt uns quatre mesos. Després em vaig llevar i vaig fer la feina del rei. Però estava amb angúnia per la visió, i no la podia pas comprendre.

—1917→

Profecia de les setanta setmanes (Dn. 9,1 - 9,27)

9 Quan s'han de complir les profecies de la restauració.— 1 L'any primer de Darius, fill d'Artaxerxes, del llinatge dels medes, que fou fet rei sobre el reialme dels caldeus, 2 l'any primer del seu regnat, jo, Daniel, em vaig adonar, en els Llibres[1619], del nombre d'anys que, segons la paraula de Jahvè al profeta Jeremies, s'havien de complir per a les ruïnes de Jerusalem: setanta anys. 3 Em vaig girar de cara cap al Senyor Déu per donar-me a la pregària i les súpliques, acompanyades del dejuni, el sac i la cendra. 4 Vaig pregar Jahvè, el meu Déu, vaig fer confusió i vaig dir «Ah, Senyor, Déu gran i temible que guardeu l'aliança i la gràcia per a aquells qui us estimen i observen els vostres manaments! 5 Hem pecat, som culpables, hem obrat impiament, ens hem rebel·lat i ens hem desviat dels vostres manaments i de les vostres ordres. 6 No hem escoltat els vostres servents, els profetes que parlaven en nom vostre als nostres reis, als nostres prínceps, als nostres pares, a tot el poble de la terra. 7 De vós, Senyor, és la justícia; per a nosaltres és la confusió a la cara, com la que passen avui els homes de Judà, els habitants de Jerusalem, tot Israel, els qui estan a prop i els qui estan lluny en tots els països on els heu dispersats por la traïció que havien comès contra vós. 8 Senyor, per a nosaltres és la confusió a la cara, per als nostres reis, els nostres prínceps, els nostres pares, perquè hem pecat contra vós. 9 Del Senyor, Déu nostre, és la misericòrdia i el perdó, ja que ens hem rebel·lat contra ell 10 i no hem escoltat la veu de Jahvè, el nostre Déu, que seguíssim les lleis que ens proposava per mitjà dels seus servents, els profetes. 11 Tot Israel ha transgredit la vostra llei, ha desertat i no ha escoltat la vostra

veu; també s'ha abocat sobre nosaltres la maledicció consignada amb jurament, a la llei
de Moisès, el servent de Déu, ja que havíem pecat contra ell! 12 Ha mantingut, doncs, la
paraula que havia dit contra —1918→ nosaltres i contra els regents que ens
governaven: que faria venir sobre nosaltres una calamitat tan gran, que no n'hi haurà
sota el cel de més gran que a Jerusalem. 13 Com és escrit a la llei de Moisès, tota aquesta
calamitat ha vingut sobre nosaltres, i no hem fet res per aplacar Jahvè, el nostre Déu,
renunciant a les nostres males accions i preocupant-nos de la vostra veritat. 14 Jahvè ha
vetllat per fer venir la calamitat sobre nosaltres, ja que Jahvè, el nostre Déu, és just en
totes les obres que ha fet, mentre que nosaltres no hem escoltat la seva veu. 15 I ara,
Senyor, Déu nostre, que amb mà forta féreu sortir el vostre poble del país d'Egipte i us
féreu una anomenada que dura fans avui: hem pecat, hem obrat impiament! 16 Senyor,
d'acord amb totes les vostres justícies, que la vostra ira i la vostra còlera es retirin de la
vostra ciutat, Jerusalem, la vostra muntanya santa. Ja que pels nostres pecats i les culpes
dels nostres pares, Jerusalem i el vostre poble s'han convertit en l'oprobi de tots els
postres veïns. 17 I ara, escolteu, Déu nostre, la pregària del vostre servent i les seves
súpliques, i feu resplendir la vostra faç sobre el vostre santuari desolat; feu-ho per vós
mateix, Senyor! 18 Decanteu, Déu meu, l'orella i escolteu! Obrin els ulls i vegeu les
nostres desolacions i la ciutat que us fou dedicada! Ja que no és pas per les nostres obres
justes que presentem davant vostre les nostres súpliques, sinó pensant en la vostra gran
misericòrdia. 19 Senyor, escolteu! Senyor, perdoneu! Senyor, ateneu i obreu! No tardeu,
per vós mateix, Déu meu, ja que la vostra ciutat i el vostre poble us són dedicats!»

Gabriel interpreta la profecia.— 20 Jo parlava encara, fent la meva pregària,
confessant els meus pecats i els pecats del meu poble d'Israel, i presentant la meva
súplica davant Jahvè, el meu Déu, per la muntanya santa del meu Déu; 21 jo parlava
encara tot pregant, quan l'home Gabriel, que jo havia vist en la visió al començament,
arribava cap a mi volant ràpidament, si fa no fa a l'hora de l'oblació vespertina. 22
Vingué, em parlà i em digué: «Daniel, acabo de —1919→ sortir per fer-te
comprendre clarament! 23 Al començament de les teves súpliques ha sortit un edicte, i jo
vinc a comunicar-te'l. Tu ets l'home de predilecció. Entén l'edicte, comprèn la visió! 24
Setanta setmanes han estat fixades sobre el teu poble i la teva ciutat santa, per posar
terme a la infidelitat, per acabar amb els pecats, per expiar la culpa, per instaurar una
justícia eterna, per confirmar la visió i el profeta, per ungir un Sant dels Sants. 25
Sàpigues, doncs, i fes-te'n càrrec: des de l'instant que sortí la paraula, que tornarien i que
Jerusalem seria reedificada, fins a un ungit-príncep, hi ha set setmanes; durant seixanta-
dues setmanes tornaran a edificar-se plaça i fossat, però en temps crítics. 26 I després de
les seixanta-dues setmanes, serà suprimit un ungit[1620] sense que tingui culpa. El poble
d'un príncep que vindrà destruirà la ciutat i el santuari. La seva fi serà per inundació, i
fins a la fi de la guerra hi haurà el decret de devastacions. 27 Per a la majoria, l'aliança
serà feixuga[1621] durant una setmana; i durant la meitat de la setmana cessarà el sacrifici i
l'oblació. Sobre l'ala de l'altar[1622] hi haurà l'abominació de la desolació, fins que la ruïna
decretada s'aboqui sobre el desolador!»[1623]

Explicació del destí dels jueus (Dn. 10,1 - 11,39)

10 **Visió de l'home vestit de lli.**— 1 L'any tercer de Cir, rei de Pèrsia, una paraula
fou revelada a Daniel, de sobrenom Baltasar, i la paraula era veritat, pesada com treballs
forçats. S'esforçà per comprendre la paraula, per comprendre la visió.

2 Aquells dies jo, Daniel, feia penitència tres setmanes completes: 3 no menjava pa
saborós, no tastava ni carn ni vi i no m'ungia tampoc, fins que hagueren passat tres
setmanes completes. 4 El dia vint-i-quatre del mes primer, mentre em trobava a la vora
del gran riu (és el Tigris), 5 vaig alçar els ulls i vaig veure un home vestit de lli[1624], amb
els lloms cenyits d'or d'Ufaz. 6 El seu cos era com el crisòlit; la cara, com la fulguració
del llampec; els —1920→ ulls, com torxes de foc; els braços i les cames, com l'esclat
del bronze polit; el so de les seves paraules, com l'aldarull d'una multitud. 7 Només jo,
Daniel, vaig veure l'aparició; els homes que eren amb mi no la veien, però caigué sobre
ells un gran terror i corregueren a amagar-se. 8 Jo em vaig quedar sol, contemplant
aquesta gran aparició; vaig quedar sense forces, vaig mudar de color, desfigurat (les
forces m'abandonaren).

Aparició del personatge misteriós.— 9 No vaig sentir el so de les seves paraules,
perquè estava atuït de cara a terra. 10 Llavors una mà em tocà i em despertà. 11 Em digué:
«Daniel, home de predilecció, mira de comprendre les paraules que et diré i ten-te dret,
perquè acabo de ser enviat a tu». Quan m'hagué dit aquesta paraula, em vaig posar dret
tot tremolós. 12 Em digué: «No tinguis por, Daniel! Ja que, des del primer dia que volies
comprendre i vas resoldre de mortificar-te davant el teu Déu, les teves paraules han estat
sentides, i és a causa de les teves paraules que jo he vingut. 13 El príncep del regne de
Pèrsia m'ha oposat resistència durant vint-i-un dies, però Miquel, un dels primers
prínceps, ha vingut a ajudar-me. Jo l'he deixat[1625] allà prop dels reis de Pèrsia, 14 i he
vingut a fer-te comprendre el que passarà al teu poble a la fi dels dies. Ja que es tracta,
encara, d'una visió sobre aquells dies!»

15 Mentre em parlava així, vaig abaixar el cap sense dir res; 16 i com una semblança
de mà d'home em tocà els llavis. Aleshores vaig obrir la boca per parlar i vaig dir al qui
estava dret davant meu: «Senyor meu, l'aparició m'ha trasbalsat tot i no em queden
forces. 17 I ¿com jo, servent del meu senyor, podria parlar amb aquest Senyor meu, si no
tinc més forces i l'alè m'abandona?» 18 Una altra vegada l'aparença humana em tocà i em
confortà. 19 Em digué: «No tinguis por, home de predilecció. La pau sigui amb tu; sigues
fort i anima't!» I, mentre em parlava, em vaig sentir amb forces i vaig dir: «Que el meu
Senyor parli, ja que m'has confortat».

—1921→

L'anunci.— 20 Aleshores digué: «Saps per què he vingut a tu? Ara me n'he de
tornar a lluitar amb el príncep de Pèrsia: quan n'hauré sortit, vindrà el príncep de Javan;
21b i no hi ha ningú que m'ajudi contra aquests fora de Miquel, el vostre príncep, **11** 1
que em sosté i m'empara. **10** 21a però jo t'anunciaré allò que hi ha escrit al llibre de la
veritat».

**11 La sort dels jueus fins a l'aurora dels temps nous. Primeres guerres entre
Síria i Egipte.**— 2 «Ara, doncs, t'anuncio la veritat: Vet aquí que vindran encara tres[1626]
reis per a la Pèrsia; el quart[1627] acumularà una riquesa més gran que tots els altres. I

quan se sentirà fort de tan ric, ho posarà tot en moviment contra tots els reialmes dels grecs.

3 Vindrà després un rei valent i regnarà sobre un vast imperi i farà el que voldrà. 4 Al fort del seu poder, el seu reialme es trencarà i es dislocarà cap als quatre vents; però no en profit de la seva descendència, i sense la dominació que ell havia exèrcit, ja que el seu regne serà desmembrat i donat a d'altres que ella[1628].

5 El rei del migdia[1629] es farà fort, però un dels seus oficials[1630] es farà més fort que ell i dominarà; el seu imperi serà un gran imperi. 6 Alguns anys més tard s'aliaran[1631], i la filla del rei del migdia vindrà al costat del rei del nord, per fer les paus. Però ella no conservarà la influència, ni s'aguantaran ell i la seva descendència, sinó que seran lliurats ella, els qui l'hauran duta (el seu progenitor) i el qui l'havia obtinguda. Amb el temps, 7 un rebrot de les seves arrels sorgirà al seu lloc, marxarà contra l'exèrcit, entrarà a la fortalesa del rei del nord, i els tractarà com a vencedor[1632]. 8 Els seus déus mateixos, les seves estàtues i els seus vasos preciosos, la plata i l'or seran el botí que s'emportarà a l'Egipte. Durant anys es deixarà del rei del nord, 9 que entrarà al regne del rei del migdia i se'n tornarà a la seva terra. 10 El seu fill reprendrà les hostilitats i reunirà una multitud de tropes aguerrides[1633]; vindrà poderós, inundant-ho i submergint-ho tot, i tornarà a portar la guerra fins a la —1922→ seva fortalesa. 11 I el rei del migdia, exasperat, sortirà a combatre amb el rei del nord, que haurà mobilitzat una gran multitud, però la multitud serà posada a les seves mans. 12 Un cop capturada la multitud, el cor se li exaltarà i en matarà molts milers; però no explotarà el seu èxit. 13 El rei del nord tornarà a mobilitzar una multitud més nombrosa que la primera, i al cap d'anys vindrà amb un gran exèrcit i un bagatge abundant. 14 Aquells temps, molts s'insurgiran contra el rei del migdia[1634]. Uns fills de violència[1635], d'entre el teu poble, s'aixecaran per complir la visió, però ensopegaran. 15 Vindrà el rei del nord que elevarà un terraplé i s'apoderarà d'una ciutat fortificada. Els braços drets del rei del migdia no resistiran; les seves millors tropes no tindran la forra de resistir! 16 El qui vindrà contra ell farà el que voldrà, no li resistirà ningú. Es farà fort al país-joiell, que caurà tot al seu poder. 17 Intentarà de posar sota el seu control tot el reialme d'aquell, i s'avindrà amb ells. Li donarà una dona[1636], perquè sigui la perdició del país, però la maniobra no li sortirà bé i no aconseguirà allò que es proposa. 18 Girarà la mira cap a les illes[1637] i farà molts presoners, però un cònsol[1638] posarà terme a la seva provocació, de tal manera que no podrà renovar, respecte a ell, la seva provocació. 19 Aleshores girarà la mira cap a les fortaleses del seu país, però ensopegarà, caurà i no serà trobat[1639]. 20 Al seu lloc en sortirà un que farà passar un col·lector de tributs amb esplendor reial[1640]; en alguns dies serà trencat, però no obertament ni a la guerra.

Antíoc Epifanés.— 21 Al seu lloc en sortirà un d'abjecte, al qual no hauran conferit la dignitat reial[1641]. Vindrà per sorpresa i s'empararà del regne amb intrigues. 22 Unes forces[1642] seran submergides davant d'ell; serà també trencat un príncep de l'aliança[1643]. 23 Des del moment que faran les seves parts, ell obrarà amb traïdoria: pujarà i amb poca gent 24 devastarà una capital[1644], i farà allò que no havien fet els seus pares ni els pares dels seus pares: prodigarà botí, profits i riqueses, i forjarà plans contra unes fortaleses, —923→ però fins a un cert temps solament.

25 Excitarà la seva força i el seu cor contra el rei del migdia, amb un gran exèrcit. El rei de migdia entrarà en guerra amb un exèrcit molt més gran i poderós; però no podrà aguantar, perquè ordiran complots contra ell. 26 Els seus comensals causaran la seva

desgràcia; el seu exèrcit es desbandarà, i en cauran molts de morts. [27] Els dos reis,
abrigant segones intencions i asseguts a la mateixa taula, es parlaran insincerament;
però la cosa no reeixirà, perquè el temps fixat encara haurà de venir. [28] Se'n tornarà,
doncs, al seu país amb grans riqueses; obrarà amb males intencions contra l'aliança
santa, i se'n tornarà al seu país[1645]. [29] Arribat el moment, tornarà a venir al migdia, però
la segona vegada no serà pas com la primera. [30] Uns vaixells dels Quetim[1646] vindran
contra ell, s'acovardirà i se'n tornarà. Es posarà furiós contra l'aliança santa i obrarà; se'n
tornarà i s'escoltarà els qui abandonen l'aliança santa. [31] Vindran de part seva uns
funcionaris[1647] a profanar el santuari-fortalesa[1648], a abolir l'holocaust perpetu i a
instal·lar l'abominació de la desolació. [32] Als qui reneguen l'aliança, els farà fer pagans
afalagant-los; però els del poble que són fidels al seu Déu obraran amb fermesa. [33] Els
intel·ligents del poble faran que la majoria comprenguin, però es veuran sotmesos a la
pena de mort per l'espasa o pel foc, a l'empresonament o a la confiscació de béns durant
una estació. [34] Mentre estaran sotmesos a aquestes penes, rebran un petit ajut, i molts
se'ls uniran per motius bastards. [35] I alguns dels intel·ligents seran sotmesos a tals penes,
per tal de purificar-ne alguns d'ells, de rentar i blanquejar fins al temps de la fi, ja que el
temps fixat encara haurà de venir.

[36] El rei farà allò que voldrà, exalçant-se i glorificant-se per damunt de tot déu[1649];
contra el Déu dels déus dirà unes coses inaudites. Tot li anirà bé fins que s'acabi el
temps de la Còlera, ja que allò que està decretat s'ha d'executar. [37] No respectarà el déu
dels seus pares[1650]; ni el favorit de les dones[1651] ni cap déu no respectarà, perquè es
creurà superior a tots. —1924→ [38] En lloc seu, venerarà el déu de les fortaleces[1652]; sí,
un déu desconegut dels seus pares venerarà amb l'or i la plata, pedres precioses i coses
de valor. [39] Obrarà envers les places fortes en relació al déu de fora: els qui el
reconeixeran, els curullarà d'honors, els conferirà autoritat sobre els més i els repartirà
terres en premi.

El temps de la fi (Dn. 11,40 - 12,13)

Fi de l'impiadós.— [40] El temps de la Fi[1653], el rei del migdia entrarà en col·lisió
amb ell; el rei del nord li caurà a sobre com un terbolí amb carros de guerra, cavalleria i
una poderosa esquadra. Penetrarà en els països, inundant-ho i submergint-ho tot. [41]
Penetrarà en el país-joiell, i són milers els qui cauran; però aquests s'escaparan de la
seva mà: Edom, Moab i la part principal dels ammonites. [42] Allargarà la mà sobre els
països: el país d'Egipte no se n'escaparà. [43] S'apoderarà dels tresors d'or i de plata i de
totes les coses precioses d'Egipte. Libis i cusites formaran en el seu seguici. [44] Però,
alarmat per uns rumors que venien de l'orient i del nord, sortirà tot furiós a fer grans
estralls i destrosses. [45] Plantarà la seva tenda-palau[1654] entre el mar i la muntanya del
joiell sant, i arribarà a la seva fi, sense que ningú li pugui prestar ajut.

12 El protector d'Israel. [1] Aquell temps[1655], sorgirà Miquel, el gran príncep,
l'encarregat dels fills del teu poble. Serà un temps de tràngol, com no n'hi haurà hagut
d'ençà que existeix cap nació, fins aleshores. Però aquell temps, el teu poble quedarà
estalvi: tots els qui seran trobats inscrits en el Llibre[1656]. [2] Molts dels qui dormen al país
de la pols es despertaran, els uns per a la vida eterna, els altres (per als oprobis) per a la

reprovació eterna. [3] Els qui foren intel·ligents brillaran com els llumeners del cel, i els qui es mantenen ferms en les meves paraules, com els estels, per tota l'eternitat.

[4] Però tu, Daniel, guarda secretes aquestes paraules i segella el llibre fins al temps —1925→ de la Fi, fins que la majoria es facin apòstates, i el país s'ompli de dolenteria.

Escena final.— [5] I jo, Daniel, vaig veure uns altres dos que estaven drets, l'un en aquesta vora del riu i l'altre a l'altra vora del riu. [6] I vaig dir a l'home vestit de lli que estava al dessobre de l'aigua del riu: «¿Fins quan, la fi de les coses extraordinàries?» [7][1657] I vaig sentir l'home vestit de lli que estava al dessobre del riu: alçà la mà dreta i la mà esquerra cap al cel i jurà per aquell qui viu eternament: «Per un temps, dos temps i la meitat d'un temps, i totes aquestes coses s'acabaran quan s'haurà acabat el poder del qui esclafa el Poble sant». [8] Jo prou ho vaig sentir, però no ho comprenia; vaig dir, doncs: «Senyor meu, quin serà el resultat d'això?» [9] Digué: «Vés, Daniel; que aquestes paraules han de quedar secretes i segellades fins al temps de la Fi. [11] Molts seran rentats, blanquejats i purificats. Els impius persistiran en la impietat. Cap impiu no ho comprendrà, però ho comprendran els intel·ligents.

[11] Comptant des del temps que serà abolit l'holocaust perpetu i instal·lada l'abominació de la desolació: mil dos-cents noranta dies.

[12] Feliç el qui tindrà espera i arribarà a mil tres-cents trenta-cinc dies!

[13] Per a tu, vés, pren-te repòs; i t'aixecaràs per rebre el teu premi a la fi dels dies».

Susanna[1658] (Dn. 13,1 - 13,64)

13 [1] A Babilònia, hi vivia un home que es deia Joaquim. [2] S'havia casat amb Susanna, filla d'Helquies, una dona de gran bellesa i temorosa del Senyor. [3] Els seus pares eren justos i havien instruït la seva filla en la llei de Moisès. [4] Joaquim era molt ric, posseïa un parc a tocar de casa seva, i els jueus acudien a ell, perquè era el més notable de tots. [5] Aquell any, havien estat designats jutges dos ancians del poble, als quals s'aplicava bé la paraula del Senyor: que la maldat havia sortit, a Babilònia, dels ancians jutges que feien veure que governaven el poble —1926→ [6] Aquests anaven sovint a casa de Joaquim, i tots els qui tenien algun procés s'adreçaven a ells.

[7] Quan el poble se n'anava, al migdia, Susanna entrava a passejar-se pel parc del seu marit. [8] Els dos ancians, que cada dia la veien entrar a passejar-s'hi, la van desitjar. [9] Van perdre el seny i decantaren els ulls, de manera que no miraven el Cel ni pensaven en judicis justos. [10] Corferits tots dos per aquesta passió, no es declaraven l'un a l'altre el seu turment, [11] perquè es donaven vergonya de confessar-se les ganes que tenien de jeure amb ella.

[12] Espiaven gelosament un dia i l'altre per veure-la. [13] Una vegada es digueren «Anem-nos-en a casa, que és hora de dinar!» Van sortir i se separaren. [14] Però van tombar i anaren a parar al mateix punt. Quan se n'hagueren demanat el motiu,

confessaren la seva passió. Aleshores en comú acordaren el moment que podrien
sorprendre-la sola. 15 Esperaven, doncs, l'ocasió favorable. Un dia, Susanna hi anà, com
feia sempre, acompanyada només de dues minyones, i, com que feia calor, es volgué
banyar al parc. 16 No hi havia ningú més, fora dels dos vells, amagats, que l'espiaven. 17
Ella digué a les minyones: «Porteu-me oli i sabó, i tanqueu les portes del parc, perquè
em pugui banyar». 18 Obeïren, tancaren les portes del parc i sortiren per les portes
laterals, per anar a buscar les coses que els havia encomanat; i no veieren els vells,
perquè estaven amagats.

19 Un cop les minyones fora, els dos vells s'aixecaren, es precipitaren sobre ella 20 i li
digueren: «Les portes del parc són tancades, no ens veu ningú. Et desitgem, cedeix i jeu
amb nosaltres! 21 Si no, farem de testimonis que hi havia amb tu un jove i que per això
havies fet marxar les teves minyones». 22 Susanna sospirà: «Estic agafada per tots
cantons! Perquè, si faig això, m'és la mort; i, si no ho faig, no m'escaparé pas de les
vostres mans. 23 Però em val més de caure a les vostres mans, sense haver-ho fet, que no
pas de pecar davant el Senyor». 24 Susanna aleshores cridà fort. Però els dos vells
cridaren també contra ella, 25 i un corregué a —1927→ obrir les portes del parc. 26
Quan els de la casa sentiren els crits al parc, s'hi precipitaren per les portes laterals a
veure què passava. 27 Quan els vells hagueren contat la seva història, els servidors
quedaren tots avergonyits, perquè mai no s'havia dit de Susanna res de semblant.

28 L'endemà, quan el poble es reuní a la casa de Joaquim, el seu marit,
comparegueren també els dos vells amb el designi criminal contra Susanna de fer-la
condemnar a mort. 29 Digueren en presència del poble: «Feu anar a buscar Susanna, filla
d'Helquies, la dona de Joaquim». La feren anar a buscar. 30 I comparegué acompanyada
dels seus pares, dels seus fills i de tots els seus parents. 31 Susanna era molt delicada i
bella de cara. 32 Com que portava vel, aquells miserables ordenaren que l'hi traguessin,
per poder-se rabejar en la seva bellesa. 33 Ploraven els seus i tots els qui la veien. 34 Els
dos vells s'aixecaren al mig del poble i li posaren les mans sobre el cap. 35 I ella, plorant,
mirà al cel, ja que el seu cor confiava en el Senyor. 36 Els vells declararen: «Mentre
nosaltres estàvem passejant sols pel parc, va entrar aquesta amb dues criades, va tancar
les portes i va acomiadar les criades. 37 Aleshores se li va acostar un jove que estava
amagat, i va jeure amb ella. 38 Nosaltres, que érem en un racó del parc, veient la malifeta,
ens vam precipitar sobre ells. Prou vam veure com pecaven, 39 però no ens vam poder
apoderar del jove: era més fort que nosaltres, va obrir la porta i va saltar fora. 40 Aquesta,
en canvi, la vam agafar, li vam demanar qui era el jove, 41 i no ens ho va voler dir.
D'això, en som testimonis!» El poble reunit els cregué, com a ancians del poble i jutges,
i la condemnaren a mort. 42 Aleshores Susanna cridà fort i digué: «Déu etern, vós que
coneixeu els secrets, vós que ho veieu tot abans que existeixi, 43 prou saben que és fals el
que han testificat contra mi. I vet aquí que moro sense haver fet res del que aquests
m'han acusat!»

44 El Senyor l'escoltà. 45 Quan la conduïen a la mort, Déu despertà l'esperit —
1928→ d'un jovenet que es deia Daniel. 46 Es posà a cridar fort i digué: «Sóc innocent
de la sang d'aquesta!» 47 Tot el poble que es gira cap a ell i diu: «Què és això que acabes
de dir?» 48 Es plantà enmig d'ells i digué: «¿Tan poc seny teniu, fills d'Israel? ¿Sense
examen ni saber la cosa certa, heu condemnat una filla d'Israel? 49 Torneu-vos-en al
tribunal, que li han allevat fals testimoni!» 50 Tot el poble se'n tornà de pressa. Els
ancians digueren a Daniel: «Seu aquí al mig de nosaltres, i explica't, ja que Déu t'ha

donat la prerrogativa de l'ancianitat». [51] Daniel els digué aleshores: «Separeu-los bé l'un de l'altre i jo els interrogaré».

[52] Tot seguit que els hagueren separats, cridà l'un i li digué: «Vell pervers, ara t'ha arribat l'hora pels pecats que cometies abans, [53] quan pronunciaves sentències injustes, condemnant els innocents i absolent els culpables, mentre que el Senyor diu: No faràs morir l'innocent i el just! [54] Ara, doncs, si l'has vista bé, digues: ¿Sota quin arbre els has vistos junts? Respongué: «Sota un llentiscle!» [55] «Just, digué Daniel, has mentit en detriment del teu propi cap: l'àngel de Déu ha rebut d'ell l'ordre de llescar-te pel mig». [56] El féu retirar i ordenà que introduïssin l'altre. I li digué: «Raça de Canaan, i no pas de Judà, la bellesa t'ha seduït i la passió t'ha trastornat el cap. [57] És així que vosaltres fèieu amb les filles d'Israel[1659], i que elles per por se us donaven; però una filla de Judà no ha pogut suportar la vostra maldat. [58] Ara, doncs, digue'm: ¿Sota quin arbre els has sorpresos junts? Respongué: «Sota un garric!» [59] «Just, li digué Daniel, tu també has mentit en detriment del teu propi cap: l'àngel de Déu ja espera, amb l'espasa a la mà, per segar-te pel mig, a fi de suprimir-vos».

[60] Aleshores tot el poble reunit féu uns gran crits, beneint Déu, que salva els qui esperen en ell. [61] I s'aixecaren contra tots dos vells, ja que Daniel, per pròpia confessió, els havia convençuts de fals testimoni. [62] Segons la llei de Moisès, els aplicaren la pena que ells havien volgut infligir al seu proïsme. Els mataren, i aquell dia fou preservada —1929→ una vida innocent.

[63] Helquies i la seva dona lloaren Déu, per la seva filla, amb Joaquim, el seu marit, i tots els parents, perquè no s'havia trobat en ella res de deshonest.

[64] I des d'aquell dia, Daniel fou tingut en gran reputació pel poble.

Bel i la serp (Dn. 14,1 - 14,42)

14 Daniel i els sacerdots de Bel.— [1] El rei Astiages es reuní amb els seus pares, i Cir de Pèrsia li succeí. [2] Daniel vivia amb el rei, i aquest l'honorava per damunt de tots els seus amics.

[3] Els babilonis tenien un ídol que es deia Bel[1660], a qui oferien cada dia dotze artabes[1661] de flor de farina, quaranta ovelles i sis mesures de vi. [4] El rei també el venerava, i cada dia venia a adorar-lo; Daniel, però, adorava el seu Déu. El rei li digué: «Per què no adores Bel?» [5] Respongué: «Perquè jo no venero ídols fets de mà d'home, sinó el Déu vivent que ha fet el cel i la terra i que té poder sobre tots els éssers de carn». [6] Aleshores el rei li digué: «¿Et creus que Bel no és un déu vivent? ¿O és que no veus tot el que menja i beu cada dia?» [7] Daniel es posà a riure i digué: «No et facis il·lusions, rei! Aquest, per dins és d'argila i per fora és de bronze, i no ha menjat mai res». [8] El rei, indignat, cridà els seus sacerdots i els digué: «Si no em dieu qui consumeix aquests aliments, morireu!» [9] Però, si em proveu que és Bel, Daniel morirà per haver-lo blasfemat!» Daniel digué al rei: «Sigui com tu dius».

10 Els sacerdots de Bel eren setanta, sense comptar les dones i els fills. El rei anà,
doncs, amb Daniel al temple de Bel, 11 i els sacerdots de Bel li digueren: «Nosaltres
sortirem d'aquí, i tu, rei, faràs servir l'àpat i oferir el vi mesclat; després fes tancar la
porta i segellar-la amb el teu segell; 12 quan vindràs demà al matí, si no ho trobes tot
menjat per Bel, morirem nosaltres; altrament, serà Daniel que ens ha calumniat». 13 Però
ells presumien, ja que havien fet una entrada secreta sota la taula, i era per allà que
s'introduïen —1930→ sempre i que consumien les ofrenes.

14 Quan, doncs, hagueren sortit, el rei féu servir Bel. Aleshores Daniel féu portar
cendra que els seus servidors espargiren amb un sedàs pel terra de tot el temple en
presència del rei sol. Després sortiren, tancaren la porta, la segellaren amb l'anell del rei
i se'n van anar. 15 Els sacerdots vingueren a la nit, com de costura, amb dones i fills: s'ho
menjaren i begueren tot.

16 L'endemà el rei fou matiner; Daniel igual. 17 El rei li preguntà: «Intactes els
segells, Daniel?» Respongué: «Intactes, rei». 18 A penes havia obert la porta, que el rei
mira a la taula i crida fort: «Ets gran, o Bel, i en tu no hi ha pas trampa, ni una!» 19 Però
Daniel es posà a riure i impedí el rei d'entrar dins: «Mira a tema, li digué, reconeix de
qui són aquestes petjades». 20 «Veig petjades d'homes, de dones i de nens», digué el rei;
21 i, furiós, féu arrestar els sacerdots amb les seves dones i els seus fills. Li ensenyaren
aleshores la porta secreta per on venien a fer desaparèixer el que hi havia sobre la taula.
22 El rei els féu morir i lliurà Bel a la discreció de Daniel, que el destruí juntament amb el
seu temple.

Mort de la serp.— 23 Hi havia una gran serp, i els babilonis la veneraven[1662]. 24 El
rei digué a Daniel: «No pots pas dir que aquesta no és un déu vivent: adora-la, doncs!»
25 Daniel respongué «És el Senyor, el meu Déu, que jo adoro; ell és el Déu vivent. 26 Rei, si
ho permets, jo mataré la serp sense espasa ni bastó». El rei digué: «T'ho permeto».
27 Daniel agafà aleshores pega, gruix i crins, ho bullí tot, en féu boletes i les ficà a la gola
de la serp que se les empassà i va rebentar. I Daniel digué: «Guaiteu què veneràveu!»
28 Quan els babilonis se n'assabentaren, enfurismats, s'avalotaren contra el rei. Digueren:
«El rei s'ha fet jueu; ha enderrocat Bel, ha matat la serp i ha degollat els sacerdots!»
29 Anaren, doncs, a dir al rei: «Lliura'ns Daniel; si no, et matarem, a tu i la teva casa».
30 Davant aquesta violència, el rei es veié obligat a lliurar-los Daniel.

—1931→

Daniel, a la cisterna dels lleons.— 31 Ells el tiraren a la cisterna dels lleons, i hi
estigué sis dies. 32 A la cisterna hi havia set lleons, als quals donaven cada dia dos
cadàvers i dues ovelles; aleshores no els donaren res, perquè devoressin Daniel.

33 Però hi havia a Judea el profeta Habacuc, que havia aparellat un bullit, havia
engrunat pa en una cassola, i sortia cap al camp a portar-ho als segadors. 34 L'àngel del
Senyor li digué: «Porta l'àpat que tens aquí cap a Babilònia, a Daniel, dins la cisterna
dels lleons». 35 Habacuc respongué: «Senyor, jo no he vist mai Babilònia, ni conec la
cisterna!» 36 L'àngel del Senyor l'agafà pel coronell i, enlairant-lo pels cabells, el deixà a
Babilònia sobre la cisterna, amb la força del seu alè. 37 Habacuc cridà: «Daniel, Daniel,
pren l'àpat que Déu t'envia». 38 Daniel digué: «Heu pensat en mi, o Déu, i no heu
abandonat els qui us estimen». 39 Daniel s'aixecà i menjà. I l'àngel del Senyor tornà
immediatament Habacuc al seu lloc.

40 El setè dia, el rei vingué a plorar Daniel. Arribat a la cisterna, va fer una ullada
dins, i Daniel estava assegut tranquil·lament. 41 Aleshores cridà fort: «Sou gran, Senyor,
Déu de Daniel, i no hi ha d'altre Déu fora de vós!» 42 El tragué de la cisterna i hi féu tirar
els causants de la seva perdició, que foren tot seguit devorats davant d'ell.

Osees (Os. 1,1 - 14,10)[1663]

1 Títol.— 1 Paraula de Jahvè que fou adreçada a Osees, fill de Bereí (al temps
d'Ozies, de Joatam, d'Acaz i d'Ezequies, reis de Judà, i al temps de Jeroboam, fill de
Joàs, rei d'Israel).

Matrimonis simbòlics d'Osees (Os. 1,2 - 3,5)

Primer matrimoni d'Osees.— 2 (Començament del parlar de Jahvè per Osees.)

Jahvè digué a Osees: «Vés, pren una dona que fornica[1664], perquè el país,
abandonant —1932→ Jahvè, no fa sinó fornicar». 3 I se n'anà a prendre Gómer, filla
de Debelaim, que quedà embarassada i li donà un fill. 4 Jahvè li digué: «Posa-li
Jezrael[1665], ja que no trigaré gaire a fer pagar a la casa de Jehú la matança de Jezrael i a
posar fi al seu regnat sobre la casa d'Israel. (5 Aquell dia, trencaré l'arc d'Israel a la vall
de Jezrael.)»

6 De nou quedà embarassada i tingué una filla. Jahvè li digué: «Posa-li No-
Compadida, ja que no continuaré compadint-me de la casa d'Israel. (7 Però de la casa de
Judà me'n compadiré —6c perquè certament que els perdonaré!— 7b i els salvaré amb
Jahvè, el seu Déu. No els salvaré ni amb l'arc, ni amb l'espasa, ni amb la guerra, ni amb
els cavalls, ni amb els cavallers.)»

8 Deslletà No-Compadida, quedà embarassada i va tenir un fill. 9 «Posa-li No-El-
Meu-Poble», digué Jahvè, «perquè vosaltres no sou el meu poble, i jo no sóc vostre».

2 Esperança pel demà.— 1 I els israelites[1666] seran tants com la sorra del mar, que
no es mesura ni es compta. En lloc de dir-los: «No sou el meu poble», els diran: «Fills
del Déu vivent». 2 Els fills de Judà i els fills d'Israel[1667] es reuniran tots, elegiran un cap
únic; i pujaran del món de sota terra, ja que serà gran el dia de Jezrael! 3 Digueu al
vostre germà «El-Meu-Poble», i a la vostra germana, «Compadida»[1668].

Càstig del país per la seva infidelitat

4 Clameu-vos de la vostra mare,
clameu-vos-en, si ella no és la meva dona
i si jo no sóc el seu marit!
Que bandegi de la cara les seves fornicacions
i d'entre els pits els seus adulteris!
5 Si no, la despullaré tota nua
i la deixaré escarida
com el dia que va néixer;
la convertiré en un desert,
la reduiré a una terra àrida.
Faré que es mori de set,
6 sense compassió pels seus fills,
perquè són fills de fornicació!
7 Sí, la seva mare ha fornicat,
s'ha deshonrat la qui els va concebre,
—1933→
ja que ha dit: «Vull anarme'n
darrera els meus amants[1669],
que em donen el pa i l'aigua,
la llana i el lli,
l'oli i la beguda».
8 Per això, faré perdedor el seu camí
i li posaré un tancat,
perquè no trobi les seves sendes;
9 si corre darrera els seus amants,
no els podrà aconseguir.
I, si els busca delerosa
i no troba res, dirà:
«Me'n vull anar, vull tornar-me'n
al meu primer marit,
perquè abans vivia més bé que ara».
10 ¿No és ella, doncs, que reconeix
que sóc jo que li havia donat
el blat, el most, l'oli fresc,
i que li he prodigat la plata
i l'or, una riquesa gran?
11 Per això, tornaré a prendre
el meu blat al seu temps,
el meu most a la seva hora;
retiraré la meva llana i el meu lli,
perquè se li vegin les parts.
12 Ara, doncs, li descobriré les vergonyes
davant els seus amants,
i ningú no la deslliurarà de la meva mà;
13 posaré fi a tot allò que la fa contenta,
a les danses, les llunes noves i els plenilunis
(totes les solemnitats arreu).
14 Li arrasaré el cep i la figuera
de què ha dit: «Són el guardó
que m'han donat els meus amants».

Jo els convertiré en matossars,
que brosquejarà la bèstia salvatge.
15 Li faré expiar els dies dels baals,
quan els cremava perfums,
i, adornada amb l'anell del nas i el collaret,
anava darrera els seus amants.

I s'havia oblidat de mi, oracle de Jahvè. 16 Per això, vet aquí que l'enllepoliré; la
conduiré al desert i li parlaré amorosament. 17 Li donaré les seves vinyes d'allà[1670] i faré
de la vall d'Acor una porta d'esperança. Allà[1671] respondrà com els seus dies de jove i
com el dia que pujà del país —1934→ d'Egipte. (18 Aquell dia, oracle de Jahvè, em
diràs «El meu marit», i no em diràs més «El meu baal»[1672].) 19 Proscriuré de la seva boca
els noms dels baals, de manera que no en quedi ni record amb els noms. (20 Aquell dia,
faré un pacte a favor d'ells amb la bèstia, amb l'ocell i amb el rèptil; faré desaparèixer
del país l'arc, l'espasa i la guerra, i els permetré de dormir en seguretat.) 21 T'esposaré a
mi per sempre, t'esposaré a mi en justícia, en dret, en amor[1673] i en misericòrdia; 22
t'esposaré a mi en fidelitat i coneixement de Jahvè. 23 Aquell dia, oracle de Jahvè, jo
encantaré els cels, i ells encantaran la terra; 24 la terra encantarà el blat, el most, l'oli
fresc, i aquests encantaran Jezrael. 25[1674] Jo me'l sembraré en el país, em compadiré de
No-Compadida, i diré a No-El-Meu-Poble: «Tu ets el meu poble», i ell dirà: «El meu
Déu».

3 Segon matrimoni d'Osees.— 1 Jahvè em digué: «Torna-hi, estima una dona que
n'estima un altre i que és adúltera, igual com Jahvè estima els fills d'Israel, mentre ells
es giren cap a (d'altres déus), aquells qui s'agraden dels pastissos de raïm». 2 La vaig
comprar per quinze peces de plata, un modi d'ordi i un bot de vi, 3 i li vaig dir: «Durant
molts dies te m'has d'estar aquí quieta, sense fornicar ni donar-te a cap home». 4 Perquè,
durant molts dies, els fills d'Israel, estaran sense rei i sense príncep, sense sacrifici ni
altar, sense sacerdoci ni urim[1675]. (5 Després d'això, els fills d'Israel es convertiran i
cercaran Jahvè, el seu Déu, i David, el seu rei; acorreran tremolosos cap a Jahvè i cap a
la seva felicitat, a la fi dels dies.)

Infidelitat d'Israel (Os. 4,1 - 14,10)

4 1 Escolteu la paraula de
Jahvè (fills d'Israel).
Perquè (Jahvè) està en litigi amb els habitants del país,
ja que no hi ha sinceritat, ni amor,
ni coneixement de Déu en el país.
2 Juren i menteixen alhora,
—1935→
roben i maten al mateix temps,

cometen adulteri i violència,
la sang es toca amb la sang.
3 Per això, el país està de dol i llangueix tot el que hi viu,
amb les bèsties i els ocells;
fins els peixos es moren.
4 Però que ningú no faci retrets!
Que ningú no recrimini!
Ja que el poble és com el coribant;
el profeta, com el sacerdot.
5 Aquest ensopegarà de dia,
ho farà també el profeta, de nit;
serà anorreat amb ell, 6 ben anorreat,
el meu poble, per falta del coneixement.
Ja que ell ha repudiat el coneixement,
el repudio jo com a sacerdot meu;
si és oblidada la llei del seu Déu,
jo també oblido els seus fills.
Tots, tants com són, pequen contra mi,
canvien la seva glòria en ignomínia;
8 es mengen el pecat del meu poble
i són àvids de la seva culpa[1676].
9 Li passarà, doncs, al coribant com al poble,
al sacerdot com al profeta:
els faré pagar la seva conducta,
hi aniré a tornes per les seves obres.
10 Menjaran, però sense quedar tips,
fornicaran, però sense fructificar;
perquè han abandonat Jahvè
per donar-se 11 a la fornicació.

La doble fornicació d'Israel

12 El meu poble consulta el seu arbre[1677],
i la seva vara li dóna informes;
que l'esperit de fornicació l'esgarria,
forniquen sostraient-se al seu Déu.
13 Immolen sobre els cims de les muntanyes
i cremen perfums sobre els puigs[1678],
sota l'alzina, l'alba, el terebint;
s'està tan bé a la seva ombra!
—1936→
Per això, si les vostres filles forniquen
i les nores cometen l'adulteri,
14 jo no castigaré les vostres filles per les fornicacions,
ni les nores pels seus adulteris;
ja que ells mateixos se'n van sols amb les prostitutes

i sacrifiquen amb les hieròdules![1679]
[11b] El vi i el most fan perdre el seny,
[14e] i el poble imprudent sucumbeix.

([15] Si tu, Israel, forniques, no se n'ha de fer culpable Judà, i «no vingueu a Galgala, no pugeu a Bet-Aven, ni jureu, a Beer-Sabé, per la vida de Jahvè. [16] Ja que:)

El poble és indomable

Igual que una vedella indòmita,
ha estat indòmit Israel.
¿Ara Jahvè els hauria de fer pasturar
a lloure, com uns anyells?
[17] Efraïm s'ha associat amb els disbauxats,
se n'ha anat vagabund;
[18] la companyia dels qui beuen
l'ha portat a fornicar.
Han preferit la seva ignomínia;
la meva glòria, [19] l'han desestimada!
Les ales del mantell els fan ferum de luxúria,
puden de tant fornicar.

El càstig és inevitable

5 [1] Escolteu això, sacerdots,
estigueu atents, prínceps d'Israel;
casa del rei, presta l'orella,
perquè el judici és per a vosaltres.
Ja que heu estat per a Masfà un parany,
un filat estès sobre el Tabor;
[2] heu fet fonda la trampa de Setim[1680],
però jo sóc un llaç per a tots!
[3] Jo conec prou Efraïm,
Israel no se m'amaga:
ara has fornicat, Efraïm,
Israel s'ha fet impur!
[4] Els seus actes no els permeten
de tornar al seu Déu,
perquè l'esperit de fornicació els anima;
no coneixen Jahvè.
[5] El seu orgull acusarà Israel,
farà convicte Efraïm;

—1937→
ensopegaran en la seva culpa,
Judà ensopegarà també amb ells.
6 Amb les seves ovelles i els seus bous
aniran a cercar Jahvè,
però no el podran pas trobar,
perquè es retraurà d'ells.
7 Han estat deslleials amb Jahvè,
perquè havien nascut fills avorribles:
és ara que ell els devorarà,
el llaurador amb el seu camp.

Càstig d'Efraïm i de Judà

8 Toqueu el corn a Gabaà,
la trompeta a Ramà;
doneu l'alarma a Bet-Aven,
poseu Benjamí alerta!
9 Efraïm serà devastat
el dia del càstig;
contra les tribus d'Israel
faig saber una cosa infal·lible!
10 Els prínceps de Judà han estat
com els qui desplacen les fites:
damunt d'ells jo abocaré,
com aigua, la meva còlera!

Epigrama

11 Efraïm és maltractat,
és violat el seu dret,
perquè se n'ha anat espontani
darrera del seu enemic!

El mal d'Israel no es cura amb política

12 Jo sóc com l'arna per a Efraïm,
com la càries per a la casa de Judà;

13 Efraïm ha vist la seva malaltia,
i Judà, la seva úlcera.
I Efraïm se n'ha anat a Assur,
s'ha adreçat al seu gran rei!
Però aquest no us pot pas curar,
no us traurà cap úlcera.
14 Perquè jo sóc com un lleó per a Efraïm,
com un lleó jove per a la casa de Judà!
Sóc jo que clavo l'urpa i me'n vaig,
que m'ho emporto i no hi ha qui salvi.

—1938→

Il·lusions del poble sobre la facilitat d'aplacar Jahvè

15 Me n'aniré, tornaré a la meva residència
fins que es quedin atònits
i, cercant la meva faç,
en la seva angoixa demanin per mi:
6 1 «Veniu, tornem-nos-en
a Jahvè, el nostre Déu,
perquè és ell que ha clavat l'urpa, però curarà;
ell ha donat els cops, però ens embenarà.
2 Ens tornarà la vida als dos dies,
al tercer dia ens farà aixecar,
perquè visquem a la seva presència
3 i coneguem la seva deslliurança.
Anirem darrera de Jahvè,
el trobarem així que demanarem per ell,
i vindrà per a nosaltres com la pluja,
com el ruixat que amara la terra».
4 ¿Què haig de fer amb tu, Efraïm,
què haig de fer amb tu, Judà?
La vostra pietat és com la boira del matí,
com la rosada que es dissipa d'hora.
5 (Per això, ho he gravat en els profetes.)
Ho he promulgat amb paraules de la meva boca,
i el meu dret ha sortit com el sol:
6[1681] és la pietat que jo vull, no pas els sacrificis;
el coneixement de Jahvè, més que els holocaustos!

Inseguretat i abusos a la conca del Jordà

7 I, guaita, com homes violen l'aliança,

s'hi porten deslleialment amb mi;
8 Galaad és una ciutat de gent malèfica,
tota tacada de sang.
9 Com una banda de saltejadors
és la banda dels sacerdots;
del camí de Jericó cap a Siquem,
el que hi fan és indigne.
10 A la casa d'Israel he vist
unes coses horribles (allà
«has fornicat, Efraïm, Israel s'ha fet impur»).
11 Judà comença a seguir el mal exemple,
7 1 imita les petjades d'Israel.

—1939→

Però es descobrirà la culpabilitat d'Efraïm, la dolenteria de Samaria (ja que practiquen la mentida, el lladre penetra a casa, el saltejador ataca fora; 2 i no diuen a si mateixos que jo em recordo de tota la seva dolenteria).

Ara les seves accions els envolten,
són aquí davant meu!

El regicidi

3 En la seva dolenteria, alegren el rei;
en la seva sornegueria, els prínceps.
(4 Tot això és pres dels flequers.
Són com un forn que crema.
Un flequer para de fer cremar des que
ha fonyat fins que la pasta lleva.)
5 Per l'aniversari del rei fan caure malalts
els prínceps per l'escalfor del vi.
Ell allarga la mà als conjurats hipòcrites,
6 ja que s'acosten en el seu complot;
tota la nit la seva ira dorm,
al matí crema com una flama ardent.
7 Tots s'escalfen com un forn
i devoren els qui els regeixen;
cada un dels seus reis van caient
sense que cap d'ells m'invoqui.

Contra les aliances estrangeres

8 Efraïm es barreja amb els pobles
i es desgasta;
Efraïm ha estat una fogassa
que no ha estat tombada.
9 Els estrangers se li mengen el moll,
i ell no se n'adona!
Li han sortit també cabells blancs,
i ell no se n'adona!
10 («El seu orgull acusarà Israel»,
i no han tornat a Jahvè, el seu Déu,
i, malgrat tot això, no l'han cercat.)
11 Efraïm ha estat com un colom,
estordit, sense seny;
han recorregut a l'Egipte,
han anat a l'Assíria.
12 Estendré sobre ells el meu filat,
com sobre els ocells;
els terrejaré, els fuetejaré com un bou,
fins que se n'adonin!

—1940→

Jahvè no socorrerà els infidels

13 Ai d'ells, perquè s'han escapat lluny de mi!
Que morin, ja que m'han estat infidels!
Diuen contra mi mentides.
14 No criden cap a mi del fons del cor;
quan es lamenten sobre els seus jaços,
s'entretallen pel blat i el most.
Es revolten, 15 quan jo els reprenc;
els he fortificat els braços,
i pensen mal de mi.
16 Tornen —no pas cap a mi—,
són com un arc que la falla;
cauran per l'espasa dels
seus enemics («per la seva
llengua insolent», així se'n
riuen al país d'Egipte).

Toc d'alarma

8 [1] Tingues el corn a la boca,
com un guàrdia davant el temple de Jahvè,
perquè han transgredit, la meva aliança
i han prevaricat contra la meva llei!
[2] Cap a mi criden: «Déu meu!
Nosaltres, els d'Israel, us coneixem!»
[3] Israel ha repudiat el qui és bo,
corre darrera l'enemic.

[4] Ells fan reis, però no de part meva; fan prínceps, i jo no en sé res (amb la seva plata i el seu or s'han fet ídols, per tal de ser suprimits. [5] És repugnant el teu vedell, Samaria!)

La ira se m'ha arborat, fins quan?

No poden pas restar impunes! [6] (Perquè és una institució insensata; l'artesà l'ha fabricat, i no és Déu. Sí, el vedell de Samaria es convertirà en flames. [7] Ja que:)

La política estrangera, perdició d'Israel

Sembren vent, i cullen tempesta.
(Tija sense espiga
no dóna farina;
si de cas en dóna,
que el búfal l'engoleixi.)
[8] Israel és engolit!
Ara són entre les nacions
com un objecte que tant se val.
[9] Ja que els uns pugen cap a Assur,
—1941→
[13e] els altres tornen a l'Egipte:
[9b] Efraïm és un onagre esquerp;
l'amor el fa anar errant.
[10] També, perquè erren entre les nacions,
jo ara els aplegaré!
I pararan una mica d'ungir
tants de reis i de prínceps.

Contra la degeneració del culte

11 Si Efraïm multiplica els altars,
li serveixen per a pecar;
12 si jo li escric una munió de lleis meves,
ells les tenen per una cosa estranya.
13 Els agraden els sacrificis —i sacrifiquen
la carn— i en mengen Jahvè no els accepta):
ara pensaré en la seva culpa
i castigaré els seus pecats.

14 Israel oblidà el seu autor i edificà temples; Judà multiplicà les ciutats fortes, però «enviaré foc contra les seves ciutats, i devorarà els seus castells».

Anuncis de càstig

9 1 No t'alegris pas, Israel,
no cridis de joia com un
poble de tants!
Ja que forniques allunyant-te del teu Déu,
que t'agrada el salari impur.
Sobre totes les eres
el blat 2 es farà fonedís;
el cup no els reconeixerà i el most els renegarà.
3 No habitaran més la terra de Jahvè.
Efraïm tornarà a l'Egipte,
i a Assur menjaran coses impures.
4 No faran més libacions de vi a Jahvè;
tampoc no li abellirien;
el seu sacrifici seria com el pa de dol,
que tothom qui en menja es fa impur.
Perquè el seu pa serà per a ells sols,
no entrarà a la casa de Jahvè.
5 ¿Què fareu el dia de la solemnitat,
el dia de la festa de Jahvè?
6 (Perquè se n'anaren cap allà davant la devastació.)
L'Egipte els recollirà,
Memfis els enterrarà (refugi del seu diner),
l'ortiga serà la seva hereva,
—1942→
els cards envairan les seves tendes.

Hostilitat contra el profeta

[7] Vénen els dies del judici,
els dies del càstig;
vénen els dies de les represàlies,
Israel se n'adonarà!
«El profeta és boig,
l'inspirat delira».
De tan gran que és la teva culpa,
ha de ser també gran l'hostilitat.
[8] A la casa del seu Déu, Efraïm
posa aguaits al profeta;
hi ha parat un parany d'ocellaire
a tots els seus camins,
[9] han fet fonda la trampa
(com als dies de Gabaà! «Pensarà
en la seva culpa i castigarà els seus pecats.»)

Càstig del pecat de Baal-Fegor

[10] Com un dels raïms del desert;
vaig trobar Israel;
com una figa-flor a la figuera
vaig veure els vostres pares.
Són ells que, arribats a Baal-Fegor,
es consagraren a la Vergonya;
que es tornaren fets uns fàstics
com els amants [11] d'Efraïm.
[13] Vaig veure Efraïm com un tamarisc
sobre roca plantat en una prada;
[16a] li han donat el cop a les arrels,
s'ha assecat, ja no fa fruit.
[11b] La seva glòria volarà com un ocell,
prou de parts, d'embaràs, de concepció!
[16c] Fins i tot si arriben a donar a llum,
faré morir el tresor de les seves entranyes.
[12] I, si poden agambar els seus fills,
els en privaré més que a cap home,
perquè també, al d'ells quan me n'aparti!
[13c] Hauran de portar els seus fills a la matança!

Càstig del pecat de Galgala

14 «Doneu-los, Jahvè, allò que...»
Jo els donaré entranyes estèrils
—1943→
i uns pits ressecs!
15 Tot el seu mal és a Galgala;
és allà que els he haguts d'avorrir
per les seves males accions.
Els trauré fora de casa meva,
ja no els estimaré més;
tots els seus prínceps són rebels.
17 El meu Déu els rebutjarà,
perquè no el volen creure;
que errin, doncs, per les nacions!

L'anarquia emmetzinadora

10 1 Israel és un cep luxuriant
que dóna molt de fruit.
Com ruixat sobre el seu fruit,
ell augmenta els seus altars;
com pluja sobre la seva terra,
fa riques les seves esteles.
2 Han endurit el seu cor,
és ara que es fan culpables.
3 Ja que ara diuen:
«No volem rei!
I no tenim por de Jahvè,
què ens ha de fer?»
4 Parlar perquè sí, jurar en fals,
concloure aliances;
i el dret floreix com l'herba metzinosa
als solcs del camp!

La ruïna de Samaria, obra del rei d'Assur

5 Els habitants de Samaria tremolaran
pel vedell de Bet-Aven;
per ell portarà dol el seu poble
amb els seus coribants[1682].
Es lamentarà per la seva glòria,

perquè haurà emigrat lluny d'ell:
6 la portaran també a Assur
com ofrena al seu gran rei!
2c És ell que cremarà els seus altars,
que arrasarà les seves esteles.
6c Efraïm en traurà vergonya,
i Israel confusió (dels seus ídols).

Desintegració de Samaria

7 Samaria s'està desintegrant,
se'n va aigua avall com la brossa;
8 1683 es tornen erms els llocs alts criminals,
el pecat d'Israel!
Espines i cards creixeran
sobre els seus altars.
Llavors diran a les muntanyes: —1944→ «Cobriu-nos!»
(i als puigs:) «Caieu sobre nosaltres!»

La ruïna venidora

9 D'ençà dels dies de Gabaà
que tu peques, Israel!
És allà que digueren: «La guerra
no ens atenyerà a Gabaà!»
Però contra els fills de la injustícia
10 vaig venir jo i els vaig castigar;
els pobles es reuniren contra ells
per la seva doble culpa.
13b Que tu confies en el teu poder,
en tants de paladins que tens:
14 el tumult s'elevarà a les teves ciutats
i totes les teves fortaleses
(seran devastades com Salman devastà
Bet-Arbel, el dia del combat).
La mare serà esclafada sobre els fills
15 (semblant cosa, us l'ha feta Bet-El!)
per la vostra dolenteria:
en la tempesta desapareixerà per sempre
el rei d'Israel!

Suavitat del jou de Jahvè

11 Efraïm era una vedella manyaga
que trobava gust a batre,
i jo mateix havia passat el jou
al seu coll magnífic.
Havia junyit Efraïm per llaurar,
havia fet que Judà solquès.

(12 Feu-vos una sembra de justícia, segueu una collita de pietat, eixarmeu-vos terres noves del coneixement cercant Jahvè, fins que vingui i faci ploure la justícia sobre vosaltres. 13 Heu llaurat la impietat, heu collit la injustícia, heu menjat el fruit de la mentida.)

11 4 Els tirava amb cordes d'humanitat,
amb llongues d'amor.
Els era com un qui els solleva el jou
sobre la maixella;
3c però no s'adonaren que els ho afluixava
4c i anava menant-los tot suau.
7 El meu poble s'arrepenja un dia i l'altre
sobre els seus pitrals;
i «Amunt, amunt!», li criden,
no se'n redreça ni un!

—1945→

Ingratitud d'Israel

Quan Israel era noi,
li vaig cobrar amor;
Efraïm, des de l'Egipte,
el vaig cridar cap a mi.
Cada vegada 2 que els crido,
se'n van de la meva presència:
ells sacrifiquen als baals
i cremen perfums als ídols!
3 Jo prou vaig ensenyar
Efraïm a caminar,
l'agafava pels braços;
però és que ells se'n van de la meva presència,
5c es neguen a tornar.

5a Que torni Efraïm a l'Egipte,
que sigui Assur el seu rei;
6 l'espasa li travessarà la pell
i li devorarà els membres
(per culpa dels seus ídols).

L'amor venç

8 Com t'hauria de tractar, Efraïm,
com t'hauria de lliurar, Israel!
T'hauria de tractar com Adamà,
t'hauria de deixar fet com Seboïm![1684]
El meu cor es replega sobre mi,
alhora se m'inflamen les entranyes;
9 no puc donar curs a la meva ira ardent
no puc tornar a destruir Efraïm.
Ja que sóc Déu, i no pas un home;
enmig teu sóc un sant,
i no vinc com un voltor,
com un lleó que rugeix amb un bramul com del mar.

Retorn dels dispersats

10 Se n'aniran darrera de Jahvè,
ja que és ell que rugirà, i acorreran,
11 acorreran com el moixò des de l'Egipte,
com el colom des del país d'Assur;
i jo els faré tornar a les seves cases,
oracle de Jahvè.

Corrupció d'Israel i de Judà

12 1 Efraïm m'envolta amb mentida,
i amb trampes (la casa d') Israel;
Judà manca del coneixement de Déu,
—1946→
s'acobla amb els hieróduls.
2 Efraïm pastura vent,

corre tot el dia darrera el llevant
(multiplica la mentida i la vanitat):
conclouen aliança amb Assur
i porten oli a l'Egipte.

Manca de justícia d'Efraïm

3 Jahvè s'ha de clamar de Judà,
ha de castigar Jacob;
el retribuirà segons la seva conducta,
segons les seves obres.
(4 Dins el ventre suplantà el seu germà,
a la seva virior lluità amb Déu;
5 sí, lluità amb l'àngel i el va vèncer;
l'àngel plorà i li hagué de clamar mercè.
A Bet-El el va trobar
i va parlar amb ell:
6 «Jo, Jahvè, sóc el teu Déu,
Jahvè-Sabaot és el meu títol.
7 I tu, tornaràs amb el teu Déu.
Observa la pietat i el dret
i espera sempre en el teu Déu».)
8 Té a les mans les balances falses,
troba gust a estafar,
9 i diu: «No he fet més que enriquir-me,
he aconseguit una fortuna».
Tots els seus guanys no contrabalancen
les culpes que ha comès:
10 el tornaré a fer habitar en tendes,
com quan ens trobàrem al desert.

Epigrama

11 Jo que he parlat a profetes,
que he multiplicat les visions,
destruiré per mà de profetes,
12 precipitaré al no res!

El pecat de Galgala i els motins

Han estat ben vans a Galgala,
han sacrificat als dimonis;
també els seus altars són tants com clapers
als solcs del camp.

([13] Jacob fugí a Sedé-Aram, Israel serví per una dona..., per una dona guardà bestiar. —1947→ [14] Per mitjà d'un profeta, Jahvè féu pujar Israel d'Egipte, i per un profeta fou guardat.)

[15] Efraïm és un provocador i s'amotina,
té a sobre la pròpia sang;
sobre ell llançaré el seu oprobi,
el seu Senyor s'hi tornarà.

El culte dels baals, causa de la decadència d'Israel

13 [1] Jo veia Efraïm com una palmera
que s'enlairava a Israel;
però s'emmalurí pel baal i es mustigà.
[2] I ara pequen més i més
fent-se imatges de fora,
de la seva plata, amb manya, uns ídols,
tot no és més que una obra d'artesans;
per a aquells són els bens de sacrifici,
amb homes que besen uns vedells.
[3] Per això, seran com la boira (del matí,
com la rosada que es dissipa d'hora);
com el boll que el vent s'enduu de l'era,
com el fum que s'escapa per la lluerna.
[4] Però jo, Jahvè, sóc el teu Déu,
d'ençà del país d'Egipte,
i tu no coneixes d'altre Déu que jo.
Fora de mi, no hi ha ningú que salvi;
[5] sóc jo que vaig vetllar per tu al desert,
en una terra socarrada.
[6] Quan pasturaren, quedaren tips,
i, un cop tips, el seu cor s'enorgullí;
per això m'han oblidat.
[7] Seré, doncs, per a ells com un lleó;
com una pantera, estaré a l'aguait al camí,

8 els escometré com una óssa privada dels petits.
Els esquinçaré l'embolcall del cor,
i els gossos menjaran d'allà,
les bèsties salvatges n'arrencaran esqueixos.

La monarquia no el salvarà

9 Quan vindrà la teva ruïna, Israel,
qui serà el qui et socorrerà?
10 ¿On serà el teu rei que et salvi
en totes les teves ciutats?
—1948→
¿I els qui et regeixin, dels quals dius:
«Dóna'm un rei i prínceps»?
11 Jo et dono un rei en la meva ira
i el prenc en el meu furor!

Judici conclòs

12 La culpabilitat d'Efraïm està lligada,
el seu pecat és arxivat,
13 i són els dolors d'una que infanta
que vindran per a ell.
14c La clemència s'amagarà dels meus ulls:
13c ell és un fill que no té seny, ja que ara no es vol presentar
a l'obertura del si matern.
14[1685] Del poder del país dels morts ¿jo els redimiria,
els rescataria de la Mort?
On són, o Mort, les teves pestes?
País dels morts, on tens el fibló?

Arribada de la catàstrofe

15 Brumeix el xaloc, un vent de Jahvè,
puja del desert,
arriba, i asseca la seva deu,
eixuga la seva font!
És ell que trabucarà el seu tresor

amb tots els seus joiells,
14 [1] Samaria quedarà feta un erm,
perquè s'ha rebel·lat contra el seu Déu!

(Cauran per l'espasa, les seves criatures seran esclafades i les dones encintes seran esventrades.)

Exhortacions i promeses

[2] Converteix-te, Israel, a Jahvè, el teu Déu,
perquè és la teva culpa que t'ha fet ensopegar.
[3] Proveïu-vos de paraules i convertiu-vos a Jahvè,
digueu-li: «Emporteu-vos-ho tot, la culpa i els pecats.
Pagarem amb el fruit dels nostres llavis.
[4] Assur no ens ha de salvar, no volem muntar més a cavall.
No tornarem a dir «Déu nostre»
a l'obra de les nostres mans,
perquè és en vós que l'home honrat troba compassió».
[5] —Jo curaré la seva apostasia
—1949→
i els estimaré de cor,
perquè ja no sento ira.
[6] Per a Israel seré com la rosada;
ell florirà com el lliri,
enfonsarà les arrels com l'alba.
[7] Que els seus llucs es propaguin,
que tingui la ufana de l'olivera
i que el seu perfum sigui
com el del Líban
([8a] com el del vi del Líban).
[8] Que torni a ser com un jardí
i que llevi fruit com el cep,
primeries [9] com l'arbre fruiter.
¿Què se li'n dóna ja dels ídols?
Jo sóc la seva Anat i la seva Aserà,
jo sóc com el xiprer verd
([8a] seuran a la seva ombra).
[9d] És de mi que procedeix el seu fruit.
[10] ¿Qui és savi, i ho entén, això?
Qui és intel·ligent i ho comprèn?
Perquè els camins de Jahvè són dents,
i els justos hi caminen;
però els apòstates hi ensopeguen.

Joel (Jl. 1,1 - 4,21)[1686]

1 Títol.— [1] Paraula de Jahvè, que fou adreçada a Joel, fill de Fatuel.

La devastació del país per la llagosta

[2] Sentiu això i escolteu-ho,
tots els habitants del país:
¿Ha passat res de semblant al vostre temps,
o al temps dels vostres pares?
[3] Conteu-ho en la vellesa als vostres fills,
i que ells ho contin als seus fills,
i els seus fills a la generació que seguirà.
[6] Ja que ha pujat contra el meu país una gent
poderosa i innombrable;
les seves dents són dents de lleó,
i tenen uns queixals de lleona.
[7] M'ha posat el cep fet una desolació,
—1950→
m'ha deixat descarnada la figuera,
l'ha pelada tot llençant-ne trossos,
les rames s'han tornat blanques.
[9] S'ha quedat sense ofrena ni libació,
el temple de Jahvè, el nostre Déu;
estan de dol els sacerdots,
els ministres de l'altar.
[11] Els llauradors estan confosos,
es planyen els vinyaters,
perquè s'ha perdut el blat i l'ordi:
s'ha perdut la collita del camp!
[12] El cep s'ha assecat,
s'ha mort la figuera;
magraners, palmeres, pomeres,
tots els arbres del camp són secs.

Lamentació pels estralls de la llagosta

[4] Allò que havia deixat el llagost,
ho ha devorat la llagosta;
allò que havia deixat la llagosta,
ho ha devorat el saltamartí;

allò que havia deixat el saltamartí,
ho ha devorat la saltarel·la.
5 Embriacs, deixondiu-vos del vostre vi;
tots els bevedors, ploreu i planyeu-vos
pel most: se us ha estroncat de la boca!
8 Lamenteu-vos, com una noia vestida de dol
per l'espòs de quan era jove,
12c ja que el goig s'ha fos tot moix
d'entre els fills dels homes,
16c s'han fos l'alegria i les festes!
10 El camp és devastat,
les terres estan de dol,
perquè la verdor s'ha esvanit,
el blat està devastat,
el most s'ha perdut,
s'ha estroncat l'oli fresc.

Crida a la penitència i a la pregària

13 Cenyiu-vos de sac i lamenteu-vos, sacerdots;
planyeu-vos, ministres de l'altar;
veniu, passeu la nit amb els sacs,
ministres del meu Déu (ja
que el temple del vostre Déu
—1951→
es veu privat d'oblacions i de libacions).
14 Prescriviu un dejuni, convoqueu un aplec,
reuniu tots els habitants del país
al temple de Jahvè, el vostre Déu,
i clameu a Jahvè!
(15 Ah, quin dia! Ja que
és a prop el dia de Jahvè;
vindrà com una devastació
de la part de Saddai!)
16 El temple del nostre Déu, ¿no és privat d'aliment
davant els nostres ulls?
17 Perquè les llavors s'han arrugat
sota les seves motes.
Els graners estan assolats,
les sitges s'enrunen;
ja que el blat s'ha assecat,
18 què hi dipositaríem?
Estan esverats els ramats de bous
perquè no tenen pastura;
belen fort els ramats d'ovelles,
19 clamen a vós, Jahvè.

20 Es deleixen fort les bèsties salvatges,
perquè els corrents d'aigua són secs;
el foc ha devorat els pastius del desert,
19c ha cremat tots els arbres del camp.

Descripció de la invasió de la llagosta

2 1 Toqueu el corn a Sió,
doneu l'alarma sobre la meva muntanya santa!
Tots els habitants del país tremolen,
perquè ha vingut 2c un poble nombrós i fort.
(El dia de Jahvè, sí, és a prop,
2 un dia de tenebres i de fosca,
un dia de nuvolada i de negror.)
Desplegat com sutge sobre les muntanyes,
com ell no n'hi ha hagut de fa segles,
i darrera d'ell no en tornarà cap més
fins a les èpoques més llunyanes.
3 Davant d'ell, el foc devora;
darrera d'ell, s'encén una flama.
El país era com un jardí d'Edèn, davant d'ell;
darrera d'ell, és un erm desolat!
(Tampoc no se n'escapa res.)
4 El seu aspecte és com el dels cavalls,
s'abriven igual que corsers,
5 com si xerriquessin carros, van fent bots
—1952→
sobre els cims de les muntanyes.
És com una flama ardent que devora la palla,
com un exèrcit poderós en ordre de batalla;
6 davant d'ell tremolen els pobles,
totes les cares es muden.
7 S'abriven com uns paladins,
com els homes de guerra,
pugen sobre la muralla,
cadascun segueix dret el seu camí.
No fan tortes als seus trajectes,
8 ni topen l'un amb l'altre;
van cadascun amb la seva espasa
i escometen amb les seves armes.
No rompen files 9 a la ciutat,
escalen la muralla, corren,
pugen amunt cap a les cases,
penetren per les finestres (com el lladre).
10 Davant d'ell la terra ha tremolat,
els cels s'han commogut;

s'han eclipsat el sol i la lluna,
els estels han perdut l'esclat.
11 Jahvè ha fet esclafir el tro
davant el seu exèrcit,
ja que la seva horda és immensa,
és poderós l'executor de la seva paraula.
(Perquè el Dia de Jahvè
és gran i extremadament temible,
i qui l'afrontarà?)

Exhortació a la penitència

12 Però encara ara, oracle de Jahvè, torneu a mi de tot cor, en el dejuni, el plor i els
senyals de dol. 13 Esquinceu-vos el cor, i no pas el vestit; torneu a Jahvè, el vostre Déu,
ja que és clement i misericordiós, pacient, estima molt, i es desdiu de fer mal. 14 Qui sap
si no s'hi repensarà i se'n desdirà, i deixarà darrera d'ell una benedicció, oblacions i
libacions per a Jahvè, el vostre Déu!

Invitació a un dejuni general

15 Toqueu el corn a Sió,
prescriviu un dejuni, convoqueu un aplec;
16 reuniu el poble, santifiqueu la comunitat,
aplegueu els vells;
—1953→
reuniu els infants
i els qui encara mamen.
Que surtin, el jovençà de la seva cambra
i la núvia de la seva alcova!
17 Que entre el vestíbul i l'altar
plorin els sacerdots,
els ministres de Jahvè, i diguin:
«Pietat, Jahvè, per al vostre poble!
No lliureu el vostre heretatge a l'oprobi
als sarcasmes dels pagans!
¿Per què han de dir entre els pobles:
On és el seu Déu?»

Resposta de Jahvè.— 18 I Jahvè, encès de gelosia pel seu país, es compadí del seu
poble. 19 Jahvè va respondre i va dir al seu poble: Us enviaré el blat, el most, l'oli fresc.
En tindreu tant com voldreu, i mai més no faré de vosaltres l'oprobi dels pagans. 20 I al
qui ve del nord, l'allunyaré de casa vostra, l'empenyeré cap a una terra àrida i desolada;
la seva avantguarda, cap al mar oriental; la seva reraguarda, cap al mar occidental, de
manera que en pujarà la pudor. 21 Terra, no tinguis por, fes festa i alegra't, ja que Jahvè fa

grans coses. [22] No tingueu por, bèsties salvatges! Els pastius del desert reverdeixen, els
arbres produeixen els seus fruits, la figuera i el cep donen la seva riquesa. [23] Fills de Sió,
feu festa i alegreu-vos en Jahvè, el vostre Déu! Ja que us ha donat les provisions amb
generositat, ha fet caure per a vosaltres la pluja, pluja de tardor i de primavera, com de
primer. [24] Les eres s'ompliran de blat, les tines sobreeixiran de most i d'oli fresc. [25] I jo us
faré recuperar les anyades que s'han menjat la llagosta, el saltamartí, la saltarel·la i el
llagost, el meu gran exèrcit que havia enviat contra vosaltres. [26] Tindreu tant de menjar
com voldreu, i lloareu el nom de Jahvè, el vostre Déu, que haurà fet meravelles amb
vosaltres. I el meu poble no es veurà mai més confós. [27] I sabreu que jo estic enmig
d'Israel i que jo sóc Jahvè, el vostre Déu, i ningú més. El meu poble no es veurà mai
més confós.

3 L'efusió de l'esperit i els senyals precursors del dia de Jahvè.— [1][1687] Després
d'això, jo abocaré el meu esperit sobre tot ésser de carn. —1954→ Els vostres fills i
les vostres filles profetitzaran, els vostres vells tindran somnis, els vostres joves,
visions. [2] Fins sobre els esclaus, homes i dones, aquells dies, abocaré el meu esperit. [3]
Donaré presagis al cel i sobre la terra, sang, foc, columnes de fum. [4] El sol es canviarà
en tenebres, i la lluna, en sang, abans que vingui el dia gran i temible de Jahvè.

[5][1688] Però tots els qui invocaran el nom de Jahvè se salvaran, perquè sobre la
muntanya de Sió i a Jerusalem i entre els supervivents que Jahvè cridarà, n'hi haurà de
salvats, com ho ha dit Jahvè.

4 Judici dels estrangers i glorificació d'Israel. [1] Perquè aquells dies i aquells
temps, quan canviaré la sort de Judà i de Jerusalem, [2] reuniré tots els pagans i els faré
baixar a la vall de Josafat[1689]; allà entraré en judici amb ells per raó d'Israel, el meu
poble i el meu heretatge[1690]. Ja que l'han dispersat entre les nacions i han repartit el meu
país. [3] S'han fet a sorts el meu poble; han donat un noi per una prostituta i han venut la
noia per vi, que s'han begut. [4] I també, ¿Què teniu amb mi vosaltres, Tir i Sidó, i tots els
districtes de la Filistea? ¿Què voleu venjar-vos de mi per res de mal que us he fet? ¿O
voleu fer-me res sense causa? Tot seguit us faria recaure sobre el cap allò que féssiu! [5]
Perquè vosaltres heu pres la meva plata i el meu or, us heu emportat als vostres palaus
les meves millors preciositats, [6] heu venut fills de Judà i de Jerusalem als fills dels grecs,
per allunyar-los del seu territori. [74] Però jo els posaré en moviment fora del lloc on els
heu venuts i us faré recaure la vostra feta sobre el cap. [8] Vendré els vostres fills i les
vostres filles als fills de Judà, que els vendran per ser deportats en una nació llunyana; ja
que Jahvè ha parlat.

[9] Publiqueu això entre les nacions, proclameu la guerra santa, enardiu els paladins,
que s'avancin, que pugin tots els homes de guerra! [10] Forgeu les vostres relles en espases
i les vostres falçs en llances! Que l'invàlid digui: «Sóc un valent!» [11] Cuiteu, veniu, tots
els pagans dels voltants, concentreu-vos! (Jahvè, féu —1955→ baixar allà els vostres
paladins!) [12] Que els pagans es posin en moviment i que pugin a la vall de Josafat!
Perquè hi seuré per jutjar tots els pagans dels voltants. [13] Bon cop de falç: les messes són
madures; veniu, trepitgeu: el cup és ple; les tines sobreïxen, tant és de gran la seva
dolenteria! [14] Gernacions i més gernacions a la vall de la Decisió! Ja que és a prop el dia
de Jahvè, a la vall de la Decisió! [15] El sol i la lluna s'eclipsen, els estels perden l'esclat. [16]
Jahvè rugirà de Sió, i de Jerusalem farà sentir el seu crit; el cel i la terra es commouran,
però Jahvè farà d'empara al seu poble, de refugi ala fills d'Israel! [17] Sabreu aleshores que

jo sóc Jahvè, el vostre Déu, que resideixo a Sió, la meva muntanya santa! Jerusalem serà
un lloc d'asil, els estrangers no hi passaran més. [18] Aquell dia, les muntanyes regalaran
de most, els puigs traspuaran llet, i totes les torrenteres de Judà portaran aigua. Sortirà
del temple de Jahvè una font, que regarà la vall de les Acàcies. [19] L'Egipte es convertirà
en un desert desolat, per culpa de les violències comeses contra els fills de Judà, ja que
han escampat sang innocent al seu país. [20] Però Judà serà habitat per sempre, i Jerusalem,
per tots els temps [21] (venjaré la seva sang que no he venjat), i Jahvè residirà a Sió.

Amós (Am. 1,1 - 9,15)[1691]

1 Títol general.— [1] Paraules d'Amós (que fou un dels ovellers de Tecuè. Que
percebé sobre Israel al temps d'Ozies, rei de Judà, i de Jeroboam, fill de Joàs, rei
d'Israel. Dos anys abans del terratrèmol).

Lema

[2] Digué: Jahvè rugirà de Sió,
de Jerusalem farà sentir el seu crit;
les prades dels pastors estaran de dol,
el cim del Carmel quedarà tot moix.

—1956→

Pecats i càstig d'alguns veïns d'Israel i d'Israel mateix (Am. 1,3 - 2,16)

Damasc

[3] Així parla Jahvè:
Per tres crims de Damasc
i per quatre no ho revoco:
perquè han batut Galaad amb trill de ferro!
[4] Enviaré foc contra la casa d'Hazael,
i devorarà els castells de Ben-Hadad[1692];
[5] trencaré el forrellat de Damasc,
suprimiré de Becat-Aven el qui seu al tron,
i de Bet-Edèn el qui té el ceptre;
el poble d'Aram anirà a l'exili a Quir!
Ho diu Jahvè!

Gaza

[6] Així parla Jahvè:
Per tres crims de Gaza
i per quatre no ho revoco:
perquè han deportat poblacions senceres,
per lliurar-les a Edom!
[7] Enviaré foc contra la muralla de Gaza,
i devorarà els seus castells;
[8] suprimiré d'Asdod el qui seu al tron,
i d'Ascalon, el qui té el ceptre;
giraré la mà contra Acaron;
desapareixerà el darrer dels filisteus!
Ho diu el Senyor Jahvè!

Tir

[9] Així parla Jahvè:
Per tres crims de Tir
i per quatre no ho revoco:
perquè han lliurat uns captius,
sense recordar el pacte de germanor!
[10] Enviaré foc contra la muralla de Tir
i devorarà els seus castells!

Edom

[11] Així parla Jahvè:
Per tres crims d'Edom
i per quatre no ho revoco:
perquè ha perseguit el seu germà amb l'espasa
i ha ofegat tota pietat;
ha servat la seva ira sense fi
—1957→
i ha guardat per sempre rancúnia!
[12] Enviaré foc contra Teman,
i devorarà els castells de Bosrà.

Ammon

13 Així parla Jahvè:
Per tres crims dels fills d'Ammon
i per quatre no ho revoco:
perquè han esventrat les embarassades de Galaad,
a fi d'eixamplar el seu territori!
Calaré foc a la muralla de Rabà,
i devorarà els seus castells,
entre els crits de guerra, el dia del combat,
en la tempesta, el dia de l'huracà!
14 I el seu rei se n'anirà a l'exili,
ell i els seus prínceps tots junts.
Ho diu Jahvè!

Moab

2 1 Així parla Jahvè:
Per tres crims de Moab
i per quatre no ho revoco:
perquè han cremat, calcinant-los,
els ossos del rei d'Edom!
2 Enviaré foc contra Moab,
i devorarà els castells de Cariot!
Moab morirà en el batibull,
entre els crits de guerra, al so del corn;
3 suprimiré del seu si el qui regeix,
i mataré amb ell tots els seus prínceps!
Ho diu Jahvè!

Judà

4 Així parla Jahvè:
Per tres crims de Judà
i per quatre no ho revoco:
perquè han desdenyat la llei de Jahvè
i no han observat els seus preceptes,
i s'han deixat esgarriar pels ídols
que ja havien seguit els seus pares.
5 Enviaré foc contra Judà,
i devorarà els castells de Jerusalem!

Israel del nord

6 Així parla Jahvè:
Per tres crims d'Israel
i per quatre no ho revoco:
perquè venen per diner el menut,
—1958→
i el pobre, per dues sandàlies!
7 Claven cops al cap dels humils
i fan vacil·lar el genoll del desvalgut.
(Un home i el seu pare van
a la noia per profanar el
meu sant nom.)
8 Es reclinen sobre vestits presos en penyora
(al costat de tot altar)
i beuen el vi a preu de multes (a la casa del seu Déu).
9 I jo que havia destruït
davant vostre l'amorreu,
que tenia la talla com la d'un cedre
i era fort com una alzina!
Havia destruït els seus fruits a sobre
i les seves arrels a sota.
(10 I jo que us havia fet
pujar del país d'Egipte i que, durant quaranta anys,
us havia conduït pel desert,
per donar-vos possessió del país de l'amorreu!)
11 Havia pres alguns dels vostres fills per profetes
i alguns dels vostres joves per nazireus!
No és veritat, fills d'Israel?,
oracle de Jahvè.
(12 Però vosaltres heu fet beure vi
als nazireus i heu donat ordre als profetes,
dient: «No profetitzeu!»)
13 Per això, vet aquí que jo faré
que les cames se us seguin d'esglai,
(com balanceja el carro carregat de garbes.)
14 La fugida serà impossible als més lleugers,
el més fornit no desplegarà la seva força
i el més valent no salvarà la vida.
15 L'arquer no podrà aguantar ferm,
i el corredor més ràpid no se salvarà.
El cavaller no salvarà la vida,
16 i el més ardit d'entre els paladins
fugirà sense armes, aquell dia.
Ho diu Jahvè!

Amenaces contra Israel (Am. 3,1 - 6,14)

3 Motius del càstig.— [1] Escolteu aquesta amenaça que Jahvè profereix contra vosaltres, fills d'Israel (contra tot el clan que vaig fer pujar del país d'Egipte):

—1959→

[2] Jo no us conec sinó a vosaltres
entre tots els clans de la terra,
per això, us castigaré a vosaltres
per totes les vostres culpes!

Amós, profeta

([3] ¿Van dos plegats, sense
que s'hagin concertat?)
[4] El lleó, ¿rugeix a la selva,
si no ha agafat res?
El lleó jove, ¿fa sentir el seu crit (des del cau),
sense que hagi caçat?
[5] ¿Cau un ocell a terra,
que no el toqui un tret?
Un parany, ¿salta de terra,
i no atrapa res?
[6] O ¿toquen el corn (a la ciutat),
sense que el poble s'alarmi?
O ¿hi ha una desgràcia a la ciutat,
i no ho ha fet Jahvè?
([7] Ja que el Senyor Jahvè no
fa res que no en reveli el
secret als seus servents, els profetes.)
[8] El lleó ha rugit: qui no té por!
El Senyor Jahvè ha parlat: qui no profetitza!

Càstig de Samaria

[9] Proclameu-ho davant els castells d'Asdod[1693]
i davant els castells del país d'Egipte;

digueu: «Reuniu-vos sobre la muntanya de Samaria i vegeu!»
Quants de desordres enmig d'ella,
i quines opressions no s'hi fan!
10 (No saben obrar rectament, oracle de Jahvè.)
Els qui acumulen la violència
i la rapinya en els seus castells!
11 Per això, així parla Jahvè:
L'enemic recorrerà tot el país;
faran baixar al clot la teva fortalesa,
i els teus castells es veuran saquejats.

Insignificança dels qui se salvaran

12 Així parla Jahvè:
Com el pastor salva de la gola del lleó
un parell de garres o una punta d'orella,
així se salvaran els fills d'Israel,
—1960→
els qui habiten a Samaria:
en la forma d'un cantell de divan
o d'un tros de barra de llit!

Condemnació del luxe

13 Escolteu, i atesteu-ho a la casa de Jacob,
oracle del Senyor Jahvè, Déu-Sabaot:
14 Sí, el dia que castigaré els
crims d'Israel (sobre ell, llavors castigaré
els altars de Bet-El: els corns de l'altar
seran abatuts i cauran a terra),
15 jo donaré el cop a la casa d'hivern i a la casa d'estiu,
els llits de vori desapareixeran,
i s'acabaran les cases opulentes,
oracle de Jahvè.

Contra les dones de Samaria

4 1 Escolteu, vaques de Basan[1694],

que sou a la muntanya de Samaria,
les qui oprimiu els humils,
les qui esclafeu els pobres,
les qui dieu als vostres senyors:
«Porta, i beguem!»
2 Jahvè ho jura per la seva santedat:
Vindran dies
en què us agafaran el nas amb arpons,
i el vostre darrera, amb garfis de pesca;
3 a bocins sortireu, cada una de front,
i sereu llençades al femer
(oracle de Jahvè!)

Contra el culte exterior i formalista

4 Veniu a Bet-El i prevariqueu;
a Galgala, i prevariqueu més fort.
Oferiu els vostres sacrificis cada matí,
les vostres libacions cada tres dies!
5 Oferiu en acció de gràcies pasta fermentada,
proclameu ben alt dons voluntaris,
ja que hi trobeu gust, fills d'Israel,
oracle del senyor Jahvè.

Infructuositat dels càstigs

6 Prou us he donat jo boques afamades
—1961→
a totes les vostres ciutats,
us he privat de pa a totes les vostres llars,
però no torneu a mi, oracle de Jahvè.
7 Us he refusat la pluja
(quan faltaven encara tres
mesos per a la sega; vaig
fer ploure sobre una ciutat,
i sobre una altra ciutat no
vaig fer ploure; un camp
rebé la pluja, i un altre camp,
on no va ploure, s'assecà)
8 i dues, tres ciutats han anat balandrejant
cap a una altra a beure aigua (i no s'han saciat),
però no torneu a mi, oracle de Jahvè.

9 Us he donat un cop amb l'escaldament (i el rovell),
us he ressecat els horts;
la llagosta us ha devorat les vinyes
(les figueres i les oliveres,
però no torneu a mi, oracle de Jahvè.
10 (He enviat entre vosaltres una pesta com la d'Egipte.)
Amb l'espasa us he matat els joves
quan us han capturat els cavalls,
i us he incendiat el campament,
però no torneu a mi, oracle de Jahvè.
11 He trastornat entre vosaltres...
(com en la catàstrofe infligida per Déu a Sodoma i a Gomorra)
heu quedat...
com un tió arrencat del foc,
però no torneu a mi, oracle de Jahvè.
12 Per això, així et faré, Israel... (Ja que et vull
fer això, sigues sincer envers
el teu Déu, Israel. 13 Perquè,
mira:
El qui forma el tro i crea el vent,
que fa estendre el Nil sobre les terres,
que fa l'aurora i les tenebres
i que camina sobre les altures de la terra:
Jahvè, Déu-Sabaot, és el seu nom.)

5 Proper desastre d'Israel.— 1 Escolteu aquesta paraula que entonaré sobre vosaltres (una complanta), fills d'Israel:

2 Ha caigut, no es torna a alçar,
la verge d'Israel;
està estenallada sobre el propi sòl,
ningú no l'alça!
3b La ciutat que posava en —1962→ campanya mil homes,
no en té més que cent,
i la ciutat que posava en campanya cent homes,
no en té més que deu!

No culte, sinó moralitat

4 (Perquè així parla Jahvè a la casa d'Israel:)
Cerqueu-me i viviu!
5 I no cerqueu Bet-El,

no aneu a Galgala,
no passeu a Beer-Sabé!
(Perquè Galgala serà relegat a l'exili,
i Bet-El, reduït a no res.)
6 Cerqueu-me i viviu,
perquè no esclati la flama,
el foc a la casa de Josep,
i devori inextingible! (Per Bet-El.)
14 Cerqueu el bé i no pas el mal,
per tal de viure,
i perquè Jahvè sigui amb vosaltres,
com ho dieu!
15 Odieu el mal i no pas el bé,
feu que el dret es mantingui ferm,
qui sap si no prendrà a mercè (Jahvè, Déu-Sabaot)
una resta de Josep!
3a ja que així parla el Senyor,
Jahvè a la casa d'Israel,
7 als qui canvien el dret en donzell
i fan tocar a terra la justícia,
10 que odien a la Porta[1695] el qui posa clam
i detesten el qui diu la veritat:
11 Per això, ja que trepitgeu l'humil
i li feu pagar un tribut pel seu blat,
a les cases de carreus que construïu,
no hi habitareu;
de les vinyes magnífiques que planteu,
no en beureu el vi.

Fragment d'himne

8 El qui fa Sírius i Orió,
el qui canvia les tenebres en matí,
i el dia, en una nit obscura.
(El qui crida l'aigua del mar
i l'aboca sobre la terra,
Jahvè és el seu nom.)
9 El qui fa brillar Taure amb Cabra
i fa que es pongui... amb Artur.

—1963→

Imminència del càstig

12 Sí, sé que les vostres infidelitats són moltes,
que són tants els vostres pecats,
enemics de la justícia, que accepteu suborn
i que feu la llesca als pobres en el tribunal.
(13 Per això, un home prudent
calla en un temps així, perquè és un temps dolent.)
16 Per això, així parla Jahvè,
el Déu-Sabaot, el Senyor:
A totes les places se sentiran planys
i a tots els carrers diran «Oi, oi!»
Convocaran el llaurador cap al dol,
l'oveller cap als qui saben cantar lamentacions,
17 i a cada vinya hi haurà planys,
quan jo passaré enmig teu!
(Ho diu Jahvè.)

El dia de Jahvè

18 Ai dels qui sospiren pel dia de Jahvè![1696]

Què n'heu de fer (del dia de Jahvè? Serà tenebres sense gens de llum: 19 com quan algú fuig davant d'un lleó i li surt al pas un ós, o quan entra a casa seva, arrepenja la mà a la paret, i el pica una serp.)

20 ¿No serà (el dia de Jahvè) tenebres sense gens de llum, i fosca sense cap claror?

El culte sense la justícia[1697]

21 Odio, detesto les vostres festes,
fan fàstic les vostres solemnitats;
22b no miro amb favor les vostres oblacions,
ni faig cas de les vostres bèsties grasses.
23 Traieu-me de sobre el soroll dels vostres cants
i el so de les vostres arpes (no escolto),
24 i que el dret flueixi com l'aigua;
la justícia, com un torrent perenne!
25[1698] De sacrificis i d'oblacions,
que me n'heu presentat al desert?
22a O ¿que m'heu ofert holocaustos
25c durant els quaranta anys, casa d'Israel?
(26 Portareu en processó Sacut,
el vostre rei, i Quevan[1699],
el vostre déu-estel, aquests
ídols que us heu fabricat.)
—1964→
27 ...I us deportaré més enllà de Damasc,

diu Jahvè; Déu-Sabaot és el seu nom.

Contra els disbauxats de Sió i de Samaria

6 [1] Ai dels qui estan tranquils a Sió
i dels qui viuen en pau a la muntanya de Samaria,
aquests notables del primer dels pobles,
als quals la casa d'Israel serveix de pastura!
([2] Passeu a Calané i vegeu; d'allà aneu a Hemat, la gran,
i baixeu a Guet dels filisteus:
valen més que aquests reialmes?
El seu territori, és més gran que el vostre?)
[3] Ells fan vots pel dia dolent
i ofereixen desastre i violència.
[4] S'ajeuen sobre llits de vori,
es desenfrenen sobre els seus divans.
Mengen anyells d'entre el ramat,
vedells d'enmig de l'estable.
[5] Rasquen sobre la boca de l'arpa,
(com David) s'inventen instruments de música.
[6] Beuen el vi dels gerros mateixos,
es freguen amb oli exquisit!
[7] Per això, ara aniran a l'exili,
exiliats davant d'exiliats,
i cessarà l'orgia dels qui es desenfrenen,
[8b] oracle de Jahvè, Déu-Sabaot.

El càstig per mitjà de la pesta

[8a] El Senyor Jahvè ho jura per ell mateix:
«Jo, que abomino l'orgull, de Jacob
i odio els seus castells,
lliuraré la ciutat i el qui hi ha dins».
[9] I, si hi hagués deu homes
en una casa, moriran!
[10] Si en fos deixat cap, se l'endurà
el seu oncle o el qui l'enterri (en treure els ossos de la casa).
I dirà al qui és a l'extrem d'ella:
«Hi ha res més amb tu a casa?»
—1965→
I dirà: «Res!», i dirà: «Sst!»
Que no cridessin Jahvè.

El càstig per mitjà de la guerra

11 Perquè, vet aquí que Jahvè
donarà ordres a l'enemic,
que, a cops, farà trossos la casa gran,
esquerdarà la casa petita[1700].

7 9 Els llocs alts d'Isaac es tornaran erms,
s'enrunaran els santuaris d'Israel,
perquè jo em dreçaré contra la casa de David
i contra la casa de Jeroboam, amb l'espasa.

8 3 Les cantants del palau es planyeran
aquell dia, oracle de Jahvè,
i seran molts els cadàvers
que jo llençaré a tot arreu.

Conducta absurda d'Israel

6 12 Els cavalls, que galopen sobre la roca?
O que és llaurat el mar amb bous?
Ja que canvieu el dret en metzina,
i el fruit de la justícia, en donzell!
13 Vosaltres, que us alegreu per Lo-Dabar
6c i no ploreu pel desastre de Josep;
13b que dieu: «¿No és amb la nostra força
que hem pres Carnaim?»
14 Perquè Jahvè suscitarà una nació
contra vosaltres, casa d'Israel (oracle de Jahvè, Déu-Sabaot),
que us oprimirà des de Lebó-Hemat
fins al torrent de l'Arabà.

Visions d'Amós (Am. 7,1 - 9,15)

Primera visió: les llagostes

7 [1] Així em féu veure el Senyor Jahvè:
Vet aquí que sortien les llagostes,
quan el redall començava
a pujar (el redall és després
del dall del rei, [2] i és quan ell ja està llest),
a menjar-se l'herba del país.
I vaig dir: «Jahvè, perdoneu!
Com aguantaria Jacob, ja tan petit!»
[3] Jahvè es va desdir d'això:
—1966→
«No serà», va dir Jahvè.

Segona visió: la fona de Jahvè

[4] Així em féu veure el Senyor Jahvè:
hi havia una fona de tirar foc de Jahvè,
que devorés el gran oceà,
que devorés el tros.
[5] I vaig dir: «Jahvè, deixeu estar!
Com aguantaria Jacob, ja tan petit!»
[6] Jahvè es va desdir d'això:
«Ni aquesta no serà», va dir Jahvè.

Tercera visió: la plomada

[7] Així em féu veure el Senyor Jahvè:
hi havia una plomada aplicada al mur.
[8] I Jahvè em digué: «¿Què veus, Amós?»
Vaig respondre: «Una plomada». I digué:
«Jo posaré una plomada enmig del meu poble d'Israel,
no continuaré tolerant-li més res!»

Conflicte amb Amasies. Amós, expulsat de Bet-El.— [10] Amasies, el sacerdot de Bet-El, envià a dir a Jeroboam, rei d'Israel: «Amós conspira contra tu en plena casa d'Israel; el país no pot tolerar més tots els seus discursos. [11] Perquè així parla Amós: Jeroboam morirà per l'espasa, i Israel serà relegat a l'exili, lluny de la seva pàtria».

[12] Aleshores Amasies digué a Amós: «Vés-te'n d'aquí, vident, fuig al país de Judà; menja allà el teu pa i fes-hi el profeta. [13] Però, a Bet-El, no continuïs més fent-hi el profeta, ja que és un santuari reial i un temple del regne». [15] Amós respongué a Amasies:

«Jo no sóc ni profeta, ni fill de profeta; sóc oveller i picador de sicòmors. [15] És Jahvè que
m'ha pres de darrera del ramat, i és Jahvè que m'ha dit: Vés, profetitza contra el meu
poble d'Israel. [16] I ara, escolta la paraula de Jahvè: Tu dius: No profetitzis contra Israel ni
vaticinis contra la casa d'Isaac; [17] per això, així parla Jahvè: La teva dona es prostituirà a
la ciutat, els teus fills i les teves filles cauran per l'espasa, les teves terres —
1967→ seran repartides a cordill, tu moriràs sobre una terra impura, i Israel serà
relegat a l'exili, lluny de la seva pàtria».

Quarta visió la cofa de fruita madura

8 [1] Així em féu veure el Senyor Jahvè:
hi havia una cofa de fruita d'estiu.
[2] I Jahvè em digué: «Què veus, Amós?»
Vaig dir: «Una cofa de fruita d'estiu».
I digué: «Ve la fi sobre el meu pobre d'Israel,
no continuaré tolerant-li més res».

Contra els qui oprimeixen els pobles

[4] Escolteu això, els qui trepitgeu el pobre,
els qui oprimiu els desvalguts dels país,
[5] dient: «¿Quan haurà passat la lluna nova
per a tractar en blat,
i el pleniluni, per a obrir
se i vendre el rebuig del gra;
per a disminuir la mesura i augmentar el sicle,
per a manejar unes balances falses;
[6a] per a comprar els humils amb diner,
i el pobre, amb un parell de sandàlies?»
[7] Jahvè ho jura per l'orgull de Jacob:
«Si mai oblido cap de les seves obres...»
[8] (A causa d'això, ¿no tremolarà la terra,
i tots els seus habitants no estaran de dol?
Pujarà tota sencera com el Nil,
s'agitarà i baixarà com el Nil d'Egipte.
[9] Aquell dia, oracle de Jahvè:)
«Faré pondre el sol al seu zenit,
cobriré la terra de tenebres a ple dia.
[10] Canviaré les vostres festes en dol,
tots els vostres cants en lamentacions.
Posaré a tothom el vestit de penitència,
tothom es tallarà els cabells.
Faré d'aquest dol un dol de fill únic
i serà fans a la fi com un dia d'amargor».

Fam de paraules de Jahvè

11 Vet aquí que vénen dies,
oracle del Senyor Jahvè,
en què enviaré fam al país,
(no fam de pa ni set d'aigua, sinó)
de sentir paraules de Jahvè.
12 Aniran balandrejant de mar a mar
i de nord a llevant;
erraran buscant una paraula de Jahvè,
i no la trobaran.
13 Aquell dia, defalliran
les noies boniques
i els joves, 14 els qui juren
per l'Asimà[1701] de Samaria,
els qui diuen: «Pel teu Déu, Dan!»[1702]
i: «Pel camí[1703] de Beer-Sabé!»
Cauran, doncs, pel camí,
per a no alçar-se més.

Cinquena visió: l'extermini d'Israel

9 1 Vaig veure el Senyor dret vora l'altar;
digué: Clavaré cops al capitell,
els llindars trontollaran!
A tots els pegaré al cap
i, amb l'espasa, en mataré el darrer;
ni un d'ells no podrà fugir,
ni un d'ells no es podrà escapar.
2 Si s'obrissin pis cap al país dels morts,
d'allí els prendria la meva mà;
si escalessin els cels,
jo els en faria baixar.
3 Si s'amaguessin al cim del Carmel,
hi faria un escorcoll per agafar-los;
si s'ocultessin al fons del mar,
ordenaria a la Serp, que els mossegués.
4 Si anessin en captivitat (davant els seus enemics),
manaria a l'espasa que els hi matés:
perquè tinc posats els ulls sobre ells
per al seu mal i no per al seu bé!

Fragment d'himne

5 I el Senyor, Jahvè-Sabaot,
el qui toca la terra per fer-la trontollar,
i tots els seus habitants estan de dol;
puja tota com el Nil
i baixa com el Nil d'Egipte;
6 el qui bastí al cel la seva cimbra superior
—1969→
i ha fundat la seva volta sobre la terra;
el qui crida l'aigua del mar
i l'aboca sobre la terra:
Jahvè és el seu nom!

Reprovació d'Israel

7 ¿No sou per a mi com els cusites,
fills d'Israel (oracle de Jahvè)?
¿No vaig fer pujar Israel
del país d'Egipte,
com els filisteus de Caftor
i els arameus de Quir?

Perspectives d'avenir.— 8 Vet aquí que el Senyor Jahvè té els ulls fixos en el regne pecador[1704]. El faré desaparèixer de sobre la terra, tot i que no faré desaparèixer completament la casa de Jacob[1705], oracle de Jahvè. 9 Perquè donaré l'ordre de sacsejar la casa d'Israel (a totes les nacions) com sacsegen amb un garbell, sense que cap gra caigui a terra. 10 Per l'espasa moriran tots els pecadors del meu poble, els qui diuen: «La desgràcia no ens aconseguirà ni ens sorprendrà».

11 Aquell dia, aixecaré la cabana[1706] caiguda de David, en repararé els esvorancs, n'aixecaré les ruïnes i la reconstruiré com era en altre temps, 12 a fi que tornin a prendre possessió del que queda d'Edom i de totes les nacions que havien estat meves, oracle de Jahvè, que ho farà, això!

13 Vénen dies, oracle de Jahvè, que el llaurador es tocarà amb el segador, i el qui trepitja el raïm, amb el qui tira la llavor. Les muntanyes regalaran de most, tots els puigs en traspuaran. 14 Canviaré la sort del meu poble d'Israel; reconstruiran les ciutats devastades i les habitaran, plantaran vinyes i en beuran el vi, cultivaran horts i en

menjaran els fruits. [15] Els plantaré a la seva terra, i no els tornaran a arrencar de la terra
que jo els he donat, diu Jahvè, el teu Déu.

—1970→

Abdies (Ab. 1,1 - 1,21)[1707]

Contra Edom

[1] Visió d'Abdies. Així parla el Senyor Jahvè:
Sobe Edom he tingut una audició
que venia de Jahvè:
«Que enviïn algú a dir entre les nacions:
Reuniu-vos, aixequeu-vos contra ell,
per fer-li la guerra!»
[2] T'he fet petit,
menyspreat entre les nacions.
Sobre manera [3] t'havia enlluernat
la insolència del teu cor,
a tu, que vius a les cavitats de la roca,
que fas de les altures la teva habitació
(que et dius a tu mateixa ¿Qui em farà baixar a terra?)
[4] Ni que elevis el teu niu com l'àguila,
o que et posis entre els estels,
jo te'n faré baixar,
oracle de Jahvè.
[5] ¿Que vénen a tu els lladres,
els espoliadors de nit?
Com ets completament assolat:
roben tant com volen!
¿Que vénen a tu els veremadors?
No deixen ni un bagot!
[6] Ah, com ha estat escorcollat Esaú,
regirats els seus amagatalls!
[7] T'han engegat fins a la frontera
tots els teus aliats;
t'han fet una jugada, t'han sobrat
els teus bons amics.
Per esverar-te, han parat trampes on havies de passar.

([8] ¿No és aquell dia, oracle de Jahvè, que faré desaparèixer d'Edom els savis, i la intel·ligència, de la muntanya d'Esaú, [9] i que quedaran esfereïts els teus paladins, Teman, a fi que tothom sigui suprimit de la muntanya d'Esaú?»

Per la mort, [10] per la violència contra el teu germà
et cobreix la confusió.
I ets suprimit per sempre,
[11] perquè vas fer causa comuna amb els enemics
—1971→
el dia que els estrangers romperen la seva muralla,
i els bàrbars, la seva porta.
Quan es feien Jerusalem a sorts,
tu també feies el gran,
com si fossis un d'ells.
[12] No havies de rabejar-t'hi, el dia del teu germà,
el dia de la seva adversitat;
no havies d'alegrar-te dels de Judà,
el dia de la seva ruïna!
No n'havies de dir de grosses,
el dia de la tribulació!
[13] No havies d'entrar per la porta del meu poble,
el dia del seu infortuni!
No havies de rabejar-te, tu també, en els seus mals,
el dia del seu infortuni;
no havies d'estendre la mà sobre la seva riquesa,
el dia del seu infortuni!
[14] No havies d'apostar-te als passos estrets
per suprimir els seus fugitius;
no havies de lliurar els supervivents,
el dia de la tribulació!
[15b] Sí, com tu has fet, t'és fet a tu;
els teus actes et recauen sobre el cap!

Anunci del triomf d'Israel.— [15a] El dia de Jahvè contra els pagans és a prop! [16] Perquè, igual com han begut aquells sobre la meva muntanya santa, beuran sense parar tots els pagans, beuran i faran tentines, i seran com si no haguessin existit. [17] Però sobre la muntanya de Sió n'hi haurà de salvats, serà un lloc d'asil; i els de la casa de Jacob desposseiran els qui els havien desposseïts. [18] La casa de Jacob serà foc; la casa de Josep, una flama, i la casa d'Esaú farà de palla. Elles l'encendran, i la devoraran, no sobreviurà ningú de la casa d'Esaú: Jahvè ha parlat! [19] I ocuparan el Nègueb junt amb la muntanya d'Esaú, i la Terra Baixa junt amb els filisteus; ocuparan la muntanya d'Efraïm junt amb el camp de Samaria, i els ammonites junt amb Galaad. [20] Els exiliats d'Halah i d'Habor ocuparan el país dels cananeus fins a Sarepta, i els exiliats d'Israel que són a Sefarad ocuparan les ciutats del Nègueb[1708]. [21] De la muntanya de Sió, uns salvadors pujaran a governar la muntanya d'Esaú. I Jahvè serà el rei.

—1972→

Jonàs (Jn. 1,1 - 4,11)[1709]

1 El profeta desobedient. [1] La paraula de Jahvè fou adreçada a Jonàs, fill d'Amatí,
dient: [2] «Aixeca't, vés a la gran ciutat de Nínive i predica-hi, ja que el clam de la seva
dolenteria ha pujat davant meu». [3] Jonàs s'aixecà per fugir cap a Tarsís, lluny del país de
Jahvè. Baixà a Jafa i trobà una nau que anava a Tarsís; pagà el seu passatge i s'embarcà
per anar amb ells a Tarsís, lluny del país de Jahvè. [4] Però Jahvè desencadenà sobre el
mar una gran ventada, i hi hagué gran tempestat sobre el mar, tant, que la nau cuidava
estavellar-se. [5] Els mariners tingueren por; clamaren cadascun al seu déu i, per alleugerir
la nau, tiraren la càrrega al mar. Jonàs, que havia baixat al fons de la coberta, s'havia
ajagut i dormia profundament. [6] El capità de la tripulació se li acostà i li digué: «Què
tens, dormilega? Aixeca't, clama al teu Déu! Potser Déu es donarà manya a favor nostre
i no naufragarem». [7] Després, es digueren els uns als altres: «Fem-ho a sorts, per saber
qui té la culpa d'aquesta desgràcia». Ho feren a sorts, i la sort tocà a Jonàs. [8] Li digueren
aleshores: «Explica'ns: quina és la teva professió, d'on véns, quin és el teu país i a quin
poble pertanys?» [9] Els digué: «Sóc hebreu i venero Jahvè, el Déu del cel, que ha fet el
mar i la terra». [10] Els mariners van sentir una gran por i li digueren: «què has fet!»
Sabien, en efecte, que fugia lluny de Jahvè, ja que ell els ho havia contat. [11] Li digueren:
«què hem de fer amb tu, perquè el mar se'ns calmi?» Ja que s'encrespava més i més. [12]
Els digué: «Agafeu-me, tiren-me al mar, i el mar se us calmarà. Reconec que és per
culpa me va, si us ha sobrevingut aquesta tempestat». [13] Així i tot, s'esforçaren per
recalar a terra, però no en van sortir, perquè el mar s'anava encrespant més i més contra
ells. [14] Aleshores imploraren Jahvè i digueren: «Ah, Jahvè, no ens feu naufragar per la
vida d'aquest home ni ens imputen una sang innocent; ja que sou —1973→ vós,
Jahvè, que heu fet allò que heu volgut!» [15] I, agafant Jonàs, el tiraren al mar, i el mar
calmà el seu furor. [16] Els homes sentiren una gran por de Jahvè, li oferiren un sacrifici i
feren prometences.

2 Jonàs, salvat.— [1][1710]Jahvè féu que hi hagués un gran peix per a engolir Jonàs. I
Jonàs estigué dins les entranyes del peix tres dies i tres nits.

[2] Jonàs pregà Jahvè, el seu Déu, des de les entranyes del peix. [3] Digué:

Salm d'acció de gràcies

Des de la tribulació he clamat a ell,
a Jahvè, i m'ha respost;
des del ventre del país dels morts he cridat auxili,
i vós heu sentit la meva veu!
[4] M'havíeu llançat dins el gorg,
al cor del mar;
m'envoltaren els corrents
(tots els vostres rompents i les vostres onades)

han passat sobre meu.
5 I jo deia: «Estic bandejat
de davant els vostres ulls.
Ah, no contemplaré mai més
el vostre sant temple!»
6 L'aigua m'arribava al coll,
l'oceà m'envoltava;
les algues se m'entortolligaven al cap
7c com un adorn per sempre.
7a Havia baixat al fons dels corrents,
al país dels forrellats;
aleshores heu fet pujar de la fossa la meva vida,
Jahvè, Déu meu.
8 Quan ja em veia perdut, he pensat en Jahvè,
i la meva pregària ha vingut cap a vós,
cap al vostre sant temple.
(9 Els devots dels ídols vans abandonen la pietat.)
10 Jo, doncs, amb accents de gratitud
us oferiré sacrificis;
compliré allò que he promès;
de Jahvè és la victòria!
11 Jahvè donà una ordre al peix, i aquest vomità Jonàs sobre la platja.

3 La ciutat penitent.— 1 La paraula de Jahvè fou adreçada per segona vegada a Jonàs, dient: 2 «Aixeca't, vés a Nínive, la gran ciutat, i anuncia'ls el que jo et —1974→ diré». 3 Jonàs s'aixecà i anà a Nínive com li havia dit Jahvè. Nínive era immensament gran, d'una caminada de tres dies. 4 Jonàs començà a entrar a la ciutat la caminada d'un dia, cridà i digué: «Dintre tres dies, Nínive serà destruïda!» 5 La gent de Nínive cregué en Déu; proclamaren un dejuni i es vestiren de sac, des del més gran fans al més petit. 6 La cosa arribà al rei de Nínive; s'aixecà del tron, es tragué el mantell, es cobrí d'un sac i s'assegué sobre la cendra. 7 I féu fer una crida que deia:

«A Nínive. Per decret del rei i dels seus grans: Homes i bèsties, bous i ovelles no tastaran res, no pasturaran ni beuran nigua! 8 Homes i bèsties es cobriran de sac, clamaran a Déu amb força, renunciarà cadascú a la seva mala conducta i a la violència que cometen les seves mans. 9 ¿Qui sap si Déu no s'hi repensarà i se'n desdirà, calmarà l'ardor de la seva ira, i no estarem perduts?»

10 Déu va veure el que feien, que havien renunciat a la seva mala conducta; i Déu es va desdir del mal que havia dit que els faria, i no el va fer.

4 El profeta implacable i el Déu misericordiós. 1 A Jonàs, això li sabé molt greu, i tingué un disgust. 5 Féu una pregària a Jahvè i digué: «Ah, Jahvè, ¿no ho deia jo quan encara era al meu país? Per això em vaig llevar de bon matí per fugir a Tarsís, ja que sabia que sou un Déu clement i misericordiós, pacient, que estima molt i es desdiu de fer mal. 3 I ara, Jahvè, preneu-me la vida, perquè més em val morir que no pas veure!» 4

Jahvè digué a Jonàs: «¿És amb raó que tens un disgust?» I respongué: «És amb raó que tinc un disgust de mort!»

5 Jonàs sortí de la ciutat i s'assegué a Test de la ciutat (és feu allí una cabana i s'hi
assegué a sota, a l'ombra, fins a veure què passaria a la ciutat). 6 Aleshores Jahvè Déu va
fer que creixés un enfiter al damunt de Jonàs, a fi que li fes ombra sobre el cap (per
deslliurar-lo del seu mal). Jonàs estigué molt content de l'enfiter. 7 Però, a trenc d'alba,
l'endemà, Déu va fer que un cuc piquès l'enfiter, i s'assecà. 8 Després, quan sortí el sol,
Déu va fer venir un vent de llevant xafogós; —1975→ el sol picava fort sobre el cap
de Jonàs, que quedà aplanat. Demanà la mort i digué: «Més em val morir que viure!» 9
Déu digué a Jonàs: «¿És amb raó que tens un disgust per l'enfiter?» Respongué: «Es
amb tota raó que tinc un disgust de mort!» 10 Jahvè digué: «A tu et dol l'enfiter que no
t'ha costat res ni l'has fet créixer, que en una nit ha sortit i en una nit ha deixat d'existir. 11
I ¿no m'hauria de doldre a mi Nínive, la gran ciutat, on hi ha més de cent vint mil éssers
humans que no distingeixen la dreta de l'esquerra, i un bestiar considerable?»

Miquees (Mi. 1,1 - 7,20)[1711]

Primera secció d'amenaces (Mi. 1,1 - 3,12)

1 Títol.— 1 Paraula de Jahvè, que fou adreçada a Miquees, de Morèset, en temps de
Joatam, d'Acaz i d'Ezequies, reis de Judà. (Que percebé sobre Samaria i Jerusalem.)

Pròxima destrucció de Samaria i de Jerusalem

2 Escolteu tots vosaltres, pobles;
estigues atenta, terra i el que l'emplena.
Que Jahvè faci de testimoni entre vosaltres,
el Senyor, des del seu sant temple!
3 Perquè sortirà de la seva
residència i caminarà per l'esfera de la terra;
4 les muntanyes es fondran quan passi,
4c com la cera davant el foc;
4b i les valls es partiran pel mig
com l'aigua que cau per un baixant.
5 Tot això, per la infidelitat de Jacob,
pel pecat de (la casa de) Judà.
Quina és la infidelitat de Jacob?
No és Samaria?
Quin és el pecat de Judà?
No és Jerusalem?
6 Faré, doncs, de Samaria una ruïna;
de Jerusalem, una vinya.

—1976→
Precipitaré a la vall les seves pedres,
descalçaré els seus fonaments.
7 Totes les seves estàtues seran esbocinades
(tots els seus salaris seran cremats al foc),
posaré tots els seus ídols fets una desolació;
amassats amb el salari de les prostitutes,
tornaran a ser salari de prostitutes.

Càstig del sud de Judà

8 Per això jo em planyeré i em lamentaré,
aniré descalç i nu,
faré uns planys com els xacals,
un dol con els estruços:
9 Perquè no hi ha remeis per al cop de Jahvè!
Perquè arriba fins a Judà!
Ha tocat fins a la porta del meu poble,
fins a Jerusalem!
10 No ho publiqueu a Guet (dels filisteus),
no ploreu a Boquim (a Bet-El).
11 Toqueu el corn per vosaltres,
població de Safir;
no surt de la seva ciutat
la població de Saanan.
Bet-ha-Esel rep planys,
patacs i amargors:
i 12 que esperi la felicitat
la població de Marot!
Perquè el mal baixa de la part de Jahvè
a la porta de Jerusalem;
13 enganxa els corsers al carro,
població de Laquís! (Fou
l'origen del pecat per a la
filla de Sió, ja que s'hi trobava
una de les infidelitats d'Israel.)
14 Per això, doneu el present de comiat
a Morèset-Guet.
Les cases d'Aczib són una decepció
per als reis d'Israel.
11 El conqueridor està en marxa, ai de tu,
població de Maresà!
Passarà als incircumcisos
la glòria d'Israel.
12 Filla d'Israel, arrenca't els cabells, rapa't
pels fills que feien les teves delícies,

posa't tan calba con un voltor,
perquè són exiliats lluny de tu!

Contra la cobejança dels rics

2 [1] Ai dels qui rumien una malifeta
—1977→
sobre els seus llits;
que a punta de dia l'executen,
perquè la pròpia mà els fa de déu!
[2] Si desitgen un camp, el roben;
si una casa, la prenen;
oprimeixen el propietari i la casa
l'home i la seva herència.
[3] Per això, així parla Jahvè:
Vet aquí que jo rumiaré
contra aquesta nissaga una malifeta:
que no podreu retirar
d'allà el coll,
ni podreu anar capalts,
perquè serà un temps dolent!
[4] Aquell dia, entonaran
sobre vosaltres la sàtira,
cantaran la complanta:
«S'ha complert el dir!
Estem ben devastats!»
La part del meu poble serà amidada,
no tindrà on habitar;
[5] no hi haurà qui li tiri el cordill
en la comunitat de Jahvè!

Els veritables enemics del poble

[6] «No vaticineu!», vaticinen,
«no es vaticina així!
Quan plegarà de difamar?»
[7] S'ha dit, o no, casa de Jacob?
¿Que ha perdut Jahvè la paciència,
o és aquesta la seva manera de fer?
Les seves paraules, ¿no són tot bondat
amb qui va amb rectitud?
[8] Però vosaltres feu contra el meu poble

d'enemics i de revolucionaris,
arrabasseu el mantell a vianants pacífics
que no volen guerra.
9 Expulseu dones del meu poble
de la casa que estimaven,
als seus fills, els lleveu per sempre
l'honor que jo els havia donat:
10 «Aixeca't, vés-te'n, que per a tu
això és insalubre,
a causa d'una impuresa danyosa,
d'un dany incurable».

Contra els opressors disbauxats

11 Si hi hagués algú indigne de crèdit,
que assegurés en fals:
—1978→
«Et profetitzo vi i beguda»,
un profeta així faria per a aquest poble!
3 1 Però jo dic: ¿No us toca a vosaltres
de conèixer el dret,
2 enemics del bé i amics del mal,
3 que devoreu la (carn del meu poble?
Li arrenquen la pell de sobre
i li trenquen els ossos;
el fan bocins com carn dins l'olla
i con un bullit en ple perol!
4 Aleshores si clamen a Jahvè,
no els respondrà;
com que han fet accions dolentes,
els amagarà la cara!

Contra els profetes interessats

5 Així parla Jahvè contra els profetes,
els qui esgarrien el seu poble,
2b que li arrenquen la pell de sobre
i la carn de damunt dels ossos;
5c els qui, quan tenen alguna cosa entre dents,
proclamen: «Pau!»,
però a qui no els posa res a la boca,
li declaren la guerra santa:

6 Per això, per a vosaltres serà nit sense visió,
serà per a vosaltres tenebres, no endevinareu res.
El sol es pondrà sobre els profetes,
el dia se'ls tornarà negra fosca.
7 Els vidents es cobriran de vergonya,
els endevins es quedaran grocs;
tots s'embogaran sobre el bigoti,
perquè no hi haurà cap resposta de Déu.
8 Jo, en canvi, estic ple de força (per l'esperit de Jahvè),
de dret i de valentia,
per a denunciar a Jacob la seva infidelitat,
a Israel, el seu pecat!

Contra les classes directores

9 Escolteu, caps de Jacob;
prohoms de la casa d'Israel,
vosaltres, que avorriu el dret
i torceu tot el que és recte;
10 que edifiqueu Sió amb sang
—1979→
i Jerusalem amb injustícies!
11 Els seus caps jutgen per suborn,
els seus sacerdots ensenyen per un tant,
els seus profetes vaticinen per diner.
I gosen comptar amb Jahvè, dient:
«No hi ha Jahvè enmig de nosaltres?
No ens pot passar res!»
12 Per això, per culpa vostra, Sió
es veurà llaurada com un camp;
Jerusalem serà petits solcs,
i la muntanya del temple, crestalls de serralada.

Promeses fetes a Sió (Mi. 4,1 - 5,14)

Irradiació universal de Sió

4 1 I s'esdevindrà als darrers temps:
La muntanya de Jahvè, amb el temple del nostre Déu,
serà ferma al cap de les muntanyes,
i s'elevarà més alta que els puigs.

Els pobles afluiran cap a ella,
2 hi aniran tantes de nacions, tot dient:
«Som-hi, pugem a la muntanya de Jahvè,
al temple del Déu de Jacob,
perquè ens instrueixi en els seus camins,
i seguim les seves rutes;
ja que de Sió surt instrucció,
de Jerusalem surt la paraula de Jahvè».
3 Ell farà de jutge per a tants de pobles
i d'àrbitre entre grans nacions.
Amb les seves espases forjaran relles,
i falçs, amb les seves llances.
Les nacions no alçaran l'espasa l'una contra l'altra,
ni aprendran més a fer la guerra.

4 Cadascun estarà assegut sota el seu cep i la seva figuera, sense que ningú l'inquieti. La boca de Jahvè ha parlat. 5 Perquè tots els pobles caminen cadascun en el nom del seu déu; però nosaltres caminem en el nom de Jahvè, el nostre Déu, per sempre i eternament.

—1980→

Aplegament i repatriació de la diàspora

2 12 Sí, t'aplegaré, Jacob, tot sencer,
reuniré la resta d'Israel!
Els agruparé com ovelles dins la cleda,
com un ramat enmig del seu pastiu.
Hi faran remor com d'una mar humana,
13 el qui obre marxa s'aixecarà,
rompran per la porta i sortiran,
el seu rei passarà davant d'ells (Jahvè al cap d'ells).

4 6 Aquell dia, oracle de Jahvè, recolliré les coixes, acoblaré les esgarriades i les que jo havia maltractat. 7 De les coixes, en faré una «resta»[1712], i de les distants, una nació poderosa. Aleshores Jahvè regnarà sobre ells, a la muntanya de Sió, des d'ara i per sempre.

Restabliment de la capitalitat sobre el poble unit

8 I tu, torre del ramat[1713] (Ófel),

filla de Sió, a tu vindrà una altra vegada
la sobirania primera,
el regnat sobre la casa d'Israel.
9 Per què, doncs, ara crides tant?
¿Que no hi ha en tu cap rei?
¿O s'ha perdut el teu conseller,
quan t'han sorprès els dolors de part?

(10 Cargola't de dolor i gemega, filla de Sió, com la dona que va de part, perquè ara has de sortir de la ciutat, has de viure al camp i anar a Babilònia: és allà que seràs deslliurada, és allà que Jahvè et redimirà de la mà dels teus enemics). 11 Prou s'han reunit ara contra tu qui-sap-los estrangers, que diuen: «Que sigui profanada i que els nostres ulls es puguin rabejar en Sió!» 12 Però és que ells no coneixen els plans de Jahvè i no han comprès el seu designi: els ha reunits com les garbes sobre l'era. 13 «Aixeca't, bat el gra, filla de Sió! Perquè jo faig les teves banyes de ferro, i les teves peülles, de bronze; capola pobles i pobles!» **5** 8 La teva mà s'alçarà sobre els teus adversaris i suprimiràs tots els teus enemics. **4** 13c Consagraràs a Jahvè les seves —1981→ rapinyes; les seves riqueses, al Senyor de tota la terra. (14 Ara pots fer-te incisions; han erigit contra nosaltres un atrinxerament, amb la vara claven cops a la galta al jutge d'Israel!)

El nou David dels temps messiànics

5 1 I tu (Bet-Lèhem), casa d'Efrat[1714],
el més petit dels clans de Judà,
és de tu que sortirà per a mi
el qui ha de regnar sobre Israel.

(2 Per això, els abandonarà fins al temps que haurà infantat aquella qui ha d'infantar, i que hauran tornat als israelites els qui quedin dels seus germans. 3c Tornaran, perquè ara serà gran fins als confins de la terra.)

1e El s seus orígens remunten als temps antics,
dels dies d'antany 3 sorgirà,
regirà amb els poders de Jahvè,
amb la majestat del nom del seu Déu.
4 És ell que serà la Pau
5c i que salvarà d'Assur,
quan envairà el nostre país,
quan posarà els peus al nostre territori. (4b «Assur»:
quan envairà el nostre país,
quan posarà els peus als nostres castells,

posarem contra ell en peu de guerra set pastors
i vuit consagrats d'entre els homes;
5 faran pasturar el país d'Assur amb l'espasa,
el país de Nemrod[1715] amb el sabre.)

Fidelitat del nou Israel.— 6 Aleshores, la resta de Jacob serà, enmig de tants de pobles, com la rosada que ve de Jahvè, com gotetes de pluja sobre l'herba, que no confia en els homes ni espera res dels mortals.

El seu valor.— 7 Aleshores, la resta de Jacob serà entre les nacions, enmig de tants de pobles, com el lleó entre les bèsties del bosc, com el lleó jove entre els ramats d'ovelles: cada vegada que passa, trepitja, clava l'urpa, i no hi ha ningú que salvi.

Purificació d'Israel.— 9 Aquell dia, oracle de Jahvè, suprimiré d'enmig teu els teus cavalls i faré desaparèixer els teus carros; 10 suprimiré —1982→ les ciutats fortes del teu país i arrasaré totes les teves fortaleses; 11 suprimiré de les teves mans els sortilegis i no tindràs més bruixots; 12 suprimiré d'enmig teu les teves estàtues i les teves esteles, i no et podràs prosternar més davant l'obra de les teves mans; 13 arrencaré d'enmig teu els teus troncs sagrats i destruiré els teus protectors. 14 La meva ira i la meva còlera prendran venjança dels pagans que no hauran volgut obeir.

Nova secció d'amenaces (Mi. 6,1 - 7,7)

Exigència de Jahvè

6 I (Escolten allà que diu Jahvè:)
Aixeca't, clama davant les muntanyes,
i que els puigs sentin la teva veu:
2 Escolteu, muntanyes, el clam de Jahvè;
veniu davant meu, fonaments de la terra!
Ja que Jahvè té un clam contra el seu poble
i vol disputar amb Israel:
3 «Poble meu, què t'he fet, jo?
En què t'he molestat? Acusa'm!

(4 Sí, jo et vaig fer pujar del país d'Egipte, et vaig rescatar de la casa d'esclavatge, i vaig enviar davant teu Moisès, Aharon i Maria. 5 Poble meu, recorda't quina no en rumiava Balac, rei de Moab, i què li respongué Balaam, fill de Beor (de Setim fins a Galgala), per tal que reconeguis els beneficis de Jahvè.)

[6] ¿Amb què em presentaré a Jahvè,
m'ajupiré davant el Déu excels?
¿Me li presentaré amb holocaustos,
amb vedells d'un any?
[7] Jahvè, ¿trobarà gust en milers de moltons,
en miríades de torrents d'oli?
¿Cal que doni el meu primogènit
per preu de la meva infidelitat,
el fruit del meu ventre
pel meu propi pecat?»
[8] —T'han indicat, home, allà que és bo
i què reclama Jahvè de tu:
Res més que practicar el dret i estimar la pietat
i caminar humilment amb el teu Déu.

—1983→

Corrupció moral de la ciutat

[9] Escolta, Jahvè crida a la vila:
Sentiu, tribu i assemblea [10] de la ciutat!
¿Puc suportar uns tresors impius
i una mesura tísica maleïda?
[11] ¿Puc trobar-la pura, si té balances falses
i una bossa de pesos fraudulents,
[12] si els seus rics estan plens de violència
i els qui hi habiten parlen mentint?
[13] També jo, doncs, he començat a pegar-te,
a devastar-te pels teus pecats.
[14] Menjaràs, però no et podràs atipar;
et quedaràs amb gana, quan hauràs menjat.
Guanyaràs, però no podràs fer racó
(i allò que arraconaràs, jo ho lliuraré a l'espasa).
[15] Sembraràs, però no podràs segar;
premsaràs l'oliva, però no et podràs ungir amb oli;
premsaràs el most, però no podràs beure vi.
[16] Has observat els costums d'Amrí
i totes les pràctiques de la casa d'Acab
(heu seguit els seus càlculs),
perquè jo faci de tu una desolació,
i dels teus habitants, una xiulada
(i portareu l'oprobi dels pobles.)

Lamentació sobre la corrupció general

7 [1] Desgraciat de mi, que m'he tornat
com un collidor de fruita d'estiu,
com una esgotimadora de verema!
No hi ha cap bagot per a menjar,
cap figa-flor, per la qual era deleixo!
[2] El pietós ha desaparegut del país,
ja no hi ha homes rectes.
Tots estan assedegats de sang,
van a la caça l'un de l'altre.
Eleven [3] les mans per fer el mal,
el príncep exigeix la propina,
el gran jutja per la paga,
—1984→
sentenciant segons la pròpia cobdícia.
Són torts, [4] el més bo és com les metzines,
el més recte, com l'espinal.
Ai, que ja ve el seu càstig,
ara serà la gran sorpresa!

Corrupció de l'amistat i de la família

[5] No creguis en el proïsme,
no et fiïs de l'amic;
davant la qui dorm al teu si,
guarda't d'obrir la boca!
[6][1716] Sí, el fill es rifa del pare,
la filla es revolta contra la mare,
i la nora, contra la sogra;
cada un té per enemics els de casa.
[7] Però jo tindré els ulls fits en Jahvè,
esperaré en el Déu que em socorre,
el meu Déu m'escoltarà.

Noves promeses (Mi. 7,8 - 7,20)

Reaixecament del poble i humiliació de l'enemic

[8] No t'alegris de mi, enemiga meva.
Si he caigut, m'aixecaré;

si visc a les tenebres,
Jahvè és la meva llum.
9 Porto la còlera de Jahvè,
perquè havia pecat contra ell.
Tornarà a jutjar la meva causa
i em farà justícia;
em farà sortir a la llum,
em rabejaré en la seva obra justa.
10 Quan la meva enemiga ho veurà,
es cobrirà de confusió,
ella que em diu:
«On és Jahvè, el teu Déu?»
(els meus ulls es rabejaran en ella).
Ara serà trepitjada
com el fang dels carrers.

Proximitat de la restauració

4c El dia dels teus guaites,
11 el dia de reconstruir les teves muralles,
aquell dia, el temps fixat, es dóna pressa!
12 Aquell dia vindran a tu
des d'Assur fins a l'Egipte,
des de l'Egipte fins al Riu,
de mar a mar, de muntanya a muntanya.
—1985→
13 La terra es convertirà en una desolació,
junt amb els seus habitants,
en paga de les seves accions.

Pregària per la intervenció de Jahvè

14 Feu pasturar amb la gaiata el vostre poble,
el vostre ramat propi,
que viu desacompanyat a l'erm,
enmig del Carmel!
Que pasturin el Basan i Galaad,
com als dies antics;
15 com als dies que sortíreu d'Egipte,
feu-nos veure meravelles!
16 Que els pagans ho vegin i quedin confosos
per la poca cosa del seu poder;

que es posin la mà sobre la boca,
que les orelles els eixordin!
17 Que llepin la pols com la serp,
com els rèptils de la terra;
que els seus cors tremolin davant Jahvè, el nostre Déu;
que s'astorin i que tinguin por de vós!
18 ¿Qui és com vós, que llevi la culpa
i perdoni magnànim la infidelitat;
que no s'obstini per sempre en la seva ira
perquè troba gust a ser benigne?
19 Tornen a compadir-vos de nosaltres,
trepitgeu les nostres culpes,
llenceu al fons del mar
tots els nostres pecats!
20 Demostreu fidelitat a Jacob,
pietat a Abraham,
com heu jurat als nostres pares
des dels dies d'antany!

—1986→

Nahum (Na. 1,1 - 3,19c)[1717]

1 Títol.— 1 Oracle sobre Nínive. Llibre de la visió de Nahum, d'Elcós.

Salm alfabètic

Àlef

3 Lent en la ira és Jahvè,
gran en la força i no deixa impune.

Bet

En l'huracà, en la tempesta, fa el seu camí;
els núvols són la polseguera que aixeca amb els peus.

Guímel

4 Fa un crit contra el mar i l'asseca,
n'estronca tots els corrents;

Dàlet

Basan i el Carmel es moren de set,
la brosta del Líban es mustiga.

He

[5] Les muntanyes tremolen davant d'ell,
els puigs en trontollen.

Uau

La terra s'acota davant d'ell,
s'acota el món i tots els qui l'habiten.

Zain

[6] Qui es manté ferm davant el seu furor?
Qui aguanta davant la seva ira ardent?

Het

La seva còlera s'aboca com el foc,
i les roques s'ensulsien davant d'ella.

Tet

[7] En temps de setge, Jahvè val més
que no pas una fortalesa;

Iod

i té cura dels qui confien en ell,
[8] quan la riuada es tira a sobre.

Caf

Fa net amb els seus adversaris,
arria cap a les tenebres els seus enemics.

Làmed

[9c] El tràngol no s'aixeca dues vegades,
[9b] perquè ell actua fins a fer net del tot.

Mem

[9a] ¿Quina idea us feu de Jahvè,
[2] Déu gelós, capaç d'entrar en còlera?

Nun

Jahvè es venja dels seus contraris,
guarda rancúnia als seus enemics.
[10b] Per a el, són simples bardisses entrelligassades,
[10b] Per a el, són simples bardisses entrelligassades,

Sàmec

[12b] tants com són, cauen estassats,

Ain

passen [10d] com la palla seca...

—1987→

Pròxim alliberament de Judà

[12] Així parla Jahvè:
Quan s'haurà complert el dia de la teva humiliació,
ja no t'humiliaré mai més;
[13] rompré els tellols del teu jou,
trencaré els teus eixanguers.
[14b] ja no perdràs més, en consideració
que, fins ara, eres de ben poc pes.
2 [1] Aquí tens els peus del missatger,
del nunci de la pau!
Celebra les teves festes, Judà,
compleix les teves prometences,
ja que no continuarà pas més
passant per tu Belial (està totalment suprimit).
[3] Perquè torna la ufana de Jacob
i el cep d'Israel;
uns pillards n'havien pillat,
n'havien fet malbé els sarments.

Assur, la cova dels lleons, serà destruït

1 [10c] Ai, malesa plena de lleons,
[11] és de tu que n'ha sortit
el qui tramà el mal contra Jahvè,
que tingué un projecte de Belial!

14 Jahvè ha donat ordre sobre tu:
«Suprimiré de la casa del teu pare
imatges esculpides i foses,
devastaré el teu sepulcre».

2 2 El destructor ha pujat davant teu,
munta la guàrdia,
vigila el camí, cenyeix-te fort,
posa en tensió totes les forces!
4 L'escut dels seus paladins vermelleja,
les seves espases són com foc;
els homes de la tropa van vestits de porpra
el dia que els posa en línia.
Els carros de guerra i els cavalls
fan retrunyir 5 els carrers,
es posen furiosos,
arrenquen a córrer per les places.
A primera vista, semblen torxes,
van brunzents com llampecs;
6 els seus generals són virils,
es llancen en la seva marxa.
—1988→
Cuiten ardits cap a la muralla,
l'abric és aparellat,
7 les portes dels rius són obertes,
hi ha pànic al palau.
8 La comitiva va cap a l'exili,
ells i els seus esclaus són deportats,
tot sanglotant com colomes
i donant-se cops al pit.
9 Nínive és com un dipòsit
d'on l'aigua s'escapa;
els diuen: «Atureu-vos, atureu-vos!»,
però no es gira ningú.
10 Roben la plata, roben l'or,
un tresor sense fi;
no perden el temps a pesar
els objectes d'algun valor.
11 Pillatge, saqueig, barreig
i cor desmaiat.
A tothom li tremolen els genolls
i se li enrampa la cintura (totes les cares es muden).
12 ¿On és el cau dels lleons,
la cova dels lleons joves,
on entrava el cadell del lleó,
i ningú no l'inquietava?
13 El lleó lacerava per als seus petits,
escanyava per a les seves lleones,
omplia els seus forats de preses,
els seus caus, de rapinyes.
14 Aquí em tens contra tu, oracle de Jahvè,

el Déu-Sabaot.
Faré pujar amunt, convertida en fumera,
la malesa dels lleons joves.
L'espasa et devorarà, suprimiré
de la terra les teves rapinyes,
i no se sentirà més la veu
de les teves lleones.

La ruïna de Nínive

3 [1] Ai de Nínive, la ciutat sanguinària,
tota mentidera,
plena de matança i de pillatge,
de rapinya inacabable!
[2] Escolta: fuets i xerric de rodes,
cavalls que galopen,
carros de guerra que boten,
[3] cavallers que fan arborar el cavall.
Flames d'espases, llampecs de venables,
víctimes en massa,
munts de morts, sense fi;
ensopeguen amb cadàvers.
—1989→
[4] Per tantes prostitucions de la bella,
l'experta en embruixos;
la qui ensarronava nacions amb les seves prostitucions,
i clans, amb els seus embruixos.
[5] Aquí em tens contra tu, oracle de Jahvè.
T'arromangaré les faldilles (fins a la cara),
faré veure a les nacions la teva nuesa,
i als regnes, la teva ignomínia.
[6] Tiraré inmundícies sobre teu (et deshonraré),
et donaré en espectacle.
[7] Aleshores, qualsevol que et vegi
fugirà lluny de tu;
dirà: «Nínive està devastada,
qui se'n condoldrà?
¿On podria cercar per a ella
algú que la consoli?»

L'exemple de Tebes

¿Valdries tu més que No-Amon,
situada vora els Nils?
L'aigua al seu voltant li feia d'antemural,
i l'aigua era la seva muralla.
9 La seva potència eren l'Etiopia
i els egipcis, sense fi;
Fut i els libis eren els seus auxiliars.
10 Així i tot, li tocà l'exili,
se n'anà en captivitat;
els seus infants foren també esclafats
al cap de tots els carrers.
Es van fer a sorts
tots els seus notables,
tots els seus magnats foren també
carregats de cadenes.
11 Tu seràs també rompuda,
et sentiràs defallir;
tu també hauràs de buscar
refugi contra l'enemic.

Inutilitat dels preparatius de Nínive

12 Totes les teves fortaleses són figues
i fruita primerenca;
si les sacsegen, cauen
a la boca de qui les vol menjar.
13 Mira, el teu poble enmig teu
eren com dones per a l'enemic;
les portes del teu país són obertes,
el foc ha devorat els teus forrellats.
—1990→
14 Fes provisió d'aigua per al setge,
reforça les teves fortaleses,
entra en el fang, trepitja l'argila,
agafa el motlle de fer maons.
15 Allà el foc et devorarà, et suprimirà,
l'espasa et devorarà,
19a la teva ferida no tindrà cura,
el teu cop serà mortal.
15c Que tu ets nombrosa com el saltamartí,
16 abundant com la llagosta;
que els teus carros són com la saltarel·la estarrufada:
17 (els teus funcionaria són
com la llagosta, i els teus
escribes, com la saltarel·la).
El que posa sobre les tanques

un dia de fred:
el sol es lleva, i ell fuig
no se sap cap a on.
Com [18] han dormit els teus pastors, Assur,
com han badat els teus generals!
El teu poble s'ha dispersat per les muntanyes,
no el pot aplegar ningú!
[19c] Tots els qui senten parlar de la teva ruïna
piquen de mans de tan contents,
perquè, ¿sobre qui no ha passat
sense treva la teva dolenteria?

Habacuc (Ha. 1,1 - 3,19)[1718]

Títol.— [1] L'oracle que percebé el profeta Habacuc.

Queixa sobre la situació actual

[2] ¿Fins quan, Jahvè, hauré de demanar auxili,
sense que escolteu,
hauré de cridar cap a vos: «Violència!»,
sense que socorreu?
[3] ¿Per què em feu veure allò que molesta
i he de contemplar allò que fa pena?
Enfront de mi hi ha devastacions,
i la disputa aixeca el dard.
[4] La llei es queda paralitzada
i no surt mai el dret,
ja que «impiu envoltant un just,
dret que va tort!»

—1991→

El flagell de Déu

[5][1719] Vegeu entre les nacions, contempleu,
quedeu-vos atònits, estupefactes!
Ja que realitza als vostres dies una obra,
que no ho creuríeu, si us ho contessin!
[6] Sí, vet aquí que suscita els caldeus,
la gent agresta i fogosa
que va a les vastes extensions de la terra
a ocupar residències que no són seves.

[7] Es terrible i fa molta por,
és d'ella que surten estralls;
[8] els seus corsers són més ràpids que panteres,
corren més rabents que llops del vespre.
Els cavalls dels seus cavallers van saltant,
vénen de lluny d'una volada;
com l'àguila que es tira al menjar,
[9] arriba cada un per al pillatge.
De Gómer, amb la cara cap a l'est,
aplega els captius com la sorra!
[10] Ella rai, fa escarni dels reis,
i els prínceps li són una cosa de per riure.
Ella es riu de qualsevol fortalesa,
apila terra i la pren;
[11] aleshores torniola com el vent i passa,
fa de la força el seu déu.

Per què tolera Déu semblant situació?

[12] ¿No existiu des de l'origen, Jahvè,
el meu Déu sant, que no mor?
Jahvè, ¿que l'hauríeu posat per a fer justícia,
que l'hauríeu enviat per a castigar?
[13] Els vostres ulls són massa purs per a veure el mal,
vós no podeu contemplar allò que fa pena.
¿Per què contempleu en silenci els qui rapinyen,
quan l'impiu engoleix el (més) just (que ell)?
[14] Tracteu els homes com si fossin peixos del mar,
com uns rèptils que no tenen amo.
[15] Ell els fa pujar a tots amb un ham,
els cobra amb el seu esparver.
Els aplega amb la seva teranyina,
—1992→
per això, s'alegra i crida de joia.
[16] Per això, sacrifica al seu esparver
i encensa la seva teranyina,
ja que li procuren una porció grassa,
una vianda suculenta;
[17] per això, buida constantment l'esparver
per matar nacions sense pietat.

Resposta de Jahvè a la queixa

2 [1] «Em posaré dret al meu lloc de guàrdia,
em plantaré al meu observatori,
estaré alerta per veure què parla en mi,
què replica a la meva queixa».
[2] I Jahvè em féu de resposta,
digué: «Escriu-la, la visió,
posa-la clar sobre els taulers,
que corri el qui la llegeixi:
[3] Sí, és una altra visió per al terme,
que tracta de la fi, i no falla;
si es retarda, tu has de tenir espera;
que de venir, vindrà, sense entretenir-se!»

Condemna del conqueridor. Preludi

[4] Aquí el teniu, tot temerari
i mancat d'honradesa
(però el just viurà per ha ver estat fidel);
[5] i fins, perquè rapinya ardit,
és un home arrogant i antipàtic!
Dilata la gola com el país dels morts;
ell, com la mort, és insaciable;
arreplega cap a si totes les nacions,
abassega tots els pobles.

Quatre imprecacions. L'home rapaç

[6] Aquests, ¿no entonaran tots
contra ell una sàtira?
I compondran un epigrama,
li diran enigmes:
Ai de qui abassega allò que no és seu —fins quan?,
s'està carregant de deutes!
[7] Ja que de sobte es llevaran els teus creditors,
es despertaran els qui reclamen contra tu.
Seràs la víctima del seu saqueig,
—1993→
[8] perquè tu els havies saquejats;
has sotmès al pillatge nacions opulentes,
els pobles pillaran tot allò que tens de sobra.

(A causa de la sang de l'home
i de la violència feta a la
terra, a la ciutat i a tots
els qui hi habiten.)

L'home sense escrúpols

9 Ai de qui fa guanys il·lícits per a la seva casa,
per posar ben alt el seu niu,
per esquivar els cops de la desgràcia:
10 és la confusió de la teva casa que has resolt!.
Has esclafat unes nacions opulentes,
però has posat en perill la teva vida;
11 ja que la pedra cridarà des de la paret,
des de l'embigat el cabiró li respondrà.

L'home sanguinari

12 Ai de qui edifica la ciutat amb sang
i funda una vila amb injustícia
13 (no ve això de Jahvè-Sabaot),
de manera que els pobles treballen per al foc
i les nacions s'extenuen per al no res!
14 (que «la terra s'omplirà de
la glòria de Jahvè, com les
aigües cobreixen el mar?»)
17 Ja que la violència feta al Líban et serà fatal;
et rebentaran tant el maltractar les bèsties,
com la sang de l'home i els tributs de la terra,
de la ciutat i de tots els qui hi habiten.

L'home intemperant

15 Ai de qui fa beure els seus companys amb la gerra,
amb l'odre, fins a embriagar-los,
per poder contemplar-los nus
quan estan saturats 16 d'ignomínia!
Beu tu també de la teva gerra,

fes tentines i ensenya el prepuci!
Es gira cap a tu la teva copa,
llordesa recobreix la teva glòria!

—1994→

Fragment contra la idolatria.— [18] ¿De què serveix una estàtua, perquè l'esculpeixi el seu artista? ¿Una imatge de metall, un oracle mentider, perquè hi confiï el qui els crea amb vista a fabricar ídols muts? [19] Ai de qui diu a la fusta: «Desperta't!», i a la pedra inerta: «Deixondeix-te!» ¿És ella que hauria de fer oracles? És una cosa vana, plaquejada d'or i de plata, però sense un alè de vida que l'animi. [20] En canvi, Jahvè és a l seu temple sant: silenci davant d'ell, tota la terra!

La teofania per a castigar l'impiu i salvar els jueus

3 [1] (Pregària del profeta Habacuc.)
[2] Jahvè, he sentit el que volíeu fer;
he vist, Jahvè, la vostra obra.
Al nostre temps doneu-li vida,
manifesteu-vos al nostre temps!
(En la còlera, penseu a tenir compassió!)
[3] Elóah[1720] venia de Teman,
i el Sant del mont Faran;
Pausa
la seva majestat cobreix el cel,
el seu reflex omple la terra.
[4] La seva resplendor era com el sol,
tenia dues ales als costats
(expressió metafòrica per «el seu poder»).
[5] Al seu davant caminava la pesta,
la febre li seguia les petjades.
[6] S'atura, i fa vacil·lar la terra,
la seva mirada fa botre les roques;
les muntanyes eternes es disloquen,
els puigs seculars li fan acatament (les rutes seculars).
[7] (Ho he vist sota els murs d'On!)
S'escruixeixen, les tendes de Cusan
els pavellons del país de Madian!
[8] ¿És, doncs, contra els rius la vostra ira,
és contra el mar la vostra còlera?
Ja que pugeu al vostre cavall,
al vostre carro de la victòria;
[9] el vostre arc apareix nu,
amb l'eixam de dards de la vostra ira. *Pausa*
—1995→
La terra es bada en torrents,
[10] les aigües us veuen, s'estremeixen,
els núvols deixen caure un diluvi,

tronen els oceans.
11 El sol s'oblida de sortir,
la lluna es queda a la seva posada.
Per llum, van d'ací d'allà les vostres fletxes;
per claror, el llampec del vostre venable.
12 En la vostra indignació apasseu la terra,
en la vostra ira trilleu els pagans;
13 heu sortit en socors del vostre poble,
a socórrer el vostre ungit.
Esbardelleu el cap de la casa de l'impiu,
descalceu els fonaments fins al coll; *Pausa*
14 amb el dard li foradeu el cap,
es desbanden els seus capitans
(els tirans amaguen un filat per devorar el pobre en secret),
15 feu que els vostres cavalls trepitgin el mar,
el llot de les grans aigües!
16 Quan ho sento, tot jo m'escruxeixo;
pel soroll, xiulo d'estupor.
La càries em penetra els ossos,
les cames se'm seguen d'esglai;
gemego pel dia del tràngol,
que ha de venir al poble que ens mou guerra.

Apèndix litúrgic

17 Perquè la figuera no fa fruit,
no hi ha res per a collir en els ceps;
ha fallit la producció de l'olivera,
els camps no donen res per a menjar;
l'ovella ha desaparegut de la pleta,
no hi ha cap bou als estables.
18[1721] Jo, però, faré festa a Jahvè,
cridaré de joia pel Déu que em socorre:
19 Jahvè, el Senyor, és la meva força,
em torna els peus àgils com els de les cérvoles
i em fa caminar sobre les seves altures.

(Del mestre de cant. Amb instruments de corda[1722].)

—1996→

Sofonies (So. 1,1 - 3,20)[1723]

Títol.— [1] Paraula de Jahvè que fou adreçada a Sofonies, fill de Cusí, fill de Godolies, fill d'Amaries, fill d'Ezequies, en temps de Josies, fill d'Amon, rei de Judà.

El dia de Jahvè contra Judà i Jerusalem (So. 1,2 - 1,18)

Judici còsmic

[2] Escombraré, oracle de Jahvè
(escombrar-ho tot de sobre la terra),
[3] escombraré homes i bèsties,
escombraré els ocells
i els peixos.
Faré ensopegar els impius,
suprimiré els pecadors
de sobre la terra,
oracle de Jahvè.

Contra els idòlatres

[4] Estendré la mà contra Judà,
contra tots els habitants de Jerusalem;
suprimiré tot el que quedi de Baal,
fins el nom de coribants.
[5] I els qui es prosternen sobre els terrats
davant l'estelada,
que es prosternen davant la lluna,
que juren per la Reina[1724].
[6] (I els qui deixen de seguir
Jahvè, que no cerquen Jahvè
ni se'n preocupen.)

Dia de càstig contra els dignataris

[7] Silenci davant el Senyor Jahvè!
Ja que el dia de Jahvè és a prop,
ja que Jahvè ha aparellat un sacrifici,

ha santificat els seus invitats.
8 (El dia del sacrifici de Jahvè:)
Faré justícia contra els ministres,
contra els fills del rei,
contra tots els qui es vesteixen
a la moda estrangera.
—1997→
Faré justícia contra tots els qui salten
per sobre el llindar,
els qui omplen el palau del seu senyor
de violència i de frau.

Contra la barriada fenícia de Jerusalem

10 (Aquell dia, oracle de Jahvè:)
Escolta: clamor a la porta dels Peixos,
udols al barri nou,
i als puigs gran trencadissa!
11 Els qui viuen al Morter udolen,
perquè tot el poble de Canaan és anorreat!
Són suprimits tots els pesadors de plata!

Contra Jerusalem

12 Aquell temps, escorcollaré
Jerusalem amb llanternes
i faré justícia contra els homes
que s'han pres sobre les seves vinasses.
Aquells qui es diuen a si mateixos:
«Jahvè no fa ni bé ni mal».
13 La seva riquesa serà lliurada al pillatge;
les seves cases, a la devastació.
(Edificaran cases, i no les
habitaran; plantaran vinyes,
i no en beuran el vi.)

Imminència del dia de Jahvè

[14] És a prop el dia de Jahvè, el gran dia!
És a prop i es dóna molta pressa!
Escolta: el dia de Jahvè, l'amarg,
llavors sí, que fa xiscles el valent!
[15] Aquell dia és un dia de furor,
un dia de tràngol i d'angoixa,
un dia de destrossa i de devastació,
un dia de tenebres i de foscant,
un dia de nuvolada i de negror,
[16] un dia de tocs de corn i de crits de guerra
contra les ciutats fortificades,
contra les altes torres d'angle.
[17] Infondré basarda als homes,
i caminaran com els cecs
(perquè han pecat contra Jahvè),
—1998→
la seva sang serà abocada com pols,
i la seva saba, com fems.
[18] Ni la seva plata ni el seu or
no els podran salvar
el dia del furor de Jahvè,
en el foc de la seva gelosia. (Tota la terra serà
devorada, perquè ell farà net;
sí, hi haurà de sobte una
estassada de tots els habitants
de la terra.)

El dia de Jahvè contra els estrangers (So. 2,1 - 2,15)

Precaucions

2 [1] Arreplegueu-vos, i feu que s'arreplegui
la gent que no en sap res,
[2] abans que us torneu
com el boll que passa,
abans que vingui sobre vosaltres
la ira ardent de Jahvè
(abans que vingui sobre vosaltres
el dia de la ira de Jahvè.
[3] Cerqueu Jahvè, tots els
humils del dret, que practiqueu
el seu dret, que cerqueu
la justícia, que cerquen la humilitat!)
Qui sap si no quedaren a l'abric,
el dia de la ira de Jahvè

Contra els filisteus

[4] Perquè Gaza serà un abandó;
Ascalon, una solitud.
Asdod, l'expulsaran en ple migdia,
Acaron serà desarrelada.
[5] Ai, habitants de la zona marítima,
nació dels cretencs,
la paraula de Jahvè va contra vosaltres,
terra dels filisteus (et faré quedar ben deshabitada!)
[6] Et convertiràs en prades de pastors
i cledes per a les ovelles.
[7a] (Serà una zona de la resta
de la casa de Judà; són ells
que hi faran pasturar, [7c] ja
que Jahvè, el seu Déu, els
visitarà i canviarà la seva
sort.) [7b] Al vespre tancaran
a les cases d'Ascalon.

Contra Moab i Ammon

[8] He sentit els insults de Moab
—1999→
i els sarcasmes dels ammonites,
amb què han insultat el meu poble,
i n'han dit de grosses del seu territori.
[9] Per això, per ma vida, oracle de Jahvè,
de Sabaot, el Déu d'Israel:
Moab es tornarà com Sodoma,
i els ammonites com Gomorra:
un domini d'ortigues, una mina de sal,
una solitud per sempre;
la resta del meu poble els pillarà,
el que subsistirà de la meva nació els rebrà en herència.
[10] Els tocarà la indignitat en comptes de la majestat,
ja que han insultat i n'han dit de grosses
del poble de Jahvè-Sabaot.
[11] Jahvè serà terrible contra ells,
ja que té sota els peus tots els déus de la terra,
i li hauran de retre homenatge,

cada una des del seu lloc,
totes les illes paganes.

Contra Etiopia i Assur

12 També a vosaltres, etíops,
us traspassarà l'espasa de Jahvè.
13 Ell estendrà la mà contra el nord
i farà desaparèixer Assur.
Convertirà Nínive en una solitud,
àrida com el desert.
14 S'ajaçaran enmig d'ella els ramats,
totes les bèsties del camp.
Fins el pelicà i el torlit
s'ajocaran als seus capitells;
el mussol cantarà a la finestra,
el corb, sobre el llindar.

Apèndix contra Nínive

15 Aquesta és la ciutat triomfant,
que seia al tron tan segura,
la que es deia a si mateixa:
«Jo, i cap altra que jo!»
Ah, com s'ha tornat un desert,
un lloc de jeure-hi bestiar!
Tots els qui passen a prop
xiulen i agiten la mà.

—2000→

Jerusalem, ara i a l'esdevenidor (So. 3,1 - 3,20)

La ciutat rebel

3 1 Ai de la rebel, de la impura,
de la ciutat tirànica
2 (no escolta la veu, no aprèn la lliçó),

que no confia en Jahvè,
que es manté a distància del seu Déu!
3 Els seus prínceps, enmig d'ella,
són uns lleons que rugeixen;
els seus jutges, uns llops del vespre
que roseguen fins al matí.
4 Els seus profetes són uns xarlatans,
uns impostors;
els seus sacerdots profanen les coses santes,
abusen de la llei.

Jahvè, el just

5 Al mig d'ella, Jahvè és just,
no fa cap injustícia;
al matí promulga el seu dret,
no hi ha manca de llum.

La lliçò de Jahvè

En l'estrèpit de guerra 6 he suprimit nacions,
tenen les torres d'angle arranades;
he tornat deserts els seus carrers,
ja no hi passa ningú.
Hi ha ciutats assolades, sense homes,
sense habitants.
7 Em deia: «Si més no, tindrà por de mi,
acceptarà la meva lliçó;
no li desapareixerà de la vista
tot allò que he disposat».
Però no, s'han donat pressa a pervertir
totes les seves accions!
8 Per això, espereu-me, oracle de Jahvè,
pel dia que m'aixecaré del tron,
ja que el meu decret és de reunir nacions,
d'aplegar reialmes,
per abocar sobre ells la meva còlera,
tot l'ardor de la meva ira;
perquè tota la terra serà devorada
pel foc de la meva gelosia,
—2001→
9 Aleshores canviaré el llavi del meu poble

en un llavi purificat,
perquè tots invoquin Jahvè,
perquè el serveixin unànimes.
10 De l'altra banda del Riu
presentaran els meus bocs;
els de Patrós portaran
les oblacions per a mi.

Renovació del poble

11 Aquell dia, no t'hauràs d'avergonyir
de cap de les teves accions
(amb què m'havies estat infidel),
perquè aleshores llevaré del teu si
els teus triomfants orgullosos.
Ja no seràs mai més altiva
a la meva muntanya santa,
la perquè deixaré enmig teu
un poble humil i modest.
S'emparará en el nom de Jahvè
13[1725] la resta d'Israel;
no faran cap injustícia
ni diran mentides.
No es trobarà a la seva boca
la llengua que enganya,
perquè podran pasturar i jeure
sense que els inquieti ningú.

Seguretat de la nova Jerusalem

14 Crida de goig, filla de Sió,
clama de joia, Jerusalem;
alegra't, triomfa de tot cor,
filla d'Israel!
15 Jahvè ha allunyat els qui et pegaven,
ha fet fugir el teu enemic;
Jahvè regna enmig teu,
no veuràs cap més desgràcia.

Encoratjaments

16 Aquell dia, diran a Jerusalem:
«No has de tenir por, Jerusalem:
«No has de tenir por, Sió,
no et deixis caure de braços!
17 Jahvè, el teu Déu, és enmig de tu
un paladí que dóna la victòria;
s'alegra per tu amb un cant joiós,
compon la seva balada d'amor.
Exulta per tu cantant fort,
—2002→
18 com al dia de festa;
a favor teu ha posat fi al dia
en què havies de portar l'oprobi».

Canvi gloriós.— 19 Tot ho faré jo amb ta per mi, perquè, aquells temps, «salvaré les coixes i aplegaré les esgarriades», i en faré un motiu de lloança i de renom a tota la terra, quan canviaré la seva sort.

20 Aquell temps, us faré bé, al temps que us aplegaré, ja que us faré motiu de renom i de lloança entre tots els pobles de la terra, quan canviaré la vostra sort als vostres mateixos ulls, diu Jahvè.

Ageu (Ag. 1,1 - 2,23)[1726]

1 Reedificació del temple.— 1 (L'any segon del rei Darius, el mes sisè, el dia u del mes, la paraula de Jahvè fou adreçada pel ministeri del profeta Ageu, dient:) Digues a Zorobabel, fill de Salatiel, el governador de Judà, i a Josuè, fill de Josèdec, el gran sacerdot: 2 Així parla Jahvè-Sabaot: Aquest poble diu que no és temps de reedificar el temple de Jahvè! 3 I la paraula de Jahvè fou adreçada pel ministeri del profeta Ageu, dient: 4 ¿És temps per a vosaltres mateixos d'habitar a les vostres cases —en teixinades!—, mentre que aquesta casa està en ruïnes? 5 Ara, doncs, així parla Jahvè-Sabaot: Fixeu-vos en les vostres experiències! 6 Havíeu sembrat molt, però heu collit poca cosa; mengeu, però no quedeu tips; beveu, però no us poseu alegres; us vestiu, però no us sentiu abrigats; i el qui es lloga, es lloga per ficar el salari en una bossa foradada! 7 Així parla Jahvè-Sabaot: Fixeu-vos en les vostres experiències. 8 Pugeu a la muntanya, porteu fusta i reedifiqueu la casa, perquè jo en pugui fruir i sigui honorat, diu Jahvè. 9 Compteu amb molt —i es redueix a poc; ho entreu a casa, i jo hi bufo al damunt—, per què?, oracle de Jahvè-Sabaot: per la meva casa que està en ruïnes, mentre que vosaltres fruïu cada un de la —2003→ seva casa. 10 Per això, per culpa vostra, el cel ha retingut la seva rosada i la terra ha retingut la seva producció. 11 He cridat la secada sobre la terra, sobre les muntanyes, sobre el blat, sobre el most, sobre

l'oli, i sobre tot el que produeix el sòl, i sobre els homes, les bèsties i sobre tot treball de mans.

12 Zorobabel, fill de Salatiel, el governador de Judà, Josuè, fill de Josèdec, el gran sacerdot, i tota la resta del poble escoltaren la veu de Jahvè, el seu Déu, i les paraules d'Ageu, el profeta, segons la missió que Jahvè, el seu Déu, li havia confiat prop d'ells. I el poble tingué por de Jahvè; 13 però Ageu (missatger de Jahvè, com a missatge de Jahvè) digué al poble: «Jo estic amb vosaltres, oracle de Jahvè. **2** 15 I ara, fixeu-vos-hi bé des d'avui i mirant enrera! Abans de posar pedra sobre pedra al santuari de Jahvè, 16 què éreu? Veníeu en un munt de vint, i n'hi havia deu; veníeu al cup a pouar-ne cinquanta, i n'hi havia vint! 17 (He colpit amb l'escaldament, el rovell i la calamarsa tot el treball de les vostres mans. I no heu tornat a mi, oracle de Jahvè). 18 Fixeu-vos-hi bé des d'avui i mirant entera (des del dia vint-i-quatre del mes novè), d'ençà dels dies que van ser posats els fonaments del santuari de Jahvè, fixeu-vos-hi bé: 19 la llavor, ¿és encara a la sitja? ¿Encara no produeixen fruit el cep, la figuera, el magraner i l'olivera? Des d'avui, jo beneiré!»

1 14 Aleshores Jahvè excità l'esperit de Zorobabel, fill de Salatiel, el governador de Judà, l'esperit de Josuè, fill de Josèdec, el gran sacerdot, i l'esperit de tota la resta del poble: vingueren i es posaren a treballar en el temple de Jahvè-Sabaot, el seu Déu. 15 Era el dia vint-i-quatre del mes sisè, l'any segon del rei Darius.

2 L'esplendor del nou temple.— 1 El mes setè, el dia vint-i-un del mes, la paraula de Jahvè fou adreçada pel ministeri del profeta Ageu, dient: 2 Digues a Zorobabel, fill de Salatiel, el governador de Judà, a Josuè, fill de Josèdec, el gran sacerdot, i a tota la resta del poble: 3 ¿Qui queda d'entre vosaltres que hagi vist —2004→ aquest temple en la seva esplendor passada? I com el veieu ara? Als vostres ulls, no és com un no res? 4 Però ara, anima't, Zorobabel!, oracle de Jahvè. Anima't, Josuè, fill de Josèdec, gran sacerdot! Anima't, poble del país!, oracle de Jahvè. A treballar! Perquè jo estic amb vosaltres, oracle de Jahvè-Sabaot, 5 i el meu esperit està enmig de vosaltres. No tingueu por! 6[1727] Ja que així parla Jahvè-Sabaot: Encara una vegada (aquesta, serà curt): commouré el cel i la terra, el mar i els continents. 7 Commouré totes les nacions perquè vinguin els tresors de totes les nacions, i ompliré d'esplendor aquest temple, diu Jahvè-Sabaot. 8 La plata és meva! L'or és meu!, oracle de Jahvè-Sabaot. 9 L'esplendor venidora d'aquest temple serà més gran que no pas la del passat, diu Jahvè-Sabaot, i en aquest lloc donaré la pau, oracle de Jahvè-Sabaot.

Repulsa contra els samaritans.— 10 El vint-i-quatre del mes novè, l'any segon de Darius, la paraula de Jahvè fou adreçada pel ministeri del profeta Ageu, dient: 11 Així parla Jahvè-Sabaot: Demana una decisió als sacerdots, en aquests termes: 12 «Si algú porta carn santificada al faldó del seu mantell, i amb el mantell toca pa, un guisat, vi, oli, o qualsevol aliment, queda això santificat?» Els sacerdots respongueren: «No». 13 Ageu digué: «Si algú, maculat pel contacte d'una persona impura, toca res d'això, queda això impur? Els sacerdots respongueren: «Queda impur». 14 Aleshores Ageu replicà: «Així és aquest poble! Així és aquesta gent davant meu!, oracle de Jahvè. Així és tot el treball de les seves mans; i allà on s'acosten, és impur!»

Elecció de Zorobabel.— 20 La paraula de Jahvè fou adreçada una segona vegada al profeta Ageu, el vint-i-quatre del mes, dient: 21 Digues a Zorobabel, fill de Salatiel, el

governador de Judà: Jo commouré el cel i la terra, el mar i els continents. [22] Tombaré els
trons dels reis i destruiré el poder dels reialmes pagans. Bolcaré el carro i el seu
equipatge, els cavalls i els seus —2005→ cavallers cauran a terra (cadascun per
l'espasa de l'altre). [23] Aquell dia, oracle de Jahvè-Sabaot, t'agafaré, Zorobabel, fill de
Salatiel el meu servent, oracle de Jahvè, i faré de tu com un anell de segellar. Perquè ets
tu que jo he elegit, oracle de Jahvè-Sabaot.

Zacaries (Za. 1,1 - 14,21)[1728]

Primera part (Za. 1,1 - 8,23)

1 Introducció.— [1] El vuitè mes de l'any segon de Darius, la paraula de Jahvè fou
adreçada al profeta Zacaries, fill de Baraquies, fill d'Adó, dient: [2] Jahvè s'irrità contra els
vostres pares d'una manera gran; [3] els diràs, doncs: Torneu a mi, oracle de Jahvè-Sabaot,
i jo tornaré a vosaltres, diu Jahvè-Sabaot. [4] No sigueu com els vostres pares, als quals els
profetes del passat cridaven: «Així parla Jahvè-Sabaot: Renuncieu als vostres mals
camins i a les vostres males pràctiques!», sense que escoltessin i em prestessin atenció,
oracle de Jahvè. [5] Els vostres pares, on són? I els profetes, viuen per sempre? [6] Però les
meves paraules i les meves decisions que jo havia confiat als meus servents, els
profetes, ¿no han aconseguit els vostres pares? Llavors es veieren obligats a confessar i
dir: «Jahvè ens ha tractat com havia resolt de fer-ho, segons el que mereixen el nostre
comportament i les nostres obres».

Primera visió: els cavallers.— [7] El dia vint-i-quatre del mes onzè (el mes de
Sabat?, l'any segon de Darius, la paraula de Jahvè fou adreçada al profeta Zacaries, fill
de Baraquies, fill d'Adó, dient: [8] Anit vaig tenir una visió: un home que, muntat sobre un
cavall roig, era enmig de les muntanyes que hi ha a l'abisme, i darrera d'ell uns cavalls
clapats, negres i blancs. [9] Vaig dir: «Qui són aquests, Senyor meu?» (I l'àngel que parla
en mi em digué: «Jo et faré veure qui són aquests».) —2006→ [10] L'home que era
enmig de les muntanyes respongué: «Aquests són els qui Jahvè ha enviat a recórrer la
terra». [11] Aleshores ells respongueren a l'àngel de Jahvè que era enmig de les muntanyes:
«Hem recorregut la terra, i vet aquí que tota la terra seu i està quieta». [12] I l'àngel de
Jahvè respongué: «Jahvè-Sabaot, ¿fins quan no us heu de compadir de Jerusalem i de
les ciutats de Judà, a les quals feu sentir la vostra còlera ara fa ja setanta anys?» [13] A
l'àngel que parla en mi, Jahvè li respongué amb bones paraules, amb paraules de consol.
[14] Aleshores l'àngel que parla en mi em digué: «Crida: Així parla Jahvè-Sabaot: Sento un
zel ardent per Jerusalem i per Sió, [15] però estic molt irritat contra els pagans que viuen
segurs: perquè jo m'havia irritat només una mica, mentre que ells han passat la mesura. [16]
Per això, així parla Jahvè: Em giro de cara a Jerusalem amb compassió. El meu temple
hi serà reedificat, oracle de Jahvè-Sabaot, i la llença serà posada tibant sobre Jerusalem.
[17] Fes encara aquesta proclamació: Així parla Jahvè-Sabaot: Les meves ciutats tornaran a
versar de béns. Jahvè tornarà a tenir pietat de Sió i tornarà a elegir Jerusalem».

2 Segona visió: les quatre banyes i els quatre ferrers.— [1] Vaig aixecar els ulls i vaig veure quatre banyes. [2] Vaig dir a l'àngel que parla en mi: «¿Què són aquestes banyes, Senyor meu?» Em digué: «Aquestes són les banyes que han dispersat Judà (Israel) i Jerusalem». [3] Després, Jahvè em féu veure quatre ferrers. [4] I vaig dir: «què vénen a fer aquests?» Em digué: «Aquelles són les banyes que dispersaren Judà, de tal manera que no ha aixecat el cap; i aquests vénen a esmolar les destrals per abatre les banyes dels pagans, que han aixecat la banya contra el país de Judà i l'han dispersat.

Tercera visió: l'amidador.— [5] Aleshores vaig aixecar els ulls i vaig veure un home que tenia a la mà un cordill per a amidar. [6] Li vaig dir: «On vas?» Em digué: «A amidar Jerusalem, per veure quina és la seva amplària i quina la seva llargària». [7] I l'àngel que parla —2007→ en mi sortia, i un altre àngel sortí a trobar-lo, [8] i ell li digué: «Corre, digues a aquell noi: A l'estat de ciutat oberta serà habitada Jerusalem, de tants d'homes i de bèsties com hi haurà dins; [9] i jo mateix seré per a ella, oracle de Jahvè, una muralla de foc tot al voltant i faré de glòria enmig d'ella, [10b] ja que us desplegaré com els quatre vents del cel, oracle de Jahvè.

([10a] Hala, hala, fugiu del país del nord,
oracle de Jahvè;
[11] hala, escapen-vos cap a Sió,
els qui habiteu a Babilònia!)

[12] Perquè així parla Jahvè-Sabaot, que ja m'ha enviat als pagans que us espolien: Qui us toca a vosaltres, li toca la nina de l'ull. [13] Perquè jo brandaré la mà sobre ells, de manera que seran el botí dels seus propis esclaus; i vosaltres sabreu que Jahvè-Sabaot m'ha enviat. [14] Canta i alegra't, filla de Sió, perquè jo vindré per residir enmig teu, oracle de Jahvè. [15] Molts pagans s'adheriran a Jahvè, aquell dia; formaran part del seu poble i residiran en mig teu, i sabràs que Jahvè-Sabaot m'ha enviat a tu. [16] Però Jahvè posseirà Judà com la seva porció sobre la Terra Santa i tornarà a elegir Jerusalem. [17] Silenci, que tot ésser de carn calli davant Jahvè, que es posa en moviment per sortir de la seva mansió santa!

3 Quarta visió: abillament del gran sacerdot.— [1] I em féu veure el gran sacerdot Josuè, que estava dret davant l'àngel de Jahvè, mentre Satanàs[1729] estava dempeus a la seva dreta per acusar-lo. [2] L'àngel de Jahvè digué a Satanàs: «Que Jahvè et reprengui, Satanàs; que et reprengui Jahvè, que elegeix Jerusalem! No és aquest un tió salvat del foc? [3] Josuè portava uns vestits bruts, quan estava dret davant l'àngel. [4] Aleshores aquest començà de parlar i digué als qui l'assistien: «Traieu-li els vestits bruts». I a ell, li digué: «Veges, t'he deslliurat de la teva culpa (i et faig posar vestits de festa)». [5] Després digué: «Poseu-li al cap un turbant net!» I li posaren al cap un turbant net. Aleshores l'àngel de Jahvè s'aixecà [6] i féu aquesta declaració a Josuè: [7] «Així —2008→ parla Jahvè-Sabaot: Si segueixes els meus camins i ets fidel en el meu ministeri, governaràs el meu temple i guardaràs els meus atris, i et donaré accés entre aquests assistents. [8] Escolta, Josuè, gran sacerdot, tu i els teus companys, els qui seuen davant teu: Aquests són homes de presagi! Ja que (jo faré venir el meu servent «Germen»[1730]) **4** [6b] aquesta és la

paraula de Jahvè a Zorobabel: No és per la potència ni per la força, sinó pel meu esperit,
diu Jahvè-Sabaot [7] ¿Qui ets tu, muntanya gran? Davant Zorobabel ets com una plana!
Ell posarà la pedra que coronarà l'edifici entre les aclamacions de «Bravo, bravo per
ella!» [8] (La paraula de Jahvè em fou adreçada, dient:) [9] Les mans de Zorobabel han posat
els fonaments d'aquest temple; les seves mans l'acabaran, i sabràs que Jahvè-Sabaot
m'ha enviat a vosaltres. [10a] Perquè qui hagi menyspreat el dia de les coses petites, veurà
amb alegria la pedra del plom a la mà de Zorobabel. [3 9] Ja que a la pedra que he posat
davant d'ell (sobre una sola pedra hi ha set ulls), jo mateix hi gravaré la inscripció,
oracle de Jahvè-Sabaot, i esborraré la culpa d'aquest país en un sol dia. [10] Aquell dia,
oracle de Jahvè-Sabaot, us invitareu l'un a l'altre sota el cep i sota la figuera.

4 Cinquena visió: el lampadari i les dues oliveres.— [1] L'àngel que parlava en mi
em tornà a despertar, com a un home que desperten mentre dorm. [2][1731] I em digué: «què
veus?» Vaig dir: «Veig un lampadari tot d'or amb un dipòsit al cim, set gresols a sobre,
amb set brocs als gresols, [3] i dues oliveres vora d'ell, l'una a la dreta del dipòsit i l'altra a
la seva esquerra».

[4] Prenent la paraula, vaig dir a l'àngel que parla en mi: «Què signifiquen aquestes
coses, Senyor meu?» [5] L'àngel que parla en mi em digué: «No saps què signifiquen
aquestes coses?» Vaig dir: «No, Senyor meu». [6] Aleshores cm respongué: [10b] «Aquells
set són els ulls de Jahvè, que roden per tota la terra». [11] Aleshores li vaig dir: «Què
signifiquen aquestes dues oliveres, a la dreta del lampadari i a la seva esquerra?» [12]
(Prenent la —2009→ paraula una segona vegada, li vaig dir: «¿Què signifiquen els
dos cimals d'olivera al costat dels dos conductes d'or que deixen rajar aromàtics?») [13] Em
digué: «¿No saps què signifiquen aquestes coses?» I vaig dir: «No, Senyor meu». [14]
Digué: «Aquests són els dos Ungits[1732], que estan davant el Senyor de tota la terra».

5 Sisena visió: el rotlle que vola.— [1] Vaig tornar a alçar els ulls i vaig veure un
rotlle que volava. [2] Em digué: «Què veus?» Vaig dir: «Veig un rotlle que vola; la seva
llargària és de vint colzades; la seva amplària, de deu». [3] Aleshores em digué: «Això és
la maledicció, que surt sobre la superfície de tot el país. Ja que tot el qui roba de fa tant
de temps queda impune, [4] la faré sortir, oracle de Jahvè-Sabaot, perquè vingui a la casa
del lladre i a la casa del qui jura en fals pel meu nom, perquè hi faci nit en plena casa i
la consumeixi, tant la fusta com la pedra.

Setena visió: la dona dins la mesura.— [5] L'àngel que parla en mi, sortí i em digué
«Alça els ulls i veges què és allò que surt!» [6] Vaig dir: «Què és això?» Digué: «Això és
la mesura que surt». Afegí: «És la seva culpa, en tot el país». [7] I vet aquí que s'aixecava
un disc de plom, i dins la mesura hi havia una dona asseguda. [8] Digué: «Això és la
Impietat». I la repel·lí a l'interior de la mesura i tirà sobre l'orifici la pedra de plom. [9]
Alçant els ulls, vaig veure que sortien dues dones; tenien ales com les d'una cigonya i
aixecaren la mesura entre terra i cel. [10] Vaig dir aleshores a l'àngel que parla en mi: «On
s'enduen la mesura, aquestes?» [11] Em digué: «A fer-li casa a la terra de Senaar[1733], i quan
estarà llesta, la hi posaran sobre el seu seti».

6 Vuitena visió: els quatre carros.— [1] Vaig tornar a alçar els ulls i vaig veure
quatre carros que sortien d'entre les dues muntanyes; les dues muntanyes eren unes
muntanyes de; bronze. [2] Al primer carro, hi havia cavalls roigs; al segon carro, cavalls
negres; [3] al tercer carro, cavalls blancs, i al quart carro, cavalls —2010→ clapats. [4]

Començant a parlar, vaig dir a l'àngel que parla en mi: «Aquests, què són, Senyor
meu?» [5] L'àngel em digué: «Aquests són els quatre vents del cel, que surten de
presentar-se al Senyor de tota la terra; [6] en el que hi ha els cavalls negres, aquests surten
cap al país del nord; els blancs surten cap a l'oest, i els clapats surten cap al país del sud.
[7] Frisaven per anar a recórrer la terra. Els digué, doncs «Aneu, recorreu la terra». I
recorregueren la tema.

La corona per a Zorobabel.— [8] Però a mi, em cridà i em parlà així: «Veges, els
qui surten cap al país del nord han deixat el meu esperit al país del nord. [9] (La paraula de
Jahvè em fou adreçada, dient: [10] Recull les ofrenes dels exiliats, d'Holdai, de Tobies i
d'Idaïes.) Vés, doncs, tu mateix quan es faci de dia, a casa de Josies, fill de Sofonies,
que ha arribat de Babilònia. [11] I agafaràs or i plata, faràs una corona i la posaràs al cap de
(Josuè, fill de Josèdec, el gran sacerdot) Zorobabel. [12] I li diràs: Així parla Jahvè-Sabaot:
Vet aquí (un home que es diu «Germen»; de sota d'ell germinarà, i reconstruirà el
temple de Jahvè...). [13] És ell que reconstruirà el temple de Jahvè i en retirarà glòria, seurà
i regnarà sobre el seu tron; Josuè serà sacerdot a la seva dreta. I tots dos s'entendran
pacíficament. [14] Quant a la corona, serà per a Hèlem, Tobies, Idaïes i Hen, fills de
Sofonies, un memorial en el temple de Jahvè. [15] I els qui estan lluny vindran i prendran
part en la reconstrucció del temple de Jahvè, i sabreu que Jahvè-Sabaot m'ha enviat a
vosaltres». (I si escolteu la veu de Jahvè, el vostre Déu...)

7 Consulta sobre el dejuni.— [1] L'any quatre del rei Darius (la paraula de Jahvè
fou adreçada a Zacaries), el dia quatre del mes novè (el mes de Casleu), [2] Bet-El —
Saràsar, Rogommèlec i els seus homes— envià a fer propici Jahvè, [3] i a dir als sacerdots
del temple de Jahvè-Sabaot i als profetes: «¿Haig de plorar, el mes cinquè, fent
abstinències com he fet ja tants d'anys?»

—2011→

[4] Aleshores la paraula de Jahvè em fou adreçada en aquests termes: [5] Digues a tot el
poble de la terra i als sacerdots: Quan heu dejunat i gemegat als mesos cinquè i setè,
després ja de setanta anys, ¿és per mi que heu dejunat? [6] I quan mengeu i beveu, ¿no sou
vosaltres que mengeu i beveu? [7] ¿No són aquestes les paraules que Jahvè proclamava
pel ministeri dels profetes del passat, quan Jerusalem estava habitada i en pau, amb les
seves ciutats dels voltants, i que el Nègueb i la Terra Baixa estaven habitats? [8] (La
paraula de Jahvè fou adreçada a Zacaries, dient:) [9] Així parla Jahvè-Sabaot: Jutgeu
d'acord amb la veritat, practiqueu l'un envers l'altre la caritat i la misericòrdia, [10] no
oprimiu la viuda i l'orfe, l'estranger i el pobre, i no mediteu en el vostre cor el mal l'un
contra l'altre! [11] Però ells no volgueren estar atents: presentaren una espatlla rebel;
enduriren les orelles per no sentir-hi; [12] feren del seu cor un diamant per no escoltar la
instrucció i les paraules que Jahvè-Sabaot havia enviat amb el seu esperit pel ministeri
dels profetes del passat. Aleshores hi hagué una gran irritació de la part de Jahvè-
Sabaot. [13] I va passar que, així com jo havia cridat, i ells no havien escoltat, aleshores
cridaven ells sense que jo els escoltés, diu Jahvè-Sabaot; [14] i els vaig esventar sobre tot
de nacions que no coneixien, i el país quedà desolat darrera d'ells, de manera que no hi
passava i traspassava ningú. D'una terra de delícies, en feren un desert!

8 Continua la resposta: perspectives messiàniques.— [1] La paraula de Jahvè fou
adreçada per dir:

[2] Així parla Jahvè-Sabaot Sento un zel ardent per Sió; sí, amb una gran còlera tinc
zel per ella.

[3] Així parla Jahvè: Torno a Sió i vull residir enmig de Jerusalem. Jerusalem es dirà
Ciutat-de-la-Fidelitat, i la muntanya de Jahvè-Sabaot, Muntanya-Santa.

[4] Així parla Jahvè-Sabaot: Vells i velles seuran encara a les places de Jerusalem:
cadascun portarà el bastó a la mà, de tants d'anys com tindran. [5] I les places de la ciutat
s'ompliran de —2012→ nens i de nenes que hi jugaran.

[6] Així parla Jahvè-Sabaot: Perquè això sembla massa bonic a la resta d'aquest
poble, aquests dies, ¿m'ha de semblar massa bonic també a mi?, oracle de Jahvè-Sabaot.

[7] Així parla Jahvè-Sabaot Jo socorreré el meu poble de la terra del llevant i de la
terra del ponent del sol. [8] Els faré venir perquè habitin enmig de Jerusalem. Seran el meu
poble, i jo seré el seu Déu, en fidelitat i en justícia.

[9] Així parla Jahvè-Sabaot Que se us enforteixin les mans, vosaltres que sentiu
aquests dies aquestes paraules de la boca dels profetes, és a dir, d'ençà del dia que foren
posats els fonaments del temple de Jahvè-Sabaot per reconstruir-lo. [10] Perquè, abans
d'aquells dies, el salari de l'home no existia i el salari de la bèstia era nul; el qui es
lliurava a les seves ocupacions, el seu adversari no el deixava en pau; jo havia aviat tots
els homes els uns contra els altres. [11] Però ara, jo ja no sóc com als dies passats per a la
resta d'aquest poble, oracle de Jahvè-Sabaot. [12] Ja que vull sembrar la pau: el cep donarà
el seu fruit, la terra donarà els seus productes i el cel donarà la seva rosada. I jo donaré
tot això en herència a la resta d'aquest poble. [13] I així com heu estat una maledicció entre
els pagans, casa de Judà i casa d'Israel, així us socorreré perquè sigueu una benedicció:
no tingueu por, que se us enforteixin les mans!

[14] Perquè així parla Jahvè-Sabaot: Així com havia resolt de fer-vos mal, quan els
vostres pares m'havien irritat, diu Jahvè-Sabaot, i no me'n vaig desdir, [15] ara, repensant-
m'hi, em proposo aquests dies de fer bé a Jerusalem i a la casa de Judà: no tingueu por!
[16] Aquestes són les coses que heu de fer: digueu-vos la veritat l'un a l'altre; als tribunals,
pronuncieu sentències que portin a la pau; [17] no mediteu en el vostre cor el mal l'un
contra l'altre; no sigueu amants del jurament fals. Ja que és tot això que jo odio, oracle
de Jahvè.

[18] La paraula de Jahvè-Sabaot em fou adreçada, dient: [19] Així parla Jahvè-
Sabaot. —2013→ El dejuni del mes quart, el dejuni del cinquè, el dejuni del setè i el
dejuni del desè es convertiran per a la casa de Judà en dies de goig, d'alegria i de festa.
Però sigueu amants de la veritat i de la pau!

[20] Així parla Jahvè-Sabaot: Encara vindran pobles i habitants de les grans ciutats; [21]
sí, aniran els habitants de l'una a l'altra, dient: «Anem, anem a fer-nos Jahvè propici i a
cercar Jahvè-Sabaot; també jo hi vull ser!» [22] I pobles rics i uns pagans de consideració
vindran a cercar Jahvè i a fer-se Jahvè propici.

[23] Així parla Jahvè-Sabaot: Aquells dies, deu homes de totes les llengües de les
nacions s'arraparan al faldó del mantell d'un jueu, dient: «Volem anar amb vosaltres,
perquè hem sentit dir que Déu és amb vosaltres».

Segona part (Za. 9,1 - 13,9)

Contra Síria i els qui odien Israel

9 [1] Oracle...
La paraula de Jahvè és al país d'Hadrac[1734],
Damasc és el seu campament;
perquè han pecat contra Jahvè, Aram
i tots els qui no poden veure Israel.
[2] Hemat també, que afronta amb ell,
(Tir) i Sidó, la que en sap tant!
[3] Tir s'ha construït unes defenses;
ha apilat la plata com la pols
i l'or com el fang dels carrers.
[4] Vet aquí que el Senyor la farà pobra,
li tirarà al mar l'avantmuralla,
i ella mateixa serà devorada pel foc.
[5] Ascalon ho veurà —i tindrà por—,
Gaza —i s'estremirà fortament—,
i Acaron —decebut en les seves esperances.
El rei desapareixerà de Gaza,
Ascalon quedarà deshabitada,
[6] el bastard habitarà a Asdod.
—2014→
Suprimiré la ufana del filisteu,
[7] li prendré de la boca la seva carn amb sang
i els seus fàstics d'entre les dents[1735].
Quedarà, també ell, fet una resta per al nostre Déu
i serà com un clan a Judà;
Acaron serà com el jebuseu.
[8] Acamparé entorn de la meva casa com un guàrdia
(contra el qui passa i traspassa),
perquè no passi (sobre ells) cap més tirà,
com ho he vist ara amb els meus ulls.

Vinguda del Messies

[9] Entusiasma't fort, filla de Sió;
crida de joia, filla de Jerusalem:
vet aquí que et ve el teu rei:
un deslliurador victoriós,

humil[1736] i muntat sobre un ase,
sobre un pollí, fill de somera.
10 Suprimirà d'Efraïm els carros;
de Jerusalem, els cavalls;
serà suprimit l'arc de guerra.
Dictarà la pau a les nacions,
la seva dominació anirà de mar a mar,
del Riu fins a l'extrem de la terra.
11 Tu també —per la teva sang de l'aliança
jo soltaré els teus presos
de la cisterna sense aigua.
12 Torneu, presos que teniu esperances!
També hi ha avui qui anuncia:
«Us tornaré el doble!»
13 Ja que em posaré Judà tibant,
armaré l'arc amb Efraïm
i enardiré els teus fills, Sió
(contra els teus fills, Javan).
En faré com l'espasa d'un paladí,
14 Jahvè apareixerà sobre ells
i la seva fletxa sortirà com el llamp.
(El Senyor) Jahvè anirà tot tocant el corn,
en una de les borrasques australs,
15 Jahvè (-Sabaot) els cobrirà amb l'escut.
Es menjaran (trepitjaran) la carn dels foners,
se'n beuran la sang com vi,
—2015→
s'ompliran com un gerro (com corns) de l'altar.
16 Aquell dia, Jahvè, el seu Déu,
farà tornar com les ovelles
el seu poble cap a la seva pàtria.
17 Que n'és, de bo, que n'és, de bonic!
Ja que el blat fa créixer els joves,
i el vi novell les noies.

Fidelitat a Jahvè

10 1 Imploreu de Jahvè la pluja,
el temps de la primavera i la tardor;
Jahvè és el qui fa els ruixats.
És Jahvè que fa caure el tempir,
que dóna el pa a l'home
i l'herba a la bèstia.
2 Perquè els *terafim*[1737] fan oracles falsos,
els endevins tenen visions mentideres
i expliquen uns somnis inconsistents.

I consolen il·lusòriament;
per això, la gent erra com les ovelles
que vaguen sense pastor.

Victoriosa guerra d'alliberament i retorn de la Diàspora

3 Contra els pastors s'ha arborat la meva ira,
vull prendre venjança dels bocs,
ja que Jahvè s'encarregarà del seu ramat.
Portarà ajut a la casa de Judà,
en farà com un cavall,
el seu cavall d'honor a la batalla.
4 D'ella sortiran angle i estaca,
d'ella l'arc de guerra,
d'ella tot conductor.
Tots junts 5 seran com uns paladins
que trepitgen el fang dels carrers (a la guerra);
batallaran, perquè Jahvè és amb ells.
Els qui munten a cavall quedaran confosos,
infondré valentia a la casa de Judà
i faré victoriosa la casa de Josep.
Els faré tornar, perquè tinc compassió d'ells;
serà com si no els hagués rebutjats,
ja que jo sóc (Jahvè) el seu Déu i els escoltaré.
—2016→
7 Efraïm serà com un paladí,
el cor se li alegrarà com pel vi;
els seus fills ho veuran i se n'alegraran.
El seu cor s'entusiasmarà en Jahvè,
8 els faré un xiulet per reunir-los
(perquè els rescataré),
i seran tants com havien estat.
9 Ni que jo els hagi sembrat entre els pobles,
de lluny es recordaran de mi
i criaran els fills perquè tornin.
10 Els faré tornar del país d'Egipte,
els aplegaré d'Assur
i els duré a Galaad i al Líban.
Per a ells no es donarà més el cas
11 d'un que passa el dia del tràngol
i els pega el dia dels captius.
Tots els gorgs del Nil s'assecaran,
l'orgull d'Assur serà abatut,
i el ceptre de l'Egipte, posat de banda.
12 Els infondré valentia en Jahvè
i marxaran en el seu nom,

oracle de Jahvè-Sabaot.

Complanta

11 [1] Obre, Líban, les teves portes,
que el foc devori els teus cedres!
[2] Lamenta't, xiprer, que ha caigut el cedre,
que els magnífics són devastats!
Lamenteu-vos, alzines de Basan,
que és a terra el bosc inaccessible!
[3] Escolta: es lamenten els pastors,
perquè els devasten el pastiu!
Escolta: rugeixen els lleons joves,
perquè devasten la ufana del Jordà!

El nou pastor

[4] Així parla Jahvè, el meu Déu:
Pastura les ovelles per matar,
[5] que el qui les compra mata impune;
que el qui les ven exclama:
—2017→
«Beneït sia Jahvè: em faig ric!»,
i el qui les pastura no les plany.

[6] (Ja que no planyeré més els habitants del país, oracle de Jahvè; perquè, mira: jo faré que els homes caiguin cada un a les mans del seu pastor i a les mans del seu rei, que baldaran el país sense que jo deslliuri ningú de la seva mà».

[7] Vaig, doncs, pasturar les ovelles per matar
pel compte dels tractants en ovelles.
I em vaig procurar dues gaiates;
a l'una li vaig posar «Benvolença»
i a l'altra, «Concòrdia».
I vaig dur les ovelles a pasturar.
[8] (I vaig descartar els tres pastors en un mes.)
Però vaig perdre la paciència amb elles,
i elles també en tingueren prou de mi.

9 Aleshores vaig dir: «No us vull pasturar.
La que ha de morir, que es mori;
la que s'ha de perdre, que es perdi,
i les altres, que siguin devorades!»
10 I, agafant la meva gaiata «Benvolença»,
la vaig trencar, per rompre
el pacte que jo havia conclòs (amb tots els pobles;
11 quan fou romput, aquell
dia, els tractants en ovelles
que m'observaven conegueren
que era qüestió d'una paraula de Jahvè).
12[1738] Els vaig dir: «Si us sembla bé,
porteu el meu salari, o deixeu-ho!»
I pagaren (el meu salari) trenta sicles de plata.
13 Però Jahvè em va dir:
«Tira'l al tresor, el preu
en què ells m'han avaluat!»
Vaig agafar els trenta sicles de plata
i els vaig tirar dins la caixa
al temple de Jahvè, cap al tresor.
14 Acabat, vaig trencar (la segona gaiata) «Concòrdia»
per rompre la germanor
entre Judà i Jerusalem.

El pastor insensat

15 I Jahvè em va dir:
Agafa un altre estri,
un estri de pastor insensat.
16 (Perquè suscitaré un pastor en el país.)
—2018→
Ell no s'ocupa de les perdudes,
no cerca les esgarriades,
ni curse les camatrencades.
No alimenta la que s'aguanta;
es menja la carn de la grassa;
i els arrenca les peülles.
17 Ai del meu pastor insensat,
del meu pastor que abandona les ovelles!
L'espasa contra el seu braç,
l'espasa contra el seu ull dret!
El braç li ha de quedar sec,
18 l'ull dret se li ha d'apagar!
13 7[1739] Espasa, desperta't, contra el meu pastor,
contra el meu parent,
oracle de Jahvè-Sabaot.

Clavaré un cop al pastor,
perquè es dispersin les ovelles,
i giraré la mà contra els sagals.

(8 I passarà en tot el país, oracle de Jahvè, que dues parts hi seran suprimides,
expiraran, i la tercera hi serà deixada; 9 ficaré aquest terç al foc, el fondré com es fon la
plata i el depuraré com depuren l'or: els invocarà el meu nom, i jo l'escoltaré; diré:
«aquest és el meu poble», i ell dirà: «Jahvè és el meu Déu».)

Tercera part (Za. 12,1 - 14,21)

12 Setge i alliberament de Jerusalem.— 1 Oracle... Paraula de Jahvè sobre
Israel. Oracle de Jahvè, que ha desplegat els cels, que ha fundat la terra i ha format
l'esperit de l'home en el seu si: 2 Jo faré de Jerusalem una copa de vertigen per a tots els
pobles del voltant; fins Judà assistirà al setge contra Jerusalem. 3 Aquell dia, faré de
Jerusalem una pedra per si els pobles volen aixecar-la —tots els qui voldran aixecar-la,
s'hi pelaran les mans—, i tots els pagans de la terra es reuniran contra ella. 4 Aquell dia,
oracle de Jahvè, faré que tots els cavalls es desboquin i que els cavallers perdin l'esma;
però a la casa de Judà, li obriré els ulls, mentre que faré cecs tots els pobles. 5 Aleshores
els clans de Judà es diran a ells mateixos: «Quin braó no tenen els habitants de —
2019→ Jerusalem gràcies a Jahvè-Sabaot, el seu Déu!» 6 Aquell dia, faré dels clans de
Judà com un braser de foc entre buscalls, com una torxa inflamada a la palla, i
devoraran a dreta i a esquerra tots els pobles del voltant; però Jerusalem es quedarà
encara tranquil·la al seu lloc dins Jerusalem. 7 Aleshores Jahvè assistirà de primer les
tendes de Judà, a fi que la glòria de la casa de David i la glòria dels habitants de
Jerusalem no sigui massa gran respecte a Judà. 8 Aquell dia, Jahvè estendrà la seva
protecció sobre els habitants de Jerusalem, i el més feble d'entre ells serà, aquell dia,
com David; però la casa de David serà com Déu, com l'àngel de Jahvè al davant d'ells.

Dol solemne per un mort innominat.— 9 Aquell dia, m'aplicaré a destruir tots els
pagans que hauran vingut contra Jerusalem. 10[1740] Acabat, abocaré sobre la casa de David
i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'entendriment i d'emoció perquè mirin cap
a aquell qui hauran traspassat; faran per ell una lamentació com es fa per l'estimat i el
ploraran amargament com es plora un primogènit. 11 Aquell dia, la lamentació a
Jerusalem serà tan gran com la lamentació d'Hadad-Remmon a la plana de Maguedó. 12 I
el país es lamentarà, cada família a part: la família de la casa de David, a part amb les
dones separadament; la família de la casa de Natan a part, amb les dones separadament;
13 la família de la casa de Leví a part, amb les dones separadament; la família del
Semeïta a part, amb les dones separadament; 14 totes les famílies que queden, cada
família a part, amb les dones separadament. **13** 1 Aquell dia, hi haurà una font oberta a
la casa de David i als habitants de Jerusalem, per al pecat i la immundícia.

La gran purificació del país.— 2 Aquell dia, oracle de Jahvè-Sabaot, suprimiré del
país el nom dels ídols, que no seran mencionats més; faré desaparèixer també del país

els profetes i l'esperit d'impuresa. [3] Si algú vol fer encara el profeta, el pare i la mare que
l'han engendrat li diran: «No has de viure més, perquè —2020→ és mentida el que tu
dius en nom de Jahvè!» I mentre farà el profeta, el pare i la mare que l'han engendrat el
traspassaran. [4] Aquell dia, tot profeta es donarà vergonya de la seva visió profètica; no
es posaran més el mantell de pèl amb el designi de mentir; [5] sinó que cada un dirà: «Jo
no sóc cap profeta, sóc un home que treballa la terra; ja que la terra m'ha posseït des de
jove». [6] I, si algú li diu: «Què són aquests blaus que tens al cos?», respondrà: «Els cops
que he rebut a casa dels meus amants».

14 Presa de Jerusalem pels pagans. Glorificació futura.— [1] Vet aquí que ve per
a Jahvè un dia que repartiran les teves despulles enmig teu. [2] Reuniré tots els pagans cap
a Jerusalem, per a la batalla. La ciutat serà presa, les cases seran saquejades, i les dones,
violades. La meitat de la ciutat sortirà cap a l'exili, però el poble que quedarà no serà
suprimit de la ciutat. [3] Aleshores Jahvè farà la seva aparició i combatrà contra aquells
pagans com va combatre temps ha, el dia de la batalla. [4] Els seus peus es plantaran,
aquell dia, sobre la muntanya de les Oliveres, que és al davant de Jerusalem, a l'orient.
La muntanya de les Oliveres, es badarà pel mig, en direcció est-oest, en una gorja
immensa: una meitat de la muntanya reculará cap al nord, i l'altra, cap al sud. [5] I la vall
de les muntanyes s'obstruirà de Goà fins a Jasol; serà obstruïda com ho va ser a
conseqüència del terratrèmol en temps d'Ozies, rei de Judà. Jahvè, el meu Déu, vindrà, i
tots els sants amb ell.

[6] Aquell dia, no hi haurà ni fred ni glaçada ni gel. Serà un dia un —Jahvè el
coneix—, no dia i nit: a l'hora de vespre farà clar! [8] Aquell dia, sortiran de Jerusalem
aigües vives, meitat cap al mar oriental, meitat cap al mar occidental; n'hi haurà estiu i
hivern. [9] I Jahvè serà rei sobre tota la terra. Aquell dia, Jahvè serà únic, i el seu nom,
únic. [10] El país es transformarà com una Arabà, de Gabé fins a Remmon del Nègueb;
però Jerusalem, sempre alterosa, quedarà al seu lloc; de la porta —2021→ de
Benjamí fins a l'indret de la porta Primera (fins a la porta de l'Angle), i de la torre
d'Hananeel fins als cups del rei, [11][1741] s'hi instal·laran. No hi haurà cap més extermini, i
Jerusalem serà habitada en seguretat.

[12] Aquesta serà la plaga amb què Jahvè colpirà tots els pobles que hauran fet
campanya contra Jerusalem: se'ls descompondrà la can, mentre es tenen encara sobre els
peus; se'ls podriran els ulls dins les òrbites; la llengua se'ls podrirà dins la boca. [13] Aquell
dia, hi haurà entre ells un pànic gran, vingut de Jahvè: cada un agafarà la mà del seu
company i la seva mà pujarà sobre la de l'altre. [14] (Fins Judà combatrà contra Jerusalem.)
Les riqueses de tots els pagans dels voltants seran arreplegades; or, plata, vestits, en
quantitat enorme. [15] Igual serà la plaga per als cavalls, muls, camells, ases, i totes les
bèsties que es trobaran en aquells campaments.

[16] Tots els supervivents de tots els pagans vinguts contra Jerusalem hauran de pujar
any per any a fer homenatge al rei Jahvè-Sabaot i a celebrar la festa dels Tabernacles. [17]
Per a aquell dels clans de la terra que no pugi a Jerusalem a fer homenatge al rei Jahvè-
Sabaot, no hi haurà pluja. [18] Si el clan de l'Egipte no puja i no ve, per a ell hi haurà la
plaga amb què Jahvè colpirà els pagans que hauran fet campanya contra Jerusalem. [19]
Aquesta serà la pena de l'Egipte i la de tots els pagans que no pugin a celebrar la festa
dels Tabernacles.

20 Aquell dia, hi haurà escrites sobre els picarols dels cavalls aquestes paraules:
«Consagrat a Jahvè». I les olles del temple seran com els vasos d'aspersió de davant
l'altar. 21 I tota olla, a Jerusalem i a Judà, serà consagrada a Jahvè-Sabaot; tots els qui
volen oferir un sacrifici vindran a prendre'n i se'n serviran per a la cuina.

No hi haurà cap més mercader al temple de Jahvè-Sabaot aquell dia.

—2022→

Malaquies (Ml. 1,1 - 2,24)[1742]

1 Títol.— 1 Oracle... Paraula de Jahvè a Israel, pel ministeri de Malaquies.

Conseqüències de no pagar els delmes.— 2[1743] Us he estimat, diu Jahvè. I dieu:
«En què ens heu estimat?» Esaú, ¿no és germà de Jacob?, oracle de Jahvè. Doncs, jo he
estimat Jacob, 3 i no pas Esaú! He fet de les seves muntanyes una solitud, i del seu
heretatge, pastius del desert. 4 Si Edom diu: «Estem destruïts, però tornarem a edificar
les ruïnes», així parla Jahvè-Sabaot: Si ells edifiquen, jo demoliré! Els anomenaran
«Territori de la impietat» i «Poble que Jahvè ha reprovat per sempre». 5 Els vostres ulls
ho veuran i vosaltres haureu de dir: «Jahvè és gran fins més enllà del territori d'Israel.»
3 6 Sí, jo, Jahvè, no he variat, però vosaltres sou tots fills de Jacob per a mi! 7 Des dels
dies del vostre pare us heu apartat de les meves prescripcions i no les heu guardades.
Torneu a mi, i jo tornaré a vosaltres, diu Jahvè-Sabaot. I dieu: «Com hem de tornar?» 8
¿Defrauda un home a Déu? Ja que vosaltres m'esteu defraudant! Dieu: «¿En què us
defraudem?» En els delmes i les primícies! 9 Sentiu els efectes de la maledicció, i encara
em defraudeu, tota la nació sencera! 10 Dueu integralment el delme al rebost, perquè hi
hagi recapte al meu temple! I poseu-me així a prova, diu Jahvè-Sabaot; vejam si no us
obro les finestres del cel i no buido sobre vosaltres benediccions a desdir! 11 A favor
vostre, increparé la plaga dels devoradors perquè no us faci malbé el fruit de les vostres
terres, i perquè, al camp, el cep no perdi el raïm abans de madurar, diu Jahvè-Sabaot. 12
Tots els pagans us declararan feliços, ja que sereu el país de delícies, diu Jahvè-Sabaot.

Contra els sacerdots negligents.— 6 Un fill honora el seu pare; un servidor
reverencia el seu senyor. Però, si jo sóc pare, ¿on és el meu —2023→ honor? Si sóc
senyor, ¿on és la reverència que em teniu?, us diu Jahvè-Sabaot a vosaltres, els
sacerdots, que menyspreeu el meu nom. Però dieu: «¿En què l'hem menyspreat, el
vostre nom?» 7 Oferint sobre el meu altar un pa que no és digne! Però dieu: «¿Què us
hem fet d'indigne?» Pensant: «La taula de Jahvè és poca cosa!» 8 Quan oferiu per al
sacrifici un animal cec, penseu: «Què hi fa?» I quan n'oferiu un de coix o un de malalt,
penseu: «Què hi fa?» Presenta'l al teu governador: ¿n'estarà content, o et rebrà bé?, diu
Jahvè-Sabaot. 9 Ara, doncs, proveu de captar-vos la benvolença de Déu, perquè ens sigui
propici! Això és el vostre present: ¿us rebrà bé, com feu vosaltres?, diu Jahvè-Sabaot. 10
Oh, tant de bo que entre vosaltres n'hi hagués un que tanqués les portes, perquè no
encenguéssiu inutilment el meu altar! Tant se me'n dóna de vosaltres, declara Jahvè-
Sabaot, ni em diu res cap oblació de les vostres mans. 11 Perquè, de llevant a ponent, el

meu nom és gran entre els pagans i a tot arreu s'ofereix al meu nom un sacrifici d'encens
i una oblació pura. Sí, el meu nom és gran entre els pagans, diu Jahvè-Sabaot. [12] Però
vosaltres el profaneu, pensant: «La taula del Senyor és poca cosa, i és fruit de poc valor
el menjar que hi posen». [13] Dieu: «Oh, que és carregós!» I, desentenent-vos-en
despectivament, introduïu coses que no són dignes, sí, l'animal coix i el malalt, i
introduïu l'oblació. ¿Ho hauria d'acceptar amb gust de la vostra mà?, diu Jahvè. [14]
(Maleït sigui el murri que té bons mascles al seu ramat, fa una prometença i sacrifica al
Senyor una bèstia tarada!) Ja que jo sóc un gran Rei, diu Jahvè-Sabaot, i el meu nom és
reverenciat entre els pagans.

2 [1] I ara, va per a vosaltres aquesta admonició, sacerdots! [2] Si no escolteu, si no
preneu més interés a donar glòria al meu nom, diu Jahvè-Sabaot, jo enviaré contra
vosaltres la maledicció i maleiré la vostra benedicció. Sí, la maleiré i tot, ja que no hi
poseu interés. [3] Us trencaré el braç i us tiraré fems a la cara, els fems de les vostres
festes i de les vostres ofrenes amb elles. [4] I sabreu que jo us —2024→ he enviat
aquesta admonició, perquè tinc un pacte amb Leví, diu Jahvè-Sabaot. [5] El meu pacte
amb ell era que jo els havia de donar vida i pau, i que ell havia de reverenciar-me i de
tremolar davant del meu nom. [6] Hi havia a la seva boca doctrina de veritat, i la injustícia
no es trobava als seus llavis; feia camí amb mi, en pau i rectitud, i en feia apartar molts
del mal. [7] Ja que els llavis del sacerdot guarden la ciència, i és de la seva boca que
s'espera la instrucció, perquè és missatger de Jahvè-Sabaot. [8] Però vosaltres us heu
desviat del camí; n'heu fet ensopegar molts amb la doctrina; heu anul·lat el pacte de
Leví, diu Jahvè-Sabaot. [9] Doncs, també jo faig que tot el poble perdi el respecte i
l'estima per vosaltres, tot tal com heu fet vosaltres no guardant els meus camins i pecant
de favoritisme en el vostre magisteri.

Contra els matrimonis amb estrangeres.— [10] ¿No tenim tots el mateix pare, no
ens ha creat el mateix Déu? ¿Per què som deslleials l'un amb l'altre, profanant l'aliança
dels nostres pares? [11] Judà és deslleial: una abominació es perpetrada a (Israel i)
Jerusalem! Ja que Judà profana el santuari que Jahvè estima: es casa amb la filla d'un
déu estranger! [12] A l'home que ho fa, que Jahvè li suprimeixi de les tendes de Jacob el
qui vetlla i respon i ofereix l'oblació per a Jahvè-Sabaot!

[13] I això és una altra cosa que feu: cobrir de llàgrimes l'altar de Jahvè, amb plors i
sanglots, perquè ell no fa cas de l'oblació ni accepta amb favor res de les vostres mans. [14]
I dieu: «Per què?» És que Jahvè ha estat testimoni entre tu i la dona de quan eres jove,
amb qui t'has mostrat deslleial, que és la teva compatriota i una dona de la teva religió. [15]
No ho fa ni un que tingui una engruna d'esperit! I què fa, aquest? Busca una posteritat
com Déu mana! Guardeu-vos-en, doncs, pel vostre esperit; i que ningú no sigui mai
deslleial amb la dona de quan era jove! [16] Repudia perquè no estima, diu Jahvè, Déu
d'Israel, i cobreix de violència el seu vestit, diu Jahvè-Sabaot. Guardeu-vos-en, doncs,
pel vostre esperit; —2025→ no sigueu deslleials!

Imminència del dia de Jahvè.— [17] Us heu fet carregosos a Jahvè amb les vostres
paraules. I dieu: «¿En què ens hem fet carregosos?» Es quan dieu: «Qualsevol que faci
el mal és bo als ulls de Jahvè; ell posa les seves complaences en aquesta gent». O, si no,
«¿On és el Déu del Judici?» **3** [1] Mireu, jo enviaré el meu àngel perquè prepari el camí
davant meu! I vindrà d'improvís al seu santuari el Senyor que reclameu, l'àngel de
l'aliança que voleu; ja que ve, diu Jahvè-Sabaot. [2] ¿Qui suportarà el dia de la seva

arribada? ¿Qui es tindrà ferm, quan farà la seva aparició? Ja que és com el foc del
fonedor i com el sabó del bataner. 3 El fonedor i purificador de plata s'asseurà i
purificarà els levites (els purgarà) com l'or i la plata, perquè siguin per a Jahvè uns
homes que ofereixen oblacions com cal, 4 i que l'oblació de Judà i de Jerusalem resulti
del gust de Jahvè com als dies antics i com als anys d'un passat remot. 5 Vindré a
judicar-vos i seré un testimoni expeditiu contra els fetillers, els adúlters i els perjurs,
contra els qui oprimeixen el jornaler, la viuda i l'orfe, o violen el dret de l'estranger,
sense inquietar-se per mi, diu Jahvè-Sabaot.

Triomf dels justos sobre els impius.— 13 Les vostres paraules són fortes contra mi,
diu Jahvè. I dieu: «¿Què ens hem dit que us pugui molestar?» 14 Heu dit: «Es inútil de
servir Déu; ¿què hi hem guanyat observant les seves ordres i anant endolats davant
Jahvè-Sabaot? 15 Ara podem declarar feliços els insolents: els qui obren impiament
prosperen; posen Déu a prova, i se'n surten!»

16 Aleshores els qui temen Déu es parlaren entre ells. Jahvè va escoltar i ho va
sentir: un llibre-memorial fou escrit davant d'ell a favor dels qui temen Jahvè i respecten
el seu nom. 17 Seran per a mi, diu Jahvè-Sabaot, el dia que preparo, la meva possessió
peculiar. Seré indulgent amb ells, com és indulgent un home amb el fill que el serveix. 18
Aleshores tornareu a veure la diferència entre un just i un impiu, entre el qui serveix —
2026→ Déu i el qui no el serveix. 19 Perquè vindrà el dia que crema com un forn, i tots
els insolents i tots els qui obren impiament seran palla, i jo els encendré, quan arribi
aquell dia, diu Jahvè-Sabaot, de manera que no en quedarà ni arrel ni rama. 20 Però per a
vosaltres que temeu el meu nom brillarà el sol de la deslliurança, amb la victòria a les
seves ales; sortireu saltant com vedells d'estable 21 i trepitjant els impius, ja que seran
cendra sota les plantes dels vostres peus, el dia que preparo, diu Jahvè-Sabaot.

Apèndix.— 22 Recordeu-vos de la Llei de Moisès, el meu servent, a qui he prescrit,
a l'Horeb, per a tot Israel, lleis i costums!

23[1744] Vet aquí que us enviaré el profeta Elies, abans que vingui el gran i terrible dia
de Jahvè. 24 Farà tornar el cor dels pares cap als seus fills, i el cor dels fills cap als seus
pares, de por que jo no vingui a colpir d'extermini el país.

—2027→

Nou Testament[1745] [1746]

Evangeli segons Sant Mateu[1747] (Mt. 1,1 - 28,20)

El Messies ve al món (Mt. 1,1 - 4,25)

1 Fill de David i d'Abraham[1748].— 1 Genealogia de Jesús, el Crist[1749], fill de
David, fill d'Abraham.

2 Abraham fou el pare d'Isaac; Isaac, de Jacob; Jacob, de Judà i els seus germans. 3
Judà fou el pare de Fares i Zaré, fills de Tamar[1750]; Fares fou el pare d'Hesron; Hesron,
de Ram; 4 Ram, d'Amminadab; Amminadab, de Nahason; Nahason, de Salmon. 5
Salmon fou el pare de Bóoz, fill de Rahab. Bóoz fou el pare d'Obed, fill de Rut; Obed,
de Jesé; 6 Jesé, de David, el rei. David fou el pare de Salomó, fill de la dona d'Uries; 7
Salomó, de Roboam; Roboam, d'Abies; Abies, d'Asà; 8 Asà, de Josafat; Josafat, de
Joram; Joram, d'Ozies; 9 Ozies, de Joatam; Joatam, d'Acaz; Acaz, d'Ezequies; 10
Ezequies, de Manasés; Manasés, d'Amon; Amon, de Josies. 11 Josies fou el pare de
Jeconies i dels seus germans, en temps de la deportació de Babilònia. 12 Després de la
deportació de Babilònia, Jeconies fou el pare de Salatiel; Salatiel, de Zorobabel; 13
Zorobabel, d'Abihud; Abihud, d'Eliaquim; Eliaquim, d'Azor; 14 Azor, de Sadoc; Sadoc,
d'Aquim; Aquim, d'Elihud; 15 Elihud, d'Eleazar; Eleazar, de Matan; Matan, de Jacob; 16
Jacob, de Josep, l'espòs de Maria[1751], de la qual nasqué Jesús l'anomenat Crist.

17 El total de generacions és, doncs, de catorze des d'Abraham fins a David, de
catorze des de David fins a la deportació a Babilònia, i de catorze des de la deportació a
Babilònia fins al Crist.

Salvador, concebut per obra de l'Esperit Sant.— 18 Fou així com Jesucrist va
venir al món: Maria, la seva mare, estava promesa amb —2028→ Josep i, abans de
viure junts, quedà embarassada per obra de l'Esperit Sant. 19 Josep, el seu marit, que era
just, i per altra banda no la volia infamar, resolgué de repudiar-la secretament[1752]. 20
Mentre s'ho estava pensant, se li aparegué en un somni un àngel del Senyor i li digué:
«Josep, fill de David, no temis de prendre Maria, la teva dona; el que ha estat engendrat
en ella és certament obra de l'Esperit Sant; 21 però tindrà un fill, i tu li has de posar el
nom de Jesús[1753], perquè ell salvarà el seu poble dels seus pecats». 22 Tot això va passar
a fi que es complís allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: 23[1754] *La verge tindrà
un fill, i li posaran Emmanuel*, que vol dir: Déu amb nosaltres. 24 Així que Josep s'hagué
despertat, féu el que l'àngel del Senyor li havia manat i prengué a casa seva la seva
dona; 25 però no l'havia coneguda[1755] quan ella tingué el fill, a qui posà el nom de Jesús.

2 El futur Rei anunciat a uns mags i alliberat prodigiosament.— 1 Després
d'haver nascut Jesús a Bet-Lèhem de la Judea, en temps del rei Herodes, uns mags
vinguts d'orient arribaren a Jerusalem, 2 i preguntaven: «On és el rei dels jueus que ha
nascut? Hem vist a l'orient la seva estrella, i hem vingut a fer-li homenatge». 3 Quan el
rei Herodes ho va saber, es contorbà, i amb ell tot Jerusalem. 4 Va reunir, doncs, tots els
grans sacerdots i els escribes del poble, i els preguntava sobre on havia de néixer el
Messies. 5 Ells li digueren: «A Bet-Lèhem de la Judea, perquè així ho ha escrit el
profeta: 6[1756] *I tu, Bet-Lèhem, terra de Judà, no ets el més petit dels clans de Judà; és de
tu que sortirà un cabdill que pasturarà el meu poble d'Israel*».

7 Llavors Herodes, d'amagat, cridà els mags, es va informar ben bé per ells del
temps de l'aparició de l'estrella 8 i, tot adreçant-los cap a Bet-Lèhem, els digué: «Aneu, i
informeu-vos ben bé de l'infant i, quan l'haureu trobat, feu-m'ho saber perquè jo també
vagi a fer-li homenatge». 9 Ells, després d'escoltar el rei, sortiren, i l'estrella que havien
vist a l'orient els anava al davant fins que s'aturà al damunt d'on —2029→ era l'infant.
10 En veure (estrella, en van tenir una gran alegria. 11 Entraren a la casa, veieren el nen
amb Maria, la seva mare, i, prosternant-se, li van fer homenatge; després obriren els
seus tresors i li van oferir presents: or, encens i mirra. 12 I, avisats en un somni que no
tornessin cap a Herodes, se'n tornaren per un altre camí a la seva terra.

13 Després que els mags se n'hagueren tornat, un àngel del Senyor s'aparegué en un
somni a Josep i li va dir «Lleva't, pren el nen i la seva mare, i fuig cap a l'Egipte, i
queda-t'hi fins que jo t'ho digui; que Herodes buscarà el nen per matar-lo». 14 Ell es
llevà, prengué de nit el nen i la seva mare i se n'anà a l'Egipte; 15[1757] i s'hi quedà fins a la
mort d'Herodes a fi que es complís allò que el Senyor havia dit per boca del profeta: *Des
de l'Egipte, vaig cridar el meu fill.*

16 Llavors Herodes, veient-se burlat pels mags, s'indignà terriblement i va manar que
matessin tots els infants de Bet-Lèhem i de tot el seu terme, de dos anys en avall, segons
el temps que havia conegut exactament pels mags. 17 Així va complir-se allò que havia
dit el profeta Jeremies: *A Ramà, se sent una veu, un plor i un clam interminable! És
Raquel que plora els seus fills, i no en vol ser consolada, perquè ja no hi són*[1758].

19 Quan Herodes va ser mort, l'àngel del Senyor s'aparegué en un somni a Josep, a
l'Egipte, 20 i li va dir: «Lleva't, pren el nen i la seva mare, i torna a la terra d'Israel,
perquè són morts els qui maquinaven contra la vida de l'infant». 21 Ell es llevà, prengué
el nen i la seva mare, i entrà un altre cop a la terra d'Israel.

El Natzarè.— 22 Però, en sentir dir que Arquelau regnava a la Judea en lloc del seu
pare Herodes, tingué por d'anar-hi; i, avisat en un somni, es retirà a la regió de la Galilea
23 i se n'anà a veure en un poble anomenat Natzaret perquè es complís l'oracle dels
profetes: Li diran Natzarè.

3 El precursor prepara els camins del Senyor. 1[1759] Aquells dies es presentà Joan
Baptista predicant al desert de la Judea. Deia: 2 «Convertiu-vos, que el Regne —
2030→ del cel és a la vora». 3[1760] És de Joan que parlava el profeta Isaïes quan deia:
Veu d'un que crida en el desert: Prepareu la ruta del Senyor, aplaneu-li els camins.

4[1761] Ell, Joan, duia un mantell *de pèl* de camell, *i la cintura coberta amb una pell*, i
s'alimentava de llagostes i mel silvestre. 5 Llavors Jerusalem, tota la Judea i tota la regió
del Jordà l'anaven a trobar, 6 i es feien batejar per ell al riu Jordà tot confessant els
propis pecats. 7 En veure molts fariseus i saduceus[1762] que venien pel seu baptisme, els
digué: «Cria d'escurçons, qui us ha ensenyat a fugir de la ira que s'acosta? 8 Feu, doncs,
un fruit propi de la conversió 9 i no us penseu que podeu dir-vos: «Tenim per pare
Abraham», perquè jo us dic que Déu pot fer sortir fills a Abraham d'aquestes pedres. 10
Ja la destral és posada a l'arrel dels arbres: tot arbre que no dóna bon fruit serà tallat i
llençat al foc. 11 Jo us batejo ara amb aigua perquè us convertiu; però aquell qui ve
darrera meu és més fort que jo; tant, que no sóc digne de portar-li les sandàlies: ell us
batejarà amb l'Esperit Sant i el foc[1763]. 12 A la mà té la pala per ventar l'era; aplegarà el
blat al graner i cremarà la palla amb un foc que no s'apaga».

Déu revela el seu Fill en el baptisme.— [13] Llavors Jesús se n'anà de la Galilea i es
presentà a Joan al Jordà perquè el bategés. [14] Però Joan s'hi oposava dient: «Sóc jo que
hauria de ser batejat per tu, i tu véns a mi?» [15] Jesús li va respondre: «Deixa'm fer, ara; és
així com ens convé de dur a terme tota justícia». Aleshores el deixà fer. [16] Un cop Jesús
fou batejat, pujà tot seguit de l'aigua, i es va obrir el cel; i veié baixar l'Esperit de Déu
com una coloma que anava cap a ell, [17] i es va sentir una veu del cel que deia: *Aquest és
el meu Fill, l'estimat, en qui tinc posada la meva complaença*[1764].

4 El diable tempta el Fill de Déu.— [1][1765] Aleshores Jesús fou conduït per l'Esperit
al desert per ser-hi temptat pel diable. [2] Dejunà quaranta dies i quaranta nits, i a la fi
tingué fam. [3] Se li acostà llavors el temptador —2031→ i li digué: «Si ets Fill de Déu,
digues que aquestes pedres es tornin pans». [4][1766] Però ell va respondre: *«Està escrit:
L'home no viu sols de pa, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu»*. [5] Llavors el
diable se l'emporta a la Ciutat Santa, el posa sobre el pinacle del temple [6][1767] i li diu: «Si
ets Fill de Déu, llança't daltabaix, perquè està escrit: *Donarà ordre als seus àngels, i el
duran a les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb cap pedra*». [7][1768] Jesús li diu:
«També està escrit: *No temptaràs el Senyor, el teu Déu*». [8] Un altre cop el diable se
l'emporta en una muntanya molt alta, li mostra tots els reialmes del món i la seva glòria,
si li diu: «Tot això et donaré, si et prosternes davant meu per adorar-me». [10][1769] Llavors
Jesús li diu: «Vés-te'n, Satanàs! Que està escrit: *Adoraràs el Senyor, el teu Déu, i només
a ell donaràs culte*». [11] El diable llavors el deixà, i hi amaren els àngels i el servien.

Jesús, llum de la Galilea.— [12] Quan va saber que Joan havia estat empresonat,
Jesús es retirà a la Galilea; [13] deixà, però, Natzaret, per anar a residir a Cafarnaüm, vora
el llac, als termes de Zabuló i Neftalí. [14] Així es complí la paraula del profeta Isaïes: [15][1770]
*País de Zabuló i país de Neftalí, ruta del mar, terra de l'altra banda del Jordà, Galilea
dels pagans:* [16] *El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum; sobre els qui
vivien a la regió dins una ombra de morí, una llum ha resplendit.* [17] Des d'aleshores
Jesús començà a predicar i a dir: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop».

Primers deixebles.— [18] Tot caminant vora el llac de la Galilea, va veure dos
germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu, el seu germà, que tiraven la xarxa a l'aigua,
perquè eren pescadors. [19] I els diu: «Seguiu-me, i us faré pescadors d'homes». [20] Ells, a
l'instant, deixaren les xarxes i el seguiren. [21] Caminant més enllà, veié dos germans més,
Jaume, fill de Zebedeu, i Joan, el seu germà, a la barca amb Zebedeu, el seu pare,
preparant les xarxes, i els va cridar. [22] Ells deixaren immediatament la barca i el seu
pare, i el van seguir.

—2032→

Fama de Jesús.— [23][1771] I recorria tota la Galilea ensenyant a les sinagogues,
proclamant el missatge joiós del Regne i curant entre el poble tota mena de malalties i
de mals. [24] La seva fama s'escampà per tota la Síria. I li duien tots els qui estaven
malalts, afligits de malalties i sofrences diverses, endimoniats, llunàtics i paralítics, i els
guarí. [25] I el seguiren grans multituds de la Galilea, de la Decàpolis, de Jerusalem, de la
Judea i de dellà el Jordà.

Jesús anuncia el regne i la seva llei (Mt. 5,1 - 7,29)

5 Proclama del Regne del col. Les benaventurances[1772].— 1 En veure les multituds, pujà a la muntanya. S'assegué, i se li acostaren els deixebles. 2 I, prenent la paraula, els ensenyava així:

3 «Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel.
4[1773] Feliços *els humils*, per què *posseiran la terra*.
5 Feliços els qui ploren, perquè seran consolats.
6 Feliços els qui tenen fam i set de ser justos, perquè seran saciats.
7 Feliços els compassius, perquè seran compadits.
8 Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu.
9 Feliços els pacificadors, perquè seran anomenats fills de Déu.
10 Feliços els perseguits per causa de la justícia, perquè d'ells és el Regne del cel.

11 Feliços vosaltres quan us insultaran i us perseguiran i diran falsament tota mena de mal contra vosaltres, per causa meva; 12 alegreu-vos i celebreu-ho, perquè la vostra recompensa es gran en el cel; que així és com van perseguir els profetes que us han precedit.

Els deixebles davant del món.— 13[1774] Vosaltres sou la sal de la terra. Però, si la sal es torna insípida, amb què li tornaran la salabror? Ja no val per a res, sinó per a llençar-la fora i ser trepitjada per la gent.

14 Vosaltres sou la llum del món. No és possible d'amagar una ciutat posada dalt d'una muntanya, 15 ni tampoc encenen una llàntia i la posen sota un atuell, —2033→ sinó sobre el portallànties, i fa llum a tots els qui són a la casa. 16 Que així resplendeixi la vostra llum davant de la gent perquè vegin les vostres bones obres i glorifiquin el vostre Pare del cel.

Jesús completarà la Llei. 17 No us penseu que he vingut a abolir la Llei o els Profetes; no he vingut a abolir, sinó a dur terme. 18[1775] Perquè, us ho asseguro: mentre no passin el cel i la terra, no passarà ni una i ni una titlla de la Llei, que no s'hagi complert. 19 Aquell doncs, qui violi un d'aquests manaments més petits i així ho ensenyi als altres, serà tingut pel més petit al Regne del cel; en canvi, aquell qui ho acompleixi i ho ensenyi, serà tingut per gran al Regne del cel.

Perfeccionament del Decàleg. Cinquè manament. 20 Perquè jo us dic que, si la vostra justícia no sobrepassa la dels escribes i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel.

21[1776] Heu sentit que es va dir als antics: *No mataràs*; i el qui mati serà sotmès al tribunal. 22 Doncs, jo us dic que tot el qui s'enfadi contra el seu germà serà sotmès al tribunal; i el qui digui al seu germà: «Beneit», serà sotmès al sanedrí[1777]; i, si li diu: «Estúpid», serà condemnat a la Gehenna[1778] del foc.

23 Si, doncs, presentes la teva ofrena a l'altar, i allí et recordes que el teu germà té
alguna cosa contra tu, 24 deixa la teva ofrena davant l'altar i vés primer a fer les paus amb
el teu germà, i després torna i presenta la teva ofrena. 25[1779] Afanya't a avenir-te amb el
qui et reclama un deute, mentre encara viatges amb ell, no sigui que et posi a les mans
del jutge, i el jutge a les mans de l'agutzil, i et tanquin a la presó. 26 De debò t'ho dic: no
en sortiràs que no hagis pagat fins a l'últim cèntim.

Sisè manament.— 27[1780] Heu sentit que es va dir: *No cometràs adulteri*. 28 Doncs, jo
us dic que qualsevol qui mira una dona per desitjar-la, ja ha comès adulteri amb ella en
el seu cor.

29[1781] Si l'ull dret t'és ocasió de pecat, arrenca-te'l i llença'l lluny de tu; et val
més —2034→ que es perdi un dels teus membres, que no pas que tot el teu cos sigui
llençat a la Gehenna. 30 I, si la mà dreta t'és ocasió de pecat, talla-te-la i llença-la lluny de
tu; et val més de perdre un dels teus membres, que no pas que tot el teu cos vagi a parar
a la Gehenna.

Abolició del repudi.— 31[1782] També s'ha dit: *Aquell qui repudia la seva dona, que li
doni una carta de repudi*. 32[1783] Doncs, jo us dic que tot el qui repudia la seva dona,
llevat del cas de fornicació, la fa ser adúltera; i, si algú es casa amb una repudiada,
comet adulteri.

Segon manament.— 33[1784] Heu sentit també que es va dir als antics: *No juris en
fals, sinó compleix amb el Senyor els teus juraments*. 34[1785] Doncs, jo us dic que no jureu
de cap manera: ni pel *cel*, que *és el tron de Déu*; 35 ni per *la terra*, que *és l'escambell dels
seus peus*; ni per Jerusalem, que és la *ciutat del gran Rei*. 36 Ni juris tampoc pel teu cap,
perquè no en pots fer tornar blanc o negre ni un sol cabell. 37 Que el vostre llenguatge
sigui: sí, quan és sí; no, quan és no; el que es diu de més ve del Maligne[1786].

Noves lleis sobre la relació amb el proïsme.— 38[1787] Heu sentit que es va dir: *Ull
per ull, i dent per dent*. 39[1788] Doncs, jo us dic que no resistiu al dolent; al contrari, si algú
et pega a la galta dreta, para-li també l'altra; 40 al qui et vulgui moure un plet per
prendre't la túnica, cedeix-li el mantell i tot; 41 i, si algú t'obliga a fer una milla, fes-ne
dues amb ell. 42 Dóna a qui et demana, i no esquivis el qui et vol manllevar.

43[1789] Heu sentit que es va dir: *Estima el teu proïsme, però no el teu enemic*. 44
Doncs, jo us dic: estimeu els vostres enemics i pregueu pels qui us persegueixen; 45
perquè sigueu fills del vostre Pare del cel, que fa brillar el seu sol damunt de bons i
dolents, i fa ploure sobre justos i injustos. 46 Que, si estimeu els qui us estimen, quina
recompensa us guanyeu? No fan també el mateix els publicans?[1790] 47 I, si saludeu només
els vostres germans, què feu de més? No fan també el mateix els pagans? —2035→ 48
Sigueu, doncs, perfectes com el vostre Pare celestial és perfecte.

6 Obrar el bé només per Déu. L'almoina.— 1 Mireu de no practicar les vostres
bones obres davant dels altres, perquè ells us vegin; altrament no us guanyeu cap
recompensa davant del vostre Pare del cel.

2 Quan facis, doncs, almoina, no toquis la trompeta davant teu, com fan els
hipòcrites a les sinagogues i als carrers per ser lloats dels altres; us asseguro que ja tenen
la seva recompensa. 3 En canvi, tu, quan facis almoina, que la teva esquerra no sàpiga

què fa la dreta. [4] Perquè la teva almoina quedi en el secret; i el teu Pare, que veu en el secret, t'ho recompensarà.

Pregar en secret.— [5] I quan pregueu, no sigueu com els hipòcrites: els agrada de pregar drets a les sinagogues i a les cantonades de les places, per fer-se veure de la gent; us asseguro que ja tenen la seva recompensa. [6][1791] En canvi, tu, quan preguis, *entra a la teva cambra, tanca la porta i prega* el teu Pare que és en el secret; i el teu Pare, que veu en el secret, t'ho recompensarà. [7] I quan pregueu, no us desfeu en paraules com els pagans; es pensen que parlant molt es faran escoltar. [8] No us feu, doncs, com ells, que bé prou sap el vostre Pare de què teniu necessitat, abans que vosaltres li ho demaneu.

Oració del Senyor.— [9][1792] Vosaltres, doncs, pregueu així:

Pare nostre del cel[1793],
santifiqueu el vostre nom[1794],
[10] vingui el vostre Regne,
faci's la vostra voluntat[1795],
com es fa en el cel, així també a la terra.
[11] El nostre pa de cada dia,
doneu-nos-el avui;
[12] i perdoneu-nos les nostres culpes[1796],
com nosaltres perdonem els nostres deutors;
[13] i no permeteu que caiguem en la temptació[1797],
ans deslliureu-nos del Maligne.

[14] Perquè, si perdoneu als altres els seus mancaments, el vostre Pare celestial us perdonarà també a vosaltres; [15] però, si no perdoneu als altres els seus mancaments, —2036→ tampoc el vostre Pare no us perdonarà els vostres.

Dejunar sense ostentació.— [15] I quan dejuneu, no feu un posat trist, com els hipòcrites: es desfiguren la cara perquè els altres vegin que dejunen. Us asseguro que ja tenen la seva recompensa. [16] En canvi, tu, quan dejunes, perfuma't el cap i renta't la cara la perquè els altres no vegin que dejunes, sinó el teu Pare que és en el secret; i el teu Pare, que veu en el secret, t'ho recompensarà.

El bé obrat per Déu és l'únic tresor segur.— [19][1798] No us aplegueu tresors a la terra, on els corcs i les arnes els fan malbé, i els lladres foraden i els roben. [20] Més aviat, aplegueu-vos tresors al cel, on ni els corcs ni les arnes els fan malbé, i els lladres n o foraden ni els roben. [21] Perquè on hi ha el teu tresor, allí hi haurà també el teu cor.

La intenció fa lluminosa o tenebrosa l'obra.— [22][1799] El llum del cos és l'ull. Si, doncs, el teu ull és bo, tot el teu cos estarà il·luminat; [23] però, si el teu ull és dolent, tot el teu cos estarà a les fosques. Per tant, si la llum que hi ha en tu és foscor, la foscor mateixa, com serà de gran!

Buscar el Regne de Déu confiant en la Providència. [24][1800] Ningú no pot servir dos
senyors, perquè, o estimarà l'un i no l'altre, o bé farà cas de l'un i no de l'altre. No podeu
servir Déu i el diner. [25] Per això, us dic: no us preocupeu per la vida pensant què
menjareu, ni pel cos pensant com us vestireu. ¿No val més la vida que no pas el menjar,
i el cos més que no pas el vestit? [26] Mireu els ocells: no sembren, ni seguen, ni recullen
en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. ¿No valeu més vosaltres que no pas
ells? [27] I ¿qui de vosaltres, per més que es preocupi, pot allargar d'un sol moment el
temps de la seva vida? [28] I del vestit, ¿per què us en preocupeu? Fixeu-vos en els lliris
boscans, com floreixen: no treballen ni filen; [29] però jo us dic que ni Salomó en tota la
seva glòria no anava vestit com un d'ells. [30] I, si l'herba, que —2037→ avui és i demà
la tiren al forn, Déu la vesteix així, ¿no farà molt més amb vosaltres, homes de poca fe?
[31] No us preocupeu, doncs, dient «¿Què menjarem, o què beurem, o amb què ens
vestirem?» [32] Totes aquestes coses són les que busquen els pagans. Ja sap prou el vostre
Pare celestial que en teniu necessitat. [33] Busqueu primer el seu Regne i la seva justícia, i
tot això us serà donat de més a més [34] No us preocupeu, doncs, pel dia de demà, que el
demà ja tindrà les seves preocupacions. Ja en té prou cada dia amb el mal que porta.

7 No judicar el germà. [1][1801] No judiqueu, a fi de no ser judicats; [2] perquè amb el
mateix judici amb què judiqueu, sereu judicats, i amb la mateixa mesura amb què
mesuren, sereu mesurats. [3] ¿Com és que veus la brossa que hi ha a l'ull del teu germà, i
no t'adones de la biga que hi ha al teu? [4] ¿Com pots dir al teu germà: «Deixa que et
tregui la brossa de l'ull, mentre hi ha la biga al teu?» [5] Hipòcrita, treu-te primer la biga
de l'ull i llavors hi veuràs per a treure la brossa de l'ull del teu germà.

No donar coses santes als profans.— [6] No doneu als gossos les coses santes, ni
llenceu les vostres perles davant dels porcs; no sigui que les trepitgin i, encara, després
es girin contra vosaltres i us facin mal.

Qui demana obtindrà.— [7][1802] Demaneu, i us serà donat; busquen, i trobareu;
truqueu, i us obriran. [8] Que tot aquell qui demana, rep, i qui busca, troba; i a qui truca, li
obren. [9] ¿Qui hi ha de vosaltres que, si el seu fill li demana pa, li doni una pedra? [10] O si
li demana peix, ¿li donarà potser una serp? [11] Si, doncs, vosaltres, que son dolents, saben
donar coses bones als vostres fills, com més el vostre Pare del cel en donarà de bones
als qui el preguen!

Regla d'or.— [12][1803] Tot allò, doncs, que voleu que els altres us facin a vosaltres,
feu-ho també vosaltres a ells; que en això consisteixen la Llei i els Profetes.

El camí de la vida i el de la perdició.— [13][1804] Entreu —2038→ per la porta
estreta, perquè és ampla la porta, i espaiosa la via que mena a la perdició, i són molts els
qui hi entren. [14] En canvi, és estreta la porta, i angosta la via que mena a la vida, i són
pocs els qui la troben!

Com es reconeixen els falsos profetes.— [15] Guardeu-vos dels falsos profetes, que
vénen a vosaltres amb vestit d'ovelles, i per dintre són llops rapaços. [16][1805] Pels seus
fruits els coneixereu. ¿Es cullen potser raïms dels cards, o figues dels arços? [17] Així, tot
arbre bo dóna bons fruits, i l'arbre dolent dóna fruits dolents. [18] Un arbre bo no pot donar
fruits dolents, ni un arbre dolent, donar fruits bons. [19] Tot arbre que no dóna bon fruit és
tallat i llençat al foc. [20] Així, doncs, pels seus fruits els coneixereu.

Conclusions.— [21][1806] No tothom qui em diu: «Senyor, Senyor», entrarà al Regne
del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel. [22] Molts em diran, aquell dia:
«Senyor, Senyor, ¿que no vam profetitzar en nom vostre, i en nom vostre no vam fer
molts miracles?» [23][1807] I aleshores els diré clarament: «No us he conegut mai; *aparteu-*
vos de mi, tots els qui heu fet el mal». [24][1808] Tot aquell, doncs, qui escolta aquestes meves
paraules, i les compleix, s'assembla a un home assenyat, que va edificar la seva casa
damunt la roca. [25] Va caure la pluja, van venir les riuades, bufaren els vents i envestiren
contra aquella casa, però no es va esfondrar, perquè estava fonamentada sobre la roca. [26]
En canvi, tot aquell qui escolta aquestes meves paraules i no les compleix, s'assembla a
un home de poc seny que va edificar la seva casa damunt la sorra. [27] Va caure la pluja,
van venir les riuades, bufaren els vents i envestiren contra aquella casa; i es va
esfondrar, i fou gran el seu esfondrament».

[28] Quan Jesús hagué acabat aquestes paraules, les multituds es meravellaven de la
seva doctrina, [29] perquè els ensenyava com qui té autoritat, i no com els seus escribes.

—2039→

Miracles, vocacions, discussions (Mt. 8,1 - 10,4)

8 Purificació d'un leprós. [1][1809] Baixà llavors de la muntanya, i el seguien grans
multituds. [2] Un leprós anà a prosternar-se davant d'ell, i li deia: «Senyor, si ho voleu,
podeu purificar-me»[1810]. [3] Ell estengué la mà i el tocà dient: «Ho vull, sigues purificat».
I a l'instant quedà purificat de la seva lepra. [4] Jesús li digué: «Mira, no ho diguis a
ningú[1811], sinó vés, presenta't al sacerdot i ofereix el do que va ordenar Moisès, perquè
en tinguin una prova».

Guarició del criat d'un centurió.— [5][1812] Entrà aleshores a Cafarnaüm, i un
centurió li va pregar: [6] «Senyor, el meu criat jeu a casa paralític i sofreix terriblement». [7]
Jesús li va dir: «Jo vindré a curar-lo». [8] El centurió respongué: «Senyor, no sóc digne
que entreu a casa meva; digueu-ho només de paraula, i el meu criat es posarà bo. [9] Que
jo també, que no sóc més que un subordinat, tinc soldats a les meves ordres, i dic a
aquest: «Vés», i se'n va; i a un altre: «Vine», i ve; i al meu criat: «Fes això», i ho fa». [10]
En sentir això Jesús, s'admirà, i va dir als qui el seguien: «Us asseguro que en ningú
d'Israel no he trobat tanta fe. [11] Per això, us dic que grans multituds vindran d'orient i
d'occident, i s'asseuran a taula amb Abraham, Isaac i Jacob al Regne del cel; [12] mentre
que els fills del Regne seran expulsats a fora, a les tenebres; allí hi haurà els plors i el
cruixit de dents». [13] I Jesús digué al centurió: «Vés, que et sigui fet tal com ho has
cregut». I el criat es posà bo en aquella hora.

Guarició de la sogra de Pere i de molts altres.— [14][1813] Jesús, en arribar a la casa
de Pere, veié la seva sogra al llit amb febre. [15] Li tocà la mà, i la febre va deixar-la;
aleshores es va llevar, i el servia. [16] Ja al vespre, li presentaren molts endimoniats, i va
expulsar els esperits amb la seva paraula, i va curar tots els qui estaven malalts, [17][1814]
perquè es complís l'oracle del profeta Isaïes: —2040→ *Ell prengué les nostres*
malalties i es carregà amb els nostres mals.

Disposicions necessàries per a seguir Jesús.— 18 Jesús, veient grans multituds al
seu voltant, donà l'ordre d'anar a l'altra riba. 19[1815] Aleshores un escriba li va dir:
«Mestre, us seguiré onsevulla que aneu». 20 Jesús li respon: «Les guineus tenen caus, i
els ocells, nius; el Fill de l'home[1816], en canvi, no té on reposar el cap». 21 Un altre dels
deixebles li digué: «Senyor, deixeu anar-me'n primer fins que hagi enterrat el meu
pare». 22 Però Jesús li replicà: «Segueix-me, i deixa que els morts enterrin els seus
morts».

La tempesta obeeix el manament de Jesús.— 23[1817] Llavors Jesús pujà a la barca, i
els seus deixebles el seguiren. 24 I es produí una gran agitació al llac, fins al punt que les
onades cobrien la barca; però ell dormia. 25 Llavors anaren a despertar-lo tot dient-li:
«Senyor, salveu-nos, estem perduts!» 26 Ell els diu: «Per què teniu por, homes de poca
fe?» Aleshores s'alçà, va reptar els vents i l'aigua, i es féu una gran bonança. 27
Meravellats ells, es digueren: «¿Qui deu ser aquest, que fins els vents i l'aigua
l'obeeixen?»

Jesús allibera dos endimoniats.— 28 Arribat a l'altra banda, a la regió dels
gadarens, li anaren a l'encontre dos endimoniats que sortien dels sepulcres, tan furiosos,
que ningú no podia passar per aquell camí. 29 I es posaren a cridar: «¿Per què et fiques en
nosaltres, Fill de Déu?[1818] Has vingut aquí abans d'hora a turmentar-nos?» 30 Lluny d'ells
hi havia un gran ramat de porcs que pasturava. 31 I els dimonis li demanaven: «Si ens
treus, envia'ns al ramat de porcs». 32 Ell els digué: «Aneu-hi». Sortiren i se n'anaren als
porcs; aleshores tot el ramat es precipità pel pendís fins al llac, i moriren a l'aigua. 33 Els
pastors fugiren, i se n'anaren al poble a contar-ho tot, com també el cas dels
endimoniats. 34 Llavors tota la població sortí a trobar Jesús, i després de veure'l, li
pregaren que se n'anés del seu territori.

9 Jesús perdona els pecats d'un paralític i —2041→ **el guareix. Discussió.**—
1[1819] Aleshores va pujar en una barca, passà a l'altra riba i anà al seu poble. 2 I li
presentaven un paralític ajagut en una llitera. Veient Jesús la fe d'ells, digué al paralític:
«Confiança, fill; et són perdonats els pecats»[1820]. 3 Alguns dels escribes es digueren
interiorment: «Aquest blasfema». 4 Jesús, veient els seus pensaments, digué: «¿Per què
penseu maliciosament en els vostres cors? 5 ¿Què és més fàcil, dir: «Et són perdonats els
pecats», o bé dir: «Aixeca't i camina?» 6 Doncs, perquè sapigueu que el Fill de l'home té
potestat a la terra de perdonar pecats —diu llavors al paralític—: Aixeca't, pren la
llitera, i vés-te'n a casa». 7 Ell s'alçà i se'n va anar a casa seva. 8 En veure-ho les
multituds, van témer i van glorificar Déu, que havia donat tal potestat als homes.

Un publicà, Mateu, segueix Jesús. Discussió.— 9 Quan Jesús se n'anava d'allí,
veié un home anomenat Mateu, assegut al lloc de recaptar els impostos, i li digué:
«Segueix-me». Ell s'aixecà i el va seguir. 10 Mentre era a taula a la casa, molts publicans
i pecadors anaren a seure a taula amb Jesús i els seus deixebles. 11 Veient-ho els fariseus,
deien als deixebles: «¿Com és que el vostre Mestre menja amb els publicans i els
pecadors?» 12 I ell, que ho va sentir, digué: «No són els qui estan bons els qui tenen
necessitat de metge, sinó els qui estan malalts. 13 Aneu i apreneu què vol dir allò de:
Misericòrdia vull, i no pas sacrifaci[1821]. No he vingut a cridar justos, sinó pecadors».

Discussió sobre el dejuni.— 14 Aleshores hi van els deixebles de Joan, i li diuen:
«Com és que nosaltres i els fariseus dejunem, i, en canvi, els vostres deixebles no
dejunen?» 15 Jesús els respongué: «¿És que poden estar de dol els qui prenen part a les

festes de noces mentre l'espòs és amb ells?[1822] Dia vindrà que els serà pres l'espòs, i
llavors dejunaran. 16 Ningú no posa en un vestit vell un pedaç de roba sense batanar,
perquè s'enduria part del vestit i es faria un esquinç pitjor. 17 Ni posen vi nou en bots
vells; altrament, es rebentarien els —2042→ bots, el vi es vessaria i els bots es farien
malbé; sinó que tiren vi nou en bots nous, i totes dues coses es conserven»[1823].

Guarició d'una dona i resurrecció d'una nena.— 18[1824] Mentre els deia aquestes
coses, es presentà un cap de sinagoga, i es prosternava davant d'ell dient: «La meva filla
s'acaba de morir; però veniu, imposeu-li la mà, i viurà». 19 Jesús es va alçar i el seguia
amb els deixebles. 20 Entretant, una dona que patia pèrdues de sang feia dotze anys, se li
acostà per darrera[1825] i li tocà la borla del mantell[1826]; 21 es deia dintre seu: «Si li toco tan
sols el mantell, estic salvada». 22 Jesús, girant-se, la va veure i li digué: «Confiança, filla;
la teva fe t'ha salvat». I la dona es posà bona des d'aquell moment. 23 Arribat Jesús a casa
del cap de sinagoga, i veient els flautistes i l'aldarull de la gent[1827], els digué: 24 «Retireu-
vos, que la noia no és morta, sinó que dorm». I es reien d'ell. 25 Un cop fora la gent, va
entrar, li prengué la mà, i la noia es va aixecar. 26 I la fama d'aquest fet s'estengué per
tota aquella terra.

Guarició de dos cecs.— 27 Quan Jesús se n'anava d'allí, el seguiren dos cecs, que
clamaven: «Tingueu pietat de nosaltres, Fill de David!» 28 Arribat Jesús a la casa, hi
anaren els cecs, i Jesús els diu: «¿Creieu que jo puc fer això?» Li contesten: «Sí,
Senyor». 29 Aleshores els tocà els ulls dient: «Que es faci segons la vostra fe». 30 I se'ls
van obrir els ulls. Jesús els va advertir severament: «Mireu, que no ho sàpiga ningú». 31
Però ells, en sortir d'allí, escamparen la seva fama per totes aquelles terres.

Guarició d'un endimoniat mut.— 32[1828] Quan ells sortien, li presentaren un mut
endimoniat. 33 Un cop expulsat el dimoni, el mut parlà. La gent es meravellaven i deien:
«Mai no s'és vist una cosa semblant a Israel». 34 Però els fariseus deien: «És pel príncep
dels dimonis que expulsa els dimonis».

Jesús s'apiada de les multituds i dóna poders als dotze.— 35[1829] Jesús recorria
tots els pobles i vilatges ensenyant —2043→ a les sinagogues i proclamant el
missatge joiós del Regne, i guarint totes les malalties i xacres. 36[1830] En veure les
multituds, se n'apiadà, perquè estaven cansades i abatudes *com ovelles sense pastor*. 37
Llavors diu als deixebles: «La collita és abundant, però els segadors són pocs; 38
pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que enviï segadors a les seves messes».

10 1[1831] I havent cridat els dotze deixebles, els donà potestat sobre els esperits
impurs perquè els expulsessin i perquè guarissin totes les malalties i xacres.

Noms dels dotze.— 2[1832] Els noms dels dotze apòstols[1833] són aquests: primer,
Simó, anomenat Pere, i Andreu, el seu germà; Jaume, fill de Zebedeu, i Joan, el seu
germà; 3 Felip i Bartomeu; Tomàs i Mateu, el publicà; Jaume, fill d'Alfeu, i Tadeu; 4
Simó, el Cananeu, i Judes, l'Iscariot, aquell qui el va trair.

Recomanacions als missioners (Mt. 10,5 - 10,42)

5[1834] Aquests dotze, Jesús els va enviar amb les recomanacions següents:

Normes de missió.— «No us encamineu a terres de pagans, ni entreu a la província
dels samaritans[1835]; 6 aneu, més aviat, a les ovelles perdudes de la casa d'Israel. 7 I, pel
camí, prediqueu que el Regne del cel ja és a la vora. 8 Cureu malalts, ressusciteu morts,
purifiqueu leprosos, expulseu dimonis; gratuïtament ho heu rebut, doneu-ho
gratuïtament. 9 No us procureu ni or, ni plata, ni xavalla per a dur a la faixa, 10 ni sarró
per al camí, ni dues túniques, ni calçat, ni bastó; que l'obrer prou es mereix el seu
manteniment. 11 En qualsevol poble o vilatge que entreu, busqueu-hi algú que sigui
digne, i quedeu-vos-hi fins que marxeu. 12 En entrar a la casa, saludeu; 13 si la casa n'és
digna, que vingui la vostra pau[1836] damunt d'ella; si no n'és digna, que la vostra pau torni
a vosaltres. 14 I, si algú no rep ni escolta les vostres paraules, sortiu d'aquella casa o
d'aquell poble, —2044→ i espolseu-vos-en la pols dels peus[1837]. 15 Us asseguro que
serà més suportable la sort de la terra de Sodoma i Gomorra, el dia del judici, que no la
d'aquella població.

Conducta enfront dels perseguidors.— 16 Mireu, jo us envio com ovelles enmig
de llops; sigueu, doncs, astuts com les serps, però candorosos com els coloms. 17[1838]
Guardeu-vos de la gent; perquè us portaran als sanedrins i us assotaran a les seves
sinagogues; 18 i sereu conduïts davant dels governadors i dels reis per causa meva, per
testificar davant d'ells i dels estrangers. 19 I quan us hi portaran, no us preocupen de com
i de què parlaren; que ja us serà donat en aquella hora què heu de dir; 20 perquè no son
pas vosaltres els qui parlaren, sinó l'Esperit del vostre Pare, el qui parlarà en vosaltres.
21[1839] Un germà lliurarà el seu germà a la mort, i un pare, el seu fill, i *els fills es*
rebel·laran contra els pares i els mataran. 22 I tothom us avorrirà per causa del meu nom;
però el qui haurà perseverat pacientment fins a la fi és el qui se salvarà. 23 I quan us
persegueixin en aquesta població, fugiu a l'altra; i, si us persegueixen també en aquesta,
fugiu cap a una altra; us asseguro que no acabareu pas les poblacions d'Israel abans que
vingui[1840] el Fill de l'home. 24[1841] No és el deixeble més que el seu mestre, ni el criat més
que el seu amo. 25 El deixeble en té prou de ser com el seu mestre, i el criat, com el seu
amo. Si el cap de casa, l'han tractat de Beelzebul[1842], com més els de casa seva! 26[1843] No
els temeu, doncs, perquè no hi ha res d'amagat que no s'hagi de revelar, ni res de secret
que no s'hagi de saber. 27 El que us dic a les fosques, digueu-ho a plena llum; i el que
sentiu a cau d'orella, proclamen-ho dalt dels terrats[1844]. 28 I no tingueu por dels qui maten
el cos, però no poden matar l'ànima; temeu més aviat el qui pot perdre ànima i cos a la
Gehenna. 29 ¿No es venen dos ocells per un as?[1845] I ni un d'ells no caurà a terra sense
que el vostre Pare ho permeti. 30 I de vosaltres, fins els cabells són tots comptats. 31 No
temeu, doncs; vosaltres valeu més que no pas —2045→ molts ocells. 32 Tot aquell,
doncs, qui em reconegui davant dels homes, també jo el reconeixeré davant del meu
Pare del cel; 33 i tot aquell qui em negui davant dels homes, el negaré també jo davant
del meu Pare del cel.

Jesús, causa de discòrdia. Disposicions dels qui el volen seguir.— 34[1846] No us
penseu pas que hagi vingut a portar pau a la terra; no he vingut a dur pau, sinó espasa.
35[1847] Perquè he vingut a desunir *l'home del seu pare, i la filla, de la seva mare, i la nora,*
de la seva sogra; 36 *i els enemics de l'home seran els de casa seva*. 37[1848] Qui estima el
pare o la mare més que a mi, no és digne de mi; qui estima el fill o la filla més que a mi,
no és digne de mi; 38 i qui no pren la seva creu i no segueix darrera meu, no és digne de
mi. 39 Qui trobi la vida, la perdrà, i qui hagi perdut la vida per causa meva, la trobarà.

Recompensa dels qui reben els missioners.— 40[1849] Qui us acull a vosaltres, a mi
m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. 41 Qui rep un profeta a títol de
profeta tindrà recompensa de profeta, i qui rep un just a títol de just tindrà recompensa
de just. 42 I qui doni de beure a un d'aquests petits, a títol de deixeble, ni que sigui un vas
d'aigua fresca, us asseguro que no perdrà la seva recompensa».

Uns comprenen, d'altres critiquen l'obra del Messies (Mt. 11,1 - 12,50)

11 1 Quan Jesús acabà de donar aquestes instruccions als dotze deixebles, se'n va
anar a ensenyar i predicar als pobles d'ells.

Les obres de Jesús revelen qui és.— 2[1850] Joan, que havia sabut a la presó les
obres del Crist, envià els seus deixebles 3 a preguntar-li: «Sou vós el qui ha de venir[1851],
o n'hem d'esperar un altre?» 4 Jesús els respongué: «Aneu a contar a Joan el que sentiu i
veieu: 5 els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos són purificats, *els sords hi*
senten, els morts ressusciten, els desventurats reben —2046→ *l'anunci del missatge*
joiós[1852]*;* 6 i sortós aquell qui no s'escandalitzarà de mi».

Joan és precursor del Messies.— 7 Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar
de Joan a les multituds: «¿Què heu sortit a veure al desert? ¿Una canya sacsejada pel
vent? 8 Doncs, ¿què heu sortit a veure? ¿Un home delicadament vestit? Els qui duen
vestits delicats viuen als palaus dels reis. 9 Doncs, ¿per què heu sortit? ¿Per veure un
profeta? Sí, us dic jo, i més que un profeta. 10[1853] Aquest és de qui s'és escrit: *Jo envio al*
teu davant el meu missatger perquè prepari el camí davant teu.

11 Us asseguro que entre els nascuts de dona no n'ha sortit cap de més gran que Joan
Baptista; amb tot, els petits al Regne del cel són més grans que ell. 12[1854] Dels dies de
Joan Baptista ençà, el Regne del cel s'obre pas amb força[1855], i els violents[1856] se
n'apoderen. 13 Perquè tots els Profetes i la Llei han profetitzat fins a Joan. 14 I, si em voleu
creure, ell és Elies, el qui ha de venir[1857]. 15 Qui tingui orelles, que escolti.

Joan i Jesús, criticats pels seus contemporanis.— 16[1858] ¿A qui compararé aquesta
generació? És semblant a aquells nois que seuen al carrer i criden als altres 17 «Us hem
tocat el flabiol, i no heu ballat; hem cantat complantes, i no heu fet senyals de dol»[1859]. 18
Perquè ha vingut Joan, que s'absté de menjar i beure, i diuen: «Té el dimoni»[1860]. 19 Ha
vingut el fill de l'home, que menja i beu, i diuen: «Vet aquí un golut i un bevedor de vi,
un amic de publicans i pecadors». Però la saviesa ha estat justificada per les seves
obres»[1861].

Amenaces als pobles impenitents.— 20 Aleshores començà a blasmar els pobles en
què s'havien fet la major part dels seus miracles, perquè no s'havien convertit. 21[1862] «Ai
de tu, Corazín![1863] Ai de tu, Bet-Saida! Que, si a Tir i a Sidó s'haguessin fet els miracles
que s'han fet entre vosaltres, ja faria temps que, en sac i cendra, haurien fet penitència. 22
Però també us dic: serà més suportable la sort de Tir i de Sidó, el dia del judici, que no
pas la vostra. 23 I tu, Cafarnaüm, —2047→ ¿et creus que *t'alçaràs fins al cel? Fins a*
l'abisme[1864] *t'enfonsaràs!* Que, si a Sodoma s'haguessin fet els miracles que s'han fet en

tu, hauria subsistit fins al dia d'avui. [24] Però també us ho dic: serà més suportable la sort
de la terra de Sodoma, el dia del judici, que no pas la teva».

Els indoctes comprenen el secret de Jesús.— [25][1865] Aquell temps, Jesús digué:
«Us dono gràcies, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu amagat aquestes coses
als savis i entesos, i les heu revelades als senzills. [26] Sí, Pare, perquè així us ha plagut a
vós. [27] Tot m'ha estat donat pel meu Pare, i ningú no coneix el Fill, sinó el Pare, i ningú
no coneix el Pare, sinó el Fill, i aquell a qui el Fill el vulgui revelar.

Invitació del mestre bondadós.— [28] Veniu a mi tots els qui esteu cansats i
afeixugats, i jo us alleujaré. [29][1866] Preneu el meu jou damunt vostre i feu-vos deixebles
meus, que sóc benigne i humil de cor, i *les vostres ànimes trobaran repòs*, [30] perquè el
meu jou és suau i la meva càrrega, lleugera».

12 Jesús interpreta benignament l'observança del repòs.— [1][1867] Aquell temps,
Jesús passava pels sembrats en dissabte; els seus deixebles tingueren gana, i es posaren
a arrencar espigues[1868] i a menjar-se-les. [2] En veure-ho els fariseus, li digueren: «Mireu,
els vostres deixebles fan el que no és permès de fer en dissabte». [3] Però ell els digué:
«¿No heu llegit què va fer David quan va tenir fam, ell i els qui anaven amb ell? [4] ¿Com
va entrar a la casa de Déu i es van menjar els pans presentats, que no podien menjar ell
ni els qui amb ell anaven, sinó únicament els sacerdots? [5] ¿O no heu llegit en la Llei que,
els dissabtes, els sacerdots violen el repòs al temple, i no en són culpables? [6] Doncs, jo
us dic, que aquí hi ha alguna cosa més gran que el temple[1869]. [7] I, si haguéssiu comprès
què vol dir, *misericòrdia vull, i no pas sacrifici*[1870], no hauríeu pas condemnat uns
innocents. [8] Perquè el Fill de l'home és senyor del dissabte».

—2048→

Guarició en dissabte. Consell contra Jesús.— [9] D'allí se n'anà a la sinagoga. [10] Hi
havia un home que tenia una mà paralitzada, i li preguntaren a fi de poder-lo acusar:
«¿Es lícit de curar en dissabte?» [11] Però ell els digué: «¿Qui de vosaltres que tingui una
sola ovella, si li cau en un clot en dissabte no la prendrà i la'n traurà? [12] Doncs, quant
més no val un home que una ovella! Per tant, es lícit de fer bé en dissabte». [13] Llavors
diu a l'home: «Estén la mà». La va estendre, i quedà restablerta, sana com l'altra. [14] En
sortir els fariseus, tingueren consell contra ell sobre la manera de perdre'l.

Moderació de Jesús, anunciada per Isaïes.— [15][1871] Quan Jesús ho va saber, es
retirà d'allí. Molts el seguiren, i els va guarir tots, [16] bo i advertint-los severament que no
el descobrissin, [17] perquè es complís l'oracle del profeta Isaïes, que diu: [18][1872] *Aquest és el
meu servent que be escollit, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meva ànima;
posaré el meu esperit sobre ell, i anunciarà la justícia a les nacions, [19] No disputarà, ni
cridarà, ni sentirà ningú la seva veu pels carrers. [20] No trencarà la canya esberlada, ni
apagarà el ble fumejant fins que meni la justícia al triomf. [21] I les nacions esperaran en
el seu nom.*

El poder de Jesús contra els dimonis és senyal del Regne de Déu.— [22][1873]
Aleshores li dugueren un endimoniat, cec i mut; i el va curar, talment, que parlava i hi
veia. [23] Tota la gent es meravellaven, i deien: «Aquest, ¿no deu ser el Fill de David?» [24]
En sentir-ho els fariseus, digueren: «Aquest no expulsa els dimonis sinó per Beelzebul,
príncep dels dimonis». [25] Coneixent-los els pensaments, els digué: «Tot reialme dividit

contra si mateix és desolat, i tota ciutat o casa dividida contra si mateixa no se sostindrà.
26 Si, doncs, Satanàs expulsa Satanàs, està dividit contra si mateix; ¿com se sostindrà,
llavors, el seu reialme? 27 I, si jo expulso els dimonis per Beelzebul, ¿els vostres fills per
qui ho fan? Per això, ells mateixos seran els vostres —2049→ jutges. 28 Però, si és per
l'Esperit de Déu que jo expulso els dimonis, vol dir que ha arribat ja a vosaltres el
Regne de Déu. 29 O ¿com pot algú entrar a la casa d'un home valent i arrabassar-li els
béns, si primer no el lliga? Només aleshores saquejarà la seva casa.

Avisos contra el mal parlar dels fariseus.— 30 Qui no està amb mi, està contra mi;
qui amb mi no recull, escampa. 31 Per això, us dic: tot pecat i tota injúria seran perdonats
als homes, però la injúria contra l'Esperit no serà pas perdonada. 32 I, si algú diu cap
paraula contra el Fill de l'home, li serà perdonat; però, si algú parla contra l'Esperit Sant,
no li serà perdonat ni en aquesta vida ni en l'altra[1874]. 33[1875] O feu l'arbre bo, i el seu fruit
serà bo, o el feu dolent, i el seu fruit serà dolent; perquè pel fruit es coneix l'arbre[1876]. 34
Cria d'escurçons, ¿com podeu dir coses bones, dolents com sou? Perquè del que sobreïx
del cor parla la boca. 35 L'home bo, del seu bon tresor treu coses bones; i l'home dolent,
del seu mal tresor treu coses dolentes. 36 I us dic que de tota paraula inútil[1877] que diran
els homes, en donaran compte el dia del judici; 37 ja que per les teves paraules seràs
declarat just, i per les teves paraules seràs condemnat».

El senyal de Jonàs que donarà Jesús.— 38[1878] Llavors li respongueren alguns dels
escribes i fariseus: «Mestre, volem veure de vós un senyal». 39 Ell els respongué: «Una
generació dolenta i adúltera[1879] demana un senyal, i no li serà donat cap senyal sinó el
del profeta Jonàs. 40 Perquè així com *Jonàs estigué al ventre del monstre marí tres dies i
tres nits*[1880], així s'estarà el Fill de l'home al cor de la terra tres dies i tres nits. 41 Els
ninivites ressuscitaran en el judici amb aquesta generació i la condemnaran, perquè es
van convertir per la predicació de Jonàs; i mireu que aquí hi ha alguna cosa més que
Jonàs. 42 La reina de Migjorn ressuscitarà en el judici amb aquesta generació i la
condemnarà, perquè va venir de l'altre cap de la terra per sentir la saviesa de Salomó; i
mireu que aquí hi ha alguna cosa més que Salomó.

—2050→

Futur de la generació perversa[1881].— 43 Quan l'esperit immund ha sortit de
l'home, vaga pels ermots buscant repòs, i no en troba. 44 Aleshores diu: «Me'n tornaré a
casa meva, d'on he sortit». Hi va i la troba desocupada, escombrada i endreçada. 45
Llavors se'n va, i pren amb ell set altres esperits pitjors que ell, hi entren i s'hi queden, i
l'estat darrer d'aquell home esdevé pitjor que no pas el primer. Així li passarà a aquesta
generació perversa».

Els autèntics parents de Jesús.— 46[1882] Encara s'adreçava a les multituds, que la
seva mare i els seus germans[1883] eren fora, mirant de parlar-li. 47[1884] 48 Ell respongué al
qui li ho deia: «¿Qui és la meva mare, i qui són els meus germans?» 49 I, estenent la mà
cap als seus deixebles, digué: «Heus aquí la meva mare i els meus germans. 50 Perquè
aquell qui faci la voluntat del meu Pare del cel, aquest m'és germà i germana i mare».

Jesús ensenya en paràboles el misteri del Regne (Mt. 13,1 - 13,52)

13 1[1885] Aquell dia, Jesús va sortir de la casa i es va asseure a la vora del llac. 2 Es
van aplegar al seu voltant grans multituds, tant, que va pujar en una barca i s'hi assegué:
i tota la multitud s'estava a la ribera. 3 I els va dir moltes coses en paràboles.

Com s'establirà el Regne. El sembrador.— «Heus aquí, digué, que va sortir el
sembrador a sembrar. 4 I, tot sembrant, unes llavors van caure arran del camí, i van venir
els ocells i se les van menjar. 5 Unes altres van caure en lloc rocós, on no tenien gaire
terra, i de seguida van germinar per no tenir gruix de terra, 6 però, un cop sortit el sol,
com que no tenien arrels, amb la xardor es van assecar. 7 D'altres, van caure entre els
cards, i els cards van créixer i les van ofegar. 8 D'altres van caure a la terra bona, i van
donar fruit, l'una cent, l'altra seixanta, l'altra trenta. 9 Qui tingui orelles, que escolti».

—2051→

Només els cors ben disposats entenen el misteri del Regne.— 10 Van venir els
deixebles i li digueren «¿Per què els parlen en paràboles?» 11 Els contestà: «Perquè a
vosaltres us ha estat donat de conèixer els misteris del Regne del cel, mentre que a ells
no els ha estat donat. 12 Perquè a aquell qui té, li serà donat, i en tindrà de sobres; i a qui
no té, fins allò que té li serà pres[1886]. 13 Per això, els parlo en paràboles, perquè hi veuen
sense veure-hi, i hi senten sense sentir-hi ni comprendre; 14[1887] així es compleix en ells la
profecia d'Isaïes, que diu: *Escoltareu atentament, i no comprendreu; mirareu fixament, i
no hi veureu.* 15 *Perquè s'ha endurit el cor d'aquest poble, han escoltat amb orelles mal
disposades, i han aclucat els ulls, no fos cas que hi veiessin amb els ulls, hi sentissin
amb les orelles, i comprenguessin amb el cor i es convertissin, i jo els curés.*

16[1888] Sortosos, en canvi, els vostres ulls, que hi veuen, i les vostres orelles, que hi
senten. 17 Perquè us dic de debò que molts profetes i justos van desitjar de veure el que
veieu, i no ho van veure, i sentir el que sentiu, i no ho sentiren.

**Explicació. La predicació del Regne dóna fruit segons les disposicions dels
cors.**— 18 Escolten, doncs, vosaltres la paràbola del sembrador. 19 Tot aquell qui escolta
la paraula del Regne, sense comprendre-la, ve el Maligne i arrabassa allò que ha estat
sembrat al seu cor; aquest és el qui rep la llavor arran del camí. 20 El qui la rep en lloc
rocós és el qui escolta la paraula i tot seguit l'acull amb alegria, 21 però no té arrels en si
mateix, sinó que és d'un moment, i, així que es presenta una tribulació o persecució per
causa de la paraula, de seguida sucumbeix. 22 El qui la rep entre cards és el qui escolta la
paraula, però la preocupació d'aquest món i la seducció de la riquesa l'ofeguen, i resulta
infructuosa. 23 Qui la rep en terra bona és el qui escolta la paraula i la comprèn; aquest
dóna fruit, i fa l'un cent, l'altre seixanta, l'altre trenta».

El jull entre el blat.— 24 Els proposà una altra paràbola: «Al Regne del cel, —2052→
digué, li passa com a un home que va sembrar bona llavor al seu camp. 25
Mentre tothom dormia, vingué el seu enemic i va sembrar jull enmig del blat, i se'n va
anar. 26 Quan va brotar l'herba i va fer fruit, aleshores aparegué també el jull[1889]. 27 Els
mossos se'n van anar a trobar l'amo i li digueren: «Senyor, ¿no vau sembrar bona llavor
al vostre camp? D'on li ve, doncs, el jull?» 28 Els digué: «Un enemic ho ha fet». I ells li
diuen: «¿Voleu, doncs, que anem a arrencar-lo?» 29 Els diu: «No, no fos cas que
arrencant el jull arrenquéssiu el blat juntament amb ell. 30 Deixeu crèixer l'un i l'altre fins

a la sega, i al temps de la sega diré als segadors: «Colliu primer el jull i lligueu-lo en
feixos per cremar-lo; el blat, en canvi, aplegueu-lo al graner».

El Regne del cel al principi i al terme. El gra de mostassa i el llevat.— 31[1890] Els
proposà una altra paràbola: «Al Regne del cel, digué, li passa com a un gra de mostassa
que un home va sembrar al seu camp. 32 Prou és la més petita de totes les llavors, però,
quan ha crescut, resulta més gran que les hortalisses, i es fa un arbre, talment, que vénen
els ocells i s'ajoquen a les seves branques»[1891].

33 Els contà una altra paràbola: «Al Regne del cel, digué, li passa com al llevat que
una dona va amagar dintre tres mesures[1892] de farina, fins que va fermentar tota».

Jesús parla del Regne només en paràboles.— 34 Totes aquestes coses, Jesús les
digué a les multituds en paràboles, i sense paràboles no els parlava[1893]. 35[1894] Perquè es
complís allò que havia dit el profeta: *La meva boca pronunciarà paràboles, proclamarà
coses amagades des de la creació.*

La tria es farà a la fi. Explicació de la paràbola del jull.— 36 Llavors deixà les
multituds i se n'anà a casa. I se li acostaren els deixebles tot dient-li: «Expliqueu-nos la
paràbola del jull en el camp». 37 Ell els respongué: «El qui sembra la bona llavor és el
Fill de l'home; 38 el camp és el món; la bona llavor són els qui pertanyen al Regne; el —
2053→ jull són els qui pertanyen al Maligne, 39 i l'enemic que el sembra és el diable; la
sega és la fi del món, i els segadors són els àngels. 40 Així, doncs, com recullen el jull i el
cremen al foc, així serà a la fi del món: 41[1895] el Fill de l'home enviarà els seus àngels, i
recolliran del seu reialme tots els qui són escàndol i els qui fan el mal 42[1896] i els tiraran
al forn del foc; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents. 43[1897] Llavors els justos
resplendiran com el sol en el Regne del seu Pare. Qui tingui orelles, que escolti.

Preu del Regne del cel. El tresor i la perla.— 44 Al Regne del cel li passa com a
un tresor amagat en un camp: quan un home el troba, l'amaga i, ple de joia, se'n va, ven
tot el que té i compra aquell camp.

45 Semblantment, al Regne del cel li passa com a un mercader que buscava perles
fines: 46 en va trobar una de gran preu, se n'anà a vendre tot el que tenia i la va comprar.

La tria es farà a la fi. La xarxa que tot ho aplega. 47 Al Regne del cel, també, li
passa com a una xarxa tirada al mar i que aplega de tot: 48 un cop plena, la van treure a la
platja, es van asseure i van recollir en coves el que era bo, i van llençar fora el que era
dolent. 49 Així serà a la fi del món: sortiran els àngels i destriaran els dolents d'entremig
dels justos, 50 i els tiraran al forn encès; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents.

Conclusió.— 51 ¿Heu entès totes aquestes coses?» Li diuen: «Sí». 52 Ell els digué:
«Així, doncs, tot escriba que s'ha fet deixeble del Regne del cel és semblant a un cap de
casa que treu del seu tresor coses noves i velles»[1898].

Jesús s'allunya de la Galilea i prepara els deixebles (Mt. 13,53 - 17,27)

53 Quan Jesús va acabar aquestes paràboles, se'n va anar d'allí.

Els de Natzaret no creuen en Jesús.— 54[1899] I, arribat a la seva pàtria, els —2054→ ensenyava a la sinagoga, talment, que se'n meravellaven i deien: «¿D'on li
vénen a aquest la saviesa i els miracles? 55 ¿No és aquest el fill del fuster? ¿No es diu
Maria la seva mare, i els seus germans, Jaume, Josep, Simó i Judes? 56 I les seves
germanes, ¿no viuen totes entre nosaltres? ¿D'on li ve, doncs, a aquest tot això?» 57 I
s'escandalitzaven d'ell. Jesús els digué: «Cap profeta no és deshonorat sinó a la seva
pàtria i a casa seva». 58 I no féu allí gaires miracles a causa de la seva incredulitat.

14 **Opinió d'Herodes sobre Jesús. Joan, decapitat.**— 1[1900] Aquell temps,
Herodes, el tetrarca[1901], tingué esment de la fama de Jesús 2 i va dir als de la seva cort:
«Aquest és Joan Baptista; ha ressuscitat d'entre els morts, i per això el poder de fer
miracles obra en ell». 3 Perquè Herodes havia agafat Joan, i l'havia encadenat i ficat a la
presó per causa d'Herodies, la muller de Felip[1902], el seu germà; 4 ja que Joan li deia:
«No t'és lícit de tenir-la». 5 I volia fer-lo morir, però va témer la multitud, que el tenia
per un profeta. 6 Arribat el natalici d'Herodes, la filla d'Herodies dansà enmig de tothom,
i va plaure a Herodes; 7 per això, va prometre amb jurament que li donaria allò que li
demanés. 8 Ella, induïda per la seva mare, digué: «Dóna'm, aquí en una safata, el cap de
Joan Baptista». 9 El rei es va contristar, però a causa del jurament i dels comensals manà
que li fos donat, 10 i va fer decapitar Joan a la presó; 11 li dugueren el seu cap en una
safata, i el va donar a la noia, que el portà a la seva mare. 12 Els seus deixebles hi van
anar, prengueren el cos i el van enterrar, i anaren a comunicar-ho a Jesús.

13 En sentir-ho Jesús, es retirà d'allí en una barca en un lloc despoblat, tot sol; i quan
ho van saber les multituds, el van seguir a peu des dels pobles.

Amb cinc pans Jesús alimenta cinc mil homes. 14 En desembarcar, veié una gran
multitud, en va sentir compassió, i els va curar els malalts. 15 Cap al vespre, els deixebles
anaren a dir-li: «El lloc és despoblat i l'hora —2055→ ja és avançada; acomiadeu les
multituds perquè vagin als vilatges a comprar-se menjar». 16 Però Jesús els digué: «No
cal que hi vagin; doneu-los menjar vosaltres». 17 Ells li digueren: «Aquí no tenim sinó
cinc pans i dos peixos». 18 Els digué: «Porteu-me'ls aquí». 19 I, després de fer veure les
multituds sobre l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel i, dita
la benedicció[1903], partí els pans, els donà als deixebles, i aquests, a les multituds. 20 I tots
van menjar i es van saciar, i recolliren les sobres dels bocins[1904]: dotze cistelles plenes. 21
I a menjar eren uns cinc mil homes, sense comprar les dones i les criatures.

Jesús i Pere caminen sobre l'aigua.— 22 Tot seguit, manà als deixebles que
pugessin en una barca i comencessin a passar a l'altra riba, mentre acomiadava les
multituds. 23 Després d'acomiadar-les, pujà a la muntanya tot sol a pregar. Cap al vespre,
era allí tot sol. 24 La barca es trobava ja al mig del llac, batuda per les ones, perquè el
vent els era contrari. 25 A la quarta vetlla de la nit[1905], anà cap a ells caminant sobre el
llac. 26 Quan el veieren caminar sobre el llac s'espantaren i digueren: «És una fantasmal»
I cridaren de por. 27 Però de seguida els digué: «Estigueu tranquils! Sóc jo; no tingueu
por». 28 Pere li respongué: «Senyor, si sou vós, maneu-me de venir cap a vós per sobre
l'aigua»[1906]. 29 Ell li digué: «Vine». I Pere, baixant de la barca, es posà a caminar sobre
l'aigua i anà cap a Jesús. 30 Però, en veure la violència del vent, agafà por i, començant a

enfonsar-se, exclamà: «Senyor, salveu-me!» [31] A l'instant, Jesús estengué la mà i va agafar-lo tot dient-li: «Home de poca fe, ¿per què has dubtat?» [32] Un cop pujats a la barca, el vent va parar. [33] Els qui oren a la barca es prosternar en, dient: «De debò sou Fill de Déu».

Miracles a Guenesaret.— [34] Un cop feta la travessia, tocaren terra a Guenesaret[1907]. [35] Els homes d'aquell indret, que el reconegueren, ho feren saber per tota aquella contrada, i li presentaren tots els qui estaven malalts, [36] bo —2056→ i pregant-li que els deixés tocar tan sols la borla del seu mantell; i tots els qui el tocaren es van posar bons.

15 Discussió sobre la tradició dels fariseus. [1][1908] Aleshores es presenten a Jesús uns fariseus i uns escribes de Jerusalem i li diuen [2] «¿Com és que els teus deixebles transgredeixen la tradició[1909] dels ancians? Perquè no es renten les mans quan mengen». [3] Ell els replicà: «I vosaltres, ¿com és que transgrediu el manament de Déu per causa de la vostra tradició? [4] Perquè Déu ha dit: *Honra el pare i la mare*[1910]*, i: Qui maleeixi el pare o la mare, serà condemnat a mort.* [5] Però vosaltres dieu: «El qui digui al pare o a la mare: «Sigui ofrena sagrada[1911] allò que de mi podria aprofitar-vos», [6] no haurà d'honrar el seu pare o la seva mare». I heu anul·lat la paraula de Déu per causa de la vostra tradició. [7] Hipòcrites! Bé va profetitzar de vosaltres Isaïes quan deia [8][1912] *Aquest poble m'honra de llavis, però el seu cor es manté lluny de mi.* [9] *La religió que amb mi observen es nul·la, les doctrines que ensenyen són preceptes humans».*

L'autèntica puresa.— [10] I cridant la multitud, els digué: «Escolteu i enteneu-ho: [11] no és pas allò que entra a la boca el que fa impur un home; més aviat, allò que surt de la boca és el que fa impur un home». [12] Llavors se li acosten els deixebles i li diuen: «¿Sabeu que els fariseus, sentint aquestes paraules, s'han escandalitzat?» [13] Ell respongué: «Tota plantació que no ha plantat el meu Pare celestial serà arrencada. [14] Deixeu-los: són guies cecs; i, si un cec guia un altre cec, tots dos cauran en un clot». [15] Llavors Pere li digué: «Expliqueu-nos aquest proverbi». [16] Ell va dir: «¿També vosaltres encara ara sou incapaços d'entendre? [17] ¿No compreneu que tot allò que entra a la boca passa al ventre i és llençat a l'excusat? [18] En canvi, les coses que surten de la boca provenen del cor, i aquestes sí que fan impur un home. [19] Perquè del cor provenen els pensaments dolents, homicidis, adulteris, fornicacions, furts, falsos testimonis, injúries. —2057→ [20] Aquestes són les coses que fan impur un home; però menjar sense rentar-se les mans no el fa impur»[1913].

Jesús escolta la pregària d'una cananea.— [21] Sortint d'allà, Jesús es va retirar cap a la regió de Tir i de Sidó[1914]. [22] I heus aquí que una dona cananea, vinguda d'aquelles contrades, es posà a cridar: «Tingueu compassió de mi, Senyor, Fill de David! La meva filla sofreix molt sota la influència del dimoni». [23] Però ell no li contestà ni un mot. Els deixebles el pregaven: «Ateneu-la, que ve cridant darrera nostre». [24] Ell va respondre: «No he estat enviat sinó a les ovelles perdudes de la casa d'Israel»[1915]. [25] Però ella hi arribà i, prosternada davant d'ell, li deia «Senyor, socorreu-me!» [26] Ell li va respondre: «No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-ho als cadells». [27] Però ella digué: «Sí, Senyor, que també els cadells mengen de les engrunes que cauen de la taula dels seus amos». [28] Aleshores Jesús li respongué: «O dona, gran és la teva fe; que se't faci tal com tu vols». I la seva filla es posà bona des d'aquell instant.

Miracles vora el llac.— [29] Jesús partí d'allà i se n'anà vora el llac de la Galilea, pujà
a la muntanya i es va asseure. [30] Se li acostaren grans multituds que duien amb ells
coixos, esguerrats, cecs, muts i molts d'altres; es posaren als seus peus, i els va curar, [31]
talment, que la multitud es meravellava veient que els muts parlaven, els esguerrats eren
curats, els coixos caminaven i els cecs hi veien. I glorificaren el Déu d'Israel.

Amb set pans, Jesús alimenta quatre mil homes. [32] Aleshores Jesús va cridar els
deixebles i els digué «Em fa compassió la gent, perquè ja fa tres dies que no se separen
de mi i no tenen res per a menjar, i no els vull deixar marxar dejuns: no fos cas que
defallissin pel camí». [33] Els deixebles li diuen: «¿D'on traurem en despoblat els pans que
calen per a saciar tanta gent?» [34] Jesús els fa: «Quants pans teniu?» Li responen: «Set, i
uns quants peixets». [35] Llavors féu ajeure la gent a terra, [36] prengué —2058→ els set
pans i els peixos, digué l'acció de gràcies, els partí i els donava als deixebles, i aquests, a
la gent. [37] Tots van menjar i es van saciar, i recolliren les sobres dels bocins: set paneres
plenes. [38] A menjar eren uns quatre mil homes, sense comptar les dones i les criatures. [39]
Un cop acomiadada la gent, pujà a la barca i anà a la contrada de Magadan[1916].

16 Jesús nega un senyal del cel als qui el tempten.— [1][1917] Llavors se li acostaren
els fariseus i els saduceus i li demanaren, per provar-lo, que els mostrés un senyal del
cel[1918]. [2] Ell els va respondre: «Cap al vespre, dieu: «Bon temps, que el cel és rogent»; [3] i
al matí: «Avui, mal temps, que el cel és rogent i trist». ¿Saben, doncs, conèixer l'aspecte
del cel, i els senyals dels temps, no els poden conèixer? [4] Una generació perversa i
adúltera demana un senyal, i no li serà donat cap senyal sinó el de Jonàs». I deixant-los,
se n'anà.

Cal guardar-se dels fariseus i els saduceus.— [5] En passar els deixebles a l'altra
riba, s'oblidaren de prendre pans. [6][1919] I Jesús els va dir: «Vigileu i guardeu-vos del
llevat dels fariseus i els saduceus». [7] Ells pensaven dintre seu: «És perquè no hem pres
pans». [8] Jesús se n'adonà, i els va dir: «¿Per què penseu dins vostre que no teniu pans,
homes de poca fe? [9] ¿Encara no ho enteneu, ni recordeu els cinc pans distribuïts als cinc
mil homes, i quantes cistelles en vau recollir? [10] ¿Ni els set pans dels quatre mil homes, i
quantes paneres en vau recollir? [11] ¿Com no enteneu que no us he parlat de pans?
Guardeu-vos, en canvi, del llevat dels fariseus i els saduceus». [12] Llavors comprengueren
que no els havia parlat de guardar-se del llevat dels pans, sinó de la doctrina dels
fariseus i els saduceus.

Pere reconeix el Messies. Jesús edificarà l'Església sobre Pere.— [13][1920] Arribat
Jesús a la regió de Cesarea de Felip[1921], preguntava als seus deixebles: «¿Qui diuen la
gent que és el Fill de l'home?» [14] Ells li contestaren: «Uns, Joan Baptista; d'altres,
Elies; —2059→ d'altres, Jeremies o un dels profetes». [15] Els diu: «I vosaltres, qui dieu
que sóc, jo?» [16] Simó Pere respongué: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu vivent». [17]
Jesús li contestà: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs, perquè no t'ho ha revelat carn i
sang[1922], sinó el meu Pare del cel. [18] I jo et dic que tu ets Pere[1923], i sobre aquesta pedra
edificaré la mena Església, i les portes del reialme de la mort no la dominaran. [19] Et
donaré les claus del Regne del cel, i allò que lliguis a la terra serà lligat al cel, i amb que
deslliguis a la terra serà deslligat al cel»[1924]. [20] Llavors ordenà als deixebles que no
diguessin a ningú que ell era el Messies.

Per voler de Déu, el Messies ha de sofrir.— [21] Des d'aleshores començà a
manifestar als deixebles que li calia anar a Jerusalem i patir molt de part dels ancians,

dels grans sacerdots i dels escribes, que el matessin i ressuscités el tercer dia. 22 Pere,
pensant-se afavorir-lo, es posà a reprendre'l: «Déu ens en guard, Senyor! No us passarà
tal cosa». 23 Però ell, girant-se, digué a Pere: «Vés-te'n del meu davant, Satanàs! M'ets un
entrebanc, perquè els teus sentiments no són pas els de Déu, sinó els dels homes».

Els qui segueixen Jesús han d'estar disposats a morir.— 24[1925] Aleshores Jesús
digué als deixebles «Si algú vol venir darrera meu, que es negui a si mateix, que prengui
la seva creu i que em segueixi. 25 Perquè aquell qui vulgui salvar la vida, la perdrà[1926]; en
canvi, el qui perdi la vida per causa meva, la trobarà. 26 ¿Què en traurà l'home de
guanyar tot el món, si perd la vida? O ¿què podrà donar l'home, que valgui tant com la
vida? 27[1927] Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare, amb els seus
àngels, i llavors recompensarà cadascú segons les seves obres. 28 Us asseguro que n'hi ha
alguns dels aquí presents que no moriran abans d'haver vist el Fill de l'home venint en el
seu Regne»[1928].

17 Déu fa conèixer el seu Fill en la transfiguració.— 1[1929] Sis dies després, Jesús
prengué amb ell —2060→ Pere, Jaume i Joan, el seu germà, se'ls endugué dalt d'una
muntanya alta, tots sols. 2 I es va transfigurar davant d'ells: la seva cara resplendí com el
sol, i els seus vestits es tornaren blancs com la llum. 3 I se'ls aparegueren Moisès i Elies
conversant amb ell[1930]. 4 Pere digué a Jesús: «Senyor, dóna bo d'estar-nos aquí; si voleu,
hi faré tres cabanes, una per a vos, una per a Moisès i una per a Elies». 5[1931] Encara ell
parlava, que un núvol lluminós els va cobrir, i es va sentir una veu que deia del núvol
estant: *Aquest és el meu Fill, l'estimat, en qui tinc posada la meva complaença:
escolteu-lo.* 6 En sentir-ho els deixebles, van caure de cara a terra, plens de temor. 7
Llavors Jesús s'acostà i, tocant-los, els digué: «Aixequeu-vos i no temeu». 8 Ells, alçant
els ulls, no veieren ningú sinó a ell, Jesús, tot sol. 9 Mentre baixaven de la muntanya,
Jesús els manà: «No parleu a ningú de la visió fins que el Fill de l'home hagi ressuscitat
d'entre els morts».

Joan Baptista, presagi dels sofriments de Jesús. 10 Llavors els deixebles li
preguntaren: «Doncs, ¿com és que els escribes diuen que Elies ha de venir primer?»
11[1932] Ell contestà: «Cert, Elies ve, i ho restablirà tot. 12 Però us dic que Elies ja va venir, i
no el van reconèixer, sinó que van fer amb ell tot el que van voler; així també el Fill de
l'home ha de patir de part d'ells». 13 Llavors els deixebles comprengueren que els havia
parlat de Joan Baptista.

Guarició d'un endimoniat, i poder de la fe.— 14 Així que arribaren a la multitud,
se li acostà un home i se li agenollà 15 dient: «Senyor, tingueu compassió del meu fill,
que és epilèptic i pateix molt: tot sovint cau al foc i a l'aigua; 16 l'he portat als vostres
deixebles, i no han pogut curar-lo». 17[1933] Jesús va respondre: «*O gent* descreguda i
pervertida, ¿fins quan seré entre vosaltres? ¿Fins quan us hauré de suportar? Porteu-me'l
aquí». 18 Jesús el va conminar, i va sortir d'ell el dimoni; i el noi va quedar curat des
d'aquell instant. 19 En quedar sols, els deixebles s'acostaren a Jesús i —2061→ li
preguntaren: «¿Com és que nosaltres no l'hem pogut expulsar?» 20 Els va dir: «Per la
vostra poca fe. Perquè jo us asseguro que, si teniu una fe com un gra de mostassa, direu
a aquesta muntanya: "Trasllada't d'aquí cap allà", i s'hi traslladarà, i res no us serà
impossible. 21 Aquesta mena no se'n va sinó amb oració i dejuni».

Jesús torna a anunciar la passió.— [22] Mentre anaven tots junts per la Galilea,
Jesús els digué: «El Fill de l'home ha de ser posat a les mans dels homes, [23] i el faran
morir, i el tercer dia ressuscitarà». I s'entristiren profundament.

El Fill no ha de pagar tribut al temple.— [24] Arribats a Cafarnaüm, es presentaren
a Pere els qui cobraven les didracmes[1934], i li digueren: «¿Que no paga les didracmes, el
vostre mestre?» [25] Ell respongué: «Sí». Un cop entrat a casa, Jesús se li avançà a dir-li:
«¿Què et sembla, Simó? Els reis de la terra, ¿de qui cobren tributs o impostos: dels seus
fills o dels estranys?» [26] Ell va respondre: «Dels estranys» Jesús li digué: «Així, doncs,
els fills en són exempts. [27] Però, per no escandalitzar-los, vés al llac, tira l'ham, i el
primer peix que surti, treu-lo, obre-li la boca i hi trobaràs un estàter[1935]; pren-lo i
dóna'ls-el per mi i per tu».

Instrucció sobre la vida de l'Església (Mt. 18,1 - 18,35)

18 El qui es fa petit és el més gran.— [1][1936] Aleshores els deixebles digueren a
Jesús: «Qui és el més gran al Regne del cel?» [2] Cridà llavors un infant, el posà enmig
d'ells [3] i digué: «Us asseguro que, si no canvieu i no us feu com els infants, no entrareu
pas al Regne del cel. [4] Aquell, doncs, qui es farà petit com aquest infant és el més gran
al Regne del cel».

Valor dels petits i gravetat de l'escàndol.— [5] I qui acull un infant com aquest en
nom meu, a mi m'acull. [6] Però, si algú ha de fer caure un d'aquests petits que creuen en
mi, més —2062→ li valdria que li pengessin al coll una mola d'ase i l'enfonsessin al
mig del mar.

[7] Ai del món per causa dels escàndols! És inevitable, certament, que vinguin
escàndols; però ai de l'home per causa del qual ve l'escàndol! [8][1937] Si, doncs, la mà o el
peu et són ocasió de pecat, talla-te'ls i llença'ls lluny de tu: més et val d'entrar a la vida
manc o coix, que no pas de ser tirat, amb totes dues mans i amb tots dos peus, al foc
etern. [9] I, si l'ull t'és ocasió de pecat, treu-te'l i llença'l lluny de tu: més et val d'entrar a la
vida amb un sol ull, que no pas de ser tirat amb tots dos ulls a la Gehenna del foc.

[10] Mireu de no menysprear cap d'aquests petits, perquè jo us dic que els seus àngels
al cel veuen contínuament la faç del meu Pare del cel[1938]. [11][1939] [12][1940] Què us sembla? Si
un home té cent ovelles i se li n'esgarria una, ¿no deixarà les noranta-nou a la muntanya
i anirà a buscar l'esgarriada? [13] I, si l'arriba a trobar, us asseguro que té més goig d'ella
que no pas de les noranta-nou que no s'havien esgarriat. [14] Així, no vol el vostre Pare del
cel que es perdi un sol d'aquests petits.

Correcció del pecador i valor de la unió amb l'església.— [15][1941] Si el teu germà
peca, vés, renya'l entre tu i ell sol. [16][1942] Si no t'escolta, pren-ne encara un o dos amb tu, a
fi que *per boca de dos o tres testimonis tingui valor tota declaració.* [17] Si no els escolta,
digue-ho a l'església[1943]; i, si tampoc no escolta l'església, que sigui per a tu com un
pagà i un publicà. [18] Us asseguro que tot allò que lligareu a la terra serà lligat al cel, i tot
allò que deslligareu a la terra serà deslligat al cel. [19] Us asseguro encara que, si dos de

vosaltres a la terra s'uneixen per demanar el que sigui, els serà concedit pel meu Pare del
cel. [20] Perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, allí sóc jo enmig d'ells».

Perdó de les ofenses.— [21] Aleshores Pere li digué: «Senyor, ¿quantes vegades
hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? ¿Fins a set vegades?» [22] Jesús
li diu: «No et dic fins a set vegades, sinó fins —2063→ a setanta vegades set[1944]. [23]
Per això, al Regne del cel li passa com a un rei que va voler demanar comptes als seus
oficials. [24] Havent començat a passar-los, li'n dugueren un que li devia deu mil
talents[1945]. [25] Com que no tenia amb què pagar, el senyor va manar que fos venut[1946] ell,
amb la seva dona, els seus fills i tot el que tenia, per satisfer el deute. [26] Llavors l'oficial,
va llançar-se-li als peus i, prosternat, li deia «Tingueu paciència amb mi, i tot us ho
pagaré». [27] El senyor, compadit d'aquell oficial, el va deixar anar i li va perdonar el
deute. [28] En sortir aquell oficial, va trobar un dels seus col·legues que li devia cent
denaris[1947] i, agafant-lo, l'escanyava dient: «Paga tot el que deus». [29] Aleshores se li
llançà als peus el seu col·lega, i li pregava: «Tingues paciència amb mi, i t'ho pagaré». [30]
Però ell no ho va voler, sinó que se'n va anar i va ficar-lo a la presó fins que pagués el
que devia. [31] Veient llavors els seus col·legues el que havia succeït, es van indignar molt
i anaren a contar al seu senyor tot el que havia passat. [32] Aleshores el seu senyor el va
cridar i li digué: «Oficial pervers, t'he perdonat tot aquell deure perquè m'ho has
demanat; [33] ¿no t'havies de compadir també tu del teu col·lega, com jo m'havia compadit
de tu?» [34] I, indignat el seu senyor, el va posar a les mans dels botxins fins que pagués
tot el que devia. [35] Així us tractarà també el meu Pare celestial, si cada un de vosaltres no
perdona de tot cor el seu germà».

Jesús a la Judea i a Jerusalem. S'acosta el Regne del cel (Mt. 19,1 - 23,39)

19 [1][1948] Quan Jesús va acabar aquesta conversa, se n'anà de la Galilea i es dirigí a
la regió de la Judea, a l'altra banda del Jordà. [2] El seguien grans multituds, i allà els
curava.

El matrimoni és indissoluble.— [3] Aleshores uns fariseus li digueren per provar-lo:
«¿És lícit de repudiar la pròpia muller per qualsevol causa?» [4][1949] Ell va respondre:
«¿No heu llegit que —2064→ el qui els va crear, des del principi *els va fer home i*
dona, [5][1950] *i va dir: Per això, l'home deixarà el pare i la mare i s'ajuntarà a la seva*
esposa, i tots dos seran una sola carn? [6] Així, ja no són dos, sinó una sola carn. Per tant,
el que Déu va unir, que l'home no ho separi»[1951].

[7][1952] Ells li digueren: «Doncs, ¿com és que Moisès va manar de *donar carta de*
divorci per a repudiar?» [8] Els diu: «Perquè Moisès, a causa de la vostra duresa de cor,
us va permetre de repudiar les vostres mullers; però al principi no era pas així. [9] I jo us
dic que el qui repudia l a seva muller, si no és per causa de fornicació[1953], i es casa amb
una altra, comet adulteri».

Consell de guardar continència per amor del Regne del cel.— [10] Els deixebles li
diuen: «Si és així la situació de l'home amb la dona, més val no casar-se». [11] Ell els
digué: «Això, no tots ho comprenen, sinó només aquells a qui és donat. [12] Perquè hi ha
eunucs que han nascut així del ventre de la mare, i hi ha eunucs que n'han estat fets pels

homes, i hi ha eunucs que se n'han fet ells mateixos[1954], per causa del Regne del cel. Qui
ho pugui entendre, que ho entengui».

El Regne del cel és dels qui són com els infants. 13[1955] Aleshores li presentaven
uns infants perquè els imposés les mans i pregués, però els deixebles els reptaven. 14
Jesús digué: «Deixeu estar els infants i no els prohibiu de venir a mi, que el Regne del
cel es dels qui són com ells». 15 I, després d'imposar-los les mans, se n'anà d'allí.

Els rics difícilment entraran al Regne del cel. 16 Després en va venir un que li
digué: «Mestre, ¿quina cosa bona puc fer per obtenir la vida eterna?» 17 Ell li contestà:
«¿Per què em preguntes sobre el que és bo? Un de sol és el bo[1956]. Si vols entrar a la
vida, guarda els manaments». 18[1957] Ell li digué: «Quins?» Jesús va respondre: «Doncs,
no matis, no cometis adulteri, no robis, no llevis fals testimoni, 19 *honra el pare i la
mare, i estima el teu proïsme com a tu mateix*». 20 El jove li digué: «Tot això, —
2065→ ja ho he observat; ¿què més haig de fer?» 21 Jesús li contestà: «Si vols ser
perfecte, vés, ven el que tens i dóna'ho als pobres, i tindràs un tresor al cel; després vine,
segueix-me». 22 Quan el jove va sentir aquestes paraules, se n'anà tot trist, perquè tenia
molts béns.

23 Jesús digué als seus deixebles: «Ja us dic jo que un ric difícilment entrarà al
Regne del cel. 24 I encara us dic: és més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla,
que no pas que un ric entri al Regne del cel». 25 En sentir això els deixebles, quedaren
tots impressionats i digueren: «Doncs, qui pot salvar-se?» 26 Mirant-se'ls, Jesús els
respongué: «Als homes això és impossible, però a Déu tot és possible».

Recompensa dels qui ho deixen tot per seguir Jesús.— 27 Llavors Pere li va dir:
«Mireu, nosaltres ho hem deixat tot, i us hem seguit: què tindrem, doncs?» 28 Jesús els
digué: «Us asseguro que vosaltres, els qui m'heu seguit, al temps que tot renaixerà, quan
el Fill de l'home seguí en el seu tron de glòria, també vosaltres seureu en dotze trons,
regint les dotze tribus d'Israel[1958]. 29 I tot el qui hagi deixat cases, o germans, o germanes,
o pare, o mare, o fills, o camps, a causa del meu nom, en rebrà cent vegades més i tindrà
en herència la vida eterna.

Els darrers vinguts seran recompensats com els primers.— 30[1959] Però molts
passaran a ser de primers, darrers, i de darrers, primers.

20 1 Perquè al Regne del cel li passa com a un propietari que va sortir de bon matí
a llogar treballadors per a la seva vinya. 2 Un cop fet tracte amb ells d'un denari per dia,
els va enviar a la vinya. 3 Va sortir cap a mig matí i en va veure d'altres que s'estaven
sense feina a la plaça 4 i els digué: «Aneu també vosaltres a la vinya, i us donaré el que
sigui just». 5 Ells se n'hi van anar. Novament va sortir cap a migdia i cap a mitja tarda, i
va fer el mateix. 6 Allà al capvespre, va sortir i en va trobar d'altres que s'estaven allà, i
els digué: «¿Per què us esteu aquí tot el dia sense —2066→ treballar?» 7 Li
contestaren: Perquè ningú no ens ha llogat». Els digué: «Aneu també vosaltres a la
vinya». 8 Arribat el vespre, l'amo de la vinya digué a l'encarregat: «Crida els treballadors
i paga'ls el jornal, començant pels últims fins als primers». 9 Arribats els del capvespre,
van cobrar cadascun un denari. 10 I, arribats els primers, es pensaven que cobrarien més;
però van cobrar també ells un denari cada un. 11 Tot prenent-lo, murmuraven contra el
propietari: 12 «Aquests darrers han treballat una hora i els has igualats a nosaltres, que
hem portat el pes de la jornada i la calor». 13 Llavors, va respondre a un d'ells «Amic, no

et faig cap injustícia; ¿no has fet tractes amb mi per un denari? [14] Doncs, pren el que és
teu i vés-te'n. Vull donar a aquest darrer igual que a tu; [15] ¿no puc fer el que vull d'allò
que és meu? ¿O és que el teu ull és mesquí perquè jo sóc generós?» [16] Així els darrers
passaran a ser primers, i els primers, darrers»[1960].

Jesús puja a Jerusalem per morir i ressuscitar.— [17][1961] Tot pujant Jesús a
Jerusalem, prengué a part els dotze deixebles, i pel camí els digué: [18] «Mireu, ara pugem
a Jerusalem, i el Fill de l'home serà posat a les mans dels grans sacerdots i dels escribes,
i el condemnaran a mort [19] i el posaran a les mans dels estrangers perquè l'escarneixin i
l'assotin i el crucifiquin, i el tercer dia ressuscitarà».

Al Regne del Crist, els primers han de servir els altres.— [20] Aleshores hi anà la
mare dels fills de Zebedeu, amb els seus fills, i es prosternà per demanar-li alguna cosa.
[21] Ell li digué: «¿Què vols?» Li contestà: «Digueu que seguin aquests dos fills meus, l'un
a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra, al vostre Regne[1962]. [22] Jesús respongué: «No
saben pas el que demaneu. ¿Poden beure el calze que jo haig de beure?» Li diuen:
«Podem». [23] Els fa: «El meu calze, prou el beureu; però seure a la meva dreta i a la meva
esquerra, no és cosa meva de concedir-ho; sinó que és per a aquells a qui el meu Pare ho
ha destinat». [24] En sentir-ho tots deu, s'indignaren —2067→ contra els dos germans. [25]
Però Jesús els va cridar i els digué: «Ja sabeu que els governants de les nacions en
disposen com a amos, i els magnats les tenen sota el seu poder. [26] No ha de ser així entre
vosaltres, sinó que el qui vulgui arribar a ser gran entre vosaltres, que es faci servent
vostre, [27] i el qui vulgui ser el primer entre vosaltres, que es faci el vostre esclau; [28][1963]
així com el Fill de l'home no ha vingut pas a ser servit, sinó a servir i a donar la vida en
rescat per una multitud».

Guarició de dos cecs.— [29] Quan sortien de Jericó, el va seguir una gran gentada. [30]
Dos cecs que seien vora el camí, en sentir que Jesús passava, cridaren: «Senyor, tingueu
compassió de nosaltres, Fill de David!» [31] La multitud els reptava perquè callessin; però
ells encara cridavan més: «Senyor, tingueu compassió de nosaltres, Fill de David!» [32]
Jesús s'aturà, els va cridar i digué: «Què voleu que us faci?» [33] Ells li digueren: «Senyor,
que se'ns obrin els ulls!» [34] Compadit, Jesús els va tocar els ulls, i a l'instant hi veieren, i
el seguiren.

21 **Jesús entra a Jerusalem com a rei.**— [1][1964] Quan eren prop de Jerusalem i
arribaren a Bet-Fagué, a la muntanya de les Oliveres, Jesús va enviar dos deixebles [2] tot
dient-los: «Aneu al poblet d'enfront vostre, i tot seguit trobareu una somera fermada, i
amb ella, un pollí; desfermeu-la i porteu-me'ls. [3] I, si algú us deia res, digueu que el
Senyor els necessita, i que de seguida els tornarà». [4] Això s'esdevingué perquè es
complís l'oracle del profeta: [5][1965] *Digueu a la filla de Sió: Vet aquí que el teu Rei ve a tu,
humil i muntat sobre una somera, amb un pollí, fill d'un animal de càrrega.* [6] Els
deixebles hi van anar i, tal com els havia ordenat Jesús, [7] menaren la somera i el pollí;
els van posar els mantells a sobre, i va muntar-hi. [8] La majoria de la gent estengueren els
seus mantells pel camí; d'altres tallaven branques dels arbres i encatifaven el camí. [9] I les
multituds que anaven al davant i les que el seguien cridaven: «*Hosanna*[1966] al fill de
David! *Beneït el qui ve en nom del Senyor! Hosanna* —2068→ a les altures!» [10] Quan
hagué entrat a Jerusalem, tota la ciutat es va agitar, i deien: «Qui és aquest?» [11] La gent
responia: «Aquest és el profeta Jesús, el de Natzaret de la Galilea».

Jesús treu del temple els negociants.— [12][1967] Aleshores Jesús entrà al temple de
Déu i expulsà tots els qui venien[1968] i compraven al recinte del temple, i va bolcar les
taules dels canvistes i les cadires dels venedors de coloms. [13][1969] I els deia: «Està escrit:
La meva casa serà anomenada cara d'oració; vosaltres, en canvi, en feu una cava de
lladres».

Protestes dels sacerdots. [14] I se li acostaren cecs i coixos al temple, i els va curar.
[15][1970] Els grans sacerdots i els escribes, veient les meravelles que havia fet, i els nois que
cridaven al temple «*Hosanna* al Fill de David!», s'indignaren i li digueren [16] «¿No sents
què diuen aquests?» Jesús els contestà: «Sí, ¿no heu llegit mai: *De la boca dels infants i*
dels nodrissons heu format una lloança?» [17] I, deixant-los, sortí fora de la ciutat, a
Betània[1971], i allí va passar la nit.

Jesús fa assecar una figuera que no té fruit. Poder de la fe.— [18] De bon matí,
mentre tornava a la ciutat, tenia gana. [19] Veient una figuera vora el camí, hi anà, però no
hi va trobar res, sinó fulles solament; i li digué: «Que no surti mai més fruit de tu». I a
l'instant la figuera es va assecar[1972]. [20] En veure-ho els deixebles, se'n meravellaren i
deien: ¿Com és que a l'instant s'ha assecat la figuera?» [21][1973] Jesús els respongué: «Us
asseguro que, si teniu fe i no dubteu, no sols fareu això de la figuera, sinó que fins, si
dieu a aquesta muntanya: «Alça't i tira't al mar», es realitzarà. [22] I tot allò que demanareu
amb fe en l'oració, ho obtindreu».

L'autoritat de Jesús.— [23][1974] Un cop entrat al temple, hi anaren, mentre ensenyava,
els grans sacerdots i els ancians del poble, i li digueren: «¿Amb quina autoritat fas
aquestes coses? ¿Qui t'ha donat aquesta autoritat?» [24] Jesús els va respondre: «Jo també
us preguntaré una cosa; si me la dieu, també —2069→ jo us diré amb quina autoritat
faig això. [25] El baptisme de Joan, d'on era? Del cel o dels homes?» Però ells pensaven
per dintre: «Si diem: «Del cel», ens dirà: «Doncs, ¿per què no el vau creure?» [26] I si
diem: «Dels homes», tenim por de la gent, perquè tothom té Joan per profeta». [27] I
contestaren a Jesús: «No ho sabem». Aleshores ell els digué: «Doncs, jo tampoc no us
dic amb quina autoritat faig aquestes coses.

Quin és el fill que fa la voluntat del Pare.— [28] Què us sembla d'això? Un home
tenia dos fills. Es va adreçar al primer i li va dir: «Fill, vés avui a treballar a la vinya». [29]
Ell li va respondre: «No ho vull». Però després, penedit, hi va anar. [30] Es va adreçar al
segon i li digué el mateix. Ell va contestar: «De seguida, Senyor», però no hi va anar. [31]
¿Quin dels dos va fer la voluntat del pare?» Li responen: «El primer». Jesús els digué:
«Us asseguro que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al
Regne de Déu. [32][1975] Perquè Joan va venir a proposar-vos un camí de justícia, i no hi vau
creure; mentre que els publicans i les dones de mala vida hi van creure; en canvi,
vosaltres, ni després de veure això no heu pensat de penedir-vos i creure-hi.

Els vinyaters rebels.— [33][1976] Escolteu una altra paràbola: Hi havia un propietari
que *va plantar una vinya; la va voltar d'una tanca, hi va fer un cup i hi va edificar una*
torre; després la va arrendar a uns vinyaters i se'n va anar del país. [34] Quan va venir el
temps de la verema, envià els seus homes als vinyaters per recollir els seus fruits. [35] Però
els vinyaters van agafar els seus homes, i l'un, el van apallissar; l'altre, el van matar;
l'altre, el van apedregar. [36] Encara va enviar altres homes, més que els primers, i amb ells
van fer igual. [37] A l'últim va enviar el seu propi fill tot dient-se: «El meu fill, el
respectaran». [38] Però els vinyaters, en veure el fill, es digueren entre ells: «Aquest és

l'hereu; som-hi, matem-lo, i tindrem la seva heretat». [39] I el van agafar, van treure'l fora
de la vinya i el —2070→ van matar. [40] Quan vingui l'amo de la vinya, què farà a
aquells vinyaters?» [41] Li respongueren: «Farà morir miserablement aquells miserables, i
arrendarà la vinya a uns altres vinyaters, que li donin els fruits quan sigui el temps». [42]
Jesús els digué: ¿No heu llegit mai a les Escriptures: *La pedra que els constructors*
havien rebutjat ha acabat al cim de l'edifici[1977]*; es el Senyor qui ho ha fet i es una cosa*
admirable als nostres ulls? [43] Per això, us dic que us serà pres el Regne de Déu i serà
donat a un poble que el faci fructificar». [44][1978] [45] Quan els grans sacerdots i els fariseus
sentiren les seves paràboles comprengueren que parlava d'ells; [46] i se'n volien apoderar,
però van tenir por de la gent, perquè el consideraven un profeta.

22 Els convidats al Regne del cel[1979]**.**— [1] Jesús els digué encara en paràboles [2]
«Al Regne del cel li passa com a un rei que va celebrar les noces del seu fill. [3] Va enviar
els seus criats a cridar els convidats a les noces, però no hi volien anar. [4] Va tornar a
enviar uns altres criats dient: «Digueu als convidats: Mireu, tinc preparat el meu
banquet: han matat ja els vedells i l'aviram, i tot és a punt; veniu a les noces». [5] Però ells
no en feren cas, i se'n van anar, l'un al seu camp, l'altre al seu negoci; [6] i els altres
agafaren els seus criats, els van ultratjar i els van matar. [7] El rei, indignat, va enviar les
seves tropes, va exterminar aquells homicides i els va incendiar la ciutat. [8] Llavors digué
als seus criats: «El banquet de noces és a punt, però els convidats no n'eren dignes; [9]
aneu, doncs, a les sortides dels camins, i tots els qui trobeu crideu-los a les noces». [10]
Aquells criats van sortir als camins i van aplegar tots els qui van trobar, dolents i bons; i
la sala del banquet es va omplir de convidats. [11] Aleshores el rei entrà a veure els
convidats, s'adonà allí d'un home que no duia vestit de noces i li digué: [12] «Amic, ¿com
has entrat aquí sense vestit de noces?» Però ell va callar. [13] Llavors el rei digué als
servidors: «Lligueu-lo de mans i peus, i llanceu-lo a fora, a les tenebres; allà hi haurà els
plors i el cruixit de. —2071→ [14] Els cridats són innombrables, però no tants són
elegits»[1980].

Els drets del Cèsar i els de Déu.— [15][1981] Aleshores els fariseus se n'anaren, i van
deliberar sobre la manera d'atrapar-lo en alguna paraula. [16] I li enviaren els propis
deixebles amb els herodians[1982] per dir-li: «Mestre, sabem que dieu la veritat i que
ensenyeu de debò el camí de Déu, sense preocupar-vos de ningú, ja que no feu accepció
de persones. [17] Digueu-nos, doncs, què us sembla: ¿és lícit o no de pagar tribut al
Cèsar?»[1983] [18] Jesús, però, que els coneixia la malicia, digué: «¿Per què em voleu fer
caure, hipòcrites? [19] Ensenyeu-me la moneda del tribut». Ells li presentaren un denari. [20] I
els diu: «¿De qui és aquesta imatge i la inscripció?» [21] Li responen: «Del Cèsar».
Aleshores els diu: «Doncs, doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu, el que és de
Déu». [22] Quan van sentir això, es van quedar sorpresos i, deixant-lo, se'n van anar.

La resurrecció dels morts.— [23] Aquell dia, uns saduceus, els quals neguen
l'existència de la resurrecció, hi van anar i li preguntaren: [24][1984] «Mestre, Moisès va dir:
Si un mor sense falls, el seu germà es casarà amb la muller del difunt per donar
descendència al seu germà. [25] Hi havia, doncs, entre nosaltres set germans. El primer,
després de casar-se, va morir; i, com que no tenia descendència, va deixar la muller al
seu germà; [26] semblantment, també el segon i el tercer, fins al setè. [27] Després de tots va
morir la dona. [28] En la resurrecció, doncs, ¿de quin dels set serà muller? Ja que tots la
van tenir». [29] Jesús els respongué: «Aneu errats, perquè ignoreu les Escriptures i el poder
de Déu. [30] En la resurrecció, ningú no pren muller o marit, sinó que són com àngels en el
cel. [31] I pel que fa a la resurrecció dels morts, ¿no heu llegit allò que Déu us ha dit: [32][1985]

Jo sóc el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob? No és pas Déu de morts,
sinó de vius». [33] Quan la gent sentien això s'admiraven de la seva doctrina.

Els dos manaments més grans.— [34][1986] Quan els fariseus van sentir que havia —2072→ fet callar els saduceus, es reuniren tots plegats. [35] I un d'ells li va preguntar per
provar-lo: [36] «Mestre, ¿quin és el manament més gran de la Llei?» [37][1987] Ell li digué:
Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot l'esperit; [38]
aquest és el més gran i el primer manament. [39][1988] El segon li és semblant: *Estima el*
proïsme com a tu mateix. [40] D'aquests dos manaments depenen tota la Llei i els Profetes.

El Messies, Senyor de David.— [41] Mentre els fariseus estaven reunits, Jesús els
pregunta: [42] «¿Què us en sembla, del Messies? ¿De qui és fill?» Li diuen: «De david». [43]
Els fa: «Doncs, ¿com és que David, mogut per l'Esperit, l'anomena Senyor quan diu:
[44][1989] *El Senyor va dir al meu Senyor: Seu a la meva dreta mentre poso els teus enemics*
sota els teus peus? [45] Si, doncs, David l'anomena Senyor, ¿com pot ser fill seu?»[1990] [46] I
ningú no podia respondre-li res, ni ningú no es va atrevir des d'aquell dia a interrogar-lo
més.

23 **Inconseqüències i vanitat dels escribes i els fariseus.**— [1] Aleshores Jesús va
parlar així a la gent i als seus deixebles: [2] «A la càtedra de Moisès s'han assegut els
escribes i els fariseus. [3] Tot allò que us diguin, doncs, feu-ho i observeu-ho; però no
obreu com ells obren, perquè diuen i no fan. [4][1991] Lliguen fardells pesants i els carreguen
a les espatlles dels altres, però ells ni amb el dit no els volen moure. [5] Totes les seves
obres, les fan per ser vistos dels homes. Per això, es fan ben grosses les filactèries[1992] i
llargues les borles; [6][1993] els agrada de tenir el primer lloc als convits i els primers seients
a les sinagogues, [7] de rebre les salutacions a les places i que la gent els anomeni mestre.

Consells d'humilitat cristiana.— [8] Però vosaltres no us feu anomenar mestre,
perquè, de mestre, només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; [9] ni anomeneu ningú
pare vostre a la terra, perquè no teniu sinó un pare, el del cel. [10] Ni us feu dir cabdills,
perquè un de sol és el vostre cabdill, el Crist. [11][1994] El més gran de vosaltres serà el
vostre servidor. —2073→ [12][1995] Aquell qui s'exaltarà a si mateix, serà humiliat, i el
qui s'humiliarà a si mateix, serà exaltat.

Set amenaces als escribes i als fariseus.— [13][1996] Ai de vosaltres, escribes i fariseus
hipòcrites, que tanqueu als homes el Regne del cel! Vosaltres no hi entreu, ni deixeu
entrar-hi els qui hi voldrien entrar! [14][1997]

[15] Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, que recorreu mar i terra per fer un
prosèlit[1998], i quan ho és, el feu digne de la Gehenna, el doble que vosaltres!

[16] Ai de vosaltres, guies cecs, que dieu: «Si un fa una prometença jurant pel
santuari, no val; però, si jura per l'or del santuari, queda obligat!» [17] Estúpids i cecs!
¿Què és més: Por o bé el santuari, que santifica l'or? [18] I encara: «Si un fa una
prometença jurant per l'altar, no val; però, si jura per l'ofrena que hi ha al damunt, queda
obligat». [19] Cecs! ¿Què és més: l'ofrena o bé l'altar que santifica l'ofrena? [20] Qui jura,
doncs, per l'altar, jura per ell i per tot amb que hi ha al damunt; [21] i qui jura pel santuari,
jura per ell i per aquell qui hi habita; [22] i qui jura pel cel, jura pel tron de Déu i per aquell
qui hi seu.

23 Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, que pagueu el delme de la menta,
del fonoll i del comí, i heu abandonat les coses més greus de la Llei: la justícia, la
misericòrdia i la lleialtat Calia fer això, sense deixar allò altre. 24 Guies cecs, que coleu el
mosquit, i us empasseu el camell!

25 Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, que purifiqueu el defora de la tassa i
del plat[1999], i per dins són plens de rapacitat i d'intemperància! 26 Fariseu cec! Purifica
primer l'interior de la tassa i del plat, per poder purificar-ne també l'exterior.

27 Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, que sou com sepulcres
emblanquinats, que per fora es veuen bonics, però per dintre són plens d'ossos de morts
i de tota immundícia! 28 Així també vosaltres, per fora sembleu gent de bé als ulls dels
homes, però per dintre sou plens d'hipocresia i de maldat.

29 Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, que construïu —2074→ els
monuments sepulcrals dels profetes i decoreu les tombes dels justos, 30 i dieu: «Si
haguéssim viscut en els dies dels nostres pares, no hauríem estat còmplices d'ells en la
sang dels profetes!» 31 Així reconeixeu vosaltres mateixos que sou fills dels qui van
matar els profetes. 32 Au, doncs, acabeu d'omplir la mesura dels vostres pares! 33
Serpents, cria d'escurçons! ¿Com podreu escapar-vos de ser condemnats a la Gehenna?

Els perseguidors dels enviats de Déu.— 34 Per això, jo us envio profetes, savis i
escribes: d'ells, en matareu i crucificareu, n'assotareu a les vostres sinagogues i en
perseguireu de ciutat en ciutat; 35 perquè caigui damunt vostre tota la sang dels justos
versada a la terra, des de la sang del just Abel fins a la sang de Zacaries[2000], fill de
Baraquies, que vau matar entre el santuari i l'altar. 36 Us asseguro que tot això recaurà
sobre aquesta generació.

La fi de Jerusalem.— 37[2001] Jerusalem, Jerusalem, la qui mata els profetes i
apedrega els qui li han estat enviats! Quantes vegades he volgut aplegar els teus fills, tal
com una lloca aplega els pollets sota les ales, i no ho heu volgut! 38 Dones, bé: *la vostra
casa*[2002] *us serà deixada deserta*. 39[2003] Perquè jo us dic: no em veureu més d'ara
endavant fins que digueu: *Beneït el qui ve en nom del Senyor!*»

Jesús parla dels darrers temps[2004] (Mt. 24,1 - 25,46)

24 El temple serà destruït.— 1[2005] Sortint del temple, Jesús se n'anava; i els
deixebles se li acostaren per mostrar-li les construccions del temple. 2 Però ell els
respongué: «¿No veieu tot això? Us asseguro que no en quedarà aquí pedra sobre pedra
que no sigui destruïda».

Senyals que no són encara la fi.— 3 Mentre seia a la muntanya de les Oliveres, els
deixebles hi anaren tots sols i li van dir: «Digueu-nos quan passarà això, —2075→ i
quin serà el senyal de la vostra vinguda i de la fi del món». 4 Jesús els va respondre:
«Mireu que ningú no us enganyi. 5 Perquè molts vindran valent-se del meu nom i diran:
«Jo sóc el Messies», i enganyaran molta gent. 6[2006] Començareu a sentir parlar de
guerres i rumors de guerres; mireu, no us alarmeu: això *ha de passar*, però encara no es

la fi. 7[2007] *Un poble s'alçarà contra un altre, i un regne, contra un altre regne,* hi haurà a
diversos llocs fams i terratrèmols; 8 però totes aquestes coses no són sinó el
començament dels dolors[2008]. 9[2009] Aquell temps, us lliuraran per ser maltractats i us
mataran, i tots els pobles us avorriran per causa del meu nom. 10[2010] Llavors *molts*
sucumbiran, i es trairan i s'odiaran els uns als altres. 11 Sortiran molts falsos profetes i
enganyaran molta gent. 12 I s'estendrà tant la perversió, que es refredarà la caritat de la
majoria. 13 Però el qui haurà perseverat pacientment fins a la fi és el qui se salvarà. 14
Aquest missatge joiós del Regne serà proclamat per tota la terra en testimoniatge per a
tots els pobles, i aleshores vindrà la fi[2011].

La gran desgràcia de Jerusalem.— 15 Quan veureu, doncs, l'*abominació de la*
desolació, de què parla el profeta Daniel, establerta *al lloc sant*[2012] —el qui ho llegeix,
que ho entengui—, 16 llavors els qui es trobin a la Judea, que fugin a les muntanyes; 17[2013]
el qui sigui al terrat, que no baixi pas per endur-se res de casa seva; 18 i el qui sigui al
camp, que no torni pas enrera per endur-se el mantell. 19 Ai de les que estiguin
embarassades i de les qui criïn aquells dies! 20 Pregueu que la vostra fugida no s'escaigui
ni a l'hivern ni en dissabte. 21[2014] Perquè aleshores hi haurà grans *desgràcies, com no n'hi*
ha hagudes mai de semblants des del començament del món fins ara, ni n'hi haurà. 22 I,
si no s'escurcessin aquells dies, no se salvaria ningú; però, per causa dels elegits,
s'escurçaran aquells dies.

Falsos messies. El Fill de l'home serà vist d'arreu. 23 Llavors, si algú us diu:
«Mireu, aquí hi ha el Messies», o «allà», no us ho cregueu. 24[2015] Perquè sortiran falsos
messies i *falsos profetes,* —2076→ *i faran grans senyals i prodigis* capaços
d'enganyar, si fos possible, fins els elegits. 25 Us ho dic per endavant. 26[2016] Si us deien,
doncs: «Mireu, és al desert», no sortiu. «Mireu, és al celler», no us ho cregueu. 27
Perquè, així com el llampec surt d'orient i es veu fins a occident, així serà la vinguda del
Fill de l'home[2017]. 28 Onsevulla que sigui el cadàver, allí s'apleguen els voltors[2018].

Adveniment gloriós del Fill de l'home.— 29 I tot seguit, després de la desgràcia
d'aquells dies, *el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles cauran del cel i*
els exèrcits del cel seran sacsejats i abatuts[2019]. 30 Llavors apareixerà al cel el senyal *del*
Fill de l'home[2020], i *totes les tribus de la terra faran grans manifestacions de dol* i
veuran *el Fill de l'home venint sobre els núvols* amb gran poder i majestat. 31 I enviarà
els seus àngels amb una trompeta potent, i *reuniran* els seus elegits, *dels quatre vents,*
d'un cap a l'altre del cel[2021].

32 Apreneu de la figuera aquesta paràbola: Quan la branca ja es torna tendra, i les
fulles broten, coneixeu que l'estiu és a prop; 33 així també, quan veureu tot això[2022],
sapigueu que és a prop, a les portes. 34 Us asseguro que no passarà aquesta generació fins
que tot això s'hagi realitzat. 35 El cel i la terra passaran, però les meves paraules no
passaran.

36 Quant al dia i a l'hora, ningú no els sap, ni els àngels del cel ni el Fill[2023], sinó
només el Pare.

Molts seran sorpresos.— 37[2024] Perquè com els dies de Noè, així serà la vinguda
del Fill de l'home. 38 Així com els dies abans del diluvi anaven menjant i bevent, prenent
muller o marit, fins al dia que Noè va entrar a l'arca, 39 i no se'n van adonar fins que va
venir el diluvi i se'ls va endur tots, així serà la vinguda del Fill de l'home. 40 Aleshores

n'hi haurà dos al camp: l'un serà pres, i l'altre, deixat; [41] dues que moldran a la mola: l'una serà presa, i l'altra, deixada[2025].

Cal vetllar sempre.— [42][2026] Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. [43][2027] Sapigueu això: que, si l'amo hagués —2077→ sabut a quina hora de la nit havia de venir el lladre, hauria vetllat i no s'hauria pas deixat foradar la casa. [44] Per això, vosaltres també estigueu a punt, perquè a l'hora que menys us penseu el Fill de l'home vindrà.

Recompensa dels administradors.— [45] ¿Qui és, doncs, el servent fidel i prudent que l'amo va posar al cap del seu servei per donar-los l'aliment al temps degut?[2028] [46] Sortós aquell servent que l'amo, quan vingui, trobi fent-ho així; [47] us asseguro que el posarà al cap de tots els seus béns. [48] Però, si el mal servent es deia dintre seu: «L'amo triga», [49] i començava a pegar als seus companys, a menjar i beure amb els embriacs, [50] vindrà l'amo d'aquell servent el dia que menys s'ho espera i a l'hora que no sap, [51] el castigarà i el destinarà a estar amb els qui no s'han portat honradament: allà hi haurà els plors i el cruixit de dents.

25 Cal estar sempre a punt. Paràbola de les deu noies.— [1] Aleshores al Regne del cel li passarà com a deu noies que van prendre les seves torxes i van sortir a rebre l'espòs. [2] Cinc d'elles eren irreflexives, i les altres cinc eren previsores. [3] Les irreflexives, en prendre les torxes, no es van endur oli[2029]; [4] en canvi, les previsores van prendre oli en les ampolles juntament amb les torxes. [5] Com que l'espòs trigava, es van anar endormiscant totes i es van adormir. [6] A mitjanit, es va sentir aquesta exclamació: «L'espòs és aquí; sortiu a rebre'l!» [7] Llavors es van desvetllar totes aquelles noies, i prepararen les torxes. [8] Les irreflexives digueren a les previsores: «Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes s'apaguen». [9] Però les previsores van respondre: «No fos cas que no arribés per a nosaltres i vosaltres; més aviat, aneu als qui en venen, i compreu-ne». [10][2030] Mentre anaven a comprar-ne, va arribar l'espòs, i les qui estaven a punt entraren amb ell a les noces[2031], i van tancar la porta. [11] Més tard, arribaren també les altres, i deien: «Senyor, Senyor, obriu-nos». [12] Però ell va respondre: «Us asseguro que no us conec». [13][2032] Vetlleu, doncs, perquè no sabeu el dia ni l'hora.

—2078→

Caldrà donar compte de tot. Paràbola dels talents. [14][2033] És com un home que, en emprendre un viatge, va cridar els seus servidors[2034] i els va confiar els seus béns. [15] A un li donà cinc talents; a un altre, dos; a un altre, un —a cadascun segons la seva capacitat—, i se'n va anar. Tot seguit, [16] el qui havia rebut cinc talents va anar a negociar-hi, i en va guanyar uns altres cinc. [17] Semblantment, el dels dos en va guanyar dos més. [18] Però el qui n'havia rebut un se'n va anar a fer un clot a terra, i va colgar-hi el diner del seu amo. [19] Després de molt de temps ve l'amo d'aquells servents i els demana comptes. [20] Va comparèixer el qui havia rebut cinc talents, i en presentà cinc més tot dient: «Senyor, em vau confiar cinc talents; mireu, n'he guanyats cinc més». [21] L'amo li va dir: «Molt bé, servent bo i fidel; has estat fidel en poc, i jo et posaré sobre molt; entra al goig del teu senyor». [22] Va comparèixer també el dels dos talents, i digué «Senyor, em vau confiar dos talents; mireu, n'he guanyats dos més». [23] «Molt bé, servent bo i fidel; has estat fidel en poc, i jo et posaré sobre molt; entra al goig del teu senyor». [24] Va comparèixer també el qui havia rebut un talent i digué: «Senyor, us conec i sé que sou un home dur, que colliu on no heu sembrat i aplegueu d'on no heu escampat. [25] Així, de

por, vaig anar a colgar a terra el vostre talent; aquí teniu el que és vostre». [26] Però l'amo
li va respondre: «Servent dolent i peresós! ¿Sabies que cullo on no he sembrat i aplego
d'on no he escampat? [27] Calia, doncs, que portessis els meus diners als banquers, i, en
tornar jo, hauria recobrat el que és meu amb l'interès. [28] Preneu-li, doncs, el talent i
doneu-lo al qui en té deu. [29][2035] Perquè a tot aquell qui té, li serà donat, i en tindrà de
sobres; en canvi, a aquell qui no té, fins allò que té li serà pres. [30] I aquest servent inútil,
llanceu-lo a fora, a les tenebres: allà hi haurà els plors i el cruixit de dents».

El Fill de l'home jutjarà segons les bones obres[2036].— [31] Quan el Fill de l'home
vindrà en la seva glòria, *acompanyat de tots els* —2079→ *àngels*, aleshores s'asseurà
al seu tron de glòria, [32] i tots els pobles es reuniran davant seu. Llavors separarà els uns
dels altres, com el pastor separa les ovelles dels cabrits, [33] i posarà les ovelles a la seva
dreta i els cabrits a l'esquerra. [34] Aleshores el Rei dirà als de la seva dreta «Veniu,
beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne preparat per a vosaltres des de la
creació del món. [35] Perquè vaig tenir fam, i em donàreu de menjar; vaig tenir set, i em
donàreu de beure; era foraster, i em vau acollir; [36] despullat, i em vau vestir; malalt, i em
visitàreu; era a la presó, i vinguéreu a veure'm». [37] Aleshores li respondran els justos:
«Senyor, ¿quan us vam veure amb fam, i us donàrem de menjar; o amb set, i us
donàrem de beure? [38] ¿Quan us vam veure foraster, i us vam acollir; o despullat, i us
vam vestir? [39] ¿Quan us vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure-us?» [40] I el
Rei els respondrà: «Ja us dic jo que en la mesura en què ho vau fer a un d'aquests
germans meus tan petits, a mi m'ho féreu». [41] Llavors dirà també als de l'esquerra:
«Lluny de mi, maleïts, al foc etern, preparat per al diable i els seus àngels. [42] Perquè vaig
tenir fam, i no em donàreu de menjar; vaig tenir set, i no em donàreu de beure; [43] era
foraster, i no em vau acollir; despullat, i no em vau vestir; malalt i a la presó, i no em
visitàreu». [44] Aleshores li contestaran també ells: «Senyor, ¿quan us vam veure amb fam,
o amb set, foraster o despullat, malalt o a la presó, i no us vam assistir?» [45] Llavors els
respondrà: «Ja us dic jo que en la mesura en què no ho vau fer a un d'aquests tan petits,
tampoc a mi no m'ho féreu». [46][2037] *I aquests* aniran *al suplici etern, mentre que els justos*
aniran *a la vida eterna*».

El Fill de l'home, sofrent i triomfant[2038] (Mt. 26,1 - 28,20)

26 Jesús anuncia la passió.— [1] Quan Jesús hagué acabat totes aquestes paraules,
digué als seus deixebles: [2][2039] «Sabeu que d'aquí a dos dies és la Pasqua, i el Fill de
l'home serà lliurat perquè el crucifiquin».

—2080→

Consell dels sanedrites contra Jesús.— [3][2040] Aleshores *els grans* sacerdots i els
ancians *del poble es reuniren* al palau del gran sacerdot, anomenat Caifàs, [4] i van tenir
consell per apoderar-se de Jesús valent-se d'un engany, i matar-lo. [5] Però deien: «No pas
durant la festa, no fos cas que hi hagués un avalot en el poble».

Unció profètica. Traïció de Judes.— [6][2041] Trobant-se, doncs, Jesús a Betània, a
casa de Simó el leprós, [7] hi anà una dona portant un vas d'alabastre amb un perfum de

molt preu, i el vessà damunt del cap de Jesús mentre era a taula. [8] En veure-ho els
deixebles, s'ho van prendre malament i digueren: «¿Per què malgastar una cosa així? [9]
S'hauria pogut vendre per molt, això, i donar-ho als pobres». [10] Jesús, adonant-se'n, els
digué: «Per què amoïneu aquesta dona? Ha fet amb mi una obra bona. [11] De pobres, en
tindreu sempre amb vosaltres; en canvi, a mi, no sempre em tindreu. [12] Tirant aquest
perfum sobre el meu cos, ho ha fet per a la meva sepultura[2042]. [13] Us asseguro que quan
aquest evangeli serà proclamat arreu del món, diran també això que ha fet, en
recordança d'ella». [14][2043] Llavors, un dels dotze, l'anomenat Judes Iscariot, anà a trobar
els grans sacerdots [15] i els digué: «¿Què em voleu donar, i jo us el posaré a les mans?»
Ells *li assignaren trenta sicles*[2044]. [16] I des d'aleshores buscava una avinentesa per a
lliurar-lo.

Preparació del sopar pasqual.— [17] El primer dia dels Àzims[2045], els deixebles
anaren a dir a Jesús: «¿On voleu que us fem els preparatius per a menjar l'anyell
pasqual?» [18] Ell els digué: «Aneu a la ciutat, a casa de tal, i digueu-li: «El Mestre diu: El
meu temps és a prop; faré la Pasqua a casa teva amb els meus deixebles». [19] Els
deixebles van fer tal com Jesús els havia ordenat, i prepararen el sopar pasqual.

Anunci de la traïció.— [20] Arribat el vespre, s'havia posat a taula amb els dotze
deixebles, [21][2046] i, mentre menjaven, digué: «Us asseguro que un de vosaltres em trairà».
[22] Profundament entristits, començaren a dir-li —2081→ d'un a un: «¿No sóc pas jo,
Senyor?» [23] Ell respongué: «El qui ha posat amb mi la mà al plat, és qui em trairà. [24] El
Fill de l'home, sí, fa el seu camí, tal com s'ha escrit d'ell; però al d'aquell pel qual el Fill
de l'home és traït! Més li valia de no haver nascut, a aquest home.» [25] Judes, el qui el
traïa, li digué: «¿No sóc pas jo, mestre?» Ell li respongué: «Tu ho has dit».

L'eucaristia[2047].— [26] Mentre menjaven, Jesús prengué pa i, després de dir la
benedicció, el partí, el donà als deixebles i digué: «Preneu, mengeu: això és el meu
cos». [27] Aleshores prengué una copa i, després de dir l'acció de gràcies, els la passà tot
dient: «Beveu-ne tots, [28] que *això es la* meva *sang de l'aliança*[2048], que serà vessada *per
una multitud* en remissió dels pecats. [29] Jo us dic que des d'ara no beuré més d'aquest
fruit del cep fins al dia que el begui nou[2049] amb vosaltres al Regne del meu Pare».

Jesús prediu la dispersió dels deixebles i la negació de Pere.— [30][2050] Després de
l'himne[2051], van sortir cap a la muntanya de les Oliveres. [31][2052] Llavors Jesús els diu
«Aquesta nit, tots vosaltres trobareu en mi ocasió d'escàndol, perquè està escrit: *Mataré
el pastor, i es dispersaran les ovelles del ramat;* [32] però, un con ressuscitat, us precediré
cap a la Galilea». [33] Pere li va dir: «Encara que tots s'escandalitzin de vós, jo mai no me
n'escandalitzaré». [34] Jesús li digué: «Jo t'asseguro que aquesta mateixa nit, abans que
canti el gall, em negaràs tres vegades». [35] Pere li diu: «Encara que em calgui morir amb
vós, no us negaré». Semblantment digueren tots els deixebles.

Jesús prega i accepta la voluntat del Pare.— [36][2053] Aleshores Jesús arriba amb
ells en una propietat, anomenada Guetsemaní, i diu als deixebles: «Quedeu-vos aquí,
mentre vaig allà a pregar.» [37] Prengué amb ell Pere i els dos fills de Zebedeu, i començà
a posar-se trist i abatut. [38][2054] Llavors els diu: «Em moro de *tristor*. Quedeu-vos aquí i
vetlleu amb mi». [39] I, avançant-se un tros, es deixà caure de cara a —2082→ terra, i
pregava: «Pare meu, si és possible, que passi lluny de mi aquest calze[2055]; però que es
faci, no pas com jo vull, sinó com voleu vos». [40] Llavors va cap als deixebles, i els troba
dormint; i diu a Pere: «¿Així, no heu estat capaços de vetllar una hora amb mi? [41] Vetlleu

i pregueu per no caure en cap temptació; l'esperit prou està a punt, però la carn és
feble». 42 Se n'anà encara per segona vegada, i va pregar: «Pare meu, si no pot passar
aquest calze sense que el begui, faci's la vostra voluntat». 43 I, en tornar, els trobà
dormint, perquè els pesaven els ulls. 44 Els deixà, se'n tornà novament i pregà per tercera
vegada dient encara les mateixes paraules. 45 Llavors va cap als deixebles i els diu
«Dormiu ara i reposeu. Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà posat a les mans dels
pecadors. 46 Aixequeu-vos, anem! Mireu, el qui em traeix ja és aquí».

Jesús és pres, i els deixebles l'abandonen.— 47[2056] Encara ell parlava, que arribà
Judes, un dels dotze, i amb ell una gran colla amb espases i garrots, enviada pels grans
sacerdots i els ancians del poble. 48 El traïdor els havia donat aquest senyal: «Aquell qui
jo besaré, és ell: agafeu-lo». 49 Tot seguit s'acostà a Jesús i digué: «Déu vos guard,
Mestre!» I el besà. 50 Jesús li va dir: «Company, estigues pel que has vingut!»[2057]
Aleshores posaren les mans sobre Jesús i l'agafaren. 51 Un dels qui anaven amb Jesús es
tragué l'espasa, va ferir el criat del gran sacerdot i li tallà l'orella. 52 Llavors Jesús li diu:
«Torna l'espasa al seu lloc, que tots els qui empunyen l'espasa, a espasa moriran. 53 ¿Et
penses que no puc pregar el meu Pare, i em posarà a disposició, ara mateix, més de
dotze legions d'àngels? 54 Però, ¿com es complirien llavors les Escriptures, segons les
quals ha de passar així?» 55 Aquella hora, Jesús digué a les turbes: «¿Com per un lladre
heu sortit amb espases i garrots a agafar-me? Cada dia seia al temple ensenyant-hi, i no
em vau agafar. 56 Però tot això ha passat perquè es complissin les Escriptures dels
profetes». Aleshores tots els deixebles l'abandonaren i fugiren.

—2083→

Jesús es declara Messies, Fill de Déu.— 57 Els qui havien pres Jesús se
l'enduguerren a casa de Caifàs, el gran sacerdot, on es reuniren els escribes i els
ancians[2058]. 58 Pere el seguia de lluny fins al palau del gran sacerdot i, un cop dins,
s'assegué amb els criats per veure el desenllaç. 59 Els grans sacerdots i tot el sanedrí
buscaren una falsa declaració contra Jesús per condemnar-lo a mort, 60 i no la trobaven,
tot i que s'havien presentat molts falsos testimonis. Finalment, se'n presentaren dos 61 que
digueren: «Aquest va dir: «Puc destruir el temple de Déu i reconstruir-lo en tres
dies»[2059]. 62 Llavors el gran sacerdot s'aixecà i li digué: «No contestes res? ¿Què és això
que aquests testimonien contra tu?» 63 Però Jesús callava. Aleshores el gran sacerdot li
digué: «T'adjuro pel Déu vivent que ens diguis si tu ets el Messies, el Fill de Déu!» 64
Jesús li respon: «Tu mateix ho has dit. I encara us dic que des d'ara veureu *el Fill de
l'home, assegut a la dreta del Poder, i venint sobre els núvols del cel*»[2060]. 65 Aleshores
el gran sacerdot s'esquinçà els vestits tot dient: «Ha blasfemat! ¿Quina necessitat tenim
ja de testimonis? Ara mateix heu sentit la blasfèmia; 66 ¿què us en sembla?» Ells
respongueren: «És reu de mort!»

67 Llavors li escopiren a la cara i li donaren cops de puny; d'altres li pegaren
bufetades, 68 tot dient: «Au, Messies! Profetitza'ns: ¿qui és el qui t'ha pegat?»

Negacions de Pere[2061].— 69 Mentrestant, Pere seia fora, al pati, i se li acostà una
criada i li digué: «Tu també hi eres, amb Jesús, el Galileu». 70 Però els ho negà davant de
tothom: «No sé pas què vols dir». 71 Quan els sortia cap a la porta, el veié una altra, i
digué als de per allí: «Aquest hi era, amb Jesús, el Natzarè». 72 I va tornar a negar-ho
amb jurament: «No conec aquest home». 73 Poc temps després s'acostaren els qui eren
allà i digueren a Pere: «Certament que tu també ets d'ells, perquè el teu mateix parlar et

traeix». [74] Aleshores es posà a maleir i a jurar: «Jo no conec aquest home!» I a l'instant cantà un gall. [75] Llavors Pere es recordà de les paraules que Jesús li havia —2084→ dit: «Abans que canti el gall em negaràs tres vegades»; i sortí a fora i va plorar amargament.

27 Condemna legal a la reunió del sanedrí.— [1][2062] Arribat el matí, tots els grans sacerdots i els ancians del poble tingueren consell contra Jesús per condemnar-lo a mort. [2] I, després d'haver-lo lligat, se l'endugueren i el posaren a les mans de Pilat, el governador.

Desesperació de Judes. [3] Aleshores Judes, el qui l'havia traït, veien que havia estat condemnat, va tornar, penedit, les trenta monedes als grans sacerdots i als ancians dient: [4] «He pecat lliurant amb traïdoria la sang d'un innocent». Però ells li digueren: «I a nosaltres, què ens importa? Tu mateix». [5][2063] Aleshores va llençar les monedes dins el temple, se n'anà i es va penjar. [6] Els grans sacerdots plegaren les monedes, i digueren: «No és lícit de tirar-les al tresor, perquè son preu de sang». [7] I, després de tenir consell, van comprar amb elles el camp del terrisser, per a sepultura dels forasters. [8] Per això, aquell camp s'anomena Camp de Sang fins al dia d'avui. [9] Llavors es complí el que havia dit el profeta Jeremies[2064]: *Prengueren les trenta monedes, preu en què els israelites avaluaren el qui era de gran valor,* [10] *i les donaren pel camp del terrisser, com m'ho va ordenar el Senyor.*

Jesús, davant Pilat, es declara Rei.— [11][2065] Jesús comparegué davant del governador, i aquest el va interrogar: «Tu ets el rei dels jueus?» Jesús li respongué: «Tu mateix ho dius»[2066]. [12] Però, mentre els grans sacerdots i els ancians l'acusaven, no va contestar res. [13] Aleshores Pilat li diu: «¿No sents tot el que testifiquen contra tu? [14] Però no va respondre res, talment, que el governador n'estava tot estranyat.

Barrabàs, preferit a Jesús. La sentència.— [15] Cada festa, el governador solia concedir al poble la llibertat d'un pres, el que ells volien. [16] Llavors tenia un pres famós, que es deia Barrabàs. [17] Pilat, doncs, quan es van reunir, els digué: «¿Qui voleu que us deixi lliure: Barrabàs, o Jesús, l'anomenat —2085→ Messies?» [18] Perquè sabia que l'hi havien portat per enveja.

[19] Quan ja seia al tribunal, la seva muller li féu dir: «No t'hi fiquis, amb aquest just, que avui he patit molt en un somni per causa d'ell».

[20] Però els grans sacerdots i els ancians persuadiren les multituds que reclamessin Barrabàs i fessin matar Jesús. [21] El governador, doncs, els digué: «¿Quin d'aquests dos voleu que us deixi lliure?» I ells respongueren: «Barrabàs!» [22] Pilat els va dir «¿I què en faré, doncs, de Jesús, que anomenen el Messies?» Tots li respongueren: «Que el crucifiquin!» [23] Ell replicà: «¿I quin mal ha fet?» Però ells cridaven encara més: «Que el crucifiquin!» [24] Veient Pilat que no en treia res, sinó que el tumult encara creixia, prengué aigua i es rentà les mans davant del poble tot dient: «Jo sóc innocent d'aquesta sang; vosaltres mateixos». [25] I tot el poble respongué: «Que la seva sang caigui sobre nosaltres i sobre els nostres fills!» [26] Aleshores els va deixar anar Barrabàs; i Jesús, un cop assotat, el lliurà perquè fos crucificat.

Burles dels soldats.— [27] Llavors els soldats del governador s'endugueren Jesús al pretori, i van reunir al seu voltant tota la cohort. [28] I, després de treure-li el vestit, el

cobriren amb un mantell de porpra, [29] li van posar al cap una corona teixida d'espines,
amb una canya a la mà dreta i, agenollats al seu davant, se'n burlaven dient: «Salve, rei
dels jueus!» [30] Després li escopien, li prenien la canya i li pegaven al cap.

Crucifixió.— [31] Acabada la burla, li van treure el mantell, li posaren el seu vestit i
se l'endugueren per crucificar-lo. [32] En sortir, van trobar un home de Cirena, que es deia
Simó, i l'obligaren a portar la creu. [33] Arribats en un lloc anomenat Gòlgota, que vol dir
lloc de la Calavera, [34] li *donaren a beure* vi barrejat amb *fel*[2067]; però, després de tastar-
lo, no en volgué beure. [35][2068] Així que l'hagueren crucificat, *es repartiren els seus vestits*
fent-s'ho a la sort; [36] i, asseguts, li feien guàrdia allà.

[37] Damunt del seu cap, posaren escrita la causa de la seva condemnació:
«Aquest —2086→ és Jesús, el rei dels jueus». [38] Aleshores foren crucificats amb ell
dos lladres, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra.

Burles de la gent i dels sacerdots.— [39][2069] Els qui passaven l'insultaven *movent el*
cap i dient: [40] «Tu que destrueixes el temple de Déu, i en tres dies el reconstrueixes,
salva't a tu mateix; si ets Fill de Déu, baixa de la creu!» [41] També els grans sacerdots,
burlant-se'n amb els escribes i els ancians, deien: [42] «Va salvar-ne d'altres, i a si mateix
no es pot salvar; és rei d'Israel: que baixi ara de la creu, i creurem en ell. [43] *Confiava en*
Déu; que l'alliberi ara, si l'estima; ell que va dir: Sóc Fill de Déu»[2070]. [44] De la mateixa
manera, els lladres, crucificats amb ell, l'injuriaven.

Mort de Jesús.— [45] Des de migdia, les tenebres s'estengueren sobre tota la terra
fins a les tres de la tarda. [46] I cap allà les tres, Jesús va exclamar amb veu forta: *«Eli, Eli,*
lemà sabactani?» això és: *«Déu meu, Déu meu, ¿perquè m'heu abandonat?»*[2071] [47]
Sentint-ho alguns dels allí presents, deien: « Aquest crida Elies». [48] I de seguida, corrent
un d'ells, prengué una esponja, la xopà de *vinagre*[2072] i, posant-la al capdamunt d'una
canya, li *donava de beure*. [49] Però els altres deien: «Deixa, vejam si ve Elies a salvar-
lo»[2073]. [50] Jesús, cridant novament amb veu forta, va lliurar l'esperit.

Prodigis.— [51] Aleshores el vel del temple s'esquinçà en dos de dalt a baix[2074], la
terra tremolà, les roques s'esberlaren, [52] els sepulcres s'obriren i molts cossos dels sants
que hi reposaven van ressuscitar[2075]: [53] van sortir dels sepulcres després de la resurrecció
de Jesús, entraren a la Ciutat Santa[2076] i es van aparèixer a molts. [54] El centurió i els qui
amb ell guardaven Jesús, veient el terratrèmol i tot allò que havia passat, es van esverar
molt, i deien: «Veritablement, aquest era Fill de Déu».

[55] Hi havia allà també, mirant-s'ho de lluny, moltes dones que havien seguit Jesús
des de la Galilea servint-lo; [56] entre elles hi havia Maria Magdalena, Maria, mare de
Jaume i de Josep, i la mare dels fills de Zebedeu.

—2087→

Sepultura de Jesús.— [57] Cap al vespre, comparegué un home ric, d'Arimatea, que
es deia Josep, el qual era també deixeble de Jesús. [58] Aquest es va presentar a Pilat i li
demanà el cos de Jesús. Llavors Pilat va ordenar que l'hi donessin. [59] Josep prengué el
cos, l'embolcallà amb un llençol net [60] i el va dipositar al seu sepulcre nou, que s'havia
fet tallar a la roca; després féu rodolar una gran pedra a la porta del sepulcre i se n'anà. [61]
Es trobaven allà Maria Magdalena i l'altra Maria, assegudes davant del sepulcre.

Guàrdia al sepulcre.— 62 L'endemà, és a dir, després del dia de la Preparació[2077],
els grans sacerdots i els fariseus anaren en corporació a Pilat, 63 i li digueren: «Senyor,
ens hem recordat que aquell impostor va dir, quan encara vivia: «Al cap de tres dies,
ressuscitaré». 64 Mana, doncs, que assegurin el sepulcre fins al tercer dia, no fos cas que
vinguessin els seus deixebles a robar-lo, i diguessin al poble: «Ha ressuscitat d'entre els
morts». I la darrera impostura seria pitjor que la primera». 65 Pilat els digué: «Teniu
guardes; aneu i assegureu-lo com sapigueu». 66 Hi anaren, doncs, i asseguraren el
sepulcre segellant la pedra i posant-hi guàrdia.

28 Un àngel anuncia la resurrecció[2078].— 1 Passat el dissabte, quan clarejava el
diumenge, Maria Magdalena i l'altra Maria anaren a veure el sepulcre. 2 I es va produir
un gran terratrèmol, perquè un àngel del Senyor davallà del cel, féu rodolar la pedra i
s'hi va asseure al damunt. 3 El seu aspecte era com un llamp, i el seu vestit, blanc com la
neu. 4 De por d'ell, es van estremir els guardes, i es quedaren com morts. 5 L'àngel digué
a les dones: «No tingueu por, vosaltres; ja sé que busqueu Jesús, el crucificat. 6 No és
aquí, ha ressuscitat, tal com va dir; veniu, vegeu el lloc on era. 7 Aneu de seguida i
digueu als seus deixebles: «Ha ressuscitat d'entre els morts i us precedeix cap a la
Galilea; allà el veureu». Ja ho sabeu, doncs».

Jesús s'apareix a les dones.— 8 Se n'anaren tot seguit —2088→ del sepulcre
amb temor i gran joia, i van córrer a anunciar-ho als deixebles. 9 Llavors Jesús els va
sortir a l'encontre i els digué: «Déu vos guard». Elles se li acostaren, se li abraçaren als
peus i l'adoraren. 10 Aleshores Jesús els diu: «No tingueu por; aneu i digueu als meus
germans que se'n vagin a la Galilea, i allà em veuran».

Els del sanedrí intenten falsificar els fets.— 11 Mentre elles se n'anaven, uns de la
guàrdia anaren a la ciutat a comunicar als grans sacerdots tot el que havia passat. 12
Aquests es reuniren amb els ancians i, després de deliberar, donaren molts diners als
soldats 13 tot dient-los: «Digueu que els seus deixebles van venir de nit i el van robar
mentre vosaltres dormíeu. 14 I, si això arriba a oïda del governador, nosaltres ja
l'aplacarem, i us evitarem tota molèstia». 15 Ells prengueren els diners i van fer segons
les instruccions que havien rebut. I aquesta faula s'ha divulgat entre els jueus fins al dia
d'avui.

Jesús, amb el seu poder, envia els apòstols a tot el món.— 16 Llavors els onze
deixebles s'encaminaren cap a la Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. 17 En
veure'l, l'adoraren; però alguns van dubtar. 18 Jesús els va parlar: «M'ha estat donat tot
poder al cel i a la terra. 19 Aneu, doncs, convertiu tots els pobles batejant-los en el nom
del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, 20 ensenyant-los a observar tot allò que us he manat.
I jo estaré amb vosaltres dia rera dia fins a la fi del món».

Evangeli segons Sant Marc (Mc. 1,1 - 16,20)[2079]

1 La predicació de Joan, principi de l'evangeli. 1[2080] Principi de l'evangeli de
Jesús, el Crist, Fill de Déu. 2[2081] Com està escrit en el profeta Isaïes: *Jo envio al meu*
davant el meu missatger, que et prepara el camí. 3[2082] *Veu d'un que crida en el desert:*
Prepareu la ruta del Senyor, —2089→ *aplaneu-li els camins.* 4 Aparegué Joan
Baptista al desert predicant un baptisme de conversió per a remissió dels pecats. 5 Hi
acudien tota la Judea i tots els de Jerusalem, i es feien batejar per ell al riu Jordà tot
confessant els seus pecats. 6 Joan vestia una peça de pèl de camell, i menjava llagostes i
mel silvestre. 7 I predicava: «Darrera meu ve el qui és més fort que jo, i jo no sóc digne
d'ajupir-me a deslligar-li la corretja de les sandàlies. 8 Jo us he batejat amb aigua, però
ell us batejarà amb l'Esperit Sant».

Déu revela el seu Fill en el baptisme.— 9 Aquells dies, Jesús vingué des de
Natzaret de la Galilea, i fou batejat per Joan en el Jordà. 10 Tot seguit, quan sortia de
l'aigua, veié que el cel s'esquinçava, i l'Esperit, com una coloma que baixava cap a ell.
11[2083] I vingué del cel una veu: *«Tu ets el meu Fill, l'estimat; en tu tinc posada la meva*
complaença».

Jesús és temptat.— 12 Després, l'Esperit l'empeny cap al desert. 13 Al desert va
passar quaranta dies, temptat per Satanàs; s'estava entre les feres, i els àngels el servien.

Jesús proclama l'evangeli a la Galilea (Mc. 1,14 - 7,23)

14 Després que Joan fou empresonat, Jesús anà a la Galilea proclamant l'evangeli de
Déu, i deia: 15 «S'ha complert el temps, i és a prop el Regne de Déu; convertiu-vos i
creieu en el missatge joiós».

Primers deixebles.— 15 Vorejant el llac de la Galilea, veié Simó i Andreu, el germà
de Simó, que tiraven la xarxa a l'aigua, perquè eren pescadors; 17 i Jesús els digué:
«Seguiu-me, i us faré ser pescadors d'homes». 18 Ells, al moment, abandonaren les
xarxes i el seguiren. 19 Caminant un xic més enllà, va veure Jaume, fill de Zebedeu, i
Joan, el seu germà, també ells a la barca, preparant les xarxes; 20 i a l'instant els cridà.
Ells deixaren el seu pare, Zebedeu, a la barca amb els jornalers, i se n'anaren darrera
seu.

—2090→

Doctrina nova i poder sobre els dimonis.— 21[2084] Aleshores van a Cafarnaüm, i de
seguida, en dissabte, entrava a la sinagoga, i ensenyava. 22 I es meravellaven de la seva
doctrina; perquè els ensenyada com qui té autoritat, i no com els escribes.

23 Justament hi havia a la seva sinagoga un home posseït d'un esperit impur, i va
cridar: 24 «¿Per què et fiques en nosaltres, Jesús Natzarè? Has vingut per perdre'ns? Sé
qui ets tu, el Sant de Déu»[2085]. 25 Però Jesús el va comminar: «Calla, i surt d'ell!» 26
L'esperit impur, sacsejant-lo violentament i fent un gran xiscle, va sortir d'ell.

27 Tots quedaren esbalaïts, talment, que es preguntaven entre ells: «Què és això?
Una doctrina nova ensenyada amb potestat; a més, dóna ordres als esperits impurs, i

l'obeeixen». [28] De seguida es va estendre arreu la seva fama per tota la regió de la Galilea.

Guaricions i expulsió de dimonis.— [29][2086] Seguidament sortiren de la sinagoga i anaren a la casa de Simó i Andreu, amb Jaume i Joan. [30] La sogra de Simó jeia amb febre, i de seguida li parlaren d'ella. [31] Aleshores l'aixecà, tot prenent-li la mà, i la va deixar la febre; i els servia.

[32] Cap al vespre, un cop post el sol, li dugueren tots els malalts i endimoniats; [33] i tota la població es trobava aplegada davant de la porta. [34] Va curar molts malalts de diverses malalties; expulsà molts dimonis, i no els deixava parlar; perquè el coneixien.

Jesús va per tota la Galilea.— [35][2087] De bon matí, quan encara era fosc, es va llevar, va sortir i se n'anà en un lloc desert, i allí pregava. [36] Simó i els qui eren amb ell sortiren a buscar-lo. [37] Quan el van trobar li digueren: «Tothom us busca». [38] Ell els digué: «Anem en altres llocs, als pobles veïns, per predicar-hi també, que per això he vingut». [39] I anà per tota la Galilea predicant a les sinagogues i expulsant els dimonis.

Purificació d'un leprós. [40][2088] Se li presentà llavors un leprós que, suplicant i de genolls, li digué: «Si voleu, —2091→ podeu purificar-me». [41] Compadit, estengué la mà, el tocà i li digué: «Ho vull, sigues purificat». [42] I a l'instant li desaparegué la lepra, i va quedar purificat. [43] Aleshores l'advertí severament[2089] i l'acomiadà de seguida [44] tot dient-li: «Mira, no diguis res a ningú, sinó vés, presenta't al sacerdot i ofereix per la teva purificació el que va ordenar Moisès, perquè en tinguin una prova». [45] Però ell, així que se n'anà, començà a proclamar-ho en veu alta i a divulgar el fet, de manera que Jesús ja no podia entrar obertament a cap vilatge, sinó que es quedava fora, en llocs deserts; i anaven cap a ell de tot arreu.

[2] **Jesús perdona els pecats d'un paralític i el guareix. Discussió.**— [1][2090] Uns dies després, entrà novament a Cafarnaüm, i va córrer la veu que era a casa. [2] S'hi va aplegar tanta gent, que ja no cabien ni al davant de la porta; i els parlava. [3] Es presentaren aleshores uns homes a dur-li un paralític, que portaven entre quatre. [4] No podent presentar-l'hi a causa de la gentada, descobriren el sostre[2091] a l'indret on ell era, van fer un forat i baixaren la llitera on jeia el paralític. [5] En veure Jesús la fe d'ells, diu al paralític: «Fill, et són perdonats els pecats». [6] Hi havia asseguts allí alguns escribes que pensaven interiorment: [7] «¿Com és que parla així, aquest? Blasfema! ¿Qui pot perdonar els pecats sinó únicament Déu?» [8] Coneixent Jesús a l'instant en el seu esperit que pensaven així dintre seu, els diu: «¿Per què penseu aquestes coses en els vostres cors? [9] ¿Què és més fàcil, dir al paralític: «Et són perdonats els pecats», o bé dir-li: «Aixeca't, pren la llitera i camina?» [10] Doncs, perquè sapigueu que el Fill de l'home té potestat a la terra de per donar els pecats —diu al paralític—: [11] «T'ho mano: aixeca't, pren la llitera i vés-te'n a casa». [12] I s'alçà, prengué tot seguit la seva llitera i se n'anà a la vista de tothom, talment, que tots se n'admiraven i glorificaven Déu dient: «No hem vist mai una cosa semblant!»

Un publicà segueix Jesús. Discussió.— [13] Va sortir un altre cop a la vora del —2092→ llac, i tota la gent anava cap a ell, i els ensenyava. [14] Tot passant, veié Leví, el fill d'Alfeu, assegut al lloc de recaptar els impostos, i li digué: «Segueix-me». Ell s'aixecà i el va seguir. [15] Després s'assegué a taula a casa d'ell, i molts publicans i

pecadors seien també a taula amb Jesús i els seus deixebles, perquè eren molts, i el seguien.

16 En veure els escribes de la secta dels fariseus que menjava amb els pecadors i els publicans, deien als seus deixebles: «¿Com és que menja amb els publicans i els pecadors? 17 Jesús, que ho va sentir, els digué: «No són pas els qui estan bons que tenen necessitat de metge, sinó els qui estan malalts. No he vingut a cridar justos, sinó pecadors».

Discussió sobre el dejuni.— 18 Els deixebles de Joan i els fariseus dejunaven. Hi van, doncs, i li diuen «¿Com és que els deixebles de Joan i els dels fariseus dejunen, i, en canvi, els teus deixebles no ho fan?» 19 Jesús els respongué: «¿És que poden dejunar els qui prenen part a les festes de noces, mentre l'espòs és amb ells? Mentre tenen l'espòs amb ells, no poden pas dejunar. 20 Ja vindrà dia que els serà pres l'espòs, i llavors dejunaran, aquell dia. 21 Ningú no cus a un vestit vell un pedaç de roba sense batanar; altrament, l'afegit nou s'enduria part del vell, i es faria un esquinç pitjor. 22 I ningú no tira vi nou en bots vells; altrament, el vi rebentarà els bots, i es faran malbé el vi i els bots; millor, vi nou en bots nous».

Discussió sobre l'observança del repòs.— 23 Un dissabte que ell passava pels sembrats, els seus deixebles, tot fent camí, es posaren a arrencar espigues. 24 Els fariseus li digueren: «Mira, ¿per què fan en dissabte el que no és permès de fer?» 25 I els va respondre: «¿No heu llegit mai què va fer David quan es va veure en necessitat i tenia fam, ell i els qui anaven amb ell? 26 ¿Coral va entrar a la casa de Déu, en temps d'Abiatar, el gran sacerdot, i es va menjar els pans presentats, que no poden menjar sinó els sacerdots, i en va donar també als qui anaven amb ell?» 27 I els —2093→ deia: «El dissabte ha estat fet per a l'home, i no pas l'home per al dissabte. 28 Per això, el Fill de l'home és senyor també del dissabte».

3 Discussió sobre una guarició en dissabte. Consell contra Jesús.— 1[2092] Entrà novament a la sinagoga. Hi havia allí un home que tenia la ma seca, 2 i l'espiaven a veure si el curaria en dissabte per poder-lo acusar. 3 I diu a l'home que tenia la mà paralitzada: «Posa't aquí al mig». 4 I els demana: «¿És lícit en dissabte de treure un mal o de deixar-lo estar? ¿De salvar una vida o de deixar-la perdre?» Però ells callaven. 5 I mirant-se'ls al voltant amb ira, entristit per l'enduriment dels seus cors, diu a l'home: «Estén la mà». La va estendre, i la mà li quedà sana. 6 Així que sortiren, els fariseus, en consell amb els herodians[2093], prengueren una decisió contra ell sobre la manera de perdre'l.

Gent de tot arreu s'aplega al voltant de Jesús.— 7[2094] Jesús es retirà amb els seus deixebles cap al llac, i una gran gentada de la Galilea el va seguir. També de la Judea, 8 de Jerusalem, de la Idumea, de dellà el Jordà i dels encontorns de Tir i de Sidó, una gran gentada, sentint dir el que feia, anà cap a ell. 9 I digué als seus deixebles que li tinguessin a punt una barca, a causa de la gentada, a fi que no el maseguessin; 10 perquè n'havia guarits molts, talment, que tots els qui tenien mals se li llançaven al damunt per tocar-lo. 11 I els esperits impurs, quan el veien, es prosternaven davant d'ell i cridaven: «Tu ets el Fill de Déu!» 12 Però ell els comminava enèrgicament que no el descobrissin.

Elecció dels dotze.— 13[2095] Després pujà a la muntanya, va cridar els qui va voler, i anaren cap a ell. 14[2096] I en va designar dotze perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a

predicar [15] amb poder d'expulsar els dimonis. [16] Va designar, doncs, els dotze: Simó, al
qual donà el nom de Pere, [17] Jaume, el fill de Zebedeu, i Joan, el germà de Jaume, els
quals anomenà Boanergues, és a dir, fills del tro; [18] Andreu, Felip, Bartomeu, Mateu, —2094→ Tomàs, Jaume, el fill d'Alfeu, Tadeu, Simó, el Cananeu, [19] i Judes Iscariot, que
el va trair.

Els parents de Jesús i els escribes parlen malament d'ell.— [20] Tornà a casa, i s'hi
congregà novament la multitud, fins al punt que no podien ni menjar. [21] En sentir-ho els
seus, sortiren per endur-se'l, perquè deien[2097]: «Ha perdut el seny». [22][2098] Els escribes,
que havien baixat de Jerusalem, deien: «Està posseït de Beelzebul»; i encara: «És pel
príncep del dimonis que expulsa els dimonis».

Resposta de Jesús als escribes.— [23] Aleshores els cridà i els deia en paràboles:
«¿Com pot Satanàs expulsar Satanàs? [24] Si un reialme està dividit contra si mateix, no es
pot sostenir, aquell reialme; [25] i, si una casa està dividida contra si mateixa, no es pot
sostenir, aquella casa. [26] Si, doncs, Satanàs s'ha alçat contra si mateix i s'ha dividit, no es
pot sostenir: ha arribat a la seva fi. [27] però ningú no por entrar a casa d'un home valent i
arrabassar-li els béns, si primer no el lliga; només aleshores li saquejarà la casa.

[28] Us asseguro que tot serà perdonat als homes, els pecats i totes les injúries que
hagin proferit; [29] però el qui injuria l'Esperit Sant no tindrà mai perdó: és reu de pecat
etern». [30] És que ells deien: «Té un esperit impur».

Resposta als parents.— [31][2099] Llavors arribaren la seva mare i els seus germans, i
de fora estant el feren cridar. [32] La gent seia al seu vol tant i li deien: «La vostra mare i
els vostres germans són aquí fora, que us busquen». [33] Ell els respongué: «¿Qui és la
meva mare i els meus germans?» [34] I, mirant entorn seu els qui seien al seu voltant,
digué: «Heus aquí la meva mare i els meus germans; [35] el qui faci la voluntat de Déu,
aquest m'és germà, germana i mare».

4 Jesús ensenya en paràboles. El sembrador. [1][2100] Novament començà a
ensenyar vota el llac. Una gran gentada s'aplegà al seu voltant, de manera que ell pujà
en una barca i s'hi assegué, en el llac; i tota la multitud —2095→ s'estava en terra,
vora el llac. [2] Els ensenyava moltes coses en paràboles, i els deia en el seu ensenyament:
[3] «Escolteu: heus aquí que va sortir el sembrador a sembrar. [4] I, tot sembrant, una part va
caure arran del camí, i vingueren els ocells i se la van menjar. [5] Una altra part va caure
en lloc rocós, on no tenia gaire terra, i de seguida va germinar per falta de gruix de terra;
[6] però, en sortir el sol, com que no tenia arrels, amb la xardor es va assecar. [7] Una altra
part va caure entre cards, i els cards van créixer i l'ofegaren, i no va donar fruit. [8]
D'altres llavors van caure a la terra bona, i van pujar i créixer, i donaren fruit: unes
trenta, d'altres seixanta, d'altres cent per u». [9] I deia: «Qui tingui orelles per a escoltar,
que escolti».

Jesús revela als apòstols el misteri del Regne.— [10] Quan es va quedar sol, els qui
eren al seu voltant amb els apòstols li preguntaren sobre les paràboles; [11] i els deia: «A
vosaltres us ha estat donat el misteri del Regne de Déu; en canvi, per a aquells de fora
tot és en paràboles, [12] perquè *tot mirant, no hi vegin; tot escoltant, no comprenguin, no
fos cas que es convertissin i fossin perdonats*»[2101].

Explicació: la predicació del Regne dóna fruit segons les disposicions del cor.— [13] I els digué «¿No enteneu aquesta paràbola? Doncs, ¿com entendreu cap paràbola? [14] El sembrador sembra la paraula. [15] Hi ha els d'arran del camí, on és sembrada la paraula, però, així que l'han sentida, de seguida ve Satanàs i s'enduu la paraula sembrada en ells. [16] Hi ha igualment els qui la reben en lloc rocós, els quals, quan han sentit la paraula, tot seguit l'acullen amb goig, [17] però no tenen arrels en ells mateixos, sinó que són d'un moment: així que es presenta una tribulació o una persecució per causa de la paraula, de seguida sucumbeixen. [18] Altres són els qui la reben entre cards; aquests són els qui escolten la paraula, [19] però les preocupacions del món, la seducció de la riquesa i les cobejances de les altres coses els envaeixen i ofeguen la paraula, que resulta infructuosa. —2096→ [20] També hi ha aquells qui l'han rebuda en terra bona, els quals escolten la paraula, l'acullen i donen fruit: l'un trenta, l'altre seixanta, l'altre cent per u».

El secret del Regne ha de ser conegut.— [21][2102] I els deia: «¿És que es porta la llàntia per posar-la sota el mesuró o sota el llit? ¿No és per posar-la sobre el portallànties? [22] No hi ha res d'ocult que no hagi de ser descobert, ni res de secret que no hagi de venir a la llum. [23] Si algú té orelles per a escoltar, que escolti». [24] I els deia: «Miren el que escolteu. Amb la mesura amb què mesuren, se us mesurarà, i encara se us hi afegirà. [25] Perquè a aquell qui té, li serà donat, i al qui no té, fins allò que té li serà pres».

Jesús estarà absent fins a l'hora de la sega.— [26] I deia: «El Regne de Déu és com quan un home tira la llavor a la terra: [27] dorm i es lleva, nit i dia, i la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com». [28] De per si mateixa, la terra produeix primer un bri, després una espiga, després blat granat a l'espiga. [29][2103] I, així que el fruit ho permet, de seguida *hi allarga la falç, perquè ha arribat el temps de la sega*».

El Regne de Déu al principi i al terme.— [30][2104] I deia: «¿A què compararem el Regne de Déu, o amb quina Paràbola el proposarem? [31] Es com un gra de mostassa que, quan la sembren a la terra, és la més petita de totes les llavors de la terra; [32][2105] però, un cop sembrada, creix i es fa més gran que totes les hortalisses, i fa branques tan grans *que els ocells poden ajocar-s'hi sota cobert*».

Conclusió.— [33] Amb moltes paràboles d'aquestes els proposava la paraula, segons que eren capaços d'entendre, [34] i no els parlava sense paràboles; però, en privat, ho explicava tot als seus deixebles.

La tempesta obeeix el manament de Jesús.— [35] Aquell mateix dia, arribat ja el vespre, els digué: «Passem a l'altra riba». [36] Deixaren la multitud, i se l'endugueren tal com es trobava —2097→ a la barca; i hi havia altres barques amb ell. [37] Llavors es va aixecar un fort temporal de vent, i les onades es llançaven sobre la barca, fins al punt que aquesta ja s'omplia. [38] I ell era a popa, dormint sobre un coixí. El despertaren i li digueren: «Mestre, ¿no us fa res que ens perdem?» [39] Aleshores es va despertar, va reptar el vent i digué al llac: «Calla, silenci!» Llavors va parar el vent i es féu una gran bonança. [40] I els digué: «¿Per què teniu por? ¿Encara no teniu fe?» [41] Aleshores van sentir un gran temor, i es deien entre ells: «¿Qui és, doncs, aquest, que fins el vent i el llac l'obeeixen?»

5 Jesús allibera un endimoniat.— 1 [2106] Arribaren a l'altra banda del llac, a la
regió dels guerasens. 2 I, així que sortí de la barca, li anà a l'encontre, venint dels
sepulcres, un home posseït d'un esperit impur, 3 que tenia el seu estatge en els sepulcres,
i ja ningú no el podia subjectar ni amb una cadena, 4 perquè havia estat moltes vegades
subjectat amb grillons i cadenes, i havia trencat les cadenes i trossejat els grillons, i
ningú no el podia domar. 5 Contínuament, nit i dia, anava pels sepulcres i les muntanyes,
cridant i donant-se cops amb pedres. 6 Veient Jesús de lluny estant, corregué i es
prosternà davant d'ell 7 i, cridant amb veu forta, digué: «¿Per què et fiques en mi, Jesús,
Fill del Déu altíssim? Et conjuro per Déu que no em turmentis!» 8 Perquè Jesús li deia:
«Surt, esperit impur, d'aquest home!» 9 I li preguntava: «¿Quin és el teu nom?» Li diu:
«El meu nom és Legió, perquè som molts». 10 I li pregava insistentment que no els
expulsés fora del país. 11 Hi havia allí, per la muntanya, un gran ramat de porcs,
pasturant. 12 I li pregaren: «Envia'ns als porcs perquè hi entrem». 13 I els ho va permetre.
Aleshores els esperits impurs sortiren i entraren en els porcs, i el ramat es precipità pel
pendís fins al llac, cosa de dos mil, i s'ofegaren en el llac. 14 Els qui els pasturaven van
fugir i portaren la nova a la població i als camps, i anaren a veure què havia passat. 15
Arribaren a Jesús, i veieren l'endimoniat, assegut, vestit i en el seu seny, ell que —
2098→ havia tingut la legió, i s'espantaren. 16 Els qui ho havien vist els contaren què
havia passat a l'endimoniat i el fet dels porcs. 17 I es posaren a pregar-li que s'allunyés
del seu terme. 18 Quan pujava a la barca, el qui havia estat endimoniat li demanava d'anar
amb ell. 19 Però no li ho permeté, sinó que li va dir: «Vés a casa teva, amb els teus, i
conta'ls tot el que el Senyor t'ha fet i com ha tingut misericòrdia de tu». 20 Se n'anà,
doncs, i es posà a publicar per la Decàpolis tot el que Jesús li havia fet, i tothom se'n
meravellava.

Guariment d'una dona i resurrecció d'una nena.— 21 Després que Jesús hagué
travessat amb la barca a l'altra riba, novament s'aplegà entorn seu una gran gentada, i era
a la vora del llac. 22 Arriba aleshores un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, en
veure'l, es deixa caure als seus peus 23 i li demana instantment: «La meva filleta està a les
acaballes; veniu a imposar-li les mans, perquè se salvi i visqui». 24 I se n'anà amb ell. El
seguia una gran gentada, que l'estrenyia. 25 Llavors una dona que patia pèrdues de sang
feia dotze anys, 26 que havia sofert molt de nombrosos metges i havia despès tot el que
tenia, sense cap profit, sinó que anava de mal en pitjor, 27 va sentir el que deien sobre
Jesús. Es presentà, doncs, entre la multitud pel darrera i li tocà el mantell, 28 perquè es
deia: «Si li toco tan sols els vestits, estic salvada». 29 I a l'instant se li estroncà
l'hemorràgia, i sentí en el seu cos que estava guarida del seu mal. 30 També a l'instant
Jesús sentí en si mateix el poder que d'ell havia sortit i, girant-se enmig de la multitud,
digué: «¿Qui m'ha tocat els vestits?» 31 Els seus deixebles li contestaren: «¿Veieu que la
multitud us estreny, i dieu: ¿Qui m'ha tocat?» 32 Però ell mirava al voltant per veure la
qui ho havia fet. 33 Aleshores la dona, plena de por i tremolosa, sabent el que li havia
passat, hi anà, es prosternà davant d'ell i li va dir tota la veritat. 34 Però ell li digué:
«Filla, la teva fe t'ha salvat; vés-te'n en pau, i queda lliure del teu mal».

35 Encara ell parlava, que vénen de casa del cap de —2099→ sinagoga a dir-li:
«La teva filla s'ha mort; ¿per què amoïnes encara el Mestre?» 36 Però Jesús, que havia
sentit també el que anunciaven, diu al cap de sinagoga: «No temis, tingues fe només». 37
I no permeté que ningú l'acompanyés sinó Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. 38
Arriben a casa del cap de sinagoga, i veu aldarull i gent que plorava i feia grans planys,
39 i, entrant, els diu: «¿Per què aquest aldarull i aquests plors? La noia no és pas morta,
sinó que dorm». 40 I es reien d'ell. Però ell, després de treure tothom, pren el pare i la

mare de la noia i els qui l'acompanyaven, i entra on era la noia. [41] I, agafant-la de la mà,
li diu: «Talita qum», que vol dir: «Noia, t'ho mano, aixeca't!» [42] I a l'instant s'aixecà la
noia i es posà a caminar; perquè tenia dotze anys. I quedaren tots meravellats. [43] Els
recomanà molt que ningú no ho sabés, i digué que li donessin de menjar.

6 Els de Natzaret no creuen en Jesús.— [1][2107] En sortir d'allí, se n'anà a la seva
pàtria, acompanyat dels deixebles. [2] Arribat el dissabte, es posà a ensenyar a la sinagoga,
i la major part, sentint-lo, es meravellaven i deien: «¿D'on li ve, a aquest, tot això, i què
és aquesta saviesa que li ha estat donada i aquests miracles que fa amb les seves mans? [3]
¿No és aquest el fuster, el fill de Maria i germà de Jaume i de Josep, de Judes i de
Simó? ¿No estan les seves germanes aquí entre nosaltres?» I s'escandalitzaven d'ell. [4]
Jesús els deia: «Cap profeta no és deshonorat sinó a la seva pàtria, entre els seus parents
i a casa seva». [5] I no pogué fer allí cap miracle[2108], llevat que guarí uns quants malalts
imposant-los les mans. [6][2109] I s'admirava[2110] de la seva incredulitat.

Missió dels dotze. Recomanacions.— Recorria els pobles dels encontorns
ensenyant. [7] Cridà llavors els dotze i, donant-los potestat sobre els esperits impurs,
començà a enviar-los de dos en dos; [8] i els manà: «No us emporteu res per al camí, llevat
tan sols del bastó; ni pa, ni sarró, ni diners a la faixa, [9] calçats només —2100→ amb
sandàlies, i no us poseu dues túniques». [10] I els deia: «A qualsevol lloc que entreu en una
casa, quedeu-vos-hi fins que en marxeu. [11] I, si algun lloc no us rebia ni us escoltaven,
sortiu-ne i espolseu-vos la pols dels peus en testimoniatge contra ells». [12][2111] Aleshores
partiren, i predicaren que es convertissin; [13] expulsaven molts dimonis, ungien amb oli
molts malalts[2112] i els curaven.

Opinió d'Herodes sobre Jesús. Joan és decapitat. [14][2113] En tingué esment el rei
Herodes, perquè s'havia fet famós el seu nom, i deien «Joan Baptista ha ressuscitat
d'entre els molts, i per això el poder de fer miracles obra en ell». [15] Però d'altres deien:
«És Elies». I d'altres, encara: «Un profeta, com un dels profetes». [16] Però Herodes,
sentint això, deia: «El qui vaig decapitar, Joan, ha ressuscitat». [17] Efectivament, Herodes
havia fet agafar Joan i l'havia encadenat a la presó, a causa d'Herodies, la dona del seu
germà Felip, amb la qual s'havia casat. [18] Es que Joan deia a Herodes: «No t'és lícit de
tenir la dona del teu germà». [19] Herodies l'odiava i volia fer-lo matar, però no podia, [20]
perquè Herodes respectava Joan, sabent que era un home just i sant, i l'emparava;
després d'escoltar-lo es quedava molt perplex, encara que l'escoltava de bon grat. [21]
Arribat un dia avinent, quan Herodes en el seu natalici feia un banquet als seus magnats,
oficials i principals de la Galilea, [22] entrà la filla de l'esmentada Herodies, va dansar i va
plaure a Herodes i als comensals. Llavors el rei digué a la noia: «Demana'm el que
vulguis, i t'ho donaré». [23] I li jurà: «Qualsevol cosa que em demanis, t'ho donaré, encara
que sigui la meitat del meu reialme». [24] Aleshores ella sortí i digué a la seva mare: «¿què
demanaré? » Ella va respondre: «El cap de Joan Baptista». [25] Entrà tot seguit adelerada a
la presència del rei i li demanà: «Vull que ara mateix em donis en una safata el cap de
Joan Baptista». [26] El rei es posà tot trist, però a causa del jurament i dels comensals no
volgué contrariar-la. [27] A l'instant el rei envià un guarda, i li ordenà que dugués el seu
cap. Hi va anar, el decapità a la —2101→ presó, [28] i dugué el seu cap en una safata;
després el donà a la noia, i aquesta el donà a la seva mare. [29] En saber-ho els seus
deixebles, hi anaven, s'endugueren el seu cos i el posaren en un sepulcre.

Retorn dels apòstols.— [30][2114] Els apòstols tornaren a reunir-se amb Jesús i li
contaren tot el que havien fet i ensenyat. [31] I els digué «Ara vosaltres veniu en un lloc

despoblat, tots sols, i reposeu un xic». Eren molts, efectivament, els qui anaven i venien,
i ni de menjar no els vagava.

Amb cinc pans, Jesús alimenta cinc mil homes. 32 Partiren, doncs, en la barca tots
sols cap a un lloc despoblat. 33 Però els veieren marxar, i molts ho saberen, i, a peu, de
totes les poblacions van córrer també cap allà i hi arribaren primer que ells. 34[2115] En
desembarcar, veié una gran gentada i se n'apiadà, perquè eren *com ovelles sense pastor*,
i es posà a instruir-los llargament. 35 Quan ja s'havia fet tard, se li acostaren els
deixebles, i li deien: «El lloc és despoblat, i ja és tard, 36 acomiadeu-los perquè vagin a
les cases i als vilatges del voltant a comprar-se quelcom de menjar». 37 Però ell els
respongué «Doneu-los de menjar vosaltres». Li diuen: «¿Hem d'anar a comprar dos-
cents denaris de pa per donar-los de menjar?» 38 Ell els diu: «Quants pans veniu?» Aneu
a veure-ho». Se n'assabenten, i li diuen: «Cinc, i dos peixos». 39 Aleshores els manà que
els fessin seure tots per colles sobre l'herba verda. 40 I s'assegueren en quadres de cent i
de cinquanta. 41 Prengué llavors els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué
la benedicció, partí els pans i els donava als deixebles perquè els en servissin, i repartí
els dos peixos entre tots. 42 Tots van menjar i se'n van saciar, 43 i recolliren els bocins:
dotze cistelles plenes, com també dels peixos. 44 I a menjar els pans eren cinc mil homes.

Jesús camina sobre l'aigua.— 45 Tot seguit manà als deixebles que pugessin a la
barca i comencessin a passar cap a Bet-Saida, mentre ell acomiadava —2102→ la
multitud. 46 I, després d'acomiadar-los, se n'anà a la muntanya a pregar. 47 Arribat el
vespre, la barca es trobava al mig del llac, i ell tot sol en terra. 48 Veient-los que patien
per avançar, perquè el vent els era contrari, vora la quarta vetlla de la nit, es dirigí cap a
ells caminant sobre el llac, i volia passar-los de llarg. 49 Ells, en veure'l caminant sobre el
llac, es pensaren que era una fantasma, i es posaren a cridar: 50 tots efectivament el
veieren i es van esverar. Però ell tot seguit els digué: «Estigueu tranquils! Sóc jo, no
tingueu por». 51 Pujà amb ells a la barca, i el vent es va calmar. I encara es quedaren molt
més meravellats en el seu interior. 52 És que no havien comprès el fet dels pans: tenien
l'enteniment ofuscat.

Miracles a Guenesaret. 53 Feta la travessia, tocaren terra a Guenesaret i van
atracar. 54 Així que sortiren de la barca i el reconegueren, 55 van recòrrer tota aquella
contrada, i començaren a dur-li els malalts en lliteres allí on sentien dir que era. 56 I a tot
arreu on anava, pobles, vilatges o camps, posaren els malalts a les places i li pregaven
que els deixés tocar encara que només fos la borla del seu mantell; i tots els qui el
tocaven quedaven curats.

7 Discussió sobre la tradició dels fariseus.— 1[2116] Llavors s'aplegaren entorn seu
els fariseus i alguns escribes que venien de Jerusalem, 2 i veieren alguns dels seus
deixebles que menjaven amb les mans impures[2117], això és, sense rentar 3 —perquè el
fariseus i tots els jueus, si no s'han rentat les mans amb un grapat d'aigua, no mengen,
mantenint la tradició dels ancians, 4 i, quan vénen del mercat, no mengen, si no s'han
ruixat, i hi ha moltes altres coses que mantenen per tradició: ficar dintre l'aigua copes,
gerres i atuells d'aram—; 5 li preguntaren, doncs, els fariseus i els escribes: «¿Con és que
els teus deixebles no segueixen la tradició dels ancians, sinó que mengen amb les mans
impures?» 6[2118] Ell els respongué: «Bé va profetitzar Isaïes de vosaltres, hipòcrites, tal
com està escrit: —2103→ *Aquest poble m'honra de llavis, però el seu cor es manté
lluny de mi.* 7 *La religió que amb mi observen es nul·la, les doctrines que ensenyen són
preceptes humans.* 8 Abandonant el manament de Déu, manteniu la tradició dels

homes». [9] I els deia: «Polidament deixeu de banda el manament de Déu per implantar la vostra tradició. [10][2119] Perquè Moisès va dir: *Honra el pare i la mare, i: Qui maleexi el pare o la mare, serà condemnat a mort.* [11] Però vosaltres dieu: «Si un diu al pare o a la mare: Sigui «corban», això és, ofrena, tot allò que de mi podria aprofitar-vos», [12] ja no li és permès de fer res més pel pare o la mare, [13] i anul·leu així la paraula de Déu amb la tradició que us aneu transmetent; i de coses per l'estil, en feu moltes».

L'autèntica puresa.— [14] I, tornant a cridar la multitud, els deia: «Escolteu-me tots i enteneu-ho: [15] no hi ha res al defora de l'home que, entrant en ell, pugui embrutar-lo, sinó que és allò que surt de l'home el que l'embruta. [16] Si algú té orelles per a escoltar, que escolti». [17] Quan va entrar a casa, després de deixar la gent, els deixebles li preguntaren sobre aquell proverbi. [18] I els digué: «¿Així també vosaltres sou incapaços d'entendre? ¿No compreneu que tot allò que de fora entra en l'home no pot embrutar-lo, [19] perquè no entra al seu cor, sinó al ventre, i va a l'excusat?» Amb la qual cosa declarava purs tots els aliments. [20] I afegia: «El que surt de l'home, això l'embruta; [21] perquè de dintre el cor dels homes provenen els pensaments dolents: fornicacions, furts, homicidis, [22] adulteris, avarícies, maldats, engany, impuresa, enveja, injúries, orgull, insensatesa; [23] totes aquestes coses dolentes provenen de dins i embruten l'home».

Jesús s'allunya de la Galilea i prepara els deixebles (Mc. 7,24 - 10,52)

Jesús escolta la pregària d'una estrangera.— [24] Partí d'allí i se n'anà al terme de Tir. Va entrar en una casa, i no volia que ningú ho sabés, però no va poder passar —2104→ desapercebut, [25] perquè tot seguit en va sentir parlar una dona que tenia una filleta posseïda d'un esperit impur, i vingué a prosternar-se-li als peus. [26] Aquesta dona era pagana, sirofenícia, i li pregava que expulsés el dimoni de la seva filla. [27] Ell li deia «Deixa primer que se saciïn els fills, que no està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als cadells». [28] Ella li respongué: «Sí, Senyor, també els cadells sota la taula mengen de les engrunes dels fills». [29] Aleshores ell li digué: «Per això que has dit, vés, el dimoni ha sortit de la teva filla». [30] Se'n va anar a casa seva, i va trobar la noia ajaguda al llit, i que el dimoni n'havia sortit.

Guarició d'un sord que a penes parlava.— [31] Aleshores partí novament dels termes de Tir, i se n'anà per Sidó al llac de la Galilea, dintre el territori de la Decàpolis. [32] Li portaren un sord que parlava amb dificultat i li pregaren que li imposés la mà. [33] Se l'endugué fora de la multitud, a part, li posà els dits a les orelles, va escopir i li tocà la llengua, [34] i, mirant al cel, sospirà i li digué: «Effatà, això és, «obre't». [35] I se li van obrir les orelles i se li va desfer el lligam de la llengua, i parlava normalment. [36] Aleshores els manà que no ho diguessin a ningú; però com més els ho manava, més ho proclamaven. [37] I es meravellaven fora mida, i deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que parlin els que no podien».

8 Amb set pans, Jesús alimenta quatre mil homes.— [1][2120] Aquells dies, hi tornava a haver una gran gentada, i no tenien res per a menjar; va cridar els deixebles i els digué: [2] «Em fa compassió la gent, perquè ja fa tres dies que no se separen de mi, i no tenen res per a menjar; [3] i, si els deixo marxar dejuns a casa seva, defalliran pel camí;

alguns d'ells han vingut de lluny». [4] Els deixebles li respongueren: «¿Com se'ls podrà
saciar de pa, aquí en despoblat?» [5] I els preguntà: «Quants pans teniu?» Li digueren:
«Set». [6] Llavors féu ajeure la gent a terra; i, prenent els set pans, digué l'acció de gràcies,
els partí i els donà als deixebles —2105→ perquè els servissin; i els van servir a la
gent. [7] També tenien uns quants peixets; i, un cop beneïts, digué que també els servissin.
[8] Van menjar i se'n van saciar, i recolliren les sobres dels bocins: set paneres. [9] Eren uns
quatre mil. I els va acomiadar. [10] Tot seguit va pujar a la barca amb els deixebles, i anà a
la regió de Dalmanuta.

Jesús nega un senyal del cel als qui el tempten.— [11] Sortiren els fariseus, i
començaren a discutir amb ell i a demanar-li, per temptar-lo, un senyal del cel. [12] Ell,
exhalant un profund sospir, digué: «¿Per què demana un senyal, aquesta generació? Us
asseguro que no serà donat cap senyal a aquesta generació». [13] I, deixant-los, s'embarcà
novament i se n'anà a l'altra riba.

Cal guardar-se dels fariseus i d'Herodes.— [14] S'oblidaren de prendre pans, i
només tenien un pa a la barca. [15] I els recomanava: «Vigileu, guardeu-vos del llevat dels
fariseus i del llevat d'Herodes». [16] Discutien entre ells que no tenien pans. [17] Ell, adonant-
se'n, els digué: «Per què discutiu que no teniu pans? ¿Encara no hi caieu ni ho enteneu?
¿Que teniu l'enteniment ofuscat? [18][2121] *¿Tenint ulls no hi veieu, i tenint orelles no hi
sentiu?* ¿No us en recordeu, [19] de quan vaig partir els cinc pans per als cinc mil homes, i
de quantes cistelles plenes de bocins vau recollir?» Li digueren: «Dotze». [20] I llavors
dels set per als quatre mil, ¿quantes paneres plenes de bocins vau recollir?» Li digueren:
«Set». [21] I els digué: «¿Encara no ho enteneu?»

Guarició d'un cec.— [22] Arribaren a Bet-Saida. Li van portar un cec i li pregaren
que el toqués. [23] Aleshores prengué el cec de la mà, se l'endugué fora del poble i, després
d'escopir-li als ulls i d'haver-li imposat les mans, li preguntà: «¿Veus res?» [24] Ell,
començant de veure-hi, digué: «Veig els homes, perquè uns que caminen, els veig com
arbres». [25] Després li imposà una altra vegada les mans damunt dels ulls, i començà de
veure-hi distintament, i quedà restablert, —2106→ i veia clar fins de lluny totes les
coses. [26] I el va enviar a casa seva dient-li: «Ni entris tan sols al poble».

Pere reconeix que Jesús és el Messies.— [27][2122] Jesús se n'anà amb els seus
deixebles als pobles de Cesarea de Felip, i pel camí els preguntava: «¿Qui diuen la gent
que sóc, jo?» [28] Ells li respongueren: «Joan Baptista; d'altres, Elies, i d'altres, un dels
profetes». [29] Ell els preguntà: «I vosaltres, ¿qui diueu que sóc, jo?» Pere li va respondre:
«Vós sou el Messies». [30] I els va manar severament que no diguessin això d'ell a ningú.

El Messies, per voler de Déu, ha de sofrir.— [31] Llavors començà a ensenyar-los
com calia que el Fill de l'home patís molt i fos rebutjat pels ancians, pels grans sacerdots
i pels escribes, i, després de tres dies, ressuscités. [32] I els ho deia ben clarament.
Aleshores Pere, pensant-se afavorir-lo, es posà a reprendre'l. [33] Però ell, girant-se i veient
els deixebles, va renyar Pere i li digué: «Vés-te'n del meu davant, Satanàs!, que els teus
sentiments no són els de Déu, sinó els dels homes».

Els qui segueixen Jesús han d'estar disposats a morir.— [34][2123] Llavors cridà la
multitud juntament amb els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir darrera meu,
que es negui a si mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. [35] Perquè aquell qui
vulgui salvar la vida, la perdrà, i el qui perdi la vida per causa meva i de l'evangeli, la

salvarà. [36] ¿Què en treu, l'home, de guanyar tot el món i de perdre la vida? [37] O ¿què pot
donar, l'home, a canvi de la vida? [38] Perquè qui s'avergonyeixi de mi i de les meves
paraules enmig d'aquesta generació adúltera i pecadora, també el Fil de l'home
s'avergonyirà d'ell quan vindrà en la glòria del seu Pare amb els sants àngels».

9 [1] I els deia: «Us asseguro que n'hi ha alguns dels aquí presents que no moriran
abans que hagin vist venir amb poder el Regne de Déu».

Déu fa conèixer el seu Fill en la transfiguració. —2107→ [2][2124] Sis dies
després, Jesús prengué amb ell Pere, Jaume, i Joan, i se'ls endugué tots sols dalt d'una
muntanya alta. I es va transfigurar davant d'ells: [3] els seus vestits es tornaren
resplendents, tots blancs, com cap blanquejador a la terra no pot blanquejar d'una
manera semblant. [4] I se'ls aparegué Elies amb Moisès, que conversaven amb Jesús. [5]
Pere aleshores digué a Jesús: «Mestre, dóna bo d'estar-nos aquí; hi farem tres cabanes:
una per a vós, una per a Moisès i una per a Elies». [6] Es que no sabia el que es deia,
perquè estaven espantats. [7][2125] Aleshores aparegué un núvol que va cobrir-los, i es va
sentir una veu des del núvol: *«Aquest és el meu Fill, l'estimat; escolteu-lo»*. [8] De sobte,
mirant a l'entorn, ja no veieren ningú amb ells sinó Jesús tot sol. [9] Mentre baixaven de la
muntanya, els manà que no contessin a ningú el que havien vist, fins que el Fill de
l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. [10] Ells observaren el manament, tot
demanant-se entre ells què volia dir: «Fins que hagués ressuscitat d'entre els morts».

Joan Baptista, presagi dels sofriments de Jesús. [11] I li preguntaren: «¿Per què
diuen els escribes que Elies ha de venir primer?» [12][2126] Ell els digué: «Cert que *Elies*,
venint primer, *ha de restablir-ho* tot; però ¿com és que està escrit del Fill de l'home, que
ha de patir molt i ser menyspreat? [13] Amb tot, jo us dic que Elies ja ha vingut, i li han fet
tot el que han volgut, tal com està escrit d'ell».

Guarició d'un endimoniat.— [14] Quan es van ajuntar amb els deixebles veieren una
gran gentada al seu voltant i escribes que discutien amb ells. [15] Així que el veié tota la
multitud, es quedaren sorpresos i corregueren a saludar-lo. [16] I els preguntà: «¿què
discutíeu amb ells?» [17] Un de la multitud li respongué: «Mestre, us he portat el meu fill,
que té un esperit mut; [18] i quan se n'apodera, el tira per terra, i treu bromera i cruix de
dents i es queda rígid. Ho he dit als vostres deixebles perquè l'expulsessin, però no han
pogut». [19][2127] Ell els respongué: «O *gent* descreguda i ¿Fins quan —2108→ hauré
d'estar entre vosaltres? ¿Fins quan us hauré de sofrir? Porteu-me'l». [20] I l'hi portaren.
Així que el veié, l'esperit el sacsejà amb convulsions, caigué a terra i es rebolcava
traient bromera. [21] I va preguntar al seu pare: «¿Quant de temps fa que li passa, això?» Li
contestà: «Des de petit. [22] I sovint l'ha tirat al foc i a l'aigua per perdre'l; però, si hi podeu
res, tingueu compassió de nosaltres i ajudeu-nos». [23] Jesús li replicà: «això de si
podeu...! Tot és possible al qui té fe». [24] A l'instant exclamà el pare del minyó: «Crec!
Ajudeu la meva manca de fe!» [25] Veient Jesús que afluïa la gent, va comminar l'esperit
impur dient-li: «Esperit mut i sord, jo t'ho mano, surt d'ell i no hi tornis més». [26] I enmig
de xiscles i grans convulsions va sortir; i va quedar com mort, de manera que la majoria
de la gent deien: «S'ha mort». [27] Però Jesús, tot prenent-lo de la mà, el va aixecar, i es va
posar dret. [28] Un cop a casa, els deixebles li preguntaren en privat: «¿Com és que
nosaltres no l'hem pogut expulsar?» [29] I els digué: «Aquesta mena no es pot fer sortir
amb res més, si no és per l'oració».

Jesús torna a anunciar la passió.— [30] En partir d'allà, passaven per la Galilea, i no
volia que ho sabés ningú. [31] Perquè instruïa els seus deixebles, i els deia «El Fill de
l'home serà posat a les mans dels homes, i el faran morir, i, un cop mort, al cap de tres
dies ressuscitarà». [32] Però ells no entenien el que deia, i temien d'interrogar-lo.

El primer s'ha de fer servidor de tots.— [33][2128] Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a
casa, els preguntà: «¿Què discutíeu pel camí?» [34] Però ells callaven, perquè pel camí
havien discutit entre ells sobre qui era el més gran. [35][2129] Aleshores, asseient-se, va cridar
els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, es farà el darrer de tots i el servidor de
tots».

Els qui fan bé en nom del Crist.— [36] Prengué aleshores un infant, el posà enmig
d'ells i, tot abraçant-lo, els va dir: [37] «El qui acull un d'aquests infants —2109→ en
nom meu, a mi m'acull; i el qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó aquell qui m'ha
enviat».

[38][2130] Joan li digué: «Mestre, n'hem vist un que expulsava dimonis en nom vostre, i
que no ve amb nosaltres, i li ho volíem prohibir, perquè no venia amb nosaltres». [39] Però
Jesús digué: «No li ho prohibiu, que no hi ha ningú que faci un miracle en nom meu i
pugui de seguida parlar malament de mi. [40] Qui no està contra nosaltres està amb
nosaltres[2131].

[41][2132] Qui us doni de beure un vas d'aigua en el meu nom, perquè sou del Crist, us
asseguro que no perdrà la seva recompensa.

Valor dels petits i gravetat de l'escàndol.— [42] I, si algú ha de fer caure un
d'aquests petits que creuen, més li valdria que li posessin una mola d'ase al voltant del
coll i el llencessin al mar. [43] Si la mà t'és ocasió de pecat, talla-te-la; més et val d'entrar
manc a la vida, que no pas d'anar amb totes dues mans a la Gehenna, al foc inextingible.
[44][2133] [45] I, si el peu t'és ocasió de pecat, talla-te'l; més et val d'entrar coix a la vida, que no
pas de ser tirat amb tots dos peus a la Gehenna. [46][2134] [47] I, si l'ull t'és ocasió de pecat,
llença'l; més et val d'entrar borni al Regne de Deu, que no pas de ser tirat amb tots dos
ulls a la Gehenna, [48][2135] on *el seu corc no mor i el foc no s'apaga*. [49] Perquè tothom serà
salat amb foc[2136].

[50] Bona és la sal; però, si la sal es torna insípida, amb què l'adobareu?[2137] Tingueu
sal en vosaltres, i viviu en pau els uns amb els altres».

[10] **Jesús se'n va a la Perea.—** [1][2138] En sortir d'allí, se n'anà a la regió de la Judea i a
l'altra banda del Jordà, i una altra vegada anaven al seu voltant les multituds, i, tal com
solia, els ensenyava.

El matrimoni és indissoluble.— [2] Se li acostaren aleshores uns fariseus i li
preguntaren, per provar-lo, si és lícit a un home de repudiar la muller. [3] Ell els
respongué: ¿Què us va ordenar Moisès?» [4] Ells li digueren: «Moisès va permetre
d'escriure una carta de divorci i així repudiar». [5] Jesús —2110→ els respongué: «Per
la vostra duresa de cor us va escriure aquesta prescripció; [6][2139] però al principi de la
creació *els va fer home i dona.* [7][2140] *Per això, l'home deixarà el pare i la mare,* [8] *i tots
dos seran una sola carn*. Així, ja no són dos, sinó una sola carn. [9] El que Déu, doncs, va
unir, que l'home no ho separi». [10] Un cop a casa, els deixebles l'interrogaren novament

sobre això. [11] I els digué: «El que repudia la seva muller i es casa amb una altra, comet
adulteri contra aquella; [12] i, si una dona abandona el seu marit i es casa amb un altre,
comet adulteri».

El Regne de Déu és dels qui són com els infants. [13] Li presentaven uns infants
perquè els toqués, però els deixebles els reptaven. [14] En veure-ho Jesús, es va disgustar i
els digué: «Deixeu que els infants vinguin a mi, no els ho prohibiu, que el Regne de Déu
és dels qui són com ells. [15] Us asseguro que qui no rebi el Regne de Déu com un infant,
no hi entrarà pas». [16] I els abraçava i els beneïa imposant-los les mans.

Els rics difícilment entraran al Regne de Déu.— [17] Quan es posava en camí, un
corregiré cap a ell i, agenollat, li demanava: «Mestre bo, ¿què haig de fer per posseir la
vida eterna?» [18] Jesús li digué: «¿Per què em dius bo? Ningú no és bo sinó únicament
Déu. [19][2141] Ja saps els manaments: *No matis, no cometis adulteri, no robis, no llevis fals
testimoni, no facis cap frau, honra el pare i la mare*». [20] Ell li digué: «Mestre, tot això,
ho he guardat des de la meva joventut». [21] Aleshores Jesús se'l mirà i el va estimar; i li
digué: «Una sola cosa et falta: vés, ven tot el que tens, i dóna-ho als pobres, i tindràs un
tresor al cel; després vine, segueix-me». [22] Però ell, apesarat per aquestes paraules, se
n'anà tot trist, perquè tenia molts béns.

[23] Aleshores Jesús, mirant al seu voltant, digué als deixebles: «Que difícilment
entraran al Regne de Déu els qui tenen riqueses!» [24] Els deixebles quedaren consternats
de les seves paraules. Però Jesús els tornà a dir: «Fills meus, que n'és, de difícil, d'entrar
al Regne de Déu! [25] És més fàcil que un —2111→ camell passi pel forat d'una agulla,
que no pas que un ric entri al Regne de Déu». [26] Ells es quedaren encara més
impressionats, i es deien els uns als altres: «Aleshores, qui pot salvar-se?» [27] Jesús,
mirant-se'ls, digué: «Als homes és impossible, però no a Déu, que a Déu tot és
possible».

Recompensa dels qui ho deixen tot per seguir Jesús.— [28] Pere aleshores li digué:
«Mireu, nosaltres ho hem deixat tot i us hem seguit». [29] Jesús va respondre: «Us
asseguro que no hi ha ningú que hagi deixat casa, o germans, o germanes, o mare, o
pare, o fills, o camps, per causa meva i de l'evangeli, [30] que no rebi cent vegades més ara,
en aquest temps, en cases, germans, germanes, mares, fills i camps, amb persecucions, i,
en el temps futur, la vida eterna. [31] Però molts passaran a ser de primers, darrers, i de
darrers, primers».

Jesús puja a Jerusalem per morir i ressuscitar.— [32] Feien camí tot pujant a
Jerusalem; Jesús els anava al davant, i ells n'estaven admirats i el seguien amb por.
Llavors prengué una altra vegada amb ell els dotze, i començà a dir-los el que li havia
de passar: [33] «Miren, ara pugem a Jerusalem, i el Fill de l'home serà posat a les mans
dels grans sacerdots i dels escribes; el condemnaran a mort, i el posaran a les mans dels
estrangers, [34] i l'escarniran, li escopiran, l'assotaran i el mataran, i al cap de tres dies
ressuscitarà».

Al Regne del Crist, el primer ha de ser l'esclau de tots.— [35] Llavors se li acosten
Jaume i Joan, els fills de Zebedeu, i li diuen «Mestre, voldríem que ens féssiu el que us
demanarem». [36] «Ell els digué: «Què voleu que us faci?» [37] Li respongueren: «Concediu-
nos de seure l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra, a la vostra glòria». [38] Jesús
els respongué: «No saben pas el que demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo haig de

beure o ser batejats amb el baptisme[2142] amb què jo haig de ser batejat?» 39 Li digueren:
«Podem». Jesús els va dir: «El calze que jo haig de beure, prou el beureu, i amb el —
2112→ baptisme amb què haig de ser batejat, també hi sereu batejats; 40 però seure a la
meva dreta o a la meva esquerra, no és cosa meva de concedir-ho, sinó que és per a
aquells a qui ha estat destinat». 41 En sentir-ho tots deu, s'indignaren contra Jaume i Joan.
42 Però Jesús els va cridar i els digué: «Ja sabeu que els qui són tinguts per governants de
les nacions en disposen com a amos, i els seus magnats les tenen sota el seu poder. 43 No
ha de ser així entre vosaltres; sinó que el qui vulgui arribar a ser gran entre vosaltres que
es faci servent vostre, 44 i el qui vulgui ser el primer entre vosaltres que es faci esclau de
tots; 45[2143] com també el Fill de l'home ha vingut no pas a ser servit, sinó a servir i a
donar la vida en rescat *per una multitud*».

Guarició d'un cec.— 46 Arribaren a Jericó. I quan sortia de Jericó amb els
deixebles i molta gent, el fill de Timeu, Bartimeu, cec captaire, seia vora el camí. 47 En
sentir que era Jesús de Natzaret, es posà a cridar: «Fill de David, Jesús, tingueu
compassió de mi!» 48 Molts el reptaven perquè callés; però ell encara cridava molt més:
«Fill de David, tingueu compassió de mi!» 49 Jesús es va aturar i digué: «Crideu-lo».
Crideu el cec i li diuen: «Coratge! Aixeca't, que et crida». 50 Ell, llençant el mantell i
aixecant-se amb un salt, anà cap a Jesús. 51 Aleshores Jesús li adreçà la paraula: «¿Què
vols que et faci?» El cec li va respondre: «Mestre, que hi vegi!» 52 Jesús li digué: «Vés,
la teva fe t'ha salvat». I a l'instant hi va veure, i el seguia pel camí.

Jesús a Jerusalem (Mc. 11,1 - 13,37)

11 Jesús entra com a Rei.— 1[2144] Quan s'acostaven a Jerusalem, a Bet-Fagué i
Betània, prop de la muntanya de les Oliveres, va enviar dos dels seus deixebles 2 i els
digué: «Aneu al poble d'enfront vostre i, així que hi entren, trobareu un pollí fermat,
sobre el qual ningú no ha muntat mai; desfermeu-lo i porteu-lo. 3 I, si algú us deia: «¿Per
què feu això?», digueu: «El —2113→ Senyor el necessita, i de seguida el tornarà
aquí». 4 Se n'anaren i trobaren un pollí fermat en un portal, a fora, al carrer, i el van
desfermar. 5 Alguns dels qui eren allí els dugueren: «¿Què feu, que desfermeu el pollí?»
6 Però ells els van respondre tal com Jesús els havia dit; i els van deixar fer. 7 Aleshores
dugueren a Jesús el pollí, li tiraren al damunt els seus mantells, i va muntar-hi. 8 Molts
estengueren pel camí els seus mantells; d'altres, ramatge que tallaven dels camps. 9[2145] I
els qui anaven davant i els qui seguien cridaven: *«Hosanna! Beneït el qui ve en nom del
Senyor!* 10 Beneït el regne que ve del nostre pare David! Hosanna a les altures!»

11 I va entrar a Jerusalem, al temple, i, després d'haver donat una mirada tot al
voltant, com que ja era tard, va marxar cap a Betània amb els dotze.

Jesús profetitza contra una figuera que no té fruit.— 12 L'endemà, quan sortien
de Betània, tenia gana. 13 En veure de lluny una figuera que ja tenia fulles, hi anà per si
hi trobava res i, en arribar-hi, no hi trobà sinó fulles, perquè llavors no era temps de
figues. 14 Aleshores li digué: «Que mai més ningú no mengi fruit de tu». I els deixebles
ho sentien.

Jesús treu del temple els negociants.— [15] Van arribar a Jerusalem. Entrà al recinte
del temple, i es posà a expulsar els qui venien i compraven al temple, i va bolcar les
taules dels canvistes i les cadires dels qui venien coloms, [16] i no permetia que ningú
traginés res passant pel recinte del temple. [17][2146] I els ensenyava: «¿No està escrit: *La*
meva casa serà anomenada casa d'oració per a tots els pobles? Vosaltres, en canvi,
n'heu fet *una cova de lladres*». [18] Ho van sentir els grans sacerdots i els escribes, i
buscaven com podrien eliminar-lo, perquè el temien, veient que tota la gent estava
meravellada de la seva doctrina. [19] I, així que es feia fosc, sortia de la ciutat.

La figuera seca. Poder de la fe.— [20] Al matí, tot passant, veieren que la figuera
s'havia assecat de soca-rel. [21] Pere, recordant-se'n, li digué: —2114→ «Mestre, mireu,
la figuera que vau maleir s'ha assecat». [22] Jesús els respongué: «Tingueu fe en Déu. [23] Us
asseguro que, si algú diu a aquesta muntanya: «Alça't i tira't al mar», i no dubta en el
seu cor, sinó que creu que allò que diu es realitzarà, ho obtindrà. [24] Per això, us dic: tot
allò que pregueu i demaneu, creieu que ja ho teniu concedit, i ho tindreu. [25] I, quan
pregueu, perdoneu, si teniu res contra algú, perquè també el vostre Pare del cel us
perdoni els vostres mancaments». [26][2147]

L'autoritat de Jesús.— [27] Arribaren de nou a Jerusalem. I mentre anava pel temple,
se li presentaren els grans sacerdots, els escribes i els ancians, [28] i li digueren: «¿Amb
quina autoritat fas aquestes coses? ¿Qui t'ha donat aquesta autoritat per a fer això?» [29]
Jesús els respongué: «Jo us preguntaré una cosa; contesteu-me, i us diré amb quina
autoritat faig això. [30] El baptisme de Joan, ¿era del cel o dels homes? Contesteu-me». [31]
Però ells reflexionaren dintre seu: «Si diem: «Del cel», dirà: «Doncs, ¿per què no el vau
creure?» [32] Però ¿direm: «Dels homes»? Temien la gent, perquè tothom tenia Joan per
un autèntic profeta. [33] I contestaren a Jesús: «No ho sabem». Aleshores Jesús els digué:
«Doncs, jo tampoc no us dic amb quina autoritat faig aquestes coses».

12 Els vinyaters rebels[2148]. [1][2149] I es posà a parlar-los en paràboles: «Un home *va*
plantar una vinya; la va voltar d'una tanca, hi va fer un cup i hi educà una torre;
després la va arrendar a uns vinyaters, i se'n va anar del país. [2] Al seu temps, va enviar
un dels seus homes per cobrar dels vinyaters la part corresponent dels fruits de la vinya.
[3] Però el van agafar, el van apallissar i l'aviaren amb les mans buides. [4] Llavors els envià
un altre dels seus homes; i a aquest, també, li van obrir el cap i el van ultratjar. [5] En va
enviar un altre; i aquest, el van matar; i molts d'altres: els uns, els van apallissar, i els
altres, els van matar. [6] Encara en tenia un: el seu fill estimat; també els el va enviar, a
l'últim, dient-se: —2115→ «El meu fill, el respectaran». [7] Però aquells vinyaters es
digueren entre ells: «Aquest és l'hereu; som-hi, matem-lo, i l'herència serà nostra». [8] I el
van agafar, el van matar i el van treure fora de la vinya. [9] ¿Què farà, doncs, l'amo de la
vinya? Vindrà, farà morir els vinyaters i donarà la vinya a uns altres. [10][2150] ¿No heu llegit
aquesta escriptura: La pedra que els constructors havien rebutjat, ha acabat al cim de
l'edifici; [11] és el Senyor qui ho ha fet, i és cosa admirable als nostres ulls?» [12] I el volien
agafar, però van tenir por de la gent; havien comprès que era per ells que havia dit la
paràbola. Aleshores el van deixar i se n'anaren.

Els drets del Cèsar i els de Déu.— [13] Llavors li envien alguns dels fariseus i dels
herodians per agafar-lo per sorpresa en alguna paraula. [14] Hi van, doncs, i li diuen:
«Mestre, sabem que dieu la veritat sense preocupar-vos de ningú, ja que no feu accepció
de persones, sinó que ensenyeu de debò el camí de Déu: ¿És lícit o no de pagar tribut al
Cèsar? ¿Hem de pagar o no hem de pagar?» [15] Però ell, que sabia la seva hipocresia, els

digué: «¿Per què em tempteu? Porteu-me un denari perquè el vegi». [16] Ells l'hi portaren.
I els digué: «¿De qui és aquesta imatge i la inscripció?» Li respongueren: «Del Cèsar». [17]
Jesús els replicà: «El que és del Cèsar, doneu-ho al Cèsar, i el que és de Déu, a Déu». I
quedaven admirats d'ell.

La resurrecció dels morts.— [18] Hi anaren uns saduceus, els quals neguen
l'existència de la resurrecció, i li preguntaven: [19][2151] «Mestre, Moisès ens va prescriure
que, *si el germà d'un moria*, i deixava la muller *sense fills, el seu germà prengués la*
muller per donar descendència al seu germà. [20] Hi havia set germans; el primer va
prendre muller i, en morir, no va deixar descendència. [21] També el segon la va prendre i
va morir sense deixar descendència; i semblantment el tercer; [22] i cap dels set no va
deixar descendència. Després de tots va morir també la dona. [23] En la resurrecció, quan
ressuscitaran, ¿de quin d'ells serà muller? Perquè tots set la van tenir —2116→ per
muller». [24] Jesús els va dir: «¿No és perquè desconeixeu les Escriptures i el poder de
Déu que aneu equivocats? [25] Perquè, quan han ressuscitat d'entre els morts, ningú no
pren muller o marit, sinó que són com àngels en el cel; [26][2152] i pel que fa a la resurrecció
dels morts, ¿no heu llegit en el llibre de Moisès, en el passatge de la bardissa, com li va
parlar Déu, dient: *Jo sóc el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob?* **27** No és
pas Déu de morts, sinó Déu de vius. Aneu molt errats».

Els dos manaments més grans.— [28] Llavors se li acostà un dels escribes, que els
havia sentits discutir, i, veient que els havia respost encertadament, li preguntà: «¿Quin
és el primer manament de tots?» [29][2153] Jesús contestà: «El primer és: Escolta, Israel: *El*
Senyor, el nostre Déu, és l'únic Senyor; [30] *i estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor,*
amb tota l'ànima, amb tot l'esperit i amb tota la teva força. [31][2154] El segon és aquest:
Estima el teu proïsme com a tu mateix. Més gran que aquests no hi ha cap altre
manament». [32][2155] L'escriba li digué: «Molt bé, Mestre, amb raó heu dit que ell *és un de*
sol, i que no n'hi ha d'altre fora d'ell; [33][2156] *i que estimar-lo amb tot el cor, amb tot*
l'enteniment i amb tota la força, i estimar el proïsme com a si mateix és millor que tots
els holocaustos i sacrificis». [34] Veient Jesús que havia respost assenyadament, li digué:
«No ets lluny del Regne de Déu». I ningú ja no s'atrevia a interrogar-lo més.

El Messies, Senyor de David.— [35] Jesús deia, ensenyant al temple: «¿Com és que
els escribes diuen que el Messies és fill de David? [36][2157] David mateix ha dit, mogut per
l'Esperit Sant: *El Senyor va dir al meu Senyor: Seu a la meva dreta mentre poso els teus*
enemics sota els teus peus. [37] David mateix l'anomena Senyor; ¿d'on ve, doncs, que sigui
fill seu?» I la massa del poble l'escoltava amb gust.

Vanitat i falsedat dels escribes.— [38][2158] En el seu ensenyament deia: «Guardeu-
vos dels escribes. Els agrada de passejar-se amb llargues vestidures, de ser saludats
a —2117→ les places [39] i d'ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers
llocs als convits; [40][2159] devoren les cases de les viudes i amb intenció fingida fan llargues
oracions; aquests sofriran una condemna més severa».

Ofrena d'una viuda pobra.— [41][2160] Es trobava assegut davant la sala del tresor, i
mirava com la gent hi tirava diners; i molts rics hi tiraven molt. [42] S'hi presentà una
viuda pobra i va tirar-hi dues peces menudes, que fan un quadrant[2161]. [43] Llavors va
cridar els deixebles, i els digué: «Us asseguro que aquesta viuda pobra hi ha tirat més
que tots els qui tiren al tresor; [44] perquè tots hi han tirat d'allò que els sobra; ella, en
canvi, de la seva indigència, hi ha tirat tot el que posseïa, tot el que tenia per a viure».

13 Jesús profetitza la destrucció del temple.— 1[2162] Quan ell sortia del temple,
un dels seus deixebles li digué: «Mentre, mireu quines pedres i quines construccions!» 2
Jesús li féu «¿Veus aquestes construccions tan grans? No en quedarà aquí pedra sobre
pedra que no sigui destruïda».

3 Mentre es trobava assegut a la muntanya de les Oliveres, enfront del temple,
Jaume, Joan i Andreu li preguntaren a part: 4 «Digueu-nos quan passarà això i quin serà
el senyal de quan tot això serà a punt d'acomplir-se».

Senyals que no són encara la fi.— 5 Aleshores Jesús començà a dir-los: «Mireu
que ningú no us enganyi. 6 Molts vindran valent-se del meu nom i diran: «Sóc jo», i
enganyaran molta gent. 7[2163] I quan sentireu guerres i rumors de guerres, no us alarmeu;
això ha de passar, però encara no és la fi. 8[2164] *Un poble s'alçarà contra un altre, i un*
regne, contra un altre regne, hi haurà terratrèmols a diversos llocs, hi haurà fams;
aquestes coses són el començament dels dolors.

Anunci de les persecucions.— 9 Vetlleu per vosaltres mateixos; us posaran a les
mans dels sanedrins i us assotaran a les sinagogues, —2118→ i compareixereu
davant dels governadors i dels reis per causa meva, per donar testimoniatge davant
d'ells. 10 Cal primer que el missatge joiós sigui proclamar a tots els pobles. 11 I quan us
duguin per posar-vos a les seves mans, no us preocupen de què direu: digueu el que us
sigui donat en aquella hora, perquè no sereu vosaltres els qui parlareu, sinó l'Esperit
Sant. 12[2165] Un germà lliurarà el seu germà a la mort, i un pare, el seu fill, i *els fills*
s'insubordinaran contra els pares i els mataran. 13 I tothom us avorrirà per causa del meu
nom; però el qui haurà perseverat pacientment fins a la fi, aquest és el qui se salvarà.

La gran desgràcia de Jerusalem.— 14[2166] Quan veureu *l'abominació de la*
desolació establerta allà on no deu —el qui ho llegeix, que ho entengui—, llavors els
qui es trobin a la Judea, que fugin a les muntanyes; 15 i el qui sigui al terrat, que no baixi
ni entri pas a endur-se res de casa seva; 16 i el qui sigui al camp, que no torni pas enrera
per endur-se el mantell. 17 Ai de les qui estiguin embarassades i de les qui criïn aquells
dies! 18 Pregueu que no s'escaigui a l'hivern. 19[2167] Perquè aquells dies seran d'*unes*
desgràcies tals, com no n'hi ha hagudes mai de semblants des del principi de la creació
que Déu va crear, *fins ara*, ni n'hi haurà. 20 I, si el Senyor no hagués escurçat aquells
dies, no se salvaria ningú; però per causa dels elegits que va escollir ha escurçat aquells
dies.

Falsos Messies.— 21 Si llavors algú us diu: «Mireu, aquí hi ha el Messies; mireu, és
allà»; no us ho cregueu. 22[2168] Perquè sortiran *falsos messies i falsos profetes i faran*
senyals i prodigis capaços d'enganyar, si fos possible, fins els elegits; 23 però vosaltres
vigileu: us ho dic per endavant.

Adveniment gloriós del Fill de l'home.— 24[2169] Aquells dies, després d'aquella
desgràcia, *el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror,* 25 *les estrelles aniran caient del cel*
i els exèrcits del cel seran sacsejats i abatuts. 26[2170] I aleshores veuran *el Fill de l'home,*
venint entre núvols amb gran —2119→ poder i majestat. 27[2171] Llavors enviarà els
àngels *i reunirà els seus elegits dels quatre vents, dura extrem de la terra a l'extrem del*
cel.

[28] Apreneu de la figuera aquesta paràbola: Quan la seva branca ja es torna tendra, i
les fulles broten, coneixeu que l'estiu és a prop; [29] així també vosaltres, quan veureu que
passen aquestes coses, sapigueu que és a prop, a les portes. [30] Us asseguro que no
passarà aquesta generació, que tot això no s'hagi realitzat. [31] El cel i la terra passaran,
però les meves paraules no passaran.

[32] Pel que fa al dia o a l'hora, ningú no els sap, ni els àngels del cel, ni el Fill, sinó el
Pare.

Cal estar sempre a punt. [33][2172] Vigileu, vetlleu, perquè no sabeu quan serà el
moment. [34][2173] Com l'home que se'n va de viatge, i ha deixat la seva casa, després de
donar facultats als servents, a cada un la seva tasca, i ha manat al porter que vetlli. [35]
Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quan vindrà l'amo de la casa, si al vespre o a mitjanit, o
al cant del gall o a la matinada; [36] no fos cas que, venint sobtadament, us trobés dormint.
[37] I el que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: vetlleu!»

El fill de l'home, sofrent i triomfant (Mc. 14,1 - 16,20)

14 Consell dels sanedrites contra Jesús. [1][2174] Al cap de dos dies s'esqueia la
Pasqua i els Àzims. I els grans sacerdots i els escribes buscaven com podrien apoderar-
se de Jesús amb engany i matar-lo, [2] perquè deien: «No pas durant la festa, no fos cas
que es produís un avalot del poble».

Unció profètica. Traïció de Judes.— [3] Trobant-se, doncs, Jesús a Betània, a casa
de Simó el leprós, mentre era a taula, comparegué una dona que duia un vas d'alabastre
amb perfum de nard autèntic, de gran preu, va trencar el vas i li vessà damunt del cap. [4]
Alguns s'ho prenien malament entre ells: «¿Per què s'ha malgastat així el perfum? [5]
S'hauria pogut vendre aquest perfum per més de tres-cents denaris, i donar-ho als
pobres». I s'indignaven —2120→ contra ella. [6] Però Jesús digué: «Deixeu-la; ¿per
què l'amoïneu? Ha fet amb mi una obra bona. [7] De pobres, en tindreu sempre amb
vosaltres, i quan voldreu els podreu fer bé; en canvi, a mi, no sempre em tindreu. [8] Ha
fet el que ha pogut; s'ha avançat a ungir el meu cos per a la sepultura. [9] Us asseguro que
quan l'evangeli serà proclamat per tot el món, també es dirà això que ha fet, en
recordança d'ella». [10] Llavors Judes Iscariot, un dels dotze, anà a trobar els grans
sacerdots per posar-lo a les seves mans. [11] Ells, en sentir-ho, se n'alegraren i prometeren
de donar-li diners. I buscava com podria fer-ho oportunament.

Preparació del sopar pasqual.— [12] El primer dia dels Àzims, quan s'immolava
l'anyell pasqual, li diuen els deixebles: «¿On voleu que anem a fer els preparatius
perquè pugueu menjar l'anyell pasqual?» [13] Aleshores envià dos dels seus deixebles amb
aquest encàrrec: «Aneu a la ciutat, i us trobareu amb un home que duu una gerra
d'aigua; seguiu-lo, [14] i allà on entri, digueu a l'amo de la casa: «El Mestre diu: «¿On és la
meva estança, on podré menjar l'anyell pasqual amb els meus deixebles?» [15] I ell us
mostrarà a dalt una gran sala a punt, amb estores i coixins; i allà prepareu-nos-ho». [16] Els
deixebles sortiren i anaren a la ciutat, ho van trobar tal com els havia dit i prepararen el
sopar pasqual.

Anunci de la traïció.— [17] Arribat el vespre, hi anà amb els dotze. [18][2175] I, mentre
eren a taula, tot menjant, Jesús digué: «Us asseguro que un de vosaltres em trairà, *un*
que menja amb mi». [19] Ells es posaren tots tristos i començaren a dir-li un per un: «No
seré pas jo?» [20] Ell els respongué: «És un dels dotze que suca amb mi al plat. [21] El Fill de
l'home se'n va, tal com d'ell està escrit; però ai d'aquell pel qual el Fill de l'home és traït!
Més li valia que no hagués nascut, aquest home».

L'eucaristia.— [22] I, mentre menjaven, prengué pa, digué la benedicció, el partí i els
el donà dient: «Preneu, això és el meu cos». [23] Després —2121→ prengué una copa i,
dita l'acció de gràcies, els la passà, i en begueren tots. [24][2176] I els va dir: «*Això es la meva*
sang de l'aliança, que serà vessada per una multitud. [25] De debò us dic que ja no beuré
més del fruit del cep fins al dia que el begui nou al Regne de Déu».

Jesús prediu la dispersió dels deixebles i la negació de Pere.— [26] I, després de
l'himne, van sortir cap a la muntanya de les Oliveres. [27][2177] Aleshores Jesús els digué:
«Tots us escandalitzareu, perquè està escrit: *Mataré el pastor, i es dispersaran les*
ovelles; [28] però, un cop ressuscitat, us precediré a la Galilea». [29] Pere li va dir «Encara
que tots s'escandalitzin, jo, no». [30] Jesús li féu: «Doncs, jo et dic que tu avui, aquesta
mateixa nit, abans que el gall canti dues vegades, me'n negaràs tres». [31] Però ell encara
insistia més: «Ni que em calgui morir amb vós, no us negaré». D'una manera semblant
parlaven tots.

Jesús prega i accepta la voluntat del Pare.— [32] Arribaren en una propietat,
anomenada Guetsemaní, i digué als deixebles: «Quedeu-vos aquí mentre prego». [33]
Aleshores prengué amb ell Pere, Jaume i Joan, i començà a sentir esglai i abatiment,
[34][2178] i els digué: «Em moro de *tristor*. Quedeu-vos aquí i vetlleu». [35] S'avançà un tros, es
deixà caure en terra, i pregava que, si era possible, passés lluny d'ell aquella hora. [36] I
deia: «Abbà[2179], Pare, tot us és possible; allunyeu de mi aquest calze; però que no es
faci el que jo vull, sinó el que vós voleu». [37] Llavors hi va i els troba dormint; i diu a
Pere: «Simó, dorms? ¿No has estat capaç de vetllar una hora? [38] Vetlleu i pregueu, per
no caure en cap temptació; l'esperit prou està a punt, però la carn és feble». [39] Se n'anà
encara i pregà dient les mateixes paraules. [40] En tornar, els trobà dormint, perquè els
pesaven els ulls; i no sabien què contestar-li. [41] Hi va per tercera vegada i els diu:
«Dormiu ara i reposeu. Ja és massa tard. Ha arribat l'hora, el Fill de l'home és posat a les
mans dels pecadors. [42] Aixequeu-vos, anem! El qui em traeix ja és aquí».

—2122→

Jesús és pres, i els deixebles l'abandonen.— [43] Tot seguit, encara ell parlava, es
presenta Judes, un dels dotze, i amb ell una colla amb espases i garrots, de part dels
grans sacerdots, dels escribes i dels ancians. [44] El traïdor els havia donat aquest senyal:
«Aquell qui jo besaré, és ell; agafeu-lo i endueu-vos-el ben segur». [45] I, així que arribà,
se li acostà dient-li: «Mestre!» I el besà. [46] Ells li posaren les mans al damunt i
l'agafaren. [47] Però un dels presents es tragué l'espasa, va ferir el criat del gran sacerdot i
li tallà l'orella. [48] Jesús els digué: «¿Com per un lladre heu sortit amb espases i garrots a
agafar-me? [49] Cada dia era amb vosaltres al temple ensenyant, i no em vau agafar; és,
però, perquè es compleixin les Escriptures». [50] Aleshores tots l'abandonaren i fugiren. [51]
Un cert jove[2180] el seguia, embolcallat amb un llençol sobre el cos nu, i el van agafar; [52]
però ell, deixant el llençol, va fugir tot nu.

Jesús es declara Messies i Fill de Déu.— [53] Llavors dugueren Jesús al gran
sacerdot, i es reuniren tots els grans sacerdots, els ancians i els escribes. [54] Pere el va
seguir de lluny fins a dintre el pati del gran sacerdot i, assegut amb els criats, s'escalfava
vora el foc. [55] Els grans sacerdots i tot el sanedrí buscaven una declaració contra Jesús
per condemnar-lo a mort, i no la trobaven; [56] perquè molts declaraven en fals contra ell,
però les declaracions no concordaven. [57] Alguns s'aixecaren per declarar en fals contra
ell, i deien: [58] «Nosaltres hem sentit que deia: «Jo destruiré aquest temple, fet de mà
d'home, i en tres dies n'edificaré un altre no fet de mà d'home». [59] I ni així no
concordaven les declaracions. [60] Llavors el gran sacerdot es posà al mig i va interrogar
Jesús: «¿No contestes res? ¿Què és això que aquests testifiquen contra tu?» [61] Però Jesús
callava i no responia res. Novament el va interrogar el gran sacerdot i li digué: «¿Ets tu
el Messies, el Fill del Beneït?[2181]» [62][2182] Jesús respongué: «Jo el sóc, i veureu el *Fill de
l'home assegut a la dreta del Poder i venint sobre els núvols del cel*». [63] Aleshores el
gran sacerdot, —2123→ esquinçant-se els vestits, digué: «¿Quina necessitat tenim
encara de testimonis? [64] ¿Heu sentit la blasfèmia? ¿Què us en sembla?» I tots ells
sentenciaren que era reu de mort.

[65] Llavors alguns començaren a escopir-li i a tapar-li la cara i a donar-li cops de
puny i a dir-li: «Profetitza!» I els criats li pegaven bufetades.

Negacions de Pere.— [66] Mentre Pere era a baix al pati, es presentà una de les
criades del gran sacerdot [67] i, en veure Pere, que s'escalfava, se'l mirà bé i li va dir: «Tu
també hi eres amb el Natzarè, amb Jesús». [68] Però ell ho negà: «No sé ni entenc què vols
dir». Aleshores va sortir fora, al vestíbul, i un gall va cantar. [69] La criada, que el va
veure, començà a dir una altra negada als presents: «Aquest és un d'ells». [70] Però ell
tornà a negar-ho. Poc temps després, els presents tornaven a dir a Pere: «Certament que
ets un d'ells, perquè ets galileu». [71] Però ell es posà a maleir i a jurar: «Jo no conec
aquest home que dieu!» [72] I a l'instant, per segona negada, va cantar un gall. Llavors Pere
es va recordar de les paraules que Jesús li havia dit: «Abans que canti el gall dues
vegades, me'n negaràs tres». I va esclatar en plors.

15 Condemna legal a la reunió del sanedrí. [1][2183] Tot seguit, de bon matí, els
grans sacerdots tingueren consell amb els ancians, els escribes i tot el sanedrí. I, després
d'haver lligat Jesús, el dugueren i el posaren a les mans de Pilat.

Jesús, davant de Pilat, es declara Rei.— [2] Pilat el va interrogar: «¿Tu ets el rei
dels jueus?» Ell li respongué: «Tu mateix ho dius». [3] I els grans sacerdots l'acusaven de
moltes coses. [4] Pilat el va interrogar novament: «¿No contestes res? Mira de quantes
coses t'acusen». [5] Però Jesús ja no va respondre res, de manera que Pilat n'estava tot
estranyat.

Barrabàs, preferit a Jesús. La sentència.— [6] Cada festa els concedia la llibertat
d'un pres, el que demanaven. [7] N'hi havia un, que es deia Barrabàs, empresonat —
2124→ amb els sediciosos que en el disturbi havien comès un homicidi. [8] Pujà la
multitud i començà a demanar el que els solia concedir. [9] Pilat els respongué: «¿Voleu
que us deixi lliure el rei dels jueus?» [10] Perquè sabia que els grans sacerdots l'hi havien
portat per enveja. [11] Però els grans sacerdots excitaren la multitud perquè més aviat els
deixés lliure Barrabàs. 12 Pilat tornà a parlar-los i els digué: «¿Què en faré, doncs, del
qui anomeneu el rei dels jueus?» [13] Però ells cridaren una altra vegada: «Crucifica'l!» [14] I
Pilat els deia: «¿Quin mal ha fet?» Però ells cridaren encara més «Crucifica'l!» [15]

Aleshores Pilat, volent acontentar la multitud, els va deixar anar Barrabàs i va lliurar
Jesús, un cop assotat, perquè el crucifiquessin.

Burles dels soldats.— [16] Els soldats se l'endugueren a dins el pati, això és, al
pretori, i convocaren tota la cohort. [17] Llavors el vestiren de porpra i li cenyiren una
corona teixida d'espines; [18] i començaren a saludar-lo: «Salve, rei dels jueus!» [19] I li
pegaven al cap amb una canya, li escopien, i agenollats, li feien acatament.

Crucifixió.— [20] Acabada la burla, li van treure la porpra i li posaren el seu vestit.
Aleshores el conduïren fora per crucificar-lo, [21] i van obligar a portar la creu un que
passava, un tal Simó de Cirena, el pare d'Alexandre i de Rufus[2184], que venia del camp.
[22] I el dugueren al lloc del Gòlgota, que vol dir lloc de la Calavera. [23] I li donaven vi
mirrat, però no en prengué. [24][2185] Aleshores el van crucificar, i *es repartiren els seus*
vestits fent-se'ls a la sort, a veure què treia cada un. [25] Era cap a les nou quan el
crucificaren. [26] El rètol de la causa de la seva condemna era escrit així: «El rei dels
jueus». [27] Amb ell crucificaren dos lladres, l'un a la dret a i l'altre a l'esquerra. [28][2186]

Burles de la gent i dels sacerdots.— [29][2187] Els qui passaven l'insultaven, *movent el*
cap i dient: «Au, tu que destrueixes el temple i el reconstrueixes en tres dies, [30] salva't a
tu mateix baixant —2125→ de la creu!» [31] També els grans sacerdots, burlant-se'n
entre ells amb els escribes, deien: «Va salvar-ne d'altres, i a si mateix no es pot salvar; [32]
el Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu perquè ho vegem i creguem». També
els qui estaven crucificats amb ell l'injuriaven.

Mort de Jesús.— [33] A migdia, les tenebres s'estengueren sobre tota la terra fins a
les tres de la tarda. [34][2188] I allà a les tres, Jesús va exclamar amb veu forta: *«Eloi, Eloi,*
lamà sabactani?» Que vol dir: *«Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?»* [35] En
sentir-ho alguns dels presents, deien: «Mireu, crida Elies». [36] [2189]Un corregué, xopà de
vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya i li *donava de beure* dient:
«Deixeu, vejam si ve Elies a baixar-lo». [37] Aleshores Jesús, llançant un gran clam, va
expirar. [38] Llavors el vel del temple s'esquinçà en dos de dalt a baix. [39] El centurió apostat
davant d'ell, en veure la manera com havia expirat digué: «Veritablement, aquest home
era Fill de Déu».

[40] Hi havia també unes dones que miraven de lluny estant, entre les quals hi havia
Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume el menor i de Josep, i Salomé[2190], [41] les quals,
quan era a la Galilea, el seguien i el servien, i moltes d'altres que havien pujat amb ell a
Jerusalem.

Sepultura de Jesús.— [42] Ja cap al vespre, com que era dia de la Preparació, és a
dir, vigília del dissabte, [43] vingué Josep d'Arimatea, membre honorable del sanedrí, que
esperava també el Regne de Déu, entrà ardidament a veure Pilat i li demanà el cos de
Jesús. [44] Pilat s'estranyà que ja fos mort; féu cridar el centurió i li preguntà si ja havia
mort. [45] Informat pel centurió, concedí el cadàver a Josep. [46] Aquest va comprar un
llençol, baixà el cos, l'embolcallà amb el llençol, el dipositá en un sepulcre tallat a la
roca i féu rodolar una pedra a la porta del sepulcre. [47] Maria Magdalena i Maria, mare de
Josep, miraven on el posaven.

16 Un àngel anuncia la resurrecció.— —2126→ [1][2191] Passat el dissabte,
Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume, i Salomé compraren perfums per anar a ungir-

lo. [2] Molt de matí, el diumenge, arribaren al sepulcre a la sortida del sol. [3] I es deien
entre ells: «¿Qui ens farà rodolar la pedra de la porta del sepulcre?» [4] Van mirar, i van
veure que havien fet rodolar la pedra; era realment molt grossa. [5] Entraren llavors al
sepulcre i veieren un jove assegut a la dreta, vestit amb vesta blanca, i es van esglaiar. [6]
Però ell els digué «No tingueu por. Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat; ha
ressuscitat, no és aquí; mireu el lloc on el van posar. [7] Però aneu, digueu als seus
deixebles i a Pere que us precedeix a la Galilea; allà el veureu, tal com us va dir». [8]
Sortiren i van fugir del sepulcre, perquè el tremolor i l'esglai s'havien apoderat d'elles, i
no digueren res a ningú, perquè tenien por...[2192]

Aparicions de Jesús.— [9][2193] Un cop ressuscitat, de bon matí, el diumenge,
s'aparegué primerament a Maria Magdalena, de qui havia expulsat set dimonis. [10] Ella
anà a comunicar-ho als qui havien conviscut amb ell, que estaven afligits i ploraven.
[11][2194] Però, en sentir que vivia i que ella l'havia vist, no la van creure.

[12][2195] Després d'això, s'aparegué en una figura diversa a dos d'ells que feien camí i
anaven cap al camp. [13] Aquests tornaren a anunciar-ho als altres; però tampoc no els van
creure.

Jesús envia els apòstols a tot el món.— [14][2196] Finalment s'aparegué als onze,
mentre eren a taula, i els reprotxà la seva incredulitat i la seva duresa de cor, perquè no
havien cregut els qui l'havien vist ressuscitat d'entre els morts. [15][2197] I els digué: «Aneu
per tot el món i prediqueu el missatge joiós a tota criatura. [16] El qui creurà i serà batejat,
se salvarà; però el qui no creurà, es condemnarà. [17] Els senyals que acompanyaran els
qui creuran seran aquests: en nom meu expulsaran dimonis, parlaran noves llengües, [18]
agafaran serpents amb les mans i, si beuen cap metzina, no els farà mal; imposaran les
mans sobre —2127→ els malalts, i es posaran bons».

Glòria de Jesús i predicació de l'evangeli.— [19][2198] Així, doncs, el Senyor Jesús,
després d'haver-los parlat, *fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu.* [20] Ells se
n'anaren a predicar a tot arreu, i el Senyor hi cooperava i confirmava la paraula amb els
miracles que l'acompanyaven.

Evangeli segons Sant Lluc (Lc. 1,1 - 24,53)[2199]

1 Pròleg.— [1] Ja que molts han intentat de compondre una narració dels fets que
s'han esdevingut enmig de nosaltres, [2] tal com ens van ensenyar els qui des del principi
en foren testimonis oculars i ara són ministres de la paraula, [3] m'ha semblat també a mi,
que des de fa temps he procurat de seguir-ho tot amb exactitud, d'escriure-t'ho per ordre,
excel·lentíssim Teòfil, [4] perquè vegis com són de sòlids els ensenyaments en què has
estat instruït.

Joan i Jesús. Anunci, naixement i primers anys (Lc. 1,5 - 2,52)

Un àngel anuncia el naixement de Joan.— 5 Hi havia en temps d'Herodes, rei de
la Judea, un sacerdot que es deia Zacaries, del torn d'Abies[2200], el qual tenia per muller
una descendent d'Aharon, que es deia Elisabet. 6 Tots dos eren justos a la presència de
Déu i seguien, irreprotxables, tots els preceptes i les observances del Senyor. 7 Però no
tenien cap fill, perquè Elisabet era estèril[2201], i tots dos eren ja d'edat avançada.

8 Mentre complia davant Déu l'ofici sacerdotal, durant el torn de la seva classe, 9 li
tocà per sorteig, segons el costum dels sacerdots, d'entrar al santuari del Senyor per
oferir l'encens. 10 Durant l'hora de l'encens, tota la gent restava a fora pregant. 11
Aleshores se li aparegué un àngel del Senyor, dempeus a la dreta —2128→ de l'altar
de l'encens. 12 Zacaries, en veure'l, es torbà, i el temor s'apoderà d'ell. 13 Però l'àngel li
digué: «No tinguis por, Zacaries, que el teu prec ha estat escoltat; Elisabet, la teva
muller, et donarà un fill, i li posaràs Joan; 14 tu n'estaràs content i ho celebraràs, i molts
s'alegraran del seu naixement. 15 Serà gran als ulls del Senyor, *no beurà vi ni altres*
begudes fermentades[2202], i serà ple de l'Esperit Sant des del ventre de la mare; 16
convertirà molts dels fills d'Israel al Senyor, el seu Déu; 17[2203] li anirà al davant amb
l'esperit i el poder d'*Elies per convertir els cors dels pares envers els falls*, i perquè els
descreguts tinguin sentiments de justos, a fi de preparar al Senyor un poble ben
disposat». 18 Llavors Zacaries digué a l'àngel: «¿I com ho sabré, això? Perquè jo ja sóc
vell, i la meva dona també és d'edat avançada». 19 L'àngel li va respondre: «Jo sóc
Gabriel, l'assistent de Déu, i he estat enviat per parlar-te i anunciar-te aquest missatge
joiós; 20 mira, et quedaràs mut sense poder parlar, fins al dia que això passarà, ja que no
has cregut les meves paraules, que es compliran al seu temps».

21 Mentrestant, el poble esperava Zacaries, estranyat que trigués tant dintre el
santuari. 22 Quan va sortir, no els podia parlar, i conegueren que havia tingut una visió al
santuari; però ell només els feia senyes. S'havia tornat mut.

23 Un cop complerts els dies del seu ministeri, se'n va anar a casa seva. 24 Passats
aquests dies, Elisabet; la seva dona, va quedar embarassada, i durant cinc mesos s'estava
amagada. I deia: 25 «Ves com ha obrat amb mi el Senyor, quan ha decidit de posar terme
al meu oprobi entre els homes».

Un àngel anuncia el naixement de Jesús.— 26 Al sisè mes, l'àngel Gabriel fou
enviat per Déu a un poble de la Galilea, anomenat Natzaret, 27 a una noia verge, promesa
amb un home que es deia Josep, de la casa de David, i la verge es deia Maria. 28 Va
entrar, doncs, a casa d'ella i li digué: «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb
tu». 29 Ella es va torbar d'aquestes paraules, i pensava què podia significar —
2129→ aquesta salutació. 30 Però l'àngel li digué: «No tinguis por, Maria, que has
trobat gràcia a la presència de Déu; 31 concebràs i tindràs un fill, i li posaràs Jesús. 32[2204]
Serà gran i serà anomenat Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el *tron de David*, el
seu pare, 33 *regnarà per sempre* a la casa de Jacob, i el seu regne no tindrà fi». 34 Però
Maria digué a l'àngel: «¿I com és farà això, si jo no conec home?»[2205] 35 L'àngel li va
respondre: «L'Esperit Sant vindrà damunt teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la
seva ombra; per això, el nadó serà *sant*, serà *anomenat* Fill de Déu[2206]. 36 I mira,
Elisabet, la teva parenta, també ha concebut un fill a les seves velleses, i ja es troba al
sisè mes, ella que era tinguda per estèril; 37[2207] *que a Déu res no és impossible*». 38 Maria

digué aleshores: «Vet aquí l'esclava del Senyor; que es faci en mi segons la teva
paraula». I l'àngel es va retirar.

La mare de Jesús visita la mare de Joan.— [39] Aquells mateixos dies, Maria se
n'anà diligent a la muntanya, a la província de Judà, [40] va entrar a casa de Zacaries i
saludà Elisabet. [41] Quan Elisabet va sentir la salutació de Maria, l'infant li saltà dins del
ventre, i Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant; [42] i va exclamar amb veu forta «Beneïda
tu entre les dones, i beneït el fruit del teu ventre! [43] ¿I d'on em ve, això, que la mare del
meu Senyor em vingui a trobar? [44] Perquè, així que ha arribat la teva salutació a les
meves orelles, l'infant m'ha saltat d'alegria al ventre. [45] I benaurada la qui ha cregut que
es complirà tot allò que li ha estat dit de part del Senyor. [46][2208] Maria digué llavors:

«*La meva ànima* magnifica *el Senyor,*
[47] i el meu esperit *celebra el Déu que em salva,*
[48][2209] perquè *ha mirat la petitesa de la seva serventa*.
Des d'ara, totes les generacions em diran benaurada,
[49][2210] perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.
El seu nom és Sant,
[50][2211] i *l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació.*
—2130→
[51][2212] Les obres del seu *braç* són *potents:*
dispersa els homes de cor altiu,
[52][2213] *derroca els poderosos* del soli *i exalça els humils.*
[53][2214] *Omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res.*
[54][2215] *Ha protegit Israel, el seu servent, com ho havia promès als nostres pares;*
[55][2216] *s'ha recordat del seu amor a Abraham,* i a la seva descendència per sempre».

[56] Maria es quedà amb ella uns tres mesos, i se'n tornà després a casa seva.

Naixement de Joan.— [57] Mentrestant, arribà a Elisabet el temps del part, i va tenir
un fill. [58] Els seus veïns i parents sentiren dir com el Senyor havia estat esplèndid i bo
amb ella, i la felicitaven.

Circumcisió i profecies. [59] El dia vuitè anaren a circumcidar l'infant, i li volien
posar el non del seu pare, Zacaries. [60] Però hi va intervenir la seva mare dient «De cap
manera, sinó que s'ha de dir Joan». [61] Ells li deien: «Si no hi ha ningú de la teva
parentela que porti aquest nom!» [62] I feien senyes al seu pare com volia que es digués. [63]
Ell va demanar unes tauletes i hi va escriure: «Joan és el seu nom». I tots van quedar
meravellats. [64] A l'instant, se li obrí de nou la boca, se li destravà la llengua, i parlava
beneint Déu. [65] Tots els veïns van quedar atemorits, i per tota la muntanya de la Judea es
parlava d'aquestes coses; [66] i els qui ho sentien reflexionaven en el seu cor, i deien:
«¿Què deurà ser aquest noi?» Efectivament, la mà del Senyor era amb ell. [67] Aleshores
Zacaries, el seu pare, quedà ple de l'Esperit Sant, i va profetitzar:

68[2217] «*Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel!*
Ha visitat *el seu poble* i *l'ha redimit*.
69[2218] Fa que *s'aixequi un* salvador *poderós*
a la casa *de David*, el seu servent,
70 com ho havia anunciat, de temps antic,
per boca dels seus sants profetes.
71[2219] Així ens *salva*, alliberant-nos *dels enemics,*
de les mans dels qui ens volen mal,
—2131→
72[2220] mogut per l'amor que el fa fidel als nostres pares,
i *pel record de l'aliança santa*
73[2221] que *jurà al* nostre pare *Abraham,*
prometent de concedir-nos que, 74 sense por,
lliures dels enemics,
li donem culte,
75 amb santedat i justícia, tota la vida.
76[2222] I a tu, infant,
et diran profeta de l'Altíssim,
perquè aniràs *al davant del Senyor,*
a preparar els seus camins.
77 Faràs saber al poble que li ve la salvació,
el perdó dels seus pecats,
78 per l'amor entranyable del nostre Déu.
Perquè ens estima, ens visitarà un sol que ve del cel,
79[2223] *per il·luminar els qui viuen*
a la fosca, a les ombres de la mort,
i guiarà els nostres passos per camins de pau».

Primers anys de Joan. 80 El noi, doncs, creixia i s'enfortia en el seu esperit, i s'estava als deserts[2224] fins al dia de la seva manifestació a Israel.

2 Naixement de Jesús i anunci a uns pastors. 1 Per aquells dies, sortí un edicte del Cèsar August que fessin el cens de tot el món. 2 Aquest cens fou fet abans que el del governador de la Síria, Quirini[2225]. 3 I tothom anava a empadronar-se, cadascú a la seva població. 4 També Josep va pujar de la Galilea, del poble de Natzaret, a la Judea, al poble de David, anomenat Bet-Lèhem, ja que era de la casa i la família de David, 5 per empadronar-se juntament amb Maria, la seva muller, que estava embarassada. 6 Mentre eren allà, se li van complir els dies del part, 7 i va infantar el seu fill primogènit[2226]; l'embolcallà i l'ajagué en una menjadora, perquè no tenien lloc a l'hostal.

8 Hi havia a la mateixa contraria uns pastors que vivien al ras i vetllaven de nit guardant el seu ramat. 9 Se'ls aparegué un àngel del Senyor, i la glòria del Senyor els envoltà amb la seva llum, i es van espantar molt. 10 Però l'àngel els digué: «No tingueu por: us anuncio una —2132→ gran alegria, que ho serà per a tot el poble: 11 avui, a la ciutat de David, us ha nascut un Salvador, que és el Crist Senyor[2227]. 12 Això us servirà de senyal: trobareu un infant en bolquers, ajagut en una menjadora». 13 I de sobte s'uní a l'àngel un estol de la milícia celestial que lloava Déu dient: 14 «Glòria a Déu dalt del cel, i a la terra, pau a la humanitat que ell estima».

15 Quan els àngels els deixaren i se n'anaren cap al cel, els pastors es deien els uns
als altres: «Arribem-nos fins a Bet-Lèhem a veure això que ha passat i que el Senyor ens
ha fet saber.» 16 Hi anaren, doncs, de pressa i trobaren Maria, Josep i l'infant ajagut a la
menjadora. 17 En veure-ho, van fer saber allò que els havien dit sobre aquest nen; 18 i tots
els qui ho sentien quedaven meravellats d'allò que els contaven els pastors. 19 Maria, per
la seva banda, conservava tots aquests records i els meditava en el seu cor. 20 Després els
pastors se'n tornaren glorificant i lloant Déu per tot allò que havien sentit i vist, tal com
els havia estat anunciat.

Circumcisió.— 21 Quan van complir-se els vuit dies i hagueren de circumcidar-lo, li
posaren el non de Jesús, nom que havia dit l'àngel abans que fos concebut en el si
matern.

Presentació al temple i profecies.— 22 Quan arribà el dia de la purificació[2228]
d'ells, segons la Llei de Moisès, el pujaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, 23 tal
com està escrit a la Llei del Senyor: *Tot mascle primogènit serà tingut com a consagrat
al Senyor*[2229], 24 i per oferir en sacrifici, com diu la Llei del Senyor, *un parell de tórtores
o dos colomins*[2230].

25 Hi havia a Jerusalem un home que es deia Simeó, un home just i pietós, que
esperava el consol d'Israel, i l'Esperit Sant estava en ell. 26 L'Esperit Sant, doncs, li havia
revelat que no moriria sense haver vist abans el Messies del Senyor. 27 Impulsat per
l'Esperit, va anar al temple, i, quan els pares dugueren l'infant Jesús per complir el que
sobre ell prescrivia la Llei, 28 el prengué en braços i beneí Déu dient:

29 «Ara, Senyor, ja podeu —2133→ deixar marxar en pau el vostre servent,
segons la vostra paraula;
30[2231] perquè els meus ulls han vist la *vostra salvació*,
31 que heu disposat davant *de tots els pobles*,
32[2232] *llum que es revelarà als pagans*
i serà *glòria del vostre poble d'Israel*».

33 El seu pare i la seva mare es meravellaven de les coses que deien d'ell, 34 i Simeó
els beneí i digué a Maria, la seva mare: «Mira, aquest és destinat a ser causa que molts
caiguin o s'aixequin a Israel, i com a senyera que trobarà contradicció 35 —i a tu mateixa
una espasa et traspassarà l'ànima— perquè així es descobreixin els pensaments de molts
cors».

36 Hi havia també una profetessa, Anna, filla de Fanuel, de la tribu d'Aser, d'edat
molt avançada, que després de soltera havia viscut set anys amb el seu marit, 37 i havia
quedat viuda fins a l'edat de vuitanta-quatre anys, la qual no es movia del temple servint
Déu nit i dia amb dejunis i pregàries. 38 A la mateixa hora, doncs, es presentà ella i
lloava Déu i parlava de l'infant a tots els qui esperaven la redempció de Jerusalem[2233].

Primers anys de Jesús. [39] Un cop hagueren complert tot allò que calia segons la Llei del Senyor, se'n tornaren a la Galilea, al seu poble de Natzaret[2234]. [40] I l'infant creixia i s'enfortia, ple d'enteniment, i la gràcia de Déu era en ell.

Jesús a casa del seu Pare.— [41] Els seus pares anaven cada any a Jerusalem per la festa de Pasqua. [42] Quan tenia dotze anys, hi pujaren com era el costum de la festa, [43] i, passats els dies, quan se'n tornaven, l'infant Jesús es quedà a Jerusalem sense que se n'adonessin els seus pares. [44] Creguts que era a la caravana, arribaren al terme de la jornada, i el buscaven entre els parents i coneguts. [45] Com que no el trobaren, se'n tornaren a Jerusalem a buscar-lo. [46] I, al cap de tres dies, el trobaren al temple, assegut enmig dels mestres, escoltant-los i fent-los preguntes. [47] Tots els qui el sentien es meravellaven de la seva intel·ligència i de les seves respostes. [48] En veure'l, es quedaren sorpresos, —2134→ i la seva mare li digué «Fill, ¿per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo t'estem buscant amb ànsia». [49] Ell els va dir: «¿Com és que em buscàveu? ¿No sabíeu que jo he d'estar a casa[2235] del meu Pare?» [50] Però ells no comprengueren allò que els deia[2236].

Anys de joventut.— [51] Després baixà amb ells, anà a Natzaret i els era obedient. I la seva mare ho conservava tot en el seu cor. [52][2237] Quant a Jesús, progressava en enteniment, creixia i augmentava en gràcia tant davant de Déu com davant dels homes.

Joan predica i bateja. Jesús, ple de l'Esperit Sant (Lc. 3,1 - 4,13)

3 El Profeta de l'Altíssim li prepara el camí. [1] L'any quinzè de l'imperi de Tiberi Cèsar[2238], quan Ponç Pilat governava la Judea, Herodes era tetrarca de la Galilea, Felip, el seu germà, tetrarca de la Iturea i de la regió Traconítida, i Lisànies, tetrarca de l'Abilina, [2][2239] sota el pontificat d'Anàs i de Caifàs, Déu concedí el do de la seva paraula a Joan, el fill de Zacaries, al desert. [3] I anà per tota la regió del Jordà predicant un baptisme de conversió per a remissió dels pecats, [4][2240] tal com està escrit en el llibre d'oracles del profeta Isaïes: *Veu d'un que crida en el desert: Prepareu la ruta del Senyor, aplaneu-li els camins;* [5] *Tota vall serà aixecada, tot serrat o turó serà abaixat, els llocs pendents es convertiran en plana, i els escabrosos, en camins anivellats,* [6] *i tothom veurà la salvació de Déu.*

[7] Deia, doncs, a la gent que acudia a fer-se batejar per ell: «Cria d'escurçons! ¿Qui us ha ensenyat a fugir de la ira que s'acosta? [8] Feu, doncs, fruits propis de la conversió, i no comenceu a dir en el vostre interior: «Tenim per pare Abraham»; perquè jo us dic que Déu pot fer sortir fills a Abraham d'aquestes pedres. [9] Ja la destral és posada a l'arrel dels arbres: tot arbre que no fa bon fruit és tallat i llençat al foc».

[10] La gent li preguntava: «Doncs, ¿què hem de fer?» [11] Ell els responia: «Qui tingui dues túniques, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar, que faci el —2135→ mateix». [12] Hi anaven també publicans a fer-se batejar, i li deien: «Mestre, què hem de fer?» [13] I ell els deia: «No exigiu més del que està prescrit». [14] També uns soldats[2241] li preguntaven: «I nosaltres, què hem de fer?» I els responia: «No maltracteu ningú ni feu falles denúncies, i acontenteu-vos amb la vostra soldada».

15 Però com que el poble estava en expectació i tots pensaven interiorment si Joan
no fóra el Messies, 16 Joan va dir a tothom: «Jo us batejo amb aigua, però ve aquell qui
és més fort que jo, de qui no sóc digne de deslligar la corretja de les sandàlies; ell us
batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. 17 A la mà té la pala per a ventar l'era i aplegar el
blat al graner; la palla, en canvi, la cremarà al foc que no s'apaga». 18 I encara
evangelitzava el poble amb moltes altres exhortacions.

19[2242] Però el tetrarca Herodes, que ell havia reptat a causa d'Herodies, la muller del
seu germà, i per tantes maldats com Herodes havia comès, 20 a totes les altres afegí
encara aquesta: que va tancar Joan a la presó[2243].

Déu revela el seu Fill en el baptisme.— 21[2244] Quan tot el poble fou batejat, i fou
batejat també Jesús, mentre pregava[2245], s'obrí el cel 22[2246] i davallà sobre ell l'Esperit
Sant en figura corporal, com una coloma, i una veu vingué del cel: *«Tu ets el meu fill,
l'estimat; en tu tinc posada la meva complaença»*.

Ascendència humana de Jesús.— 23[2247] Quan Jesús va començar tenia uns trenta
anys i, segons creien, era fill de Josep, que era fill d'Elí, 24 fill de Matat, fill de Leví, fill
de Melquí, fill de Jannai, fill de Josep, 25 fill de Mataties, fill d'Amós, fill de Nahum, fill
d'Eslí, fill de Naggai, 26 fill de Maat, fill de Mataties, fill de Semeín, fill de Josec, fill de
Jodà, 27 fill de Johanan, fill de Resà, fill de Zorobabel, fill de Salatiel, fill de Nerí, 28 fill
de Melquí, fill d'Addí, fill de Cosam, fill d'Elmadam, fill d'Er, 29 fill de Jesús, fill
d'Elièzer, fill de Jorim, fill de Matat, fill de Leví, 30 fill de Simeó, fill de Judà, fill de
Josep, fill de Jonam, fill d'Eliaquim, 31 fill de Meleà, fill de Mennà, fill de Matatà, —
2136→ fill de Natan, fill de David, 32 fill de Jesè, fill d'Obed, fill de Bóoz, fill de Salé,
fill de Nahason, 33 fill d'Amminadab, fill d'Admín, fill d'Arní, fill d'Hesron, fill de Fares,
fill de Judà, 34 fill de Jacob, fill d'Isaac, fill d'Abraham, fill de Taré, fill de Nahor, 35 fill
de Serug, fill de Ragau, fill de Fàleg, fill d'Éber, fill de Salé, 36 fill de Cainan, fill
d'Arfaxad, fill de Sem, fill de Noè, fill de Làmec, 37 fill de Matusala, fill d'Henoc, fill de
Jàred, fill de Mahalaleel, fill de Cainan, 38 fill d'Enós, fill de Set, fill d'Adam, fill de
Déu[2248].

4 El diable tempta el Fill de Déu.— 1[2249] Jesús, ple de l'Esperit Sant, es retirà al
desert, 2 on el diable el temptà durant quaranta dies. No va menjar res aquells dies i, un
cop passats, va tenir fam. 3 Aleshores el diable li digué: «Si ets Fill de Déu, digues a
aquesta pedra que es torni pa». 4[2250] Jesús li va respondre: «Està escrit: *L'home no viu
sols de pa*».

5 Llavors el diable se l'endugué amunt, li mostrà en un instant tots els reialmes del
món 6 i li digué: «Et donaré tot aquest poder i la glòria d'aquests reialmes, perquè m'ha
estat donat a mi, i ho dono a qui vull; 7 si tu, doncs, et prosternes al meu davant, tot serà
teu». 8[2251] Jesús li replicà: «Està escrit: *Adoraràs el Senyor, el teu Déu, i només a el!
donaràs culte*».

9 El dugué aleshores a Jerusalem, el posà sobre el pinacle del temple i li digué: «Si
ets Fill de Déu, llança't daltabaix; 10[2252] *perquè està escrit: Donarà ordre als seus àngels
que et guardin,* 11 *i et duran a les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb cap
pedra*». 12[2253] Però Jesús li replicà: «Ha estat dit: *No temptaràs el Senyor, el teu Déu*». 13
I, acabades totes les temptacions, el diable s'allunyà d'ell fins a una altra oportunitat.

Jesús a la Galilea (Lc. 4,14 - 9,50)

14 2254 Aleshores Jesús, amb el poder de l'Esperit, tornà a la Galilea, i la seva
anomenada corregué per tota la —2137→ regió. 15 I ensenyava a les seves sinagogues,
amb lloança de tothom.

Jesús, tret de Natzaret. 16 2255 Anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte entrà,
segons el seu costum, a la sinagoga, i es va aixecar a llegir. 17 Li donaren el volum del
profeta Isaïes, el desplegà i va trobar el passatge on hi ha escrit: 18 2256 *L'Esperit del*
Senyor és sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar el missatge joiós als
desventurats, a anunciar als captius la llibertat i als cecs el recobrament de la vista; a
posar en llibertat els oprimits, 19 *i proclamar un any de gràcia del Senyor.* 20 Plegà el
volum, el va donar al servidor i s'assegué. Els ulls de tots, a la sinagoga, eren fits en ell.
21 Aleshores començà a dir-los: «Avui s'ha complert aquesta escriptura que acabeu de
sentir». 22 2257 I tothom l'aprovava i es meravellava de les paraules plenes de gràcia que
sortien de la seva boca.

I deien: «¿No és fill de Josep, aquest?» 23 Ell els respongué: «Segurament que em
direu aquell proverbi: «Metge, cura't a tu mateix». Tot el que hem sentit dir que ha
passat a Cafarnaüm, fes-ho també aquí, a la teva pàtria». 24 I afegí: «Us asseguro que cap
profeta no és ben rebut a la seva pàtria. 25 Però també us asseguro que hi havia moltes
viudes a Israel en temps d'Elies, quan el cel es va tancar per tres anys i sis mesos, i va
sobrevenir una gran fam per tot el país, 26 2258 i a cap d'elles no fou enviat Elies, sinó *a*
una viuda de Sarepta de Sidó. 27 I hi havia molts leprosos a Israel en temps del profeta
Eliseu, i cap d'ells no fou purificat sinó el sirià Naiman». 28 En sentir això, tots es van
indignar a la sinagoga 29 i, aixecant-se, l'empenyeren fora de la ciutat, i el dugueren fins
a un sortint de la muntanya, damunt la qual era edificat el poble, per estimbar-lo; 30 ell,
però, passant per entremig d'ells, se'n va anar.

A Cafarnaüm. Doctrina i poder sobre els dimonis. 31 2259 Aleshores baixà a
Cafarnaüm, població de la Galilea. I els dissabtes els ensenyava. 32 I s'admiraven de la
seva doctrina, perquè parlava amb autoritat.

—2138→

33 Hi havia a la sinagoga un home posseït per l'esperit d'un dimoni impur, i va cridar
amb veu forta: 34 «Ah! ¿Per què et fiques en nosaltres, Jesús Natzarè? ¿Has vingut per
perdre'ns? Sé qui ets, tu: el Sant de Déu». 35 però Jesús el va comminar: «Calla, i surt
d'ell!» Aleshores el dimoni el llançà al mig, i sortí d'ell sense fer-li cap mal. 36 Un gran
estupor es va apoderar de tothom, i es deien entre ells: «¿Quina paraula és aquesta, que
amb autoritat i poder dóna ordres als esperits impurs, i surten?» 37 I la seva fama es
propagava per tots els indrets de la regió.

Guaricions i expulsió de dimonis.— 38 2260 Sortint de la sinagoga, entrà a casa de
Simó. La sogra de Simó patia una forta febre, i el van pregar per ella. 39 Se li acostà,
comminà la febre, i la febre la va deixar; a l'instant es va llevar i els servia.

40 Així que es va pondre el sol, tots els qui tenien malalts de diverses malalties, els
duien a ell, i ell els imposava les mans un per un, i els guaria. 41 També de molts sortien
dimonis, cridant i dient: «Tu ets el Fill de Déu!» Però ell els reprenia i no els deixava
parlar, perquè sabien que era el Messies.

Jesús va per tota la Galilea.— 42[2261] Un cop s'hagué fet de dia, sortí i se n'anà en
un lloc desert. La gent el buscaven, i arribaren fins a ell, i el retenien perquè no marxés
d'entre ells. 43 Però ell els digué: «També haig d'anunciar el missatge joiós del Regne de
Déu a les altres poblacions, que per això he estat enviat». 44 I anava predicant per les
sinagogues de la Judea[2262].

5 Pesca extraordinària i primers deixebles.— 1 En una ocasió en què la gent se li
tirava al damunt per escoltar la paraula de Déu, i ell es trobava a la vora del llac de
Guenesaret, 2 veié dues barques parades a la vora del llac; els pescadors n'havien baixat i
esbaldien les xarxes. 3 Pujà en una de les barques, que era de Simó, i li pregà que
s'apartés una mica de terra i, assegut, de la barca estant ensenyava les multituds. 4 Quan
acabà de —2139→ parlar, digué a Simó: «Tira llac endins, i caleu les xarxes per
pescar». 5 Simó li respongué: «Mestre, tota la nit que ens hi hem escarrassat, i no hem
agafat res; però, perquè vós ho dieu, calaré les xarxes». 6 I, bon punt ho hagueren fet,
agafaren una quantitat tan gran de peixos, que les xarxes se'ls esquinçaven. 7 Aleshores
feren senyal als companys de l'altra barca que hi anessin a ajudar-los; hi anaren, i
ompliren les dues barques, fins a punt d'enfonsar-se. 8 En veure-ho Simó Pere, es llançà
als genolls de Jesús dient: «Aparteu-vos de mi, Senyor, que sóc un pecador». 9 Un gran
estupor s'havia apoderat d'ell i de tots els qui eren amb ell, per la pesca que havien fet,
10[2263] i semblantment també de Jaume i de Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de
Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por; d'ara endavant seràs pescador
d'homes». 11 I, tornades les barques en terra, ho deixaren tot i el van seguir.

Purificació d'un leprós. 12[2264] Una altra vegada, Jesús es trobava en una població
on hi havia un home ple de lepra; aquest, en veure Jesús, es prosternà de cara a terra i el
pregà dient: «Senyor, si ho voleu, podeu purificar-me». 13 Ell estengué la mà i el tocà
dient: «Ho vull, sigues purificat». I a l'instant li desaparegué la lepra. 14 Però li ordenà
«No ho diguis a ningú, sinó vés, presenta't al sacerdot, i fes l'ofrena per la teva
purificació tal com va ordenar Moisès, perquè en tinguin una prova».

15 La seva anomenada s'escampava cada vegada més, i s'aplegaven grans multituds
per sentir-lo i fer-se curar de les malalties; 16 però ell es retirava als llocs deserts i
pregava.

Jesús perdona els pecats d'un paralític i el guareix. Discussió.— 17[2265] Un dia
que ell ensenyava, hi havia també asseguts alguns fariseus i mestres de la Llei, que hi
havien anat de tots els pobles de la Galilea, de la Judea i de Jerusalem; i un poder del
Senyor el movia a curar. 18 Uns homes duien en una llitera un home que era paralític, i
buscaven d'introduir-lo per posar-lo davant —2140→ d'ell. 19 No trobant com fer-ho a
causa de la gentada, pujaren al terrat i per entre les rajoles el baixaren amb la llitera i tot,
al mig, davant de Jesús. 20 En veure la fe d'ells digué: «Home, et són perdonats els
pecats». 21 Els escribes i els fariseus començaren a pensar: «¿Qui és aquest que diu
blasfèmies? ¿Qui pot perdonar els pecats, sinó únicament Déu?» 22 Jesús, que els
coneixia els pensaments, els respongué: «¿Què penseu en els vostres cors? 23 ¿Què és
més fàcil, dir: «Et són perdonats els pecats», o bé dir: «Aixeca't i camina?» 24 Doncs,

perquè sapigueu que el Fill de l'home té potestat a la terra de perdonar els pecats —
digué al paralític: T'ho mano: aixeca't, pren la llitera i vés-te'n a casa». [25] I a l'instant
s'aixecà davant d'ells, prengué la llitera on jeia, i se'n va anar a casa seva glorificant
Déu. [26] L'admiració es va apoderar de tothom, i glorificaven Déu i deien plens de temor:
«Hem vist coses meravelloses, avui».

Un publicà segueix Jesús. Discussió.— [27] Després d'això, sortí i es fixà en un
publicà, que es deia Leví, assegut al lloc de recaptar els impostos, i li digué: «Segueix-
me». [28] Aquest ho va deixar tot, s'aixecà i el va seguir. [29] Després Leví li féu un gran
banquet a casa seva, i molts publicans i altra gent eren a taula amb ells. [30] Els fariseus i
els seus escribes, murmurant, deien als deixebles: «¿Com és que mengeu i beveu amb
els publicans i pecadors?» [31] Jesús els respongué: «No són els bous els qui tenen
necessitat de metge, sinó els qui estan malalts. [32] No he vingut pas a cridar justos, sinó
pecadors perquè es converteixin».

Discussió sobre el dejuni.— [33] Ells li digueren aleshores: «Els deixebles de Joan
dejunen sovint i fan pregàries, i els dels fariseus també; en canvi, els teus mengen i
beuen». [34] Jesús els digué: «¿És que podeu fer dejunar els qui prenen part a les festes de
noces, mentre l'espòs és amb ells?

[35] Prou vindran uns altres dies i, quan els serà pres l'espòs, llavors dejunaran, aquells
dies».

[36] I els deia també una paràbola: «Ningú no arrenca —2141→ un tros d'un vestit
nou per apedaçar-ne un de vell; altrament esquinçaria el nou, i el pedaç del nou no
s'adiria al vell.

[37] I ningú no tira vi nou en bots vells; altrament el vi nou rebentarà els bots, es
vessarà i els bots es faran malbé; [38] el vi nou s'ha de tirar en bots nous. [39] I ningú, després
de beure vi vell, no en vol de nou, perquè diu: «El vell és millor».

6 Discussió sobre l'observança del repòs.— [1] 2266 Un dissabte que passava per uns
sembrats, els seus deixebles arrencaven espigues i se les menjaven esgranant-les amb
les mans. [2] Uns fariseus digueren: «¿Per què feu el que no es pot fer en dissabte?» [3]
Jesús els respongué: «¿No heu llegit allò que va fer David quan tenia fam, ell i els qui
anaven amb ell? [4] ¿Com va entrar a la casa de Déu, va prendre els pans presentats, en va
menjar i en va donar als qui anaven amb ell, quan no en podien menjar sinó únicament
els sacerdots?» [5] I els deia: «El Fill de l'home és senyor del dissabte».

Discussió sobre una guarició en dissabte. Consell contra Jesús.— [6] Un altre
dissabte va entrar a la sinagoga, i ensenyava. Hi havia allí un home que tenia la mà dreta
paralitzada. [7] Els escribes i els fariseus vigilaven Jesús a veure si guaria en dissabte, per
trobar de què acusar-lo. [8] Però ell, que sabia els seus pensaments, digué a l'home que
tenia la mà paralitzada: «Aixeca't i posa't al mig». S'aixecà i s'hi posà. [9] Aleshores Jesús
els digué: «Us pregunto ¿és lícit en dissabte de treure un mal o de deixar-lo estar? ¿De
salvar una vida o de deixar-la perdre?» [10] I mirant-se'ls tots al voltant, digué a l'home:
«Estén la mà». Ell ho va fer, i li quedà restablerta la mà. [11] Però ells, delirant, es parlaven
l'un a l'altre què podrien fer contra Jesús.

Elecció dels dotze.— 12[2267] Aquells dies se n'anà a la muntanya a pregar, i passà
tota la nit pregant Déu. 13 Quan es féu de dia va cridar els seus deixebles i n'escollí dotze
d'entre ells, que anomenà apòstols: 14 Simó, el qual anomenà —2142→ també Pere,
Andreu, el seu germà, Jaume, Joan, Felip, Bartomeu, 15 Mateu, Tomàs, Jaume d'Alfeu,
Simó, anomenat Zelador, 16 Judes de Jaume i Judes Iscariot, que fou el traïdor.

La multitud s'acosta a Jesús.— 17[2268] Baixant amb ells, s'aturà en un indret pla,
amb bon nombre dels deixebles i una gran multitud del poble de tota la Judea, de
Jerusalem i del litoral de Tir i de Sidó, 18 que havien vingut per sentir-lo i fer-se curar de
les seves malalties; i els turmentats dels esperits impurs eren curats; 19 i tota la multitud
buscava de tocar-lo, perquè sortia d'ell un poder que els curava tots.

Proclama del Regne de Déu. Les benaventurances. 20[2269] Aleshores ell, alçant els
ulls en direcció als deixebles, digué[2270]:

«Feliços els pobres, perquè és vostre el Regne de Déu. 21 Feliços els qui ara patiu
fam, perquè sereu saciats.

Feliços els qui ara ploreu, perquè riureu.

22 Sereu feliços quan us odiaran els homes i us bandejaran us insultaran i
proscriuran el vostre nom com a dolent a causa del Fill de l'home. 23 Alegreu-vos, aquell
dia, i celebreu-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. Així és com els seus
pares tractaven els profetes.

Amenaces.— 24 Però, ai de vosaltres, els rics, perquè teniu el vostre consol!

25 Ai de vosaltres, els qui ara esteu saciats, perquè patireu fam!

Ai, els qui ara rieu, perquè us doldreu i plorareu!

26 Ai, quan tothom dirà bé de vosaltres, perquè així és com els seus pares tractaven
els falsos profetes!

Fer bé i estimar els enemics.— 27[2271] Però jo us dic, a vosaltres que m'escolteu:
estimeu els vostres enemics, feu bé als qui us odien, 28 beneïu els qui us maleeixen,
pregueu pels qui us ultratgen. 29 A qui et pega en una galta, para-li també l'altra, i a qui et
pren el mantell, no li neguis tampoc la túnica. 30 Dóna a tothom qui et demani, i a aquell
qui et pren allò que és teu, no li ho reclamis. 31 I tal —2143→ com voleu que els altres
us tractin, tracteu-los també vosaltres igualment a ells. 32 Que, si estimeu els qui us
estimen, quin mèrit teniu? Perquè fins els pecadors estimem els qui els estimen. 33 I, si
feu bé als qui us fan bé, quin mèrit teniu? També ho fan els pecadors. 34 I, si presteu a
aquells de qui espereu rebre, quin mèrit teniu? També els pecadors presten als pecadors
per rebre'n tant per tant. 35 Més aviat, estimeu els vostres enemics, feu bé i presteu sense
esperar-ne res, i serà gran la vostra recompensa, i sereu fills de l'Altíssim, que ell és bo
amb els desagraïts i els dolents. 36 Sigueu misericordiosos, com el vostre Pare és
misericordiós. 37 No judiqueu, i no sereu judicats; no condemneu, i no sereu condemnats;
absoleu, i sereu absolts. 38 Doneu, i us donaran: abocaran a la vostra falda una bona
mesura, atapeïda, sacsejada, a vessar; perquè amb la mesura amb què mesureu sereu
mesurats també vosaltres».

Correcció humil del germà.— [39][2272] I els digué encara una paràbola: «¿És que un
cec pot guiar un altre cec ¿No cauran tots dos en un clot? [40] No és el deixeble més que el
mestre; un cop instruït, tot deixeble podrà arribar a ser com el se mestre. [41] ¿Per què et
fixes en la brossa que hi ha a l'ull del teu germà, i no t'adones de la biga que hi ha al teu
propi ull? [42] ¿Com pots dir al teu germà: «Germà, deixa que et tregui la brossa de l'ull»,
quan tu mateix no veus la biga del teu? Hipòcrita! Treu-te primer la biga de l'ull, i
llavors hi veuràs per a treure la brossa de l'ull del teu germà. [43][2273] No hi ha arbre bo que
faci fruit dolent, ni arbre dolent que faci bon fruit. [44] Perquè cada arbre es coneix pel
propi fruit; que no cullen pas figues dels cards ni veremen raïms de les bardisses. [45][2274]
L'home bo, del bon tresor del seu cor treu allò que és bo; i el dolent del mal tresor treu
allò que és dolent; perquè del que sobreïx del cor parla la seva boca.

Conclusió. Complir amb els fets.— [46][2275] ¿Per què em dieu «Senyor, Senyor», i no
feu el que dic?

—2144→

[47][2276] Tot aquell qui ve a mi i escolta les meves paraules i les compleix, us
ensenyaré a qui és semblant. [48] Es semblant a un home que edificava una casa. Va cavar,
va enfondir i va posar els fonaments damunt la roca; en venir la inundació, el riu va
envestir contra aquella casa, i no la pogué somoure, perquè era ben edificada. [49] En
canvi, el qui escolta les meves paraules, però no les compleix, és semblant a un home
que va edificar la casa sobre la terra, sense fonaments; la va envestir el riu, i de seguida
va caure, i fou gran la ruïna d'aquella casa».

[7] **Guariment del servent d'un centurió.—** [1][2277] Quan acabà de parlar al poble, va
entrar a Cafarnaüm. [2] Un criat d'un centurió, que aquest s'estimava molt, estava malalt a
punt de morir. [3] Havent sentit parlar de Jesús, li va enviar alguns ancians dels jueus
demanant-li que vingués a salvar el seu criat. [4] Presentats a Jesús, el pregaven
insistentment dient-li: «Mereix que li concediu això, [5] perquè estima el nostre poble, i ell
mateix ens ha construït la sinagoga». [6] Jesús anava amb ells. I quan ja no era gaire lluny
de la casa, el centurió envià uns amics a dir-li: Senyor, no us molesteu; no sóc digne que
entreu a casa meva. [7] Per això, no m'he cregut digne, jo mateix, de venir a trobar-vos;
però digueu-ho de paraula, i que el meu criat es posi bo. [8] Perquè també jo, que no sóc
més que un subordinat, tinc soldats sota meu, i dic a aquest: «Vés», i se'n va; i a un
altre: «Vine», i ve; i al meu criat: «Fes això», i ho fa». [9] En sentir això, Jesús l'admirà i,
girant-se a la multitud que el seguia, exclamà: «Us dic que ni a Israel no he trobat tanta
fe». [10] En tornar a casa, els enviats trobaren el criat restablert.

Resurrecció del fill d'una viuda.— [11] Després se n'anà en un poble anomenat
Naín, i l'acompanyaven els deixebles i una gran multitud. [12] Quan s'acostaven a la porta
del poble, se n'enduien un mort, fill únic de la seva mare, que era viuda, i anava amb
ella molta gent del poble. [13] En veure-la el —2145→ Senyor[2278], se'n va compadir i li
digué: «No ploris». [14] S'hi acostà, va tocar el fèretre, i els qui el portaven s'aturaren;
aleshores digué: «Jove, t'ho mano: aixeca't!» [15][2279] I el mort s'assegué i es posà a parlar; *i
el va donar a la seva mare*. [16] Tots van agafar por i glorificaven Déu dient: «Un gran
profeta[2280] ha sorgit entre nosaltres», i també: «Déu ha visitat el seu poble». [17] Aquesta
fama corregué per tota la Judea i per tota la regió del voltant.

Les obres de Jesús revelen qui és.— 18[2281] Els deixebles de Joan li comunicaren
totes aquestes coses. Ell en va cridar dos 19 i els envià al Senyor a dir-li: «¿Sou vós el qui
ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?» 20 Arribats a ell aquests homes, li digueren:
«Joan Baptista ens envia a dir-vos: «¿Sou vós el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un
altre?» 21 Aquella mateixa hora, en va curar molts de malalties, sofrences i esperits
malignes, i féu la gràcia de veure-hi a molts cecs. 22[2282] I els respongué: «Aneu a contar a
Joan el que heu vist i sentit: *els cecs hi veuen, els coixos* caminen, els leprosos són
purificats, *els sords hi senten, els morts ressusciten, els desventurats reben l'anunci del
missatge joiós;* 23 i sortós aquell qui no s'escandalitzarà de mi».

Joan és el precursor del Messies.— 24 Quan els missatgers de Joan se n'hagueren
anat, es posà a parlar de Joan a la gent: «¿Què heu sortit a contemplar al desert? ¿Una
canya agitada pel vent? 25 Doncs, ¿què hi heu sortit a veure? ¿Un home vestit amb robes
delicades? Fixeu-vos que els qui duen vestits sumptuosos i viuen amb luxe estan als
palaus dels reis. 26 Doncs, què hi heu sortit a veure? ¿Un profeta? Sí, us dic, i més que un
profeta. 27[2283] Aquest és de qui està escrit: *Jo envio al teu davant el meu missatger
perquè prepari el camí davant teu.* 28 Us dic que entre els nascuts de dona no hi ha cap
profeta més gran que Joan; però el més petit al Regne de Déu és més gran que ell».

Joan i Jesús, criticats pels seus contemporanis. 29[2284] Tot el poble el va escoltar,
com també els publicans, —2146→ i van reconèixer la justícia del designi de Déu
rebent el baptisme de Joan. 30 En canvi, els fariseus i els mestres de la Llei, que no es
feren batejar per ell, van frustrar en ells mateixos el designi de Déu 31 «¿A qui, doncs,
compararé els homes d'aquesta generació? A qui són semblants? 32 Són semblants a
aquells nois que, asseguts a la plaça, criden els uns als altres: «Us hem tocat el flabiol, i
no heu ballat; hem cantat complantes, i no heu plorat». 33 Perquè ha vingut Joan Baptista,
que no menja pa ni veu vi, i dieu: «Té el dimoni». 34 Ha vingut el Fill de l'home, que
menja i beu, i dieu: «Vet aquí un golut i un bevedor de vi, un amic de publicans i
pecadors». 35 Però la saviesa ha estat justificada per tots els seus fills»[2285].

Pecadora perdonada.— 36 Un fariseu el va invitar a menjar amb ell. Va entrar a
casa del fariseu i es posà a taula. 37 Una dona pecadora que hi havia al poble, quan va
saber que era a taula a casa del fariseu, dugué un vas d'alabastre amb perfum 38 i, posant-
se-li al darrera, tocant als peus, plorant, començà a banyar-li els peus amb les llàgrimes,
i amb els seus cabells els hi eixugava, i els hi besava i ungia amb el perfum. 39 En veure-
ho el fariseu que l'havia invitat, es digué dintre seu: «Aquest, si fos profeta, sabria qui o
quina mena de dona és la qui el toca, perquè és una pecadora». 40 Jesús li féu: «Simó,
tinc una cosa a dir-te.» Ell li contestà: «Digueu, Mestre». 41 «Un prestador tenia dos
deutors: l'un li devia cinc-cents denaris, i l'altre, cinquanta. 42 Com que no tenien amb
què pagar, els ho va condonar a tots dos. ¿Quin d'ells, doncs, l'estimarà més?» 43 Simó li
respongué: «Suposo que aquell a qui ha condonat més». Ell li va dir: «Has jutjat
rectament». 44 I, girant-se vers la dona, digué a Simó: «¿Veus aquesta dona? He entrat a
casa teva, i no m'has donat aigua per als peus; en canvi, ella m'ha banyat els peus amb
les llàgrimes i me'ls ha eixugats amb els cabells. 45 No m'has besat; ella, en canvi, des
que ha entrat, no ha parat de besar-me els peus. 46 No m'has ungit el cap amb oli; —
2147→ en canvi, ella m'ha ungit els peus amb perfum. 47 T'asseguro que és per això,
perquè ha estimat molt, que li són perdonats els seus molts pecats; en canvi, aquell a qui
poc li és perdonat, poc estima». 48 I digué a la dona: «Et són perdonats els pecats». 49 Els
qui eren a taula amb ell començaren a dir-se interiorment: «¿Qui és aquest que fins
perdona pecats?» 50 I digué encara a la dona: «La teva fe t'ha salvat; vés-te'n en pau».

8 Els deixebles i les dones que acompanyaven Jesús.— 1[2286] Després d'això,
anava per viles i pobles predicant i anunciant el missatge joiós del Regne de Déu, i
l'acompanyaven els dotze 2 i algunes dones que havien estat guarides de mals esperits i
de malalties: Maria, l'anomenada Magdalena, de qui havien sortit set dimonis, 3 Joana,
muller de Cusa, administrador d'Herodes, Susanna i moltes d'altres, les quals els
mantenien amb els seus béns.

Jesús ensenya amb paràboles. El sembrador.— 4[2287] Reunida una gran gentada
dels qui acudien a ell de totes les poblacions, els digué en paràbola: 5 «Heus aquí que va
sortir el sembrador a sembrar la seva llavor. I, tot sembrant, una part caigué arran del
camí, fou trepitjada, i els ocells se la van menjar tota. 6 Una altra part va caure sobre la
roca i, un cop nascuda, es va assecar per manca de saó. 7 Una altra part caigué enmig
dels cards, i els cards que hi creixien barrejats la van ofegar. 8 Una altra part va caure en
terra bona i, un cop nascuda, va donar fruit centuplicat». I, dit això, clamava: «Qui
tingui orelles per a escoltar, que escolti».

Jesús revela als deixebles el misteri del Regne. 9 Els deixebles li preguntaren què
significava aquella paràbola. 10[2288] Ell els digué: «A vosaltres, us ha estat donat de
conèixer els misteris del Regne de Déu; als altres, en canvi, en paràboles, de manera que
mirant, no hi vegin, i escoltant, no comprenguin.

Explicació: la predicació del Regne dóna fruit segons les disposicions del —
2148→ **cor.**— 11 La paràbola és així: La llavor és la paraula de Déu. 12 Els d'arran del
camí són els qui, després d'haver escoltat, ve el diable i se'ls enduu la paraula del cor, no
fos cas que creguessin i se salvessin. 13 Els de sobre la roca són els qui, quan escolten,
reben amb goig la paraula, però no tenen arrrels; creuen un moment, i a l'hora de la
temptació es fan enrera. 14 La que va caure entre els cards, aquests són els qui escolten;
però, quan se'n van, són ofegats per les preocupacions, les riqueses i els plaers de la
vida, i no arriben a donar fruit madur. 15 I la de la terra bona, aquests són els qui amb cor
bo, després d'escoltar la paraula, la retenen i donen fruit amb perseverança.

El secret del Regne ha de ser conegut.— 16[2289] Ningú, després d'haver encès una
llàntia, no l'amaga amb un atuell, ni la posa sota el llit, sinó que la posa sobre el
portallànties, perquè els qui entren en vegin la claror. 17 No hi ha res d'ocult que no s'hagi
de descobrir, ni res de secret que no s'hagi de saber i venir a la llum. 18 Mireu, doncs,
com escolteu; perquè a qui tingui, li serà donat, i a qui no tingui, fins allò que es creu
tenir li serà pres».

Els germans de Jesús són els qui practiquen la paraula de Déu.— 19[2290] Anaren
a trobar-lo la seva mare i els seus germans, i no se li podien acostar a causa de la
gentada. 20 Li van comunicar: «La vostra mare i els vostres germans són a fora, que us
volen veure». 21 Ell els respongué: «La meva mare i els meus germans són els qui
escolten la paraula de Déu i la practiquen».

La tempesta obeeix el manament de Jesús.— 22[2291] Un dia pujà en una barca amb
els deixebles i els digué: «Passem a l'altra banda del llac». I es feren endins. 23 Mentre
navegaven, s'adormí. Va caure aleshores sobre el llac un temporal de vent, i se'ls omplia
la barca i es trobaven en perill. 24 Se li acostaren i el despertaren dient-li: «Mentre,
Mestre, estem perduts!» Ell es despertà, reptà el vent i les onades de l'aigua, i es
van —2149→ calmar, i es féu bonança. 25 Llavors els digué: «¿On és la vostra fe?»

Espantats, es meravellaren i es deien els uns als altres: «¿Qui és, doncs, aquest que fins
dóna ordres als vents i a l'aigua, i l'obeeixen?»

Jesús allibera un endimoniat.— [26] Navegaren fins a la regió dels guerasens, que es
troba enfront de la Galilea. [27] Així que baixà en terra, li anà a l'encontre un home de la
població que tenia dimonis; de molt temps que ni duia vestit ni vivia en cap casa, sinó
als sepulcres. [28] En veure Jesús, se li llançà als peus xisclant i digué amb grans crits
«¿Per què et fiques en mi, Jesús, Fill del Déu Altíssim? Et prego que no em turmentis».
[29] Perquè manava a l'esperit impur que sortís de l'home. Feia molt de temps que s'havia
apoderat d'ell, i encara que el guardaven lligat amb cadenes i grillons, trencava els
lligams, i el dimoni l'empenyia cap als deserts. [30] Jesús li preguntà: «¿Quin és el teu
nom?» Li contestà: «Legió»; perquè havien entrat en ell molts dimonis. [31] I li pregaven
que no els manés d'anar-se'n a l'abisme[2292]. [32] Hi havia allí un bon ramat de porcs
pasturant a la muntanya; li van pregar que els permetés d'entrar-hi, i els ho va permetre.
[33] Els dimonis sortiren aleshores de l'home, van entrar en els porcs, i el ramat es precipità
pel pendís fins al llac, i s'ofegà. [34] Quan els qui els pasturaven veieren el que havia
passat, van fugir i portaren la nova a la població, i als camps. [35] Sortiren a veure què
havia passat; anaren cap a Jesús, i trobaren l'home de qui havien sortit els dimonis,
vestit i en el seu seny, assegut als peus de Jesús, i s'espantaren. [36] Els qui ho havien vist
els contaren com havia estat guarit l'endimoniat, [37] i tota la gent de la regió dels
guerasens demanaren a Jesús que s'allunyés, perquè estaven dominats d'un gran temor.
Ell pujà en una barca i se'n tornà. [38] L'home de qui havien sortit els dimonis li demanava
que l'admetés amb ell; Jesús, però, el va acomiadar dient-li: [39] «Torna-te'n a casa i
explica tot el que Déu t'ha fet». I se'n va anar per tot el poble publicant tot allò —
2150→ que Jesús li havia fet.

Guariment d'una dona i resurrecció d'una nena. [40] En tornar Jesús, el va rebre la
multitud, ja que tothom l'esperava. [41] Es presentà un home, que es deia Jaire, el qual era
cap de sinagoga, i, prosternant-se als peus de Jesús, li demanava que entrés a casa seva,
[42] perquè tenia una filla única, d'uns dotze anys, que es moria.

Mentre hi anava, les multituds el premsaven. [43] Una dona que tenia pèrdues de sang
feia dotze anys, i havia despès tots els seus béns en metges, sense que cap d'ells l'hagués
poguda curar, [44] se li atansà per darrera i li tocà la borla del mantell; i a l'instant se li parà
l'hemorràgia. [45] Però Jesús digué: «¿Qui és el qui m'ha tocat?» Com que tothom ho
negava, Pere i els qui eren amb ell digueren: «Mestre, les multituds us envolten i
estrenyen». [46] Però Jesús replicà: «M'ha tocat algú, perquè jo he sentit que un poder
sortia de mi». [47] La dona, veient-se descoberta, hi anà tota tremolosa, es prostrà i contà
davant tot el poble per quina raó l'havia tocat, i com a l'instant havia quedat curada. [48] Ell
li digué: «Filla, la teva fe t'ha salvat; vés-te'n en pau».

[49] Encara ell parlava, que en vingué un de casa del cap de sinagoga a dir-li: «La teva
filla ha mort; no amoïnis més el Mestre». [50] Jesús, que ho va sentir, li respongué: «No
temis; tan sols tingues fe, i se salvarà». [51] Arribat a la casa, no deixà entrar ningú amb ell
sinó Pere, Joan i Jaume, i el pare i la mare de la noia. [52] Tots ploraven i la planyien. Però
els digué: «No ploreu, que no és pas morta, sinó que dorm». [53] I es reien d'ell, sabent que
era morta. [54] Però Jesús, agafant-la de la mà, digué en veu alta: «Noia, aixeca't!» [55] I va
recobrar la vida i es va aixecar a l'instant, i ell ordenà que li donessin menjar. [56] Els seus
pares quedaren meravellats; però ell els manà que no diguessin a ningú el que havia
passat.

9 Missió dels dotze. Recomanacions.— 1[2293] Va convocar després els dotze i els donà poder i autoritat sobre tots els dimonis i per a —2151→ guarir malalties, 2 i els envià a predicar el Regne de Déu i a guarir. 3 Els digué: «No prengueu res per al camí, ni bastó, ni sarró, ni pa, ni diners, ni tingueu dues túniques. 4 A qualsevol casa que entreu, quedeu-vos-hi fins que marxeu. 5 I aquells qui no us rebin, sortiu d'aquella població i espolseu-vos-en la pols dels peus en testimoniatge contra ells». 6[2294] Van partir, doncs, i corrien pels pobles anunciant el missatge joiós i guarint pertot arreu.

Opinió d'Herodes sobre Jesús.— 7[2295] El tetrarca Herodes tingué esment de tot allò que passava, i estava perplex, ja que alguns deien: «Joan ha ressuscitat d'entre els morts»; 8 d'altres: «Elies ha aparegut»; i d'altres: «Un dels antics profetes ha ressuscitat». 9 Però Herodes digué: «Joan, jo l'he fet decapitar; ¿qui és, doncs, aquest de qui sento dir semblants coses?» I buscava de veure'l.

Amb cinc pans, Jesús alimenta cinc mil homes. 10[2296] A la tornada, els apòstols explicaren a Jesús tot allò que havien fet. Ell se'ls endugué tots sols cap a una població anomenada Bet-Saida. 11 Però les multituds se'n van adonar i el seguiren. Ell els acollí, i els parlava del Regne de Déu i curava els qui en tenien necessitat. 12 Però el dia començava a declinar, i se li acostaren els dotze i li digueren: «Acomiadeu la gent perquè vagin a les viles i els pobles del voltant a allotjar-se, i trobin queviures, que aquí som en lloc despoblat». 13 Ell els va contestar: «Doneu-los de menjar vosaltres». Li digueren: «No tenim més que cinc pans i dos peixos; llevat que nosaltres mateixos anem a comprar menjar per a tota aquesta gentada». 14 Perquè eren uns cinc mil homes. Llavors digué als deixebles: «Feu-los seure per colles d'uns cinquanta». 15 Ho compliren així, i els van fer seure tots. 16 Prengué llavors els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els anava donant als deixebles perquè els servissin a la gent. 17 Tothom va menjar i es va saciar, i recolliren allò que els havia sobrat: dotze cistelles de bocins.

—2152→

Pere reconeix que Jesús és el Messies.— 18[2297] Jesús es trobava pregant en la soledat, i eren amb ell els deixebles; i els preguntà: «¿Qui diu la gent que sóc, jo?» 19 Ells respongueren: «Joan Baptista; d'altres, Elies, i d'altres, que un dels antics profetes ha ressuscitat» 20 Ell els demanà: «I vosaltres, qui dieu que sóc, jo?». Pere va respondre: «El Messies[2298] de Déu».

El Messies ha de sofrir.— 21 Però ells els manà severament que no ho diguessin a ningú, 22 i afegí: «Cal que el Fill de l'home pateixi molt i sigui rebutjat dels ancians, dels grans sacerdots i dels escribes, sigui mort i ressusciti el tercer dia».

Els qui segueixen Jesús han d'estar disposats a morir.— 23[2299] I deia a tothom: «Si algú vol venir darrera meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu cada dia i que em segueixi. 24 Aquell qui vulgui salvar la vida, la perdrà; però el qui perdí la vida per causa meva, aquest la salvarà. 25 Perquè, ¿què en treu un home, de guanyar tot el món, si es perd o es perjudica a si mateix? 26 Qui s'avergonyeixi de mi i de les meves paraules, d'ell s'avergonyirà el Fill de l'home, quan vingui en la seva glòria i la del Pare i dels sants àngels.

27 Us asseguro que n'hi ha alguns dels aquí presents que no moriran fins que vegin el
Regne de Déu».

Déu fa conèixer el seu Fill en la fransfiguració.— 28[2300] Uns vuit dies després
d'aquests col·loquis, prengué amb ell Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. 29
I mentre pregava, l'aspecte del seu rostre es transformà, i el seu vestit es tornà blanc i
resplendent. 30 Dos homes conversaren amb ell; eren Moisès i Elies, 31 que, apareguts
gloriosos, parlaven del seu traspàs que havia d'acomplir a Jerusalem[2301]. 32 Pere i els qui
eren amb ell estaven carregats de son; en desvetllar-se, veieren la seva glòria i els dos
homes que es trobaven amb ell. 33 Quan aquests ja se'n separaven, Pere digué a Jesús:
Mestre, dóna bo d'estar-nos aquí; hi farem tres cabanes, —2153→ una per a vós, una
per a Moisès i una altra per a Elies». No sabia el que es deia. 34 Mentre anava dient això,
aparegué un núvol que va cobrir-los, i s'espantaren, en entrar dins el núvol. 35 I del núvol
va sortir una veu que deia: *«Aquest és el meu fill, l'elegit*[2302]*; escolteu-lo»*. 36 Quan
s'hagué fet sentir la veu, trobaren Jesús tot sol. Ells van callar: no van contar a ningú,
aleshores, res del que havien vist.

Guarició d'un endimoniat.— 37 L'endemà, en baixar ells de la muntanya, li sortí a
l'encontre molta gent. 38 Un home d'entre ells exclamà: «Mentre, us prego que us fixeu
en el meu fill, que és l'únic que tinc; 39 l'esperit l'agafa, i tot d'una crida, li provoca
convulsions, li fa treure bromera, i amb prou feines si el deixa després d'haver-lo
capolat. 40 He demanat als vostres deixebles que l'expulssesin, però no han pogut». 41[2303]
Jesús va respondre: «O *gent* descreguda i *pervertida!* ¿Fins quan hauré d'estar entre
vosaltres i us hauré de suportar? Porta aquí el teu fill». 42 Encara anava venint, que el
dimoni el tirà per terra, enmig de convulsions. Però Jesús va comminar l'esperit impur,
guarí l'infant i el tornà al seu pare. 43 I tothom es meravellà de la grandesa de Déu.

Jesús torna a anunciar la passió.— Com que tothom s'admirava de totes les coses
que feia: digué als seus deixebles: 44 «Vosaltres conserveu a les vostres orelles aquestes
paraules: El Fill de l'home ha de ser posat a les mans dels homes». 45 Però ells no
entenien aquesta predicció; els era velada perquè no la comprenguessin, i temien
d'interrogar-lo referent a ella.

El més petit és el més gran.— 46[2304] Se'ls va acudir el pensament de qui podia ser
el més gran d'entre ells. 47 Però Jesús, que els coneixia els pensaments més recòndits,
prengué un infant, se'l posà vora seu, 48 i els digué: «El qui acull aquest infant en non
meu, a mi m'acull, i el qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat; perquè és el més petit
d'entre tots vosaltres que és gran.

—2154→

Els qui fan bé en nom del Crist.— 49[2305] Aleshores Joan digué: «Mestre, n'hem
vist un que expulsava dimonis en nom vostre, i li ho hem prohibit, perquè no ve amb
nosaltres». 50 Però Jesús els digué: «No li ho prohibiu, que el qui no està contra
vosaltres, està amb vosaltres».

Fent camí cap a Jerusalem (Lc. 9,51 - 19,27)

Mansuetud de Jesús pels samaritans que no el reben.— 51 En complir-se els dies
en què havia de ser endut d'aquest món, decidí d'encaminar-se a Jerusalem, 52 i va enviar
missatgers davant seu. Ells marxaren i entraren en un poble dels samaritans per
preparar-li allotjament; 53 però no el van rebre, perquè es dirigia a Jerusalem[2306]. 54 En
veure-ho els deixebles Jaume i Joan, digueren: «Senyor, ¿voleu que diguem que baixi
foc del cel i els consumeixi?» 55 Però ell es va girar i els va renyar. 56 I se'n van anar cap a
un altre poble.

Disposicions necessàries per a seguir Jesús.— 57[2307] Mentre feien camí, un li
digué: «Us seguiré onsevulla que aneu». 58 Jesús li va respondre: «Les guineus tenen
caus, i els ocells, nius; el Fill de l'home, en canvi, no té on reposar el cap».

59 I digué a un altre: «Segueix-me». Però ell li respongué: «Deixeu primer que me'n
vagi fins que hagi enterrat el meu pare». 60 Jesús li contestà: «Deixa que els morts
enterrin els seus morts; tu vés i anuncia el Regne de Déu». 61 Un altre li va dir: «Us
seguiré, Senyor; però abans deixeu-me acomiadar dels de casa meva». 62 Però Jesús li va
respondre: «Ningú que, tenint posada la mà a l'arada, miri enrera, no és bo per al Regne
de Déu»[2308].

10 **Missió de setanta-dos deixebles. Recomanacions.**— 1 Després d'aquests fets, el
Senyor en va designar encara uns altres setanta-dos, i els envià de dos en dos davant seu
a tota població i localitat on ell havia d'anar. 2[2309] I els digué: «Hi ha molt a segar, i els
segadors són pocs; pregueu, doncs, a l'amo dels —2155→ sembrats que enviï
segadors als seus sembrats. 3 Aneu; jo us envio com anyells en mig de llops. 4 No porteu
bossa, ni sarró, ni calçat, i no saludeu ningú pel camí[2310]. 5 A qualsevol casa que entreu,
digueu primer: «Pau en aquesta casa». 6 I, si hi ha allí algú digne de pau, la vostra pau
reposarà damunt seu; si no, tornarà a vosaltres. 7 Poseu en aquella casa, i mengeu i
beveu del que tinguin, que l'obrer prou mereix el seu jornal. No aneu de casa en casa. 8 I
a qualsevol població que entreu, i us rebin, mengeu el que us presentin, 9 curen els
malalts que hi hagi i digueu-los: «El Regne de Déu ja és prop vostre». 10 Però a
qualsevol població que entreu i no us rebin, sortiu a les places i digueu 11 «Fins la pols
del vostre poble que se'ns ha encastat als peus, us l'espolsem; però sapigueu que el
Regne de Déu ja és a prop». 12 Us asseguro que, aquell dia, serà més suportable la sort de
Sodoma que no pas la d'aquella població.

Amenaces als pobles impenitents.— 13[2311] Ai de tu, Corazín! Ai de tu, Bet-Saida!
Que, si a Tir i a Sidó s'haguessin obrat els miracles que s'han obrat entre vosaltres, ja
faria temps que, asseguts amb sac i cendra, haurien fet penitència. 14 Però també serà
més suportable la sort de Tir i de Sidó en el judici, que no pas la vostra. 15[2312] I tu,
Cafarnaüm, ¿et creus que *t'alçaràs fins al cel? Fins a l'abisme t'enfonsaràs!* 16[2313] Qui a
vosaltres us escolta, a mi m'escolta; qui no fa cas de vosaltres, no fa cas de mi; i qui no
fa cas de mi, tampoc no en fa del qui m'ha enviat».

Joia dels setanta-dos, en tornar de la missió.— 17 Van tornar els setanta-dos,
plens d'alegria, dient: «Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten en nom vostre». 18 I els
digué: «Jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp[2314]. 19 Mireu, us he donat la
potestat de *caminar per damunt de serps* i d'escorpins[2315], i contra tot el poder de

l'enemic, i res no us farà mal. [20] Amb tot, no us alegren perquè els esperits se us sotmeten, sinó alegreu-vos perquè els vostres noms són inscrits al cel».

—2156→

Joia de Jesús per les decisions del Pare.— [21][2316] Aquella mateixa hora, s'entusiasmà en l'Esperit Sant i digué: «Us dono gràcies, Pare, Senyor del cal i de la terra, perquè heu amagat aquestes coses als savis i entesos i les heu revelades als senzills. Sí, Pare, perquè així us ha plagut a vós. [22] El meu Pare m'ho ha donat tot, i ningú no coneix qui és el Fill sinó el Pare, ni qui és el Pare sinó el Fill i aquell a qui el Fill el vol revelar». [23][2317] I, girant-se cap als deixebles, els digué a part: «Sortosos els ulls que veuen el que veieu. [24] Perquè us asseguro que molts profetes i reis van desitjar de veure el que vosaltres veieu, i no ho veieren, i sentir el que sentiu, i no ho sentiren».

Els manaments que duen a la vida eterna.— [25] Llavors es va aixecar un mestre de la Llei, i li digué per provar-lo: «Mestre, ¿què haig de fer per aconseguir la vida eterna?» [26] Ell li digué: «A la Llei, què hi ha escrit? què hi llegeixes?» [27][2318] Ell respongué: *«Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima amb tota la força i amb tot l'esperit, i el proïsme com a tu mateix»*. [28][2319] Li digué: «Has contestat rectament: *fes això, i viuràs*.» [29] Però ell, volent justificar-se, digué a Jesús: «¿I qui és el meu proïsme?»

Qui és el proïsme. El bon samarità.— [30] Jesús va reprendre: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure a les mans d'uns lladres, els quals, després d'haver-lo despullat i baldat a cops, se'n van anar deixant-lo mig mort. [31] Casualment baixava un sacerdot per aquell camí, el va veure i va passar de llarg per l'altra banda del camí. [32] Semblantment, també un levita arribà en aquell indret, el va veure i va passar de llarg per l'altra banda del camí. [33] Però un samarità[2320] que anava de viatge arribà prop d'ell, el va veure i se'n va compadir; [34] s'hi acostà, li va posar oli i vi a les ferides i les hi va embenar; acabat, el muntà damunt la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. [35] L'endemà es va treure dos denaris i els va donar a l'hostaler tot dient-li: «Ocupa-te'n, —2157→ i les despeses que facis de més, jo, quan torni, te les pagaré». [36] ¿Quin d'aquests tres et sembla que va ser proïsme d'aquell qui va caure a les mans dels lladres?» [37] Ell va dir: «El qui va fer amb ell obra de misericòrdia». I Jesús li respongué: «Vés, i fes tu igual».

Marta i Maria. La bona porció.— [38] Mentre feien camí, va entrar en un poblet, i una dona, que es deia Marta, el va rebre a casa seva. [39] Aquesta tenia una germana que es deia Maria, la qual, bo i asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula. [40] Marta, en canvi, estava absorbida preparant moltes coses per a obsequiar-lo i, presentant-se, digué: «Senyor, ¿no us fa res que la meva germana em deixi tota sola a servir? Digueu-li, doncs, que m'ajudi». [41] Però el Senyor li va respondre: «Marta, Marta, et preocupes i et neguiteges per preparar moltes coses, [42] i només poques són necessàries o una de sola. Maria ha escollit la bona porció, que no li serà pas presa».

11 Oració del Senyor. Una vegada que ell es trobava en un cert indret pregant, quan va acabar, un dels seus deixebles li digué: «Senyor, ensenyeu-nos a pregar, tal com Joan en va ensenyar també als seus deixebles.» [2][2321] I els digué: «Quan pregueu, digueu:

Pare, santifiqueu el vostre nom;
vingui el vostre Regne.
3 El nostre pa del dia que ve,
doneu-nos-el cada dia;
4 perdoneu-nos els nostres pecats,
perquè també nosaltres perdonem tothom qui ens deu,
i no permeteu que caiguem en la temptació».

Qui demana, obtindrà.— 5 I els digué: «¿A qui de vosaltres que tingui un amic, i vagi a trobar-lo a mitjanit, i li digui: «Amic, deixa'm tres pans, 6 que un amic meu se m'ha presentat de viatge, i no tinc res per a oferir-li», 7 li respondrà aquell de dins estant: «No m'amoïnis; la porta ja és tancada, i els meus fills són amb mi al llit; no puc llevar-me per donar-te'ls?» 8 Us asseguro —2158→ que, encara que no es llevi a donar-los-hi perquè és amic seu, almenys per la seva importunitat es llevarà a donar-li tot allò que necessiti. 9[2322] I jo us dic: demaneu, i us donaran; busqueu, i trobareu; truqueu, i us obriran. 10 Que tot aquell que demana, rep; i qui busca, troba; i a qui truca, li obren.

11 ¿Quin pare d'entre vosaltres, si el fill li demana pa, li donarà potser una pedra? ¿O bé, un peix, i en cometes d'un peix, li donarà una serp? 12 O bé, si demana un ou, ¿li donarà potser un escorpí? 13 Si, doncs, vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, com més el vostre Pare del cel donarà l'Esperit Sant[2323] als qui el preguen!»

El poder de Jesús contra els dimonis és senyal del Regne de Déu.— 14[2324] Una altra vegada, expulsava un dimoni mut; i, així que hagué sortit el dimoni, el mut va parlar. I la gent se'n va meravellar; 15 però alguns d'ells digueren: «És per Beelzebul, el príncep dels dimonis, que expulsa els dimonis». 16 D'altres, temptant-lo, volien d'ell un senyal del cel. 17 Però ell, que els coneixia els pensaments, els digué: «Tot reialme dividit contra si mateix és desolat, i cau casa sobre casa. 18 Si, doncs, Satanàs està dividit contra si mateix, ¿com se sostindrà el seu reialme? Perquè dieu que és per Beelzebul que jo expulso els dimonis. 19 I, si jo expulso els dimonis per Beelzebul, ¿els vostres fills per qui els expulsen? Per això, ells mateixos seran els vostres jutges. 20 Però, si és pel dit de Déu[2325] que jo expulso els dimonis, vol dir que ha arribat ja a vosaltres el Regne de Déu. 21 Quan el qui és valent, ben armat, guarda el seu pati, els seus béns es troben segurs. 22 Però, quan en sobrevé un de més valent que ell i el venç, li pren l'armament en què confiava i reparteix les seves despulles. 23 Qui no està amb mi, està contra mi, i qui amb mi no recull, escampa.

Futur de la generació dolenta.— 24 Quan l'esperit immund ha sortit de l'home, vaga pels ermots buscant repòs i, no trobant-ne, diu:

—2159→

«Me'n tornaré a casa meva, d'on he sortit». 25 Hi va i la troba escombrada i en dreçada. 26 Llavors se'n va i pren amb ell set altres esperits pitjors que ell, hi entren i s'hi queden; i l'estat darrer d'aquell home esdevé pitjor que el primer».

Sortosos els qui guarden la paraula de Déu.— [27] Mentre ell deia aquestes coses,
alçà la veu una dona d'entre la gent i li digué «Sortós el ventre que us va dur i els pits
que vau mamar». [28] Però ell digué: «Més aviat sortosos els qui escolten la paraula de
Déu i la guarden».

El senyal que donarà Jesús.— [29] S'havia reunit encara més gent, i començà a dir:
«Aquesta generació és una generació dolenta; demana un senyal, i no li serà donat cap
senyal sinó el de Jonàs. [30] Perquè, així com Jonàs va ser un senyal per als ninivites[2326],
així ho serà també el Fill de l'home per a aquesta generació. [31] La reina de Migjorn
ressuscitarà en el judici amb els homes d'aquesta generació i els condemnarà; perquè va
venir de l'altre cap de la terra per sentir la saviesa de Salomó; i mireu que aquí hi ha
alguna cosa més que Salomó. [32] Els ninivites ressuscitaran en el judici amb aquesta
generació i la condemnaran, perquè es van convertir per la predicació de Jonàs; i mireu
que aquí hi ha alguna cosa més que Jonàs.

La revelació és rebuda segons la disposició de cadascú[2327].— [33][2328] Ningú,
després d'haver encès una llàntia, no la posa al soterrani ni sota un atuell, sinó sobre el
portallànties, perquè els qui entren en vegin la claror. [34][2329] El llum del cos és el teu ull.
Quan el teu ull es bo, també tot el cos està il·luminat; però, si és dolent, també el teu cos
queda a les fosques. [35] Mira, doncs, si la llum que hi ha en tu no és foscor. [36] Si, doncs, el
teu cos és tot lluminós, sense cap racó opac, estarà tot ell il·luminat, així que el llum
t'il·lumini amb la seva resplendor».

Amenaces als fariseus i als escribes.— [37] Quan acabà de parlar, un fariseu el va
invitar a dinar a casa seva. —2160→ Hi va entrar i es posà a taula. [38] En veure-ho el
fariseu, es va estranyar que primer no s'hagués rentat abans de dinar. [39][2330] Però el
Senyor li digué: «Mira, vosaltres, els fariseus, purifiqueu la tassa i el plat pel defora,
però el vostre[2331] interior és ple de rapacitat i de dolenteria. [40] Necis! ¿El qui neteja el
defora, no havia netejat també el dedins? [41] Més aviat doneu en almoina el de dins[2332], i
tot us quedarà pur. [42] Però al de vosaltres, els fariseus, que pagueu el delme de la menta,
de la ruda i de tots els llegums, i negligiu la justícia i l'amor de Déu! Calia fer això sense
deixar de fer allò altre. [43] Ai de vosaltres, els fariseus, que us agrada el primer seient a
les sinagogues i les salutacions a les places! [44] Ai de vosaltres, que sou com els sepulcres
que no es veuen[2333], sobre els quals passa la gent sense saber-ho!» [45] Un mestre de la
Llei digué aleshores: «Mestre, dient això ens injurieu també a nosaltres». [46] Però ell li
féu: «Ai també de vosaltres, els mestres de la Llei, que carregueu als altres càrregues
difícils de portar, i vosaltres no les toqueu ni amb un sol dit! [47] Ai de vosaltres, que
construïu els monuments sepulcrals dels profetes, quan són els vostres pares els qui els
van matar! [48] Per tant, en sou testimonis i assentiu a les obres dels vostres pares, perquè
ells els van matar, i vosaltres construïu els seus sepulcres. [49] Per això, ha dit la saviesa de
Déu: «Jo els enviaré profetes i apòstols, i ells en mataran i perseguiran, [50] perquè es
demani compte a aquesta generació de la sang de tots els profetes, vessada des de la
creació del món, [51] des de la sang d'Abel fins a la sang de Zacaries, mort entre l'altar i el
santuari». Sí, us ho asseguro, li'n serà demanat compte, a aquesta generació. [52] Ai de
vosaltres, els mestres de la Llei, que us heu endut la clau de la ciència! Vosaltres no hi
heu entrat, i als qui volien entrar-hi, els ho heu impedit». [53] Quan va sortir d'allà, els
escribes i els fariseus començaren de tenir-li una malícia terrible i de fer-lo parlar sobre
moltes qüestions, [54] insidiant-lo per sorprendre alguna paraula de la seva boca.

—2161→

12 Confessar sense por la veritat.— [1][2334] Amb aquestes, es va aglomerar la gent
a milers i milers, fins al punt de trepitjar-se els uns als altres, i ell començà a dir als seus
deixebles «Primer de tot, guardeu-vos del llevat dels fariseus, que és la hipocresia. [2][2335]
Perquè no hi ha res d'amagat que no s'hagi de revelar, ni res de secret que no s'hagi de
saber. [3] Per això, tot el que heu dit a les fosques serà sentit a plena llum, i el que us heu
parlat a cau d'orella als soterranis serà proclamat dalt dels terrats. [4] Però us dic, amics
meus, que no tingueu por dels qui maten el cos, i després d'això ja no poden fer res més.
[5] Us faré veure qui heu de témer: temeu aquell qui, després d'haver matat, té poder de
llançar a la Gehenna; sí, us dic, aquest heu de témer. [6] ¿No es venen cinc ocells per dos
asos? I ni un d'ells no és oblidat davant Déu. [7] I fins els cabells del vostre cap, tots són
comptats. No temeu; valeu més que no pas molts ocells. [8] I us dic: tot aquell qui em
reconegui davant dels homes, també el Fill de l'home el reconeixerà davant dels àngels
de Déu. [9] Però aquell qui em negui davant dels homes serà negat davant dels àngels de
Déu. [10][2336] I a tot aquell qui dirà una paraula contra el Fill de l'home, li serà perdonat;
però a qui haurà blasfemat contra l'Esperit Sant, no li serà perdonat.

[11][2337] Quan us duguin a les sinagogues, davant els magistrats i les autoritats, no us
preocupen de com ni amb què us defensareu o què direu; [12] que l'Esperit Sant us
ensenyarà en aquella ocasió el que heu de dir».

No buscar la riquesa.— [13] Aleshores un de la multitud li va dir: «Mestre, digueu al
meu germà que parteixi amb mi l'herència». [14] Però ell li féu: «Home, ¿qui m'ha
constituït jutge o repartidor sobre vosaltres?» [15] I els digué: «Mireu, guardeu-vos de tota
ambició de riquesa, perquè, ni enmig de l'abundància, la vida d'un no li ve pas dels seus
béns». [16] I els va dir una paràbola: «A un home ric, la terra li va donar molt. [17] I pensava
dintre seu: «¿Què faré, perquè no tinc on aplegar els meus fruits?» [18] I es va —
2162→ dir: «Faré això: enderrocaré els graners i en construiré de més grans; hi
aplegaré tot el meu gra i els meus béns; [19] i diré a la meva ànima: "Ànima, tens molts
béns emmagatzemats per a molts anys; reposa, menja, beu, diverteix-te". [20] però Déu li
digué: "Neci! Aquesta mateixa nit et reclamaran l'ànima; i tot el que has acumulat, per a
qui serà?" [21] Així és el qui recull tresors per a si mateix i no és ric davant de Déu».

Buscar el Regne de Déu confiant en la Providència. [22] Després digué als
deixebles: «Per això, us dic: no us preocupeu per la vida pensant què menjareu, ni pel
cos pensant com us vestireu. [23][2338] Que la vida val més que no pas el menjar, i el cos,
més que no pas el vestit. [24] Observeu els corbs, que no sembren, ni cullen, ni tenen
rebost, ni graner, i Déu els alimenta. Quant més no valeu vosaltres que els ocells! [25] ¿I
qui de vosaltres, per més que es preocupi pot allargar d'un sol moment el temps de la
seva vida? [26] Si no podeu, doncs, ni la cosa més petita, ¿per què us preocupeu per les
altres? [27] Observeu els lliris, com no filen ni teixeixen; però us asseguro que ni Salomó,
amb tota la seva glòria, no anava pas vestit com un d'ells. [28] I, si l'herba que avui és al
camp i demà la tiren al forn, Déu la vesteix així, com més a vosaltres, gent de poca fe! [29]
No busqueu, doncs, què menjareu ni què beureu, ni en passeu ànsia, [30] que totes aquestes
coses son les que busquen la gent del món; en canvi, el vostre Pare ja sap prou que en
teniu necessitat. [31] Busqueu més aviat el seu Regne, i tot això us serà donat de més a
més.

L'almoina és l'únic tresor segur.— [32] No tinguis por, petit ramat, que ha plagut al
vostre Pare de donar-vos el Regne. [33][2339] Veneu el que teniu i feu-ne almoina. Feu-vos

bosses que no s'envelleixin, un tresor indefectible en el cel, on no s'acosta cap lladre, ni
cap arna no destrueix; [34] perquè allí on és el vostre tresor hi haurà també el vostre cor.

Cal vetllar sempre.— [35] Tingueu el cos cenyit[2340], i —2163→ els vostres llums
encesos, [36][2341] i sigueu com aquells qui esperen el seu amo que torni de les noces, perquè
quan arribi i truqui puguin obrir-li de seguida. [37] Sortosos aquells servents que l'amo,
quan arribi, trobi vetllant; us asseguro que se cenyirà, els farà seure a taula i anirà a
servir-los. [38] I, si venia a la segona o a la tercera vetlla de la nit, i els trobava així,
sortosos d'ells. [39][2342] Sapigueu això: que, si l'amo hagués sabut a quina hora havia de
venir el lladre, hauria vetllat i no s'hauria pas deixat foradar la casa. [40] Vosaltres també
estigueu a punt, perquè a l'hora menys pensada vindrà el Fill de l'home».

Recompensa dels administradors.— [41] Aleshores Pere digué: «Senyor, ¿és a
nosaltres que dieu aquesta paràbola, o també a tots?» [42][2343] El Senyor respongué: «¿Qui
és, doncs, l'administrador fidel, prudent, que l'amo posarà al cap del seu servei per
distribuir al seu temps la ració de menjar? [43] Sortós aquell servent que l'amo, quan arribi,
trobi fent-ho així: [44] us asseguro que el posarà sobre tots els seus béns. [45] però, si aquell
servent es deia dintre seu: «L'amo triga a venir», i començava a pegar als criats i a les
criades, a menjar, i a beure, i a embriagar-se, [46] vindrà l'amo d'aquell servent el dia que
menys s'ho espera i a l'hora que no sap, el castigarà i el destinarà a estar amb els qui no
han estat fidels. [47] El servent que, coneixent la voluntat del seu amo, no ha preparat ni ha
fet res segons la seva voluntat, rebrà molts assots; [48] en canvi, el qui, sense conèixer-la,
ha fet coses que mereixen assots, en rebrà pocs. A tot aquell a qui ha estat donat molt, li
demanaran molt, i a qui ha estat confiat molt, també li reclamaran més.

Jesús porta un estat de tensió i de divisió.— [49] Foc he vingut a calar a la terra[2344],
i com desitjo que ja sigui encès! [50] Haig de rebre un baptisme[2345], i com em sento el cor
oprimit fins que s'acompleixi! [51][2346] ¿Us penseu que he vingut a donar la pau a la terra?
De cap manera, us dic, sinó la divisió. Perquè des d'ara n'hi haurà —2164→ cinc de
dividits en una casa: tres contra dos i dos contra tres; [53][2347] es dividiran pare contra fill, i
fill contra pare, mare contra filla, i *filla contra mare*, sogra contra nora, i *nora contra
sogra*».

És urgent de convertir-se.— [54][2348] I deia també a les multituds: «Quan veieu pujar
un núvol cap a ponent, dieu tot seguit: "Ve pluja"; i així passa. [55] I quan bufa el migjorn,
dieu: "Farà calor"; i en fa. [56] Hipòcrites! Sabeu reconèixer l'aspecte de la terra i del cel, i
aquests temps d'ara, doncs, ¿com és que no el reconeixeu? [57] ¿Per què no judiqueu per
vosaltres mateixos allò que és just?

Convé de fer les paus abans de presentar-se al jutge.— [58][2349] Així, quan vas amb
el qui et reclama un deute a trobar un magistrat, procura desfer-te d'ell pel camí, no
sigui que et faci comparèixer per força davant del jutge, i el jutge et posi a les mans de
l'agutzil, i l'agutzil et fiqui a la presó. [59] T'asseguro que no en sortiràs que no hagis pagat
fins a l'últim cèntim.»

13 Les desgràcies són un avís de Déu.— [1] Per aquell mateix temps, es
presentaren uns que li contaren el fet d'aquells galileus, la sang dels quals Pilat havia
barrejat amb la de les víctimes d'ells. [2] I els respongué: «¿Us penseu que aquells galileus
havien estat més pecadors que tots els altres galileus, perquè van patir tot això? [3] De cap
manera, us dic; i, si no us convertiu, tots morireu igualment. [4] O aquells divuit sobre els

quals va caure la torre a Siloè i els va matar, ¿us penseu que havien estat més culpables
que tots els altres habitants de Jerusalem? 5 No, us dic; i, si no us convertiu, tots morireu
igualment».[2350]

Una figuera que no feia fruit. Paciència i amenaça. 6 I els digué aquesta
paràbola: «Un home tenia una figuera[2351] plantada a la seva vinya, i va anar a buscar-hi
fruit, però no n'hi va trobar. 7 Aleshores va dir al vinyater: «Mira, fa tres anys que vinc a
buscar fruit en aquesta figuera, i no n'hi trobo; talla-la; ¿per què no ha de deixar ni
treballar la —2165→ terra?» 8 Però ell li va respondre: «Senyor, deixeu-la encara
aquest any, fins que hagi cavat al voltant i l'hagi adobada amb fems, 9 a veure si dóna
fruit d'ara endavant. Si no, la tallareu».

Guarició en dissabte. Discussió.— 10 Un dissabte ensenyava en una sinagoga. 11 Hi
havia una dona que tenia una malaltia feia divuit anys i anava tota encorbada sense
poder redreçar-se gens. 12 En veure-la Jesús, la va cridar i li digué: «Dona, quedes lliure
de la teva malaltia». 13 Li va imposar les mans, i ella a l'instant es redreçà i glorificava
Déu. 14 Però el cap de la sinagoga, indignat perquè Jesús havia guarit en dissabte, deia a
la multitud: «Hi ha sis dies per a treballar; veniu, doncs, aquests dies a fer-vos curar, i
no en dissabte». 15 El Senyor li respongué: «Hipòcrites! ¿Cadascun de vosaltres no
desferma de l'estable el seu bou o el seu ase en dissabte i el duu a abeurar? 16 I aquesta,
que és filla d'Abraham, que Satanàs tenia lligada, ja fa divuit anys, ¿no se l'havia de
desfer d'aquest lligam en dissabte?» 17 Dient ell això, quedaven avergonyits tots els seus
adversaris, i tota la gent s'alegrava de tots els prodigis que feia.

El Regne de Déu, petit al principi, gran a la fi. El gra de mostassa i el llevat.—
18[2352] Deia, doncs: «¿A què s'assembla el Regne de Déu i a què el compararé? 19[2353] És
com una gra de mostassa, que un home va sembrar al seu hort; va créixer, es va fer
arbre, i *els ocells s'ajocaren a les seves branques*.

20 I digué encara: «¿A què compararé el Regne de Déu? 21 És semblant al llevat que
una dona va amagar dintre tres mesures de farina, fins que va fermentar tota».

Qui són els qui se salven.— 22 I anava per vilatges i pobles ensenyant, tot fent camí
cap a Jerusalem.

23 Un li va dir: «Senyor, ¿són pocs els qui se salven?» Ell els digué: 24[2354] «Esforceu-
vos a entrar per la porta estreta, perquè molts, us dic, intentaran d'entrar-hi, i no podran.
25[2355] Després que el cap de casa s'hagi llevat i hagi tancat la porta, us posareu a trucar de
fora estant, —2166→ dient: "Senyor, obriu-nos"; i us respondrà: "No sé d'on sou,
vosaltres". 26[2356] Aleshores començareu a dir: "Hem menjat i begut davant vostre, i heu
ensenyat a les nostres places". 27[2357] I dirà: «Us dic que no sé d'on sou; *aparteu-vos de
mi, tots els qui heu fet el mal*». 28[2358] Allà hi haurà els plors i el cruixit de dents, quan
veureu Abraham, Isaac, Jacob i tots els profetes al Regne de Déu, i vosaltres, expulsats
a fora. 29 I vindrà gent de llevant i de ponent, del nord i del migdia, i s'asseuran a taula al
Regne de Déu. 30[2359] Hi ha darrers que seran primers, i primers que seran darrers».

Jesús continua el seu camí sense por d'Herodes.— 31 Aquella mateixa hora, se li
acostaren alguns fariseus tot dient-li: «Sortiu i aneu-vos-en d'aquí, que Herodes us vol
matar». 32 I els respongué: «Aneu i digueu a aquella guineu: Expulso dimonis i faig

guaricions avui i demà, i el tercer dia acabo[2360]. 33 Però avui, demà i demà passat haig de
fer camí, perquè no convé que un profeta mori fora de Jerusalem.

La fi de Jerusalem.— 34[2361] Jerusalem, Jerusalem, la qui mata els profetes i
apedrega els qui li han estat enviats! Quantes vegades he volgut aplegar els teus fills,
talment com una lloca aplega la llocada sota les ales, i no ho heu volgut! 35[2362] Doncs,
bé: *la vostra casa us és abandonada*. Us asseguro que no em veureu més fins que vingui
el temps que digueu: *Beneït el qui ve en nom del Senyor!*»

14 Guarició en dissabte.— 1 Un dissabte que va anar a menjar a casa d'un dels
principals fariseus, aquests l'estaven observant. 2 Es donava el cas que un hidròpic
s'estava al seu davant. 3 Prenent Jesús la paraula, va preguntar als mestres de la Llei i als
fariseus: «És lícit de curar en dissabte, o no?» 4 Però ells van callar. Aleshores el va
prendre, el guarí i l'acomiadà. 5[2363] I els digué: «¿Qui de vosaltres, que tingui un fill o un
bou que li caigui en un pou, no l'en traurà tot seguit en dissabte?» 6 I no pogueren
contestar a això.

Qui s'humilia serà exaltat.— 7 Llavors digué als —2167→ convidats una
paràbola, observant com s'escollien els millors llocs:[2364] 8 «Quan algú et convidi a noces,
no et posis al primer lloc, no fos cas que n'hagués convidat un de més honorable que tu,
9 i vingués el qui us ha invitat a tu i a ell, i et digués: "Cedeix-li el lloc", i aleshores, tot
avergonyit, haguessis d'anar a ocupar el darrer lloc. 10 Al contrari: quan et convidin, vés
a posar-te al darrer lloc, perquè quan vingui el qui t'ha convidat, et digui: "Amic, puja
més amunt"; llavors seràs honorat davant de tots els altres comensals. 11[2365] Perquè tot
aquell qui s'exalta a si mateix serà humiliat, i el qui s'humilia a si mateix serà exaltat».

Fer bé als qui no poden recompensar.— 12 I digué també al qui l'havia convidat:
«Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni els
teus parents, ni veïns rics, no sigui que ells també et tornin a convidar, i en tinguis ja la
recompensa. 13 Al contrari: quan facis un convit, crida-hi pobres, esguerrats, coixos,
cecs; 14 i seràs sortós perquè no te'n poden recompensar, i et serà recompensat en la
resurrecció dels justos».

Els convidats al Regne de Déu.— 15 En sentir això un dels comensals, li digué:
«Sortós d'aquell qui menjarà al Regne de Déu». 16[2366] Ell li contestà: «Un home feia un
gran sopar, i va invitar-hi molta gent. 17 A l'hora del sopar va enviar el seu servent a dir
als convidats: «Veniu, que ja tot és a punt». 18 Però tots igualment començaren
d'excusar-se. El primer li digué: «He comprat un camp, i haig d'anar-lo a veure; et prego
que em vulguis excusar». 19 Un altre li va dir: «He comprat cinc parelles de bous, i me'n
vaig a provar-los; et prego que em vulguis excusar». 20 I un altre li digué: «M'he casat, i
per això no puc venir». 21 De retorn, el servent va contar-ho al seu senyor. Llavors l'amo,
indignat, va dir al seu servent: «Surt de pressa per les places i els carrers de la ciutat, i
fes entrar aquí els pobres, esguerrats, cecs i coixos». 22 El servent li digué: «Senyor, s'ha
fet tal —2168→ com heu ordenat, i encara hi ha lloc». 23 Llavors l'amo va dir al
servent: «Surt pels camins i per les tanques, i obliga a entrar perquè s'ompli la meva
casa; 24 us asseguro que cap dels qui havien estat convidats no tastarà el meu sopar».

Per a seguir Jesús cal renunciar a tot.— 25 Anaven amb ell grans multituds, i,
girant-se, els digué: 26[2367] «Si algú ve a mi i no menysprea el seu pare, la seva mare, la
seva muller, els seus fills, els seus germans, les seves germanes i, fins i tot, la pròpia

vida, no pot ser deixeble meu. [27] Qui no porta la seva creu i no segueix al meu darrera,
no pot ser deixeble meu.

[28] ¿Qui de vosaltres, si vol construir una torre, no s'asseu primer per calcular-ne les
despeses i veure si té amb què acabar-la? [29] No fos cas que, després d'haver posat els
fonaments i no podent acabar-la, tots els qui ho veiessin comencessin a burlar-se d'ell [30]
dient: «Aquest home va començar a construir, i no ha pogut acabar».

[31] O bé, ¿quin rei que va a la guerra per lluitar amb un altre rei, no s'asseu primer a
deliberar si és prou fort per a fer front amb deu mil homes al que ve contra ell amb vint
mil? [32] I, si veu que no, quan aquell encara és lluny, li tramet una ambaixada per
demanar-li la pau. [33] Així, doncs, qualsevol de vosaltres que no renuncia a tots els seus
béns no pot ser deixeble meu.

Els deixebles són com la sal.— [34][2368] Bona és la sal; però, si la mateixa sal es torna
insípida, ¿amb què serà adobada? [35] No és útil ni per a la terra ni per al femer; la llencen
fora. Qui tingui orelles per a escoltar, que escolti».

15 **Censures del fariseus.** [1] Tots els publicans i els pecadors se li acostaven per
escoltar-lo. [2] I els fariseus i els escribes murmuraven: «Aquest acull pecadors i menja
amb ells».

L'ovella retrobada.— [3] Aleshores els digué aquesta paràbola: [4][2369] «¿Qui d'entre
vosaltres que té cent ovelles i en perd una, no deixa les noranta-nou al desert i se'n —
2169→ va darrera la perduda fins que la troba? [5] I quan la troba, se la posa sobre les
espatlles, tot joiós, [6] i, arribant a casa, crida els amics i veïns i els diu: «Alegreu-vos amb
mi, que he trobat l'ovella que havia perdut». [7] Us asseguro que així hi haurà més joia al
cel per un sol pecador que es converteix, que no pas per noranta-nou justos que no tenen
necessitat de conversió.

La dracma retrobada.— [8] O bé, ¿quina dona que té deu dracmes[2370], si en perd
una, no encén el llum i escombra la casa, i busca amb diligència fins que la troba? [9] I
quan la troba, crida les amigues i veïnes i els diu: «Alegreu-vos amb mi, que he trobat la
dracma que havia perdut». [10] Així, us dic, hi ha joia entre els àngels de Déu per un
pecador que es converteix».

El fill retrobat. Descontentament del germà.— [11] I digué encara: «Un home tenia
dos fills. [12] El més jove d'ells va dir al pare: «Pare, doneu-me la part que em toca del
patrimoni». I els va repartir els béns. [13] Al cap de pocs dies, el fill més jove, ho aplegà
tot, se'n va anar en un país llunyà i hi va malversar el seu patrimoni vivint
dissolutament. [14] Quan s'ho havia malgastat tot, hi hagué una gran fam en aquell país, i
ell va començar a passar necessitat. [15] Es va llogar, doncs, a un dels habitants d'aquell
país, que el va enviar als seus camps a pasturar porcs. [16] Tenia ganes d'omplir-se el
ventre amb les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. [17] Llavors,
tornant en si mateix, digué: «Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres, i jo aquí
em moro de fam! [18] M'aixecaré i aniré a trobar el meu pare i li diré «Pare: he pecat
contra el cel i contra vós; [19] ja no sóc digne de ser anomenat fill vostre; tracteu-me com
un dels vostres jornalers». [20] Es va aixecar, doncs, i se'n va anar a trobar el seu pare.
Encara era un tros lluny, que el seu pare el va veure, se'n va compadir i, corrents, se li
va tirar al coll, i el besava. [21] Llavors el seu fill li digué: «Pare, he pecat contra el cel i

contra vós; ja no sóc digne de ser anomenat —2170→ fill vostre». [22] Però el pare va
dir als seus criats: «De pressa, porteu la roba millor i vestiu-lo, i poseu-li un anell a la
mà i calçat als peus; [23] porteu el vedell gras i mateu-lo; mengem i celebrem-ho, [24] perquè
aquest fill meu era mort, i ha tornat a la vida; s'havia perdut, i ha estat retrobat». I es
posaren a celebrar-ho. [25] El fill gran era al camp; de retorn, quan s'acostava a la casa, va
sentir música i cant de dansa, [26] i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. [27] Ell li
digué: «El teu germà ha tornat, i el teu pare ha matat el vedell gras, perquè l'ha recobrat
amb bona salut». [28] Aleshores es va omplir d'indignació, i no volia entrar. El seu pare va
sortir a pregar-lo. [29] Però ell va respondre al seu pare: «Tants anys que fa que us
serveixo, sense haver desobeït mai cap dels vostres manaments, i mai no m'heu donat ni
un cabrit per fer festa amb els meus amics; [30] en canvi, quan ha vingut aquest fill vostre,
que ha devorat els vostres béns amb dones públiques, heu matat per a ell el vedell gras».
[31] Però ell li contestà: «Fill, tu sempre estàs amb mi, i tot el que és meu és teu; [32] en
canvi, calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort, i ha tornat a la
vida; s'havia perdut, i ha estat retrobat».

16 L'almoina, ús hàbil del diner.— [1] Deia també als deixebles: «Hi havia un
home ric que tenia un administrador, i l'hi van denunciar com a malversador dels seus
béns. [2] El va cridar i li digué: «¿Què és això que sento dir de tu? Dóna'm comptes de la
teva administració, perquè ja no podràs administrar més els meus béns». [3]
L'administrador es va dir dintre seu: «¿Què faré, ja que el meu amo em treu
l'administració? Cavar, no m'hi veig amb forces; captar, me'n dono vergonya. [4] Ja sé què
faré perquè, quan m'hagin tret de l'administració, em rebin a casa seva». [5] Va cridar un
per un els deutors del seu amo, i digué al primer: «Quant deus al meu amo?» [6] Va
respondre: «Cent barralons d'oli». Li va dir: «Pren el teu albarà i seu, de pressa: escriu
cinquanta». [7] Després —2171→ digué a un altre: «I tu, ¿quant deus?» Li contestà:
«Cent cargues de blat». Li diu: «Pren el teu albarà i escriu vuitanta». [8] I el Senyor[2371] va
lloar l'administrador falsari: «Ha obrat amb prudència, per què els fills d'aquest món, en
les relacions amb els seus semblants, són més prudents que no els fills de la llum. [9] Ara,
doncs, jo us dic: feu-vos amics amb el diner enganyós perquè, quan falti, us rebin a les
estances eternes[2372]. [10] Qui és fidel en el poc, també és fidel en el molt, i qui és infidel en
el poc, també és infidel en el molt[2373]. [11] Si, doncs, en el diner enganyós no heu estat
fidels, l'autèntic, ¿qui us el fiarà? [12] I, si no heu estat fidels en allò que és d'un altre, allò
que és vostre, ¿qui us ho donarà? [13][2374] Cap criat no pot servir dos senyors; perquè, o
estimarà l'un i no l'altre, o bé farà cas de l'un i no de l'altre. No podeu servir Déu i el
diner».

La justícia dels homes i la de Déu.— [14] Els fariseus, que eren amants del diner,
sentien totes aquestes coses i es mofaven d'ell. [15] I els digué: «Vosaltres sou els qui us
feu passar per justos davant de la gent, però Déu coneix els vostres cors; perquè allò que
és excel·lent entre els homes és detestable als ulls de Déu».

[16][2375] La Llei i els Profetes arriben fins a Joan; des d'aleshores és anunciat el Regne
de Déu, i cadascú s'esforça per entrar-hi.

[17][2376] És més fàcil que passi el cel i la terra, que no pas que caigui una sola titlla de
la Llei.

[18][2377] Tot aquell qui repudia la seva muller i es casa amb una altra, comet adulteri, i
el qui es casa amb una de repudiada pel marit, comet adulteri.

La sort final d'un ric i la del pobre Llàtzer.— [19] Hi havia un home ric que vestia
de porpra i lli finíssim i banquetejava cada dia esplèndidament. [20] Un pobre, que es deia
Llàtzer, jeia al seu portal, cobert de nafres, [21] desitjant de saciar-se del que queia de la
taula del ric; fins els gossos venien a llepar-li les nafres. [22] El pobre, doncs, va morir, i
fou portat pels àngels al si d'Abraham[2378]; va morir també el ric, i el van sepultar. —
2172→ [23] A la regió dels morts[2379], enmig dels turments, va alçar els ulls i va veure
Abraham des de lluny, i Llàtzer al seu si. [24] Llavors va cridar: «Pare Abraham, tingueu
compassió de mi, i envieu Llàtzer perquè mulli amb aigua la punta del dit i em refresqui
la llengua, que pateixo terriblement en aquestes flames». [25] Abraham va respondre: «Fill,
recorda't que ja vas rebre els teus béns durant la teva vida, i Llàtzer, en canvi, els seus
mals; ara, doncs, ell troba aquí el consol, i tu, en canvi, pateixes. [26] A més, entre
nosaltres i vosaltres hi ha un gran abisme, de manera que els qui volen passar d'ací a
vosaltres no poden, ni d'aquí travessar cap a nosaltres». [27] Llavors digué: «Us prego,
doncs, pare, que l'envieu a casa del meu pare, [28] on tinc cinc germans, perquè els
adverteixi a fi que no vinguin també ells en aquest lloc de turment». [29] I Abraham li féu:
«Tenen Moisès i els Profetes; que els escoltin». [30] Ell va respondre: «No, pare Abraham,
que, si algú procedent d'entre els morts va a trobar-los, es convertiran». [31] Però Abraham
digué: «Si no escolten Moisès i els Profetes, ni que ressusciti algú d'entre els morts no
es convenceran».

17 **Gravetat de l'escàndol.**— [1][2380] Després digué als seus deixebles: «Es
inevitable que vinguin els escàndols; però ai d'aquell per causa del qual vénen! [2] Més li
valdria que li posessin una roda de molí al coll i el tiressin al mar, abans d'escandalitzar
un d'aquests petits. [3][2381] Vetlleu sobre vosaltres mateixos!

Correcció i perdó del pecador.— Si el teu germà peca, repta'l; i, si se'n penedeix,
perdona'l. [4] I, si set vegades el dia peca contra tu[2382] i set vegades retorna a tu dient:
«Me'n penedeixo», el perdonaràs».

Poder de la fe.— [5] Els apòstols digueren al Senyor: «Augmenteu-nos la fe». [6][2383] El
Senyor va respondre: «Si teníeu fe com una gra de mostassa, diríeu a aquesta morera:
«Arrenca't de soca-rel i planta't al mar»; i us obeiria.

No gloriar-se d'haver complert els deures[2384].— —2173→ [7] ¿Qui de vosaltres
que tingui un criat a llaurar o pasturar, li dirà, quan torni del camp: «Passa de seguida i
seu a taula», [8] i no li dirà més aviat: «Prepara'm el sopar, cenyeix-te per servir-me fins
que hagi menjat i begut, i després menjaràs i beuràs tu?» [9] ¿Ha de tenir potser agraïment
al criat perquè ha fet allò que li ha manat? [10] Així també vosaltres, quan haureu fet tot
allò que us ha estat manat, digueu: «Som uns criats inútils; hem fet tan sols el que
havíem de fer».

De deu guarits, un de sol dóna gràcies a Déu. [11] Tot anant a Jerusalem, passava
per entre la Samaria i la Galilea. [12] En entrar en un poble, li anaven a l'encontre deu
leprosos, que es pararen un tros lluny[2385] [13] i digueren cridant: «Jesús, Mestre, tingueu
compassió de nosaltres!» [14] En veure'ls, els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots».
Mentre hi anaven, van quedar purificats. [15] Un d'ells, veient que havia estat guarit, tornà
enrera glorificant Déu amb grans crits, [16] i es prosternà de cara a terra als seus peus
donant-li gràcies; i aquest era un samarità. [17] Jesús digué: «¿No han estat purificats tots
deu? I els altres nou, on són? [18] ¿No se n'ha trobat cap que tornés per donar glòria a Déu
sinó aquest estranger?» [19] I li va dir: «Aixeca't, vés; la teva fe t'ha salvat».

El moment del Regne de Déu no es pot determinar per endavant.— [20] Interrogat pels fariseus sobre quan vindria el Regne de Déu, els va respondre «El Regne de Déu no ve pas en un moment previsible, [21] ni diran: «Mireu-lo aquí», o «allà», perquè el Regne de Déu és enmig de vosaltres»[2386].

El Fill de l'home, en el seu dia, serà vist de tot arreu.— [22][2387] I digué als deixebles: «Vindrà temps que desitjareu veure un sol dia del Fill de l'home, i no el veureu, [23] i us diran: «Mireu-lo allà», o «mireu-lo aquí». No hi aneu, no el seguiu. [24] perquè com el llampec, quan esclata, resplendeix d'un cap a l'altre del cel, així serà el Fill de l'home en el seu dia. [25] Però primer ha de patir molt i ha de ser —2174→ rebutjat d'aquesta generació.

Molts seran sorpresos.— [26][2388] Com va passar en temps de Noè, així serà també els dies del Fill de l'home. [27] Menjaven, bevien, prenien muller, prenien marit, fins al dia que Noè va entrar a l'arca; i vingué el diluvi i els exterminà tots. [28] Igualment com va passar en temps de Lot: menjaven, bevien, compraven, venien, plantaven, construïen; [29] però el dia que Lot va sortir de Sodoma va ploure foc i sofre del cel i els va exterminar tots. [30] De la mateixa manera serà el dia que el Fill de l'home es reveli.

Caldrà abandonar-ho tot. [31][2389] Aquell dia, qui sigui al terrat i tingui els seus estris dintre casa, que no baixi pas a agafar-los; i el qui sigui al camp, igualment que *no es giri pas enrera*. [32] Recordeu-vos de la dona de Lot. [33][2390] El qui busqui de salvar la vida, la perdrà; i el qui la perdí, la conservarà.

Els escollits es reuniran al voltant d'ell.— [34][2391] Us asseguro que aquella nit n'hi haurà dos en un mateix llit: l'un serà pres i l'altre, deixat; [35] n'hi haurà dues molent juntes: l'una serà presa i l'altra, deixada». [37][2392] Li digueren: «¿On, Senyor?» Ell els respongué: «Onsevulla que hi hagi el cos, allí s'apleguen els voltors».

18 Déu escolta els qui clamen a ell[2393].— [1] Després els va contar una paràbola de com els calia pregar sempre sense defallir: [2] «Hi havia un jutge en una ciutat, que no temia Déu ni respectava els homes. [3] Hi havia també en aquella ciutat una viuda que l'anava a trobar i li deia: «Feu-me justícia contra el meu adversari». [4] Durant un quant temps no ho volia; però després es va dir dintre seu: «Encara que no temo Déu ni respecto els homes, [5] amb tot, per la molèstia que cm dóna aquesta viuda, li faré justícia; si no, no pararà de venir a amoïnar-me». [6] I el Senyor afegí: «Fixeu-vos què diu el jutge injust. [7] ¿I Déu no farà justícia als seus elegits, que clamen a ell nit i dia mentre es fa esperar pacientment? [8] Us dic que els farà justícia ben de pressa. Però, quan vingui el Fill —2175→ de l'home, trobarà fe a la terra?[2394]»

Un publicà humil, més just que un fariseu.— [9] També va explicar aquesta paràbola a uns que es refiaven d'ells mateixos, creient que eren justos, i menyspreaven els altres: [10] «Dos homes van pujar al temple a pregar, l'un fariseu, i l'altre, publicà. [11] El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: «O Déu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes, rapaços, injustos, adúlters, ni tampoc com aquest publicà; [12] dejuno dues vegades la setmana, pago el delme de tot allò que posseeixo». [13] El publicà, en canvi, de lluny estant, no gosava ni aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit tot dient: [14][2395] «O Déu, tingueu pietat de mi, pecador!» Us asseguro que aquest va baixar justificat a casa seva, i no l'altre; perquè tot aquell qui s'exalta, serà humiliat, i el qui s'humilia, serà exaltat».

Només entrarà al Regne de Déu el qui el rebi com un infant.— [15][2396] Li presentaven també els infantons perquè els toqués. En veure-ho els deixebles, els reptaven. [16] Però Jesús els va cridar dient: «Deixeu que els infants vinguin a mi i no els ho prohibiu, que el Regne de Déu és dels qui són com ells. [17] Us ho asseguro: qui no rebi el Regne de Déu com un infant, no hi entrarà pas».

Els rics difícilment entraran al Regne de Déu. [18] Un cert personatge li va preguntar: «Mestre bo, ¿què haig de fer por posseir la vida eterna?» [19] Jesús li contestà: «¿Per què em dius bo? Ningú no es bo sinó únicament Déu. [20] Ja saps els manaments: *No cometis adulteri, no matis, no robis, no llevis fals testimoni, honra el pare i la mare*». [21] Ell li respongué: «Tot això, ho he guardat des de la joventut». [22] En sentir això, Jesús li digué: «Encara et falta una cosa: ven tot allò que tens, i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel; després vine, segueix me». [23] Però ell, en sentir això, es posà tot trist, perquè era molt ric. [24] En veure'l Jesús, digué: «Que n'és, de difícil, que entrin al Regne —2176→ de Déu els qui tenen riqueses! [25] És més fàcil que passi un camell pel forat d'una agulla, que no pas que un ric entri al Regne de Déu». [26] Els qui ho sentien li digueren: «Doncs, aleshores, qui pot salvar-se?» [27] Ell respongué: «allò que és impossible als homes és possible a Déu».

Recompensa dels qui ho deixen tot per seguir Jesús. [28] Llavors Pere digué: «Mireu, nosaltres hem deixat les nostres coses i us hem seguit». [29] Ell els va dir: «Us asseguro que no hi ha ningú que hagi deixat casa, o muller, o germans, o pares, o fills, a causa del Regne de Déu, [30] que no rebi molt més en el temps present, i la vida eterna en el temps futur».

Jesús puja a Jerusalem per morir i ressuscitar.— [31][2397] Després va prendre amb ell els dotze i els digué «Mireu, ara pugem a Jerusalem, i es complirà tot allò que han escrit els profetes sobre el Fill de l'home: [32] serà posat a les mans dels estrangers, i serà escarnit, injuriat i escopit, [33] i, després d'haver-lo assotat, el mataran, i el tercer dia ressuscitarà». [34] Però ells no comprengueren res d'aquestes coses; el sentit d'aquesta predicció els era amagat, i no entenien allò que els deia.

Guarició d'un cec.— [35][2398] Quan s'apropava a Jericó, un cec seia vora el camí demanant almoina. [36] En sentir passar la gent, preguntava què era allò. [37] Li van dir: «Es Jesús de Natzaret que passa». [38] Aleshores va cridar: «Jesús, Fill de David, tingueu compassió de mi!» [39] Els qui anaven davant el reptaven perquè callés; però ell cridava molt més encara: «Fill de David, tingueu compassió de mi!» [40] Jesús es va aturar i manà que l'hi duguessin. Quan fou a prop, li preguntà: [41] ¿què vols que et faci?» Ell li va respondre: «Senyor, que hi vegi!» [42] Jesús li digué: «Recobra la vista; la teva fe t'ha salvat». [43] A l'instant hi veié, i el seguia glorificant Déu. I tot el poble, en veure-ho, donà lloança a Déu.

19 **Conversió de Zaqueu.**— [1] Entrà a Jericó, de pas. [2] Vet aquí, però, —2177→ que hi havia un home, que es deia Zaqueu, cap de publicans i ric. [3] Intentava de veure qui era Jesús, però no podia a causa de la multitud, perquè era baix d'estatura. [4] Corrent endavant, s'enfilà en un sicòmor[2399] per veure'l, perquè havia de passar per allí. [5] Quan va arribar en aquell indret, Jesús alçà la vista i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui haig de posar a casa teva». [6] Baixà de pressa i el va rebre tot content. [7] En veure-ho, tots murmuraven dient: «Ha anat a allotjar-se a casa d'un pecador!» [8] Però Zaqueu es posà al mig i digué al Senyor: «Mireu, Senyor: la meitat dels meus béns, la

dono als pobres, i a tots aquells a qui he defraudat res, els ho restitueixo quatre vegades
més». 9 Jesús li digué: «Avui ha entrat la salvació en aquesta casa, perquè també aquest
és fill d'Abraham; 10 que el Fill de l'home ha vingut a buscar i salvar allà que s'havia
perdut».

Tornant com a Rei, el Senyor demana comptes als seus funcionaris i condemna els rebels[2400].— 11 Encara ells escoltaven tot això, que hi afegí una paràbola,
ja que era prop de Jerusalem, i ells es pensaven que de seguida s'havia de manifestar el
Regne de Déu. 12[2401] Digué, doncs: «Un noble va partir cap a una terra llunyana per rebre
la investidura reial i tornar[2402]. 13[2403] Va cridar deu funcionaris seus, els donà deu mines i
els digué: «Negocieu-hi fins que torni». 14 Però els seus ciutadans[2404] l'odiaven, i van
enviar una ambaixada darrera seu dient: «No volem que aquest regni damunt nostre». 15
Quan va tornar, investit ja de la dignitat reial, féu cridar aquells funcionaris als quals
havia donat els diners, per saber com hi havien negociat. 16 Es presentà el primer i va dir:
«Senyor, la vostra mina n'ha produïdes deu». 17 Li digué: «Bé, bon servent; ja que has
estat fidel en molt poca cosa, tingues potestat sobre deu ciutats». 18 Va venir el segon i
digué «La vostra mina, Senyor, n'ha produïdes cinc». 19 Va dir també a aquest: «Tu
també governa cinc ciutats». 20 I l'altre va venir i digué: «Senyor, teniu la vostra mina,
que he conservat guardada —2178→ en un mocador; 21 perquè tenia por de vós, que
sou un home sever: preneu allò que no heu posat, i colliu allò que no heu sembrat». 22 Li
diu: «Per la teva boca et judico, mal servent. ¿Sabies que sóc un home sever, que prenc
allò que no he posat i cullo allò que no he sembrat? 23 Doncs, ¿per què no has posat els
meus diners al banc? A la tornada jo els hauria cobrats amb l'interès». 24 I digué als
presents: «Preneu-li la mina, i doneu-la al qui en té deu». 25 Li van respondre: «Senyor,
ja té deu mines». 26[2405] «Us dic que a tot aquell qui té, li serà donat; en canvi, a aquell qui
no té, fins allò que té li serà pres. 27 Quant a aquests meus enemics que no van voler que
regnés damunt, d'ells, porteu-los aquí, i degolleu-los davant meu».

Jesús a Jerusalem (Lc. 19,28 - 21,38)

Entrada de Jesús com a Rei.— 28 I, dit això, anava al davant pujant cap a
Jerusalem.

29[2406] Quan fou a la vora de Bet-Fagué i Betània, prop de la muntanya anomenada de
les Oliveres, va enviar dos dels seus deixebles 30 dient-los: «Aneu al poble d'enfront
vostre i, entrant, hi trobareu un pollí fermat, que ningú no ha muntat mai; desfermeu-lo i
porteu-me'l». 31 I, si algú us pregunta: «Per què el desfermeu?», digueu que el Senyor el
necessita». 32 Van marxar, doncs, els enviats, i ho trobaren tal com els havia dit. 33
Mentre desfermaven el pollí, els seus amos els digueren: «¿Per què desfermeu el pollí?»
34 Ells contestaren: «El Senyor el necessita». 35 El van dur a Jesús, tiraren damunt del
pollí els mantells i van fer-hi muntar Jesús; 36 i, mentre avançava, estenien els propis
vestits pel camí. 37 Quan ja s'acostava a la baixada de la muntanya de les Oliveres, tota la
multitud dels deixebles començaren alegres a lloar Déu amb gran clamoreig per tots els
prodigis que havien vist, 38[2407] dient: «*Beneït el qui ve*, el Rei, *en nom del Senyor!* Pau al
cel i glòria a les altures!» 39 Alguns dels fariseus d'entre la multitud li digueren:
«Mestre, —2179→ renyeu els vostres deixebles». 10 I va respondre: «Us asseguro que,
si aquests callen, cridaran les pedres».

Plany sobre Jerusalem. [41] Quan fou a prop i veié la ciutat, va plorar per ella [42] i deia: «Si haguessis conegut en aquest dia, tu també, allò que duu a la pau! En canvi, ha estat amagat als teus ulls. [43][2408] Perquè vindran dies damunt teu, i els teus enemics faran *al teu voltant un mur de tanca*, i t'encerclaran i t'estrenyeran per tots costats, [44][2409] i et *rebatran a terra* a tu i *els teus fills* que hi ha dintre teu, i no deixaran en tu pedra sobre pedra, perquè no has reconegut el temps en què eres visitada».

Jesús treu del temple els negociants.— [45][2410] Llavors va entrar al temple i es posà a expulsar els qui venien tot dient-los: [46] «*Està escrit: La meva casa serà casa d'oració*; vosaltres, en canvi, n'heu fet *una cova de lladres*».

Jesús ensenya.— [47] Ensenyava cada dia al temple; però els grans sacerdots i els escribes, amb els principals del poble, buscaven de perdre'l, [48] i no sabien com fer-s'ho, perquè tot el poble estava pendent d'ell escoltant-lo.

20 L'autoritat de Jesús. [1][2411] Un d'aquells dies, mentre ell ensenyava el poble al temple i anunciava el missatge joiós, es presentaren els grans sacerdots i els escribes amb els ancians [2] i li demanaren: «Digue'ns amb quina autoritat fas aquestes coses, i qui és el qui t'ha donat aquesta autoritat». [3] Els va respondre: «Jo, també us preguntaré una cosa; contesteu-me: [4] el baptisme de Joan, era del cel o dels homes?» [5] Ells cavil·laven dintre seu i es deien: «Si diem: «Del cel», dirà: «¿Per què no el vau creure?» [6] I si diem: «Dels homes», tot el poble ens apedregarà, perquè estan convençuts que Joan era un profeta». [7] I respongueren que no sabien d'on era. [8] Llavors Jesús els digué: «Doncs, jo tampoc no us dic amb quina autoritat faig aquestes coses».

Els vinyaters rebels.— [9][2412] Aleshores es posà a explicar al poble aquesta paràbola: —2180→ «Un home *va plantar una vinya*, la va arrendar a uns vinyaters i se'n va anar del país per una llarga temporada. [10] Al seu temps, va enviar als vinyaters un dels seus homes perquè li donessin la part corresponent dels fruits de la vinya; però els vinyaters el van apallissar i el van despatxar amb les mans buides. [11] Va tornar a enviar-los un altre dels seus homes; i aquest també, després d'apallissar-lo i d'ultratjar-lo, el van despatxar amb les mans buides. [12] Encara va tornar a enviar-los en un tercer, i també aquest, el van ferir i el van treure fora. [13] Aleshores digué l'amo de la vinya: «Què faré? Els enviaré el meu fill estimat; potser a ell, el respectaran». [14] En veure'l els vinyaters, es digueren entre ells «Aquest és l'hereu; matem-lo per poder-nos quedar l'heretat». [15] I el tragueren fora de la vinya i el van matar. ¿Què els farà, doncs, l'amo de la vinya? [16] Vindrà, farà morir aquests vinyaters i donarà la vinya a uns altres». En sentir-ho, digueren: «Déu no ho vulgui». [17][2413] Però ell, mirant-se'ls, els digué: «¿Què vol dir, doncs, allò que està escrit: *La pedra que els constructors havien rebutjat ha acabat al cim de l'edifici?* [18] Tothom qui caigui sobre aquesta pedra s'hi estavellarà; i aquell sobre qui caigui, el farà pols».

[19] Els escribes i els fariseus volien agafar-lo en aquell moment, però temeren el poble; havien comprès que havia dit per a ells la paràbola.

Els drets del Cèsar i els de Déu.— [20] Es quedaren, doncs, a l'aguait i li enviaren uns emissaris que, fingint-se homes de bé, poguessin atrapar-lo en alguna paraula i lliurar-lo a l'autoritat i al poder del governador. [21] Aleshores li van preguntar: «Mestre, sabem que parleu i ensenyeu rectament, i no feu accepció de persones, sinó que ensenyeu en veritat el camí de Déu: [22] ¿Ens és lícit de pagar tribut al Cèsar, o no?» [23] Ell,

però, que s'havia adonat de la seva intriga, els digué: [24] «Ensenyeu-me un denari. ¿De
qui és la imatge i la inscripció que té?» Li respongueren: «Del Cèsar». [25] Llavors els
replicà: «Doncs, doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu». —
2181→ [26] Així no pogueren agafar-se en cap paraula davant del poble i, admirats de la
seva resposta, van callar.

La resurrecció dels morts.— [27] Es presentaren aleshores alguns saduceus, els
quals neguen l'existència de la resurrecció, i li preguntaren: [28][2414] «Mestre, Moisès ens va
prescriure que, *si el germà d'un moria* tenint muller i *sense fills, el seu germà prengués
la muller per donar descendència al seu germà.* [29] Hi havia, doncs, set germans; el
primer va prendre muller, i va morir sense fills. [30] El segon [31] i el tercer la van prendre; i
semblantment també tots set no van deixar fills, i van morir; [32] finalment va morir també
la dona. [33] Ara bé: la dona, en la resurrecció, ¿de quins d'ells serà muller? Perquè tots set
la van tenir per muller». [34] Jesús els contestà: «La gent d'aquest món prenen muller o
marit, [35] però els qui són considerats dignes d'assolir l'altre món i la resurrecció dels
morts no prenen muller o marit; [36] perquè no poden morir, ja que són com àngels, i són
fills de Déu, com a fills de la resurrecció[2415]. [37][2416] I que els morts ressusciten, també
Moisès ho deixa entendre en el passatge de la bardissa, quan diu que *el Senyor es el Déu
d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob,* [38] perquè no és pas un Déu de morts, sinó de
vius, ja que tots per a ell viuen». [39] Alguns escribes llavors li contestaren: «Mestre, heu
parlat bé». [40] Perquè ja no gosaven preguntar-li res més.

El Messies, Senyor de David.— [41][2417] Aleshores els digué: «¿Com és que diuen
que el Messies és fill de David? [42][2418] Perquè David mateix diu en el llibre dels Salms: *El
Senyor va dir al meu Senyor: Seu a la meva dreta* [43] *mentre poso els teus enemics per
escambell dels teus peus.* [44] Si David, doncs, l'anomena Senyor, ¿com pot ser fill seu?»

Vanitat i falsedat dels escribes.— [45][2419] I, sentint-ho tot el poble, digué als seus
deixebles: [46] «Guardeu-vos dels escribes, que es complauen a passejar-se amb llargues
vestidures, i s'agraden de les salutacions a les places, dels primers seients —2182→ a
les sinagogues i dels primers llocs als convits; [47] que devoren les cases de les viudes i
amb intenció fingida fan llargues oracions; aquests sofriran una condemna més severa».

21 Ofrena d'una viuda pobra.— [1][2420] Després, alçant la vista, veié com els rics
tiraven les seves ofrenes al tresor; [2] va veure també una viuda pobra que hi tirava dues
peces menudes, [3] i digué: «Us asseguro que aquesta viuda pobra hi ha tirat més que
tothom; [4] perquè tots aquests han tirat a les ofrenes d'allò que els sobra; en canvi, ella, de
la seva indigència hi ha tirat tot el que tenia per a viure».

Jesús profetitza la destrucció del temple.— [5][2421] Parlant alguns sobre el temple,
de com era construït amb pedres magnífiques i decorat amb ofrenes votives, digué: [6]
«Tot això que veieu, vindran dies que no en quedarà pedra sobre pedra que no sigui
destruïda». [7] Llavors li van preguntar: «Mestre, ¿quan passarà, doncs, això, i quin serà el
senyal, que això estarà a punt d'acomplir-se?»

Senyals que no són encara la fi.— [8][2422] Ell els digué: «Mireu de no deixar-vos
enganyar; que molts vindran valent-se del meu nom i diran: «Sóc jo», i *«El temps ha
arribat»*. No aneu darrera d'ells. [9][2423] Quan sentireu guerres i revoltes, no us esglaieu;
això *ha de passar* primer, però la fi no vindrà de seguida». [10][2424] Aleshores els deia: *«Un*

poble s'alçarà contra un altre, i un regne, contra un altre regne; [11] hi haurà grans
terratrèmols, i a diversos llocs, fams i pestes, fets espantosos i grans senyals del cel.

Anunci de les persecucions.— [12] Però abans de tot això us agafaran i us
perseguiran, us portaran a les sinagogues i a les presons, us duran davant dels reis i
governadors per causa del meu nom, [13] i us serà ocasió de donar testimoniatge. [14] Feu-
vos, doncs, el propòsit de no preocupar-vos de la vostra defensa, [15] que jo us donaré una
eloqüència i una saviesa que cap dels vostres adversaris no podrà resistir ni contradir. [16]
Sereu lliurats —2183→ fins pels pares i germans, parents i amics, i fins en mataran
alguns de vosaltres, [17] i tothom us avorrirà per causa del meu nom. [18] Però ni un cabell
del vostre cap no es perdrà. [19] Amb la vostra paciència constant, conservareu les vostres
vides.

La gran desgràcia de Jerusalem. [20] Però quan veureu Jerusalem encerclada per les
legions, aleshores sapigueu que s'acosta la seva desolació. [21] Llavors, els qui es trobin a
la Judea, que fugin a les muntanyes; els qui es trobin dintre la ciutat, que en surtin, i els
qui en siguin fora, que no hi entrin; [22] perquè aquells dies seran dies de càstig, en
compliment de tot allò que està escrit. [23] Ai de les qui estiguin embarassades i de les qui
criïn aquells dies! Perquè hi haurà una gran calamitat sobre la terra i indignació contra
aquest poble; [24] cauran a fil d'espasa, seran enduts captius per totes les nacions, i
Jerusalem serà trepitjada pels estrangers, fins que acabin els temps dels estrangers[2425].

Adveniment gloriós del Fill de l'home.— [25][2426] Després hi haurà *senyals* al sol, a
la lluna i a les estrelles, i a la terra, angoixa *dels pobles, esmaperduts pels bramuls del
mar i de les onades*, [26][2427] i la gent es morirà de terror i d'ansietat per les coses que
sobrevindran al món, ja que *els exèrcits del cel seran sacsejats i abatuts.* [27][2428] Aleshores
veuran *el Fill de l'home venint en un núvol* amb gran poder i majestat. [28] Quan aquestes
coses comencin a passar, redreceu-vos i alceu el cap, que s'acosta la vostra redempció».

[29] I els digué una paràbola «Mireu la figuera i tots els arbres: [30] així que broten, us
adoneu, en veure'ls, que l'estiu ja és a prop; [31] així també vosaltres, quan veureu que
passen aquestes coses, sapigueu que és a prop el Regne de Déu. [32] Us asseguro que no
passarà aquesta generació que tot no s'hagi esdevingut. [33] El cel i la terra passaran, però
les meves paraules no passaran.

Cal estar sempre a punt. [34][2429] Vetlleu per vosaltres mateixos, no sigui que els
vostres cors s'afeixuguin amb la cràpula, l'embriaguesa i les preocupacions de la
vida, —2184→ i sobtadament us trobeu a sobre aquell dia [35][2430] com *un llaç*, perquè
es llançarà *damunt de* tots *els qui habiten* la superfície de tota *la terra*. [36] Vetlleu, doncs,
i pregueu en tot moment per poder defugir totes aquestes coses que han de venir, i
mantenir-vos ferms a la presència del Fill de l'home».

Darrers dies de Jesús.— [37] De dia ensenyava al temple, però després sortia per
passar les nits a la muntanya anomenada de les Oliveres; [38] i tot el poble, de bon matí,
anava al temple per escoltar-lo.

El Fill de l'home, sofrent i triomfant (Lc. 22,1 - 24,53)

22 Consell dels sanedrites i traïció de Judes. 1[2431] S'acostava la festa dels Àzims,
anomenada Pasqua. 2 I els grans sacerdots i els escribes buscaven com podrien fer-lo
desaparèixer, perquè temien el poble. 3[2432] Aleshores Satanàs entrà dins de Judes,
anomenat Iscariot, que era del nombre dels dotze. 4 I se n'anà a tractar amb els grans
sacerdots i els oficials[2433] del temple sobre com els el posaria a les mans. 5 Ells se'n van
alegrar, i convingueren de donar-li diners. 6 S'hi va comprometre, i buscava una
avinentesa de posar-los-el a les mans d'amagat de la multitud.

Preparació del sopar pasqual.— 7 Va arribar, doncs, el dia dels Àzims, en què
s'havia d'immolar l'anyell pasqual; 8 i envià Pere i Joan tot dient: «Aneu a preparar-nos
l'anyell pasqual per menjar-lo». 9 Ells li digueren: «¿On voleu que el preparem?» 10 Els
contestà: «Mireu, entrant a la ciutat, us trobareu amb un home que porta una gerra
d'aigua; seguiu-lo a la casa on entri, 11 i direu a l'amo de la casa: «El Mestre et diu: «¿On
és l'estança on podré menjar l'anyell pasqual amb els meus deixebles?» 12 I ell us
mostrarà a dalt una gran sala amb estores i coixins; prepareu-ho allí». 13 Se'n van anar, i
ho trobaren tal com els havia dit; i van preparar el sopar de Pasqua.

Paraules de comiat durant el sopar.— 14 Quan va —2185→ arribar l'hora, es
posà a taula, i els apòstols amb ell. 15 I els digué: «Desitjava ardentment de menjar
aquest sopar de Pasqua amb vosaltres abans de patir; 16 perquè us asseguro que no el
menjaré ja més fins que s'acompleixi en el Regne de Déu». 17 Prengué llavors una copa i,
després de dir l'acció de gràcies, afegí: «Preneu-la i repartiu-la entre vosaltres[2434], 18[2435]
perquè us asseguro que des d'ara no beuré ja del fruit del cep fins que vingui el Regne
de Déu».

L'eucaristia.— 19[2436] Després prengué pa, va dir l'acció de gràcies, el partí i els el
donà tot dient: «Això és el meu cos, que és lliurat[2437] per vosaltres. Feu això en
recordança meva». 20[2438] Semblantment la copa, després de sopar, dient: «Aquesta copa
és la nova *aliança en la meva sang*, que és vessada per vosaltres. 21[2439] Amb tot, la mà
del qui em traeix és amb mi damunt la taula. 22 El Fill de l'home, sí, fa el seu camí,
segons que està decretat; però al d'aquell pel qual és traït!» 23 Llavors començaren a
preguntar-se els una als altres qui podia ser el qui havia de fer això.

El més gran ha de ser el servidor de tots.— 24 Es va originar també rivalitat[2440]
entre ells sobre quin d'ells havia de ser tingut per més gran. 25[2441] Però ell els digué: «Els
reis de les nacions en disposen com a amos, i els qui les dominen s'anomenen
benefactors. 26 Però vosaltres no heu de ser pas així, sinó que el més gran d'entre
vosaltres es faci com el més jove, i el qui mana, com el qui serveix. 27[2442] Perquè, ¿qui és
més gran: el qui seu a taula o el qui serveix? ¿No és el qui seu a taula? Doncs, jo sóc
enmig de vosaltres com el qui serveix.

Recompensa dels deixebles.— 28 Vosaltres sou els qui heu perseverat amb mi en
les meves proves; 29 i així com el meu Pare ha disposat de la dignitat reial a favor meu,
així també jo en disposo a favor vostre, 30[2443] de manera que mengeu i begueu a la meva
taula en el meu Regne i segueu en trons regint les dotze tribus d'Israel.

Jesús prediu la negació i la conversió de Pere.— 31 Simó, Simó, mira que
Satanàs —2186→ us ha reclamat per garbellar-vos com el blat; 32 jo, però, he pregat

per tu perquè no de falleixi la teva fe; i tu, un cop convertit, confirma els teus germans.
33 2444 Ell li va dir: «Senyor, estic disposat d'anar amb vós a la presó i fins a la mort». 34
Però Jesús li respongué: «T'asseguro, Pere, que no cantarà avui el gall que no hagis
negat tres vegades que em coneixes».

És l'hora de la prova. 35 I els va dir: «Quan us vaig enviar sense bossa, ni sarró, ni
calçat, ¿que us va mancar res?» Ells li contestaren: «No res». 36 Els digué: «Ara, en
canvi, el qui tingui bossa, que la prengui, i semblantment el sarró; i qui no en tingui, que
es vengui el mantell i es compri una espasa 2445. 37 2446 Perquè us asseguro que s'ha de
complir en mi allò que està escrit: *Fou comptat entre malfactors*; ja que la meva missió
arriba al seu terme». 38 Ells digueren: «Senyor, aquí hi ha dues espases». Ell els
respongué: «Ja n'hi ha prou».

Jesús accepta la voluntat del Pare. Pregària i angoixa.— 39 2447 Aleshores va
sortir i se n'anà, com de costum, a la muntanya de les Oliveres, i el seguiren també els
deixebles. 40 Arribat al lloc, els digué: «Pregueu per no caure en cap temptació». 41
Després s'apartà d'ells cosa d'un tret de pedra i, de genolls, pregava: 42 «Pare, si ho voleu,
allunyeu de mi aquest calze; però que no es faci la meva voluntat, sinó la vostra». 43
Llavors se li aparegué un àngel del cel que el confortava. 44 Ple d'angoixa, pregava més
intensament, i la suor se li tornà com gotes de sang que corrien fins a terra. 45 S'aixecà de
l'oració, anà cap als deixebles i els trobà adormits de la tristesa, 46 i els digué: «¿Per què
dormiu? Aixequeu-vos i pregueu per no caure en cap temptació».

Jesús és pres.— 47 Encara ell parlava, que es presentà una colla, i l'anomenat Judes,
un dels dotze, els anava al davant, i s'acostà a Jesús per besar-lo. 48 Jesús li digué:
«Judes, ¿amb un bes traeixes el Fill de l'home?» 49 En veure els del seu voltant el que
anava a passar, —2187→ digueren: «Senyor, ¿ataquem amb l'espasa? 50 I un d'ells va
ferir un servent del gran sacerdot i li tallà l'orella dreta. 51 Però Jesús digué: «Deixeu fer
fins això». I, tocant-li l'orella, el va curar. 52 Després Jesús digué als qui havien vingut
contra ell, grans sacerdots, oficials del temple i ancians: «¿Com per un lladre heu sortit
amb espases i garrots? 53 Quan cada dia era amb vosaltres al temple no vau estendre les
mans contra mi; però aquesta és la vostra hora i el poder de les tenebres».

Negacions de Pere.— 54 2448 El van agafar, doncs, se l'endugueren i l'introduïren a la
casa del gran sacerdot. Pere el seguia de lluny. 55 Van encendre foc al mig del pati, s'hi
assegueren al voltant, i Pere es va asseure entre ells. 56 En veure'l una criada assegut a la
vora del foc, i després d'haver-se'l mirat bé, exclamà: «Aquest també hi era, amb ell». 57
Però ell ho negà: «No el conec, dona». 58 Poc temps després, un altre, veient-lo, digué:
«Tu també ets d'ells». Però Pere respongué: «No en sóc, home». 59 I, passat cosa d'una
hora, un altre va insistir: «Ben cert, aquest també hi era, amb ell, perquè és galileu». 60
Però Pere va replicar: «Home, no sé pas què vols dir». A l'instant, encara ell parlava, va
cantar un gall. 61 El Senyor, girant-se, es va mirar Pere, i Pere es recordà de les paraules
del Senyor, de com li havia dit: «Abans que canti el gall avui, em negaràs tres vegades».
62 I sortí a fora i plorà amargament.

Burles dels guardes.— 63 2449 Els qui el guardaven en feien mofa i el maltractaven; 64
li cobrien la cara i li preguntaven: «Au, profetitza! Qui és el qui t'ha pegat?» 65 I
proferien contra ell moltes altres injúries.

Jesús es declara Messies i Fill de Déu.— 66 Quan fou de dia es reuní el consell
dels ancians del poble, grans sacerdots i escribes, i el conduïren al seu tribunal[2450]; i li
digueren: 67[2451] «Si tu ets el Messies, digue'ns-ho». Ell els va respondre: «Si us ho dic, no
ho creureu; 68 i si us pregunto, no em respondreu. 69[2452] Però des d'ara *el Fill de l'home*
seurà a la dreta —2188→ *del poder de Déu*». 70 Aleshores tots digueren: «Així,
doncs, tu ets el Fill de Déu?» Ell els va dir: «Vosaltres mateixos ho dieu: jo el sóc». 71
Llavors digueren: «¿Quina necessitat tenim ja de cap declaració? Nosaltres mateixos ho
hem sentit de la seva boca».

23 Davant de Pilat, Jesús declara que és Rei. 1[2453] Aleshores s'aixecà tota
l'assemblea, i el dugueren a Pilat. 2 I començaren a acusar-lo: «Hem trobat aquest
revoltant el nostre poble, prohibint de pagar tributs al Cèsar i dient que ell és el Messies
Rei». 3[2454] Pilat el va interrogar: «¿Tu ets el rei dels jueus?» Ell li respongué: «Tu mateix
ho dius». 4 Pilat digué aleshores als grans sacerdots i a les multituds: «No trobo cap
delicte en aquest home». 5 Però ells insistien: «Revolta el poble ensenyant per tota la
Judea, des de la Galilea, on va començar, fins aquí».

Herodes menysprea Jesús.— 6 En sentir-ho Pilat, preguntà si l'home era galileu 7 i,
assabentat que era de la jurisdicció d'Herodes, que es trobava també aquells dies a
Jerusalem, l'hi va enviar. 8 En veure Jesús, Herodes es va alegrar molt, ja que des de feia
força temps desitjava de veure'l, perquè en sentia parlar, i esperava veure-li fer algun
miracle. 9 El va interrogar, doncs, llargament, però ell no li contestà res. 10 Hi eren
presents els grans sacerdots i els escribes, que l'acusaven amb vehemència. 11 Herodes,
juntament amb la seva guàrdia, el va menysprear i, després de posar-li per burla un
vestit llampant, el va remetre a Pilat. 12 I aquell dia Herodes i Pilat es feren amics, ja que
abans estaven renyits.

Pilat intenta inútilment d'alliberar Jesús. La sentència.— 13 Pilat va convocar
els grans sacerdots, els magistrats i el poble, 14 i els digué: «M'heu presentat aquest home
com a subversor del poble; jo he examinat la causa davant vostre, i no li he trobat cap
dels delictes de què l'acuseu. 15 Ni tampoc Herodes, ja que ens l'ha tornat a enviar. Ja
veieu que no se li ha pogut provar res que mereixi la mort. 16 El castigaré, doncs, —
2189→ i el deixaré anar». 17[2455] 18[2456] Però tots alhora es posaren a cridar: «Fora aquest,
deixa'ns anar Barrabàs!» 19 El qual havia estat ficat a la presó per uns disturbis
ocorreguts a la ciutat i per homicidi. 20 Pilat tornà a parlar-los amb ganes de deixar lliure
Jesús: 21 Però ells cridaven: «Crucifica'l, crucifica'l!» 22 Ell, per tercera vegada, els digué:
«¿Però quin mal ha fet, aquest? No li he trobat cap delicte que mereixi la mort; el
castigaré, doncs, i el deixaré anar». 23 Però ells insistien amb grans crits demanant que
fos crucificat, i la seva cridòria s'anava fent més forta. 24 Aleshores Pilat decidí de
satisfer la seva petició. 25 Va deixar anar, com ells demanaven, aquell qui per revolta i
homicidi havia estat ficat a la presó; Jesús, en canvi, va lliurar-lo a la voluntat d'ells.

Plany de les dones i profecia.— 26 Quan se l'enduien, van agafar un tal Simó de
Cirena, que venia del camp, i li carregaren la creu per portar-la darrera de Jesús. 27 El
seguia una gran multitud de poble i de dones, que donaven mostres de dol i el planyien.
28 Jesús, girant-se envers elles, els digué[2457]: «Filles de Jerusalem, no ploreu per mi;
ploreu més aviat per vosaltres mateixes i pels vostres fills, 29 perquè vénen dies en què
diran: «Sortoses les estèrils i els ventres que no han infantat, i els pits que no han criat.
30[2458] Aleshores començaran a *dir a les muntanyes: «Caieu damunt nostre!» I als turons:*

«Colgueu-nos!» [31] Perquè, si fan això al tronc verd, ¿què serà del sec?» [32] Duien també
juntament amb ell dos malfactors perquè fossin executats.

Crucifixió.— [33][2459] Quan arribaren al lloc anomenat Calvari, allà el crucificaren, i
també els malfactors, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. [34][2460] Jesús deia: «Pare,
perdoneu-los, que no saben pas el que fan». *I es repartiren els seus vestits, i s'ho feren a*
la sort.

Burles del poble i dels soldats.— [35][2461] El poble era allà, *mirant-s'ho*. També els
magistrats *se'n burlaven* dient: «Va salvar-ne d'altres; que se salvi a si mateix, si ell és el
Messies de Déu, *l'Elegit!*» [36][2462] L'escarnien també —2190→ els soldats, que se li
acostaven per oferir-li vinagre i li deien: [37] «Si tu ets rei dels jueus, salva't a tu mateix».
[38][2463] Hi havia també un rètol damunt d'ell: «Aquest és el rei dels jueus».

Conversió d'un lladre. [39][2464] Un dels malfactors penjats a la creu l'insultava dient:
«¿No ets tu el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres!» [40] Però l'altre el renyava: «¿Tu
tampoc no tems Déu, tu que et trobes en un mateix suplici? [41] I encara nosaltres amb
justícia, ja que rebem el que mereixen els nostres actes; aquest, en canvi, no ha fet res de
mal». [42] I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi quan arribeu al vostre Regne». [43] I li
respongué: «Et prometo que avui seràs amb mi al paradís»[2465].

Mort de Jesús.— [44][2466] Era ja cap al migdia, quan, tapat el sol, les tenebres
s'estengueren sobre tota la terra fins a les tres de la tarda, [45][2467] i el vel del temple
s'esquinçà pel mig. [46][2468] Jesús, fent un gran clam, digué: «Pare, *a les teves mans*
encomano el meu esperit!» I, havent dit això, va expirar.

[47] En veure el centurió el que havia passat, glorificava Déu dient: «Veritablement
aquest home era just». [48] I tota la gent que havien assistit en aquest espectacle, en veure
el que havia passat, se'n tornaven donant-se cops al pit. [49][2469] Tots els *seus coneguts* i les
dones que l'havien seguit des de la Galilea *s'estaven a distància* i ho contemplaven.

Sepultura de Jesús.— [50] Hi havia un home que es deia Josep, membre del sanedrí,
home bo i just, [51] que no havia consentit ni a la resolució ni als actes d'ells, natural
d'Arimatea, població dels jueus, el qual esperava el Regne de Déu. [52] Aquest es presentà
a Pilat i li demanà el cos de Jesús; [53] el va baixar, l'embolcallà amb un llençol i el
dipositа en un sepulcre tallat a la roca, on encara no havien posat mai ningú. [54] Era el dia
de la Preparació, i apuntava el dissabte[2470]. [55] Seguien les dones que havien vingut amb
ell des de la Galilea, i veieren el sepulcre i com hi havia estat dipositat el seu cos. [56]
Després se'n tornaren i prepararen perfums i ungüents. —2191→ I el dissabte
observaren el repòs, segons el precepte.

24 Dos àngels anuncien la resurrecció.— [1][2471] El diumenge, molt de matí,
anaren al sepulcre portant els perfums que havien preparat, [2] i van trobar la pedra
apartada del sepulcre. [3] Hi entraren, però no hi trobaren el cos del Senyor Jesús. [4]
Estaven perplexes d'això, quan se'ls presentaren dos homes amb vestidures resplendents.
[5] Mentre elles, espantades, abaixaven la cara a terra, els digueren: «¿Per què busqueu
entre els morts aquell qui és viu? [6] No és aquí: ha ressuscitat. Recordeu-vos de com us
va parlar quan encara era a la Galilea: [7] «El Fill de l'home, deia, ha de ser posat a les
mans dels pecadors i crucificat, i ha de ressuscitar el tercer dia». [8] I es van recordar de
les seves paraules.

Dubte dels apòstols. Pere comprova que al sepulcre no hi ha el cos. 9 En tornar
del sepulcre anunciaren totes aquestes coses als onze i a tots els altres. 10 Eren Maria
Magdalena, Joana i Maria, mare de Jaume; també les altres que anaven amb elles deien
als apòstols les mateixes coses. 11[2472] Però a ells, aquestes paraules els van semblar un
deliri; i no se les creien. 12[2473] Amb tot, Pere s'aixecà i va córrer cap al sepulcre, es va
inclinar i veié només les mortalles; i se'n tornà cap a casa, admirat del que havia succeït.

Jesús s'apareix camí d'Emaús.— 13[2474] El mateix dia, dos dels deixebles
s'encaminaven cap a un poblet, seixanta estadis lluny de Jerusalem, anomenat Emaús. 14
I conversaven entre ells de tot el que havia passat. 15 Mentre conversaven i discutien, el
mateix Jesús se'ls ajuntà, i caminava amb ells, 16 però un poder secret els retenia els ulls
perquè no el reconeguessin. 17 I els digué «¿Quina conversa és aquesta que teniu tot
caminant?» I s'aturaren amb un posat tot trist. 18 Un d'ells, que es deia Cleofàs, li
respongué: «¿Tu ets l'únic foraster a Jerusalem que no saps el que hi ha passat aquests
dies?» 19 Els digué: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret, que era —
2192→ un profeta poderós en obres i en doctrina, davant de Déu i de tot el poble; 20
com els grans sacerdots i els nostres magistrats el van lliurar perquè fos condemnat a
mort, i el van crucificar. 21 Nosaltres esperàvem que ell seria el qui redimiria Israel; però,
amb tot això, ja és el tercer dia d'ençà que han passat aquestes coses. 22 És veritat que
algunes dones d'entre els nostres ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre 23 i, no
trobant el seu cos, han tornat dient que fins havien tingut una visió d'àngels, que diuen
que viu. 24 Llavors alguns dels nostres han anat al sepulcre i ho han trobat tot tal com les
dones havien dit, però a ell, no l'han vist». 25 Ell els digué: «O necis i irresoluts de cor
per a creure tot el que van anunciar els profetes! 26 ¿No calia potser que el Messies patís
tot això i entrés així a la seva glòria?» 27 I, començant per Moisès i tots els profetes, els
va interpretar el que es referia a ell en totes les Escriptures. 28 Mentrestant, arribaven al
poble on anaven, i ell va fer veure que anava més enllà. 29 Però van forçar-lo dient-li:
«Quedeu-vos amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar». Va entrar,
doncs, per quedar-se amb ells. 30 I quan es posà amb ells a taula, prengué el pa, digué la
benedicció, el partí i els el donà[2475]. 31 Llavors se'ls obriren els ulls, i el reconegueren,
però ell se'ls féu invisible. 32 I es van dir l'un a l'altre: «¿No és veritat que teníem el cor
tot ardent quan ens parlava pel camí i ens explicava el sentit de les Escriptures?» 33 I van
aixecar-se aquell mateix moment, se'n tornaren a Jerusalem i trobaren reunits els onze i
els seus companys, 34 que deien: «Realment, el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a
Simó». 35 I també ells els contaren allò que els havia passat pel camí i com l'havien
reconegut en la fracció del pa.

Jesús s'apareix als apòstols.— 36[2476] Mentre parlaven d'això, es presentà enmig
d'ells i els digué: «La pau sigui amb vosaltres!» 37 Espaordits i plens d'esglai, es
pensaven que veien un esperit. 36 I els digué: «¿Per què us contorbeu i per què —
2193→ us vénen al cor aquests pensaments? 39 Mireu-me les mans i els peus, que sóc
jo mateix; palpeu-me i mireu, que un esperit no té carn ni ossos com veieu que tinc jo».
40 Dient això, els mostrà les mans i els peus. 41 Però com que, de l'alegria, encara no s'ho
acabaven de creure i estaven tots meravellats, llavors els digué: «¿Teniu aquí res per a
menjar?[2477]» 42 Ells li donaren un tros de peix a la brasa; 43 el prengué i se'l menjà davant
d'ells.

Jesús explica el sentit de la passió i promet l'Esperit Sant.— 44 Aleshores els
digué: «Això és el que jo us deia quan encara era amb vosaltres: que calia que es
complís tot el que hi ha escrit de mi a la Llei de Moisès, als Profetes i als Salms». 45

Llavors els obrí la intel·ligència perquè comprenguessin les Escriptures. 46 I els digué:
«Així estava escrit que el Messies patís i ressuscités d'entre els morts el tercer dia, 47 i
que fos predicada en nom seu la conversió per a remissió dels pecats a tots els pobles,
començant per Jerusalem. 48 Vosaltres en son testimonis. 49 I jo enviaré damunt vostre la
promesa del meu Pare; vosaltres, doncs, quedeu-vos a la ciutat fins que sigueu revestits
de la força de dalt».

Ascensió de Jesús.— 50[2478] Després se'ls endugué fins a prop de Betània i, tot alçant
les mans, els beneí. 51 I mentre els beneïa, se separà d'ells, i era endut cap al cel[2479]. 52 Ells
el van adorar prosternats, i retornaren a Jerusalem amb gran alegria. 53 I contínuament
eren al temple beneint Déu.

—2194→

Evangeli segons Sant Joan (Jo. 1,1 - 21,25)[2480]

Primera part: Manifestació de la llum que il·lumina tot home (Jo. 1,1 - 12,50)

Primera manifestació: Fe dels primers deixebles (Jo. 1,1 - 2,12)

1 La paraula de Déu i les seves obres.— 1 Al començament, existia la Paraula[2481]
i la Paraula estava amb Déu, i la Paraula era Déu. 2 Estava amb Déu al començament. 3
Totes les coses han vingut a l'existència per mitjà d'ella, i ni una sola de les que han
vingut a l'existència no hi ha vingut sense ella. 4 En ella hi ha la vida, i la Vida era la
Llum dels homes[2482]; 5 i la Llum resplendeix enmig de les tenebres, sense que les
tenebres l'hagin pogut atènyer mai.

Manifestació de la Llum. Encarnació i gràcia.— 6 Aparegué un home enviat de
Déu, que es deia Joan. 7 Aquest vingué com a testimoni[2483] a testimoniar de la Llum a fi
que tots creguessin per ell. 8 No era pas la Llum, sinó que havia de testimoniar de la
Llum. 9 Existia, però, aquella Llum vera que, venint al món, il·lumina tot home. 10 Era
present al món, i per mitjà d'ell el món havia tingut a l'existència; però el món[2484] no el
conegué. 11 Vingué a casa seva[2485], però els seus no l'acolliren. 12 Però a tots els qui el
reberen va donar poder d'esdevenir fills de Déu, als qui creuen en el seu nom, 13 ell que
ha nascut[2486], no pas de la sang, ni del voler carnal, ni del voler d'home, sinó de Déu.

14 I la Paraula es va fer home i visqué entre nosaltres[2487], i vam contemplar la seva
glòria, glòria que té del Pare com a Fill únic, ple de gràcia i de veritat. 15 Joan dóna
testimoniatge d'ell i clama: «Aquest és aquell de qui vaig dir: el qui ve darrera meu m'ha
passat al davant, perquè era —2195→ primer que jo»[2488]. 16 Cert, de la seva plenitud,
tots n'hem rebut, i gràcia per gràcia[2489]; 17 perquè la Llei fou donada per Moisès; la

gràcia i la veritat ens han vingut per Jesucrist. [18] Déu, ningú no l'ha vist mai[2490];
l'Unigènit que és al si del Pare és qui l'ha revelat.

Joan dóna testimoniatge. [19] Aquesta és la declaració de Joan, quan els jueus[2491] li
enviaren de Jerusalem sacerdots i levites a preguntar-li: «¿Qui ets, tu?» [20] Ell ho
reconegué, sense negar la veritat; ho respongué: «Jo no sóc el Messies». [21] Li
preguntaren: «¿Doncs, què? ¿Ets Elies, tu?» Diu: «No el sóc». «¿Ets el Profeta?»[2492]
Respongué: «No». [22] Li digueren, doncs: «Qui ets?, per donar una resposta als qui ens
han enviat; ¿què dius de tu mateix?» [23][2493] Digué: «*Jo sóc la veu d'un que clama en el
desert: aplanen el camí del Senyor*, com digué el profeta Isaïes». [24] Alguns enviats eren
dels fariseus.

[25] I li preguntaren: «¿Per què bateges, doncs, si tu no ets el Messies, ni Elies, ni el
Profeta?» [26] Joan els respongué: «Jo batejo amb aigua; però enmig de vosaltres ja hi ha
aquell qui vosaltres no coneixeu[2494], [27][2495] el qui ve darrera meu, de qui no sóc digne de
deslligar la corretja de la sandàlia». [28] I això s'esdevingué a Betània, dellà el Jordà, on
Joan batejava.

Joan revela que Jesús és el Messies.— [29] L'endemà Joan veu Jesús dirigint-se cap
a ell, i diu: «Mireu l'anyell de Déu que pren sobre seu[2496] el pecat del món. [30] És aquest
aquell de qui jo vaig dir: «Darrera meu ve un home que m'ha passat al davant, perquè
era primer que jo. [31] Jo no el coneixia; però he vingut a batejar amb aigua perquè ell fos
manifestat a Israel.» [32][2497] I Joan va testimoniar: «He vist l'Esperit que davallava del cel
com una coloma, i es posava damunt seu. [33] Jo no el coneixia, però el qui em va enviar a
batejar amb aigua em va dir: «Aquell damunt del qual veuràs davallar i posar-se
l'Esperit, aquest és el qui bateja amb l'Esperit Sant». [34] I jo ho he vist i he testificat que
aquest és l'Escollit[2498] de Déu».

—2196→

Els primers deixebles reconeixen el Messies.— [35] L'endemà Joan era novament
allà amb dos dels seus deixebles; [36] i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu
l'anyell de Déu». [37] Els dos deixebles el sentiren parlar així, i van seguir Jesús[2499]. [38] Jesús
es girà i, veient que el seguien, els digué: «Què voleu?» Ells li respongueren: «Rabbí —
que vol dir Mestre—, on us allotgeu?» [39] Els digué: «Veniu a veure-ho». Hi anaren,
doncs, i veieren on s'allotjava, i es van quedar amb ell aquell dia. Eren cap a les quatre
de la tarda. [40] Andreu, el germà de Simó Pere, era un dels dos[2500] que havien sentit el que
digué Joan i l'havien seguit. [41] El primer amb qui es trobà fou el seu germà Simó i li
digué: «Hem trobat el Messies» —que vol dir Crist o Ungit—. [42] El dugué, doncs, a
Jesús. Jesús, mirant-se'l, va dir: «Tu ets Simó, el fill de Joan; tu seràs anomenat Quefes»
—que significa Pere.

[43] L'endemà Jesús resolgué d'anar cap a la Galilea; trobà Felip i li digué: «Segueix-
me». [44] Felip era de Bet-Saida, el poble d'Andreu i de Pere. [45] Felip trobà Natanael[2501] i li
digué: «Aquell de qui va escriure Moisès a la Llei, i els Profetes[2502], l'hem trobat: és
Jesús, fill de Josep, de Natzaret». [46] Natanael li féu: «¿De Natzaret pot sortir res de bo?»
Felip li contestà: «Vine i ho veuràs». [47] Jesús veié Natanael que venia i digué d'ell:
«Aquí teniu un israelita de debò, un home sense engany». [48] Natanael li féu: «¿D'on em
coneixeu?» Jesús li contestà: «Abans que Felip et cridés, quan eres sota la figuera[2503],
t'he vist». [49] Natanael li respongué: «Rabbí, vós sou el Fill de Déu, vós sou el Rei

d'Israel». [50] Jesús respongué: «¿Perquè t'he dit que t'he vist sota la figuera, creus? Coses més grans que això veuràs». [51] I li diu: «Us ben asseguro que veureu obert el cel i els àngels de Déu pujant i baixant sobre el Fill de l'home»[2504].

2 Primer miracle a Canà. Jesús revela la seva glòria[2505].— [1] El tercer dia, es van celebrar unes noces a Canà[2506] de la Galilea, i s'hi trobava la mare de —2197→ Jesús; [2] també hi fou convidat Jesús amb els seus deixebles. [3] La mare de Jesús li diu: «No tenen vi». [4] Jesús li respon: «¿Què voleu de mi, dona? Encara no és arribada la meva hora»[2507]. [5] La seva mare diu als servidors: «Feu tot allò que us digui». [6] Hi havia allí sis piques de pedra, destina des a les purificacions dels jueus, de dues o tres mesures[2508] de cabuda cada una. [7] Jesús els diu: «Ompliu d'aigua les piques». I les ompliren fins dalt. [8] Els diu «Traieu-ne ara, i porteu-ne al cap de servei». Ells li'n van portar. [9] Així que el cap de servei hagué tastat l'aigua convertida en vi —que no sabia d'on era; ho sabien, però, els servidors que havien tret l'aigua—, cridà el nuvi [10] i li digué: «Tothom serveix primer un bon vi, i quan han begut a desdir, un de menys bo; però tu has guardat el bon vi fins ara». [11] Així començà Jesús els miracles a Canà de la Galilea i manifestà la seva glòria, i els seus deixebles van creure en ell.

[12] Després baixà a Cafarnaüm amb la seva mare, els seus germans i els seus deixebles, i s'hi quedaren no gaires dies.

Jesús revela la seva superioritat i és cregut diversament (Jo. 2,13 - 4,54)

Treu del temple els negociants. El temple reconstruït serà el cos de Jesús ressuscitat.— [13][2509] Era a prop la Pasqua dels jueus, i Jesús pujà a Jerusalem. [14] Va trobar al temple els venedors de bous, d'ovelles i de coloms, i els canvistes asseguts; [15] es va fer un fuet de cordes i els expulsà tots del temple, és a dir, les ovelles i els bous; escampà els diners dels canvistes i capgirà les taules, [16] i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no feu de la casa del meu Pare una casa de comerç». [17][2510] Els seus deixebles es van recordar que està escrit: *El Zel d e la vostra casa em devora*. [18] Els jueus llavors li van respondre: «¿Quin senyal ens mostres que t'autoritzi a obrar així?» [19] Jesús els contestà: «Desfeu aquest temple, i en tres dies el tornaré a aixecar». —2198→ [20] Els jueus li digueren: «En quaranta-sis anys s'ha construït aquest temple[2511], i tu l'aixecaràs en tres dies?» [21] Ell, però parlava del temple del seu cos[2512]. [22] Quan hagué ressuscitat d'entre els molts, els seus deixebles es recordaren que havia dit això, i van creure en l'Escriptura i en la paraula que Jesús va dir.

Fe insegura dels de Jerusalem. [23] Mentre era a Jerusalem per la Pasqua, durant la festa, molts cregueren en el seu nom veient els miracles que feia. [24] Però Jesús no se'n fiava, perquè els coneixia tots, [25] i no necessitava que ningú li fes conèixer els homes; ell sabia prou què hi ha en l'home.

[3] **El naixement de dalt. Diàleg amb Nicodem[2513].** [1] Hi havia un home entre els fariseus, que es deia Nicodem, un dels magistrats dels jueus. [2] Anà de nit a trobar Jesús i li digué: «Rabbí, sabem que heu vingut com a mestre de part de Déu, perquè ningú no pot fer aquests miracles que vós feu, si Déu no és amb ell».

3 Jesús li respongué: «T'ho ben asseguro: ningú que no neixi de dalt no pot veure el
Regne de Déu». 4 Nicodem li diu: «¿Com pot néixer un home, quan ja és vell? ¿És que
pot entrar una altra vegada al ventre de la mare, i llavors néixer?» 5 Jesús li respongué:
«T'ho ben asseguro: qui no neix de l'aigua i de l'Esperit no pot entrar al Regne del cel. 6
Allò que ha nascut de la carn és carn; i allò que ha nascut de l'Esperit és esperit. 7 No
t'estranyis si t'he dit: heu de néixer de dalt. 8 El vent bufa allà on vol; en sents la remor,
però no saps d'on ve ni on va. Semblantment passa amb tothom qui ha nascut de
l'Esperit»[2514]. 9 Nicodem respongué: «¿Com pot fer-se, això?» 10 Jesús li contestà: «¿Tu
ets el mestre d'Israel, i no saps això? 11 Et ben asseguro que parlem d'allò que sabem i
testifiquem allò que hem vist, però vosaltres no accepteu el nostre testimoniatge. 12 Si,
quan us he dit les coses de la terra, no heu cregut, ¿com creureu, si us dic les coses del
cel?

13 Ningú no ha pujat al cel sinó el qui ha davallat —2199→ del cel, el Fill de
l'home[2515]. 14 I així com Moisès va enlairar la serp al desert, així cal que sigui enlairat el
Fill de l'home[2516] 15 a fi que tot el qui creu tingui en ell la vida eterna. 16 Perquè tant va
estimar Déu el món, que va donar el seu Fill unigènit perquè tot el qui creu en ell no es
perdi, sinó que tingui la vida eterna. 17 Que Déu no va enviar el seu Fill al món per
condemnar el món, sinó perquè el món sigui salvat per mitjà d'ell. 18 Qui creu en ell no
és condemnat. Qui no hi creu ja és condemnat, perquè no ha cregut en el nom de
l'unigènit Fill de Déu. 19 La condemna consisteix en això: que la llum va venir al món, i
els homes es van estimar més les tenebres que la llum, perquè les seves obres eren
dolentes[2517]. 20 Tot el qui fa el mal avorreix la llum i no va cap a la llum perquè no siguin
reprovades les seves obres; 21 però qui practica la veritat va cap a la llum per què es
manifestin les seves obres, ja que són fetes segons Déu».

Joan s'alegra de cedir el lloc a Jesús.— 22 Després d'això, Jesús anà amb els seus
deixebles a la terra de la Judea, i allà s'estava amb ells i hi batejava. 23 També Joan
batejava a Ainon, prop de Salim, perquè allà hi havia molta d'aigua, i la gent hi anava a
fer-se batejar. 24 Aleshores Joan encara no havia estat ficat a la presó. 25 Doncs, bé,
s'originà una discussió entre els deixebles de Joan i un jueu entorn de la purificació. 26
Anaren a trobar Joan i li digueren «Rabbí, aquell qui era amb vós a l'altra banda del
Jordà, de qui vós vau donar testimoniatge, bateja, i tothom va cap a ell».

27 Joan respongué: «L'home no pot atribuir-se res, si no li ha estat donat del cel. 28
Vosaltres mateixos em sou testimonis que vaig dir: «No sóc jo, el Messies, sinó que he
estat tramés davant seu». 29 Qui té l'esposa és l'espòs; però l'amic de l'espòs[2518], que es
troba allà i el sent, s'entusiasma de joia en sentir la veu de l'espòs. 30 Aquesta meva joia,
doncs, és ara ben completa. Cal que ell creixi i que jo minvi.

31 Aquell qui ve de dalt està per damunt de tots. El —2200→ qui és de la terra, de
la terra és i de la terra parla. El qui ve del cel 32 testifica allò que ha vist i ha sentit, però
ningú no acepta el seu testimoniatge. 33 El qui ha acceptat el seu testimoniatge ha
certificat que Déu és veraç. 34 Aquell qui Déu ha enviat diu les paraules de Déu, que no
dóna pas l'Esperit amb mesura[2519]. 35 El Pare estima el Fill, i tot ho ha posat a la seva mà.
36 Qui creu en el Fill té la vida eterna; però qui no vol creure en el Fill no veurà la vida,
sinó que la ira de Déu plana damunt d'ell».

**4 El Salvador del món. Diàlegs amb una samaritana i amb els deixebles. Fe
dels samaritans.** 1 Quan Jesús, doncs, va saber que els fariseus havien sentit dir que ell

feia més deixebles i en batejava més que Joan [2] —per bé que no batejava Jesús mateix,
sinó els seus deixebles—, [3] deixà la Judea i se'n va anar una altra vegada a la Galilea. [4]
Havia de passar per la Samaria.

[5] Arribà, doncs, en un poble de la Samaria, anomenat Sicar, prop del camp que
Jacob donà al seu fill Josep. [6] Allà hi ha el pou de Jacob. Jesús, doncs, fatigat del camí,
seia bonament a la vora del pou. Era cap al migdia. [7] Es presenta una samaritana a pouar
aigua. Jesús li diu: «Dóna'm de beure». [8] —Els seus deixebles se n'havien anat al poble a
comprar menjar—. [9] La samaritana li diu: «¿Com és que vós, que sou jueu, em demaneu
de beure a mi, que sóc samaritana?»

[10] Jesús li respon: «Si sabessis el do de Déu i qui és el qui et diu: «Dóna'm de
beure», ets tu que l'hauries pregat, i t'hauria donat aigua viva»[2520]. [11] Ella li diu: «Senyor,
no teniu res per a pouar, i el pou és fondo[2521]; ¿d'on teniu, doncs, l'aigua viva? [12] ¿Sou
potser més gran que el nostre pare Jacob, que ens va donar el pou, i en va beure ell
mateix i els seus fills i el seu bestiar?» [13] Jesús respongué: «Tot el qui beu d'aquesta
aigua tornarà a tenir set; [14] però qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai mes no tindrà
set, sinó que l'aigua que li donaré esdevindrà en ell una font d'aigua que rajarà fins a la
vida eterna».

—2201→

[15] La dona li diu: «Senyor, doneu-me'n, d'aquesta aigua, perquè no tingui més set ni
hagi de venir aquí a pouar». [16] Li diu: «Vés, crida el teu marit i vine aquí». [17] La dona
respon: «No en tinc, de marit». Jesús li fa: «Ja tens raó de dir: «No en tinc, de marit», [18]
perquè n'has tingut cinc, i el que tens ara no és el teu marit; en això has dit la veritat».

[19] La dona li diu: «Senyor, veig que sou profeta, vós. [20] Els nostres pares van adorar
en aquesta muntanya[2522], i vosaltres dieu que és a Jerusalem on s'ha d'adorar». [21] Jesús li
diu: «Creu-me, dona: ve l'hora que no serà en aquesta muntanya ni a Jerusalem on
adorareu el Pare. [22] Vosaltres adoreu allò que no coneixeu; nosaltres adorem allò que
coneixem, perquè la salvació ve dels jueus. [23] Però ve l'hora, i és ara, que els veritables
adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat; que així són els qui vol el Pare per
adoradora. [24] Déu és esperit, i els qui adoren han d'adorar en esperit i en veritat». [25] La
dona li diu: «Sé que ha de venir el Messies —que vol dir Crist o Ungit—; quan ell
vindrà ens ho revelarà tot». [26] Jesús li fa: «Sóc jo, el qui et parla».

[27] En això, van arribar els seus deixebles i es van estranyar que parlés amb una
dona. Amb tot, cap d'ells no li va dir: «Què volíeu?» o: «Per què parleu amb ella?» [28] La
dona deixà llavors la seva gerra, corregué al poble i va dir a la gent: [29] «Veniu a veure un
home que m'ha dit tot el que he fet; no és pas el Messies?» [30] Sortiren del poble i anaven
cap a ell.

[31] Mentrestant els deixebles el pregaven: «Rabbí, mengeu». [32] Però ell els digué: «Jo
tinc per a menjar un aliment que vosaltres no sabeu». [33] Els deixebles es deien els uns als
altres: «¿És que algú li ha portat menjar?» [34] Jesús els diu: «El meu aliment és que faci la
voluntat del qui m'ha enviat i que dugui a terme la seva obra[2523]. [35] ¿No dieu vosaltres:
«Encara trigarà quatre mesos a venir la sega?» Doncs, bé, us dic que alceu els ulls i
mireu els camps, que ja són rossos per a la sega[2524]. [36] Ja el segador rep el jornal i recull
fruit per a la vida eterna, de manera que el —2202→ sembrador s'alegri juntament

amb el segador. [37] En això té raó la dita, que és un el qui sembra i un altre el qui sega. [38]
Jo us he enviat a segar el que no us ha costat cap fatiga; d'altres s'hi han fatigat, i
vosaltres us heu introduït al lloc del seu treball».

[39] Molts dels samaritans d'aquell poble van creure en ell per la paraula de la dona
que assegurava: «M'ha dit tot el que he fet». [40] Els samaritans, doncs, quan arribaren on
ell era, li van pregar que es quedés amb ells. I s'hi quedà dos dies. [41] I molts més encara
cregueren per la seva paraula. [42] I deien a la dona: «Ja no és pel que tu deies, que creiem;
nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és veritablement el Salvador del
món»[2525].

Jesús a la Galilea.— [43] Després dels dos dies va partir d'allà cap a la Galilea. [44]
Jesús mateix havia assegurat que un profeta no és tingut en consideració a la seva
pàtria[2526]. [45] Quan va arribar, doncs, a la Galilea, els galileus l'acolliren, després d'haver
vist tot el que havia fet a Jerusalem durant la festa, ja que ells també havien anat a la
festa.

Segon miracle a Canà: guarició del fill d'un funcionari reial.— [46][2527] Tornà,
doncs, a Canà de la Galilea, on havia convertit l'aigua en vi. Hi havia un funcionari
reial[2528], que tenia el fill malalt a Cafarnaüm. [47] Quan va sentir que Jesús havia vingut de
la Judea a la Galilea, se li presentà i li pregà que baixés a guarir el seu fill, que es
trobava a punt de morir. [48] Jesús li digué: «Si no veieu miracles i prodigis, no creieu!» [49]
El funcionari reial li replicà: «Senyor, baixeu abans que es mori el meu fillet». [50] Jesús li
va dir: «Vés, el teu fill viu». L'home va creure en la paraula que li digué Jesús, i es posà
en camí. [51] Ja baixava, quan els seus criats que venien es trobaren amb ell i li digueren
que el seu fill era viu. [52] Els demanà a quina hora s'havia posat millor. Li digueren:
«Ahir, cap a la una del migdia el va deixar la febre». [53] Llavors el pare reconegué que era
l'hora que Jesús li havia dit: «El teu fill viu». —2203→ I va creure ell i tota la seva
casa. [54] Aquest segon miracle, el va fer Jesús de retorn de la Judea a la Galilea.

Jesús es revela igual a Déu. Oposició dels jueus (Jo. 5,1 - 5,47)

5 Jesús guareix un paralític.— [1] Després d'això, s'esqueia una festa[2529] dels jueus,
i Jesús pujà a Jerusalem. [2] Hi ha a Jerusalem, vora la porta de les Ovelles, una piscina,
anomenada en hebreu Bezatà[2530], que té cinc pòrtics, [3] on jeia una multitud de malalts,
cecs, coixos, baldats[2531]. [4][2532] [5] Hi havia allà un home que estava malalt feia trenta-vuit
anys. [6] En veure'l Jesús ajagut i sabent que es trobava així ja de molt temps, li diu:
«¿Vols curar-te?» [7] El malalt li respon: «Senyor, no tinc ningú que em fiqui a la piscina,
així que es remou l'aigua; i, mentre jo hi vaig, un altre hi baixa abans que jo». [8] Jesús li
diu: «Aixeca't, pren la llitera i camina». [9] A l'instant, l'home es trobà sa; prengué la
llitera, i caminava.

Diàleg amb els jueus. El Fill no guarda el repòs, perquè és igual a Déu.— I
aquell dia era dissabte. [10] Els jueus, doncs, deien al qui havia estat guarit: «És dissabte;
no t'és permès de portar la llitera». [11] Els respongué: «Aquell qui m'ha curat, m'ha dit:
«Pren la llitera i camina». [12] Li preguntaren: «¿Qui és l'home que t'ha dit: «Pren la llitera
i camina?» [13] El qui havia estat curat no sabia qui era, perquè Jesús s'havia fet fonedís

d'entre la gent que hi havia en aquell indret. 14 Després, Jesús el trobà al temple i li
digué: «Ja veus que t'has posat bo; ara no pequis més, que no et passi res de pitjor»[2533]. 15
L'home se n'anà, i digué als jueus que era Jesús qui l'havia curat. 16 Per això, els jueus
perseguien Jesús, perquè feia aquestes coses en dissabte. 17 Però ell els replicà: «El meu
Pare fins ara treballa, i jo també treballo»[2534]. 18 Llavors els jueus, encara més volien
matar-lo, perquè no sols violava el dissabte, sinó que fins i tot anomenava Déu pare seu,
i es feia així ell mateix igual a Déu.

—2204→

El Fill judica i dóna la vida igual que el Pare. 19 Llavors Jesús respongué: «Us
ben asseguro que el Fill no pot fer res d'ell mateix, que no ho vegi fer al Pare; allò que
aquest fa, ho fa també igualment el Fill. 20 Perquè el Pare estima el Fill i li mostra tot el
que fa, i obres més grans que aquestes li mostrarà encara, tant, que vosaltres en
quedareu meravellats. 21 Perquè així com el Pare ressuscita els morts i els fa viure, així el
Fill dóna vida als qui vol. 22 El Pare no judica ningú: tot el judici, l'ha donat al Fill 23
perquè tots honorin el Fill com honoren el Pare. Qui no honora el Fill no honora el Pare
que l'ha enviat. 24 Us ho ben asseguro: qui escolta la meva paraula i creu en el qui m'ha
enviat té la vida eterna i no cau en condemna, sinó que ha passat de la mort a la vida[2535].
25 Us ben asseguro que ve l'hora, i és ara, que els morts escoltaran la veu del Fill de Déu,
i els qui l'hauran escoltada viuran. 26 Perquè així com el Pare té vida en si mateix, així
també ha donat al Fill de tenir vida en si mateix. 27 I li ha donat autoritat de judicar,
perquè és Fill de l'home. 28 No us n'estranyeu: ve l'hora en què tots els qui són als
sepulcres sentiran la seva veu, 29 i sortiran: els qui hauran fet el bé, per ressuscitar a la
vida; els qui hauran comès el mal, per ressuscitar condemnats. 30 Jo no puc fer res de mi
mateix: tal com sento, judico, i el meu judici és just, ja que no busco la meva voluntat,
sinó la voluntat del qui m'ha enviat.

Testimoniatge de Joan i de Déu mateix.— 31 Si només jo testimoniés de mi
mateix, el meu testimoniatge no valdria[2536]; 32 és un altre qui testimonia de mi; i sé que el
testimoniatge que dóna de mi és verídic. 33 Vosaltres heu tramès missatgers a Joan, i ell
ha donat testimoniatge de la veritat; 34 no és pas que jo depengui d'un testimoniatge
humà; dic això només per la vostra salvació. 35 Aquell era la llàntia que crema i fa llum, i
vosaltres vau consentir d'entusiasmar-vos un moment amb la seva claror. 36 Jo, però, tinc
un testimoniatge més gran que el de Joan: les —2205→ obres que m'ha donat el Pare
per dur-les a terme, aquestes mateixes obres que faig testimonien de mi que el Pare m'ha
enviat; 37 i el Pare que m'ha enviat, ell mateix ha donat testimoniatge de mi. Però
vosaltres no heu sentit ma i la seva veu, ni heu vist la seva faç; 38 ni la seva paraula està
en vosaltres, ja que no creieu en aquell qui ell ha enviat. 39 Escruten les Escriptures,
vosaltres que us penseu tenir-hi la vida eterna; són elles també les que donen
testimoniatge de mi; 40 però no voleu venir a mi per tenir vida! 41 La glòria, no la rebo
dels homes; 42 però a vosaltres ja us conec: no teniu en vosaltres l'amor de Déu. 43 Jo he
vingut en nom del meu Pare, i no em rebeu; si un altre venia en nom propi, aquell, el
rebríeu. 44 ¿Com podeu creure, vosaltres que admeteu la glòria que us doneu els uns als
altres, i no busqueu la glòria que ve de l'Únic? 45 No us penseu pas que jo us acusaré
davant del Pare; ja hi ha qui us acusa, Moisès, en qui vosaltres heu posat l'esperança; 46
perquè, si creguéssiu Moisès, em creuríeu a mi, ja que ell de mi va escriure. 47 Però, si no
creieu els seus escrits, ¿com creureu les meves paraules?»

Jesús, baixat del cel per donar vida al món. Molts abandonen Jesús (Jo. 6,1 - 6,71)

6 Amb cinc pans Jesús alimenta cinc mil homes.— 1[2537] Després d'això, Jesús se
n'anà a l'altra banda del llac de la Galilea, el de Tiberíades. 2 El seguia una gran gentada,
perquè veien els miracles que feia amb els malalts. 3 Aleshores Jesús pujà a la muntanya
i s'assegué amb els seus deixebles. 4 Era a prop la Pasqua, la festa dels jueus. 5 Llavors
Jesús alçà els ulls i veié que una gran gentada venia cap a ell, i digué a Felip: «¿On
comprarem pa perquè puguin menjar?» 6 Això, ho deia per provar-lo; ell sabia prou què
anava a fer. 7 Felip li va respondre: «Dos-cents denaris de pa no bastarien perquè
cadascun d'ells en prengués tan sols un mos». 8 Un dels seus deixebles, Andreu, el
germà de Simó Pere, li digué: —2206→ 9 «Aquí hi ha un minyó que té cinc pans
d'ordi i dos peixos; però, ¿què és això per a tants?» 10 Jesús digué: «Feu seure la gent».
Hi havia molta herba en aquell indret. S'assegueren, doncs, en nombre d'uns cinc mil
homes. 11 Aleshores Jesús prengué els pans i, dita l'acció de gràcies, en repartí als qui
estaven asseguts, així com dels peixos, tant com en van voler. 12 I quan estigueren
satisfets, digué als deixebles: «Recolliu els bocins que hagin sobrat perquè no es perdí
res». 13 Els van recollir, doncs, i ompliren dotze cistelles dels bocins d'aquells cinc pans
d'ordi: eren les sobralles després d'haver menjat. 14 En veure la gent el miracle que havia
fet, deien: «Aquest és veritablement el profeta que ha de venir al món». 15 Jesús, doncs,
sabent que estaven a punt de venir i d'endur-se'l per proclamar-lo rei, fugí[2538] una altra
vegada a la muntanya, ell tot sol.

Jesús camina sobre l'aigua.— 16 Al vespre, els seus deixebles baixaren al llac 17 i
se'n van anar en barca a l'altra riba, en direcció a Cafarnaüm. Ja s'havia fet fosc, i Jesús
encara no se'ls havia ajuntat; 18 bufava un vent fort i el llac s'encrespava. 19 Després
d'haver remat cosa de vint-i-cinc o trenta estadis, veieren Jesús que s'atansava a la barca
caminant per sobre el llac, i van agafar por. 20 Però ell els digué: «Sóc jo, no tingueu
por». 21 Volien llavors prendre'l a la barca, però tot seguit la barca tocà terra al lloc on
anaven.

La gent busca Jesús.— 22 L'endemà, la gent que s'havia quedat a l'altra riba del llac
s'adonà que allí no hi havia sinó una barqueta, i que Jesús no havia pujat a la barca amb
els seus deixebles, sinó que aquests se n'havien anat sols. 23 D'altres barques, però,
vingueren des de Tiberíades prop de l'indret on van menjar el pa. 24 Quan la multitud,
doncs, veié que ni Jesús ni els seus deixebles no eren allà, van pujar a les barques i se
n'anaren a Cafarnaüm a buscar Jesús. 25 Així que el trobaren a l'altra banda del llac, li
digueren: «Rabbí, quan heu vingut aquí?»

Diàleg a la sinagoga de Cafarnaüm.— 26 Jesús els —2207→ respongué: «Us ho
ben asseguro: em busqueu, no pas perquè heu vist miracles, sinó perquè heu menjat
d'aquells pans i n'heu quedats satisfets; 27 procureu-vos, no el menjar que es fa malbé,
sinó el menjar que dura per a la vida eterna, el que us dóna el Fill de l'home, ja que és a
ell que el Pare, Déu, ha marcat amb el seu segell»[2539]. 28 Llavors li digueren: «¿Què hem
de fer per practicar les obres de Déu?» 29 Jesús respongué: «L'obra de Déu és que
cregueu en aquell qui ell ha enviat». 30 Li digueren: «I vós, ¿quin miracle feu, perquè el
vegem i us creguem? ¿Quines obres realitzeu?[2540] 31[2541] Els nostres pares van menjar el
mannà al desert, tal com està escrit: *Els donà a menjar pa del cel*». 32 Jesús els digué:

«Us ho ben asseguro: no és Moisès qui us va donar el pa del cel: és el meu Pare qui us
dóna l'autèntic pa del cel, [33] perquè el pa de Déu és el qui baixa del cel i dóna vida al
món». [34] Li digueren: «Senyor, doneu-nos sempre d'aquest pa». [35] Jesús els digué: «Jo
sóc el pa de vida; qui ve a mi no tindrà fam, i qui creu en mi mai més no tindrà set. [36]
Però ja us ho he dit: m'heu vist, i no creieu. [37] Tot allò que em dóna[2542] el Pare vindrà a
mi, i el qui ve a mi, no el trauré fora, [38] perquè he baixat del cel no pas per fer la meva
voluntat, sinó la voluntat del qui m'ha enviat. [39] I aquesta és la voluntat del qui m'ha
enviat: que no perdí res del que m'ha donar, sinó que ho ressusciti el darrer dia. [40] Perquè
aquesta és la voluntat del meu Pare: que tot aquell qui veu el Fill i creu en ell tingui la
vida eterna; i jo el ressuscitaré el darrer dia».

[41] Els jueus, però, murmuraven d'ell perquè havia dit: Jo sóc el pa baixat del cel», [42] i
deien: «¿No és Jesús, aquest, el fill de Josep, del qual coneixem el pare i la mare? ¿Com
és que ara diu: «He baixat del cel?» [43] Jesús els replicà: «No murmureu entre vosaltres. [44]
Ningú no pot venir cap a mi, si el Pare que m'ha enviat no l'atreu[2543]; i jo el ressuscitaré
el darrer dia.[45][2544] Està escrit en els Profetes: *Tots seran ensenyats per Déu*. Tot aquell
qui ha escoltat l'ensenyament del Pare i l'ha après ve cap a mi. [46] No és pas que
ningú —2208→ hagi vist el Pare, llevat del qui ve de Déu; aquest és qui ha vist el
Pare. [47] Us ho ben asseguro: qui creu té la vida eterna. [48] Jo sóc el pa de vida. [49] Els
vostres pares van menjar el mannà al desert i, amb tot, van morir. [50] Aquest, en canvi, és
el pa que baixa del cel perquè el qui en mengi no mori. [51] Jo sóc el pa viu que ha baixat
del cel; qui menja d'aquest pa viurà eternament, i el pa que jo donaré és la meva carn per
a la vida del món».

[52] Els jueus es posaren llavors a disputar entre ells «¿Com pot donar-nos aquest la
seva carn per menjar?» [53] Jesús els digué: «Us ho ben asseguro: si no mengeu la carn del
Fill de l'home i no beveu la seva sang, no tindreu vida en vosaltres. [54] Qui menja la meva
carn i beu, la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. [55] Perquè la meva
carn és veritable menjar i la meva sang és veritable beguda. [56] Qui menja la meva carn i
beu la meva sang està en mi, i jo, en ell. [57] Així com jo, enviat pel Pare que viu, visc pel
Pare, així qui em menja a mi viurà a causa de mi. [58] Aquest és el pa que ha baixat del cel,
no pas com el que van menjar els pares, que després van morir; qui menja aquest pa
viurà eternament».

Molts dels deixebles abandonen Jesús. Els dotze li són fidels, fora del traïdor.— [59] Aquestes coses, les digué ensenyant a la sinagoga, a Cafarnaüm. [60] Després
d'haver-lo sentit, molts dels seus enemics digueren: «És difícil, aquest llenguatge! Qui
és capaç d'entendre'l?» [61] Jesús, que coneixia en el seu interior com els seus deixebles
murmuraven d'això, els digué: «¿Això us escandalitza? [62] Doncs, ¿i si veieu el Fill de
l'home pujant-se'n allà on era abans?[2545] [63] És l'esperit, el qui vivifica; la carn no serveix
de res[2546]. Les paraules que jo us he dit són esperit i vida. [64] Però n'hi ha alguns, de
vosaltres, que no creuen». Jesús, en efecte, sabia des d'un principi quins eren els qui no
creien i qui era el qui el trairia. [65] I deia: «Per això us he dit que ningú no pot venir a mi,
si no li és donat pel Pare». [66] Des d'aleshores, —2209→ molts dels seus seguidors es
feren entera, i ja no anaven més amb ell.

[67] Aleshores Jesús digué als dotze: «¿I vosaltres també us en voleu anar? [68] Simó
Pere li respongué: «Senyor, a qui anirem? Vós teniu paraules de vida eterna, [69] i
nosaltres creiem i sabem que vós sou el Sant de Déu»[2547]. [70] Jesús els va respondre:

«¿No us he elegit jo tots dotze? I un de vosaltres és un diable!» [71] Es referia a Judes, fill de Simó Iscariot; era ell qui havia de trair-lo, ell, un dels dotze.

Jesús explica qui és ell als jueus que el volen matar (Jo. 7,1 - 8,59)

7 Jesús va secretament a la festa dels Tabernacles.— [1] Després d'això, Jesús anava per la Galilea; no podia circular per la Judea, perquè els jueus intentaven de matar-lo. [2] Era a prop la festa jueva dels Tabernacles[2548]. [3] Els seus parents li van dir: «Muda de lloc i vés-te'n a la Judea perquè també allà els teus seguidors vegin les obres que fas; [4] que ningú no fa res d'amagat, sinó que busca de ser conegut; ja que fas aquestes coses, manifesta't tu mateix al món». [5] Ni els seus parents no creien en ell. [6] Jesús els diu: «El meu temps no ha arribat encara, mentre que el vostre sempre és a punt. [7] A vosaltres no pot odiar-vos el món, però a mi m'odia, perquè testifico que les seves obres són dolentes. [8] Pugeu, vosaltres, a la festa; jo no hi pujo, perquè el meu temps encara no s'ha complert». [9] Dit això, es va quedar a la Galilea. [10] Però, quan els seus parents van haver pujat a la festa, llavors ell també hi pujà, no pas obertament, sinó mig d'incògnit. [11] Els jueus el buscaven en els actes de la festa, i deien: «On és, aquell?» [12] I entre la gent es feien enraonies sobre ell. Els uns deien: «És un home de bé». D'altres, en canvi: «No, que enganya la gent». [13] Però ningú no parlava d'ell amb llibertat per por dels jueus. [14] Ja a mitja setmana de la festa, Jesús pujà al temple, i ensenyava. [15] Els jueus estaven estranyats i deien: «¿Com sap lletres, aquest, —2210→ sense haver-ne apreses?»

Diàlegs durant la festa. Jesús ensenya de part de Déu.— [16] Jesús els respongué: «La meva doctrina no és pas meva, sinó del qui m'ha enviat; [17] si algú vol fer la voluntat d'ell, veurà si la meva doctrina és de Déu o si jo parlo pel meu compte. [18] Qui parla pel seu compte busca la pròpia glòria; però qui busca la glòria del qui l'ha enviat diu la veritat, i no hi ha en ell gens de mal.

Els jueus no tenen raó de voler matar Jesús.— [19] ¿No us va donar Moisès la Llei? Però cap de vosaltres no compleix la Llei. Per què voleu matar-me?» [20] La gent respongué: «Tu tens el dimoni![2549] ¿Qui és el qui vol matar-te?» [21] Jesús replicà: «Per una obra que he fet esteu tots estranyats. [22] Moisès us va donar la circumcisió —no pas que vingui de Moisès, sinó dels pares—, i vosaltres circumcideu en dissabte. [23] Si un és circumcidat en dissabte per no violar la Llei de Moisès, ¿us podeu indignar contra mi perquè he curat en dissabte tot un home? [24] No judiqueu segons les aparences, sinó segons justícia».

Origen diví del Messies. [25] Mentrestant, deien alguns de Jerusalem: «¿No és aquest el qui volen matar? [26], Doncs, mira com parla lliurement, i no li diuen res. ¿Potser han reconegut realment les autoritats que és el Messies? [27] Però aquest sabem d'on és; en canvi, el Messies, quan vindrà, ningú no sabrà d'on és»[2550]. [28] Jesús, però, que ensenyava al temple, clamà: Certament que em coneixeu i sabeu d'on sóc; i, amb tot, no és de part meva que he vingut, sinó que m'envia el qui és veraç, que vosaltres no coneixeu. [29] Jo sí, que el conec, perquè d'ell vinc, i ell m'ha enviat». [30] Intentaren, doncs, d'agafar-lo, però ningú no li posà la mà al damunt, perquè encara no era arribada la seva hora.

Jesús anuncia misteriosament la seva partença. 31 D'entre la gent, però, molts van
creure en ell i deien: «¿El messies, quan vingui, farà més miracles que —2211→ no
ha fet aquest?» 32 Els fariseus van sentir que la gent enraonava així d'ell, i enviaren
guardes perquè l'agafessin. 33 Jesús digué aleshores: «Encara em quedaré poc temps amb
vosaltres, i me'n vaig a aquell qui m'ha enviat. 34 Em buscareu i no em trobareu, i allà on
sóc jo vosaltres no podeu venir»[2551]. 35 Els jueus es deien llavors els uns als altres: «¿On
deu anar-se'n, aquest, que nosaltres no el trobarem? ¿Potser se'n deurà anar amb els qui
estan dispersats entre els grecs, per instruir els grecs? 36 ¿Què vol dir això que ha dit:
«Em buscareu i no em trobareu, i on sóc jo vosaltres no podeu venir?»

Jesús promet l'Esperit. Impressions de la gent.— 37 El darrer dia, el més gran de
la festa, Jesús es posà dret i clamà: «Si algú té set, que vingui, i que begui 38 qui creu en
mi. Com ha dit l'Escriptura, *brollaran del seu interior riuades d'aigua viva*»[2552]. 39 Deia
això de l'Esperit que havien de rebre els qui creurien en ell; no hi havia encara Esperit,
perquè Jesús encara no havia estat glorificat. 40 Alguns d'entre la gent, que escoltaven,
deien: «Aquest és realment el Profeta». 41 D'altres deien: «És el Messies». Uns altres, en
canvi, deien: «Però, ¿és potser de la Galilea que vindrà el Messies? 42 ¿No ha dit
l'Escriptura que és del llinatge de David i del poble de Bet-Lèhem, d'on el Messies ha de
venir?» 43 S'originà, doncs, una dissensió entre la gent a propòsit d'ell. 44 Alguns volien
agafar-lo; però ningú no li posà les mans al damunt.

Despit de les autoritats. 45 Els guardes se'n tornaren als grans sacerdots i als
fariseus, i aquests els digueren: «Per què no l'heu dut?» 46 Els guardes van respondre:
«Ningú no ha parlat mai com aquest home». 47 Els fariseus els replicaren: «¿Vosaltres
també us heu deixat enganyar? 48 ¿Es que cap de les autoritats o dels fariseus ha cregut
en ell? 49 Però aquesta xusma, que ignora la Llei, son uns maleïts!» 50 Nicodem, un d'ells,
el qui havia anat a trobar-lo abans, els digué: 51 «¿És que la postra Llei jutja ningú sense
escoltar-lo i saber què fa?» 52 Li respongueren: «¿Que ets de la Galilea, tu, també? —
2212→ Estudia-ho, i veuràs com, de la Galilea, no en surt cap profeta».

Jesús perdona una adúltera.— 53 I cadascun se'n va anar a casa seva. **8**[2553] 1 Jesús,
però, se n'anà a la muntanya de les Oliveres. 2 A trenc d'alba tornà a comparèixer al
temple, i tot el poble anava cap a ell. S'assegué i es posà a ensenyar-los. 3 Aleshores els
escribes i els fariseus li porten una dona sorpresa en adulteri i, posant-la al mig, 4 li
diuen: Mestre, aquesta dona ha estat atrapada en flagrant pecat d'adulteri; 5 i Moisès ens
té manat a la Llei d'apedregar aquestes tals. Tu, doncs, ¿què hi dius?» 6 Deien això per
temptar-lo i tenir de què acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant[2554] a terra
amb el dit. 7 Com que ells seguien preguntant-lo, es dreçà i els digué «Aquell de
vosaltres que estigui sense pecat, que sigui el primer a tirar-li la pedra.» 8 I tornà a
ajupir-se i a dibuixar a terra. 9 En sentir ells això, es retiraven l'un darrera l'altre,
començant pels més vells, i el deixaren sol, amb la dona al mig. 10 Aleshores Jesús alçà
el cap i li digué: «On són? ¿Ningú no t'ha condemnat?» 11 Li contestà: «Ningú, Senyor».
Jesús li digué: «Jo tampoc no et condemno; vés, d'ara endavant no pequis més».

Jesús, llum del món. El testimoniatge de Jesús.— 12 Jesús continuà parlant-los, jo
sóc la llum del món; qui em segueix no caminarà a les fosques, sinó que tindrà la llum
de la vida»[2555]. 13 Els fariseus li digueren: «Tu testimonies de tu mateix; el teu
testimoniatge no val». 14 Jesús els va respondre: «Encara que jo testifiqui de mi mateix,
el meu testimoniatge és vàlid, perquè sé d'on he vingut i on vaig; en canvi, vosaltres no
saben d'on vinc ni on vaig. 15 Vosaltres judiqueu segons la carn; jo no judico ningú. 16 I,

si és que judico, el meu judici és vàlid, perquè no sóc sol, sinó jo i el qui m'ha enviat; [17] i
a la vostra Llei hi ha escrit que el testimoniatge de dos homes té valor. [18] Jo sóc qui dono
testimoniatge de mi mateix, però també dóna testimoniatge de mi el Pare que m'ha
enviat». [19] Llavors li digueren: «¿On és, —2213→ el teu Pare?» Jesús respongué: «No
em coneixeu ni a mi ni el meu Pare; si em coneguéssiu a mi, també coneixeríeu el meu
Pare». [20] Aquestes paraules, les pronuncià a la sala del tresor, mentre ensenyava al
temple. I ningú no l'agafà, perquè encara no era arribada la seva hora.

Els qui no creuen en Jesús moriran en el pecat. [21] I encara els digué: «Jo me'n
vaig, i vosaltres em buscareu, i morireu en el vostre pecat; allà on jo vaig, vosaltres no
hi poden venir». [22] Els jueus es deien: «¿Que potser es vol matar, que digui: «Allà on jo
vaig, vosaltres no hi poden venir?» [23] Llavors els digué: «Vosaltres sou d'aquí baix, jo
sóc d'allà dalt; vosaltres sou d'aquest món, jo no sóc d'aquest món. [24] Us he dit, doncs
que morireu en els vostres pecats; perquè, si no creieu que *jo sóc*[2556], morireu en els
vostres pecats». [25] Aleshores li digueren: «Qui ets, tu?» Jesús els va respondre: «Ni més
ni menys[2557], el que us estic dient. [26] Tinc molt a dir i a condemnar de vosaltres; però el
qui m'ha enviar diu la veritat, i jo, allò que he sentit d'ell, ho dic al món». [27] No
comprengueren que els parlava del Pare. [28] Aleshores Jesús els digué «Quan haureu
enlairat el Fill de l'home[2558], llavors coneixereu que *jo sóc*, i que no faig res pel meu
compte, sinó que dic això segons les instruccions del Pare. [29] El qui m'ha enviat és amb
mi; no em deixa sol, perquè jo faig sempre allò que li plau».

Jesús allibera del pecat els fills d'Abraham.— [30] En dir aquestes coses, molts van
creure en ell. [31] Llavors Jesús digué als jueus que hi havien cregut: «Si vosaltres
persevereu en la meva paraula, sereu de debò els meus deixebles, [32] i coneixereu la
veritat, i la veritat us farà lliures». [33] Li respongueren: «Nosaltres som descendents
d'Abraham, i no hem estat mai esclaus de ningú. ¿Com dius tu: sereu lliures?» [34] Jesús
els respongué: «Us ben asseguro que tot aquell qui comet el pecat és esclau; [35] i l'esclau
no es queda per sempre a la casa; el fill s'hi queda per sempre. [36] Si el Fill, doncs, us
allibera, sereu lliures de debò. [37] Ja sé que —2214→ sou descendents d'Abraham; però
voleu matar-me perquè la meva paraula no us entra. [38] Jo dic allò que he vist estant amb
el meu Pare; vosaltres, doncs, també feu allò que heu sentit del vostre pare». [39] Li
replicaren: «El nostre pare és Abraham». Jesús els diu: «Si fóssiu fills d'Abraham, faríeu
les obres d'Abraham. [40] Ara, però, voleu matar-me, a mi que us he dit la veritat que he
sentit de Déu; això, Abraham no ho va fer pas. [41] Vosaltres feu les obres del vostre
pare». Li digueren: «Nosaltres no hem nascut pas de prostitució; només tenim un pare,
que és Déu». [42] Jesús els digué: «Si Déu fos el vostre pare, m'estimaríeu a mi, perquè jo
he sortit de Déu i d'ell he vingut; no és pel meu compte que he vingut, sinó que ell m'ha
enviat. [43] ¿Per què no compreneu el meu llenguatge? Es perquè no podeu sentir la meva
paraula. [44] Vosaltres teniu per pare el diable, i voleu fer els desigs del vostre pare. Ell des
del principi era homicida, i no es va mantenir en la veritat, perquè no hi ha veritat en ell.
Quan profereix la mentida, parla del que és seu, perquè és mentider i pare de la mentida.
[45] Però a mi, perquè dic la veritat, no em creieu. [46] ¿Qui de vosaltres em pot demostrar
que he pecat? Si dic la veritat, ¿per què no em creieu? [47] Qui és de Déu, escolta les
paraules de Déu; per això, vosaltres no les escolteu, perquè no sou de Déu». [48] Els jueus
li replicaren: «¿No diem bé vosaltres que ets un samarità, i tens el dimoni?» [49] Jesús
respongué: «Jo no tinc el dimoni, sinó que honoro el meu Pare; vosaltres, en canvi, em
deshonoreu. [50] Jo no busco la meva glòria; ja hi ha qui la busca i fa justícia. [51] Us ho ben
asseguro: si algú guarda la meva paraula, no veurà mai la mort». [52] Els jueus li digueren:
«Ara sí, que veiem que tens el dimoni. Abraham va morir, i els profetes també, i tu dius:

«Si algú guarda la meva paraula, no morirà mai». [53] ¿Ets potser més gran que el nostre
pare Abraham, que va morir? I els profetes també van morir. Per qui et tens?» [54] Jesús
respongué: «Si em glorifico a mi mateix, la meva glòria no val res. El qui —2215→ em glorifica és el meu Pare, de qui vosaltres dieu: «És el nostre Déu», [55] i, de
fet, el desconeixeu. Jo, però, el conec; i, si digués que el desconec, seria com vosaltres,
mentider; però el conec i guardo la seva paraula. [56] Abraham, el vostre pare, es va
entusiasmar esperant de veure el meu dia; el va veure i se'n va alegrar». [57] Llavors li
digueren els jueus: «¿No tens encara cinquanta anys, i has vist Abraham?» [58] Jesús els
digué: «Us ho ben asseguro: abans que Abraham naixés, *jo sóc*». [59] Aleshores agafaren
pedres per tirar-les-hi; però Jesús s'amagà i sortí del temple.

Jesús, llum i pastor. Els jueus refusen el seu guiatge (Jo. 9,1 - 10,42)

9 Guarició d'un cec de naixement. Discussions.— [1] Tot passant veié un home
cec de naixement. [2] Els seus deixebles li preguntaren: «Rabbí, ¿qui va pecar per què
naixés cec: ell o els seus pares?» [3] Jesús respongué: «No van pecar ni ell ni els seus
pares; és perquè es manifestin en ell les obres de Déu. [4] Mentre és de dia[2559] hem de fer
les obres del qui m'ha enviat; ve la nit quan ningú no pot treballar. [5] Mentre sóc al món
sóc la llum del món». [6] Dit això, escopí a terra, féu fang amb la saliva, li untà els ulls
amb aquell fang [7] i va dir: «Vés a Siloè» (que significa «enviat»). Se n'hi anà, doncs, es
rentà i tornà veient-hi. [8] Els veïns i els qui abans l'havien vist que era captaire deien:
«¿No és aquest el qui s'estava assegut demanant almoina?» [9] Uns deien: «És ell».
D'altres: «No l'és, se li assembla». Ell deia: «Sóc jo mateix». [10] Llavors li deien: «Doncs,
¿com se t'han obert els ulls?» [11] Ell respongué: «Aquell home que es diu Jesús ha fet
fang, m'ha untat els ulls i m'ha dit: «Vés a Siloè i renta't». Hi he anat, doncs, m'he rentat
i he començat de veure-hi. [12] Li digueren: «On és ell?» Contestà: «No ho sé».

[13] Dugueren als fariseus aquell qui havia estat cec. [14] Era dissabte el dia que Jesús
féu el fang i li obrí els ulls. [15] També els fariseus —2216→ tornaren a preguntar-li
com havia arribat a veure-hi. Ell els digué: «M'ha posat fang als ulls, m'he rentat, i hi
veig». [16] Alguns dels fariseus deien: «No és pas de Déu, aquest home, perquè no guarda
el dissabte». Però d'altres deien: «¿Com pot un pecador fer miracles com aquests?» I no
estaven d'acord entre ells. [17] Aleshores s'adreçaren una altra vegada al cec: «I tu, ¿què
dius d'ell, després que t'ha obert els ulls?» Digué: «Que és un profeta». [18] Però els jueus
no van creure que hagués estat cec i hagués aconseguit de veure-hi, fins que cridaren els
seus pares [19] i els van preguntar: «¿Es aquest el vostre fill, que dieu que va néixer cec?
Doncs, ¿com és que ara hi veu?» [20] Els seus pares van respondre: «Sabem que aquest és
el nostre fill i que va néixer cec; [21] però com és que ara hi veu, o qui li ha obert els ulls,
no ho sabem; ja és prou gran; ell mateix s'explicarà». [22] Això, ho van dir els seus pares
perquè tenien por dels jueus; aquests ja havien acordat que, si ningú el reconeixia pel
Messies, seria exclòs de la sinagoga. [23] Per això, van dir els seus pares: «Ja és prou gran,
pregunteu-li-ho a ell». [24] El cridaren llavors per segona vegada i li digueren: «Dóna
glòria a Déu! Nosaltres sabem que aquest home és un pecador.» [25] Va respondre: «Si és
un pecador, no ho sé; només sé una cosa: que abans era cec, i ara hi veig». [26] Llavors li
digueren: «què t'ha fet? Com t'ha obert els ulls?» [27] Ell respongué: «Ja us ho he dit, i no
ho heu escoltat; ¿per què voleu sentir-ho una altra vegada? ¿Què també us voleu fer
deixebles seus, vosaltres?» [28] Aleshores el van insultar: «Tu ets deixeble seu, digueren;

nosaltres som deixebles de Moisès! [29] Nosaltres sabem que, a Moisès, li ha parlat Déu,
però aquest no sabem d'on és». [30] L'home els replicà: «Això és el que és estrany, que
vosaltres no sabeu d'on és, i m'ha obert els ulls. [31] Sabem prou que Déu no escolta els
pecadors, sinó que, si un és piadós i fa la seva voluntat, aquest sí, que l'escolta. [32] No s'ha
sentit dir mai que ningú hagi obert els ulls d'un cec de naixement. [33] Si aquest no fos de
Déu, no podria —2217→ fer res». [34] Li van respondre: «Tot tu vas néixer cobert de
pecats[2560], ¿i ens dónes lliçons?» I el van treure fora[2561].

Fe del cec i obstinació dels jueus.— [35] Jesús va sentir dir que l'havien tret fora; el
va trobar i li digué: «¿Tu creus en el Fill de l'home?» [36] Ell contestà: «¿Qui és, Senyor,
perquè hi cregui?» [37] Jesús li digué: «Ja l'has vist, i és el mateix que parla amb tu. [38][2562] [39]
Jo he vingut en aquest món a fer una justa tria; perquè els qui no hi veuen hi vegin, i els
qui hi veuen es tornin cecs». [40] Alguns dels fariseus que eren amb ell van sentir això i li
digueren: «¿És que nosaltres també som cecs?» [41] Jesús els digué: «Si fóssiu cecs, no
tindríeu pecat; ara, però, dieu: «Hi veiem!» El vostre pecar persisteix[2563].

10 Jesús, porta de la pleta i bon pastor. [1] Us ho ben asseguro: qui no entra per la
porta a la pleta de les ovelles, sinó que hi puja per un altre indret, és un lladre i un
bandoler; [2] en canvi, qui entra per la porta és el pastor de les ovelles. [3] El porter li obre, i
les ovelles escolten la seva veu, crida les pròpies ovelles, cadascuna pel seu nom, i les fa
sortir a fora. [4] Quan les ha tretes a fora, va davant seu, i les ovelles el segueixen, perquè
coneixen la seva veu. [5] Un estrany, en canvi, no el seguiran pes, sinó que en fugiran,
perquè no coneixen la veu dels estranys». [6] Aquesta comparació els digué Jesús; però
ells no entengueren de què els parlava.

[7] Jesús els tornà a dir: «Us ben asseguro que jo sóc la porta de les ovelles. [8] Tots els
qui han vingut[2564] són lladres i bandolers, però les ovelles no els han escoltats. [9] Jo sóc la
porta; qui entri per mi se salvarà; entrarà i sortirà, i trobarà pasturatge. [10] El lladre no ve
sinó per robar, degollar i destruir; jo he vingut perquè tinguin vida, i la tinguin en
abundància.

[11] Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dóna la vida per les ovelles; [12] el mercenari, el
que no és pastor, i a qui no pertanyen les ovelles, veu venir el llop i abandona les
ovelles i fuig, —2218→ i el llop les arrabassa i dispersa; [13] és que és mercenari i tant
se li'n dóna, de les ovelles. [14] Jo sóc el bon pastor, i conec les meves ovelles, i les meves
em coneixen a mi, [15] així com el Pare em coneix, i jo conec el Pare; i dono la vida per les
ovelles. [16] Tinc encara altres ovelles que no són d'aquesta pleta[2565]; també aquestes, cal
que jo les meni, i escoltaran la meva veu, i es farà un sol ramat i un sol pastor.

[17] Per això, el Pare m'estima, perquè jo dono la vida per recobrar-la després. [18] Ningú
no me la pren; sóc jo qui la dono de mi mateix. Tinc poder de donar-la i tinc poder de
recobrar-la; aquest és el manament que he rebut del meu Pare».

Impressions dels jueus. [19] Es tornà a produir una divisió entre els jueus a causa
d'aquestes paraules. [20] Molts d'ells deien: «Té el dimoni i desvarieja; ¿per què us
l'escolteu?» [21] D'altres deien: «Aquestes paraules no són pas d'un endimoniat; ¿és
possible que un dimoni obri els ulls dels cecs?»

Jesús declara que és u amb Déu. Els jueus intenten d'apedregar-lo.— [22] Es va
celebrar aleshores a Jerusalem la festa de la Dedicació[2566]; era l'hivern. [23] Jesús es

passejava pel temple sota el pòrtic de Salomó. [24] Els jueus el rodejaren, i li deien: «¿Fins
quan ens tindràs en suspens? Si ets el Messies, digue'ns-ho clarament». [25] Jesús els
respongué: «Us ho he dit, i no ho creieu; les obres que jo faig en nom del meu Pare
donen testimoniatge de mi, [26] però vosaltres no creieu, perquè no sou de les meves
ovelles. [27] Les meves ovelles escolten la meva veu; jo les conec, i em segueixen. [28] Jo els
dono la vida eterna; mai no es perdran, i ningú no les arrabassarà de la meva mà. [29] El
que el meu Pare m'ha donat és més gran que tot, i ningú no pot arrabassar res de la mà
del Pare. [30] Jo i el Pare som una sola cosa». [31] Els jueus tornaren a dur pedres per
apedregar-lo. [32] Jesús els replicà: «Us he fet veure moltes bones obres de part d el Pare;
¿per quina d'elles m'apedregueu?»[2567] [33] Els jueus li contestaren: «No t'apedreguem —
2219→ per cap obra bona, sinó per blasfèmia, perquè, essent home com ets, et fas
Déu». [34][2568] Jesús els va respondre: «¿No hi ha escrit a la vostra Llei: *Jo vaig dir: Sou
déus, vosaltres?* [35] Si anomena déus aquells a qui es va adreçar la paraula de Déu, i
l'Escriptura no pot deixar de tenir valor, [36] ¿a aquell que el Pare ha consagrat[2569] i ha
enviat al món, vosaltres li dieu que blasfema, perquè he dit: «Sóc Fill de Déu?» [37] Si no
faig les obres del meu Pare, no em cregueu; [38] però, si les faig, i no em creieu a mi,
creieu les obres perquè sapigueu i conegueu que el Pare és en mi, i jo, en el Pare». [39]
Llavors intentaren novament d'agafar-lo, però se'ls escapà de les mans.

Jesús es retira.— [40] I se n'anà de nou a l'altra banda del Jordà, a l'indret on Joan
havia batejat; i s'hi va quedar. [41] Molts anaren cap a ell, i deien: «Joan no va fer cap
miracle, però tot allò que va dir d'aquest era veritat». [42] I molts allà van creure en ell.

Jesús, triomfador de la mort. Complots contra Jesús (Jo. 11,1 - 12,36)

11 Llàtzer, ressuscitat.— [1] Hi havia un malalt, Llàtzer, de Betània, el poble de
Maria i de Marta, la seva germana. [2] Maria era la qui va ungir el Senyor amb perfum i li
eixugà els peus amb els seus cabells; i era el seu germà, Llàtzer, el qui estava malalt. [3]
Les dues germanes, doncs, enviaren a dir-li: «Senyor, aquell qui estimeu està malalt». [4]
En sentir-ho, Jesús digué: «Aquesta malaltia no és mortal, sinó que és per a glòria de
Déu, perquè el Fill de Déu sigui glorificat a causa d'ella». [5] Jesús estimava Marta i la
seva germana i Llàtzer. [6] Quan va sentir que estava malalt, es va quedar encara dos dies
allà on era. [7] Després diu als deixebles: «Tornem a la Judea». Els deixebles li diuen:
«Rabbí, ara mateix els jueus us volien apedregar, i un altre cop hi torneu?» [9] Jesús
respongué: «¿No té dotze hores, el dia? Si un camina de dia, no ensopega, perquè veu la
llum d'aquest món; [10] però, si camina de nit, —2220→ ensopega, perquè no té la
llum». [11] Dit això, va afegir: «Llàtzer, el nostre amic, dorm, però vaig a despertar-lo». [12]
Els deixebles li digueren: «Senyor, si dorm rai, es posarà bo». [13] Jesús havia parlat de la
seva mort, però ells es pensaven que parlava del dormir del son. [14] Jesús els digué llavors
clarament: «Llàtzer és mort, [15] i m'alegro per vosaltres de no haver estat allà perquè
cregueu; però anem-hi». [16] Aleshores Tomàs, l'anomenat «Bessó», digué als con
deixebles: «Anem-hi també nosaltres, a morir amb ell».

[17] Quan Jesús hi arribà, el trobà que ja era al sepulcre de feia quatre dies. [18] Betània
era a prop de Jerusalem, cosa de quinze estadis[2570]. [19] Molts dels jueus havien anat a casa
de Marta i de Maria a consolar-les del seu germà. [20] Així que Marta va sentir que Jesús
arribava, sortí a trobar-lo; Maria, en canvi, s'estava asseguda a casa. [21] Marta digué

llavors a Jesús: «Si haguéssiu estat aquí, no s'hauria mort el meu germà; [22] ja sé, però,
que tot el que demaneu a Déu, ell us ho concedirà». [23] Jesús li diu: «El teu germà
ressuscitarà». [24] Marta li fa: «Ja sé que ressuscitarà en la resurrecció, el darrer dia». [25]
Jesús li diu: «Jo sóc la resurrecció; qui creu en mi, encara que mori, viurà; [26] i tot aquell
qui viu i creu en mi no morirà. ¿Ho creus, això?» [27] Ella li respon: «Sí, Senyor, jo crec
que vós sou el Messies, el Fill de Déu, que havia de venir al món»[2571]. [28] Havent dit això,
se n'anà, i cridà Maria, la seva germana, dient-li en secret: «El Mestre és aquí i et crida».
[29] En sentir-ho ella, s'aixecà de pressa, i l'anà a trobar. [30] Jesús encara no havia arribat al
poble, sinó que era encara a l'indret on Marta s'havia trobat amb ell. [31] Els jueus que eren
amb ella a la casa i la consolaven, en veure que Maria s'havia aixecat de pressa i havia
sortit, la seguiren pensant-se que se n'anava al sepulcre per plorar allí. [32] Quan Maria
arribà on era Jesús, en veure'l, se li deixà caure als peus i li digué: «Senyor, si haguéssiu
estat aquí, no s'hauria mort el meu germà». [33] Quan Jesús la veié plorant, i plorant també
els jueus que l'acompanyaven, es va —2221→ commoure interiorment i es va
contorbar. [34] Preguntà: «On l'heu posat?» Li digueren: «Senyor, veniu a veure-ho». [35] I a
Jesús se li negaren els ulls. [36] Els jueus deien: «Mireu com se l'estimava!» [37] Però alguns
d'ells digueren: «¿No podia, ell que va obrir els ulls del cec, fer també que aquest no
morís?» [38] Jesús, una altra vegada commogut dintre seu, arriba al sepulcre: era una cova,
coberta amb una pedra. [39] Jesús diu: «Traieu la pedra». Marta li contesta: «Senyor, ja fa
fortor, ja és el quart dia». [40] Jesús li respon: «¿No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria
de Déu? [41] Tragueren, doncs, la pedra. Llavors Jesús alçà els ulls i digué: «Pare, us dono
gràcies perquè m'heu escoltat; [42] jo prou sabia que sempre m'escolteu; però ho he dit per
la gent que m'envolta perquè creguin que vós m'heu enviat». [43] I, havent dit això, cridà
amb veu forta: «Llàtzer, vine a fora!» [44] I el mort va sortir, lligat de peus i mans amb
faixes, i la cara embolcallada amb un sudari. Jesús els digué: «Deslligueu-lo i deixeu-lo
anar».

Les autoritats jueves decideixen fer morir Jesús. [45] Molts dels jueus que havien
anat a casa de Maria i van veure el que havia fet van creure en ell; [46] però alguns anaren
a trobar els fariseus i es contaren el que Jesús havia fet. [47][2572] Aleshores els grans
sacerdots i els fariseus convocaren consell i deien: «Què fem? Aquest home fa Molts
miracles. [48] Si el deixem fer així, tothom creurà en ell, i vindran els romans i ens
destruiran el lloc sant i el nostre poble». [49] Però un d'ells, Caifàs, que era el gran sacerdot
aquell any, els digué: «Vosaltres no hi enteneu gens, [50] ni teniu en compte que val més
que un sol home mori, que no pas que es perdi tot el poble». [51] Això, no ho va dir de per
si mateix, sinó que, com que era el gran sacerdot, profetitzà que Jesús havia de morir pel
poble; [52] i no solament pel poble, sinó també per reunir els fills de Déu dispersos[2573]. [53]
D'ençà d'aquell dia, doncs, resolgueren de matar-lo.

Jesús es retira.— [54] Jesús ja no circulava públicament —2222→ entre els jueus,
sinó que se n'anà d'allí a la regió de vora el desert, en una població anomenada Efraïm, i
s'hi estava amb els deixebles.

Abans de la Pasqua, la gent busca Jesús.— [55] Era a prop la Pasqua dels jueus, i
molts de fora pujaren a Jerusalem a purificar-se. [56] Buscaven Jesús i, estant-se al temple,
es deien ells amb ells: «¿Què us sembla? ¿Oi que no vindrà a la festa?» [57] Els grans
sacerdots i els fariseus, per la seva banda, havien donat ordres que, si algú sabia on era,
ho denunciés, per tal d'agafar-lo.

12 Uncció profètica i protesta de Judes.— 1[2574] Sis dies abans de la Pasqua, Jesús
anà a Betània, on estava Llàtzer, aquell qui Jesús havia ressuscitat d'entre els morts. 2 Li
feren allí un sopar, i Marta servia, mentre que Llàtzer era un dels qui seien a taula amb
ell. 3 Aleshores Maria prengué una lliura de perfum de nard autèntic, de molt preu,
n'ungí els peus de Jesús i els hi eixugà amb els seus cabells; i la casa s'omplí de l'olor
del perfum. 4 Llavors Judes Iscariot, un dels deixebles, el qui l'havia de trair, digué: 5
«¿Per què no venien aquest perfum per tres-cents denaris i no ho donaven als pobres?» 6
Però digué això, no pas perquè se li'n donés res, dels pobres, sinó perquè era lladre i,
com que tenia la caixa, robava el que hi tiraven. 7 Aleshores Jesús digué: «Deixa-la que
el guardi per al dia de la meva sepultura». 8[2575]

Els sacerdots contra Jesús i Llàtzer.— 9 Aleshores una gran multitud dels jueus
va saber que ell era allà, i hi anaren no solament per Jesús, sinó també per veure Llàtzer,
que ell havia ressuscitat d'entre els morts. 10 Els grans sacerdots resolgueren llavors de
matar també Llàtzer, 11 perquè molts dels jueus hi anaven per causa d'ell i creien en
Jesús.

Jesús entra a Jerusalem, aclamat com a Rei.— 12[2576] L'endemà, la gran gentada
que havia anat a la festa, havent sentit que Jesús anava a Jerusalem, 13[2577]
prengueren —2223→ palmes de les palmeres i sortiren a rebre'l cridant: «*Hosanna!
Beneït el qui ve en nom del Senyor*, el rei d'Israel!» 14 Jesús va trobar un pollí i va
muntar-hi, tal com està escrit: 15[2578] *No temis, filla de Sió; mira el teu rei que ve, muntat
en un pollí de somera*. 16 Això, els seus deixebles de moment no ho comprengueren;
però, quan Jesús fou glorificat, llavors recordaren que d'ell estava escrit això, i era el
que li havien fet. 17 La multitud, doncs, que anava amb ell proclamava que havia cridat
Llàtzer del sepulcre i que l'havia ressuscitat d'entre els morts. 18 Per això, sortí també a
rebre'l la multitud, perquè havien sentit dar que ell havia fet aquest miracle. 19 Els
fariseus es deien els uns als altres: «¿Veieu com no en traiem res? Mireu com tothom se
n'ha anat darrera seu».

El Fill de l'home serà glorificat per la mort.— 20 Hi havia uns grecs dels qui
havien pujat per adorar[2579] durant la festa. 21 Aquests se n'anaren a trobar Felip, que era
de Bet-Saida de la Galilea, i li demanaren: «Senyor, voldríem veure Jesús». 22 Felip va i
ho diu a Andreu; Andreu i Felip van i ho diuen a Jesús. 23 Jesús els va respondre: «Ha
arribat l'hora de ser glorificat el Fill de l'home[2580]. 24 Us ben asseguro que, si el gra de
blat que cau a la terra no mor, resta ell tot sol; en canvi, si mor, dóna molt de fruit. 25[2581]
Qui estima la seva vida, la perd; i qui no estima la seva vida en aquest món, la guardarà
per a la vida eterna. 26 Si algú és servent meu, que em segueixi, i allà on jo sóc[2582], hi
serà també el meu servent; si algú és servent meu, el Pare l'honrarà. 27 Ara el meu esperit
se sent contorbat, i què diré? ¿Pare, salveu-me d'aquesta hora? Però per això he arribat
fins en aquesta hora![2583] 28 Pare, glorifiqueu el vostre nom! Vingué aleshores una veu del
cel: «Ja l'he glorificat i encara el glorificaré». 29 La gent que era present i ho va sentir
deien que havia estat un tro; d'altres deien: «Un àngel li ha parlat». 30 Jesús replicà: «No
és pas per mi que aquesta veu s'ha sentit, sinó per vosaltres. 31 Ara serà jutjat aquest
món, ara el príncep d'aquest món serà llançat a baix[2584]; —2224→ 32 i jo, quan seré
enlairat de terra[2585], atrauré tothom cap a mi». 33 Deia això indicant de quina mort havia
de morir. 34 La multitud li contestà: «Nosaltres hem aprés de la Llei que el Messies resta
per sempre; ¿com dius tu que el Fill de l'home ha de ser enlairat? ¿Qui és aquest Fill de
l'home? 35 Aleshores Jesús els digué: «Encara per poc temps la llum és amb vosaltres;
camineu mentre teniu la llum perquè la fosca no us sorprengui: qui camina a les fosques

no sap on va. 36 Mentre teniu la llum, creieu en la llum perquè sigueu fills de llum»[2586].
Això va dir Jesús, i se n'anà i es va amagar d'ells.

Conclusió (Jo. 12,37 - 12,50)

Encegament del poble jueu.— 37 Malgrat haver fet davant d'ells tants de miracles,
no creien en ell, 38[2587] a fi que es complissin les paraules que digué el profeta Isaïes:
Senyor, qui ha cregut el nostre missatge? I el braç del Senyor, a qui s'ha revelat?

39 Per això no podien creure, perquè Isaïes digué encara 40[2588] *Els ha encegat els ulls*
i els ha endurit el cor perquè no hi vegin amb els ulls ni comprenguin amb el cor, i no
es converteixin, i jo els guareixi. 41 Això digué Isaïes, quan veié la seva glòria i parlà
d'ell. 42 Amb tot, però, fins d'entre els principals molts cregueren en ell, encara que a
causa dels fariseus no ho confessaven perquè no els traguessin de la sinagoga; 43
s'estimaven més la bona opinió dels homes que no pas la de Déu.

Creure en Jesús és creure en Déu. L'ensenyament de Jesús és vida eterna.—
44[2589] Jesús clamà i digué: «Qui creu en mi, no creu en mi, sinó en el qui m'ha enviat; 45 i
qui em veu a mi, veu el qui m'ha enviat. 46 Jo, com a llum, he vingut al món perquè tot
aquell qui creu en mi no es quedi dins la fosca. 47 I, si algú sent les meves paraules i no
les guarda, no el condemno, perquè no he vingut a condemnar el món, sinó a salvar-lo. 48
Qui em rebutja a mi i no acull les meves paraules ja té qui el condemni: la —
2225→ paraula que he predicat, aquesta el condemnarà el darrer dia; 49 perquè jo no he
parlat pel meu compte, sinó que el Pare que m'ha enviat, ell mateix m'ha prescrit el que
havia de dir i de predicar. 50 I sé que el seu manament és vida eterna. Les coses que dic,
doncs, les dic tal com el Pare me les ha dites».

Segona part: Glorificació del fill de Déu (Jo. 13,1 - 21,25)

Revelació íntima (Jo. 13,1 - 17,26)

13 Jesús renta els peus als deixebles.— 1 Abans de la festa de la Pasqua, sabent
Jesús que havia arribat la seva hora de passar d'aquest món al Pare, ell, que havia
estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem[2590]. 2 I a l'hora de sopar, quan
el diable ja havia posat en el cor de Judes Iscariot, fill de Simó, la resolució de trair-lo, 3
sabent que el Pare li ho havia posat tot a les mans, i que de Déu havia sortit i a Déu
tornava, 4 s'aixecà de taula, es tragué el mantell, prengué una tovallola i se la cenyí. 5
Després tirà aigua al gibrell i es posà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb
la tovallola amb què anava cenyit[2591]. 6 Arriba, doncs, a Simó Pere, i aquest li diu:
«Senyor, ¿vós em renteu els peus?» 7 Jesús li respon: «El que jo faig, ara tu no ho

entens; ho entendràs després». [8] Pere li diu: «No, no em rentareu els peus mai de la
vida!» Jesús li contesta: «Si no et rento, no tens part amb mi»[2592]. [9] Simó Pere li diu:
«Senyor, no solament els peus, sinó fins i tot les mans i el cap». [10] Jesús li diu: «Qui s'ha
banyat no necessita rentar-se[2593], ja és net tot ell; i vosaltres sou nets, però no pas tots».
[11] Sabia, efectivament, qui el traïa; per això digué: «No tots sou nets». [12] Quan els hagué
rentat els peus i hagué pres el mantell, i s'hagué assegut un altre cop a taula, els va dir:
«¿Enteneu el que us he fet? [13] Vosaltres m'anomeneu —2226→ Mestre i Senyor, i feu
bé de dir-ho, perquè ho sóc. [14] Si jo, doncs, el Senyor, i el Mestre, us he rentat els peus,
també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. [15][2594] Us he donat exemple perquè,
tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres. [16][2595] Us ho ben asseguro: el servent no és
més gran que el seu amo, ni l'enviat, més gran que el qui l'envia. [17] Sortosos de vosaltres
si, sabent aquestes coses, les compliu.

Jesús denuncia el traïdor.— [18][2596] No parlo pas de tots vosaltres; jo sé quins he
escollit. Però s'havia de complir l'Escriptura: *El qui menja a taula amb mi alça contra
mi el seu taló*. [19] Des d'ara us ho dic, abans que passi, perquè quan hagi passat, cregueu
que *jo sóc*. [20][2597] Us ho ben asseguro: qui acull aquell qui jo enviaré, a mi m'acull, i qui
m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat».

[21][2598] Dit això, Jesús es contorbà en l'esperit i declarà «Us ben asseguro que un de
vosaltres em trairà». [22] Els deixebles es miraven els uns als altres, no sabent de qui ho
deia. [23] Un dels deixebles, el qui Jesús estimava, era a taula, reclinat sobre el si de Jesús.
[24] Simó Pere li fa senyes. [25] Aquell, tombant-se bonament sobre el pit de Jesús, li diu:
«Senyor, qui és?» [26] Jesús li respon: «Es aquell per a qui jo sucaré un mos i l'hi donaré».
Suca el mos, el pren i el dóna a Judes, fill de Simó Iscariot. [27] Llavors, després del mos,
entrà en ell Satanàs. I Jesús li digué «Allò que estàs fent, fes-ho més de pressa». [28] Però
això, ningú dels qui eren a taula no va entendre per què li ho havia dit. [29] Alguns es
pensaven que, com que Judes tenia la caixa, Jesús li deia: «Compra el que necessitem
per a la festa», o bé que donés alguna cosa als pobres. [30] Ell, doncs, després de prendre el
mos, sortí a l'instant. Era de nit.

Jesús anuncia que se'n va i mana als deixebles que s'estimin.— [31] Quan hagué
sortit, Jesús digué: «Ara és glorificat el Fill de l'home, i Déu és glorificat en ell. [32] Si Déu
és glorificat en ell, també Déu el glorificarà en ell mateix[2599], i el glorificarà ben aviat. [33]
Fillets —2227→ meus, encara estic amb vosaltres per poca estona. Em buscareu i,
com ho vaig dir als jueus, també us ho dic ara a vosaltres; allà on jo vaig, vosaltres no hi
podeu venir. [34] Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres; així com us
he estimat[2600], estimeu-vos també els uns als altres. [35] En això coneixerà tothom que sou
deixebles meus, si us teniu amor els uns als altres».

Jesús prediu que Pere el negarà.— [36] Simó Pere li diu: «Senyor, on aneu?» Jesús
respon: «Ara no em pots seguir allà on vaig, però en seguiràs més tard». [37][2601] Pere li
diu: «¿Per què no puc seguir-vos ara? Donaré per vós la vida!» [38] Jesús li contesta:
«¿Donaràs per mi la vida? T'ho ben asseguro: no cantarà el gall que no m'hagis negat
tres vegades.

14 Paraules de comiat i de consol.— [1] Que ja no es torbi més el vostre cor.
Creieu en Déu; creieu, doncs, també en mi[2602]. [2] A casa del meu Pare hi ha moltes
estances; si no fos així, tus podria dir que vaig a preparar-vos lloc? [3] I quan me n'hauré
anat i us hauré preparat lloc, vindré una altra vegada i us prendré amb mi, perquè allà on

sóc jo, hi sigueu també vosaltres. [4] I d'allà on jo vaig, ja en sabeu el camí». [5] Tomàs li
dia: «Senyor, no sabem on aneu: ¿com en podem saber el camí?» [6] Jesús li diu: «Jo sóc
el camí, la veritat i la vida[2603]; ningú no ve al Pare sinó per mi.

[7] Si m'heu conegut a mi, també coneixereu el meu Pare; des d'ara ja el coneixeu i
l'heu vist». [8] Felip li diu: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i ja en tenim prou». [9] Jesús li
diu: «¿Tant de temps que estic amb vosaltres, i no m'has conegut, Felip? Qui m'ha vist a
mi, ha vist el Pare; ¿com pots dir tu: «Mostreu-nos el Pare?» [10] ¿No creus que jo estic en
el Pare, i que el Pare està en mi? Les paraules que us dic, no les dic de per mi mateix; el
Pare, que està en mi, fa les obres. [11] Creieu-me, jo estic en el Pare, i el Pare està en mi; si
més no, creieu-ho per les obres.

[12] Us ho ben asseguro: qui creu en mi, també ell —2228→ farà les obres que jo
faig, i de més grans que aquestes en farà, perquè jo me'n vaig al Pare; [13] i qualsevol cosa
que demanareu en nom meu, la faré perquè el Pare sigui glorificat en el Fill; [14] si em
demaneu alguna cosa en nom meu, la faré.

Promesa de l'Esperit Sant.— [15] Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; [16] i
jo pregaré el Pare, i us donarà un altre Protector[2604] que resti amb vosaltres per sempre, [17]
l'Esperit de la veritat, que el món no pot rebre, perquè no el veu ni el coneix; vosaltres el
coneixeu, perquè es quedarà amb vosaltres i estarà en vosaltres. [18] No us deixaré pas
orfes; torno a vosaltres. [19] D'aquí a poc temps el món ja no em veurà més, però vosaltres
em veureu, perquè jo visc, i vosaltres veureu[2605], [20] Aquell dia, vosaltres coneixereu que
jo estic en el meu Pare, i vosaltres, en mi, i jo, en vosaltres. [21] Qui té els meus
manaments i els guarda, aquest és el qui m'estima; i el qui m'estima serà estimat del
meu Pare, i jo l'estimaré, i jo mateix me li manifestaré». [22] Li diu Judes, no l'Iscariot:
«Senyor, ¿i què ha passat, que us hàgiu de manifestar a vosaltres i no al món?»[2606] [23]
Jesús li contesta: «Si algú m'estima, guardarà la meva paraula, i el meu Pare l'estimarà, i
vindrem a ell i en ell farem estada. [24] Qui no m'estima no guarda les meves paraules; i la
meva paraula no és meva, sinó del Pare que m'ha enviat.

[25] Us he dit aquestes coses estant amb vosaltres. [26] Però el Protector, l'Esperit Sant,
que el Pare enviarà en nom meu, ell us ensenyarà totes les coses i us farà recordar tot el
que us he dit.

L'adéu.— [27] La pau us deixo, la meva pau us dono; no us la dono pas com el món
la dóna. Que el vostre cor no estigui més torbat ni acovardit. [28] Heu sentit que us deia:
«Me'n vaig i torno a vosaltres». Si m'estiméssiu, us alegraríeu que me'n vagi al Pare,
perquè el Pare és més gran que jo[2607]. [29] I ara us ho he dit abans que passi, perquè, un
cop hagi passat, cregueu. [30] Ja no parlaré gaire més amb vosaltres, perquè ve el príncep
d'aquest món[2608]; en mi —2229→ no hi té res, [31] però és perquè el món conegui que
estimo el Pare i que obro segons el manament que el Pare m'ha donat. Aixequeu-vos,
anem-nos-en d'aquí!

15 **Jesús, cep veritable.** [1] Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. [2]
Tota sarment que en mi no dóna fruit, la talla, i tota la que dóna fruit, la neteja perquè
doni més fruit. [3] Vosaltres ja sou nets per la doctrina que us he anunciat; [4] resteu en mi, i
jo, en vosaltres. Així com la sarment no pot donar fruit per si mateixa, si no resta en el
cep, així tampoc vosaltres, si no resteu en mi. [5] Jo sóc el cep; vosaltres, les sarments.
Qui resta en mi, i jo, en ell, aquest dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res.

6 Si algú no resta en mi, és llençat fora com la sarment i s'asseca; després les apleguen i
les tiren al foc, i cremen. 7 Si resteu en mi i les meves paraules resten en vosaltres,
demanareu allò que voldreu, i us serà concedit. 8 En això és glorificat el meu Pare: que
doneu força fruit; i llavors sereu els meus deixebles. 9 Com m'ha estimat el Pare, així us
he estimat jo; persevereu en el meu amor. 10 Si guardeu els meus manaments,
perseverareu en el meu amor, tal com jo he guardat els manaments del meu Pare i
persevero en el seu amor. 11 Us he dit aquestes coses perquè la meva joia sigui en
vosaltres, i la vostra joia sigui completa. 12 Aquest és el meu manament: que us estimeu
els uns als altres, tal com jo us he estimat. 13 Ningú no té un amor més gran que aquest
de donar la pròpia vida pels seus amics. 14 Vosaltres sou els meus amics, si feu el que us
mano. 15 Ja no us dic servents, perquè el servent no sap allò que fa el seu amo; a
vosaltres us he dit amics, perquè totes les coses que he sentit del meu Pare, us les he
fetes saber. 16 No sou vosaltres que m'heu escollit a mi, sinó que jo us he escollit a
vosaltres, i us he destinat perquè aneu i doneu fruit, i el vostre fruit perduri, i qualsevol
cosa que demaneu al Pare en nom meu, us la doni. 17 Això us mano: que us estimeu els
uns als altres.

—2230→

El món odiarà els deixebles de Jesús.— 18 Si el món us odia, sapigueu que m'ha
odiat a mi primer que a vosaltres. 19 Si fóssiu del món, el món estimaria allò que és seu;
però, com que no sou del món, sinó que jo us he escollit del món, per això el món us
odia. 20 Recordeu-vos de les paraules que us he dit: «El servent no és més gran que el seu
amo». Si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres; si han guardat la meva
paraula, també guardaran la vostra. 21 I tot això, us ho faran a causa del meu nom, perquè
no coneixen el qui m'ha enviat. 22 Si jo no hagués vingut i no els hagués parlat, no
tindrien pecat; ara, però, no tenen excusa del seu pecat. 23 Qui m'odia a mi, odia també el
meu Pare. 24 Si jo no hagués fet entre ells aquestes obres que cap altre no ha fet, no
tindrien pecat; però ara, després d'haver-les vistes, em tenen odi, tant a mi com al meu
Pare. 25[2609] Però és perquè es compleixin les paraules escrites a la seva Llei: *M'han odiat
sense motiu.* 26 Quan vingui el Protector que us enviaré des del Pare, l'Esperit de la
veritat, que procedeix del Pare, ell donarà testimoniatge de mi. 27 I vosaltres també en
doneu, vosaltres que sou amb mi des del principi. **16** 1 Us dic això perquè no us
escandalitzeu. 2 Us exclouran de les sinagogues; i fins ve l'hora que tot aquell qui us
mati es creurà oferir a Déu un acte de culte. 3 Això, ho faran, perquè no han conegut ni
el Pare ni a mi. 4 Però us ho dic perquè, quan arribi aquella hora, us recordeu que jo us
ho havia dit.

Jesús torna a prometre l'Esperit Sant.— No us ho havia dit des del principi,
perquè era amb vosaltres; 5 ara, però, me'n vaig al qui m'ha enviat, i cap de vosaltres no
em pregunta: «On aneu?» 6 Però, perquè us dic això, la tristesa omple el vostre cor. 7
Amb tot, us dic la veritat: us convé que me'n vagi; perquè, si no me'n vaig, no us vindrà
el Protector; mentre que, si marxo, us l'enviaré. 8 I quan ell vindrà, deixarà el món
convicte de pecat, de justícia i de condemnació[2610]: 9 de pecat, perquè no creuen en mi; 10
de justícia, perquè me'n —2231→ vaig al Pare, i ja no em veureu més; 11 de
condemnació, perquè el príncep d'aquest món ja és condemnat. 12 Moltes coses tinc
encara a dir-vos, però ara no les podeu suportar. 13 Quan vindrà ell, l'Esperit de la veritat,
us guiarà a la veritat completa, ja que no parlarà per compte propi, sinó que dirà tot allò
que sent dir i us anunciarà les coses futures. 14 Ell em glorificarà, perquè rebrà d'allò que

és meu per anunciar-vos-ho. [15] Tot allò que té el Pare és meu; per això, dic que rep d'allò
que és meu per anunciar-vos-ho[2611].

Paraules de comiat i de consol.— [16] D'aquí a una mica ja no em veureu, i d'aquí a
una altra mica em tornareu a veure». [17] Alguns dels deixebles es digueren aleshores entre
ells «¿Què és això que ens diu: «D'aquí a una mica no em veureu, i d'aquí a una altra
mica em tornareu a veure», i: «Me'n vaig al Pare?» [18] Deien, doncs: «¿Què és això:
«D'aquí a una mica?» No sabem què vol dir». [19] Jesús conegué que volien interrogar-lo i
els digué: «¿Us parleu entre vosaltres sobre això que he dit: «D'aquí a una mica no em
veureu, i d'aquí a una altra mica em tornareu a veure?» [20] Us ben asseguro que vosaltres
plorareu i us doldreu, mentre que el món s'alegrarà; vosaltres us entristireu, però la
vostra tristesa es convertirà en joia. [21] La dona, quan infanta, té tristesa, perquè ha arribat
la seva hora; però, quan ha donat a llum el nen, ja no es recorda més del sofriment per
l'alegria que hagi nascut un home al món. [22][2612] També vosaltres, doncs, ara teniu
tristesa, però us tornaré a veure, *i el vostre cor s'alegrarà*, i aquesta vostra alegria, no us
la prendrà ningú. [23] Aquell dia no em preguntaren res.

Us ho ben asseguro: qualsevol cosa que demanareu al Pare, us la donarà en nom
meu. [24] Fins ara no heu demanat res en nom meu; demaneu, i obtindreu, perquè la vostra
joia sigui completa. [25] Us he dit aquestes coses en figures; ve l'hora que ja no us parlaré
més en figures, sinó que us parlaré clarament del Pare. [26] Aquell dia, demanareu en nom
meu, i no us dic que —2232→ pregaré el Pare per vosaltres, [27] ja que el mateix Pare
us estima, perquè vosaltres m'heu estimat i heu cregut que he sortit de Déu.

[28] He sortit del Pare i he vingut al món; novament deixo el món i me'n vaig al Pare».
[29] Els deixebles li diuen: «Ara sí, que parleu clar, sense figures. [30] Ara veiem que ho
sabeu tot i que no us cal que ningú us pregunti; en això creiem que heu sortit de Déu». [31]
Jesús els respongué: «¿Ara creieu? [32][2613] Ve l'hora, i ja ha arribat, que us dispersareu
cadascun per les seves, i em deixareu tot sol; però no estic tot sol, que el Pare és amb
mi. [33] Us he dit aquestes coses perquè tingueu pau en mi; al món tindreu tribulació, però
confieu: jo he vingut el món».

17 **Pregària de Jesús.**— [1] Així parlà Jesús i, alçant els ulls al cel, digué «Pare, ha
arribat l'hora; glorifiqueu el vostre Fill a fi que el vostre Fill us glorifiqui, [2] segons el
poder que li heu donat sobre tot home, perquè doni la vida eterna a tots els qui li heu
donat. [3] I això és la vida eterna, que us coneguin a vós, únic Déu veritable, i el qui heu
enviat, Jesús, el Messies. [4] Jo us he glorificat a la terra duent a terme l'obra que m'heu
donat a acomplir. [5] I ara, Pare, glorifiqueu-me vós al costat vostre amb aquella glòria
que al costat vostre tenia abans que el món existís. [6] He manifestat el vostre nom als
homes que m'heu donat del món. Eren vostres, i me'ls heu donats, i han guardat la
vostra paraula. [7] Ara saben que tot el que m'heu donat ve de vós; [8] perquè els he donat
les paraules que m'havíeu donat, i ells han admès veritablement que he sortit de vós i
han cregut que vós m'heu enviat. [9] Jo prego per ells; no prego pas pel món, sinó pels qui
m'heu donat, perquè són vostres; [10] i tot allò que és meu és vostre, i allò que és vostre és
meu; i sóc glorificat en ells. [11] Ja no estic més al món, però ells estan al món, mentre que
jo vinc a vós. Pare sant, conserveu-los en el vostre nom, els qui m'heu donat, perquè
siguin u com nosaltres. [12] Mentre estava amb ells, jo els conservava —2233→ en el
vostre nom, els qui m'heu donat, i els he guardats, i no se n'ha perdut ni un de sol, fora
del fill de la perdició, perquè es complís l'Escriptura. [13] Però ara vinc a vós i, encara en el
món, dic aquestes coses perquè també ells tinguin ben plena la meva pròpia joia. [14] Jo els

he donat la vostra paraula, però el món els odia, perquè no són del món, com jo tampoc
no sóc del món. 15 No prego que els tragueu del món, sinó que els preserveu del Maligne.
16 No són del món, com jo no sóc del món. 17 Consagreu-los en la veritat; la vostra
paraula és veritat. 18 Així com m'heu enviar al món, jo també els he enviats al món; 19 i
per ells em consagro jo mateix perquè ells també siguin consagrats en veritat. 20 però no
prego solament per ells, sinó també pels qui creuran en mi per la seva paraula; 21 que tots
siguin u; com vós, Pare, sou en mi i jo en vós, que ells també siguin u en nosaltres, i que
el món cregui que vós m'heu enviar. 22 Jo els he donat la glòria que m'heu donar perquè
siguin u, com nosaltres som u; 23 jo en ells, i vós en mi, perquè siguin perfectament u, i
el món conegui que vós m'heu enviat, i els he estimats com m'heu estimat a mi. 24 Pare,
el que m'heu donar, vull que o n jo estic, també ells estiguin amb mi perquè vegin la
meva gloria, que m'heu donat, ja que m'heu estimat des d'abans de la creació del món. 25
Pare just, el món no us ha conegut, però jo us he conegut, i aquests han conegut que vós
m'heu enviat; 26 i els he fet conèixer el vostre nom, i els el faré conèixer encara perquè
l'amor amb què vós m'heu estimat a mi estigui en ells, i jo, en ells».

Passió (Jo. 18,1 - 19,42)

18 Jesús és pres.— 1[2614] Havent dit això, Jesús va sortir amb els deixebles cap a
l'altra banda del torrent del Cedró[2615], on hi havia un hort, i hi entrà amb els deixebles. 2
Judes, el qui el traïa, sabia també aquell lloc, perquè Jesús s'hi havia reunit sovint —
2234→ amb els deixebles. 3 Judes, doncs, prengué la cohort[2616] i uns guardes dels
grans sacerdots i dels fariseus, i se n'hi anà amb llanternes, torxes i armes. 4 Jesús, sabent
tot allò que li havia de passar, s'avançà i els digué: «¿Qui busqueu?» 5 Li respongueren:
«Jesús de Natzaret». Els diu: «Sóc jo». Judes, el qui el traïa, es trobava també amb ells. 6
Així que els digué: «Sóc jo», recularen i caigueren per terra. 7 Novament els preguntà:
«Qui busqueu?» Li digueren: «Jesús de Natzaret». 8 Jesús contestà: «Ja us he dit que sóc
jo; si, doncs, em busquen a mi, deixeu que se'n vagin aquests». 9 Per tal que es complís
la paraula que havia dit: «Dels qui m'heu donat, no n'he perdut ni un de sol». 10
Aleshores Simó Pere, que tenia una espasa, la desembeinà, ferí el criat del gran sacerdot
i li tallà l'orella dreta. Aquest criat es deia Malcus. 11 Però Jesús digué a Pere: «Fica
l'espasa a la beina; el calze que m'ha donat el Pare, ¿no l'haig de beure?»

Jesús davant els grans sacerdots. Negacions de Pere.— 12[2617] Llavors la cohort, el
tribú i els guardes dels jueus agafaren Jesús i el lligaren. 13 I el dugueren primer a Anàs,
que era sogre de Caifàs, el gran sacerdot d'aquell any. 14 Caifàs era el qui havia
aconsellat als jueus: «Val més que un sol home mori pel poble».

15 Simó Pere i un altre deixeble seguien Jesús. Aquest deixeble era conegut del gran
sacerdot, i entrà amb Jesús al palau del gran sacerdot, 16 mentre que Pere s'havia quedat a
fora, a la porta. Sortí, doncs, l'altre deixeble, conegut del gran sacerdot, parlà a la
portera i féu entrar Pere. 17 La criada portera digué aleshores a Pere: «¿No ets pas tu
també dels deixebles d'aquest home?» Ell li contestà: «No en sóc!» 18 S'estaven allí els
criats i els guardes, que havien preparat un caliu, perquè feia fred, i s'escalfaven. Pere
també s'hi estava, amb ells, escalfant-se.

[19] Llavors el gran sacerdot interrogà Jesús sobre els seus deixebles i la seva doctrina. [20] Jesús li respongué: «Jo he parlat públicament al món; he ensenyat sempre a la sinagoga i al temple, on tots —2235→ els jueus es reuneixen, i no he dit res d'amagat. [21] ¿Per què em preguntes? Pregunta als qui m'han sentit què els he parlat; ells saben prou allò que els he dit». [22] En dir Jesús això, un dels guardes li donà una bufetada dient: «¿Així contestes al gran sacerdot?» [23] Jesús li respongué: «Si he parlat malament, prova què he dit de mal; però, si he parlat bé, per què em pegues?» [24] Anàs l'envià lligat a Caifàs, el gran sacerdot.

[25] Simó Pere s'estava allí escalfant-se. I li dugueren: «¿No ets pas tu també dels seus deixebles?» Ell ho negà i digué: «No en sóc!» [26] Un dels criats del gran sacerdot, parent d'aquell a qui Pere tallà l'orella, li diu: «¿No t'he vist jo a l'hort amb ell?» [27] Pere ho negà novament, i a l'instant cantà un gall.

Jesús davant Pilat es declara Rei.— [28] Aleshores dugueren Jesús de casa de Caifàs al pretori; era de bon matí; però ells no van entrar al pretori per no contaminar-se[2618] i, així, poder menjar l'anyell pasqual. [29] Pilat, doncs, va sortir a fora cap a ells i digué: «¿Quina acusació porteu contra aquest home?» [30] Li contestaren: «Si aquest no fos un malfactor, no te l'hauríem pas dut». [31] Pilat els digué: «Preneu-lo vosaltres mateixos i jutgeu-lo segons la vostra Llei». Els jueus li respongueren: «A nosaltres no ens és permès d'executar ningú»[2619]. [32] Calia que es complissin les paraules que digué Jesús indicant de quina mort havia de morir[2620]. [33] Llavors Pilat se'n tornà a dintre el pretori, cridà Jesús i li digué: «¿Tu ets el rei dels jueus?» [34] Jesús respongué: «¿Dius això de per tu mateix, o bé d'altres t'ho han dit de mi?» [35][2621] Pilat va respondre: «¿Que potser sóc jueu, jo? El teu poble i els grans sacerdots t'han dut a mi; què has fet?» [36] Jesús contestà: «El meu regne no és d'aquest món; si el meu regne hagués estat d'aquest món, els meus homes prou haurien lluitat perquè jo no caigués a les mans dels jueus; però, de fet, el meu regne no és pas d'aquí». [37] Pilat li digué: «Per tant, tu ets rei?» Jesús respongué: «Tu mateix ho dius sóc rei. Jo per això he nascut i per això he vingut —2236→ al món: per donar testimoniatge de la veritat[2622]; tot aquell qui és de la veritat, escolta la meva veu». [38][2623] Pilat li digué: «¿I què és, la veritat?»

Barrabàs, preferit a Jesús.— Havent dit això, tornà a sortir cap als jueus i els digué: «Jo no trobo cap causa contra ell. [39][2624] Però teniu costum que us en deixi anar un per Pasqua; ¿voleu, doncs, que us deixi anar el rei dels jueus?» [40] Aleshores cridaren novament: «Aquest, no, Barrabàs!» Barrabàs era un bandit.

19 Burles i sentència. [1][2625] Aleshores Pilat prengué Jesús i el féu assotar. [2] Els soldats van teixir una corona d'espines, la hi posaren al cap, el revestiren d'un mantell de porpra, [3] i se li acostaven i li deien «Salve, rei dels jueus!» I li donaven bufetades. [4] Pilat tornà a sortir a fora i els digué: «Mireu, us el trec a fora perquè sapigueu que no li trobo cap causa». [5] Aleshores Jesús sortí a fora portant la corona d'espines i el mantell de porpra, i Pilat els digué: «Aquí teniu l'home!» [6] Quan els grans sacerdots i els guardes el van veure cridaren: «Crucifica'l, crucifica'l!» Pilat els digué: «Preneu-lo vosaltres mateixos i crucifiqueu-lo, que jo no li trobo cap causa». [7] Els jueus li respongueren: «Nosaltres tenim una Llei, i, segons la Llei, ha de morir, perquè s'ha fet Fill de Déu». [8] Quan Pilat sentí aquestes paraules, va témer encara més; [9] entrà de nou al pretori i digué a Jesús: «¿D'on ets, tu?» Però Jesús no li féu cap resposta. [10] Llavors Pilat li digué: «¿A mi no em parles? «Que no saps que tinc poder de deixar-te anar, i poder de crucificar-te?» [11] Jesús li respongué: «No tindries cap poder sobre meu si no t'hagués estat donat de

dalt[2626]; per això, el qui m'ha posat a les teves mans té un pecat més gran». [12] Des
d'aleshores Pilat intentava d'alliberar-lo; però els jueus cridaven: «Si el deixes anar, no
ets amic del Cèsar; tot aquell qui es fa rei es declara contra el Cèsar». [13] Pilat, sentint
aquestes paraules, dugué a fora Jesús i s'assegué al tribunal, al lloc anomenat en grec
Litòstrotos, i en hebreu Gabbatà[2627]. [14] Era el divendres, —2237→ dia de la
Preparació de la Pasqua, cap al migdia. I diu als jueus: «Aquí teniu el vostre rei!» [15] Però
ells es posaren a cridar: «Fora, Fora! Crucifica'l!» Pilat els digué «¿El vostre rei, haig de
crucificar?» Els grans sacerdots replicaren: «No tenim altre rei fora del Cèsar!» [16]
Llavors, doncs, els el va lliurar perquè fos crucificat.

Crucifixió.— Prengueren, doncs, Jesús, [17] i, portant-se ell mateix la creu, sortí cap
al lloc anomenat de la Calavera, que en hebreu es diu Gòlgota, [18] on el van crucificar,
junt amb uns altres dos, posats a banda i banda, i Jesús al mig. [19] Pilat va escriure també
un rètol, i el féu posar sobre la creu. Duia escrit: «Jesús de Natzaret, rei dels jueus». [20]
Aquest rètol, el llegiren molts dels jueus, perquè el lloc on Jesús fou crucificat era a
prop de la ciutat, i era escrit en hebreu, llatí i grec. [21] Aleshores els grans sacerdots dels
jueus digueren a Pilat: «No escriguis: «El rei dels jueus», sinó que ell va dir: «Sóc rei
dels jueus». [22] Pilat va respondre: «Allò que he escrit, ja ho he escrit».

Els soldats es reparteixen els vestits.— [23] Els soldats, quan hagueren crucificat
Jesús, li prengueren el mantell, i en feren quatre parts, una per a cada soldat, a més de la
túnica. Però la túnica era sense costura, teixida tota de dalt a baix. [24][2628] Es digueren,
doncs, entre ells: «No l'esquincem, sinó sortegem-la, a veure de qui serà». Per tal que es
complís l'Escriptura: *S'han repartit el meu mantell i s'han fet a la sort el meu vestit.*
Això, doncs, és el que feren els soldats.

La mare de Jesús.— [25][2629] S'estaven prop de la creu de Jesús la seva mare i la
germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, i Maria Magdalena. [26] En veure
Jesús la mare i, al seu costat, el deixeble que estimava, digué a la mare: «Dona, aquí
teniu el vostre fill». [27] Després digué al deixeble: «Aquí tens la teva mare». I des
d'aleshores el deixeble la prengué a casa seva.

Mort de Jesús.— [28] Després d'això, sabent Jesús que tot ja s'havia realitzat,
perquè —2238→ es complís del tot l'Escriptura, va dir: «Tinc set». [29][2630] Hi havia allí
un vas ple de vinagre. Van clavar, doncs, en una llança[2631] una esponja xopa de vinagre,
i la hi van acostar a la boca. [30] Quan hagué pres el vinagre, digué «Tot s'ha acomplert». I,
inclinant el cap, va lliurar l'esperit.

Sang i aigua del costat obert.— [31] Els jueus, com que era divendres, dia de la
Preparació, perquè no restessin a la creu els cossos el dissabte, més quan en aquell
dissabte s'esqueia una gran diada, demanaren a Pilat que els trenquessin les cames[2632] i
els traguessin. [32] Hi anaren, doncs, els soldats, i trencaren les cames del primer i de l'altre
que havia estat crucificat amb ell; [33] però, en arribar a Jesús, com que el van veure ja
mort, no li trencaren les cames, [34] sinó que un dels soldats li travessà el costat amb una
llança, i a l'instant en sortí sang i aigua[2633]. [35] I el qui ho ha vist, n'ha donat testimoniatge
i el seu testimoniatge és verídic, i aquell[2634] sap que diu veritat, perquè vosaltres també
cregueu. [36][2635] Aquests fets s'han esdevingut per tal que es complís l'Escriptura: *No se li
ha de trencar cap os.* [37][2636] I encara una altra Escriptura diu: *Miraran aquell qui han
traspassat.*

Sepultura de Jesús.— 38[2637] Després d'això, Josep d'Arimatea, que era deixeble de
Jesús, però d'amagat per por dels jueus, demanà a Pilat d'endur-se el cos de Jesús, i Pilat
li ho concedí. Hi anaren, doncs, i se l'endugueren. 39 Hi anà també Nicodem, el qui
primerament l'havia anat a trobar de nit, portant una mescla de mirra i àloe, cosa de cent
lliures. 40 Prengueren, doncs, el cos de Jesús, i l'amortallaren amb faixes juntament amb
els perfums, tal com és costum d'enterrar entre els jueus. 41 Hi havia un hort a l'indret on
havia estat crucificat, i a l'hort un sepulcre nou, on encara no havia estat posat ningú. 42
Allà, doncs, a causa de la Preparació dels jueus[2638], van dipositar Jesús, perquè el
sepulcre es trobava a prop.

—2239→

Resurrecció (Jo. 20,1 - 21,25)

20 Els deixebles veuen el sepulcre buit.— 1[2639] El diumenge, Maria Magdalena
se'n va al sepulcre de bon matí, quan encara era fosc, i veu la pedra treta del sepulcre. 2
Corre aleshores i se'n va a trobar Simó Pere[2640] i l'altre deixeble que Jesús estimava, i
els diu: «S'han endut el Senyor del sepulcre, i no sabem on l'han posat». 3 Llavors Pere
va sortir amb l'altre deixeble i se n'anaren al sepulcre. 4 Corrien tots dos plegats, però
l'altre deixeble va córrer més de pressa que Pere, i arribà primer al sepulcre; 5 s'abocà i
veié les faixes deixades allí, però no hi va entrar. 6 Va arribar també Simó Pere, que el
seguia, i entrà al sepulcre; i veié les faixes deixades allà, 7 i el sudari que duia al cap, no
pas deixat amb les faixes, sinó enrotllat a part, en un altre lloc. 8 Aleshores va entrar
també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, va veure i va creure. 9 Perquè
encara no havien entès l'Escriptura, que ell havia de ressuscitar d'entre els morts. 10 I els
deixebles se'n tornaren a casa.

Jesús s'apareix a Maria Magdalena.— 11 Però Maria s'estava a la vora del
sepulcre plorant. Tot plorant s'abocà al sepulcre 12 i veié dos àngels vestits de blanc,
asseguts l'un al cap i l'altre als peus d'on havia estat posat el cos de Jesús. 13 I ells li
diuen: «Dona, per què plores?» Els diu: «És que s'han endut el meu Senyor, i no sé on
l'han posat». 14 Dient això, es gira enrera i veu Jesús allà, dret; però no sabia que fos
Jesús. 15 Jesús li diu: «Dona, ¿per què plores? Qui busques?» Ella, pensant-se que era
l'hortolà, li diu: «Senyor, si vós us l'heu emportat, digueu-me on l'heu posat, i jo me
l'enduré». 16 Jesús li diu: «Maria!» Girant-se ella, li diu en hebreu: «Rabbuni!», que vol
dir «Mestre». 17 Jesús li diu: «Deixa'm anar[2641]. Cert que encara no he pujat al Pare, però
vés a trobar els meus germans, i digue'ls: «Me'n pujo al meu Pare i al vostre Pare, al
meu Déu i al vostre Déu». 18 Maria —2240→ Magdalena hi anà, i anunciava als
deixebles: «He vist el Senyor», i allò que li havia dit.

Jesús s'apareix als deixebles i els envia a perdonar els pecats.— 19[2642] Al vespre
d'aquell mateix dia, el diumenge, mentre per por dels jueus eren tancades les portes
d'allà on es trobaven els deixebles, s'hi presentà Jesús, es posà al mig i els digué: «Pau a
vosaltres!» 20 Dient això, els mostrà les mans i el costat. Els deixebles es van alegrar en
veure el Senyor. 21[2643] Aleshores tornà a dir-los: «Pau, a vosaltres! Tal com m'ha enviat
el Pare, així us envio jo a vosaltres». 22 Dit això, va bufar damunt d'ells[2644] i els digué:

«Rebeu l'Esperit Sant; [23] als qui perdonareu els pecats, els seran perdonats; als qui els retindreu, els seran retinguts».

Dubtes i fe de Tomàs. [24] Però Tomàs, un dels dotze, l'anomenat «Bessó», no era amb ells quan s'hi presentà Jesús. [25] Els deixebles, doncs, li deien: «Hem vist el Senyor». Però ell els digué: «Si no veig a les seves mans el senyal dels claus, i no fico la mà al seu costat, no ho creuré». [26] Al cap de vuit dies, els deixebles eren una altra vegada dintre, i Tomàs amb ells. Jesús s'hi presenta, estant tancades les portes, es posa al mig i diu: «Pau a vosaltres!» [27] Després diu a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans, i porta la mà i fica-me-la al costat, i no siguis incrèdul, sinó creient». [28] Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» [29] Jesús li dia: «¿Perquè m'has vist, has cregut? Sortosos els qui creuran sense haver vist!»

Conclusió.— [30] Molts d'altres miracles féu encara Jesús davant dels deixebles, que no estan escrits en aquest llibre; [31] aquests han estar escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i així, creient, tingueu vida en el seu nom.

21 Aparició vora el llac. Pesca extraordinària[2645]**.**— [1] Després d'això, Jesús es tornà a aparèixer als deixebles vora el llac de Tiberíades; s'aparegué així: [2] Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs, l'anomenat «Bessó», Natanael, de Canà —2241→ de la Galilea, els fills de Zebedeu i dos més dels seus deixebles. [3] Simó Pere els diu: «Me'n vaig a pescar». Li diuen: «Nosaltres també venim amb tu». Sortiren i pujaren a la barca, i aquella nit no agafaren res. [4] Quan ja clarejava, Jesús es presenta a la riba, però els deixebles no sabien que fos Jesús. [5] Aleshores Jesús els digué: «Nois, ¿que teniu res per a menjar?» Li respongueren: «No». [6] Els digué: Tireu la xarxa a la banda dreta de la barca, i en trobareu». La hi van tirar, doncs, i ja no la podien treure per l'abundor de peixos. [7] Llavors aquell deixeble que Jesús estimava digué a Pere: «Es el Senyor!» Simó Pere, en sentir: «És el Senyor», es va cenyir la brasa que duia, perquè anava nu, i es tirà a l'aigua. [8] Els altres deixebles arribaren amb la barca, arrossegant la xarxa dels peixos, perquè només eren lluny de terra cosa de dues-centes colzades. [9] Així que baixaren en terra veieren unes brases amb peix al damunt, i pa. [10] Jesús els digué: «Porteu dels peixos que ara heu agafat». [11] Simó Pere pujà i arrossegà la xarxa a terra, plena de cinquanta-tres peixos grossos; i, malgrat que eren tants, no es va esquinçar la xarxa. [12] Jesús els digué: «Veniu, mengeu». Cap dels deixebles no gosava preguntar-li: «¿Qui sou vós?», sabent que era el Senyor. [13] Jesús hi anà, prengué el pa i els el donà, i semblantment el peix. [14] Aquesta fou ja la tercera vegada que Jesús s'aparegué als deixebles, un cop ressuscitat d'entre els morts.

Missió de Pere i anunci del seu martiri.— [15] Després de menjar, Jesús diu a Simó Pere: «Simó, fill de Joan, ¿m'estimes més que aquests?» Li fa: «Sí, Senyor, vós sabeu que us estimo». Li diu: «Pastura els meus anyells». [16] Li torna a dir per segona vegada: «Simó, fill de Joan, m'estimes?» Li respon: Sí, Senyor, vós sabeu que us estimo». Li diu: «Pastura les meves ovelles». [17] Li diu per tercera vegada: «Simó, fill de Joan, m'estimes?» Pere es va entristir que li demanés per tercera vegada: «M'estimes?», i li digué: «Senyor, vós ho sabeu tot, vós sabeu que us estimo». Jesús li féu; —2242→ «Pastura les meves ovelles.

[18] Et ben asseguro que, quan eres jove, et cenyies tu mateix i anaves on volies; però, quan et faràs vell, estendràs les mans, i un altre et cenyirà i et durà on tu no voldries». [19] Digué això indicant amb quina mort havia de glorificar Déu. I, havent dit això, li fa:

«Segueix-me»[2646]. [20] Pere que es gira, i veu que seguia el deixeble que Jesús estimava,
aquell qui, durant el sopar, es reclinà sobre el seu pit i digué: «Senyor, ¿qui és el qui us
traeix?» [21] En veure'l, doncs, Pere, diu a Jesús: «Senyor, i aquest, què?» [22] Jesús li respon:
«Si vull que es quedi fins que jo vingui, a tu, què? Tu segueix-me». [23] Així es va
difondre entre els germans el rumor que aquell deixeble no moriria. Però Jesús no li
digué pas que no moriria, sinó: «Si vull que es quedi fins que jo vingui».

Darrera conclusió.— [24] Aquest és el deixeble que dóna testimoniatge d'aquestes
coses, i que les ha escrites, i sabem que el seu testimoniatge es verídic.

[25] Hi ha, encara, moltes altres coses que féu Jesús, que, si s'escrivien una per una, ni
el mateix món, crec jo, no podria contenir els llibres que n'escriurien.

Actes dels apòstols (Ac. 1,1 - 28,31)[2647]

1 Pròleg.— [1] El primer llibre[2648], vaig fer-lo, o Teòfil, sobre totes les coses que
Jesús començà a fer i ensenyar, [2] fins al dia en què, després d'haver donat instruccions
als apòstols que, per l'Esperit Sant, s'havia escollit[2649], fou endut al cel.

Darreres instruccions i ascensió de Jesús.— [3] A ells també es presentà vivent
amb moltes proves, després de la seva passió: se'ls aparegué durant quaranta dies, i els
parlava del Regne de Déu. [4] I, mentre menjava amb ells, els ordenà que no s'allunyessin
de Jerusalem, sinó que hi esperessin la promesa del Pare, «que heu sentit de mi; [5] perquè
Joan va batejar amb aigua, però —2243→ vosaltres sereu batejats amb Esperit Sant
d'aquí a no gaires dies»[2650]. [6] Els qui s'havien reunit, doncs, li preguntaven: «Senyor,
¿que potser restablireu ara el regne d'Israel?» [7] Però ell els digué: «No és cosa vostra de
conèixer els temps o moments oportuns que el Pare ha fixat amb la seva pròpia potestat;
[8] però amb la vinguda de l'Esperit Sant damunt vostre, rebreu una força, i em sereu
testimonis a Jerusalem, a tota la Judea i la Samaria, i de cap a cap de la terra». [9] Un cop
hagué dit això, a vista d'ells, s'enlairà, i un núvol el sostragué als seus ulls[2651]. [10]
S'estaven mirant encara fixament al cel, mentre ell se n'anava, que se'ls presentaren dos
homes[2652] amb vestidures blanques, [11] i els digueren: «Galileus, ¿per què us esteu mirant
el cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, vindrà de la mateixa
manera que l'heu contemplat anant-se'n cap al cel»[2653].

Els deixebles del Senyor en oració.— [12] Aleshores se'n tornaren a Jerusalem des
de la muntanya anomenada de l'Olivar, que és a prop de Jerusalem, distant la jornada
que es pot fer en dissabte[2654]. [13] Així que entraren, van pujar a la cambra alta, on residien
Pere, Joan, Jaume i Andreu, Felip i Tomàs, Bartomeu i Mateu, Jaume d'Alfeu i Simó el
Zelador i Judes de Jaume. [14] Tots aquests s'aplicaven unànimement a l'oració, amb les
dones i Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell.

Elecció de Maties[2655].— 15 Aquells dies, Pere es va aixecar enmig dels germans —
hi havia allí reunida una multitud de vora cent vint persones— i digué: 16 «Germans:
calia que es complís l'Escriptura on l'Esperit Sant havia parlat per boca de David sobre
Judes, el qual es féu guia dels qui van agafar Jesús; 17 ell, que havia estat comptat entre
nosaltres i havia obtingut la possessió d'aquest ministeri. 18 Aquest, doncs, va adquirir un
camp amb la paga del crim, es va tirar de cap, es va obrir pel mig i se li van escampar
les entranyes. 19 La cosa fou coneguda de tots els habitants de Jerusalem, talment,
que —2244→ aquell camp ha estat anomenat en la seva llengua Haqueldamà, això
és, Camp de Sang. 20[2656] Perquè està escrit al llibre dels Salms: *Que quedi abandonada
la seva cleda i no hi hagi ningú que hi habiti; i encara: Que el ministeri que li era
confiat, el rebi un altre.* 21 Cal, doncs, que dels homes que ens van acompanyar durant
tot el temps que el Senyor Jesús va viure entre nosaltres, 22 començant des del baptisme
de Joan fins al dia en què fou endut d'entre nosaltres cap al cel, un d'aquests sigui amb
nosaltres testimoni de la seva resurrecció». 23 I en presentaren dos: Josep, l'anomenat
Barsabàs, per sobrenom Just, i Maties. 24 I van pregar així: «Vós, Senyor, que coneixeu
el cor de tothom, mostreu quin d'aquests dos heu escollit 25 perquè ocupi el lloc d'aquest
ministeri i apostolat, que Judes va abandonar per anar-se'n al lloc que li corresponia». 26
Van fer-ho a la sort, i aquesta recaigué sobre Maties; i fou comptat amb els onze
apòstols.

L'església de Jerusalem (Ac. 2,1 - 8,3)

2 La vinguda de l'Esperit Sant el dia de la Pentecosta.— 1 En complir-se el dia
de la Pentecosta[2657], es trobaven tots plegats en un mateix lloc. 2 I tot d'una se sentí del
cel una remor com d'una ventada impetuosa que es girés, i omplí tota la casa on es
trobaven asseguts[2658]. 3 Els aparegueren unes llengües com de foc, que es destriaren i es
posaren sobre cada un d'ells. 4 Tots foren aleshores omplerts de l'Esperit Sant, i
començaren a parlar en altres llengües, segons que l'Esperit els donava d'expressar-se. 5
A Jerusalem, hi havia jueus que hi residien, homes piadosos de totes les nacionalitats
que hi ha sota el cel. 6 Així que es féu aquella remor, s'aplegà la multitud i es produí una
confusió entre ells, perquè cadascun els sentia parlar en la pròpia llengua. 7 Esbalaïts i
meravellats, deien: «¿No són galileus, tots aquests qui parlen? 8 Doncs, ¿com és que
cadascun de nosaltres els sentim en la nostra pròpia —2245→ llengua materna? 9
Parts, medes i elamites, els qui habiten la Mesopotàmia, la Judea i la Capadòcia, el Pont
i l'Àsia, 10 la Frígia i la Pamfília, l'Egipte i les contrades de la Líbia de prop de Cirena, i
els vinguts de Roma, 11 jueus i prosèlits[2659], cretencs i àrabs, els sentim proclamar en les
nostres llengües les grandeses de Déu». 12 I esbalaïts tots i perplexos, es deien l'un a
l'altre: «¿Què vol dir, això?» 13 D'altres, però, rient-se'n, deien: «És que estan plens de
most!»

Discurs de Pere.— 14 Aleshores Pere, dret amb els onze, alçà la veu i els digué
«Jueus i tots els qui residiu a Jerusalem: tingueu això per ben entès i escolten bé les
meves paraules. 15 No és pas que aquests estiguin embriacs, com vosaltres suposeu, quan
és tot just mig matí[2660]; 16 sinó que això és el que va dir el profeta 17[2661] *S'esdevindrà* que,
als últims dies, diu Déu, *abocaré el meu Esperit sobre tothom, i els seus fills i les seves
filles profetitzaran, els joves veuran visions, i els vells tindran somnis.* 18 *Cert, sobre els
meus servents i les meves serventes abocaré el meu Esperit.* 19 *Faré prodigis dalt del cel
i senyals a baix a la terra.* 20 *El sol es canviarà en tenebres, i la lluna, en sang, abans*

que vingui el gran dia del Senyor. [21] *I tot aquell qui invocarà el nom del Senyor se salvarà.* [22] Israelites, escolteu aquestes paraules: Jesús de Natzaret, home acreditat per Déu davant vostre amb miracles, prodigis i senyals que Déu va obrar per mitjà d'ell enmig vostre, com vosaltres mateixos ja sabeu, [23] a aquest, lliurat segons el designi determinat i la presciència de Déu, van donar mort clavant-lo a la creu per mans d'infidels. [24][2662] Però Déu l'ha ressuscitat, desfent *els lligams aflictius del reialme de la mort,* perquè era impossible que fos retingut pres per ell. [25][2663] David, en efecte, diu d'ell: *Veia el Senyor constantment davant meu, ja que ell és a la meva dreta perquè no trontolli.* [26] *Per això, s'ha alegrat el meu cos i ha exultat la meva llengua, i fins i tot la meva carn reposarà esperançada,* [27] *perquè no abandonaren la meva ànima al reialme de la mort, ni permetreu que el vostre sant experimenti la corrupció.* [28] *M'heu fet conèixer camins de vida, m'omplireu de* —2246→ *joia amb la vostra faç.* [29] Germans, permeteu que us digui clarament, respecte al patriarca David, que va morir i fou enterrat, i el seu sepulcre és encara avui[2664] entre nosaltres. [30][2665] Profeta, doncs, com era, i sabent que Déu li *havia promès amb jurament que faria seure al seu tron un dels seus descendents,* [31][2666] en visió profètica va parlar de la resurrecció del Crist, que *ni fou abandonat entre els morts, ni la seva carn va experimentar la corrupció.* [32] Aquest Jesús, Déu l'ha ressuscitat: tots vosaltres en sou testimonis. [33] Exaltat, doncs, per la dreta de Déu[2667], i després de rebre del Pare l'Esperit Sant promès, l'ha abocat amb profusió; això és el que vosaltres veieu i sentiu. [34][2668] David certament no va pujar al cel, sinó que ell mateix diu: *El Senyor va dir al meu Senyor: Seu a la meva dreta,* [35] *mentre poso els teus enemics per escambell dels teus peus.* [36] Que sàpiga, doncs, de cert tota la casa d'Israel que Déu l'ha constituït Senyor i Crist, aquest Jesús que vosaltres vau crucificar».

Efectes del discurs: tres mil són batejats.— [37] En sentir això, quedaren corferits, i digueren a Pere i als altres apòstols: «¿Què hem de fer, germans?» [38] Pere els respongué: «Penediu-vos i feu-vos batejar cada un de vosaltres en el nom de Jesús, el Crist, perquè us siguin perdonats els pecats, i rebreu el do de l'Esperit Sant[2669]. [39] Que per a vosaltres és la promesa, i per als vostres fills, i *per a tots els qui són lluny, tants com en cridarà el Senyor*[2670], Déu nostre». [40] Amb moltes altres paraules encara donava testimoniatge, i els exhortava: «Salveu-vos fugint d'aquesta generació pervertida!» [41] Els qui acolliren, doncs, la seva paraula foren batejats, i aquell dia s'aplegaren prop de tres mil persones.

Vida dels primers cristians.— [42] I prenien part amb assiduïtat en l'ensenyament dels apòstols, en la distribució d'almoines, en la fracció del pa[2671] i en les pregàries. [43] De tothom es va apoderar el respecte; i els apòstols feien molts prodigis i senyals. [44] Tots els creients vivien units i tenien les coses en comú. [45] Venien les propietats i els béns, i ho repartien —2247→ entre tots, segons la necessitat de cadascun. [46] Cada dia assistien unànimement al temple, i a casa partien el pa i prenien l'aliment amb joia i simplicitat de cor, [47] lloaven Déu i eren ben vistos de tot el poble. I el Senyor augmentava cada dia el nombre dels salvats i els reunia junts.

3 Guarició d'un coix de naixement.— [1] Pere i Joan pujaven al temple a l'hora de l'oració de les tres de la tarda[2672]. [2] Hi portaven un home, impossibilitat des del ventre de la seva mare, i el posaven cada dia a la porta del temple anomenada Bonica perquè demanés almoina als qui entraven al temple. [3] Ell, en veure Pere i Joan que anaven a entrar al temple, els demanà almoina. [4] Pere, guaitant-se'l de fit a fit, juntament amb Joan, li digué: «Mira'ns». [5] I ell se'ls mirava fix, esperant que en rebria alguna cosa. [6] Pere digué aleshores: «De plata i d'or, no en tinc, però el que tinc, t'ho dono: en nom de Jesucrist de Natzaret, camina!» [7] I agafant-lo per la mà dreta, l'aixecà; i a l'instant se li

afermaren les plantes dels peus i els turmells, [8] i d'un salt es posà dret, i caminava; i
entrà amb ells al temple caminant, saltant i lloant Déu. [9] Tot el poble el va veure que
caminava i lloava Déu. [10] I el reconeixien, que era el mateix que seia a la porta Bonica
del temple demanant almoina, i quedaren plens d'estupor i d'admiració pel que li havia
passat. [11] Com que ell no deixava Pere i Joan, tot el poble, fora de si, va córrer rera d'ells
cap al pòrtic anomenat de Salomó.

Pere parla al poble.— [12] En veure-ho Pere, es va adreçar al poble: «Israelites, ¿per
què us meravelleu d'això i ens mireu així, com si haguéssim fet caminar aquest home
pel nostre propi poder o santedat? [13][2673] *El Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, el Déu
dels nostres pares ha glorificat el seu Servent* Jesús, que vosaltres davant de Pilat vau
lliurar i negar, quan ell tenia decidit de deixar-lo en llibertat. [14] Però vosaltres vau negar
el Sant i el Just i vau demanar que us fos concedit un homicida, [15] mentre que vau donar
mort a l'autor de la vida; però Déu el va ressuscitar —2248→ d'entre els morts, i
nosaltres en som testimonis. [16] Per la fe en el seu nom, el seu mateix nom ha restablert
aquest que vosaltres veieu i coneixeu, i la fe que obra per ell és la que li ha donat de
poder-se valer així davant de tots vosaltres. [17] I ara, germans, ja sé que vau obrar per
ignorància, com també les vostres autoritats. [18] Però Déu ha complert així allò que havia
predit per boca de tots els profetes, que el seu Messies sofriria passió. [19] Penediu-vos,
doncs, i convertiu-vos perquè siguin esborrats els vostres pecats, [20] a fi que vinguin de
part del Senyor els temps de consolació, i envïi el Messies que us ha estat destinat,
Jesús, [21] que el cel ha d'acollir fins als temps de la restauració de totes les coses, els quals
Déu va anunciar per boca dels seus sants profetes. [22][2674] Moisès, en efecte, va dir: *El
Senyor Déu us suscitarà d'entre els vostres germans un profeta com jo; l'escoltareu en
tot allò que us dirà;* [23] *i tot el qui no escoltarà aquell profeta serà exterminat del poble.* [24]
I encara tots els profetes des de Samuel, i els qui han vingut després, tants com han
parlat, han anunciat aquests dies. [25][2675] Vosaltres sou els fills dels profetes i de l'aliança
que Déu va establir amb els vostres pares quan digué a Abraham: *En la seva posteritat
seran beneïdes totes les famílies de la terra.* [26] Primerament a vosaltres, Déu, després de
ressuscitar el seu Servent, l'ha enviat per beneir-vos, si cadascun es converteix de les
seves iniquitats».

4 Empresonament i judici de Pere i Joan.— [1] Encara parlaven ells al poble, que
se'ls presentaren els sacerdots, el cap de la guàrdia del temple i els saduceus, [2] molestats
perquè ensenyaven el poble i anunciaven en la persona de Jesús la resurrecció dels
morts[2676]. [3] Els agafaren i els ficaren a la presó fins l'endemà, perquè ja era tard. [4] Molts
dels qui havien sentit aquelles paraules van creure, i el nombre dels homes arribà a prop
de cinc mil. [5] L'endemà, que es reuniren els seus magistrats, els ancians i els escribes a
Jerusalem, [6] entre ells Anàs, el gran sacerdot, Caifàs, Joan, Alexandre i tots els qui eren
de llinatge —2249→ pontifical, [7] els van col·locar al mig i els preguntaren «¿Amb
quin poder o en nom de qui heu fet això, vosaltres?»

Discurs de Pere al sanedrí.— [8] Llavors, Pere, ple de l'Esperit Sant, els digué
Magistrats del poble i ancians: [9] ja que avui ens fan un interrogatori sobre una bona obra
feta a un malalt per saber en virtut de qui ha estat guarit aquest, [10] sapigueu tots vosaltres
i tot el poble d'Israel que és en el nom de Jesucrist de Natzaret, que vosaltres vau
crucificar, que Déu va ressuscitar d'entre els morts, que és en virtut d'ell que aquest es
troba sa davant vostre. [11][2677] *Aquest és la pedra rebutjada per vosaltres, els constructors,
que ha acabat al cim de la l'edifici.* [12] I en ningú més no hi ha la salvació, ja que no hi ha
cap altre nom sota el cel, donat als homes, en el qual hàgim de salvar-nos». [13] Veient que

Pere i Joan parlaven amb tanta valentia, i sabent que eren homes sense cultura ni
instrucció, se'n meravellaven. D'altra banda, reconeixien que havien estat amb Jesús, [14] i,
veient amb ells l'home que havia estat guarit, no podien contradir-los en res. [15] Aleshores
els feren sortir fora del sanedrí, i deliberaren així entre ells: [16] «Què els farem, a aquests
homes? Perquè és cosa evident a tots els habitants de Jerusalem, que han fet un miracle
notori, i no ho podem pas negar. [17] Però, perquè no s'escampi més entre el poble,
comminem-los amb amenaces que no parlin més a ningú en aquest nom». [18] Els cridaren
i els van ordenar que de cap manera no parlessin ni ensenyessin en el nom de Jesús. [19]
Però Pere i Joan els van respondre: «Si és just davant de Déu d'escoltar-vos a vosaltres
més que no pas d'escoltar Déu, judiqueu-ho vosaltres mateixos; [20] nosaltres no podem
deixar de dir allò que hem vist i sentit». [21] Amb tot, després d'haver tornat a amenaçar-
los, els deixaren anar, sense que trobessin la manera de castigar-los, a causa del poble,
ja que tothom glorificava Déu pel que havia passat. [22] Perquè l'home en qui s'havia fet el
miracle de la guarició tenia més de quaranta anys.

—2250→

Oració dels fidels.— [23] Un cop lliures, se n'anaren a trobar els seus i els contaren
tot allò que els grans sacerdots i els ancians els havien dit. [24][2678] En sentir-ho, elevaren
unànimement la veu envers Déu i digueren: «Senyor, *vós que heu fet el cel i la terra, el
mar i tot el que hi ha en ells,* [25][2679] que per l'Esperit Sant heu dit per boca del nostre pare
David, servent vostre: *¿Per què s'han avalotat les nacions, i els pobles han meditat
projectes vans?* [26] *S'han presentat els reis de la terra, i els prínceps s'han aliat contra el
Senyor i contra el seu Crist*[2680]. [27] Perquè veritablement es van aliar en aquesta ciutat
contra el vostre sant Servent Jesús, que vau ungir, Herodes i Ponç Pilat amb els pagans i
el poble d'Israel, [28] per fer tot allò que la vostra mà i la vostra voluntat havien determinat
que es fes. [29] I ara, Senyor, mireu les seves amenaces i doneu als vostres servents de
proclamar amb tota valentia la vostra paraula, [30] esteneu la vostra mà perquè es facin
guaricions, miracles i prodigis pel nom del vostre sant Servent Jesús». [31] Així que
hagueren pregat, tremolà el lloc on es trobaven reunits, i tots foren omplerts de l'Esperit
Sant, i proclamaven amb valentia la paraula de Déu.

Els primers cristians són «un sol cor i una sola ànima».— [32] La multitud dels
creients no tenia sinó un sol cor i una sola ànima, i ni un d'ells no deia que fos seu res
d'allò que li pertanyia, sinó que tot els era comú. [33] I amb gran poder de miracles els
apòstols donaven testimoniatge de la resurrecció del Senyor Jesús, i eren molt ben
vistos tots ells. [34] Tampoc no hi havia cap pobre entre ells, perquè tots els qui eren
propietaris de terres o cases se les venien, duien el producte de les vendes [35] i el
dipositaven als peus dels apòstols; llavors era distribuït a cadascú, segons el que
necessitava.

Bernabé dóna els seus béns.— [36] Així Josep, anomenat pels apòstols amb el
sobrenom de Bernabé, que vol dir «Fill de consolació», levita, xipriota de naixement, [37]
que tenia un camp, el va vendre, dugué els diners —2251→ i els diposità als peus
dels apòstols.

5 Ananies i Safira són castigats per frau i mentida.— [1] Un home que es deia
Ananies, amb Safira, la seva muller, es va vendre una propietat, [2] es va reservar una part
de la suma rebuda, d'acord amb la seva muller, i en dugué una altra part, que diposità als
peus dels apòstols. [3] Però Pere digué: «Ananies, ¿com és que Satanàs t'ha omplert el cor

fins a mentir a l'Esperit Sant[2681], i reservar-te part dels diners de la venda del camp? 4
¿Per ventura no eres lliure de quedar-te'l i, un cop venut, no podies disposar-ne com
volies? ¿Com és que has concebut en el teu cor aquesta acció? No has mentit als homes,
sinó a Déu». 5 En sentir Ananies aquestes paraules, caigué a terra i va expirar. I un gran
temor s'apoderà de tots els qui ho sentien dir. 6 Aleshores els joves l'amortallaren, se
l'endugueren i l'enterraren. 7 Al cap d'unes tres hores, la seva muller, sense saber el que
havia passat, hi va anar. 8 Pere li va preguntar: «Digue'm ¿és per tant, que heu venut el
camp?» Ella digué: «Sí, per tant». 9 Aleshores Pere li fa: «¿Com és que us heu convingut
per posar a prova l'Esperit del Senyor? Mira, els peus dels qui han enterrat el teu marit
arriben a la porta i se t'enduran a tu». 10 I a l'instant caigué als seus peus i expirà.
Entraren els joves i la trobaren morta; se l'endugueren i l'enterraren al costat del seu
marit. 11 Un gran temor s'apoderà llavors de tota l'Església[2682] i de tots els qui sentien
contar aquestes coses.

Miracles dels apòstols i creixement de la comunitat.— 12 Per les mans dels
apòstols es feien molts miracles i prodigis en el poble...[2683] I tots es reunien de comú
acord al pòrtic de Salomó. 13 Però dels altres, ningú no gosava ajuntar-se amb ells,
encara que el poble els enaltia. 14 I cada vegada més augmentava per al Senyor el
nombre de creients, multituds d'homes i dones, 15 ...talment, que fins treien els malalts a
les places i els posaven en lliteres i baiards per tal que, quan Pere passés, almenys —
2252→ la seva ombra en cobrís algun. 16 També hi afluïa la multitud de les poblacions
veïnes de Jerusalem portant malalts i gent turmentada per esperits impurs, i tots ells eren
curats.

Segon arrest dels apòstols i alliberament miraculós.— 17 Aleshores el gran
sacerdot i tots els seus, que formaven la secta dels saduceus, s'ompliren de gelosia; 18
agafaren els apòstols i els ficaren a la presó pública. 19 Però un àngel del Senyor, de nit,
obrí les portes de la presó i, tot fent-los sortir, digué: 20 «Aneu i, drets al temple, parleu al
poble i prediqueu tot allò que es refereix a la Vida». 21 Després de sentir això, entraren al
temple a trenc d'alba i ensenyaven. Quan el gran sacerdot arribà amb els seus,
convocaren el sanedrí i tot el senat dels israelites, i els feren anar a buscar a la presó per
fer-los comparèixer. 22 Però, quan hi arribaren els guardes, no els trobaren a la presó; se'n
tornaren i en donaren compte dient: 23 «La presó, l'hem trobada tancada amb tota
seguretat, i els sentinelles, drets davant de les portes; però hem obert i no hem trobat
ningú a dins». 24 Quan sentiren aquestes paraules, tant l'oficial de la guàrdia del temple
com els grans sacerdots pensaven, tots perplexos, què podia ser allò. 25 Llavors va arribar
algú que els anuncià: «Mireu, els homes que vau ficar a la presó són al temple i
ensenyen el poble». 26 Aleshores hi anà l'oficial amb els guardes i els féu venir, però
sense violència, perquè temien el poble, que no fossin apedregats. 27 Se'ls endugueren,
doncs, i els presentaren al sanedrí, i el gran sacerdot els interrogà: 28 «Us vam manar
formalment que no ensenyéssiu en aquest nom, i heu omplert Jerusalem de la vostra
doctrina, i voleu fer recaure damunt nostre la sang d'aquest home». 29 Pere i els apòstols
respongueren: «Cal obeir Déu abans que els homes. 30[2684] El Déu dels nostres pares va
ressuscitar Jesús, que vosaltres vau matar *penjant-lo al patíbul.* 31 Aquest, Déu l'ha
exaltat amb la seva dreta, com a príncep i salvador per donar a Israel la conversió i el
perdó dels pecats. 32 I nosaltres som testimonis d'aquestes —2253→ coses, i també
l'Esperit Sant, que Déu ha donat als qui l'obeeixen». 33 Ells, sentint això, es corsecaven
de ràbia i volien matar-los.

Intervenció de Gamaliel. [34] S'aixecà, però, al sanedrí un fariseu que es deia Gamaliel[2685], mestre de la Llei, honorat de tot el poble, ordenà que fessin sortir un moment aquells homes [35] i digué: «Israelites, tingueu en compte què aneu a fer amb aquests homes. [36] Perquè aquests darrers temps[2686] es va alçar Teudàs dient que era qui sap qui, i se li va ajuntar un nombre de prop de quatre-cents homes: a ell, el van matar, i tots els qui se l'havien cregut van ser dispersats i reduïts al no res. [37] Després d'aquest es va alçar Judes el Galileu, els dies de l'empadronament, i va arrossegar gent del poble rera seu; també aquest va morir, i tots els qui se l'havien cregut van ser desbandats. [38] I ara us dic: desenteneu-vos d'aquests homes i deixeu-los estar; perquè, si aquesta empresa o aquesta obra és dels homes, es desfarà; [39] però, si és de Déu, no els podreu pas desfer; i mireu fins i tot que no us trobéssiu lluitant contra Déu!» I s'hi avingueren. [40] Aleshores cridaren els apòstols, i després d'haver-los pegat, els ordenaren que no parlessin en el nom de Jesús i els deixaren anar. [41] Ells, doncs, se n'anaren tots joiosos de davant el sanedrí, perquè els havien considerat dignes de ser ultrajats a causa del nom». [2687][42] I cada dia, al temple i per les cases, no paraven d'ensenyar i d'anunciar el missatge joiós del Messies Jesús.

6 **Institució de set diaques.**— [1] Per aquells dies, quan anava creixent el nombre dels deixebles[2688], s'originà una murmuració dels hel·lenistes[2689] contra els hebreus, perquè les viudes d'aquells eren desateses en la distribució diària de les almoines. [2] Els dotze convocaren aleshores tota l'assemblea dels deixebles i els digueren: «No està bé que nosaltres deixem la paraula de Déu per dedicar-nos a distribuir almoines a les taules[2690]. [3] Per tant, germans, escolliu d'entre vosaltres set homes de bona reputació, plens d'Esperit i de seny, —2254→ i els constituirem en aquest ofici; [4] i nosaltres continuarem dedicats a l'oració i al ministeri de la paraula». [5] La proposta va plaure a tota l'assemblea, i elegiren Esteve, home ple de fe i d'Esperit Sant, amb Felip, Pròcor, Nicànor, Timó, Pàrmenes i Nicolau, prosèlit antioquè[2691]; [6] els presentaren als apòstols, i aquests, després d'haver pregat, els imposaren les mans[2692]. [7] La paraula de Déu creixia, i es multiplicava a desdir el nombre dels deixebles a Jerusalem; i molts sacerdots acceptaven la fe.

Judici contra Esteve.— [8] Esteve, ple de gràcia i de poder, feia prodigis i grans miracles en el poble. [9] Però van sorgir alguns de la sinagoga anomenada dels lliberts[2693], dels cireneus, dels alexandrins i dels de Cilícia i Àsia, que disputaven amb Esteve; [10] però no podien resistir la saviesa i l'Esperit amb què parlava. [11] Llavors subornaren uns homes, que diguessin: «I,'hem sentit que deia paraules blasfemes contra Moisès i contra Déu». [12] Van excitar així el poble, els ancians i els escribes, hi anaren d'improvís, se n'apoderaren i el dugueren al sanedrí. [13] i van presentar falsos testimonis que deien: «Aquest home no para de dir paraules contra el lloc sant i la Llei. [14] Li hem sentit dir que Jesús, aquest Natzarè, destruirà aquest lloc, i canviarà els costums que ens va transmetre Moisès». [15] Tots els qui seien al sanedrí, el miraren aleshores fixament i veieren el seu rostre com el rostre d'un àngel.

[7] **Discurs d'Esteve.**— [1] Llavors el gran sacerdot preguntà: «¿Són realment així, aquestes coses que diuen?» [2] Ell respongué: «Germans i pares, escolteu: el Déu de la glòria es va aparèixer al nostre pare Abraham, quan era a la Mesopotàmia, abans que habités a Haran, [3][2694] *i li digué: «Surt del teu país i de la teva parentela, i vinc a la terra que et mostraré»*. [4] Llavors va sortir de la terra dels caldeus i va habitar a Haran. D'allí, un cop mort el seu pare, Déu el va traslladar en aquesta terra on ara habiteu vosaltres.

5 2695 I no li va donar en ella cap heretat, ni el lloc d'una petjada; però va
prometre —2255→ *de donar-la en possessió a ell i a la seva descendència després*
d'ell, tot i que no tenia cap fill. 6 2696 I Déu va parlar així: *Que la seva descendència*
habitaria en terra estrangera, i que l'esclavitzarien i la vexarien durant quatre-cents
anys. 7 *I la nació que serviran com a esclaus, jo la jutjaré, digué Déu, i després d'això,*
sortiran i em serviran en a quest lloc. 8 2697 Li donà *l'aliança de la circumcisió,* i així va
engendrar Isaac *i el va circumcidar quan tenia vuit dies;* i Isaac, Jacob; i Jacob, els
dotze patriarques. 9 2698 Els patriarques, *gelosos de Josep, el van vendre amb destinació a*
l'Egipte; però *Déu era amb ell,* 10 2699 el va deslliurar de totes les seves tribulacions i *li va*
donar gràcia i saviesa *davant del Faraó, rei d'Egipte, el qual el va constituir*
governador sobre l'Egipte i sobre tota la seva casa. 11 2700 *Aleshores va venir una fam i*
una gran tribulació sobre tot l'Egipte i Canaan, i els nostres pares no trobaven
queviures. 12 2701 *Però, quan Jacob va saber que hi havia blat a l'Egipte,* hi va enviar els
nostres pares una primera vegada. 13 2702 I a la segona, *Josep es va donar a conèixer als*
seus germans; i es va descobrir al Faraó el llinatge de Josep. 14 2703 Llavors Josep féu
cridar Jacob, el seu pare, i tota la seva parentela, *de setanta-cinc persones.* 15 2704 Jacob *va*
baixar a l'Egipte, van morir ell i els nostres pares, 16 2705 *i foren traslladats a Siquem* i
dipositats *al sepulcre que va comprar Abraham* a preu de plata *als fills d'Hemor, a*
Siquem.

17 A mesura que s'acostava el temps de la promesa que Déu havia fet a Abraham, el
poble va créixer i es va multiplicar a l'Egipte, 18 2706 fins que *un nou rei que no coneixia*
Josep, arribà al poder a l'Egipte. 19 2707 Aquest, *obrant amb astúcia envers el* nostre
llinatge, va maltractar els nostres pares fins a fer-los deixar abandonats els seus nadons
perquè no visquessin. 20 2708 Per aquell temps va néixer Moisès, que era agradable a Déu;
fou criat durant tres mesos a casa del seu pare; 21 2709 i, en ser abandonat, *el va recollir la*
filla del Faraó i se'l va criar *com a fill.* 22 Moisès fou educat en tota la saviesa dels
egipcis, i era poderós en les seves paraules i els seus fets. 23 2710 Quan complia l'edat de
quaranta anys li va venir el desig de visitar *els seus germans, els israelites.* 24 2711 En
veure'n un que era —2256→ ultratjat, el va defensar, i va fer justícia a l'oprimit
matant l'egipci. 25 Es pensava que els seus germans comprendrien que Déu els donava la
salvació per la seva mà; però ells no ho van comprendre. 26 L'endemà se'ls va presentar,
mentre es barallaven, i s'esforçava perquè fessin les paus dient: «Penseu que sou
germans; ¿per què us feu mal l'un a l'altre?» 27 2712 Però *el qui ultratjava el seu company*
el va rebutjar dient: *«¿Qui t'ha fet cap i jutge de nosaltres?* 28 *¿Que potser em vols matar*
com ahir vas matar l'egipci?» 29 2713 *Moisès; en sentir aquestes paraules, va fugir i va*
viure con a foraster al pals de Madian, on va tenir *dos fills.* 30 2714 Complerts quaranta
anys, *se li aparegué un àngel al desert de la muntanya* del Sinaí *en la flama del foc*
d'una bardissa. 31 E n veure-ho Moisès, es va meravellar de la visió i, així que s'acostava
per mirar, es va sentir la veu del Senyor 32 2715 *«Jo sóc el Déu dels teus pares, el Déu*
d'Abraham, d'Isaac i de Jacob». Però Moisès, tot tremolós, no gosava mirar. 33 2716 *I el*
Senyor li digué «Deslliga't el capat dels peus, que el lloc on ets és terra santa. 34 2717 *He*
vist l'opressió del meu poble a l'Egipte, he sentit el seu clam i he baixat per alliberar-
los. Vine, doncs, que t'enviaré a l'Egipte». 35 2718 Aquest Moisès que ells van negar dient:
«¿Qui t'ha fet cap i jutge?», aquest, Déu l'envià com a cap i redemptor per mitjà de
l'àngel que se li va aparèixer a la bardissa. 36 2719 Aquest els va treure *fent prodigis i*
miracles al país d'Egipte, al Mar Roig *i al desert durant quaranta anys.* 37 2720 Aquest és
el Moisès que digué als israelites: *«Déu us suscitarà d'entre els vostres germans un*
profeta com jo». 38 Aquest és el qui, quan es trobaven reunits al desert, va estar amb
l'àngel que li parlava a la muntanya del Sinaí i amb els nostres pares; el qui va rebre

oracles de vida per donar-nos-els. [39][2721] Però els nostres pares no li van voler ser obedients, sinó que el van rebutjar i *amb el cor se'n tornaren a l'Egipte* [40][2722] *tot dient a Aharon: «Fes-nos déus que ens vagin al davant; que d'aquest Moisès que ens va fer sortir del país d'Egipte, no sabem què se n'ha fet».* [41][2723] *I* aquells dies *van fabricar un vedell, i van oferir un sacrifici* a l'ídol, —2257→ i celebraven l'obra de les seves mans. [42][2724] Aleshores Déu se'ls va girar i els va deixar que donessin culte a *l'estelada*, tal com està escrit al llibre dels Profetes: *¿Que potser m'heu ofert víctimes i sacrificis durant quaranta anys al desert, casa d'Israel?* [43][2725] *I us heu endut el tabernacle de Móloc i l'estrella del déu Remfam, les figures que heu fet per adorar-les; doncs, jo us transportaré més enllà de Babilònia.*

[44][2726] Els nostres pares, al desert, tenien el tabernacle del testimoniatge com havia prescrit *el qui deia a Moisès de fer-lo segons el model que havia vist.* [45] Els nostres pares, després de rebre'l, també el van introduir amb Josuè *en la possessió* dels pobles, que Déu va expulsar de davant dels nostres pares, fins als dies de David; [46][2727] aquest va trobar gràcia davant de Déu, i va demanar *de trobar una mansió per al Déu de Jacob.* [47][2728] Però fou *Salomó* qui li va *edificar una casa.* [48] Encara que l'Altíssim no habita en construccions fetes per mans d'homes, segons diu el profeta: [49][2729] *El cel és el meu tron, i la terra, l'escambell dels meus peus. ¿Quina casa m'edificareu?, diu el Senyor, o ¿quin serà el lloc del meu repòs?* [50] *¿No és la meva mà, que ha fet totes aquestes coses?*

[51][2730] *Indòmits de coll i incircumcisos de cor i d'orelles; vosaltres sempre feu oposició a l'Esperit Sant;* així com els vostres pares, així sou també vosaltres! [52] ¿Quin dels profetes no van perseguir els vostres pares? Van matar aquells qui predeien l'adveniment del Just, del qual vosaltres us heu fet ara traïdors i assassins; [53] vosaltres, que heu rebut la Llei per manament d'àngels, i no l'heu guardada».

Martiri d'Esteve.— [54] Sentint això, es corsecaven de ràbia i cruixien de dents contra ell. [55] Ell, però, ple de l'Esperit Sant, mirant fixament el cel, veié la glòria de Déu i Jesús dret a la destra de Déu, [56] i digué: «Veig obert el cel i el Fill de l'home dret a la destra de Déu». [57] Llavors, cridant amb veu forta, es taparen les orelles i s'abraonaren tots plegats contra ell, [58] el tragueren fora de la ciutat i l'apedregaven. Els testimonis deixaren els mantells als peus d'un jove que es deia Saule[2731]. [59] I apedregaven —2258→ Esteve, mentre ell pregava i deia: *«Senyor Jesús,* rebeu *el meu esperit!»* [60] I, agenollat, clamà amb veu forta: «Senyor, no els tingueu en compte aquest pecat!» I, havent dit això, s'adormí.

8 [1] I Saule consentia en la seva mort.

Persecució a Jerusalem. Aquell dia, començà una gran persecució contra l'església de Jerusalem; tots es dispersaren per les contrades de la Judea i la Samaria, llevat dels apòstols. [2] Uns homes piadosos enterraren Esteve i feren una gran manifestació de dol per ell. [3] Quant a Saule, feia estralls a l'església; entrava per les cases, arrossegava homes i dones, i els duia a la presó.

Expansió de l'església fora de Jerusalem (Ac. 8,4 - 12,25)

El diaca Felip evangelitza la Samaria.— 4 Els qui s'havien dispersat anaven pertot
arreu anunciant el missatge joiós de l'evangeli. 5 Felip[2732] va baixar a la província de la
Samaria, i els predicava el Messies. 6 I les multituds s'interessaven unànimement pel que
deia Felip, en sentir dir o veure els miracles que feia. 7 De molts possessos, en efecte,
sortien els esperits impurs fent grans xiscles, i molts paralítics i coixos foren guarits. 8 Hi
hagué, doncs, una gran alegria en aquella província.

Simó el Mag.— 9 Hi havia, però, a la província, ja d'abans, un home que es deia
Simó, que practicava la màgia i embadocava els samaritans dient que ell era algú
d'important; 10 del més petit al més gran, tothom se l'escoltava, i deien: «Aquest és la
Potència de Déu, la que es diu Gran»[2733]. 11 I se l'escoltaven perquè de molt de temps que
els tenia embadocats amb fetilleries. 12 Però, quan hagueren cregut Felip, que
evangelitzava sobre el Regne de Déu i el nom de Jesucrist, homes i dones es feien
batejar. 13 Fins el mateix Simó també va creure i, un cop batejat, anava constantment
amb Felip i, en veure els prodigis i els grans miracles que es feien, quedava tot
meravellat. 14 Quan els apòstols que eren a Jerusalem —2259→ van sentir que la
Samaria havia rebut la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan; 15 aquests hi baixaren i
pregaren per ells perquè rebessin l'Esperit Sant; 16 ja que encara no havia vingut sobre
cap d'ells, sinó que només eren batejats en el nom del Senyor Jesús. 17 Llavors els
imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant[2734]. 18 Quan Simó veié que per la imposició
de les mans dels apòstols era donat l'Esperit, els oferí diners[2735] 19 tot dient: «Doneu-me
a mi també aquest poder perquè aquell a qui imposi les mans rebi l'Esperit Sant». 20 Però
Pere replicà: «Que el teu diner se'n vagi amb tu a la perdició, perquè has cregut que el
do de Déu es pot adquirir amb diners. 21[2736] Tu no tens part ni sort en aquesta gràcia,
perquè *el teu cor no és recte davant de Déu.* 22 Penedeix-te, doncs, d'aquesta teva maldat
i prega el Senyor, a veure si et serà perdonat aquest intent del teu cor. 23[2737] Perquè et
veig amb *amargor de fel* i amb *lligams d'iniquitat*». 24 Simó respongué: «Pregueu
vosaltres per mi al Senyor que no em sobrevingui res del que heu dit». 25 Ells, aleshores,
després d'haver testimoniat i predicat la paraula del Senyor, de tornada cap a Jerusalem,
anaven evangelitzant molts poblets dels samaritans.

Felip adoctrina i bateja un eunuc etíop.— 26 Un àngel del Senyor parlà a Felip:
«Vés cap a migjorn, al camí que baixa de Jerusalem a Gaza: és desert». 27 I se n'hi anà.
Un etíop, eunuc, funcionari de Candaca[2738], reina dels etíops, que estava al cap de tots
els seus tresors, havia vingut a adorar a Jerusalem, 28 i se'n tornava assegut dalt del seu
carro, tot llegint el profeta Isaïes. 29 L'Esperit digué a Felip: «Avança't i ajunta't en aquest
carro». 30 Felip hi va córrer, el sentí que llegia el profeta Isaïes i li digué: «¿Ho entens,
això que llegeixes?» 31 Ell li contestà: «¿I com puc entendre-ho, si ningú no m'hi ajuda?»
I pregà Felip que pugés i segués amb ell. 32[2739] El passatge de l'Escriptura que llegia era
aquest: *Com una ovella fou conduït a l'escorxador; i com un anyell mut davant de qui
l'esquila, així no obre la boca.* 33 *En la humiliació li fou denegada la justícia;* —
2260→ *la seva descendència, ¿qui la contarà? Perquè és llevada de la terra la seva
vida.* 34 L'eunuc s'adreçà a Felip i li digué: «T'ho prego; de qui diu això, el profeta?
¿D'ell mateix o bé d'un altre?» 35 Aleshores Felip prengué la paraula i, començant per
aquesta escriptura, li anuncià el missatge joiós de Jesús. 36 Mentre feien camí arribaren
en un lloc on hi havia aigua, i l'eunuc digué: «Aquí hi ha aigua; ¿què impedeix que sigui
batejat?» 37[2740] 38 I féu aturar el carro; baixaren tots dos a l'aigua, Felip i l'eunuc, i el va
batejar. 39 Així que hagueren pujat de l'aigua, l'Esperit del Senyor arrabassà Felip, i
l'eunuc no el veié més. I va seguir el seu camí tot joiós. 40 Felip es trobà a Azot i
evangelitzava totes les poblacions per on passava, fins a arribar a Cesarea.

9 Visió i conversió de Saule.— [1] Aleshores Saule, respirant encara violències i
morts contra els deixebles del Senyor, es presentà al gran sacerdot [2] i li demanà cartes
dirigides a les sinagogues de Damasc per tal que, si en trobava alguns, tant homes com
dones, que fossin del Camí[2741], els pogués dur detinguts a Jerusalem. [3] Mentre feia camí
i s'acostava a Damasc, tot d'una fulgurà entorn seu una llum del cel, [4] i, caigut en terra,
va sentir una veu que li deia: «Saule, Saule, ¿per què em persegueixes?» [5] Digué: «Qui
sou, Senyor?» I ell: «Jo sóc Jesús, el qui tu persegueixes[2742]. [6] Però aixeca't, entra a la
ciutat, i et diran què has de fer». [7] Els seus companys de camí s'havien aturat, muts
d'estupor; prou sentien la veu, però no veien ningú. [8] Saule s'aixecà de terra i, tot i tenir
els ulls oberts, no veia res. I, duent-lo de la mà, el van entrar a Damasc. [9] Va estar tres
dies que no hi veia, i no va menjar ni beure.

Intervenció d'Ananies. [10] Hi havia a Damasc un deixeble que es deia Ananies, i el
Senyor li digué en visió: «Ananies!» Ell respongué: «Aquí em teniu, Senyor». [11] El
Senyor continuà: «Vés al carrer anomenat Recte, i busca a casa de Judes un que es diu
Saule de Tars, que està pregant, [12] i ha vist un home —2261→ que es diu Ananies que
entrava i li imposava les mans perquè recobrés la vista». [13] Ananies respongué: «Senyor,
he sentit contar a molts, d'aquest home, quants de mals no ha fet als vostres sants[2743] a
Jerusalem; [14] i aquí té facultat dels grans sacerdots per a agafar tots els qui invoquen el
vostre nom». [15] Però el Senyor li digué: «Vés, que aquest m'és un instrument escollit per
a portar el meu nom davant dels pagans i dels reis, com també dels israelites. [16] I jo li
faré veure tot allò que haurà de patir pel meu nom». [17] Aleshores Ananies se n'anà, entrà
a la casa, i tot imposant-li les mans, digué: «Saule, germà, el Senyor, aquell Jesús que
se't va aparèixer pel camí quan venies, m'ha enviat perquè recobris la vista i siguis
omplert de l'Esperit Sant». [18] A l'instant li caigueren dels ulls com unes escates, i recobrà
la vista; s'aixecà, i fou batejat. [19] Després prengué aliment i cobrà forces.

Saule predica a Damasc. Va passar alguns dies amb els deixebles que eren a
Damasc. [20] I ja es posà a predicar Jesús a les sinagogues, proclamant que aquest és el Fill
de Déu. [21] Tots els qui el sentien quedaven meravellats i deien: «¿No és aquest el qui a
Jerusalem perseguia aferrissadament els qui invoquen aquest nom, i que ha vingut aquí
precisament per dur-los detinguts als grans sacerdots?» [22] Saule, però, s'enardia cada
vegada més i confonia els jueus que vivien a Damasc demostrant que aquest és el
Messies. [23] Al cap d'un quant temps, els jueus es concertaren per matar-lo; [24] però el seu
complot arribà a coneixement de Saule. Nit i dia vigilaven les portes de la ciutat per
poder-lo matar. [25] Però els seus deixebles, de nit, el prengueren i el baixaren per la
muralla despenjant-lo en un cove.

Saule a Jerusalem.— [26] Arribat a Jerusalem, intentava d'ajuntar-se als deixebles,
però tots se'n recelaven, perquè no creien que fos deixeble. [27] Llavors Bernabé el
prengué, el va dur als apòstols i els contà com pel camí havia vist el Senyor i li havia
parlat, i com a Damasc havia predicat ardidament —2262→ en el nom de Jesús. [28] I
feia vida amb ells a Jerusalem predicant amb valentia en el nom del Senyor. [29] També
parlava i discutia amb els hel·lenistes; però ells intentaven de matar-lo. [30] En saber-ho els
germans, el conduïren a Cesarea i l'enviaren a Tars.

Estat general de l'Església.— [31] Les esglésies, doncs, fruïen de pau per tota la
Judea, la Galilea i la Samaria; s'edificaven i progressaven en el temor del Senyor i en la
consolació de l'Esperit Sant.

Pere guareix un paralític a Lidda.— 32 Pere, que les recorria totes, baixà també a
visitar els sants que vivien a Lidda. 33 Allà trobà un home que es deia Enees, que jeia en
una llitera des de feia vuit anys, paralític. 34 Pere li digué: «Enees, Jesucrist et posa bo:
lleva't i fes-te tu mateix el llit». I a l'instant es va llevar. 35 Tots els habitants de Lidda i
de la plana de Saron el veieren i es convertiren al Senyor.

Pere ressuscita Tabita a Jafa.— 36 A Jafa hi havia una deixebla anomenada
Tabita, que vol dir Gasela, plena de bones obres i d'almoines que feia. 37 Per aquells dies,
es posà malalta i morí; i, un cop rentada, la posaren en una cambra alta. 38 Com que
Lidda és prop de Jafa, els deixebles van sentir que Pere hi era, i li van enviar dos homes
a pregar-li: «No triguis d'arribar-te fins a nosaltres». 39 Pere se n'anà amb ells. Així que
arribà, el dugueren a la cambra alta, i se li presentaren totes les viudes plorant i
mostrant-li les túniques i els mantells que Gasela feia quan era amb elles. 40 Pere féu fora
tothom i, agenollat, va pregar: i, girant-se vers el cos, digué: «Tabita, aixeca't!» Ella obrí
els ulls i, en veure Pere, s'assegué. 41 Ell li donà la mà i va aixecar-la. Aleshores va cridar
els sants i les viudes, i els la presentà viva. 42 El fet fou conegut de tot Jafa, i molts
cregueren en el Senyor. 43 I es va quedar molts dies a Jafa, a casa d'un tal Simó, un
blanquer.

10 **Visió i conversió del centurió Corneli.**— 1 Hi havia a Cesarea un cert —
2263→ home, que es deia Corneli, centurió de la cohort anomenada itàlica, 2 piadós i
que donava culte a Déu[2744] amb tota la seva família, feia moltes almoines al poble i
pregava Déu constantment. 3 Veié amb claredat en una visió, cap a mitja tarda, un àngel
de Déu que entrava a casa d'ell i li deia: «Corneli!» 4 Ell, mirant-lo fixament i amb por,
digué: «Què hi ha, Senyor?» Li contestà: «Les teves pregàries i almoines han pujat
davant Déu per tenir-les presents. 5 Envia, doncs, homes a Jafa i fes venir un tal Simó,
que té per sobrenom Pere. 6 Aquest s'allotja a casa d'un tal Simó, un blanquer, que té la
casa vora el mar». 7 Quan hagué sortit l'àngel que li parlava, cridà dos criats i un soldat
piadós dels que li eren més addictes 8 i, després d'haver-los-ho explicat tot, els envià a
Jafa.

Visió i intervenció de Pere.— 9 L'endemà, mentre ells feien camí i s'acostaven a la
ciutat, Pere pujà al terrat a pregar, cap al migdia. 10 Tenia gana i volia menjar. Mentre li'n
preparaven, li vingué un èxtasi: 11 veié obert el cel i que en davallava un cert objecte com
un gran llençol, penjat per les quatre puntes cap a la terra, 12 que contenia tota mena de
quadrúpedes i rèptils i d'ocells. 13 I li vingué una veu: «Aixeca't, Pere; mata i menja». 14
Pere digué: «De cap manera, Senyor; mai no he menjat res de profà ni d'impur». 15 La
veu se li va adreçar per segona vegada: «El que Déu ha purificat, no ho tinguis tu per
profà». 16 Això passà tres vegades, i tot seguit aquell objecte se'n tornà cap al cel. 17
Mentre Pere estava tot perplex sobre què podria significar aquella visió que havia tingut,
els homes tramesos per Corneli, després de demanar per la casa de Simó, es presentaren
a la porta 18 i, cridant, preguntaven si Simó, per sobrenom Pere, s'allotjava allí. 19 Mentre
Pere reflexionava sobre la visió, l'Esperit li digué: «Hi ha uns homes que et busquen. 20
Baixa, doncs, i vés amb ells sense cap escrúpol, que jo els he enviats». 21 Pere va baixar
a trobar els homes i digué: «Aquí em teniu, jo sóc el qui busqueu; ¿quin és el motiu per
què sou aquí?» —2264→ 22 Ells van respondre: «El centurió Corneli, home just i que
dóna culte a Déu, ben acreditat de tota la nació dels jueus, va rebre indicació d'un sant
àngel de fer-te anar a casa seva i d'escoltar allò que tu li diràs». 23 Aleshores els féu
entrar i els donà hospitalitat. L'endemà es va llevar i va marxar amb ells, i alguns dels
germans de Jafa l'acompanyaren.

Pere a casa de Corneli. [24] L'endemà arribà a Cesarea. Corneli, que havia convocat
els seus parents i amics íntims, ja els esperava. [25] Al moment que Pere entrava, Corneli
sortí a rebre'l i, deixant-se-li caure als peus, es prosternà. [26] Però Pere l'aixecà dient-li:
«Alça't, que jo també sóc un home». [27] Tot conversant amb ell, entrà i trobà molta gent
reunida, [28] i els digué: «Vosaltres sabeu que no és permès a un jueu de fer-se amb un
estranger o d'entrar a casa seva; però Déu m'ha ensenyat de no dir profà ni impur cap
home. [29] Per això, quan m'han enviat a buscar, he vingut sense discutir. Pregunto, doncs,
¿per quin motiu m'heu enviat a buscar?» [30] Corneli digué: «Fa quatre dies, en aquesta
hora, feia la pregària de la tarda a casa meva, i se'm va presentar un home al davant amb
vestidura resplendent [31] i va dir: «Corneli, ha estat escoltada la teva pregària, i les teves
almoines han estat recordades davant Déu. [32] Envia, doncs, algú a Jafa a fer cridar Simó,
per sobrenom Pere, que s'allotja a casa del blanquer Simó, vora el mar». [33] Tot seguit t'he
fet anar a buscar, i tu has fet bé de venir. Ara, doncs, tots nosaltres som aquí a la
presència de Déu per escoltar tot allò que t'ha ordenat el Senyor.

Discurs de Pere.— [34][2745] Aleshores Pere digué: «Veritablement veig que *Déu no fa*
pas accepció de persones, [35] sinó que de qualsevol nació que sigui, aquell qui el tem i
obra la justícia li és agradable. [36][2746] Ell *va enviar la paraula* als israelites *anunciant la*
pau per Jesucrist. Aquest és Senyor de tots. [37] Vosaltres coneixeu la paraula que s'ha
difós per tota la Judea, començant per la Galilea, després del baptisme que va predicar
Joan: [38][2747] Jesús de —2265→ Natzaret; com *Déu el va ungir amb l'Esperit Sant* i amb
poder, que va passar fent el bé i curant tots els oprimits pel diable, perquè Déu era amb
ell. [39] I nosaltres som testimonis de tot allò que va fer a la terra dels jueus i a Jerusalem.
El van matar penjant-lo al patíbul. [40] Déu el va ressuscitar el tercer dia i li va concedir
que s'aparegués, [41] no pas a tot el poble, sinó a uns testimonis escollits abans per Déu, a
nosaltres, que vam menjar i beure amb ell després d'haver ressuscitat d'entre els morts. [42]
I ens va ordenar que prediquéssim al poble i testifiquéssim que ell és el qui ha estat fet
per Déu jutge de vius i de morts. [43] Referint-se a ell, tots els profetes donen testimoniatge
que tot el qui creu en ell obté pel seu nom la remissió dels pecats».

Els pagans reben l'Esperit Sant i són batejats. [44] Encara Pere anava dient
aquestes paraules, que l'Esperit Sant davallà sobre tots els qui escoltaven la seva
predicació. [45] I els creients circumcidats que havien vingut amb Pere es meravellaven
que fins i tot sobre els pagans fos abocat amb profusió el do de l'Esperit Sant; [46] perquè
els sentien parlar en llengües i glorificar Déu. Aleshores Pere digué: [47] «¿Pot algú refusar
l'aigua i no permetre que siguin batejats aquests, que han rebut l'Esperit Sant igual que
nosaltres?» [48] I manà que fossin batejats en el nom de Jesucrist. Llavors li pregaren que
s'hi quedés alguns dies.

11 Jerusalem, Pere explica i justifica els fets de Cesarea.— [1] Els apòstols i els
germans que eren a la Judea van sentir dir que també els pagans havien rebut la paraula
de Déu. [2] I quan Pere pujà a Jerusalem, els circumcidats discutien amb ell [3] dient: «Has
entrat a casa d'incircumcisos i has menjat amb ells. [4] Llavors Pere els ho exposà punt per
punt: [5] «Jo em trobava a la ciutat de Jafa pregant, i vaig tenir en èxtasi una visió d'un
cert objecte com un gran llençol que davallava, penjat del cel per les quatre puntes, i va
venir fins a mi. [6] Mirant-ho amb atenció, m'hi vaig fixar bé, i vaig veure-hi els
quadrúpedes, —2266→ les feres i els rèptils, i els ocells. [7] I vaig sentir també una veu
que em deia: «Aixeca't, Pere, mata i menja». [8] Però jo vaig dir: «De cap manera, Senyor;
mai res de profà ni d'impur no ha entrat a la meva boca». [9] I per segona vegada va
respondre la veu des del cel: «Allò que Déu ha purificat, no ho tinguis tu per profà». [10]

Això va passar fins a tres vegades, i novament fou retirat tot cap al cel. [11] A l'instant, es
van presentar tres homes a la casa on érem, enviats a mi des de Cesarea. [12] I l'Esperit em
va dir que anés amb ells sense cap escrúpol. Van venir també amb mi aquests sis
germans, i vam entrar a casa d'aquell home. [13] I ell ens va contar com havia vist que
l'àngel se li havia presentat a casa seva i li deia: «Envia algú a Jafa per fer venir Simó,
de sobrenom Pere, [14] que et dirà coses per les quals et salvaràs tu i tots els de casa teva».
[15] I, quan jo començava a parlar, l'Esperit Sant va venir damunt d'ells, igual que sobre
nosaltres a la primeria. [16] Aleshores vaig recordar-me de les paraules del Senyor, com ell
deia *«Joan va batejar amb aigua, però vosaltres sereu batejats amb Esperit Sant»*. [17] Si
Déu, doncs, els atorgava el mateix do que a nosaltres, pel fet d'haver cregut en el Senyor
Jesucrist, ¿qui era jo per a posar impediments a Déu?» [18] En sentir aquestes paraules,
s'apaivagaren i glorificaren Déu dient: «Així, doncs, també als pagans Déu ha atorgat la
conversió per a obtenir la vida».

Inicis de l'església d'Antioquia.— [19] Els dispersats per la persecució originada
amb motiu d'Esteve arribaren fins a la Fenícia, Xipre i Antioquia[2748], sense predicar a
ningú la paraula, fora dels jueus. [20] Hi havia, però, entre ells alguns xipriotes i cireneus,
que, vinguts a Antioquia, predicaven també als grecs[2749] i els anunciaven el missatge
joiós del Senyor Jesús[2750]. [21] La mà del Senyor era amb ells, i foren un gran nombre els
qui van creure i es convertiren al Senyor. [22] La notícia arribà a oïda de l'església que era
a Jerusalem, i enviaren Bernabé fins a Antioquia; [23] així que hi va arribar i va veure —
2267→ la gràcia de Déu, s'alegrà, i exhortava tothom a perseverar en el Senyor amb
cor ferm; [24] perquè era un home bo, ple d'Esperit Sant i de fe. I una nombrosa multitud
fou adquirida per al Senyor. [25] Aleshores se'n va anar a Tars a buscar Saule [26] i, així que
el trobà, se l'endugué a Antioquia. Durant tat un any estigueren plegats a l'església, i
ensenyaren força gent; i fou a Antioquia on per primera vegada els deixebles van ser
anomenats cristians.

Bernabé i Saule a Jerusalem.— [27] Per aquells dies, baixaren profetes[2751] de
Jerusalem a Antioquia. [28] Un d'ells, que es deia Àgab, començà a profetitzar per l'Esperit
que hi havia d'haver una gran fam per tota la terra, la qual vingué en temps de
Claudi[2752]. [29] Els deixebles, doncs, cadascun segons els propis recursos, determinaren
d'enviar alguna cosa per ajudar els germans que vivien a la Judea; [30] i així van fer-ho,
adreçant-ho als ancians[2753] per mitjà de Bernabé i de Saule.

**12 Persecució d'Herodes Agripa. Mort de Jaume. Arrest de Pere i
alliberament miraculós.**— [1] Per aquell temps, el rei Herodes[2754] agafà alguns de
l'església per fer-los mal. [2] Féu morir Jaume, el germà de Joan, a espasa. [3] Veient que
això agradava als jueus, féu, a més, agafar Pere. Eren els dies dels Àzims[2755]. [4] El va
agafar, doncs, i el va ficar a la presó tot confiant-lo a quatre esquadres de soldats perquè
el guardessin, pensant de fer-lo comparèixer davant del poble després de Pasqua. [5] Pere
era custodiat a la presó; però l'església feia intensament oració a Déu per ell. [6] Quan
Herodes anava a fer-lo comparèixer, aquella mateixa nit, Pere dormia entre dos soldats,
lligat amb dues cadenes, i sentinelles davant la porta guardaven la presó. [7] Tot d'una es
presentà un àngel del Senyor, i una llum resplendí a l'estança. Tocà Pere al costat i el
desvetllà tot dient-li: «Aixeca't de pressa!» I li caigueren les cadenes de les mans. [8]
Llavors l'àngel li digué: «Cenyeix-te i calça't les sandàlies!» Així ho féu. I li va dir:
«Posa't el mantell i segueix-me». [9] Va sortir, i el seguia; i no sabia —2268→ que era
de debò el que feia l'àngel, sinó que es pensava que tenia una visió. [10] Van passar la
primera guàrdia i la segona, i arribaren a la porta de ferro que mena a la ciutat; se'ls obrí

tota sola, sortiren, anaren fins a la primera cantonada, i tot seguit l'àngel el va deixar. [11] Aleshores Pere tornà en si i digué: «Ara veig realment que el Senyor ha enviat el seu àngel i m'ha alliberat de les mans d'Herodes i de tot allò que esperava el poble dels jueus». [12] Conscient ja de si mateix, se n'anà a la casa de Maria, la mare de Joan, per sobrenom Marc[2756], on hi havia molta gent reunida que pregava. [13] En trucar ell a la porta de l'entrada, hi anà a obrir una minyona que es deia Roda. [14] Quan reconegué la veu de Pere, d'alegria no va obrir la porta, sinó que entrà corrents a anunciar que Pere era a l'entrada. [15] Ells li digueren: «T'has tornat boja!» Però ella mantenia que era de debò. Ells deien: «Deu ser el seu àngel». [16] Pere continuava trucant. Aleshores van obrir, el van veure i en quedaren meravellats. [17] Ell els féu senyal amb la mà que callessin i els contà com el Senyor l'havia alliberat de la presó, i els va dir: «Comuniqueu-ho a Jaume i als germans». Aleshores va marxar i se n'anà en un altre indret. [18] Quan fou de dia, hi hagué no poc torbament entre els soldats sobre què s'havia fet de Pere. [19] Herodes el féu buscar i, com que no el trobaren, va processar els guardes i els féu executar. Després va baixar de la Judea a Cesarea i s'hi va quedar.

Mort d'Herodes.— [20] S'havia enutjat contra els de Tir i de Sidó. Aquests, de comú acord, se li presentaren i, després de guanyar-se Blast, mestre de cambra del rei, demanaven la pau, perquè la seva regió es proveïa de la del rei. [21] El dia assenyalat, Herodes, abillat amb vestidures reials, assegut a l'estrada, els adreçava una al·locució. [22] I el poble clamava: «És la veu d'un déu i no pas d'un home!» [23] Però a l'instant un àngel del Senyor el colpí perquè no havia donat la glòria a Déu; esdevingué pastura dels cucs i va expirar.

—2269→

Bernabé i Saule tornen a Antioquia.— [24] La paraula del Senyor creixia i es difonia. [25] Bernabé i Saule, un cop acomplerta la seva missió, se'n tornaren de Jerusalem tot prenent amb ells Joan, per sobrenom Marc.

Primer viatge missional de sant Pau. Concili de Jerusalem (Ac. 13,1 - 15,35)

13 **Bernabé i Saule emprenen el primer viatge.**— [1] Hi havia a l'església d'Antioquia profetes i mestres: Bernabé i Simeó, anomenat Níger, Lluci el Cireneu, Manaén, company d'infantesa del tetrarca Herodes, i Saule. [2] Mentre celebraven el culte al Senyor en ocasió d'un dejuni, l'Esperit Sant digué: «Separeu-me Bernabé i Saule per a l'obra a què els he cridats». [3] Aleshores celebraren un dejuni amb pregàries i els imposaren les mans[2757]; i així els van acomiadar.

A Xipre. El mag Elimes.— [4] Ells, enviats per l'Esperit Sant, baixaren a Selèucia, i d'allí navegaren cap a Xipre. [5] Arribats a Salamina, anunciaven la paraula de Déu a les sinagogues dels jueus. Tenien també Joan per auxiliar. [6] Després de travessar tota l'illa fins a Pafos, trobaren un mag, un fals profeta jueu, anomenat Barjesús, [7] que estava amb el procònsol Sergi Pau, home prudent. Aquest féu cridar Bernabé i Saule, desitjant d'escoltar la paraula de Déu. [8] Però Elimes, el mag, que així traduïen el seu nom, els feia oposició buscant de decantar de la fe el procònsol. [9] Però Saule, anomenat també Pau,

ple de l'Esperit Sant, mirant-lo de fit a fit, digué: [10] «Oh ple de tota mena d'engany i
d'astúcia, fill del diable, enemic de tota justícia! ¿No pararàs de tòrcer els camins del
Senyor, que són rectes? [11] Ara, doncs, mira: la mà del Senyor ve damunt teu, i quedaràs
cec, sense veure el sol fins a un cert temps». I a l'instant caigueren damunt seu foscor i
tenebres, i buscava al seu voltant qui li donés la mà. [12] Aleshores el procònsol, veient
allò que havia passat, va creure, meravellat de la doctrina del Senyor.

—2270→

A Antioquia de Pisídia. [13] Pau i els qui anaven amb ell es feren a la mar des de
Pafos i anaren a Perga de Pamfília. Joan, però, se separà d'ells i se'n tornà a Jerusalem. [14]
Ells, passant per Perga, arribaren a Antioquia de Pisídia; entraren a la sinagoga en
dissabte i s'assegueren. [15] Després de la lectura de la Llei i dels Profetes, els caps de la
sinagoga els feren dir: «Germans, si teniu cap mot d'exhortació per al poble, parleu».

Discurs de Pau als jueus. [16] Aleshores Pau va aixecar-se i, ferit senyal amb la mà,
digué: «Israelites i els qui doneu culte a Déu, escolteu: [17][2758] el Déu d'aquest poble
d'Israel va elegir els nostres pares i va exaltar el poble durant el seu exili en terra
d'Egipte, i *els en va treure amb la força del seu braç.* [18][2759] Durant quaranta anys *els va
suportar al desert.* [19][2760] *I després de destruir set nacions en terra de Canaan, els en va
repartir el* territori [20] per uns quatre-cents cinquanta anys. Després els va donar jutges
fins al profeta Samuel. [21] Acabat, van demanar un rei, i Déu els va donar Saül, fill de
Quis, de la tribu de Benjamí, durant quaranta anys. [22][2761] Després d'haver-lo rebutjat, els
va donar per rei David, a favor del qual testimonià dient: *He trobat David, el fill de
Jesè, home segons el meu cor, que farà en tot la meva voluntat.* [23] Es de la seva
descendència que Déu, segons la promesa, ha suscitat a Israel un salvador, Jesús, [24]
després que Joan, abans de la vinguda d'ell, va predicar un baptisme de conversió a tot
el poble d'Israel. [25] Quan Joan acabava la seva carrera deia: «El qui vosaltres creieu que
sóc, jo no el sóc pas; però darrera meu ve aquell del qual no sóc digne de deslligar el
calçat dels peus». [26] Germans, fills del llinatge d'Abraham, i els qui d'entre vosaltres
doneu culte a Déu: a nosaltres s'adreça aquest missatge de salvació. [27] És cert que els
habitants de Jerusalem i els seus principals el van desconèixer a ell com també les
paraules dels Profetes que són llegides cada dissabte, i les van complir condemnant-lo. [28]
I, sense trobar en ell cap causa de mort, van demanar a Pilat que el fes morir. [29] Quan
hagueren —2271→ complert tot allò que d'ell estava escrit, el van baixar del patíbul i
el van dipositar en un sepulcre. [30] Però Déu el ressuscità d'entre els morts. [31] I el van
veure durant molts dies els qui havien pujat amb ell des de la Galilea a Jerusalem, els
quals són ara els seus testimonis davant del poble. [32] I nosaltres us anunciem el missatge
joiós que la promesa feta als pares, [33] Déu l'ha complerta per als nostres fills ressuscitant
Jesús, tal com està escrit al salm primer[2762]: *Tu ets el meu Fill, jo avui t'he engendrat.*
[34][2763] I que el va ressuscitar d'entre els morts per no tornar mai més a la corrupció, així
ho digué: Us donaré les coses santes, promeses a David amb fidelitat. [35][2764] Per això, diu
també en un altre indret: *No deixareu que el vostre sant experimenti la corrupció.* [36]
Perquè David, després d'haver complert en el seu temps la voluntat del Senyor, va
morir, es va ajuntar als seus pares i va experimentar la corrupció. [37] Però aquell qui Déu
va ressuscitar *no va experimentar la corrupció.* [38] Sapigueu, doncs, germans, que per
aquest us és anunciada la remissió dels pecats, i que de tot allò de què no poguéreu ser
justificats per la Llei de Moisès, [39] tot aquell qui creu n'és per ell justificat. [40] Mireu,
doncs, que no passi allò que ha estat dit en els Profetes: [41][2765] *Vegeu, menyspreadors,
astoreu-vos i desapareixeu; que faig una obra en els vostres dies, una obra que no*

creuríeu, si algú us la contava». 42 En sortir ells, els pregaven que el dissabte següent els
parlessin encara d'aquestes coses. 43 I, dissolta l'assemblea, molts dels jueus i dels
prosèlits devots seguiren Pau i Bernabé; i aquests, conversant amb ells, els persuadiren
de perseverar en la gràcia de Déu.

Final de la missió a Antioquia. Els predicadors s'adrecen als pagans.— 44 El
dissabte següent, gairebé tota la població s'aplegà per escoltar la paraula de Déu. 45 Els
jueus, en veure les multituds, s'ompliren de gelosia, i contradirem amb blasfèmies les
coses que deia Pau, 46 Llavors Pau i Bernabé digueren ardidament: «Era a vosaltres que
calia predicar-vos primer la paraula de Déu; però com que —2272→ la rebutgeu i
vosaltres mateixos no us considereu dignes de la vida eterna, ens girem cap als pagans.
47 2766 Així ens ho ha manat el Senyor: *T'he posat com a llum de les nacions, destinat a*
dur la salvació fins a la fi de la terra».

48 En sentir això els pagans, s'alegraren i glorificaven la paraula del Senyor; i tots els
qui eren destinats a la vida eterna van creure. 49 La paraula del Senyor s'expandia per tota
la regió. 50 Però els jueus excitaren les dones devotes distingides i els prohoms de la
ciutat, promogueren una persecució contra Pau i Bernabé i els feren fora del seu
territori. 51 Aquests s'espolsaren la pols dels peus contra ells i se n'anaren a Iconi. 52 I els
deixebles s'omplien de joia i de l'Esperit Sant.

14 **Evangelització d'Iconi.**— 1 A Iconi, entraren igualment a la sinagoga dels
jueus, i parlaven d'una tal manera, que una gran multitud de jueus i grecs van creure. 2
Però els jueus que no havien cregut excitaren i maldisposaren els cors dels pagans
contra els germans. 3 Amb tot, s'hi van aturar bastant de temps, i parlaven amb valentia
del Senyor, que corroborava la seva paraula de gràcia atorgant que es fessin senyals i
prodigis per mitjà d'ells. 4 Però la gent de la ciutat es dividí: els uns estaven pels jueus, i
els altres, pels apòstols. 5 I, com que es va produir un alçament de pagans i de jueus amb
els propis caps per ultratjar-los i apedregar-los, 6 ells, en saber-ho, fugiren a les
poblacions de Licaònia, Listra i Derba i dels encontorns, 7 i allí predicaven l'evangeli.

Pau guareix un coix a Listra.— 8 A Listra, un home baldat dels peus, coix des del
ventre de la mare, que mai no havia caminat, s'estava assegut 9 i escoltava Pau que
parlava; aquest se'l mirà i, veient que tenia fe per a poder posar-se bo, 10 digué amb veu
forta: «Posa't dret sobre els peus!» Ell féu un salt i començà a caminar. 11 Les multituds,
en veure el que Pau havia fet, alçaren una cridòria dient en licaoni: «Els déus, fets
semblants als homes, han baixat a nosaltres!» 12 I Bernabé, l'anomenaren Júpiter, —
2273→ i Pau, Mercuri, perquè era ell el qui portava la paraula. 13 El sacerdot del Júpiter
que hi ha davant la ciutat dugué toros i garlandes davant les portes, i anava a fer un
sacrifici juntament amb la multitud. 14 Però, quan se n'adonaren els apòstols Bernabé i
Pau, s'esquinçaren els vestits i es llançaren enmig de la gent cridant: 15 2767 «Per què feu
això? Nosaltres també som homes passibles com vosaltres, i precisament us prediquem
que us convertiu d'aquests ídols que no són res al Déu vivent, *que va fer el cel, la terra i*
el mar, i tot allò que hi ha en ells; 16 en les generacions passades va permetre a totes les
nacions de seguir els propis camins; 17 encara que no va deixar de donar testimoniatge de
si mateix fent el bé, concedint-vos des del cel pluges i estacions fructíferes, saciant
d'aliment i d'alegria els vostres cors». 18 Dient això, amb prou feines van poder calmar
les multituds perquè no els oferissin sacrificis.

Pau és apedregat.— [19] Arribaren, però, d'Antioquia i d'Iconi uns jueus, que convenceren la gent, i apedregaren Pau i l'arrossegaven fora de la població, creient-se que era mort. [20] Però els deixebles el rodejaren, i ell s'aixecà i entrà a la població. L'endemà va marxar amb Bernabé cap a Derba. [21] Després d'haver evangelitzat aquella població i d'haver fet bastants deixebles, se'n tornaren a Listra, a Iconi i a Antioquia; [22] i confirmaven els cors dels deixebles exhortant-los a perseverar en la fe i dient que, per moltes tribulacions hem d'entrar al Regne de Déu. [23] Els van designar ancians a cada església i, després d'haver pregat amb dejunis, els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut.

Retorn a Antioquia.— [24] Aleshores travessaren la Pisídia i anaren a la Pamfília; [25] i, després d'haver anunciat la paraula a Perga, baixaren a Atàlia. [26] D'allí feren vela cap a Antioquia, des d'on havien estat confiats a la gràcia de Déu per a l'obra que acabaven d'acomplir. [27] Un cop arribats, i reunida l'església, contaren tot allò que Déu havia fet amb ells, i com havia obert als pagans la porta de la —2274→ fe. [28] I passaren força temps amb els deixebles.

15 Qüestió sobre la circumcisió.— [1] Alguns que havien baixat de la Judea ensenyaven als germans «Si no us circumcideu segons la usança de Moisès, no us podreu salvar». [2] Com que es produí una dissensió i una disputa no pas petita de Pau i Bernabé contra ells, decidiren que Pau, Bernabé i alguns altres pugessin a Jerusalem a trobar els apòstols i els ancians per tractar la qüestió. [3] Acomiadats, doncs, per l'església, travessaren la Fenícia i la Samaria, bo i explicant la conversió dels pagans, i causaven una gran alegria a tots els germans. [4] Arribats a Jerusalem, foren rebuts per l'església, els apòstols i els ancians, i contaren tot allò que Déu havia fet amb ells. [5] Però s'aixecaren alguns de la secta dels fariseus que havien cregut i deien: «Cal circumcidar-los i manar-los que observin la Llei de Moisès».

Concili de Jerusalem. Discurs de Pere. [6] Aleshores es reuniren els apòstols i els ancians per examinar la qüestió. [7] Com que la discussió s'anava fent molt forta, Pere es va aixecar i els digué: «Germans, vosaltres sabeu que des dels primers dies Déu em va escollir d'entre vosaltres perquè per la meva boca els pagans sentissin la paraula de l'evangeli i creguessin. [8] I Déu, coneixedor dels cors, ha testimoniat a favor d'ells donant-los l'Esperit Sant igual que a nosaltres; [9] i cap diferència no ha fet entre nosaltres i ells, després d'haver purificat els seus cors per la fe. [10] Ara, doncs, ¿per què tempteu Déu volent imposar al coll dels deixebles un jou que ni els nostres pares ni nosaltres no hem pogut portar? [11] Creiem, en canvi, que és per la gràcia del Senyor Jesús que ens salvarem tant nosaltres com ells». [12] Aleshores tota l'assemblea va callar, i escoltaven com Bernabé i Pau contaven tots els senyals i prodigis que Déu havia fet per mitjà d'ells entre els pagans.

Discurs de Jaume.— [13] Quan ells hagueren acabat, Jaume[2768] prengué la paraula: —2275→ «Germans, escolteu-me: [14] Simeó ha contat com Déu va començar per procurar-se d'entre els pagans un poble per al seu nom. [15] Amb això concorden les paraules dels profetes, tal com està escrit: [16] *Després d'això, tornaré i reconstruiré la tenda caiguda de David, en reconstruiré les ruïnes. i la redreçaré.* [17] *Perquè busquis el Senyor la resta dels homes, i totes les nacions sobre les quals és invocat el meu nom, diu el Senyor que fa aquestes coses*, [18] conegudes des de l'eternitat. [19] Per això, sóc del parer de no importunar aquells pagans que es converteixen a Déu, [20] sinó només d'escriure'ls que s'abstinguin de les contaminacions dels ídols, de la fornicació,

d'animals ofegats i de la sang[2769]. [21] Perquè de temps antic Moisès té a cada ciutat gent
que el prediquen a les sinagogues, on el llegeixen cada dissabte».

El decret apostòlic.— [22] Llavors els apòstols i els ancians, amb tota l'assemblea,
decidiren d'enviar a Antioquia, juntament amb Pau i Bernabé, alguns escollits d'entre
ells: Judes, anomenat Barsabàs, i Siles[2770], homes principals entre els germans; [23] i hi
enviaren per mitjà d'ells el següent escrit: «Els apòstols i els germans ancians saluden
els germans no jueus que viuen a Antioquia, Síria i Cilícia. [24] Havent sabut que alguns
vinguts d'entre nosaltres, als quals res no havíem manat, us han pertorbat amb les seves
paraules i han trasbalsat les vostres ànimes, [25] hem decidit de comú acord d'enviar-vos
uns homes escollits juntament amb els nostres estimats Bernabé i Pau, [26] homes que han
exposat les pròpies vides pel nom del nostre Senyor Jesucrist. [27] Enviem, doncs, Judes i
Siles, que us exposaran això mateix de paraula. [28] Perquè l'Esperit Sant ha decidit,
juntament amb nosaltres, de no imposar-vos cap més càrrega que aquestes obligacions:
[29] abstenir-vos de carns immolades als ídols, de sang, d'animals ofegats i de fornicació;
de les quals coses fareu bé de guardar-vos. Estigueu bons».

[30] Ells, aleshores, un cop acomiadats, baixaren a Antioquia, reuniren tota
l'assemblea i donaren la carta. [31] En llegir-la, s'alegraren d'aquesta consolació. [32] Judes
i —2276→ Siles, que també eren profetes, amb un llarg discurs exhortaren els
germans i els enfortiren. [33] Passat un cert temps, foren acomiadats en pau pels germans
vers aquells qui els havien enviats. [34][2771] [35] Però Pau i Bernabé es quedaren a Antioquia
ensenyant i predicant amb molts d'altres la paraula del Senyor.

Segon i tercer viatge de sant Pau (Ac. 15,36 - 21,14)

Separació de Pau i Bernabé.— [36] Al cap d'alguns dies, Pau va dir a Bernabé
«Tornem-nos-en a veure com van els germans a cada una de les poblacions on vam
predicar la paraula del Senyor». [37] Bernabé volia també endur-se amb ells Joan,
l'anomenat Marc; [38] però Pau trobava que no se l'havien d'endur, ja que se'ls havia
separat des de Pamfília i no els havia acompanyats en l'obra. [39] Aleshores es va originar
una tibantor, fins al punt que es van separar l'un de l'altre. Bernabé va prendre Marc i
féu vela cap a Xipre. [40] Pau s'escollí Siles i va partir, encomanat pels germans a la gràcia
del Senyor. [41] I va recórrer la Síria i la Cilícia tot consolidant les esglésies.

16 Timoteu, company de Pau.— [1] També s'arribà fins a Derba i Listra. Hi havia
allí un deixeble que es deia Timoteu[2772], fill d'una jueva creient i de pare grec, [2] que
tenia bona fama entre els germans de Listra i d'Iconi. [3] Pau volgué que aquest partís amb
ell; el prengué i el circumcidà a causa dels jueus que es trobaven en aquelles contrades,
ja que tots sabien que el seu pare era grec. [4] Quan passaven per les poblacions els
comunicaven les disposicions decretades pels apòstols i els ancians de Jerusalem perquè
les observessin. [5] I les esglésies es confirmaven en la fe i creixien en nombre cada dia.

Per les terres de la Frígia i de la Galàcia.— [6] Recorregueren la Frígia i la regió de
la Galàcia, perquè l'Esperit Sant els havia impedit de predicar la paraula a l'Àsia. [7]
Arribats a la Mísia, intentaren d'anar a —2277→ la Bitínia, però l'Esperit de Jesús no
els ho permeté. [8] Aleshores, passant de llarg la Mísia, baixaren a Troas. [9] A la nit, Pau

tingué una visió: hi havia un macedoni que li pregava: «Vine a la Macedònia i
ajuda'ns». [10] Després d'aquesta visió buscàrem[2773] tot seguit de partir cap a la Macedònia,
deduint que Déu ens havia cridat a evangelitzar-los.

Missió a Europa: Filips. [11] Ens férem a la mar des de Troas, i anàrem de dret a
Samotràcia, l'endemà a Neàpolis, [12] i d'allí a Filips, colònia que és una ciutat principal
d'aquell districte de la Macedònia. I ens quedàrem en aquesta ciutat a passar-hi alguns
dies. [13] El dissabte sortírem fora la porta, a la vora d'un riu, on suposàvem que hi havia el
lloc de pregària; ens hi vam asseure, i parlàvem a les dones que s'hi havien aplegat. [14]
Una dona que es deia Lídia, venedora de porpra de la ciutat de Tiatira, que donava culte
a Déu, escoltava, i el Senyor li va obrir el cor perquè fes cas de les coses que Pau deia. [15]
Un cop fou batejada, com també els seus familiars, ens pregà: «Si em teniu per fidel del
Senyor, veniu i poseu a casa meva». I ens hi va obligar.

Pau expulsa d'una noia un esperit pitó.— [16] Quan anàvem al lloc de pregària, ens
trobà una criada que tenia un esperit pitó[2774] i, fent d'endevinaire, reportava molt de
guany als seus amos. [17] La criada ens seguia a Pau i a nosaltres cridant: «Aquests homes
són servidors del Déu altíssim que us anuncien el camí de salvació». [18] I feia això durant
molts dies. A la fi, Pau, cansat, es girà i digué a l'esperit: «Et mano en nom de Jesucrist
que surtis d'ella». I en sortí al mateix instant.

Pau i Siles, empresonats. [19] Veient, però, els seus amos que s'era esvaïda
l'esperança del seu guany, agafaren Pau i Siles i els arrossegaren a la plaça, davant dels
magistrats; [20] els presentaren als pretors i digueren: «Aquests homes, que són jueus,
pertorben la nostra ciutat [21] i prediquen costums que a nosaltres, romans, no ens és lícit
d'acceptar ni de practicar». [22] També la gent es —2278→ reuní contra ells, i els
pretors els esquinçaren els vestits i ordenaren que els assotessin. [23] Després d'haver-los
donat molts d'assots, els ficaren a la presó i manaren a l'escarceller que els guardés amb
molt de compte. [24] Ell, havent rebut una ordre tan seriosa, els ficà a la presó de més
endins i els fermà els peus al cep.

Són alliberats prodigiosament.— [25] Cap a la mitjanit, Pau i Siles pregaven i
cantaven himnes a Déu, i els presos se'ls escoltaven. [26] De sobte, es féu un terratrèmol
tan gran, que foren somoguts els fonaments de la presó; a l'instant, s'obriren totes les
portes i es desferen les cadenes de tots. [27] L'escarceller es despertà i, en veure obertes les
portes de la presó, es tragué l'espasa i anava a matar-se, creient que els presos havien
fugit. [28] Però Pau li cridà amb veu forta: «No et facis cap mal, que tots som aquí!» [29]
L'escarceller demanà llum, entrà d'una revolada i, tot tremolós, es llançà als peus de Pau
i Siles. [30] Els dugué fora i va dir: «Senyors, ¿què haig de fer per salvar-me?» [31] Ells
digueren: «Creu en el Senyor Jesús i et salvaràs, tu i la teva família». [32] I li anunciaren la
paraula de Déu juntament amb tots els de casa seva. [33] Aquella mateixa hora de la nit els
prengué, els rentà les nafres, i foren batejats immediatament, ell i tots els seus. [34]
Després els féu pujar a casa seva, els parà taula i s'alegrà amb tota la família d'haver
cregut en Déu.

[35] Quan es féu de dia, els pretors enviaren els lictors[2775] a dir: «Deixeu anar aquells
homes». [36] L'escarceller trameté aquestes paraules a Pau: «Els pretors han enviat a dir
que us deixem anar; sortiu, doncs, i aneu-vos-en en pau». [37] Però Pau els digué: «Ens
han assotat públicament sense jutjar-nos, tot i ser ciutadans romans, ens han ficat a la
presó, ¿i ara ens en treuen d'amagat? Això, no: que vinguin ells mateixos i ens en

treguin». [38] Els lictors comunicaren aquestes paraules als pretors. Aquests tingueren por,
en sentir que eren romans. [39] Llavors anaren a excusar-se; els tragueren i els pregaren
que marxessin de la ciutat. [40] En sortir de la —2279→ presó, entraren a casa de Lídia
i, després d'haver vist i consolat els germans, partiren.

17 A Tessalònica.— [1] Després de passar per Amfípolis i Apol·lònia arribaren a
Tessalònica, on hi havia una sinagoga dels jueus. [2] Pau, segons el seu costum, hi va
entrar, i durant tres dissabtes discutí amb ells valent-se de les Escriptures, [3] explicant i
sostenint que el Messies havia de patir i de ressuscitar d'entre els morts, i que el Messies
és aquest, «Jesús, el qui jo us anuncio». [4] Alguns d'ells es convenceren i foren guanyats
per Pau i Siles, com també un bon nombre de grecs devots i no poques dones
distingides. [5] Però els jueus, engelosits, aplegaren alguns mals homes de carrer, els
amotinaren i avalotaren la ciutat; es presentaren a casa de Jasó, i els buscaven per
conduir-los davant del poble. [6] Com que no els hi van trobar, arrossegaren Jasó i alguns
germans davant els politarques[2776] tot cridant: «Aquests, que han trasbalsat tot el món,
han vingut també aquí, [7] i Jasó els ha rebuts; i tots ells obren contra els decrets del Cèsar
dient que hi ha un altre rei, que és Jesús». [8] Amb això torbaren el poble i els politarques
que ho sentien. [9] Però, després d'exigir una fiança de Jasó i dels altres, els deixaren anar.

A Bérea.— [10] Immediatament, els germans feren partir Pau i Siles, de nit, cap a
Bérea i, així que van arribar, se n'anaren a la sinagoga dels jueus. [11] Aquests eren de més
bon natural que els de Tessalònica; reberen la paraula amb tot interès, i cercaven cada
dia en les Escriptures si les coses eren d'aquesta manera. [12] Així, molts d'ells van creure,
i d'entre els grecs, bon nombre de dones distingides, com també d'homes. [13] Però quan
els jueus de Tessalònica van saber que Pau havia anunciat també a Bérea la paraula de
Déu, hi anaren ells també i excitaren i avalotaren la multitud. [14] Llavors, immediatament,
els germans feren partir Pau en direcció al mar, mentre Siles i Timoteu es quedaven allà.
[15] Els qui acompanyaven Pau el conduïren fins a Atenes, —2280→ i se'n tornaren
amb l'ordre per a Siles i Timoteu d'ajuntar-se-li al més aviat possible.

Pau a Atenes.— [16] Mentre Pau els esperava a Atenes, se li revoltava l'esperit veient
la ciutat plena d'ídols. [17] Discutia a la sinagoga amb els jueus i els devots, i a la plaça,
cada dia, amb els qui s'hi trobaven. [18] Alguns filòsofs epicuris i estoics discutien amb ell.
Uns deien: «¿Què deu voler dir, aquest xerraire?» D'altres: «Sembla un predicador de
divinitats estrangeres». Perquè predicava Jesús i la resurrecció[2777]. [19] Aleshores se
l'endugueren i el portaren a l'Areòpag[2778] tot dient: «¿Podríem saber quina nova doctrina
és aquesta que ensenyes? [20] Perquè ens fas arribar coses estranyes a les nostres orelles;
volem, doncs, saber què volen dir, aquestes coses». [21] En efecte: tots els atenesos i els
estrangers que vivien a la ciutat per a res no estaven més a punt que per a dir o escoltar
les últimes novetats.

Discurs de Pau a l'Areòpag.— [22] Aleshores Pau, dret al mig de l'Areòpag, digué:
«Atenesos, en tot us veig molt religiosos. [23] Perquè, tot passant i contemplant els vostres
llocs de culte, fins he trobat un altar on hi havia escrit: «Al déu desconegut». Doncs, bé:
el que venereu sense conèixer, jo us l'anuncio. [24] El Déu que ha fet el món i tot allò que
en ell hi ha, ell, que és Senyor de cel i terra, no habita pas en temples fets amb les mans.
[25] Ni és servit per mans humanes, com si tingués necessitat de res, ell que a tots dóna
vida, alè i tota cosa. [26] Ell va fer d'un de sol tot el llinatge dels homes perquè habitessin
damunt tota la superfície de la terra, i va fixar els temps determinats i els límits del lloc
on han d'habitar, [27] a fi que cerquin Déu per veure si realment a les palpentes l'endevinen

i el troben, que no és pas lluny de cadascun de nosaltres; [28] ja que en ell vivim, ens
movem i som, tal com ho han dit també alguns dels vostres poetes[2779]: *Perquè som fins i
tot del seu llinatge.* [29] Essent, doncs llinatge de Déu, no hem pas de creure que la
divinitat sigui semblant a l'or, la plata o la pedra, modelats per l'art o l'enginy de
l'home. —2281→ [30] Així Déu, no fent cas de les aberracions dels temps passats, fa
saber ara als homes que tots arreu s'han de convertir, [31] perquè ha fixat el dia que *ha de
jutjar el món amb justícia* per mitjà de l'home que ha designat, i n'ha donat garantia a
tothom havent-lo ressuscitat d'entre els morts».

Reaccions i fruits de la predicació.— [32] Però, així que sentiren parlar de la
resurrecció dels morts, uns es posaren a riure, i d'altres digueren: «Sobre això ja
t'escoltarem un altre dia». [33] Així sortí Pau d'enmig d'ells. [34] Alguns homes, amb tot, se li
ajuntaren i cregueren, entre els quals hi havia també Dionís l'Areopagita i una dona que
es deia Dàmaris, i d'altres amb ells.

18 **Pau a Corint.**— [1] Després d'això, va marxar d'Atenes i se n'anà a Corint. [2] Hi
va trobar un jueu que es deia Aquila, originari del Pont, arribat tot just d'Itàlia, amb
Priscil·la, la seva muller, perquè Claudi[2780] havia decretat que tots els jueus se n'anessin
de Roma. Se'ls va ajuntar [3] i, com que era del mateix ofici[2781], s'estava a casa d'ells, i
treballaven; l'ofici que tenien era de fabricar tendes. [4] Cada dissabte discutia a la
sinagoga i convencia jueus i grecs. [5] Quan Siles i Timoteu hagueren tornat de la
Macedònia, Pau es donà plenament a la paraula testificant als jueus que Jesús era el
Messies. [6] Però, com que ells li feien oposició i blasfemaven, espolsant-se els vestits, els
digué: «Que la vostra sang recaigui sobre el vostre cap! Des d'ara, sense culpa, aniré als
pagans». [7] I, sortint d'allí, es va traslladar a casa d'un que donava culte a Déu, anomenat
Tici Just, que tenia la casa al costat de la sinagoga. [8] Crisp, el cap de la sinagoga, va
creure en el Senyor amb tota la seva família, i molts dels corintis, quan els sentien,
creien i es feien batejar. [9] El Senyor, de nit, digué a Pau en una visió: «No tinguis por,
parla i no callis; [10] que jo sóc amb tu, i ningú no et tocarà per fer-te mal; perquè tinc un
poble molt nombrós en aquesta ciutat». [11] S'hi establí, doncs, durant un any i sis mesos, i
ensenyava entre ells la paraula de Déu.

—2282→

Pau davant el procònsol Gal·lió.— [12] Mentre Gal·lió[2782] era procònsol de l'Acaia,
els jueus, de comú acord, s'alçaren contra Pau i el conduïren davant el tribunal [13] tot
dient: «Aquest persuadeix la gent d'adorar Déu d'una manera contrària a la Llei». [14]
Encara Pau no havia obert la boca, que Gal·lió digué als jueus: «Si es tractés d'alguna
injustícia o d'algun crim, jueus, us atendria com cal. [15] Però, com que es tracta de
qüestions de mots, noms i coses de la vostra pròpia Llei, ja us ho fareu vosaltres
mateixos. D'això, no en vull ser jutge». [16] I els tragué del tribunal. [17] Llavors tots van
agafar Sòstenes, el cap de la sinagoga, i l'apallissaven davant del tribunal. I a Gal·lió,
tant se li'n donava.

Retorn a Antioquia.— [18] Pau, després d'haver-se quedat encara bastants dies,
s'acomiadà dels germans i es féu a la mar cap a la Síria, i amb ell, Priscil·la i Aquila. A
Cencrees es féu rapar el cap, perquè tenia un vot[2783]. [19] Arribaren a Efès, i allí els deixà.
Va entrar a la sinagoga i discutia amb els jueus. [20] Ells li demanaren que s'hi quedés més
temps, però no hi va accedir, [21] sinó que se'n va acomiadar tot dient: «Tornaré a vosaltres

una altra vegada, si Déu vol». I se n'anà d'Efès. [22] Desembarcà a Cesarea i, després de pujar i saludar l'església, va baixar a Antioquia.

Començ del tercer viatge de Pau.— [23] Després d'haver-hi passat algun temps, se n'anà, va recórrer successivament la regió de la Galàcia i de la Frígia, i va enfortir tots els deixebles.

Predicació d'Apol·lo.— [24] Un jueu que es deia Apol·lo, alexandrí d'origen, home eloqüent, versat en les Escriptures, arribà a Efès. [25] Havia estat instruït en el Camí del Senyor, i amb fervor d'esperit predicava i ensenyava amb exactitud les coses referents a Jesús, tot i conèixer només el baptisme de Joan. [26] Aquest, doncs, es posà a parlar, ardidament a la sinagoga. Priscil·la i Aquila, que el van sentir, se l'endugueren amb ells i li exposaren més exactament el camí de Déu. [27] Com que —2283→ ell volia passar a l'Acaia, els germans l'hi encoratjaren, i escriviren als deixebles que el rebessin; un cop arribat, fou de gran profit per la gràcia als qui havien cregut. [28] Perquè refutava vigorosament els jueus en públic demostrant per les Escriptures que Jesús és el Messies.

19 Pau bateja a Efès dotze deixebles de Joan.— [1] Mentre Apol·lo era a Corint, Pau, després d'haver travessat les altes contrades, ana a Efès; hi trobà uns deixebles [2] i els digué: «Ja vau rebre l'Esperit Sant, quan vau creure?» Ells li respongueren: «Però, si ni tan sols no hem sentit dir que existeixi un Esperit Sant»[2784]. [3] Ell digué: «Doncs, amb què heu estat batejats?» Respongueren: «Amb el baptisme de Joan». [4] Pau els digué llavors: «Joan batejava amb un baptisme de conversió dient al poble que creguessin en el qui venia després d'ell, és a dir, en Jesús». [5] Després de sentir això, foren batejats en el nom del Senyor Jesús, [6] I, després que Pau ells hagué imposat les mans, vingué l'Esperit Sant damunt d'ells, i parlaven llengües i profetitzaven. [7] Entre tots eren uns dotze, aquests homes.

Fundació de l'església d'Efès.— [8] Llavors va entrar a la sinagoga, i durant tres mesos hi va parlar coratjosament discutint i convencent sobre el Regne de Déu. [9] Però, com que alguns s'obstinaven i no creien, i malparlaven del Camí davant de la gent, s'apartà d'ells, va separar-ne els deixebles, i cada dia predicava a l'escola d'un tal Tirà. [10] Això durà dos anys, de manera que tots els habitants de l'Àsia, tant jueus com grecs, van sentir la paraula del Senyor. [11] Déu feia miracles extraordinaris per mans de Pau, [12] talment que s'aplicaven als malalts els mocadors i cinyells que havien tocat el seu cos, i les malalties els deixaven, i sortien d'ells els mals esperits.

Uns exorcistes jueus.— [13] També alguns jueus, exorcistes ambulants, provaren d'invocar el nom del Senyor Jesús sobre ells qui tenien els mals esperits, i deien: «Us conjuro pel Jesús que Pau predica». [14] Hi havia set —2284→ fills d'un tal Esceva, gran sacerdot jueu, que ho feien així. [15] Però el mal esperit els respongué: «Conec Jesús i sé qui és Pau; però vosaltres, qui sou?» [16] I, abraonant-se damunt d'ells l'home que tenia el mal esperit, s'apoderà d'uns i d'altres, i els va vèncer d'una tal manera, que van fugir d'aquella casa nus i malferits. [17] Això, ho van saber tots els jueus i grecs que vivien a Efès; el temor es va emparar de tots ells, i reconeixien la grandesa del nom del Senyor Jesús. [18] Molts dels qui havien cregut hi anaven per confessar i revelar les seves pràctiques. [19] Bastants dels qui havien exercit les arts màgiques aplegaren els llibres i els cremaren davant de tothom. En calcularen el preu, i resultà de cinquanta mil peces de plata. [20] Així, pel poder del Senyor, la paraula creixia i s'enfortia vigorosament.

Projectes de viatges.— [21] Després d'aquests fets, Pau es proposà en l'Esperit d'anar
a Jerusalem passant per la Macedònia i l'Acaia. Deia: «Després d'haver estat allí, em cal
també veure Roma. [22] Envià llavors a la Macedònia dos dels seus auxiliars, Timoteu i
Erast, i ell es quedà algun temps a l'Àsia.

Avalot dels argenters d'Efès.— [23] Per aquell temps, es va produir un gran aldarull
per causa del Camí. [24] Un tal Demetri, argenter, que feia temples d'Artemis[2785] de plata i
proporcionava considerable guany als artífexs, [25] els va reunir, com també els obrers
d'oficis similars, i els digué: «Companys, ja sabeu que d'aquesta indústria ens ve el
benestar. [26] També veieu i sentiu dir que no solament a Efès, sinó gairebé a tota l'Àsia
aquest Pau ha persuadit i ha fet canviar molta gent dient que no són déus els que són
fets amb les mans, [27] i no solament hi ha perill que aquesta professió caigui en descrèdit,
sinó també que el temple de la gran deessa Artemis sigui tingut per no res, i es vegi
privada del seu prestigi aquella que veneren tota l'Àsia i el món sencer». [28] En sentir
això, plens d'indignació, es posaren a cridar: «Gran és l'Artemis dels efesis!» [29] La ciutat
s'omplí de confusió, i es precipitaren —2285→ en massa al teatre, bo i arrossegant
amb ells els macedonis Caius i Aristarc, companys de viatge de Pau. [30] Pau volia
presentar-se enmig del poble, però els deixebles no li ho permeteren. [31] Fins alguns
asiarques[2786] que li eren amics li feren pregar que no s'exposés anant al teatre. [32] Uns,
doncs, cridaven una cosa, d'altres, una altra, ja que l'assemblea es trobava en plena
confusió, i la majoria ni sabien per quin motiu s'havien reunit. [33] D'entre la multitud van
fer sortir Alexandre, que els jueus empenyien cap enfora. Alexandre, fent senyal amb la
mà, volia explicar-se davant del poble. [34] Però, quan s'adonaren que era jueu, es va fer de
tots una sola veu i es posaren a cridar durant prop de dues hores: «Gran és l'Artemis dels
efesis!» [35] Llavors el canceller va calmar la multitud i digué: «Efesis, ¿qui ha que no
sàpiga que la ciutat d'Efès és la guardiana del temple de la gran Artemis i de la imatge
caiguda del cel? [36] Com que això, doncs, és innegable, convé que us calmeu i no feu res
temeràriament. [37] Perquè heu dut aquí aquests homes que no són sacrílegs ni blasfemen
contra la nostra deessa. [38] Per tant, si Demetri i els artífexs que van amb ell tenen res a
dir contra algú, ja hi ha audiències i procònsols: que s'hi acusin els uns als altres. [39] I, si
teniu cap altra reclamació a fer, serà resolta a l'assemblea legal. [40] Perquè realment ens
exposem a ser acusats de sedició per l'assemblea d'avui, ja que no hi ha cap motiu que
ens permeti de justificar aquest tumult». [41] I, dit això, va dissoldre l'assemblea.

40 **Retorn del tercer viatge.**— [1] Un cop apaivagat l'avalot, Pau va fer anar a
buscar els deixebles, els va exhortar i, després d'acomiadar-se'n, partí per anar a la
Macedònia. [2] Després d'haver recorregut aquelles contrades i d'haver-los exhortats
llargament, se n'anà a Grècia; [3] hi passà tres mesos, i, com que els jueus li tramaven una
emboscada quan anava a embarcar-se cap a Síria, fou de parer de tornar per la
Macedònia. [4] L'acompanyaven Sópatros, fill de Pirre, de Bérea; Aristarc i Segon, de
Tessalònica, Caius —2286→ de Derba, i Timoteu, i els de l'Àsia, Tíquic i Tròfim. [5]
Aquests s'avançaren i ens esperaren a Troas. [6] Nosaltres, després dels dies dels Àzims,
ens férem a la mar des de Filips, i al cap de cinc dies els aconseguírem a Troas, on ens
vam aturar set dies.

Pau ressuscita un minyó a Troas.— [7] El diumenge, ens trobàvem reunits per a la
fracció del pa. Pau, que havia de marxar l'endemà, els parlava, i va prolongar la
predicació fins a mitjanit. [8] A la cambra on érem reunits hi havia molts llums. [9] Un
minyó que es deia Eutic seia a la finestra, afeixugat per un son profund; com que Pau
s'allargava en el seu discurs, endut pel son, va caure daltabaix des del tercer pis, i

l'aixecaren mort. [10] Pau va baixar, s'hi posà al damunt i, tot abraçant-lo, digué: «No us
inquieteu, que la seva ànima és en ell». [11] Va pujar a dalt, va partir i menjar el pa i,
després d'haver conversat força estona fins a trenc d'alba, se n'anà. [12] Llavors dugueren el
minyó viu, i en tingueren un bon consol.

Itinerari de Troas a Milet.— [13] Nosaltres, avançant-nos amb la nau, vam navegar
cap a Assos, des d'on havíem de tornar a prendre Pau, ja que així ho havia ordenat; ell,
en canvi, hi havia d'anar per terra. [14] Quan ens va retrobar a Assos, el prenguérem amb
nosaltres i anàrem a Mitilena. [15] Navegant des d'allí, l'endemà arribàrem davant de
Quios; l'endemà passat atracàrem a Samos, i l'endemà passat l'altre arribàrem a Milet. [16]
Pau havia decidit de passar de llarg Efès per no perdre temps a l'Àsia: tenia pressa per
trobar-se a Jerusalem, si li era possible, el dia de la Pentecosta.

Mots de comiat als ancians d'Efès.— [17] Des de Milet envià a buscar a Efès els
ancians de l'església. [18] Quan foren amb ell, els digué: «Ja sabeu com m'he comportat
sempre amb vosaltres des del primer dia que vaig venir a l'Àsia, [19] servint el Senyor amb
tota humilitat, enmig de llàgrimes i de proves que em van ocasionar les insídies d els
jueus; [20] com no he escatimat de predicar-vos i d'ensenyar-vos, —2287→ en públic i
per les cases, res que us fos de profit, [21] intimant jueus i grecs que es convertissin a Déu i
creguessin en el nostre Senyor Jesús. [22] I ara, obligat per l'Esperit, me'n vaig a Jerusalem,
sense saber què m'hi ha de passar, [23] si no és que a cada ciutat l'Esperit Sant m'adverteix
que m'esperen cadenes i sofriments. [24] Però en cap estima no tinc la meva vida, mentre
acompleixi la meva carrera i el ministeri que vaig rebre del Senyor Jesús de proclamar
l'evangeli de la gràcia de Déu. [25] I ara sé que ja no em veurà més cap de vosaltres, entre
els quals he passat un temps predicant el Regne. [26] Per això, us testifico el dia d'avui que
sóc innocent de la sang de tots. [27] Ja que no m'he estat d'anunciar-vos tot el designi de
Déu. [28] Vetlleu per vosaltres mateixos i per tot el ramat, en el qual l'Esperit Sant us ha
constituït superintendents perquè pastureu l'Església de Déu, que ell va adquirir amb la
pròpia sang. [29] Sé que després de la meva partença s'introduiran enmig de vosaltres llops
rapaços que no planyeran el ramat, [30] i que d'entre vosaltres mateixos sorgiran homes
que ensenyaran coses perverses per arrossegar els deixebles rera d'ells. [31] Per tant,
vigileu, recordant que durant tres anys no he parat, nit i dia, d'exhortar-vos amb
llàgrimes a cada un de vosaltres. [32] Ara us encomano al Senyor i a la seva paraula de
gràcia, a ell que té poder d'edificar i de donar-vos l'heretatge entre tots els santificats. [33]
De ningú no he desitjat plata, ni or, ni vestit. [34] Vosaltres mateixos sabeu que a les meves
necessitats i a les dels qui anaven amb mi, hi han proveït aquestes mans. [35] En tot us he
ensenyat que és treballant així com cal fer-se càrrec dels febles, recordant les paraules
del Senyor Jesús, quan ell mateix va dir: «Fa més feliç donar que rebre»[2787]. [36] Després
d'haver dit això, es posà de genolls i pregà amb tots ells. [37] Hi hagué grans plors de part
de tots, i es tiraven al coll de Pau i el besaven, [38] afligits sobretot per les paraules que els
havia dit, que ja no el veurien més. I l'acompanyaren fins a la nau.

—2288→

21 Itinerari de Milet a Cesarea.— [1] Així que ens haguérem separat d'ells, ens
férem a la mar i, navegant de dret, arribàrem a l'illa de Cos, l'endemà a Rodes i, d'allí, a
Pàtara. [2] Vam trobar una nau que feia la travessia a Fenícia, hi pujàrem i ens férem a la
mar. [3] Arribats a les envistes de Xipre, deixant-la a l'esquerra, vam navegar cap a Síria i
abordàrem a Tir, perquè la nau hi havia de deixar la càrrega. [4] Com que hi vam trobar
els deixebles, ens hi deturàrem set dies; i ells, moguts per l'Esperit, deien a Pau que no

pugés a Jerusalem. [5] Passats aquests dies, partírem acompanyats de tots ells amb les
mullers i els fills fins a fora la ciutat; i, agenollats a la vora del mar, vam pregar, [6] ens
vam acomiadar els uns dels altres i pujàrem a la nau; i ells se'n tornaren a casa seva.
Nosaltres, continuant la navegació des de Tir, arribàrem a Ptolemaida, vam saludar els
germans i ens quedàrem un dia amb ells.

[8] L'endemà partírem i arriaren Cesarea; vam anar a casa de l'evangelista Felip, que
era un dels set, i hi vam posar. [9] Aquest tenia quatre filles, solteres, que profetitzaven. [10]
Ens hi vam quedar bastants dies, i mentrestant baixà de la Judea un profeta que es deia
Àgab. [11] Ens va venir a trobar, i prenent el cenyidor de Pau, es lligà els peus i les mans, i
digué: «Això diu l'Esperit Sant: L'home a qui pertany aquest cenyidor, els jueus el
lligaran així a Jerusalem i el posaran a les mans dels pagans». [12] En sentir això, nosaltres
i els del lloc li pregàvem que no pugés a Jerusalem. [13] Aleshores Pau respongué: «¿Què
feu plorant així i trencant-me el cor? Jo, pel nom del Senyor Jesús, estic disposat no
solament a ser lligat, sinó fins i tot a morir a Jerusalem». [14] I com que no es deixava
convèncer, vam deixar d'insistir tot dient: «Que es faci la voluntat del Senyor».

Pau, «el pres del Crist» (Ac. 21,15 - 28,31)

Arribada de Pau a Jerusalem.— [15] Passats aquests dies, un cop fets els
preparatius, pujàrem a Jerusalem. —2289→ [16] Alguns deixebles vingueren també amb
nosaltres de Cesarea i ens van acompanyar a casa d'un tal Mnasó, de Xipre, antic
deixeble, on havíem de posar. [17] Arribats a Jerusalem, els germans ens van rebre de gust.
[18] L'endemà, Pau va venir amb nosaltres a casa de Jaume, on es reuniren tots els ancians.
[19] Després d'haver-los saludats, els contà una per una les coses que Déu havia fet entre
els pagans per mitjà del seu ministeri. [20] En sentir-ho ells, glorificaven Déu; després li
digueren: «Tu veus, germà, quants milers i milers de jueus hi ha que han cregut, i tots
són zeladors de la Llei. [21] Però han sentit dir de tu que ensenyes a apostatar de Moisès
tots els jueus que viuen entre els pagans dient-los que no circumcidin els seus fills ni
segueix en les usances. [22] Què fem, doncs? Certament, ells sabran que has vingut. [23] Fes,
doncs, això que et diem: tenim quatre homes que tenen fet un vot. [24] Pren-los i purifica't
amb ells, i paga per ells perquè es rapin el cap; i tothom veurà que no hi ha res de tot el
que havien contat de tu, sinó que tu també et portes com un practicant de la Llei. [25] Pel
que fa als pagans que han cregut, ja els vam escriure que s'abstinguin de carns
immolades als ídols, de sang, d'animals ofegats i de fornicació». [26] Llavors Pau prengué
els homes, i l'endemà, purificat amb ells, entrà al temple per anunciar el terme dels dies
de la purificació, en què s'havia de presentar l'ofrena per cadascun d'ells.

Motí contra Pau. És arrestat.— [27] Quan anaven a complir-se els set dies, els jueus
de l'Àsia, que el van veure al temple, amotinaren tot el poble i l'agafaren [28] bo i cridant:
«Israelites, ajudeu-nos! Aquest és l'home que arreu ensenya tothom contra el poble, la
Llei i aquest lloc, i fins ha introduït pagans al temple i ha profanat aquest lloc sant!» [29]
Perquè abans havien vist l'efesi Tròfim a la ciutat amb ell, i es pensaven que Pau l'havia
introduït al temple. [30] Tota la ciutat es va agitar, i el poble hi va córrer. S'apoderaren de
Pau, l'arrossegaren fora del temple, i tot seguit van tancar les portes. [31] Mentre intentaven
de matar-lo, va —2290→ arribar al tribú de la cohort l'avís que tot Jerusalem estava

en confusió. [32] Ell, prenent de seguida soldats i centurions, baixà corrents cap als
amotinats. Aquests, en veure el tribú i els soldats, van parar de donar cops a Pau. [33]
Aleshores el tribu s'acostà, l'agafà i manà que el lliguessin amb dues cadenes, i
preguntava qui era i què havia fet. [34] Però enmig de la multitud, els uns cridaven una
cosa, els altres, una altra. No podent saber res de cert a causa de l'aldarull, va manar que
el conduïssin a la caserna. [35] Quan va arribar als esglaons, hagué de ser portat pels
soldats a causa de la violència de la turba. [36] Perquè el poble seguia en massa cridant:
«Mata'l!» [37] Quan anaven a entrar-lo a la caserna, Pau digué al tribú: «¿M'és permès de
dir-te una cosa?» Ell digué: «Saps grec? [38] ¿No ets, per tant, l'egipci que aquests dies
passats va amotinar i es va endur al desert els quatre mil sicaris?[2788]» [39] Pau replicà: Jo
sóc jueu de Tars, ciutadà d'una ciutat de Cilícia no pas desconeguda. Et demano que em
deixis parlar al poble». [40] El tribú li ho permeté, i Pau, dret dalt dels esglaons, féu senyal
al poble amb la mà. Hi hagué un gran silenci, i aleshores els adreçà la paraula en llengua
hebrea:

22 **Discurs de Pau al poble.**— [1] «Germans i pares: escolteu aquesta meva defensa
davant vostre». [2] Quan sentiren que se'ls adreçava en llengua hebrea feren més silenci. I
continuà: [3] «Jo sóc jueu, nascut a Tars de Cilícia, però educat en aquesta ciutat, instruït
als peus de Gamaliel segons l'estricta observança de la Llei paterna, zelador de Déu,
com tots vosaltres ho sou avui. [4] Jo perseguia a mort aquest Camí, agafant i ficant a la
presó homes i dones, [5] com fins el gran sacerdot n'és testimoni i tot el sanedrí. D'ells fins
i tot havia rebut cartes per als germans de Damasc, i me n'hi anava per endur-me presos
a Jerusalem els qui allà hi havia, perquè fossin castigats. [6] Però em va passar que, quan
hi anava i m'acostava a Damasc, cap al migdia, de sobte, va esclatar del cel una gran
llum al meu voltant. [7] Aleshores vaig caure a terra i vaig —2291→ sentir una veu que
em deia «Saule, Saule, ¿per què em persegueixes?» [8] Jo vaig respondre: «Qui sou,
Senyor?» I em va dir: «Jo sóc Jesús de Natzaret, el qui tu persegueixes». [9] Els qui venien
amb mi van veure també la llum, però no van entendre les paraules del qui em parlava. [10]
Llavors vaig dir: «¿Què haig de fer, Senyor?» I el Senyor em va dir: «Aixeca't, vés a
Damasc, i allí et diran tot el que se't mana que facis». [11] I com que no hi veia a causa de
l'esclat d'aquella llum, vaig arribar a Damasc conduït de la mà dels qui
m'acompanyaven. [12] I un tal Ananies, home venerable segons la Llei, ben reputat de tots
els habitants jueus, [13] em va venir a trobar i, davant meu, em va dir: «Germà Saule,
recobra la vista». I, en aquell moment, vaig veure'l. [14] I ell va dir: «El Déu dels nostres
pares et va predestinar perquè coneguessis la seva voluntat i veiessis el just, i escoltessis
la veu de la seva boca, [15] ja que li has de ser testimoni davant de tots els homes d'allò que
has vist i sentit. [16] I ara, què esperes? Aixeca't, bateja't i renta't dels teus pecats, invocant
el seu nom». [17] Quan vaig tornar a Jerusalem, em va passar que, mentre pregava al
temple, vaig entrar en èxtasi, [18] i el vaig veure que em deia: «Cuita, surt de pressa de
Jerusalem, perquè no acceptaran pas el teu testimoniatge sobre mi». [19] Jo vaig dir:
«Senyor, ells saben que jo empresonava i assotava per les sinagogues els qui creien en
vós, [20] i que quan era vessada la sang del vostre testimoni Esteve, jo també hi era
present, aprovant-ho i guardant els vestits dels qui el mataven». [21] I em va dir: «Vés, que
jo t'enviaré a pobles llunyans».

Reacció adversa del poble.— [22] L'havien anat escoltant fins en aquests mots, però
llavors alçaren la veu «Fora de la terra un tal home, que no és digne de viure!» [23] I com
que ells cridaven i llençaven els mantells i tiraven pols enlaire, [24] el tribú manà que
l'entressin a la caserna, i digué que l'interroguessin amb assots a fi de saber per quin
motiu cridaven així contra ell. [25] Quan l'hagueren estirat amb les corretges, Pau digué al

centurió —2292→ allí present: «¿Us és permès d'assotar un romà, i un que no ha
estat sentenciat?» [26] Quan el centurió sentí això, s'adreçà al tribú i li ho va advertir:
«¿Què vas a fer? Aquest home és romà». [27] Hi anà llavors el tribú i li va dir: «Digue'm:
ets romà, tu?» Ell contestà: «Sí». [28] El tribú continuà: «Jo vaig adquirir aquesta
ciutadania amb una forta suma». Pau replicà: «Doncs, jo la tinc ja de naixement». [29] Els
qui estaven a punt d'assotar-lo s'apartaren d'ell de seguida, i també el tribú va agafar por
en saber que era romà i que l'havia fet lligar.

Pau compareix davant el Sanedrí.— [30] L'endemà, volent saber del cert de què
l'acusaven els jueus, el féu deslligar i ordenà que es reunissin els grans sacerdots i tot el
sanedrí; féu baixar Pau, i el posà davant d'ells. **23** [1] Pau, mirant de fit a fit el sanedrí,
digué «Germans, jo m'he portat amb tota bona consciència davant Déu fins al dia
d'avui». [2] Però el gran sacerdot Ananies[2789] ordenà als qui el custodiaven que li
peguessin a la boca. [3] Llavors Pau li digué: «A tu, t'ha de pegar Déu, paret
emblanquinada! ¿Tu seus per jutjar-me segons la Llei i, violant la Llei, manes que em
peguin?» [4] Els qui el custodiaven li digueren: «¿El gran sacerdot de Déu insultes?» [5] Pau
respongué: «No sabia, germans, que fos gran sacerdot; perquè està escrit: *No maleiràs
el cap del teu poble*». [6] Pau, coneixent que hi havia un partit de saduceus i un altre de
fariseus, clamà enmig del sanedrí: «Germans, jo sóc fariseu, fill de fariseus; és per raó
de l'esperança en la resurrecció dels morts que em judiquen». [7] Al moment que hagué dit
això, s'originà una disputa entre els fariseus i els saduceus, i l'assemblea es dividí. [8]
Perquè els saduceus no admeten la resurrecció, ni l'existència d'àngels, o esperits,
mentre que els fariseus professen la creença en totes tres coses. [9] Aleshores es produí
una gran cridòria; alguns escribes del partit dels fariseus s'aixecaren i pugnaven dient:
«No trobem res de mal en aquest home; ¿i si un esperit o un àngel li hagués parlat?» [10] I
com que s'armava una forta disputa i el tribú temia que no trossegessin —
2293→ Pau, ordenà a la tropa que baixés a treure'l d'enmig d'ells i el conduís a la
caserna.

[11] L'endemà a la nit, se li aparegué el Senyor i li digué «Coratge! Que així com has
donat testimoniatge de mi a Jerusalem, així et cal fer-ho també a Roma».

Complot dels jueus contra Pau.— [12] Quan fou de dia, els jueus feren un complot i
es comprometeren sota jurament a no menjar ni beure que no haguessin matat Pau. [13] I
eren més de quaranta els qui havien fet aquesta conjuració. [14] Aquests van anar a trobar
els grans sacerdots i els ancians i els digueren: «Ens hem compromès sota jurament a no
tastar res fins que hàgim matat Pau. [15] Ara, doncs, vosaltres, juntament amb el sanedrí,
doneu entenent al tribú que us el faci baixar davant vostre com per examinar amb més
atenció el seu cas; nosaltres estem a punt per a matar-lo abans que ell no hagi arribat».

[16] Però el fill de la germana de Pau es va assabentar de l'emboscada; se n'anà a la
caserna, hi entrà i ho contà a Pau. [17] Pau cridà un dels centurions i li digué: «Acompanya
aquest minyó al tribú, que té una cosa a comunicar-li». [18] El centurió el prengué, el portà
al tribú i li digué: «El pres Pau m'ha fet cridar i m'ha pregat que et dugués aquest jove,
que té una cosa a dir-te». [19] El tribú el prengué de la mà i, retirant-se a part, va preguntar-
li: «¿Què és el que tens a comunicar-me?» [20] Ell digué: «Els jueus s'han concertat per
demanar-te que demà facis baixar Pau davant del sanedrí, com si haguessin d'indagar
més exactament alguna cosa sobre ell. [21] Tu, doncs, no te'ls creguis; més de quaranta
homes d'entre ells li preparen una emboscada, i s'han compromès sota jurament a no
menjar ni beure que no l'hagin matat; i ara estan a punt esperant el teu assentiment». [22] El

tribú aleshores acomiadà el jove recomanant-li que no digués a ningú que li havia descobert això.

De Jerusalem és portat a Cesarea.— 23 Llavors féu cridar dos dels centurions i els digué: «Tingueu preparats dos-cents soldats per —2294→ a anar a Cesarea i setanta de cavall i dos-cents llancers, des de les nou de la nit. 24 I que hi hagi cavalcadures a punt per a fer-hi muntar Pau i portar-lo amb seguretat al governador Fèlix». 25 I va escriure una carta en aquests termes: 26 «Claudi Lisies saluda el molt excel·lent governador Fèlix. 27 Aquest home havia estat agafat pels jueus, i ja estaven a punt de matar-lo, quan hi vaig acudir amb la tropa i el vaig alliberar, en saber que era romà. 28 Volent conèixer el motiu pel qual l'acusaven, el vaig fer baixar davant el sanedrí. 29 He trobat que l'acusaven sobre qüestions de la Llei d'ells, però que no tenia cap càrrec mereixedor de mort o de presó. 30 Com que m'han avisat que hi hauria una emboscada contra aquest home, te l'he enviat tot seguit, i he advertit també als acusadors que diguin davant teu el que tinguin contra ell».

Dos anys de captivitat a Cesarea.— 31 Els soldats, tal com els havien ordenat, prengueren Pau i el conduïren de nit a Antipatrís. 32 L'endemà, van deixar que se n'anessin amb ells els de cavall, i se'n tornaren a la caserna. 33 Arribats els de cavall a Cesarea, donaren la carta al governador i li presentaren també Pau. 34 Després d'haver-la llegida, preguntà de quina província era i, quan va saber que era de Cilícia, li digué: 35 «T'escoltaré quan hauran vingut també els teus acusadors». I ordenà que fos custodiat al pretori d'Herodes.

24 Pau davant de Fèlix. 1 Cinc dies després, el gran sacerdot Ananies baixà amb alguns ancians i amb un tal Tèrtul, advocat, els quals van deposar davant el governador contra Pau. 2 Citat aquest, Tèrtul començà l'acusació dient: «Que gràcies a tu gaudim de molta pau i de les millores fetes per la teva providència en bé d'aquesta nació, 3 en tot i per tot ho reconeixem, excel·lentíssim Fèlix, amb tota mena d'accions de gràcies. 4 Però, per no entretenir-te massa et, prego que ens escoltis breument amb la teva benevolència. 5 Hem trobat aquesta pesta d'home, que promou discòrdies entre tots els jueus que hi ha —2295→ pel món, i és capdavanter de la secta dels natzarens, 6 i que fins el temple va intentar de profanar; nosaltres aleshores vam agafar-lo[2790]. 8 Interrogant-lo, tu mateix podràs conèixer per ell totes aquestes coses de què l'acusem». 9 Els jueus també s'hi adherien afirmant que era així.

Autodefensa de Pau.— 10 Aleshores Pau, un cop el governador li hagué fet senyal de parlar, va respondre «Sabent que de molts anys ençà ets jutge d'aquesta nació, confiadament faré la meva defensa. 11 Tu pots saber que no fa més de dotze dies que vaig pujar a adorar a Jerusalem. 12 I que ni al temple, ni a les sinagogues, ni per la ciutat no m'han trobat discutint amb ningú o fent avalotar la gent. 13 Ni poden provar-te les coses de què ara m'acusen. 14 Et confesso, però, això: que segons el Camí que ells anomenen heretgia serveixo el Déu dels pares, creient en tot allò que és segons la Llei i en tot allò que hi ha escrit en els Profetes; 15 tenint en Déu l'esperança que ells mateixos també tenen: que hi haurà resurrecció de justos i d'injustos. 16 Per això, jo també m'esforço a tenir sempre una consciència irreprotxable davant de Déu i davant dels homes. 17 Al cap de molts anys, he vingut per fer almoines al meu poble i sacrificis; 18 és així que uns jueus de l'Àsia em van trobar purificat al temple, i no pas enmig de la gent ni de cap avalot; 19 ells haurien hagut de comparèixer davant teu i acusar-me, si res tenien contra mi. 20 O bé que aquests mateixos diguin quin delicte em van trobar quan jo era davant

del sanedrí, [21] si no és aquell crit que vaig fer enmig d'ells: «És per raó de la resurrecció
dels morts que jo sóc jutjat avui per vosaltres».

[22] Fèlix, que coneixia força bé les coses referents al Camí, els diferí la causa dient:
«Quan baixi el tribú Lisies, decidiré el vostre afer». [23] I ordenà al centurió que el
custodiessin, però tenint-li consideració i sense impedir a cap dels seus d'assistir-lo.

[24] Alguns dies després, es presentà Fèlix amb la seva muller Drusil·la[2791], que era
jueva; féu anar a cercar Pau i l'escoltà sobre la fe en —2296→ Jesús, el Messies. [25]
Però, quan parlà sobre la justícia, la continència i el judici futur, Fèlix, esglaiat,
respongué: «Per ara, vés-te'n; quan tingui ocasió ja et faré cridar». [26] Ell esperava al
mateix temps que Pau li donaria diners; per això, molt sovint el feia anar a buscar i
conversava amb ell. [27] Passats dos anys, Fèlix va rebre per successor Porci Festus[2792];
però, volent congraciar-se els jueus, Fèlix deixà Pau a la presó.

25 Pau davant de Festus. Apel·la al Cèsar. [1] Quan Festus arribà a la província, al
cap de tres dies va pujar de Cesarea a Jerusalem. [2] Els grans sacerdots i els principals
dels jueus se li presentaren acusant Pau [3] i, com demanant-li sana gràcia, li pregaven
contra ell que el fes venir a Jerusalem, mentre ells li preparaven una emboscada per
matar-lo pel camí. [4] Però Festus respongué que Pau era custodiat a Cesarea, i que ell
mateix se n'hi havia d'anar aviat. [5] «Que els principals de vosaltres, doncs, baixin amb
mi —digué— i, si aquest home és culpable d'alguna cosa, que l'acusin». [6] I, després
d'haver passat entre ells no més de vuit o deu dies, baixà a Cesarea, i l'endemà s'assegué
al tribunal i ordenà que duguessin Pau. [7] Així que aquest va comparèixer, el voltaren els
jueus que havien baixat de Jerusalem, i presentaren contra ell moltes i greus acusacions
que no podien provar, [8] mentre Pau es defensava: «No he faltat gens ni contra la Llei
dels jueus, ni contra el temple, ni contra el Cèsar». [9] Però Festus, volent congraciar-se
els jueus, respongué a Pau: «¿Vols pujar a Jerusalem i ser jutjat allà de tot això davant
meu?» [10] Però Pau digué: «Em trobo davant del tribunal del Cèsar, on haig de ser jutjat.
Als jueus, no els he fet cap tort, com tu mateix saps molt bé. [11] Per tant, si sóc reu
d'algun delicte o he comès alguna falta que mereixi la mort, no refuso de morir; però, si
no hi ha res d'això de què aquests m'acusen, ningú no pot posar-me a les seves mans:
apel·lo al Cèsar». [12] Llavors Festus, després de deliberar amb el consell, va respondre:
«Has apel·lat al Cèsar; al Cèsar aniràs».

—2297→

Festus parla de Pau al rei Agripa.— [13] Passats alguns dies, el rei Agripa[2793] i
Bernica arribaren a Cesarea per saludar Festus. [14] Com que s'hi van entretenir molts dies,
Festus exposà així al rei el cas de Pau: «Hi ha un home, deixat pres per Fèlix; [15] quan jo
era a Jerusalem se'm presentaren els grans sacerdots i els ancians dels jueus demanant
contra ell una condemna. [16] Jo els vaig respondre que no és costum dels romans de
lliurar cap home abans que l'acusat tingui acarats els acusadors i que trobi avinentesa de
defensar-se de l'acusació. [17] Ells, aleshores, em van acompanyar fins aquí, i sense cap
dilació l'endemà em vaig asseure al tribunal i vaig ordenar que duguessin aquest home. [18]
Els acusadors que eren presents no van adduir contra ell cap acusació dels delictes que
jo sospitava; [19] només tenien contra ell algunes qüestions sobre la pròpia religió i sobre
un tal Jesús mort, que Pau afirmava que vivia. [20] Trobant-me indecís en aquest assumpte,
li vaig dir si volia anar a Jerusalem i ser jutjat allí sobre això. [21] Però com que Pau va
reclamar que el seu cas es reservés a la decisió de l'August[2794], vaig ordenar que fos

custodiat fins que el pugui enviar al Cèsar». [22] Llavors Agripa digué a Festus: «Jo també
voldria sentir aquest home». Ell li digué: «Demà el sentiràs».

[23] L'endemà, doncs, Agripa i Bernica hi anaren amb gran pompa, entraren a la sala
d'audiència amb els tribuns i els personatges més importants de la ciutat i, a una ordre
de Festus, Pau fou introduït. [24] Aleshores Festus digué: «Rei Agripa i tots els aquí
presents amb nosaltres: vegeu aquest home contra el qual tota l'assemblea dels jueus se
m'ha adreçat, tant a Jerusalem com aquí, cridant que ja no havia de viure més. [25] Jo, però,
he comprovat que no havia fet res que mereixi la mort; amb tot, com que ell ha apel·lat a
l'August, he decidit d'enviar-l'hi. [26] Sobre ell no tinc res de cert per a escriure al
Senyor[2795]; per això, l'he fet comparèixer davant vostre, i sobretot davant teu, rei
Agripa, a fi que, després de l'interrogatori, sàpiga què haig d'escriure. [27] Perquè em
sembla absurd d'enviar un —2298→ [28] pres sense indicar els càrrecs que hi ha contra
ell».

26 **Pau davant d'Agripa.** [1] Agripa digué a Pau «T'és permès de parlar a favor
teu». Aleshores Pau, estenent la mà, féu la seva defensa: [2] «Em tinc per sortós, rei
Agripa, d'haver de defensar-me avui davant teu de totes les coses de què m'acusen els
jueus, [3] perquè ets un gran coneixedor de tots els costums i les qüestions dels jueus; per
això, et prego que m'escoltis pacientment. [4] Doncs, bé: la meva vida, d'ençà de la meva
joventut, passada des del començament en el si de la meva nació i a Jerusalem, tots els
jueus la saben. [5] Em coneixen ja des del principi, si en volen donar testimoniatge, i
saben que he viscut segons la secta més rigorosa de la nostra religió: com a fariseu. [6] I
ara em sotmeten a judici per l'esperança en la promesa que Déu va fer als nostres pares, [7]
promesa que esperen atènyer les nostres dotze tribus servint-lo amb diligència nit i dia.
Per aquesta esperança, o rei, m'acusen els jueus. [8] ¿Què trobeu d'increïble que Déu
ressusciti els morts? [9] Jo, doncs, em vaig creure obligat a combatre per tots els mitjans el
nom de Jesús de Natzaret. [10] I així ho vaig fer a Jerusalem; molts dels sants, els vaig
tancar a la presó, amb facultats rebudes dels grans sacerdots; i, quan els mataven, jo hi
aportava el meu vot. [11] Els castigava sovint per totes les sinagogues i els obligava a
blasfemar i, ple d'ira contra ells a més no poder, els perseguia fins i tot a les ciutats de
fora. [12] Així, tot anant a Damasc amb plens poders i missió dels grans sacerdots, [13] al
migdia, o rei, vaig veure pel camí una llum vinguda del cel i més brillant que el sol, que
resplendia entorn meu i dels qui anaven amb mi. [14] Tots vam caure a terra, i vaig sentir
una veu que em deia en llengua hebrea: «Saule, Saule, ¿per què em persegueixes? Dura
cosa t'és de reguitnar contra l'esperó». [15] Jo vaig dir: «¿Qui sou, Senyor?» I el Senyor va
dir: Jo sóc Jesús, el qui tu persegueixes. [16] Però aixeca't, posa't dret; que m'he aparegut a
tu per fer-te ministre i testimoni d'allò que de —2299→ mi has vist i d'allò que de mi
veuràs. [17][2796] I *et deslliuraré* del poble i *de les nacions, a les quals t'envio* [18][2797] *perquè els
obris els ulls*, a fi que tornin *de les tenebres a la llum*, i del poder de Satanàs a Déu;
perquè obtinguin la remissió dels pecats i l'heretatge amb els qui han estat santificats per
la fe en mi». [19] Així, rei Agripa, no vaig ser infidel a la visió celestial; [20] al contrari, als de
Damasc primer, després a Jerusalem, a tota la regió de la Judea i als pagans, els
predicava que es penedissin i es convertissin a Déu fent obres dignes de la conversió. [21]
Per aquesta raó, els jueus em van agafar al temple i intentaven de matar-me. [22] Auxiliat,
doncs, amb l'ajut de Déu, em sostinc fins al dia d'avui, donant testimoniatge a petits i
grans, sense dir res fora d'allò que els profetes i Moisès van anunciar que vindria: [23] que
el Messies havia de patir; que, ressuscitat el primer d'entre els morts, havia d'anunciar la
llum al poble i als pagans».

Interrupció de Festus i Agripa. Resposta de Pau. [24] Mentre ell parlava així en
defensa seva, Festus cridà: «Ets boig, Pau! Les moltes lletres et fan perdre el cap». [25]
Però Pau li digué: «No sóc boig, excel·lentíssim Festus, sinó que dic paraules de veritat
i de seny. [26] Que prou està informat d'aquestes coses el rei, a qui parlo amb tanta
confiança, perquè no crec que ignori cap d'aquestes coses; no és pas en un racó que ha
passat això. [27] ¿Creus, rei Agripa, en els profetes? Ja sé que hi creus». [28] Agripa digué
llavors a Pau: «Per poc que em convences de fer-me cristià!» [29] I Pau: «Tant de bo
volgués Déu que per poc o per molt, no solament tu, sinó també tots els qui avui
m'escolten, esdevinguessin tals com jo sóc, però sense aquestes cadenes!»

[30] El rei s'aixecà, i també el governador, Bernica i tots els qui seien amb ells. [31] Bo i
anant-se'n parlaven entre ells «Aquest home no ha fet res que mereixi la mort o la
presó». [32] I Agripa digué a Festus: «Se l'hauria pogut deixar anar, si no hagués apel·lat al
Cèsar».

27 De Cesarea a Bells Ports.— [1] Quan fou —2300→ decidit que ens
embarquéssim cap a Itàlia, posaren Pau i alguns altres presos a les mans d'un centurió
que es deia Juli, de la cohort Augusta. [2] Vam pujar en una nau adramitina que estava a
punt de navegar cap a les costes de l'Àsia i ens férem a la mar; venia amb nosaltres
Aristarc, macedoni de Tessalònica. [3] L'endemà, arribàrem a Sidó; i Juli, usant amb Pau
d'un tracte humanitari, li permeté d'anar a veure els seus amics i de rebre'n els serveis. [4]
D'allà ens vam fer a la mar i navegàrem a recer de Xipre, perquè els vents eren
contraris; [5] travessàrem el mar de la Cilícia i de la Pamfília, i arribàrem a Mira de la
Lícia. [6] Allà va trobar el centurió una nau alexandrina que navegava cap a Itàlia, i ens hi
féu pujar. [7] Durant molts dies navegàrem lentament i vam arribar amb treballs enfront de
Cnidos; el vent no ens era favorable, i navegàrem a sotavent de Creta, per Salmó. [8] La
vam costejar amb treballs, i arribàrem en un indret anomenat Bells Ports, prop del qual
hi havia la població de Lasea.

[9] Havia transcorregut bastant de temps, i la navegació ja es feia perillosa, perquè
fins havia passat ja el dejuni[2798]. Pau els advertia: [10] «Companys, em fa l'efecte que la
navegació es farà amb perill i greu perjudici no solament de la càrrega i de la nau, sinó
també de les nostres vides». [11] Però el centurió feia més cas del pilot i del patró que no
pas de les paraules de Pau. [12] D'altra banda, el port no era apropiat per a hivernar-hi. La
majoria, doncs, foren del parer de salpar d'allí per veure si podíem atènyer Fènix, port
de Creta que mira en direcció del sud-oest i del nord-oest, per passar-hi l'hivern. [13] Es va
girar aleshores brisa de migjorn, i, creient que ja podien assolir el seu propòsit, llevaren
àncores i costejaren Creta de prop.

Tempesta i naufragi.— [14] Però no gaire temps després, es precipità sobre l'illa un
vent huracanat que s'anomena euraquiló; [15] la nau fou arrossegada i, no podent fer front
al vent, ens vam abandonar a la deriva. [16] Aleshores passàrem rabent a recer d'una illa
anomenada Cauda, i amb prou feines ens poguérem —2301→ apoderar del bot. [17] Un
cop hissat, empraren cables per a cintrar la nau; acabat, per por d'anar a parar contra la
Sirte[2799], arriaren l'ormeig i anaven a la deriva. [18] Però, com que érem furiosament
sacsejats pel temporal, l'endemà van alleugerir la nau. [19] El tercer dia, amb les pròpies
mans llençaren els ormeigs de la nau. [20] Durant molts dies no apareixien ni el sol ni les
estrelles, i teníem a sobre un gran temporal; així, s'esvaïa ja tota esperança de salvar-
nos.

21 Ja feia dies que no havien menjat; llavors Pau, dret enmig d'ells, digué: «Més
valia, companys, que m'haguéssiu cregut, i no haguéssim sortit de Creta; ens hauríem
estalviat aquest perill i aquesta pèrdua. 22 Ara, però, us exhorto a tenir coratge, perquè no
es perdrà cap vida, sinó només la nau. 23 Aquesta nit se m'ha aparegut un àngel del Déu a
qui pertanyo i el qual adoro, 24 i m'ha dit: «No tinguis por, Pau; cal que et presentis
davant del Cèsar; mira, Déu t'ha fet gràcia de tots els qui naveguen amb tu». 25 Per tant,
animeu-vos, companys, que tinc fe en Déu que serà així tal com m'ha estat dit. 26 Hem
d'anar a parar en alguna illa».

27 A la catorzena nit d'anar a la deriva per l'Adriàtic, entorn de mitjanit els mariners
sospitaren que se'ls acostava alguna terra. 28 Van calar la sonda, i hi trobaren vint braces;
un poc més enllà, van calar novament la sonda, i hi trobaren quinze braces. 29 Tement
aleshores que no anéssim a parar contra uns esculls, van tirar quatre àncores des de
popa, i frisaven perquè es fes de dia. 30 Els mariners intentaven de fugir de la nau, i
arriaven el bot al mar amb el pretext d'anar a estirar les àncores de proa. 31 Pau digué
aleshores al centurió i als soldats: «Si aquests no es queden a la nau, vosaltres no us
podeu salvar». 32 Llavors els soldats tallaren les cordes del bot i el deixaren caure. 33
Mentre s'anava fent de dia, Pau exhortava tothom a prendre aliment: «Avui ja fa catorze
dies que, tot esperant, esteu dejuns, sense prendre res. 34 Per tant, us recomano que
prengueu aliment, perquè us convé per a poder-vos salvar. —2302→ Que no es
perdrà ni un cabell del cap de ni un de vosaltres». 35 Havent dit això, prengué pa, donà
gràcies a Déu davant de tots, el partí i es posà a menjar. 36 Aleshores tots, encoratjats,
prengueren també aliment. 37 En conjunt, érem a la nau dues-centes setanta-sis persones.
38 Un cop satisfets, alleugeriren la nau tirant el blat al mar. 39 Quan fou de dia, no
reconeixien la terra; però albiraven un golf que tenia platja, on resolgueren d'empènyer
la nau, si podien. 40 Van soltar les àncores, que abandonaren al mar, i afluixaren els
lligams dels timons; hissaren al vent la vela del trinquet, i feren proa cap a la platja. 41
Però van ensopegar contra un banc entre dues mars, i van amorrar-hi la nau; i la proa,
clavada, restava immòbil, mentre la popa es desfeia per la violència de les onades. 42 Els
soldats foren del parer de matar els presos, de por que algun, nedant, no s'escapés. 43
Però el centurió, que volia salvar Pau, no els permeté d'executar aquell propòsit, i
ordenà que els qui sabien de nedar es tiressin primer i guanyessin la costa, 44 i els altres,
qui sobre taulons, qui sobre desferres de la nau. I així tots arribaren bé en terra.

28 A l'illa de Malta.— 1 Un cop salvats, vam saber que l'illa s'anomenava Malta. 2
Els indígenes ens tractaren amb una humanitat poc corrent: van encendre una foguera i
ens acolliren a tots a causa de la pluja que queia i del fred. 3 Pau havia aplegat un manat
de branques seques, i, en tirar-lo al foc, un escurçó que fugia per efecte de l'escalfor se li
agafà a la mà. 4 Quan els indígenes veieren la bèstia penjant-li de la mà, es deien els uns
als altres: «De segur que aquest home és un assassí; després d'haver-se salvat del mar, la
justícia[2800] no el deixa viure». 5 Però ell es va espolsar la bèstia sobre el foc, i no en va
sofrir cap dany. 6 Ells esperaven que s'inflaria o que cauria mort sobtadament. Però,
després d'esperar molt, veient que no li passava res de nou, canviaren de parer i deien
que era un déu.

7 Als encontorns d'aquell lloc, tenia unes propietats el principal de l'illa, que es —
2303→ deia Publi, el qual ens acollí i ens albergà amicalment tres dies. 8 Justament el
pare de Publi feia llit, atacat de febres i de disenteria; Pau l'anà a veure, va pregar, li va
imposar les mans i el posà bo. 9 Després d'aquest fet, els altres de l'illa que estaven

malalts també hi anaven i eren curats. [10] Tots ells ens complimentaren amb molts d'honors i, quan partírem, ens van proveir de tot allò necessari.

De Malta a Roma.— [11] Al cap de tres mesos, ens férem a la mar en una nau alexandrina que havia hivernat a l'illa, que duia per insígnia els Diòscurs. [12] Vam atracar a Siracusa i ens hi aturàrem tres dies. [13] D'allà, costejant, vam atènyer Règium; un dia després es girà migjorn, i el segon dia arribàrem a Putèoli, [14] on vam trobar uns germans que ens pregaren que ens quedéssim amb ells set dies. I així arribàrem a Roma. [15] Els germans d'allí, que van tenir notícia de nosaltres, ens sortiren a rebre fins al Fòrum d'Appi i Tres-Tavernes. Pau, en veure'ls, donà gràcies a Déu i s'animà. [16] Quan haguérem entrat a Roma, fou permès a Pau de viure en privat, amb el soldat que el custodiava.

Entrevista amb els jueus de Roma.— [17] Al cap de tres dies convocà els principals d'entre els jueus i, quan foren reunits, els digué: «Jo, germans, sense haver fet res contra el poble ni contra els costums dels pares, des de Jerusalem he estat lliurat pres als romans. [18] Aquests, després d'haver-me interrogat, volien deixar-me anar, perquè no hi havia en mi cap causa de mort. [19] Però, com que els jueus s'hi oposaven, em vaig veure obligat a apel·lar al Cèsar, no pas perquè tingués res de què acusar la meva nació. [20] Per aquest motiu, doncs, he demanat de veure-us i parlar-vos; perquè és per l'esperança d'Israel que porto aquesta cadena». [21] Ells li digueren: «Nosaltres ni hem rebut de la Judea cap carta sobre tu, ni cap dels germans que han arribat no ens ha contat ni ens ha dit de tu res de mal. [22] Però desitjaríem sentir de tu mateix el que penses; perquè, sobre aquesta secta, sabem prou que a tot arreu la contradiuen». —2304→ [23] Li van assenyalar dia, i l'anaren a trobar en major nombre al seu domicili. En l'exposició que els feia donava testimoniatge del Regne de Déu, i els persuadia sobre Jesús per la Llei de Moisès i pels Profetes, del matí al vespre. [24] Uns es deixaven convèncer pel que deia, però d'altres no creien. [25] Quan, desavinguts entre ells, se separaven, Pau no digué sinó una sola cosa: «Bé va parlar l'Esperit Sant als nostres pares, per mitjà del profeta Isaïes, [26][2801] quan digué: *Vés a trobar aquest poble i digues: Escoltareu atentament, i no comprendreu; mirareu fixament, i no hi veureu.* [27] *Perquè s'ha endurit el cor d'aquest poble, han escoltat amb orelles mal disposades, i han aclucat els ulls; no fos cas que hi veiessin amb els ulls, hi sentissin amb les orelles, comprenguessin amb el cor, i es convertissin, i jo els guarís.* [28] Sapigueu, doncs, que aquesta salvació de Déu ha estat enviada als pagans; i ells sí, que escoltaran».

Dos anys a Roma.— [29][2802] [30] Va quedar-se dos anys sencers al domicili que s'havia llogat, i rebia tots els qui acudien a ell, [31] predicava el Regne de Déu i ensenyava allò que es refereix al Senyor Jesucrist amb tota ardidesa, sense cap impediment[2803].

Epístoles de Sant Pau[2804]

Epístola als romans (Rm. 1,1 - 16,27)[2805]

1 Adreça i salutació.— [1] Pau, servent de Jesucrist, apòstol per vocació[2806], escollit
per a anunciar l'evangeli de Déu [2] —que ja havia promès per mitjà dels seus profetes en
les Escriptures Santes, [3] sobre el seu Fill (nascut del llinatge de David segons la carn, [4]
constituït Fill de Déu en poder[2807], segons l'esperit de santedat, des de la seva
resurrecció d'entre els morts), Jesucrist, Senyor nostre, [5] de qui hem rebut gràcia i
apostolat per a procurar, a glòria del seu nom, l'obediència de la fe —2305→ en tots
els pobles, [6] entre els quals sou també vosaltres, cridats per Jesucrist—, 7 a tots els
estimats de Déu que viuen a Roma, sants per vocació: gràcia i pau a vosaltres de part de
Déu, Pare nostre, i del Senyor Jesucrist.

Acció de gràcies i manifestació del desig de veure Roma.— [8] En primer lloc,
dono gràcies al meu Déu, per Jesucrist, a causa de tots vosaltres, perquè a tot el món
parlen de la vostra fe. [9] Déu, a qui dono culte amb el meu esperit, predicant l'evangeli
del seu Fill, m'és testimoni de com faig contínuament memòria de vosaltres; [10] demano
sempre en les meves oracions de poder obtenir finalment, per voluntat de Déu, una
ocasió favorable de venir cap a vosaltres. [11] Perquè anhelo de veure-us per comunicar-
vos algun do espiritual que us consolidi; [12] és a dir, per confortar-nos mútuament, estant
entre vosaltres, amb la fe que cras és comuna a vosaltres i a mi. [13] No vull que ignoreu,
germans, que moltes vegades m'he proposat de venir a veure-us —i n'he estat impedit
fins ara— per recollir també entre vosaltres algun fruit, com entre els altres pobles. [14]
Em dec als grecs[2808] i als bàrbars, als savis i als ignorants. [15] Per això, pel que fa a mi,
desitjo d'anunciar-vos l'evangeli també a vosaltres, els qui esteu a Roma.

Tema de l'epístola.— [16] Perquè no m'avergonyeixo de l'evangeli, que és el poder
de Déu per a salvar tot aquell qui creu, el jueu primerament, i després el grec[2809]. [17] Ja
que en l'evangeli es revela la justícia de Déu[2810], de fe en fe, tal com està escrit: Qui és
just per la fe viurà.

Els pagans i els jueus necessiten la justificació (Rm. 1,18 - 3,20)

Culpabilitat dels pagans. [18] La ira de Déu, en efecte, es revela des del cel contra
tota impietat i tota injustícia dels homes que posseeixen la veritat, però es comporten
injustament; [19] perquè allò que pot ser conegut de Déu els és manifestat, ja que Déu els
ho ha manifestat. —2306→ [20] En efecte, allò que ell té d'invisible, com el seu poder
etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència a través
de les seves obres, de manera que són inexcusables; [21] ja que, després de conèixer Déu,
no el glorificaren ni li donaren gràcies com a Déu, sinó que es van abandonar als seus
vans pensaments i se'ls va entenebrir el cor insensat. [22] Pretenent de ser savis, es tornaren
necis, [23][2811] *canviaren la glòria* del Déu immortal *per una imatge* que representa un
home mortal, ocells, quadrúpedes i rèptils.

Càstig dels pagans.— [24] Per això, Déu els lliurà[2812] a la impuresa, segons les
cobejances dels seus cors, perquè ells mateixos deshonressin els propis cossos; [25] ells,
que havien canviat la veritat de Déu per la mentida i havien reverenciat i donat culte a la
criatura en lloc del Creador, que és beneït pels segles. Amén.

[26] Per això, Déu els lliurà a passions deshonroses: les seves dones van canviar l'ús
natural pel que és contra natura; [27] i semblantment els homes, abandonant l'ús natural de

les dones, es van abrusar en el desig dels uns pels altres; homes que amb homes
cometen accions vergonyoses, i reben així en ells mateixos una recompensa digna de la
seva aberració. [28] Pel fet de no haver buscat de tenir un coneixement convenient de Déu,
Déu els lliurà a sentiments inconvenients, a obrar coses indecoroses, [29] plens de tota
injustícia, dolenteria, avarícia, maldat, plens d'enveja, homicidi, baralles, engany,
malignitat, detractors, [30] difamadors, avorridors de Déu, insolents, orgullosos, fanfarrons,
enginyosos per al mal, rebels als seus pares, [31] inconsiderats, deslleials, sense cor, sense
compassió. [32] Ells, tot i conèixer bé la sentència de Déu, que els qui cometen tals accions
són dignes de mort, no solament les fan, sinó que estan d'acord encara amb els qui les
cometen.

2 Culpabilitat dels jueus. [1] Per això, no tens excusa, tu, qualsevol qui judiques;
perquè pel fet de judicar l'altre, et condemnes tu mateix; —2307→ ja que tu que
judiques, comets les mateixes accions. I [2] sabem que la sentència de Déu sobre els qui
cometen tals accions és segons la veritat. [3] ¿I et penses, tu, que judiques els qui cometen
tals accions, i les fas igualment, que defugiràs el judici de Déu? [4] ¿O és que menysprees
la riquesa de la seva bondat, de la seva paciència i de la seva longanimitat, i desconeixes
que la bondat de Déu t'invita al penediment? [5] Pel teu enduriment i per la impenitència
del teu cor, et vas acumulant ira per al dia de la ira[2813], quan es manifestarà el just judici
de Déu, [6][2814] que *retribuirà cadascun segons les seves obres:* [7] la vida eterna per als qui
amb la perseverança en les bones obres busquen la glòria, l'honor i la immortalitat; [8]
però la ira i la indignació per als rebels, indòcils a la veritat i dòcils a la injustícia. [9]
Tribulació i angoixa a tothom qui practica el mal, al jueu primerament, i després al grec;
[10] però glòria, honor i pau a tothom qui practica el bé, al jueu primerament, i després al
grec; [11] que Déu no fa accepció de persones.

Jueus i pagans seran jutjats segons la llei respectiva.— [12] Perquè tots els qui
pecaren sense la Llei, sense la Llei també es perdran; i tots els qui pecaren tenint la Llei,
per la Llei seran judicats. [13] No són els qui escolten la Llei els qui són justos davant de
Déu, sinó que són els qui compleixen la Llei els qui seran justificats. [14] En efecte, quan
els pagans que no tenen llei compleixen per inclinació de la naturalesa els preceptes de
la Llei, ells, sense tenir llei, són llei per a ells mateixos; [15] així demostren que les obres
de la Llei són escrites en els seus cors, com ho provarà el testimoniatge de la pròpia
consciència, així com els raonaments amb què mútuament s'acusin o es defensin, [16] el dia
que Déu judicarà les accions secretes de l'home, per Jesucrist, segons el meu evangeli.

El jueu serà més culpable en ser transgressor. [17] I, si tu ostentes el nom de jueu, i
estàs satisfet de la Llei, et glories en Déu, [18] coneixes la seva voluntat, aproves o
desaproves les diverses —2308→ coses, instruït com ets en la Llei, [19] i et refies de ser
tu mateix guia de cecs, llum dels qui viuen en les tenebres, [20] educador dels qui no tenen
seny, mestre dels infants, perquè tens en la Llei la regla de la ciència i de la veritat... [21]
Tu, doncs, que ensenyes un altre, no t'ensenyes a tu mateix? Tu que prediques de no
robar, robes? [22] Tu que dius que no es cometi adulteri, comets adulteri? Tu que abomines
els ídols, ¿robes els objectes del temple? [23] Tu que et glories de la Llei, ¿deshonores Déu
amb la transgressió de la Llei? [24][2815] *perquè per culpa vostra el nom de Déu és blasfemat
entre els pagans, segons que està escrit.*

La circumcisió veritable és la del cor.— [25] Certament, la circumcisió és profitosa,
si observes la Llei; però, si ets transgressor de la Llei, la teva circumcisió es torna
incircumcisió. [26] Si, doncs, l'incircumcís guarda els preceptes de la Llei, ¿la seva

incircumcisió no serà tinguda per circumcisió? [27] Així, el qui és físicament incircumcís,
però compleix la Llei, et judicarà a tu que, tenint la lletra i la circumcisió, ets
transgressor de la Llei. [28] Perquè no és pas jueu el qui ho apareix exteriorment, ni és
circumcisió la que apareix exteriorment, en la carn; [29] sinó que és jueu el qui ho és
interiorment, i la circumcisió és la del cor, segons l'esperit, no segons la lletra; aquest és
el qui té l'aprovació, no pas dels homes, sinó de Déu.

3 Les prerrogatives del jueu no l'alliberen del judici.— [1] ¿Quina és, doncs, la
superioritat del jueu? ¿Quina és la utilitat de la circumcisió? [2] Gran en tots sentits.
Primerament perquè els foren confiades les paraules de Déu. [3] Doncs, què? Si alguns no
van creure, ¿la seva incredulitat anul·larà pot ser la fidelitat de Déu? [4][2816] De cap
manera! Déu ha de ser necessàriament verídic, i *tot home és mentider*, tal com està
escrit: *Per tal que sigueu justificat en les vostres paraules i triomfeu quan us judiquin.* [5]
Però, si la nostra injustícia demostra la justícia de Déu, ¿què direm? ¿Potser Déu és
injust en donar curs a la ira? —parlo humanament—[2817]. [6] De cap —2309→ manera!
Altrament, ¿com jutjaria Déu el món? [7] I si, per la meva mentida, ressalta més la veritat
de Déu a glòria seva, ¿per què seré jo encara jutjat com un pecador? [8] I ¿per què —com
alguns, calumniant-nos, ens acusen que diem— no fem el mal perquè en vingui el bé?
Doctrina que aquests condemnen amb tota raó.

Jueus i grecs estan dominats pel pecat.— [9] Doncs, què? ¿Som superiors,
nosaltres?[2818] No, absolutament; perquè ja hem provat que tant jueus com grecs, tots
estan sota el domini del pecat, [10][2819] tal com està escrit: *No hi ha cap just, ni un de sol.* [11]
No hi ha qui tingui enteniment, no hi ha qui busqui Déu. [12] *Tots s'han desviat, tots*
alhora s'han pervertit. No hi ha qui faci el bé, no n'hi ha ni un de sol. [13] *Un sepulcre*
obert és la seva gorja, amb les seves llengües tramen enganys, verí d'àspids hi ha sota
els seus llavis[2820]. [14] *La seva boca és plena de maledicció i d'amargor*[2821]. [15][2822] *Àgils són*
els seus peus per a vessar sang; [16] *ruïna i dissort en els seus camins,* [17] *i no han conegut*
el camí de la pau. [18][2823] *Davant dels seus ulls no hi ha temor de Déu.* [19] I sabem que tot
allò que diu la Llei, ho diu als qui estan sota la Llei per tancar la boca a tothom i perquè
tot el món hagi de reconèixer la seva culpa davant de Déu; [20][2824] ja que *ningú no serà*
justificat davant d'ell per les obres de la Llei: per la Llei ve el coneixement del pecat.

La justificació per la fe en Jesucrist (Rm. 3,21 - 4,25)

La justícia és aconseguida per la fe en Jesucrist. [21] Ara, però, es manifesta sense
la Llei la justícia de Déu, testimoniada per la Llei i pels profetes; [22] justícia de Déu, per
la fe en Jesucrist, per a tots els qui creuen; ja que no hi ha pas distinció. [23] Tots, en
efecte, van pecar i es troben privats de la glòria de Déu[2825] [24] perquè siguin justificats
gratuïtament mitjançant la seva gràcia[2826], per la redempció que s'obté en el Crist Jesús,
[25] el qual ha estat posat per Déu com l'instrument de propiciació[2827] en la seva sang, per
la fe, a fi de manifestar la seva justícia, després d'haver tolerat els pecats passats —
2310→ [26] en temps de la paciència de Déu, amb vista a manifestar la seva justícia en el
temps present, per tal que ell sigui just i justificador del qui té la fe en Jesús.

[27] ¿On és, doncs, el dret de gloriar-se? Ha quedat exclòs. Per quina llei? ¿La de les
obres? No, sinó per la llei de la fe. [28] Perquè comptem que l'home és justificat per la fe,

sense les obres de la Llei. [29] ¿O és que Déu ho és solament dels jueus? ¿No ho és també
dels no jueus? Sí, també dels no jueus, [30] ja que hi ha un sol Déu que justificarà el
circumcís en virtut de la fe, i l'incircumcís per mitjà de la fe. [31] ¿Traiem, doncs, el seu
valor a la Llei per la fe? De cap manera! Més aviat li donem valor[2828].

4 Abraham fou justificat per la fe.— [1] ¿Què direm, doncs, que va obtenir
Abraham, el nostre pare segons la carn? [2] Perquè, si Abraham fou justificat per les
obres, té motiu de gloriar-se, però no davant de Déu. [3] ¿Què diu en efecte l'Escriptura?
Abraham va creure Déu, i li fou comptat per a justícia[2829]. [4] Ara bé: al qui fa una obra,
la paga no li és comptada com a favor, sinó com satisfent un deute; [5] mentre que al qui
no fa cap obra, però creu el qui justifica l'impiu, la seva fe li és comptada per a justícia; [6]
com també David proclama la felicitat de l'home a qui Déu compta la justícia sense
obres: [7][2830] *Feliços aquells de qui s'han perdonat les culpes i s'han cobert els pecats;* [8]
feliç l'home a qui Déu no compta cap pecat.

Per tant, no fou obra de la circumcisió ni de la Llei.— [9][2831] ¿Proclama, doncs,
feliços els de la circumcisió, o també els incircumcisos? Perquè diem: *la fe fou
comptada a Abraham per a justícia.* [10] ¿Com li fou, doncs, comptada? ¿Quan era
circumcís o quan era incircumcís? No pas quan era circumcís, sinó quan era
incircumcís. [11] I va rebre el *senyal de la circumcisió* com a segell[2832] de la justícia de la
fe que tenia quan era incircumcís, i així es devingué pare de tots els creients
incircumcisos, de manera que també a ells fos comptada la justícia, [12] i pare dels
circumcisos que no siguin solament —2311→ circumcisos, sinó que, a més,
segueixin les petjades de la fe que tenia el nostre pare Abraham quan era encara
incircumcís.

[13] Perquè no és mitjançant la Llei, sinó mitjançant la justícia de la fe, que fou feta a
Abraham i a la seva descendència la promesa que ell seria l'hereu del món. [14] En efecte,
si els hereus són els de la Llei, la fe és inútil i la promesa, sense valor. [15] La Llei provoca
la ira, mentre que on no hi ha Llei tampoc no hi ha transgressió. [16] Li fou feta, doncs, en
virtut de la fe perquè fos per gràcia que la promesa quedés assegurada a tota la
descendència —no solament a la de la Llei, sinó també a la de la fe d'Abraham, que és
pare de tots nosaltres, [17][2833] tal com està escrit: *T'he constituït pare de moltes nacions*—
davant d'aquell en el qual va creure, el Déu que fa reviure els morts i crida, com si
existís, allò que no existeix.

Elogi de la fe d'Abraham, tipus de la fe cristiana.— [18][2834] Ell, esperant contra
tota esperança, va creure, i així esdevingué *pare de moltes nacions*, tal com està escrit:
Així serà la teva descendència. [19] Sense vacil·lar en la fe, considerà el seu cos esmorteït,
ja que tenia vora cent anys, i l'esmorteïment del ventre de Sara; [20] la incredulitat davant
la promesa de Déu no el féu vacil·lar pas, sinó que amb una fe robusta donà glòria a
Déu, [21] plenament convençut que, allò que ell ha promès, és prou poderós per a complir-
ho. [22] Per això, *li font comptat per a justícia.* [23] I no es va escriure només per a ell que li
fou comptat[2835], [24] sinó també per a nosaltres, a qui ha de ser comptat, nosaltres que
creiem en aquell qui féu ressuscitar d'entre els morts, Jesús, Senyor nostre, [25][2836] el qual
fou *lliurat per les nostres iniquitats*, i ressuscitat per la nostra justificació.

Eficàcia de la justificació[2837] (Rm. 5,1 - 8,39)

5 La justificació és penyora de pau i de salvació.— 1 Justificats, doncs, per la fe,
tinguem pau amb Déu per nostre Senyor Jesucrist, 2 que per ell també —2312→ hem
tingut accés per la fe en aquesta gràcia en què ens mantenim, i ens gloriem en
l'esperança de la glòria de Déu. 3 I no sols això, sinó que també ens gloriem en les
tribulacions, sabent que la tribulació engendra paciència; 4 la paciència, virtut provada;
la virtut provada, esperança. 5 I l'esperança no enganya, perquè l'amor de Déu ha estat
vessat en els nostres cors per l'Esperit Sant que ens fou donat. 6 Perquè, quan nosaltres
érem encara febles, fou aleshores, en el temps assenyalat, que el Crist va morir per uns
impius. 7 Amb prou feines es trobaria ningú que volgués morir per un just; per un home
de bé, potser sí, que algú s'atreviria a morir. 8 Però Déu ens donà prova del seu amor,
perquè, quan érem encara pecadors, el Crist va morir per nosaltres. 9 Molt més, doncs,
ara que som justificats amb la seva sang, serem salvats per ell de la ira. 10 Perquè, si,
quan érem enemics, fórem reconciliats amb Déu per la mort del seu Fill, molt més, un
cop reconciliats, serem salvats per la seva vida; 11 i no solament això, sinó que també ens
gloriem en Déu per nostre Senyor Jesucrist, pel qual hem rebut ara la reconciliació.

Adam i Jesucrist.— 12 Per aquesta raó, així com per un sol home *va entrar* el pecat
al *món*, i pel pecat, la mort, així la mort s'estengué a tots els homes, perquè en ell tots
pecaren[2838]; 13 ja que fins a la Llei el pecat era al món, però el pecat no és imputat quan
no hi ha llei. 14 Amb tot, la mort regnà des d'Adam fins a Moisès, àdhuc damunt
d'aquells qui no havien pecat amb una transgressió semblant a la d'Adam, el qual és el
tipus d'aquell qui havia de venir.

15 Però el do no és pas com havia estat la falta; perquè, si per la falta d'un de sol
molts van morir, molt més s'ha difós abundosament sobre molts la gràcia de Déu i el do
per la gràcia d'un sol home, Jesucrist. 16 I el do no és com els efectes vinguts per un de
sol que va pecar; ja que el judici després d'una sola falta acaba en condemna, mentre
que el do, després de moltes faltes, acaba en —2313→ justificació. 17 Si, doncs, per la
falta d'un de sol, la mort ha regnat per culpa d'ell tot sol, molt més aquells qui reben
l'abundància de la gràcia i del do de la justícia regnaran en la vida per Jesucrist sol. 18 Per
tant, així com per la falta d'un de sol passà a tots els homes la culpa perquè fossin
condemnats, així també per la justícia d'un de sol ha passat a tots els homes la gràcia
que els durà a la justificació de la vida. 19 Perquè, així com per la desobediència d'un sol
home molts foren constituïts pecadors, així també per l'obediència d'un de sol molts
seran constituïts justos.

20 La Llei intervingué perquè fos més abundant la falta; però on abundà el pecat
sobreabundà la gràcia[2839] 21 per tal que, així com el pecat regnà amb la mort, així també
la gràcia regnés mitjançant la justícia per a la vida eterna, per Jesucrist, Senyor nostre.

6 El baptisme ens associa a la mort i a la resurrecció del Crist.— 1 Què direm,
doncs? ¿Quedem-nos en el pecat perquè abundi la gràcia? 2 De cap manera! Nosaltres
que hem mort al pecat, ¿com podríem viure encara en ell? 3 ¿O bé ignoreu que tots els
qui hem estat batejats en el Crist Jesús hem estat batejats en la seva mort?[2840] 4 Hem
estat, doncs, sepultats amb ell pel baptisme en la mort per tal que, així com el Crist va
ressuscitar d'entre els morts per la glòria del Pare, així també nosaltres portem una vida
nova. 5 Si hem estat estretament units a la semblança de la seva mort, també ho estarem

a la semblança de la resurrecció. [6] Sapiguem-ho bé: el nostre home vell ha estat
crucificat amb ell per tal que el cos del pecat perdés el seu domini, de manera que no
siguem més esclaus del pecat; [7] ja que el qui ha mort queda lliure del pecat[2841]. [8] I, si
hem mort amb el Crist, creiem que viurem també amb ell, [9] sabent que el Crist
ressuscitat d'entre els morts ja no mor més; la mort ja no té domini damunt seu. [10] La
seva mort fou una mort al pecat una vegada per sempre; però la seva vida és una vida
per a Déu. [11] Així també vosaltres tingueu-vos per morts al pecat, però vius per a —
2314→ Déu en el Crist Jesús. [12] Que el pecat, doncs, no regni en el vostre cos mortal,
per la vostra obediència a les seves cobejances, [13] ni oferiu els vostres membres al pecat
com armes d'injustícia; al contrari, oferiu-vos vosaltres mateixos a Déu com morts
tornats a vida, oferiu els vostres membres a Déu com armes de justícia; [14] el pecat no
tindrà més domini damunt vostre, ja que no us trobeu pas sota la Llei, sinó sota la
gràcia.

Servei del pecat i servei de Déu.— [15] ¿Què, doncs? ¿Hem de pecar perquè no
estem sota la Llei, sinó sota la gràcia? De cap manera! [16] ¿No sabeu que quan us oferiu a
algú com esclaus per obeir-lo, sou esclaus del qui obeïu, sia del pecat per a la mort, sia
de l'obediència per a la justícia? [17] Però donem-ne gràcies a Déu: després de ser esclaus
del pecat, us heu sotmès de cor a la doctrina a què fóreu confiats; [18] i, alliberats del
pecat, heu esdevingut esclaus de la justícia. [19] Parlo humanament a causa de la debilitat
de la vostra natura. Així com vau oferir els vostres membres com esclaus a la impuresa i
al desordre per obrar el desordre, oferiu-los ara com esclaus a la justícia per a la
santedat. [20] Perquè, quan éreu esclaus del pecat, éreu lliures respecte a la justícia. [21] ¿Quin
fruit donàveu aleshores? Ara us n'avergonyiu. La seva fi és, sens dubte, la mort. [22] Però
ara, alliberats de l'esclavitud del pecat i esdevinguts esclaus de Déu, doneu com a fruit
la santedat, i la fi és la vida eterna. [23] Perquè la paga del pecat és la mort; en canvi, el do
gratuït de Déu és la vida eterna en el Crist Jesús, Senyor nostre.

7 El cristià és alliberat de la servitud de la Llei.— [1] ¿O bé no sabeu, germans —
perquè parlo a entesos en lleis—, que la llei obliga l'home només durant el temps que
viu? [2] Així, la dona casada es troba lligada per llei al marit, mentre ell viu; però, si el
marit mor, queda deslligada de la llei del marit. [3] Per això, si s'uneix a un altre home,
mentre viu el marit, li diran adúltera; però, si el marit mor, queda lliure de la llei, —
2315→ de manera que no és adúltera, si esdevé d'un altre home. [4] Així, germans meus,
també vosaltres vau morir a la Llei mitjançant el cos del Crist per esdevenir d'un altre,
d'aquell qui fou ressuscitat d'entre els morts, a fi que fructifiquem per a Déu. [5] Perquè,
quan érem en la carn[2842], les passions del pecat, excitades per la Llei, tenien una
influència en els nostres membres i fructificaven per a la mort. [6] Ara, però, hem estat
deslligats de la Llei, ja que som morts a allò que ens tenia subjugats perquè així siguem
servents segons un esperit nou, i no pas segons una lletra envellida.

Pecat i Llei.— [7] ¿Què direm, doncs? ¿La Llei és pecat? De cap manera! Amb tot, el
pecat, no l'he conegut sinó per la Llei. De fet, la concupiscència, no l'hauria pas
coneguda, si la Llei no hagués dit: *No desitjaràs*[2843]. [8] Però el pecat, aprofitant l'ocasió
del manament, va produir en mi tota mena de cobejança. Perquè, sense Llei, el pecat era
mort; [9] jo, en canvi, en altre temps, sense Llei era viu; però, quan vingué el manament,
el pecat va reviure, [10] i jo vaig morir, i em vaig trobar que el manament, que havia de
servir per a conduir a la vida, serví per a conduir a la mort. [11][2844] Perquè el pecat,
aprofitant l'ocasió del manament, *em va seduir* i, servint-se d'ell, em va matar. [12] Per tant,
la Llei és santa, i el manament, sant, just i bo. [13] Allò que és bo, doncs, ¿pot haver

esdevingut mort per a mi? De cap manera! És el pecat qui, per mostrar-se pecat, m'ha donat la mort servint-se d'una cosa bona a fi que el pecat esdevingués culpable fora mida en ocasió del manament.

L'home i la Llei.— 14 Sabem, efectivament, que la Llei és espiritual, però jo sóc carnal, venut al poder del pecat. 15 Perquè allò que duc a terme, no ho entenc, ja que no obro allò que vull, sinó que faig allò que em desagrada. 16 Si faig, doncs, allò que no vull, reconec que la Llei és bona. 17 Per tant, aleshores ja no sóc jo qui ho acompleix, sinó el pecat que habita en mi. 18 Sé que el bé no habita en mi, és a dir, en la meva carn; ja —2316→ que voler el bé és al meu abast, però no de practicar-lo, 19 perquè no faig el bé que vull, sinó el mal que no vull: això és el que faig. 20 Si acompleixo, doncs, allò que no vull, ja no sóc jo qui ho acompleix, sinó el pecat que habita en mi. 21 Trobo, doncs, aquesta llei: quan vull fer el bé, és el mal que és al meu abast. 22 Perquè, segons l'home interior, em complac en la llei de Déu, 23 però veig una altra llei en els meus membres que fa la guerra contra la llei de la meva raó i em fa presoner amb la llei del pecat que hi ha en els meus memores.

24 Desgraciat de mi, home! ¿Qui em deslliurarà d'aquest cos de mort? 25 Gràcies siguin donades a Déu per Jesucrist, Senyor nostre! Així, doncs, amb la raó serveixo la llei de Déu, però amb la carn, la llei del pecat.

8 La llei de l'esperit i la llei de la carn.— 1 Per tant, ja no hi ha cap condemnació per als qui estan en el Crist Jesús. 2 Perquè la llei de l'Esperit que dóna la vida en el Crist Jesús t'ha alliberat de la llei del pecat i de la mort. 3 Ja que —cosa impossible a la Llei, perquè era impotent per culpa de la carn— Déu, enviant el seu propi Fill en una carn semblant a la del pecat, i per causa del pecat, ha condemnat el pecat en la carn 4 per tal que la justícia de la Llei, la complico nosaltres, que no portem una vida segons la carn, sinó segons l'esperit. 5 Perquè els qui viuen segons la carn s'interessen per les coses de la carn, i els qui viuen segons l'esperit, per les de l'esperit. 6 El desig de la carn duu a la mort, mentre que el desig de l'esperit duu a la vida i a la pau. 7 Perquè el desig de la carn ocasiona l'enemistat amb Déu, ja que no se sotmet a la llei de Déu, ni tan sols ho pot; 8 i els qui estan endinsats en la carn no poden plaure a Déu. 9 Vosaltres, però, no esteu pas en la carn, sinó en l'esperit, si és que l'Esperit de Déu habita en vosaltres. Perquè, si algú no té l'Esperit del Crist, aquest no es pas d'ell. 10 Però, si el Crist és en vosaltres, el cos és mort perquè no obri el pecat; l'esperit, en canvi, viu per a obrar la justícia. 11 I, si —2317→ l'Esperit del qui va ressuscitar Jesús d'entre els morts habita en vosaltres, el qui va ressuscitar el Crist Jesús d'entre els morts vivificarà també els vostres cossos mortals per mitjà del seu Esperit que habita en vosaltres.

Fills i hereus de Déu. 12 Així, doncs, germans, no ens devem pas a la carn, que hàgim de viure segons la carn. 13 Perquè, si viviu segons la carn, haureu de morir; però, si amb l'esperit feu morir les obres del cos, viureu. 14 Tots els qui són portats per l'Esperit de Déu són, efectivament, fills de Déu[2845]. 15 Que no heu rebut pas un esperit d'esclavitud per a recaure en el temor, sinó que heu rebut un esperit de filiació que ens fa clamar: «Abbà, Pare!» 16 El mateix Esperit s'ajunta al nostre esperit per donar testimoniatge que som fills de Déu. 17 I, si som fills, també hereus; hereus de Déu, cohereus del Crist, ja que, si sofrim amb ell, és per ser també glorificats amb ell[2846].

La nostra participació en la vida i en la glòria de Déu.— 18 Perquè jo crec que els sofriments del temps present no son proporcionats a la glòria que s'ha de revelar en

nosaltres. [19] El que la creació anhela, esperant amb impaciència, és la manifestació dels
fills de Déu. [20] La creació fou sotmesa al no-res —no pas de grat, sinó per causa de qui
la va sotmetre— amb l'esperança [21] que també ella, la creació, serà alliberada de
l'esclavitud de la corrupció per participar en la llibertat de la glòria dels fills de Déu. [22]
Sabem, en efecte, que tota la creació gemega i pateix dolors de part fins ara. [23] I no
solament ella: nosaltres, que tenim les primícies de l'Esperit, també gemeguem en
nosaltres mateixos, tot anhelant la gràcia de la filiació, la redempció del nostre cos. [24] Ja
que és en esperança que hem estat salvats. Ara bé, veure allò que esperem no és
esperança: allò que un veu, ¿per què ho ha d'esperar encara? [25] En canvi, si esperem allò
que no veiem, és amb paciència constant que ho anhelem.

Testimoniatge de l'Esperit Sant.— [26] Així mateix —2318→ l'Esperit ajuda
també la nostra feblesa; perquè nosaltres no sabem què hem de demanar per a pregar
com cal, però el mateix Esperit intercedeix amb gemecs inefables[2847], [27] i el qui escruta
els cors sap quin és el voler de l'Esperit, com és segons Déu que intercedeix pels sants.

Testimoniatge del Pare.— [28] I sabem que Déu col·labora en tot per al bé d'aquells
qui l'estimen, d'aquells qui són cridats segons el seu designi[2848]. [29] Perquè els qui per
endavant ha conegut, els ha predestinats també a esdevenir conformes a la imatge del
seu Fill per tal que ell sigui primogènit entre molts germans. [30] I els qui ha predestinat,
també els ha cridats; els qui ha cridat, també els ha justificats; i els qui ha justificat,
també els ha glorificats.

Testimoniatge del Fill.— [31] ¿Què direm, doncs, després d'això? Si Déu està per
nosaltres, qui estarà contra nosaltres? [32] Ell, que no va plànyer el seu propi Fill, sinó que
l'oferí per tots nosaltres, ¿com no ens ho donarà tot amb ell? [33][2849] ¿Qui podrà acusar els
escollits de Déu? *Déu és el qui justifica;* [34] *¿qui és el qui podrà condemnar?* ¿El Crist
Jesús, el qui va morir, més ben dit, el qui fou ressuscitat, el qui està a la dreta de Déu, el
mateix que intercedeix per nosaltres? [35] ¿Qui ens podrà separar de l'amor del Crist? ¿La
tribulació, l'angoixa, la persecució, la fam, la nuesa, el perill o l'espasa? [36][2850] Tal com
està escrit: Per vós som portats a la mort tot el dia, ens consideren com ovelles
destinades a matar. [37] Però en totes aquestes coses vencem plenament per aquell qui ens
ha estimat. [38] Perquè estic segur que ni la mort, ni la vida, ni els àngels, ni els principats,
ni el present, ni el futur, ni poders, [39] ni altitud, ni profunditat, ni cap altra criatura no
podrà separar-nos de l'amor de Déu, revelat en el Crist Jesús, Senyor nostre.

—2319→

Pla de Déu sobre Israel[2851] (Rm. 9,1 - 11,36)

9 Prerrogatives d'Israel.— [1] Dic la veritat en el Crist, no menteixo, i la meva
consciència me n'és testimoni en l'Esperit Sant: [2] tinc una gran tristesa i un dolor
incessant al cor. [3] Perquè jo mateix desitjaria ser reprovat, separat del Crist, pels meus
germans, pels del meu llinatge segons la carn, [4] ells que són israelites, a qui pertanyen la
filiació, la glòria, les aliances, la legislació, el culte, les promeses [5] i també els
patriarques, i dels quals descendeix el Crist segons la carn, que és, per damunt de tota
cosa, Déu beneït pels segles. Amén.

Déu ha complert les promeses.— [6] No és pas que la paraula de Déu hagi fallat.
Perquè no tots els descendents d'Israel són realment Israel; [7][2852] ni pel sol fet de ser
descendència d'Abraham en són tots fills; sinó que és *per Isaac que serà anomenada*
teva la descendència. [8] És a dir, no són els fills de la carn els qui són fills de Déu, sinó
que són els fills de la promesa els qui són comptats com a descendència. [9][2853]
Efectivament, la paraula de la promesa diu així: *Per aquest temps tornaré, i Sara tindrà*
un fill. [10] I més encara: també Rebeca va concebre d'un sol home, d'Isaac, el nostre pare.
[11] Doncs, bé, Juan encara no havien nascut els seus fills, ni havien fet res, ni de bo ni de
dolent, per tal que es mantingués allò que Déu s'havia proposat per lliure elecció, [12][2854]
que no depèn de les obres, sinó del qui crida, li van dir: *El més gran servirà el mes petit,*
[13][2855] tal com està escrit: *He estimat Jacob, i no pas Esaú.*

Dret absolut de Déu damunt la criatura.— [14] Què direm, doncs? ¿Potser hi ha
injustícia en Déu? De cap manera! [15] Perquè diu a Moisès: *Concediré gràcia a qui la*
concediré, i m'apiadaré de qui m'apiadaré[2856]. [16] Així, doncs, no depèn del qui vol ni del
qui corre, sinó de Déu, que concedeix gràcia. [17][2857] L'Escriptura diu al Faraó: *Per això*
precisament l'he suscitat, per mostrar en tu el meu —2320→ *poder, i perquè el meu*
nom sigui lloat arreu de la terra. [18] Així, doncs, concedeix gràcia a qui vol, i el qui vol,
l'endureix[2858].

[19] Em diràs, doncs: «¿Quin dret té encara a blasmar? Qui ha resistit mai la seva
voluntat?» [20] Home! Tanmateix ¿qui ets tu per a disputar amb Déu?[2859] ¿Per ventura dirà
la figura al qui l'ha modelada: «Per què m'has fet així?» [21] ¿O és que el terrissaire no té
potestat sobre l'argila per a fer de la mateixa pasta tal vas destinat a un ús noble, i tal
altre destinat a un ús ordinari? [22] ¿I, si Déu, volent manifestar la seva ira i fer conèixer el
seu poder, ha suportat amb molta paciència vasos d'ira ja disposats per a la perdició [23] a
fi de fer conèixer la riquesa de la seva glòria envers els vasos de la gràcia que ha
preparat per a la glòria, [24] nosaltres, que hem estat cridats per ell no solament d'entre els
jueus, sinó també d'entre els pagans...?[2860]

Prediccions sobre la vocació dels pagans i d'alguns jueus.— [25][2861] Com ho diu en
Osees: *Anomenaré el que no era poble meu, poble meu, i la no estimada, estimada.* [26][2862]
I al lloc on els van dir: «No sou el meu poble», els anomenaran: «Fills del Deu vivent».
[27][2863] També Isaïes clama sobre Israel: *Encara que el nombre dels israelites fos com*
l'arena del mar, només la resta se salvarà; [28] *perquè el Senyor executarà una decisió*
radical i definitiva sobre la terra. [29][2864] I com Isaïes havia predit: *Si el Senyor dels*
exèrcits no ens hagués deixat descendència, hauríem esdevingut com Sodoma, ens
assemblaríem a Gomorra.

Incredulitat dels jueus. [30] Què direm, doncs? Que els pagans, que no buscaven la
justícia, han assolit la justícia, la que prové de la fe; [31] mentre que Israel, que buscava
una llei de justícia, no ha aconseguit la Llei. [32] Per què? Perquè no la buscaven per la fe,
sinó com si vingués de les obres. Van topar amb la pedra d'entrebanc, [33][2865] tal com està
escrit: *Poso a Sió una pedra d'entrebanc i una roca d'ensopec; i el qui creurà en ell no*
serà confós.

10 [1] Germans, l'anhel del meu cor i la meva pregària a Déu per ells és que se
salvin. [2] Jo dono testimoniatge a favor d'ells, que —2321→ tenen zel per Déu, però
un zel mal comprès; [3] desconeixen la justícia de Déu i, buscant d'establir la pròpia, no

s'han sotmès a la justícia de Déu. [4] Ja que la fi de la Llei és el Crist perquè sigui justificat tot aquell qui creu.

[5][2866] En efecte, sobre la justícia que prové de la Llei, Moisès escriu que *l'home que la practiqui viurà per ella*. [6] Però la justícia que prové de la fe s'expressa així: *No diguis en el teu cor: «Qui pujarà al cel?»*, això és, per fer-ne baixar el Crist[2867]. [7] O bé: *«¿Qui baixarà a l'abisme?»*, és a dir, per fer pujar el Crist d'entre els morts. [8] Doncs, què diu? *La paraula és prop teu, a la teva boca i al teu cor*; és a dir, la paraula de la fe que prediquem. [9] Perquè, si confesses amb la boca que Jesús és Senyor i creus en el teu cor que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, et salvaràs; [10] ja que amb el cor es creu per obtenir la justícia, i amb la boca es confessa per obtenir la salvació. [11][2868] Diu, en efecte, l'Escriptura: *Tothom qui creurà en ell no serà confós.* [12] Que no hi ha pas diferència entre jueu i grec, ja que és el mateix el Senyor de tots, ric envers tots els qui l'invoquen; [13][2869] perquè *tothom qui invocarà el nom del Senyor se salvarà.*

Els jueus són inexcusables.— [14] Però ¿com podran invocar-lo, sense haver-hi cregut? ¿I com podran creure en ell, sense haver-ne sentit parlar? ¿I com en podran sentir parlar sense predicador? [15][2870] ¿I com podran predicar, si no són enviats? Tal com està escrit: *Que en són, de bells, els peus dels qui duen l'anunci de bones noves!* [16][2871] Però no tots han acceptat la bona nova de l'evangeli. Així ho diu Isaïes: *Senyor, ¿qui ha cregut allò que ens ha sentit predicar?* [17] Per tant, la fe ve de sentir la predicació, i la predicació ve per la paraula del Crist [18][2872] Però jo dic: per ventura no ho han sentit? I tant! *La veu d'ells ha arribat a tota la terra i les seves paraules fins als límits del món.* [19][2873] Però em pregunto: ¿és que Israel no n'ha tingut coneixement? Moisès és el primer de dir: *Jo us engelosiré amb un poble que no arriba a ser-ho, i us disgustaré amb una nació estúpida.* [20][2874] I Isaïes, ple d'audàcia, diu: *He estat trobat pels qui no em buscaven, m'he manifestat als qui no em preguntaven.* —2322→ [21] Mentre que a Israel diu: *Tot el dia he estès les mans vers un poble incrèdul i contradictor.*

11 La reprovació dels jueus no és total.— [1][2875] Em pregunto, doncs: ¿és que *Déu ha rebutjat el sets poble?* De cap manera! Que jo també sóc ben israelita, del llinatge d'Abraham, de la tribu de Benjamí. [2] *Déu no ha rebutjat pas el seu poble*, que coneixia per endavant. ¿O no sabeu què diu l'Escriptura en la història d'Elies, com parla a Déu contra Israel? [3][2876] *Senyor, han matat els vostres profetes i han arrasat els vostres altars. M'he quedat jo tot sol, i encara busquen de llevar-me la vida.* [4][2877] Però, ¿què li respon l'oracle diví? *M'he reservat set mil homes que no s'han agenollat davant Baal.* [5] Així, doncs, també en el temps present hi ha hagut una resta[2878] elegida per gràcia. [6] I, si ho és per gràcia, no ho és per les obres; altrament, la gràcia ja no seria més gràcia. ¿En què quedem, doncs? Que Israel no ha obtingut allò que busca, però ho ha obtingut la part escollida. I els altres s'han endurit, [8][2879] tal com està escrit: *Déu els donà un esperit d'ensopiment, ulls que no hi vegin i orelles que no hi sentin, fins al dia d'avui.* [9] I David diu: *Que la seva taula*[2880] *els sigui un parany, un llaç, ocasió de caure i la paga merescuda.* [10] *Que els seus ulls, entenebrits, no hi vegin, i doblegueu-los per sempre.*

Tampoc no és definitiva.— [11] Em pregunto, doncs ¿és només per a caure que han ensopegat? De cap manera! Sinó que per la seva caiguda ha vingut la salvació als pagans, que els farà engelosir. [12] I, si la seva caiguda ha dut l'enriquiment al món, i la seva reducció a una resta ha dut l'enriquiment als pagans, quant més no ho farà el seu ple restabliment! [13] A vosaltres us parlo, els qui no sou jueus: com a apòstol que sóc dels pagans, faig honor al meu ministeri, [14] en l'esperança de fer engelosir els de la meva sang

i salvar-ne alguns [15] Perquè, si la seva exclusió ha estat la reconciliació del món, ¿què
serà la seva reintegració sinó una resurrecció d'entre els morts?[2881]

Israel, poble electe i consagrat a Déu.— [16] Si les primícies són santes, també —2323→ ho és tota la pasta; i si l'arrel és santa, també les branques[2882]. [17] Però, si algunes de les branques han estat trencades, i tu, olivera borda[2883], hi has estat empeltat per beneficiar-te de l'arrel que produeix l'oli gras de l'olivera, [18] no et gloriegis menyspreant les branques; i si et glorieges, pensa que no ets pas tu qui portes l'arrel, sinó l'arrel a tu. [19] Diràs potser: «És que les branques han estat trencades perquè jo hi fos empeltat». [20] Molt bé: han estat trencades a causa de la seva incredulitat, i tu t'hi mantens per la fe. No t'enorgulleixis, més aviat tem. [21] Que, si Déu no va plànyer les branques naturals, tampoc no et planyerà a tu. [22] Considera, doncs, la bondat i la severitat de Déu: envers els qui caigueren, la severitat; envers tu, en canvi, la bondat de Déu, si perseveres en la bondat; altrament, també tu seràs tallat. [23] I fins ells, si no persisteixen en la incredulitat, seran empeltats, que poderós és Déu per a empeltar-los novament. [24] Perquè, si tu has estat arrencat de l'olivera borda per naturalesa, i has estat empeltat contra naturalesa en una olivera bona, quant més ells, els qui hi pertanyen per naturalesa, seran empeltats en la pròpia olivera!

La conversió d'Israel.— [25] No vull pas, germans, que ignoreu aquest misteri[2884] *a fi que no estigueu massa satisfets de vosaltres mateixos:* una part d'Israel s'ha endurit fins que hagi entrat la totalitat dels pagans, [26][2885] i aleshores tot Israel se salvarà, tal com està escrit: *Vindrà de Sió l'alliberador, allunyarà les impietats de Jacob.* [27][2886] *I aquesta serà la meva aliança amb ells, quan trauré els seus pecats.* [28] Segons l'evangeli, són certament enemics perquè us en beneficieu vosaltres; però, segons l'elecció, són estimats a causa dels patriarques, [29] ja que Déu no es penedirà mai de les gràcies i de la vocació donades. [30] Efectivament, així com vosaltres en altre temps no obeíeu Déu, i ara heu obtingut misericòrdia per la desobediència d'ells, [31] així ara ells han desobeït per raó de la misericòrdia que se us ha tingut a fi que també ells obtinguin ara misericòrdia. [32] Perquè Déu ha reclòs tots els homes en la desobediència per tenir amb tots misericòrdia.

—2324→

Lloança als admirables designis de Déu.— [33] O profunditat de la riquesa, de la saviesa i de la ciència de Déu! Que en són d'inescrutables les seves decisions, i d'inexplorables els seus camins! [34][2887] *¿Qui ha conegut mai el pensament del Senyor? ¿I qui ha estat mai conseller seu?* [35][2888] *O bé, ¿qui li ha donat primer, perquè n'hagi de ser retribuït?* [36] Perquè d'ell, per ell i per a ell són totes les coses. A ell la glòria pels segles. Amén.

Exhortacions pràctiques (Rm. 12,1 - 15,13)

12 [1] Us exhorto, doncs, germans, per la misericòrdia de Déu, a oferir els vostres cossos com una víctima vivent, santa, agradable a Déu, que és el vostre culte espiritual[2889]. [2] I no us acomodeu al model d'aquest món, sinó transformeu-vos per un renovellament de l'esperit a fi de discernir quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, que li és agradable, que és perfecte.

3 En virtut de la gràcia que m'ha estat donada, dic a cada un de vosaltres que no se
sobreestimi més que no és just, sinó que es tingui en una estima moderada, cadascun
segons la mesura de fe que Déu li ha impartit. 4 Perquè, així com en un sol cos tenim
molts membres, i no tots tenen la mateixa funció, 5 també nosaltres, tots plegats som un
sol cos en el Crist, i cada un en particular som membres els uns dels altres. 6 Tenint dons
diferents[2890], segons la gràcia que ens ha estat donada, si és el de profecia, exerciu-lo
d'acord amb la fe; 7 Si és el de servei, servint; el mestre, ensenyant; 8 el qui exhorta,
exhortant; el qui dóna, que ho faci amb generositat; el qui presideix, amb diligència; el
qui practica la misericòrdia, amb alegria.

Exercici de l'amor fratern.— 9 Que la caritat no sigui fingida; avorriu el mal,
adheriu-vos al bé. 10 Pel que fa a la caritat fraterna, sigueu sol·lícits a estimar-vos els uns
als altres; avanceu-vos mútuament a honorar-vos; 11 no sigueu indolents en el zel; sigueu
fervorosos en l'esperit, sigueu bons servents envers el Senyor; 12 alegreu-vos —
2325→ en l'esperança; sigueu pacients en la tribulació, perseverants en l'oració; 13 en
les necessitats dels sants feu-los participar dels vostres béns; practiquen l'hospitalitat. 14
Beneïu els qui us persegueixen, beneïu-los, no els maleïu. 15 Alegreu-vos amb els qui
estan alegres; ploreu amb els qui ploren. 16 Tingueu tots uns mateixos sentiments; no
aspiren a grandeses, sinó adapteu-vos als humils. No estigueu massa satisfets de
vosaltres mateixos. 17[2891] No torneu a ningú mal per mal; *procuren de fer el bé davant de
tothom.* 18 Si és possible, en tant que depengui de vosaltres, viviu en pau amb tothom. 19
No us feu justícia a vosaltres mateixos, caríssims, sinó cediu el lloc a la ira[2892]; perquè
està escrit: *A mi em pertoca el càstig, jo donaré la paga merescuda*, diu el Senyor. 20
Més aviat, *si el teu enemic té fam, dona-li menjar; si té set, dona-li beure, que, obrant
així, apilaràs brases sobre el seu cap*[2893]. 21 No et deixis vèncer pel mal, sinó venç el mal
amb el bé.

13 Submissió a l'autoritat.— 1 Que tothom se sotmeti a les autoritats que
governen, perquè no hi ha autoritat que no vingui de Déu, i les que existeixen són
constituïdes per Déu[2894]. 2 De manera que el qui s'oposa a l'autoritat es rebel·la contra
l'ordenació de Déu; i els qui es rebel·len es guanyaran la pròpia condemnació. 3 Els
governants no són de témer per qui obra el bé, sinó per qui obra el mal. ¿Vols no haver
de témer l'autoritat? Fes el bé, i rebràs els seus elogis, 4 ja que està al servei de Déu per
conduir-te al bé. Però, si fas el mal, tem; que no debades porta l'espasa, ja que està al
servei de Déu per fer justícia i castigar el qui comet el mal. 5 Per això, cal sotmetre's, no
solament per temor del càstig, sinó també per motius de consciència. 6 Per aquesta
mateixa raó, paguen també els impostos, ja que són funcionaris de Déu, dedicats
constantment a aquest ofici. 7 Doneu a tothom allò que li és degut: a qui l'impost,
l'impost; a qui la contribució, la contribució; a qui el temor, el temor; a qui l'honor,
l'honor.

Qui compleix amb la caritat compleix la Llei.— —2326→ 8 Que mai ningú no
us pugui reclamar cap deute, si no és el d'estimar-vos els uns als altres; qui estima el
proïsme ha complert tota la Llei. 9[2895] Perquè allò de *no cometis adulteri, no matis, no
robis, no desitgis*, i qualsevol altre manament, tots es resumeixen en aquesta sentència:
estima el proïsme com a tu mateix. 10 La caritat mal no fa mal al proïsme. La caritat,
doncs, conté la Llei en tota la seva plenitud.

11 Tant més que sabeu prou bé en quin temps vivim[2896], i que ja és hora de
desvetllar-nos; perquè ara la salvació és més prop nostre que no quan vam creure. 12 La

nit és avançada, i el dia ja s'acosta. Despullem-nos, doncs, de les obres de les tenebres i
revestim-nos de les armes de la llum. 13 Com escau a ple dia, comportem-nos
decorosament; no pas en orgies ni disbauxes, no pas en luxuris ni impureses, ni en
renyines ni gelosies, 14 sinó revestiu-vos del Senyor Jesucrist[2897], i no us preocupen de la
carn per satisfer-ne els desigs.

14 Sobre els «febles» i els «forts»[2898].— 1 Feu-vos càrrec del feble en la fe, sense
discutir opinions[2899]. 2 L'un perquè té fe, menja de tot, mentre que el feble menja només
verdures. 3 El qui menja, que no menyspreï el qui no menja, i el qui no menja que no
judiqui el qui menja, ja que Déu es fa càrrec d'ell. 4 ¿Qui ets tu per a jutjar el servent
d'altri? Que estigui dret o que caigui, és cosa del seu amo; però s'aguantarà dret, perquè
el Senyor és prou poderós per a mantenir-l'hi. 5 L'un distingeix un dia d'un altre dia,
l'altre els considera tots iguals; que cadascú es quedi amb el seu parer. 6 Qui té en
compte el dia, ho fa pel Senyor; i qui menja, menja pel Senyor, ja que dóna gràcies a
Déu; i el qui no menja, no menja pel Senyor, i dóna gràcies a Déu. 7 Ningú de nosaltres
no viu per a si mateix, com ningú no mor per a si mateix; 8 si vivim, vivim per al
Senyor; i, si morim, morim per al Senyor. Tant si vivim, doncs, com si morim, som del
Senyor. 9 Ja que per això el Crist morí i tornà a la vida, per tenir senyoria sobre els morts
i sobre els vius. 10 Però tu, per què menysprees el ten germà? Tots hem de comparèixer
davant del tribunal —2327→ de Déu. 11[2900] Perquè està escrit: *Juro per mi mateix, diu
el Senyor, que davant meu tothom doblegarà el genoll, i tota llengua farà lloança a
Déu*, 12 Així, doncs, cadascun de nosaltres haurà de donar compte a Déu de si mateix. 13
Per tant, no ens judiquem més els uns als altres; mireu més aviat de no posar al germà
cap entrebanc o escàndol. 14 —Jo sé, i n'estic cert en el Senyor Jesús, que res no es impur
en si mateix; només quan un creu que una cosa és impura, llavors sí, que per a ell és
impura—. 15 Certament que, si el teu germà es contrista per un menjar, ja no et
condueixes segons la caritat. No siguis causa, amb el teu menjar, de la perdició d'aquell
pel qual el Crist va morir. 16 No doneu ocasió que es parli malament de la vostra bona
convicció. 17 Que el Regne de Déu no és pas cosa de menjar o de beure, sinó justícia, pau
i joia en l'Esperit Sant; 18 ja que el qui d'aquesta manera es fa servent del Crist és
agradable a Déu i obté l'aprovació dels homes. 19 Així, doncs, busquem allò que fomenta
la pau i l'edificació mútua. 20 Per un menjar no destrueixis l'obra de Déu. Tot és pur, sens
dubte; però per al qui menja escandalitzat és un mal. 21 En canvi, és bo de no menjar
carn, ni beure vi, ni fer res en què el teu germà ensopegui. 22 Tu, la convicció que tens de
la fe, guarda-la per a tu mateix davant de Déu. Sortós aquell qui no dubta de si mateix
quan examina allò que ha de fer[2901]. 23 Però el qui menja dubtant és culpable, perquè no
obra segons la convicció de la fe[2902]; i tot allò que es fa sense la convicció de la fe és
pecat.

15 1 Nosaltres, els forts, hem de carregar-nos les febleses dels dèbils, i no
complaure'ns a nosaltres mateixos. 2 Que cadascun de nosaltres miri de complaure el
proïsme per fer-li el bé i edificar-lo; 3[2903] ja que tampoc el Crist no es va complaure a si
mateix; sinó, tal com està escrit: *Els ultratges dels qui us ultratgen han caigut damunt
meu*. 4 Perquè tot allò que en altre temps ha estat escrit, ha estat escrit per a la nostra
instrucció a fi que per la paciència i la consolació que donen les Escriptures tinguem
esperança. 5 Que el Déu de la paciència i de —2328→ la consolació us concedeixi de
tenir tots plegats els mateixos sentiments, segons el Crist Jesús, 6 a fi que, unànimement,
a una sola veu, glorifiqueu el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist.

Invitació a la unitat.— 7 Feu-vos càrrec, doncs, els uns dels altres, com també el
Crist ho ha fet amb vosaltres per a glòria de Déu. 8 Jo dic, en efecte, que el Crist s'ha fet
servidor dels circumcisos per raó de la veracitat de Déu a fi de complir les promeses
fetes als patriarques; 9[2904] mentre que les altres nacions glorifiquen Déu per raó de la
seva misericòrdia, tal com està escrit: *Per això us lloaré entre les nacions i cantaré a*
honor del vostre nom. 10[2905] I diu novament: *Alegreu-vos, nacions, junt amb el seu poble.*
11[2906] I encara: *Lloeu, nacions totes, el Senyor, i que tots els pobles l'aclamin.* 12[2907] I
també Isaïes diu: *Apareixerà el rebrot de Jesè, aquell qui s'alça per governar les*
nacions: en ell les nacions esperaran. 13 Que el Déu de l'esperança us ompli de tota joia i
tota pau en la vostra fe per tal que la vostra esperança sigui ben abundant pel poder de
l'Esperit Sant.

Epíleg (Rm. 15,14 - 16,27)

Justificació de l'escrit.— 14 Personalment estic convençut, germans meus, respecte
a vosaltres, que també vosaltres esteu plens de bones disposicions, perfectament
instruïts, capaços fins i tot d'amonestar-vos els uns als altres. 15 Amb tot, us he escrit en
algun punt amb un cert atreviment per desvetllar els vostres records, en virtut de la
gràcia que Déu m'ha donat 16 de ser ministre del Crist Jesús entre els pagans, exercint la
funció sagrada de l'evangeli de Déu, per tal que l'ofrena que són els pagans esdevingui
acceptable, santificada per l'Esperit Sant.

El ministeri de Pau.— 17 Puc, doncs, gloriar-me en el Crist Jesús pel que fa al
servei de Déu; 18 que no gosaria mai parlar de coses que el Crist no hagués obrat per mi,
en ordre a la conversió dels pagans, per la —2329→ paraula i per l'acció, 19 pel poder
de miracles i de prodigis, pel poder de l'Esperit de Déu; de manera que, des de
Jerusalem i en totes direccions fins a la Il·líria, he difós l'evangeli del Crist, 20 però fent-
me un honor de no evangelitzar sinó on el Crist no ha estat anomenat, per tal de no
edificar damunt el fonament d'altri, 21[2908] sinó, tal com està escrit: *Aquells a qui no havia*
estat anunciat el veuran; i els qui no n'havien sentit parlar comprendran.

Projectes de viatges.— 22 Per això precisament em veia sempre impedit de venir a
vosaltres; 23 però ara que no tinc ja cap més camp d'acció en aquestes contrades, i donat
que sento de molts anys ençà el deler de venir a vosaltres, 24 quan aniré a Espanya[2909],
espero de veure-us tot passant i que em prepareu el viatge cap a aquell país, després
d'haver-me satisfet una mica de vosaltres. 25 De moment, però, me'n vaig a Jerusalem,
per ajudar els sants. 26 Perquè la Macedònia i l'Acaia han decidit de fer una col·lecta a
favor dels pobres que hi ha entre els sants de Jerusalem. 27 Ho han decidit així, i fins hi
tenien una obligació; perquè, si els pagans han participat en els seus béns espirituals, és
just també que els assisteixin amb els béns materials. 28 Així, doncs, que hauré acabat
aquest afer i hauré consignat a les seves mans aquesta col·lecta, aniré a Espanya passant
per vosaltres. 29 I sé que, quan vindré a vosaltres, hi vindré amb la plenitud de la
benedicció del Crist.

Petició d'oracions.— 30 Però us prego, germans, per nostre Senyor Jesucrist i per la
caritat de l'Esperit, que lluiteu amb mi amb les vostres oracions a Déu per mi, 31 perquè
em pugui escapar dels incrèduls que hi ha a la Judea, i perquè el meu ajut a Jerusalem

sigui ben rebut pels sants; [32] talment, que pugui venir a vosaltres amb joia, per voluntat
de Déu, i reposar al vostre costat. [33] Que el Déu de la pau sigui amb tots vosaltres.
Amén.

16 Recomanació i salutacions.— [1] Us recomano Feba, germana nostra, que és
diaconessa de l'església —2330→ de Cencrees, [2] perquè l'acolliu en el Senyor com
escau als sants i l'assistiu en qualsevol cosa en què us necessiti, ja que ella també ha
estat protectora de molts i de mi mateix.

[3] Saludeu Prisca i Aquila, col·laboradors meus en el Crist Jesús, [4] que van exposar el
propi cap per la meva vida, als quals no solament dono gràcies jo, sinó també totes les
esglésies dels no jueus; [5] i saludeu també l'església que hi ha a casa seva.

Saludeu el meu estimat Epenet, que és la primícia de l'Àsia per al Crist. [6] Saludeu
Maria, que ha treballat molt per vosaltres. [7] Saludeu Andrònic i Júnia, del meu llinatge i
companys meus de presó, notables entre els apòstols i que m'han precedit en el Crist. [8]
Saludeu Ampliat, estimat meu en el Senyor. [9] Saludeu Urbà, col·laborador nostre en el
Crist, així com el meu estimat Estaquis. [10] Saludeu Apel·les, home de bona reputació en
el Crist. Saludeu els de la família d'Aristòbul. [11] Saludeu Herodió, que és del meu
llinatge. Saludeu els de la família de Narcís, que viuen en el Senyor. [12] Saludeu Trifena i
Trifosa, que treballen en el Senyor. Saludeu l'estimada Pèrsida, que ha treballat molt en
el Senyor. [13] Saludeu Rufus, aquest elegit en el Senyor, i la seva mare, que considero
també meva. [14] Saludeu Asíncrit, Flegó, Hermes, Patrobes, Hermàs i els germans que
viuen amb ells. [15] Saludeu Filòleg i Júlia, Nereu i la seva germana, Olimpàs i tots els
sants que viuen amb ells. [16] Saludeu-vos els uns als altres amb un a santa besada[2910]. Us
saluden totes les esglésies del Crist.

Una darrera recomanació.— [17] Us recomano, germans, que observeu qui són els
qui mouen les dissensions i els escàndols amb doctrines que no són les que heu rebut, i
aparteu-vos d'ells; [18] que aquests no són servents del nostre Senyor, el Crist, sinó del
propi ventre, i amb paraules agradables i falagueres sedueixen els cors dels senzills. [19] La
nova de la vostra conversió ha arribat a coneixement de tothom; estic content, doncs, de
vosaltres, però vull que sigueu intel·ligents per al bé i innocents —2331→ per al mal.
[20] I el Déu de la pau esclafarà ben aviat Satanàs[2911] sota els vostres peus. Que la gràcia
de nostre Senyor Jesucrist sigui amb vosaltres.

Salutacions als romans de part dels companys de Pau.— [21] Us saluda Timoteu,
el meu col·laborador, i Lluci, Jasó i Sosípatos, que són del meu llinatge. [22] Us saludo en
el Senyor jo, Terci[2912], que he escrit la carta. [23] Us saluda Caius, que m'alberga a mi i tota
l'església. Us saluda Erast, el tresorer de la ciutat, i Quart, el germà. [24][2913]

Doxologia final.— [25] A aquell qui pot enfortir-vos en l'evangeli que anuncio i en la
doctrina predicada sobre Jesucrist, segons la revelació del misteri, guardat en el silenci
durant segles eterns, [26] però manifestat ara, i per mitjà dels escrits profètics, per ordre del
Déu etern, notificat a totes les nacions perquè acceptin la fe, [27] a Déu, l'únic savi, a ell,
per Jesucrist, sigui la glòria pels segles dels segles. Amén.

Primera epístola als corintis (1Co. 1,1 - 16,24)[2914]

1 Adreça i salutació.— [1] Pau, apòstol de Jesucrist per vocació segons el voler de
Déu, i el germà Sòstenes[2915], [2] a l'església de Déu que està a Corint, als santificats en el
Crist Jesús, sants per vocació, amb tots els qui en qualsevol lloc invoquen el nom de
nostre Senyor Jesucrist, Senyor d'ells i nostre; [3] gràcia a vosaltres i pau de part de Déu,
Pare nostre, i del Senyor Jesucrist.

Acció de gràcies.— [4] Beneeixo sempre Déu, pensant en vosaltres, per la gràcia de
Déu que us ha estat donada en el Crist Jesús, [5] perquè en ell heu estat enriquits de tot, de
tot do de paraula i de tot do de coneixement, [6] en la mesura en què el testimoniatge sobre
el Crist s'ha consolidat entre vosaltres, [7] de manera que no us manca cap mena de
gràcia[2916], mentre espereu la manifestació de nostre Senyor —2332→ Jesucrist; [8] el
qual us consolidarà fins a la fi, talment, que sigueu irreprensibles el dia de nostre Senyor
Jesucrist. [9] Fidel és Déu, per qui heu estat cridats a associar-vos al seu Fill Jesucrist,
Senyor nostre.

Correcció d'alguns abusos (1Co. 1,10 - 4,21)

Divisió dels corintis en partits.— [10] Jo us exhorto, doncs, germans, pel nom de
nostre Senyor Jesucrist, que aneu tots d'acord en el vostre parlar i que no hi hagi
divisions entre vosaltres, sinó que estigueu perfectament units en un mateix pensament i
en un mateix parer. [11] Perquè m'han comunicat de vosaltres, germans meus, per mitjà
dels de Cloa[2917], que entre vosaltres hi ha desavinences. [12] Vull dir que cada un diu[2918]:
«Jo sóc de Pau». «Doncs, jo, d'Apol·lo». «Jo, de Quefes». «I jo, del Crist». [13] ¿És que el
Crist està dividit? ¿Que potser Pau ha estat crucificat per vosaltres, o bé heu estat
batejats en el nom de Pau? [14] Dono gràcies a Déu de no haver-ne batejat cap de vosaltres,
llevat de Crisp i Caius, [15] perquè ningú no pugui dir que heu estat batejats en el meu
nom. [16] Sí, també vaig batejar la família d'Estefanàs; altrament, no sé que hagi batejat
ningú més.

Oposició entre la saviesa humana i l'evangeli.— [17] Perquè el Crist no m'envià a
batejar, sinó a evangelitzar, i no pas amb saviesa de paraula, perquè no perdi el sentit la
creu del Crist. [18] El llenguatge de la creu és, en efecte, una niciesa per als qui es perden,
però per als qui se salven, per a vosaltres, és poder de Déu. [19][2919] Perquè està escrit:
Destruiré la saviesa dels savis i anorrearé la intel·ligència dels intel·ligents. [20][2920] *On és
el savi? On és el lletrat?* ¿On és el qüestionador d'aquest món? Déu, ¿no ha fet tornar
nècia la saviesa del món? [21] En efecte, ja que el món, per mitjà de la saviesa, no ha
conegut Déu en la saviesa de Déu, Déu ha volgut salvar els creients per la niciesa d'allò
que prediquem. [22] Perquè, mentre que els jueus demanen prodigis i els grecs volen
saviesa, [23] nosaltres prediquem —2333→ un Messies crucificat, escàndol per als jueus
i niciesa per a les altres nacions; [24] però per als qui han rebut la vocació, tant jueus com
grecs, un Messies que és poder de Déu i saviesa de Déu. [25] Perquè allò que és niciesa de
Déu és més savi que els homes, i allò que és feblesa de Déu és més poderós que els
homes.

26 I, si no, germans, fixeu-vos en els qui heu rebut la vocació, com no n'hi ha gaires
que siguin savis en un sentit humà, ni gaires poderosos, ni gaires de família noble. 27
Sinó que allò que hi ha de neci al món és el que Déu ha escollit per confondre els savis;
allò que hi ha de feble al món és el que Déu ha escollit per confondre allò que és fort; 28
allò que al món no té noblesa de família i de què ningú no fa cas és el que Déu ha
escollit; allò que no és res, per desposseir allò que és, 29 a fi que cap criatura humana no
es gloriï davant de Déu. 30 És per ell que vosaltres esteu en el Crist Jesús, el qual, donat
per Déu, ha esdevingut la vostra saviesa, com també justícia, santificació i redempció,
31[2921] per tal que, com està escrit, *qui es gloria, que es gloriï en el Senyor.*

2 Predicació de l'Apòstol a Corint.— 1 Jo, germans, en venir a vosaltres, no vaig
venir a anunciar-vos el testimoniatge de Déu amb ostentació d'eloqüència o de saviesa. 2
Vaig creure que no havia de saber altra cosa entre vosaltres sinó Jesucrist, i encara
crucificat. 3 I és amb feblesa, amb temor i tot tremolós que vaig presentar-me a
vosaltres, 4 i el meu llenguatge i allò que predicava no consistia pas en persuasives
paraules de saviesa, sinó en demostració d'Esperit i de poder, 5 per tal que la vostra fe no
es fonamentés en una saviesa humana, sinó en el poder de Déu.

La saviesa cristiana.— De saviesa, amb tot, en parlem entre els perfectes, però
d'una saviesa que no és pas d'aquest món, ni dels prínceps d'aquest món, que seran
destituïts; 7 parlem d'una saviesa de Déu, misteriosa, aquella que és amagada, que Déu
predestinà —2334→ abans dels segles per a glòria nostra, 8 aquella que cap dels
prínceps d'aquest món[2922] no ha conegut, ja que, si l'haguessin coneguda, no haurien pas
crucificat el Senyor de la glòria. 9 Però, tal com està escrit: *Allò que l'ull no ha vist mai,
ni l'orella no ha sentit, ni ha entrat mai en un cor d'home, Déu ho ha preparar per als
qui l'estimen.* 10 A nosaltres, en efecte, Déu ens ho ha revelat per mitjà de l'Esperit, ja
que l'Esperit ho escruta tot, fins les profunditats de Déu. 11 Perquè, ¿qui d'entre els
homes sap les coses de l'home sinó l'esperit de l'home que hi ha en ell mateix? Així
també les coses de Déu, ningú no les coneix sinó l'Esperit de Déu. 12 I nosaltres no hem
rebut l'esperit del món, sinó l'Esperit que ve de Déu per tal que coneguem els dons amb
què Déu ens agracia. 13 I en parlem, no pas amb un llenguatge après de la saviesa
humana, sinó amb el que hem après de l'Esperit, adaptant termes espirituals a realitats
espirituals[2923]. 14 L'home natural[2924] no admet les coses de l'Esperit de Déu: per a ell són
una niciesa, i no les por conèixer, perquè s'han de jutjar espiritualment. 15 L'espiritual, en
canvi, jutja de tot, i ell no pot ser jutjat per ningú. 16[2925] Perquè, *¿qui ha conegut el
pensament del Senyor, que pugui instruir-lo?* però nosaltres sí, que posseïm el
pensament del Crist.

3 Condició actual dels corintis.— 1 I jo, germans, no he pogut parlar-vos com a
espirituals, sinó com a carnals[2926], com a infants en el Crist. 2 És llet el que us he donat a
beure, no pas menjar sòlid, perquè encara no n'éreu capaços. Ni tampoc ara no en sou
capaços 3 perquè encara sou carnals. Del moment que entre vosaltres hi ha gelosia i
desacord, ¿no sou per ventura carnals i no us comporteu d'una manera massa humana? 4
Perquè, quan l'un diu: «Jo sóc de Pau», i l'altre: «Jo, d'Apol·lo», ¿no us declareu
simplement humans?

Fals concepte dels corintis sobre els predicadors evangèlics.— 5 Perquè, ¿què és
Apol·lo? I què és Pau? Ministres per mitjà dels quals heu cregut, cadascun d'ells segons
la mesura que el Senyor li ha donat. 6 Jo vaig —2335→ plantar, Apol·lo va regar,

però era Déu qui feia créixer. 7 Per això, ni el qui planta no és res, ni el qui rega, sinó el
qui fa créixer, Déu. 8 El qui planta i el qui rega són una sola cosa, per bé que cadascun
rebrà la pròpia recompensa segons el propi treball. 9 Nosaltres som col·laboradors de
Déu; vosaltres sou conreu de Déu, edifici de Déu.

Responsabilitats dels obrers evangèlics.— 10 Segons la gràcia que Déu m'ha
donat, com a bon arquitecte, he posat el fonament, i un altre hi edifica al damunt.
Cadascú, però, que miri com sobreedifica. 11 De fonament, ningú no en pot posar cap
altre fora del que hi ha posat, que és Jesucrist. 12 Ara bé: si damunt aquest fonament un
edifica amb or, plata, pedres precioses, fusta, fenàs, palla, 13 hora vindrà que es veurà
l'obra de cadascú, perquè el Dia, que s'ha de revelar amb foc, la farà conèixer, ja que el
foc examinarà com és l'obra de cadascú. 14 Si l'obra que un hi ha edificat resisteix, aquell
en rebrà recompensa; 15 si l'obra d'un crema, n'haurà de sofrir la pèrdua; amb tot, ell se
salvarà, però com després de passar pel foc[2927]. 16 ¿No sabeu que sou temple de Déu i
que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? 17 Si algú destrueix el temple de Déu, Déu el
destruirà a ell; perquè el temple de Déu és sant, i aquest sou vosaltres.

Condemna de la saviesa humana.— 18 Que ningú no s'enganyi a si mateix! Si algú
entre vosaltres es pensa ser savi en les coses d'aquest món, que es faci neci per poder
arribar a ser savi. 19[2928] Perquè la saviesa d'aquest món és niciesa davant de Déu. Ja que
està escrit: *Ell captura els savis en la pròpia astúcia.* 20[2929] I encara: *El Senyor coneix els
pensaments dels savis, i sap que són vans.* 21 Per tant, que ningú no es gloriï en uns
homes, perquè tot és vostre, 22 tant Pau, com Apol·lo, com Quefes, com el món, la vida,
la mort, el present, el futur: tot és vostre; 23 i vosaltres sou del Crist, i el Crist, de Déu.

4 Deures dels ministres del Crist.— 1 És així com hem de ser considerats: com a
servents del Crist i —2336→ administradors dels misteris de Déu. 2 Ara: l'única cosa
que es requereix en els administradors és que siguin fidels. 3 Quant a mi, m'importa ben
poc de ser judicat per vosaltres o per cap tribunal humà; ni tan sols no em judico a mi
mateix, 4 perquè de res no m'acusa la consciència, encara que no és per això que sóc
justificat; qui m'ha de judicar és el Senyor. 5 Així, doncs, no judiqueu res abans d'hora,
fins que vindrà el Senyor, que il·luminarà allò que és cobert de tenebres i manifestarà
les intencions dels cors; i aleshores cadascú rebrà de Déu l'elogi que mereixi.

Presumpció dels corintis. Situació dels veritables apòstols.— 6 Tot això,
germans, ho he dit de mi i d'Apol·lo, com un exemple per causa vostra, per tal que
aprengueu en el nostre cas allò que diuen: «Res més del que està escrit»[2930], i que ningú
no es posi vanitosament a favor d'un, en contra d'un altre. 7 Perquè, qui fa que et
distingeixis? I què tens que no ho hagis rebut? I, si ho has rebut, ¿per què te'n glories,
com si no ho haguessis rebut? 8 Ja esteu satisfets, ja sou rics; sense nosaltres heu arribat
a ser reis, i tant de bo que ho fóssiu, perquè també nosaltres fóssim associats a la vostra
reialesa! 9 Perquè em sembla que Déu ens ha mostrat a nosaltres, els apòstols, com els
últims, com una condemnats a mort, ja que ens hem convertit en un espectacle per al
món, tant davant dels àngels, com davant dels homes. 10 Nosaltres som necis per causa
del Crist; vosaltres, en canvi, assenyats en el Crist; nosaltres, febles; vosaltres, forts;
vosaltres, honrats; nosaltres, deshonrats. 11 Fins al moment present patim fam, set i
nuesa, som bufetejats i anem d'ací d'allà; 12 ens fatiguem treballant amb les nostres
pròpies mans; quan ens persegueixen, ho suportem; 13 quan ens difamen, responem
amonestant; hem acabat com escombraries del món, el rebuig de tothom fins ara.

Exhortació paternal.— [14] No us escric tot això per avergonyir-vos, sinó per amonestar-vos com a fills meus caríssims. [15] Perquè, encara —2337→ que tinguéssiu deu mil mestres en el Crist, no teniu pas molts pares; perquè sóc jo qui, per l'evangeli, us he engendrat en el Crist Jesús. [16] Us ho prego, doncs: feu-vos imitadors meus. [17] Per això mateix, us he enviat Timoteu, que és un fill meu estimat i fidel en el Senyor; ell us recordarà les meves normes de conducta, tal com ho ensenyo pertot arreu, a totes les esglésies.

Pau tornarà a Corint.— [18] Alguns sostenen pretensiosament que no haig de venir més a vosaltres. [19] Però tornaré ben aviat, si ho vol el Senyor, i sabré, no pas el que diuen els pretensiosos, sinó el seu poder. [20] Perquè el Regne de Déu no consisteix en paraules, sinó en poder. [21] ¿Què preferiu: que vingui a vosaltres amb una verga, o bé amb caritat i esperit benigne?

Correcció dels escàndols (1Co. 5,1 - 6,20)

5 Càstig d'un incestuós. [1] A tot arreu se sent dir que hi ha un cas d'incest entre vosaltres, i un incest tal, que ni entre els pagans no es dóna, fins al punt que un té la dona[2931] del seu pare. [2] ¿I vosaltres n'esteu satisfets en lloc de sentir-ne pena i de treure d'entre vosaltres el qui ha comès una cosa així? [3] Doncs, jo, absent en el cos, però present en l'esperit, ja he pronunciat la sentència, com si hi fos present, contra el qui ha obrat així. [4] Congregats en el nom del Senyor Jesús, vosaltres i el meu esperit, que amb el poder del Senyor nostre Jesús [5] aquest tal sigui lliurat a Satanàs per a perdició de la seva carn, a fi que el seu esperit se salvi el dia del Senyor Jesús[2932].

[6] No està bé que us en glorieu. ¿No sabeu que una mica de llevat fermenta tota la pasta? [7] Traieu el llevat vell a fi que sigueu una pasta nova, vosaltres que sou àzims, ja que el Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat. [8] Per tant, celebrem la festa, no pas amb llevat vell, ni amb llevat de vicis i de dolenteria, sinó amb àzims de puresa i de veritat[2933].

—2338→

Cal evitar les relacions amb els impúdics.— [9] Us vaig escriure en la carta[2934] que no tinguéssiu tractes amb els impúdics; [10] no volia pas dir d'una manera general amb tots els impúdics d'aquest món, o amb els usurers, els lladres o els idòlatres; altrament, us caldria sortir del món. [11] Us vaig escriure, doncs, que no tinguéssiu tractes amb ningú que, tot i tenir el nom de germà, fos impúdic, o usurer, o idòlatra, o malparlat, o embriac, o lladre; amb un home així, ni menjar-hi. [12] ¿Per què haig de judicar els de fora? ¿No són els de dins els qui vosaltres heu de judicar? [13][2935] Els de fora, Déu ja els judicarà. *Traieu el dolent d'entre vosaltres.*

6 Els cristians i els tribunals pagans.— [1] ¿Com és que algun d'entre vosaltres, quan té un plet contra un altre, s'atreveix a demanar justícia davant dels injustos[2936], i no davant dels sants? [2] ¿No sabeu que els sants judicaran el món? I, si vosaltres heu de judicar el món, ¿sou incapaços de judicar causes sense importància? [3] ¿No sabeu que

judicarem els àngels? Quant més els interessos d'aquest món! [4] Quan tingueu, doncs,
plets per interessos d'aquest món, feu-ne jutges els qui són menys considerats a
l'Església[2937]. [5] Per vergonya vostra ho dic. Tanmateix, ¿no hi ha entre vosaltres ningú
prou assenyat que pugui fer d'àrbitre entre els seus germans? [6] Però un germà demana
justícia contra un germà, i això davant d'infidels! [7] Ja és rebaixar-vos del tot, que tingueu
plets entre vosaltres. Abans d'arribar a això, ¿per què no deixeu que us facin una
injustícia? ¿Per què no deixeu més aviat que us desposseeixin? [8] Però no: vosaltres
cometeu injustícia i desposseïu, i ho feu a germans! [9] ¿No sabeu que els injustos no
heretaran el Regne de Déu? No us feu il·lusions: ni els impúdics, ni els idòlatres, ni els
adúlters, ni els efeminats, ni els sodomites, [10] ni els lladres, ni els usurers, ni els
embriacs, ni els malparlats, ni els rapaços no posseiran en herència el Regne de Déu. [11] I
alguns éreu això; però n'heu estat rentats, heu estat santificats, justificats en el nom del
Senyor Jesucrist —2339→ i en l'Esperit del nostre Déu.

Sobre el pecat de fornicació[2938].— [12] «Tot m'és permès»[2939], però no tot convé.
«Tot m'és permès», però jo no em deixaré dominar per res. [13] Els aliments són per al
ventre, i el ventre, per als aliments, per bé que Déu inutilitzarà tant aquest com aquell.
En canvi, el cos no és per a la fornicació, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos[2940]. [14]
I Déu va ressuscitar el Senyor, i també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. [15]
¿No sabeu que els vostres cossos són membres del Crist? ¿I prendré jo els membres del
Crist per fer-ne membres d'una dona pública? De cap manera [16][2941] ¿No sabeu que el qui
s'uneix a una dona pública es fa un sol cos amb ella? Perquè *tots dos*, diu, *seran una
sola carn*. [17] En canvi, el qui s'uneix al Senyor es fa un sol esperit amb ell. [18] Fugiu de la
fornicació! Qualsevol pecat que comet l'home resta fora del cos; en canvi, el qui fornica
peca contra el propi cos. [19] ¿No sabeu que el vostre cos és temple de l'Esperit Sant, que,
rebut de Déu, habita en vosaltres, i no sou vostres, [20] ja que heu estat comprats pagant un
preu? Glorifiqueu Déu, doncs, en el vostre cos.

Resposta a diversos problemes morals (1Co. 7,1 - 11,34)

7 Legitimitat i drets del matrimoni.— [1] Quant a allò que m'escrivíreu: sí, és bo
que l'home s'abstingui de dona. [2] Però, per a evitar les impureses, que cadascun tingui la
pròpia muller, i cadascuna tingui el propi marit. [3] El marit, que concedeixi el dèbit a la
muller, com també la muller al marit. [4] La muller no té potestat damunt del propi cos,
sinó el marit; semblantment, tampoc el marit no té potestat damunt del propi cos, sinó la
muller. [5] No us refuseu l'un a l'altre, si no és de comú acord, per un cert temps, a fi de
dedicar-vos a l'oració; i després torneu-vos a unir, no fos que Satanàs us temptés prenent
peu de la vostra incontinència. [6] Això, però, ho dic com una cosa permesa, no pas
manada. [7] Jo —2340→ voldria que tothom fos com jo; però cadascú ha rebut de Déu
un do peculiar, l'un d'una manera, l'altre d'una altra.

Indissolubilitat del matrimoni. «Privilegi paulí». [8] Amb tot, dic als solters i a les
viudes que els és millor de restar com jo; [9] però, si no poden guardar continència, que es
casin: més val casar-se que cremarse[2942]. [10] Als casats, els ordeno, no pas jo, sinó el
Senyor, que la muller no se separi del marit [11] —i, si se'n separa, que resti sense casar-se
o que es reconciliï amb el marit—, i el marit, que no repudiï la muller. [12] En canvi, als
altres, els ho dic jo, no pas el Senyor: si cap fidel té per muller una infidel, i aquesta

consent a conviure amb ell, que no la repudiï; 13 i, si una dona té per marit un infidel, i
aquest consent a conviure amb ella, que no repudiï el marit. 14 Ja que el marit infidel és
santificat per la muller, i la muller infidel és santificada pel marit creient[2943]; si no, els
vostres fills serien profans, i, en canvi, són sants. 15 Però, si l'infidel se separa, que se
separi[2944]; no queden pas esclavitzats l'home o la dona creients en aquests casos; Déu us
ha cridat a viure en pau. 16 Perquè, ¿què saps tu, dona, si salvaràs el marit? O bé, ¿què
saps tu, home, si salvaràs la muller?

Estabilitat dels estats.— 17 Fora d'això, que cadascú visqui en la condició que el
Senyor li tenia assignada, tal com era, en cridar-lo Déu. Així ho ordeno en totes les
esglésies. 18 ¿Algú ha estat cridat circumcidat? Que no es faci dissimular la circumcisió.
¿Ha estat cridat incircumcís? Que no se circumcidi. 19 La circumcisió no és res, ni la
incircumcisió no és res; el que val és l'observança dels manaments de Déu. 20 Que
cadascú continuï en l'estat en què fou cridat. 21 Fores cridat esclau? No te'n preocupis; i
fins en el cas que puguis esdevenir lliure, procura de treure'n més profit. 22 Perquè aquell
qui és cridat en el Senyor en l'estat d'esclau és un llibert del Senyor; semblantment,
aquell qui és cridat en l'estat de lliure és un esclau del Crist. 23 És pagant un preu —
2341→ que heu estat comprats[2945]: no us feu esclaus dels homes. 24 Que cadascú,
germans, continuï davant de Déu en la condició en què es trobava quan fou cridat.

La virginitat i el matrimoni.— 25 Referent a les noies solteres, no tinc cap precepte
del Senyor, però dono la meva opinió[2946], com a home que per la misericòrdia de Déu és
digne de confiança. 26 Crec, doncs, que això és bo a causa de la força de les
circumstàncies actuals[2947], és a dir, que és bo que l'home visqui així. 27 Estàs lligat a una
dona? No busquis de deslligar-te'n. Ets lliure de dona? No busquis dona. 28 Amb tot, si et
casaves, no pecaries; i, si la noia soltera es casa, no peca; però aquests hauran de
suportar contrarietats de la carn, i jo us ho voldria estalviar.

29 Això, doncs, us dic, germans: queda ja poc temps; d'ara endavant els qui tenen
muller, que visquin també com si no en tinguessin; 30 els qui ploren, com si no ploressin;
els qui estan alegres, com si no ho estiguessin; els qui compren, com si no posseïssin; 31
els qui usen d'aquest món, com si no en fruïssin; perquè la figura d'aquest món passa. 32 I
jo voldria que visquèssiu sense preocupacions. El solter es preocupa per les coses del
Senyor, per la manera de plaure al Senyor. 33 En canvi, el casat es preocupa de les coses
del món, de la manera de plaure a la muller, 34 i està dividit. I la dona soltera, com la
noia, es preocupa de les coses del Senyor, de ser santa tant de cos com d'esperit; en
canvi, la casada es preocupa de les coses del món, de la manera de plaure al marit. 35 I
això, ho dic pel vostre propi interès, no pas per posar-vos un parany, sinó mirant a allò
que convé i facilita d'estar assíduament amb el Senyor sense res que absorbeixi.

Darrers consells als pares i a les viudes.— 36 Però, si algú creu que es comporta
d'una manera inconvenient amb la seva filla soltera, quan ja passa la flor de l'edat, i
convé de fer-ho així, que faci el que vulgui: no peca; que es casin. 37 Aquell, però, qui ha
decidit fermament en el seu cor, sense estar-hi obligat, sinó com —2342→ tenint
facultat de fer el seu propi voler, i ha resolt en el seu cor de guardar soltera la seva filla,
farà bé. 38 Així, doncs, el qui casa la seva filla soltera farà bé, i el qui no la casa encara
farà millor. 39 La muller queda lligada al seu marit durant tot el temps que viu; però, si el
marit moria, és lliure de casar-se amb qui vulgui, mentre sigui en el Senyor. 40 Amb tot,
serà més feliç, si continua així, segons el meu parer. I jo crec tenir també l'Esperit de
Déu.

8 Qüestió sobre les carns immolades als ídols[2948]. 1 Pel que fa a les carns
immolades als ídols, ja sabem que tots tenim coneixement[2949]. Però el coneixement
infla, mentre que la caritat edifica. 2 Si algú s'imagina de conèixer alguna cosa, encara
no sap com cal conèixer[2950]. 3 Aquell qui estima Déu és el qui és conegut per ell[2951]. 4
Referent, doncs, a menjar carns immolades als ídols, ja sabem que els ídols no són res
en el món i que no hi ha cap Déu sinó un de sol. 5 I encara que hi ha déus de nom, tant al
cel com a la terra, i en aquest sentit hi ha molts déus i molts senyors, 6 per a nosaltres,
però, hi ha un sol Déu, el Pare, de qui prové tot i també nosaltres, amb destinació a ell, i
un sol Senyor, Jesucrist, per mitjà del qual tot prové de Déu, i també nosaltres amb
destinació a Déu per mitjà d'ell.

La caritat, a vegades, mana d'abstenir-se'n.— 7 Però el coneixement, no tothom
el té; perquè alguns, habituats fins ara als ídols, mengen les carns immolades als ídols
com a tals, i la seva consciència, feble com és, es contamina. 8 I un aliment no és res que
ens pugui recomanar davant de Déu: no ens faltarà res, si no mengem, ni ens sobrarà
res, si mengem. 9 Mireu, però, que aquesta vostra llibertat no sigui potser per als febles
una ocasió d'escàndol. 10 Perquè, si ningú et veu a tu, que tens coneixement, entaulat en
un temple d'ídols, ¿la seva consciència, donat que ell és feble[2952], no serà induïda a
menjar les carns immolades als ídols? 11 I llavors, per culpa del teu coneixement, es
perdrà el feble, el germà pel qual el Crist va morir! 12 Així, pecant contra els germans
i —2343→ ferint-los la consciència feble, pequeu contra el Crist. 13 Per això, si un
menjar escandalitza el meu germà, no menjaré mai més carn per no escandalitzar el meu
germà.

9 Exemple de l'Apòstol. No sóc lliure? No sóc apòstol? ¿No he vist Jesús, Senyor
nostre? ¿No sou vosaltres la meva obra en el Senyor? 2 Si per a d'altres no sóc apòstol,
per a vosaltres certament que ho sóc; vosaltres sou, en el Senyor, el segell del meu
apostolat. 3 La meva defensa contra els qui em discuteixen és aquesta: 4 ¿No tenim dret
que ens donin menjar i beure? 5 ¿No tenim dret a portar amb nosaltres una germana[2953],
com ho fan els altres apòstols, els germans del Senyor i Quefes? 6 ¿Només som jo i
Bernabé que no tenim el dret de no haver de treballar? 7 ¿Qui fa mai el servei de la
milícia a costa de la pròpia soldada? ¿Qui planta una vinya i no menja del seu fruit? O
bé, ¿qui pastura un ramat, i no s'alimenta de la llet del ramat? 8 ¿És que parlo només
amb autoritat humana, o és que no ho diu també la Llei? 9[2954] Efectivament, a la Llei de
Moisès hi ha escrit: *No posis morrió al bou que trilla.* ¿És que Déu s'interessa pels
bous? 10 ¿No és, sens dubte, per nosaltres que ho diu? És certament per nosaltres que ha
estat escrit: El qui llaura ha de llaurar amb l'esperança, i el qui trilla, també amb
l'esperança de tenir-hi part. 11 Si nosaltres hem sembrat en vosaltres béns espirituals,
¿serà molt, si collim els vostres béns materials? 12 Si d'altres tenen aquest dret damunt
vostre, ¿no el tenim molt més nosaltres? Amb tot, no hem fet ús d'aquest dret, sinó que
tot ho suportem per no posar cap obstacle a l'evangeli del Crist. 13 ¿No sabeu que els qui
exerceixen les funcions sagrades mengen d'allò que és ofert al temple, i els qui estan al
servei de l'altar, en reben la seva part? 14 Així també, el Senyor ordenà als qui anuncien
l'evangeli que visquessin de l'evangeli.

El seu comportament desinteressat.— 15 Però jo no he fet ús de cap d'aquestes
concessions. I no escric pas això perquè es faci així amb mi; que més m'estimo morir
abans que ningú em —2344→ prengui aquest títol de glòria. 16 Perquè, si predico
l'evangeli, no tinc cap motiu de gloriar-me'n, ja que me n'ha estat imposada l'obligació; i

al de mi, si no predico l'evangeli! [17] Si ho faig voluntàriament, tinc dret a una
recompensa; però, si ho faig per imposició, compleixo només una administració que
tinc confiada. [18] ¿Quin és, doncs, el meu dret a la recompensa? Que, en predicar
l'evangeli, ho faci gratuïtament, sense fer ús del dret que em dóna l'evangeli.

[19] Jo, que era lliure en relació a tothom, de tothom m'he fet esclau per guanyar-ne
tants com pugui. [20] M'he fet com un jueu amb els jueus per guanyar els jueus; jo, que no
estic sota la Llei, m'he fet com qui està sota la Llei amb els qui estan sota la Llei per
guanyar els qui estan sota la Llei; [21] jo, que no estic sense llei de Déu, ja que tinc la llei
del Crist, m'he fet com qui està sense llei amb els qui estan sense llei per guanyar els qui
estan sense llei. [22] M'he fet feble amb els febles per guanyar els febles; m'he fet tot a tots
per salvar-ne alguns de tota manera. [23] I tot això, ho faig per l'evangeli, per tenir-hi part
amb tots ells.

L'atletisme cristià.— [24] ¿No sabeu que els qui corren a l'estadi prou corren tots,
però un de sol s'emporta el premi?[2955] Correu de manera que us l'emporteu. [25] Els atletes
es priven de tot, i ells ho fan per guanyar una corona corruptible; nosaltres, en canvi,
una d'incorruptible. [26] Jo, doncs, corro, no pas a l'atzar; faig pugilat, no pas donant cops a
l'aire; [27] sinó que em copejo el cos i me'l faig esclau, no fos cas que, havent fet d'herald
als altres, quedés jo desqualificat.

10 **Un exemple de la història d'Israel.**— [1] Perquè no vull que ignoreu, germans,
que els nostres pares tots eren sota el núvol, tots travessaren el mar, [2] tots foren batejats
en Moisès amb el núvol i amb el mar[2956], [3] tots menjaren el mateix menjar espiritual[2957],
[4] i tots van beure la mateixa beguda espiritual —bevien, efectivament, d'una pedra
espiritual que els seguia, i aquesta pedra era el Crist—[2958], [5] però Déu no es va
complaure en —2345→ la majoria d'ells, ja que quedaren estesos al desert.

[6] Aquests fets van passar per a servir-nos d'exemples perquè no desitgem coses
dolentes, com ells les desitjaren. [7][2959] No us torneu idòlatres, com alguns d'ells, tal com
està escrit: *El poble s'assegué a menjar i beure, i s'aixecaren a divertir-se.* [8] No
forniqueu, com alguns d'ells van fornicar, i en van caure en un sol dia vint-i-tres mil. [9]
No tempteu el Senyor, com alguns d'ells el temptaren i foren matats per les serps. [10] Ni
murmureu com alguns d'ells murmuraren, i foren matats per l'exterminador. [11] Tot allò
els va passar per a servir d'exemple, i fou escrit per a amonestació nostra, en qui els
segles toquen al seu terme. [12] Així, doncs, qui es pensi estar dret, que miri de no caure. [13]
No us ha vingut cap temptació que fos sobrehumana; Déu és fidel, i no permetrà que
sigueu temptats per damunt de les vostres forces, sinó que a l'hora de la temptació us
donarà també el mitjà de poder-la suportar.

Regles pràctiques. Els àpats sagrats.— [14] Per això, estimats meus, fugiu de la
idolatria. [15] Us parlo com a gent assenyada: jutgeu vosaltres mateixos això que dic. [16] La
copa de benedicció[2960] que beneïm, ¿no és comunió amb la sang del Crist? El pa que
partim, ¿no és comunió amb el cos del Crist? [17] Ja que el pa és un de sol, nosaltres, tot i
que som molts, formem un sol cos; tots, efectivament, participen en aquest únic pa. [18]
Mireu l'Israel segons la carn: els qui mengen les víctimes, ¿no estan en comunió amb
faltar? [19] Què vull dir amb això? ¿Que la carn immolada als ídols és alguna cosa? O bé
que l'ídol és alguna cosa? [20][2961] Però allò que immolen els pagans, *es als dimonis que ho
immolen, i no pas a Déu.* I no vull que vosaltres entreu en comunió amb els dimonis. [21]
No podeu beure la copa del Senyor i la copa dels dimonis. No podeu participar en la

taula del Senyor i en la taula dels dimonis. 22 ¿O és que voleu provocar la gelosia del
Senyor? ¿És que som més forts que ell?

Els àpats privats.— 23 «Tot és lícit», penó no tot convé; «tot és lícit», però —2346→ no tot edifica. 24 Que ningú no busqui el propi interès, sinó el d'altri. 25 De tot
allò que venen al mercat, mengeu-ne sense indagar res per motius de consciència; 26[2962]
perquè del Senyor és la terra i tot el que conté. 27 Si cap infidel us convida, i voleu anar-
hi, mengeu de tot el que us presenti, sense indagar res per motius de consciència. 28 Però,
si algú us deia: «Això ha estat ofert en sacrifici», no en mengeu per consideració al qui
ho ha advertit i a causa de la consciència. 29 La consciència, vull dir, no pas la teva, sinó
la de l'altre. ¿Per què la meva llibertat ha de ser judicada per la consciència d'altri? 30 I, si
jo menjo amb acció de gràcies, ¿per què haig de ser censurat per allò de què dono
gràcies?

Conclusió general.— 31 Tant si mengeu, doncs, com si beveu, com si feu qualsevol
altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu. 32 No sigueu ocasió d'escàndol ni per als jueus, ni
per als grecs, ni per a l'església de Déu, 33 de la mateixa manera que jo també procuro de
complaure tothom en tot, no pas buscant el meu profit, sinó el de la majoria, perquè se
salvin. **11** 1 Sigueu imitadors meus, com jo també ho sóc del Crist.

Normes per a les reunions litúrgiques.— 2 Us elogio que en tot us recordeu de
mi, i que conserveu les tradicions tal com us les vaig transmetre. 3 Però vull que
sapigueu que de tots els homes, el Crist n'és el cap, com l'home és cap de la dona, i Déu
és cap del Crist. 4 Tot home que prega o profetitza amb el cap cobert deshonra el seu
cap. 5 En canvi, tota dona que prega o profetitza amb el cap sense cobrir deshonra el seu
cap, perquè és exactament igual que si portés els cabells rapats. 6 Per tant, si una dona no
es cobreix, que es talli també els cabells; però, si és vergonyós per a una dona de tallar-
se els cabells o rapar-se, que es cobreixi. 7 L'home, certament, no s'ha de cobrir el cap, ja
que es imatge i reflex de la glòria de Déu; però la dona és reflex de la glòria de l'home. 8
No és pas l'home que prové de la dona, sinó la dona, de l'home. 9 De fet, l'home no fou
pas —2347→ creat per a la dona, sinó la dona per a l'home. 10 Per això, cal que la
dona porti un signe de subjecció damunt del cap, per consideració als àngels. 11 D'altra
banda, ni la dona sense l'home, ni l'home sense la dona, en el Senyor; 12 perquè, així com
la dona prové de l'home, així també l'home existeix gràcies a la dona; i tot prové de
Déu.

13 Judiqueu-ho vosaltres mateixos: ¿és decent que una dona faci oració a Déu amb el
cap sense cobrir? 14 ¿No us ensenya la mateixa naturalesa que, si un home es deixa
cabellera, li és un deshonor, 15 mentre que, si una dona se la deixa, li és un honor? És que
la cabellera li ha estat donada com a vel.

16 Però, si algú encara té ganes de discutir, nosaltres no tenim aquest costum, ni
tampoc les esglésies de Déu[2963].

Desordres en la celebració del sopar del Senyor. 17 I, posat a fer advertències, no
puc aprovar que us reuniu, no pas en benefici vostre, sinó en detriment. 18 En primer lloc,
sento dir que, quan us reuniu en assemblea, hi ha divisions entre vosaltres, i en part ho
crec. 19 Perquè convé que entre vosaltres hi hagi fins i tot escissions, de manera que es
manifestin els qui de vosaltres són de virtut provada. 20 Quan us reuniu, doncs, en comú,
el que feu ja no és menjar el sopar del Senyor. 21 En els àpats[2964], cadascú s'avança a

prendre el propi sopar, i mentre l'un es queda amb gana, l'altre s'embriaga. 22 ¿És que no
teniu les pròpies cases per a menjar i beure? ¿O és que no feu cas de l'Església de Déu, i
voleu avergonyir els qui no tenen res? Què us haig de dir? ¿Haig d'aprovar-vos? En
això, no us puc pas aprovar.

Institució de l'eucaristia. 23 Jo, efectivament, vaig rebre del Senyor la mateixa
tradició que us he transmès que el Senyor Jesús, la nit que havia de ser lliurat, prengué
pa 24 i, després de donar gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, lliurat per
vosaltres; això, feu-ho per la meva commemoració». 25 Semblantment féu també amb la
copa, després d'haver sopat, i digué: «Aquesta copa és la nova —2348→ *aliança en
la meva sang*; això, feu-ho, cada vegada que en beureu, per la meva commemoració». 26
Perquè cada vegada que mengeu d'aquest pa i beveu d'aquesta copa anuncieu la mort del
Senyor fins que ell vingui. 27 Per això, qui mengi el pa o begui la copa del Senyor
indignament haurà de donar compte del cos i de la sang del Senyor. 28 Que cadascú,
doncs, s'examini primer a si mateix, i llavors podrà menjar del pa i beure de la copa; 29
perquè qui en menja i en beu, sense tenir en compte el Cos[2965], menja i beu la pròpia
condemna. 30 És per això que entre vosaltres hi ha molts malalts i dèbils, i un bon
nombre s'adormen[2966]. 31 Si ens examinéssim nosaltres mateixos, no seríem judicats; 32
però, quan el Senyor ens judica, ens vol corregir perquè no siguem condemnats amb el
món. 33 Per tant, germans meus, quan us reuniu per menjar, tingueu consideració els uns
pels altres. 34 Si algú té més gana, que mengi a casa seva, no fos cas que us reuníssiu per
a la vostra condemnació. Les altres coses, les determinaré quan vingui.

Origen i utilitat dels carismes (1Co. 12,1 - 14,40)

12 1 Sobre els dons espirituals, germans, no vull que estigueu en la ignorància. 2 Ja
sabeu que, quan éreu pagans, us deixàveu endur, arrossegats, fos com fos, cap als ídols
muts. 3 Per això, us faig saber que ningú que parli sota l'acció de l'Esperit de Déu no diu:
«Maleït sigui Jesús!» En canvi, ningú no pot dir «Jesús és Senyor!», si no és sota l'acció
de l'Esperit Sant.

Diversitat i unitat dels carismes.— 4 Hi ha diversitat de dons, però l'Esperit és el
mateix; 5 hi ha diversitat de serveis, però el Senyor és el mateix; 6 hi ha diversitat de fets,
però Déu és el mateix, que ho obra tot en tots. 7 A cadascú li és donada la manifestació
de l'Esperit en bé de tots. 8 En efecte: a l'un se li dóna una paraula de saviesa[2967], per
l'Esperit; a l'altre, una paraula de ciència, segons el —2349→ mateix Esperit; 9 a l'un,
la fe[2968], en el mateix Esperit; a l'altre, el do de guaricions, en l'únic Esperit; 10 a un altre,
el do de fer miracles; a un altre, la profecia; a un altre el discerniment d'esperits; a un
altre, la diversitat de llengües; a un altre, la interpretació de llengües. 11 Però tot això és
fet per obra de l'únic i mateix Esperit, que distribueix a cadascú, un per un, tal com ell
vol.

El cos humà i l'Església[2969].— 12 Perquè de la mateixa manera que el cos és un,
encara que tingui molts membres, i tots els membres del cos, tot i que són molts, formen
un sol cos, així també el Crist. 13 Efectivament, tots nosaltres hem estat batejats en un sol
Esperit per formar un sol cos, tant jueus com grecs, tant esclaus com lliures, i tots hem

begut d'un sol Esperit. [14] De fet, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. [15] Si el peu deia: «Com que no sóc mà, no sóc del cos», no per això deixaria de ser del cos. [16] I, si l'orella deia: «Com que no sóc ull, no sóc del cos», no per això deixaria de ser del cos. [17] Si tot el cos fos ull, on seria l'oïda? I, si tot fos oïda, ¿on seria l'olfacte? [18] Però, en realitat, Déu ha disposat els membres en el cos, cada un d'ells, com li ha plagut. [19] Si tots fossin un sol membre, ¿on seria el cos? [20] Així, doncs, els membres són molts, però el cos és un. [21] L'ull no pot pas dir a la mà: «No em fas cap falta»; ni tampoc el cap als peus: «No em feu cap falta». [22] Ben al contrari, precisament els membres del cos que semblen més febles són molt més necessaris; [23] i els que ens semblen els menys nobles del cos, els envoltem de més gran honor; i els nostres membres menys decents, els tractem amb major decència, [24] perquè els membres que ja són decents no en tenen cap necessitat. És que Déu ha disposat el cos, donant més honor a qui li'n mancava, [25] perquè no hi hagi divisions en el cos, sinó que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres. [26] Per això, quan un membre pateix, tots els membres pateixen amb ell; quan un membre és honorat, tots els membres s'alegren amb ell.

—2350→

Els membres de l'Església, cos del Crist.— [27] Vosaltres, doncs, sou el cos del Crist i part dels seus membres. [28] Així, dins l'Església n'hi ha que Déu ha constituït primerament apòstols, segonament profetes, en tercer lloc mestres; després, els qui tenen poder de fer miracles; després, els qui tenen gràcies d'obrar guaricions, d'ajudar, de governar, de parlar diverses llengües. [29] ¿Per ventura són tots apòstols? ¿O tots profetes? O tots doctors? ¿O tenen tots el poder de fer miracles? [30] ¿O tenen tots gràcies d'obrar guaricions? O tots parlen llengües? ¿O tots les interpreten? [31] Aspireu, però, a les gràcies més grans.

I encara us vull mostrar un camí molt més excel·lent.

13 La caritat és més necessària que totes les gràcies i virtuts.— [1] Si jo parlés les llengües dels homes i dels àngels, però no tingués caritat, seria com la campana que toca o el címbal que dringa. [2] I, si tingués el do de profecia i sabés tots els misteris i tota la ciència, si tingués la fe ben íntegra fins a fer canviar de lloc les muntanyes, però no tingués caritat, no seria res. [3] I, si distribuís tots els meus béns entre els pobres, si oferís el meu cos perquè el foc em consumís, però no tingués caritat, de res no em serviria.

Distintius de la caritat. [4] La caritat és pacient, és bondadosa; la caritat no té enveja, no es vanagloria, no s'enorgulleix; [5] no és insolent, no busca el propi interès, no s'irrita, no té en compte el mal, [6] no s'alegra de la injustícia, sinó que s'alegra amb la veritat; [7] tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta.

Valor absolut de la caritat.— [8] La caritat no caducarà mai. En canvi, si es tracta de profecies, esdevindran inútils; si es tracta de llengües, cessaran; si de ciència, esdevindrà inútil. [9] Perquè per la ciència coneixem només en part i per la profecia profetitzem només en part. [10] Però, quan vindrà allò que és perfecte, serà inútil allò que és parcial. [11] Quan era infant parlava com un infant, pensava com —2351→ un infant, raonava com un infant; però, quan m'he fet home, he deixat de banda les coses d'infant. [12] Ara hi veiem com per mitjà d'un mirall, en enigma, però aleshores hi veurem cara a cara; ara conec només en part, però llavors coneixeré del tot amb la perfecció amb què

he estat conegut. [13] Mentrestant subsisteixen la fe, l'esperança i la caritat, totes aquestes tres; però la més gran de totes elles és la caritat.

14 El do de profecia és superior al de llengües.— [1] Busqueu la caritat; però aspireu als dons espirituals, sobretot el de profetitzar. [2] Perquè qui parla llengües no parla als homes, sinó a Déu; ningú no l'entén: diu en esperit coses misterioses. [3] En canvi, el qui profetitza parla als homes: edifica, exhorta, consola. [4] Qui parla llengües s'edifica a si mateix; el qui profetitza edifica l'assemblea. [5] Jo desitjo que tots vosaltres parleu llengües, però més encara que profetitzeu; el qui profetitza és superior a qui parla llengües, llevat en cas que ho interpreti, per tal que l'assemblea n'obtingui edificació. [6] Efectivament, germans, ¿de què us serviria, si ara jo vingués a vosaltres parlant llengües, en lloc de parlar-vos amb revelació, o amb ciència, o amb profecia, o amb doctrina? [7] És com passa amb els instruments inanimats, com una flauta, per exemple, o una cítara: si no donen clarament les notes, ¿com podrem reconèixer clarament la tonada que fan? [8] I, si la trompeta dóna un toc confús, ¿qui es prepararà per al combat? [9] Així també, si vosaltres, quan parleu amb la llengua, no pronuncieu paraules intel·ligibles, ¿com podran entendre el que dieu? Serà ben bé com si parléssiu a l'aire. [10] Al món hi ha qui sap les menes de llenguatges, i res no hi ha que no tingui el seu llenguatge; [11] si jo, doncs, no conec el valor del llenguatge, seré un estranger per al qui parla, i el qui parla, un estranger per a mi. [12] Feu-ho així també vosaltres: ja que sou àvida de dons espirituals, de tenir-ne en abundància per a edificació de l'assemblea. [13] Per això, qui parla amb llengües, que pregui —2352→ per poder-les interpretar. [14] Perquè, si prego amb llengües, el meu esperit prega, però el meu enteniment es queda sense cap fruit. [15] ¿Què faré, doncs? Pregaré amb l'esperit, però pregaré també amb l'enteniment; salmejaré amb l'esperit, però salmejaré també amb l'enteniment. [16] Perquè, si només dónes gràcies amb l'esperit, el qui ocupa el lloc de simple oient, ¿com podrà respondre l'Amén al teu himne d'acció de gràcies? Perquè no sap què dius. [17] El teu himne d'acció de gràcies és sens dubte excel·lent, però l'altre no se n'edifica. [18] Agraeixo a Déu que jo parlo llengües més que tots vosaltres; [19] però en assemblea més m'estimo dir cinc paraules sabent el que dic, per instruir també els altres, que no pas deu mil paraules amb llengües.

[20] Germans, no sigueu criatures en qüestió de seny; sigueu, sí, ben nens, quan es tracti de malícia, però en el seny sigueu homes fets. [21] A la Llei hi ha escrit: *Per homes d'altra llengua i per llavis d'estrangers parlaré a aquest poble, i ni així no m'escoltaran,* diu el Senyor. [22] Així, doncs, les llengües són un senyal, no pas per als creients, sinó per als qui no creuen; la profecia, en canvi, no és per als qui no creuen, sinó per als creients. [23] Si, doncs, tota l'assemblea es reunís en un mateix lloc, i tots parlessin llengües, i entressin persones no iniciades o no creients, no dirien que sou bojos? [24] En canvi, si tots profetitzen, i entra un que no creu o un no iniciat, serà convençut per tots, serà examinat per tots, [25] seran descoberts els secrets del seu sor, i així, prosternat de cara a terra, adorarà Déu i proclamarà que Déu és realment enmig de vosaltres.

Normes pràctiques per a l'ús dels dos carismes. [26] ¿En què quedem, doncs, germans? Suposem que, quan us reuniu, cadascun té un salm, un ensenyament, una revelació, el do de parlar una llengua o d'interpretar; que tot es faci per a edificació. [27] Si algú ha de parlar llengües, que siguin dos o, tot al més, tres, un després de l'altre, i que un interpreti. [28] Però, si no hi ha ningú capaç d'interpretar, que calli a l'assemblea i que —2353→ parli amb si mateix i amb Déu. [29] Quant als profetes, que parlin dos o tres, i que els altres judiquin. [30] Però, si un dels assistents té una revelació, que calli el

primer. [31] D'un a un, tots podeu certerament profetitzar, per tal que tots hi aprenguin i
tots siguin consolats. [32] I tingueu en compte que les inspiracions dels profetes són
subjectes als profetes; [33] que Déu no és pas un Déu de desordre, sinó de pau.

Com a totes les esglésies dels sants, [34] que les dones callin a les assemblees; no els
és permès de parlar-hi, sinó que siguin submises, com ho diu fins i tot la Llei. [35] Si es
volen instruir sobre algun punt, que ho preguntin a casa als propis marits; perquè no està
bé a una dona de parlar en una assemblea. [36] ¿És que potser la paraula de Déu ha sortit
de vosaltres, o que només ha arribat a vosaltres? [37] Si algú es pensa ser profeta o inspirat,
que reconegui com és un precepte del Senyor, això que us escric. [38] I, si algú no ho
reconeix, tampoc ell no serà reconegut. [39] Així, doncs, germans meus, aspireu a
profetitzar i no impediu de parlar llengües. [40] Però que tot es faci decorosament i amb
ordre.

La resurrecció dels morts[2970] (1Co. 15,1 - 16,24)

15 Certesa de la resurrecció.— [1] Us recordo, germans, l'evangeli que ja us vaig
anunciar, que vosaltres vau acceptar, en el qual també persevereu [2] i en el qual trobeu la
vostra salvació, si el reteniu tal com us el vaig anunciar; altrament, hauríeu cregut
debades. [3] Us vaig transmetre, doncs, abans de tot, la mateixa tradició que jo havia
rebut: que el Crist morí pels nostres pecats segons les Escriptures, [4] que fou sepultat, i
que ressuscità el tercer dia segons les Escriptures; [5] que s'aparegué a Quefes i, acabat,
als dotze. [6] Després s'aparegué a més de cinc-cents germans alhora, la majoria dels quals
encara viuen i d'altres ja són morts. [7] Després s'aparegué a Jaume; acabat, a tots els
apòstols; [8] i a l'últim de tots, com a l'avortó, se m'aparegué també —2354→ a mi[2971]. [9]
Jo, en efecte, sóc el més petit dels apòstols, que ni sóc digne de ser anomenat apòstol,
perquè vaig perseguir l'Església de Déu. [10] Però per la gràcia de Déu sóc el que sóc. I la
gràcia que ell m'ha donat no ha resultat inútil, sinó que he treballat més que tots ells,
encara que no pas jo, sinó la gràcia de Déu en mi. [11] Doncs, tant si sóc jo, com si són
ells, és així que prediquem i és així que ho heu cregut.

[12] Si es predica, doncs, que el Crist ha ressuscitat d'entre els morts, ¿com és que
alguns de vosaltres diuen que no hi haurà resurrecció dels morts? [13] Si no hi hagués
resurrecció dels morts, tampoc el Crist no hauria ressuscitat[2972]. [14] I, si el Crist no hagués
ressuscitat, la nostra predicació seria sense objecte, ho seria també la vostra fe; [15] i fins
resultaria que nosaltres som falsos testimonis de Déu, perquè hem donat testimoniatge
en contra de Déu dient que ell ha ressuscitat el Crist, quan, de fet, no l'hauria ressuscitat,
si fos veritat que els morts no ressusciten. [16] Perquè, si els morts no ressusciten, tampoc
el Crist no hauria ressuscitat; [17] i, si el Crist no hagués ressuscitat, seria en va la vostra
fe: encara estaríeu en els vostres pecats. [18] Aleshores, fins els qui han mort en el Crist
s'han perdut. [19] Si és per aquesta vida que hem posat solament en el Crist la nostra
esperança, som els més desgraciats de tots els homes.

La resurrecció del Crist implica la dels cristians. [20] De fet, però, el Crist ha
ressuscitat d'entre els morts, com a primícies de tots els qui van morir. [21] Ja que per un
home vingué la mort, també per un home ha de venir la resurrecció dels morts. [22] Perquè,
així com per Adam tots moren, així també pel Crist tots tornaran a la vida. [23] Cadascú,

però, en l'ordre que li correspon: primer, el Crist, com a primícies; després, els qui seran
del Crist, a l'hora del seu adveniment. 24 Acabat, vindrà la fi, quan farà a mans de Déu
Pare el Regne, quan haurà destituït tot principat i tot domini i poder. 25[2973] Perquè cal que
ell regni *fins a posar tots els enemics sota els seus peus.* 26 El darrer enemic —
2355→ destituït serà la mort; 27[2974] ja que tot *ho ha sotmès sota els seus peus.* Quan
dirà: «Tot ha estat sotmès», és clar que en serà exceptuat aquell qui li ha sotmès totes
les coses. 28 Així, doncs, quan tot li haurà estat sotmès, també el mateix Fill se sotmetrà
al qui li ha sotmès totes les coses, per tal que Déu sigui tot en tots.

29 Si no fos així, ¿què en traurien els qui es fan batejar en lloc dels morts?[2975] Si els
morts no ressusciten en absolut, ¿per què es fan batejar en lloc d'ells? 30 I nosaltres, ¿per
què exposar-nos a perills tothora? 31 Cada dia em veig arran de la mort; és tan cert,
germans, com que vosaltres sou la meva glòria en el Crist Jesús, Senyor nostre. 32 Des
d'un punt de vista humà, si vaig haver de lluitar amb feres[2976] a Efès, quin profit en trec?
Si els morts no ressusciten, *mengem i beguem, que demà morirem*[2977]. 33 No us feu
il·lusions: «Els qui sostenen males converses corrompen els bons costums»[2978]. 34
Torneu, com cal, al vostre seny i no pequeu; perquè n'hi ha alguns que desconeixen
Déu. Ho dic perquè us en doneu vergonya.

Com serà la resurrecció dels morts.— 35 Però algú dirà: «¿Com ressuscitaran els
morts? I ¿amb quin cos tornen?» 36 Beneit! Allò que sembres no arriba a tenir vida, si no
mor abans; 37 i allò que sembres no és pas el cos de la planta que ha de néixer, sinó un
simple gra de blat, per exemple, o de qualsevol altra llavor. 38 I Déu li dóna un cos com
ell ha volgut, i a cada una de les llavors, un cos propi. 39 No tota carn és igual, sinó que
la carn dels homes és d'una manera, i la dels quadrúpedes, d'una altra; d'una mena és la
carn dels ocells, i d'una altra la dels peixos. 40 Hi ha també cossos celestes i cossos
terrestres; però l'esclat dels cossos celestes és diferent del dels terrestres. 41 Un és l'esclat
del sol; un altre, el de la lluna; i un altre, el dels estels; un estel mateix difereix d'un altre
pel seu esclat. 42 Així serà també la resurrecció dels morts. És sembrat en la corrupció, i
ressuscitarà incorruptible; 43 és sembrat en el deshonor, ressuscitarà gloriós; és sembrat
en la feblesa, ressuscitarà vigorós; 44 és sembrat un cos —2356→ animal, ressuscitarà
un cos espiritual. Si hi ha un cos animal[2979], n'hi ha també un d'espiritual. 45[2980] Així
precisament està escrit: El primer home, Adam, vingué a l'existència amb una ànima
vivent; el darrer Adam, amb l'esperit vivificant. 46 No va existir primer l'espiritual, sinó
l'animal; després l'espiritual. 47 El primer home ve de la terra, fet de pols; el segon home
ve del cel. 48 Com és el de pols, són tots els de pols; com és el del cel, són tots els del cel.
49 I, així com hem portat la imatge del de pols, portarem també la imatge del celestial.

50 Fixeu-vos en això que dic, germans: la carn i la sang[2981] no poden posseir
l'herència del Regne de Déu, ni la corrupció no posseirà mai la incorruptibilitat. 51 Mireu,
vull revelar-vos un misteri: no tots morirem, però tots serem transformats[2982]; 52 en un
instant, en un obrir i tancar d'ulls, al toc de la darrera trompeta, perquè sonarà la
trompeta[2983], els morts ressuscitaran incorruptibles, i nosaltres serem transformats. 53
Cal, en efecte, que aquest cos corruptible es revesteixi d'incorruptibilitat, que aquest cos
mortal es revesteixi d'immortalitat.

Cant de triomf.— 54[2984] I, quan aquest cos corruptible s'haurà revestit
d'incorruptibilitat, i aquest cos mortal s'haurà revestit d'immortalitat, aleshores es
complirà la paraula escrita: *La mort ha estat engolida en la victòria.* 55[2985] *¿On és, o
mort, la teva victòria? ¿On és, o mort, allò que t'esperona?* 56 L'esperó de la mort és el

pecat, i el que fa fort el pecat és la Llei. [57] Donem, però, gràcies a Déu, que ens concedeix la victòria per mitjà de nostre Senyor Jesucrist.

[58] Així, doncs, germans meus caríssims, manteniu-vos ferms, incommovibles; doneu-vos de ple a l'obra del Senyor, sabent que el vostre treball no és inútil en el Senyor.

16 La col·lecta per als pobres de Jerusalem. [1] Quant a la col·lecta per als sants[2986], feu-ho tal com ho he ordenat a les esglésies de la Galàcia. [2] Cada diumenge, que cadascun de vosaltres reservi a casa seva el que bonament pugui, perquè no s'hagin de fer les col·lectes quan jo vingui. [3] I —2357→ quan jo arribi, els qui vosaltres escollireu, els enviaré amb cartes de recomanació perquè portin la vostra almoina a Jerusalem. [4] I, si val la pena que jo també hi vagi, hi aniran amb mi.

Pròxima visita de Pau a Corint.— [5] Però vindré a vosaltres quan hauré passat per la Macedònia; perquè he de passar per la Macedònia; [6] amb vosaltres, potser hi sojornaré, o fins potser hi passaré l'hivern, per tal que, vagi on vagi, sigueu els qui m'hi prepareu l'anada. [7] Perquè aquesta vegada no us vull veure de pas: espero quedar-me amb vosaltres, una temporada, si el Senyor ho permet. [8] Em quedaré a Efès fins a la Pentecosta[2987]; [9] perquè s'ha obert una porta gran i propícia per a la meva activitat, i són molts els qui em fan la contra.

[10] Si ve Timoteu, procureu que estigui amb vosaltres sense temor, ja que treballa en l'obra del Senyor, igual que jo. [11] Que ningú, doncs, no el desestimi. Acomiadeu-lo en pau perquè torni cap a mi, que l'espero amb els germans.

[12] Quant al germà Apol·lo, el vaig pregar molt perquè vingués a vosaltres amb el germans; però de cap manera no volia venir ara: vindrà quan trobi una oportunitat.

[13] Vetlleu, manteniu-vos ferms en la fe, porteu-vos com uns homes, sigueu forts. [14] Feu-ho tot amb caritat. [15] Una recomanació, germans: ja coneixeu la família d'Estefanàs, com són les primícies de l'Acaia i com es van consagrar al servei dels sants. [16] Tingueu també vosaltres deferència per a tals persones i per a tot aquell qui coopera i treballa amb ells. [17] M'alegro de la vinguda d'Estefanàs, de Fortunat i d'Acaic, perquè han suplert la vostra absència, [18] ja que han confortat el meu esperit i el vostre. Sapigueu, doncs, apreciar tals persones.

[19] Us saluden les esglésies de l'Àsia. Us saluden especialment en el Senyor Aquila i Prisca, junt amb l'església que hi ha a casa d'ells. [20] Us saluden tots els germans. Saludeu-vos els uns als altres amb la santa besada. [21] La salutació és de la meva pròpia mà, de Pau. [22] Si algú —2358→ no estima el Senyor, que sigui reprovat! Maran ata![2988] [23] La gràcia del Senyor Jesús sigui amb vosaltres! [24] El meu amor és amb tots vosaltres en el Crist Jesús!

Segona epístola als corintis (2Co. 1,1 - 13,13)[2989]

1 Adreça i salutació— [1] Pau, apòstol del Crist Jesús per voluntat de Déu, i el germà Timoteu, a l'església de Déu que està a Corint, amb tots els sants que viuen a l'Acaia entera: [2] gràcia a vosaltres i pau de part de Déu, Pare nostre, i del Senyor Jesucrist.

Acció de gràcies pels consols rebuts.— [3] Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, el Pare entranyable i Déu de tot consol, [4] que ens consola en totes les nostres afliccions per tal que nosaltres puguem consolar els qui es troben en qualsevol aflicció, gràcies al consol amb què nosaltres mateixos som consolats per Déu. [5] Perquè així com els sofriments del Crist són abundants en nosaltres, així també gràcies al Crist abunda el nostre consol. [6] Si som afligits, és per al vostre consol i la vostra salvació; i, si som consolats, és per al vostre consol, que experimenteu precisament quan suporteu amb paciència els mateixos sofriments que patim també nosaltres. [7] Aquesta esperança que tenim per vosaltres és segura, perquè sabem molt bé, que així com participeu en els sofriments, també participareu en el consol.

[8] Referent a la tribulació[2990] que ens va sobrevenir a l'Àsia[2991], no volem pas que desconegueu, germans, que fórem aclaparats ultra mesura per damunt de les nostres forces, fins al punt que no vèiem la manera de salvar ni tan sols la vida. [9] Per part nostra, ja havíem acceptat la sentència de mort; és que no havíem de confiar en nosaltres mateixos, sinó tan sols en el Déu que res suscita els morts. [10] És ell qui ens ha salvat d'aquest perill de mort tan greu, i ens en salvarà; en ell tenim posada la nostra esperança que encara ens en salvarà, [11] amb l'ajuda també de les —2359→ pregàries que fareu per nosaltres, de manera que la gràcia que ens serà atorgada per la intercessió de moltes persones obligui també molts a donar gràcies per nosaltres.

Apologia personal contra les calúmnies dels enemics (2Co. 1,12 - 7,16)

Rectitud de Pau en l'obrar i en l'escriure.— [12] La nostra satisfacció, la tenim en el testimoniatge que ens dóna la nostra consciència d'haver-nos comportat en el món, i sobretot envers vosaltres, segons la santedat i la sinceritat de Déu, no pas guiats d'una saviesa carnal, sinó de la gràcia de Déu. [13] És ben cert que no us escrivim altra cosa que allò que llegiu i enteneu; i espero que ens entendreu fins a la fi [14] —com, de fet, ja ens heu entès en part—, ja que us glorieu de nosaltres, com també nosaltres ho farem de vosaltres el dia del nostre Senyor Jesús.

El canvi d'itinerari no és degut a lleugeresa.— [15] Amb aquesta confiança volia venir primer a vosaltres perquè rebéssiu una nova gràcia: [16] passant per vosaltres, anar a la Macedònia, i de la Macedònia tornar a vosaltres, i que vosaltres em preparéssiu el viatge a la Judea. [17] Perquè m'havia proposat això, ¿direu ara que he obrat amb lleugeresa? ¿O bé que allò que em proposo, m'ho proposo guiat per la carn, de manera que tan aviat dic un sí com un no? [18] Us asseguro pel Déu que és digne de crèdit que la paraula que us vam adreçar no és tan aviat un sí com un no; [19] perquè el Fill de Déu, Jesucrist, que entre vosaltres vam predicar jo, Silvà[2992] i Timoteu, no fou pas sí i no, sinó que en ell hi ha només el sí. [20] Perquè totes les promeses de Déu tenen el seu sí en ell; per això, és també per mitjà d'ell que nosaltres diem a Déu el nostre Amén[2993], quan

el glorifiquem. [21] I qui ens fa ferms en el Crist juntament amb vosaltres i ens ha ungit és
Déu, [22] el mateix que ens ha marcat amb el seu segell i ha posat l'Esperit com a arres en
els nostres cors.

Motiu del canvi d'itinerari.— [23] Invoco Déu per —2360→ testimoni sobre la
meva ànima, que ha estat per consideració a vosaltres que no he vingut més a Corint. [24]
No és pas que vulguem fer d'amos de la vostra fe; volem més aviat contribuir a la vostra
joia; perquè, quant a la fe, ja us manteniu ferms. **2** [1] Em vaig fer, doncs, el determini de
no tornar una altra vegada a vosaltres en una ocasió en què us hagués d'entristir. [2]
Perquè, si jo us entristeixo, ¿qui em podrà alegrar a mi, sinó aquell qui s'ha entristit per
causa meva? [3] Precisament si us vaig escriure tot allò, era perquè, quan vingués, no
m'hagués d'entristir d'aquells de qui m'hauria hagut d'alegrar, segur respecte a tots
vosaltres que la meva joia és també la vostra. [4] És ben cert: us vaig escriure amb gran
aflicció i angoixa de cor, enmig de moltes llàgrimes, no pas perquè us entristíssiu, sinó
perquè coneguéssiu el gran amor que us tinc.

Perdó de l'autor d'una ofensa.— [5] I, si algú ha estat causa de tristesa, no ho ha
estat solament per a mi, sinó en certa manera —sense voler exagerar— per a tots
vosaltres. [6] Ja en té prou aquell amb la reprensió de la majoria; [7] ara val més que el
perdoneu i el consoleu, perquè no s'aclapari amb una tristesa excessiva. [8] Per això,
recomano que li concediu formalment la caritat. [9] És per això precisament que us vaig
escriure: per tenir la certesa de la vostra probitat i veure si en tot sou obedients. [10] El qui
vosaltres perdoneu, jo també el perdono. Perquè jo mateix, tot allò que he perdonat —si
res he hagut de perdonar—, ho he fet a causa de vosaltres, en presència del Crist, [11] no
fos cas que Satanàs ens portés avantatge; que no desconeixem pas els seus designis[2994].

De Troas a la Macedònia. [12] En arribar a Troas per causa de l'evangeli del Crist,
encara que se m'hi havia obert una porta en el Senyor, [13] el meu esperit no va poder
descansar, perquè no vaig trobar-hi el meu germà Titus; sinó que em vaig acomiadar
d'ells i vaig partir cap a la Macedònia.

Consols del ministeri apostòlic.— [14] Però gràcies siguin donades a Déu, que —
2361→ sempre ens duu en el seu seguici triomfal en el Crist, i per mitjà nostre
escampa a tot arreu la fragància del seu coneixement[2995]; [15] perquè som per a Déu bona
olor del Crist enmig dels qui se salven i dels qui es perden; [16] per als uns, olor de mort
per a mort; per als altres, olor de vida per a vida[2996]. I per a això, qui és apte? [17] Perquè
no som pas com la majoria que posen en venda[2997] la paraula de Déu, sinó que
honradament parlem en el Crist a la presència de Déu, com a enviats de Déu.

3 Pau, ministre de l'esperit, no pas de la lletra.— [1] ¿Comencem una altra vegada
a fer-nos la pròpia recomanació? ¿O és que necessitem, com alguns, cartes de
recomanació per a vosaltres o bé de vosaltres? [2] La nostra carta sou vosaltres, escrita en
els nostres cors, coneguda i llegida de tothom; [3] és evident que sou una carta del Crist,
redactada per nosaltres, escrita no pas amb tinta, sinó amb l'Esperit del Déu vivent, no
pas en taules de pedra, sinó en les taules de carn dels cors.

Superioritat del ministeri apostòlic.— [4] Una confiança així, la tenim davant de
Déu pel Crist. [5] No pas que de nosaltres mateixos puguem atribuir-nos res com si
vingués de nosaltres mateixos, sinó que la nostra capacitat ve de Déu, [6] el qual ens ha

habilitat també per a ser ministres d'una nova aliança, no pas de lletra, sinó d'esperit;
que la lletra mata, i l'esperit dóna vida. 7 I, si allò que té l'ofici de causar la mort, gravat
en lletres sobre pedres, esdevingué tan gloriós que els israelites no podien mirar de fit a
fit la cara de Moisès per la glòria que irradiava[2998], i això que era passatgera, 8 ¿com no
serà molt més gloriós de ser ministre de l'esperit? 9 Si ser ministre d'allò que porta la
condemnació era gloriós, molt més ha d'excel·lir en glòria ser ministre de la justícia. 10
Tant, que, ben mirat, aquella glòria no fou tal glòria, comparada amb l'extraordinària
excel·lència d'aquesta glòria. 11 Perquè, si allò que era passatger fou gloriós, molt més
allò que és perdurable s'ha de realitzar amb glòria.

—2362→

Dret de manifestar obertament l'evangeli.— 12 És, doncs, perquè tenim una
esperança tan gran que parlem molt obertament, 13[2999] i no com *Moisès, que es posava un*
vel a la cara, i ho feia perquè els israelites no miressin el terme vers on conduïa allò que
era passatger, 14 sinó que se'ls encegà l'enteniment. I fins al dia d'avui encara, en la
lectura de l'Antic Testament, el mateix vel continua sense descobrir, perquè és en el
Crist que havia de cessar. 15 Encara, doncs, fins avui, sempre que els llegeixen Moisès
tenen un vel damunt del cor; 16[3000] però, *quan un es convertirà al Senyor, el vel serà tret.*
17 Ara bé: el Senyor és l'Esperit; i on hi ha l'Esperit del Senyor hi ha l'alliberament[3001]. 18 I
així tots nosaltres, que amb la cara descoberta contemplem com en un mirall la glòria
del Senyor, ens anem transformant en aquesta mateixa imatge tot passant d'una glòria a
una nova glòria, com per l'acció del Senyor, que és l'Esperit.

4 1 Per això, investits d'aquest ministeri per la misericòrdia que hem experimentat,
no ens acovardim, 2 sinó que evitem els encoberts procediments de la vergonya, ja que
no ens comportem amb astúcies ni falsegem la paraula de Déu; al contrari, manifestant
ben al descobert la veritat és com ens recomanem nosaltres mateixos a tota consciència
humana davant de Déu. 3 I, si el nostre evangeli encara resta velat, és per als qui es
perden que resta velat, 4 per a aquells a qui el déu d'aquest món[3002] va encegar
l'enteniment incrèdul, perquè l'evangeli de la glòria del Crist, que és imatge de Déu, no
irradiï la seva llum. 5 Que no és pas a nosaltres mateixos que ens prediquem, sinó el
Crist Jesús Senyor, i a nosaltres, només com a servents vostres per causa de Jesús. 6
Perquè és Déu qui digué: «De les tenebres brillarà la llum»; ell ha brillat en el nostre cor
perquè il·luminem amb el coneixement de la glòria de Déu que tenim en el rostre de
Jesucrist.

Sofriments apostòlics.— 7 Nosaltres, però, portem aquest tresor en vasos de
terrissa[3003], a fi que aquest poder incomparable sigui atribuït —2363→ a Déu i no pas
a nosaltres: 8 arreu vexats, si bé no quedem del tot oprimits; mancats de mitjans, encara
que no fins a l'extrem; 9 perseguits, per bé que no quedem del tot abandonats; abatuts,
encara que no fins a veure'ns perduts; 10 sempre duent arreu en el cos la mort de Jesús, a
fi que també la vida de Jesús es manifesti en el nostre cos. 11 Perquè nosaltres, tot i que
vivim, contínuament som portats a la mort per causa de Jesús, per tal que la vida de
Jesús es manifesti fins i tot per la nostra carn mortal[3004]. 12 De manera que la mort obra
en nosaltres, i la vida, en vosaltres.

L'esperança de la resurrecció dóna coratge.— 13[3005] Però, tenint el mateix esperit
de fe, segons allò que està escrit: *He cregut: per això be parlat*, també nosaltres creiem,
i per això parlem, 14 sabent que el qui ressuscità el Senyor Jesús ens ressuscitarà també a

nosaltres amb Jesús i ens reunirà amb vosaltres[3006]. [15] Tot es fa per vosaltres a fi que, multiplicant-se la gràcia, sigui també més abundant l'acció de gràcies que molts més faran a glòria de Déu.

Posició del cristià davant la mort.— [16] Per això no ens acovardim; al contrari, per bé que el nostre home exterior es desfaci, l'interior es renovella de dia en dia, [17] ja que el lleuger pes de la tribulació momentània ens prepara un pes incomparablement immens de gloria eterna; [18] ara bé: el nostre punt de vista no son pas les coses visibles, sinó les invisibles; perquè les coses visibles son momentànies, mentre que les invisibles son eternes. **5** [1] Sabem, en efecte, que per a quan es desfaci aquesta casa nostra terrenal, on habitem com en una tenda, tenim al cel una casa que és obra de Déu, no feta de mà d'home, eterna. [2] És per això que gemeguem, perquè voldríem que la postra mansió del cel fos sobreposada al nostre vestit[3007], [3] si és que en realitat ens troba vestits[3008], no pas despullats. [4] Perquè els qui vivim en aquesta tenda gemeguem apesarats, ja que no voldríem deixar el vestit, sinó que ens fos posat al damunt l'altre vestit, a fi que allò que és —2364→ mortal fos absorbit per la vida. [5] I qui ha fet néixer en nosaltres aquest desig és Déu, que ens ha donat les arres de l'Esperit.

[6] Així, doncs, estem sempre plens de confiança, i sabem que, mentre vivim com emigrats en el cos, ens trobem lluny del Senyor [7] —ja que vivim en la fe, no pas en la visió—; [8] estem, doncs, plens de confiança, i més ens estimem emigrar del cos i anar a viure prop del Senyor. [9] Per això, tant si hi vivim, com si n'emigrem, tenim l'ambició de ser-li plaents. [10] Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant del tribunal del Crist, a fi que cadascú rebi allò que ha merescut vivint en el cos, segons el que va obrar, sia bé, sia mal.

Motius del zel apostòlic: el temor de Déu o l'amor al Crist.— [11] Penetrats, doncs, del temor del Senyor, intentem de convèncer els homes; quant a Déu, ja li som prou coneguts, i espero que també som prou coneguts en la vostra consciència. [12] No ens volem pas tornar a recomanar a vosaltres, sinó que us donem ocasió de gloriar-vos de nosaltres perquè tingueu què respondre als qui es glorien d'allò que es veu a la cara i no d'allò que hi ha en el cor. [13] Que, si havíem perdut el seny, era per Déu; i, si hem tornat a posar seny, és per vosaltres[3009]. [14] La caritat del Crist ens obliga; hem comprès això: que un va morir per tots, i, per tant, tots van morir; [15] i ell va morir per tots, perquè els qui viuen ja no visquin més per ells, sinó per aquell qui morí i ressuscità per ells.

[16] Així, doncs, des d'ara nosaltres no coneixem ningú segons la carn; i encara que haguéssim conegut el Crist segons la carn, ara ja no el coneixem així. [17] Tot aquell qui és en el Crist és una nova criatura[3010]; ha passat allò que era vell, tot s'ha tornat nou. [18] I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell pel Crist i ens ha confiat el ministeri de la reconciliació; [19] ja que era Déu qui en el Crist es reconciliava el món, no tenint-los en compte els mancaments, i en nosaltres ha posat la paraula de la reconciliació. [20] Portem, doncs, un missatge com a ambaixadors del Crist, com —2365→ si Déu exhortés per nosaltres. Us ho preguem en nom del Crist: reconcilieu-vos amb Déu. [21] Aquell qui no havia conegut mai el pecat, ell per nosaltres el féu pecat[3011], per tal que nosaltres esdevinguéssim en ell justícia de Déu.

6 **Manera com Pau compleix el ministeri.**— [1] Obrant, doncs, com a col·laboradors, us exhortem també a no rebre en va la gràcia de Déu. [2] Perquè diu: *Al*

temps favorable t'he escoltat, i el dia de salvació t'he ajudat. Ara és el temps favorable,
ara és el dia de salvació[3012]. 3 No donem a ningú en res cap ocasió d'escàndol, perquè no
es malparli del nostre ministeri; 4 al contrari, en tot ens recomanem a nosaltres mateixos
com a ministres de Déu, amb molts sofriments, tribulacions, necessitats, angoixes, 5
cops, presons, disturbis, fatigues, vetlles, dejunis, 6 puresa, ciència, longanimitat,
benignitat, per l'abundància de l'Esperit Sant, per la caritat no fingida, 7 per la paraula de
veritat, pel poder de Déu; per les armes de la justícia, ofensives i defensives, 8 per la
glòria i la ignomínia, per la mala i la bona fama; com impostors, per bé que verídics; 9
com a punt de morir, però, de fet, vivim; com castigats, però no ens han matat; 10 com
afligits, i sempre joiosos; com pobres, i que enriqueixen a molts; com els qui no tenen
res, i tot ho posseeixen.

Conclusió de l'apologia. 11 Hem obert francament la boca per vosaltres, corintis; el
nostre cor s'ha eixamplat; 12 no és per part nostra que us trobeu cohibits, sinó que us hi
trobeu en els vostres propis cors; 13 corresponeu, doncs, igualment —com a fills us
parlo—, eixampleu-vos també vosaltres.

No fer-se amb els pagans.— 14 No us ajunteu amb els infidels per formar sota un
mateix jou una parella heterogènia. ¿Com es poden associar la justícia i la iniquitat?
¿Què tenen de comú la llum i les tenebres? 15 ¿Quina entesa pot haver-hi entre el Crist i
Belial?[3013] ¿Quin consorci del fidel amb l'infidel? 16[3014] ¿Quina avinença del temple de
Déu amb els ídols? Nosaltres, en efecte, som el temple del Déu vivent, tal —2366→ com Déu va dar: *Habitaré i viuré enmig d'ells, i seré el seu Déu, i ells seran el meu poble.* 17[3015] Per això, *sortiu d'enmig d'ells i separeu-vos-en,* diu el Senyor, *i no toqueu res d'impur; jo us acollaré,* 18[3016] *us seré com un pare, i vosaltres* em sereu *com falls i falles, diu el Senyor totpoderós.* **7** 1 Tenint, doncs, aquestes promeses, caríssims,
purifiquem-nos de tota impuresa de la carn i de l'esperit guardant perfectament la
santedat[3017] en el temor de Déu.

Sentiments de Pau envers els corintis.— 2 Sigueu comprensius amb nosaltres. No
hem perjudicat ningú, no hem arruïnat ningú, no hem explotat ningú. 3 No ho dic pas
com si us desaprovés; ja he dit que esteu en els nostres cors, fins al punt que em sento
morir quan moriu, i em sento viure quan viviu. 4 Us tinc molta franquesa, estic molt
orgullós de vosaltres; em sento ple de consol, exuberant de joia enmig de totes les
nostres tribulacions.

Consols que li han proporcionat.— 5 Perquè, un cop arribats a la Macedònia, no
tingué cap repòs la nostra carn; érem afligits de tota manera: per fora, lluites; per dins,
temors. 6 Però Déu, que consola els deprimits, ens ha consolat amb l'arribada de Titus; 7 i
no solament amb la seva arribada, sinó també amb el consol que va rebre de vosaltres;
ell ens ha referit el vostre gran desig, el vostre desconsol, el vostre zel per mi, de manera
que més aviat me'n vaig alegrar.

8 Perquè encara que us vagi entristir amb la carta, no em sap gens de greu; i, si
abans em sabia greu —perquè, de fet, veig que aquella carta ni que fos per un moment,
us va entristir—, 9 ara me n'alegro, no pas perquè us vàgiu entristir, sinó perquè us vau
entristir per penedir-vos. Efectivament, us vau entristir segons Déu, de manera que en
res no fóreu perjudicats per nosaltres. 10 La tristesa segons Déu produeix un penediment
saludable, que mai no us sabrà greu; la tristesa del món, en canvi, produeix la mort. 11
Perquè, mireu, el fet mateix d'haver-vos entristit segons Déu, quin interès no va produir

en vosaltres, quines disculpes, quina indignació, quin temor, —2367→ quin desig tan gran, quin zel, quin càstig! En tot vau demostrar que éreu innocents d'aquell cas[3018]. 12 De fet, ha resultat que, si us vaig escriure, no fou tant per causa del qui ofengué ni per causa del qui fou ofès, com perquè l'interès que teniu per nosaltres es manifestés en vosaltres a la presència de Déu. 13 Per això, hem quedat tan consolats.

Però a aquest nostre consol s'ha afegit l'alegria molt més gran que hem tingut per la joia de Titus, perquè el seu esperit ha rebut satisfacció de tots vosaltres. 14 I, si gens m'havia gloriat de vosaltres davant d'ell, no me n'he hagut d'avergonyir; al contrari, així també el nostre elogi de vosaltres davant Titus resultà veritat. 15 I el seu afecte entranyable per vosaltres és més gran encara, quan recorda l'obediència de tots vosaltres, com el rebéreu amb reverència i temor. 16 Estic content de poder comptar en tot amb vosaltres.

Preparació de la col·lecta (2Co. 8,1 - 9,15)

8 **Exemple de les esglésies de la Macedònia.** 1 Us fem saber, germans, la caritat de Déu que han donat les esglésies de la Macedònia. 2 Enmig de les proves de moltes tribulacions, la seva joia desbordant i la seva extrema pobresa s'han prodigat en el tresor de la seva generositat. 3 Perquè, segons les seves possibilitats, en dono fe, i fins més enllà de les seves possibilitats, espontàniament 4 ens han demanat amb molta d'insistència de fer aquesta caritat i de prendre part en aquesta donació a favor dels sants. 5 I no sols han correspost a les nostres esperances, sinó que fins s'han donat ells mateixos primerament al Senyor i després a nosaltres, per voluntat de Déu, 6 talment, que nosaltres hem recomanat a Titus que, així com ja l'havia començada, dugui també a terme entre vosaltres aquesta obra de caritat.

Apel·lació a la generositat.— 7 Ara bé: així com excel·liu en tot, en fe, en doctrina, en coneixement, en l'interès que teniu per tot, i fins en l'amor de què sou objecte per part nostra, convé —2368→ que també excel·liu en aquesta obra de caritat. 8 No ho dic pas com un manament, sinó perquè voldria que la sol·licitud envers els altres servís també per a donar una prova de com és generosa la vostra caritat. 9 Ja sabeu prou la gràcia de nostre Senyor Jesucrist, com, tot i ser ric, es féu pobre per vosaltres, per tal que us enriquíssiu amb la seva pobresa. 10 En això, doncs, us dono el meu parer: això, us convé de fer-ho, vosaltres que ja des de l'any passat fóreu els primers no solament a fer-ho, sinó també a voler-ho. 11 Ara, doncs, porteu-ne també a terme la realització perquè, a la promptitud de voler-ho, hi correspongui, segons les vostres possibilitats, la plena realització. 12 Si hi ha bona voluntat, s'agraeix mirant allò que cadascú té, no pas tenint en compte allò que no té. 13 No és que per a ajudar els altres hàgiu de patir estretors, sinó que hi ha d'haver igualtat. 14 En la present ocasió, que allò que us sobra proveeixi la seva indigència, a fi que allò que ells tenen de més proveeixi també la vostra indigència, 15[3019] tal com està escrit: *Al qui havia aplegat molt, no li'n sobrava, i al qui n'havia aplegat poc, no li'n faltava.*

Els qüestors de la col·lecta.— 16 Gràcies siguin donades a Déu, que infon en el cor de Titus el mateix interès envers vosaltres, 17 perquè ha acollit certament la nostra invitació, però tenia tant d'interès, que ell mateix s'ha decidit a venir cap a vosaltres. 18

Juntament amb ell hem enviat aquell germà[3020] l'elogi del qual fan a totes les esglésies
per causa de l'evangeli, 19 i, a més, ha estat designat per les esglésies com a company
nostre de viatge en aquesta obra de caritat de què ens encarreguem a glòria del Senyor
mateix, i en testimoniatge de la nostra bona voluntat. 20 Amb això, evitem que algú
malparli de nosaltres amb ocasió d'aquesta gran col·lecta de què ens encarreguem; 21[3021]
ja que *procurem de fer el bé* no solament *davant de Déu*, sinó tambè davant *de tothom*. 22
També hem enviat amb ells el nostre germà, el qual sovint i de moltes maneres hem
comprovat que estava ple d'interès, i ara n'està encara molt —2369→ més, gràcies a
la gran confiança que té en vosaltres. 23 Quant a Titus, és el meu soci i col·laborador prop
vostre; respecte als nostres germans, són delegats de les esglésies, glòria del Crist. 24
Doneu-los, doncs, davant de les esglésies la prova de la vostra caritat i del motiu que
tenim de gloriar-nos de vosaltres.

9 Qualitats de l'almoina. 1 Referent a aquest servei a favor dels sants, és superflu
que us escrigui. 2 Conec prou la vostra bona voluntat, per la qual em glorio de vosaltres
quan dic als macedonis que l'Acaia està preparada ja des de l'any passat; i el vostre zel
ha estimulat la major part d'ells. 3 Amb tot, he enviat els germans perquè l'elogi fet de
vosaltres no resulti desmentit en aquest punt, sinó que, tal com deia, estigueu realment
preparats: 4 no fos cas que, si venien amb mi els macedonis i us trobaven desprevinguts,
nosaltres, per no dir vosaltres, ens haguéssim d'avergonyir d'haver-nos mostrat tan
segurs. 5 He cregut, doncs, necessari de pregar als germans que em precedeixin cap a
vosaltres i que procurin des d'ara que la generositat que ens heu promès estigui a punt
com un do realment generós i no pas com una mesquinesa.

Fruits que reporta.— 6 Sapigueu això: el sembrador mesquí tindrà mesquina la
collita; el sembrador generós la tindrà generosa. 7[3022] Que cadascú doni segons que s'ho
ha proposat en el seu cor, no pas de mal grat o per força, que *Déu estima el qui dona
amb alegria*. 8 Déu és prou poderós per a retornar-vos amb escreix tot el que doneu, a fi
que, ben proveïts de tot, pugueu fer amb abundància tota mena d'obres bones, 9[3023] tal
com està escrit: *Ha distribuït pròdigament, ha donat als pobres; la seva almoina
perdura eternament.* 10[3024] El qui proveeix *de llavor el sembrador i de pa per a menjar*,
proveirà i multiplicarà la vostra llavor, i farà créixer *els fruits de la vostra almoina;* 11
enriquits de tot perquè pugueu practicar tota mena de generositat, la qual per mitjà
nostre farà que donin gràcies a Déu. 12 Perquè la prestació d'aquest servei sagrat no sols
satisfà les necessitats dels —2370→ sants, sinó que és també una font abundant
d'accions de gràcies a Déu; 13 tenint la prova que els dóna aquest servei, glorifiquen Déu
perquè us heu sotmès a reconèixer l'evangeli del Crist, i per la generositat de la vostra
comunió amb ells i amb tots; 14 i, pregant per vosaltres, demostren que us estimen molt
per la gràcia immensa que Déu us ha fet. 15 Gràcies siguin donades a Déu pel seu do
inefable!

Defensa contra els detractors[3025] (2Co. 10,1 - 13,13)

10 Fermesa apostòlica de Pau.— 1 Sóc jo mateix, Pau, qui us ho demana per la
mansuetud i la moderació del Crist, jo, tan tímid quan sóc davant vostre i, en canvi, tan
ardit amb vosaltres quan sóc absent. 2 Us prego, doncs, que, quan sigui amb vosaltres,

no hagi de recórrer ardidament a aquella audàcia que penso usar contra alguns que
s'afiguren que ens conduïm segons la carn. [3] El cert és que, tot i viure en la carn, no
militem segons la carn[3026]; [4] les armes de la nostra lluita no són pas carnals, sinó
poderoses en Déu per a destruir fortaleses; és a dir, que amb elles destruïm els
raonaments [5] i qualsevol altivesa que s'alça contra el coneixement de Déu, fem presoner
tot pensament per subjectar-lo a l'obediència del Crist, [6] i estem a punt per a castigar tota
desobediència, després que s'hagi realitzat la vostra subjecció.

[7] Mireu les coses tal com es veuen. Si algú està convençut que és del Crist, que es
faci també ell mateix aquest raonament: així com ell és del Crist, també en som
nosaltres. [8] I, encara que em gloriés una mica massa de la nostra potestat —potestat que
el Senyor ens va donar per a edificació i no pas per a destrucció vostra—, no me
n'avergonyiria, [9] perquè no semblés com si us volia intimidar només amb cartes. [10]
Perquè les cartes, diu algú, prou són severes i enèrgiques, però, un cop present, el seu
cos resulta esquifit, i la seva paraula no val gaire. [11] Que pensi el qui diu això que, així
com som de paraula en les cartes, quan —2371→ som absents, així serem també amb
les obres, un cop presents.

La seva autoritat no és usurpada.— [12] Certament, no cometrem pas l'audàcia de
fer com alguns d'aquells qui es recomanen a ells mateixos. Aquests, fent-se ells
mateixos la pròpia mesura i prenent-se per patró d'ells mateixos, no obren amb seny. [13]
Nosaltres, per part nostra, no ens volem gloriar traspassant límits, sinó segons la mesura
dels límits que Déu ens assignà com a mesura, és a dir, d'haver arribat fins a vosaltres. [14]
Perquè no estenem els nostres límits fins a vosaltres sense haver-hi arribat; vam arribar
ben bé fins a vosaltres amb l'evangeli del Crist. [15] No és pas traspassant els límits i
aprofitant-nos del treball d'altri que ens gloriem; i encara tenim esperança, ja que va
creixent entre vosaltres la vostra fe, que els nostres límits s'estendran encara més i més,
[16] de manera que podrem anunciar l'evangeli més enllà de vosaltres, sense entrar en el
domini d'altri ni gloriar-nos d'allò que d'altres ja han preparat. [17][3027] *Qui es gloria, que es*
glorii en el Senyor. [18] Que no és pas aquell qui es recomana a si mateix, que queda
aprovat, sinó el qui el Senyor recomana.

11 Els seus títols de glòria.— [1] Tant de bo que em suportéssiu una mica de poc
seny! Però sí, ja m'ho suportareu! [2] És que estic gelós de vosaltres amb una gelosia de
Déu; us he esposat a un sol espòs per presentar-vos al Crist com una verge pura. [3] Però
temo que, així com la serp va seduir Heva amb la seva astúcia, així algú no corrompi els
vostres pensaments i els aparti de la lleialtat i de la puresa que deveu al Crist. [4]
Segurament que, si el primer vingut us predica un altre Jesús diferent del que nosaltres
hem predicat, o es tracta de rebre un altre esperit diferent del que heu rebut, o un altre
evangeli diferent del que heu acollit, ho suporteu molt bé. [5] Amb tot, jo crec que en res
no he estat inferior a aquests arxiapòstols[3028]. [6] Que, si sóc inculte en el parlar, no ho sóc
pas en el coneixement; en tot i de totes maneres us ho hem demostrat.

—2372→

Desinterès en la seva obra.— [7] ¿És potser que vaig cometre un pecat anunciant-
vos gratuïtament l'evangeli de Déu, abaixant-me així jo mateix perquè vosaltres fóssiu
més eminents? [8] He sostret els béns d'altres esglésies, rebent-ne el sosteniment, per
servir-vos a vosaltres. [9] I, quan em trobava entre vosaltres i passava necessitat, no vaig
ser una càrrega per a ningú; allò que em mancava, ho van proveir els germans vinguts

de la Macedònia, i en tot m'he guardat de ser-vos una càrrega, i me'n guardaré. [10] Per la
veritat del Crist que hi ha en mi, aquest motiu de glòria no em serà pas pres a les regions
de l'Acaia. [11] Per què? Perquè no us estimo? Déu ho sap prou. [12] Però el que faig, ho
continuaré fent per tallar tota ocasió als qui busquen on agafar-se, perquè en allò de què
es glorien siguin trobats iguals a nosaltres. [13] Aquests tals són falsos apòstols, obrers
enganyadors, disfressats d'apòstols del Crist. [14] I no és estrany, ja que el mateix Satanàs
es disfressa d'àngel de llum. [15] No és molt, doncs, que també els seus ministres es
disfressin de ministres de justícia; la seva fi serà segons les seves obres.

Treballs apostòlics.— [16] Ho repeteixo: que ningú no em prengui per un home sense
seny; i, si no, deixeu-me, com un home sense seny, que també jo pugui gloriar-me una
mica. [17] El que ara diré, no ho diré pas segons el Senyor, sinó com si parlés sense seny,
amb el convenciment que puc gloriar-me. [18] Ja que molts es glorien segons la carn, jo
també em gloriaré. [19] Vosaltres, certament, tot i ser assenyats, suporteu de bon grat els
qui no tenen seny. [20] Suporteu, en efecte, que algú us esclavitzi, que us devori, que
prengui allò que és vostre, que us tracti amb arrogància, que us pegui a la cara. [21] Ho dic
com una deshonra: que n'hem estat, de febles, nosaltres! Però a allò a què un s'atreveix
—parlo sense seny—, m'hi atreveixo jo també. [22] Són hebreus? Jo també. Són israelites?
Jo també. Són llinatge d'Abraham? Jo també. [23] ¿Són ministres del Crist?[3029] —parlo
fora de seny—. Més ho sóc jo: en fatigues, molt més; en presons, —2373→ molt
més; en cops, sense comparació; sovint arran de la mort. [24] Cinc vegades he rebut dels
jueus quaranta assots menys un; [25] tres vegades m'han bastonejat, una volta m'han
apedregat, tres cops he sofert naufragi, una nit i un dia sencers vaig passar en alta mar; [26]
molt sovint en viatges, en perills de rius, perills de lladres, perills de part dels meus
compatriotes, perills de part dels pagans, perills a ciutat, perills en despoblat, perills a la
mar, perills de part dels falsos germans; [27] treballs i fatigues, vetlles freqüents, fam i set,
sovint sense menjar, fred i nuesa; [28] sense comptar-hi la resta: la meva preocupació de
cada dia, la sol·licitud per totes les esglésies. [29] ¿Qui es posa malalt, que no me'n sentí
també jo? ¿Qui sucumbeix a l'escàndol, que jo no m'abrusi?

[30] Si cal gloriar-se, em gloriaré de les meves febleses. [31] El Déu i Pare del Senyor
Jesús, beneït sigui pels segles, sap que no menteixo. [32] A Damasc, l'etnarca del rei
Aretes[3030] feia guardar la ciutat dels damascens, volent-se apoderar de mi, [33] i per una
finestra em van baixar en un cove, muralla avall, i em vaig escapar de les seves mans.

12 **Visions i revelacions.** [1] Si cal gloriar-se, encara que no convé, recorreré a les
visions i revelacions del Senyor. [2] Sé d'un home en el Crist que, ara fa catorze anys[3031]
—si en el cos, no ho sé; si fora del cos, no ho sé, Déu ho sap—, fou arrabassat fins al
tercer cel[3032]. [3] I sé d'aquest home —si en el cos o fora del cos, no ho sé, Déu ho sap— [4]
que fou arrabassat al paradís i hi sentí paraules inefables, que no és permès a l'home de
dir. [5] D'aquest tal em gloriaré; de mi mateix, però, no em gloriaré, sinó de les meves
febleses. [6] Que, si volgués gloriar-me, no seria un home sense seny, perquè diria la
veritat; però me n'estic perquè ningú no es formi de mi una idea superior al que veu o
sent de mi, [7] i a causa de la sublimitat de les revelacions. Per això, perquè no
m'enorgulleixi, m'ha estat clavada a la carn una espina[3033], un àngel de Satanàs, que em
vagi bufetejant, perquè no —2374→ m'enorgulleixi. [8] Sobre això, tres vegades he
pregat al Senyor que em deixés estar, [9] i m'ha dit: «Et basta la meva gràcia; que el meu
poder es manifesta plenament en la feblesa». De bon grat, doncs, em gloriaré sobretot
en les meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist. [10] Per això em

complac en les febleses, en els ultratges, en les necessitats, en les persecucions, en les angúnies pel Crist; perquè, quan em sento feble, aleshores sóc fort.

Conclusió de la polèmica.— 11 He obrat amb poc seny: vosaltres m'hi heu obligat. Era per vosaltres que jo havia de ser recomanat, ja que en res no he estat inferior a aquests arxiapòstols, tot i que no sóc res. 12 Els trets distintius de l'apòstol, els heu vistos realitzats entre vosaltres: sofriments de tota mena, senyals, prodigis i miracles. 13 Perquè ¿en quina cosa heu estat inferiors a les altres esglésies, llevat que jo no us he estat cap càrrega? Perdoneu-me aquesta injustícia. 14 Mireu, estic a punt de venir a vosaltres per tercera vegada, i tampoc no us seré cap càrrega; no busco pas els vostres béns, sinó a vosaltres. Perquè no són els fills que han d'atresorar per als pares, sinó els pares per als fills. 15 Per part meva, de bon grat donaré allò que tinc i fins a mi mateix per les vostres ànimes. ¿I precisament perquè us estimo més, seré menys estimat? 16 Admetem-ho, doncs, pensarà algú: jo no us he estat cap càrrega; amb tot, astut com sóc, us he sorprès amb engany. 17 ¿És que us he explotat per mitjà d'algun dels qui us he enviat? 18 Vaig pregar a Titus que vingués, i amb ell vaig enviar aquell germà. ¿Potser Titus us va explotar? ¿No hem procedit tots amb el mateix esperit? ¿No hem seguit les mateixes petjades?

Temors i advertiments. 19 Us penseu de fa temps que volem justificar-nos davant vostre. Parlem davant de Déu en el Crist, i tot, caríssims, per la vostra edificació. 20 Perquè em temo que, quan vindré, no us trobaré tal com us voldria, i que vosaltres em trobareu tal com no voldríeu; en temo que no hi hagi potser baralles, gelosies, —2375→ indignacions, disputes, detraccions, murmuracions, arrogàncies, desordres; 21 que, quan vingui, el meu Déu no em torni a humiliar davant vostre, i m'hagi de doldre per molts dels qui havien pecat i encara no s'han penedit de les impureses, les fornicacions i els llibertinatges que havien comès. **13** 1[3034] Aquesta és la tercera vegada que vinc a vosaltres: *Per la paraula de dos o tres testimonis serà decidit tot afer.* 2 Ja ho vaig dir quan era present per segona vegada i, ara absent, ho repeteixo per endavant als qui havien pecat i a tots els altres: si vinc una altra vegada, no seré indulgent; 3 ja que busqueu una prova de si el Crist parla en mi, ell que no és pas feble amb vosaltres, sinó poderós entre vosaltres. 4 Ell fou crucificat, és cert, donant mostra de feblesa, però viu pel poder de Déu. Així també nosaltres som febles en ell, però viurem amb ell pel poder de Déu, en bé vostre.

5 Examineu-vos vosaltres mateixos si sou en la fe, proveu-vos vosaltres mateixos. ¿És que no sabeu reconèixer en vosaltres mateixos que Jesucrist és en vosaltres? Llevat que, en comprovar-ho, resultés que no. 6 Espero en tot cas que sabreu reconèixer que en nosaltres la comprovació no dóna aquest resultat. 7 Amb tot, preguem a Déu que no feu res de mal, no pas perquè el resultat de l'examen sigui clarament a favor nostre, sinó perquè practiqueu el bé, encara que nosaltres passem per desaprovats. 8 Ja que el poder que tenim[3035] no és mai contra la veritat, sinó a favor de la veritat. 9 Estem contents, quan nosaltres som febles i vosaltres sou forts; i el que demanem en la pregària és que sigueu del tot perfectes. 10 Per això, us escric aquestes coses, ara que sóc absent, a fi que, quan sigui present, no hagi d'usar del rigor, segons la potestat que el Senyor em va donar per a edificar i no per a destruir.

Recomanacions i salutacions finals.— 11 Finalment, germans, estigueu alegres, sigueu perfectes, exhorteu-vos, tingueu els mateixos sentiments, viviu en pau; i el Déu

de la caritat i de la pau serà amb vosaltres. [12] Saludeu-vos els uns als altres amb la santa besada. —2376→ Tots els sants us saluden.

[13] La gràcia del Senyor Jesucrist, la caritat de Déu i la comunicació de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres.

Epístola als gàlates (Ga. 1,1 - 6,18)[3036]

1 Adreça i salutació.— [1] Pau, apòstol, no pas de part dels homes ni per obra de cap home, sinó per obra de Jesucrist i de Déu Pare, que el ressuscità d'entre els morts, [2] així com tots els germans que són amb mi, a les esglésies de Galàcia: [3] gràcia a vosaltres i pau de part de Déu, Pare nostre, i del Senyor Jesucrist, [4] que es va donar a si mateix pels nostres pecats a fi d'alliberar-nos d'aquest món actual pervers[3037], segons la voluntat del Déu i Pare nostre, [5] al qual sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

Exposició i blasme.— [6] Em sorprèn que abandoneu tan de pressa aquell qui us va cridar en la gràcia del Crist, per passar-vos a un altre evangeli. [7] No és pas que n'hi hagi cap altre; hi ha només alguns que us pertorben i volen capgirar l'evangeli del Crist. [8] Per això, encara que nosaltres mateixos o un àngel del cel us anunciï un evangeli diferent del que us hem anunciat, sigui reprovat! [9] Com ja us ho havíem dit, ho repeteixo també ara: si ningú us anuncia un evangeli diferent del que vau acceptar, sigui reprovat! [10] ¿És potser el favor dels homes que ara em vull guanyar o el de Déu? És que miro d'agradar als homes? Si encara agradés als homes, no seria servent del Crist[3038].

Apologia personal (Ga. 1,11 - 2,21)

Origen diví de l'evangeli de Pau.— [11] Us faig saber, germans, que l'evangeli que he anunciat no és d'origen humà: [12] no és pas cap home que me l'ha transmès o ensenyat, sinó una revelació de Jesucrist. [13] Vosaltres ja heu sentit parlar de la meva conducta d'abans —2377→ en el judaisme, de com perseguia desenfrenadament l'Església de Déu i la devastava, [14] i progressava en el judaisme més que molts compatriotes de la meva edat, molt més zelós de les tradicions dels meus pares. [15][3039] Però, quan aquell qui em va escollir *des del ventre de la mare i em va cridar* per la seva gràcia es dignà [16] a revelar en mi el seu Fill perquè l'anunciés entre els pagans, el que vaig fer tot seguit no fou pas consultar la carn ni la sang, [17] ni pujar a Jerusalem a trobar els apòstols que m'havien precedit, sinó que me'n vaig anar a l'Aràbia[3040], i vaig tornar una altra vegada a Damasc. [18] Després, al cap de tres anys, vaig pujar a Jerusalem per conèixer Quefes i vaig quedar-me amb ell quinze dies; [19] dels altres apòstols, no en vaig veure cap més, llevat de Jaume, el germà del Senyor[3041]. [20] I això que us escric, ben cert davant de Déu que no menteixo. [21] Després vaig anar a les regions de la Síria i de la Cilícia. [22] Jo era personalment desconegut de les esglésies del Crist de la Judea. [23] Només sentien dir:

«Aquell qui abans ens perseguia, ara anuncia la fe que aleshores es proposava destruir».
24 I per causa meva glorificaven Déu.

2 Aprovació de part dels altres apòstols.— 1 Després, passats catorze anys, vaig
pujar una altra vegada a Jerusalem amb Bernabé; amb mi havia pres també Titus. 2 Hi
vaig pujar després d'una revelació[3042] i els vaig exposar, particularment als notables,
l'evangeli que predico entre els pagans, per si de cas corria o havia corregut en va. 3 Però
ni tan sols Titus, que anava amb mi, tot i que era grec, no el van obligar a circumcidar-
se; 4 i això per causa dels falsos germans intrusos que s'havien esmunyit per espiar la
llibertat que nosaltres tenim en el Crist Jesús, amb la intenció de reduir-nos a servitud; 5
ni per un instant no ens vam avenir a ells acceptant la subjecció[3043] a fi de mantenir
íntegra per a vosaltres la veritat de l'evangeli. 6 I de la part d'aquells qui són tinguts per
notables —fossin qui fossin abans, poc m'importa[3044]: Déu no fa accepció de persones—
, els notables, doncs, no m'imposaren —2378→ res. 7 Al contrari, veient que m'havia
estat confiada l'evangelització dels incircumcisos, com a Pere la dels circumcisos 8 —ja
que el qui va constituir Pere apòstol dels circumcisos féu igualment amb mi per als
pagans—, 9 i havent reconegut la gràcia que m'ha estat donada, Jaume, Quefes i Joan,
reputats com a columnes, ens allargaren la mà a mi i a Bernabé en senyal de comunió
perquè anéssim als pagans, i ells, als circumcisos; 10 només ens demanaren que ens
recordéssim dels pobres, cosa que he procurat de fer amb tota sol·licitud.

La defensa davant de Pere, resum del seu evangeli.— 11 Però, quan Quefes
vingué a Antioquia, me li vaig oposar obertament, perquè era notòriament reprensible. 12
En efecte, abans de venir alguns dels de Jaume, menjava amb els qui no eren jueus;
però, quan van arribar, se'n retreia i se n'apartava per por dels circumcisos. 13 I també els
altres jueus l'imitaren en aquesta dissimulació, fins al punt que el mateix Bernabé es
deixà endur per la dissimulació d'ells. 14 Quan vaig veure, doncs, que no procedien
rectament segons la veritat de l'evangeli[3045], vaig dir a Quefes públicament: «Si tu, tot i
que ets jueu, no vius com els jueus, sinó com els qui no ho són, ¿com pots obligar els
altres a judaïtzar?» 15 Nosaltres son jueus de naixement, i no pas pecadors d'origen pagà;
16[3046] sabent, però, que ningú no és justificat per les obres de la Llei, sinó solament per la
fe en Jesucrist, també nosaltres hem cregut en el Crist Jesús a fi de ser justificats per la
fe en el Crist, i no pas per les obres de la Llei, ja que per les obres de la Llei *ningú no
serà justificat*. 17 I, si precisament perquè buscàvem de ser justificats en el Crist resulta
que també nosaltres ens hem tornat pecadors, haurem de dir que el Crist s'ha posat al
servei del pecat[3047]. Déu ens en guardi! 18 Perquè, si reconstrueixo allò que havia
destruït, em declaro jo mateix transgressor. 19 Jo, en virtut de la Llei, sóc mort a la
Llei[3048] a fi de viure per Déu. Estic crucificat amb el Crist; 20 visc, però ja no sóc jo qui
visc, sinó que el Crist viu en mi; —2379→ i la meva vida d'ara en la carn, la visc per
la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va oferir a si mateix per mi. 21 No vull tenir
per inútil la gràcia de Déu: de fet, si la justícia s'obté per la Llei, aleshores el Crist ha
mort per no res[3049].

Exposició doctrinal (Ga. 3,1 - 5,1)

3 La Llei i la fe.— [1] O gàlates insensats! Qui us ha fascinat, després que davant
dels vostres ulls va ser dibuixada la imatge de Jesucrist clavat en creu! [2] Només això
vull saber de vosaltres: ¿és pel fet d'haver practicat les obres de la Llei que heu rebut
l'Esperit, o pel fet d'haver escoltat la predicació de la fe? [3] ¿Tan insensats sou? Després
d'haver començat en l'Esperit, ara voleu acabar en la carn[3050]. [4] Tants dons com n'heu
rebut són en va, si tanmateix són en va. [5] Aquell, doncs, qui us atorga l'Esperit i obra
miracles entre vosaltres, ¿ho fa perquè practiqueu les obres de la Llei o perquè heu
escoltat la predicació de la fe?

Exemple d'Abraham.— [6][3051] Tal com Abraham *va creure Déu, i li fou comptat*
per a justícia. [7] Sapigueu, doncs, que els qui són justos per la fe, aquests són els fills
d'Abraham. [8][3052] I preveient l'Escriptura que Déu havia de fer justos els pagans per la fe,
anuncià per endavant a Abraham: *En tu seran beneïdes totes les nacions.* [9] De manera
que els qui són justos per la fe són beneïts amb Abraham, el creient.

La Llei, causa de maledicció.— [10][3053] Perquè tots els qui volen ser justos per les
obres de la Llei, estan sotmesos a una maledicció, ja que està escrit: *Maleït tot aquell*
qui no compleix amb les obres tot el que hi ha escrit al llibre de la Llei. [11][3054] I que en
virtut de la Llei ningú no es justifica davant de Déu és evident, perquè *qui és just per la*
fe viurà. [12][3055] La Llei, en canvi, no justifica per la fe, sinó que *el qui practiqui aquestes*
coses viurà per elles. [13][3056] El Crist ens ha rescatat de la maledicció de la Llei fent-se
maledicció per nosaltres, perquè està escrit: —2380→ *Maleït tot aquell qui penja*
d'un patíbul, [14] a fi que la benedicció d'Abraham arribés en el Crist Jesús als pagans i que
per la fe rebéssim la promesa de l'Esperit.

La Llei i la promesa. [15] Germans, parlo humanament. Fins i tot un testament d'un
home, atorgat en ferm, ningú no l'anul·la ni hi afegeix cap clàusula. [16][3057] Ara bé: a
Abraham foren atorgades les promeses, a ell *i a la seva descendència.* No diu pas: «i als
seus descendents», com si es tractés de molts, sinó com d'un de sol: *i a la seva*
descendència, que és el Crist. [17] Dic, doncs, això: un testament ja atorgat en ferm per
Déu, no l'invalida la Llei vinguda quatre-cents anys després, fins al punt d'anul·lar la
promesa. [18] Perquè, si l'herència vingués de la Llei, ja no vindria més de la promesa; i és
per una promesa que Déu l'atorgà a Abraham.

Finalitat de la Llei.— [19] Per què, doncs, la Llei? Fou afegida amb vista a les
transgressions[3058] fins que vingués la descendència a la qual era adreçada la promesa, i
fou promulgada per ministeri d'àngels[3059] per mans d'un mitjancer. [20] Ara bé: no hi ha
mitjancer quan un és sol, i Déu és sol[3060]. [21] ¿La Llei, doncs, pot anar contra les
promeses de Déu? De cap manera! Perquè, si hagués estat donada una Llei capaç de
comunicar vida, aleshores realment la justícia vindria de la Llei. [22] De fet, però,
l'Escriptura ho va recloure tot sota el pecat[3061] per tal que la promesa fos donada als qui
creuen, com a provinent de la fe en Jesucrist.

Justificació per la fe.— [23] Abans, però, que vingués la fe, estàvem sota la custòdia
de la Llei, reclosos en espera de la fe que s'havia de revelar. [24] De manera que la Llei ha
estat el nostre preceptor que ens ha conduït fins al Crist perquè fóssim justificats per la
fe. [25] Però, un cop arribada la fe, ja no estem més sota cap preceptor. [26] Tots,
efectivament, sou fills de Déu per la fe en el Crist Jesús[3062], [27] ja que tots els qui heu
estat batejats en el Crist heu estat revestits del Crist[3063]. [28] No hi ha jueu ni grec, no
hi —2381→ ha esclau ni lliure, no hi ha home ni dona: sou un de sol en el Crist

Jesús. [29] I, si sou del Crist, sou, doncs, descendència d'Abraham, hereus segons la promesa.

4 La filiació divina.— [1] Jo dic, doncs: tot el temps que l'hereu és petit, en res no es diferencia d'un esclau, malgrat que és senyor de tot, [2] sinó que està sota tutors i administradors fins a la data fixada pel pare. [3] Així també nosaltres, quan érem petits, estàvem esclavitzats sota els elements del món[3064]. [4] Però quan arribà la plenitud del temps[3065] Déu va enviar el seu Fill, nascut de dona, nascut sota la Llei, [5] perquè redimís els qui estàvem sota la Llei, perquè rebéssim la filiació. [6] I perquè sou fills, envià Déu als nostres cors l'Esperit del seu Fill, que clama: «Abbà, pare!»[3066] [7] Així, ja no ets més esclau, sinó fill; i, si fill, també hereu per Déu.

[8] En altre temps, desconeixent Déu, vau servir els qui per naturalesa no són déus; [9] però ara, després d'haver conegut Déu o, més ben dit, d'haver estat coneguts per Déu, ¿com torneu una altra vegada cap als elements impotents i pobres, els quals voleu tornar a servir novament com esclaus? [10] Observeu els dies, els mesos, els temps i els anys![3067] [11] Em feu por que no hagi treballat inútilment per vosaltres.

Admonicions afectuoses. [12] Us ho demano, germans sigueu con jo, que jo també m'he fet com vosaltres[3068]. En res no m'heu ofès. [13] Ja sabeu prou que fou a causa d'una malaltia corporal que us vaig anunciar l'evangeli la primera vegada; [14] i aquest estat del mes cos, que per a vosaltres era una prova, no el vau menysprear ni rebutjar amb repugnància, sinó que em vau rebre com un àngel de Déu, com el Crist Jesús. [15] ¿Què se n'ha fet, doncs, d'aquella felicitat vostra? Perquè haig de reconèixer que, si hagués estat possible, us hauríeu arrencat els ulls per donar-me'ls. [16] ¿De manera que m'he tornat enemic vostre pel fet d'haver-vos dit la veritat? [17] L'interès que tenen per vosaltres no és bo, sinó que volen separar-vos de mi a fi que us interesseu per ells. [18] Per un motiu bo, és bo que —2382→ tingueu interès per mi sempre, i no solament quan em trobo entre vosaltres, [19] fillets meus, pels quals pateixo un altre cop dolors de part fins que el Crist sigui format en vosaltres. [20] Prou voldria ara trobar-me prop vostre i parlar-vos en un altre to, perquè no sé pas què fer amb vosaltres.

Al·legoria d'Hagar i Sara[3069].— [21] Digueu-me: vosaltres que us voleu sotmetre a la Llei, no escolteu la Llei? [22] Perquè està escrit que Abraham tingué dos fills, un de l'esclava i un de la dona lliure; [23] però el de l'esclava nasqué segons la carn; el de la lliure, en canvi, en virtut de la promesa. [24] Són coses que s'han d'entendre al·legòricament. Aquestes dues dones, en efecte, representen dues aliances: l'una, que ve de la muntanya del Sinaí i infanta per a l'esclavitud, és Hagar [25] —el Sinaí, efectivament, és una muntanya situada a l'Aràbia—, i correspon a la Jerusalem actual, que, de fet, és esclava amb els seus fills; [26] la Jerusalem de dalt, en canvi, és lliure i és la nostra mare; [27][3070] perquè està escrit: *Alegra't, estèril, tu que no infantes; esclata de joia i exulta, tu que no coneixes els dolors del part; que seran més nombrosos els fills de l'abandonada que no pas els d'aquella qui té marit.* [28] Per tant, vosaltres, germans, com Isaac, sou fills en virtut de la promesa. [29] Però, així com aleshores el nascut segons la carn perseguia el nascut segons l'esperit, ara també igualment. [30][3071] ¿Què diu, però l'Escriptura? *Treu fora l'esclava i el seu fill; que el fill de l'esclava no serà hereu amb el fill de la dona lliure.* [31] Per tant, germans, no son fills d'una esclava, sinó de la dona lliure. **5** [1] És per a la llibertat que el Crist ens ha alliberat.

Exhortacions pràctiques (Ga. 5,2 - 6,18)

No s'ha d'abandonar la gràcia per la Llei.— Manteniu-vos, doncs, així, i no us
torneu a posar sota un jou de servitud. 2 Mireu, sóc jo, Pau, qui us ho diu: si us feu
circumcidar, el Crist no us servirà de res; 3 a més, testifico a tothom qui es fa
circumcidar, que està —2383→ obligat a complir tota la Llei. 4 Vosaltres, que
busqueu de ser justificats en la Llei, ja no esteu sota l'influx del Crist, heu caigut de la
gràcia. 5 Perquè nosaltres confiem, en l'Esperit, que la justícia anhelada es realitza en
virtut de la fe. 6 En el Crist Jesús no té cap valor ni la circumcisió ni la incircumcisió,
sinó la fe que actua per la caritat.

7 Tan bé que corríeu! ¿Qui us ha fet entrebancar, que ja no us deixeu persuadir per
la veritat? 8 Aquesta persuasió no ve pas d'aquell qui us crida. 9 Una mica de llevat fa
fermentar tota la pasta[3072]. 10 Estic segur de vosaltres, en el Senyor, que no pensareu
altrament; però aquell qui us pertorba se n'endurà la condemnació, sigui qui sigui. 11
Quant a mi, germans, si encara predico la circumcisió, ¿per què em persegueixen
encara? Aleshores l'escàndol de la creu hauria desaparegut! 12 Tant de bo que fins i tot es
mutilin[3073], els qui us provoquen a revoltar-vos!

Règim de la llibertat: la caritat i l'esperit.— 13 Vosaltres, germans, heu rebut una
vocació de llibertat; només que aquesta llibertat no sigui una ocasió per a la carn; al
contrari, per la caritat feu-vos servents els uns dels altres. 14[3074] Perquè tota la Llei és
continguda plenament en un sol precepte, en allò de: *Estima el proïsme com a tu mateix.*
15 Que, si us mossegueu i us devoreu mútuament, mireu que no us destruïu els uns als
altres.

16 Jo us dic, doncs: comporteu-vos segons l'esperit, i no satisfareu els desigs de la
carn. 17 Ja que els desigs de la carn són contraris als de l'esperit, i els de l'esperit,
contraris als de la carn; aquestes dues coses lluiten entre elles per no deixar-vos fer allò
que voldríeu. 18 Però, si us deixeu portar per l'esperit, no esteu sota la Llei. 19 Són prou
manifestes les obres de la carn, que són: fornicació, impuresa, llibertinatge, 20 idolatria,
màgia, enemistats, discòrdies, gelosies, indignacions, disputes, dissensions, divisions, 21
enveges, embriagueses, orgies i altres coses semblants, sobre les quals us previnc, com
ja us hi vaig prevenir, que els qui —2384→ cometen tals coses no posseiran en
herència el Regne de Déu. 22 En canvi, el fruit de l'esperit és: caritat, joia, pau, paciència,
benignitat, bondat, fidelitat, 23 dolcesa, temprança: contra aquestes coses no hi ha llei. 24
Els qui són del Crist Jesús han crucificat la carn junt amb les seves passions i els seus
desigs. 25 Si vivim per l'Esperit, comportem-nos també segons l'Esperit. 26 No tinguem
ambicions de glòria provocant-nos els uns als altres, envejant-nos mútuament.

6 Recomanacions sobre la caritat i el bon zel. 1 Germans, encara que algú fos
sorprès en cap mancament, vosaltres, els espirituals, mireu de restablir-lo amb esperit de
dolcesa pensant en tu mateix, que tu també podries ser temptat. 2 Porteu-vos les
càrregues els uns als altres, i compliu així la llei del Crist. 3 Perquè, si algú es pensa ser
alguna cosa, no essent res, s'enganya a si mateix. 4 Que cadascú examini més aviat la
pròpia conducta, i aleshores la satisfacció de poder corregir, la tindrà únicament a costa
d'ell mateix i no d'un altre; 5 ja que cadascú haurà de portar el propi feix.

6 El qui és instruït en la doctrina, que faci participar en tota mena de béns aquell qui
l'instrueix.

7 No us enganyeu: de Déu, ningú no se'n burla. Perquè allò mateix que un sembri és
el que collirà; 8 qui sembra en profit de la seva carn, de la carn collirà corrupció; i qui
sembra en profit de l'esperit, de l'esperit collirà vida eterna. 9 Posats, doncs, a fer el bé,
no ens acovardim, que al seu temps collirem, si no desistim. 10 Així, doncs, mentre
tinguem temps, fem el bé a tothom, però sobretot als germans en la fe.

Recapitulació.— 11 Mireu amb quines lletres més grosses us escric de la meva
pròpia mà. 12 Els qui volen quedar bé segons la carn us obliguen a circumcidar-vos,
únicament per no ser perseguits a causa de la creu del Crist. 13 Però ni els mateixos que
es fan circumcidar no observen la Llei, sinó que volen que us feu circumcidar per tenir
en la vostra carn una ocasió de gloriar-se. —2385→ 14 Quant a mi, Déu me'n guard,
de gloriar-me de res, si no és de la creu de nostre Senyor Jesucrist, pel qual el món és
crucificat per a mi, i jo per al món[3075]. 15 Perquè ni la circumcisió no és res, ni la
incircumcisió, sinó la nova criatura. 16 I a tots els qui seguiran aquesta norma, pau
damunt d'ells i misericòrdia, i damunt l'Israel de Déu[3076].

Advertiment i comiat. 17 D'ara endavant que ningú no m'amoïni, que jo duc en el
meu cos les marques de Jesús[3077]. 18 La gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el
vostre esperit, germans. Amén.

Epístola als efesis (Ef. 1,1 - 6,24)[3078]

1 Salutació.— 1 Pau, apòstol de Jesucrist per voluntat de Déu, als sants que es
troben a Efès i als fidels en el Crist Jesús: 2 gràcia i pau a vosaltres de part de Déu, Pare
nostre, i del Senyor Jesucrist.

El pla diví de salvació.— 3 Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, que
ens beneí amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel, en el Crist, 4 d'acord
amb l'elecció que en ell féu de nosaltres abans de la creació del món per tal de ser sants i
immaculats a la seva presència, 5 ja que en el seu amor ens ha predestinat a esdevenir
fills seus per Jesucrist, segons el beneplàcit de la seva voluntat, 6 per a lloança de glòria
de la seva gràcia, amb la qual ens agracià en el seu Benamat. 7[3079] En ell, per la seva
sang, obtenim la redempció, la remissió dels pecats, segons la riquesa de la seva gràcia, 8
que féu desbordar damunt nostre en plenitud de saviesa i d'enteniment 9 fent-nos
conèixer el misteri de la seva voluntat, d'acord amb la decisió benvolent que s'havia
proposat en ell 10 per realitzar-la en la plenitud dels temps: reunir totes les coses en el
Crist, tant les del cel com les de la terra. 11 És també en ell que hem estat fets possessió
seva, predestinats segons el designi d'aquell qui ho fa tot segons la decisió de la
seva —2386→ voluntat, 12 a fi que fóssim lloança de la seva glòria, nosaltres que de
bon començ tenim posada en el Crist la nostra esperança. 13 És també en ell que
vosaltres, després d'haver sentit la paraula de la veritat, el missatge joiós de la vostra
salvació, i d'haver-hi cregut, heu estat segellats amb l'Esperit Sant promès, 14 que

constitueix les arres de la nostra herència[3080], per a redempció del poble que s'ha adquirit, a lloança de la seva glòria.

Pregària pels lectors. Supremacia del Crist.— 15 Per això, també jo, d'ençà que he sentit parlar de la vostra fe en el Senyor Jesús i de la vostra caritat envers tots els sants[3081], 16 no paro de donar gràcies per vosaltres i de recordar-vos en les meves oracions 17 perquè el Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare de la glòria, us doni un esperit de saviesa que us reveli l'autèntic coneixement d'ell, 18 i que il·lumini els ulls del vostre cor perquè sapigueu a quina esperança us ha cridat, quina riquesa de glòria us reserva a la seva herència entre els sants, 19 i quina immensa grandesa pren el seu poder envers nosaltres, els creients, obrant amb aquella poderosa força 20[3082] amb què va obrar en el Crist, quan el ressuscità d'entre els morts i el féu *seure a la seva dreta* al cel, 21 per damunt de tot principat i tota potestat, de tot poder i tota dominació[3083], i de tot nom que es pugui pronunciar no sols en el món present, sinó també en el futur; 22[3084] *tot ho ha sotmès sota els seus peus,* i a ell, que està per damunt de tot, l'ha donat com a cap a l'Església, 23 que és el seu cos, la plenitud d'aquell qui és plenitud total de tot[3085].

2 Estat dels lectors abans i després de la regeneració.— 1 I vosaltres éreu morts per les vostres faltes i els vostres pecats, 2 en els quals visquéreu en altre temps d'acord amb el tarannà d'aquest món, d'acord amb el príncep de l'imperi de l'aire, l'esperit que ara actua en els rebels[3086]. 3 Tots nosaltres, per part nostra[3087], també érem d'aquests en altre temps i vivíem seguint els desigs de la nostra carn, satisfent els volers de la carn i dels pensaments, i érem per naturalesa fills d'ira, igual que els —2387→ altres. 4 Però Déu, que és ric en bondat, pel gran amor amb què ens va estimar, 5[3088] malgrat ser nosaltres morts pels pecats, ens tornà a la vida amb el Crist —és per gràcia que heu estat salvats—, 6 amb ell ens ressuscità i amb ell ens féu seure dalt del cel en el Crist Jesús 7 per manifestar en els segles venidors la immensa riquesa de la seva gràcia per la seva bonesa envers nosaltres en el Crist Jesús. 8 Perquè és per la gràcia que heu estat salvats mitjançant la fe; i això no ve pas de vosaltres: és de Déu, el do; 9 no ve de les obres perquè ningú no se'n glorií. 10 En efecte, som obra seva, creats en el Crist Jesús amb vista a les obres bones que Déu prepará per endavant perquè les practiquéssim.

11 Per això, recordeu que en altre temps vosaltres, els estrangers per la carn, tractats d'incircumcisos per aquells qui s'anomenen circumcisos, perquè duen a la carn una circumcisió feta per mà d'home, 12 éreu, aquell temps, sense el Crist, privats de la ciutadania d'Israel i estrangers als pactes de la promesa, mancats d'esperança i sense Déu en el món. 13[3089] Però ara, en el Crist Jesús, vosaltres, que en altre temps éreu *lluny*, us heu *apropat* en la sang del Crist. 14 Perquè ell és la nostra *pau*, el qui de dos pobles n'ha fet un destruint el mur de separació, abolint l'enemistat, en la seva carn, 15 abrogant la Llei dels manaments amb els seus decrets, a fi de crear en ell, amb tots dos, un sol home nou i fer la pau[3090] 16 i, units tots dos en un sol cos, reconciliar-los amb Déu per mitjà de la creu, matant en ell l'enemistat. 17[3091] Així, en venir ell, *va anunciar la pau a vosaltres que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop;* 18 per ell, uns i altres tenim accés al Pare en un sol Esperit[3092].

Els pagans, equiparats en tot als jueus.— 19 Així, ja no sou més estrangers ni forasters, sinó que sou con ciutadans dels sants i familiars de Déu, 20 edificats sobre el fonament dels apòstols i dels profetes[3093], amb el mateix Crist Jesús per *pedra angular*. 21 En ell, tota construcció, ajustada harmoniosament, s'alçarà per ser temple sant en el

Senyor; [22] en ell, també vosaltres formeu part —2388→ de l'edifici per a esdevenir mansió de Déu en l'Esperit.

3 Pau, apòstol del misteri del Crist entre els pagans.— [1] Per això, jo, Pau, el pres del Crist Jesús a causa de vosaltres, els qui éreu pagans... [2][3094] Ja deveu haver sentit parlar de l'administració de la gràcia de Déu que m'ha estat confiada a favor vostre, [3] de com em fou concedit per revelació el coneixement del misteri secret, tal com ho acabo d'escriure breument. [4] Llegint-ho, podeu tenir idea del meu coneixement del misteri del Crist[3095], [5] que no havia estat manifestat als homes en altres generacions com ara l'Esperit l'ha revelat als seus sants apòstols i profetes: [6] que tots els pobles són cohereus, membres del mateix cos i coparticipants de la promesa en el Crist Jesús per mitjà de l'evangeli. [7] D'aquest evangeli, jo n'he esdevingut ministre per donació de la gràcia de Déu, que m'ha estat concedida per l'obra eficaç del seu poder. [8] A mi, el més ínfim de tots els sants, m'ha estat concedida aquesta gràcia, d'anunciar a tots els pobles les insondables riqueses del Crist, [9] i de posar a plena llum quines són les disposicions del misteri amagat des de tots els segles en Déu, creador de totes les coses, [10] a fi que ara coneguin els principats i les potestats dalt del cel[3096], per mitjà de l'Església, els variadíssims recursos de la saviesa de Déu, [11] segons l'etern designi que s'havia proposat en el Crist Jesús, Senyor nostre, [12] en qui tenim la seguretat d'acostar-nos amb confiança, per mitjà de la fe en ell. [13] Per això, us prego que no us descoratgeu en les meves tribulacions per vosaltres: són la vostra glòria[3097].

Pregària pels lectors.— [14] Per aquest motiu m'agenollo davant del Pare, [15] de qui pren el nom toca família al cel i a la terra[3098], [16] perquè, segons la riquesa de l a seva glòria, us concedeixi de ser enfortits vigorosament en l'home interior[3099], per mitjà del seu Esperit; [17] que el Crist habiti per la fe en els vostres cors, i que, arrelats i fonamentats en la caritat, [18] pugueu comprendre amb tots els sants quina és l'amplària i la llargària, l'altitud —2389→ i la profunditat[3100], [19] conèixer, en una paraula, la caritat del Crist que sobrepuja tot coneixement perquè, totalment plens, entreu a la plenitud de Déu[3101].

Doxologia.— [20] A ell, que, amb el poder que actua eficaçment en nosaltres, pot fer infinitament més de tot el que demanem o pensem, al sigui donada la glòria en l'Església i en el Crist Jesús per totes les generacions del segle dels segles. Amén.

4 Exhortació a la unitat de la fe.— [1] Ús exhorto, doncs, jo, el pres en el Senyor, a comportar-vos d'una manera digna de la vocació a què heu estat cridats: [2] amb toca humilitat i mansuetud, amb paciència, suporteu-vos els uns als altres amb caritat, [3] sol·lícits a conservar la unitat de l'esperit en el vincle de la pau. [4] Hi ha un sol cos i un sol Esperit, com es també una de sola l'esperança que us dóna la vocació a què heu estat cridats; [5] un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme; [6] un sol Déu i Pare de tots, que és damunt de tots, per tots i en tots.

Unitat de gràcies i carismes.— [7] Cada un de nosaltres ha rebut la gràcia segons la mesura que el Crist ha donat gratuïtament. [8][3102] Per això diu: *Pujant cel amunt s'endugué captiva la captivitat, donà dons als homes.* [9] Ara be, això de pujar, ¿què vol dir sinó que també havia baixat a les regions inferiors de la terra?[3103] [10] Aquell qui baixà és el mateix que també puja més amunt que tots els cels per omplir-ho tot. [11] És ell també qui *donà* a alguns de ser apòstols; a d'altres, profetes; a d'altres, evangelistes; a d'altres, pastors i mestres; [12] a fi d'organitzar els sants per a l'obra del ministeri, per anar construint el cos

del Crist, [13] fins que tots ens trobem com a terme en la unitat de la fe i del ple
coneixement del Fill de Déu, en l'estat d'home perfecte, en el complet desenrotllament
del Crist[3104]; [14] perquè ja no siguem més infants, fluctuants i enduts per qualsevol vent
d'ensenyament, a l'atzar dels homes, o per l'astúcia que vol encaminar cap a l'error; [15]
sinó que, vivint segons la veritat, creixerem per la caritat en tots sentits, units a aquell
qui és el cap, el Crist. —2390→ [16] Per ell, tot el cos, harmoniosament unit i consolidat
per tota mena de juntures que proporcionen una activitat segons la mesura corresponent
a cada una de les parts, realitza el seu creixement per anar-se construint a si mateix en la
caritat[3105].

La vida nova del cristià.— [17] Us dic, doncs, i us adjuro en el Senyor que no us
comporteu ja com ho fan els pagans, amb la seva vana manera de sentir; [18] tenen
l'enteniment ofuscat, viuen com forasters a la vida de Déu, per culpa del seu
desconeixement, de l'enduriment del propi cor; [19] insensibles com són al pudor, s'han
donat a la disbauxa, fins a cometre àvidament tota mena d'impureses. [20] Vosaltres, però,
no és pas així com heu après el Crist, [21] si és que realment l'heu sentit predicar i heu estat
instruïts en ell segons allò que és veritat en Jesús, [22][3106] és a dir, que heu de despullar-vos
de l'home vell que, en la vostra manera de viure anterior, s'anava corrompent rera les
cobejances enganyoses, [23] i heu de renovar-vos per una transformació espiritual del
vostre enteniment, [24] i revestir-vos de l'home nou, creat a la imatge de Déu en la justícia i
la santedat de la veritat[3107].

[25][3108] Per aquesta raó, abandoneu la mentida, *digueu cadascú la veritat al vostre*
proïsme, que som membres els uns dels altres. [26][3109] *Indigneu-vos, però no pequeu;* que
el sol no es pongui durant el vostre ressentiment; [27] no doneu ocasió al diable. [28] El qui
robava, que ja no robi, sinó més aviat que treballi amb les pròpies mans, en alguna
ocupació bona, perquè pugui donar al qui passa necessitat. [29] Que no surtin mai de la
vostra boca paraules dolentes, sinó solament aquelles paraules bones que puguin
edificar quan calgui i es facin agradables als qui les escolten. [30] I no contristeu l'Esperit
Sant de Déu, amb el qual heu estat segellats per al dia de la redempció. [31] Que tota
amarguesa, indignació, ira, cridòria, injúria siguin bandejades d'entre vosaltres com tota
altra mena de dolenteria. [32] Sigueu més aviat benignes els uns amb els altres,
compassius, perdonant-vos mútuament, així com Déu també us va —
2391→ perdonar en el Crist. **5** [1] Sigueu, doncs, imitadors de Déu, com a fills estimats,
[2][3110] i comporteu-vos amb caritat, tal com també el Crist us va estimar i s'oferí a si
mateix a Déu per nosaltres *com a oblació i víctima d'olor agradable.* [3] Que ni la
fornicació ni cap mena d'impuresa o de cobdícia no siguin ni tan sols esmentades entre
vosaltres, tal com escau a sants; [4] ni tampoc obscenitats, bajanades, o plagasitats, que
són coses que no estan bé; sinó més aviat accions de gràcies. [5] Perquè sapigueu-ho bé:
cap fornicador, o impur, o avar, que és igual que ser idòlatra, no té dret a l'herència en el
Regne del Crist i de Déu. [6][3111] Que ningú no us enganyi amb paraules vanes; és per
castigar aquestes coses que vindrà la ira de Déu sobre els descreguts. [7] No tingueu,
doncs, res de comú amb ells. [8] En altre temps éreu tenebres; però ara son llum en el
Senyor. Comporteu-vos com a fills de la llum. [9] El fruit dels qui són llum consisteix en
tota mena de bondat, de justícia i de veritat. [10] Accepteu tot el que és agradable al
Senyor, [11] i no us feu solidaris de les obres estèrils dels qui són tenebres: més aviat
denuncieu-les; [12] perquè allò que ells fan d'amagat, només de dir-ho fa vergonya; [13] però
quan la llum denuncia tot això, queda ben visible; perquè tot allò que es visible és llum.
[14] Per això diu: «Desvetlla't, tu que dorms, aixeca't d'entre els morts, i el Crist
t'il·luminarà»[3112].

15 Mireu, doncs, atentament com us heu de comportar, no sigueu desassenyats, sinó
gent de seny, 16 mirant de treure bé del moment present, ja que els dies que vivim són
dolents. 17 Per tant, no sigueu inconsiderats, sinó mireu d'entendre quina és la voluntat
del Senyor. 18[3113] *No us embriagueu de vi*, que porta a la disbauxa, sinó sacieu-vos de
l'Esperit 19[3114] dient-vos entre vosaltres salms, himnes i càntics espirituals, cantant i
salmejant al Senyor en el vostre cor, 20 donant sempre gràcies per tot a Déu Pare en nom
de nostre Senyor Jesucrist[3115].

Obligacions domèstiques.— 21 Visqueu subjectes els uns als altres en el temor del
Crist.

22[3116] Que les mullers se subjectin —2392→ als propis marits, com al Senyor, 23
perquè el marit és el cap de la muller, com el Crist és el cap de l'Església, el seu cos, del
qual és també salvador[3117]. 24 Ara bé: així com l'Església se subjecta al Crist, també les
mullers s'han de subjectar als marits en tot.

25[3118] Marits, estimeu les vostres mullers, com el Crist va estimar l'Església i s'oferí
a si mateix per ella 26 a fi de santificar-la, purificant-la amb el bany d'aigua, acompanyat
de la paraula[3119], 27 i presentar-se a si mateix l'Església gloriosa, sense màcula ni arruga o
res de semblant, sinó santa i immaculada. 28 Així, els marits han d'estimar les pròpies
mullers com els propis cossos. Qui estima la seva muller s'estima a si mateix; 29 no hi ha
hagut mai ningú que no estimés la pròpia carn; al contrari, tothom l'alimenta i l'abriga,
com també el Crist ho fa per l'Església, 30 donat que som membres del seu cos. 31[3120] *Per
això, l'espòs deixarà el pare i la mare i s'ajuntarà a la seva esposa, i seran una sola
carn.* 32 Aquest misteri és gran, vull dir en tant que es realitza en el Crist i l'Església. 33 En
fi, vosaltres també, que cadascú estimi la seva muller com a si mateix; i la muller, que
respecti el marit.

6 1[3121] Fills, obeïu els vostres pares, en el Senyor; és just que ho feu així. 2[3122]
Honra el pare i la mare; és el primer manament que comporta una promesa: 3[3123] *perquè
tot et vagi bé, i tinguis una llarga vida a la terra.* 4[3124] I vosaltres, els pares, no
exaspereu els vostres fills, sinó eduqueu-los amb aquella manera de corregir i de
reprendre que és pròpia del Senyor.

5[3125] Esclaus, obeïu els vostres senyors d'aquest món amb temor i respecte, amb cor
sincer, com al Crist, 6 no pas amb un servilisme tot exterior, com volent plaure als
homes, sinó com a servents del Crist que fan de cor la voluntat de Déu; 7 serviu de bon
grat com si fos el Senyor i no pas els homes, 8 sabent que cadascú, tant si és esclau com
si és lliure, rebrà del Senyor la recompensa, segons el bé que haurà fet. 9[3126] I vosaltres,
els senyors, comporteu-vos igualment amb ells i absteniu-vos d'amenaces, sabent que el
Senyor, tant d'ells com vostre, —2393→ és al cel, i ell no fa pas accepció de
persones.

La lluita espiritual. Les armes del cristià.— 10 Finalment, sigueu valents en el
Senyor, forts amb el poder de la seva força. 11 Revestiu-vos l'armadura de Déu per poder
resistir contra les insídies del diable; 12 perquè no hem de lluitar contra adversaris de
carn i sang, sinó contra els principats, contra les potestats, contra els dominadors
d'aquest món de tenebres, contra els esperits malignes que habiten als espais celestes. 13
Per tant, preneu l'armadura de Déu, de manera que al dia dolent pugueu resistir i,
després d'haver-ho posat tot en obra, aguantar ferms. 14[3127] Estigueu, doncs, *cenyits amb*

la veritat, revestits amb la justícia per cuirassa, [15][3128] *els peus* calçats *amb el zel per a anunciar l'evangeli de la pau;* [16] tingueu sempre l'escut de la fe, amb el qual podreu extingir tots els dards encesos del maligne; [17][3129] preneu també *el casc de la salvació* i l'espasa de l'esperit, que és la paraula de Déu.

Demana pregàries.— [18][3130] Pregueu tothora en esperit, amb tota mena d'oracions i de súpliques; vetlleu-hi amb tot interès, i intercediu per tots els sants, [19] i també per mi, perquè, quan parli, em siguin concedides paraules valentes per a fer conèixer clarament el misteri de l'evangeli, [20] del qual sóc ambaixador en les cadenes; intercediu perquè tingui coratge de parlar-ne, tal com hi tinc obligació.

Noves personals i salutació final.— [21][3131] I perquè sapigueu també vosaltres les meves coses, què faig, de tot us n'assabentarà Tíquic, el caríssim germà i fidel servent en el Senyor, [22] el qual us envio precisament per això, perquè conegueu les nostres coses i consoli els vostres cors.

[23] Als germans, pau i caritat amb fe, de part de Déu Pare i del Senyor Jesucrist. [24] Que la gràcia sigui amb tots els qui estimen nostre Senyor Jesucrist d'una manera perdurable.

—2394→

Epístola als filipencs (Fl. 1,1 - 4,23)[3132]

1 Adreça i salutació.— [1] Pau i Timoteu[3133], servents del Crist Jesús, a tots els sants en el Crist Jesús que es troben a Filips, amb els bisbes i diaques[3134]: [2] gràcia a vosaltres i pau de part de Déu, Pare nostre, i del Senyor Jesucrist.

Acció de gràcies i pregària pels lectors.— [3] Dono gràcies al meu Déu cada vegada que em recordo de vosaltres, [4] i sempre que prego per tots vosaltres, ho faig amb joia [5] pensant en la part que heu pres per contribuir a l'evangeli des del primer dia fins ara, [6] segur que el qui va començar en vosaltres aquesta obra bona, l'anirà duent a terme fins al dia del Crist Jesús. [7] Tinc per ben fundats aquests sentiments envers tots vosaltres, perquè us porto al cor, vosaltres que, tant en les meves cadenes com en la defensa i la consolidació de l'evangeli, preneu part tots en la meva gràcia. [8] Sí, Déu m'és testimoni de com us enyoro a tots vosaltres en les entranyes del Crist Jesús. [9] I demano que la vostra caritat abundi encara més i més en coneixement i en sentit de les coses, [10] de manera que sapigueu apreciar les diferències, perquè arribeu purs i sense ensopec al dia del Crist, [11] plenament madurs en aquell fruit de justícia que s'obté per mitjà de Jesucrist, a glòria i lloança de Déu.

Situació de Pau i expandiment de l'evangeli.— [12] Vull que sapigueu, germans, que el meu cas més aviat ha redundat en profit de l'evangeli, [13] talment que a tot el pretori[3135] i a tot arreu s'ha fet palès que les meves cadenes eren pel Crist; [14] i la majoria dels germans, encoratjats en el Senyor per les meves cadenes, s'atreveixen encara més a proclamar sense por la paraula. [15] Alguns, és cert, prediquen el Crist fins per enveja i rivalitat, però d'altres també amb bona voluntat; [18] aquests ho fan enduts per la caritat, sabent que sóc destinat a defensar l'evangeli, [19] mentre que els altres —

2395→ anuncien el Crist per rivalitat, no pas amb intenció pura, imaginant-se que
afegeixen afliccions a les meves cadenes. 18 però, què hi fa? Després de tot, sia per un
motiu fingit, sia de debò, ja que el Crist és anunciat, me n'alegro i me n'alegraré sempre,
19[3136] perquè sé que *això tindrà per a mi com a resultat la salvació,* gràcies a les vostres
pregàries i a l'assistència que rebré de l'Esperit de Jesucrist, 20 segons el meu anhel i la
meva esperança; mai no quedaré avergonyit, sinó que amb tota valentia, com sempre, el
Crist serà també ara glorificat en el meu cos, tant si haig de viure com si haig de morir. 21
Perquè, per a mi, viure és el Crist, i morir, un guany. 22 Però, si visc en aquesta carn, això
representa per a mi un treball fructuós, i no sé pas què escollir! 23 Em trobo pres en una
alternativa: d'una banda tinc el desig d'anar-me'n i d'estar amb el Crist, cosa, en veritat,
molt més preferible; 24 d'altra banda, però, quedar-me en la carn és més necessari per
causa de vosaltres; 25 de fet, ple de confiança, estic convençut que em quedaré i estaré
prop de tots vosaltres per al vostre aprofitament i per al vostre gaudi de la fe, 26 a fi que
el meu retorn a vosaltres us sigui una ocasió de gloriar-vos de mi en el Crist Jesús.

Cal perseverar en la fe amb unanimitat.— 27 Solament, comporteu-vos d'una
manera digna de l'evangeli del Crist a fi que, tant si vinc i us veig, com si, estant absent,
sento parlar de vosaltres, pugui constatar que us manteniu en un sol esperit, lluitant
unànimement com a bons atletes en la fe de l'evangeli, 28 i sense deixar-vos intimidar en
res pels adversaris, la qual cosa és per a ells un senyal cert de perdició; per a vosaltres,
en canvi, de salvació. Tot això ve de part de Déu, 29 ja que es per gràcia que us ha estat
concedit no sols de creure en el Crist, sinó també de patir per ell, 30 pel qual sosteniu la
mateixa lluita que veiéreu en mi i ara sentiu contar de mi.

2 La unitat es basa en la humilitat i en l'abnegació.— 1 Així, doncs, per tot el
que en el Crist pot haver-hi d'exhortació, de persuasió caritativa, de donació —
2396→ d'esperit, d'afecte entranyable i de compassió, 2 feu complet el meu goig tenint
els mateixos sentiments, la mateixa caritat, una sola ànima, ben avinguts; 3 no feu res per
rivalitat, ni per vanaglòria, sinó al contrari, amb humilitat considereu els altres superiors
a vosaltres mateixos, 4 sense procurar cadascú pels propis interessos, sinó també pels
dels altres.

Exemple del Crist[3137].— 5 Tingueu en vosaltres els mateixos sentiments que tingué
el Crist Jesús, 6 el qual, essent de condició divina[3138], no cregué haver-se d'aferrar
gelosament a la seva igualtat amb Déu, 7 sinó que s'anorreà[3139] prenent la condició
d'esclau, esdevingut semblant als homes. I, trobat en el seu capteniment com un altre
home, 8 s'humilià fent-se obedient fins a la mort, i una mort de creu. 9 És per això que
Déu l'ha exaltat extraordinàriament i li ha concedit aquell nom[3140] que està per damunt
de tot altre nom, 10[3141] a fi que al nom de Jesús *dobleguin el genoll tots* els qui són del
cel, de la terra i de l'infern, 11 *i tota llengua confessi* que Jesucrist és Senyor, a glòria de
Déu Pare.

Cal esforçar-se per la salvació.— 12 Així, doncs, estimats meus, vosaltres que
sempre heu estat obedients, no sols en presència meva, sinó molt més ara en la meva
absència, treballeu amb respecte i temor per dur a terme la vostra salvació; 13 és
certament Déu qui obra en vosaltres tant el voler com l'obrar per complir els designis de
la seva benvolença. 14 Feu-ho tot sense murmuracions ni disputes 15[3142] a fi que sigueu
irreprensibles i candorosos, *fills* de Déu sense màcula enmig d'una *generació desviada i
pervertida*, on resplendiu com llumeners en el món 16 portant la paraula de vida, perquè
el dia del Crist pugui gloriar-me de no haver corregut en va i de no haver treballat

inútilment. [17] I, fins si haig de vessar la meva sang en libació[3143] sobre el sacrifici i
l'ofrena de la vostra fe, me n'alegro i me'n felicito amb tots vosaltres. [18] Igualment, també
vosaltres alegreu-vos-en i feliciteu-vos-en amb mi.

Missió i elogi de Timoteu.— [19] Espero en el Senyor —2397→ Jesús de poder-
vos enviar ben aviat Timoteu, perquè jo també m'animi sabent noves vostres. [20] No tinc
ningú tan compenetrat amb mi que es preocupi tan sincerament per les vostres coses; [21]
perquè tots[3144] busquen els propis interessos, no pas els del Crist Jesús. [22] Però vosaltres
ja coneixeu prou la seva provada virtut, com igual que un fill vora el seu pare, s'ha
consagrat amb mi al servei de l'evangeli. [23] Espero, doncs, enviar-vos-el, així que vegi
quin caire prenen els meus afers; [24] i fins tinc confiança en el Senyor que també jo
mateix vindré aviat.

Delegació d'Epafrodit.— [25] He cregut necessari d'enviar-vos Epafrodit[3145], el meu
germà, company de treball i de combat, el vostre enviat per socórrer la meva indigència,
[26] donat que us enyorava a tots vosaltres i passava ànsia perquè havíeu sentit dir que ell
estava malalt. [27] I realment ho va estar fins a punt de morir. Però Déu en va tenir
compassió, i no solament d'ell, sinó també de mi, perquè no tingués pena sobre pena. [28]
Així, doncs, us l'envio ben de pressa perquè us alegreu en tornar-lo a veure, i jo no en
tingui tanta pena. [29] Acolliu-lo, doncs, en el Senyor amb tota alegria, i aprecieu força els
homes com ell, [30] ja que per l'obra del Crist va arribar fins arran de la mort, després
d'exposar la vida per suplir allò que vosaltres no podíeu fer en servei meu.

3 Advertiments contra els judaïtzants.— [1] En fi, germans meus, alegreu-vos en
el Senyor... Escriure-us aquestes coses no vol pas dir desconfiança per part meva, sinó
interès per la vostra seguretat. [2] Guardeu-vos dels gossos[3146], guardeu-vos dels mals
operaris, guardeu-vos dels mutilats![3147] [3] En realitat, els circumcisos son nosaltres, els
qui donem culte segons l'Esperit de Déu i ens gloriem en el Crist Jesús, en lloc de
confiar en la carn, [4] encara que jo podria tenir també confiança en la carn. Si algun altre
creu tenir motius per a confiar en la carn, jo encara en tinc mes: [5] circumcidat el vuitè
dia, del llinatge d'Israel, de la tribu de Benjamí, hebreu, fill d'hebreus; pel que fa a la
Llei, fariseu; [6] quant al zel, perseguidor —2398→ de l'Església; respecte a la justícia
de la Llei, irreprensible. [7] Però aquests mateixos avantatges que jo tenia pel Crist, els he
considerats desavantatges. [8] I encara més: fins considero desavantatjoses totes les coses
per l'excel·lència del coneixement del Crist Jesús, el meu Senyor, pel qual m'he avingut
a perdre-ho tot i a considerar-ho com escòries per tal de poder guanyar el Crist [9] i ser
trobat en ell no tenint la meva pròpia justícia, la que prové de la Llei, sinó la de la fe en
el Crist, la justícia que prové de Déu, fonamentada en la fe, [10] a fi de conèixer-lo a ell, i
també el poder de la seva resurrecció, amb participació en els seus sofriments, tot
configurant-me a la seva mort, [11] per si puc arribar a la resurrecció d'entre els molts[3148].

L'esforç de l'apòstol per arribar al terme.— [12] No pas que ja hagi assolit el terme
o que sigui ja perfecte, però corro per si me'n puc apoderar, ja que també el Crist Jesús
es va apoderar de mi. [13] Germans, no em penso pas haver-me'n apoderat encara; faig
només una cosa: oblidant-me d'allò que he deixat darrera meu i llançant-me vers allò
que tinc al meu davant, [14] corro cap a la meta, cap al premi del concurs que Déu ha
convocat allà dalt en el Crist Jesús. [15] Tots, doncs, els qui som ja formats, tinguem
aquests sentiments; i, si en alguna cosa sentiu altrament, Déu us revelarà també això. [16]
Mentrestant, sigui quin sigui el punt on hem arribat, avancem sempre en la mateixa
línia.

Ell mateix es proposa com a exemple.— [17] Feu-vos imitadors meus, germans, i fixeu-vos en els qui es comporten segons el model que teniu en nosaltres. [18] Perquè n'hi ha molts, de qui sovint us parlava, i ara us en parlo fins i tot plorant, que es comporten com enemics de la creu del Crist; [19] la seva fi serà la perdició. Tenen per déu el ventre, i posen la seva glòria en la seva part vergonyosa[3149]; gent que només s'interessen per les coses terrenals. [20] Nosaltres, en canvi, tenim la nostra ciutadania al cel[3150], d'on anhelem com a Salvador el Senyor Jesucrist, [21] que transformarà el nostre pobre cos —2399→ per fer-lo conforme al seu cos gloriós, amb aquella acció que li permetrà fans de sotmetre tot l'univers al seu domini. **4** [1] Per tant, germans meus estimats i enyorats, joia meva i corona meva, manteniu-vos així en el Senyor, caríssims.

Consells particulars i generals.— [2] Recomano a Evodia, com recomano a Sintica, que s'avinguin en el Senyor. [3] Sí, també a tu, noble company[3151], et demano que les ajudis, elles que han pres part amb mi en la lluita atlètica de l'evangeli, juntament amb Climent[3152] i amb els altres col·laboradors meus, els noms dels quals consten al llibre de la vida. [4] Alegreu-vos sempre en el Senyor; ho repeteixo: alegreu-vos! [5] Que tothom hagi de reconèixer el vostre bon comportament. El Senyor és a prop. [6] No us inquieteu per res, sinó manifesteu a Déu en tota ocasió les vostres necessitats per mitjà de l'oració i de la pregària, amb acció de gràcies. [7] I la pau de Déu, que ultrapassa tot allò que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en el Crist Jesús.

Resum de la perfecció cristiana.— [8] En fi, germans, de tot allò que és veritat, de tot allò que és respectable, que és just, pur, amable, de bona reputació, de tot allò que és virtut i digne d'elogi, de tot això, feu-ne objecte dels vostres pensaments. [9] I allò que heu après, rebut, sentit i vist de mi, practiqueu-ho; i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

Regraciaments per l'ajut enviat.— [10] He tingut una gran alegria en el Senyor, que darrerament hagi reflorit el vostre interès per mi; sempre l'heu tingut, però no en teníeu cap oportunitat. [11] No dic això a causa de la meva indigència; per part meva, ja he après a estar content en qualsevol situació en què em trobo. [12] Sé viure enmig de privacions i sé viure en l'abundància; a tot arreu i en tota circumstància estic entrenat a saciar-me i a patir fam, a viure en l'abundància i a viure en la misèria. [13] Tot ho puc en aquell qui em dóna forces. [14] Amb tot, heu fet bé de fer-me participar en els vostres béns, ara que em trobava en l'estretor. [15] Ja —2400→ sabeu prou vosaltres, filipencs, que als començaments de l'evangelització, quan vaig marxar de la Macedònia, cap església no em va ajudar pel que fa a rebre donatius fora de vosaltres sols; [16] perquè fins a Tessalònica una i dues vegades m'enviàreu ajut per a les meves necessitats. [17] Allò que busco no és pas el vostre do, sinó l'augment de benefici que aneu adquirint a compte vostre. [18][3153] Ho he rebut tot, i en tinc sobra; he quedat saciat d'ençà que he rebut d'Epafrodit allò que m'enviàveu, *perfum suau*, sacrifici que Déu accepta amb complaença. [19] El meu Déu, per la seva part, satisfarà totes les vostres necessitats segons les seves riqueses, en glòria, en el Crist Jesús. [20] A Déu, Pare nostre, sigui la glòria pels segles dels segles. Amén.

Salutacions i benediccions.— [21] Saludeu tots els sants en el Crist Jesús. Us saluden els germans que són amb mi. [22] Us saluden tots els sants, sobretot els de la casa del Cèsar[3154].

[23] La gràcia del Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit.

Epístola als colossencs (Col. 1,1 - 4,18)[3155]

1 Adreça i salutació.— [1] Pau, apòstol del Crist Jesús per voluntat de Déu, i el germà Timoteu, [2] als sants i fidels germans en el Crist de Colosses: gràcia a vosaltres i pau de part de Déu, Pare nostre.

Acció de gràcies.— [3][3156] Donem gràcies a Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, i preguem contínuament per vosaltres [4] d'ençà que hem sentit parlar de la vostra fe en el Crist Jesús i de la caritat que teniu envers tots els sants, [5] per l'esperança que us és reservada al cel[3157], i que ja vau conèixer per la paraula de la veritat, és a dir, de l'evangeli, [6] que, d'ençà del dia que vau sentir i conèixer veritablement la gràcia de Déu, és ja present entre vosaltres, com també ho és a tot el món, on va fructificant i creixent igual que entre vosaltres; [7] així ho aprenguéreu d'Epafràs[3158], —2401→ el nostre estimat conservent, que és fidel ministre del Crist per a vosaltres, [8] i és qui ens ha assabentat de la vostra caritat en l'Esperit.

Pregàries pels lectors.— [9][3159] Per això, també nosaltres, d'ençà del dia que ho vam sentir dir, no parem de pregar per vosaltres i de demanar a Déu que arribeu al ple coneixement de la seva voluntat en tota saviesa i en tota Intel·ligència espiritual, [10] a fi que us porteu d'una manera digna del Senyor, complaent-lo en tot, fructificant en tota mena d'obres bones i creixent en el coneixement de Déu; [11] enfortits en tota fortalesa pel poder de la seva glòria, a fi que obtingueu una perfecta paciència i una fermesa d'esperit, [12] donant gràcies amb joia al Pare, que s'ha dignat a incloure-us en la porció d'herència dels sants en la llum; [13] que ens salvà de la potestat de les tenebres i ens transportà al Regne del seu Fill estimat, [14][3160] en qui tenim la redempció, la remissió dels pecats.

Exposició dogmàtica (Col. 1,15 - 2,5)

Preeminència de Jesucrist.— [15] Ell és imatge del Déu invisible[3161], engendrat abans de tota la creació, [16] ja que en ell foren creades totes les coses, les del cel i les de l a terra, les visibles i les invisibles, tant els trons com les dominacions, els principats i les potestats[3162]; tot ha estat creat per ell i destinat a ell; [17] ell és abans de totes les coses, i totes subsisteixen en ell. [18] Ell és també el cap del cos, de l'Església; és el principi, engendrat d'entre els morts abans de tot altre a fi que en tot tingui la primacia. [19] Perquè va plaure a Déu de fer habitar en ell tota la plenitud[3163], [20] i de reconciliar per mitjà seu totes les coses amb destinació a si mateix, després de pacificar amb la sang de la seva creu, per mitjà d'ell, tant les coses de la terra com les del cel.

Participació dels colossencs en l'obra de salvació.— [21] També a vosaltres, que en altre temps éreu estrangers i enemics de cor —2402→ per les males obres, [22] ara, amb tot, us ha reconciliat per la mort en el seu cos de carn per fer-vos comparèixer a la seva presència sants, immaculats i irreprensibles, [23] si és que persevereu ben fonamentats i afermats en la fe, sense deixar-vos apartar de l'esperança de l'evangeli que heu sentit, i

que ha estat predicat a tota criatura de sota el cel, del qual jo, Pau, he esdevingut ministre.

Pau, fidel ministre del misteri del Crist.— [24] Ara estic content en els sofriments que pateixo per vosaltres, completant en la meva carn allò que manca a les sofrences del Crist pel bé del seu cos, que és l'Església[3164], [25][3165] de la qual jo he estat fet ministre en virtut de l'administració que Déu m'ha confiat a favor vostre, perquè es compleixi la seva paraula, [26] el misteri ocult des de tots els segles i durant totes les generacions, que ara, però, ha estat revelat als seus sants; [27] a ells ha volgut Déu fer conèixer quina riquesa de glòria hi ha en aquest misteri entre els pobles, és a dir, el Crist en vosaltres, l'esperança de la glòria[3166]. [28] És ell qui nosaltres anunciem amonestant tots els homes i instruint-los en tota saviesa a fi de presentar-los tots perfectes en el Crist. [29] És també per aquesta raó que m'afanyo a lluitar amb la seva força que actua poderosament en mi.

2 [1] Perquè vull que sapigueu quina lluita tan gran sostinc per vosaltres i pels de Laodicea, i per tots aquells qui no m'han vist mai, [2] perquè es confortin els seus cors, i estretament units en la caritat, adquireixin el tresor d'una intel·ligència plenament desenrotllada, que els faci conèixer el misteri secret de Déu, [3] on es troben ocults tots els tresors de la saviesa i de la ciència.

[4] Això, ho dic perquè ningú no us enganyi amb raonaments seductors. [5] Que, si bé sóc absent corporalment, en esperit, però, estic amb vosaltres, content de veure el vostre bon ordre i la solidesa de la vostra fe en el Crist.

—2403→

Refutació dels errors (Col. 2,6 - 2,23)

Unió amb el Crist, únic Mestre i Redemptor.— [6] Així, doncs, tal com rebéreu el Crist Jesús, el Senyor, feu via en ell, [7] arrelats i edificats en ell, consolidats en la fe, tal com us van ensenyar, desbordant en acció de gràcies. [8] Mireu que ningú no us esclavitzi valent-se de la filosofia i de vanes fal·làcies, d'acord amb la tradició humana, segons els elements del món[3167] i no pas segons el Crist.

Jesucrist, veritable cap dels homes i dels àngels. [9] Perquè en ell habita corporalment tota la plenitud de la divinitat[3168], [10] i vosaltres esteu associats a la plenitud en ell, que és el cap de tot principat i de tota potestat. [11] En ell també fóreu circumcidats amb una circumcisió que no és obra de les mans, amb el despullament del cos carnal, amb la circumcisió del Crist: [12] sepultats juntament amb ell en el baptisme[3169], amb ell també ressuscitàreu per la fe en el poder del Déu que el va ressuscitar d'entre els morts; [13][3170] a vosaltres, que éreu morts a causa de les vostres faltes i de la incircumcisió de la vostra carn, us va fer reviure juntament amb ell, després de perdonar-nos amb benignitat totes les faltes, [14] i d'esborrar el document on constava en contra nostre el deute que teníem amb els preceptes; el va anul·lar, doncs, clavant-lo a la creu, [15] i va espoliar dels seus drets els principats i les potestats, i els va exposar públicament en espectacle enduent-se'ls en el seu seguici triomfal.

La llibertat cristiana enfront de la falsa ascesi.— [16] Que ningú, doncs, no us
judiqui en qüestions de menjar i beure, o en matèria de festes, llunes noves o dissabtes, [17]
que són ombra de les coses futures, quan la realitat és el cos del Crist. [18] Que ningú no us
faci perdre el premi de la vostra cursa complaent-se en una subjecció humiliant i en el
culte dels àngels, defensant pràctiques que veu amb els ulls, vanament inflat amb
l'estima —2404→ d'allò que executa en la pròpia carn, [19][3171] en lloc de reconèixer el
Cap, de qui tot el cos rep la vida i una sòlida unió per mitjà de juntures i lligaments, i va
creixent amb l'increment de Déu.

[20] Si amb el Crist moríreu als elements del món, ¿per què us deixeu imposar
preceptes, com si encara visquéssiu en el món: [21] «No agafis, no tastis, no toquis» [22][3172]
—coses al cap i a la fi destinades totes a consumir-se amb el mateix ús—, preceptes
imposats segons les *prescripcions i doctrines dels homes?* [23] Tals normes tenen aparença
de saviesa per la seva afectació de religiositat, de subjecció humiliant, i la manca de
miraments envers el cos, però no tenen cap valor: només serveixen perquè la carn en
tingui una satisfacció.

La nova vida del cristià (Col. 3,1 - 4,18)

3 Vida d'unió amb el Crist[3173].— [1] Per tant, si vau ressuscitar amb el Crist,
busqueu les coses de dalt, on és el Crist, assegut a la dreta de Déu; [2] sentiu les coses de
dalt, no pas les de la terra. [3] Perquè vau morir, i la vostra vida està amagada amb el Crist
en Déu. [4] Quant el Crist, la nostra vida, es manifestarà, també vosaltres us manifestareu
amb ell en plena glòria.

[5] Feu morir, doncs, els vostres membres terrenals: fornicació, impuresa, passió,
mals desigs i la cobdícia, que és una idolatria; [6][3174] és per castigar aquestes coses que
vindrà la ira de Déu.

[7][3175] Vosaltres en altre temps també us comportàreu així, quan vivíeu en aquests
vicis. [8] Però ara desfeu-vos també de tot això: ira, indignació, malícia, ultratges, paraules
deshonestes siguin lluny de la vostra boca. [9][3176] No us mentiu els uns als altres; us heu
despullat de l'home vell amb les seves obres [10] i us heu revestit del nou, que es va
renovellant vers el coneixement, segons la imatge d'aquell qui el va crear[3177]; [11] aquí no
hi ha més grec ni jueu, circumcís ni incircumcís, estranger, escita[3178], esclau, lliure, sinó
el Crist, que és tot en tots.

[12] Així, doncs, com a escollits —2405→ de Déu, sants i estimats, revestiu-vos de
sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de mansuetud, de paciència; [13]
suporteu-vos els uns als altres i perdoneu-vos mútuament, si ningú té contra un altre cap
motiu de queixa; tal com el Senyor us perdonà, feu-ho també vosaltres. [14] Però per
damunt de tot això, la caritat, que és vincle de la perfecció[3179]. [15] I que la pau del Crist
adjudiqui la corona en els vostres cors, ja que per a obtenir aquesta pau fóreu també
cridats formant un sol cos; i sigueu agraïts. [16][3180] Que la paraula del Crist habiti
opulentament entre vosaltres; instruïu-vos i corregiu-vos mútuament en tota saviesa;
canteu a Déu en els vostres cors, impulsats per la gràcia, amb salms, himnes i càntics

espirituals. 17 I tot allò que feu, tant si es tracta de paraules com d'obres, feu-ho tot en
nom del Senyor Jesús dient l'acció de gràcies a Déu Pare per mitjà d'ell.

Recomanacions particulars.— 18[3181] Dones, sigueu submises als marits, com
convé en el Senyor. 19[3182] Homes, estimeu les mullers i no us malhumoreu amb elles.
20[3183] Fills, obeïu els pares en tot, que això és bo en el Senyor. 21[3184] Pares, no importuneu
els vostres fills perquè no es descoratgin.

22[3185] Esclaus, obeïu en tot els senyors d'aquest món, no pas amb un servilisme tot
exterior, com volent plaure als homes, sinó amb simplicitat de cor, tement el Senyor. 23
Qualsevol cosa que feu, acompliu-la de tot cor, com pel Senyor i no pels homes, 24
sabent que del Senyor rebreu la recompensa de l'herència. És el Senyor Crist, que
serviu. 25[3186] Qui és injust rebrà allò que es mereix per la seva injustícia, sense que hi
hagi accepció de persones. **4** 1[3187] I vosaltres, senyors, concediu als esclaus allò que és
just i equitatiu, sabent que també vosaltres teniu un Senyor al cel.

Demana pregàries.— 2[3188] Doneu-vos assíduament a l'oració vetllant-hi amb acció
de gràcies, 3 i pregueu al mateix temps per nosaltres, perquè Déu ens obri una porta a la
predicació per anunciar el misteri del Crist, a causa del qual estic encadenat; —
2406→ 4 que el faci conèixer parlant, tal com ho haig de fer.

5 Comporteu-vos assenyadament amb els de fora[3189], mirant de treure partit del
moment present. 6 Que el vostre parlar sigui sempre agradable, amanit amb sal, i
sapigueu com heu de respondre a cadascú.

Noves personals.— 7 De totes les meves coses, us n'assabentarà Tíquic[3190], el
germà estimat i fidel ministre i conservent en el Senyor; 8 us l'envio precisament per
això, perquè conegueu les nostres coses i consoli els vostres cors; 9 l'envio juntament
amb el fidel i estimat germà Onèsim, que és un dels vostres; ells us faran saber totes les
coses d'ací.

Salutacions.— 10 Us saluda Aristarc, el meu company de presó, i Marc, el cosí de
Bernabé, sobre el qual heu rebut instruccions; quan vingui a vosaltres, acolliu-lo bé; 11 i
també Jesús, l'anomenat Just. Dels circumcisos, només aquests són col·laboradors meus
per al Regne de Déu, i han estat un consol per a mi. 12 Us saluda Epafràs, que és un dels
vostres, servent del Crist Jesús, sempre en lluita per vosaltres en les seves pregàries,
perquè en tot allò que Déu vol us mantingueu perfectes i plenament convençuts. 13 Puc
donar testimoniatge a favor seu que treballa molt per vosaltres i pels de Laodicea i pels
de Hieràpolis. 14 Us saluda Lluc[3191], el metge caríssim, i Dimàs.

15 Saludeu els germans de Laodicea, i Nimfes amb l'església que té a casa seva. 16
Quan haureu llegit aquesta carta entre vosaltres, feu que també la llegeixi l'església de
Laodicea, i la de Laodicea[3192], llegiu-la també vosaltres. 17 I digueu a Arquip: «Tingues
en compte el ministeri que has rebut en el Senyor, i mira d'acomplir-lo». 18 La salutació
és de la meva pròpia mà, de Pau. Recordeu-vos de les meves cadenes. La gràcia sigui
amb vosaltres!

—2407→

Primera epístola als tessalonicencs (1Te. 1,1 - 5,28)[3193]

1 Adreça i salutació.— [1] Pau, Silvà i Timoteu[3194] a l'església dels tessalonicencs
en Déu Pare i en el Senyor Jesucrist: gràcia i pau a vosaltres.

Acció de gràcies per la fe i la perseverança.— [2] Donem sempre gràcies a Déu per
tots vosaltres, fent memòria vostra en les nostres oracions, [3] recordant incessantment a la
presència del nostre Déu i Pare l'activitat de la vostra fe, el treball laboriós de la vostra
caritat i la constància de la vostra esperança en nostre Senyor Jesucrist. [4] Sabem,
germans estimats de Déu, que heu estat escollits, [5] perquè, quan us vam anunciar el
nostre evangeli[3195], no fou solament amb paraules, sinó també amb obres poderoses,
amb dons de l'Esperit Sant i amb plena eficàcia, tal com sabeu que ens vam comportar
en servei vostre, quan érem entre vosaltres. [6] I vosaltres mateixos us heu fet imitadors
nostres i del Senyor, ja que heu acollit la paraula enmig de moltes tribulacions, amb
goig de l'Esperit Sant, [7] talment, que heu esdevingut un model per a tots els creients de
la Macedònia i de l'Acaia. [8] Des de vosaltres, efectivament, s'ha escampat la fama de la
paraula del Senyor, no sols a la Macedònia i a l'Acaia, sinó que la vostra fe en Déu s'ha
divulgat a tot arreu, de manera que ja no cal que en diguem res; [9] ells mateixos conten
prou de vosaltres com vam arribar entre vosaltres, i com us convertíreu a Déu,
abandonant els ídols, per servir el Déu viu i veritable [10] i esperar del cel el seu Fill, que
ell ressuscità d'entre els morts, Jesús, que ens allibera de la ira que ha de venir.

2 Ministeri dels apòstols a Tessalònica.— [1] Vosaltres mateixos sabeu, germans,
que la nostra vinguda a vosaltres no fou pas infructuosa, [2] sinó que, després d'haver
sofert i d'haver estat —2408→ ultratjats a Filips, com ja sabeu, tinguérem el coratge,
en el nostre Déu, de predicar-vos l'evangeli de Déu enmig de moltes lluites. [3] Perquè la
nostra exhortació no prové pas de l'error, ni de la impuresa, ni és enganyosa, [4][3196] sinó
que, ja que Déu ens ha considerat dignes que ens fos confiada la predicació de
l'evangeli, prediquem, no pas buscant de plaure als homes, sinó a *Déu, que examina* els
nostres *cors*. [5] Mai no hem tingut un mot d'adulació, com ja sabeu, ni hem buscat un
pretext per a obtenir diners, Déu n'és testimoni; [6] ni hem desitjat de part vostra ni d'altres
l'honor que poden donar els homes, [7] tot i que, com a apòstols del Crist, us hauríem
pogut fer sentir el pes de l'autoritat; al contrari, ens férem benèvolament amorosos
enmig vostre, com una mare, quan cria, dóna escalf als seus fills. [8] Així, desitjant de
guanyar-vos, estàvem disposats a comunicar-vos, junt amb el do de l'evangeli de Déu,
fins i tot el de les nostres pròpies vides: tant us havíeu fet estimar de nosaltres. [9] Us
recordeu prou bé, germans, de les nostres penes i fatigues: treballant nit i dia, per no ser
una càrrega a cap de vosaltres, és com us vam predicar l'evangeli de Déu. [10] En sou
testimonis, i Déu ho és també, de com amb vosaltres, els creients, ens vam comportar,
d'una manera santa, justa i irreprensible; [11] i també sabeu que a cada un de vosaltres [12] us
exhortàvem, us confortàvem i us conjuràvem, com un pare al seu fill, perquè us
comportéssiu d'una manera digna del Déu que us ha cridat al seu Regne i a la seva
glòria.

Com foren rebuts pels fidels.— 13 Per això, també per part nostra donem
incessantment gràcies a Déu perquè, havent rebut la paraula de Déu que ens sentíreu
predicar, l'acollíreu no pas com una paraula humana, sinó, tal com és en realitat, com a
paraula de Déu; i aquesta paraula obra eficaçment en vosaltres, els creients. 14 Sens
dubte, germans, us heu fet imitadors de les esglésies de Déu que són a la Judea en el
Crist Jesús, ja que també heu sofert de part dels vostres compatriotes allò mateix que
ells han —2409→ sofert de part dels jueus; 15 ells, que mataren el Senyor Jesús i els
profetes, ens han perseguit a vosaltres, desplauen a Déu i s'han fet contraria a tothom, 16
ja que volen impedir-nos de predicar als pagans perquè se salvin; així mantenen sempre
plena la mesura dels seus pecats. Però la ira ha vingut damunt d'ells fins al capdavall.

Desigs i sol·licitud de Pau.— 17 Quant a nosaltres, germans, orfes per poc temps de
la vostra presència, per bé que solament de cara, no pas de cor, ens hem afanyat molt
més a reviure-us cara a cara, de tant que ho desitjàvem. 18 Volíem, doncs, venir a
vosaltres, jo, Pau, una i dues vegades, però Satanàs ens ho ha impedit. 19 Perquè ¿quina
és la nostra esperança, la nostra joia, la corona de què ens podrem gloriar? ¿No ho sereu
vosaltres davant del nostre Senyor Jesús, llavors de la seva vinguda? 20 Sí, vosaltres sou
la nostra glòria i la nostra joia.

3 1 Per això, no podent aguantar més, preferírem de quedar-nos sols a Atenes, 2 i
enviàrem Timoteu, germà nostre i servent de Déu en l'evangeli del Crist, perquè us
refermés i confortés en la fe 3 a fi que ningú no vacil·li enmig d'aquestes tribulacions. Ja
sabeu prou bé allò que ens espera; 4 perquè quan érem amb vosaltres ja us predèiem que
havíem de patir tribulacions, tal com ha passat, i ho sabeu prou. 5 És per això que, no
podent aguantar més, el vaig enviar a informar-me de la vostra fe, no fos cas que el
temptador us hagués temptat, i el nostre treball resultés inútil.

Noves de la comunitat. 6 Però ara que Timoteu ens ha tornat de prop vostre i ens
ha dut bones noves de la vostra fe i de la vostra caritat, de com conserveu en tot temps
bon record de nosaltres, i desitgeu vivament de reveure'ns, com també nos altres a
vosaltres, 7 de tot això, germans, és a dir, de la vostra fe, n'hem tingut consol enmig de
totes les nostres angoixes i tribulacions. 8 Perquè ara sí, que ens sentim reviure, sabent
que us manteniu ferms en el Senyor. 9 ¿Quina acció de gràcies podem donar a Déu —
2410→ de vosaltres per tota la joia que ens proporcioneu a la presència del nostre
Déu? 10 Nit i dia demanem més que mai de poder-vos tornar a veure i de completar allò
que manca a la vostra fe. 11 Que Déu mateix, Pare nostre, i el Senyor nostre Jesús facin
possible el nostre viatge fins a vosaltres; 12 i pel que fa a vosaltres, que el Senyor us faci
créixer i us enriqueixi plenament en la caritat dels uns envers els altres i envers tothom,
com també nosaltres la tenim per vosaltres, 13 a fi que conserveu els vostres cors
irreprensibles en la santedat davant de Déu, Pare nostre, llavors de la vinguda del nostre
Senyor Jesús amb tots els seus sants.

4 **Exhortació a la castedat, a la caritat i al treball.**— 1 Fora d'això, germans,
d'acord amb l'ensenyament que rebéreu de vosaltres sobre la manera com heu de
comportar-vos i heu de plaure a Déu, com, de fet, ja ho feu, us preguem i us exhortem
en el Senyor Jesús que progresseu més i més. 2 Ja sabeu prou quins preceptes us vam
donar de part del Senyor Jesús. 3 Allò que Déu vol de vosaltres és que mantingueu la
vostra santedat, que us abstingueu de la fornicació, 4 que cadascun de vosaltres sàpiga
posseir la pròpia muller[3197] amb santedat i respecte, 5[3198] no pas enduts per un desig

apassionat, com ho fan *els pobles que no coneixen Déu;* [6] que ningú, pledejant[3199], no abusi ni exigeixi més d'allò que és just al seu germà, que *el Senyor castiga* totes aquestes coses, com ja us vam dir i testificar. [7] Perquè la vocació que Déu ens ha donat no s'avé amb la impuresa, sinó que exigeix la santedat. [8][3200] De manera que el qui menysprea això no menysprea un home, sinó Déu, que *us dóna també el seu Sant Esperit.*

[9] Sobre la caritat fraterna, no teniu necessitat que us escrigui; vosaltres mateixos heu après de Déu a estimar-vos els uns als altres, [10] i ho feu també amb tots els germans de tota la Macedònia. Però us exhortem a progressar més i més, [11] a posar el vostre honor a viure en pau, a ocupar-vos dels propis afers, i a treballar amb les vostres pròpies mans, tal —2411→ com us vam recomanar; [12] així us comportareu decorosament amb els de fora, i no us faltarà res.

Condició dels difunts al retorn del Senyor.— [13] No volem, germans, que ignoreu la situació dels qui s'han adormit[3201], perquè no us entristiu com fan els altres que no tenen esperança. [14] Ja que, si creiem que Jesús morí i ressuscità, també Déu s'endurà amb ell els qui s'adormiren en Jesús. [15] Això, us ho diem amb paraula del Senyor[3202]: nosaltres, els qui vivim, els qui som deixats fins a la vinguda del Senyor, no serem pas primers que els qui s'han adormit; [16] perquè el Senyor mateix, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel i al so de la trompeta de Déu baixarà del cel, i els qui han mort en el Crist ressuscitaran primer. [17] Després vosaltres, els qui vivim, els qui som deixats, serem enduts juntament amb ells en els núvols, a l'encontre del Senyor en els aires; i així estarem sempre amb el Senyor. [18] Consoleu-vos, doncs, mútuament amb aquestes paraules.

5 La vinguda del Senyor és desconeguda.— [1] Pel que fa al temps i al moment, germans, no teniu necessitat que us escrigui; [2] vosaltres mateixos sabeu prou bé que el dia del Senyor vindrà com un lladre a la nit. [3] Quan diran: «Pau i seguretat!» aleshores, de sobte, els caurà al damunt la perdició, com els dolors del part a una dona embarassada, i no se n'escaparan. [4] Però vosaltres, germans, no esteu pas en les tenebres perquè aquell dia us pugui sorprendre com un lladre; [5] tots vosaltres sou fills de la llum i fills del dia; no som pas de la nit ni de les tenebres. [6] No dormim, per tant, com els altres, sinó vetllem i siguem sobris. [7] Perquè els qui dormen, dormen de nit, i els qui s'embriaguen, s'embriaguen de nit. [8][3203] Nosaltres, en canvi, que som del dia, siguem sobris, *revestits amb la cuirassa* de la fe i de la caritat i *amb el casc* de l'esperança *de salvació*; [9] que Déu no ens ha pas destinat al càstig de la ira, sinó a obtenir la salvació per nostre Senyor Jesucrist, [10] el qual morí per nosaltres a fi que, tant si ens troba vetllant com si ens —2412→ troba adormits[3204], visquem juntament amb ell. [11] Per això, exhorteu-vos mútuament i edifiqueu-vos l'un a l'altre, com ja ho feu.

Recomanacions diverses. [12] Us preguem, germans, que reconegueu l'esforç dels qui treballen entre vosaltres, us governen en el Senyor i us amonesten; [13] tingueu-los en gran estima i amor per raó de la seva obra. Viviu en pau entre vosaltres. [14] També us exhortem, germans, que renyeu els desvagats, que encoratgeu els pusil·lànimes, que us feu càrrec dels febles, que tingueu paciència amb tothom. [15] Mireu que ningú no torni a un altre mal per mal, sinó cerqueu sempre el bé entre vosaltres i amb tothom. [16] Estigueu sempre contents, [17] pregueu sense parar, [18] doneu gràcies en tota ocasió; que això és el que Déu vol de vosaltres en el Crist Jesús. [19] No extingiu els dons de l'Esperit, [20] no

menyspreeu la gràcia de la profecia. 21 Examineu-ho tot, retingueu el que és bo. 22[3205] *Absteniu-vos de tota mena de mal.*

Conclusió: auguris i precs.— 23 Que el Déu mateix de la pau us santifiqui plenament, i que tot el vostre ésser, l'esperit, l'ànima i el cos[3206], es conservin irreprensibles per a la vinguda de nostre Senyor Jesucrist. 24 El qui us dóna la vocació és fidel, i ell ho farà. 25 Germans, pregueu per nosaltres. 26 Saludeu tots els germans amb la santa besada. 27 Us conjuro pel Senyor que aquesta carta sigui llegida a tots els germans. 28 La gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb vosaltres!

Segona epístola als tessalonicencs (2Te. 1,1 - 3,18)[3207]

1 Adreça i salutació.— 1 Pau, Silvà i Timoteu a l'església dels tessalonicencs en Déu Pare nostre i en el Senyor Jesucrist: 2 gràcia a vosaltres i pau de part de Déu Pare i del Senyor Jesucrist.

Acció de gràcies.— 3 Hem de donar sempre gràcies a Déu per vosaltres, germans, —2413→ com és just, perquè la vostra fe creix en gran manera, i augmenta la caritat de cada un de vosaltres envers els altres, 4 fins al punt que nosaltres mateixos ens gloriem de vosaltres en les esglésies de Déu per la paciència i la fe amb què suporteu les persecucions i les tribulacions que ara passeu.

Déu, just en el seu judici.— 5 Això és indici de la justícia que Déu us farà, i que sou considerats dignes del Regne de Déu, pel qual patiu. 6 És just davant de Déu que retorni afliccions als qui us afligeixen, 7 i a vosaltres, els afligits, repòs amb nosaltres a l'hora de la revelació del Senyor Jesús, quan vindrà des del cel amb els àngels del seu exèrcit 8[3208] *per castigar amb la fama de foc els qui desconeixen Déu i els qui no són obedients* a l'evangeli del nostre Senyor Jesús. 9[3209] Aquests pagaran la pena d'una perdició eterna, allunyats *de la presència del Senyor i de la glòria del seu poder,* 10 *aquell dia que ell vindrà a ser glorificat en els seus sants, i admirat* en tots aquells qui hauran cregut; perquè vosaltres heu cregut el nostre testimoniatge[3210].

Pregària de l'Apòstol.— 11 Per això mateix preguem sempre per vosaltres, perquè el nostre Déu us faci dignes de la vocació i dugui a terme amb el seu poder tots els vostres desigs de fer el bé i l'obra de la fe, 12 *per tal que el nom del* nostre *Senyor* Jesús *sigui glorificat en vosaltres,* i vosaltres, en ell, segons la gràcia del nostre Déu i del Senyor Jesucrist.

2 La vinguda del Senyor i els seus senyals.— 1 A propòsit de la vinguda de nostre Senyor Jesucrist i de la nostra reunió amb ell, us preguem, germans, 2 que no us deixeu agitar i apartar tan fàcilment del bon sentit, ni alarmar per una suposada imminència del dia del Senyor, encara que sigui per una revelació de l'esperit, o per una paraula, o una carta, com si vinguessin de part nostra. 3 Que ningú no us enganyi de la manera que sigui; perquè, si primer no ve l'apostasia[3211] i no es manifesta l'home d'impietat[3212], el fill de perdició, 4[3213] el qui s'enfronta *o s'alça contra tot* allò que —2414→ s'anomena *Déu* o objecte de veneració, fins al punt d'*asseure's al* temple *de*

Déu, mostrant-se ell mateix com si fos Déu... [5] ¿No recordeu que quan era encara amb
vosaltres us ho deia, això? [6] I ja sabeu allò que el reté ara per a poder manifestar-se quan
vingui el seu temps. [7] Perquè des d'ara el misteri de la impietat ja treballa en secret;
només que actualment hi ha encara qui el reté, fins que es retirarà[3214], [8][3215] i aleshores es
manifestarà l'impiu, que el Senyor Jesús *destruirà amb l'alè de la seva boca* i destituirà
amb l'esclat de la seva vinguda. [9] La vinguda de l'impiu, per l'acció de Satanàs,
s'acompanyarà de tota mena de miracles, senyals i prodigis enganyadors, [10] i de tota
mena de superxeries perverses, que seduiran aquells qui, perquè no hauran acollit l'amor
de la veritat, que els hauria salvats, aniran a la perdició. [11] Per això, Déu els enviarà una
influència que els faci caure en error i creure en la mentida, [12] de manera que acabin
condemnats tots aquells qui, en lloc de creure en la veritat, s'hagin posat a favor del mal.

Actitud que han de tenir els fidels.— [13] Però nosaltres, germans estimats del
Senyor, hem de donar sempre gràcies a Déu per tots vosaltres, ja que Déu us ha elegit
des del principi perquè, mitjançant la santificació de l'Esperit i la fe en la veritat,
obtingueu la salvació; [14] i us hi ha cridat també per mitjà del nostre evangeli, per tal que
assoliu la glòria de nostre Senyor Jesucrist. [15] Per tant, germans, manteniu-vos ferms i
conserveu els ensenyaments que us hem transmès, sia de paraula, sia per carta. [16] I que el
mateix Senyor nostre Jesucrist i Déu, Pare nostre, que ens ha estimat i ens ha donat
benèvolament un consol etern i una bona esperança, [17] consolin els vostres cors i els
confirmin en tota mena d'obres i doctrines bones.

3 Oració mútua.— [1] Finalment, germans, pregueu per nosaltres a fi que la paraula
del Senyor es propagui i sigui glorificada, com ho és entre vosaltres, [2] i que siguem
alliberats d'aquests homes dolents i perversos; que no tothom té la fe. [3] Però el Senyor és
fidel, i ell us enfortirà i us guardarà del —2415→ Maligne. [4] A més, ens refiem de
vosaltres, en el Senyor, que això que us recomanem, ho feu i seguireu fent-ho. [5] Que el
Senyor encamini els vostres cors vers l'amor de Déu i la paciència del Crist.

Admonició als desvagats.— [6] Us recomanem, germans, en nom de nostre Senyor
Jesucrist, que us aparteu de tot germà que visqui desvagat i no d'acord amb la doctrina
que heu rebut de nosaltres. [7] Vosaltres mateixos sabeu prou com heu d'obrar per imitar-
nos, ja que no visquérem pas desvagats entre vosaltres [8] ni menjàrem de franc el pa
d'altri, sinó que amb penes i fatigues treballàvem nit i dia per no ser una càrrega a cap
de vosaltres. [9] No pas perquè no hi tinguéssim dret, sinó per donar-vos en nosaltres un
model a imitar. [10] Quan érem amb vosaltres ja us donàvem aquesta norma: si algú no vol
treballar, que no mengi. [11] Perquè sentim dir que alguns de vosaltres viuen desvagats i,
en lloc de treballar, es fiquen allà on no els demanen. [12] A aquests tals, doncs, els
ordenem i els exhortem en el Senyor Jesucrist que, sense causar turbulències, treballin
per poder menjar el pa que ells mateixos s'hauran guanyat. [13] I nosaltres, germans, no us
canseu d'obrar bé. [14] Si algú no obeeix això que us diem en aquesta carta, assenyaleu-lo i
no hi tingueu tractes perquè se n'avergonyeixi. [15] Però no el tracteu com un enemic, sinó
corregiu-lo com un germà.

Comiat.— [16] I que el Senyor de la pau us doni la pau en tot temps i de tota manera.
Que el Senyor sigui amb tots vosaltres! [17] La salutació és de la meva pròpia mà, de Pau,
que és la signatura de totes les cartes; així escric. [18] La gràcia de nostre Senyor Jesucrist
sigui amb tots vosaltres!

—2416→

Primera epístola a Timoteu (1Tm. 1,1 - 6,21)[3216]

1 Adreça i salutació.— [1] Pau, apòstol del Crist Jesús per manament de Déu, Salvador nostre[3217], i del Crist Jesús, esperança nostra, [2] a Timoteu, veritable fill en la fe: gràcia, bondat, pau de part de Déu Pare i del Crist Jesús, Senyor nostre.

Missió de Timoteu a Efès.— [3] Recorda que, en partir jo cap a la Macedònia, et vaig recomanar de quedar-te a Efès perquè intimessis alguns a no ensenyar doctrines heterodoxes, [4] ni a dedicar-se a faules i genealogies interminables[3218], que més aviat fomenten discussions en lloc de servir els designis de Déu, fonamentats en la fe. [5] La finalitat d'aquesta intimació és la caritat que prové d'un cor pur, d'una bona consciència i d'una fe sincera; [6] perquè alguna se n'han desviat, s'han donat a parlar sense més ni més, [7] pretenent de ser mestres de la Llei, quan, de fet, no entenen el que diuen ni el que volen demostrar.

La veritable finalitat de la Llei.— [8] Sabem prou que la Llei és bona, si un n'usa legítimament[3219], [9] tenint ben present que la Llei no ha estat instituïda per al just, sinó per ala dolents i rebels, els impius i pecadors, els irreligiosos i sacrílega, els parricides i matricides, homicides, [10] fornicadors, sodomites, traficants d'homes[3220], mentiders, perjurs, i tot el que hi hagi encara de contraria la sana doctrina, [11] segons l'evangeli de la glòria del benaurat Déu que m'ha estat confiat.

Vocació i autoritat de Pau.— [12] Dono gràcies al qui m'ha fet fort, al Crist Jesús, Senyor nostre, perquè m'ha considerat digne de confiança en cridar-me a servir-lo, [13] a mi que abans era un blasfem, un perseguidor i un ultratjador; però vaig ser compadit perquè obrava per ignorància, quan no tenia fe; [14] i la gràcia de nostre Senyor, amb la fe i la caritat que és en el Crist Jesús, ha estat extraordinàriament —2417→ abundant en mi. [15] Aquesta afirmació és certa i del tot digna de crèdit: el Crist Jesús vingué al món per salvar els pecadors, el primer dels quals sóc jo. [16] Però he estat compadit precisament perquè en mi, el primer, el Crist Jesús mostrés tota la seva paciència fent de mi un exemple dels qui han de creure en ell per a tenir vida eterna. [17] Al Rei dels segles, al Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

Encoratjament a Timoteu.— [18] Aquesta és la recomanació que et faig, Timoteu, fill, d'acord amb les paraules profètiques pronunciades sobre tu[3221]: que les compleixis fent un bon combat, [19] en fe i bona consciència; alguns, perquè l'havien rebutjada, naufragaren en la fe. [20] Entre aquests hi ha Himeneu[3222] i Alexandre[3223], que he lliurat a Satanàs perquè aprenguin a no blasfemar.

2 Organització de la pregària pública.— [1] Recomano, doncs, primer de tot, que es facin pregàries, oracions, súpliques, accions de gràcies per tots els homes, [2] pels reis i per tots els constituïts en dignitat a fi que puguem menar una vida tranquil·la i pacífica, en tota pietat i honestedat[3224]. [3] Això és bo i agradable a Déu, Salvador nostre, [4] que vol que tots els homes se salvin[3225] i arribin a reconèixer la veritat. [5] Hi ha un sol Déu, hi ha també un sol mitjancer entre Déu i els homes, el Crist Jesús home, [6] el qual és donà a si

mateix en rescat per a tothom: aquest és el testimoniatge donat al moment apropiat[3226]; 7
per ell he estat constituït herald i apòstol —dic la veritat, no menteixo—, mestre dels
pagans en la fe i en la veritat.

Actitud dels homes en la pregària, i de les dones a l'església.— 8 Vull, doncs,
que els homes preguin alçant a tot arreu unes mans[3227] pures, sense ira ni discussions. 9
Que també les dones, vestides decentment, s'arreglin amb pudor i senzillesa, no amb
trenes, ni amb or, o perles o vestits sumptuosos, 10 sinó amb bones obres, com escau a
dones que fan professió de servir Déu. 11 Que la dona aprengui en silenci, amb tota
submissió; 12 però —2418→ d'ensenyar, no li ho permeto, ni de dominar l'home, sinó
que estigui en silenci. 13 Perquè Adam fou format primer, després Heva. 14 I no fou pas
Adam l'enganyat, sinó que fou la dona qui, seduïda, caigué en una transgressió. 15 Amb
tot, se salvarà per la maternitat, mentre perseverin amb modèstia en la fe, la caritat i la
santedat.

3 Qualitats dels bisbes. 1 Aquesta afirmació és certa: si algú aspira a exercir
l'episcopat[3228], desitja una noble funció. 2 Cal, doncs, que el bisbe sigui irreprensible,
marit d'una sola muller[3229], sobri, assenyat, educat, hospitalari, apte per a ensenyar, 3 no
donat al vi, no combatiu, sinó moderat, pacífic, desinteressat, 4 que governi bé la pròpia
casa i tingui els fills submisos amb tota dignitat; 5 perquè, si un no sap governar la
pròpia casa, ¿com podrà tenir cura de l'església de Déu? 6 Que no sigui cap neòfit, no fos
cas que, ensuperbit, caigués en la mateixa condemnació que el diable. 7 Cal també que
tingui una bona reputació davant els de fora perquè no caigui en descrèdit i en els
paranys del diable.

Qualitats dels diaques. 8 Els diaques[3230], també, que siguin dignes, no pas dobles
de llengua, no donats a beure molt de vi, ni a negocis bruts; 9 que guardin el misteri de la
fe en una consciència pura. 10 Aquests, també, que primer sigui examinada la seva vida;
després, si són irreprotxables, que exerceixin el diaconat. 11 Les dones[3231], també, que
siguin dignes, no murmuradores, sòbries, fidels en tot. 12 Els diaques, que siguin marits
d'una sola dona, que governin bé els propis fills i les pròpies cases. 13 Perquè aquells qui
exerceixen bé el diaconat es guanyen un grau honorable i poden parlar confiadament
sobre la fe en el Crist Jesús.

Grandesa de l'Església, mestra del misteri de la pietat.— 14 T'escric aquestes
coses amb l'esperança de venir ben aviat; 15 però, si trigava, sàpigues com cal comportar-
se a la casa de Déu, que és l'Església del Déu vivent, columna i fonament de la veritat. 16
Indiscutiblement el misteri de —2419→ la pietat és gran[3232]: Es féu visible en la carn,
fou justificat en l'Esperit, aparegué als àngels, fou predicat als pagans, fou cregut en el
món, fou endut a la glòria.

4 Comportament de Timoteu enfront dels falsos mestres.— 1 Però l'Esperit diu
clarament que als darrers temps alguns apostataran de la fe i es donaran a esperits
enganyadors i a doctrines de dimonis, 2 amb la hipocresia de gent falsària que tenen
marcada al foc la pròpia consciència[3233], 3 que prohibeixen el matrimoni i l'ús d'aliments
que Déu ha creat perquè els creients i els qui han conegut la veritat els prenguin amb
acció de gràcies. 4 Perquè tota criatura de Déu és bona, i no s'ha de rebutjar res que sigui
pres amb acció de gràcies, 5 ja que és santificat per la paraula de Déu i per la pregària. 6
Si exposes aquestes coses als germans, seràs un bon servent del Crist Jesús, nodrit amb

les paraules de la fe i de la bona doctrina que has seguit fidelment. [7] Defuig les faules
profanes i els contes de velles. Exercita't en la pietat. [8] L'exercici corporal[3234] és útil per
a ben poca cosa, mentre que la pietat és útil per a tot, ja que té una promesa de vida, de
la present i de la futura. [9] Aquesta afirmació és certa i del tot digna de crèdit. [10] Per això,
ens fatiguem i lluitem, perquè tenim posada la nostra esperança en el Déu vivent, que és
salvador de tots els homes, sobretot dels creients. [11] Proclama i ensenya aquestes coses.

Conducta de Timoteu envers els fidels.— [12] Que ningú no pugui menysprear la
teva edat jove; al contrari, sigues un model per als creients, en la paraula, en la
conducta, en la caritat, en la fe, en la puresa. [13] Fins que vingui, aplica't a la lectura, a
l'exhortació, a l'ensenyament. [14] No negligeixis el do que hi ha en tu, que et fou donat per
una intervenció profètica amb la imposició de mans[3235] del col·legi de preveres. [15]
Tingue-ho present, viu en aquests pensaments perquè el teu progrés sigui manifest a
tothom. [16] Vetlla sobre tu mateix i sobre el teu ensenyament, persevera en aquestes
disposicions; que, —2420→ obrant així, et salvaràs a tu mateix i els qui t'escolten.

5 Correcció dels fidels. [1] Un ancià, no el renyis, sinó exhorta'l com un pare; els
joves, com germans; [2] les ancianes, com mares; les joves, com germanes, amb tota
puresa.

Actitud envers les viudes.— [3] Honora les viudes que ho són veritablement. [4] Si una
viuda té fills o néts, que aprenguin primer a practicar els deures de pietat envers la
pròpia família i a satisfer el deute envers els pares, que això és agradable a Déu. [5] La que
és viuda de debò i ha quedat tota sola té posada l'esperança en Déu i persevera nit i dia
en les pregàries i oracions. [6] Però la que es dóna als plaers, encara que visqui, és morta. [7]
Adverteix aquestes coses perquè siguin irreprensibles. [8] Si una no s'interessa pels seus,
sobretot pels de casa seva, pràcticament ha renegat la fe i és pitjor que una infidel.

[9] Una viuda, per a poder ser inscrita com a tal, que no tingui menys de seixanta
anys; que hagi estat muller d'un sol marit, [10] ben acreditada per les bones obres: que hagi
pujat bé els fills, practicat l'hospitalitat, rentat els peus als sants, socorregut els afligits,
exercit tota mena d'obres bones. [11] Les viudes joves, en canvi, descarta-les: quan la
passió les fa renyir amb el Crist, volen casar-se, [12] i es fan culpables d'haver violat el
compromís anterior. [13] Al mateix temps, estan ocioses, s'habituen a rondar per les cases,
i no sols són ocioses, sinó també xerraires i tafaneres, i parlen del que no deurien. [14]
Vull, doncs, que les joves es casin[3236], que tinguin fills, que governin la pròpia casa i no
donin a l'adversari ocasió de dur-les a difamar; [15] que ja algunes s'han girat per anar
darrera Satanàs. [16] Si alguna creient té viudes[3237], que les assisteixi, i que l'església no en
tingui la càrrega a fi que pugui assistir les que són veritablement viudes.

Relacions amb els preveres.— [17] Els preveres que exerceixen bé el seu càrrec han
de ser doblement honorats[3238], sobretot els qui treballen en la predicació i en
l'ensenyament. [18][3239] Diu, en efecte, —2421→ l'Escriptura: *No posis morrió al bou
que trilla*, i: *Digne és l'obrer del seu jornal.* [19] No admetis cap acusació contra un
prevere, si no és *amb dos o tres testimonis.* [20] Els qui pequen, reprèn-los davant de
tothom a fi que també els altres temin. [21] Et conjuro davant de Déu i del Crist Jesús i dels
àngels escollits, que observis aquestes coses, sense prejudicis i sense fer res per
favoritisme. [22] No vagis massa de pressa a imposar les mans a ningú, i així no et faràs
còmplice dels pecats d'altri; conserva't pur. [23] No beguis més aigua sola: pren una mica
de vi a causa del teu estómac i de les teves freqüents indisposicions. [24] Els pecats de

certes persones són notoris fins i tot abans del judici, mentre que els d'alguns altres són
coneguts després. [25] Semblantment, també les bones obres són notòries, i les que no ho
són no poden quedar ocultes.

6 Deures dels esclaus envers els amos.— [1] Tots els qui estan sotmesos al jou de
l'esclavatge, que honorin els propis amos amb tot respecte a fi que no es parli malament
del nom de Déu i de la doctrina. [2] Els qui tenen amos creients, que no els faltin al
respecte amb el pretext que són germans; al contrari, que els serveixin millor encara, ja
que els qui reben els seus serveis són creients i estimats.

Això és el que has de recomanar i ensenyar. [3] Si algú ensenya doctrines heterodoxes
i no s'adhereix a les sanes paraules, les de nostre Senyor Jesucrist, i a la doctrina que és
conforme a la pietat, [4] és orgullós, tot i no saber res; més aviat pateix del mal de les
disputes i els altercats de paraules, d'on neixen antipaties, renyines, injúries, sospites
malignes, [5] disputes de gent que té l'enteniment malmès i està privada de la veritat, que
es creu que la pietat és un negoci. [6] I sí, tanmateix és un gran negoci, la pietat, si un
s'acontenta amb allò que té; [7] perquè res no hem portat al món, i res tampoc no ens en
podem endur. [8] Mentre tinguem, doncs, menjar i vestit, donem-nos per satisfets. [9] En
canvi, els qui volen enriquir-se cauen en temptacions i paranys, en moltes cobejances
insensates i pernicioses, que enfonsen els homes en la ruïna —2422→ i la perdició. [10]
Perquè l'arrel de tots els mals és l'afany de diner, alguns, perquè s'hi han donat, s'han
desviat de la fe i s'han torturat a ells mateixos amb molts sofriments.

Exhortació a Timoteu.— [11] Tu, però, home de Déu, fuig de tot això; segueix la
justícia, la pietat, la fe, la caritat, la paciència, la mansuetud. [12] Fes el bon combat de la
fe, conquereix la vida eterna, a la qual fores cridat i que vas reconèixer en la bona
professió de fe que vas fer en presència de molts testimonis[3240]. [13] Et recomano davant de
Déu, que dóna vida a tota cosa, i davant del Crist Jesús, que sota Ponç Pilat féu tan bona
professió de la veritat, [14] que conservis allò que tens manat, sense màcula, irreprensible,
fins a la manifestació[3241] de nostre Senyor Jesucrist, [15] la qual farà aparèixer, en el temps
apropiat, el benaurat i únic Sobirà, el Rei dels reis i Senyor dels senyors, [16] l'únic que
posseeix la immortalitat, que habita una llum inaccessible, que cap home no ha vist mai
ni pot veure; a qui pertany l'honor i el poder per sempre. Amén.

Recomanació que cal fer als rics.— [17] Als rics d'aquest món, recomana'ls que no
siguin altius ni posin l'esperança en la incertitud de les riqueses, sinó en Déu, que ens
proveeix de tot amb abundància perquè en fruïm; [18] que facin el bé, que s'enriqueixin de
bones obres, que donin amb liberalitat, amb generositat; [19] així s'atresoren un bon
fonament per a l'esdevenidor a fi d'assolir la vida veritable.

Encara una altra exhortació.— [20] O Timoteu, guarda allò que tens confiat, evita
les paraules buides i profanes, com també les objeccions de la falsa ciència; [21] alguns,
perquè l'han professada, s'han apartat de la fe.

Que la gràcia sigui amb vosaltres!

Segona epístola a Timoteu (2Tm. 1,1 - 4,22)[3242]

1 Adreça i salutació.— [1] Pau, apòstol del Crist Jesús per voluntat de Déu, d'acord
amb la promesa de vida que hi ha en el Crist Jesús, [2] a Timoteu, fill estimat: gràcia,
bondat, pau de part de Déu Pare i del Crist Jesús, Senyor nostre.

Acció de gràcies per la fe de Timoteu.— [3] Dono gràcies a Déu, a qui dono culte
amb consciència pura com els meus avantpassats, quan sense parar faig memòria de tu
en les meves oracions nit i dia; [4] tenint presents les teves llàgrimes[3243], enyoro de veure't
per poder tenir plena joia, [5] evoco el record de la fe tan sincera que tens, que primer van
tenir la teva àvia Lois i la teva mare Eunica[3244], i sé que també tens tu.

Aquesta fe importa la defensa intrèpida de l'evangeli.— [6] Per aquest motiu et
recomano que abrandis el do de Déu que hi ha en tu per la imposició de les meves
mans[3245]. [7] Que Déu no ens ha pas donat un esperit de timidesa, sinó de fortalesa, de
caritat i d'amonestació. [8] No et faci vergonya, doncs, de donar testimoniatge del nostre
Senyor, ni que jo sigui pres per causa d'ell, sinó suporta amb mi sofriments per
l'evangeli amb la fortalesa de Déu, [9] que ens ha salvat i ens ha cridat amb una vocació
santa, no pas per les nostres bones obres, sinó segons el seu designi i la seva gràcia, que
ens fou donada en el Crist Jesús abans dels temps eterns, [10] i que s'ha manifestat ara amb
la manifestació[3246] del nostre Salvador Jesucrist, que va destruir la mort i féu resplendir
la vida i la incorruptibilitat per mitjà de l'evangeli, [11] al servei del qual jo he estat
constituït herald, apòstol i mestre. [12] És per aquesta causa que pateixo tot això, però no
me n'avergonyeixo, perquè sé prou en qui he cregut, i estic convençut que és prou
poderós per a guardar el que li tinc confiat fins aquell dia.

[13] Tingues per norma les —2424→ sanes paraules que has sentit de mi, en la fe i
la caritat del Crist Jesús. [14] Guarda el bon dipòsit sota l'acció de l'Esperit Sant que habita
en nosaltres.

Defeccions dels asiàtics i fidelitat d'Onesífor.— [15] Ja saps que tots els de l'Àsia
m'han girat l'esquena, entre els quals hi ha Fígel i Hermògenes. [16] Que el Senyor sigui
bondadós amb la família d'Onesífor, perquè sovint m'ha alleujat i no s'ha avergonyit de
les meves cadenes, [17] sinó que, un cop arribat a Roma, m'ha buscat amb molt d'interès i
m'ha trobat. [18] Que el Senyor li concedeixi de trobar misericòrdia prop del Senyor en
aquell dia. Quant als serveis que em va prestar a Efès, tu els coneixes millor que ningú.

2 Combat del bon soldat del Crist.— [1] Tu doncs, fill meu, sigues fort en la gràcia
del Crist Jesús; [2] i allò que has sentit de mi en presència de molts testimonis, confia-ho a
homes fidels, que seran capaços d'ensenyar també d'altres[3247]. [3] Suporta amb mi
sofriments com un bon soldat del Crist Jesús. [4] Ningú que tingui l'ofici de soldat no
s'embolica en els negocis de la vida, si vol plaure al qui l'ha allistat. [5] Així mateix, quan
algú pren part en els jocs atlètics no rep la corona, si no ha lluitat com cal. [6] Només el
pagès que treballa de valent ha de ser el primer a participar en els fruits. [7] Pensa el que et
dic; que el Senyor ja et donarà d'entendre-ho tot.

Cal perseverar units amb el Crist.— [8] Tingues present Jesucrist, del llinatge de
David, ressuscitat d'entre els morts, segons el meu evangeli; [9] per ell suporto sofriments
fins a estar encadenat com un malfactor, però la paraula de Déu no està encadenada. [10]

Per això, tot ho suporto pel bé dels elegits a fi que també ells obtinguin la salvació que
hi ha en el Crist Jesús, amb la glòria eterna. 11 Aquesta afirmació és certa[3248]: 12 si morim
amb ell, amb ell també viurem; la si sofrim, també regnarem amb ell; si el neguem,
també ell ens negarà; 13 si som infidels, ell continua fidel, ja que no pot negar-se a si
mateix.

—2425→

Combat contra els falsos mestres.— 14 Adverteix aquestes coses conjurant a la
presència de Déu que cal evitar les disputes de paraules, del tot inútils i catastròfiques
per als qui les escolten. 15 Procura de presentar-te davant de Déu com un home provat,
com un obrer que no té de què avergonyir-se, que distribueix rectament la paraula de la
veritat. 16 Evita les paraules vanes i profanes; els seus autors progressaran més i més en
la impietat, 17 i la seva paraula trobarà pàbul com la gangrena; entre aquests hi ha
Himeneu[3249] i Fílet, 18 que s'han desviat de la veritat dient que la resurrecció ja ha tingut
lloc, i capgiren la fe d'alguns. 19 Però el sòlid fonament de Déu[3250] s'aguanta ferm i duu la
marca d'aquest segell: *El Senyor coneix els qui li pertanyen, i: Que s'aparti de la
impietat tot el qui pronuncia el nom del Senyor.* 20 En una casa gran no hi ha solament
vasos d'or i de plata, sinó també de fusta i de terrissa, i uns per a un ús noble, d'altres per
a un ús ordinari. 21 Si algú, doncs, es purifica d'aquestes coses, serà un vas per a un ús
noble, santificat i útil al seu amo, a punt per a tota obra bona.

Com s'ha de comportar Timoteu.— 22 Defuig les passions de la joventut, busca,
en canvi, la justícia, la fe, la caritat, la pau amb aquells qui invoquen el Senyor amb cor
pur. 23 Defuig les discussions estúpides i sense solta ni volta, sabent que engendren
baralles. 24 I no convé que un servent del Senyor es fiqui en baralles, sinó que sigui suau
amb tothom, apte per a ensenyar, sofert, 25 que instrueixi amb mansuetud els qui estan
mal disposats, per si mai Déu els concedeix que es converteixin i arribin a reconèixer la
veritat, 26 i tornin al bon seny, lliures del llaç del diable, que els retenia captius a mercè
de la seva voluntat.

3 Anunci d'uns temps d'immoralitat i d'impietat.— 1 Has de saber que als
darrers dies[3251] sobrevindran moments difícils; 2 els homes seran egoistes, amics del
diner, fanfarrons, orgullosos, difamadors, desobedients als pares, ingrats,
irreligiosos, —2426→ 3 sense amor, implacables, calumniadors, intemperants,
indomables, enemics del bé, 4 traïdors, temeraris, inflats d'orgull, amants del plaer més
que no pas de Déu, 5 amb aparences de pietat, negant-ne, però, allò que n'és la força;
aquests també, allunya'ls. 6 Són d'aquesta gent els qui s'introdueixen a les cases i
s'enduen captives unes pobres dones carregades de pecats, agitades per passions de tota
mena, 7 que sempre estan aprenent, i mai no són capaces d'arribar al coneixement de la
veritat. 8 De la mateixa manera que Jannes i Jambrés[3252] s'oposaren a Moisès, així també
aquests s'oposen a la veritat, homes de sentiments corromputs, desqualificats en matèria
de fe. 9 Però no progressaran més, perquè la seva manca d'enteniment es farà palesa a
tothom, com ho fou també la d'aquells.

Comportament de Timoteu: fidelitat perseverant en el bon camí.— 10 Tu, però,
has seguit el meu ensenyament, la meva conducta, els meus propòsits, la meva fe, la
meva paciència, la meva caritat, els meus sofriments, 11 les meves persecucions, les
meves penes, com les que em van sobrevenir a Antioquia, a Iconi i a Listra[3253]. Quines
persecucions no vaig haver de suportar, i de totes em va deslliurar el Senyor! 12 I tots els

qui volen viure piadosament en el Crist seran perseguits. [13] Els dolents, en canvi, i els
impostors aniran de mal en pitjor, seductors i seduïts alhora. [14] Tu, però, persevera en les
coses que has après i de les quals estàs convençut, sabent de quines persones les has
apreses[3254], [15] i que des d'infant coneixes les lletres sagrades, les quals poden donar-te la
saviesa que condueix a la salvació, per mitjà de la fe en el Crist Jesús. [16] Tota
l'Escriptura és inspirada de Déu i útil[3255] per a ensenyar, reprendre, corregir, formar en
la justícia, [17] perquè l'home de Déu sigui perfecte, a punt per a tota obra bona.

4 Exhortació solemne a complir la seva missió.— [1] Et conjuro a la presència de
Déu i del Crist Jesús, que ha de judicar els vius i els morts, i en nom —2427→ de la
seva manifestació i del seu Regne: [2] predica la paraula, insisteix oportunament i
importunament, reprèn, amenaça, exhorta, amb molta paciència i doctrina. [3] Perquè
vindrà un temps que no suportaran més el sa magisteri, sinó que, segons els propis
desigs, aplegaran un munt de mestres per la pruïja d'escoltar; [4] apartaran l'orella de la
veritat i es decantaran a les faules. [5] Tu, però, sigues assenyat en tot, suporta sofriments,
fes obra d'evangelista, compleix bé el teu ministeri.

Pròxim acabament de la cursa de Pau.— [6] Perquè jo estic a punt de ser vessat en
libació, i ha arribat l'hora de la meva partença[3256]. [7] He fet un bon combat, he acabat la
cursa, he conservat la fe[3257]. [8] I ara tinc reservada la corona de justícia que aquell dia em
donarà en premi el Senyor, jutge just, i no sols a mi, sinó també a tots aquells qui hauran
estimat la seva manifestació.

Darreres recomanacions. [9] Afanya't a venir ben aviat, [10] que Dimàs m'ha
abandonat per amor a aquest món, i se n'ha anat a Tessalònica; Créscens, a la Galàcia;
Titus, a la Dalmàcia. [11] Solament Lluc és amb mi. Pren Marc i emporta-te'l amb tu, que
m'és útil per al ministeri. [12] Tíquic, l'he enviat a Efès. [13] Quan vinguis, porta'm el mantell
que em vaig deixar a Troas, a casa de Carp, i els llibres, sobretot els pergamins. [14]
Alexandre, el calderer[3258], m'ha fet molt de mal: el Senyor el *retribuirà segons les seves
obres.* [15] Tu també guarda-te'n, que s'ha oposat fortament a la nostra predicació.

Noves sobre el procés. [16] En la meva primera defensa ningú no m'ha ajudat, tothom
m'ha abandonat[3259]; que no els sigui tingut en compte. [17] Però el Senyor m'ha assistit i
m'ha donat forces perquè per mitjà meu la predicació fos proclamada àmpliament i la
sentissin totes les nacions; i he estat alliberat *de la gola del lleó*[3260]. [18] El Senyor em
deslliurarà de tot mal i em salvarà per al seu Regne celestial. A ell la glòria pels segles
dels segles. Amén.

—2428→

Salutacions i notícies. [19] Saluda Prisca i Aquila, i la família d'Onesífor. [20] Erast[3261]
es va quedar a Corint, i Tròfim[3262], el vaig deixar malalt a Milet. [21] Afanya't a venir
abans de l'hivern. Et saluden Eubul, Púdens, Lli, Clàudia i tots els germans[3263].

[22] Que el Senyor sigui amb el teu esperit! Que la gràcia sigui amb vosaltres!

Epístola a Titus (Tt. 1,1 - 3,15)[3264]

1 Adreça i salutació.— [1] Pau, servent de Déu, apòstol de Jesucrist perquè els elegits de Déu arribin a la fe i al reconeixement de la veritat que és segons la pietat, [2] en l'esperança de la vida eterna, que prometé des dels temps antics aquell qui no menteix, Déu, [3] el qual al seu temes manifestà la seva paraula per mitjà de la predicació que m'ha estat confiada per disposició de Déu, Salvador nostre, [4] a Titus, veritable fill en la fe comuna: gràcia i pau de part de Déu Pare i del Crist Jesús, Salvador nostre.

Missió de Titus a Creta. Establiment de preveres.— [5] Et vaig deixar a Creta perquè posessis en ordre allò que faltava i establissis preveres a cada població seguint les normes que et vaig donar: [6] que cada un sigui irreprensible, marit d'una sola muller, que tingui els fills creients, no titllats de llibertinatge ni insubmisos. [7] Perquè cal que el bisbe[3265] sigui irreprensible, com a administrador de Déu; que no sigui arrogant, ni iracund, ni donat al vi, ni violent, ni donat a negocis bruts, [8] sinó hospitalari, amic del bé, ponderat, just, sant, continent, [9] que conservi la doctrina autèntica, tal com ha estat ensenyada, perquè sigui capaç d'exhortar també amb la sana doctrina i de refutar els contradictors.

Reprensió dels falsos mestres.— [10] N'hi ha molts, en efecte, que són insubordinats, parlen sense solta ni volta, i són seductors, sobretot els procedents d'entre els circumcisos, [11] als quals cal tapar la boca; perverteixen famílies senceres —2429→ ensenyant allò que no convé, per interessos vergonyosos. [12] Un d'ells, el seu propi profeta[3266], digué: «Cretencs, sempre mentiders, males bèsties, ventres peresosos». [13] Aquesta dita és veritat. Per això, reprèn-los severament, perquè es mantinguin íntegres en la fe [14] i no prestin atenció a faules jueves i a prescripcions de gent que giren l'esquena a la veritat. [15] Tot és pur per als purs; en canvi, per als impurs i per als qui no tenen fe res no és pur, tenen maculats l'enteniment i la consciència. [16] Fan professió de conèixer Déu, però amb les obres el reneguen, abominables com són, rebels i inútils per a cap obra bona.

2 Deures dels fidels.— [1] Tu, però, predica allò que és conforme a la sana doctrina. [2] Que els ancians siguin sobris, respectables, ponderats, íntegres en la fe, en la caritat, en la constància. [3] Les ancianes, també, que siguin venerables en el comportament, no murmuradores, no donades a beure massa vi, mestres del bé; [4] així ensenyaran les joves a estimar el marit, els fills, [5] a ser ponderades, castes, dones de casa, bones, submises als pro pis marits, per tal que no es malparli de la paraula de Déu.

[6] Els joves, igualment, exhortal's a ser ponderats[3267]; [7] mostra't tu mateix en tot un model de bones obres: integritat en l'ensenyament, dignitat, [8] doctrina sana, irreprensible, perquè l'adversari, no tenint res de mal a dir contra nosaltres, quedi confós.

[9] Els esclaus, que se sotmetin en tot als propis amos, que els complaguin, sense contradir-los, [10] ni defraudar-los, sinó que mostrin una fidelitat perfecta, talment, que en tota cosa facin honor a la doctrina de Déu, Salvador nostre.

Raó de l'exigència cristiana.— [11] S'ha manifestat, en efecte, la gràcia salvadora de Déu a tots els homes[3268], [12] i ens instrueix perquè, renunciant a la impietat i als desigs

mundans, visquem en aquest món amb sobrietat, justícia, i pietat, [13] mentre estem en
expectació de la benaurada esperança i de la manifestació de la glòria del gran Déu
i —2430→ Salvador nostre Jesucrist, [14][3269] que es donà a si mateix per nosaltres *a fi*
de rescatar-nos de tota iniquitat i purificar-se per a ell un poble possessió seva, zelós
de bones obres. [15] Predica aquestes coses, i exhorta i reprèn amb tota autoritat. Que
ningú no et menyspreï.

3 Exhortació a tots els cristians, i el seu motiu.— [1] Recorda'ls que se sotmetin
als magistrats, a les autoritats, que obeeixin, que siguin promptes per a tota obra bona; [2]
que no insultin ningú, que siguin pacífics, moderats, que mostrin a tothom la més gran
dolcesa. [3] Que també nosaltres[3270] érem en un altre temps insensats, rebels, esgarriats,
esclaus de desigs i plaers de tota mena, vivint en la malícia i l'enveja, detestables i
odiant-nos els uns als altres. [4] Però quan es manifestà la benignitat i l'amor als homes de
Déu, Salvador nostre, [5] no pas a causa de les obres de justícia que nosaltres haguéssim
fet, sinó per la seva bondat, ens va salvar per mitjà del bany de regeneració i de
renovellament de l'Esperit Sant[3271], [6] que ell vessà abundosament en nosaltres per
Jesucrist, Salvador nostre, [7] a fi que, justificats per la seva gràcia, esdevinguem hereus
de la vida eterna que esperem.

Consells a Titus.— [8] Aquesta afirmació és certa; i vull que sobre aquestes coses
siguis ben categòric a fi que els qui han cregut en Déu procurin d'excel·lir en les bones
obres. Això és bo i útil als homes. [9] Les qüestions estúpides, en canvi, i les genealogies,
les disputes i les polèmiques sobre la Llei, evita-les: són inútils i vanes. [10] L'home
sectari[3272], després d'una primera i d'una segona admonició, rebutja'l, [11] sabent que
aquest tal està totalment pervertit i en pecat, i ell mateix es condemna.

Encàrrecs i salutacions. [12] Quan t'hauré enviat Artemàs i Tíquic, afanya't a venir-
me a trobar a Nicòpolis, que he decidit de passar-hi l'hivern. [13] Proveeix amb cura al
viatge de Zenàs, el jurisconsult, i d'Apol·lo, de manera que res no els manqui. [14] I que
aprenguin també els nostres a excel·lir en les bones obres en ocasió —2431→ de
proveir a les necessitats a fi que no quedin privats dels fruits.

[15] Et saluden tots els qui són amb mi. Saluda els nostres amics en la fe. Que la
gràcia sigui amb tots vosaltres!

Epístola a Filemó (Flm. 1 - 25)[3273]

Adreça i salutació.— [1] Pau, pres del Crist Jesús, i el germà Timoteu, a l'estimat
Filemó, col·laborador nostre, [2] a Àpia, germana nostra, a Arquip[3274], el nostre company
d'armes, i a l'església que està a casa teva: [3] gràcia a vosaltres i pau de part de Déu, Pare
nostre, i del Senyor Jesucrist.

Acció de gràcies, pregària i elogi.— [4] Dono sempre gràcies al meu Déu quan faig
memòria de tu en les meves pregàries, [5] ja que sento lloar la teva caritat i la fe que tens,
tant envers el Senyor Jesús, com envers tots els sants; [6] que la generositat de la teva fe
sigui prou eficaç per a fer-te conèixer tot el bé que nosaltres podem fer en el Crist[3275]. [7]

He tingut veritablement una gran alegria i un gran consol per la teva caritat, quan he sabut que els cors dels sants troben repòs gràcies a tu, germà.

El cas de l'esclau Onèsim.— 8 Per això, encara que tinc en el Crist tota la llibertat de manar-te amb que convingui, 9 prefereixo de suplicar-te per caritat, essent com sóc jo, Pau, ancià, i ara, a més, pres del Crist Jesús; 10 et suplico, doncs, pel meu fill, que he engendrat en les cadenes, Onèsim, 11 que en un altre temps et fou inútil, però que ara, en canvi, serà ben útil[3276] a tu i a mi. 12 Te'l torno a enviar, a ell, això és, les meves entranyes. 13 Jo prou volia retenir-lo al meu costat perquè en lloc teu em servís en les cadenes que suporto per l'evangeli, 14 però no he volgut fer res sense el teu consentiment perquè no fessis aquesta bona obra per força, sinó de grat. 15 Potser per això mateix es va separar de tu per un quant —2432→ temps perquè el recobressis per sempre més, 16 no ja com a esclau, sinó molt més que com a esclau, com a germà estimat, per a mi moltíssim, però molt més per a tu, tant humanament, com en el Senyor. 17 Si m'inclous, doncs, entre els qui estan vinculats amb tu, rep-lo com a mi mateix. 18 I, si t'ha fet cap tort o et deu res, posa-ho al meu compte. 19 Jo, Pau, ho escric de la meva pròpia mà: jo t'ho pagaré; per no dir-te que fins tu mateix et deus a mi[3277]. 20 Sí, germà, que jo també pugui treure utilitat de tu en el Senyor: dóna satisfacció a les meves entranyes en el Crist. 21 T'escric convençut de la teva obediència, sabent que faràs encara molt més que no et dic.

Recomanació. Salutacions.— 22 I al mateix temps, prepara'm també allotjament, perquè espero que, gràcies a les vostres oracions, us seré concedit[3278].

23 Et saluda Epafràs, company meu de presó en el Crist Jesús, 24 Marc, Aristarc, Dimàs, Lluc, els meus col·laboradors.

25 Que la gràcia del Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit!

Epístola als hebreus (He. 1,1 - 13,25)[3279]

1 Introducció. Tema de l'escrit.— 1 Després que en un altre temps Déu havia parlat als pares molt sovint i de moltes maneres per mitjà dels profetes, 2 aquests darrers dies ens ha parlat a nosaltres per mitjà del Fill, que ha constituït hereu de totes les coses[3280], pel qual va fer també el món. 3 Ell, que és la resplendor de la seva glòria i l'empremta de la seva substància[3281], que sustenta totes les coses amb la seva paraula poderosa, després d'haver acomplert l'expiació dels pecats, s'assegué a la dreta de la Majestat, a les altures, 4 tant més superior als àngels, com més diferent del d'ells és el nom que ha heretat.

—2433→

Jesucrist és superior als àngels (He. 1,5 - 2,18)

Prova de l'Escriptura.— 5[3282] Perquè, ¿a quin dels àngels ha dit mai: *Tu ets el meu Fill, avui t'he engendrat?* I encara: *Jo li seré pare, i ell em serà fill.* 6 I quan introdueix

el Primogènit al món[3283] torna a dir: *Que l'adorin tots els àngels de Déu.* [7][3284] Mentre que dels àngels diu: *Ell fa dels esperits els seus àngels, i de les flames de foc, els seus ministres.* [8][3285] En canvi, del Fill diu: *El teu tron, o Déu, pels regles dels segles; ceptre de rectitud és el ceptre del teu regne;* [9] *has estimat la justícia i has avorrit la iniquitat; per això, o Déu, t'ha ungit el teu Déu amb oli de joia amb preferència als teus companys.* [10][3286] I encara: *Tu al principi, Senyor, vas fundar la terra, i els cels són obra de les teves mans.* [11] *Ells passaran, però tu subsistiràs; tots ells com un vestit s'envelliran,* [12] *com un mantell els plegaràs,* com un vestit, *i mudaran. Però tu ets el mateix, i els teus anys no s'acabaran.* [13][3287] ¿I a quin dels àngels ha dit mai: *Seu a la meva dreta fans que posi els teus enemics per escambell dels teus peus?* [14] ¿No són tots ells esperits enviats a servir en ministeri a favor dels qui han d'heretar la salvació?

2 Adhesió a la nova aliança, superior a l'antiga.— [1] Per això, cal que prestem una atenció més gran als ensenyaments que hem sentit, no fos cas que anéssim fora de camí. [2] Perquè, si la paraula promulgada per mitjà dels àngels[3288] fou vàlida, i tota transgressió i tota desobediència van rebre una justa retribució, [3] ¿com ens n'escaparem nosaltres, si negligim aquesta salvació tan gran, que, proclamada primerament pel Senyor, ens ha estat garantida per aquells qui la sentiren, [4] i Déu n'ha avalat el testimoniatge amb senyals, prodigis i tota mena de miracles, i amb els dons de l'Esperit Sant que distribueix segons el seu beneplàcit?

Jesucrist, cap del reialme messiànic.— [5] Perquè no és pas a àngels que ha sotmès el món futur de què parlem[3289]. [6][3290] Algú va testificar en un cert indret: *¿Qui és* — 2434→ *l'home perquè us en recordeu, o el fill de l'home perquè en tingueu cura?* [7] *Un moment l'heu fet inferior als àngels; de glòria i d'honor l'heu coronat;* [8] *tot ho heu sotmès sota els seus peus.* Quan diu, doncs, que *tot li ho heu sotmès,* no exclou res que no li sigui sotmès. Ara, és veritat, encara no veiem que *tot li sigui sotmès,* [9] però veiem el qui per *un moment* fou fet *inferior als àngels,* Jesús, *coronat de glòria i d'honor,* perquè va sofrir la mort; calia que, per gràcia de Déu, experimentés la mort en bé de tothom. [10] Convenia, en efecte, que aquell per al qual i pel qual són totes les coses, volent conduir molts fills a la glòria, se servís dels sofriments, per constituir el cap que els havia de dur a la salvació. [11] Perquè, tant el santificador com els santificats, tots provenen d'un de sol; per aquesta raó, no s'avergonyeix d'anomenar-los germans [12][3291] quan diu: *Anunciaré el vostre nom als meus germans, enmig de l'assemblea us cantaré.* [13][3292] *I encara: En ell posaré la meva confiança.* I també: *Aquí em teniu, a mi i els fills que Déu m'ha donat.*

Jesucrist realitza la redempció, amb un doble fruit.— [14] Ja que els fills, doncs, estaven vinculats per la sang i la carn, també ell en participà emparentant-se amb ells a fi de destruir per mitjà de la mort el qui tenia el domini de la mort, això és, el diable, [15] i d'alliberar tots aquells qui la por de la mort tenia subjectes tota la vida a l'esclavitud. [16][3293] Perquè no és pas els àngels que ve *a socórrer,* sinó *la descendència d'Abraham.* [17] Per això, hagué de fer-se semblant en tot *als germans* per esdevenir misericordiós i un pontífex fidel en les relacions amb Déu, que expiï els pecats del poble. [18] És precisament pel fet d'haver sofert la prova, que pot prestar auxili als qui són provats.

Jesucrist és superior a Moisès (He. 3,1 - 4,13)

3 Diferències amb el cabdill del poble hebreu. 1 Per això, germans sants, que participeu en la vocació celestial, considereu l'apòstol i pontífex de la nostra professió —2435→ de fe, Jesús, 2 que és *fidel* a qui el va constituir, com també ho fou *Moisès en tota la seva casa*[3294]. 3 Ell ha estat judicat digne d'una glòria més gran que no pas la de Moisès, com l'honor del qui construeix una casa és més gran que no pas el de la casa mateixa[3295]. 4 Tota casa, efectivament, l'ha construïda algú, però Déu és qui ho ha construït tot. 5 Moisès, en veritat, fou *fidel en tota la seva casa, com a servent,* per donar testimoniatge d'allò que s'havia de dir; e mentre que Crist ho és com a fill al cap de la seva casa; i la seva casa som nosaltres[3296], mentre conservem de gloriar-nos confiadament de l'esperança.

Exhortació a la fidelitat per entrar al lloc del repòs de Déu.— 7[3297] Per això, com diu l'Esperit Sant: *Avui, si sentiu la seva veu,* 8 *no enduriu els vostres cors, com aleshores de l'altercat, el dia de la temptació en el desert,* 9 *on em van temptar els vostres pares, posant-me a prova, i això que van veure les meves obres* 10 *durant quaranta anys. Per això, em vaig indignar contra aquella gent i vaig dir: Sempre s'extravien de cor, no han conegut els meus camins.* 11 *De manera que vaig jurar en la meva ira: No entraran al lloc del meu repòs!* 12 Mireu, germans, que no hi hagi potser en cap de vosaltres un cor dolent per la incredulitat, que el dugui a apartar-se del Déu vivent; 13 més aviat, exhorteu-vos vosaltres mateixos cada dia, mentre sona aquell «avui», perquè cap de vosaltres no s'endureixi per l'engany del pecat. 14 Perquè estem associats al Crist, mentre conservem ferma fins a la fi la seguretat que teníem al principi. 15[3298] Quan es diu: *Avui, si sentiu la seva veu, no enduriu els vostres cors, com aleshores de l'altercat,* 16 ¿quins foren, doncs, els qui, després d'haver-la sentida, van altercar? ¿No foren tots els qui van sortir d'Egipte, conduïts per Moisès? 17 ¿I contra qui es va indignar durant quaranta anys? ¿No fou contra aquells qui van pecar, els cadàvers dels quals quedaren estesos al desert? 18 ¿I a qui va jurar que no entrarien al lloc del seu repòs sinó als contumaços? 19 I veiem que no pogueren entrar a causa de la incredulitat.

—2436→

4 **Cal creure per a entrar al lloc del repòs de Déu.**— 1 Temem, doncs, no sigui que, pel fet de no haver fet cas de la promesa d'entrar al lloc del seu repòs, algun de vosaltres es trobi que hi falta. 2 Perquè també nosaltres hem rebut el missatge joiós igual que ells; però la paraula de la predicació no els va servir de res, perquè no es van unir per la fe als qui l'havien escoltada. 3[3299] Els qui hem cregut entrem, certament, al lloc del repòs, tal com té dit: *He jurat en la meva ira: no entraran al lloc del meu repòs!;* tot i que ell havia acabat les obres des de la creació del món, 4 perquè en un cert indret ha parlat així sobre el dia setè: *El dia setè, Déu reposà de totes les seves obres*[3300]. 5 I en aquest altre novament: *No entraran al lloc del meu repòs!* 6 Donat, doncs, que encara està reservat a alguns d'entrar-hi, i que els qui primerament reberen el missatge joiós no hi entraren a causa de la desobediència, 7[3301] torna a fixar un dia dient «avui» en persona de David, tant de temps després, com abans ha estat dit: *Avui, si sentiu la seva veu, no enduriu els vostres cors.* 8 Perquè, si Josuè els hagués introduïts al lloc del repòs, no parlaria després d'això d'un altre dia. 9 Queda, doncs, encara un repòs sabàtic reservat al poble de Déu[3302]. 10 Perquè aquell qui ja ha entrat al lloc del seu repòs[3303], també ell *reposa de les seves obres,* com Déu de les seves. 11 Afanyem-nos, doncs, a entrar en

aquest lloc de repòs, perquè ningú no caigui seguint el mateix exemple de desobediència.

Eficàcia de la paraula de Déu.— 12 Perquè viva és la paraula de Déu[3304], eficaç i més tallant que cap espasa de dos talls, i penetra fins a la divisió de l'ànima i de l'esperit, de les juntures i del moll dels ossos, capaç de jutjar sobre els pensaments i els sentiments del cor. 13 No hi ha cap criatura invisible davant d'ell, sinó que tot és nu i descobert als ulls d'aquell a qui hem de donar compte.

—2437→

Jesucrist, veritable pontífex (He. 4,14 - 10,18)

14 Tenint, doncs, un gran pontífex que ha penetrat al cel, Jesús, el Fill de Déu, mantinguem la fe que hem professat[3305]. 15 Que no tenim pas un pontífex que no pugui compadir-se de les nostres febleses, provat en tot d'una manera semblant, llevat del pecat. 16 Acostem-nos, doncs, amb confiança al tron de la gràcia per obtenir misericòrdia i trobar gràcia per a un auxili oportú.

5 Què és el sacerdot.— 1 Efectivament, tot pontífex, pres d'entre els homes, és constituït en pro dels homes en les coses que són de Déu, per oferir dons i sacrificis pels pecats, 2 capaç de ser indulgent amb els qui pequen per ignorància i els qui s'esgarrien, ja que també ell es troba envoltat de feblesa, 3 i a causa d'aquesta ha d'oferir per ell mateix sacrificis pels pecats, com ho fa pel poble. 4 I ningú no es pren aquest honor, sinó que és cridat per Déu com Aharon.

Jesucrist, pontífex.— 5 Així tampoc el Crist no s'ha atribuït a si mateix la glòria d'esdevenir pontífex, sinó que la hi ha donada el qui li va dir: *Tu ets el meu Fill, avui t'he engendrat*[3306]*;* 6[3307] com també diu en un altre lloc: *Tu ets sacerdot per sempre, segons l'orde de Melquisedec.* 7 Ell, que durant la seva vida mortal, amb grans clamors i llàgrimes, va oferir pregàries i súpliques a aquell qui podia salvar-lo de la mort, i fou escoltat a causa de la seva reverència, 8 tot i ser Fill, va aprendre pels seus propis sofriments l'obediència; 9 i, arribat al terme, esdevingué per a tots els qui l'obeeixen causa de salvació eterna, 10 proclamat per Déu pontífex *segons d'orde de Melquisedec.*

Estat imperfecte dels lectors.— 11 Sobre això tenim encara moltes coses a dir i difícils d'explicar, ja que us heu endropit per a escoltar. 12 I encara que, tenint en compte el temps, hauríeu de ser mestres, novament teniu necessitat que us ensenyin els primers rudiments de la doctrina de Déu, i us trobeu de —2438→ tal manera que us convé llet i no pas aliment sòlid. 13 En efecte, tot aquell qui està a llet no pot assaborir la doctrina de justícia, perquè és un infant; 14 l'aliment sòlid, en canvi, és per als homes fets, per a aquells qui per l'habitud tenen els sentits exercitats per a discernir el bé i el mal.

6 Intent de l'autor.— 1 Per això, deixant de banda l'ensenyament elemental sobre el Crist, elevem-nos al que és més perfecte, sense tornar a insistir en els principis fonamentals de la conversió de les obres mortes i de la fe en Déu, 2 de la doctrina dels

baptismes[3308] i de la imposició de les mans[3309], de la resurrecció dels morts i del judici
etern. 3 Així ho farem, si Déu ho permet.

Perill de l'apostasia.— 4 En efecte, els qui han estat il·luminats una vegada i han
gustat el do celestial, han participat en el do de l'Esperit Sant, 5 han gustat la bona
paraula de Déu i els prodigis del món futur, 6 i després han caigut[3310], és impossible de
renovar-los una altra vegada i dur-los a convertir-se, ja que per part d'ells tornen a
crucificar el Fill de Déu i l'exposen públicament a la ignomínia. 7 Perquè la terra que ha
begut la pluja que sovint cau damunt d'ella, i produeix plantes útils a aquells qui la
cultiven, té part en la benedicció de Déu; 8[3311] però la que lleva *cards i espines* és
reprovada i a punt de ser *maleïda*, i acabarà consumida pel foc.

Encoratjament fundat en les antigues promeses.— 9 Però respecte a vosaltres,
caríssims, tot i que parlem així, estem persuadits que us trobeu en unes disposicions
millors i favorables a la salvació. 10 Que Déu no és pas injust per a oblidar-se de la vostra
labor i de la caritat que heu mostrat pel seu nom amb els serveis que heu prestat i
presteu encara als sants. 11 Desitgem només que cada un de vosaltres demostri sempre el
mateix zel i conservi fins a la fi la seguretat de l'esperança, 12 de manera que no us torneu
indolents, sinó que imiteu aquells qui per la fe perseverant han heretat les promeses.

13[3312] Perquè, quan Déu va fer la promesa a Abraham, —2439→ com que no tenia
ningú de més gran per qui jurar, va jurar per ell mateix, 14 dient: Cert, t'ompliré de
benediccions i et multiplicaré àmpliament. 15 És així com, després d'haver esperat amb
perseverança, va aconseguir allò que li havia estat promès. 16 Els homes juren per un de
més gran, i, entre ells, la garantia del jurament posa terme a tota discusió. 17 Per això,
Déu, volent mostrar millor als hereus de la promesa la immutabilitat del seu designi,
se'n féu fiador amb jurament 18 a fi que per dues realitats immutables[3313], segons les
quals és impossible que Déu menteixi, tinguéssim un ferm encoratjament els qui,
buscant un refugi, ens hem aferrat a l'esperança que ens és oferta. 19[3314] En ella tenim
com una àncora de l'ànima, segura i ferma, que *entra fins darrera el vel,* 20[3315] allà on
Jesús ha entrat per nosaltres com a precursor, esdevingut *pontífex per sempre segons
l'orde de Melquisedec.*

7 Melquisedec, figura del Crist.— 1[3316] En efecte, aquest *Melquisedec, rei de
Salem, sacerdot del Déu Altíssim, que sortí a trobar Abraham quan tornava després
d'haver vençut els reis, i el va beneir,* 2 *a qui també Abraham donà el delme de tot,* que
és en primer lloc rei de justícia, segons la significació del seu nom, i després encara és
rei de Salem, això és, rei de pau, 3 sense pare, sense mare, sense genealogia, sense
començament dels seus dies, ni acabament de la seva vida, assimilat al Fill de Déu, resta
sacerdot per sempre[3317].

4[3318] I considereu com és de gran aquest, a qui el mateix patriarca *Abraham donà el
delme* de la millor part del botí. 5 Aquells fills de Leví que reben el sacerdoci tenen el
manament, segons la Llei, d'exigir delmes del poble, això és, dels seus mateixos
germans, malgrat que són descendència d'Abraham; 6 en canvi, el qui no descendia del
llinatge d'ells va rebre els delmes d'Abraham, i va beneir el qui tenia les promeses. 7 Ara
bé, sense cap dubte, és l'inferior qui és beneït pel superior. 8 I aquí són homes mortals
que reben els delmes, mentre que allà és un, del qual consta que viu. 9 A més, per dir-ho
així, fins Leví, que rep els delmes, els va pagar en la persona d'Abraham; —

2440→ [10][3319] ja que encara era a les entranyes del seu pare quan *Melquisedec sortí a trobar-lo*.

Imperfecció del sacerdoci levític.— [11][3320] Si l'acabament perfecte, doncs, s'hagués realitzat amb el sacerdoci levític —ja que és sobre ell que el poble ha rebut una legislació—, ¿quina necessitat hi havia encara que sorgís un altre sacerdot *segons l'orde de Melquisedec*, i no segons l'orde d'Aharon? [12] Perquè, canviat el sacerdoci, per força es produeix també un canvi de llei. [13] Aquell de qui són dites aquestes coses pertanyia a una altra tribu, cap membre de la qual no ha servit mai l'altar; [14] perquè és notori que el nostre Senyor ha sortit de la tribu de Judà, de la qual Moisès no digué res referent als sacerdots. [15] I això encara és més evident, si, a semblança de Melquisedec, es presenta un altre sacerdot, [16] que no ho ha esdevingut segons la llei que es regula per la descendència carnal, sinó segons el poder d'una vida indissoluble. [17][3321] Perquè és testimoniat: *Tu ets sacerdot per sempre segons l'orde de Melquisedec.* [18] Així queda abolida l'ordenança precedent a causa de la seva impotència i la seva inutilitat [19] —ja que la Llei no ha dut res a l'acabament perfecte—, i és introduïda una esperança millor, per la qual ens acostem a Déu.

Sacerdoci del Crist, únic, etern, confirmat amb jurament.— [20] I com que això no fou fet sense jurament —ja que, mentre aquells esdevingueren sacerdots sense cap jurament, [21] ell ho esdevingué amb jurament per aquell qui li diu: *El Senyor ho ha jurar i no se'n penedirà: tu ets sacerdot per sempre*—, [22] per això mateix Jesús ha resultat també fiador d'una aliança millor. [23] A més, aquells foren sacerdots en gran nombre, ja que la mort els impedia de perdurar; [24] ell, en canvi, com que subsisteix *per sempre*, té el sacerdoci perpetu. [25] D'on se segueix que també pot salvar definitivament aquells qui per mitjà d'ell s'acosten a Déu, ja que viurà sempre per intercedir per ells.

[26] Perquè tal és, veritablement, el pontífex que ens calia, sant, innocent, immaculat, —2441→ separat dels pecadors, i exaltat més amunt del cel; [27] el qual no té necessitat, com els pontífexs, d'oferir víctimes cada dia primerament pels propis pecats, i després pels del poble: això, ho va fer una vegada per sempre quan es va oferir a si mateix. [28] La Llei, efectivament, constitueix pontífexs uns homes subjectes a la feblesa, mentre que la paraula del jurament, posterior a la Llei, en constitueix el Fill, en tot perfecte per sempre.

8 Jesucrist, sacerdot del veritable tabernacle.— [1][3322] El punt cabdal del que anem dient és que tenim un pontífex tal, que *s'ha assegut a la dreta* del tron de la Majestat al cel, [2][3323] ministre del santuari i *del* veritable *tabernacle, d'aquell que el Senyor*, i no pas un home, va erigir. [3] Perquè tot pontífex és constituït per oferir dons i víctimes; d'on ve la necessitat que ell també hagi de tenir quelcom per a oferir. [4] Si estigués, doncs, a la terra, ni seria tan sols sacerdot, des del moment que ja hi ha els qui ofereixen els dons segons la Llei; [5][3324] aquests practiquen un culte que és figura i ombra de les realitats celestials, tal com fou divinament revelat a Moisès, quan es disposava a construir el tabernacle: *Mira*, li diu, *fes-ho tot segons el model que t'ha estat mostrat a la muntanya.*

Sacerdot d'una nova aliança.— [6] Però ara ha obtingut un ministeri tant més excel·lent, que és el mitjancer d'una aliança millor, fonamentada sobre promeses millors. [7] Perquè, si aquella primera hagués estat irreprotxable, no s'hauria buscat lloc per a una segona. [8][3325] És, en efecte, censurant-los que diu: *Vénen dies, diu el Senyor, en*

què conclouré una aliança nova amb la casa d'Israel i amb la casa de Judà, [9] *no com*
l'aliança que vaig concloure amb els seus pares el dia que els vaig agafar per la mà per
fer-los sortir del país d'Egipte; ja que ells no van perseverar en la meva aliança, i jo
me'n vaig desentendre, diu el Senyor. [10] *Aquesta serà l'aliança que conclouré amb la*
casa d'Israel després d'aquells dies, diu el Senyor: posaré les meves lleis en el seu
esperit i les inscriuré en el seu cor, i jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. [11] *Cap*
d'ells no haurà d'instruir ja el seu conciutadà, —2442→ *ni tampoc el seu germà, tot*
dient: Coneix el Senyor; perquè em coneixeran tots, des del petit fins al més gran
d'entre ells. [12] *Els perdonaré les culpes i no em recordaré més dels seus pecats.* [13] En dir
aliança «nova», ha fet antiga la primera; i allò que es fa antic i es torna vell, està a punt
de desaparèixer.

9 **Imperfecció del tabernacle i dels sacrificis mosaics.**— [1] La primera aliança
tenia, certament, prescripcions relatives al culte, així com al santuari terrenal. [2] S'havia
construït el primer departament del tabernacle, on hi havia el lampadari, la taula i els
pans d'ofrena, el qual s'anomenava Sant; [3] darrera el segon vel hi havia el departament
del tabernacle anomenat Sant dels Sants, [4] amb un altar d'or per a l'encens i l'arca de
l'aliança recoberta enterament d'or, on hi havia un vas d'or que contenia el mannà, la
vara d'Aharon que havia florit i les taules de l'aliança, [5] i al damunt d'ella, els querubins
de la glòria que feien de cobricel al propiciatori; de les quals coses no és ara el moment
de parlar en detall.

[6] Disposat tot així, els sacerdots entren sempre al primer departament del tabernacle
per exercir les funcions del culte; [7] però al segon, només el pontífex una vegada l'any, no
sense sang, que ofereix pels seus pecats i pels del poble. [8] Així l'Esperit Sant donava
entenent que el camí del santuari no era encara obert, mentre subsistís el primer
tabernacle; [9] això és una figura que significa el temps present[3326], segons la qual els dona
i les víctimes oferts són incapaços de fer que aquell qui tributa aquest culte sigui
perfecte pel que fa a la consciència: [10] prescripcions carnals, referents únicament a
menjars, begudes i diferents ablucions, imposades fins al moment de la reforma.

Perfecció del tabernacle i del sacrifici del Crist.— [11] El Crist, en canvi, quan es
presentà com a pontífex dels béns futurs, passant per aquell tabernacle més gran i més
perfecte, que no és fet per mà d'home, és a dir, que no és d'aquesta creació[3327], [12] i no pas
amb sang de bocs i de vedells, sinó amb la pròpia sang, entrà una vegada per —
2443→ sempre al santuari, i assolí una redempció eterna. [13] Perquè, si la sang dels bocs
i dels toros i la cendra de vedella aspergida santifiquen els contaminats i els purifiquen
en la carn, [14] quant més la sang del Crist, que en virtut del seu esperit etern[3328] s'oferí a si
mateix immaculat a Déu, purificarà la nostra consciència d'obres mortes perquè puguem
donar culte al Déu vivent!

La mort de Jesucrist era necessària.— [15] Per això, és mitjancer d'una nova
aliança, de manera que, havent mort per redimir les transgressions comeses sota la
primera aliança, els qui són cridats rebin l'herència eterna que els era promesa. [16] Perquè
on hi ha testament[3329] és forçós que mori el testador; [17] un testament només és efectiu en
cas de mort, ja que mai no té valor mentre viu el testador. [18] D'aquí que tampoc la
primera aliança no fou inaugurada sense sang. [19] De fet, quan Moisès hagué promulgat a
tot el poble tots els manaments de la Llei, prengué la sang dels vedells i dels bocs,
juntament amb aigua, llana escarlata i hisop, i va aspergir tant el mateix llibre com tot el
poble [20][3330] dient: *Aquesta és la sang de l'aliança que Déu us ha prescrit.* [21] Igualment

aspergí amb la sang el tabernacle i tots els objectes del culte. [22] I gairebé tot, segons la
Llei, és purificat amb sang, i sense vessament de sang no hi ha remissió. [23] Calia, doncs,
que les figures de les realitats del cel es purifiquessin d'aquesta manera[3331], però les
mateixes realitats celestials, amb víctimes més excel·lents que no aquelles. [24] El Crist,
efectivament, no entrà pas en un santuari fet per mà d'home, figura del veritable, sinó al
mateix cel, a fi de comparèixer ara a la presència de Déu a favor nostre; [25] i no per oferir-
se a si mateix moltes vegades, com el pontífex entra cada any al santuari amb sang d'un
altre; [26] aleshores hauria hagut de patir moltes vegades des de la creació del món; mentre
que ara s'ha manifestat una sola vegada a la fi dels segles per abolir el pecat amb el seu
sacrifici. [27] I així com els homes han de morir una sola vegada, i després d'això hi ha el
judici, [28][3332] així també el Crist, després d'haver-se ofert una sola vegada —
2444→ per *llevar els pecats d'una multitud,* apareixerà una segona vegada, ja sense
pecat, a aquells qui l'esperen, per salvar-los.

10 Ineficàcia dels sacrificis antics.— [1] Perquè la Llei, tenint solament una ombra
dels béns futurs[3333], no pas la mateixa figura de les coses, no pot mai, amb els mateixos
sacrificis que perpètuament són oferts cada any, fer perfectament dignes aquells qui
s'acosten per donar culte a Déu. [2] Altrament, ¿no haurien cessat d'oferir-los, donat que
els qui prestaven aquest culte, un cop purificats, ja no haurien tingut més consciència de
cap pecat? [3] En canvi, amb aquests sacrificis es renova cada any el record dels pecats, [4]
perquè, de fet, és impossible que la sang de toros i de bocs llevi els pecats. [5][3334] Per això,
en entrar al món, diu: *No voleu víctimes ni ofrenes, però m'heu format un cos;* [6] *no us
plauen holocaustos ni sacrificis pel pecat.* [7] *Aleshores he dit: Heus aquí que vinc —com
està escrit de mi en el volum del llibre— a fer, o Déu, la vostra voluntat.* [8] *De primer
diu: ni víctimes, ni ofrenes,* i també: *ni holocaustos, ni sacrificis pel pecat no voleu ni us
plauen,* que són precisament els sacrificis que són oferts segons la Llei; [9] aleshores
digué: *Heus aquí que vinc a fer la vostra voluntat.* Aboleix allò que ha dit primer per
establir allò que diu en segon lloc. [10] I és en virtut d'aquella voluntat que som santificats
per l'oblació del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre.

Eficàcia absoluta del sacrifici del Crist.— [11] I mentre que tot sacerdot va exercint
cada dia el seu ministeri i va oferint sovint els mateixos sacrificis, que mai no poden
llevar els pecats, [12][3335] ell, en canvi, després d'haver ofert un sol sacrifici pels pecats, *s'ha
assegut* per sempre *a la dreta de Déu,* [13] i espera des d'ara *que els seus enemics siguin
posats per a escambell dels seus peus.* [14] Perquè només amb una sola oblació ha deixat
per sempre més perfectament acabada la seva obra en aquells qui són santificats. [15]
També l'Esperit Sant ens en dóna testimoniatge, ja que, després d'haver dit: [16][3336]
Aquesta és l'aliança que conclouré amb ells després —2445→ *d'aquells dies, diu el
Senyor posaré les meves lleis en els seus cors i les inscriuré en el seu esperit,* [17] *i no em
recordaré més dels seus pecats* ni de les seves culpes. [18] Ara bé: quan els pecats es
perdonen, ja no cal més oblació pels pecats.

Motius de perseverança en la fe (He. 10,19 - 13,25)

Primer motiu: la intercessió del Crist.— [19] Tenint, doncs, germans, l'atreviment
d'entrar al santuari per la sang de Jesús, [20] entrada que ell inaugurà per nosaltres com una
via nova i vivent a través del vel, això és, de la seva carn[3337], [21] i tenint *un gran sacerdot*

sobre la casa de Déu[3338], 22 acostem-nos amb cor sincer, amb fe segura, aspergits els
cors d'una mala consciència, i rentat el cos amb aigua pura[3339]; 23 mantinguem
indefectiblement la confessió de l'esperança, ja que és fidel aquell qui va fer la promesa;
24 i observem-nos mútuament per estimular-nos a la caritat i a les bones obres, 25 sense
abandonar les vostres reunions, com és costum d'alguns, sinó encoratjant-vos, i tant més
que veieu acostar-se el dia[3340].

Segon motiu: el càstig merescut per l'apostasia.— 26 Perquè, si nosaltres pequem
voluntàriament després d'haver rebut plenament el coneixement de la veritat, ja no ens
queda més sacrifici pels pecats[3341], 27[3342] sinó una paorosa expectació del judici i *l'ardor*
d'un foc que ha de devorar els adversaris. 28[3343] Qualsevol que hagués violat la Llei de
Moisès, sense misericòrdia era *condemnat a mort, sota la declaració de dos o tres*
testimonis. 29[3344] ¿De quin càstig molt més sever no creieu que serà judicat digne aquell
qui ha trepitjat el Fill de Déu, ha tingut per profana *la sang de l'aliança* amb què fou
santificat i ha ultratjat l'Esperit de la gràcia? 30[3345] Coneixem efectivament el qui ha dit:
A mi em pertoca el càstig, jo donaré la paga merescuda; i encara: *El Senyor jutjarà el*
seu poble. 31 És una cosa espantosa de caure a les mans del Déu vivent!

Tercer motiu: el record del fervor novell.— 32 Recordeu-vos d'aquells primers
dies en què, un cop il·luminats[3346], —2446→ sostinguéreu un gran combat de
sofriments, 33 tan aviat exposats públicament a oprobis i tribulacions, com fets solidaris
dels qui es trobaven en aquesta situació. 34 Perquè vau compartir els sofriments dels
empresonats i vau suportar amb goig l'espoliació dels vostres béns sabent que teniu una
fortuna millor i perdurable. 35 No perdeu, doncs, la vostra valentia, que té una gran
recompensa. 36 Cal que sofriu pacientment, perquè, després d'haver fet la voluntat de
Déu, obtingueu allò que teniu promès. 37[3347] *Ja que encara una estona, una estona*
només, i el qui ha de venir vindrà, i no trigarà. 38[3348] *El meu just viurà de la fe; però, si*
es fa enrera, no s'hi complaurà pas la meva ànima. 39 Nosaltres, però, no som dels qui es
fan enrera per perdre's, sinó dels de la fe per a guanyar-se l'ànima.

11 Quart motiu: l'exemple dels avantpassats. 1[3349] La fe és una garantia segura
d'allò que esperem, una prova que existeixen realitats que no veiem. 2 És per la fe que
els antics es guanyaren un bon testimoniatge.

3 Per la fe, compren em que el món fou creat per la paraula de Déu, de manera que
això que veiem té una causa invisible.

4[3350] Per la fe, Abel va oferir a Déu un sacrifici de més valor que el de Caín; per ella
fou declarat just, *i Déu acceptà les seves ofrenes;* per ella, finalment, bo i mort, encara
parla.

5[3351] Per la fe, Henoc fou traslladat, de manera que no veiés la mort, i *no el van*
trobar més, perquè Déu l'havia traslladat. Abans del seu trasllat havia merescut el
testimoniatge *d'haver agradat a Déu.* 6 Ara bé, sense la fe és impossible d'agradar-li; cal
que el qui vulgui acostar-se a Déu cregui que existeix i que recompensa els qui el
busquen.

7 Per la fe, Noè, advertit per revelació divina de coses que encara no es veien[3352],
pres d'un sant temor, va construir una arca per salvar la seva família; per aquesta fe,
condemnà el món i esdevingué hereu de la justícia, que és fruit de la fe.

8 Per la fe, Abraham, quan fou cridat, va obeir de partir al lloc que havia de rebre en
herència, i va partir sense —2447→ saber on anava. 9 Per la fe, va viure a la terra
promesa, com en una terra estrangera, habitant en tendes, com també Isaac i Jacob,
hereus amb ell de la mateixa promesa; 10 és que esperava aquella ciutat ben fonamentada
de la qual Déu és l'arquitecte i el constructor. 11 També per la fe, la mateixa Sara va
obtenir la virtut de fundar un llinatge, tot i haver-li passat l'edat, perquè tingué per fidel
el qui havia fet la promesa. 12[3353] Per això, d'un sol home, i encara envellit, nasqué una
posteritat *nombrosa com les estrelles del cel i com la sorra incomptable de la vora del
mar.*

13[3354] És en la fe que moriren tots aquests, sense haver obtingut la realització de les
promeses, sinó veient-les i saludant-les de lluny i reconeixent que eren *estrangers i
forasters a la terra.* 14 Els qui parlen així manifesten, sens dubte, que busquen una pàtria.
15 Que, si s'haguessin referit a aquella d'on havien sortit, prou haurien tingut oportunitat
de tornar-hi. 16 Però, de fet, aspiren a una de millor, és a dir, celestial. Per això, Déu no
s'avergonyeix d'anomenar-se el seu Déu, ja que els havia preparat una ciutat.

17[3355] Per la fe, *Abraham, posat a prova, va oferir Isaac;* i era el seu fill únic que
oferia, el que havia rebut les promeses, 18[3356] tot i que li havia estat dit: *Per Isaac tindràs
la posteritat que durà el teu nom;* 19 pensava, però, que Déu és poderós fins per a fer
ressuscitar els morts; és per això que el va recobrar, i aquest fet contenia un símbol[3357].

20 Per la fe encara, Isaac beneí Jacob i Esaú mirant al futur. 21 Per la fe, Jacob morent
va beneir cada un dels fills de Josep i *adorà recolzat a l'extrem del seu bastó*[3358]. 22 Per
la fe, Josep, pròxim a la seva fi, evocà l'èxode dels israelites i donà ordres sobre el
trasllat dels seus ossos.

23 Per la fe, Moisès, tot just nascut, fou amagat durant tres mesos pels seus pares,
perquè veieren que l'infant era graciós, i no temeren l'edicte del rei. 24 Per la fe, Moisès,
ja gran, refusà de ser anomenat fill de la filla del Faraó, 25 perquè preferia de ser
maltractat amb el poble de Déu, que tenir la fruïció efímera del pecat; 26 i considerava
una riquesa —2448→ més gran que els tresors de l'Egipte *l'oprobi del Crist*[3359],
perquè tenia la mirada fixa en la recompensa. 27 Per la fe, abandonà l'Egipte sense témer
la ira del rei, ja que esperava amb fermesa allò que no veia, com si ho estigués veient. 28
Per la fe, va celebrar la Pasqua i aspergí la sang a fi que l'exterminador dels primogènits
no toqués els d'ells. 29 Per la fe, travessaren el Mar Roig com per terra eixuta, cosa que
intentaren els egipcis, i foren engolits.

30 Per la fe, caigueren les muralles de Jericó, després de voltar-les durant set dies. 31
Per la fe, Rahab, la dona pública, no va morir amb els incrèduls, perquè havia acollit en
pau els exploradors.

32 I què diré encara? Em mancaria el temps, si parlava de Gedeó, Barac, Samsó,
Jeftè, David, com de Samuel i dels profetes, 33 els quals, per la fe, conqueriren regnes,
exerciren la justícia, obtingueren promeses, clogueren goles de lleons, 34 extingiren la
violència del foc, s'escaparen del fil de l'espasa, de febles es tornaren forts, foren valents
a la guerra, posaren en fuga exèrcits estrangers. 35 Algunes dones recobraren els propis
morts ressuscitats. Alguns es deixaren torturar, sense acceptar el rescat, a fi d'obtenir la
resurrecció per a una vida millor; 36 d'altres hagueren d'experimentar escarnis i assots, a
més de cadenes i presó: 37 van ser apedregats, serrats[3360], van morir a fil d'espasa, anaren

d'ací d'allà coberts amb pells d'ovella i de cabra, privats de tot, oprimits, maltractats [38] —
ja que el món no era digne d'ells—, errants per deserts i muntanyes, esplugues i coves
de la terra. [39] I tots aquests, encara que s'havien guanyat un bon testimoniatge per la fe,
no assoliren la promesa; [40] Déu preveia una sort millor per a nosaltres a fi que no
arribessin al terme sense nosaltres[3361].

12 Cinquè motiu: l'exemple de Jesucrist. [1] Per tant, també nosaltres, envoltats
d'un núvol tan gran de testimonis, deixem tota càrrega i el pecat que ens assetja i, sofrint
amb paciència, correguem la cursa que tenim proposada, [2] amb la mirada fixa en el qui
ha instituït la nostra fe i la duu a terme, Jesús, el qual, en —2449→ comptes de la joia
que li era proposada, va suportar una creu, menyspreant-ne la ignomínia, i està assegut a
la dreta del tron de Déu. [3] Tingueu present aquell qui va suportar de part dels pecadors
una tal contradicció contra si mateix, no sigui que defalliu, fatigats en les vostres
ànimes. [4] Encara no heu resistit fins a la sang[3362] en l a vostra lluita contra el pecat, [5][3363] i
teniu oblidada l'exhortació que us és adreçada com a fill: *Fill meu, no menyspreïs la*
correcció del Senyor ni et desanimis quan et renya; [6] *perquè el Senyor corregeix el qui*
estima i assota tot fill que reconeix com a seu. [7] És per la vostra correcció, que sofriu.
Déu us tracta com a fills; perquè, ¿quin fill hi ha que el pare no corregeixi? [8] Si us
quedeu sense correcció, cosa en què tothom té la seva part, és que sou bords i no pas
fills. [9] D'altra banda, vam tenir els nostres pares segons la carn, que ens corregien, i els
vam respectar; ¿no ens subjectarem molt més al Pare dels esperits per obtenir així la
vida? [10] I aquells ens corregien per pocs dies, com els semblava bé; ell, en canvi, ho fa
mirant al que convé per a fer-nos participar en la seva santedat. [11] Sens dubte, tota
correcció, de moment, no sembla un motiu de joia, sinó de tristesa; però després
proporciona als qui s'hi han exercitat un fruit pacífic de justícia. [12][3364] Per això, *redreceu*
les mans esllanguides i els genolls afeblits [13][3365] *i aplanen els camins per on passeu* a fi
que el coix no es deslloriguí, sinó que, més aviat, es posi bo.

Sisè motiu: sublimitat i obligacions de la nova aliança.— [14][3366] *Busqueu la pau*
amb tothom i la santedat, sense la qual ningú no veurà el Senyor: [15] vetlleu que no hi
hagi ningú que sigui privat de la gràcia de Déu; que *no hi hagi cap soca amargant que*
rebroti i porti pertorbacions[3367], i a causa d'ella en resulti contaminada la majoria; [16] que
no hi hagi cap impúdic ni profanador, com Esaú, que per un sol menjar es va vendre els
drets de primogènit. [17] I ja sabeu que fins quan després volgué obtenir la benedicció fou
rebutjat, ja que no va trobar l'oportunitat d'un canvi, tot i haver-lo buscat amb llàgrimes.

[18] No us heu pas acostat a —2450→ una realitat palpable[3368], foc ardent, foscor,
tenebres, huracà, [19] so de trompeta, veu que parlava, talment, que els qui la sentiren
demanaren que no els fos adreçada cap més paraula, [20][3369] perquè no podien suportar
aquella intimació: *Fins una bèstia, si toca la muntanya, serà apedregada.* [21][3370] I tan
terrible era l'espectacle, que Moisès digué: *Estic tot espantat* i tremolós. [22] Però vosaltres
us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu vivent, a la Jerusalem celestial, a
miríades d'àngels, aplec festiu, [23] a l'assemblea de les primícies inscrites al cel, a Déu,
jutge de tothom, als esperits dels justos arribats al terme, [24] a Jesús, mitjancer d'una nova
aliança, i a la sang aspergida, que parla més favorablement que la d'Abel[3371].

[25] Mireu de no refusar el qui parla; perquè, si aquells qui refusaren el qui
promulgava oracles a la terra no es van escapar del càstig, molt menys nosaltres, si
girem l'esquena al qui els promulga des del cel; [26][3372] la seva veu aleshores féu
commoure la terra, però ara ha fet aquesta promesa: *Encara una vegada commouré no*

solament la terra, sinó també el cel. [27] Aquest *encara una vegada* indica que les coses
que es commouran han de canviar, com a creades que són, a fi que subsisteixin les
incommovibles. [28] Per això, ja que hem de rebre la possessió d'un regne incommovible,
siguem agraïts, i donem així a Déu un culte agradable amb reverència i temor; [29] que el
nostre *Déu és un foc devorador*[3373].

13 Darreres recomanacions.— [1] Que la caritat fraterna persisteixi. [2] No oblideu
l'hospitalitat; per ella, alguns, sense saber-ho, acolliren àngels. [3] Recordeu-vos dels
presos, com si fóssiu presos amb ells, i dels qui són maltractats, pensant que també
vosaltres esteu en un cos. [4] Que el matrimoni sigui honorat de tots, i la vida conjugal,
immaculada; Déu judicarà els fornicadors i els adúlters. [5][3374] Que la vostra conducta
sigui lliure de cobdícia, acontenteu-vos amb allò que teniu, ja que ell ha dit: *No et
deixaré ni t'abandonaré;* [6][3375] de manera que podem dir ben confiats: *El Senyor es el
meu ajut, no temeré; què em podrà fer l'home?*

—2451→

[7] Recordeu-vos dels qui us governen, que us han anunciat la paraula de Déu;
considerant el resultat de la seva manera de viure, imiteu-ne la fe. [8] Jesucrist és el mateix
ahir i avui i pels segles. [9] No us deixeu endur per doctrines diverses i forasteres; és bo
d'afermar el cor amb la gràcia, no pas amb aliments, de què no han tret cap profit els qui
en feien cas en la seva conducta. [10] Nosaltres tenim un altar[3376] del qual no tenen dret a
menjar els qui serveixen en el culte del tabernacle. [11] Ja que els cossos d'aquells animals,
la sang dels quals és portada a l'interior del santuari pel pontífex per expiar el pecat, són
cremats fora del campament[3377]. [12] Per això, també Jesús, a fi de santificar el poble amb
la pròpia sang, va patir fora de la porta. [13] Per tant, sortim cap a ell, fora del campament,
portant el seu oprobi[3378]; [14] que no tenim pas aquí una ciutat permanent, sinó que
busquem la futura. [15][3379] Per mitjà d'ell, doncs, *oferim* incessantment *a Déu un sacrifici
de lloança*, és a dir, *fruit de llavis* que proclamen el seu nom. [16] No oblideu de fer bé i de
donar, que és en tals sacrificis que Déu es complau.

[17] Obeïu els qui us governen i sigueu-los submisos, ja que vetllen per les vostres
ànimes com havent-ne de donar compte; que ho facin amb goig i no pas lamentant-se;
això no us seria profitós.

[18] Pregueu per nosaltres, perquè creiem tenir una bona consciència i en tot volem
procedir rectament. [19] Us demano sobretot que ho feu perquè us sigui retornat ben aviat.

[20][3380] I que el Déu de la pau que *ha fet tornar* d'entre els morts, *amb la sang d'una
aliança eterna, el* gran *pastor de les ovelles*, el Senyor nostre Jesús, [21] us faci ben aptes
per a fer la seva voluntat en tota mena de bé; que obri en nosaltres allò que li és plaent
per Jesucrist, a qui sigui la glòria pels segles dels segles. Amén.

Notícies, salutacions i comiat.— [22] Us prego, germans, que aguanteu pacientment
aquestes paraules d'exhortació; en realitat, us he escrit breument. [23] Sapigueu que el
nostre germà Timoteu —2452→ ha estat posat en llibertat; us vindré a veure amb ell,
si ve aviat. [24] Saludeu tots els qui us governen i tots els sants. Us saluden els d'Itàlia[3381].

[25] La gràcia sigui amb tots vosaltres!

Epístoles catòliques[3382]

Epístola de Sant Jaume (Jm. 1,1 - 5,20)[3383]

1 Adreça i salutació.— [1] Jaume, servent de Déu i del Senyor Jesucrist, saluda les dotze tribus de la Diàspora[3384].

Joia en les proves.— [2] Germans meus, quan topeu amb qualsevol mena de temptacions[3385], tingueu-ho per una gran joia, [3] sabent que la vostra fe provada engendra paciència perseverant. [4] Però cal que la paciència vagi acompanyada d'una obra perfecta a fi que sigueu perfectes i integres, sense que us falti res.

Cal demanar saviesa per a entendre-les.— [5] Si a algun de vosaltres manca saviesa, que la demani a Déu, que en dóna a tots generosament sense fer-ne retret, i li serà donada. [6] Que demani, però, amb fe, sense dubtar; perquè el qui dubta s'assembla a l'ona del mar, moguda i agitada pel vent. [7] Que no es pensi pas, aquest home, rebre res del Senyor, [8] Home irresolut, inconstant en tots els seus camins!

[9] Que el germà pobre es glorii en la seva exaltació, [10][3386] però el ric, en la seva humiliació, perquè passarà com *una flor d'herba;* [11] ja que el sol ha sortit amb la seva xardor i *ha assecat l'herba, i la seva flor s'ha marcit,* i l'esclat de la seva aparença s'ha perdut; així també es marcirà el ric en els seus camins.

Feliç qui les suporta.— [12][3387] Feliç aquell home que suporta la temptació, perquè una vegada n'haurà triomfat, rebrà la corona de vida que el Senyor ha promès a aquells qui l'estimen.

[13] Que ningú, quan és temptat, no digui: «És Déu —2453→ qui em tempta»; que Déu no és temptat pels mals ni tempta ningú. [14] Sinó que cadascú és temptat per la pròpia concupiscència, que l'atreu i el sedueix. [15] Després la concupiscència, quan ha concebut, engendra el pecat, i el pecat, quan s'ha consumat, infanta la mort.

Déu, autor del bé.— [16] No us equivoqueu, germans meus estimats. [17] Tot bon present i tot do perfecte vénen de dalt, davallen del Pare de les llums, en qui no hi ha canvi ni ombra de variació. [18] Ell ha volgut infantar-nos per una paraula de veritat perquè fóssim com una primícia de les seves criatures.

Acceptació dòcil de la paraula de veritat.— [19] Sapigueu-ho, germans meus estimats: que tothom sigui prompte a escoltar, lent a parlar, lent a la ira. [20] Que la ira de l'home no acompleix la justícia de Déu. [21] Per tant, rebutgeu tota immundícia i tota

abundància de mal, accepteu amb humilitat la paraula plantada en vosaltres, capaç de salvar les vostres ànimes.

22 Poseu en pràctica la paraula i no us limiteu a escoltar-la, enganyant-vos així a vosaltres mateixos. 23 Que, si algú escolta la paraula i no la compleix, s'assembla a un home que contempla en un mirall la seva fesomia; 24 es mira, se'n va i a l'instant s'oblida de com era. 25 En canvi, qui s'emmiralla en la llei perfecta, la de la llibertat, i hi persevera sense arribar a ser-ne un oient oblidadís, sinó practicant-la, aquest trobarà la felicitat en la seva actuació.

La religió veritable.— 26 Si algú es pensa que és un home religiós i no refrena la llengua, sinó que sedueix el seu cor, la seva religió és vana. 27 La religió pura i incontaminada davant de Déu Pare consisteix en això; visitar orfes i viudes en la seva tribulació, guardar-se a si mateix incontaminat del món.

2 No ser parcial.— 1 Germans meus, no barregeu amb accepcions de persones la fe en nostre Senyor Jesucrist gloriós. 2 Perquè, si entra a la vostra assemblea un home amb un anell d'or, —2454→ amb un vestit magnífic, i hi entra també un pobre amb un vestit miserable, 3 i mireu el qui duu el vestit magnífic i dieu: «Tu, seu aquí còmodament»; i dieu al pobre: «Tu, queda't allà a peu dret, o seu sota el meu escambell», 4 ¿no feu distincions entre vosaltres mateixos i us feu jutges guiats per raonaments dolents?

Déu ha elegit els pobres. 5 Escolteu, germans estimats: ¿potser no ha escollit Déu els pobres segons el món perquè fossin rics en la fe i hereus del reialme que ha promès a aquells qui l'estimen? 6 Vosaltres, en canvi, heu afrontat el pobre! ¿No són per ventura els rics els qui us oprimeixen i els qui us tiren davant els tribunals? 7 ¿No blasfemen ells el bell nom[3388] que ha estat invocat damunt vostre?

El favoritisme transgredeix la Llei.— 8[3389] Si, doncs, compliu la Llei reial, segons l'Escriptura: *Estima el proïsme com a tu mateix*, obreu bé; 9 però, si feu accepció de persones, cometen un pecat, convictes per la Llei com a transgressors. 10 Perquè qualsevol qui observa tota la Llei, però manca en un punt, esdevé reu de tots. 11[3390] Ja que el qui ha dit: *No adulteris*, diu també: *No matis.* Si, doncs, no comets adulteri, però fas un homicidi, ja ets transgressor de la Llei.

No jutjar per no ser jutjat.— 12 Parleu i obreu pensant que heu de ser jutjats per una llei de llibertat. 13 Perquè el judici serà sense misericòrdia per a aquell qui no haurà exercit misericòrdia, mentre que la misericòrdia se'n riu, del judici.

La fe sense obres és morta.— 14 ¿De què servirà, germans meus, que algú digui que té fe, si no té obres? Pot salvar-lo, potser, la fe? 15 Si un germà o una germana van nus i mancats de l'aliment de cada dia, 16 i algun de vosaltres els diu: «Aneu-vos-en en pau, no passeu fred ni gana», però no els doneu allò que és necessari al cos, de què servirà? 17 Així també la fe: si no té obres, és morta en si mateixa. 18 Però algú dirà: «Tu tens la fe, i jo tinc les obres». Doncs, —2455→ mostra'm la teva fe sense les obres, i jo et mostraré la fe per les meves obres. 19 ¿Tu creus que hi ha un sol Déu? Fas bé; també els dimonis ho creuen, i s'estremeixen. 20 ¿Vols saber, home frívol, que la fe sense les obres és estèril?

Exemples d'Abraham i de Rahab.— 21[3391] Abraham, el nostre pare, ¿no fou
justificat per les obres, quan *oferí Isaac, el seu fill, damunt l'altar?* 22 Ja veus com la fe
cooperava amb les seves obres, i com per les obres la fe fou duta a la perfecció. 23[3392]
Així es complí l'Escriptura que diu: *Abraham va creure Déu, i li fou comptat per a*
justícia, i fou anomenat amic de Déu. 24 Vegeu com l'home és justificat per les obres, i
no pas per la fe sola. 25 I semblantment, Rahab, la dona pública, ¿no fou potser
justificada per les obres, quan acollí els missatgers i els féu partir per un altre camí? 26
Així com el cos sense l'esperit es mort, també la fe sense les obres és morta.

3 Guarda de la llengua.— 1 No sigueu molts a fer-vos mestres, germans meus,
tenint per cert que en rebrem un judici més sever; 2 perquè tots ensopeguem sovint. Si
algú no ensopega parlant, és un home perfecte, capaç de refrenar també tot el cos. 3
Quan posem les brides a la boca dels cavalls perquè ens obeeixin, també dirigim tot el
seu cos. 4 Igualment les naus: encara que siguin tan grans i empeses per vents violents,
són dirigides per un petit timó allà on vol l'esforç del pilot. 5 Així també la llengua, que
és un membre petit, fa grans afirmacions. Mireu quin foc més petit abranda un bosc tan
gran. 6 També la llengua és un foc, és el món del mal. La llengua és situada entre els
nostres membres, ella que macula tot el cos, inflama tot el cercle de la creació i és
inflamada per la Gehenna. 7 De fet, tota mena d'animals salvatges i d'ocells, de rèptils i
d'animals marins, són domats i han estat domats pel gènere humà; 8 la llengua, en canvi,
ningú no la pot domar: mal turbulent, plena de verí mortal. 9 Amb ella beneïm el Senyor
i Pare, i amb ella maleïm els homes fets a la —2456→ imatge de Déu. 10 D'una
mateixa boca surten benedicció i maledicció. No convé, germans meus, que això sigui
així. 11 ¿És que pel mateix forat de la font pot rajar dolç i amarg? 12 ¿És que una figuera,
germans meus, pot fer olives, o una parra, figues? Tampoc una terra salina no pot fer
aigua dolça.

La saviesa falsa i la veritable.— 13 ¿Qui és savi i experimentat entre vosaltres?
Que mostri per un bon comportament les seves obres amb una saviesa humil. 14 Però, si
vosaltres teniu en el vostre cor una gelosia amarga i un esperit de desavinença, no us
glorieu ni mentiu contra la veritat. 15 Aquesta saviesa no baixa pas de dalt; sinó que és
terrenal, animal, demoníaca. 16 Perquè on hi ha gelosia i esperit de desavinença hi ha
pertorbació i tota mena de males accions.

17 En canvi, la saviesa que ve de dalt, és primer de tot, pura; després, pacífica,
moderada, dòcil, plena de compassió i de bons fruits, sense parcialitat, sense hipocresia.
18 Els qui són pacífics sembren en pau un fruit de justícia.

4 Origen de la inquietud i de l'enveja.— 1 ¿D'on vénen les guerres i les baralles
entre vosaltres? ¿No vénen precisament de les vostres passions, que combaten en els
vostres membres? 2 ¿Desitgeu, i no posseïu? Aleshores mateu. ¿Envegeu, i no podeu
aconseguir? Aleshores combateu i feu guerra. No posseïu, perquè no demaneu. 3
Demaneu, i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho en
els vostres plaers.

El pecador és enemic de Déu.— 4 Adúlters, ¿no sabeu que l'amistat del món és
enemistat de Déu? Si algú, doncs, vol ser amic del món, es fa enemic de Déu. 5 ¿Penseu
potser que l'Escriptura diu en va: «Amb gelosia desitja ell l'esperit que ha fet habitar en
nosaltres?»[3393] 6[3394] Però encara dóna una gràcia més gran. Per això diu: *Déu resisteix*

als superbs i, en canvi, dóna gràcia als humils. [7] Sotmeteu-vos, doncs, a Déu; però
resistiu al diable, i fugirà de vosaltres. —2457→ [8] Apropeu-vos a Déu, i s'aproparà a
vosaltres. Purifiqueu les mans, pecadors; santifiqueu els cors, irresoluts. [9] Vegeu la
vostra misèria, planyeu-vos i ploreu; que el vostre riure es converteixi en plany, i la joia,
en tristesa. [10] Humilieu-vos davant del Senyor, i us exaltarà. [11] No parleu malament els
uns dels altres, germans. El qui parla malament d'un germà, o jutja el seu germà, parla
malament de la Llei i jutja la Llei. I, si jutges la Llei, no n'ets complidor, sinó jutge. [12]
Només hi ha un sol legislador i jutge, el qui pot salvar i perdre; tu, en canvi, ¿qui ets per
a jutjar el proïsme?

Vanitat dels plans de l'home.— [13] Au, ara, els qui dieu: «Avui o demà anirem a tal
ciutat i hi passarem l'any i negociarem i ens farem rics!» [14] Vosaltres que no sabeu res
del dia de demà, de com serà la vostra vida, perquè sou un fumerol que apareix un
moment i després desapareix; [15] en comptes de dir: «Si el Senyor ho vol, viurem i farem
això o allò». [16] Però ara us glorieu en les vostres presumpcions. Tota aquesta manera de
gloriar-se és dolenta. [17] Així el qui sap fer el bé, i no el fa, comet un pecat.

5 Plany contra els rics injustos i avars.— [1] Au, ara, els rics! Ploreu, planyeu-vos
per les calamitats que han de venir damunt vostre. [2] La vostra riquesa quedarà podrida, i
els vostres vestits, arnats; [3] el vostre or i la vostra plata, rovellats, i el seu rovell serà un
testimoniatge contra vosaltres i us devorarà la carn. És com un foc que heu atresorat per
als darrers dies. [4] La paga que heu escatimat als obrers que us han segat els camps
clama, i els clams dels segadors han arribat fins a les orelles del Senyor-Sabaot. [5] Heu
viscut a la terra en delícies i plaers, heu afartat els vostres cors el dia de la matança[3395]. [6]
Heu condemnat, heu matat el just; no us fa resistència.

Recomanació de la paciència.— [7] Tingueu, doncs, paciència, germans, fins a la
vinguda del Senyor. Mireu com el pagès espera el fruit preciós de la terra, i hi té
paciència fins que ha —2458→ rebut la pluja primerenca i la tardana. [8] Tingueu
paciència també vosaltres, afermeu els vostres cors, ja que la vinguda del Senyor és a
prop. [9] No us planyeu, germans, els uns dels altres a fi de no ser jutjats; mireu que el
jutge és a les portes. [10] Preneu, germans, com a models de sofriments i de paciència els
profetes, que han parlat en nom del Senyor. [11] Mireu com proclamem feliços els qui han
sofert. Heu sentit parlar de la paciència de Job, i sabeu la fi que li concedí el Senyor;
perquè *el Senyor és ple de misericòrdia i clement*[3396].

Senzillesa en el parlar. [12] Sobretot, germans meus, no jureu; ni pel cel, ni per la
terra, ni per cap altre jurament. Que el vostre sí sigui sí, i el vostre no sigui no, a fi que
no caigueu sota judici.

Oració en tota circumstància.— [13] ¿Sofreix algun d'entre vosaltres? Que pregui.
¿Algú està alegre? Que canti salms. [14] ¿Està malalt algun de vosaltres? Que faci cridar
els preveres de l'Església, i que preguin damunt seu, després d'ungir-lo amb oli en el
nom del Senyor[3397]. [15] I la pregària de la fe salvarà el malalt, i el Senyor el posarà bo. Si
ha comès pecats, li seran perdonats.

Eficàcia de l'oració.— [16] Confesseu-vos, doncs, els pecats els uns als altres i
pregueu els uns pels altres perquè sigueu guarits. Pot molt l'oració fervent del just. [17]
Elies era un home passible com nosaltres; va pregar instantment que no plogués, i no va

ploure damunt la terra durant tres anys i sis mesos. [18] Va pregar una altra vegada, i el cel
donà pluja, i la terra germinà el seu fruit.

Recomanació final.— [19] Germans meus, si algun de vosaltres s'allunya de la
veritat, i un altre el converteix, [20] que sàpiga que el qui haurà convertit un pecador de
l'error del seu camí li salvarà l'ànima[3398] de la mort i cobrirà una multitud de pecats.

—2459→

Primera epístola de Sant Pere (1Pe. 1,1 - 5,14)[3399]

1 **Adreça i salutació.**— [1] Pere, apòstol de Jesucrist, als qui viuen com a
forasters[3400] a la Diàspora del Pont, la Galàcia, la Capadòcia, l'Àsia, i la Bitínia, elegits [2]
segons presciència de Déu Pare, en la santificació de l'Esperit, per obeir Jesucrist i rebre
l'aspersió de la seva sang: que la gràcia i la pau us siguin atorgades abundosament.

Acció de gràcies pel gran benefici de la salvació.— [3] Beneït sigui el Déu i Pare de
nostre Senyor Jesucrist, que per la seva gran bondat ens ha engendrat de nou mitjançant
la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts per a una esperança vivent, [4] per a un
heretatge incorruptible, incontaminable i immarcescible, conservat al cel per a vosaltres,
[5] que el poder de Déu guarda per mitjà de la fe per a la salvació, prompte a manifestar-se
en el temps darrer. [6] Per això, us n'alegreu, per bé que ara hàgiu de ser afligits per poc
temps amb diverses proves [7] a fi que la prova de la vostra fe, més preciosa que la de l'or
corruptible, que és provat pel foc, resulti un motiu de lloança, de glòria i d'honor en la
revelació de Jesucrist, [8] que estimeu sense haver-lo vist, en qui ara sense veure'l, però
creient-hi, us alegreu amb una joia inefable i esplendorosa, [9] segurs d'assolir el terme de
la fe: la salvació de les vostres ànimes. [10] Entorn d'aquesta salvació han indagat i han
investigat els profetes que profetitzar en sobre la gràcia destinada a vosaltres. [11] Ells han
esbrinat a quin temps i a quines circumstàncies es referia l'Esperit el Crist, que estava en
ells, quan els anunciava per endavant les sofrences del Crist i les glòries que les
seguirien. [12] Els fou revelat que no era per a ells mateixos, sinó per a vosaltres que
administraven aquest missatge que ara us anuncien els qui us prediquen la bona nova,
portats per l'Esperit Sant tramès del cel, missatge que —2460→ els àngels desitgen
de contemplar.

Exhortació a la santedat. [13] Cenyits, doncs, els lloms del vostre esperit, sigueu
sobris; espereu plenament en la gràcia que us ha de ser donada el dia de la revelació de
Jesucrist. [14] Com a fills obedients, no us conformeu a les passions d'abans, del temps de
la vostra ignorància, [15] sinó que, així com aquell qui us ha cridat és sant, sigueu sants
també vosaltres en tota la vostra manera de viure; [16][3401] ja que està escrit: *Sigueu sants,*
perquè jo sóc sant. [17] I, si invoqueu com a pare el qui sense accepció de persones jutja
cadascú segons les seves obres, comporteu-vos amb temor durant el temps del vostre
exili, [18][3402] sabent que *heu estat rescatats* de la vostra inútil manera de viure, rebuda per
tradició dels vostres pares, *no pas amb* res de corruptible, amb *plata* o amb or, [19] sinó
amb una sang preciosa, com la d'un anyell immaculat i innocent, el Crist, [20] predestinat
abans de la creació del món i manifestat al final dels temps a causa de vosaltres, [21] els
qui per ell creieu en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i li ha donat la glòria, de

manera que la vostra fe i la vostra esperança siguin posades en Déu. [22] Obeint la veritat,
heu santificat les vostres ànimes per estimar-vos sincerament; estimeu-vos de cor els
uns als altres, fèrvidament, [23] engendrats de nou, no pas d'un germen corruptible, sinó
incorruptible, per mitjà de la paraula de Déu, viva i permanent. [24][3403] Perquè *tota carn es*
com herba, i tot el seu esclat, com flor d'herba; l'herba s'asseca i la flor cau; [25] *però la*
paraula del Senyor resta per sempre. I aquesta és la paraula que us ha estat anunciada.

2 Invitació a la unió amb el Crist.— [1] Després de renunciar, doncs, a tota
dolenteria i a tota falsedat, a hipocresies, enveges i tota mena de maledicència, [2] com
infants tot just nats glatiu per la llet espiritual, pura, a fi que per ella creixeu en la
salvació, [3][3404] posat que hàgiu *gustat com és de bo el Senyor.*

[4] Acosteu-vos a ell, pedra viva, rebutjada pels homes, —2461→ però escollida
per Déu, honorada; [5] i també vosaltres, com pedres vivents, presteu-vos a l'edificació
d'una casa espiritual per formar un sacerdoci sant, a fi d'oferir sacrificis espirituals,
agradables a Déu, per Jesucrist. [6][3405] Per això, es troba a l'Escriptura: *He posat a Sió una*
pedra angular, escollida, honorada; i el qui cregui en ella no serà confós. [7][3406] Per a
vosaltres, doncs, els qui creieu, és l'honor. Però per als incrèduls, *la pedra que havien*
rebutjat els constructors ha esdevingut pedra angular, [8][3407] *pedra d'ensopec i roca*
d'escàndol. Hi ensopeguen perquè no obeeixen la Paraula; i és a això que han estat
destinats. [9][3408] Vosaltres, però, sou un *llinatge escollit, un sacerdoci reial, una nació*
santa, un poble adquirit per anunciar les meravelles d'aquell qui us ha cridat de les
tenebres a la seva llum admirable; [10][3409] vosaltres, que en altre temps *no éreu poble,* i ara
sou poble de Déu; vosaltres, que *no havíeu assolit misericòrdia, i ara beu assolit*
misericòrdia.

Obligacions dels cristians.— [11][3410] Estimats, us exhorto que com a *forasters i*
pelegrins us aparteu dels desigs carnals, que combaten contra l'ànima. [12] Tingueu enmig
dels pagans una manera de viure bona a fi que, en allò en què us calumnien com a
malfactors, quan vegin les vostres bones obres, glorifiquin Déu el dia de la visita[3411]. [13]
Subjecteu-vos a causa del Senyor[3412] a tota institució humana; sia al rei com a sobirà, [14]
sia als governants com a tramesos per ell per castigar els malfactors i aprovar els bons. [15]
Perquè la voluntat de Déu és que, fent el bé, feu callar els insensats que us desconeixen.
[16] Comporteu-vos, com a lliures, però no fent de la llibertat com un vel per a encobrir la
dolenteria, sinó com a servents de Déu. [17] Honoreu tothom, estimeu els germans, temeu
Déu, honoreu el rei. [18] Servents, estigueu subjectes als amos amb tot respecte, no
solament ala bons i afables, sinó també als durs. [19] Perquè té mèrit que un, per
consideració a Déu, suporti les vexacions que sofreix injustament. [20] ¿Quina glòria teniu,
si suporteu que us peguin, quan feu el mal? Però si, fent el bé, sofriu, i ho suporteu, —
2462→ això és un mèrit davant de Déu. [21] Perquè a això heu estat cridats, ja que també
el Crist va patir per vosaltres i us deixà exemple a fi que seguíssiu les seves petjades,
[22][3413] *ell, que no va cometre pecat ni es trobà engany a la seva boca;* [23] injuriat, no
tornava injúria; maltractat, no amenaçava; sinó que es confiava a aquell qui judica
justament; [24][3414] *ell, que ha portat els nostres pecats* en el seu cos damunt el patíbul a fi
que, morts als pecats, visquem per a la justícia; *amb la seva ferida heu estat guarits.*
[25][3415] Perquè éreu *esgarriats com ovelles,* però ara heu tornat al pastor i guardià de les
vostres ànimes.

3 Comportament en el matrimoni.— [1] Semblantment, vosaltres, mullers, estigueu subjectes als vostres marits, de manera que fins els qui no obeeixen la Paraula siguin guanyats, sense paraules, per la manera de viure de les mullers, [2] en observar la vostra vida casta, plena de respecte. [3] No fomenteu l'ornat exterior, consistent en cabells trenats, anelles d'or o en els vestits que us poseu, [4] sinó la persona interior, la del cor, consistent en la incorruptibilitat d'un esperit dolç i tranquil; això té valor davant de Déu. [5] Era així que les dones santes s'abillaven en altre temps, que esperaven en Déu, vivint submises als propis marits. [6] Així Sara obeïa Abraham i l'anomenava senyor. És d'ella que heu esdevingut filles, si obreu el bé sense témer cap mena de terror.

[7] Semblantment, vosaltres, marits, porteu amb seny la vida comuna tenint en compte que la muller és un vas més fràgil; tributeu-li honor, que també són cohereves de la gràcia de vida. Amb això, les vostres pregàries no seran impedides.

Comportament dels fidels en general.— [8] Finalment, tingueu tots vosaltres els mateixos sentiments, sigueu compassius, estimeu els germans, sigueu misericordiosos, humils, [9] no torneu mal per mal, ni injúria per injúria, sinó, al contrari, beneïu; que heu estat cridats a heretar la benedicció. [10][3416] *Perquè qui desitja la vida i vol veure dies feliços, que guardi la llengua del mal, i els llavis,* —2463→ *de parlar amb falsedat;* [11] *que es decanti del mal i faci el bé, que busqui la pau i la segueixi.* [12] *Perquè els ulls del Senyor miren els justos, i les seves orelles escolten les seves pregàries; però la faç del Senyor es fixa en els qui fan el mal.*

Comportament en la persecució.— [13] ¿I qui us podrà perjudicar, si sou zelosos del bé? [14][3417] I, si patiu per causa de la justícia, sortosos de vosaltres. *No tingueu cap por d'ells ni us en contorbeu,* [15] sinó *respecteu santament el Senyor* Crist en els vostres cors, sempre promptes a respondre a qualsevol qui us demani raó de l'esperança que hi ha entre vosaltres; [16] però amb dolcesa i respecte, tenint una bona consciència, a fi que en allò en què sou calumniats es vegin confosos els qui bescanten la vostra bona manera de viure en el Crist. [17] Perquè és millor de sofrir fent el bé, si aquesta és la voluntat de Déu, que no pas fent el mal.

El descens de Jesús als llimbs.— [18] També el Crist va morir una vegada a causa dels pecats, just pels injustos, a fi de portar-nos a Déu; mort en la carn, però vivificat en l'esperit. [19] És en aquest esperit que anà a predicar als esperits que estaven empresonats[3418], [20] a aquells qui un temps havien estat incrèduls, quan en els dies de Noè la paciència de Déu esperava, llavors de la construcció de l'arca, en la qual uns pocs, és a dir, vuit persones, foren salvades per l'aigua. [21] I allò que ara us salva a vosaltres és el baptisme, prefigurat aleshores; que no és pas deseiximent d'una impuresa carnal, sinó un compromís amb Déu d'una bona consciència, per la resurrecció de Jesucrist, [22] el qual, un cop pujat al cel, està a la dreta de Déu, després d'haver-li estat sotmesos els àngels, les dominacions i els poders.

4 Ruptura amb el pecat, a semblança del Crist. [1] Ja que el Crist, doncs, ha sofert en la carn, armeu-vos també vosaltres del mateix pensament: el qui ha sofert en la carn ha trencat amb el pecat[3419] [2] per viure el temps que resta passar en la carn, no pas segons les passions dels homes, sinó segons —2464→ la voluntat de Déu. [3] Ja és prou d'haver acomplert en el temps passat la voluntat dels pagans, anant rera de llibertinatges, passions, embriagueses, orgies, begudes i idolatries nefandes. [4] Per això, troben estrany

que vosaltres no corregueu amb ells en aquest desbordament de disbauxes, i us injurien.
5 Ja en donaran compte al qui està preparat a jutjar els vius i els morts. 6 És per això que
fins als morts ha estat anunciat el missatge joiós a fi que, jutjats segons els homes en la
carn, visquin segons Déu en l'esperit[3420].

L'adveniment del Crist, raó d'una vida santa.— 7 La fi de totes les coses és a
prop. Sigueu, doncs, assenyats i sobris, amb vista a l'oració. 8[3421] Abans de tot, tingueu
els uns amb els altres una caritat ardent, perquè *la caritat cobreix una multitud de*
pecats. 9 Practiqueu mútuament l'hospitalitat sense murmuració. 10 Cadascun, segons la
gràcia rebuda, distribuïu-la entre vosaltres com a bons administradors d'una múltiple
gràcia de Déu. 11 Si ningú parla, que sigui com si fossin paraules de Déu; si ningú
exerceix un ministeri, que sigui com per poder que ha rebut de Déu, a fi que en totes les
coses Déu sigui glorificat per Jesucrist, a qui pertany la glòria i el poder pels segles dels
segles. Amén.

Encara sobre l'actitud en la persecució.— 12 Estimats, no us sorprengueu de
l'incendi[3422] que s'ha abrandat enmig de vosaltres per provar-vos, com si us hagués
passat quelcom d'insòlit; 13 al contrari, alegreu-vos en tant que participeu en les sofrences
del Crist a fi que en la revelació de la seva glòria us alegreu plens de joia. 14 Si sou
ultratjats en nom del Crist, sortosos de vosaltres, perquè l'esperit de la glòria, que és
l'Esperit de Déu, reposa damunt vostre. 15 Que cap de vosaltres no hagi de sofrir per
homicida o lladre o malfactor o per ficar-se en allò que no li pertoca; 16 però, si és com a
cristià, que no se n'avergonyeixi, sinó que glorifiqui Déu per aquest nom. 17 Perquè és
temps de començar el judici per la casa de Déu[3423]. I, si comença per vosaltres, ¿quina
serà la fi dels qui no creuen el missatge joiós de Déu? 18[3424] I, si *el just* —2465→ *amb*
prou feines se salva, l'impiu, el pecador, on es presentarà? 19 Per tant, que els qui
sofreixen segons la voluntat de Déu, confiïn les seves ànimes al Creador fidel practicant
el bé.

5 Deures dels preveres 1 Exhorto, doncs, els preveres que hi ha en vosaltres, jo,
prevere també com ells, testimoni de les sofrences del Crist, i que haig de tenir part en
la glòria que s'ha de revelar: 2 pastureu el ramat de Déu que teniu amb vosaltres, no per
força, sinó de bon grat, segons Déu; no per un interès egoista, sinó generosament; 3 ni
com qui senyoreja damunt les seves possessions, sinó fent-vos models del ramat. 4 I
quan apareixerà el Pastor suprem rebreu la corona immarcescible de la glòria.

Recomanacions als fidels.— 5 Semblantment, vosaltres, joves, sotmeteu-vos als
preveres. I tots, els uns envers els altres, revestiu-vos d'humilitat, perquè *Déu resisteix*
als superbs i, en canvi, dóna gràcia als humils[3425]. 6 Humilieu-vos, doncs, sota la mà
poderosa de Déu a fi que us exalti al seu temps. 7[3426] *Descarregueu en ell tota*
preocupació vostra, perquè ell té cura de vosaltres. 8 Sigueu sobris; vetlleu. El vostre
adversari, el diable, com un lleó que rugeix, ronda cercant qui engolir; 9 resistiu-li, ferms
en la fe, sabent que els mateixos sofriments, els han de suportar tots els vostres germans
que hi ha al món. 10 I quan haureu sofert una mica, el Déu de tota gràcia, que us ha cridat
en el Crist a la seva glòria, acabarà l'obra, us afermarà, us enfortirà i us farà estables. 11 A
ell el poder pels segles dels segles. Amén.

Conclusió.— 12 Per mitjà de Silvà[3427], germà fidel, segons crec, us he escrit
breument per exhortar-vos i donar testimoniatge que aquesta és la veritable gràcia de
Déu. Manteniu-vos-hi. 13 Us saluda la qui està a Babilònia[3428], igualment elegida, i Marc,

el meu fill[3429]. 14 Saludeu-vos mútuament amb una besada de caritat. Pau a tots vosaltres, els qui esteu en el Crist!

—2466→

Segona epístola de Sant Pere (2Pe. 1,1 - 3,18)[3430]

1 Adreça i salutació.— 7 Simeó Pere, servent i apòstol de Jesucrist, a aquells qui han obtingut una fe igualment preciosa que la nostra en la justícia del nostre Déu i Salvador Jesucrist: 2[3431] que us siguin donades abundosament gràcia i pau en el coneixement de Déu i de Jesús, Senyor nostre.

La vocació cristiana.— 3 Perquè la seva potència divina ens ha donat tot allò que és necessari a la vida i a la pietat, mitjançant el coneixement d'aquell qui ens ha cridat per la seva glòria i la seva virtut. 4 Per elles, ens han estat donades les precioses i molt grans promeses a fi que per elles esdevingueu participants de la naturalesa divina[3432] i fugiu de la corrupció que hi ha al món, en la concupiscència.

5 Per això mateix, aportant tot l'esforç, afegiu a la vostra fe la bondat, a la bondat el coneixement, 6 al coneixement la continència, a la continència la paciència, a la paciència la pietat, 7 a la pietat l'amor fratern, a l'amor fratern la caritat. 8 Perquè, si aquestes virtuts es troben i abunden en vosaltres, no us deixaran inactius ni sense fruit en el coneixement de nostre Senyor Jesucrist. 9 Ara, aquell qui no les posseeix és cec, és curt de vista, oblida que havia estat purificat dels seus antics pecats.

10 Per això, germans, esforceu-vos més encara perquè siguin confirmades la vostra vocació i la vostra elecció; perquè, si feu això, no ensopegareu mai. 11 I així us serà donada liberalment l'entrada a l'etern reialme del nostre Senyor i Salvador Jesucrist.

Fonament de l'esperança cristiana.— 12[3433] És per això que procuraré de recordar-vos sempre aquestes coses, encara que les sapigueu i sigueu afermats en la veritat que posseïu. 13 Però em penso que és just, mentre estic en aquesta tenda[3434], que us desvetlli amb admonicions, 14 sabent que ben aviat m'hauré de desprendre de la meva —2467→ tenda, tal com nostre Senyor Jesucrist m'ho va fer conèixer. 15 Però m'esforçaré perquè sempre, fins i tot després de la meva partença, pugueu fer memòria d'aquestes coses.

16 Perquè no és pas seguint faules enganyoses que us hem fet conèixer el poder i la vinguda de nostre Senyor Jesucrist, sinó després d'haver contemplat amb els nostres ulls la seva majestat, 17[3435] quan rebé de Déu Pare honor i glòria, i li vingué aquella veu de la glòria majestuosa: *Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui tinc posada la meva complaença.* 18 I aquesta veu, la vam sentir que venia del cel, quan érem amb ell a la muntanya santa. 19 I així tenim més ferma la paraula profètica, a la qual feu bé d'atendre com a un llum que brilla en un indret obscur, fins que el dia apunti i l'estel del matí s'aixequi en els vostres cors. 20 Abans de tot sapigueu que cap profecia de l'Escriptura no és objecte d'interpretació personal[3436]. 21 Perquè no ha estat mai per una voluntat humana que ha vingut la profecia, sinó que ha estat enduts per l'Esperit Sant que els homes han parlat de part de Déu[3437].

2 Els falsos mestres són un perill per als fidels[3438].— 1 És veritat que hi hagué també falsos profetes entre el poble, com també hi haurà entre vosaltres falsos mestres que introduiran sectes pernicioses i, negant el Senyor que els ha rescatats, s'atrauran sobre ells mateixos una prompta perdició. 2 Molts seguiran les seves disbauxes; i per culpa d'ells es dirà mal del camí de la veritat; 3 per cobdícia trafiquejaran amb vosaltres valent-se de paraules enganyoses. Ja fa temps que la condemnació d'aquests no està inactiva, ni dorm la seva perdició.

Exemples de càstigs divins.— 4 Perquè, si Déu no perdonà els àngels que pecaren, sinó que els lliurà als abismes tenebrosos del Tàrtar, on els guarda per al judici; 5 si no perdonà el món antic, sinó que preservà només vuit persones, la vuitena de les quals era Noè, missatger de justícia, quan féu baixar el diluvi sobre un món d'impius; 6 si condemnà —2468→ a la destrucció i reduí a cendres les ciutats de Sodoma i Gomorra, com a exemple per als impius del futur; 7 si, en canvi, alliberà el just Lot, oprimit per la conducta disbauxada dels desenfrenats 8 —ja que el just, vivint enmig d'ells, tenia torturada la seva ànima recta, dia rera dia, per les obres que veia i sentia—, 9 és que el Senyor sap alliberar de la prova els piadosos, però sap guardar els dolents fins al dia del judici, per castigar-los, 10 sobretot aquells qui van darrera la carn, atrets per una concupiscència impura, i menyspreen la dignitat del Senyor. Audaços, superbs, no temen d'injuriar les glòries, 11 mentre que els àngels, superiors en força i en poder, no porten contra elles davant del Senyor cap sentència injuriosa.

Descripció dels falsos mestres.— 12 Aquests, però, com animals irracionals que naturalment vénen al món per ser agafats i destruïts, ja que injurien allò que no saben, seran destruïts en la seva destrucció. 13 Sofriran un càstig com a recompensa de la injustícia. Tenen per plaer les delícies d'un dia, homes impurs i viciosos que, quan banquetegen justament amb vosaltres, es rabegen en els seus àpats de germanor. 14 Tenen els ulls plens de dona adúltera[3439] i insaciables de pecat; sedueixen les ànimes febles; tenen el cor avesat a la cobdícia, dignes de maledicció! 15 Deixant el camí recte, es van desviar per seguir el camí de Balaam, fill de Bosor, que volgué una paga d'iniquitat. 16 Però fou reprès per la seva malifeta: un ase incapaç de parlar parlà amb veu humana, reprimí la niciesa del profeta. 17 Aquests són fonts sense aigua i núvols enduts per un vent impetuós, i els és reservada la foscor de les tenebres. 18 Proferint discursos inflats de no-res, sedueixen amb les passions de la carn, amb disbauxes, els qui s'aparten de les paraules de veritat i els qui viuen en l'error[3440]. 19 Els prometen la llibertat, ells que són esclaus de la corrupció! Perquè cadascú és esclau d'aquell pel qual és vençut.

El gran mal de la recaiguda.— 20 Si, doncs, després d'haver fugit de les corrupcions —2469→ del món pel coneixement del Senyor i Salvador Jesucrist, tornant-s'hi a lligar, se'n deixen vèncer, el seu estat esdevé pitjor que el primer[3441]. 21 Ja que més els valia de no haver conegut el camí de la justícia, que no pas, després de conèixer-lo, fer-se enrera del sant manament que els havia estat donat. 22 Els ha passat allò que diu amb encert el proverbi: *El gos ha tornat al seu vòmit,* i «la truja, tot just rentada, ha tornat a rebolcar-se en el llot»[3442].

3 Exhortació amb vista a l'adveniment del Senyor.— 1 Estimats, aquesta és ja la segona carta que us escric. En l'una i en l'altra desvetllo amb admonicions el vostre ànim sincer[3443], 2[3444] a fi que us recordeu de les paraules predites pels sants profetes i del manament dels vostres apòstols, el del Senyor i Salvador.

Certesa de la vinguda del Senyor.— 3[3445] Abans de tot, sapigueu que els darrers
dies vindran mofetes amb engany, gent que viuen segons les pròpies passions, 4 i diran:
«¿On és la promesa de la seva vinguda? Perquè d'ençà que els pares s'adormiren tot està
igual que al començament de la creació».

5 Ignoren voluntàriament que el cel existia ja de fa molt temps, com també la terra,
sortida de l'aigua, se sosté enmig de l'aigua, per la paraula de Déu[3446]; 6 per això, el món
d'aleshores va desaparèixer negat en aigua. 7 Però el cel i la terra d'ara són reservats per
la mateixa paraula, que els guarda per al foc fins al dia del judici i de l'extermini dels
homes impius.

8[3447] Una sola cosa, però, no heu d'ignorar, estimats: que per al Senyor un dia és
com mil anys, i *mil anys, com un dia.* 9 El Senyor no retarda el compliment de la
promesa, com alguns creuen que ho fa, sinó que pren paciència amb vosaltres, i no vol
que ningú es perdi, sinó que tothom arribi a convertir-se. 10 Però el dia del Senyor vindrà
com un lladre; aquell dia el cel passarà amb estrèpit, i els elements abrandats es
dissoldran; i la terra amb les obres que conté serà consumida.

Comportament davant la vinguda del Senyor.— 11 Ja —2470→ que totes
aquestes coses així s'han de dissoldre, com convé que vosaltres persevereu en santes
maneres de viure i en obres de pietat, 12 esperant i apressant la vinguda del dia de Déu,
pel qual el cel inflamat es dissoldrà, i els elements abrandats es fondran!

13 Però nosaltres esperem, segons la seva promesa, un cel nou i una terra nova[3448],
on farà estada la justícia. 14 Per això, estimats, en aquesta espera, esforceu-vos a ser
trobats per ell immaculats i irreprotxables en la pau; 15 i considereu la paciència de
nostre Senyor com una intenció de salvar-nos, tal com us ho ha escrit l'estimat germà
nostre Pau, segons la saviesa que li ha estat donada, 16 com ho fa en totes les cartes en
què parla d'aquestes coses. En elles es troben punts difícils de comprendre que els
indòcils i els inquiets tergiversen, com fan també amb les altres Escriptures, per a la
pròpia perdició.

Darrera exhortació i doxologia.— 17 Vosaltres, doncs, estimats, sabent-ho per
endavant, vigileu de no decaure de la vostra fermesa, enduts per l'error dels qui viuen
sense llei. 18 Sinó creixeu en gràcia i coneixement del nostre Senyor i Salvador Jesucrist.

A ell, la glòria ara i fins al dia de l'eternitat.

Primera epístola de Sant Joan (1Jo. 1,1 - 5,21)[3449]

1 Pròleg: testimoniatge de Joan.— 1 Allò que era des del començament, allò que
hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem contemplat, allò que les nostres
mans han palpat referent a la Paraula de la vida 2 —perquè la vida s'ha manifestat, i
l'hem vista i en donem testimoniatge i us anunciem la vida eterna, la que era prop del
Pare i se'ns ha aparegut—, 3 allò que hem vist i sentit, us ho anunciem també a vosaltres
a fi que també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres[3450]. I la nostra comunió és amb

el Pare i amb el seu Fill Jesucrist. 4 I us escrivim aquestes coses a fi que —2471→ la nostra joia sigui plena.

Déu és llum.— 5 El missatge que hem sentit d'ell i que us anunciem és que Déu és llum i en ell no hi ha tenebres de cap mena. 6 Si diem que tenim comunió amb ell, però caminem en les tenebres, mentim i no practiquem la veritat. 7 Ara, si caminem en la llum, com que ell està en la llum, tenim comunió els uns amb els altres, i la sang de Jesús, el seu Fill, ens purifica de tot pecat.

El reconeixement del pecat n'obté el perdó.— 8 Si diem que no tenim pecat, ens enganyem a nosaltres mateixos, i la veritat no està en nosaltres. 9 Si confessem els nostres pecats, és fidel i just per a perdonar-nos els pecats i purificar-nos de tota injustícia. 10 Si diem que no hem pecat, el tenim per mentider, i la seva paraula no està en nosaltres[3451].

2 1 Fillets meus, us escric això perquè no pequeu. Però, si algú pecava, tenim un intercessor prop del Pare, Jesucrist, just; 2 ell és propiciació pels nostres pecats, no solament pels nostres, sinó també pels de tot el món.

La comunió amb Déu. 3 Sabem que l'hem conegut, si guardem els seus manaments. 4 El qui diu: «Jo el conec», però no guarda els seus manaments, és un mentider, i la veritat no està en ell. 5 Però el qui guarda la seva paraula, és en ell que veritablement l'amor de Déu és perfecte. En això coneixem que estem en ell. 6 El qui diu que està en ell ha de comportar-se talment com ell es comportà.

L'odi és tenebra; la caritat és llum.— 7 Estimats, no us escric un manament nou, sinó un manament vell, que vosaltres heu rebut des del començament[3452]. Aquest manament vell és la paraula que heu sentit. 8 D'altra banda, us escric un manament nou, que és veritable en ell i en vosaltres: ja que la tenebra s'ha esvaït i la veritable llum[3453] ja resplendeix. 9 El qui diu que està en la llum, i odia el seu germà, encara està en la tenebra. 10 El qui estima el seu germà resta en la llum, i no hi ha res que el faci ensopegar. —2472→ 11 Però el qui odia el seu germà està en la tenebra i camina en la tenebra, i no sap on va; perquè la tenebra li ha encegat els ulls.

Missatge joiós als fidels. 12 Us escric, fillets, perquè us són perdonats els pecats a causa del seu nom. 13 Us escric, pares, perquè heu conegut aquell qui és des del començament. Us escric, joves, perquè heu vençut el Maligne. 14 Us he escrit, nois, perquè heu conegut el Pare. Us he escrit, pares, perquè heu conegut el qui és des del començament. Us he escrit, joves, perquè sou forts i la paraula de Déu persevera en vosaltres, i heu vençut el Maligne.

Cal fugir de l'amor del món.— 15 No estimeu el món, ni allò que hi ha en el món. Si algú estima el món, l'amor del Pare no està en ell; 16 perquè tot allò que hi ha en el món —la concupiscència de la carn, la concupiscència dels ulls i l'ostentació de la riquesa— no ve del Pare, sinó que ve del món. 17 I el món passa, junt amb la seva concupiscència; però el qui fa la voluntat de Déu resta per sempre.

Els anticrists.— 18 Fillets, som a la darrera hora; heu sentit que ve un anticrist, i ara molts s'han tornat anticrists; d'on coneixem que som a la darrera hora[3454]. 19 Han sortit d'entre els nostres, però no eren dels nostres; perquè, si haguessin estat dels nostres,

haurien restat amb nosaltres. Però ha passat perquè fos evident que no tots són dels nostres. [20] Vosaltres, en canvi, teniu una unció[3455] que ve del Sant, i sabeu totes les coses. [21] Us he escrit, no pas perquè no conegueu la veritat, sinó perquè la coneixeu, i perquè cap mentida no prové de la veritat. [22] ¿Qui és el mentider, sinó aquell qui nega que Jesús és el Crist? Aquest és l'Anticrist, que nega el Pare i el Fill. [23] Qualsevol qui nega el Fill tampoc no té el Pare; el qui confessa el Fill també té el Pare. [24] Quant a vosaltres, que perduri en vosaltres allò que heu sentit des del començament[3456]; si en vosaltres perdura allò que heu sentit des del començament, també vosaltres perdurareu —2473→ en el Fill i en el Pare. [25] I la promesa que ell ens ha fet és la vida eterna. [26] Us he escrit això sobre els qui us volen enganyar. [27] Quant a vosaltres, la unció que heu rebut d'ell perdura en vosaltres, i no teniu necessitat que ningú us ensenyi; més aviat, tal com la seva unció us instrueix en totes les coses, ella que és verídica i no és mentidera, tal com us ensenyà, doncs, persevereu en ell. [28] I ara, fillets, persevereu en ell a fi que, quan aparegui, tinguem confiança i no siguem confosos per ell a l'hora de la seva vinguda. [29] Si sabeu que és just, reconeixeu que també tot el qui practica la justícia ha nascut d'ell.

3 La filiació divina[3457].— [1] Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare, que siguem anomenats fills de Déu, i, de fet, ho som! Per això el món no ens reconeix; perquè no l'ha reconegut a ell. [2] Estimats, ara som fills de Déu, i encara no s'ha manifestat allò que serem. Sabem que quan es manifesti serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és[3458].

El pecat, obstacle per a pertànyer a Déu.— [3] I tot aquell qui té aquesta esperança en ell es purifica, així com ell és pur. [4] Tot aquell qui comet el pecat comet també una violació de la llei, ja que el pecat és violació de la llei. [5] I vosaltres sabeu que ell s'ha manifestat a fi de prendre sobre seu els pecats, i en ell no hi ha pecat. [6] Tot aquell qui està en ell no peca[3459]; tot aquell qui peca no l'ha vist ni l'ha conegut. [7] Fillets, que ningú no us enganyi; el qui practica la justícia és just, tal com ell és just. [8] Qui comet el pecat és del diable; perquè des del començament el diable peca. És per això que s'ha manifestat el Fill de Déu: per destruir les obres del diable. [9] Tot aquell qui ha nascut de Déu no comet pecat, perquè la semença de Déu[3460] resta en ell; i no pot pecar, perquè ha nascut de Déu. [10] En això són reconeguts els fills de Déu i els fills del diable: tot aquell qui no practica la justícia no és de Déu, ni tampoc el qui no estima el seu germà.

La guarda dels manaments, garantia de la filiació.— —2474→ [11] Perquè el missatge que heu sentit des del començament és aquest: que ens estimem els uns als altres; [12] no pas com Caín[3461] —que era del Maligne i matà el seu germà—. ¿I per què el matà? Perquè les seves obres eren dolentes, mentre que les del seu germà eren justes. [13] No us estranyeu, germans, si el món us odia. [14] Nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida, perquè estimem els germans. El qui no estima es queda en la mort. [15] Tot aquell qui odia el seu germà és homicida, i ja sabeu que cap homicida no té en ell vida eterna permanent. [16] L'amor, l'hem conegut en això: que ell donà la vida per nosaltres; i nosaltres també hem de donar la vida pels germans. [17] Si un que posseeix béns del món veu el seu germà que té necessitat i li clou les entranyes, ¿com pot estar en ell l'amor de Déu? [18] Fillets, no estimem només de paraula o amb la llengua, sinó amb obres i de veritat. [19] En això coneixerem que som de la veritat[3462], i davant d'ell tranquil·litzarem els nostres cors. [20] Perquè, si el cor ens acusa, pensem que Déu és més gran que el nostre cor i coneix totes les coses. [21] Estimats, si el cor no ens acusa, tenim confiança davant Déu, [22] i allò que li demanem, ho rebem d'ell, perquè guardem els seus manaments i fem

allò que li és agradable. [23] I el seu manament és aquest: que creguem en el nom del seu
Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres, d'acord amb el manament que ens ha
donat. [24] El qui guarda els seus manaments, està en ell, i ell en aquest. En això coneixem
que ell està en nosaltres: per l'Esperit que ens ha donat.

4 Esperit de veritat i esperit d'error.— [1] Estimats, no us fieu de tot esperit; més
aviat proveu els esperits si són de Déu; perquè molts falsos profetes han aparegut en el
món[3463]. [2] Reconeixeu l'esperit de Déu en això: tot esperit que confessa que Jesucrist ha
vingut en la carn és de Déu; [3] i tot esperit que no confessa Jesús no és de Déu: és
l'esperit de l'Anticrist, de qui heu sentit dir que ve, i ara ja és al món[3464]. [4] Vosaltres,
fillets, sou de Déu, i els heu —2475→ vençuts; perquè el qui està en vosaltres és més
gran que aquell qui està en el món. [5] Ells són del món; per això, parlen inspirats pel
món, i el món els escolta. [6] Nosaltres som de Déu; el qui coneix Déu ens escolta; el qui
no és de Déu no ens escolta. En això coneixem l'esperit de la veritat i l'esperit de l'error.

Déu és amor.— [7] Estimats, estimem-nos mútuament, perquè l'amor ve de Déu, i tot
aquell qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu. [8] El qui no estima no coneix Déu,
perquè Déu és amor. [9] L'amor de Déu envers nosaltres s'ha manifestat en això: que Déu
ha enviat el seu Fill unigènit al món a fi que visquem per ell. [10] En això consisteix
l'amor: no som nosaltres qui hem estimat Déu, sinó que és ell qui ha estat el primer
d'estimar-nos i ha enviat el seu Fill com a propiciació pels nostres pecats. [11] Estimats, si
Déu ens ha estimat tant, també nosaltres hem d'estimar-nos mútuament. [12] Ningú no ha
contemplat mai Déu[3465]; si ens estimem mútuament, Déu està en nosaltres, i el seu amor
ha atès en nosaltres la seva perfecció. [13] En això coneixem que estem en ell, i ell, en
nosaltres: que ens ha donat del seu Esperit[3466]. [14] I nosaltres hem vist, i en donem
testimoniatge, que el Pare ha enviat el Fill com a Salvador del món. [15] El qui confessa
que Jesús és el Fill de Déu, Déu està en ell, i ell, en Déu. [16] I nosaltres hem conegut
l'amor que Déu té envers nosaltres, i hi hem cregut. Déu és amor, i el qui està en l'amor
està en Déu, i Déu està en ell. [17] L'amor envers nosaltres ateny la seva perfecció en el fet
que puguem tenir confiança en el dia del judici; perquè tal com ell és, som també
nosaltres en aquest món. [18] En l'amor no hi ha temor, sinó que l'amor perfecte fa fora el
temor; perquè el temor suposa un càstig, i aquell qui tem no és perfecte en l'amor. [19]
Nosaltres, estimem, ja que ell ens ha estimat primer. [20] Si un diu: «Estimo Déu», i odia el
seu germà, és un mentider. Perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot pas
estimar Déu, que no veu. [21] I tenim d'ell aquest manament: —2476→ el qui estima
Déu, que estimi també el seu germà.

5 La fe ens fa fills de Déu.— [1] Tot aquell qui creu que Jesús és el Crist ha nascut
de Déu[3467]; i tothom qui estima el qui ha engendrat estima el qui ha estat engendrat per
ell. [2] Coneixem que estimem els fills de Déu quan estimem Déu i complim els seus
manaments. [3] Ja que l'amor de Déu consisteix en això: que complim els seus
manaments; i els seus manaments no són pas feixucs; [4] perquè tot allò que ha nascut de
Déu venç el món. I la victòria que ha vingut el món és la nostra fe.

El testimoniatge de Déu. [5] ¿Qui és vencedor del món sinó el qui creu que Jesús és
el Fill de Déu? [6] Ell és el qui ha vingut per l'aigua i per la sang, Jesucrist[3468]. No pas en
l'aigua solament, sinó en l'aigua i en la sang. I l'Esperit és el qui dóna testimoniatge,
perquè l'Esperit és la veritat. [7] Són tres, en efecte, els qui testifiquen[3469]: [8] l'Esperit,
l'aigua i la sang, i tots tres tenen un sol fi. [9] Si acceptem el testimoniatge dels homes, el

testimoniatge de Déu és més gran, i el testimoniatge de Déu és que ha testificat del seu Fill. [10] Qui creu en el Fill de Déu té el testimoniatge en ell. Qui no creu en Déu fa d'ell un mentider, perquè no ha cregut el testimoniatge que Déu ha donat del seu Fill. [11] I el testimoniatge és aquest: Déu ens ha donat la vida eterna, i aquesta vida està en el seu Fill. [12] El qui té el Fill té la vida; el qui no té el Fill de Déu no té la vida.

Finalitat de l'escrit.— [13] Us he escrit aquestes coses a fi que sapigueu que els qui creieu en el nom del Fill de Déu teniu vida eterna.

Quelcom sobre l'oració. [14] I la confiança que tenim envers ell és que, si demanem alguna cosa segons la seva voluntat, ens escolta. [15] I, si sabem que ens escolta en allò que li demanem, sabem que obtenim allò que li hem demanat. [16] Si un veu que el seu germà fa un pecat que no porta a la mort, que demani, i li donarà vida. Això per a aquells qui han pecat sense arribar a la mort. Hi ha un pecat que porta a —2477→ la mort[3470]; no és pas per aquest que dic que pregueu. [17] Tota dolenteria és pecat; hi ha pecat, però, que no porta a la mort.

Resum.— [18] Sabem que tot el qui ha estat engendrat per Déu no peca, sinó que l'Engendrat de Déu el guarda, i el Maligne no el pot tocar. [19] Sabem que som de Déu, i que el món sencer està sota el poder del Maligne[3471]. [20] Però també sabem que el Fill de Déu ha vingut i ens ha donat intel·ligència a fi que coneguem el Veritable. I nosaltres estem en el Veritable, en el seu Fill Jesucrist. Aquest és el veritable Déu i la vida eterna.

[21] Fillets, guardeu-vos dels ídols...

Segona epístola de Sant Joan (2Jo. 1 - 13)[3472]

Salutació.— [1] L'ancià a l'electa[3473] senyora i als seus fills, que jo estimo en veritat, i no pas jo solament, sinó tots els qui han conegut la veritat, [2] —a causa de la veritat[3474] que està en nosaltres i que estarà amb nosaltres per sempre—. [3] Amb nosaltres hi haurà gràcia, bondat, pau de part de Déu Pare i de part de Jesucrist, el Fill del Pare, en veritat i amor.

La via de l'amor.— [4] M'he alegrat molt d'haver trobat alguns dels teus fills que es comporten segons la veritat[3475], d'acord amb el manament que rebérem de part del Pare. [5] I ara, senyora —no pas com si t'escrivís un manament nou, sinó el mateix que teníem des del principi—, et demano que ens estimem els uns als altres. [6] L'amor és que ens comportem d'acord amb els seus manaments; aquest és el manament, tal com ho heu sentit des del principi a fi que us comporteu segons ell.

La via de la fe.— [7] Perquè han sortit en el món molts seductors, que no reconeixen que Jesucrist ha vingut en la carn. Aquest és el seductor i l'Anticrist[3476]. [8] Vigileu-vos a vosaltres mateixos a fi que no perdeu el fruit del nostre treball, —2478→ sinó que en rebeu una bona recompensa. [9] Tot el qui s'excedeix i no persever a en la doctrina del Crist no posseeix Déu. Qui persevera en la doctrina posseeix el Pare i el Fill. [10] Si algú ve a vosaltres i no duu aquesta doctrina, no el rebeu pas a casa vostra ni el saludeu; [11] perquè el qui el saluda, s'associa a les seves obres dolentes.

Comiat.— [12] Tot i que tinc moltes coses per a escriure-us, no ho he volgut fer amb paper i tinta, ja que espero venir a vosaltres i parlar cara a cara per què la nostra alegria sigui completa.

[13] Els fills de la teva germana electa et saluden.

Tercera epístola de Sant Joan (3Jo. 1 - 15)

Salutació.— [1] L'ancià, a l'estimat Caius[3477], que jo estimo en veritat. [2] Estimat, desitjo que prosperis en tot i que et trobis bé, talment com prospera la teva ànima.

Elogi de Caius.— [3] M'he alegrat molt que vinguessin els germans i donessin testimoniatge de la teva veritat, de com et comportes segons la veritat. [4] Res no em dóna més gran joia, que sentir dir que els meus fills es comporten segons la veritat. [5] Estimat, et portes fidelment fent el que fas pels germans, i més, si són estrangers. [6] Ells han donat testimoniatge de la teva caritat, davant de l'església. Faràs bé de proveir-los per al viatge d'una manera digna de Déu; [7] perquè és pel Nom que ells s'han posat en camí, sense rebre res dels pagans. [8] A nosaltres, doncs, ens toca d'acollir uns tals homes a fi de ser cooperadors de la veritat.

Conducta pèssima de Diotrefes.— [9] He escrit alguna cosa a l'església; però Diotrefes, gelós de la seva primacia, no ens admet pas. [10] Per això, si vinc, li retrauré les obres que fa; amb paraules dolentes ens escarneix i, no content d'això, no admet els germans, i als qui ho volen fer, els ho impedeix i els treu de l'església. —2479→ [11] Estimat, no imitis el mal, sinó el bé; el qui fa el bé és de Déu; el qui fa el mal no ha vist Déu.

Elogi de Demetri.— [12] Tothom dóna testimoniatge a favor de Demetri, fins la mateixa veritat. També nosaltres en donem testimoniatge, i tu saps que el nostre testimoniatge és veritable.

Comiat.— [13] Tindria moltes coses per a escriure't, però no vull escriure't amb tinta i ploma, [14] ja que espero veure't aviat, i parlarem cara a cara. [15] Que la pau sigui amb tu. Els amics et saluden. Saluda els amics, cadascun pel seu nom.

Epístola de Sant Judes (Jud. 1 - 25)[3478]

Salutació.— [1] Judes, servent de Jesucrist, germà de Jaume, als cridats, estimats per Déu Pare i guardats per Jesucrist: [2][3479] que us siguin atorgades abundosament bondat, pau i caritat.

Motiu de l'epístola.— [3] Estimats, jo que tenia un gran desig d'escriure-us sobre la nostra salvació comuna, m'he vist obligat a escriure-us exhortant-vos a combatre per la fe que ha estat donada als sants una vegada per sempre. [4][3480] Perquè s'han introduït

alguns homes, que ja fa temps que han estat designats amb aquesta sentència: impius, que trasmuden la gràcia del nostre Déu en llibertinatge i neguen l'únic Amo i Senyor nostre, Jesucrist.

Casos de prevaricació i els seus càstigs.— 5[3481] Us vull recordar a vosaltres, que ho heu après tot d'una vegada per sempre, que el Senyor, després d'haver salvat el poble de la terra d'Egipte, féu perdre els qui no creien; 6 i que els àngels que no conservaren la pròpia dignitat, sinó que deixaren la pròpia mansió, els té guardats amb lligams eterns, al fons de les tenebres, per al judici del gran dia[3482]. 7[3483] Així també Sodoma i Gomorra i les ciutats del seu entorn, que, de la mateix —2480→ a manera que ells, fornicaren i anaren darrera la carn d'altres, són proposades com a exemple i sofreixen la pena d'un foc etern. 8 Semblantment, també aquests somiadors maculen la carn, menyspreen la dignitat del Senyor, injurien les glòries[3484]. 9 L'arcàngel Miquel, però, quan pledejava amb el diable[3485] i disputava sobre el cos de Moisès, no s'atreví a donar contra ell una sentència injuriosa, sinó que digué: «Que el Senyor et reprengui».

Descripció dels impius. 10[3486] Aquests, però, injurien allò que no saben, i es perden en les coses que coneixen per instint, com les bèsties sense raó. 11[3487] Ai d'ells! Perquè han seguit pel camí de Caín, s'han deixat anar, seduïts per la paga de Balaam, i s'han perdut amb la revolta de Coré. 12 Aquests són els esculls en els vostres àpats de germanor; banquetegen sense vergonya peixant-se a ells mateixos; núvols sense aigua, enduts pels vents; arbres de tardor, sense fruits, dues vegades morts[3488], desarrelats; 13 ones encrespades de la mar, que escumegen la pròpia vergonya; astres errants, a qui és reservada la foscor de les tenebres per sempre. 14 D'ells ja profetitzà Henoc[3489], el setè després d'Adam, quan digué: «El Senyor ha vingut amb les seves santes miríades 15 a fer un judici contra tothom, a reprendre tots els impius per totes les obres d'impietat que han comès, i per totes les paraules dures que els pecadors impius han proferit contra ell». 16[3490] Són murmuradors queixosos, que van darrera les pròpies passions, i la seva boca diu paraules inflades; adulen les persones per interès.

Recomanacions: caritat, unitat i zel.— 17[3491] Però vosaltres, estimats, recordeu-vos d'allò que van predir els apòstols de nostre Senyor Jesucrist 18[3492] quan us deien: «A la fi del temps hi haurà mofetes que viuran segons les seves passions impius». 19 Són els qui causen divisions; homes de vida animal que no tenen esperit. 20 Vosaltres, però, estimats, edificant-vos damunt la vostra fe santíssima, pregant en l'Esperit Sant, 21 manteniu-vos —2481→ en l'amor de Déu i espereu la bondat de nostre Senyor Jesucrist que duu a la vida eterna. 22 Els qui vacil·len, mireu de convèncer-los, 23 salveu-los arrencant-los del foc; dels altres, apiadeu-vos-en amb temor odiant fins la túnica maculada per la carn.

Doxologia.— 24 Al qui pot guardar-vos d'ensopegar i presentar-vos íntegres, exultants, davant la seva glòria, 25 a l'únic Déu, salvador nostre per Jesucrist nostre Senyor, glòria, majestat, força i poder abans de tot el temps, ara i en tots els temps. Amén.

Apocalipsi (Ap. 1,1 - 22,21)[3493]

Introducció (Ap. 1,1 - 1,8)

1 Títol del llibre.— [1] Revelació de Jesucrist, que Déu li donà per mostrar als seus
servents[3494] *les coses que han de passar* de pressa, i que per ministeri del seu àngel
envià a fer-la conèixer al seu servent Joan, [2] el qual testificà la paraula de Déu i el
testimoniatge de Jesucrist, tot el que havia vist. [3] Feliç el qui llegeix i feliços els qui
escolten les paraules d'aquesta profecia i guarden les coses que hi ha escrites, perquè el
temps és a la vora.

Adreça a les esglésies de l'Àsia.— [4] Joan a les set esglésies que hi ha a l'Àsia:
gràcia i pau a vosaltres de part d'EL QUI ÉS, EL QUI ERA I EL QUI VE[3495], i de part
dels set esperits[3496] que estan davant del seu setial, [5][3497] i de part de Jesucrist, el
testimoni fidel, la primícia d'entre els morts i *el príncep dels reis de la terra.* Al qui ens
estima i ens deslliga dels nostres pecats amb la seva sang [6] i ens va *fer un reialme i*
sacerdots per al Déu i Pare seu[3498], a ell la glòria i el poder pels segles dels segles.
Amén.

[7][3499] Heus aquí que *ve amb els núvols,* i *el veurà* tot ull, fins aquells qui *el van*
traspassar, i *sobre* ell es planyeran tot es les tribus de la terra. Sí, amén. [8] Jo sóc —
2482→ l'Alfa i l'Omega[3500], diu *el Senyor Déu,* EL QUI ÉS, EL QUI ERA I EL QUI
VE, *el Totpoderós.*

Jesús vetlla sobre les esglésies (Ap. 1,9 - 3,22)

Aparició.— [9] Jo, Joan, el vostre germà i participant en la tribulació, el reialme i la
paciència en Jesús, vaig anar a raure a l'illa anomenada Patmos per causa de la paraula
de Déu i del testimoniatge de Jesús[3501]. [10] Vaig trobar-me endut per la inspiració de
l'Esperit un diumenge, i vaig sentir darrera meu una veu forta, com de trompeta, [11] que
deia: «El que veus, escriu-ho en un llibret i envia-ho a les set esglésies: a Efès, a
Esmirna, a Pérgam, a Tiatira, a Sardis, a Filadèlfia i a Laodicea»[3502]. [12] Vaig girar-me per
veure la veu que em parlava i, havent-me girat, vaig veure set lampadaris d'or[3503] [13][3504] i,
enmig dels lampadaris, *un que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica talar i*
cenyit sota les aixelles *amb un cenyidor d'or;* [14][3505] *el seu cap i els seus cabells eren*
blancs igual que la llana blanca com neu; els seus ulls, com una flama de foc; [15][3506] *els*
seus peus, semblants a l'oricalc arroentat a la fornal; *la seva veu, com la veu de grans*
onades. [16] Tenia a la mà dreta set estrelles, i de la boca li sortia una espasa esmolada de
dos talls[3507]; el seu aspecte era com el sol quan resplendeix amb tot el seu esclat. [17][3508]
En veure'l, vaig caure als seus peus com mort; però ell em posà la seva dreta al damunt
dient: «No temis; *jo sóc el Primer i el Darrer,* [18] i el qui viu; vaig estar mort, però ara
visc pels segles dels segles, i tinc les claus de la mort i del seu Reialme[3509]. [19][3510] Escriu,
doncs, les coses que has vist, les que són i *les que han de passar* després d'aquestes. [20]
Quant al misteri de les set estrelles que has vist a la meva mà dreta i els set lampadaris

d'or: les set estrelles són àngels de les set esglésies[3511], i els set lampadaris són set esglésies.

2 Missatges[3512]: a l'àngel d'Efès.— [1] A l'àngel de l'església que hi ha a Efès escriu: «Això diu el qui —2483→ té les set estrelles a la mà dreta, el qui es passeja enmig dels set lampadaris d'or: [2] conec les teves obres, les teves penalitats i la teva paciència, i que no pots suportar els dolents, sinó que has posat a prova els qui es diuen apòstols, però no ho són[3513], i els has trobats mentiders; [3] i tens paciència, i sofreixes pel meu nom sense defallir. [4] Però tinc contra tu que has abandonat la teva caritat d'abans. [5] Recorda, doncs, d'on has caigut, converteix-te i torna a fer les obres que practicaves abans; si no, vinc i trec el teu lampadari del seu lloc, si no et converteixes. [6] Però tens això, que avorreixes les obres dels nicolaïtes, que jo també avorreixo. [7][3514] El qui té orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies: «Al qui sortirà vencedor, li concediré de *menjar de l'arbre de la vida que hi ha al Paradís* del meu Déu».

A l'àngel d'Esmirna.— [8] I a l'àngel de l'església que hi ha a Esmirna escriu: «Això diu *el Primer i el Darrer,* el qui estigué mort, però ha tornat a vida: [9] Conec la teva tribulació i la teva pobresa —encara que ets ric—, i la calúmnia de part dels qui es diuen jueus, però no ho són, sinó que són sinagoga de Satanàs. [10][3515] No temis gens els sofriments que t'esperen. Heus aquí que el diable ha de llançar-ne alguns de vosaltres a la presó, perquè *sigueu provats,* i tindreu una tribulació de *deu dies.* Sigues fidel fins a la mort i et donaré la corona de la vida. [11] El qui té orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies: «Al qui sortirà vencedor, no li farà cap mal la segona mort».

A l'àngel de Pèrgam.— [12] I a l'àngel de l'església que hi ha a Pèrgam escriu: «Això diu el qui té l'espasa esmolada de dos talls: [13] sé on habites, on hi ha el tron de Satanàs[3516], i retens el meu nom sense negar la meva fe, fins en els dies d'Antipes, el meu testimoni, el meu fidel, que fou matat entre vosaltres, on Satanàs habita. [14] Però tinc en contra teu algunes coses: que en tens allà uns que sostenen la doctrina de Balaam, el qui ensenyava Balac a posar escàndol als israelites: *a* —2484→ *menjar carn sacrificada als ídols i a fornicar*[3517]. [15] Així en tens tu també alguns que sostenen la doctrina dels nicolaïtes[3518] d'una manera semblant. [16] Converteix-te, doncs, si no, vinc de pressa per combatre contra ells amb l'espasa de la meva boca. [17] El qui té orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies: «Al qui sortirà vencedor, li donaré del mannà amagat[3519] i una pedreta blanca, i, escrit sobre la pedreta, *un nom nou*[3520] que ningú no sap, fora del qui el rep».

A l'àngel de Tiatira.— [18] I a l'àngel de l'església que hi ha a Tiatira escriu: «Això diu el Fill de Déu, el qui té *els ulls com una flama de foc i els peus semblants a l'oricalc:* [19] Conec les teves obres, la caritat, la fe, la beneficència i la teva paciència, i que les teves obres darreres són més nombroses que no pas les primeres. [20] però tinc en contra teu que deixes fer la dona Jezabel[3521], que es fa passar per profetessa i, esgarriant-los, ensenya als meus servents *a fornicar i a menjar carn sacrificada als ídols;* [21] li he donat temps perquè es convertís, però no vol convertir-se de la seva prostitució. [22] Mira, la llanço en un llit[3522], i els qui adulteren amb ella, els llanço en una gran tribulació, si no deixen d'obrar com ella; [23] els fills d'ella[3523], els faré morir de mort desgraciada, i totes les esglésies coneixeran que jo sóc *el qui escruta ronyons i cors,* i us *donaré a cadascun segons les* vostres *obres.* [24] Us dic a vosaltres, als restants que esteu a Tiatira, tots els qui no tenen aquesta doctrina, els qui no han conegut les profunditats de Satanàs[3524], com es diu: no us imposo cap altre pes; [25] només allò que teniu[3525],

manteniu-ho fins que vindré. [26] I al qui sortirà vencedor i guardarà fins a la fi les meves
obres, li *donaré potestat sobre les nacions,* [27][3526] *les pasturaré amb porra de ferro com*
és esmicolada ta vaixella de terrissa, [28] com jo també n'he rebut potestat del meu Pare; i
li donaré també l'estel del matí[3527]. [29] El qui té orelles, que escolti què diu l'Esperit a les
esglésies».

3 A l'àngel de Sardis.— [1] I a l'àngel de l'església —2485→ que hi ha a Sardis
escriu: «Això diu el qui té els set Esperits de Déu i les set estrelles: Conec les teves
obres, com tens per nom que vius i, en canvi, estàs mort. [2] Desvetlla't i aferma els
restants que estaven per morir, que no he trobat les teves obres perfectes davant del meu
Déu. [3] Recorda, per tant, allò que vas escoltar i acceptar, guarda-ho i converteix-te,
perquè, si no vetlles, vindré com un lladre, i no sabràs a quina hora et cauré a sobre[3528]. [4]
Però tens a Sardis uns pocs noms que no s'han tacat els vestits, i caminaran amb mi amb
vestits blancs[3529], perquè en són dignes. [5] El qui sortirà vencedor anirà vestit així amb
vestits blancs, i no *esborraré* el seu nom *del llibre de la vida*[3530], sinó que reconeixeré el
seu nom davant del meu Pare i dels seus àngels. [6] El qui té orelles, que escolti què diu
l'Esperit a les esglésies».

A l'àngel de Filadèlfia. [7] I a l'àngel de l'església que hi ha a Filadèlfia escriu:
«Això diu el Sant, el Veraç, el qui *té la clau de David, i, quan obre, ningú no pot*
tancar; quan tanca, ningú no pot obrir[3531]. [8] Conec les teves obres. Mira, t'he posat al
davant una porta oberta que ningú no pot tancar, perquè, malgrat que tens poca força,
has guardat la meva paraula i no has negat el meu nom. [9][3532] Vet aquí que dels de la
Sinagoga de Satanàs, dels qui es diuen jueus, però no ho són, sinó que menteixen... faré
que *vinguin i se't prosternin davant dels peus,* i reconeguin que jo *t'he estimat.* [10] Perquè
has guardat pacientment la meva paraula, també jo et guardaré de l'hora de la temptació
que ha de venir sobre tot el món[3533] per provar els habitants de la terra. [11] Vinc de pressa.
Mantén allò que tens perquè ningú no et prengui la corona.

[12] El qui sortirà vencedor, el faré columna al temple del meu Déu[3534], i ja no sortirà
més, i escriuré damunt seu el nom del meu Déu, *el de la ciutat* del meu Déu, la nova
Jerusalem, la que baixa del cel procedent del meu Déu, i el meu *nom nou.* [13] El qui té
orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies».

A l'àngel de Laodicea. [14] I a l'àngel de l'església —2486→ que hi ha a Laodicea
escriu: «Això diu l'Amén[3535], *el testimoni* fidel i veraç, el *principi de la creació* de Déu:
[15] Conec les teves obres, que no ets ni fred ni calent. Tant de bo que fossis fred o calent!
[16] Així, doncs, perquè ets tebi, ni calent ni fred, t'hauré de vomitar de la meva boca. [17] Tu
dius: «Sóc ric, vaig enriquir-me i ja no em manca res»[3536], però no saps que ets tu
l'infeliç, ets miserable, pobre, cec i nu; [18] jo t'aconsello que em compris or provat al foc
per fer-te ric, i vestits blancs per poder-te'n vestir i perquè no es vegi la vergonya de la
teva nuesa; i col·liri[3537] per a untar-te els ulls, que hi puguis veure. [19][3538] Jo, *tots els qui*
estimo, els reprenc i els corregeixo. Sigues, doncs, zelós i converteix-te. [20] Mira, sóc a la
porta i truco. Si algú escolta la meva veu i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré
amb ell, i ell amb mi[3539]. [21] Al qui sortirà vencedor, li donaré de seure amb mi al meu
setial, com jo també he sortit vencedor i m'he assegut amb el meu Pare al seu setial. [22] El
qui té orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies».

El Regne de Déu[3540] (Ap. 4,1 - 22,9)

4 Déu, Senyor de la creació, voltat de la seva cort.— 1[3541] Després d'això, vaig
veure una porta oberta al cel, i aquella veu com de trompeta, que al principi havia sentit
com si em parlés, deia: «Puja aquí, i et mostraré *les coses que han de passar* després
d'aquestes.» 2 Tot seguit vaig trobar-me endut per la inspiració de l'Esperit, i vet aquí
que hi havia un setial posat al cel, i al setial, un que hi seia. 3 El qui seu és d'aspecte
semblant al jaspi i a la sarda[3542], i *envolta el setial un arc iris* d'aspecte semblant a la
maragda. 4 Al voltant del setial hi ha vint-i-quatre setials, on seuen uns ancians[3543],
vestits amb mantells blancs, que duen corones d'or al cap. 5[3544] Del setial *surten llamps,*
veus i trons, i davant el setial cremen set torxes de foc, que són els set esperits de Déu. 6
Davant el setial hi ha com un mar de vidre —2487→ *semblant a glaç*[3545]*, i al mig del*
setial i al voltant del setial, quatre vivents, plens d'ulls al davant i al darrera[3546]. 7 El
primer vivent és semblant a *un lleó;* el segon vivent, semblant a *un vedell;* el tercer
vivent té *la cara com d'home,* i el quart vivent és semblant a *una àguila* que vola[3547].
8[3548] *Cada un* dels quatre vivents *té sis ales, al voltant* i per dintre *són plens d'ulls,* i no
paren de dir nit i dia: *Sant, Sant, Sant és el Senyor, el Déu Totpoderós,* EL QUI ERA,
EL QUI ÉS I EL QUI VE. 9[3549] Sempre que els vivents donen glòria, honor i acció de
gràcies al qui seu al setial, *al qui viu pels segles* dels segles, 10 els vint-i-quatre ancians
es prosternen davant del qui seu al setial, adorant *el qui viu pels segles* dels segles, i
llancen les seves corones davant del setial dient: 11 «Digne sou, Senyor i Déu nostre, de
rebre la glòria, l'honor i la força, perquè vos heu creat totes les coses, i pel vostre voler
elles, que no existien, foren creades».

5 L'anyell rep de Déu el testament del Regne. 1 Aleshores vaig veure a la mà
dreta del qui seu al setial *un document escrit per la cara anterior i la posterior,* clos
amb set segells[3550]. 2 Vaig veure també un àngel fort que cridava amb veu potent: «¿Qui
és capaç d'obrir el document i de desfer-ne els segells?» 3 Però ningú al cel, ni sobre la
terra, ni sota la terra, no podia obrir el document ni mirar-se'l. 4 Jo plorava molt, perquè
no fou trobat ningú capaç d'obrir el document ni de mirar-se'l; 5 però un dels ancians em
diu: «No ploris; mira, ha triomfat el *lleó* de la tribu de *Judà, el rebrot de* David[3551], per
poder obrir el document amb els seus set segells. 6 Aleshores vaig veure al mig del setial
amb els quatre vivents, i enmig dels ancians, un Anyell dret, que semblava com
degollat[3552]; tenia set banyes i *set ulls,* que són els set esperits de Déu *enviats a tota la*
terra[3553]. 7 S'acostà per prendre el document de la dreta del qui seia al setial 8 i, en
prendre'l, els quatre vivents i els vint-i-quatre ancians van caure prosternats davant
l'Anyell, tenint cadascun una cítara[3554] i unes copes d'or plenes de perfums, —
2488→ que són les pregàries dels sants; 9 i cantaven *un càntic nou*[3555]: «Digne sou de
prendre el document i d'obrir-ne els segells, perquè fóreu degollat, i amb la vostra sang
vau comprar per al nostre Déu gent de tota tribu, llengua, poble i nació, 10[3556] i els vau
fer *reialme i sacerdots* per al nostre Déu, i regnaran sobre la terra. 11[3557] Aleshores, en la
visió, vaig sentir la veu d'una multitud d'àngels al voltant del setial, junt amb els vivents
i els ancians. El seu nombre eren *miríades de miríades i milers de milers,* 12 i deien amb
veu forta: «Digne és l'Anyell que ha estat degollat, de rebre el poder, la riquesa, la
saviesa, la força, l'honor, la glòria i la benedicció». 13 I tota la creació que hi ha al cel i
sobre la terra, sota la terra i al mar, amb les coses que hi ha en aquests llocs, totes, vaig
sentir-les que deien: «Al qui seu al setial i a l'Anyell siguin donats la benedicció i
l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles». 14 Els quatre vivents deien: «Amén».
I els ancians van prosternar-se bo i adorant.

6 L'Anyell obre els segells del testament. Calamitats que precedeixen el Regne de Déu.— 1 I quan l'Anyell va obrir el primer dels set segells, en la visió encara vaig
sentir un dels quatre vivents que deia com amb veu de tro: «Vine». 2[3558] Aleshores vaig
veure un *cavall blanc,* i el qui hi muntava tenia un arc; li donaren una corona, i va sortir
vencedor i per continuar vencent[3559].

3 I quan va obrir el segon segell, vaig sentir el segon vivent que deia: «Vine». 4 I va
sortir un altre *cavall, roig,* i al qui hi muntava, li donaren poder de treure la pau de la
terra perquè es matessin els uns als altres, i li donaren una gran espasa[3560].

5 I quan va obrir el tercer segell, vaig sentir el tercer vivent que deia: «Vine».
Aleshores vaig veure un *cavall negre,* i el qui hi muntava tenia una balança a la mà; 6 i
vaig sentir com una veu enmig dels quatre vivents que deia: «Un picotí de blat, un
denari; tres picotins d'ordi, un denari; però el vi i l'oli, no els facis malbé»[3561].

7 I quan va obrir el quart —2489→ segell, vaig sentir la veu del quart vivent que
deia: «Vine». 8 Aleshores vaig veure un cavall cendrós; el qui hi muntava tenia per nom
La Mort[3562], i el seu Reialme el seguia. I els donaren potestat[3563] sobre la quarta part de
la terra per a matar amb *espasa, fam i pesta, i amb les feres* de la terra.

9 I quan va obrir el cinquè segell, vaig veure sota l'altar, les ànimes dels qui havien
estat matats per causa de la paraula de Déu i pel testimoniatge que mantenien. 10 I
cridaren amb veu forta dient: «¿Fins quan, Senyor, sant i veraç, no fareu justícia i
demanareu compte de la nostra sang als habitants de la terra?»[3564] 11 Aleshores van donar
a cadascun un vestit blanc tot dient-los que reposessin encara per poc temps, fins que
s'arribi a completar el nombre dels seus conservents i germans que han de ser matats
com ells[3565].

12 I quan va obrir el sisè segell, vaig veure que es produïa un gran terratrèmol[3566], *el*
sol es va tornar negre com sac de pèl, *la lluna es va tornar* tota com *sang,* 13[3567] *les*
estrelles del cel van caure a la terra, *com quan la figuera,* sacsejada per una gran
ventada, s'espolsa les figues rebordonides; 14[3568] *el cel va desaparèixer com un full que*
s'enrotlla, i totes les muntanyes i les illes van moure's del seu lloc. 15[3569] Els reis de la
terra i els magnats, els tribuns, els rics, els valents i tots els esclaus amb els lliures *van*
amagar-se a les coves i les roques de les muntanyes 16[3570] *tot dient a les muntanyes i a*
les roques: «Caieu damunt nostre i amagueu-nos d'aquell qui seu al setial i de la ira de
l'Anyell, 17[3571] perquè ha vingut *el gran dia de la seva ira, i qui es pot sostenir?»*

7 *Un àngel marca els servents de Déu per preservar-los dels càstigs*[3572]. 1 Després
d'això, vaig veure quatre àngels drets als quatre angles de la terra, que retenien els
quatre vents de la terra per què no bufés el vent ni sobre la terra, ni sobre el mar, ni
sobre cap arbre. 2 Vaig veure també un altre àngel que pujava de sol ixent i tenia el
senyal del Déu vivent, i va cridar amb veu forta als quatre àngels que tenien
concedit —2490→ el poder de fer mal a la terra i al mar: 3[3573] «No feu mal a la terra,
ni al mar, ni als arbres, fins que *marquem* els servents del nostre Déu *en els seus*
fronts». 4 I vaig sentir el nombre dels senyalats amb la marca: cent quaranta-quatre mil
de totes les tribus dels israelites: 5 de la tribu de Judà, dotze mil; de la tribu de Rubèn,
dotze mil; de la tribu de Gad, dotze mil; 6 de la tribu d'Aser, dotze mil; de la tribu de
Neftalí, dotze mil; de la tribu de Manasés, dotze mil; 7 de la tribu de Simeó, dotze mil;

de la tribu de Leví, dotze mil; de la tribu d'Issacar, dotze mil; [8] de la tribu de Zabuló,
dotze mil; de la tribu de Josep, dotze mil; de la tribu de Benjamí, dotze mil senyalats.

Els fidels de tots els pobles s'uniran al triomf d'Israel[3574].— [9] Després d'això,
vaig veure encara una gran multitud, que ningú no hauria pogut comptar, de tota
nacionalitat i de totes les tribus, pobles i llengües, que estaven drets davant el setial i
davant l'Anyell, vestits de blanc, amb palmes a les mans, [10] i cridaven amb veu forta:
«Hosanna al nostre Déu, que seu al setial, i a l'Anyell!» [11] I tots els àngels eren al voltant
del setial, dels ancians i dels quatre vivents, i caigueren de cara a terra davant el setial
adorant Déu [12] i dient: «Amén. Benedicció, glòria, saviesa, acció de gràcies, honor,
potència i força al nostre Déu pels segles dels segles, amén». [13] Aleshores un dels
ancians em va parlar: «Aquests que van vestits de blanc, qui són i d'on vénen?» [14] Jo li
vaig dir: «Senyor meu, vós ho sabeu». Ell em digué: «Són els qui vénen de la gran
tribulació[3575], i *han rentat els seus vestits blanquejant-los en la sang* de l'Anyell. [15] Per
això, es troben davant el setial de Déu donant-li culte nit i dia al seu temple[3576]; i el qui
seu al setial habitarà entre ells. [16][3577] *No tindran ja fam, no tindran més set, ni els*
molestarà el sol ni xardor de cap mena, [17][3578] *perquè l'Anyell que és al mig del setial els*
pasturarà i els conduirà a les fonts de les aigües de la vida, i Déu els eixugarà tota
llàgrima dels ulls».

8 Set tocs de trompeta anuncien el Regne. —2491→ **Càstigs contra els**
idòlatres[3579].— [1] Quan va obrir el setè segell, es féu silenci al cel, cosa de mitja hora. [2]
Vaig veure aleshores els set àngels que estan d'assistents davant de Déu, i van donar-los
set trompetes.

[3] Un altre àngel vingué amb un braser d'or, va posar-se vora l'altar, i li donaren una
gran quantitat de perfums, per oferir-los junt amb les pregàries dels sants sobre l'altar
d'or que hi ha davant del setial; [4] i el fum dels per fums, junt amb les pregàries dels
sants[3580], va pujar de la mà de l'àngel a la presència de Déu. [5][3581] Després l'àngel prengué
el *braser, el va omplir del foc de l'altar, va llançar-lo* a la terra, i van esclatar trons,
veus i llamps, acompanyats d'un terratrèmol, [6] i els set àngels que tenien les set
trompetes van preparar-se per a tocar.

[7][3582] El primer va tocar, i es produí *una pedregada barrejada amb foc i sang,* que
fou llançada a la terra, i la tercera part de la terra, la tercera part del arbres i tota l'herba
verda es van abrusar.

[8] El segon àngel va tocar, i fou precipitada al mar com una gran *muntanya roent de*
foc. La tercera part del mar es va tornar sang, [9] la tercera part de les criatures que hi ha al
mar i tenen vida va morir, i la tercera part de les naus fou destruïda.

[10][3583] El tercer àngel va tocar, i *un astre gran,* encès com una torxa, *va caure del cel*
sobre la tercera part dels rius i sobre les fonts de les aigües. [11] El nom de l'astre és
Absenta[3584], i la tercera part de les aigües va convertir-se en absenta, tant, que molts dels
homes van morir de les aigües, perquè s'havien tornat amargues.

[12] El quart àngel va tocar, i fou atacada la tercera part del sol, de la lluna i de les
estrelles, de manera que se n'enfosquí la tercera part, i disminuí una tercera part la llum
del dia, i la de la nit, igualment.

13 I en la visió encara vaig sentir una àguila que volava pel mig del cel dient amb
veu forta: «Ai, ai, al dels habitants de la terra pels altres tocs de trompeta dels tres
àngels que estan a punt de tocar!»

9 1 El cinquè àngel va tocar, i vaig veure un a estrella[3585] caiguda del cel a la terra.
Li donaren la clau del —2492→ pou de l'abisme[3586], 2[3587] va obrir el pou de l'abisme, i
en *va pujar una fumarada com la fumarada d'un gran forn,* tant, que el sol i l'aire van
enfosquir-se a causa del fum del pou. 3 Aleshores *van sortir del fum unes llagostes*[3588]
cap a la terra, i els fou donat poder com el que tenen els escorpins de la terra, 4[3589]
dient-los que no fessin mal a l'herba de la terra, ni a res de verd, ni a cap arbre, sinó
solament als homes que no tenen *la marca* de Déu *al front.* 5 I els fou concedit, no pas
de matar-los, sinó de torturar-los durant cinc mesos. El seu turment és com el turment
de l'escorpí[3590] quan pica un home. 6[3591] Aquells dies *els homes buscaran la mort, i no la*
trobaran; desitjaran morir, però la mort en fugirà. 7[3592] L'aspecte de les llagostes era
així: *semblaven cavalls equipats per a la guerra,* duien al cap com unes corones que
semblaven d'or, i les seves cares eren com les humanes[3593]. 8[3594] Tenien els cabells com
els de les dones, *les seves dents eren com les dels lleons,* 9[3595] duien unes cuirasses com
d'acer i el so de les seves ales era *com el de molts carros* de cavalls *quan corren a la*
guerra. 10 Tenen unes cues semblants a les dels escorpins, amb fiblons a les cues. El seu
poder és de fer mal als homes durant cinc mesos. 11 Tenen com a rei l'àngel de l'abisme,
anomenat en hebreu Abaddon, és a dir, Destructor[3596].

12 L'ai primer ha passat. Encara vénen dos ais després d'això.

13 El sisè àngel va tocar, i vaig sentir una veu que venia dels quatre corns de l'altar
d'or que hi ha davant de Déu[3597], 14 que deia al sisè àngel, el que tenia la trompeta:
«Deixa anar els quatre àngels que hi ha lligats vora el gran riu, l'Eufrat»[3598]. 15 Aleshores
foren deslligats els quatre àngels[3599], que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i
l'any, per a matar la tercera part dels homes. 16 El nombre de l'exèrcit de cavalleria era de
vint mil miríades; vaig sentir-ne dir el nombre. 17 Els cavalls i els qui els muntaven, vaig
veure'ls així en la visió: duien cuirasses de foc, jacint i sofre, els caps dels cavalls són
com caps de lleó, i de la seva boca surt foc, fum i sofre[3600]. 18 D'aquestes tres plagues, del
foc, del fum i del sofre que surt de la seva boca, —2493→ va morir la tercera part
dels homes, 19 perquè el poder dels cavalls és a la seva boca i a la seva cua, i la cua,
semblant a les serps, té un cap, i amb ell fan mal. 20[3601] La resta dels homes, els qui no
van morir d'aquestes plagues, no van convertir-se de *les obres de les seves mans,* per
deixar d'adorar els dimonis i *els ídols d'or i de plata, de bronze, pedra i fusta, que no*
poden veure-hi ni sentir-hi ni caminar, 21 ni tampoc no van convertir-se dels seus
homicidis i maleficis, ni de la seva fornicació, ni dels seus robatoris.

10 **Anunci solemne del Regne de Déu[3602].**— 1 Aleshores vaig veure un altre
àngel vigorós, que baixava del cel vestit d'un núvol, amb l'arc iris al voltant del cap.
Tenia la cara com el sol, i les cames, com columnes de foc. 2 Duia a la mà un full obert i,
tot posant el peu dret sobre el mar i l'esquerre sobre la terra, 3 va cridar amb veu forta
com un lleó que rugeix. Així que va cridar, els set trons van parlar amb les seves veus. 4
Després de parlar els set trons, jo anava a escriure, però vaig sentir una veu del cel que
deia: «Guarda sota segell el que han dit els set trons: no ho escriguis»[3603].

5 Després, l'àngel que havia vist dret sobre el mar i sobre la terra *va alçar la mà*
dreta cap al cel[3604], 6[3605] *i va jurar pel qui viu pels segles dels segles, que va crear el cel*
amb tot el que conté, i la terra amb tot el que conté, i la mar amb tot el que conté, que
no hi haurà més tardança, 7[3606] perquè els dies que ha de tocar el setè àngel, al moment
de tocar ell la trompeta, s'acomplirà el misteri de Déu, segons el missatge joiós que *té*
anunciat als seus servents, els profetes.

Joan rep l'encàrrec d'anunciar noves profecies[3607]. 8 Després, la veu que havia
sentit del cel em parlà de nou: «Vés, pren el full obert a la mà de l'àngel que està dret
sobre el mar i la terra». 9[3608] Vaig anar, doncs, cap a l'àngel dient-li que em donés *el full.*
I em diu: «pren-lo i devora'l, i t'amargarà el ventre, però a la boca et serà dolç com la
mel». 10 *Vaig prendre aleshores el full* de la mà de l'àngel *i el vaig devorar, i a* —
2494→ *la boca m'era dolç com la mel,* però després de menjar-me'l, el ventre en va
sentir amargor. 11 I em diu: «Cal que profetitzis encara sobre molts pobles, nacions,
llengües i reis».

11 El temple serà preservat de la profanació. Predicació de dos profetes.— 1
Aleshores van donar-me una cana semblant a una vara tot dient: «Vés, amida el temple
de Déu i l'altar, amb els qui hi adoren, 2 però el pati exterior, llença'l fora i no l'amidis,
perquè *ha estat donat als pagans,* que trepitjaran la *ciutat santa* quaranta-dos mesos[3609].
3 Mentrestant donaré als meus dos testimonis[3610] de profetitzar durant mil dos-cents
seixanta dies, vestits de sac. Aquests són *les dues oliveres i els dos lampadaris que es*
troben a la presència del Senyor de la terra[3611]. 5 Si ningú vol fer-los mal, els surt foc de
la boca, que devora els seus enemics. Si ningú vol fer-los mal, així ha de morir. 6 Ells
tenen poder de cloure el cel perquè no caigui pluja durant els dies de la seva profecia, i
tenen poder sobre les aigües per a convertir-les en sang i per a afligir la terra amb
calamitats de tota mena, sempre que vulguin. 7[3612] Però, quan acabin de donar el seu
testimoniatge, *la bèstia que torna de l'abisme els farà la guerra, els vencerà* i els
matarà, 8 i les seves despulles quedaran a la plaça de la gran ciutat[3613], que s'anomena
espiritualment Sodoma i Egipte, on també el Senyor fou crucificat. 9 Gent dels diversos
pobles, tribus, llengües i nacions veuen les seves despulles tres dies i mig, i no permeten
que les seves despulles siguin posades al sepulcre. 10 Els habitants de la terra se n'alegren
i ho celebren, i s'envien presents els uns als altres, perquè aquests dos profetes havien
turmentat els habitants de la terra. 11 Però després dels tres dies i mig, *una alenada de*
vida que venia de Déu *va entrar en ells, van posar-se drets sobre els peus*[3614], i un gran
pànic caigué sobre els qui els veien. 12 Vaig sentir aleshores venir del cel una veu forta
que els deia: «Pugeu aquí». Van pujar, doncs, al cel en el núvol, veient-ho els seus
enemics. 13 En aquell moment hi hagué un gran terratrèmol, una desena part de la ciutat
es —2495→ va ensorrar, set mil homes van morir en el terratrèmol, i els supervivents
van quedar aterrits i donaven glòria al Déu del cel.

14 Ja ha passat el segon ai, i arriba de seguida el tercer ai.

Arriba el Regne de Déu. 15[3615] El setè àngel va tocar, i es produí al cel una gran
cridòria de veus que deien: «S'ha realitzat el regnat *del Senyor nostre i del seu Crist*
sobre el món, i *regnarà pels segles dels segles!* 16 Aleshores els vint-i-quatre ancians que
seuen a la presència de Déu en els seus setials van caure de cara a terra adorant Déu 17 i
dient: «Us donem gràcies, *Senyor Déu Totpoderós,* EL QUI ÉS I EL QUI ERA, perquè
heu pres el vostre gran poder i ja regneu. 18[3616] *Les nacions estaven furioses, però ha*
vingut la vostra ira i el temps de ser jutjats els morts, de donar la recompensa als

vostres servents, els profetes, als sants i als qui temen el vostre nom, petits i grans, i de destruir els qui corrompen la terra».

19 Després s'obrí el temple de Déu que hi ha al cel, i l'arca de la seva aliança[3617] va aparèixer al seu temple, mentre esclataven llamps, veus i trons, acompanyats de terratrèmol i de gran pedregada.

12 Sió infanta el Messies. Indignació del diable[3618].— 1 I es veié un gran prodigi al cel: una dona vestida de sol, amb la lluna sota els peus, i sobre el cap una corona de dotze estrelles. 2 Està embarassada i crida *en els dolors del part, turmentada per a infantar*[3619]. 3 Es veié encara un altre prodigi al cel: un gran drac roig[3620] que té set caps i *deu banyes;* sobre els caps hi ha deu diademes, 4 i la cua arrossega la tercera part dels *astres del cel*[3621]*, i els llança a la terra.* Aleshores el drac es va aturar davant la dona que havia d'infantar per devorar el seu fill, així que infantés. 5 Ella, doncs, *va infantar* un fill, *un noi* que ha de *pasturar totes les nacions amb porra de ferro.* El seu fill fou arrabassat prop de Déu i prop del seu setial, 6 i la dona va fugir cap al desert, on té un lloc preparat per Déu, perquè l'alimentin allà mil dos-cents seixanta dies.

7 Mentrestant va esclatar una guerra al cel: Miquel i els seus àngels anaven a combatre —2496→ amb el drac. També el drac amb els seus àngels va combatre, 8 però no pogueren guanyar, i ja no van poder tenir més lloc al cel[3622]. 9[3623] El gran drac, *la serp* antiga, l'anomenat diable i Satanàs, el qui enganya tot el món, fou llançat a la terra, i els seus àngels foren llançats amb ell. 10 I vaig sentir una gran veu al cel que deia «Ara s'ha realitzat la salvació, la potència, el regnat del nostre Déu, i el poder del seu Crist, perquè ha estat expulsat l'acusador dels nostres germans, aquell qui els acusava nit i dia davant del nostre Déu. 11 L'han vençut per la sang de l'Anyell i per la paraula del seu testimoniatge, i han menyspreat la pròpia vida fins a la mort. 12[3624] Per això *estigueu-ne joiosos, oh cel* i els qui hi habiteu; al de la terra i del mar, perquè us ha baixat el diable els de gran furor, sabent que té poc temps».

13 Quan el drac es va veure llançat a la terra, va perseguir la dona que havia infantat el *noi,* 14 però foren donades a la dona les dues ales de la gran àguila perquè volés cap al desert, cap al seu lloc, on és alimentada *un temps, uns temps i una meitat de temps,* fora de les mirades de la *serp*[3625]. 15 La serp aleshores va vomitar per la boca aigua com un riu[3626] darrera la dona per fer que la riuada se l'emportés; 16 però la terra va socórrer la dona i, obrint la boca, va engolir el riu que el drac havia vomitat per la boca. 17[3627] El drac es va indignar contra la dona, i se n'anà a fer guerra contra els restants de la *descendència d'ella,* els qui guarden els manaments de Déu i mantenen el testimoniatge de Jesús; 18 i s'aturà damunt la sorra del mar.

13 Els emperadors ajudats d'un fals profeta, es fan adorar de tothom. 1 Vaig veure aleshores *pujar del mar una bèstia*[3628] que *tenia deu banyes* i set caps[3629]; duia sobre les banyes deu diademes, i sobre els caps, títols blasfems. 2 La bèstia que vaig veure era *semblant a una pantera,* tenia les potes *com d'ós,* i la boca, com una boca de *lleó*[3630]. El drac va donar-li la seva força, el seu tron i un gran poder. 3 Un dels seus caps estava com ferit mortalment, però la seva ferida mortal fou guarida[3631]. Tota —2497→ la terra es va meravellar darrera la bèstia, 4 i adoraven el drac, perquè havia

donat el poder a la bèstia, i adoraven la bèstia tot dient: «¿Qui és semblant a la bèstia, i
qui podrà fer-li la guerra?» 5 I li fou donada *una boca que deia paraules altives* i
blasfèmies; li fou donat també poder *d'obrar*[3632] durant quaranta-dos mesos, 6 i obrí la
boca per proferir blasfèmies contra Déu, per blasfemar contra el seu nom i la seva
mansió, contra els qui habiten al cel[3633]. 7 Li fou donat també *de fer la guerra als sants i
de vèncer-los*, i li *fou donat poder* sobre tota tribu, poble, llengua i nació, 8 i tots els
habitants de la terra l'adoraran, tot aquell el nom del qual no està escrit, des de la creació
del món, al llibre de la vida de l'Anyell degollat. 9 Si algú té orelles, que escolti: 10 *Si
algú és destinat a la captivitat, a la captivitat* anirà; *si algú* ha de morir *a espasa, a
espasa* cal que morí. Aquí es dóna la paciència i la fe dels sants[3634].

11 Vaig veure després una altra bèstia que pujava de la terra[3635]; tenia dues banyes
com l'Anyell, però parlava com el drac. 12 Exerceix tot el poder de la primera bèstia a la
seva presència, i fa que la terra i tots els seus habitants adorin aquella bèstia primera la
ferida mortal de la qual havia estat curada. 13 Fa també grans prodigis, fins a fer baixar
foc del cel a la terra a presència dels homes, 14 i enganya els habitants de la terra amb els
prodigis que li ha estat concedit de fer davant la bèstia, i diu als habitants de la terra que
facin una imatge a la bèstia que té aquella ferida de l'espasa i ha tornat a vida. 15[3636]
També li fou concedit de donar alè de vida a la imatge de la bèstia perquè fins i tot la
imatge de la bèstia parlés, i li fou concedit de fer que *tots els qui no adorin la imatge* de
la bèstia siguin matats. 16 I a tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, fa que els
posin un encuny a la mà dreta o al front[3637] 17 a fi que ningú no pugui comprar o vendre
fora del qui tingui l'encuny, el nom de la bèstia o la xifra del seu nom. 18 Aquí cal
l'enginy: qui sigui intel·ligent, que calculi la xifra de la bèstia, que és una xifra d'home;
la seva xifra és sis-cents seixanta-sis[3638].

—2498→

14 Desenllaç de la persecució[3639]. Primícies ofrenades a Déu[3640].— 1 Vaig veure
encara l'Anyell que estava sobre la muntanya de Sió[3641], i amb ell cent quaranta-quatre
mil, que porten escrit al front el nom d'ell i el nom del seu Pare. 2 I vaig sentir una veu
del cel, com la veu de grans onades i com la veu d'un gran tro; aquella veu que vaig
sentir era també com la dels cantors de cítara quan polsen les seves cítares, 3[3642] i *canten
un càntic nou* davant del setial i davant dels quatre vivents i dels ancians, i ningú no
podia aprendre el càntic, fora dels cent quaranta-quatre mil, que havien estat comprats
de la terra. 4 Aquests són els qui no s'havien maculat amb dones: són verges. Aquests
són els qui segueixen l'Anyell arreu on vagi. Aquests foren adquirits d'entre els homes
com a primícia per a Déu i per a l'Anyell, 5[3643] i *a la seva boca, no s'hi ha trobat
falsedat;* són irreprensibles.

Tres àngels anuncien un judici.— 6 Vaig veure després un altre àngel que volava
pel mig del cel portant un missatge joiós etern, per anunciar-lo als habitants de la terra, a
tota nació, tribu, llengua i poble, 7 i deia amb veu forta: «Temeu Déu i glorifiqueu-lo,
perquè ha arribat l'hora del seu judici[3644]; adoreu *aquell que ha fet el cel, la terra, el mar*
i les fonts de les aigües».

8[3645] Un altre segon àngel va continuar dient: «*Ha caigut, ha caigut Babilònia, la
gran,* la que a totes les nacions ha fet beure del vi de l'orgia de la seva prostitució».

9 Un altre tercer àngel va continuar-los dient amb veu forta: «Si algú adora la bèstia
o la seva imatge i en pren l'encuny al front o a la mà, 10 també ell *beurà del vi de l'ardor*
de Déu, abocat sense barreja a la copa de la seva ira, i serà turmentat amb foc i
sofre[3646] davant els àngels sants i davant l'Anyell. 11[3647] *El fum del seu turment puja per*
segles de segles, i no tenen repòs nit i dia els qui adoren la bèstia i la seva imatge, o si
algú pren l'encuny del seu nom. 12 Aquí es dóna la paciència dels sants, dels qui guarden
els manaments de Déu i la fe de Jesús.

Els fidels són segats.— 13 Aleshores vaig sentir una —2499→ veu del cel que
deia: «Escriu: feliços els morts que moren en el Senyor des d'ara[3648]. Sí, diu l'Esperit;
que reposin dels seus treballs, ja que les seves obres els acompanyen».

14[3649] Vaig veure després un núvol blanc, *i sobre el núvol un* que hi seia, *semblant a*
un fill d'home, que duia al cap una corona d'or, i a la mà, una falç esmolada. 15[3650] Un
altre àngel va sortir del temple cridant amb veu forta al qui seia sobre el núvol: «*Tira la*
falç i sega, perquè ha arribat l'hora de segar, *que el sembrat* de la terra *ja és sec*». 16 I el
qui seia sobre el núvol va tirar la falç a la terra, i la terra fou segada.

Els adoradors de Roma, veremats i trepitjats al cup. 17 Un altre àngel, que tenia
també un falçó esmolat, va sortir del temple del cel, 18 i un altre àngel, un que té potestat
sobre el foc, va sortir de l'altar[3651], i va cridar amb veu forta al qui tenia el falçó esmolat:
«Tira el falçó esmolat i verema els gotims del cep de la terra, que els seus raïms ja són
madurs. 19 I l'àngel va tirar el falçó a la terra, va veremar el cep de la terra, va llençar-ho
al gran cup de la ira de Déu, 20 i *el cup fou trepitjat* fora de la ciutat[3652], i va sortir sang
del cup fins a les brides dels cavalls a una distància de mil sis-cents[3653] estadis.

15 1[3654] Vaig veure després un altre senyal al cel, gran i meravellós: set àngels que
tenien les set darreres *plagues,* perquè amb elles serà consumada la ira de Déu.

Càntic dels vencedors.— 2 Vaig veure també com un mar de vidre barrejat amb
foc, i vaig veure que els qui sortien vencedora de la bèstia, de la seva imatge i de la xifra
del seu nom eren sobre el mar de vidre, amb cítares de Déu, 3 i canten el càntic de
Moisès, el servent de Déu[3655], i el càntic de l'Anyell dient: «*Grans i meravelloses son*
les vostres obres, Senyor, Déu Totpoderós, *justos i fidels els vostres camins, Rei de les*
nacions. 4[3656] *¿Qui no temerà,* Senyor, i no *glorificarà el vostre nom?* Perquè vós sol
sou sant, perquè *totes les nacions vindran i es prosternaran davant vostre,* perquè s'han
fet pública els vostres veredictes».

—2500→

Set plagues contra els adoradors de Roma.— 5 Després d'això, vaig veure com
s'obria el temple del tabernacle del testimoniatge al cel, 6[3657] i sortiren del temple els set
àngels que tenien les *set plagues,* vestits de lli net esplèndid, i cenyits al voltant del pit
amb cenyidors d'or. 7 Un dels quatre vivents donà als set àngels set copes d'or, plenes de
la ira del Déu que viu pels segles dels segles, 8[3658] *i el temple es va omplir de fum per la*
glòria de Déu i pel seu poder, *tant, que ningú no podia entrar al temple* fins que
s'haguessin acabat les *set plagues* dels set àngels.

16 [1] I vaig sentir una veu forta que deia des del temple als set àngels: «Aneu i aboqueu a la terra les set copes de la ira de Déu»[3659].

[2][3660] El primer se n'anà i abocà la seva copa cap a la terra, i va sortir *una úlcera* dolenta i maligna als homes que tenien l'encuny de la bèstia i als qui adoraven la seva imatge.

[3][3661] El segon abocà la seva copa cap al mar, i *es va tornar sang* com d'un mort; tots els animals que viuen al mar es *van morir*.

[4][3662] El tercer abocà la seva copa cap *als rius* i les fonts de les aigües, i *es van tornar sang*. [5][3663] I vaig sentir l'àngel de les aigües que deia: «Sou just, EL QUI ÉS I EL QUI ERA, *el sant*, quan doneu aquestes sentències, [6][3664] perquè *ells han vessat la sang dels sants* i dels profetes, i vós els heu fet beure sang. En són mereixedors». [7] Vaig sentir també l'altar[3665] que deia: «Sí, *Senyor*, Déu Totpoderós, *rectes i justos són els vostres judicis*».

[8] El quart abocà la seva cop a sobre el sol, i li fou concedit que pogués cremar els homes amb foc; [9] els homes, que es cremaven per la gran xardor, van blasfemar contra el nom del Déu que té poder sobre aquestes plagues, però no es van convertir per donar-li glòria.

[10] El cinquè àngel abocà la seva copa sobre el tron de la bèstia, i el seu reialme va quedar entenebrit; la gent es mossegava la llengua de pena, [11] i van blasfemar contra el Déu del cel pels seus dolors i les seves úlceres, però no es van convertir de les seves obres.

[12] El sisè àngel abocà la seva copa sobre el gran riu, l'Eufrat, i la seva aigua es va eixugar per preparar el camí —2501→ als reis de sol ixent. [13] I vaig veure sortir de la boca del drac, de la boca de la bèstia i de la boca del pseudoprofeta tres esperits impurs[3666], com unes granotes; [14] són efectivament esperits de dimonis taumaturgs, que se'n van a trobar els reis de tot el món a fi de reunir-los per a la batalla del gran dia del Déu Totpoderós. [15] Mira, vine com un lladre; sortós d'aquell qui vetlla sense treure's de sobre els vestits, perquè no se n'hagi d'anar tot nu, i li vegin les vergonyes. [16] Va reunir-los, doncs, al lloc anomenat en hebreu Harmaguedon[3667].

[17] El setè àngel abocà la seva copa sobre l'aire, i una gran veu va sortir del temple, de la part del setial, que deia: «Ja està fet»[3668]. [18][3669] I van esclatar llamps, veus i trons; hi hagué també un gran terratrèmol, *com no n'hi havia hagut* cap de tan gran *d'ençà que l'home va comentar a existir sobre la terra*. [19][3670] La gran ciutat va quedar feta tres trossos; les ciutats dels pagans es van esfondrar, i Déu es va recordar de Babilònia, la gran, per donar-li *la copa de vi de la seva ira* ardent. [20] Les illes van fugir, van desaparèixer les muntanyes, [21] i una gran pedregada de pedres com talents baixà del cel sobre els homes; però els homes van blasfemar contra Déu per la plaga de la pedregada, perquè la seva plaga era enorme.

17 **Destrucció de la capital perseguidora[3671].** [1][3672] Aleshores va venir un dels set àngels que tenien les set copes, i em va parlar així: «Vine, et mostraré la condemna de la gran prostituta *asseguda sobre mars d'aigües*, [2] amb qui *han fornicat els reis de la terra*,

i els habitants de la terra *s'han embriagat amb el vi* de la seva fornicació[3673]. [3] Va transportar-me, doncs, en esperit al desert, i vaig veure una dona muntada sobre una bèstia de color grana[3674], plena de títols blasfems, amb set caps i *deu banyes.* [4] La dona anava vestida de porpra i grana[3675], i guarnida d'or amb pedres precioses i perles; tenia *una copa d'or* a la mà, plena d'abominacions i de les impureses de la seva prostitució. [5] Sobre el front duia un nom escrit: MISTERI: BABILÒNIA, LA GRAN, LA MARE DE LES PROSTITUTES I DE LES ABOMINACIONS —2502→ DE LA TERRA. [6] I vaig veure la dona embriagant-se amb la sang dels sants i dels testimonis de Jesús.

En veure-la, vaig quedar ple de gran sorpresa, [7] però l'àngel em va dir: «¿Per què t'has sorprès? Jo et diré el misteri de la dona i de la bèstia que la porta, la que té aquests set caps i aquestes deu banyes. [8] La bèstia que has vist era i no és, tornarà a pujar de l'abisme i se'n va a la perdició[3676]. Els habitants de la terra, aquells el nom dels quals no està escrit al llibre de la vida d'ençà de la creació del món, quedaran meravellats en veure la bèstia, perquè era i no és, i es tornarà a presentar. [9] Aquí cal Intel·ligència, algú que tingui enginy. Els sets caps són set muntanyes on la dona seu[3677], i són set reis. [10] Cinc d'ells han caigut, l'un és, l'altre encara no ha vingut, i quan vingui ha de durar poc[3678]. [11] La bèstia que era i no és serà la vuitena[3679], i és també dels set, i se'n va a la perdició.

[12] *Les deu banyes* que has vist *són deu reis* que no han rebut encara la dignitat reial, però durant una hora rebran el poder com a reis junt amb la bèstia[3680]. [13] Aquests reis tenen un sol designi: deixar a disposició de la bèstia la seva força i el seu poder. [14][3681] Faran guerra contra l'Anyell, però l'anyell els vencerà, perquè és *Senyor de senyors i Rei de reis,* i tots els cridats que van amb ell són escollits i fidels». [15][3682] Em diu encara: «Les *aigües* que has vist, on seu la prostituta, són pobles, multituds, nacions i llengües. [16] Les *deu banyes* que has vist i la bèstia avorriran la prostituta, la deixaran solitària i nua, es menjaran les seves carns i la incendiaran amb foc, [17] perquè Déu ha posat en els seus cors la voluntat de complir el seu designi, que és de deixar el seu reialme a disposició de la bèstia, fins que quedin acomplertes les paraules de Déu.

[18] I la dona que has vist és la gran ciutat que té la sobirania sobre els reis de la terra».

18 [1][3683] Després d'això, vaig veure baixar del cel un altre àngel que tenia un gran poder; la terra es va il·luminar amb el seu esclat, [2] i va cridar amb totes les seves forces: «*Ha caigut, ha caigut Babilònia,* la gran, i s'ha convertit en *domicili dels* —2503→ *dimonis* i refugi de tota mena d'esperits impurs i de tota mena d'ocells impurs i detestables[3684], [3] perquè *totes les nacions havien begut del vi* de l'orgia de la seva prostitució; *els reis de la terra havien fornicat* amb ella, i els comerciants de la terra s'havien enriquit amb la potència del seu luxe».

[4][3685] Vaig sentir encara una altra veu que deia des del cel: «*Sortiu-ne, poble meu,* que no us féssiu solidaris dels seus pecats, i no prenguéssiu part en les seves calamitats, [5] perquè els seus pecats s'han acumulat fins al cel, i Déu ha fet memòria de les seves injustícies. [6][3686] *Pagueu-li segons la seva paga,* torneu-li el doble *de les seves obres,* ompliu el doble la copa de les seves barreges. [7][3687] Tant com ella s'ha donat a l'esplendor i al luxe, doneu-li turment i dol. *Perquè diu en el seu cor: jo sec com a reina, no sóc viuda ni veuré mai el dol;* [8][3688] per això *en un sol dia vindran* les seves calamitats: la

mort, el dol, la fam, i quedarà feta cendres pel foc, perquè és *fort el Senyor* Déu que *l'ha condemnada.*

9[3689] *Els reis de la terra que havien fornicat* amb ella i s'havien donat al luxe *ploraran i es lamentaran* quan veuran el fum del seu incendi, 10 aturats lluny per por del seu turment tot dient: «Ai, ai, la gran ciutat, Babilònia, la ciutat forta, que en una hora ha vingut la teva condemna!»

11[3690] *Els comerciants* de la terra també *ploren i es dolen* d'ells mateixos, perquè ja ningú no compra la seva mercaderia 12 d'or i de plata, de pedres precioses i de perles, de lli, de porpra, de seda i de grana, tota la fusta de tuia[3691], tots els objectes de vori, tots els objectes de la fusta més preciosa, d'aram, de ferro i de marbre; 13 el cinamom, l'amom[3692], els perfums i els ungüents, l'encens, el vi, l'oli, la farina blanca, el blat, el bestiar, les ovelles, el mercat de cavalls, carruatges, esclaus i les vides humanes. 14 El temps tardoral[3693] que la teva ànima cobejava t'ha fugit, tota la teva abundància i el teu esplendor han desaparegut, i no seran retrobats mai més. 15[3694] *Els comerciants* d'aquests articles, que s'havien enriquit a causa d'ella, s'aturaran lluny per por del seu turment, *plorant i dolent-se,* 16 tot dient: «Ai, la gran —2504→ ciutat, que es vestia de lli, de porpra i de grana, i es guarnia amb or, pedres precioses i perles, 17[3695] que només en una hora ha quedat devastada tanta riquesa!»

Tots *els pilots,* tots els navegants locals, *mariners i tots els qui viuen del mar van aturar-se lluny* 18[3696] cridant, mentre miraven el fum del seu incendi, i dient: «*¿Qui es podia* comparar amb la gran ciutat?» 19[3697] I tirant-se pols al cap, cridaven plorant i dolent-se, tot dient: «Ai, ai, la gran ciutat, on *s'havien enriquit amb la seva opulència tots els qui tenen vaixells al mar,* que només en una hora *ha quedat devastada!*»

20[3698] Alegra-te'n, cel, amb els sants, els apòstols i els profetes, que Déu ha jutjat contra ella la vostra causa!»

21[3699] Després un àngel vigorós va alçar una pedra gran com una mola i la va llançar al mar tot dient: «Així, impetuosament, serà precipitada Babilònia, la gran ciutat, *i no la trobaran mai més.* 22[3700] *En tu no se sentirà mai més la veu* dels cantors de cítara, *dels músics,* dels flautistes, dels trompeters; no es trobarà mai més artesà de qualsevol ofici, no se sentirà més el *so de la mola,* 23 no es veurà més la *resplendor del llum,* no se sentirà més *la veu de l'espòs i de l'esposa,* perquè els teus *comerciants eren els magnats de la terra,* perquè amb les teves pocions[3701] s'han esgarriat tots els pobles, 24 i en ella s'ha trobat la sang dels profetes i dels sants, junt amb la de tots els qui han estat immolats sobre la terra».

19 Lloança a la justícia de Déu i anunci de les noces de l'anyell.— 1 Després d'això, vaig sentir al cel com la cridòria d'una gran multitud, que clamava: «Al·leluia! Hosanna![3702] Glòria i poder al nostre Déu, 2[3703] perquè *els seu judicis són rectes i justos:* ha condemnat la gran prostituta, que corrompia la terra amb la seva prostitució, *i ha reclamat justícia per la sang dels seus servents, que la mà d'ella havia vessat*». 3[3704] I repetien: «Al·leluia! *El fum d'ella va pujant pels regles dels segles!*» 4 Aleshores els vint-i-quatre ancians amb els quatre vivents van prosternar-se per adorar Déu, que seu sobre el setial, dient: «Amén! Al·leluia!»

—2505→

5[3705] Després va sortir del setial una veu que deia: *«Lloeu Déu tots els seus servents,*
tots els qui el temen, petits i grans». 6[3706] Vaig sentir, doncs, com la veu d'una gran
multitud, com la veu de les onades, com la veu de trons violents, que deien: «Al·leluia!
Que *el Senyor* Déu nostre, el Totpoderós, *ja regna.* 7 *Alegrem-nos i exultem* i donem-li
glòria, perquè ha vingut l'hora de les noces de l'Anyell. La seva esposa ja està
preparada[3707], 8 i li ha estat concedit de poder vestir-se de lli ben blanc, esplèndid,
perquè el lli són les bones obres dels sants». 9[3708] I em diu: «Escriu: Feliços els qui són
convidats al banquet de les noces de l'Anyell!»

Em diu encara: «Aquestes són les paraules verídiques de Déu». 10 Jo vaig
prosternar-me als seus peus per adorar-lo, però ell em digué: «Ves que no ho facis. Sóc
servent com tu i com els teus germans que mantenen el testimoniatge de Jesús. Déu has
d'adorar». Perquè l'esperit de profecia és testimoniatge de Jesús[3709].

Triomf del Rei de reis[3710]. 11 Després, vaig veure obert el cel, i aparegué un cavall
blanc[3711]; el qui hi muntava s'anomena FIDEL I VERÍDIC, que *jutja* i fa la guerra *amb*
justícia. 12 *Els seus ulls són flama de foc,* al seu cap *duu moltes diademes*[3712], porta escrit
un nom, que ningú no sap fora d'ell[3713], 13 va vestit amb un *mantell xopat de sang*[3714], i el
seu nom és LA PARAULA DE DÉU. 14 Els exèrcits del cel el segueixen dalt de cavalls
blancs, vestits de lli ben blanc, 15[3715] i *de la boca li* surt una espasa esmolada *per batre*
amb ella *els pobles pagans.* I *els pasturarà amb porra de ferro; trepitja el cup* del vi de
la ira ardent del Déu Totpoderós. 16[3716] Sobre el mantell i sobre el flanc porta un nom
escrit: REI DE REIS I SENYOR DE SENYORS.

17[3717] Vaig veure després un àngel dret al sol, que *va cridar* amb veu forta, dient *a*
tots els ocells que volaven pel mig del cel: *«Veniu, aplegueu-vos per al gran àpat de*
Déu, 18 *per menjar carn de reis,* de tribuns *i d'herois, carn de cavalls i dels seus*
cavallers, carn de tota mena de gent, lliures i esclaus, petits i grans»[3718].

19[3719] Aleshores vaig veure —2506→ la bèstia i els *reis de la terra* amb els seus
exèrcits *aplegats* per fer la guerra *contra* el qui muntava dalt del cavall i contra el seu
exèrcit. 20 Però la bèstia fou capturada, i amb ella el pseudoprofeta que havia fet prodigis
davant d'ella i enganyat els qui rebien l'encuny de la bèstia i els qui adoraven la seva
imatge; tots dos foren precipitats vius a l'estany de foc encès amb sofre. 21 Els restants
foren matats amb l'espasa del qui muntava dalt del cavall, aquella que li sortia de la
boca; i tots els ocells es van saciar de les seves carns.

20 *El Messies regna amb els seus fidels*[3720]. 1 Després vaig veure baixar del cel un
àngel que tenia a la mà la clau de l'abisme i una gran cadena; 2 va agafar el drac, *la serp*
antiga, que és el diable i Satanàs, va lligar-lo per mil anys, 3 va llançar-lo a l'abisme i
tancà amb clau i segellà l'entrada darrera seu perquè no enganyi més les nacions[3721], fins
que es compleixin els mil anys. Després haurà de ser deslligat per poc temps.

4 Vaig veure encara *uns setials on es van asseure, i els fou confiat el poder de*
jutjar. Vaig veure també les ànimes dels qui havien estat decapitats a causa del
testimoniatge de Jesús i de la paraula de Déu, junt amb els qui no havien adorat la bèstia
ni la seva imatge, ni n'havien acceptat l'encuny sobre el front o sobre la mà; tots van
tornar a viure[3722] i van regnar amb el Crist durant mil anys. 5 Els altres morts no van
reviure fins que s'hagueren complert els mil anys. Aquesta és la primera resurrecció.
6[3723] Feliç i sant aquell qui participa en la primera resurrecció! La segona mort no té

poder sobre ells, sinó que seran *sacerdots de Déu* i del Crist, i regnaran amb ell durant mil anys.

Última conspiració de les nacions.— 7 I quan s'hauran complert els mil anys, Satanàs serà deslligat de la seva presó, 8[3724] i sortirà per enganyar els pobles pagans dels quatre costats de la terra, *Gog i Magog, per conduir-los plegats* a la guerra. El seu nombre és com la sorra del mar. 9 Van pujar, doncs, *per tota l'extensió de* —2507→ *la terra,* i rodejaren el campament dels sants i la ciutat estimada[3725], però del cel va baixar foc que els va devorar, 10 i el diable que els enganyava fou precipitat a l'estany de foc i de sofre, on havien estat precipitats també la bèstia i el pseudo-profeta, per ser-hi torturats nit i dia pels segles dels segles.

Judici final.— 11 Vaig veure després un gran setial blanc, amb aquell qui hi seia. Davant la seva faç fugiren la terra i el cel, i no se'n veié més rastre[3726]. 12[3727] Aleshores vaig veure com els morts, els grans i els petits, eren davant el setial, i *uns llibres foren oberts.* Fou obert també un altre llibre, que és el de la vida, i els morts foren jutjats per les coses escrites als llibres, *segons les seves obres.* 13 El mar va donar els morts que tenia, la Mort i el seu Reialme van donar també els morts que tenien, i cadascú fou jutjat *segons les seves obres.* 14 *Finalment,* la Mort i el seu Reialme foren precipitats a l'estany de foc[3728]. En això consisteix la segona mort, en l'estany de foc. 15[3729] *Si algú* no *era trobat escrit al llibre* de la vida, era precipitat a l'estany de foc.

21 Renovació del món i aparició de la ciutat de Déu.— 1 Després vaig veure *un cel nou i una terra nova,* perquè el primer cel i la primera terra ja han passat, i la mar ja no existeix[3730]. 2 I vaig veure la ciutat santa, la nova Jerusalem, que baixava del cel, procedent de Déu, abillada com una núvia adornada per al seu espòs[3731]. 3 Aleshores vaig sentir una veu forta que deia des del setial: *«Aquest és el tabernacle de Déu amb els homes, i des d'ara habitarà amb ells; ells seran* POBLE SEU i el mateix DEU AMB ELLS serà el seu Déu[3732]; 4[3733] ell *eixugarà tota llàgrima dels seus ulls, i la mort ja no existirà;* ni tampoc *planys, ni clams, ni penes* no existiran més, perquè *les coses d'abans han passat».* 5[3734] I el qui seia al setial va dir: *«Tot ho renovo.»*

Després afegeix: «Escriu, perquè aquestes paraules són fidedignes i veritables». 6 I em va dir: «Són un fet. Jo sóc l'Alfa i l'Omega, el Principi i la Fi. Al qui té set, li concediré que pugui beure gratuïtament de —2508→ la font de l'aigua de la vida. 7[3735] El qui surti vencedor posseirà aquestes coses en herència; *jo seré* Déu *per a ell, i ell serà per a mi un fill.* 8 Però els covards, els descreguts, abominables, homicides, fornicadors, malèfics, idòlatres i tots els falsaris tindran la seva part a l'estany encès amb foc i sofre, que és la segona mort».

Visió de la nova Jerusalem[3736].— 9 Aleshores va venir un dels set àngels que tenien les set copes plenes de les *set plagues* darreres, i em parlà així: «Vine, et mostraré la núvia, l'esposa de l'Anyell». 10 *Va dur-me, doncs,* en esperit *dalt d'una muntanya molt alta,* i em mostrà Jerusalem, la ciutat santa[3737], que baixava del cel, procedent de Déu, 11[3738] *i tenia la glòria de Déu.* La seva claror semblava la d'una pedra preciosíssima, com pedra de jaspi cristal·lí. 12 [3739]Tenia una muralla molt alta amb dotze portes, i a les portes, dotze àngels, i uns noms gravats, que són els de les dotze tribus dels fills d'Israel: 13 *tres portes a llevant, tres a tramuntana, tres a migdia, tres a ponent.* 14 La muralla de la ciutat reposava sobre dotze pedres de fonament, i sobre aquestes pedres hi havia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. 15[3740] El qui em parlava *tenia una cana* d'or *per a*

amidar la ciutat, les seves portes i la seva muralla. [16] La ciutat *és quadrada:* la seva
llargada és igual a l'amplada. Va amidar, doncs, la ciutat amb la cana fins a dotze mil
estadis[3741]; la seva llargada, l'amplada i l'alçada són iguals. [17] Va amidar també la
muralla: cent quaranta-quatre colzades, en mides d'home, que són també d'àngel. [18][3742]
Les filades de la seva muralla eren *de jaspi,* i la ciutat era d'or, brunyit com si fas vidre.
[19] *Les pedres de fonament* que sostenien la muralla de la ciutat eren agençades amb tota
mena *de pedres precioses:* la primera pedra era *jaspi,* la segona, *safir,* la tercera,
calcedònia; la quarta, maragda; [20] la cinquena, sardònix; la sisena, sarda; la setena,
crisòlit; la vuitena, beril·le; la novena, topazi; la desena, crisopres; l'onzena, jacint; la
dotzena, ametista. [21] Les dotze portes eren dotze perles, cada una de les portes era d'una
sola —2509→ perla, i el carrer gran de la ciutat era d'or, brunyit com vidre lluent. [22]
De temple, no n'hi vaig veure, perquè el Senyor Déu Totpoderós és el seu temple, junt
amb l'Anyell[3743]. [23][3744] La ciutat no té necessitat *del sol ni de la lluna que li facin llum,*
perquè *la glòria de Déu la il·lumina,* i l'Anyell n'és el llum. [24][3745] *Les nacions caminaran*
a la seva llum, i els reis de la terra li oferiran el propi esplendor. [25][3746] *Les seves portes*
no seran tancades en tot el dia, que de nit, no n'hi haurà. [26][3747] *Li oferiran, doncs,*
l'esplendor i les riqueses *de les nacions.* [27][3748] *Res d'immund no hi podrà entrar,* ni els
qui cometen abominacions i falsedats, sinó solament aquells qui estan escrits al llibre de
la vida de l'Anyell.

22 [1] Va mostrar-me després el riu d'aigua de la vida, transparent com cristall, que
sortia del setial de Déu i de l'Anyell[3749]. [2] Al mig del carrer gran, *a banda i banda del*
riu, creix l'arbre de la vida[3750], que fa fruit dotze vegades, és a dir, *cada mes dóna el seu*
fruit, i les fulles de l'arbre són d'ús medicinal per a les nacions. [3][3751] *No hi haurà cap*
més execració. Allà hi haurà el setial de Déu i de l'Anyell. Els seus servents l'adoraran
[4][3752] i *veuran la seva faç,* i portaran el nom d'ell escrit al front. [5][3753] No hi haurà més nit,
ni necessiten llum d'oli o llum de sol, perquè el Senyor Déu resplendirà sobre ells, i
regnaran pels segles dels segles.

[6][3754] Va dir-me després: «Aquestes paraules són fidedignes i veritables, i el Senyor
Déu que inspira els profetes ha enviat el seu àngel per mostrar als seus servents *les*
coses que han de passar de pressa. [7] Vine de pressa. Feliç el qui guarda les paraules
profètiques d'aquest llibre».

[8] Jo, Joan, sóc el qui va sentir i va veure aquestes coses. I, acabat de sentir-les i de
veure-les, vaig prosternar-me als peus de l'àngel que me les mostrava per adorar-lo; [9]
però em digué: «Ves que no ho facis; sóc servent com tu i com els teus germans, els
profetes, amb tots els qui guardin les paraules d'aquest llibre; Déu has d'adorar».

—2510→

Conclusions (Ap. 22,10 - 22,21)

[10] Em diu encara: «No guardis sota segell les paraules profètiques d'aquest llibre,
perquè el temps és a prop. [11] El qui obra injustament, que hi obri encara; el qui està brut,
que s'embruti encara; el just, que practiqui la justícia encara; i el sant, que se santifiqui
encara. [12][3755] *Vinc de pressa, i la meva recompensa ve amb mi, per donar a cadascú*
segons les seves obres. [13] Jo sóc l'Alfa i l'Omega, *el Primer i el Darrer*[3756], el Principi i

la Fi. [14] Feliços els qui es renten els vestits[3757] perquè puguin tenir dret sobre l'arbre de la vida i puguin entrar per les portes a la ciutat. [15] Fora els gossos, els malèfics, els fornicadors, els idòlatres i tots els qui estimen o fabriquen falsedats!»[3758]

[16] Jo, Jesús, he enviat el meu àngel per donar-vos testimoniatge d'aquestes coses referents a les esglésies. Jo sóc el rebrot i el casal de David, l'estel resplendent del matí.

[17][3759] L'esperit i l'esposa diuen: «Veniu». El qui ho escolta, que digui: «Veniu». *Qui tingui set, que vingui;* el qui vulgui, *que prengui de franc l'aigua* de la vida.

[18][3760] A tothom qui escolti les paraules profètiques d'aquest llibre jo testifico que, si ningú *hi posa res més,* Déu posarà *damunt d'ell les plagues descrites en aquest llibre,* [19] i, si ningú *treu paraules d'aquest llibre profètic,* Déu li traurà la seva part de l'arbre de la vida i de la ciutat santa, descrits en aquest llibre.

[20] El qui testifica aquestes coses diu: «Sí, vinc de pressa». Amén. Veniu, Senyor Jesús[3761].

21 Que la gràcia del Senyor Jesús sigui amb tothom.

Apèndix

Índex

—2864→ —2865→

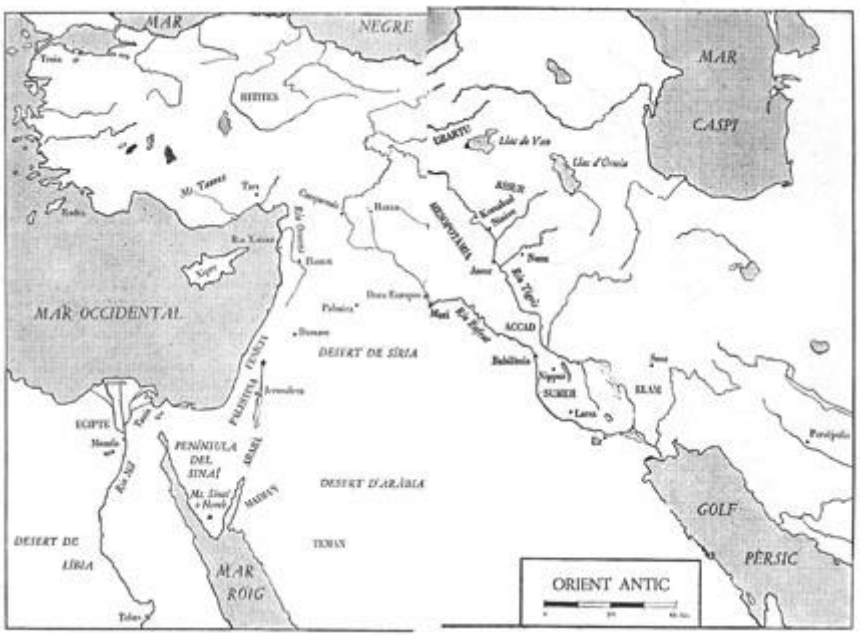
MAR
NEGRE
MAR
CASPI
HITITES
URARTU
Llac de Van
Llac d'Urmia
ASSUR
MESOPOTÀMIA
Nínive
Ur
ACCAD
Babilònia
Nippur
SUMER
Larsa
ELAM
Susa
Persèpolis
MAR OCCIDENTAL
Tiro
Sidó
Damasc
Palmira
Dura Europos
Mari
DESERT DE SÍRIA
Jerusalem
PALESTINA
ISRAEL
EGIPTE
Menfis
PENÍNSULA DEL SINAÏ
Mt. Sinaï o Horeb
MADIAN
DESERT D'ARÀBIA
TEMAN
DESERT DE LÍBIA
MAR ROIG
GOLF PÈRSIC
ORIENT ANTIC

—2866→

MAR MEDITERRANI
DAN
NEFTALÍ
ASSER
ZABULÓ
ISSACAR
MANASÉS
MANASÉS
GAD
EFRAÏM
BENJAMÍ
DAN
JUDÀ
RUBÈN
SIMEÓ
PALESTINA DIVIDIDA EN TRIBUS A L'ÈPOCA DE JOSUÈ I DELS JUTGES

—2867→

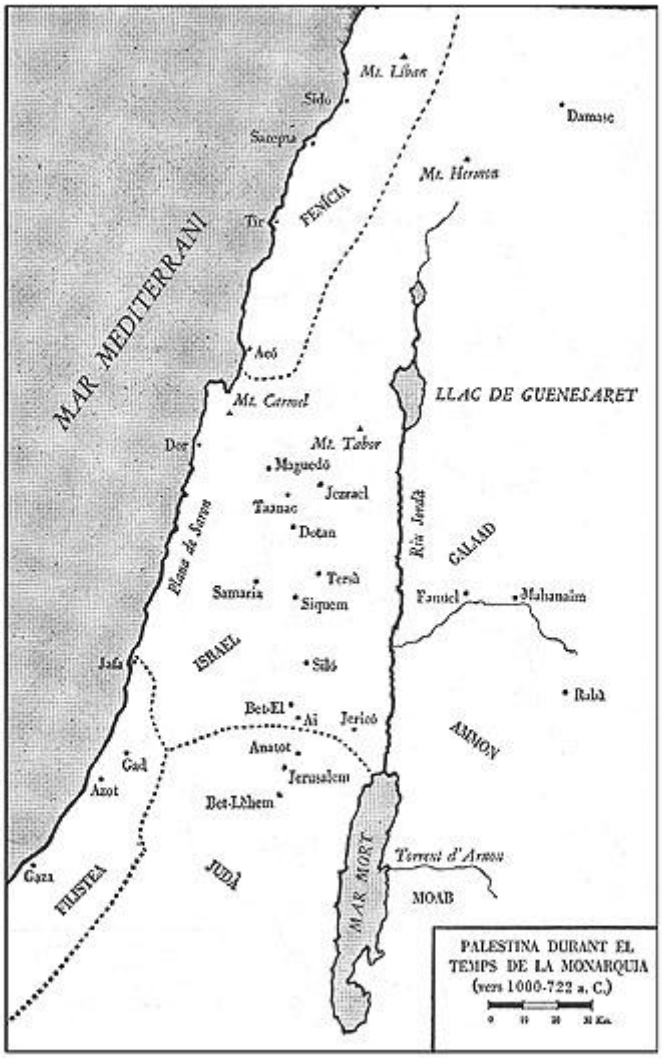
Mt. Líban
Sidó
Damasc
Sarepta
Mt. Hermon
FENÍCIA
Tir
MAR MEDITERRANI
Acó
LLAC DE GUENESARET
Mt. Carmel
Mt. Tabor
Dor
Magueddó
Jezrael
Taanac
Riu Jordà
GALAAD
Dotan
Plana de Sarona
Tersà
Samaria
Siquem
Fanuel
Mahanaim
ISRAEL
Jafa
Silós
Ralà
Bet-El
Ai
Jericó
AMMON
Anatot
Gad
Jerusalem
Azot
Bet-Lèhem
Torrent d'Arnon
Gaza
JUDÀ
MAR MORT
MOAB
PALESTINA DURANT EL TEMPS DE LA MONARQUIA (vers 1000-722 a. C.)

ITUREA
ABILENA
Damasc
Mt. Líbac
Mt. Hermon
Cesarea de Felip
Saló
Sarepta
Tir
SIRO-FENÍCIA
MAR MEDITERRÀNI
TRACONÍTIDA
GALILEA
Ptolemaida
Corazin
Bet-Saida
Cafarnaüm
Canà
Magdala
Mt. Carmel
Tiberíades
LLAC DE GUENESARET
Nazaret
Mt. Tabor
Nain
Gadara
Cesarea
SAMARIA
DECÁPOLIS
Samaria
Ainon-Salim
Siquem
Mt. Garizim
Sicar
Gerasa
Jafa
Antipatris
Río Jordà
Lidda
Efraïm
Arimatea
Emaús
Jericó
PEREA
Jerusalem
Betania
Azot
JUDEA
Bet-Lehem
Ascalú
Mar Mort
Magdalenon
Gaza
IDUMEA
PALESTINA AL TEMPS
DE LA
PREDICACIÓ DE JESÚS

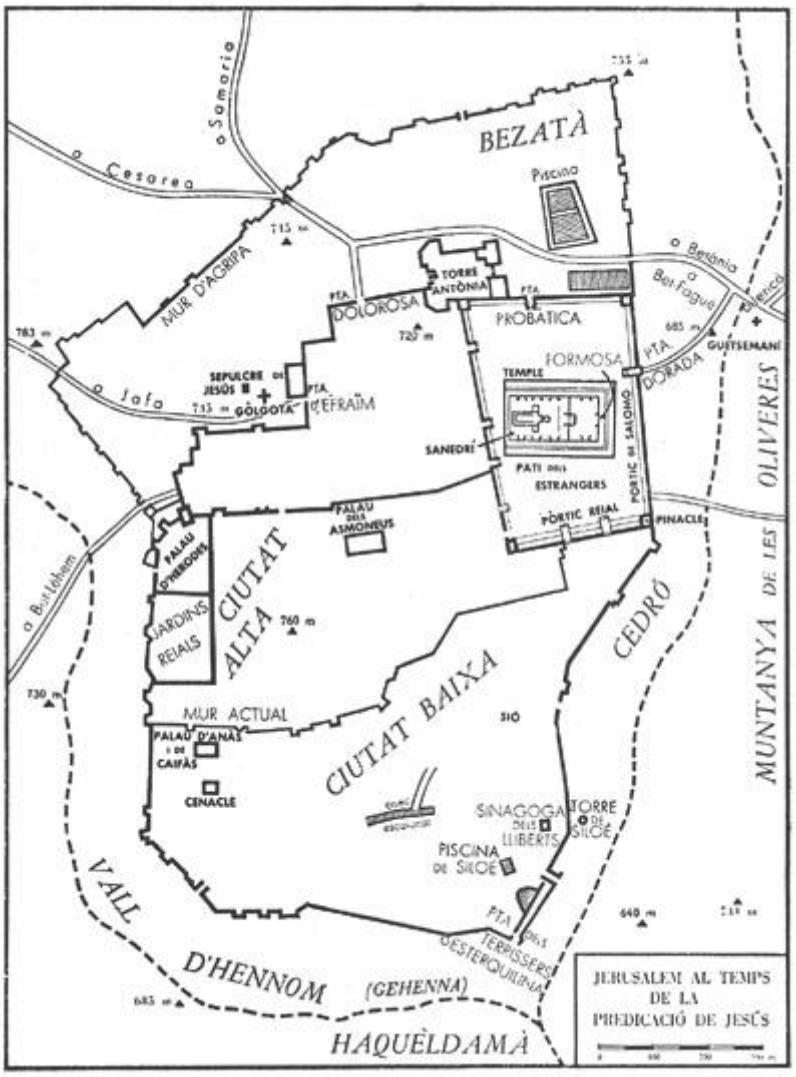
BEZATÀ
Piscina
o Samaria
o Cesarea
MUR D'AGRIPA
TORRE ANTÒNIA
PTA. DOLOROSA
PROBÀTICA
o Betània
Betfagué
GETSEMANÍ
PTA. DORADA
FORMOSA
TEMPLE
SEPULCRE DE JESÚS
GÓLGOTA
PTA. D'EFRAÏM
o Jafa
SANEDRÍ
PATI DELS ESTRANGERS
PÒRTIC DE SALOMÓ
PÒRTIC REIAL
PINACLE
OLIVERES
PALAU DELS ASMONEUS
PALAU D'HERODES
JARDINS REIALS
CIUTAT ALTA
o Betlehem
CEDRÓ
MUNTANYA DE LES
MUR ACTUAL
PALAU D'ANÀS i DE CAIFÀS
CIUTAT BAIXA
SIÓ
CENACLE
SINAGOGA DELS LLIBERTS
TORRE DE SILOÉ
PISCINA DE SILOÉ
VALL D'HENNOM (GEHENNA)
PTA. DELS TERRISSERS
GESTEPQUILENA
HAQUÈLDAMÀ
JERUSALEM AL TEMPS DE LA PREDICACIÓ DE JESÚS

—2870→ —2871→

MAR ADRIATIC
MAR NEGRE
MAR MEDITERRANI
GRAN SIRTE
ITÀLIA
SICÍLIA
MACEDÒNIA
TESSÀLIA
TRÀCIA
BITÍNIA
PONT
GALÀCIA
CAPADÒCIA
FRÍGIA
ÀSIA
LÍDIA
PISÍDIA
LICAÒNIA
PAMFÍLIA
CILÍCIA
CÀRIA
LÍCIA
CRETA
CHIPRE
SÍRIA
MALTA
VIATGES DE SANT PAU
I ESGLÉSIES DE L'APOCALIPSI
Primer viatge:
Segon viatge:
Tercer viatge:
Viatge de la captivitat:

—2872→

CRONOLOGIA DE LA BÍBLIA

vers 1850 a. C.	Abraham *Caldea: el rei Hammurabi.*
vers 1630	Jacob, amb els seus fills, a l'Egipte. Història de Josep.
vers 1250-1230	Missió de Moisès. Sortida dels hebreus de l'Egipte, i estada al desert durant 40 anys *Egipte: Ramsés II (vers 1298-1232).*
vers 1220-1200	Invasió de la Palestina pels hebreus. Josuè. *Grècia: Guerra de Troia. Agamèmnon.*
vers 1200-1025	Època dels Jutges.
vers 1060	Samuel, jutge.
vers 1030	Saül, rei.
vers 1000	David, rei.
vers 970-931	Salomó, rei

Divisió del reialme

Judà, regne del sud		Israel, regne del nord	
931-914	Roboam	931-910/9	Jeroboam
914-912/1	Abies	910/9-909/8	Nadab
912/1-871/0	Asà	909/8-886	Baasà
871/0-848	Josafat	886-885	Elà
848-841	Joram	885	Zamrí
841	Ocozies	885-881/0	Amrí-Tební
841/0-835	Atalies	885/4-874/3	Amrí
835-796	Joàs	874/3-853	Acab (Actuació d'Elies)
796-767	Amasies	853-852	Ocozies
767-739	Ozies (Azaries)	852-841	Joram
740	Joatam	841-813	Jehú (Actuació d'Eliseu)

735/4-728/7	Acaz	813-797	Joacaz
728/7-699	Ezequies (prof. Isaïes, Miquees)	797-782/1	Joàs
699-643/2	Manasés	793-753	Jeroboam II (prof. Amós, Osees)
643/2-641/0	Amon	753	Zacaries
641-0-609	Josies	753/2	Sel·lum
609	Joacaz	753/2-743	Manahem
609-598/7	Joaquim	742/1-740/39	Faqueïes
598-597	Joaquín	740/39-731	Faqué
597-586	Sedequies	731-722	Osees

722	Caiguda de Samaria, capital. Fi del regne del nord. *Assíria: Sargon II.*
612	Presa de Nínive i fi de l'imperi assiri (profetes: Jeremies, Sofonies, Nahum, Habacuc i Ezequiel. *Imperi babilònic: Nabucodonosor.*
598-597	Setge de Jerusalem: primera deportació de jueus a Babilònia.
586	Caiguda de Jerusalem i fi del regne de Judà. Deportació a Babilònia (el segon Isaïes).
538	Edicte de Cir, rei de Pèrsia. Fi de la deportació. *Persia: Cir conquereix Babilònia.*
536	Retorn dels jueus a Palestina. Actuació de Zorobabel. Reconstrucció del temple de Jerusalem (profetes: Ageu, Zacaries, Abdies i Malaquies).
445-398	Actuació de Nehemies i d'Esdres (profeta: Joel).
333	Dominació grega a Palestina. *Macedònia: Alexandre el Gran (336-323).*
175-163	Persecució dels jueus: Antioc Epifanés.

—2874→

167-164	Revolta de Judes Macabeu.
142-63	Independència de Palestina.
63	Pompeu conquereix Palestina.
31	Període romà.
27	*August, emperador (Lc 2:1).*
7-5	Naixement de Jesús (Lc 2:ls).
4	*Mort d'Herodes (Mt 2:19). Divisió de la Palestina (Lc 3:1).*
14 d. C.	*Tiberi, emperador.*
18-36	*Caifàs, gran sacerdot.*
26-36	*Ponç Pilat, procurador romà a la Judea.*
27 o 28	Joan Baptista inicia la predicació (Lc 3:ls).
28	Jesús comença la seva actuació.
7 abril 30	Tercera Pasqua de la predicació de Jesús. Mort de Jesús.
35 o 36	Martiri de sant Esteve (Ac 6-7).
36	Conversió de Saule (Ac 9p).
36-39	Saule a Damasc i recés a l'Aràbia (Ac 9:19-25; Ga 1:17).
39	Viatge de Saule a Jerusalem (Ac 9:26s; Ga 1:18s).
Pasqua 44	Martiri de sant Jaume (Ac 12:ls).
45-49	Primer viatge de sant Pau (Ac 13-14).
49	Concili dels Apòstols, a Jerusalem (Ac 15:ls).
?	REDACCIÓ ARAMEA I PRIMERES VERSIONS DE L'EVANGELI DE SANT MATEU.
49-52	Segon viatge de sant Pau (Ac 15:36-18:22).
?	EPÍSTOLA DE SANT JAUME.
51-52	PRIMERA I SEGONA EPÍSTOLES ALS TESSALONICENCS.
51-53	*Gal·lió procònsol a l'Acaia (Ac 18:12).*
52-60	*Fèlix, procurador (Ac 23:26).*
53-58	Tercer viatge de sant Pau (Ac 18:23-21:14).

—2875→

56	PRIMERA EPÍSTOLA ALS CORINTIS. EPÍSTOLA ALS FILIPENCS.
57	SEGONA EPÍSTOLA ALS CORINTIS. EPÍSTOLA ALS GÀLATES. EPÍSTOLA ALS ROMANS.
Pentecosta 58	Pau retorna a Jerusalem i és empresonat (Ac 20:3-23:35).
58-60	Sant Pau, pres a Cesarea (Ac 24-26).
59-62	*Festus, procurador (Ac 24:27).*
?	EVANGELI DE SANT MARC (o després del 67).
?	EPÍSTOLA DE SANT JUDES.
tardor 60-primavera 61	Viatge de sant Pau a Roma (Ac 27:1-28:16).
61-63	Sant Pau, pres a Roma (Ac 28:17s). EPÍSTOLES ALS COLOSSENCS, A FILEMÓ I ALS EFESIS.
?	EVANGELI DE SANT LLUC I ACTES DELS APÒSTOLS (o després del 67).
63-64?	PRIMERA EPÍSTOLA DE SANT PERE.
63-66	Darreres activitats apostòliques de sant Pau (1Tm 1:3; Tt 1:5; 3:12).
65	PRIMERA EPÍSTOLA A TIMOTEU. EPÍSTOLA A TITUS.
66	Segon empresonament de sant Pau a Roma (2Tm 1:15s; 4:9s). SEGONA EPÍSTOLA A TIMOTEU.
?	EPÍSTOLA ALS HEBREUS.
?	DARRERA RECENSIÓ GREGA DE L'EVANGELI DE SANT MATEU.
64-67	Martiri de sant Pere.
67	Martiri de sant Pau.
70-80?	SEGONA EPÍSTOLA DE SANT PERE.
95?	Sant Joan a Patmos (Ap 1:9). APOCALIPSI.
?	EVANGELI I EPÍSTOLES DE SANT JOAN.

—2876→

ÍNDEX DE NOMS DE PERSONES

Abel, Gn 4:2-10,25.
Abirom, Nm 16:1-34.
Abraham, Gn 11:27-25:11.
Absalom, 2S 13:1-19:5.
Acab, 1R 16:29-22:40.
Acaz, 2R 16:1-20; Is 7:1.
Adam, Gn 1:26-3:24; 4:25-5:5.
Adonies, 2S 3:4; 1R 1:5-53; 2:13-25.
Aharon, Ex 2:14-40:38; Nm 1:1-20:29.
Alexandre el Gran, 1M 1:1-9; 6:2.
Alquim, 1M 7:5-25; 9:54-57; 2M 14:3-26.
Amalec, Ex 17:8-16; Jt 7:12.
Aman, Est 3-9.
Ananies, Ac 5:1-11.
Anàs, Lc 3:2; Jo 18:13,24; Ac 4:6.
Andreu, Mt 4:18p; 10:2p; Mc 1:29; 13:3; Jo 1:40-45; 6:8; 12:22; Ac 1:13.
Anna, Lc 2:36-38.
Anna, mare de Samuel, 1S 1:2-2:21.
Antíoc IV Epifanés, 1M 1:10-42; 6:1-16; 2M 1:14-16; 2:20; 4:7-37; 5:1-21; 9:1-19.
Apol·lo, Ac 18:24-28; 19:1; 1C 1:12; 3:4-6,22; 4:6; 16:12; Tt 3:13.
Aquior, Jdt 5:1-24; 11:9; 14:5-6,10.
Artaxerxes, Esd 4:7-23; 7:11-26; Ne 2:1-9.
Asmodeu, Tb 3:8.
Assuer, Est
Atalies, 2R 11:1-20.
Azaries, Dn 1; 2:17; 3:24, 49,88.

Balaam, Nm 22-24.
Baltasar, Dn 1:7; 2:26; 4:5-16; 5:12; 10:1.
Barrabàs, Mt 27:15-21p,27p; Jo 18:40; Ac 3:14.
Bartomeu, Mt 10:3p; Ac 1:13.
Baruc, Jr 32:12-16; 36:4-32; 43:3,6; 44:1-6.
Bel, Dn 14.
Benjamí, Gn 35:16-20; Jt 19-21.
Bernabé, Ac 4:36; 9:27; 11:22-26,30; 12:25; 13:1-8,13-15,43-51; 14:13-28; 15:2-39.

Bet-Sabé, 2S 11-12; 1R 1: 11-21.
Bóoz, Rt.

Caifàs, Mt 26:3,57; Lc 3:2; Jo 11:49-51; 18:13-14,24, 28; Ac 4:6.
Caín, Gn 4:1-24.
Caleb, Nm 13:30-14:9; Js 14: 6-15.
Cir, Esd 1:1-4; 5:13-6:12; Is 41:1-5,25-29; 44:24-28; 45:1-7; 48:14-16.
Coré, Nm 16:1-35; 17:1-15; 26:9-11.

Darius, Esd 4:5,24; 5:5-15.
Datan, Nm 16:1-34.
David, 1S 16:1-1R 2:12.
Deborà, Jt 4:4-5:31.
Dina, Gn 30:21; 34:1-31.

Elí, 1S 1:1-4:18.
Elies, 1R 17:1-2R 2:12.
Elisabet, Lc 1:5-57.
Eliseu, 1R 19:16-2R 13:21.
Emmanuel, Is 7:14; 8:8; Mt 1:23.
Esaú, Gn 25:19-33:16.
Esteve, Ac 6:5-7:60; 8:2; 11: 19; 22:20.
Ezequies, 2R 18-20.

Felip, apòstol, Mt 10:3p; Jo 1:43-49; 6:5-7; 12:21-22; 14:8-10; Ac 1:13.
Felip, diaca, Ac 6:5; 8:5-13, 26-40; 21:8-9.

Gabriel, Dn 8:16; 9:21; Lc 1:11-38.
Gedeó, Jt 6-8.
Godolies, Jr 39:14; 40:5-16; 41:1-18; 43:6.
Gog, Ez 38:2-18; 39:1-12; Ap 20:8.
Goliat, 1S 17:4-54.

Henoc, Gn 5:18-24.
Herodes, el Gran, Mt 2:1-23.
Herodes, Antipes, Mt 14:1-12; Ac 4:27; 13:1.
Herodes, Agripa I, Ac 12: 1-23.
Herodies, Mt 14:3,6; Mc 6: 17-22; Lc 1:26.
Heva, Gn 1:26-4:1.
Holofernes, Jdt.

Isaac, Gn 21:1-28:5; 34; 35: 27-29.
Ismael, Gn 16:1-25:18.

Jacob, Gn 25:19-49:34.
Jaume, fill de Zebedeu, Mt 4:21p; Jo 21:2; Ac 1:13; 12:2.
Jaume, fill d'Alfeu, Mt 10: 3p; Lc 24:10; Ac 1:13.
Jaume, parent del Senyor, Mt 13:55p; Ac 12:17.
Jeftè, Jt 11:1-12:5.
Jehú, 1R 19:15-16; 2R 9:1-10:36.
Joan, Baptista, Mt 3; 11:7-18; 14:1-12p; Jo 1:6-41; 3:22-36.

—2878→

Joan, Evangelista, Mt 4:21p; Ac 1:13; Ga 2:9.
Jonatàs, fill de Saül, 1S 13: 2-2S 1:27.
Jonatàs, fill de Mataties, 1M 9:23-12:53.
Josep, espòs de Maria, Mt 1:16-25; 2:13-23; Lc 1:27; 2:4-51; 3:23; 4:22; Jo 6: 42.
Josep, fill de Jacob, Gn 37: 2-50:26.
Josies, 2R 22:1-23:30.
Josuè, gran sacerdot, Ag 1: 1,12,14; 2:2,4; Za 3:1,3, 6,8; 6:11,13.
Judes, Iscariot, Mt 10:4p; 26: 14-50p; 27:3-5; Jo 6:61; Ac 1:16-25.
Judes Macabeu, 1M 3:1-9:22; 2M 5:21-15:36.
Judes, parent del Senyor, Mt 13:55p.
Judes, Tadeu, Mt 10:3p; Jo 14:22; Ac 1:13.

Laban, Gn 24:29-51.
Lia, Gn 29:16-31:33.
Lot, Gn 11:28-19:38.
Llàtzer, Jo 11:1-44; 12:1-17.
Lluc, Col 4:14; 2Tm 4:11; Flm 24.

Marc, Ac 12:12,25; 13:5,13; 15:37-39; Col 4:10; 2Tm 4:11; Flm 24; 1Pe 5:13.
Mardoqueu, Est.
Maria, germana de Moisès, Ex 15-20; Nm 12:1-15; 20:1.
Maria, mare de Jesús, Mt 1:16-25; 2:11; 12:46-47p; 13:55p; Mc 3:21; Lc 1: 26-56; 2:5-7,16,19,33-35, 41-51; 11:27-28; Jo 2:1-12; 19:25-27; Ac 1:14.
Maria Magdalena, Mt 27:55-61p; 28:1-10; Lc 8:2; Jo 19:25; 20:1-18.
Mataties, 1M 2:1-70; 2M 14: 19.
Mateu, Mt 9:9; 10:3p; Ac 1:13.
Maties, Ac 1:23-26.
Matusala, Gn 5:21-27.
Melquisedec, Gn 14:18-20.
Miquees, fill de Jemlà, 1R 22:9-28.
Miquel, Dn 10:13,21; 21:1.
Moisès, Ex 2-Dt 34.

Nabucodonodor, 2R 24:1-22; Jdt; Dn.
Natan, 2S 7:1-16; 1R 1:11-27.
Natanael, Jo 1:45-51; 21:2.
Nicodem, Jo 3:1-21; 7:50-52; 19:39.
Noè, Gn 5:29-9:17.

Onies, 2M 3:1-4:38; 15:12-15.

Pau, Ac 8-28; 2Pe 3:15-16.
Pere, Mt 4:18-19p; 8:14p; 14: 28-31; 15:15; 16:16-23p;

—2879→

17:14-27; 18:21; 19:27p; 26:33-75p; Jo 1:41-45; Ac 1-15.
Pilat, Mt 27:2-65; Lc 3:1.

Rafael, Tb.
Rahab, Js 2:1-21; 6:17-25.
Raquel, Gn 29:6-35:20.
Rebeca, Gn 22:23-27:46.

Sadoc, 2S 15:24,27; 17:15.
Salomó, 2S 12:24-1R 11:43p.
Samsó, Jt 13:24-16:31.
Samuel, 1S 1:20-25:1.
Sara, Gn 11:29-23:19.
Saül, 1S 19:1-31:13.
Simó, apóstol, Mt 10:4p; Ac 1:13.
Susanna, Dn 13.

Tamar, nora de Judà, Gn 38.
Tamar, germana d'Absalom, 2S 13:1-33.
Tomàs, Mt 10:3p; Jo 11:16; 14:5; 20:24-29; 21:2; Ac 1:13.

Zacaries, pare de Joan Baptista, Lc 1:5-79; 3:2.
Zorobabel, Esd 2:2; 3:2,8; 4:1-4; 5:1-4; Ne 12:1-9; Ag 1:1,12,14; 2:2,4; Za 4:6-10; 6:11.

—2880→

ÍNDEX DE NOMS DE LLOCS

Acor, vall d', Js 7:24-25.
Ai, Js 7:2-29.
Alexandria, Ac 6:9; 18:24; 27:6; 28:11.
Anatot, Is 10:13; Jr 1:1.
Antioquia, 1M 3:37; Ac 11:19-30; 13:1-3; 15:1-40; Ga 2:11.
Arabà, Dt 1:1; Js 11:2; Jr 17:6; 39:4; 52:7; Ez 47:8; Am 6:14; Za 14:10.
Aram, Gn 10:22; Is 7:1-8; 9:11; 17:3; Jr 35:11; Am 1:5; Za 9:1.
Arnon, Nm 21:13; Is 16:2; Jr 48:20.
Assur, Gn 10:22; Tb 14:4,15; Jdt; Is 10:5-15; 14:24-27; 17:12-18:7; 30:27-33; 36-38; Jr 2:18,36; Ez 27:23; 32:22; Na 1:10-14; So 2:13; Za 10:10.
Atenes, Ac 17:15-34.

Babel, Gn 10:10-12; 11:9.
Babilònia, Tb 14:4; Est 2:6; Is 13; 20; 21; 25; 39; 40; 47; 50; Jr 20; 25; 27; 32; 40; Ap 14:8; 16:19; 17-18.
Beer-Sabé, Gn 21:22-32; 26:23-25; 46:1.
Betània, Mt 21:17p; 26:6p; Lc 24:50; Jo 11,1,18.
Bet-El, Gn 28:10-22; 35:1-15; Js 7:2; 1S 7:2-17; 1R 12:29-13;32; 1M 9:50; Os 10:15; 12:5; Am 3:14; 4:4; 5:5; 7:10-13.
Bet-Lèhem, Gn 35:16-20; Js 19:15; Jt 12:8-10; 1S 10:2; Jr 41:17; Mi 5:1; Mt 11:21p; Mc 6:45; 8:22; Lc 9:10; Jo 1:44; 12:21.
Betúlia, Jdt.

Cadès, Gn 14:5-7; 16:14; Nm 13:26; 2S 24:6; 1M 11:63.
Cafarnaüm, Mt 4:13; 8:5p; 11:23p; 17:24p; Mc 1:21p; 2:1; Lc 4:23; Jo 2:12; 4:46; 6:17,24,59.
Canà, Jo 2:1,11; 4:46.
Cariat-Jarim, Gn 14:5-7; Js 15:9; 1S 4:1-7:2.
Carmel, 1S 15:12; 1R 18:20.

Ebal, Gn 10:26-30; Js 8:30-35.
Ecbatana, Tb; Jdt 1:1,14.
Edèn, jardí d', Gn 2:8-9.
Edom, Nm 20:14; Is 11:14; 34:5; 63:1; Jr 9:25; Ez 25:12-14; Dn 11:41; Ab.

Efès, Ac 18:19,21,24; 19:1; 20:16; 21:29.
Egipte, Ex; Is 1:18; 10:24; 11:15; 19; 30; 31; 43:3; Jr 2:18,36; 26:21-23; 37; 42:14-19; Os 7:11,16; 11:11; Am 3:9; Mi 7:12; Za 14:18; Mt 2:13-15,19.
En-Gadi, Ct 1:14.

Gabaà, Jt 19:12; 1S 13:2-3.
Gabaon, Js 9:3; 2S 2:13; 20:8; 1R 3:4.
Galaad, Gn 31:25; 37:25; 1M 5:9; Jdt 15:5; Ct 4:1; 6:5; Jr 8:22; 22:6; 46:11; Os 6:8; Am 1:3,13.
Galgala, Js 4:1-24; 5:9-15; 9:6; Jt 3:19; 1S 7:2-17; 11:14; 2R 2:1; Os 4:15; 9:14-17; Am 4:4; Mi 6:5.
Galilea, Mt 2:22; 4:12; 17:22; 21:11; 27:55; 28:7,10,16; Jo 1:44; Ac 9:31.
Gelboè, 1S 28:4.
Guetsemani, Mt 26:35-36p.
Gòlgota, Mt 27:33.
Gomorra, Gn 10:12-19; 19:1-29.

Hasor, Js 11:1.
Hebron, Nm 13:22; Js 10:3; 2S 2:1; 1M 5:65.
Horeb, Ex 3:1.

Jabés de Galaad, Jt 21:8; 1S 11:4; 31:11.
Jamnia, 1M 4:15; 5:58; 2M 12:1-9.
Jericó, Js 2:1; 6:1-26; Mt 20:29p; Lc 10:30
Jerusalem, Js 10:1; Jt 1:7-8; 19:10; 1S 17:54; 2S 5:7; 6:1; Ne 2:12-15.
Jordà, Gn 13:10; Mt 3:5-6.

Líban, Is 2:12; 33:9; 40:16; Jr 18:14; Ez 27:5; Os 14:7; Na 1:4; Ha 2:17; Za 10:10.

Macpelà, Gn 23:17-18.
Massà, Ex 17:7.
Mèdia, Tb.
Meribà, Ex 17:7; Nm 20:2-13.
Moab, Nm 22:1; Rt 1:1; Is 11:14; 15:1-9; 16:2-14; Jr 9:25; 27:3; 48:1-47; Ez 25:8-11; Am 2:1.
Modín, 1M 2:1; 2M 13:14.
Morià, 2P 3:1.

Natzaret, Mt 2:23; 4:13; 21:11; Jo 1:45; Ac 10:38.
Ninive, Gn 10:10-12; Tb; Is 37:37; Jn; Na; So 2:13.

Rabà, Js 13:25.
Roma, 1M 15:24; Jo 11:48; Ac 2:10; 18:2; 19:21; 28:14-17.

Samaria, Is 7:9; 9:8; 28:1-4; Jr 23:13; 41:5; Ez 16:46;

—2882→

Os 7:1;10:5; Am 3:9; Ab 19; Mi 1:1-7; Lc 17:11; Jo 4:4-42.
Sidó, Is 23:2,4,12; Jr 25:22; 27:3; 47:4; Ez 28:20-24; Jl 4:4; Za 9:2; Mt 11:21; Lc 4:26; Ac 12:20; 27:3.
Siló, Js 18:1; 1S 1:3; 3:21; Jr 7:12,14; 26:6,9.
Sinaí, Ex 3:1.
Sió, Is 1:21; 28:16; 35:10; 41:27; 51:11; Jr 4:6; 50:5,28; Lm 1:4; 4:11; 5:11; Jl 2:1; Am 1:2; Mi 3:10; Za 9:13.
Siquem, Gn 12:6; 3:18; 48:22; Js 24:1; Jr 41:5; Os 6:9.
Sodoma, Gn 10:12-19; 19:1-29; Is 1:9-10; Jr 17:6; 48:6; Lm 4:6; Ez 16:46-56.
Susa, Ne 1:1; Est; Dn 8:2.
Tarsis, Is 2:16; 23:1,6,9,14; 60:9; 66:19; Jr 10:9; Ez 27:12,25; Jn 1:3.
Tir, 2M 4:18; Is 23:1,5,8,15,17; Jr 25:22; 47:4; Ez 26:28; Jl 4:4; Am 1:9; Za 9:2; Mt 11:21; Mc 3:8; Ac 12:20.

—2883→

Abnegació, Mt 5:29-30; 16:24-26; Rm 13:14; 15:1; Tt 2:12.
Accepció de persones, Lv 19:15; Dt 1:7; 10:17; 1S 16:7; 2P 19:7; Mt 22:16; Ac 10:34; Rm 2:11; Ga 2:6; Ef 6:9; Col 3:25; Jm 2:1-9.
Acció de gràcies, Mt 26:27; Jo 6:11; Ef 5:20; Col 1:12; 3:17; 1Te 5:18; 1Tm 1:12.
Adoració, Gn 24:26,48; Ex 20:5; 33:10; 34:8; Dt 26:10; 1S 1:3,19; 12:14-24; 2S 12:20; 15:32; 2P 20:18; Ps 2:2; 5:8; 22:28,30; 66:4; 86:9; 95:6; 96:9; 97:7; 99:5,9; 138:2; Mt 4:10; Jo 4:23; Rm 1:9; Ap 7:1-8; 19:10.
Adulteri, Gn 39:7-9; Ex 20:14; Dt 22:21-29; Jb 31:9-10; Sa 3:16; Ecli 9:1-9; 23: 22-27; 25:2; 41:23-24; Is 57:3; Jr 3:8-9; 5:7; 7:9; 9:1; 13:27; 23:10,14; 29:23; Ez 16:32,38; 23:37,45; Os 2:4; 3:1; 4:2,13-14; Mt 5:27-28,32; 14:3; 15:19; Mc 10:19; Jo 8:1-11; Rm 13:9; 2Pe 2:14.
Adveniment del Crist, Mt 10:23; 16:28; 24:25; 1C 15:23; 1Te 5:1-11; 2Te 3:6-15; Tt 2:11-14; He 9:28; 10:25; 1Pe 4:7; 5:4; 2Pe 3:3-15; Ap 21:1-8; 22:20.
Agraïment, Ecli 12:1-2; 30:6; 35:2; 37:11; Mt 9:8; Lc 1:46-47; 2:20; 17:15-16; 18:11; Jo 11:41; Ef 5:20; Fl 4:6; Col 3:15-16; 4:2; 1Te 2:13; 5:18.
Aigua, Ex 17:6; Nm 8:7; Jo 4:10,15; 3:38; Ef 5:26; 1Pe 3:20-21; Ap 21:6; 22:1.
Alegria (V. *Joia*).
Aliança, Gn 6:18; 8:21-22; 9:8-17; 15; 17; Ex 6:7; 19:1-24:11; 32:1-6; 34; Nm 18:19; 25:12-13; Dt 4:6-21; 5:2-3; 10:12-20; 26:16-19; 27:9-10,15-26; 29:1,9-20; Js 8:30-9:2; 24:1-28; 2S 7:1-29; 1R 19:10; 2R 23:3; Ne 10:1-40; 1M 1:57; Pr 2:17;

Sa 18:22; Ecli 14:12; 16:22; 17:12; 24:23; 28:7; 39:8; 41:20; 42:2; 44:18,20,23; 45:7,15,24-25; 47:11; Is 24:5; 33:8; 42:6; 49:8; 54:10; 55:3; 56:4,6; 59:21; 61:8; Jr 11:1-14; 14:21; 22:9; 31:31-33; 32:40; 34:13,18; 50:5; Ez 16:8,59-62; 17:13-19; 30:5; 34:25; 37:26; 44:7; Dn 3:34; 9:4,27; 11:28-32; Os 4:10; 6:7; 8:1; 10:4; Za 11:10; Ml 2:10; Mt 26:21; 2C 3:6; He 8:6-13; 12:18,26-27.

Almoina, Tb 4:7-11,16-17; 12:8-9; 14:10-11; Ecli 3:30-4:10; 7:10,32-33; 12:3-5; 17:22; 18:15-17; 29:8-13; 35:2; 40:17,24; Is 1:17; 58:6-7; Ez 16:49; Dn 4:24; Mt 6:1-4; 10:42; 19:21; 25:34-46; 26:6-13; Lc 3:11; 10:33-35; 11:41; 14:12-14; 16:9; 19:8; Ac 9:36; 2C 8:1-15; 9:1-15; Fl 4:10-19.

Altar, Ex 20:24-26; 24:6,8; 27:1-8; 29:36-46; 30:1-30; 37:25-29; 38:1-7; 1R 1:50; 2:31-34; Esd 7:17; 1M 1; 4:52-59; 2M 1:1-9; 2:5,16-22; 6:5; 10:1-8; 13:8; 14:3; Ps 26:6; 43:4; 51:21; 84:4; 118:27; Ez 16:24; Am 2:8; Ml 1:7,10; 2:3; He 13:10.

Amén, Nm 5:22; Dt 17:15-26; 1R 1:36; 1P 16:36; Ne 5:13; 8:6; 1C 14:16; 2C 1:20; Ap 3:14.

Amistat, Jb 6:27; Pr 18:24; 19:4,7; Ecli 5:15; 6:5-17; 7:12,18; 9:10; 12:8-18; 13:21; 19:8-9,13-17; 20:16,23; 22:19-27; 25:1; 27:16-21; 28:9; 30:3; 6; 33:6,20; 37:1-6; 40:23; 41:19,25; Lc 14:12-14; 16:9; 21:16; Jo 3:29; 11:3,5,32-36,38; 13:23; 15:13-15; 19:26.

Amor, Ct 8:6-7; Is 43:4; Jr 2:2; Os 2:21; 6:4-6; 10:12; 12:7.

— a Déu, Dt 6:4; 10:12; 11:1,13-17,22; 13:1-4; 30:15-20; Js 22:5; Ps 18:2; 36:11; Ecli 1:10; 2:15-16; Mt 10:37; 22:36-38; Jo 8:42; 14:15,23-24; 16:27; 21:15-17; Rm 8:35-39; 1C 2:9; Ef 5:1; 1Jo 4:20-21 (V. *Fidelitat*).

— al proïsme, Lv 19:18; Tb 1:3,8,16-17; 2:2-7; Jb 29:12-17; 31:29-30; Ps 35:13-14; Pr 3:27; Ecle 9:6; Ecli 7:35; 12:3; Mt 5:38-48; 22:39; Lc 6:27-38; 10:29-37; Jo 13:34; 15:12-17; Rm 13:8-10; Tt 2:4; Jm 2:8; 1Pe 1:22; 2Pe 1:57; 1Jo 1:7; 3:10-18,23; 4:7-21; 2Jo 5-6.

—2885→

— de Jesucrist al Pare i als seus, Jo 10:11,15,18; 11:3,36; 13:1,34; Ef 5:1-2.
Àngels, Gn 3:5; 16:7-13; 19:1-3; 21:17; 22:11-15; 24:40; 28:12; 32:2; 48:16; Ex 3:2; 12:23; 14:19; 23:20-23; 33:2; Nm 20:16; 22:23-35; Jt 2:1; 5:23; 6:11; 13:3,9,16,20-21; 1S 29:9; 2S 19:28; 24:16; Tb 5:13,17,22; 12:15; Jb 4:18; 5:2; 15:7-8,15; 33:22-23; Ps 8:6; 34:8; 78:25; 148:2; Ecli 42:17; Is 6:2-3,6-7; 37:36; Ba 6:6; Dn 3:49,92,95; 4:10,20; 6:23; 7:10; 8:13,15-22; 10:13; 13:55,59; 14:34-39; Za 1:9-6:5; Ml 3:1; Mt 18:10; Ef 1:21; Col 1:16; 2:8; He 1:4-2:9; Ap 1:1; 4:4; 8:2.
Angoixa, Ps 4:2; 9:10; 10:1; 12:6; 13:3; 20:2; 22:2,12; 25:17,22; 31:8,10; 32:6-7; 34:7,18; 37:39; 46:2; 50:15; 54:9; 59:17; 71:20; 77:3; 78:49; 81:8; 86:7; 88:1-9; 101:3; 106:44; 107:6,13,19,28; 116:3; 118:5; 119:143; 120:1; 138:7; 142:3; 143:11; Ecle 1:18.
Anticrist, 2Te 2:3,7-12; 1Jo 2:18-22; 2Jo 7; Ap 11:19-21.
Apostasia, Dt 13:6; 17:2-7; 2M 1:7; 4:11,14,17; Ps 44:18-22; 78:57; 106:19-20,28,36-39; Mt 24:12; Lc 18:8; He 6:4-6; Ap 20:7-10.
Apòstols, Mt 10:2-4; 28:16-20; Mc 16:8; Lc 24:44-49; Ac 1:26.
Arca de l'aliança, Ex 25:10; 37:1-9; Nm 10:33-36; Dt 10:2-8; Js 3:3-4:18; 6:1-16; 1S 4:1-7:1; 2S 6; 15:24-29; 1R 8:1-11; 1P 13:1-14; 15:1-5; 2M 2:4-5; Jr 3:16.
Avarícia, Ps 119:36; Ecli 4:31; 11:17-19; 14:3-19; 31:5-8; Mc 7:22; Lc 12:15; 1C5 :10-11; 6:10; Ef4:19; 5:3-5; Col 3:5; 1Te 4:6.

Baptisme,
— de Joan, Mt 3:11; Mc 11:30-32; Jo 1:26; Ac 19:3.
— de Jesús, Ac 2:38,41; 8:15-16; 10:47-48; 19:1-7; Rm 6:3-14; 1C 6:9-11; 10:2; Ga 3:27; Ef 5:26; Col 2:11-12; 3:1-3; Tt 3:5; He 10:22; Jm 2:7.
— de l'Esperit, Mt 3:11,17; Jo 1:33; 3:3-8; Ac 1:5; 11:15-16; 19:2-6; 1C 6:15;12:13.
Benaventurances, Mt 5:1-12; Lc 6:20-23.
Benediccions, Gn 9:1-7; 27:4,27-29; 28:1; 48:49; Lv

—2886→

26; Nm 6:22-27; 22:6; Dt 7:12-16; 11:26-29; 28:1-14; 30:1-10,15-20; 33:1-29; 1S 2:20; 13:10; 25:32,39; 2S 6:18; 18:28; 22:47-51; Tb 9:6; 10:14; 11:17; Jdt 13:18-19; 14:7; 15:9-12; Jb 42:12; Pr 10:6; 11:11; 28:20; Ecli 3:7-8; 4:13; 32:13; 34:24; 37:24; 40:17; Jl 2:14; Za 8:13; Ml 3:10.

Blasfèmia, Ex 20:7; 22:27; Lv 24:10-23; 1R 21:13; 2M 8:4; Jb 1:5; Ecli 3:16; Is 37:23-24; 52:5; Jr 9:3.

Bons, bonesa, Ps 1:5-6; 5:13; 7:10-11; 11:7; 31:24; 32:6,11; 33:1; 34:16,20,22-23; 37; 58:11-12; 64:11; 68:4; 73:1; 75:11; 76:10; 86:2; 92:13-16; 97:10-12; 107:42; 112; 125:3-4; 140:14; 145:10,20; 146:8; 148:14; Ecli 16:14.

Camins de Déu, Ps 16:11; 17:5; 25:4,8-9,12; 26:12; 27:11; 81:14; 86:11; 119:3,26-27,29-30,32-33,101; 128:1; 143:8; Pr 4:10-11, 14-15,19; 5:5-6,21; 8:32, 35-36; 9:6; 10:2; 11:19; 12:28; 13:14-15; 14:12; 15:21,24; 16:2,7,9,14-15, 25,29,31; 18:21; 20:24; 21:2,25; 22:5-6; 23:26; Sa 5:7; 9:18; Ecli 15:17; 33:14; 37:18,31.

Càntics, Ex 15:1-21; Dt 32:1-43; Jt 5:1-32; 1S 2:1-10; 2S 22:1-51; 1 P 16:8-36; Ne 9:5-37; Tb 13; Jdt 16:1-17; Is 5:1-7; 12:1-6; 25:1-12; 26:1-19; 27:2-6; 38:10-20; 45:14-25; Jr 31:10-14; Dn 3:26-45,52-90; Ha 3:1-19; Lc 1:46-55,68-79; 2:29-32.

Carismes, Rm 12:4-8; 1C 12:1-14:40; Ef 4:7,11-16; 1Tm 4:14.

Caritat, Mt 5:22-26; 9:13; 24:12; Jo 13:34; Rm 12:9-21; 13:8-10; 14:1-15:13; 1C 8:7-13; 13; Ga 5:14; Col 3:14; 2Te 2:3-12; 1Tm 1:5; 2Tm 3:1-5; 1Jo 4:7-21 (V. *Amor*).

Carn, Mt 16:17,21-23; Jo 1:14; Rm 6:6,12; 7:5,18-25; 7:24; 8:6-8,10,13; 13:14; 1C 2:14; 3:1-4; 5:5; 7:29-35; 9:27; 15:50; 2C 5:16; 10:2-3; 11:18; Ga 4:23,29; 3:3; 5:16-21,24; 6:8; Ef 2:3,11; Fl 3:3-4.

Cel, Ef 2:19-22; Fl 3:20; Col 3:1-4; He 11:13-16; 13:14; 1Pe 1:1.

Coneixement de Déu, Ps 36:11; 40:7; 87:4; 91:14; Jb 11:7; 19:29; 21:14; Sa 8:4; 13:1,5-6; 14:22; 15:

—2887→

1-2,11; 16:16; Is 1:3; 11:9; Jr 9:2,23; 22:16; 24:7; 31:34; Dn 2:22; Os 2:22; 4:1,5; 5:4; 6:6; 12:1; 13:4; Mt 11:25,27; 16:17; Jo 1:14; 3:13; 6:44,65; 10:15; 17:3; Rm 1:18-23; 1C 13:12; He 6:1-4; 1Jo 2:4; 4:8.

Confessió dels pecats, Lv 5:21-26; 26:40; Nm 5:6-7; 2S 12:13-14; Ne 9:2-3; Mt 3:6; Jo 20:22-23; Jm 5:16; 1Jo 1:9.

Confiança en Déu, Jb 4:1-5:27; Ps 3; 4; 9:11,19; 10:14; 15:5; 16:10; 20:8; 21:8; 22:5-6; 23:1-6; 25:1-3,5,15,21; 27:1-3,6,14; 30:7; 31:7,15,25; 32:10; 37:3,5,7,9,34; 38:16; 39:8; 40:2,5-6; 42:6,12; 43:5; 44:7; 55:23-24; 57:8; 62:2,6,9,11; 65:6; 71:5,14; 78:7,22; 86:2; 91:2; 106:13; 108:2; 112:7-8; 116:10; 118:8-9; 119:43,49,74,81,114,116,166; 125:1; 131:1-3; 146:3,5; Pr 3:5,26; 16:3; 20:22; 22:19; 28:25; 29:25; Ecl 2:6-7,10; 11:12-28; 34:13-17; Is 7:9; 10:20; 12:2; 14:32; 26:3-10; 28:16; 30:15,18; 33:2; 36:7,15; 40:31; 50:10; 54:4-10; 59:4; Jr 17:7-8; Lm 3:18,24-25; Dn 6:24; 13:35; Os 12:7.

Configuració amb el Crist, Rm 6:3-11; 8:11,17; 13:12-14; 1C 12:12-13; 2C 5:14-17; 13:4; Ga 2:20; 3:26-28; 6:14; Ef 2:5-6; 4:22-24; Fl 3:10-11; Col 2:11-13; 3:3,9-11; 1Pe 4:1.

Consell, Tb 4:18; Jb 29:21; 38:2; Pr 1:30-31; 12:15; 19:20; 20:5,18; 21:30; 22:20; Ecli 9:14; 25:5; 32:19; 37:7-15; 38:33; 39:7; 40:25.

Conversió, Tb 13:8; Jdt 5:19; Jb 8:5; 22:21-28; 35:10; 36:10; Sa 11:23; 12:10,19; Ecli 5:7; 17:24-32; 21:6; Is 10:20-22; 19:22; 30:15; 31:6; Jr 3:12-13; 4:1-4; 13:27; 16:19-20; 18:11; 25:5; 26:3; 35:15; 36:3,7; 44:5; Lm 3:40; Ba 2:7-8; 4:28; Ez 18:29-32; 33:10-11; 36:26-28; Os 6:1-7; 14:2-3; Jl 2:12-13; An 4:6,8-11; 5:4; Jn 3:1-10, So 2:1-2; Za 1:3-4; Mt 3:1-12; 4:17; 12:43-45; 28:16-20; Lc 1:16-17; 7:29,36; 11:30; 15; 24:47; Jo 4:16,42; 10:16; 11:52; 12:32; 17:9-10,20-21; Ac 2:37; 3:19,26; Rm 9:25; 1Pe 4:1-5; 1Jo 2:2.

Circumcisió, Gn 17:9-14; 21:4; 34:15-24; Ex 25:26;

—2888→

Js 5:2-9; 1S 14:6; 17: 26,36; 18:25; 1M 1:48, 60-61; 2:46.
— del cor, Dt 10:16; 30:6.
— del cristià, Rm 2:25-29; 4:11-12; Ef 2:11-13; Fl 3:3; Col 2:8,11-12.
Comunitat, Mt 18:19-20; Ac 1:13-14; 2:42-47; 4:24-32,36-37; 5:1-11; 8:1; 9: 31; 11:22; 12:5; 13:1; 14:23; 15:41; 16:5; 20: 36; 21:5; Rm 12:13; 15: 5-6; 16:5; 2C 8:9-15; Ga 1:22; Ef 5:18-20; Col 3:16-17; 4: 15; 1Te 2: 14; 1Jo 3:17.
Cor, Gn 6:5; Ex 7:3; Dt 29:3; 1S 6:6; 10:9; 12: 20,24; 13:14; 16:7; Ecle 5:19; 7:3-4,7,26; 8:11; 9:3; 11:9-10; Sa 1:1,6: 2:2; Ecli 22:17; Jr 7: 24-26; 9:13; 11:8; 13: 10; 16:12; 18:12; Ba 2: 30-31; Ez 11:19; 18: 31; 36:23-26; Os 10:2; Mt 5:28; 6:21; 11:29; 12:34; 15:18-19; Lc 1: 17; 21:34; Ac 2:46; 15: 9; Rm 5:5; 10:10; Ef 3:17; 1Tm 1:5; 2Tm 2: 22; He 10:22; 1Jo 3:19-21 (V. *Circumcisió,* del cor).
Correcció fraterna, Mt 7:1-5; 18:15-18; Lc 6:39-45; Rm 2:1; Ga 6:1-5; 2Te 3: 14-15; Jm 5:20.
Cos, Sa 2:3; 8:20; Rm 6: 12,19; 7:24; 8:10-13; 12: 1; 1C 6:13-14,20; 9:27; 15:35-37; 2C 5:6,8;;Fl 1: 20; 3:21; Col 1:24 1Te 5:23; He 10:22.
Creació, Gn 1-2; Ex 20:11; Tb 8:6; Jb 9:8; 26:7; 28:23; 33:6-7; 35:10; 38: 4; Ps 8:1-10; 9:2; 19:2-7; 33:4-9; Pr 3:19; 8:22; Sa 11:17; Ecli 17:1-14; 16: 24-29; 18:1; 23:20; 33: 10; 43:15-33; Is 41:20; 43:1,7; 44:24; 45:18; 51: 9; 64:7; 65:17-18; 66:22; Jo 1:1,3; 3:3-8; Rm 1: 20; 5:5; 6:3; 9:11; 11: 3; 2C 5:17; Ga 6:15; Ef 1:4; 10,15; 4:22-24; 5: 26; Col 1:15-17; 2:9-15; 3:1-3; Tt 3:5; He 9:11; 11:3; 2Pe 3:4; Ap 3:14; 4:11 (V. *Déu,* creador).
Creu, Mt 10:38; 16:24-25; 27:31-50; Jo 3:14; 12: 32; 1C 17:18,23; 2:2; Ga 6:14; Fl 2:8; 3:18; Col 1:20; 2:14; He 12:2.
Culte, Ex 3:12,18; 4:23; 10 3,9,24; 12:31; 23:25; Lv 11-16; Js 22:16-29; 24: 14-31; 1S 7:4; 9:12; 12: 10; Ecli 7:31; 24:10; 34: 18-26; 45:8-22; 50:5-21; Is 29:13; 66:20-22; Za 14:21; Mt 5:23; 9:13; Lc

—2889→

1:74-75; Jo 2:21; 4:20-24; He 9:25; 12:27-28; Jm 1:26-27; Ap 1:6; 7:15; 21:22; 22:3-5 (V. *Altar, Dejuni, Festes, Pregària, Sacerdoci, Temple*).

Darrers temps, Ecli, 2:3; 5:7; 7:17,36; 11:28; 17:12-24; 18:24; 28:6; 36:10; 38:20; 39:28-31; 40:8-10; 41:12-13; Is 2:2-3; Dn 2:23; Mt 24-25; Lc 17:22-37; 18:8; 1C 15:50-57; 1Te 4:15-18; 2Te 2:1-12; 2Pe 3:3-15; 1Jo 2:18; Ap 10:7; 20:11-15; 21; 22:1-5.

Decàleg, Ex 20:1-17; Dt 4:13; 5:6-22; Mt 5:20-48 (V. *Aliança*).

Deixebles, Mt 8:19-22; 9:9; 10:24-25,37-39; 16:24; 19:21,27; 20:26-28; Lc 9:61-62; 14:33; Jo 1:37; 2:11; 6:29,45,69; 8:31; 10:14-15; 12:24-26; 13:34-37; 14:3; 15:18-20; 17:2,8,20-24; 20:29; 21:19; 1Te 4:9; Ap 14:4.

Dejuni, 1S 7:6; 14:24; 31:13; 2S 1:12; 12:16; 1R 21:8-13; Est 4:16; 9:31; Is 1:13; 58:1-12; Jr 36:6,9; Ba 1:5; Dn 9:3; Jl 1:14; 2:15; Jn 3:5-6; Za 7:1-14; 8:18-19; Mt 4:1-4; 6:16-18; 9:14-17; 11:18-19.

Desert, Ex 3:18; 12:31; Dt 8:1-20; Is 1:7; 4:5; 30:6; 32:15-16; 40:11; 43:19; 63:11-14; Jr 31:2; Os 2:16; 13:5,15; Jl 2:20; Am 5:25.

Déu, amor de, Ex 20:6; 33:19; 34:6-7; Nm 14:18; Dt 4:31; 5:9; 7:8; 10:15; 23:6; 33:3; Jt 2:16-18; 10:16; Rt 1:8; 2S 24:14; 2M 8:5; 11:10; Jdt 13:14; 15:8; 16:15; Jb 10:8-12; 14:13-15; 16:20-21; 23:3-7; Ps 13:6; 22:25; 23:1-6; 25:6-7,10,16-20; 26:3; 31:22; 32:10; 33:5; 34:9; 48:10; 51:3; 59:17; 63:3-4; 66:19-20; 67:2,7-8; 69:14,17; 86:3,5,13,15-16; 103; 106:4,45; 111:4; 118:29; 119:64,76; 123:2-3; 130:7; 136; 143:8; 145:7-9; Sa 3:9; 4:15; 9:1; 11:20; 12:18,22; 15:1; 16:10; 19:1; Ecli 2:11,18; 4:10,14; 6:17; 16:12; 17:25-32; 18:11-14; 35:23; 41:20; 50:24; 51:3,8,29; Is 5; 41:8; 43:4; 49:14-16; 54:8; 62:4-5; Jr 31:3; Lm 3:25-32; 5:20; Ba 2:2; Dn 2:13; 3:41,89-90; 9:9,18; Os 11:4,8-9; 14:5; Jl 2:13-14; Jn 4:2,10-11;

—2890→

So 3:17; Ml 1:2,9; 3:17; Jo 14:23; 15:9-10; 16:26-27; Rm 5:8; 8:28; 1C 2:9; 16:22; Ef 1:5; 1Jo 3:1-2,16; 4:7-11,16-21; Ap 3:19.
— creador, Gn 1-2; 2M 7:23,28; Jb 3:4; 10:3,8-12; 12:7-10; 14:15; 34:13,19; 37:11-13; 38:8-9; Ps 8:1-10; 19:2-7; 33:7-9; 51:12; 75:4; 89:10-13; 94:9; 95:4-6; 96:5; 100:3; 104; 115:15; 119:73; 139:13-14; 147:4; 148:5-6; 149:2; Pr 16:4; 20:12; 22:2; 30:4; Ecle 7:28; 8:7; 12:1,7; Sa 1:12-16; 2:23; 7:21; 11:24,26; 12:1,22; 15:1; 16:10,13; 19:1; Ecli 2:11; 17:25-32; 18:11-14; 35:23; 39:5,12-31; 50:24; 51:3,8,29; Is 17:7; 29:16; 37:16; 42:5; 44:24; 45:6,9; 54:5; Jr 27:5; 32:17; 33:2,25; Ba 3:32-36; Jn 1:9; Ml 2:10; Jo 1:3; Ac 14:15-17; 17:24-28; Rm 1:25; Ef 2:10.
— esperit de, Is 8:11; 11:2,9; 32:15-16; 42:1; 44:3; 48:16; 53:11; 59:21; 61:1; 63:9-15; Ez 36:27; 39:29; Dn 4:5-6; 5:11,14; Jl 3:1-2; Ag 2:5; Za 4:6; 6-8; 7:12 (V. *Esperit Sant*).
— fidelitat de, Dt 4:31; 5:10; 7:9; 32:4; Ps 25:10; 30:10; 31:6; 33:4; 54:7; 56:5,11; 61:7-8; 71:22; 85:11-12; 86:11,15; 89:15; 91:4; 96:13; 105:8,42; 111:5,7-8; 119:90; 132:11; 143:1; 145:13; 146:6; Sa 15:1; 1C 1:9; 10:13; 1Te 5:24; 2Te 3:3; 2Tm 2:13; He 10:23; 11:11; 1Pe 4:19; 1Jo 1:9.
— justícia de, Jb 5:11-16; 8:3-4,20; 9:14-16,32-33; 10:2-7; 16:19; 17:3; 22:29-30; 31:6; 33:17; 34:17,24; 36:5-6; 37:22; Ps 7:9,12,18; 9:5,9,17; 10:17-18; 11:7; 35:28; 36:7; 40:10-11; 43:1; 48:11; 50; 51:6; 58:12; 72:1; 75:3,8; 76:9-10; 82:1,8; 85:12; 92:16; 94:1,23; 95:1-2; 96:10,13; 98:9; 99:4; 103:6; 111:7; 116:5; 119:40,106,137; 129:4; 143:1; 145:7,17; 146:7; Pr 15:25; Ecle 3:17; Sa 11:20; 12:15-16; Ecli 15:20; 17:11-14; 16:12; 23:18-19; 35:10, 17,19-24; Is 2:4,6-22; 3:13; 5:16; 9:9-20; 33:22; 45:21; Jr 11:20; 17:10; 18:6-12; 20:11-13; 21:13-14; 32:19-22; 46:28; 50:10-11; 51:1-2,6,11,56; Lm 1:18; 3:58-59; Ba 1:15; Dn 3:

—2891→

27; 9:14; So 3:5; Ml 2:17.
— nom de, Dt 12:5; Jt 13:18; 1S 12:22; 17:45; 20:14; 2S 7:26.
— pare, Dt 1:31; 14:1-2; 32:6; Jb 31:18; Ps 68:6; 89:27-28; 103:13; Sa 2:16,18; 11:10; 14:3; 16:21,26; 18:4; Ecli 23:1,4; Is 63:16; Jr 3:19; 31:9,20; Mt 5:16,45,48; 6:1,4,8; 9,14-15,26; 18:35; 23:9; Jo 16:26-27; 20:17; 1C 8:5; 2C 1:3; Ef 3:14-15; 1Jo 2:15.
— pastor, Ps 23:1-6; 67:5; 68:20; 73:24; 74:1; 77:21; 119:176; 136:16; Is 40:11; 49:9-10; Jr 23:3; 31:10; 50:17-19; Ez 34:11-16,31; Os 4:16; Mi 2:12-13; 7:14; Za 10:3.
— presència enmig del poble, Gn 17:1; Ex 33:14-16; 34:9-10; Dt 2:7; 31:9; Js 3:10; 1S 1:9; 6:20; 11:15; 12:7; 26:20; 2S 6:21; 7:18; 21:6,9; Is 7:14; 12:6; 17:7; 41:8; 43:10; 45:14; 52:3-7; 54:5; 60:16; So 3:15,18; Za 2:14; 8:3; Mt 1:23; 17:5; 24:30; Lc 1:35; Jo 1:14; 2:21; 2C 6:16; Ap 11:19; 21:1,3.
— provident, Tb 3:16-17; 4:21; 6:15-18; 7:11-12; Jb 10:12; 29:2-3; 34:30; 38:39; 39:1-2; Ps 1:6; 6:5; 10:4,11; 11:4; 14:1; 22:7-11; 31:16; 32:8; 33:10-19; 53:2; 65:10-14; 66:9; 67:3; 68:7,11; 81:17; 84:4; 104:10-18,21,27-28; 105:39-41; 107:9,33-41; 111:5; 116:7; 127:1-3; 136:25; 139:10,16,24; 142:4; 143:10; 145:15-16; 146:7-8; 147:8-9,14,16-18; Pr 16:1,9,33; 19:21; 21:31; 22:12; 29:13; Ecle 2:24-25; 5:17; 9:7,9; Sa 14:3; 17:2; 19:22; Ecli 11:12-28; 18:11-14; 39:16-35; Mt 6:8,24-34; Rm 8:28; 11:33; 1C 10:13; 2Tm 4:17-18.
— salvador, Gn 45:7; 50:19-20; Dt 32:26-43; Jt 2:16; 6:36-40; 10:12-13; 1S 10:18; 12:11; 1M 5:26; 2M 10:29-30; Jb 15:19-20; 22:29; 36:6-7; Ps 3:8-9; 6:5; 10:14; 12:8; 18:3,17-20; 22:20; 27:1,9; 31:16-17; 32:7; 40:3; 42:6,12; 43:5; 50:15; 51:14,16; 57:4; 62:2-3,7-8; 67:3; 6:21; 70:6; 71:1-6; 77:16; 86:2; 89:27; 94:17; 98:2-3; 106:4,47; 107:2; 108:13; 109:21, 26; 111:9; 116:6; 118:6-9; 121:136:10-24; 140:13; 142:6; Pr 3:34; 15:25; Sa 3:1; 5:16; Ecli 2:11; 39:

—2892→

18; 51:1; Is 17:10; 31:4-5; 33:22; Ba 4:21-24; 6:35-36; Dn 6:17; 13:60; Os 13:4; Za 14:5-6; Lc Lc 1:47,69; Rm 5:9; Col 1:13; 1Tm 1:1; 2Tm 1:9; Tt 2:10-14; 3:4-7; 1Jo 4:9-10
— sant, Ex 3:5; 15:11; Lv 17-26; Js 24:19; 1S 2:2; 6:20; Ps 18:31; 24:5; 71:22; 77:14; 78:41; 78:41; 89:19,36; 99:3,5,9; Is 5:16; 6:3; 10:17; 31:1; 33:14; 41:14,20; 43:15; 45:11; 47:4; Jr 50:29; 51:5; Ez 39:7; Os 11:9; 14:10; Am 4:2; Ha 1:12; 3:3; Mt 6:9; 19:17; Jo 17:11; Rm 1:4; Ef 2:4; He 12:29; 1Pe 1:15-16; Ap 4:8; 15:4.
— únic, Is 40:18; 41:21-24; 42:8-9; 43:11-13; 44:6-8; 45:5-6,14,25; 46:9; 48:12; Dn 3:95; 6:27; 14:41.
Dia de Jahvè, Jb 24:1; Pr 6:34; Is 13:6-7; 24:21; Ez 30:1-19; Jl 1:14-15; 2:1,11; 3:1-5; Am 5:18-19; 8:9; Ab 8,15; So 1:7,14-18; 2:20-21; Ha 2:14; Za 14:1; Ml 2:17-3:5,13-21,23.
Diluvi, Gn 6:5-8:22; Mt 24:37-39; 1Pe 3:20-21; 2Pe 2:5; 3:5-6.
Dissabte, Gn 2:2-3; Ex 16:23,25,29; 20:8-11; 31:12-17; 34:21; 35:2-3; Lv 23:3; Dt 5:12-15; Mt 12:2,5-6; Mc 2:27; Jo 5:17 (V. *Festes*).
Divisions entre cristians, Rm 14:1-15:13; 1C 1:10-13; 11:19.
Divorci, Dt 22:13-21; 24:1-4; Mt 5:27-32; 19:3-12; Mc 10:12; 1C 7:10.
Dona, Gn 2:18-19; Pr 6:26; 7:9; 11:16,22; 18:27; 19:13-14; 21:9,19; 25:24; 27:15; 29:3; 30:20; 31:10-31; Ecle 7:26,28; Ecli 3:4; 7:19,26; 9:1-9; 19:2; 23:22-28; 26:1-27; 28:16; 33:20; 36:21; 37:11; 41:23,42; 42;6,12-14; Is 3:16-24; 4:1; 32:9-14; Dn 11:12,37; Am 4:1; Za 5:5-11; 1C 11:3-15; 14:34-35; Ef 5:22-23,33; Col 3:18; 1Tm 2:9-15; 5:3-16; Tt 2:3-5; 1Pe 3:1-6.
Dret, Is 5:7; 32:1-2; Am 5:7,15,22,24; 6:12; Ha 1:4 (V. *Justícia*).

Elecció, Dt 4:32-40; Sa 5:5; Is 6; 8:10; 41:8; 43:21; 44:1-5; 45:14; 49:1-7; 54:6-8; 65:9-22; Jr 1:5-10; Ef 36:22; Os 11:1-4; Ag 2:23; Jo 6:44,65; 8:47;

—2893→

10:15,26-29; 15:16,19; 17:24; Ac 13:48; Rm 8:28-30; 9:11-24; 10: 20; 11:5-10,28-29; Ez 1:4,11; 1Pe 1:2; 1Jo 5:18-19 (V. *Aliança*).

Enduriment del cor, Is 6:9-10; 29:10-12; 42:19-20; 43:8; 48:4; Za 7:11-13; Mt 13:13-16; Mc 3:5; 4:11-13; Jo 12:39-41; Ac 28:25-29; Rm 1:21; 2:5; 9:18; 11:7-9,25-26; 2C 3:14; 4:3-5; 2Te 2:11-12.

Enemics, amor als, Mt 5:38-48; 25:41; Lc 6:27-38; 22:34; Ac 7:60; Rm 12:14,20; 1C 4:13; 1Te 5:15 (V. *Perdó*).

Escàndol, Mt 5:29-30; 15:12; 18:6-8; Lc 7:23; Jo 6:61; Ga 5:12.

Església, Mt 6:18-19; 18:15-18; Jo 17:11,21-23; Ac 2:41; 5:11; Ef 1:23; 2:19-22; 5:23-27; Fl 1:1; 1Tm 3:1; He 3:6.

Esclaus, Ecli 7:20-21; 10:25; 33:25,31-33; 42:5; Rm 3:24; 1C 7:20-23; Ef 6:5-9; Col 3:22-25; 1Tm 6:1-2; Flm.

Escriptura, sagrada, Ecli Pròleg; 1M 12:9; Jo 5:39-47; 20:30; 21:25; Ac 8:31; 2Tm 3:16; 2Pe 1:20:21; 3:15-16.

Esperança, Jb 4:6; 6:11,19-20; 7:6; 8:13-14; 17:11,13,15; 19:10; Pr 23:18; 24:14; Ecle 9:4; Sa 3:4,11; 12:19; 19:22; Ecli 16:13; 34:13-17; Ac 26:6-7; Rm 5:2-5; 8:20-24; 15:4-13; 2C 5:6-10; Ef 1:12; Col 1:5; He 10:23; 1Pe 1:3,13; 1Jo 3:2; Jud 21 (V. *Confiança en Déu*).

Esperit Sant, Mt 1:18-25; 12:31-33; Lc 4:1,14; 11:13; Jo 3:34; 7:37-39; 14:15-16; 15:26; 16:8-11; 20:22; Ac 1:8; 2:1-18,33; 4:31; 5:3; 9:17,31; 10:44-47; 13:9,52; 15:8; Rm 1:4; 5:5; 8:9; 15:19; 1C 2:4; 2C 3:3,17-18; Fl 1:19; 1Te 1:5; 1Pe 1:11; 1Jo 5:6-8,16; Ap 5:6 (V. *Déu,* esperit de).

Eucaristia, Mt 26:26-29; Lc 24:30,35; Jo 6:51; Ac 2:42; 20:1,11; 27:35; 1C 6:15; 10:3,16-22; 11:17-34.

Evangeli, Mt 4:12-17; 11:5; 24:14; Mc 1:1; 8:35; 10:29; 16:15; Ac 20:24; Rm 2:16; 16:25; 1C 15:1; 2C 4:3; Ga 1:11-2:21; Ef 2:17; 1Te 1:5; 2Te 2:14; 2Tm 2:8; 1Pe 1:12,25; 4:17; Ap 10:7; 14:6 (V. *Veritat de l'evangeli*).

Excomunió, Gn 17:14; Ex 12:15,19; 31:14; Lv 20:17-

—2894→

18; Nm 9:3; Mt 16:19; 18:17-20; Jo 9:34; 15:6; 1C 5:5,11.

Exili, Is 5:13; 51:17-52:6; Jr 5:15-19; 8:3; 13:17; 15:2; 16:13,21; 29:1-23; 34:3; 39:1-14; 40:1-3; 46:18; 52:28-29; Ba 1:9; 2:13,30; 3:7-8; 4:10-11; Ez 4:4-8; 12:1-16; 17:11-21; 29:9-13; Am 1:5,14; 5:5; 6:7; 7:11; 9:4; Za 14:2.

Expiació, Lv 16:1-24; Is 53:4,7,12-13; Ez 43:18-27; 45:18-20; He 9:1-10:18.

Fe, Gn 12:2-5; 15:6; 22; Ex 4:31; 14:31; 18:10-11; Dt 6:20-25; 26:5-9; Js 2:9-11; 24:2,13; 2R 5:15-17; Jdt 14:10; Sa 3:14; 12:2; 19:22; Mt 7:21-27; 8:26; 9:22; 11:27; 14:31; 17:20; Mc 9:24; Lc 7:50; 17:5; 22:32; Jo 1:6-18; 3:14; 6:26-58; 7:38-39; 8:24,30-59; 11:25-26; 12:44-45; 17:21; 20:31; Ac 2:21; 10:43; He 11:1; Jm 2:14-26; 1Jo 3:23.

Felicitat, Ps 1:1; 16:2; 23:6; 25:13; 32:1-2; 34:9,13; 36:10; 39:3; 41:2-3; 52:10; 63:12; 65:5; 85:13; 106:5; 112:1-9; 118:25; 119:1-2; 127:5; 128:1-6; 133:1-3; 144:12-15; 146:5.

Festes, Ex 12; 13:3-12; 23:14-17; Lv 16:1-34; 23:15-43; Nm 9:1-14; 15:17-21; 28:16-31; 29:7-39; Dt 16:1-17; 26:1-11. Js 5:10-12; 1S 1:3,21; 10:3; 1R 8:2; 2R 23:21-23; 2P 30:1-27; Ne 8:13-18; 9:1-3; Est 6:19-22; 1M 4:53; 10:21; 2M 1:8-9,18; 2:16,19; 10:6-8; 12:31; 15:38; Ecle 7:2,4; Ecli 18:33; 33:7-9; 43:7; 47:10; Is 1:13-14; 29:1; 30:29; 33:20; 56:2-6; 58:13; 66:23; Jr 17:21-27; 31:6; Lm 1:4,7; 2:6-7,22; Ba 1:14; Ez 4:21; 20:11-24; 21:23; 22:8; 23:38; 36:38; 44:24; 45:17,21-24; 46:1-6,12; Os 2:11; 9:5; Am 5:21; 8:5,10; Na 1:15; Za 8:19; 14:16,18; Ml 2:3.

Fidelitat, Gn 18:19; 32:11; Dt 1:34-36; 4:1-2; 6:12-18; 7:11; 8:1,11; 11:1,8-9,16-17,22-25; 13:18-19; 19:8; 32:45-47; Js 22:5; 23:6; 1M 2:52; 2M 6:30; Jdt 5:17; Est 10:3; Ps 50:14; 56:13; 63:2,9; 73:23,25-26; 80:19; 85:12; 137:5-6; Pr 28:20; Sa 3:14; Ecli 1:27; 22:23; Is 40:8; Os 2:22; Za 8:3-8;

—2895→

Mt 24:45; 25:21-23; Lc 16:10-12; 1Tm 1:12; He 3:1-19 (V. *Déu*, fidel).
Filiació divina, Mt 5:16; 6:9; Jo 1:12-13; Rm 8:14; Ga 3:26; Ef 1:5; 2Pe 1:1; 1jo 3:1-2; Ap 21:7.
Fill d'home, Ez 2:1; Dn 7:13; Mt 8:20; 24:30; 26:64; Jo 12:23; Ap 14:14.
Fornicació, 1C 6:12-20; Ef 5:3-5; 1Te 4:3-5; He 13:4.
Fortalesa, Ps 20:8; 28:8; 29:11; 30:8; 31:4,25; 81:2; 84:6; 86:16; 89:18; 118:14; 138:3; 140:8.
Fruició de la vida, Ecle 2:1-24; 3:12-13,22; 5:9,18; 6:2,6-9; 8:15; 9:7-8; 10:19; 11:9.

Generositat, Ecli 4:31; 7:33; 14:11-19; 18:17-18; 29:8; 30:25; 31:23; 35:7,9; 40:17 (V. *Almoina*).
Glòria, Ex 3:2; 14:8; 15:1,21; 16:7,10; 19:9; 24:15-18; 33:9-10,18; 40:34-38; Nm 14:10,21-22; 16:19; 1S 6:5; 2P 5:11-6:2; 1M 9:10; 2M 2:8; Jb 19:9; 29:20; Is 6:3; 35:2; 40:5; 44:23; 49:3; 66:18-19; Ez 10:4,8-22; 11:22-23; 43:1-9; 44:4; Ha 2:14; Mt 17:2-5; 24:30; 25:31; Mc 10:37; Lc 24:26; Jo 1:14; 2:11; 7:18; 8:54; 13:31-32; 17:5; Ac 3:13; Rm 1:23; 3:23; 8:21; 2C 5:18; 4:17; Ef 1:18; 3:13,16; 1Tm 3:16; Tt 2:13.
Goig, Nm 10:9-10; Jt 9:13,27; 1S 2:1-5; Ne 8:10; 12:43.
Gràcia, Gn 8:3; 19:9; 32:21; 33:8,10-15; 34:11; 39:21; 44:21; Ex 12:36; 33:19; Rt 2:8-11; 1S 1:18; 27:5; 2S 15:25; 16:4; Sa 3:9; 4:15; Ecli 41:27; Jo 1:14,16-17; 6:37,44; Rm 3:24; 6:23; 1C 3:16; 15:8-10; 2C 12:9; Ga 1:15; 1Tm 1:2,14; Jm 4:6; 1Pe 1:10,13; 3:7; 4:10; 5:5,10,12; 2Pe 1:2-4; Jud 4.

Heretat, la terra per al poble, Ex 15:17; Lv 20:24; Dt 3:18; 9:26,29; 18:1; 1S 26:19; 1P 16:18; 2M 2:4; Za 8:12.
— Jahvè per al poble, Nm 18:20; Dt 18:2; Js 18:7; Is 57:13; Lm 3:24; Ez 44:28.
— el poble per a Jahvè, Ex 34:9; 2S 20:19; 21:3; 1R 8:51,53; 2M 14:15; Est 4:17f-h; Is 19:25; Jr 10:16.
— del Regne, Mt 5:4; 19:29; 25:34; Rm 4:13-14; 8:17; 1C 6:9-10; 15:50;

—2896→

Ga 3:29; 4:1-7,30; Ef 1:14,18; 5:5; Col 3:24; Tt 3:7; He 6:12,17; 9:15; 11:7-8; 1Pe 1:4;Ap 21:7.

Home, Gn 1:26-31; 2:7-8; 3:19; 5:1-3; Jb 4:17-21; 6:11-12; 9:2-3; 10:8-9; 14:1-22; 15:14; 25:4-5; Ps 8:5-7; 39:6-7,12; 60:13; 78:39; 89:48-49; 90:3-6; 103:14-15; 144:3-4; 146:3-4; Ecle 3:18-21; 6:12; 9:12; Sa 2:23; 9:2-3; 6:13-15; 10:1-2; Ecli 17:1-4; 18:1-14; 33:10-19; Lc 17:7-10; Rm 1:9; 6:3-4; 9:20; Ef 3:16; Col 3:9-10.

Hospitalitat, Gn 18:2-8; 19:1-8; Jt 19:24; Ecli 11:29-34; Mt 25:35,43; Lc 9:52-56; 10:38-42; Ac 16:14-15; 28:7; Rm 12:13; 1Tm 3:2; 5:10; He 13:2; 1Pe 4:9; 3Jo 5-8,10.

Humilitat, Jb 22:23-29; Ps 8:5; 19:14-15; 34:19; 38:14-15,19; 39:2-3,5-7,10; 51:5-7; 131:1-2; Pr 3:34; 14:31; 15:33; 16:19; 18:12; 22:4,22; 29:7,14,23; Ecli 3:17-24; 13:20; So 2:3; 3:12; Mt 5:4; 11:29; 18:1; 23:8-12; Mc 9:33-35; Lc 1:48-52; 14:7-11; 17:7-10; 18:9-14; Jo 13:3-17; Ac 20:19; Rm 12:3-8,16; 1C 4:6-13; Ga 6:2-5; Ef 4:2; Fl 2:3-11; Col 3:12; Jm 4:6,10; 1Pe 5:5-6 (V. *Pobres*).

Immortalitat. Sa 3:4; 4:1; 5:15; 6:17-20; 8:13,17; 15:3; Ecli 46:11-12; 48:11; 1C 15:42,50-54; 2C 5:1-4; 1Tm 6:16; Ap 22:2.

Incredulitat, Mt 12:32; 13:58; 16:1-4: 21:25,32; Mc 9:24; 16:11,16; Lc 1:20; 8:12-13; 18:8; 24:11,41; Jo 2:24; 4:44,48; 7:5,48; 8:30-59; 9:13-34,39-41; 10:25-39; 12:37-43; 16:9; 20:24-27; Ac 28:24; Rm 11:20-23,32; 2Te 2:9-12; He 3:12,19; 1Pe 2:7; Ap 21:8.

Infidelitat del poble, Dt 9:8; Jt 18:31; 19:1; 2R 17:7-18; Jdt 5:18; Is 1:2; 6:10; 17:10; Jr 5:6; 8:4-7; Ez 16:20; Dn 8:12-13,23; 9:3-19,24; Os 2:4-25; 7:13-16; 8:3.

Injusticia, Jb 6:29-30; 36:21,23,33; Ps 15:3,5; 35:12; 58:3; 119:86,161; Pr 22:28; 23:10; Ecli 7:1-3; 14:9; 17:26; 20:28; 28:2-3; 35:3; 40:12; 41:19; Is 1:23; 10:1-4; 59:14; Os 10:13; Ml 2:6; Mt 5:28-42; 23:23-26; Lc 16:9-15; Rm 1:18,29; 6:13; 12:17-19; 1C 6:1-10; 13:6; Col 3:

—2897→

25; 1Te 4:6; 5:15; 2Tm 2:19; Jm 4:1-3; 5:1-6; 1Pe 2:18-14; Ap 18:5.

Jesucrist, concebut per obra de l'Esperit Sant, Mt 1:18-25; Lc 1:34-35.
— temple de la divinitat, Jo 2:21; Col 2:9; He 10:20.
— preexistent i creador, Jo 1:1,15; 8:58; Col 1:15-17; He 1:3; Ap 1:14; 22:13.
— relació amb el Pare, Mt 3:17; 5:16; 7:21; 11:27; 14:33; 26:39,54; Lc 2:49; Jo 1:1; 3:34; 5:17; 14:10,28; Rm 9:5; 2C 4:4; Fl 2:6,9; Col 1:15; Tt 2:13; He 1:3; 1Jo 2:22-23; 5:20.
— títols de servent, escollit o estimat, Mt 3:15,17; 8:17; 12:18-21; 20:28; Lc 4:18-19; 9:35; Jo 1:34; Ac 3:13.
— el Fill de l'home, Mt 8:20; 24:30; 26:64; Jo 12:23; Ap 14:14.
— Fill, Mt 2:15; 3:17; 5:16; 8:29; 14:33; 16:16; 26:63-64; 27:43,54; Mc 1:1; Lc 1:34-35; 2:49; Jo 1:49; 5:25; 10:36; 11:4.27; 19:7; 20:31; Ac 9:20; 13:33; Rm 1:4; 8:14; He 1:5; 1Jo 1:3,7; 3:8,23; 4:9-15; 4:5-13,20; Ap 2:18.
— Senyor, Mt 22:45; Lc 2:11; 7:13; Jo 13:13; Ac 11:20; Rm 1:4; 1C 12:3; Fl 2:9,11.
— imatge del Pare, Col 1:15; He 1:3.
— Salvador, Mt 1:21; Lc 2:11; Jo 4:42; Ac 5:31; 12:23; Rm 5:9; 1Tm 1:1; 2Pe 1:1,11; 2:20; 3:2,18; 1Jo 4:14.
— temptacions, Mt 4:1-11; Lc 22:28; He 2:18; 4:15.
— miracles, Mt 4:23-24; 8-9; 16:1-4; Mc 7:32; Jo 2:1-11; 5:1-9; 6:1-21; 9:1-41; 11:1-44.
— victòria sobre la mort, Jo 5:24; 6:26-58; 10:18; 11:4-44; Rm 5:2; 1C 11:1-58; He 2:14-15; Ap 1:18.
— victòria sobre Satanàs, Mt 8:29; 12:22-29; Lc 11:20; Jo 12:31.
— pregària, Mt 11:25-26; 26:39,42,44; 27:46; Mc 1:35; Lc 3:21; 5:16; 23:34,46; Jo 11:41-42; 12:26-27; 17:1-26; He 5:7.
— secret, manifestació de qui és Jesús, Mt 8:4; 11:27; 13:12; 16:17; 17:1-9; 21:1-11; 24:27,30; 26:64; 27:11; Mc 1:43; Lc 11:33-36; Jo 4:26; 7:6,27.
— anuncia la passió, Mt 16:

—2898→

21-23; 17:9-12,22-23; 26:54; 27:19,28; He 9:15-28.
— hora de Jesús, Jo 2:4; 7:6,30; 12:27; 13:1.
– fruits i ensenyaments de la passió, Ga 1:4; Fl 2:5-11; Col 1:20; He 2:9; 10:19-20; 1Jo 4:9-19.
— resurrecció (V. *Resurrecció*).
— a la dreta de Déu, Mt 22:44; 26:64; Lc 19:12; Ap 5:1,7; 12:5.
— envia l'Esperit Sant, Mt 3:11; Ac 1:5; 2:14-36; Ap 5:6.
— presència a l'Església, Mt 18:20; 28:16-20; Mc 4:27; Jo 14:19-20; 2C 6:16.
Joia, Nm 10:9-10; Jt 9:13,27; 1S 2:1-5; Ne 8:10; 12:43; Tb 14:7; Est 8:16-17; 9:17-19, 22;Jb 8:21; 20:5; 29:13; Ps 5:12; 13:6; 16:9,11; 21:7; 33:11; 35:9,27; 43:4; 64:11; 66:6; 68:4-5; 70:5; 71:23; 85:7; 90:14-15; 97:11; 105:3; 106:5; 119:111; 122:1; 126; 132:9,16; Pr 12:25; 14:10,13; 15:13,30; 17:22; 24:17-18; Ecle 2:1-2; 3:12; 5:19; 8:15; Ct 3:11; Ecli 1:12,23; 14:11-17; 15:6; 26:4; 30:16,22-25; 31:27-28; 35:8; 50:23; Is 12:6; 35:1,6,10; Ba 4:36; Jl 2:21-22; So 3:14,17; Za 2:14; 8:19; 9:9; 10:7; Mt 5:12; 13:20,44; 25:21-23; Jo 3:29; 8:56; 15:11; 16:20-22,24; 17:13; Ac 5:41; 13:52; Rm 12:12,15; 2C 6:10; 7:4; 13:9; Fl 1:18; 2:17-18; Col 1:11-12,24; He 10:34; 3Jo 3-4; Ap 19:7.
Judici darrer, Ecle 3:15,17; 11:9; 12:14; Sa 3:18; 5:1-23; 6:5-6; 16:18; Ecli 18:20; Is 24:1-23; Ez 7:1-27; So 3:8; Mt 13:24-50; 25:31-46; Jo 5:19-30; Rm 2:5,13-16; 12:19; 14:10-12; 1C 4:5; 2C 5:10; 2Te 1:5-10; He 9:27; 10:27; 2Pe 2:4-11; Ap 20:11-15.
Justícia, Gn 15:6; Lv 19:15,35-36; Nm 5:5-10; Dt 1:16; 16:18; 17:8-13; 19:14-20; 24:13; 25:1,13-16; 32:4; 1M 2:29; Tb 14:8-9; Jb 22:3; 27:2-6; 29:14-15; 31:5-6,13,15; 35:8; Ps 15:5; 33:5; 37:6; 45:5; 48:11; 54:3; 58:2; 65:6; 67:5; 72:1-7; 76:10; 85:11-14; 89:15; 94:1,2,15; 97:2; 98:9; 99:4; 106:3; 119:121,172; Pr 1:3; 2:9; 8:18; 10:2; 11:4,6,18-19; 12:28; 13:2,6; 15:9; 16:8,12; 18:5; 20:28; 21:3,21; 24:25; 29:

—2899→

4; 31:9; Ecle 3:16; 5:7; 7:15; Sa 1:1-16; 5:6,18; 8:7; 9:3; 14:7; Ecli 16:22; 26:28; 27:8-9; 42:2; 45:26; Is 1:21,27; 9:6; 11:4-5; 16:5; 26:9-10; 28:17; 32:1,17; 33:15; 58:8; 59:16; 60:17; 63:1; Jr 7:5; 12:1; 21:12; 22:3,13; 23:5; 21:23; 33:15-16; Dn 4:24; 9:7,24; Os 10:12; Am 5:7,12,24; 6:12; So 1:8-9,12; 2:3; Za 8:16-17; Mt 3:15; 5:6,10,20; 6:33; 21:32; 23:23-26; Lc 1:75; 3:11-14; 16:14-18; Rm 1:17; 2:5-11; 14:17; Col 3-25; 1Te 4:6; Tt 2:12; He 5:13; Jm 5:1-6; 1Pe 2:18-25; 1Jo 2:29; 3:7; Ap 15:3-4; 16:5-7; 19:2,11 (V. *Fidelitat*).

Justificació, Lc 18:14; Rm 1:17; 3:21-31; 4:1-8,22-25; 5:1-2; 8:1-4; 10:4,9-13; 1C 6:9-11; Ga 2:16; 3:6-9,23-24; Jm 2:17-26.

Llei, Ex 21:22-25; Dt 19:21; 30:11-14; 31:24-26; Js 1:8; 9:32-35; 24:26; 1R 22:3-10; Ne 8:1-12; 1M 2:20-68; 3:48; 2M 15:9; Ps 1; 7:5; 18:25-28; 19:8-10; 25:4,9-10; 40:8-9; 89:31; 93:5; 94:12; 99:7; 119; 122:4; 137:7-9; Pr 28:4,7,9; 29:18; Sa 18:4,9; Ecli pròleg; 19:17,24; 24:23-29; 32:4; 33:2-3; 51:19; Is 1:10; 2:3; 24:5; 30:9; 42:1-4; Jr 2:8; 8:8; 9:12; 16:11; 23:17; 31:33; 32:23; 44:10; Dn 6:6; 9:11; 13:3,62; Ba 3:9-4:4; Os 8:1,12; Am 2:4; So 2:3; 3:4; Ml 3:22; Mt 5:17-6:8; 7:12; 15:1-20; Lc 24:44; Jo 1:45; Ac 28:23; Rm 1:17; 3:31; 7:7-12; 13:8-10; Ga 2:14-21; 3:23; 1Tm 1:8-11.

Llibertat cristiana, Jo 8:31-36; Rm 6:15-22; 8:1-2; 2C 3:17; Ga 1:4; 4:21-31; 5:1-26; Flm 8-21; Jm 1:25; 2:12; 1Pe 2:16; 2Pe 2:19.

Mal, Gn 2:17; 3:5; Ecle 4:17; Ecli 33:14; 39:4; Mt 6:13; 7:17-18; 12:34-35; 15:19; Jo 3:19-20; 5:29; 7:7; 17:15; 18:23; Rm 2:9; 3:8; 7:21; 12:9,17,21; 13:3-4,10; 16:19; 1C 10:6; 13:5; 2C 5:10; 13:7; Col 1:21; 1Te 3:2; 1Tm 6:10; 2Tm 4:18; Tt 2:8; He 3:12; 10:z2; 1Pe 3:9-11; 1Jo 3:12; 2Jo 11; 3Jo 11 (V. *Injustícia, pecat*).

Maledicció, Dt 27:14-26; 28:

—2900→

15-46; Jb 3:1-26; Za 8:13; Ml 2:2; Mt 5:11; 25:41; Mc 11:21; Jo 7:49; Rm 12:14; Ga 3:10; He 6:8; Jm 3:9-10.

Manaments, Mt 5:19; 15:16; 19:17-18; 22:36-40; Lc 1:6; 18:20; Jo 10:18; 12:49-50; 13:34-35; 14:15, 21, 31; Rm 7:8-13; 1C 7:19; Ef 2:14-15; 6:1-2; 1Tm 6:14; He 7:18; 9:19; 1Jo 2:3-8; 3:22-24; 4:21; 5:2-3; 2Jo 4,6 (V. *Decàleg, Llei*).

Mansuetud, Mt 5:4; 11:29-30; 21:5; 1C 4:21; 2C 10:1; Ga 5:22-23; 6:1; Ef 4:2; Col 3:12; 2Tm 2:22-26; Tt 3:2; Jm 1:21; 3:13; 1Pe 3:4,15.

Martiri, Mt 10:16-17; 24:9-13; 26:35,64; Lc 22:33; Jo 11:16; 16:2; Ac 6:11-15; 7:1-60; 12:2; 21:13; 22:19-20; 2C 4:9-12; Fl 2:17-18; Ap 6:9; 11:11; 20:4.

Matrimoni, Gn 2:24; 1S 1:8; Ecle 9:9; Ct 1-8; Ecli 25-26; Mt 19:3-12; 22:30; 1C 7; 11:3-12; Ef 5:21-33; Col 3:18-19; 1Tm 5:14; He 13:4; 1Pe 3:1-7.

Mentida, Jb 27:4; Ps 24:3-4; 34:14; 101:7; 119:163; 144:11; Pr 6:16-17; 12:22; 13:5; 17:7; 19:5,9, 22; 30:7-8; Ecli 1:28; 4:25; 5:14; 7:12-13; 20:24-26; 28:13; 36:19; 51:2; Is 53:9; Jr 9:2-7; So 3:13; Jo 8:43-45,55; Ac 5:3; Rm 1:25; Ef 4:25; Col 3:9; Jm 3:14; 1Jo 1:10; 2:4,21-22; 4:20; 5:10; Ap 14:1-5; 21:8, 10,27; 22:15 (V. *Veritat*).

Misericòrdia, Os 6:6; 11:8-9; 12:7; Mi 6:8; Za 7:9-10; Mt 5:7; 9:13; 12:7; 18:33; 23:23; Lc 6:36; 10:33,37; 15; Rm 12:8; 15:9; Ef 4:32; 1Pe 1:3;2:10; 3:8; Jm 2:13 (V. *Gràcia*).

Misteri del Regne de Déu, Dn 2:19,27,29,30,47; 4:6; Mt 10:27; 13:12,34; Rm 11:25-36; 16:25; 1C 2:1,7; 4:1; Ef 1:10; 3:4; Col 4:3; 1Tm 3:9,16; Ap 10:7.

Món, Jo 1:10; 14:17,19,27, 31; 15:18-19; 17:14-16, 18,23,25; Jm 4:4; 1Jo 2:15-17; 3:13; 5:19.

Mort, Gn 2:17; 37:35; 2S 14:14; Jb 14:10-14; 21:23-26; 30:23; 34:14-15; 36:13-14; Ps 6:6; 30:10; 49:11,15,18; 56:14; 68:21; 116:15; Ecle 3:18-22; 8:8; 9:1-10; Sa 1:12-16; 2:24; 3:2-9; 4:7-20; 5:4;

—2901→

Ecli 1:13; 11:26; 14:12-13; 25:24; 28:6; 41:1-13; Is 28:15-18; Ez 18:23; Os 13:14; Mt 15:4; 24:43-44; Jo 8:21; Rm 1:32; 5:12-21; 6:3,19-21,23; 7:8-13; 8:6,38-39; 1C 15:21-22,56; 2C 5:14; Fl 3:10; 1Te 5:2; He 10:28-31; Jm 1:15; 4:13-14; 5:20; 1Pe 2:24; 3:18; 1Jo 3:14; 5:16; Ap 3:1-2; 21:4 (V. *Martiri, Pecat*).

Obediència, Gn 22; Ex 24:3,7; 34:11; Dt 4:1; Js 14:8-9,13; 1S 12:14; 15:22; Jb 23:11-12; Ecli 2:15-16; Jr 7:21-28; 37:2; 42:6; 43:7; Dn 3:41; Lc 2:51; Ac 6:7; 7:39; Rm 1:5; 6:16-17; 10:16; 15:18; 16:19, 26; 1C 14:32; 2C 2:9; 7:15; 9:13; 10:5-6; Ef 5:21; Fl 2:8,12; 2Te 1:8; 3:14; Flm 21; He 5:8-9; 11:8; 1Pe 1:2,14,22.

Obres bones, Mt 5:16; 6:1-4,19-21; 7:12,21-24; 10:42; 12:9-14; 25:35-40; Lc 3:11; 1C 15:58; Ga 6:9; 2Te 1:11; 2:16-17; 1Pe 2:12.

Orgull, Jb 22:29; Pr 15:25; 16:5,18; 29:23; Ecli 5:1-8; 10:6-18; 51:10; Is 13:11; 14:13-15; Jr 13:15-17; Ez 28:2; Mc 7:22; Lc 1:51; Rm 1:30; 2Tm 3:2; Jm 4:1,6; 1Pe 5:5 (V. *Humilitat*).

Oració (V. *Pregària*).

Paràboles, finalitat, Mt 13:10-17,34-35.
— la sal, Mt 5:13.
— la ciutat dalt d'una muntanya, Mt 5:14.
— la llàntia sobre el portallànties, Mt 5:15.
— la palla i la biga, Mt 7:1-5.
— el camí i la porta estreta, Mt 7:13-14.
— l'arbre jutjat pels seus fruits, Mt 7:16-20.
— la casa edificada damunt la roca, Mt 7:24-29.
— els nois que juguen, Mt 11:16-19.
— el sembrador, Mt 13:3-9,18-23.
— el jull entre el blat, Mt 13:24-30,36-43.
— el gra de mostassa, Mt 13:31-32.
— el llevat, Mt 13:33.
— el tresor i la perla, Mt 13:44-46.
— la xarxa que tot ho aplega, Mt 13:47-50.
— el tresor del cap de casa, Mt 13:51-52.
— l'ovella perduda, Mt 18:12-14.

—2902→

— el servent que no perdona, Mt 18:12-14.
— la recompensa dels qui treballen a la vinya, Mt 20:1-16.
— el fill que fa la voluntat del pare, Mt 21:28-32.
— els vinyaters rebels, Mt 21:33-45.
— els convidats a les noces del fill del rei, Mt 22:1-10.
— el vestit de noces, Mt 22:11-14.
— el lladre nocturn, Mt 24:43-44.
— el servent fidel i prudent, Mt 24:45-51.
— les deu noies, Mt 25:1-13.
— els talents, Mt 25:14-30.
— la llavor que germina sola, Mc 4:26-29.
— el perdó dels dos deutors, Lc 7:40-43.
— l'home que té posada la mà a l'arada, Lc 9:62.
— el bon samarità, Lc 10:29-37.
— l'amic importú, Lc 11:5-8.
— el ric neci, Lc 12:16-21.
— els servents que esperen el seu amo, Lc 12:35-40.
— la figuera que no feia fruit, Lc 13:6-9.
— el gran sopar, Lc 14:15-24.
— el qui construeix una torre, Lc 14:28-30.
— el rei que va a la guerra, Lc 14:31-33.
— la dracma retrobada, Lc 15:8-10.
— el fill retrobat, Lc 15:11-32.
— l'administrador infidel, Lc 16:1-9.
— el ric i el pobre Llàtzer, Lc 16:19-31.
— el servent que torna del camp, Lc 17:7-10.
— el jutge i la viuda, Lc 18:1-8.
— el fariseu i el publicà, Lc 18:9-14.
— les mines, Lc 19:11-27.
— la porta de la pleta, Jo 10:1-10.
— el bon pastor, Jo 10:11-29.
— el cep veritable i les sarments, Jo 15:1-17.
Paraula de Déu, Dt 8:3; 2S 7:28; Pr 30:5-8; Sa 16:12,26; Ecli 6:35; Is 2:3; 40:8; 55:10-11; 59:21; Jr 1:12; 11:3,6; Am 3:8; 8:11-12; Mt 4:4; Lc 8:4-8,11-15,21; 10:39; 11:28; Jo 6:63,68; 8:47; 12:48-50; Ac 6:2-4; 2C 2:17; 4:1-2; Ef 6:17; 1Te 2:13; 2Tm 2:9; He 4:12; 11:3; Jm 1:21; 1Pe 1:25; 1Jo 2:14; Ap 1:16.

—2903→

Pares i fills, Pr 6:20; Tb 4:3-4; Ecli 3:1-16; 4:10; 7:23-24,27-28; 22:3-4; 23:14; 41:7,17; Mt 15:4-6; Ef 6:1-4; Col 3:20-21; 1Tm 5:4.

Pau, Lv 26:6; Nm 6:26; 1R 2:33; 1P 22:9; Ecli 51:23; Ps 29:11; 34:15; 37:11; 72:3,7; 85; 122:6-8; Is 2:4; 9:6; 11:5-9; 32:17-18; Jr 6:14,16,21; 8:11,15; 14:19; 16:5; 22:23; 23:17; 28:9; 29:7,11; 30:5; 33:6,9; 38:4; Lm 3:17; Dn 10:19; Os 2:20; Mi 5:4; Na 2:1; Ag 2:9; Za 8:11-12,20; 9:10; Ml 2:5-6; Mt 5:9; 10:13,34; Mc 9:50; Lc 2:14; 24:36; Jo 14:27; 16:33; 20:19-21,26; Rm 5:1; 12:18; 2C 13:11; Ef 2:14-18; 4:3; He 12:14.

Pecat, Gn 3; 6:5-8; Ex 9:27; 32:30-35; Js 7:11-20; 1S 2:17,25; 12:19; 19:5; 26:1; 2S 12:9; 19:20; 24:10; 2P 6:36-39; Jb 13:23; 14:16-17; 33:27; 35:6; Ps 19:13; 25:7,11,18; 32; 36:2-5; 38:4,19; 41:5; 51; 65:4; 69:6; 85:3; 90:8; 99:8; 103:10,12; 130; Sa 10:13; 11:23; Ecli 3:3,15; 4:26; 5:4-5; 7:8, 36; 10:13; 21:1-10; 23:16-21; 25:24; Is 1:4; Jr 3:25; 14:7; 16:10; Ba 2:12; Os 4:1-3; Mt 1:21; 3:6; 9:2-8; 12:32; Mc 1:5; Lc 7:36-50; Jo 1:29; 5:14; 9:41; 16:8-9; 20:21-23; Ac 2:38; 3:19; 5:31; 10:43; 13:38; Rm 1:18-2:11; 3:9-26; 5:12-21; 6:23; 11:32; 1C 15:21-22; 2C 5:21; Ga 3:22; Ef 2:1-5; Col 2:11-15; He 6:4-8; 9:12-17,26-28; 10:12-18; Jm 4:17; 5:16; 1Pe 2:24-25; 2Pe 2:20-22; 1Jo 3:5; 5:16; Ap 1:5.

Perdó, Ps 25:11; 32; 51; 79:9; 85:3; 99:8; 103:3,12; 130:4; Ecli 10:6; 28:1-7; Mt 5:23-26; 6:12,14; 18:21-35; Ac 7:59-60; 2C 2:5-11; Ef 4:31-32.

Persecucions, Mt 5:10-12; 10:16-39; Jo 12:24; 15:18-16:4; Rm 8:35-39; 12:14, 17-21; 2C 4:7-11; Fl 1:12-14; 2Tm 2:8-13; 3:10-12; 1Pe 3:13-17; 4:12-19; Ap 2:9-10; 11:1-3 (V. *Sofriment*).

Plenitud, Jo 1:16; Ef 1:8,23; 3:19; Col 1:19; 2:9.

Poble de Déu, Ex 3:7,10,12; 4:21; 5:1; 6:7; 8:1,23; 9:1,13; 19:6; Lv 26:12; Dt 7:6; 9:2,12,26; 14:1-2,21; 32:9; Sa 18:13; 19:22; Is 63:8; 65:18; Jr 7:

—2904→

23; 11:4; 30:22; 31:1,33; Ba 2:35; Ez 11:20; Jl 4:2-3; Rm 9:1-33; 2C 6:16; Tt 2:14; He 8:10; 13:12; 1Pe 2:9-10; Ap 1:6; 21:1-5.

Pobres, humils, Lv 19:9-10; 23:22; Dt 14:22-29; 15:1-3,11; 24:20-21; Rt 2; 1S 2:8; Tb 4:21; Jb 24:3-4; 29:12-13,15-16; 34:28; Ps 9-10; 12:6; 18:28; 25:9; 35:10; 37:11; 41:2; 69:30,33-34; 72:2-4,12-13; 82:3-4; 102:18; 103:6; 109:31; 113:7; 146:7; 147:6; Pr 14:31; 18:23; 22:2,16; 28:27; 29:13; 30:8-9,14; Ecle 4:13-14; 5:7; Ecli 11:12,14,21; 13:21; 21:5; 34:20-21; Is 3:14-15; 10:1-2; 11:4; 14:30,32; 25:4; 26:6; 29:19; 49:13; 53:4-10; 57:15; 58:7-14; 66:2; Jr 20:13; Dn 4:24; Am 2:6-8; 4:1; 5:11-12; 8:4,6; So 2:3; 3:12; Mt 5:3; 11:5; 19:21; 26:9-11; Mc 12:42-43; Lc 4:18; 14:12-14; 16:1-12, 19-31; 19:8; Jo 1 3:29; Rm 15:25-28; 1C 13:3; 2C 8:7-15; Ga 2:10; Fl 4:10-19; 1Tm 6:6-10; Jm 2:1-7; 1Jo 3:17-18; Ap 3:17.

Predestinació, Mt 25:34; Ac 4:28; 13:48; Rm 8:28-30, 33; 9:11-24; 11:5-10; 1C 2:7; Ef 1:5-11; 1Pe 1:19-20; Ap 17:8.

Predicació, Mt 4:13-23; 10:7; 24:14; 28:19-20; Mc 16:15; Lc 24:46-47; Ac 1:8; 8:5; 9:20; 10:42; 20:24-25; 28:31; Rm 10:8-18; 1C 1:21-23; 2:4; 2C 4:5; Ga 2:4; Fl 1:15-18; Col 1:23; 1Te 2:9; 2Tm 4:1-5; 1Pe 3:19.

Pregària, Ex 32:11; Nm 21:7; 2S 7:18-29; 1R 8:22-53; 2R 19:4; 20:5; Esd 3:10; 9:6-10:6; 1M 4:30-33; 2M 1:24-29; 13:10; 14:35-36; 15:12-14; Tb 3:3:2-6,11-15; 8:5-8,15-17; Jdt 4:9-10; 9:1-14; Jr 42:2:3; Lm 3:56; Ba 1:15-3:8; Dn 2:17-23; 6:11; 9:4-19; Jn 2:3-10; Sa 9:1-18; 16:28; Ecli 3:5; 7:14; 21:5; 34:26; 35:17-18; 36:1-17; 39:5-6; 51:1-12; Mt 5:23-24,44; 6:5-13; 15:21-28; 21:21-22; Lc 11:5-13; 18:1-14; 21:36; 23:34; Jo 14:12-14; 15:7,16; 16:23-26; Ac 7:60; Rm 8:26-27; 12:12; Fl 4:6; Col 4:2; 1Te 5:17; 1Tm 2:1-4,8-10; Jm 1:5-6; 5:15-18; 1Jo 5:14-16.

Profetes, Nm 11:25-29; 12:6; Dt 18:15-19; 1S 10:5-

—2905→

12; 16:4; 19:18-24; 1R 18:4; 2R 6:1; 1M 14:41; Jr 7:25; 18:18; 25:4; 26:5; 28:8-9; 35:15; Lm 2:9,20; Dn 3:38; 9:6,10; Os 4:5; 9:7-8; Jl 3:1-2; Am 2:11-12; 3:7-8; 7:14-15; Lc 1:41,67; 1C 12:10; 14:1,39; Ef 2:20; 4:11; 1Te 5:20; 2Pe 1:20; Ap 19:10.

Proisme, Lc 10:29-37; Rm 15:2; Ef 4:25; Jm 4:12.

Recompensa, Mt 19:27-30; 20:1-16; 24:45-47; 25:21,31-46; Lc 19:17,19; 22:30; 23:43; 1C 6:2; Ap 2:7,11,17; 3:5,12,21; 20:4.

Redempció del Crist, Mt 20:28; Lc 1:68; 2:38; 24:21; Ac 20:28; Rm 3:24; 1C 6:20; 7:23; Ef 1:7; 1Tm 2:6; Tt 2:14; He 9:11-12; 1Pe 1:18-19; Ap 5:9.

Regne de Déu, Sa 10:10; Mt 3:2; 5:3-12,19-20; 7:21; 8:11; 11:11-12; 13:1-52; 16:28; 18:1-4,23-35; 19:14; 20:1-10; 22:1-14; 24-25; Lc 17:20-21; Jo 3:3-5; Ac 1:6-8; 14:22; 1C 6:9-10; Ga 5:21; Ef 5:5; Ap 11:15-18.

Resta, Gn 45:7; 1R 11:36; Esd 1:4; Is 4:2-3; 40:11; 44:12-14; Mi 2:12; 4:6-7; So 2:7,9; 3:12-13; Za 14:2; Mt 24:22; Rm 9:27-28; 11:5.

Resurrecció, 2M 6:9,14,23,29,36; 12:44-45; 14:46; Ps 16:10; 17:15; 22:30; Is 26:14,19; Ez 37:1-14; Dn 12:1-4; Mt 9:18-19,23-26; 11:5; 22:23-33; Lc 7:11-17; Jo 5:24-29; 6:39-40; 11:1-44; Ac 9:36-42; 20:4-6,9-12; Rm 6:3-11; 8:10-11; 1C 6:14; 15:1-58; 2C 4:14; Fl 3:11; 1Te 4:16-17; Ap 11:11; 20:12-13.

Retribució, Ecli 2:8-9; 11:26,28; 12:2,6; 17:22-24; 35:9-10; Jb 12:4-6; 21:1-34; Ps 25:12-13; 37; 49; 62:13; 91:8; 119:84; Ecle 8:10-17; Is 59:18; Jr 31:29-30; Lm 3:64; Ez 33:10-20; Dn 12:1-4; Mt 5:12; 6:4,6,18; 16:27; 25:31-46; Rm 2:4-11; 1C 3:10-15; 2C 5:10; Ef 6:8; 2Tm 4:8; He 11:6; Ap 2:23; 20:12-13; 22:12.

Revelació, Mt 11:25-27; 16:17; Jo 14:7-11; Rm 16:25; 1C 2:10; 2C 4:4; Ga 1:12,16; Ef 3:2-5; 1Pe 1:12.

Riqueses, Lv 26:3; Dt 28:1-14; Jb 20:10-22; 21:34; 31:24; Ps 49; 52:9; 62:11; 112:1; Pr 3:6; 8:18; 10:22; 11:4,16; 15:16; 22:

—2906→

1,17; 23:4; 27:24; 28:11, 20; 30:8; Ecle 4:7-8; 5: 9-15;18; 9:11; Sa 7:8-12; 8:5,18; 10:11; Ecli 5:8; 8:2; 10:30-31; 11:14; 14: 2-19; 18:25; 19:1; 21:4, 8; 27:1; 30:14-25; 31:1, 11; 40:25-26; 41:1; Is 3: 13-26; 5:8-24; Mt 6:19-34; 13:22; 19:16-26; Lc 6:24; 12:3-21,32-34; 16: 1-15,19-31; 2C 9:6-11; 5: 1-6; 1Jo 3:17; Ap 18: 9-19.

Sacerdoci, Ps 110:4; Ecli 7: 29-31; Ez 44:15-31; Jl 1: 9,13; 2:17; He 5:1-4; 7: 11-19.

Sacrifici, Gn 8:20-21; 22:1-18; Lv 1-7; Dt 12:6-12; 2S 24:24-25; 2M 1:21-33; Ps 4:6; 27:6; 40:7; 50:23; 54:8; 107:22; 141: 2; Pr 21:3; Ecle 4:17; Ecli 34:18-26; Is 43:23-24; Os 6:6; Am 5:24-25; Mt 1:11; 26:28; Rm 5:6-9; Ef 5:2; Fl 4:18; He 9:1-14; 10:1-4,11-18, 26; 13:10-15; 1Pe 2:5.

Salvació, Is 25:9; 35:4-10; 46: 13; 48:6-8; 52:7-10; 56: 1; 59:1; 62:1; 63:1-6; Jr 30:7-22; 31:7; Mt 1:21; Lc 1:68-79; 2:28-32; Jo 3:17; 10:9; 12:47; Ac 2: 21; 4:12; 16:17,31; Rm 1:16; 5:9; Ef 5:23; Fl 2:12-13; 1Tm 2:4; 1Pe 1: 3-10; 3:21; Ap 12:10 (V. *Vida*).

Santedat dels fidels, Ac 9:13; Rm 1:7; 6:19,22; 1C 1: 2; 7:14; 2C 7:1; Ef 1:4; 1Te 4:3; 1Pe 1:13-21.

Saviesa, Ps 90:12; 111:10; 119:98-100; Pr 1:20-33; 3:16-19; 8:9,31,35-36; 9: 1-6; 14:1,22-23; 15:2-3; Sa 7:22-28; Ecli 24:23-24; Is 29:24; 33:6; Jr 9: 22-23; 49:7; Ba 3:9-44; Lc 21:15; Rm 11:33; 1C 1:17-31; 2:1-16; 3:18-19; Ef 1:17-18; 3:10; Col 2: 3; 3:16; Lm 1:5; 3:13-16.

Seguiment del Crist, Mt 4:20, 22; 8:19,22; 9:9; 10:38; 16:24; Jo 1:37,43; 12:26; 21:19.

Sinceritat, Mt 5:37; 1C 5:8; 2C 1:12,17-20; 2:17; 4:1-2; Ef 6:5; Col 3:9; 1Te 2:3-4; Jm 5:12; 2Pe 3:1; 1Jo 2:3-6; 3:18; 4:20-21.

Sofriment, Mt 8:17; 16:24-25; Rm 8:18; 2C 1:5-6; 4: 7-12; Fl 1:21,29-30; Col 1:24; He 12:4-13; 1Pe 2: 21; 4:14-19; Ap 2:2-3.

Temor de Déu, Gn 20:11; 22: 12; 48:18; Ex 1:17-21; 1S 11:7; 14:15; 2S 6:9; Tb 4:21; Jdt 8:8; 16:16;

—2907→

Jb 1:1,8; 37:24; Ps 36:2; 55:20; 119:161; Pr 1:7,29; 3:7; 8:13; 14:2,26-27; 15:16,33; 16:6; 19:23; 22:4; 23:17; Ecle 8:12-13; Ecli 1:11-20,27-28; 2:12-18; 6:16-17; 9:16; 10:19-24; 21:6; 23:27; 25:6,10-11; 27:3; 32:14-33:6; 34:13-17; 40:27; Rm 8:15; 11:20; 1C 10:12-13; 2Tm 1:7; He 4:1-3; 1Jo 4:18; Ap 14:7.

Temple, 2S 7; 1R 5:15-6:14; 8; Tb 13:11; 14:5; Ps 24:1-10; 43:3-4; 48:10; 60:8; 65:5; 68:18,30,36; 74:3,7; 78:69; 79:1; 96:6; 108:8; 134:2; 135:2; 138:2; 150:1; Is 2:2-3; 66:1; Jr 7:4-5; 33:11; 36:5-8; Ez 40:1-47:12; Mi 4:1-3; Mt 21:12-15,23; 24:1-2; Jo 2:21; 4:20-24; Ac 2:46; 5:20-25,42; 1C 3:16-17; 6:19; 2C 6:16.

Temptació, Mt 6:13; 26:41; Jo 17:15; 1C 10:13; Jm 1:2,12-15; 1Pe 1:6-7; 2Pe 3:3.

Testimoniatge de Déu, Mt 3:17; 17:5; Jo 3:31-34; 5:31-40; 10:25,37-38; Rm 5:5; 8:16,26; 1Tm 2:6; 1Jo 5:6,9-11; Ap 1:5; 3:14; 19:10.

Testimonis, Is 43:8-13; Mt 5:16; 10:18; 24:14; Lc 24:48; Jo 15:27; Ac 1:8,22; 2:32; 5:32; 9:15; 10:39; 13:31; 22:15,20; 23:11; 26:16; 28:23; 2C 5:16; 2Tm 1:8; 1Pe 2:12; 1Jo 1:2; 4:14; Ap 1:2,9; 2:13; 6:9; 11:3-11; 12:11,17; 17:6; 19:10; 20:4.

Treball, Pr 6:6; 10:4; 12:24; 18:9; 22:29; 28:19; Ecle 1:3; 2:10-11,18-24; 3:9,13; 4:4-6,8-9; 5:11,15,17-18; 6:7; 8:15-16; 9:9; 10:8-9,15,18-19; 11:1-2; Ecli 7:15; 10:26-27; 11:11,20; 14:15; 33:25-26,28-29; 38:33; 40:18; Ac 18:3; 20:33-36; Ef 4:28; 1Te 4:11; 2Te 3:6-12.

Tribulacions, Mt 7:14; Ac 9:16; 14:22; 20:10-24; Rm 5:3-5; 8:35-39; 2C 1:3-11; 7:4; Ef 3:13; 1Te 3:3-4; 2Tm 3:12; He 10:32-36; 12:1-13; Jm 1:2-4; 1Pe 4:12-19.

Unitat, Jo 10:16; 17:11,21-26; Ac 2:44; 4:32; Rm 12:4-5,16; 15:5; 1C 1:10; 10:17; 2C 13:11-13; Ef 4:1-6; Fl 2:1-4; Col 2:2; 1Jo 1:7.

Universalisme, Ps 22:28; 65:6,9; 76:10; 84:4-7; 96:1-13; 97:1,6,9; 98:2-4,9; Is 2:2; 11:10; 14:1; 18:7; 19:18-25; 45:18-25; 56:

—2908→

6-8; 60:3; Za 8:23.

Veritat, Ps 15:2; 45:5; 51:8; 119:160; Ecli 4:25,28; 27:9; 37:15; 41:27; Za 8:16,19; Ml 2:6; Jo 1:14; 3:21; 4:23-24; 8:32; 18:37; 1C 13:6; Ef 5:9; 6:14; 1Jo 2:21.

Veritat de l'evangeli, Jo 19:35; 2C 4:2; 13:8; Ga 2:5,14; 5:7; Col 1:5; 2Tm 2:9-13; 1Tm 2:4; 2Tm 2:15; Tt 1:1; He 10:26; Jm 1:18.

Vida, Jb 12:7-10; Ps 16:11; 21:5; 34:13-15; 36:10; 39:5-7; 56:14; 63:4; 91:16; Pr 3:1-2; 14:27; Ecle 3:12-15; 5:17,19; Ecli 1:12; 11:14; Is 55:3; Ba 4:1; Ez 33:11,15-16,19; Dn 12:2; Ha 2:4; Mt 7:14; 18:8; 25:46; Jo 1:4; 4:10; 5:24; 6:26-58; 10:17-18; 28; 11:25-26; 12:25,50; 14:19; 17:2-3; 20:31; Ac 5:20; 11:18; Rm 6:22; 14:7-9; 1C 15:19; 2C 4:11; Ga 6:8; Ef 2:4-6; Fl 1:21-23; Col 2:12-13,19; 3:1-4; 1Te 4:17; 1Tm 1:16; 6:12; 2Tm 1:10; Tt 1:2; 3:7; 1Jo 1:2-3; 3:14-15; 5:11-13,20; Ap 20:4-6; 22:1.

Vigilància, Mt 24:42-44; 25:1-13; 26:38-45; Lc 12:35-40; Ac 20:31; 1C 16:13; Col 4:2; 1Te 5:2-11; 1Pe 5:8; Ap 3:2-3; 16:15.

Virginitat, Mt 19:10-12; 1C 7:25-40; Ap 14:4.

Vocació, Gn 12; Ex 3:1-4:31; 6:2-7:7; Jt 6:11-24; 1S 3; Mt 4:18-22; 9:9,13; 19:21; 24:31; Lc 9:57-62; Jo 1:43; 15:16; Rm 8:28; 1Pe 1:15; 2:9,21; 5:10.

Voluntat de Déu, Tb 12:18; Jb 23:13; Ecle 2:26; Mt 6:10; 7:21; 12:50; 18:14; 21:28-31; 26:39,42,44; Lc 12:47-48; Jo 4:34; 5:30; 6:38-40; 7:17; 9:31; Ac 13:22; 21:24; Rm 2:18; 12:2; Ef 1:5-12; 5:17; 6:6; Fl 2:13; Col 1:9-10; 1Te 4:3-8; 5:18; He 10:7-10,36; 13:20-21; 1Pe 2:15; 3:17; 4:2,19; 1Jo 2:17; 5:14; Ap 4:11.

—2909→

ÍNDEX GENERAL

	Pàgs.
PRÒLEG	7
ADVERTIMENTS	10
INTRODUCCIÓ	13

ANTIC TESTAMENT

PENTATEUC

GÈNESI	19
ÈXODE	112
LEVÍTIC	189
NOMBRES	243
DEUTERONOMI	320

LLIBRES HISTÒRICS

JOSUÈ	386
JUTGES	432
RUT	479
I - II SAMUEL	486
I - II REIS	597
I - II PARALIPÒMENS O CRÒNIQUES	710
ESDRES I NEHEMIES	824
PRIMER LLIBRE DELS MACABEUS	869
SEGON LLIBRE DELS MACABEUS	929

LLIBRES POÈTICS I SAPIENCIALS

TOBIT	973
JUDIT	998
ESTER	1028

Pàgs.

JOB 1051
SALMS 1113
PROVERBIS 1308
ECLESIASTÈS 1362
CÀNTIC DELS CÀNTICS 1377
SAVIESA 1392
ECLESIÀSTIC 1432

PROFETES

ISAÏES 1537
JEREMIES 1655
LAMENTACIONS 1769
BARUC 1786
EZEQUIEL 1800
DANIEL 1892
OSEES 1931
JOEL 1949
AMÓS 1955
ABDIES 1970
JONÀS 1972
MIQUEES 1975
NAHUM 1986
HABACUC 1990
SOFONIES 1996
AGEU 2002
ZACARIES 2005
MALAQUIES 2022

NOU TESTAMENT

EVANGELI SEGONS SANT MATEU 2027
EVANGELI SEGONS SANT MARC 2088
EVANGELI SEGONS SANT LLUC 2127
EVANGELI SEGONS SANT JOAN 2194

ACTES DELS APÒSTOLS 2242

EPÍSTOLES DE SANT PAU

	Pàgs.
EPÍSTOLA ALS ROMANS	2304
PRIMERA EPÍSTOLA ALS CORINTIS	2331
SEGONA EPÍSTOLA ALS CORINTIS	2358
EPÍSTOLA ALS GÀLATES	2376
EPÍSTOLA ALS EFESIS	2385
EPÍSTOLA ALS FILIPENCS	2394
EPÍSTOLA ALS COLOSSENCS	2400
PRIMERA EPÍSTOLA ALS TESSALONICENCS	2407
SEGONA EPÍSTOLA ALS TESSALONICENCS	2412
PRIMERA EPÍSTOLA A TIMOTEU	2416
SEGONA EPÍSTOLA A TIMOTEU	2423
EPÍSTOLA A TITUS	2428
EPÍSTOLA A FILEMÓ	2431
EPÍSTOLA ALS HEBREUS	2432

EPÍSTOLES CATÒLIQUES

EPÍSTOLA DE SANT JAUME	2452
PRIMERA EPÍSTOLA DE SANT PERE	2459
SEGONA EPÍSTOLA DE SANT PERE	2466
PRIMERA EPÍSTOLA DE SANT JOAN	2470
SEGONA EPÍSTOLA DE SANT JOAN	2477
TERCERA EPÍSTOLA DE SANT JOAN	2478
EPÍSTOLA DE SANT JUDES	2479
APOCALIPSI	2481
NOTES	2511
MAPES	2864
CRONOLOGIA DE LA BÍBLIA	2872
ÍNDEX DE NOMS DE PERSONES	2876
ÍNDEX DE NOMS DE LLOCS	2880
ÍNDEX DE MATÈRIES	2883

1

Els primers cinc llibres de la Bíblia formen, tant en la tradició jueva com, després, en la tradició cristiana, un tot a part i d'una importància especial. Els jueus anomenen aquest conjunt «La Llei» (Torà). La versió grega de la Bíblia el va anomenar «El (llibre) en cinc volums» = Pentateuc.

Aquest conjunt es va formar lentament i recull diverses tradicions. La primera a ser posada per escrit, la que anomenem «jahvista», provenia del regne de Judà. Al temps de David i Salomó (s. X), va passar de l'estadi oral a l'estadi escrit, a Jerusalem. S'expressa amb vivesa, sap descriure el caràcter dels personatges, la seva teologia se serveix més d'imatges concretes que no pas de termes tècnics. Una mica més tard (s. IX o potser s. VIII), al regne d'Israel apareix una altra redacció del mateix fons tradicional amb

característiques pròpies. Menys viu, més simple, sovint amb un sentit moral més profund, l'«elohista» recull d'una manera especial les tradicions relatives a la sortida d'Egipte i l'estada al desert del Sinaí. Ja amb el mateix llenguatge despullat d'imatges antropomòrfiques, insisteix més en el caràcter espiritual de Déu. Aquestes dues tradicions, anomenades «jahvista» i «elohista», pel nom que acostumen a donar a Déu, van ser foses en un sol text quan, després de la desfeta de Samaria, molts israelites del nord es van replegar cap a Jerusalem. Aquest fet explica moltes repeticions i narracions divergents. L'escrit, però, va resultar enriquit tant en l'aspecte literari com, sobretot, en el pensament religiós. Al final del s. VII, en temps del rei Josies i del profeta Jeremies, té lloc l'edició del Deuteronomi i un ampli esforç de reforma. El Deuteronomi reprèn encara les tradicions de la sortida d'Egipte i l'estada al desert fins arribar a la Terra Promesa. La catàstrofe política i l'exili van animar els sacerdots de Jerusalem a recollir per escrit les tradicions religioses i culturals de Jerusalem. Aquest corrent, que trobem reflectit en el profeta Ezequiel, va compondre el «Codi sacerdotal», que trobem al Levític, i va introduir en els escrits anteriors la seva pròpia visió de la història del Poble.

Per al poble d'Israel, el Pentateuc no era una història, sinó una Llei, *La* Llei. Era la base de l'existència del poble com a Poble de Déu. Allí trobaven el testimoniatge de l'aliança de Déu amb el Poble i les exigències d'aquesta aliança.

El conjunt del Pentateuc era atribuït pels jueus a Moisès, com els Salms a David o els llibres sapiencials a Salomó. Aquesta atribució, que ha estat objecte de vives discussions, té un sentit molt important, més enllà del fet material que Moisès es troba a l'origen del poble com a Poble de Déu. Ell va conduir les tribus que van sortir d'Egipte, i per mitjà d'ell Déu va fer l'aliança amb el Poble. Ell, doncs, es troba a l'origen de *La Llei*. L'evolució i l'adaptació posterior d'aquella Llei, no hi ha ningú que se les atribueixi. Sempre els fets que tenen com a centre la figura de Moisès seguiran essent el punt de referència de la vida del Poble de Déu.

2

El Gènesi conté les tradicions sobre l'origen del món i del poble escollit. Hi apareixen les tres escotes jahvista, elohista i sacerdotal (cf Introducció al Pentateuc). Les històries del Gènesi constituïen al començament, en la tradició oral, narracions independents sobre els orígens del món i dels pobles, i sobre els avantpassats del poble d'Israel, els patriarques. Els escribes de l'època de Salomó, al regne del sud, autors de la tradició jahvista —així com els autors de l'elohista, al regne del nord, un o dos segles més tard, i els de la sacerdotal, a l'época postexílica—, van voler veure l'origen del poble en l'aliança de Déu amb Abraham, i més encara, en l'aliança de Déu amb tota la humanitat, representada per Noé, després del diluvi. La història de la creació del món, dins el conjunt del Gènesi, és ordenada a explicar la creació del poble. Per això, les tradicions orals que el poble escoltava en els diferents santuaris del jahvisme primitiu foren agrupades progressivament per formar una història coherent. La història així elaborada es una història *popular*. Es, també, una visió teològica del present i del passat, amb una projecció plena d'esperança vers el futur, més que no pas una història en el sentit modern de la paraula. Així, doncs, aquesta història, a més de popular, és *religiosa*. I com que s'ocupa, sobretot, dels clans familiars que donaren origen al poble, té les característiques d'una història *familiar*. El sentit de tota la història, el podríem trobar en

l'afirmació que Josep fa als seus germans quan es dóna a conèixer: «No sou pas vosaltres els qui em vau enviar aquí, sinó Déu» (cf 45:8; 50:19-21). És el Déu vivent, que viu amb els homes, els fa viure i va dirigint els seus passos, de revelació en revelació. És ell qui, malgrat les previsions del homes —el petit és sempre preferit al primogènit— i les seves deficiències, porta el curs de la història i apropa els homes vers el seu coneixement, tot preparant-los, amb una sàvia pedagogia, per a la revelació total en Jesucrist.

3

1 1-2:4. La narració bíblica de les obres de Déu s'obre amb una primera escena on l'escola sacerdotal presenta l'obra de la creació. L'origen successiu de totes les coses que integren l'univers hi es acuradament classificat i jerarquitzat. Des del caos a l'home, Déu comença establint un ordre, gràcies al qual el temps queda distribuït entre dies i nits, i queden separades les tres parts del món, es a dir, el cel, la terra i el mar. Després Déu pobla aquestes parts del món amb les plantes, fixes a la terra, els astres, que recorren els camins del cel, els peixos i els ocells, que neden pels mars o volen pel cel, els rèptils i els quadrúpedes, que es mouen per la terra. Al capdamunt d'aquest univers hi ha els homes, fets a imatge dels éssers divins. En tota aquesta narració, sàviament estructurada segons els coneixements d'aquella època, no cal buscar-hi allò que les ciències naturals saben ara sobre l'univers i la seva evolució. Probablement, la narració té una finalitat apologètica que apareix comparant aquesta descripció amb les cosmogonies d'altres pobles. En la cosmogonia babilònica, per exemple, el sol, la lluna i les estrelles eren considerats com a déus. A l'Egipte, on el poble jueu va viure en captivitat, eren adorats animals de la terra; a Canaan, on Israel va habitar, els arbres i la naturalesa. En aquest capítol s'explica explícitament la creació del sol, de la lluna, de les bèsties i de la naturalesa per demostrar que els déus de les nacions són criatures del Déu d'Israel, el qual han de servir. A més d'aquesta finalitat apologètica, dues coses preocupaven sobretot els escriptors sacerdotals dintre del món on la història del poble de Déu es desenrotlla: la primera és la validesa i el sentit de les institucions del culte; la segona és la convicció que el Déu únic condueix tot sol la història del poble i la de tot el món. A la primera preocupació correspon el fet de distribuir la narració en set dies, per poder relacionar la institució sagrada de la festa setmanal amb la creació, i per sacralitzar el treball i el repòs de l'home amb la commemoració del treball i del repòs de Déu (Ex 20:11). A la segona preocupació correspon el fet que només Déu, per una lliure decisió, dóna origen a tot: a les coses i a l'ordre que regna entre elles, a la virtut de propagar-se que tenen les plantes i els animals, al domini que els astres tenen sobre el temps, al domini dels homes sobre la terra i sobre tots els animals. I tot això, tal com ha sortit del manament de Déu, és bo i bellíssim. Les grans veritats de la fe d'Israel —sobirania de Déu sobre els fets de la història dels pobles, deure de no donar culte a ningú fora de l'únic Déu, bondat de cada intervenció de Déu en tots els moments de la història—, segons la visió dels escriptors sacerdotals, tenen la seva rel primera en l'obra de la creació, tal com aquí l'ensenyen. En efecte, la fe en el Déu creador, a l'AT, no és un fi en si mateix, sinó que va lligat íntimament amb l'experiència de l'aliança. Aquesta afirmació es dedueix de les dues narracions de la creació en aquest c 1 i en el c 2. Així, la segona narració (jahvística) pressuposa l'esquema de la ratificació de l'aliança, mentre que en la primera (d'encuny sacerdotal) el precepte del repòs del dissabte es fonamenta en la mateixa creació (2:1-4). Així com l'aliança ve determinada per la Paraula de Déu,

així també la creació. Déu és creador del món i creador d'Israel. Afirmacions semblants es poden trobar en altres profetes i especialment en els salms. Per dir-ho així, la creació és la raó externa de l'aliança, mentre que l'aliança és la raó interna de la creació.

4

14-13. Per a la tradició sacerdotal, la població dels astres té la funció important de donar al temps un caràcter sagrat, assenyalant els dies festius en el calendari anual. Com al tercer dia, al dia sisè hi ha dues obres de Déu: un cop ha creat les bèsties, Déu fa l'home, diferent de tots els animals, semblant als éssers divins per l'ús de la raó i per la capacitat de governar una part de les coses creades. La benedicció de Déu dona la fecunditat als animals i als homes. Diversament de com farà en l'època següent al diluvi (9:3), Déu no concedeix per a aliment dels homes i de les bèsties res que tingui vida animal. L'autor vol indicar amb això que, en el primer pla del creador, l'home i els animals havien de viure en una pau paradisíaca, perduda després per les culpes que van provocar el diluvi. No cal buscar en aquesta afirmació cap dada de ciència, sinó una valoració dels mals que les culpes dels homes introdueixen en el pla pacífic del creador.

5

2 4b-31. Comença un segon relat de la creació, de l'«escola jahvista». El narrador no s'interessa pel sistema de l'univers, sinó més aviat per les coses que l'home toca de la vora: la terra cultivada, els arbres, els animals, la família, la vida i la mort, la sort concreta dels homes en la historia present. Per això, en aquest segon quadre de la creació, l'home no és la darrera obra que corona l'univers, sinó la primera que Déu fa tan bon punt crea el cel i la terra. L'origen de les coses comunes a tothom en la vida dels homes, com son el matrimoni, el vestit, l'autor jahvista (explica dins de narracions riques de significat, inspirades per un coneixement profund de l'home i per un sentit no menys profund de les relacions de l'home amb Déu, d'acord amb la fe religiosa d'Israel. En el pensament del narrador, la creació de l'home, de la dona i del paradís, a més del valor que cadascuna d'aquestes obres de Déu té en ella mateixa, prepara la narració de la primera culpa de l'home, punt de partida de la història de la salvació. Adam, que en hebreu vol dir l'*Home*, figura en aquestes narracions com a nom propi del primer home, epònim de tota la població humana. Davant la narració de la primera culpa de l'home (pecat original) tal com ens l'ofereix 2:46-3:24, molts es pregunten sobre la intenció de l'autor: ¿realment intentava descriure una fets històrics que s'esdevingueren en la forma narrada o volia limitar-se a unes reflexions sapiencials de caràcter religiós? L'anàlisi de la varietat de respostes sembla aconsellar l'afirmació que la doctrina dels c 2-3 és essencialment religiosa: explicaria que l'home, que és miserable, necessita la redempció del seu pecat.

6

8-9. El jardí d'Edèn o Paradís representa el lloc on Déu habita i conviu amb els éssers divins, que són aquells als quals la tradició dóna més tard el nom general d'àngels. Malgrat l'intent erudit de posar el paradís en relació amb quatre rius coneguts entre els lectors d'aquell temps (v 10-14), el paradís, més que un lloc determinat, representa una condició de vida inaccessible a l'home, si Déu no li'n fa el do. Quan el narrador afirma que Jahvè Déu posà l'home al paradís (v 15), cal entendre que es proposava de fer-lo entrar a compartir la seva pròpia vida, si no hagués desobeït el seu manament. L'arbre de la vida, situat al mig del paradís, indica que els qui es troben allà poden contrarestar el poder de la mort (3:22; ↑Ap 2:7; 22:2). L'arbre del coneixement del bé i del mal representa l'accés a uns secrets que l'home no pot conèixer per mitjans naturals. Aquests secrets són potser la sort bona o dolenta que espera inevitablement els homes, i que els homes de tots els temps, amb l'intent de poder-ne disposar al seu albir, han buscat de conèixer per mitjans que la llei d'Israel prohibia.

7

17. La mort apareix com una realitat religiosa. Així es dedueix de Sa 2:23, on se subratlla, més que no pas la mort corporal, l'allunyament de Déu. També ho confirma al NT el passatge de Rm 5:12. La «mort» com a conseqüència del pecat, de què parla sant Pau, és, en darrer terme, la pèrdua de la vida divina, de la familiaritat amb Déu, a la qual simbòlicament es refereix la mort corporal.

8

18-20. Amb el gest de Déu que fa passar els animals davant de l'home perquè els imposi un nom, el narrador significa, d'una banda, el domini de l'home sobre tots ells i, d'altra banda, la singularitat de l'home, que no troba entre els animals ningú amb qui de debò es pugui comunicar.

9

21-24. El parentiu entre marit i muller és en realitat més estret que el parentiu entre els propis pares (v 24). La manera com el narrador presenta la formació de la dona vol ensenyar que Déu mateix ha creat aquest parentiu tan sorprenent (↑Mt 19:4-6). Sant Pau veu aquí l'anunci del parentiu meravellós que uneix Crist amb els pobles que formen la seva Església (↑Ef 5:25-32).

10

23. En hebreu el nom de dona és *'ixà*, femení de *'ix*, home. Per mantenir el joc de paraules en la traducció, hem emprat *esposa* i *espòs*.

11

24. ↑1C 6:16.

12

25. El narrador suggereix que, en el designi de Déu, el tracte entre les persones, fins les de sexe diferent, hauria de tenir una serenor que no té en l'estat actual de la població humana, obligada a vestir-se pel sentiment de vergonya (3:7).

13

3 1-24. Amb aquest primer capítol de la història humana l'autor sagrat vol donar raó d'alguns mals que tots els homes han de sofrir. La narració ens fa saber que tots aquests mals vénen d'una culpa comesa des de l'origen de la humanitat. La forma amb què la narració presenta la veritat no permet de precisar-la gaire més; és una resposta que pertany a la història de la salvació dels homes, no a la paleontologia ni a les ciències prehistòriques.

14

1-5. La teologia jueva, pels volts de la nostra era, veia el diable en la serp que tempta la dona (Sa 2:24; Ap 12:9). Així com Is 14:12-15 i Ez 28:2-19 anunciaven la caiguda d'un rei de Babilònia i d'un rei de Tir amb imatges inspirades en les tradicions sobre la culpa del primer home al paradís, és possible que aquí, en escriure el narrador la història de la culpa del primer home, tingués present, en segon pla, la sort que sofria el poble d'Israel, com a conseqüència d'una culpa comesa al moment històric en què va instituir la monarquia. En aquest cas, el rei dels ammonites, que en temps de Saül s'anomenava Nahàs, és a dir, *Serp*, hauria pogut suggerir al narrador que la dona fos temptada per la serp; la dona, en segon pla, representaria el poble, temptat per Nahàs (1S 12:12), i l'home, el rei d'Israel, temptat pel seu poble. La culpa, difícil de determinar, és presentada com una desobediència a un manament de Déu (1S 15:22-23). En la fe d'Israel, obeir o desobeir els manaments de Déu és la font de la vida i de la mort (Dt 30:15-20, Mt 19:16-18). La serp, després de desmentir l'amenaça de mort amb qué Déu havia acompanyat el seu manament, tempta la dona amb l'ambició d'adquirir un coneixement que faria els homes iguals als éssers divins.

15

7. No és fàcil d'aclarir si l'autor creia que els homes van treure'n algun altre avantatge, fora d'aquest resultat decebedor; les paraules del v 22, on Déu afirma que l'home ha adquirit el coneixement propi dels éssers divins, podrien ser irròniques.

16

14-19. La sentència que Jahvè dóna a la serp, a la dona i a l'home, atribueix el valor d'una sanció penal a les dissorts que els seus descendents sofreixen actualment. Només la serp i la terra cultivable s'emporten una maledicció, no la dona ni l'home. Si l'autor veia representada en la serp l'actuació de Nahàs prop del poble d'Israel, la caiguda de la capital del seu regne en poder d'Israel, al temps de David, feia més intel·ligible que, en l'enemistat entre la serp i la dona, la serp acabaria amb el cap esclafat.

17

24. Els querubins són éssers familiars de Déu, que eren representats amb la figura d'uns genis alats i amb la funció de guardians. En virtut de la decisió de Déu que exclou l'home de l'accés a l'arbre de la vida, els homes queden abandonats a la sort de la seva naturalesa mortal que, segons es creia, ja tenien per haver estat formats de la pols de la terra (2:7). L'expulsió fora del paradís, per bé que l'autor no ho digui expressament, s'entén que priva també l'home del tracte familiar que Déu li volia concedir. Les culpes següents agreujaran la situació desgraciada dels homes, que els favors de Déu no deixaran de reparar durant tot el curs de la història de la salvació.

18

4 1-26. La tradició «jahvista» presenta dos catàlegs genealògics; l'un va des d'Adam, per Caín, fins als fills de Làmec; l'altre, d'Adam, per Set, devia anar fins a Noè (5:29), però ha quedat truncat al nom d'Enós per la inserció d'un altre catàleg de tradició «sacerdotal» (c 5). Els noms que formen aquests catàlegs són epònims que, segons el que tothom suposava, havien donat origen als grups ètnics coneguts en temps dels autors. A alguns d'aquests grups ètnics s'atribuïa l'origen dels principals avanços de la civilització. Els cananeus, els egipcis i els grecs atribuïen aquells avanços a diverses divinitats, mentre que els sumeris i els babilonis els atribuïen a fundadors de dinasties divinitzats. Israel els atribueix a simples patriarques i, quan s'interessa per ells, ho fa des del punt de vista de la història de la salvació. D'acord amb la manera com aquell temps s'organitzaven els censos i la ciència etnogràfica, la sistematització dels noms que representaven diversos pobles es feia en forma d'una suposada descendència genealògica.

19

26. Segons les tradicions «elohista» i «sacerdotal», el nom de Jahvè fou revelat més tard a Moisès (Ex 3:13-15; 6:2-3).

20

6 1-14. La intenció del fragment és de fer veure l'estat de degradació a què havia arribat la humanitat i donar una explicació de l'origen dels herois, els *nefilim* o gegants (cf Nm 13:33; Dt 2:22s; 3:11; Am 2:9; Ez 32:21,27).

21

10 1-31. Explicació de com es va realitzar l'ordre donada per Déu a Noè de *ser fecunds* i *multiplicar-se*. No pretén donar-nos, un esquema dels pobles, sinó presentar-nos el seu estat en el moment d'escriure, tot connectant el seu origen amb els fills de Noè. Les seves dades responen a l'estat del món conegut vers el s. VII a. C.

22

2. Els fills de Jàfet són els pobles de Síria i Palestina, quan el predomini hitita-egipci començà a trontollar, amb motiu de la invasió dels pobles del mar (vers el 1200 a. C.), provinents de les costes de Tràcia i de les illes del mar Egeu, entre els quals cal comptar els filisteus, instal·lats a Palestina després de les victòries de Meneptah i Ramsés III (1227 i 1192 a. C.).

23

6. Entre els fills de Cam es troben tots aquells pobles que estaven sota el domini egipci. Durant el segon mil·lenari a. C., Palestina va ser un dels llocs de domini egipci; d'aquí que Canaan es trobi en aquesta llista, tot i que els cananeus eren un poble semita.

24

13-19. Conjunt de pobles cananeus, com a descendents de Misraim, Egipte. Alguns d'ells van lligats a la història de la Bíblia: els de Sidó, o Fenícia; els jebuseus, habitants de Jerusalem abans de David; els amorreus, a la Transjordània; els guergueseus i els heveus a la Palestina septentrional o central.

25

21. Entre aquests hi ha totes les tribus semites conegudes o bé tingudes com a tals.

26

11 1-9. Tradició incorporada per l'autor jahvista i que serveix per a cloure la història dels orígens de la humanitat. Ara serà presentada com passant pel judici de Déu a causa del seu orgull, dispersa per la terra amb un llenguatge barrejat i confús, trobarà un camí de redempció i unitat en la iniciativa divina de la vocació d'Abraham i del poble que d'ell naixerà (c 12s; Rm 4; Ga 3). El desig de poder i domini de l'home és considerat com quelcom de contrari al domini absolut de Déu. Aquest desig porta sempre a la dispersió i a la confusió. Com a contrapartida, l'atenció a la Paraula de Déu, l'obertura de la fe, és el que plasmarà la nova humanitat, que començarà amb Abraham (v 10-30) en la unitat d'un nou poble.

27

9. Ve de Bab-ilu, que significa «porta de Déu». És una etimologia popular, que refereix el nom a l'arrel hebrea *babal*, «confondre».

28

10-30. Genealogia que pertany a la tradició sacerdotal (menys els v 28- 29, de tradició jahvista), d'origen molt primitiu. Abraham és lligat a la descendència de Sem.

29

12 1. Comença la història dels patriarques, preparada ja per la genealogia dels últims versets del capítol anterior. Es tracta d'una història familiar, popular i religiosa que s'obre amb la narració de la vocació d'Abram. Així com, a Ex 3, la crida de Moisès és preparada per una sèrie de visions i audicions objectives que desvetllen l'atenció i preparen l'esperit per a rebre el missatge, aquí se'ns diu simplement que *Jahvè digué a Abram*. No se'ns diu com ni de quina manera. Cal entendre que Déu va parlar al cor d'Abram, infonent-li una aspiració profunda de més enllà i eixamplant la seva consciència més enllà de les perspectives religioses, les creences i les pràctiques del seu ambient habitual. No se'ns diu quina era la religió d'Abram. Els avantpassats d'Israel servien altres déus (Js 24:2). L'aspiració i l'eixamplament interior de la consciència es poden traduir en els termes mentals d'una ordre, d'una promesa, i en un gest que indiquen l'actitud de fe i d'esperança d'una forma dinàmica. Abram no sap on va; quan comença a caminar, encara no li ha estat indicat el país on ha d'anar, però comença a

moure's impulsat i confirmat per la seguretat interior de la fe. També se li diu que esdevindrà un gran poble, remarca que posa en relleu el sentit profund de la fe d'Abram, després de l'observació feta a 11:30, que la seva dona Sarai era estèril. Aquesta promesa serà renovellada d'una forma plàstica i més dramàtica que aquí a 15:5-6s. La fe d'Abram és a la base de la unitat d'un poble que serà representat pel poble escollit, però que, desbordant els límits de la carn i de la sang, inclourà tots aquells qui creuen (Rm 4; Ga 3:7; He 1:8-19). La vocació és una elecció dirigida a la consciència més íntima de l'individu i que trasbalsa la seva existència fins al més íntim del seu cor i el transforma en un altre home.

30

2-3. La vocació d'Abram, expressada en la forma d'un manament, és encoratjada per unes promeses de descendència i una promesa de benedicció. La promesa de descendència és la que es fa més sovint als patriarques. La força de la paraula divina, acollida amb fe, fa d'un sol home un gran poble (He 11:12) que, sobrepassant els límits etnogràfics de l'Israel històric, comprendrà tots aquells qui són justos per la fe (Ga 3:7). La segona promesa és una promesa de benedicció. El nom d'Abram servirà per a beneir, en el sentit de «sigues tu beneït com ho fou Abram» (cf Ps 21:7; Pr 10:17; Za 8:13). Déu tractarà els altres pobles d'acord amb la posició que aquests prenguin respecte a Abram i la seva descendència, és a dir, Israel: *Per tu es beneiran tots les nacions de la terra*. Abram, segons el pla de Déu, serà mitjancer d'una benedicció divina per a totes les nacions de la terra.

31

10-12. L'accent de la narració recau en la intervenció divina que sobrepassa totes les limitacions humanes, quan es tracta de dur a terme el seu pla. L'actuació d'Abram posa en perill les promeses de Déu: abandona la Terra Promesa per anar a l'Egipte, permet que Sarai, la mare de la nombrosa descendència promesa, sigui conduïda a l'harem del Faraó. Tot li va bé a Abram, però Jahvè intervé d'una forma misteriosa. Déu salva el destí del seu poble, malgrat l'estupidesa en què poden caure els homes després de la grandesa i la generositat del seu gest inicial de fe. Les concepcions morals que reflecteix la narració corresponen a una mentalitat primitiva. L'honor de la muller val menys que la vida del marit. La pedagogia divina és lenta i pacient.

32

14 3. És el mar Mort.

33

18-20. L'encontre d'Abram amb Melquisedec després de la victòria, sembla un fragment inclòs en la narració de l'encontre d'Abram amb el rei de Sodoma (v 17, 21-24). El passatge resulta misteriós. Ès la narració d'un fet, però per al redactor del capítol té un sentit i suposa una intenció de cara al lector. *Salem* és sens dubte Jerusalem. El nom del seu rei-sacerdot, Melquisedec, és un nom típicament cananeu; un altre rei de Jerusalem porta un nom de la mateixa estructura: Adonisèdec (cf Js 10:1). És sacerdot del *Déu altíssim*. En el culte cananeu, *El-Elion (Déu altíssim)* podia ser el primer i més elevat dels déus d'un panteó mitològic. Per a l'autor el *Déu altíssim* està molt a prop de Jahvè, si és que no es tracta de Jahvè mateix. Melquisedec ofereix aliments a Abram i als seus, i el beneeix. Abram reconeix la seva sobirania pagant-li el delme de tot. La centralització del culte a Jerusalem, ciutat jebusea i sense tradició patriarcal, portada a terme per David i Salomó, ocasionà dificultats entre la gent senzilla adepta al jahvisme primitiu. En aquesta narració, Abram, el patriarca dipositari de les promeses, se subjecta a l'avantpassat i precursor de David en la seva reialesa (cf Ps 110). David serà objecte d'una promesa messiànica tota particular (cf 2S 7:4-16). Abram rep la benedicció del precursor de David a Jerusalem. Tots els israelites podien imitar el patriarca Abram, aportant els delmes a l'ungit del Senyor. Sabem que els tributs al rei foren un pes feixuc per als israelites (cf 1S 8:11s). L'autor, amb aquesta narració, vol ajudar a desfer certes tibantors i prejudicis contra el nou règim de la reialesa entre les tribus de l'amfictionia jahvística. La figura de Melquisedec ha servit a l'autor de l'epístola als Hebreus per a explicar el sacerdoci de Crist (He 7), i els pares de l'Església han vist en l'ofrena de pa i vi una figura de l'eucaristia.

34

15 1-21. Abram apareix perplex pel retard en el compliment de les promeses de què ha estat dipositari. Fins i tot preveu que el seu hereu haurà de ser un dels seus servents. Jahvè confirma la seva fe amb la reiteració de la promesa i la conclusió d'una aliança.

35

6. ↑Rm 4:3,9; ↑Ga 3:6; ↑Jm 2:23. *Creure Jahvè* és afermar-se, estabilitzar-se, confiar-se a ell, que, malgrat tota aparença contrària, portarà a terme el seu pla històric de salvació. El fet de comptar era una funció dels sacerdots, que tenien de part de Déu el poder de dictaminar sobre les víctimes sacrificades (cf Lv 7:18; Nm 18:27). Aquí, fora del quadre cultual, és Jahvè qui qualifica la fe d'Abram com l'únic mitjà que l'ha posat en una autèntica relació amb Déu. *Justícia* és l'actitud correcta i fidel a una relació intercomunitària de tots els membres que s'hi han compromès. En aquest cas és Déu qui estableix el pacte o compromís. L'home és just quan realitza i afirma de part seva les implicacions de la seva aliança amb Déu, que es tradueixen en la seva total submissió a la voluntat de Déu.

36

16 1-16. Presentació de la versió jahvista de la història d'Hagar. La versió elohista, la trobarem a 21:8s. Com a 12:10s, veiem ara un altre aspecte d'una certa infidelitat i impaciència davant del retard de les promeses. A 12:10s, Abram actua amb irresponsabilitat. Ara sembla que vulgui accelerar el designi de Déu amb una intervenció humana que recolza en el dret mesopotàmic (codi d'Hammurabi) i que ocasionarà una sèrie de complicacions i actituds defectuoses en els personatges de la trama: la vanitat d'Hagar, el ressentiment de Sara, la indiferència d'Abram. Malgrat tot, Déu intervé. L'hereu serà el fill de Sara, però Déu no abandona l'esclava i el seu fill, expulsats de la casa d'Abram. Si bé el fill d'una fe minsa i desconfiada no pot ser l'hereu de la promesa, serà el pare d'un poble lliure de fills del desert.

37

7. *Ángel* en hebreu i en grec significa *enviat*, tant si es tracta d'un enviat diví com humà. A l'AT, la importància única de Jahvè no dóna gaire lloc a éssers intermedis. Si bé l'angelologia es desenrotlla a l'exili i a l'època postexílica (cf Tb 12:15), en els textos primitius l'àngel de Jahvè (cf 16:10; 21:17-18; 22:11; Ex 3:2; Jt 2:1), o de Déu (21:17; 31:11; Ex 14:19) és un enviat de Déu, en forma humana, semblant als enviats dels textos cananeus d'Ugarit. Per mitjà d'ell, Déu ajuda personalment el seu poble. *L'àngel de Jahvè* sol aparèixer relacionat amb les manifestacions divines dels santuaris (18:19; 22:11-18; 28:12; 32:3-5, 25-32; Ex 3:2; Js 5:13-15; Jt 13:3-21; 2S 24:11-25). L'àngel protector, que ajuda el poble i els seus membres en diferents circumstàncies (24:7; 48:16; 31:11-13; Ex 14:19; 23:20-23; Nm 22:22; 1R 19:5-7), o bé *l'àngel executor del judici diví* (19:1-3; Ex 12:23; 2S 24:15-17; 2R 19:35; Ps 35:5-6; 78:49), són igualment títols arcaics provinents de les tradicions dels santuaris. El fet que la tradició deuteronomista (cf Introducció al Deuteronomi) no ens parli d'àngels (cf Ex 25:19), potser es deu a la reforma de Josies: destruïts els santuaris, hauria fet també desaparèixer l'antic culte dels àngels (Dt 7:5). La narració present, lligada a la història d'un antic santuari (v 13-14), comporta una manifestació visible de la divinitat. Les dificultats que provenen de l'aparició del Déu transcendent són en part atenuades per la substitució de Déu pel seu *enviat*. Al v 13, Jahvè s'identifica amb el seu àngel. En l'àngel de Jahvè podem trobar un tipus de Jesucrist, manifestació humana de Déu.

38

13. *El-Roí*, significa *Déu de visió. Beer-Lahai-Roí*, podria significar *pou del vivent que em veu*.

39

17 1. *El-Saddai* és el nom de Déu que apareix sovint en les tradicions patriarcals (cf 28:3; 35:11; 48:3; 43:14; 49:25). No se'n sap exactament el significat. V i grec tradueixen per *omnipotent*. Probablement vol dir *Déu muntanyenc*, i fa potser al·lusió a

la muntanya còsmica dels babilonis; o es tractaria d'un déu portat pels avantpassats d'Haran, al peu de les muntanyes de l'Asia Menor; o bé designaria una antiga divinitat amorrea.

40

5. Per als antics, el nom pertany a la naturalesa de l'ésser designat. Aquí el canvi de nom significa un canvi de destí. L'aliança capgira la vida d'Abram. L'autor explica també dues formes dialectals del mateix nom, que significa *és gran quant al seu pare*, a base del canvi indicat abans i d'una etimologia popular. *Abraham* recorda l'expressió hebrea *Ab hamon = pare d'una multitud*.

41

9-14. La iniciativa que ve de Déu en l'aliança, cal que sigui acceptada i reconeguda per l'home. El senyal d'aquesta acceptació, amb totes les seves conseqüències, és la circumcisió. Es tractava antigament d'un ritu d'iniciació a la vida del clan i al matrimoni. Aquí pren un sentit marcadament religiós. La circumcisió va esdevenir un senyal qualificadament distintiu del poble a l'època exílica. De fet, ja era practicada abans de l'exili (Ex 12:44; Lv 12:3), però no estava lligada a la confessió de la fe com ho va estar més tard, quan va esdevenir un senyal distintiu de la pertinença al poble de Déu entre els israelites exiliats i barrejats entre els incircumcisos.

42

15. *Sarai* és una forma arcaica de *Sara*, i el significat d'aquest nom és probablement *princesa*.

43

17. El tema del riure davant la grandesa i la inversemblança de la promesa ha pres diverses formes en la tradició (cf 18:12; 21:6; 21:9). És una al·lusió al nom d'Isaac, abreujament de *Yishaq-El = que Déu somrigui*.

44

18 1-15. La primera part d'aquest capítol conté la versió jahvista de la promesa feta a Abraham en el capítol anterior, segons la qual Sara, al cap d'un any, tindria un fill (cf 17:15-22). Jahvè és fa present i palpable entre els homes, i s'apareix als seus amics. Abraham no gosa preguntar qui és; prou se n'adona, de la identitat d'aquella presència

sobtada. Aquesta actitud recorda la dels deixebles a Jo 21:12, davant el Senyor ressuscitat. Es tracta possiblement de l'adaptació jahvista d'una antiga narració cananea que explicava el pelegrinatge de tres déus entre els homes. En el cas present, els tres homes *són* la presència de Jahvè, que misteriosament està present en tots tres. Una interpretació posterior fa d'un dels tres Jahvè, i dels altres dos, àngels acompanyants (cf 19:1).

45

19 30-38. A l'origen d'aquest text, hi devia haver una tradició moabita o ammonita, que devia exaltar la puresa de la raça per aquesta unió heroica de les filles amb el seu pare. Dins del conjunt, la tradició jahvista ha donat un to irònic a aquesta narració, tot fent una sàtira dels dos pobles enemics d'Israel, en atribuir-los un origen incestuós. Dels noms Moab i Ammon es fa una etimologia per assonància amb l'hebreu *me abi = del meu pare*, que recorda Moab, i *ben ammi = fill de la meva parentela*, que recorda Ammon.

46

21 10. ↑Ga 4:30.

47

12. ↑Rm 9:7.

48

33. La menció del *Déu etern*, aplicat a Jahvè, indica una tradició molt antiga. Sembla que *etern, de l'eternitat*, no vol dir aquí *sense temps*, ni *transcendent*, sinó que expressa un temps il·limitat mirant enrera. Es podria, doncs, traduir per *Déu de la més remota antigüitat*. Aquest Déu devia ser venerat a Beer-Sabé i, més tard, identificat amb Jahvè.

49

24 2. Es un eufemisme per a indicar les parts sexuals. Aquestes, principi de vida, tenien per als antics una especial santedat (cf 47:29). Aquest sentit es perdé en temps posteriors. El jurament revesteix una especial solemnitat.

50

25 24-26. Les circumstàncies del naixement expliquen els noms que portaran els progenitors dels dos pobles. *Esaú* és roig (*'admoní*, «roig», ja és una al·lusió al nom d'Edom, segon nom d'Esaú) i pelut com una *samarra de pèl. Jacob* agafava amb la mà el taló d'Esaú (*'aqeb*, «suplantar»; cf 27:36). Jacob era originàriament un nom teòfor, Jacob-El, i devia significar probablement «que Déu protegeixi».

51

27 1-45. La moralitat d'aquesta narració respon encara a una mentalitat primitiva, per a la qual l'astúcia era una bona qualitat. Aquesta caracteritzarà l'actuació posterior de Jacob i esdevindrà característica del típic jueu, sobretot en qüestions econòmiques. Aquí la intenció religiosa de l'autor fa veure l'acció de Déu de dur a terme els seus designis, fins i tot a través de les accions defectuoses dels homes (cf 12:10-20).

52

28 1-9. La narració reflecteix segurament la preocupació pels matrimonis mixtos, tal com era viscuda immediatament després de l'exili (cf Esd 9s; Ne 13:23s), pel perill que representaven per a la fe dels israelites.

53

29 32. *Ha vist la meva aflicció*, en hebreu: *ra'a be oni*, d'on Rubèn. Pròpiament l'expressió hebrea *Re'uben* significaria: «Guaiteu, un fill!»

54

33. *Ha sentit*, en hebreu: *sama*, d'on Simeó.

55

34. *Estarà molt unit*, en hebreu: *jil·lavé*, d'on Leví.

56

35. *Lloaré*, en hebreu *'ode*, d'on Judà.

57

30. 6. *M'ha fet justícia*, en hebreu: *dananni*, d'on Dan.

58

8. *He sostingut lluites sobrehumanes*, en hebreu: *Naftulei elohim niftalti*, d'on Neftalí.

59

11. *Bona sort*, en hebreu *gad*, d'on Gad.

60

13. *Quina felicitat, la meva!*, en hebreu: *Beasri*, d'on Aser.

61

18. *Déu m'ha donat la paga*, en hebreu: *secari*, d'on Issacar.

62

20. *Viurà amb mi*, en hebreu: *Bebuloni*, d'on Zabuló.

63

24. *M'afegeixi*, en hebreu: *iosef li*, d'on Josep.

64

31 19. *Els ídols domèstics (terafim)*, eren objectes de culte. Potser una espècie de déus casolans. Segons 1S 19:13 tenien forma humana, almenys el cap. En alguns textos apareixen en connexió amb oracles (Ez 21:26; Za 10:2). Eren tolerats en el jahvisme primitiu (1S 19:13; Os 3:4), però més tard foren combatuts com a objectes de culte il·legítim (2R 23:24).

65

42. El Terror d'Isaac és una forma d'anomenar Jahvè, que correspon a una divinitat antiquíssima, venerada pels grups ètnics del clan d'Isaac en època premosaica, i identificada després amb Jahvè.

66

32 29. *Israel* significa *Déu lluita*. La narració té tot un valor típic: expressa la relació d'Israel amb Déu. Es com una lluita de Déu amb el seu poble, que, a la fi, li arrenca una benedicció. Aquesta manifestació divina és, potser, una resposta de la pregària de Jacob (v 10-13).

67

35 18. *Ben-Oní* significa «fill del meu dolor». *Benjamí* significa «fill de la meva dreta», és a dir, «de bona sort».

68

37 26. *Cobrir la seva sang*, amb terra (cf Ez 24:7) per evitar que la sang de la víctima no clami venjança a Déu (cf 4:10; Jb 16:18).

69

28. ↑Sa 10:13.

70

35. El *país dels morts*, és el *xeol*, regió subterrània on sojornaven (cf Jb 10:21*; Is 14:9*). No ha estat formulada encara la doctrina de la resurrecció (cf 2M 7:9*).

71

38 1-30. En la perspectiva messiànica, la narració, fent barrejar sang cananea amb sang israelita —un fill de la cananea Tamar serà Fares, l'avantpassat de David (cf Rt 4:18s)—, sembla voler eixamplar els designis redemptors de Déu més enllà del seu poble. El punt clau de la narració és la llei del levirat que obligava el germà del marit difunt a prendre per esposa la viuda; el primogènit d'aquesta unió havia de prendre el nom i l'herència del marit difunt. Aquest costum fou codificat a Dt 25:5-10.

72

9-10. L'acció d'Onan, severament reprovada, pel refús de complir la llei del levirat (Dt 25:5-10*), ha motivat que fos anomenat «onanisme» l'acte sexual incomplet amb vista a impedir la generació.

73

41 51-52. Manasés ve de *nassaní*, «ell m'ha fet oblidar». Efraïm ve d'*hiphrani*, «m'ha fet fecund».

74

54. ↑Ac 7:11.

75

42 2. ↑Ac 7:12.

76

44 5. Per la hidromància, a l'Orient antic, s'endevinava observant la forma de les taques d'oli vessades sobre l'aigua d'una copa, o observant les bombolles de l'aigua o el

so que fa quan cau dins la copa. Aquesta copa dedicada a l'endevinació era un objecte sagrat i el seu furt comportava la pena de mort (cf 31:30s; Jt 18:17s).

77

45 1. ↑Ac 7:13.

78

8. Es un títol de dignitat i d'honor que es podia donar a un alt funcionari (cf 1M 11:32; Is 22:21).

79

46 27. ↑Ac 7:14.

80

48 9. Gest d'adopció legal, previ a la benedicció com a fill (cf 30:3).

81

14. El creuament de mans per a beneir els nois és un gest que indicarà una vegada més com la voluntat de Déu està per damunt de la previsió i la manera de fer dels homes. Contra l'ús corrent, una altra vegada és preferit el més petit (cf c 27). La mà dreta comunicava més que no pas l'esquerra, i això era molt important per als antics.

82

El llibre, en la seva forma actual, està centrat en dos grans esdeveniments: la sortida (en grec: *éxodos*) d'Egipte i l'aliança del poble amb Jahvè, al Sinaí.

Aquesta història, considerada popularment com un teixit de prodigis i meravelles extraordinaris, és una història «religiosa». Els esdeveniments principals són ordenats en funció d'una confessió de fe que tracta els fets segons un esquema que els generalitza i els simplifica enormement. Això ens explica per què el llibre no es preocupa gaire de

donar-nos precisions d'ordre geogràfic o històric. No sabrem mai, per exemple, l'itinerari precís dels hebreus pel desert, ni el nom del Faraó, ni tan solament el lloc del «Sinaí». D'aquí, també, que la veritat històrica dels fets —les plagues, el pas del mar Roig, les aparicions i les paraules de Jahvè a Moisès i al poble, etc.— sigui expressada en un estil èpic, en unes formes imatjades, necessàries per a descriure fets i experiències religioses indescriptibles. El sol fet de reconèixer-hi una acció de Déu és suficient perquè un fet sigui considerat «miracle», és a dir, signe de la intervenció divina. Les amplificacions literàries dels fets no tenen altra intenció que magnificar l'acció de Déu.

Malgrat la gran complexitat de tradicions literàries i religioses i, sobretot, les successives redaccions, escalonades des del s. X fins al s. V a. C. (cf Introducció al Pentateuc), hi ha una profunda unitat de significació religiosa en tot el llibre. Al llarg dels segles, Israel s'haurà de referir constantment a la «sortida d'Egipte» i a l'«aliança del Sinaí» quan reflexioni sobre la seva originalitat com a «poble de Déu» i quan s'adreci al seu Déu per celebrar les seves gestes. En aquest sentit, l'Èxode ens situa a l'origen de la història santa.

La riquesa excepcional de fets, de conceptes i de temes fa que el llibre sigui fonamental i constitutiu de tota la Revelació feta a Israel. El nom de Jahvè, l'alliberament redemptor, la celebració de la Pasqua, el pas del mar Roig, el mannà en el desert, el núvol de la presència divina, la Llei, el Mitjancer, l'Aliança...: heus aquí una riquesa temàtica que, a través dels profetes i dels savis i, finalment, del NT, es prolonga i s'acompleix fins a atènyer, en l'Església i en cadascun de nosaltres, la plenitud del Crist, en el qual i pel qual vivim la definitiva experiència de l'alliberament i de l'aliança definitius.

83

1 5. El text grec i un manuscrit de Qumran parlen de *setanta-cinc*, xifra que retrobem també a Ac 7:17. L'autor no pretén pas donar una xifra exacta del cens, sinó que en presenta Israel com una unitat ètnica i dinàmica, simbolitzada per una xifra perfecta (el número 7 i els seus múltiples indiquen la perfecció, distribuïda entre els dotze noms de les futures tribus).

84

2. ↑Ac 7:20; ↑He 11:23.

85

10. L'etimologia popular fa derivar Moisès d'un verb hebreu que significa *treure de*, per indicar que Moisès és el primer salvat. Probablement, però, l'origen del nom és egipci. La confrontació amb altres noms compostos (Ah-mosis, Tut-mosis, Ra-msés) ha

fet pensar que els hebreus havien conservat solament la segona part *moses*, fill, deixant la primera, potser el nom d'una divinitat egípcia. ↑Ac 7:21s.

86

11. ↑Ac 7:23-24.

87

14. ↑Ac 7:35.

88

15. ↑Ac 7:29.

89

18. Les diverses tradicions donen al sogre de Moisès diversos noms: Ragüel (2:18; Nm 10:29), Jetró (3:1; 4:18; 18:1) i Hobab (Jt 1:16; 4:11).

90

22. L'etimologia popular fa derivar el nom de la rel *ger*, que vol dir *estranger*.

91

3 1. És el nom de la muntanya santa segons les tradicions elohista i deuteronomista (17:6; 23:6; Dt 1:6). Les altres tradicions, jahvista i sacerdotal, l'anomenen *Sinaí* (cf 4:27; 18:5:24:13; 1R 19:8), ja sigui pel fet de la revelació a Moisès, o posteriorment a tot el poble (c 19), ja sigui, més probablement, perquè l'indret era considerat ja tradicionalment com un lloc de culte de les tribus nòmades. La bardissa (v 2), relacionada amb el nom de Sinaí, en efecte, indica el lloc del santuari, on Moisès, en senyal de respecte, es descalça segons costum oriental (v 5). La comparació amb altres textos (cf Gn 12:6s; 18; 21:33; 26:23s) també ho confirma: les aparicions de Déu als patriarques sempre van unides a santuaris primitius. Només d'aquesta manera n'era legitimat el culte. El lloc on la tradició situa el Sinaí és l'actual djebel Musa (2.244 m. d'altura), al S. de la península. La inseguretat de les indicacions topogràfiques de la

Biblia fa que s'hagi proposat altres indrets, com es ara, les muntanyes del N., a Cadés, o les d'Edom, al S. del mar Mort. ↑Ac 7:30-35.

92

2. Per a l'àngel de Jahvè, cf Gn 16:7*. El foc és un dels símbols més primitius de la divinitat. Possiblement a l'origen, hi trobaríem l'experiència terrorífica del llamp. La Bíblia no desconeix aquest símbol (cf Nm 11:1; 16:35; 21-28; 26:10; Lev 10:2; 1R 18:38; 2R 1:10-14; Ps 18:9; 50:3; 144:5-6; Jb 1:16). Per això, enmig del temporal, Jahvè és anomenat «foc abrusador» (24:17; Dt 4:24) i el tro és considerat com la «veu de Jahvè» (9:23; 19:16-19; Ps 18:14; 19:3). Potser després de l'experiència aterradora del foc de Déu, Moisès s'adona que miraculosament, excepcionalment, ell no ha mort, ni el santuari ha estat abrusat; i en el misteri de la manifestació divina, prosternat, adora Jahvè. La manifestació divina revesteix encara altres imatges, com el núvol i la columna de foc (Nm 9:15:23) o el vent de tempesta (Ez 1:4-28). Imatges que trobem reunides en la idea de *glòria* (cf 16:7*), que expressa allò que de Déu es manifesta els homes com a potent, immens, extraordinari, admirable i que, sobretot en la tradició sacerdotal, serveix per a legitimar algun culte o temple (cf 24:1-15; 25; 40:34s; Lv 1s; 9:23s).

93

8. Fórmula primitiva per a designar la Terra Promesa (cf v 17; 13:5; 33:3; Lv 20:24; Nm 13:27; 14:8; 16:14; Dt 6:3; 11:9,15; 26:9,15; 27:3; 31:20; Is 5:6; Jr 32:22; Ez 20:6,15). La possessió d'aquesta terra serà la realització de les promeses fetes als patriarques (Gn 12:7; 13:14s; 15:1,8s; 17:8; 26:3; 26:13s; 35:12; 48:4; 50:24).

94

12. ↑Ac 7:7.

95

14. Explicació doctrinal del nom de Jahvè (v 15), que Israel donava a Déu. Possiblement el nom de Jahvè és pre-israelita, sobretot en la seva forma abreujada *Jah, Jahu, Jeho* (cf 15:2; 17:16; Is 12:18; 38:11; Ps 17:19; 89:9; 94:7,12; 118:14; 130:3; 150:6), utilitzada en la formació d'antics noms propis; Josuè, Jesús = Jeho és Salvació, Elies = El és Jahu, etc., i en l'aclamació de lloança *Al·leluia* = lloeu Jah. Malgrat, però, aquest origen antic del nom, el nostre text vol unir-lo, per una etimologia plausible, al verb ésser. El nom YHWH (Jahvè) hauria estat conegut i invocat des dels orígens (Gn 4:26). En canvi, per a les tradicions elohista (3:9-15) i sacerdotal (6:2s), hauria estat revelat a l'época de Moisès. La revelació del Sinaí, pròpia només de la tradició elohista, potser s'ha d'entendre com, una explicació d'una variant del nom de Jahvè. La Bíblia

conté altres casos semblants, com el canvi del nom d'Abraham (Gn 17:5) i el de Sara (Gn 17:15). La frase *«Jo sóc el qui sóc»* (o *«el qui seré»*) és difícil d'explicar. Un primer sentit indicaria per part de Déu el refús de revelar el seu nom. (cf Gn 32:30; Jt 13:18). Aquesta explicació referida al nom explícit (Jahvè) revelat al v 15, indicaria que el nom és incapaç d'expressar totalment el misteri de Déu, seria una invitació a ultrapassar els mots. Un altre sentit més positiu expressaria, en un context polèmic, la realitat viva del Déu que és per oposició als déus falsos (Is 41:24; 43:10; 45:5-7,18). Un darrer sentit ens fa veure el nom de Jahvè en una dimensió històrica: Déu *és amb* Moisès per ajudar-lo en l'obra de salvació (cf v 12; 4:12,15). La frase enigmàtica equivaldria a «Jo sóc amb vosaltres per salvar-vos». La revelació del nom va lligada a la revelació i a la gesta de l'alliberament del poble (cf 16:6; 20:2; Lv 11:45; Dt 5:6; Ps 81:11; Os 12:10; Ez 20:5s). Per això *recordar el nom* (cf Ps 135:13) no és tan sols fer viure el passat, sinó que fa presents la persona i els fets recordats (cf 12:14), i invocar el nom és ser salvat (Jl 3:5; Ac 3:16; 4:12). És a través de la història de salvació que Déu s'anirà manifestant tal com és i tal com actua fins al ple acompliment en Jesús (Jahvè salva) pel qual ve la salvació (Mt 1:21; Lc 2:11; Jo 8:24,28,58).

96

16. Probablement, anticipació de l'organització posterior dels hebreus en grups, sota el guiatge d'ancians (Nm 11:24-25).

97

La *visita* de Déu indica la intervenció de Déu, ja sigui per castigar (Am 3:2; Os 1:4...), ja sigui per salvar (Gn 21:5; 50:24; Jr 15:15; 27:22; Ps 106:4), sempre, però, amb vista al designi de salvació universal en Jesucrist (Lc 1:68,78; 7:16; 19:44; Ac 15:14).

98

4 22. El poble hebreu és anomenat per primera vegada *primogènit* perquè Déu, escollint-lo, l'ha fet possessió seva (cf 13:12). Aquesta idea trobarà un enriquiment ulterior en els profetes (Os 2:1; Is 1:2; Jr 3:19) i en la tradició deuteronòmica (Dt 1:3; 8:5).

99

25. L'expressió que l'hebreu tradueix per *espòs de sang*, originàriament devia tenir el sentit de protegit per la sang.

100

5 6. Els *capatassos* eren egipcis; mentre que els *encarregats* eren escollits d'entre els mateixos israelites.

101

7. Els *maons* eren fets del llot de les vores del Nil, barrejat amb palla, i assecats al sol.

102

6 3. cf Gn 17:1*.

103

7 3. Lit: *li enduriré el cor*. Obstinació que trobem al final de cada una de les plagues i que es considera causada per Déu mateix (4:21; 9:12; 10:1,20,27; 11:10; 14:4,17), però deguda també a la responsabilitat personal del Faraó (7:13,14,22; 8:11, 15,28; 9:7,34s). La idea de l'*enduriment del cor* per part de Déu sembla escandalosa. Fixem-nos, però, que, malgrat la incomprensibilitat del misteri del mal, la salvació de Déu sempre triomfa (7:5; 9:16; 11:9; 14:4). El pecat de l'home no és cap obstacle per al pla de Déu (cf Rm 9:18; 23; 11:5-15,25-32). **7** 3. Lit: *li enduriré el cor*. Obstinació que trobem al final de cada una de les plagues i que es considera causada per Déu mateix (4:21; 9:12; 10:1,20,27; 11:10; 14:4,17), però deguda també a la responsabilitat personal del Faraó (7:13,14,22; 8:11, 15,28; 9:7,34s). La idea de l'*enduriment del cor* per part de Déu sembla escandalosa. Fixem-nos, però, que, malgrat la incomprensibilitat del misteri del mal, la salvació de Déu sempre triomfa (7:5; 9:16; 11:9; 14:4). El pecat de l'home no és cap obstacle per al pla de Déu (cf Rm 9:18; 23; 11:5-15,25-32).****7** 3. Lit: *li enduriré el cor*. Obstinació que trobem al final de cada una de les plagues i que es considera causada per Déu mateix (4:21; 9:12; 10:1,20,27; 11:10; 14:4,17), però deguda també a la responsabilitat personal del Faraó (7:13,14,22; 8:11, 15,28; 9:7,34s). La idea de l'*enduriment del cor* per part de Déu sembla escandalosa. Fixem-nos, però, que, malgrat la incomprensibilitat del misteri del mal, la salvació de Déu sempre triomfa (7:5; 9:16; 11:9; 14:4). El pecat de l'home no és cap obstacle per al pla de Déu (cf Rm 9:18; 23; 11:5-15,25-32). ↑Ac 7:36.

104

8-**11**:10. En aquesta llarga secció és relativament fàcil la distinció de les tradicions: la sacerdotal (7:8-13, 19-22; 8:1-3,11; 8:12-15; 9:8-12; 11:9s) es caracteritza per l'acció conjunta de Moisès i Aharon, oposada a la dels mags egipcis; els prodigis realitzats per Aharon amb l'ajuda del bastó tenen la funció de manifestar la missió divina de Moisès. La resta, en canvi, prové de la tradició jahvista (amb alguns elements elohistes difícils de concretar), caracteritzada per la intervenció exclusiva de Moisès davant el Faraó, i pel fet que és el mateix Jahvè qui executa els prodigis anunciats. La tradició de les plagues, transmesa de pares a fills (cf 10:2; 13:8,14s; Dt 6:20-23; 16:1-3; 26:5-8; Ps 78:3-7), té una doble finalitat: provar la missió divina de Moisès —i per això s'anomenen *senyals* o *prodigis*— i obligar per la força a doblegar el cor del Faraó, d'on els ve el nom de *plaga* o *cop*. Algunes plagues (la sang, les granotes, els mosquits i les úlceres) es presenten també com a *senyals*, ja que són reproduïdes pels mags (7:14-8:19; 9:8-12). Les *plagues*, en canvi, són moltes més i de més amplitud que l'anunciada a 4:2-9,21-24. El nombre de deu és fruit de la fusió de les diverses tradicions: la jahvista, de fet, només en compta vuit, i la sacerdotal, cinc (cf Ps 78:44-51; 105:26-36; Sa 16-18). Algunes consisteixen possiblement en diferències redaccionals (plagues tercera i quarta, cinquena i sisena). Quant a les amplificacions, algunes són simplement exageracions literàries (cf 7:19-21; 8:16,17, 24; 9:2; 10:15,8) i d'altres són degudes a la redacció pròpia de cada tradició (compareu 4:9 amb 7:17 i 7:19 pel que fa a la primera plaga).

105

9 16. ↑Rm 9:17.

106

12 1-51. Les diverses tradicions han intervingut en la redacció d'aquest c sobre les festes de la Pasqua i dels Àzims, encara que la presentació general (v 1-20, 43-50) ve de la tradició sacerdotal. Això fa que les dues festes es presentin ja unides, commemorant la sortida d'Egipte, sota la forma d'un ritual. Les dues Pestes van seguir, però, una evolució paral·lela en medis inicialment distints: l'origen dels Àzims és agrícola i sedentari, el de la Pasqua és pastoral i seminòmada; a més, les dues festes son, gairebé segur, anteriors a Moisès (3:18 i 5:1).

107

11. Nom d'origen desconegut, per bé que l'etimologia popular (v 13 i 27) l'ha unit a un verb que vol dir passar, saltar. La festa primitiva (3:18) ha esdevingut un *memorial* (v 14) del fet històric del pas de l'esclavitud d'Egipte a la llibertat del poble de Déu. Israel, celebrant la Pasqua (cf Dt 16:1) participava en aquell alliberament i alhora esperava la redempció definitiva del Messies. Jesucrist, la nostra Pasqua (1C 5:7), acompleix aquesta esperança (Mt 26:26-29; Lc 22:14-17).

108

39. La tradició jahvista hi veu l'origen de la festa dels Àzims. D'aquesta manera, la primitiva festa agrària cananea quedaria transformada en festa israelita mitjantçant l'evocació de la sortida d'Egipte.

109

46. ↑Jo 19:36.

110

13 2. ↑Lc 2:23.

111

12. Oferir a Déu les primícies és una pràctica universal (cf Ex 22:28s; 23:19; Lv 19:23; Dt 18:4; Ez 44:30). Els primogènits dels animals eren consagrats per la mort (Dt 15:19,23). Malgrat que els sacrificis humans eren rigorosament proscrits a Israel (Dt 12:31; 1R 16:34), calia el ritu de substitució, expressat per la llei del rescat (v 13; 34:19s). Una explicació narrativa d'aquesta excepció, la veiem en el sacrifici d'Abraham, en el qual un anyell substitueix Isaac (Gn 22). Com els ritus de la Pasqua i dels Àzims, també aquest ritu primitiu rep un sentit històric: Jahvè mostrà els seus drets amb la mort dels primogènits dels egipcis i només en foren exceptuats els israelites. Ho significa i recorda el ritu del rescat (cf Nm 3:12).

112

14 24. Entre les dues i les sis. Els hebreus dividien la nit en tres vetlles de quatre hores cada una.

113

16 4. ↑Jo 6:31-32.

114

15. En hebreu *man hu*. Amb aquest joc de mots s'estableix una etimologia popular del mannà. Els àrabs de la península del Sinaí donen el nom de «mannà del cel» a un producte reïnós que regalima d'un arbre anomenat *tarfà*. Els textos que el consideren una menja meravellosa (Ps 78:24s; Ne 9:15; Sa 16:20s) són tardans; la impressió primera, en canvi, no sembla pas ser tan afalagadora (cf Nm 11:4-6; 21:5), sense que això en tregui l'aspecte providencial (v 4, 8, 12, 15, 29). La reflexió deuteronòmica (Dt 8:3, 15-18) hi veu un mitjà del qual Déu se serveix per a mostrar com l'home, pobre de tot, depèn d'ell, i uneix el mannà amb la Paraula de Déu. El veritable *pa baixat del cel*, Crist, donarà acompliment al tema (Jo 6:26-58; 1C 10:1-13).

115

18. ↑2C 8:15.

116

17 6. ↑1C 10:4.

117

18 4. A més de Guersom (cf 2:22), Moisès havia tingut un altre fill, Elièzer, que significa «el meu Déu és ajut». El text glossa aquest nom amb la història de l'alliberament.

118

19 1-**24**:11. Per bé que la terminologia d'aliança la trobem lligada amb la doctrina de les promeses als patriarques (Gn 17:6s,11) i fins amb la narració de Noè (Gn 9:9-13), és aquí, al Sinaí, on l'aliança amb el poble fou conclosa per primera vegada (v 5*); potser no pas amb totes les tribus, ja que el poble d'Israel com a comunitat religiosa segurament no es formà com a tal fins a l'aliança de Siquem (Js 24).

119

5. Per l'aliança del Sinaí (19-24), Israel com a poble entra en relació estreta amb Jahvè. L'aliança i el vocabulari que l'expressa prové de l'esfera jurídica de l'antic orient, en la qual una aliança —entre iguals o entre un superior i un inferior (pacte de

vassallatge)— establia una situació d'integritat jurídica, d'ordre i d'amistat entre dues persones o dos grups humans. Quan Israel parla d'aliança amb Jahvè, incorpora tot aquest substrat humà, però és Jahvè el qui pren la iniciativa de l'aliança (24:8). Això no treu un acord voluntari per part del poble (19:8; 24:3,7). Com en totes les aliances, en l'aliança del Sinaí es troben un es clàusules —el decàleg— i un cerimonial ratifica solemnement el nou lligam (24:1-11). Aquesta aliança inicia una relació personal d'amor i de fidelitat de Déu amb el seu *poble*. La resposta fidel per part del poble porta la benedicció, mentre que la ruptura de les clàusules porta la maledicció i la necessitat de renovar l'aliança.

120

12. ↑He 12:18,20.

121

20 1-17. Aquestes «paraules», anomenades també «deu paraules» (34:28) i, en la literatura cristiana primitiva, «Decàleg», les trobem en dues formes: la primera, més breu, de tradició elohista (20:1-17), la segona, més desenvolupada, de tradició deuteronomista (Dt 5:6-21). En substància són iguals, per bé que es trobin en contextos diferents. El text d'Ex apareix *literàriament* deslligat dels capítols d'abans i de després —l'enquadrament, però, entre l'aliança (19) i la celebració (24) és adequat—; no així el text del Dt, on l'autor el relaciona amb l'aliança (Dt 5:2). Aquestes dues fórmules, en la seva forma actual, suposen una llarga història de canvis. La primitiva forma esquemàtica només s'ha conservat en alguns versets (v 3, 13-16). Són clàusules imperatives, característiques dels tractats d'aliança. Les addicions són segurament dels autors sacerdotals. La tradició coneix diverses formes de comptar els deu manaments: el Talmud jueu: v 2, 3-6, 7, 8-11, 2, 3, 13, 14, 15, 16, 17; la classificació de sant Agustí, utilitzada pels catòlics i luterans: v 3-6, 7, 8-11, 12, 13, 14, 15, 16, 17a, 17b.

122

4. No prohibeix pas l'art representatiu ni decoratiu (cf 1Re 6:23-32; 7:25,29; Ez 41:18-20), sinó la representació de Déu amb vista a l'adoració idolàtrica (v 5). És una continuació del v 3.

123

7. Prohibeix la màgia i el perjuri. Per a la mentalitat antiga, el nom s'identifica amb la persona (cf Ps 20:8). No és, doncs, lícit d'evocar la presència de Jahvè per utilitzar-la en profit propi o per avalar una «mentida». Aquest respecte portà (ja al s. IV a. C.) a no

pronunciar el nom de Jahvè i a usar, en lloc seu, el d'*Adonai*, Senyor, nom que fou reprès al NT (cf Ac 2:35; cf 3:14*; 2:36; Fl 2:11).

124

8-11. Com a Gn 2:1-3, el repòs del setè dia és explicat com un acabament de la creació. Es troben encara altres explicacions teològiques on s'uneixen la creació, l'alliberament d'Egipte i l'aliança (cf Dt 5:12-15). L'origen del dissabte és obscur. Alguns el creuen d'origen babilònic o bé d'origen quenita, la tribu dels forjadors (cf 35:3; Nm 15:32, on es prohibeix d'*encendre foc* en dissabte). La importància del dissabte augmenta amb l'exili, on s'intensifiquen les pràctiques religioses característiques dels jueus (Is 58:13; Ne 10:32; 13:15-22). La pràctica tendeix a un formulisme, per culpa de les subtilitats farisaiques (Mt 12:2; Jo 5:10). La llibertat de Jesús retorna el valor primer a la institució (Mc 2:27-28; Lc 13:10-16; 14:1-5).

125

12. ↑Mt 15:4; ↑Mc 7:10.

126

13. ↑Mt 5:21 ↑Jm 2:11.

127

14. ↑Mt 5:27. L'adulteri no és considerat principalment un pecat contra la castedat, sinó contra la justícia. Al v 17, la dona és considerada com una possessió del marit.

128

15. No es refereix al furt dels béns del proïsme, objecte del desè manament (v 17), sinó al rapte d'un home lliure. Prohibeix de prendre-li la llibertat (cf 21:16; Dt 24:7).

129

22. Aquesta legislació, malgrat alguns nuclis primitius, suposa una societat que passa del nomadisme al sedentarisme i a l'agricultura (22:4-5), és a dir, el poble que s'instal·la a Canaan. És un desenvolupament del Decàleg, sobretot pel que fa al dret civil

i penal (21:1-22:20) i a la justícia social (22:21-27; 23:1-9). Conté també algunes normes cultuals (20:22-26; 22:28-31; 23:10-19).

130

21 22-25. La llei, anomenada del «talió», no és una venjança personal, sinó una llei dictada pel judici i amb el testimoniatge de dues o més persones. Es, doncs, una mitigació de la venjança de Caín, o llei del desert (Gn 4:23s). Jesús anirà encara més enllà ens enseyant-nos a ultrapassar fins les consideracions jurídiques en les relaciona humanes (Mt 5:38-42).

131

22 27. ↑Ac 23:5.

132

23 14-17. Aquests v, de tradició elohista, amb 34:18-23, de tradició jahvista, són els dos calendaris religiosos més antics. Coincideixen essencialment amb els de les altres dues tradicions, el de la tradició deuteronomista (Dt 16:1-16) i el de la sacerdotal (Lv 23); aquestes incorporen a la festa dels Àzims la festa de la Pasqua (12:1*). Hi commemoraven l'esdeveniment salvador de la sortida d'Egipte. Set setmanes després de la festa dels Àzims tenia lloc la festa de les collites, o festa de les Setmanes (Lv 23 l'anomena Pentecosta = cinquanta dies després). Aquesta festa era el punt final de la collita del blat i venia a cloure la Pasqua. Amb el temps s'anà convertint en una commemoració de l'aliança (2P 15:10). La tercera de les grans festes anuals era la de la recol·lecció dels fruits, o dels Tabernacles. Constituïa el pelegrinatge anual més important al santuari, a la tardor, i era motiu de manifestacions de joia (Lv 22:39-44).

133

31. Des del golf d'Acaba fins al Mediterrani i des del desert del Sinaí fins al riu Eufrat. Aquests límits corresponen als del regnat de Salomó (cf 1R 5:1; Ps 72:8).

134

35 10. L'arca, de forma rectangular, situada a l'interior del tabernacle, devia contenir les taules de la Llei (1R 8:9) i era penyora de la presència de Déu (Nm 10:33-36).

135

17. El *propiciatori* (el nom deriva del ritu anyal d'expiació, cf Lv 16 i v 14-15) era la planxa d'or que cobria l'arca de l'aliança i el lloc on Jahvè es comunicava amb Moisès (v 21-22).

136

19. La tradició sacerdotal (Ez 1:5 -25) no parla gens dels àngels (Gn 16:7*). En aquest cas, però, es fa ressó d'una antiga tradició, potser del temps de David o fins del desert i tot. Els *querubins* són uns éssers que guarden l'entrada del palau de Déu i sostenen el seu tron (1S 4:4; 2S 6:2; 1R 37:16; Ps 18:11; 28:14-15), o bé guarden l'accés al Paradís (cf Gn 3:4; Ez 28:14-15); en la visió d'Ez 1:4-28, esdevenen els quatre vivents. A partir d'aquí els querubins seran un element important de l'apocalíptica posterior (Za 1-6; Dn 7-12).

137

40. ↑Ac 7:44; ↑He 8:5.

138

26 33-34. *Sant dels Sants*: la part mes inaccessible del santuari (cf Ez 41:1-4).

139

27 2. En els escrits bíblics, el *corn* és símbol del poder. Els corns de l'altar, ungits amb la sang de la víctima d'expiació (29:12; 30:10; Lv 4:7), significaven el poder de Jahvè per a protegir els seus fidels, talment que el fugitiu o l'assassí podia agafar-s'hi i fruir així del dret d'asil (1R 1:50; 2:28).

140

28 6-14. L'*efod*, en època postexílica, és un ornament dels sacerdots o del gran sacerdot (1S 2:18; 2S 6:14), una mena de malla o de lli amb forma de faixa ampla o d'escapulari. A Jt 8:27; 17:5; 1S 21:10; 23:9-10 es tracta, en canvi, d'una estàtua de metall preciós o d'instrument que serveix per a consultar Jahvè (1S 23:9-10) del qual ja no hi ha cap testimoniatge després de David.

141

30. *Urim i tummim*: mots de sentit dubtós que fan referència a la sort sagrada tirada pel sacerdot (Nm 27:21; Dt 33:8; Ne 7:65). Potser una mena de pedres o varetes que surten de la «bossa del judici» (v 15s; Lv 8:8) que va unida a l'*efod* (1S 14:40-43; 23:9-12).

142

29 7. La unció del gran sacerdot apareix en època tardana a causa de l'atribució de certes prerrogatives reials (cf Lv 21:10-15). Sobre el sentit de l'oli, cf 30:25.

143

24. El ritu del *balanceig* o de l'ofrena amb moviment de vaivé practicat en els sacrificis de comunió, pot simbolitzar que el sacerdot ofereix els dons i alhora els rep del Senyor (Lv 7:30; Nm 5:9).

144

30 25. En la vida d'Israel, l'*oli* serveix per a fortificar (nodriment), és signe de joia (perfum), mitjà de guarició (medicina; Mc 6:13). Els reis són consagrats, *ungits*, pel profeta (1S 10:1; 16:12) o pel sacerdot (1R 1:39), que els vessa l'oli sant, contingut en un corn sobre el cap. La unció és penyora de l'Esperit, i fa del rei «l'Ungit de Jahvè» (1S 24:7), participant en la santedat de Déu (2S 1:14; 19:22), apte per a complir certs actes religiosos (2S 6:14-17; 1R 8:14; 2R 2). La tradició sacerdotal, a més, testifica la unció del gran sacerdot (Lv 21:10) en sentit de «plenitud reial», o de tots els sacerdots (28:41; Lv 7:35-36).

145

32 1. ↑Ac 7:40.

146

4. ↑Ac 4:41.

147

6. ↑1C:10,7.

148

33 19. Es tracta de la total i misteriosa llibertat de Déu que concedeix gràcia a qui vol (↑Rm 9:13, 15). Podria tenir també, segons el context, un sentit de reforç: «quan jo concedeixo gràcia, és eficaç».

149

34 33. ↑2C 3:13.

150

34. ↑2C 3:16.

151

40 34-38. El *núvol* és símbol de la presència i de la transcendència divines: manifesta Déu i l'encobreix. El núvol que es posa damunt la tenda indica que Déu hi és present (Nm 10:34; 1R 8:10-11) La columna de núvol (13:21; Nm 9:15-23) que guia el poble és una imatge que expressa la presència de Déu en el seu poble en tot temps, a fi que aquest pugui seguir el camí cap endavant.

152

34. ↑Ap 15:8.

153

El Levític —referent al culte confiat a la tribu de Leví— pertany a l'anomenada tradició sacerdotal. La preocupació sacerdotal de fixar les dades essencials del judaisme postexílic a partir d'un retorn a les antigues tradicions rituals, en l'esperança d'una renovació, es reflecteix fortament en aquest llibre. La desaparició de la reialesa, la davallada del profetisme, les proves i les calamitats sofertes pel reialme del sud, tot plegat fa que l'atenció dels autors sacerdotals es desplaci vers la vida cultual i les funcions dels sacerdots. És el moment en què Israel es constitueix en comunitat religiosa i ja no en estat polític.

La data del llibre, tenint present que és el resultat final d'una llarga tradició evolucionada gradualment, sol fixar-se entre els segles VI-IV a. C., bé que conté algunes unitats mes primitives, difícils de destriar en el detall. Segons alguns exegetes recents, es tractaria d'una fusió de compromís de les tradicions cultuals de les famílies sacerdotals d'Abiatar i de Sadoc, feta després de l'exili.

En el seu zel de fidelitat a l'antic fons cultual, tan arrelat en l'ànima del poble, el Levític ens presenta una sistematització de la legislació del culte sacrificial força minuciosa i, segons com, força allunyada de la sensibilitat de l'home modern. Però, tant el fet de la seva composició postexílica, que ens obliga a veure'l en la línia espiritual de la religió interior característica d'Ez, com el context específic en el qual se situa la seva legislació —el de la fe rebuda d'Abraham i de la llei rebuda de Moisès—, ens fan adonar que la convicció primera del llibre no és altra que la santedat de Déu i les exigències que d'aquí deriven per a la vida d'Israel.

Situat a l'interior de l'AT, el Levític apareix com una part de la Llei que condueix vers el Crist (Ga 3:24). Només a la llum del NT, però, de l'epístola als Hebreus sobretot, la síntesi sacrificial del Levític resulta encara significativa per a nosaltres, com a ombra dels béns futurs (He 10:1).

154

1 1-17. L'holocaust és el sacrifici en què la víctima (un animal) és totalment consumida sobre l'altar. Lv, en el seu zel de fidelitat a la institució cultual del Sinaí, dóna el primer lloc a l'holocaust, no a l'ofrena vegetal (Nm 15), massa influenciada pels abusos del culte cananeu (Am 4:5). Generalment, sobretot a l'inici, l'holocaust va unit al *sacrifici de comunió* (c 3). Ambdós tenen un origen sedentari. L'holocaust és, en fi, un acte d'homenatge que expressa un do total (1S 7:9).

155

2 1. L'ofrena vegetal, *minhà*, comportava una porció de farina, amb oli, sal, encens i una libació de vi. Segons el ritual addicional de Nm 15:1-16, acompanyava tant l'*holocaust* com el *sacrifici de comunió* (Lv 23:13,18). La sal tenia un valor purificador (cf 2R 2:20) i era afegida a les ofrenes vegetals (2:13) i als sacrificis (Ez 43:24).

156

3 1-17. El *sacrifici de comunió* és un àpat en el qual la víctima és compartida entre Déu, el sacerdot i l'oferent (7:11-38; 10:14-15). Freqüent a l'època més antiga, era ofert en les grans festes (23:19), en ocasió del pelegrinatge a un santuari (Dt 12:6-12; 1S 1:21; 2:19; 20:6, 28); té un caràcter joiós i és penyora de pau i d'aliança.

157

16-17. Les parts vitals de la víctima —el *greix* i la *sang*— pertanyen a Jahvè (1:5; 7:23-25,27; Gn 9:4). La *sang* és vehicle de la vida, és la vida mateixa (17:11,14); per això, pertany a Déu i és prohibida a l'home.

158

11-16 El servei cultual, l'ofrena dels sacrificis, exigeixen un estat de puresa. Les lleis de puresa, proposades en aquests c, descriuen les línies generals de les prescripcions rituals que vigien als antics santuaris. Per a comprendre'n el sentit, cal situar-les en un món que, a la llum de la fe d'Israel, està dividit en pur i impur. Allò que apropa a Déu és pur, allò que n'aparta és impur. Aquesta tensió entre impuresa i santedat penetra tota la creació (cf c 11, la seva llista d'animals impurs), fins que *la glòria de Jahvè ompli la terra* (Nm 14:21), i es reflecteix fortament en els textos de tradició sacerdotal. Els ritus sobre la restauració de la santedat i la puresa de persones i objectes poden semblar d'un automatisme estrany. En realitat, es tracta d'una presentació força esquemàtica de la praxi cultual d'Israel, plena de dramatisme. El sentit d'impuresa i el perill de la maledicció exerceixen una influència sobre l'home, i vénen a ser els ressorts per a dir-li allò que desplau a Déu, el qual vol que Israel visqui (Ez 18:23) i sigui sant (c 17; Ex 22:30). Els límits entre el pur i l'impur, el sant i el profà, són quelcom de fluctuant, ja que la santedat no està lligada a cap lloc de manera contínua, per bé que està sempre en irrupció. Seran els profetes (Is 1:6; Am 4:6*) que insistiran en una altra puresa interior, la del cor, que prepararà l'ensenyament definitiu de Jesús (Mt 15:10-20; 23:25-26; Fl 3:3; Col 2:11-12).

159

12 1-8. Israel, sota els condicionaments d'una mentalitat arcaica, considera l'àmbit de la sexualitat particularment subjecte a la impuresa. El part és considerat com una pèrdua de vitalitat. Els ritus de purificació tendeixen a restablir la integritat i la unió amb Déu, autor de la vida. Com en altres punts de legislació, el que es vol procurar aquí és d'evitar qualsevol pràctica o ritu que no vagi lligat al reconeixement diví (v 6-8); la maternitat és un do de Déu.

160

14 10. La més petita mesura de líquids, equivalent a la dotzena part de l'*hin*, cosa de mig litre.

161

15 1-33. Segons les creences dels pobles primitius, l'àmbit de la fecunditat té un caràcter sagrat (cf c 12). Aquesta concepció ha influït en les prescripcions d'aquest capítol que, tot i no excloure una preocupació higiènica molt arcaica, tendeixen a evitar el contagi moral de la impuresa a causa de la santedat del tabernacle (v 31).

162

16 8. *Azazel* (boc emissari) és probablement el nom d'un dimoni que viu al desert, sojorn dels dimonis.

163

17-26 Es tracta de la peça més antiga de la tradició sacerdotal. El text, que potser és del temps de l'exili, és un aplec dels costums dels santuaris del sud, així com Dt aplega els del nord. Les exigències de santedat que constitueixen el substrat del decàleg ritual (Ex 34:23-26), segons el qual Israel serà protegit i alliberat, troben aquí el seu comentari pràctic. Tots els deures i les prescripcions cultuals són referits a aquesta exigència fonamental de santedat, resumida en la fórmula «sigueu sants, perquè jo sóc sant», que apareix amb insistència. Israel, doncs, es considera com una comunitat ritual centrada en el temple, on resideix la santedat de Jahvè (Is 6:1). Aquesta presència santificant de Jahvè exigeix que el poble observi les lleis relatives a la família, a la justícia, al culte. La seva transgressió és quelcom que afecta la santedat del poble: demana expiació o exclusió.

164

7. *Sàtirs* són dimonis o falsos déus.

165

18 1-30. Aquest capítol vol preservar Israel de la corrupció de costums dels pobles veïns (v 1-5), usant fórmules estereotipades.

166

6. Descobrir la nuesa és un eufemisme que designa les relacions sexuals.

167

21. *Fer passar a Móloc* es tracta d'un ritu cananeu, condemnat severament per la Llei (Dt 12-31; 18:10-12) que hi veu la profanació del nom de Jahvè i del santuari (20:2-5). Els infants eren oferts al déu Móloc, venerat pels israelites a la vall de la Gehenna (2R 16:3; 17:17; 21:6; 23:10; Jr 2:23; Ez 16:21). Segons alguns, els infants devien ser cremats; segons altres, passats pel foc. *Móloc* és un mot d'origen obscur. El sentit primitiu potser devia ser el «d'ofrena sacrificial». Més tard, significa el nom d'un déu-rei (melek=rei; les mateixes rels que *Melcom*, déu dels ammonites, cf 1R 11:5-7).

168

19 2. ↑1Pe 1:16.

169

18. Enmig de la codificació de regles minucioses (v 9 i 19), algunes molt antigues, apareix aquí el precepte d'estimar, no definit encara per Dt, i que Jesús reprèn per fer-ne la segona part del «compendi de la Llei» (Mt 22:39; Mc 12:30; Lc 10:17).

170

28. Pràctica dels pobles pagans amb la qual exterioritzaven el dol pel difunt, i que, per raó de certes creences supersticioses, podia revestir el caràcter d'un acte cultual.

171

20 5. El culte idolàtric és considerat com una prostitució, un adulteri, perquè és una infidelitat envers Jahvè, l'únic Déu veritable.

172

21 6. *El pa del seu Déu* designa, simplement, el sacrifici ofert a Déu, i potser prové de la convicció primitiva segons la qual el fidel comparteix el seu àpat amb la divinitat (cf v 8,17; 22:25).

173

22. *Coses santíssimes*: els pans presentats, els sacrificis pel pecat i pel delicte, l'oblació, que han estat oferts i han tingut un contacte amb la divinitat. *Coses santes*: els sacrificis, els primogènits dels animals purs, les primícies i els delmes, una part dels quals pertoca als sacerdots.

174

26 12. ↑2C 6:16.

175

El quart llibre del Pentateuc és designat pels hebreus amb la quarta paraula del seu començament: al desert. Les versions han adoptat *Nombres*, títol de la traducció grega dels Setanta. Aquestes dues designacions expressen gairebé tot el contingut del llibre. De fet, s'hi troba la continuació de la història dels israelites *al desert*, començada en el llibre de l'Èxode i interrompuda per la legislació del Levític, i una sèrie de precisions, a vegades amb fórmules bastant repetides de nombres.

Una bona part de la seva redacció prové de la tradició sacerdotal (cf Introducció al Pentateuc), formada durant l'exili, que va tenir influència en la presentació de molts llibres, tal com ara els tenim.

El llibre no arribà a la seva forma actual sinó després de molt de temps, a través d'algunes reelaboracions en èpoques diverses i amb ús de documents diferents; per això, no és estrany que li manqui unitat i cohesió. Persegueix un fi marcadament didàctic i religiós; aquí els fets, les lleis i les ordenacions són concebuts amb la finalitat

d'ensenyar. La nota dominant d'aquesta història és el designi de Déu que es va realitzant sobre un poble que ell s'ha volgut fer seu, que va conduint a través d'alts i baixos, malgrat el seu caràcter esquiu (c 11-14; 16; 20). Enmig d'aquest poble excel·leix la persona de Moisès, que continua, com a la història de l'Èxode, essent el servent, l'home de confiança de Déu.

176

1 2. Cada tribu del poble era formada per un grup de famílies, i aquestes eren integrades per diversos *casals*.

177

3. El *cens* i les altres disposicions d'aquests c 1-4, no sols són una ordenació per a la sortida del Sinaí, sinó una preparació amb vista a la guerra que el poble, de segur, haurà d'emprendre contra els qui habiten la terra que ha de ser la seva possessió.

178

47-51. La tribu de Leví no entra en el registre (2:33). Pel fet d'haver de complir el servei del culte, té un estatut especial. Els membres descendents de Leví formen part de la casa i la família de Jahvè; es diferencien dels altres israelites dels quals son suplents (3:12*) en aquest servei diví. Per això, tenen uns drets especials (Js 13:14). Aquesta legislació és una de les parts més orientals de Nm.

179

3 12-13. Pròpiament eren els primogènits els qui havien de ser donats al Senyor, al qual pertanyien (v 45-48; Ex 13:2,12; Lc 2:23). La institució dels levites venia a suplir la donació de tot primer nat.

180

5 11-31. Llei molt curiosa per a vetllar els drets del matrimoni i apaivagar les gelosies, freqüents entre els orientals, potser ja existent abans de Moisès, i que és incorporada a la legislació israelítica.

181

6 1-21. Consistia en un lligam especial a Déu, una consagració (el mot hebreu *nazir* vol dir «consagrat», «segregat»), que importava una ascesi, temporal o per a tota la vida. Els seus deures eren negatius: abstenció de tot fruit de la vinya (Am 2:12), de tallar-se els cabells (v 18) i de qualsevol contacte impur, sobretot de tocar els morts. El vot era fet personalment, però també el podien fer els pares, en reconeixença d'una gràcia rebuda (cf 1S 1:11). Aquesta pràctica, que es troba entre els antics semites i altres pobles, fou per llarg temps tinguda en honor entre els israelites (Jt 13:4-14; 16:17; L 1:15; Ac 18:18,21-23). Aquí és sancionada i adaptada al ritual levític.

182

9 12. ↑Jo 19:36.

183

10 29. Beduí caïnita que alguns prenen per cunyat de Moisès, per tal de resoldre la dificultat que el grau de parentiu presenta amb Ex 4:18, on es diu que el *sogre* es deia Jetró. Si és conservat, doncs, el doble nom, és perquè, de fet, el podia ostentar; o també perquè el nom de Jetró pot se r interpretat com un títol d'honor.

184

12 1. Sembla que es tracta de la mateixa madianita, de nom Seforà (Ex 2:15-21). *Cusita*, pel fet de provenir de Cusan, que apareix lligat, com una tribu de més, al país de Madian (Ha 3:7).

185

13 8. És Josuè, el conegut cabdill del poble, successor de Moisès (v 16), que significa «Jahvè és salvador», grec: *Jesús* (cf 11:28; Ex 17:9). Amb el canvi de nom (v 16) s'indica, quasi sempre, una missió especial, com ell la va tenir, de cabdill del poble i successor de Moisès (27:15-23).

186

28. Raça de força i estatura extraordinàries (v 22,33; Dt 2:10;9:2) segons la llegenda. Tot va destinat a posar en relleu la força dels enemics que els esperen.

187

15 38. Cordons de set fils de llana que pengen un pam als quatre angles del pal·li, que encara avui porten els jueus durant alguns actes a les sinagogues. La seva finalitat és indicada als v 39-40.

188

21 3. *Hormà* vol dir *anatema, extermini* (Lv 27:27-28).

189

8-9. Era corrent de presentar les serps com a símbol i mitjà de guarició. Aquí el poder no venia de la *serp de bronze*, sinó del que significava, com a *senyal de salvació* (Sa 16:6,7). Quan, més endavant, va resultar un objecte idolàtric del temple de Jerusalem calgué destruir-lo (2R 18:4). Jesucrist relacionà aquest fet amb ell i amb la seva obra salvadora (Jo 3:14-16).

190

14. Llibre que no tenim. Sens dubte que devia contenir narracions èpiques de guerres (cf 1:3). El text ens ha arribat truncat, i sense gaire sentit.

191

22 22-30. La narració popular puja de to en fer intervenir la somera que veu un àngel (v 23) i que parla (v 28), a semblança de la serp del paradís (Gn 3:1-5, de font jahvista, com el text present). No cal creure que la bèstia proferís paraules; la seva manera de fer era prou palesa per a demostrar al seu amo que no volia executar les seves ordres, i el diàleg es pot explicar per la manera com els qui tracten amb animals estableixen amb ells una conversa, que respon a les actituds que prenen, de rebel·lió, com en el cas present, amb el seu amo.

192

23 21. Crit guerrer de senyal d'atac, provocat amb el toc de les trompetes (31:6; Js 6:5,10-16,20). De crit salvatge de les batalles, va passar a la litúrgia com una aclamació a la reialesa de Jahvè (1P 15:28; Ps 27:6; 33:3; etc.).

193

29 1. En temps de Jesús, i també avui, aquesta és la festa de cap d'any. Però no sempre havia tingut aquest caràcter, ja que en el calendari sacerdotal l'any començava amb la Pasqua (Lv 23; Nm 28-29).

194

35 25. Dignitat que no trobem esmentada abans de l'exili i ben poc després d'aquell temps.

195

El darrer llibre del Pentateuc difereix molt dels quatre anteriors, sobretot per la manera com és concebut. Més que no par una repetició de la llei —Deuteronomi, en grec, vol dir segona llei—, és una reelaboració de la legislació d'Israel, posada al dia, amb la finalitat de regir el poble en unes ocasions concretes.

Se'ns presenta com una sèrie de discursos de comiat, pronunciats per Moisès (1:1) i emmarcats en les circumstàncies històriques del final de la vida del legislador, quan el poble estava a les estepes de Moab, abans d'entrar a la Terra Promesa.

Podem dir que tot el llibre pertany al gènere d'exhortació: és una «llei predicada», un crit d'alerta a l'ideal religiós d'Israel, que ha de ser recordat (31:10-11), amb motiu de la renovació de l'aliança. D'aquí, la repetició de fórmules, l'ús de períodes llargs, les expressions o frases fetes, que dificulten, en més d'un fragment, la fluïdesa del llibre.

El valor doctrinal del Deuteronomi és remarcable. El Deuteronomi és, junt amb els Salms, un resum de la doctrina de l'Antic Testament. Aquests dos llibres són, d'altra banda, els més citats en el Nou.

El Deuteronomi ens transmet tradicions del regne del nord, ja que suposa la seva mentalitat religiosa. Aquestes tradicions formades en un cercle profètic i sacerdotal, foren traslladades a Judà per levites, després de la caiguda d'aquell regne (721 a. C.). Tenien una manera pròpia de concebre la vida religiosa i l'aliança, que després va ser sistematitzada en els cercles sacerdotals de Jerusalem (cf Introducció al Pentateuc).

El Deuteronomi no es limita a actualitzar la llei de Moisès, sinó que, amb un ideari propi, influeix una sèrie d'escrits inspirats posteriors. El cos d'aquests escrits, encapçalats pel mateix Dt, comprèn els llibres de Josuè, Jutges, Samuel i Reis. Considerant com un acte de preparació a l'entrada a la Terra Promesa els fets narrats en el Dt, podríem dir que, dintre la fe històrica d'Israel, els escrits deuteronòmics enclouen els esdeveniments que van des de la instal·lació del poble al seu país fins a la deportació a Babilònia.

Un home, o una escola, fortament posseït de l'esperit dels profetes, amb els materials de què ha pogut disposar, ha fet una selecció, i s'ha quedat amb allò que pot servir d'ensenyament. La història recorda com Déu s'ha portat amb Israel, i com el poble ha de correspondre a aquest amor i aquesta elecció; d'aquí que doni tanta importància a la lluita contra la idolatria i a la centralització del culte veritable. Compta molt també la idea de la retribució, segons la qual el mal ha de ser castigat i el bé ha d'acabar amb una recompensa.

En conjunt, podríem dir que la característica dels escrits deuteronòmics no és la precisió històrica, tal com ara és concebuda, sinó la visió teològica dels fets que, tot dient-nos què ha estat la fe d'Israel, rebuda de Déu, parla encara avui de l'exigència, els camins i els ajuts que Déu proposa als homes.

196

1 31. La noció de *Déu-pare*, que posa en relleu la seva providència envers el *fill*, és pròpia de Dt (8:5...; 14:1; 32:6; cf Os 11:1-3; Is 63:16; Jr 31:9).

197

24. ↑He 12:29.

198

35. ↑Mc 12:32.

199

6 4. Aquesta afirmació és el començ de la *xemà*, pregària que el jueu observant recita matí i vespre junt amb 6:4-9; 11:13-21 i Nm 15:38-41.

200

5. ↑Mt 22:37-38p.

201

8. Entre els semites la pertinença a un déu o a un magnat era expressada per tatuatges al front o al braç. La prescripció donada aquí portà el judaisme tardà a usar les filactèries —unes capsetes amb quatre textos de la llei (Mt 23:5)—, que es lligaven al front o al braç.

202

9. Semblantment, això originà l'ús de la *mezuza*, tubet de fusta o de metall, que es col·loca al llindar dret de la porta de casa i conté els textos de Dt 6:4-9; 11:13-21.

203

10 17. ↑Ac 10:34.

204

12 5. Fórmula per a designar la presència de Jahvè en el santuari, enmig del seu poble. El *nom* resultava allò de més extern que l'israelita podia tenir de Déu immens, inaccessible. En lloc d'imatges, veus i representacions, a Dt trobem el *nom* de Déu, amb una teologia pròpia.

205

19 15. ↑Mt 18:15.

206

21 23. ↑Ga 3:13.

207

22 15. Una peça de roba amb sang —senyal de la virginitat de la maridada— que l'espòs dóna als pares d'ella.

208

23 1. Amb el qual l'home cobreix la dona que vol prendre per esposa (Lv 18:8; Rt 3:9; Ez 16:8).

209

2. La manca d'integritat natural o la castració sagrada, potser practicada en certs cultes, eren motiu d'exclusió del poble.

210

3. O potser il·legítim, o fill d'un matrimoni mixt, o un lligat a cultes pagans (Za 9:6).

211

19. Terme despectiu, per *bagasser* o *prostituït*.

212

24 1-4. Donat l'ús corrent, segons sembla, del divorci, aquestes lleis volen procurar-ne la restricció (22:19,29; Lv 21:7,14; 22:13; Nm 30:10). ↑Mt 19:7p.

213

6. Peces insubstituïbles per a moldre el pa de cada dia, que es feia a casa mateix.

214

25 4. ↑1C 9:9; ↑1Tm 5:18.

215

216

27 15-26. Potser és un formulari litúrgic antic, per a proclamar o renovar les exigències de l'aliança. El poble intervé amb un assentiment, que vol traduir la seva submissió a la voluntat de Déu. Amb l'*amén*, adjectiu usat com adverbi d'afirmació (Ap 3:14), que vol dir *veritable, digne de fe*, el poble es lliga, amb jurament, a l'observança de cada un dels seus punts.

217

26. ↑Ga 3:10.

218

29 3. ↑Rm 11:8,10.

219

30 14. La *paraula*, és a dir, la llei de Déu, que estarà a l'abast de tots per a meditar-la i complir-la. Aquest concepte trobarà després una evolució, per exemple en els llibres sapiencials (Pr 8:22), que cristal·litzarà finalment en la teologia de la Paraula encarnada (Jo 1:1). ↑Rm 10:6-8.

220

32 4. ↑Ap 15:3...

221

15. Nom poètic d'Israel.

222

21. ↑Rm 10:19.

223

35-36. ↑He 10:30.

224

43. ↑Rm 15:10.

225

Els cinc llibres del Pentateuc representen dins l'Antic Testament un fonament d'autoritat i d'unió per al poble d'Israel, i fins per a tot el desenvolupament de la Revelació.

És amb la Llei que el poble escollit farà el seu camí de fidelitat i d'infidelitat, segons compleixi o no aquest pacte establert amb Déu. I d'això, en resultarà la trama de la història d'Israel.

Els llibres que segueixen vénen a ser la il·lustració i una continuació del Pentateuc, i s'agrupen sota el títol general de Llibres Històrics, perquè, de fet, ens forneixen fets des de la mort de Moisès fins al s. II a. C. Amb tot, les característiques que els diferencien son prou notables per a dividir-los en tres grups.

Una primera sèrie, l'anomenada en la Bíblia hebrea *Profetes anteriors* (per oposició als posteriors, que són aquells als quals donem correntment el nom de Profetes), és el conjunt de llibres escrits sota la influència deuteronòmica: Josuè, Jutges, I i II de Samuel i I i II dels Reis. A aquest grup, les versions hi han acoblat el llibret de Rut, després de Jutges, perquè l'acció descrita és presentada com esdevinguda en aquells temps i, a més, perquè duu la genealogia de David.

El segon grup es distingeix del primer perquè es posa preferentment en connexió amb la tradició sacerdotal, i el formen els llibres I i II dels Paralipòmens, Esdres i Nehemies. És la part històrica, coneguda actualment per l'obra del Cronista.

Finalment, els dos llibres dels Macabeus, que narren una epopeia jueva del s. II, obra de caràcter molt divers dels llibres precedents, i fins i tot amb presentació diferent

de l'un respecte a l'altre. No s'inclouen en aquest recull els llibres de Tobit, Judit i Ester, que a l'edició llatina Vulgata segueixen sempre els llibres històrics, ja que tenen un caràcter episòdic amb una intenció marcadament doctrinal.

En general, els historiògrafs bíblics escriuen d'una manera molt senzilla sense pretendre lligar els fets que reporten —de vegades a segles de distància i amb l'ajut d'una documentació desigual de contingut i de forma— a una revelació divina. Per això, aquests llibres presenten el caràcter de recopilació, cosa que fa que en resulti una història fragmentària, incompleta i que sovint representi tan sols una aproximació del passat. De vegades, els fets són vistos des de diferents angles, ja sigui per la presentació que fan, sense control, de les diverses tradicions, ja sigui per les finalitats que es proposen en presentar o en ometre certs fets històrics.

Una presentació com aquesta, que en el concepte d'història actual podria considerar-se com una falla veritable, perquè, de fet, està molt lluny a vegades del que entenem per història, queda compensada per la finalitat que els autors s'han proposat en escriure, expressada de vegades veladament, d'altres amb tot l'intent. La historiografia bíblica no va a parar a un fi teòric, sinó pràctic. En aquesta història singular, cal cercar no pas el fet en ell mateix o l'anècdota que sovint acompanya un fet, sinó per damunt de tot l'acció de Déu, que per la seva revelació, per l'aliança, per la redempció i per la salvació que ofereix constantment es dóna a l'home i li comunica la seva manera de ser i d'obrar i li fa saber allò que espera d'ell. Tant els historiògrafs, com els qui ara llegim la seva obra, ens trobem davant la història de salvació de Déu, amb l'exigència d'una correspondència per part nostra a aquest missatge.

A les introduccions especials a cada llibre direm quelcom de la seva índole particular, ja que no deixa d'haver-hi diferències en el gènere literari emprat en cada un d'ells.

226

Josuè, servent de Moisès (Ex 24:13; 32:17), artífex de la victòria contra Amalec (Ex 17:8-16), cap dels enviats per explorar la terra de Canaan (Nm 14:6,38), succeí a Moisès al cap d'Israel, al moment d'entrar a la Terra Promesa (Dt 1:38; 31). D'ell té el nom el llibre que conta com les tribus israelites van prendre possessió del país de Canaan. Els antics doctors d'Israel el feien autor del llibre de Josuè i del darrer capítol del Pentateuc, que conta la mort de Moisès (Dt 34:5-12). Des del s. VI, però, és opinió comuna que el llibre de Josuè devia ser l'obra d'un autor desconegut, que s'hauria servit de diversos documents.

El llibre de Josuè és el primer del grup que, en el cànon jueu de la Bíblia, rep el nom de «Profetes anteriors». La seva redacció definitiva és, sobretot, obra de l'escola deuteronomista que, des de Josuè fins al segon llibre dels Reis, ens conta la història del Poble de Déu com un acompliment d'allò que es troba prescrit i anunciat al Deuteronomi. Js 1:1 reprèn el fil de la història exactament on l'havia deixat Dt 34:12. I, si prescindim de Jt 1:1-2:5, la història del llibre de Josuè continua en el llibre dels Jutges. Jt 2:6-10 repeteix Js 24:28-30. Després de l'escola deuteronomista, va influir també en Josuè l'escola sacerdotal.

La història i la geografia de Josuè són profètiques. Més enllà dels fets concrets, expressen un programa, un compromís i una esperança del Poble de Déu. El redactor deuteronomista no es limita a transmetre'ns la narració d'uns fets, sinó que ens en dóna el sentit.

La Terra Promesa és, paradoxalment, un *do* que *cal conquerir*. L'Israel del temps de David i Salomó, un poble reunit més per la fe en Jahvè que no pas pels lligams de la sang, va veure en la realització d'aquell regne la mà de Jahvè. Aquest és l'ensenyament fonamental del llibre. La història que ens conta, el *temps de Josuè*, tindrà el valor d'un temps ideal, punt de referència constant en tota la història següent del Poble de Déu.

227

5 9. La incircumcisió era tinguda per un *oprobi* a Israel (Gn 34:14). L'autor creia que els egipcis no la practicaven (cf Jr 9:24-25). Aquesta circumcisió vol purificar el poble que entra a la Terra Promesa.

228

Etimologia popular basada en la semblança del nom *Galgala* amb el verb *galal*, treure (cf 4:1-24).

229

6 17. L'*extermini sagrat* (cf Lv 27:28-29) té l'origen en les lleis de la guerra de l'antigor (cf 2R 19:11; 2P 20:23). A Israel, aquest costum pren un sentit religiós: la consagració d'allò que ha estat conquerit a Jahvè, a qui és atribuïda la victòria (cf 7:15,24-26; 8:26-28; 10:28-42; 11:11-14,20-21; Jt 21:10-11; 1S 15:3-33). És presentat com un acte d'obediència a Jahvè (cf 7:10-15; 8:2), segons la manera habitual de parlar de la Bíblia, que atribueix a Déu tot allò que succeeix. El Deuteronomi, de l'*extermini sagrat*, en fa una llei (Dt 7:2). La interpretació religiosa de l'escola deuteronomista es basa en la necessitat per a Israel d'evitar la influència de les religions cananees, que es feia sentir fortament al temps de la redacció definitiva de Josuè (cf 8:2).

230

7 14. Segons els sistemes emprats tradicionalment a Israel, fins al temps de David, es consultava la voluntat de Jahvè per la sort dels *urim* i *tummim* (cf Ex 28:30; Lv 8:7,8) continguts a l'*efod* (cf 1S 2:28).

231

21. Aquest nom designa l'antiga Sumer, després Babilònia (cf Gn 10:10; 11:2; 14:1,9), els teixits de la qual eren famosos.

232

10 1. La ciutat que esdevindrà més tard el centre polític i religiós de tot el país conquerit. El seu nom, etimològicament *Fundació de Salem*, apareix ja en documents palestinencs del s. XIV a. C., conservats als arxius reials d'Egipte.

233

12-14. Aquests v són un comentari del fet contat als v anteriors, a partir d'una citació d'un llibre de cants de guerra, d'una manera semblant al càntic de Moisès (Ex 15:1-19), posat després del pas del mar Roig, o al càntic de Deborà (Jt 5), després de la victòria contra Jabín i Sisarà. El v 12 introdueix i conté la citació. Els v 13 i 14, la comenten. El cant, originàriament, podia ser una invitació poètica al sol i a la lluna perquè contemplessin la victòria que Jahvè havia donat a Israel. El comentari dels v 13-14, que sembla que ho entengui més literalment, desenrotlla la citació sense deixar el gènere poètic: Josuè hauria demanat que el dia s'allargués per poder obtenir una victòria més total. La clau per a interpretar aquests dos v és la darrera frase: *Jahvè mateix combatia per Israel*. Tot i que els v 12-14 són independents dels v anteriors, interpretant els uns pels altres, es podria pensar que, amb l'expressió *El sol s'aturà... quasi tot un dia*, es fes referència a la pedregada que, de tan grossa, va fer que hi hagués una gran foscor, que va afavorir la victòria d'Israel (cf Ha 3:4-11; Ex 10:21-23, on la foscor només afecta els egipcis, com aquí només els amorreus; Is 13:10; Jr 4:23; Ez 32:6-8; Jl 2:10; 3:3-4; 4:15; Am 8:9; So 1:15; Mt 24:29p; Ap 8:12).

234

13. Devia ser un antic recull de càntics guerrers, avui perdut (cf Nm 21:14; 2S 1:18).

235

13 2. Els *filisteus*, que aquí apareixen en les seves cinc ciutats confederades, feia cosa d'un segle que s'havien instal·lat al país, provinents de les illes mediterrànies i de les costes d'Àsia Menor (Caftor, segons Dt 2:23; Jr 47:4-5; Am 9:7), sens dubte amb l'allau invasora dels «pobles del mar» dels documents egipcis. No són semites, i la seva cultura i els seus costums guerrers els són peculiars: per exemple, la lluita singular (1S

17). Les excavacions han revelat que, de fet, s'havien estès de pressa per tota la «Palestina» —que els deu aquesta apel·lació tradicional—, i tenien guarnicions pròpies en indrets tan distanciats com Bet-Lèhem, Jerusalem, Siló i Bet-San. Van ser l'enemic més important d'Israel fins que David va poder-los arraconar a la costa S. del país. Els *guesurites*, poble molt poc conegut. Per 1S 27:8 deduïm que residia en una regió meridional de Canaan, potser fronterera amb la confederació filistea.

236

21 1-42. A la tribu dels fills de Leví, encarregada del servei del santuari (Nm 1:47-51), no els havia estat assignat un territori, ja que *Déu mateix seria la seva herència* (13:14,33; 14:3-4; 18:7). L'assignació d'unes poblacions als levites, pot tenir l'origen en els diversos santuaris que, de vegades, donaven lloc a *ciutats de sacerdots* (1S 22:19).

237

24 30. Grec add: *Allà van dipositar amb ell, dins la tomba on l'havien enterrat, els ganivets de sílex amb què havia circumcidat els israelites a Galgaia, quan els va fer sortir d'Egipte, tal com el Senyor li havia ordenat; i encara hi són fins al dia d'avui.*

238

33. Grec add: *Llavors els israelites se n'anaren, cadascú a la seva residència i cadascú a la seva ciutat. Els israelites van donar culte a Astarté, a Astarot i als déus de les nacions que els rodejaven. A mes, el Senyor els va lliurar en poder d'Eglon, rei de Moab, que els va oprimir durant divuit anys* (cf Jt 3:14).

239

Josuè, continuador de l'obra de Moisès, va morir sense haver deixat ningú que el succeís. Per altra banda, la situació dispersa del poble en tribus no permetia sentir la necessitat d'un cap, i ni tan sols no es veia la manera de nomenar-lo. Aquest estat de coses d'un període indeterminat —aproximadament, uns dos-cents anys— forma una època de la història d'Israel que va des de la mort de Josuè fins a la institució de la monarquia. És *aquell temps en què no hi havia rei a Israel, i cadascú feia allò que li semblava bé* (17:6; 18:1,31; 19:1; 21:25). Això no vol dir que de tant en tant, i en un lloc o un altre, no sorgís la necessitat de buscar un cap, un alliberador, que és el que les tradicions bíbliques d'aquest temps han convingut d'anomenar *jutge*.

El mot hebreu, *sofetim*, va més enllà d'allò que volem dir en català amb el mot *jutges*, ja que la seva funció consistia més aviat a defensar el poble dels enemics, que no pas a fer justícia. Els nostres *jutges*, doncs, van ser aquells homes suscitats per Déu per tal de guiar el poble, per tal de donar sortida a una situació compromesa d'una o de més tribus, quan sofrien l'opressió dels pobles veïns.

Aquest període, si jutgem pels pocs documents que el descriuen, se'ns presenta com el més subjecte a una crisi del sentit nacional, que a Israel és igual que dir crisi del jahvisme. La instal·lació a la terra de les promeses fou un fet tan estantís, amb el perill constant d'enemics de fora i de dins, que no podem dir que s'hagi realitzat mai, almenys en la mesura de com Déu ho havia promès i ho volia. Per això, aquesta història és moguda, malgrat que tingui la deficiència de presentar una trama històrica fragmentària, un aplec de documents insuficients sense gaire lligam, amb una base cronològica insegura i sense corresponents per a sincronitzar amb la història profana del temps.

Amb tot, el llibre dels Jutges és un llibre històric, a la seva manera: el seu valor històric es desprèn no solament de la seva antiguitat, sinó també del fet que molt del que conté reprodueix simplement tradicions locals que han anat passant d'una generació a l'altra. Aquest gènere històric, tot especial, està, a més, basat en la introducció reflexiva de l'autor deuteronomista (2:6-3:6). S'explica, doncs, que l'ordre no sigui purament històric, sinó temàtic, segons l'esquema de tipus religiós, al qual se subjectarà tot al llarg de les narracions.

Com per a d'altres llibres sagrats, també aquí es fa impossible de precisar una data de composició. És ja passada l'època historiada (17:6; 19:1; 21:25). La més reculada podria ser l'any 733 a. C., data de la deportació de Teglat-Falàsar III (cf 18:30). El llibre és un teixit dels «pecats i de les virtuts d'Israel, del clam d'aquest poble i de la demostració de les boneses de Déu». Per damunt de tot, és aquí la força de Déu amb la seva acció provident la que actua. Els textos parlen de la intervenció de l'Esperit de Déu que omple els jutges (3:10; 6:34; 11:29,32; 14:4,6,19; 15:14,16) i fa la seva obra salvadora envers els homes.

240

1 16. A Ex 4:18 se l'anomena Jetró, potser un títol honorífic (cf Nm 10:29).

241

2 13. *Baal i Astarté* (cf 2:11...) formaven la parella dels cultes cananeus. Aquí designen, més aviat, el conjunt de déus i deesses pagans.

242

17. L'expressió és metafòrica, però aquí és alhora literal, en tant que deixa entendre les pràctiques de prostitució sagrada, habituals als llocs de culte cananeu.

243

5 1-31. Malgrat bastants incerteses del text hebreu, aquest càntic és una peça literària de primer ordre. Tot porta a creure que fou redactat poc temps després dels fets que vol enaltir; per tant, és un dels textos bíblics fixats més aviat per escrit.

244

9 7-15. Aquest apòleg, un dels primers poemes de la literatura sapiencial (cf 2R 14:9-10), ha estat conservat per la fama popular, que se n'hauria servit per a exterioritzar l'antipatia vers un règim monàrquic (cf 1S 8:4-22).

245

11 24. El déu dels ammonites era en realitat Melcom (1R 11:5-7; Jr 49:1,3,46). Camós era la divinitat de Moab (cf v 12-28).

246

31. Els costums primitius dels pobles veïns (cf 2R 3:27; 23:10) inspiren a Jeftè no pas un sacrifici d'animals, que hauria resultat mesquí, sinó el sacrifici d'una persona, cosa més tard prohibida a Israel (Lv 18:21; 20:2-5; cf Gn 22; Mi 6:6-7...).

247

37. Haver de morir sense descendència era considerat motiu de vergonya i de deshonra (cf 2S 6:23).

248

39-40. Tant el vot, com la immolació de la filla, són resultat d'una fe desviada, que és molt lluny de la moral de l'Evangeli.

249

12 6. Es un mot hebreu, que significa *espiga*, o *corrent d'un riu*. La diferència dialectal de pronunciació traïa la procedència de cada u (cf Mt 26:73). Els efraïmites no sabien pronunciar el *xi*.

250

13 5. Per al vot de nazirat, cf Nm 6:1-21*. El *nazir* esdevenia un instrument del qual Déu se servia per a actuar entre el seu poble (cf 1S 1:11; Lc 1:15).

251

16 23. Divinitat amorrea de la fertilitat, esdevinguda —potser a través dels cananeus— el déu nacional dels filisteus. Tenia un temple a Gaza i un altre a Asdod (1S 5:2-5; 1P 10:10; 1M 10:83; cf Js 15:41; 19:27).

252

19 22. Eufemisme per a expressar les relacions sexuals.

253

24. Era més gran el pecat de mancar a l'hospitalitat (cf v 15,18) que no pas el d'impuresa. D'aquí la proposta del vell (cf Gn 19:8), al qual el levita vol estalviar les conseqüències desagradables de la seva generositat, sacrificant la concubina.

254

29. La intenció subjacent a aquesta acció, que fa escruixir, és la de provocar l'horror a Israel i el consegüent càstig dels culpables. Encara avui es donen actes semblants entre els àrabs nòmades. Saül acomplirà un gest semblant (1S 11:7), però amb animals, que també tindrà el simbolisme de càstig.

255

A la narració històrica dels Jutges segueix, tant a la versió grega com a la Vulgata llatina, el petit llibre de Rut, ja que el seu argument se situa precisament en aquell temps. En canvi, a les edicions hebrees es troba a la darrera secció, després del Càntic dels Càntics, entre els anomenats *escrits*, que són més aviat de caràcter sapiencial. Es llegeix a la festa jueva de les Setmanes o de la Pentecosta, potser perquè la narració es desenrotlla en temps de la sega.

L'argument és d'una gran simplicitat, i se centra en un episodi: Rut, la protagonista, dona del país de Moab, portada per una pietat filial envers Noemí, la seva sogra viuda, es vol quedar amb ella a Israel i, així, s'adhereix a un poble que no és el seu i al Déu veritable, com si fos el seu Déu i el seu poble. Bóoz, parent de Noemí, pren Rut per muller, segons l'anomenat dret de levirat. D'aquesta unió neix Obed, que esdevindrà avi del rei David.

No sabem quan va ser escrita aquesta història. Hi ha arguments per a fonamentar poc o molt totes les hipòtesis: tant pot ser molt antiga, amb algun document contemporani a la base (1200-1025 a. C.), com pot haver estat redactada després de l'exili de Babilònia (538 a. C.). El que sembla és que els redactors de l'escola deuteronomista no hi van posar la mà. D'altra banda, la lliçó universalista que es desprèn del relat de Rut sembla demanar una època tardana, com també els aramaismes que es troben al text original.

En tot cas, la lliçó que se'n pot treure és prou clara, i el seu abast ultrapassa de bon tros la narració. El llibre seria una il·lustració de punts de legislació en litigi (1:16). L'autor, anònim, coneixedor dels costums antics (Gn 41:45; 48:5-6; Nm 12:1-2; 2S 3:3), creu oportú de retreure un cas singular i recordar a tot Israel que la besàvia de David era una dona del país de Moab. Déu havia premiat amb una descendència tan honorable com la dinastia davídica, de la qual un dia naixeria el Messies (Mt 1:5), la fe jahvística que Rut havia acceptat de bon cor. Això ens ve amb una riquesa de detalls que ens permeten d'entrar en la vida dels costums antics d'Israel, com la llei del levirat, i fins en els sentiments de l'ànima oriental. La lectura de Rut és, des d'aquest punt de vista, optimista i alliçonadora, perquè cal admetre que aquesta narració, mig històrica i amb elements ornamentals, és una de les pàgines de l'Antic Testament de més sentit humà, preludi de la caritat cristiana.

256

1 2. Els noms dels protagonistes, potser amb tota la intenció, duen significats simbòlics: *Rut*=delectació o mèrit; *Orfà*=la qui gira l'esquena; *Noemí*=la meva gràcia, o Jahvè és gràcia; *Mahalon*=malaltia; *Quelion*=consumpció; *Elimèlec*=el meu Déu és rei.

257

16. És possible que l'autor recalqui aquesta decisió de Rut, d'adherir-se al poble i al Déu d'Israel, a fi de sostenir una reacció contra les mesures rígides preses per Esdres (Esd 9-10; Ne 9:1-2). El text de Dt 23:4 prohibia als moabites de prendre part en el culte jahvístic pel fet d'haver refusat l'acolliment a Israel durant la travessia del desert (Nm 22-25).

258

17. Cf 1S 3:17*.

259

20. Que vol dir «amarga», per contrast amb Noemí, «la meva gràcia» (v 2*).

260

2 1. Tot l'entrellat de la història de Rut es basa en el parentiu legal entre Bóoz i Noemí. Bóoz, com a parent d'Elimèlec per la sang, podia tenir en relació a ella els drets i deures del *goel* (v 20*; cf Js 20:3).

261

2. Els segadors no havien de segar el camp en els seus extrems, ni repassar-lo. Les deixalles, llavors, podien ser de profit per als pobres (Lv 19:9-10; 23:22; Dt 24:19-22).

262

20. En heb: *goel*, el qui tenia aquest dret. Bóoz no era el parent més pròxim de Noemí (3:12), i aquesta potser ho sabia; però el fet d'existir el parentiu li dóna ocasió de fer suposicions optimistes (3:1-2). En aquest cas, les obligacions del *goel* de Noemí eren dues: la del *rescat* dels seus béns, tot evitant així l'alienació de la propietat (4:4; cf Lv 25:23-25), i la del *rescat* de Rut (3:9,12-13) o sigui el levirat (1:11; cf Dt 25:5-10*).

263

3 4. L'abast d'aquesta acció atrevida era, evidentment, de sol·licitar de Bóoz el matrimoni (2:20*; 3:9; cf Dt 23:1; 27:20; Ez 16:8).

264

4 5. Mort Elimèlec, la possessió passava a Mahalon. Com que aquest morí, Rut és considerada muller d'Elimèlec, pel que feia a efectes jurídics. Bóoz, amb una punta d'astúcia, condiciona l'adquisició del camp per la de Rut, ja que era només a través de la descendència legal d'aquesta que el nom d'Elimèlec es restablia la seva propietat (Dt 25:6). Una vegada existís un descendent legal d'Elimèlec, era només a ell, i no al qui tenia el dret de rescat, el *goel*, a qui pertanyia el camp. Per això, el *goel*, amb aquesta perspectiva, renuncia al seu dret (v 6).

265

7. Desprendre's del calçat i passar-lo a un altre, simbolitza renunciar a un bé propi i transferir-lo a un altre, com posar el peu o el calçat significava adquirir un domini total (cf Ps 60:10; 108:10). Aquí no es tracta del cas de Dt 25:9-10.

266

12. Tamar, per una mena d'unió del levirat (Gn 38), va obtenir dos bessons Zaré i Fares, l'avantpassat de Bóoz (1P 2:5,9-12) i dels efrateus (1P 2:5,9,19,50-51).

267

14. Al·lusió al fill de Rut, Obed, el naixement del qual, marca el final del seu dol, perquè li dóna posteritat legal (cf v 17).

268

17. El nom d'Obed=servidor (de Jahvè), és escollit per les amigues de Noemí, i no pel pare, que era a qui tocava (Lc 1:59). Potser el llibre acabava aquí, amb la presentació de Rut i Bóoz com a besavis del futur rei David, del qual vindria el Messies (cf Mt 1:1-16).

269

18-22. Aquesta segona genealogia és un afegitó tret de 1P 2:5-15. A més, no encaixa amb el que ha precedit, ja que no fa menció de la paternitat d'Elimèlec sobre Obed, a través de Rut, el nom de la qual no hi apareix.

270

Els dos llibres de Samuel, de fet, no en formen sinó un, tant pel que fa al seu contingut, com a la seva forma literària; així els presentava el text original hebreu. Les versions grega i llatina els designen amb raó com a llibres I i II dels Reialmes o dels Reis, ja que el seu contingut, exceptuats els quinze primers capítols, es refereix als dos primers monarques d'Israel: Saül i David.

La narració enllaça amb el període dels jutges. La crisi o el cúmul de crisis viscudes durant aquell període arriben a l'extrem en temps de Samuel. Fou una etapa de la història d'Israel moguda, anàrquica, reeixida en alguns moments, però sempre inestable i perillosa. Tot aquest estat de coses acabà amb la institució de la monarquia, demanada per una representació del poble, a contracor de Jahvè, per tal de posar remei a les situacions perilloses, i volguda «per poder ser com totes les altres nacions» (8:4,6,20).

Ens trobem davant un període important de la història d'Israel —uns vuitanta anys, del 1060 al 965 a. C.—, que viurà sota el règim monàrquic durant quatre segles. Per entendre aquesta història, cal tenir en compte la situació del poble, que estava unit solament per un sentit de raça i de religió, concretament quan hi havia l'amenaça d'un perill comú, dels enemics del voltant. La monarquia, en aquest cas, juga el paper d'aglutinant —com ho havia estat el jutge en l'època anterior—; un aglutinant que en el rei David tingué un començ amb la seva vida aventurera, per acabar després, gràcies ala seus incessants esforços i treballs, un cap «segons el cor de Déu» (1S 13:14), que en fa una figura de les més fascinants que es troben a la Bíblia. I la cosa més remarcable és que aquest regnat és el punt de partida de la història d'un altre reialme que, segons el designi de Déu, no sols seria damunt d'un poble, sinó sobre tots els homes i de tots els temes. David, «l'amant dels salms d'Israel» (2S 23:1), que convida a cantar i a dansar davant Déu i que vol veure el seu poble feliç, és un anunci de bona nova: Jesús serà conegut i aclamat amb el nom messiànic de Fill de David (Mt 1:1; 2:27p; Rm 1:3; 2Tm 2:8).

La redacció del llibre, o almenys la de molts documenta que el componen, pot situar-se en temes propers als fets narrats; per exemple, una gran part de 2S 9-20. Precisament, a les primeries de la monarquia d'Israel s'accentua el pas de la tradició oral a la composició literària, que resulta el començament de la historiografia hebrea. El llibre, però, no és treball d'una sola tirada; ha estat compost amb l'acoblament de documents de procedència diversa, de diferents autors, ben segur, com es pot constatar per la reiteració i les variants d'algunes narracions que el compilador, sense la preocupació d'extremar massa la concordança, ha introduït a la seva obra. Una gran part és deutora a una font jahvista (el segon llibre de Samuel, menys els c 21-24); després s'hi afegiren unes addicions elohistes (com els c 1-3 de 1S, i petits fragments d'aquest llibre), i encara altres notícies de procedència diversa amb retocs finals. D'aquí les presentacions dobles de fets, amb les seves naturals discordances: la institució de la

reialesa i el seu motiu inicial (1S 8:5,19 i 9:16; cf Os 13:11), la triple unció de Saül (1S 9:26-10,1; 10:17-24; 11:15; 13:1-15:35), les informacions de Saül respecte a David (1S 16:14,23 i 17:55-58), etc. Tanmateix, això també pot ser un signe d'autenticitat, molt poc torturada per la precisió. Per altra banda, no es pot urgir en la presentació dels fets la lògica d'una història moderna. Tot i això, i el caràcter fragmentari de l'obra, hi ha una coherència força notable en el seu desenrotllament. El que sembla que es pot afirmar, precisant més el seu gènere literari, és que aquestes històries no han estat massa influenciades i retocades per l'escola deuteronomista (cf introducció al Deuteronomi). Els fets mateixos parlen prou de la finalitat que es proposen.

271

1 3. *Siló* (Js 18:1-10) va ser el santuari d'Israel mentre hi va haver allí l'arca. Hi havia un petit temple (v 9) i hi pujaven cada any en pelegrinatge totes les tribus d'Israel (Jt 21:19). Aquí trobem per primera vegada a la Bíblia l'expressió *Jahvè-Sabaot*. La significació d'aquesta expressió depèn del sentit donat als «exèrcits» (*Sabaot*). Al començament, es referia als exèrcits d'Israel, amb els quals combatia Jahvè (Js 10:1-43): Jahvè era el Senyor poderós, del qual Israel es podia refiar. Després els «exèrcits» van ser «el sol, la lluna i tota l'estelada» (Jr 8:2), en el doble sentit de les falses divinitats i de les forces còsmiques (cf Jr 44:17-19; Dn 4:32; 8:10; So 1:5).

272

11. ↑Lc 1:48.

273

20. Etimologia popular a partir del verb *xaal* = «demanar», o també «concedir», repetit als v 27-28 i a 2:20. En realitat aquesta etimologia ens dona el significat del nom Saül. *Samuel* significa, més aviat, *el seu nom és Déu*.

274

2 1-10. Aquest cant és una composició literària de l'època monàrquica (cf v 10) que s'inspira i se serveix de textos anteriors. És una *antologia* com el càntic de 1P 16:8-36 i diversos salms. Ha estat inserit aquí (cf Ex 15:1-21) a causa de l'al·lusió a la dona estèril (v 5). Pertany al corrent espiritual dels «pobres de Jahvè» (cf Is 11:4). Va inspirar el càntic atribuït a Maria (Lc 1:46-55), com tota la narració sobre el naixement i la infantesa de Samuel va inspirar l'evangeli de la infantesa de Jesús.

275

1. Símbol de la força i de la valentia.

276

26. ↑Lc 2:52.

277

27. Es a dir, Leví.

278

3 1-4:1. El darrer dels jutges, Samuel, és també el primer dels profetes (cf Ac 3:23). La seva vida estarà marcada pel seu doble caràcter de sacerdot (2:18) i de profeta (v 20). Servidor del santuari de Siló i defensor dels costums tradicionals (8:6-7), d'una banda; de l'altra, és el qui anuncia la destrucció de Siló (v 11-14) i estableix la monarquia a Israel (10:1).

279

1. La *paraula* i la *visió* es refereixen als profetes que, a partir de Samuel i fins a l'exili, sobretot, tindran un paper molt important en la història del poble d'Israel.

280

17. Fórmula de jurament en forma d'imprecació contra si mateix (25:22; Rt 1:17; 2S 3:9; 1R 2:23; 19:2; 20:10; 2R 6:31) o contra un altre (14:44; 20:13). En lloc de *tal cosa i tal altra*, es deien els mals amb què es feia l'amenaça (cf Nm 5:21-22), que els autors dels llibres sants no han volgut traslladar als seus escrits.

281

4 4. És un títol que fa referència als dos querubins del propiciatori (Ex 25:18-22; 2S 6:2; 2R 19:15; Ps 80:2).

282

21. *Icabod* significa «sense glòria». Glòria designa l'arca (v 22; Ps 26:8).

283

7 6. La libació d'aigua devia ser un ritu de dol i de penitència.

284

10 1. La unció dels reis era costum de molts pobles en aquell temps. A Israel, significa la relació especial de Déu amb l'«ungit».

285

18 25. Era usual de tallar algun membre als guerrers vençuts com a trofeu i per comptar-los. Els filisteus eren els únics incircumcisos del país.

286

19 13. Cf Gn 31:19*; Jt 17:5.

287

25 29. Metàfora semblant a la del *llibre de la vida* (Ps 56:9***).

288

31 1-13. || 1P 10:1-12.

289

1 10. Aquesta tradició divergeix del relat de 1S 31:4-5, on Saül es mata a si mateix.

290

5 1-5. || 1P 11:1-3.

291

6-10. || 1P 11:4-9.

292

7. Així s'anomena la part de la Jerusalem posterior que corresponia a la ciutadella de l'antiga ciutat jebusea, i que existia ja a l'època calcolítica sobre el turó conegut després per l'Òfel, al S. de l'esplanada del temple, entre el torrent del Cedró i la vall del Tiropeon. El nom primitiu va ser Urusalim, fins a l'ocupació cananea, que prengué el de Jebús (cf Js 8:13,63). Malgrat prendre el nom del rei, la ciutat, ahir com avui, serà anomenada amb el nom primitiu.

293

11-12. || 1P 14:1-2.

294

17-25. || 1P 14:8-16.

295

6 1-11. || 1P 13:5-14.

296

17. || 1P 16:1-3.

297

7 1-29. || 1P 17:1-27. Amb motiu d'haver parlat del trasllat de l'arca, el redactor de l'obra avança el designi del rei de voler *construir una casa* per a aquesta arca, com a estança de Jahvè. El motiu real de la negativa divina (v 5) al projecte de temple, cal buscar-lo en primer lloc en la transcendència de Déu: la seva casa veritable són els homes elegits (cf 1C 3:16), ara en concret el casal de David, on Déu habitarà. El temple que Salomó aixecarà finalment (v 13*) no serà altra cosa que un senyal extern d'aquesta presència real entre els components del seu poble. David entén la promesa de Jahvè (v 12-16) i en veu l'abast en la seva descendència (v 19,25,27,29; cf 23:5), amb la qual Déu es lliga amb una aliança eterna. És així com ho entengué també la tradició (cf Ps 89:30-38; 132:11-12). El NT (Ac 2:30) aplica la profecia a Jesucrist.

298

12. Aquest es refereix, primer de tot, a Salomó (v 13*), però ja l'autor de Ps 89:20-38 va entendre-ho de tota la descendència davídica. Ja des dels temps apostòlics (cf Ac 2:30), els cristians aplicaran a Jesucrist el compliment definitiu d'aquesta profecia.

299

13. És considerat per alguns com un afegitó redaccional, fora del context; segons d'altres, com un parèntesi (cf 1P 17:11-14; 32:10; 28:6). El fill, Salomó, serà qui edificarà el temple (1R 5:19; 16:16-20). Però tot allò que és dit de l'afermament etern del regne de David no pot tenir sinó un sentit espiritual (cf Lc 1-32-33); la visió profètica desborda els límits de la persona de Salomó i de la història aquí recordada. És Jesucrist qui establirà entre els homes la seva tenda (Jo 1:14), i qui habitarà junt amb el Pare, a l'ànima de cada fidel (Jo 14:23...); el temple definitiu no serà altre que la mateixa Església (He 3:6; Ap 21:3).

300

14. ↑2C 6:18...

301

18-29. || 1P 17:16-27.

302

8 1-14. || 1P 18:1-13.

303

16-18. || 1P 18:14-17.

304

10 1-19. || 1P 19:1-19.

305

11 1. || 1P 20:1.

306

12 26-31. || 1P 20:1-3.

307

13 1. Tamar era germana d'Absalom i, per tant, també del primogènit de David, Amnon; però aquest era fill d'una altra mare (3:2-5). El matrimoni entre germanastres no era res d'escandalós (cf Gn 20:12), però va ser més tard prohibit per la llei escrita (Lv 18:11; 20:17; Dt 22:27; cf Ez 22:11).

308

2. Pel fet de ser verge i haver de viure en un departament especial, on cap home, fora del pare, no podia entrar.

309

20 23-26. || 1P 18:14-17.

310

21 18-22. || 1P 20:4-8.

311

22 1-51. || Ps 18:1-51.

312

23 8-39. || 1P 11:11-41; 27:2-15.

313

Per bé que en les actuals edicions la història d'una gran part del període de la reialesa israelítica se'ns presenti en dos llibres, de fet, la narració seguida que contenen fa que es tracti d'una única obra.

És una història d'un xic més de quatre segles (971-586 a. C.), síntesi necessàriament abreujada, amb unes finalitats subjacents, però que es deixen entreveure ben concretes.

Literàriament no es pot dir que l'obra sigui exempta de complicació. Aquesta li ve dels elements emprats i del procés llarg que ha hagut de passar, impossible de refer. El caràcter de compilació que el llibre presenta, ens fa veure que els seus redactors s'han hagut de servir de documentació que, com es creu, generalment era d'origen privat. Així trobem citades les *Cròniques de Salomó* (1R 11:41) i les *dels reis de Judà i d'Israel* (1R 14:19...; 15:7...). En la lectura dels textos es nota tot seguit la manera artificiosa com són compostes les històries dels reis, sobretot des de 1R 12. L'esquema sol ser aquest: amb frases estereotipades se'ns presenta el sincronisme del rei amb el seu coregnant, la seva edat, el nom de la seva mare, els anys que durà el regnat, la manera d'actuar, la mort i la referència del lloc on es troben consignades les seves memòries (cf, per exemple, la memòria sobre el regne de Roboam, 1R 14:21-22,29-41, on els elements predits emmarquen un sol fet especial d'aquest rei (v 25-28).

Al costat de les memòries o els fragments dedicats als reis de Judà i d'Israel, és remarcable en aquesta història l'actuació dels profetes, que justament es fa sentir més en els temps calamitosos. Enmig dels regnats més irresponsables tan la seva irrupció aquests homes de Déu amb intervencions de tot ordre. Els més significatius són els dos profetes no escriptors, Elies (1R 17-2R 1) i Eliseu (2R 2-13). De tal manera hi prenen part, que el compilador de l'obra sembla que no faci cas de la història que va escrivint, per donar tota la importància a la missió profètica d'aquests enviats de Déu. Per això, les narracions més completes, a part la del rei Salomó, són les dels cicles dels dos profetes esmentats; són més desenvolupades, d'un encuny diferent de les dels reis, més religiós i amb tendència a posar en relleu fets extraordinaris.

D'aquí resulta clara la intenció que el compilador final ha volgut donar a la seva obra: l'ha pensada i repensada a la llum de Déu; per tant, la seva interpretació està per damunt del concepte d'història de fets que nosaltres tenim. Amb episodis que no deixen de presentar incoherències, alteracions, si es miren a la llum de la crítica històrica a què estem avesats, amb elements subjectius hàbilment combinats, dóna una visió pragmàtica que, a més de ser retrospectiva, va adreçada a l'esdevenidor. Això no vol dir que els documents contemporanis de tota mena no vinguin, i cada dia més, a confirmar moltes dades de la història bíblica i que hi encaixin perfectament. És, doncs, una història religiosa que, només de pas o a tall d'il·lustració, recorda fets polítics, guerrers o altres incidències, per fixar-se més aviat en tot allò que es refereix al temple, a la intervenció dels profetes en fets públics, a la lluita per la idolatria, a les forces d'una petita resta que fan resistència enfront de la defecció religiosa, etc.

Precisament són aquestes les preocupacions del corrent deuteronomista. És que aquesta estola ha posat la seva empremta tant en les idees, com en l'estil dels llibres dels Reis; de tal manera que, si aquests haguessin estat confegits només a base dels fets que contenen, ens trobaríem amb uns llibres sense el lligam que ara els aglutina, i sense el corrent que els ha donat vida. Cada pas d'aquesta història és subjectat a un judici, donat segons la mesura i l'esperit del Deuteronomi. Si això pot trobar-se fàcilment tot al llarg de l'obra, més encara en les seves reflexions finals sobre la desfeta dels regnes d'Israel i de Judà (2R 17:7-23).

És difícil d'assenyalar dates dels diferents estadis de la composició del llibre. Sembla que es pot dir que no arribà a la forma actual sinó després de l'exili, cap al s. VI a. C. De fet, hi ha frases que al·ludeixen a aquell càstig nacional (1R 8:46-51; 2R 17:23,29-34; 23:26-27).

314

1 4. Vol dir que s'abstingué d'unir-se amb ella (cf 2:13-25), encara que *els cortesans* (v 2), que bé podrien ser aquí els metges, recorreguessin a aquest mitjà, que era un expedient per a semblants casos d'esgotament de forces.

315

5. El quart dels fills de David (2S 3:2-5), hereu sobrevivent, que podia pretendre al tron, si Salomó no hagués estat designat per Déu (cf v 17,30; 2S 12:24-25).

316

2 10. David és una de les figures més notables en la història de la salvació. La seva vida ha estat descrita des de 1S 16 en una sèrie de quadres, que provenen de fonts literàries bastant antigues i molt diferents. La seva obra cada vegada serà més idealitzada (Ecli 47:1-11; 49:4). Els profetes (Is 9:6,22; 16:4-5; 55:3; Jr 17:25; 22:2,4,30; 23:5; 33:15-17; Ez 34:23; 37:24-25; Am 9:11; Za 12:8; 13:1, etc.) uniran la idea del reialme de Déu i del seu Messies amb l'obra davídica. I a l'hora de la instauració d'aquest reialme, el seu promotor serà anomenat Fill de David (Mt 1:1).

317

11. Els anys 1012-972 a. C. (cf 2S 2:11; 5:4-5).

318

21. No era pròpiament esposa de David, però formava part del seu harem, i es pot comptar entre les nou esposes que tingué. La petició que Adonies fa és un nou atemptat per tal d'obtenir la corona: la possessió de l'harem implicava la possessió del reialme (cf com a il·lustració els fets de 2S 3:7-8; 16:22).

319

31-34. L'homicida voluntari havia de ser apartat de l'altar on es refugiava (Ex 21:12-14; Nm 35:22; Dt 19:11-13) i, en tot cas, mai no era lícit de matar-lo dins el lloc sagrat (cf 1:50). Salomó fa executar la seva voluntat i fa morir aquest valent guerrer israelita.

320

2. Aquests llocs, dedicats al culte (cf Os 4:13), eren tolerats, fins al dia que Jahvè el rebria solament al temple de Jerusalem (Dt 12:2; cf 2P 1:3).

321

4-15. || 2P 1:1-12.

322

12. Salomó apareix a la tradició bíblica (5:9-14; 10:1-10; Ecle 1:1; Sa 7-9; Ecli 12:22) i jueva, com el rei savi per excel·lència. La saviesa que el rei demana no és pas teòrica, sinó pràctica, per discernir el que és recte en cada cas i fallar segons justícia.

323

4 1. || 2P 1:13.

324

5 1. || 2P 9:26.

325

6. || 2P 1:14.

326

12. Salomó passarà a la tradició bíblica com l'iniciador de la tradició sapiencial, i se l'arribarà a fer autor de llibres sencers (cf 3:12*). De fet, cap càntic no li pot ser atribuït, i fins es fa difícil d'assenyalar quines van ser les seves *sentències*.

327

15-7:51. En la història d'Israel la construcció del temple és un fet important. La seva erecció havia estat ideada ja per David (5:17; 8:17; 2S 7), però no fou començada i portada a terme sinó pel seu fill Salomó, vers l'any 960. Aquesta construcció, que no té parió en la història d'Israel, havia de ser l'aglutinant del poble, i el que li havia de donar unitat religiosa, ja que des de la seva instauració no seria lícit d'oferir sacrificis fora de Jerusalem (Dt 12:5-28), un indret sant, casa del Senyor (Ps 27:4), lloc de la intimitat del fidel amb Déu (Ps 17:15), presència divina enmig del seu poble. No pas que Déu tingui necessitat de temples, però sí que en té l'home, pel senyal, pel llenguatge que el temple li suscita, sense que hagi de limitar facció divina a un lloc precís. El fet del temple

pesarà en la història sagrada d'Israel. En la nova aliança, per l'encarnació, Jesús mateix serà el santuari de la presència de Déu entre els homes: habita i posa el seu tabernacle entre nosaltres (Jo 1:14). I el cristià serà també temple de Déu (1C 3:16). Destruït el temple l'any 586, serà després objecte de reconstruccions i reparacions fins arribar a l'agost de l'any 70 d. C., que serà incendiat. La disposició d'aquest monument, molt semblant a d'altres temples, com els del proper Egipte, pot ser reconstruïda d'una manera aproximada. Les seves parts integrants són: el *vestíbul* o pòrtic (heb: *ulam*), la nau (heb: *hekal*), el lloc sant o gran sala, amb els accessoris del culte: altar dels perfums, taula dels pans de les ofrenes, canelobres, llànties, piques, brasers, etc., i el *santuari*, o sant dels sants (heb: *debir*), cambra al fons, sense obertures, on hi havia l'arca de l'aliança. El temple comprenia altres edificacions anexes, com eren les habitacions reials (7:1-8).

328

16. || 2P 2:2.

329

20. || 2P 2:7.

330

21. || 2P 2:11.

331

22. || 2P 2:16.

332

23. || 2P 2:15.

333

25. || 2P 2:10.

334

27-30. || 2P 2:2,16-18.

335

6 1-3. || 2P 3:1-4.

336

20-22. || 2P 3:4-6.

337

23-28. || 2P 3:10-13.

338

7 12. || 2P 4:9.

339

15. || 2P 3:15-17.

340

21. || 2P 3:17.

341

23-26. || 2P 4:2-5. *Pica*, o mar, o llac, per les seves grans proporcions. Contenia l'aigua necessària per a les purificacions dels sacerdots, i per a la neteja de les porcions de les víctimes que havien de ser sacrificades.

342

38-39. || 2P 4:6.

343

39-51. || 2P 4:10-5:1.

344

48-50. || 2P 4:7-8.

345

8 1-9. || 2P 5:2-10. La *festa* dels Tabernacles (Lv 23:29-44).

346

10-11. || 2P 5:11.

347

12-50. || 2P 6:1-39.

348

12-13. És un fragment del «Llibre del Just», avui perdut (cf Js 10:13; 2S 1:18).

349

52. || 2P 6:40.

350

62-66. || 2P 7:4-10.

351

9 1-9. || 2P 7:11-22.

352

10-25. || 2P 8:1-16.

353

10 1-13. || 2P 9:1-12.

354

1. Reialme situat a l'Aràbia sud-occidental (Gn 10:28...). Jesús fa al·lusió a aquest fet (Mt 12:42; Lc 11:31). Per als *enigmes*, cf v 3; Jt 14:12-18.

355

14-28. || 2P 9:13-38.

356

11 5. Per acontentar les dones, que tenien les seves divinitats (cf 2R 17:33), el rei cau en la idolatria. *Astarté*, o Ixtar, deessa fenícia, companya de Baal (2S 2:8,10); *Móloc*, o Melcom, era la principal divinitat dels ammonites (2S 12:30; Jr 49:1).

357

7. Déu dels moabites (Nm 21:29; 24:17; Jt 11:24; Jr 48:46).

358

41-43. || 2P 9:29-31.

359

12 1-19. || 2P 10:1-19.

360

11. No són els coneguts animals, sinó un fuet amb petites làmines metàl·liques per a ferir la carn.

361

21-24. || 2P 11:1-4.

362

14 19. || 2P 12:15.

363

21-22. || 2P 12:13-14.

364

24. Els qui sacrificaven la seva puresa en honor o al servei d'una divinitat, pràctica provinent dels cultes cananeus i semítics en general. Un servei com aquest de vegades era temporal, de vegades perpetu (15:12; 22:47; 2R 23:7...; Jr 7:31...).

365

25-28. || 2P 12:2,9,11.

366

29. Unes memòries per l'estil de les dels reis d'Israel (v 19; 11:41).

367

32. || 2P 12:16.

368

15 1-2. || 2P 13:1-2.

369

7-8. || 2P 13:2,3,23.

370

11. || 2P 14:1-4.

371

13. || 2P 15:16-18.

372

16. || 16:1-6.

373

23-24. || 2P 16:12-14.

374

17 1. ↑Lc 4:25-26; ↑Jm 5:17-18. El més gran dels profetes no escriptors, que exercí la seva influència al regne del nord, en temps d'Acab i d'Ocozies. El cicle que ens narra la seva activitat (17:1-2R 1:18) és una composició del final del segle IX a. C., amb unes característiques d'estil popular, en les quals es fa difícil destriar el fet històric d'altres afegits ornamentals. Elies és l'home de gran zel que vol mantenir el culte del Déu veritable —el seu nom significa «Jahvè és el meu Déu»— enfront del culte de Baal, el qual posa en ridícul, igual que els seus profetes i seguidors. Denuncia els pecats del poble i dels seus caps; és tingut com a pertorbador d'Israel, i per tot això és perseguit, fins haver d'anar errant pels deserts. Però el Senyor se li manifesta, i ell no deixa d'exercir la seva missió a Israel amb predicació i miracles per treure la idolatria i per exercir la caritat envers els febles. La seva fi misteriosa (2R 2:11) féu creure en el seu retorn en els dies del Messies. De fet, tant a la Bíblia (1M 2,58; Ecli 48:1-12; Ml 3:1,23-24; Mt 11:14) com en els Pares i la tradició, sempre es veu aureolat amb la fama i la veneració. En la transfiguració de Jesús (Mc 9:2-8p) el trobem lligat a Moisès: si aquest va ser el legislador de l'aliança, Elies pot ser anomenat el profeta que posà el seu zel a fer-la complir.

375

18 28. Ritu sanguinari que constituïa una de les pràctiques de culte en algunes religions.

376

19 14. ↑Rm 11:3.

377

18. ↑Rm 11:4-5.

378

22 1- 36. || 2P 18.

379

8. No té res a veure amb el profeta escriptor, que visqué un segle i mig més tard.

380

41-46. || 2P 20:31-34.

381

2 1-13:25. A 1R 19:1921, llegim la vocació d'Eliseu, cridat per Elies. Ara, amb la fi d'Elies, comença la històric del deixeble, elegit per Déu mateix i cridat i investit per Elies, «com a profeta en lloc seu». Eliseu era pagès d'ofici (1R 19:16,19), ho deixà tot, i no sols continuà la missió d'aquell gran home, sinó que l'eixamplà i es féu cap, per la seva relació i per la seva influència, d'uns grups de profetes (cf 6-1). Home del seu temps (anys 855:795) i del seu país, té una part considerable en la vida política del reialme del nord. Parla de les victòries sobre Moab (3:13) i els arameus (6:8-23), intervé amb profecies pel que fa als regnats d'Hazael (8:7-15) i de Jehú (9:1-13), però, més que res, com a home de Déu (4:7), exerceix una influència religiosa: es pren seriosament la causa del seu Déu, i és defensor invicte del jahvisme. Jahvè se li manifesta, li mostra coses del futur i obra prodigis per fer el bé al proïsme. Això és el que ens porta el «cicle d'Eliseu», tot ell molt heterogeni, però que el compilador final de l'obra ha trobat adient a la finalitat que es proposava.

382

8 17-21. || 2P 21:4-10.

383

24. || 2P 21:20.

384

25-29. || 2P 22:1-6.

385

9 21-22. || 2P 22:7-8.

386

27-28. || 2P 22:8-9.

387

11 1-20. || 2P 22:9-12.

388

12 1-22. || 2P 24:1-16,23-27.

389

14 1-6. || 2P 25:1-4.

390

8-14. || 2P 25:17-24.

391

17-22. || 2P 25:25-26:1-2.

392

25. Profeta desconegut, diferent de l'homònim, protagonista d'un llibre de la Bíblia.

393

15 2-7. || 2P 26:3-4.

394

32-38. || 2P 27:1-4,7-9.

395

16 2-6. || 2P 28:14.

396

7-9. || 2P 28:16-21.

397

10-20. || 2P 28:22-27.

398

18 1-3. || 2P 29:1-2.

399

4. || 2P 31:1.

400

13-37. || 2P 32:1-19; || Is 36:1-22.

401

19 1-37. || 2P 32:20-22; || Is 37:1-38.

402

9-10. || 2P 32:17.

403

20 1-11. || 2P 32:24; || Is 38:1-8,21-22.

404

12-13. || 2P 32:2,25-29; || Is 39:1-2.

405

14-19. || Is 39:3-8.

406

20. || 2P 32:5,30.

407

20-21. || 2P 32:32-33.

408

21 1-16. || 2P 33:1-10.

409

17-24. || 2P 33:18-25.

410

22 1-2. || 2P 34:1-2.

411

3-20. || 2P 34:8-28.

412

8. Aquest llibre era el del Deuteronomi, o una part d'ell (c 12-26), ja que la reforma es basarà en les lleis i en la línia d'aquest llibre (cf 23:4-20).

413

23 1-3. || 2P 34:29-31.

414

4-6. || 2P 34:3-4.

415

16. || 2P 34:5.

416

19-20. || 2P 34:6-7.

417

21-22. || 2P 35:1,17-18.

418

23. || 2P 35:19.

419

28. || 2P 35:26-27.

420

29. || 2P 35:20-25.

421

30-34. || 2P 36:1-4.

422

36-37. || 2P 36:5-6.

423

24 5-6. || 2P 36:8.

424

8-9. || 2P 36:9.

425

12-16. || Jr 24:1.

426

13. || 2P 36:10.

427

17-20. || Jr 37:1.

428

18-20. || 2P 36:11-13.

429

18-25:30. || Jr 52:1-27.

430

25 1-9. || Jr 52:4-25.

431

1-17. || Jr 39:1-7.

432

9-12. || 2P 36:19-21.

433

13. || 2P 36:18.

434

22-26. || Jr 40:5-43:7.

435

27. || Jr 52:31-34.

436

Igual que els llibres de Samuel i dels Reis, també els dos dels Paralipòmens no en formaven originàriament sinó un de sol. El títol hebreu és *Fets dels dies*, és a dir, fets d'una gran part de la història d'Israel. La versió grega duu el títol de *Paraleipoménon*, que significa *coses passades per alt*, adoptat tant per les versions llatines, com per les llengües actuals. Aquest títol suposa, molt fora de lloc, que la història detallada aquí ve a suplir allò que s'havia passat per alt en altres pàgines de la Bíblia. Cert, que això no és exacte, ja que molta part de l'obra es troba en els llibres de Samuel i dels Reis; però, ens duu un resum d'història, molt desigual, des dels primers homes fins a la captivitat de Babilònia, i, de fet, algunes pàgines són una aportació nova. Sant Jeroni havia escrit que aquests llibres eren una «crònica de tota la història sagrada». I Luter va començar a usar, com a títol, *Cròniques*, que cada dia va entrant més en les edicions. És com a resum general de la història sagrada, i per les dificultats d'admissió com a llibre sagrat, que té el darrer lloc a la Bíblia hebrea, tot i que l'ordre cronològic dels fets exigia que fos posat al lloc on es troba en altres cànons, és a dir, abans dels llibres d'Esdres i de Nehemies.

Contràriament a la majoria d'escrits inspirats, l'autor cita adesiara les fonts on ha anat a pouar la seva informació. N'esmenta una bona llista, per bé que potser no són títols repetits o, millor, expressats de diferents maneres. allò que es pot distingir amb seguretat són les *fonts històriques* (per ex: 2P 16:11; 20:34; 27:7; 33:18; 35:27; 36:8, etc.), escrits sobre els fets dels reis de Judà i d'Israel, i les fonts d'*escrits profètics* (1P 29:29; 2P 9:29; 12:15; 13:22; 20:34; 26:22; 32:32; 33:19), pels noms de profetes, coneguts o desconeguts, que els encapçalen.

Servint-se d'aquestes fonts, i de materials ja existents, tot posant a la base els esmentats llibres de Samuel i dels Reis (cf els llocs paral·lels citats a les notes), amb informacions que li hauran pogut arribar de la tradició oral, l'autor ha volgut fer una obra amb un enfocament del tot nou: els fets i, més que res, els textos, li seran un instrument de demostració teològica. Teologia que dependrà de l'escola deuteronomista i dels textos sacerdotals del Pentateuc, sobretot.

El gènere literari que emprarà és del tot singular, ja que difícilment pot ser encaixat en cap de les classificacions corrents. Primer de tot, tal com apareix externament, és una obra de compilació. Les dades que aporta o que copia són dades històriques reals, i és amb elles que munta una història, de la qual pren els fets que li serveixen per a provar una doctrina. Amb aquests fets, vol fer reviure als seus contemporanis —ja lluny del

temps ideal de la teocràcia—, aquell reialme definitiu de Déu, que volgué realitzar mitjançant l'aliança amb David i la seva descendència, la condició de la qual era la fidelitat a Déu, que es manifesta per una obediència a la Llei i per una dedicació al culte, i tant una cosa com l'altra, no sols per part dels qui en tenen l'ofici, sacerdots i levites, sinó per part de tot el poble sant. Aquesta compilació, doncs, és feta amb un fi religiós. Tot és història portada per Déu; la seva influència s'hi deixa sentir fins al detall.

Encara, aquesta història és vista a través d'una particular presentació dels fets, pròpia del temps, que és el gènere del midraix (2P 24:27), el qual, en prendre els textos sagrats, a través de la seva explicació teològica pròpia, en fa una aplicació als temps presents. Aquest gènere edificant amplifica, suprimeix, projecta una nova llum als fets, tot al servei de les idees teològiques, o dels principis apologètics que vol inculcar. D'això, se'n troben exemples clars en aquest llibre. això no és falsificar la història, sinó posar els fets al servei d'una doctrina, fer una meditació sobre els esdeveniments.

Ja que les genealogies arriben fins a mitjan segle IV a. C., cal posar en aquest temps la redacció de l'obra, que ens ha vingut d'un levita de Jerusalem. Les necessitats d'aquest temps s'acorden molt bé amb la finalitat que el redactor s'ha proposat: un temps en què, més que en cap altre, convenia de mantenir l'esperança d'un futur millor, centrat en el Messies.

437

1-9 Les genealogies tenen un interès essencial en la història del poble de Déu. No és estrany que es trobin en molts indrets de la Bíblia i que la història de salvació s'articuli, en alguns moments, amb aquestes llistes de noms. A Israel, es donava importància al clan, a la família, el nucli que formava el poble de Déu. Aquests noms representaven la tria divina, que designava uns homes per formar aquest poble. Aquí l'autor, en presentar una història especial de la seva nació, s'empara en aquesta manera de fer, per resumir el període que va des del primer home fins a David (c 1-9). No són producte d'imaginació, sinó que tenen per base una llarga tradició, ja que no mancava qui es dediqués a consignar les i a conservar-les. De vegades, són extractes d'altres llibres (cf els llocs paral·lels), per tant, amb un fonament segur, ja que justament a elles calia recórrer per a presentar l'ascendència i així poder fer valer els desigs, els títols i els drets en més d'una ocasió. Que hi ha, però, lapsus i llacunes, abreujaments i formes artificioses (cf Mt:1-17), és cosa comprovada. Com també que al costat de noms de persones hi hagi noms de famílies, tribus i pobles. La finalitat concreta de l'autor és de fer veure el parentiu de la casa de David (cf 3:1-9; 11) amb les altres tribus d'Israel, i fins la seva descendència directa d'Abraham i d'Adam.

438

1 1-4. || Gn 5:1-32.

439

5-7. || Gn 10:2-4.

440

8-16. || Gn 10:6-8,13-18.

441

17-23. || Gn 10:22-29.

442

24-27. || Gn 11:10-26.

443

32-33. || Gn 25:2-4.

444

34. || Gn 25:19,25-26.

445

35-37. || Gn 36:4-5,10-14.

446

38-42. || Gn 36:20-28.

447

43-51. || Gn 36:31-39.

448

51-54. || Gn 36:40-43.

449

2 1-2. || Gn 35:23-26.

450

3. || Gn 38:1-6. A les llistes de les tribus d'Israel es dóna preferència i fins una major extensió (2-4:23) a la tribu de Judà, de la qual procedí la dinastia davídica, que l'autor posarà sempre en primer pla, tot al llarg de la seva obra.

451

4. || Gn 38:6,27-30.

452

5. || Gn 46:12.

453

6. || 1R 5:11.

454

9-15. || Rt 4:18-22.

455

3 1-3. || 2S 3:2-5.

456

4-9. || 2S 5:13-16.

457

10-19. || Mt 1:7-12.

458

7 13. || Gn 46:24-25.

459

30-40. || Gn 46:17.

460

8 1-6. || Gn 46:21.

461

28. || 9:34.

462

29-33. || 9:35-39.

463

33-34. || 9:39-43.

464

9 1-34. || Ne 11:3-33.

465

35-39. || 8:29-33.

466

39-43. || 8:33-34...

467

10 1-12. || 1S 31:1-13.

468

11 1-3. || 2S 5:1-3.

469

4-9. || 2S 5:6-10.

470

11-13. || 2S 23:8-9.

471

13-41. || 2S 23:11-39.

472

13 5-14. || 2S 6:1-11.

473

14 1-2. || 2S 5:11-12.

474

3-7. || 2S 5:13-16.

475

8-17. || 2S 5:17-25.

476

15 25-29. || 2S 6:12-16.

477

16 1-3. || 2S 6:17-19.

478

8-22. || Ps 105:1-15.

479

23-33. || Ps 96:1-13.

480

34-36. || Ps 106:1,47-48.

481

43. || 2S 6:19-20.

482

17 1-27. || 2S 7:1-29.

483

18 1-13. || 2S 8:1-14.

484

14-17. 11 2S 8:15-18.

485

19 1-19. || 2S 10:1-19.

486

20 1. || 2S 11:1.

487

2-3. || 2S 12:30-31.

488

4-8. || 2S 21:18-22.

489

21 1-4. || 2S 24:1-4.

490

4-28. || 2S 24:8-25.

491

29 23. || 1R 2:12,46.

492

26-29. || 1R 2:10-12.

493

1 6-13. || 1R 3:4-15.

494

13. || 1R 4:1.

495

14-17. || 1R 10:26-29.

496

18. || 1R 5:19.

497

2 2. || 1R 5:16.

498

7. || 1R 5:20.

499

9. || 1R 5:25.

500

11-13. || 1R 5:21-22.

501

15. || 1R 5:23.

502

16-17. || 1R 5:27-30.

503

3 2. || 1R 6:1.

504

3-4. || 1R 6:2-3.

505

5. || 1R 6:22.

506

10-13. || 1R 6:23-28.

507

15-16. || 1R 7:15-18.

508

17. || 1R 7:21.

509

4 2-5. || 1R 7:23-26.

510

10-22. || 1R 7:39-50.

511

5 1-11. || 1R 7:51-8:1-10.

512

13-14. || 1R 8:10-11.

513

13. || 1P 16:34.

514

6 1-12. || 1R 8:12-22.

515

14-39. || 1R 8:23-50.

516

40. || 1R 8:52.

517

41-42. || Ps 132:1,8,9-11.

518

7 4-10 || 1R 8:62:66.

519

11-12. || 1R 9:1-3.

520

16-22. || 1R 9:3-9.

521

8 1. || 1R 9:10.

522

2. || 1R 9:12-13.

523

5-10. || 1R 9:17-23.

524

11-12. || 1R 9:24-25.

525

17-18. || 1R 9:26-28.

526

9 1-12. || 1R 10:1-13.

527

13-28. || 1R 10:14-28.

528

26. || 1R 5:1.

529

29-31. || 1R 11:41-43.

530

10-36 Des d'aquest c fins al final, l'autor deixa la història dels reis d'Israel, la fracció que se separà de Judà (cf 11:1-4), i reporta solament fets del regne de Judà, que s'aplega entorn de Jerusalem i del seu temple. Si fa alguna al·lusió al regne cismàtic, serà només incidentalment i, per raó de la seva intervenció en els afers de Judà. Com ha fet fins aquí, seguirà de prop les narracions del llibre dels Reis, però, també, tot prenent informació d'altres fonts, introduirà les modificacions que creurà més adients a la seva finalitat.

531

1-19. || 1R 12:1-19.

532

11 1-4. || 1R 12:21-24.

533

5-6. || 1R 12:25.

534

15. || 1R 12:32.

535

12 2. || 1R 14:25.

536

9-16. || 1R 14-26-31.

537

13-14. || 1R 14:21-22.

538

13 1. || 1R 15:1.

539

2. || 2R 15:2,6.

540

22-23. || 1R 15:7-8.

541

14 1. || 1R 15:11.

542

15 16-19. || 1R 15:13-16.

543

16 1-6. || 1R 15:17-22.

544

11-14. || 1R 15:23-24.

545

17 1. || 1R 15:24.

546

18 1-34. || 1R 22:1-36.

547

20 31-34. || 1R 22:42-46.

548

35-36. || 1R 22:49.

549

21 1. || 1R 22:51.

550

5-10. || 2R 8:17-22.

551

12-15. El profeta Elies ja no actuava en aquest temps. Per tant, o cal llegir Eliseu, o bé dir que el to d'aquesta carta estava en la línia del que hauria escrit Elies en el present cas, i que l'autor veritable s'ha refugiat sota el seu nom, per donar-li més força.

552

20. || 2R 8:17,24.

553

22 1-6. || 2R 8:24-29.

554

7-8. || 2R 9:21.

555

9. || 2R 9:27-28.

556

10-12. || 2R 11:1-3.

557

23 1-15. || 2R 11:4-16.

558

16-21. || 2R 11:17-20.

559

24 1-14. || 2R 12:1-14.

560

23-27. || 2R 12:18-22.

561

25 1-4. || 2R 14:2-6.

562

17-24. || 2R 14:8-14.

563

25-28. || 2R 14:17-20.

564

26 1-2. || 2R 14:21-22.

565

3-4. || 2R 15:2-3.

566

20-23. || 2R 15:5-7.

567

27 1-3. || 2R 15:33-35.

568

7-9. || 2R 15:36-38.

569

28 1-5. || 2R 16:1-6.

570

9-11. || 2R 17:5-6.

571

16-20. || 2R 16:7-9.

572

26-27. || 2R 16:19-20.

573

29 1-2. || 2R 18:2-3.

574

32 1. || 2R 18:13; Is 36:1.

575

10. || 2R 18:19; Is 36:4.

576

11-12. || 2R 18:22; Is 36:7.

577

13. || 2R 18:33; Is 36:18.

578

14. || 2R 18:35; Is 36:20.

579

15. || 2R 18:29; Is 36:14.

580

18. || 2R 18:28; Is 36:13.

581

21. || 2R 19:35-37; Is 37:36-38.

582

24. || 2R 20:1-2; Is 38:1-2.

583

31. || 2R 20:12-13; Is 39:1-2.

584

32-33. || 2R 20:21.

585

33 1-10. || 2R 21:1-18.

586

18-20. || 2R 21:17-18.

587

21-25. || 2R 21:19-24.

588

34 1-2. || 2R 22:1-2.

589

4. || 2R 23:6.

590

8-12. || 2R 22-3:7.

591

15-33. || 2R 22:8-20.

592

35 1. || 2R 23:21.

593

18-19. || 2R 23:22-23.

594

20-24. || 2R 23:29-30.

595

26-27. || 2R 23:28.

596

36 1-4. || 2R 23:30-34.

597

5-7. || 2R 23:36-37; 24:1-5.

598

8. || 2R 24:5-6.

599

9-10. || 2R 24:8-10.

600

11-13. || 2R 18:20; Jr 52:1-3.

601

17-21. || 2R 25:9-10,14.

602

22-23. Aquest acabament coincideix amb el començ del llibre següent d'Esdres (1:2-4). És un fragment del decret que donava l'esperança d'una restauració en el terreny religiós, ja que es tracta justament de la reconstrucció del *temple a Jerusalem*.

603

L'exili del poble hebreu a Babilònia (586-538 a. C.) s'acabà amb la victòria de Cir. Després de setanta anys d'habitar en terra estrangera, els jueus van poder tornar a la terra dels seus pares, gràcies al liberalisme de les noves autoritats perses. Molts es van veure amb cor de començar una restauració del poble des del punt de vista religiós, ja que ni de lluny no es podia pensar a refer la vida política. Quasi tota la història d'aquest temps es mou entorn de Jerusalem, de la reconstrucció de les seves muralles i del temple. Una vegada més, la ciutat santa és el punt vers on miren els jueus idealistes que tenen el coratge de retornar de l'exili, on ja molts d'ells havien trobat la seva situació, acomodada i tot (cf Esd 1:6; Jr 29:5; Dn 13:4).

Els dos llibres d'Esdres i Nehemies (anomenat també II d'Esdres), considerats durant molt de temps com una obra indivisible, sota l'únic nom d'Esdres, són un recull de documents i de notes sobre el temps d'aquesta restauració i reorganització del poble hebreu, que comprèn uns cent quaranta anys, des de l'edicte de Cir (538 a. C., cf Esd 1:1*), fins l'any setè d'Artaxerxes II (398; cf Esd 7:8). El que havia estat una nació, ara es només una província subjecta, amb uns lligams religiosos, de fidelitat a l'aliança, una mena de comunitat religiosa. La religió és la gran força que ha fet que Israel se salvés d'un daltabaix total i es mantingués com a poble. La prova no és acabada: dificultats, crisis i decepcions formaran el canemàs de la història d'aquest període (cf Ps 126). És el començament d'aquella insatisfacció d'Israel, que en cert sentit, encara perdura.

Més que en cap altre llibre de la Bíblia, sobresurt en Esdres i Nehemies el caràcter heterogeni de les seves parts. Potser ens trobem davant d'una compilació de documents, preparats per a ser reelaborats amb vista a una obra més completa i acabada, que no pas la que ara tenim.

L'autor d'aquest recull, obra dels volts del s. III a. C., ha fet una aportació positiva per a la història d'Israel, però amb la seva manera artificial de cosir les fonts ha donat un conjunt històric que no representa de cap manera el desenrotllament real dels fets.

Aquesta història és la d'una etapa ben definida dintre l'esperança messiànica. La restauració postexílica és el resultat d'un moviment popular, espontani. Els seus homes, Nehemies i Esdres, amb els repatriats, sacerdots, profetes (és d'aquest temps l'actuació d'Ageu i de Zacaries), no han fet sinó centrar i mantenir l'esperança en *el que havia de venir* (Mt 11-3).

Potser si l'actual antologia de textos hagués estat més elaborada, hauria aparegut més el seu caràcter religiós, a la manera del llibre de les Cròniques o Paralipòmens, a l'escola del qual pertanyia el qui va fer el recull. Però els fets descrits parlen prou clar per a fer-se cabal de la direcció que pren el poble jueu, conservat a l'exili, i de l'inici del judaisme. És un moment de forta crisi que s'ha de superar desvetllant el sentit religiós del poble. Tot tendeix aquí a normalitzar la situació religiosa, a base de la Llei, del temple, del culte, de la regulació dels matrimonis.

L'autor de l'antologia deu pensar en la successió de la casa de David, sense, però, deixar-ne veure la més petita referència, per tal de no donar a entendre un inconformisme contra l'ordre establert. Déu no ha mancat a les seves promeses, i amb elements pobres i tot, la resta de Jahvè (Esd 1:4*; Ag 1:12) sabrà fer sortir, en el moment oportú, la veritable salvació d'Israel.

604

1 1. És l'any 538 a. C., el següent a la caiguda de Babilònia, amb el seu imperi, quan ja feia vint anys (el 558) que havia succeït al seu pare Cambisses, amb el títol de rei de Pèrsia. Possessionat de Babilònia seguí una política d'àmplies concessions, com les que ara atorga als hebreus (v 3-4).

605

2-4. Resum d'un edicte que, sens dubte, devia ser més llarg. Es troba com a conclusió a 2P 36:22-23. El trobem també a 6:2-5, com una còpia, dipositada als arxius reials d'Ecbatana.

606

4. Aquí, com a 4:1; 6:16; 9:15; 10:6,8,16; Ne 1:2-3, el *repatriats* o la *resta* (Is 4:3) Jr 23:3*; Ag 1:12) significa aquella porció de jueus que, deportats a Assíria i Babilònia (Is 10:20-22), havien sobreviscut a l'exili i estaven ben disposats a tornar.

607

2 43. Classe especial de *donats* —això vol dir el mot *natineu*—, que venien dels gabaonites (Js 9:21,27; 1P 9:2). Eren auxiliars dels levites, dedicats a les feines més pesades del temple.

608

6 15. És el febrer-març del 515. L'obra hauria durat uns quatre anys i mig.

609

13 24. Vol dir la llengua hebrea, que era l'única abans de l'exili (2P 32:18). Els filisteus parlaven una llengua ària; els ammonites parlaven una llengua semblant a l'hebreu, com els moabites.

610

En la tradició literària del judaisme hel·lenístic, trobem quatre escrits titulats «Llibre dels Macabeus». Només dos d'aquests escrits han arribat a formar part del cànon cristià de la Sagrada Escriptura. Són els que nosaltres anomenem primer i segon llibre dels Macabeus. Macabeu és el sobrenom de Judes, el tercer fill de Mataties (cf 1M 2:4). A causa del paper decisiu de Judes en la revolta dels jueus contra els Selèucides de Síria, el nom de Macabeu es va estendre als homes que amb ell col·laboraren i als qui els succeïren. Segons la tradició hebraica, els descendents de Mataties són anomenats *Asmoneus*; la tradició cristiana aplica el nom d'*Asmoneus* als descendents de Simó, l'últim dels dos germans que van succeir a Judes. El primer llibre dels Macabeus narra el període de la història que s'estén des de l'adveniment al poder d'Antíoc IV Epifanés, fins a la mort de Simó, l'últim supervivent dels germans de Judes Macabeu. Un període de quaranta anys, que va del 175 fins al 135 a. C.

D'entre les narracions històriques bíbliques, el primer llibre dels Macabeus és el que més s'apropa a la nostra manera de concebre la història. Malgrat tot, la seva objectivitat és condicionada per una intenció particular que donarà un to peculiar a tota la narració. Sembla que l'autor vulgui subratllar els mèrits de Mataties i dels seus fills davant d'un partit hostil que arribava a posar-los en dubte, el partit dels *dissidents* o *separats*.

La revolta macabea resulta de la contraposició de dues forces antagòniques: l'hel·lenisme, afavorit pels reis selèucides, i el judaisme. La primera espurna és la rebel·lió de Mataties. Al costat dels fills de Mataties, apareixen en dues ocasions, com de passada, els *asideus* (2:42; 7:8-18). D'aquests, van sortir més tard els fariseus. Joan Hircà, fill de Simó, trencà amb ells perquè atacaven la legitimitat del seu sacerdoci. Des de llavors, els fariseus no paren d'actuar contra els asmoneus i, sempre que poden, intenten d'esborrar tot allò que pugui perpetuar-ne la memòria.

El contingut íntim del llibre es troba en la consciència de la presència de Déu enmig del seu poble, significada per la Llei i el temple. L'observança o el menyspreu de la Llei discrimina els bons dels dolents. El llibre no menciona Déu explícitament, perquè el judaisme tardà exaltava tant la transcendència divina, que evitava, per respecte, de pronunciar el nom de Déu; en lloc seu, l'autor parla del Cel. El sentit religiós dels esdeveniments es troba subratllat en tota la narració. És Déu qui mou els homes i se serveix d'ells per a la realització dels seus designis inescrutables. Els fets, però, se segueixen amb tota normalitat: l'autor no afegeix reflexions personals sobre el seu nexe causal, no hi ha manifestacions extraordinàries de Déu, fins els mateixos jueus poden ser derrotats; estem en un pla distint de 2M. La rebel·lió de Mataties és una reafirmació dels drets de Déu. Abans del combat, els Macabeus l'invoquen amb confiança indefectible; d'ell ve l'èxit final, com també el càstig sobre el poble culpable. Els creients enyoren el temps en què Déu parlava per boca dels profetes, i desitgen l'aparició d'un d'ells.

Tot aquest condicionament religiós fa que l'autor, en el camp de la història objectiva, aparegui, si no tendenciós, almenys parcial. Ens trobem, doncs, amb una història d'un color marcadament nacional i amb un fons bàsicament religiós. Les formes literàries responen als models antics de la literatura bíblica. L'influx hel·lenístic els dóna sobrietat.

L'autor del llibre és, segurament, un jueu de Jerusalem coneixedor de la llengua hebrea i de la literatura bíblica, relacionat amb les altres esferes polítiques i partidari dels Asmoneus. Coneix bé la Palestina, en la seva obra s'ha servit dels records personals i ha consultat les cròniques dels grans sacerdots (cf 16:24s) i els arxius que es trobaven al temple i al palau dels Asmoneus (cf 14:19).

Una sèrie d'indicis ens fan pensar que el llibre fou escrit en els moments de creixent oposició dels fariseus contra Alexandre Janneu, vers l'any 100 a. C.

611

1 1. Aquest nom, que pròpiament designa l'illa de Xipre (Jr 2:10; Ez 27:6), s'estengué més tard fins a designar les costes d'Àsia Menor, Macedònia, Grècia i fins Itàlia (8:5; Gn 10:4; Nm 24:24; Is 23:1,12; Dn 11:30). Aquí i a 8:5 designa la Macedònia.

612

Darius és Darius III.

613

10. Antíoc IV era germà de Seleuc IV i fill d'Antíoc III el Gran. Fou educat a Roma, on va viure dotze anys com a ostatge, després de la derrota d'Antíoc el Gran (190 a. C.). El títol Epifanés significa *il·lustre*. Aquest nom està relacionat amb la divinitat. Més tard, Antíoc es considerà ell mateix com una manifestació de Zeus. A causa de les excentricitats del rei, aquest títol fou parodiat amb el d'«Epimanés», que vol dir *boig*.

614

L'any cent trenta-set és el 175 a. C., vers el setembre.

615

18. És Ptolemeu VI Filométor (181-146 a. C.).

616

54. És aproximadament el 8 de desembre de 167 a. C.

617

L'expressió és obscura, però el sentit de la frase ve a ser: l'*abominació* que causa *desolació*. Aquesta *abominació* probablement no és una estàtua de Zeus olímpic, sinó l'altar que li fou dedicat al lloc de l'altar dels holocaustos, amb una inscripció bilingüe de dedicació de l'altar a Zeus olímpic (Dn 9:27).

618

2 42. Han sortit d'aquell grup d'homes pacífics, pobres, humils, piadosos, temorosos de Déu i desvalguts als ulls dels mundans, dels quals parlen els Salms (9-10; 12:6; 22:24-26; 37:11; 40:18; 74:19; 132:15s; 149:1-9) i la literatura apocalíptica posterior (Dn 3:87). El que va posar en moviment tots aquests homes piadosos va ser l'intent de transformar Jerusalem en ciutat grega (2M 4:9). Els trobem al costat dels Macabeus, tot conservant la seva independència d'acció (1M 7:13; 2M 14:6). Van reprovar el caire que anava prenent la política dels successors de Judes, i d'ells van derivar les sectes dels fariseus i dels essenis.

619

7 17. Ps 79:2-3.

620

12 6. Aquest consell d'ancians és mencionat ja en temps d'Antíoc III el Gran, però la primera referència, la tenim a 2P 19:8. Més tard donà origen al sanedrí, nom que trobem per primera vegada al regnat d'Hircà II. El gran sacerdot, com a cap de l'Estat, era també el cap d'aquesta institució, amb poder d'exercir funcions judicials i administratives (cf 14:20).

621

9. Són els llibres de l'AT, als quals els jueus reconeixien ja una autoritat divina. És ara que s'està formant el cànon de l'AT (cf Ecli Pròleg, 8-10). La mateixa doctrina, la trobem en els Salms i els Profetes (Ps 1; 19; 119; Jr 17:5-8).

622

El segon llibre dels Macabeus s'obre amb una carta dels jueus de Jerusalem als jueus d'Egipte, que dóna la pauta per a interpretar tota l'obra (1:1-2:18). Segueix un pròleg en el qual l'autor exposa el seu intent i el mètode que seguirà per resumir l'obra en cinc llibres de Jasó de Cirena (2:19-32).

Com a cas excepcional, l'autor de 2M ens informa sobre el gènere literari de l'obra que es disposa a escriure (2M 2:19-32): el seu resum vol ser una obra d'art, de lectura agradable.

La finalitat de l'obra és la glòria del temple i la seva purificació després de les calamitats.

El llibre ha nascut en l'ambient hel·lenístic dels jueus de la Diàspora. A partir del s. III a. C., una sèrie d'autors jueus de la Diàspora presentaven la història del poble escollit d'acord amb els gustos grecs, i feien del poble sant i dels seus grans homes, homes de cultura, més que no pas homes de Déu. Les obres d'aquests autors, més que no pas història, eren com una mena de tragèdia en prosa. Si bé revestien la història de formes literàries, fantàstiques i exagerades, no es pot dir que la falsifiquessin. La forma literària amb què l'autor revesteix els fets pot ser un indici de la interpretació que ell en fa. L'autor de 2M està en aquesta línia. S'ha deslliurat, però, de la secularització en què havien caigut altres autors del seu temps. La història patètica ha pres un to eminentment religiós. Per a 2M, la religió no admet compromís amb interessos polítics. Els compromisos de Jonatàs i Simó amb els sobirans selèucides són tàcitament condemnats. Tot està centrat en el temple i en la Llei. Déu intervé en els fets, i la seva intervenció

s'expressa d'una forma sensible amb un to apocalíptic. L'hel·lenisme de l'autor no el desconecta de la literatura bíblica.

El llibre aporta un enriquiment a la Revelació. Els fets acomplerts en aquest món troben una retribució en una vida futura després de la mort. En la doctrina de la retribució, 2M es troba amb el llibre de la Saviesa, tot i que divergeixen en algun matís. El llibre de la Saviesa afirma la supervivència de les ànimes dels justos; res no diu explícitament de la resurrecció dels cossos, i resta imprecís pel que fa a la sort futura dels impiadosos. Segons 2M, els justos ressuscitaran; per als impiadosos, però, no hi haurà resurrecció a la vida (cf 2M 7:14), encara que és poc explícit sobre la seva futura sort (cf 2M 6:26). L'autor ensenya el caràcter expiatori dels suplicis dels jueus piadosos, quan són voluntàriament acceptats (8:5; c7).

No sabem qui és l'autor del llibre. Possiblement és un fariseu zelós. El seu origen podria ser alexandrí, però el seu interès pel temple ens el fa imaginar instal·lat a Jerusalem.

El llibre va ser escrit potser en temps de Joan Hircà, vers el 124 a. C. L'obra de Jasó de Cirena, que ell resumeix, devia datar del 161-160 a. C., poc temps després de la mort d'Antíoc V Eupàtor.

623

1-2 El segon llibre dels Macabeus, comença pròpiament al cap 3. El precedeixen una sèrie de documents destinats a ambientar la seva temàtica principal —la glòria del temple de Jerusalem (1-2:18)— i un prefaci de l'autor (2:19-32). Esbrinar la identitat i la datació dels documents introductoris resulta una mica difícil.

624

2 1-12. Continua la carta del capítol anterior. Ara, recull una tradició popular llegendària, que té per objecte esborrar de la imaginació del poble la idea increïble que objectes tan sants haguessin pogut ser profanats. Els llibres històrics més propers als esdeveniments, Reis, Jeremies, Paralipòmens, no ens diuen res d'això. També la narració té la intenció de provar la continuïtat del culte legítim, malgrat l'absència del tabernacle i de l'arca. La narració és avalada per l'autoritat de Jeremies, personatge important en el judaisme (cf 15:13-15). La dedicació del temple per Judes Macabeu està en línia directa de continuïtat amb la dedicació del temple per Salomó, i del tabernacle de l'aliança per Moisès (cf v 8,12).

625

11. En cap altre llibre de l'AT no es troben aquestes paraules en la boca de Moisès. Es tracta probablement d'una paràfrasi midràixica a Lv 10:16s.

626

13. *Les memòries de Nehemies* eren, potser, una sèrie de documents que constituïren la base de les festes literàries del llibre de Nehemies.

627

Al temps que escriu l'autor, amb el nom de *els Reis* eren designats els llibres que més tard els rabins van anomenar profetes antics: Josuè, Jutges, Samuel i Reis. Els *Profetes* són segurament Isaïes, Jeremies, Ezequiel i els dotze Profetes menors. El *llibre de David* és el recull dels Salms i potser un altre escrit de caràcter sapiencial. *Les cartes dels reis* són segurament les dels reis de Pèrsia a favor dels jueus, de les quals troben alguns fragments citats a Esd 4:11-7:28.

628

6 4. Fa referència a la prostitució sagrada, que hauria estat introduïda fins i tot als atris del temple (1R 14:24; 2R 23:7), i als sacrificis d'animals impurs, especialment de porcs (cf 1M 1:47).

629

7 9. Des d'aquesta època un sector del judaisme afirma amb tota claredat la fe en una vida futura i en una resurrecció. El martiri per la Llei garanteix la resurrecció a la *vida eterna* (cf 12:38-46; 14:46; Dn 12:2-3). En un ambient grec, la doctrina de la immortalitat no fa pas referència al cos (cf Sa 3:1-5:13). Per al pensament hebreu, l'home forma una unitat que, oberta a la vida eterna, comporta la resurrecció dels justos.

630

12 44-45. Aquests últims versets han estat manipulats pels copistes amb glosses, que després s'han incorporat al text, i n'han canviat el significat original. A la base de la frase «si no hagués esperat... hauria estat inútil i neci de pregar pels morts», hi hauria la glossa d'un copista escèptic respecte a això, que hauria escrit després de la frase indicativa de l'original «esperant que els que havien mort ressuscitarien» el següent comentari «és inútil i neci de pregar pels morts». Al v 45, la frase «era, en canvi, un

pensament sant i piadós» seria la glossa d'un copista devot a la frase original «esperant també que una bona recompensa...» Ens trobem davant de l'únic text de l'AT que fa al·lusió a un estat intermedi, on les ànimes dels difunts poden ser ajudades en la purificació dels mancaments fets en aquesta vida, per les pregàries i els sufragis dels vius. Es la primera formulació de la doctrina que nosaltres anomenem del *purgatori*.

631

15 36. És la festa dels Purim (cf Est 9:20-32).

632

Els llibres anomenats pròpiament Sapiencials o Didàctics són només Job, Proverbis, Eclesiastès, Eclesiàstic i Saviesa. El Càntic dels Càntics pertany al tipus de literatura amorosa conegut en altres pobles antics, i en la seva interpretació al·legòrica el podem assimilar a algunes de les imatges profètiques d'Osees, Jeremies i Ezequiel. Actualment se solen incloure dins els llibres sapiencials els de Tobit, Judit i Ester, que a l'edició Vulgata segueixen els històrics. Tenen solament una intenció doctrinal, i la història que descriuen és gairebé del tot imaginària.

Els profetes són els encarregats de manifestar i d'interpretar el significat teològic dels fets del Poble de Déu. Els hagiògrafs o escribes, els autors de les obres didàctiques, tenen un altre objecte, molt més universal i més indeterminat: la formació general de l'home.

Israel no ha estat pas el primer dels pobles antics a cultivar una certa reflexió filosòfica i l'art del bell dir. Des de sempre l'Orient ha tingut homes «savis». Els grecs van admirar aquesta saviesa, mare de la seva primitiva civilització.

Les relacions entre Israel i Egipte expliquen bé l'afinitat entre les obres didàctiques dels dos pobles. Els escrits egipcis van dirigits especialment als joves, amb la finalitat d'educar-los i d'orientar-los pel «camí de la vida». Es tracta d'una saviesa pràctica, d'un seny capaç de fer-los reeixir en totes les situacions. Sabem que Salomó estava políticament i comercialment en molt bones relacions amb l'Egipte, i va ser de l'Egipte que va copiar el sistema administratiu del seu reialme. I Salomó va passar al record de la posteritat amb la fama de la seva saviesa, després d'haver-la demanada i obtinguda de Déu. A Israel se'l posa al començament de la tradició sapiencial i se'n fa el símbol, igual com Moisès ho és de la Llei, i David, de la pregària litúrgica. Els Proverbis són, segons el seu títol, Proverbis de Salomó. El Càntic, l'Eclesiastès, la Saviesa seran també atribuïts al rei savi per excel·lència. Es possible que Salomó vagi fundar l'escola d'escribes de la cort, on es formaven els funcionaris, i que degué quedar com una institució permanent mentre va durar la reialesa. Segles més tard, de fet, els savis de la cort apareixen criticats per Isaïes, i Jeremies els descriu com una de les classes dirigents del poble, al costat dels sacerdots i dels profetes. L'ofici d'aquests savis és el de consellers i tenien gran influència sobre el rei. Amb el temps, però, el terme «savi» eixampla el seu concepte, i a partir de l'època postexílica l'ensenyament de la saviesa

deixà de ser la formació dels oficials i la moral per als cortesana, i es transformà en un assumpte de caràcter sociològic molt més ampli. En la literatura sapiencial bíblica tenim, com a conseqüència d'això, una divisió bastant neta entre la doctrina sapiencial antiga, caracteritzada per Proverbis, i la nova, representada per Job, Eclesiastès, Eclesiàstic i Saviesa. No és que hi hagi ruptura entre les dues, sinó una evolució en el seu pensament sobre l'home, els seus ideals i les seves preocupacions. En la fase posterior l'especulació hebrea, començada amb unes simples regles d'urbanitat i de bon seny, evoluciona religiosament cap a una preocupació insistent sobre el significat de la vida de l'home i les seves limitacions. I els segles d'història sagrada del poble hebreu pesen damunt els escriptors savis, els quals acabaran identificant la saviesa amb la Llei.

És difícil de reduir a un sol apartat la diversitat de formes que la literatura sapiencial israelita ha emprat en cada una de les seves obres, i tampoc no és tan necessari. El fonament és el mateix en tots els pobles el proverbi. Sentències curtes, generalment d'un sol vers, però que contenen una gran dos de seny popular, acumulat per l'experiència de generacions senceres. Les trobem escampades en tots els Sapiencials, però formen sobretot l'element principal del llibre dels Proverbis i de gran part de l'Eclesiàstic. En els altres llibres són fàcils de reconèixer pel seu caràcter popular i genèric.

El proverbi o refrany presenta gairebé sempre la forma de dístic, o verset de dos estics —que de vegades es desdoblen en quatre—, amb la particularitat que es dóna un paral·lelisme entre els dos membres. Aquest pot ser sintètic o bé antitètic, segons si les dues clàusules contenen un pensament unànime o bé oposat. De vegades es troben grups de dístics que, tot i provenir de fonts diverses, han estat ajuntats pel fet de tractar el mateix tema; en altres grups, cada verset conté un mot comú; finalment, alguns proverbis han estat agrupats amb un criteri mnemotècnic, perquè comencen amb la mateixa lletra. Un altre recurs estilístic són les *benaurances* i les *amonestacions* de pare a fill, de regust egipci.

La majoria dels llibres Sapiencials van ser escrits en poesia: Proverbis, Càntic, Eclesiàstic i Saviesa, en la seva totalitat; Job també, fora del pròleg i l'epíleg, i gran part de l'Eclesiastès. A Tobit i Judit, es troben himnes d'acció de gràcies. Només Ester va ser tot escrit en prosa. Actualment ens és difícil d'apreciar la bellesa i fins la forma poètica d'aquestes obres, perquè se'ns escapa la percepció de l'accentuació de l'hebreu i el ritme del grec, pràcticament impossibles de mantenir en una traducció fidel.

L'objecte principal de la reflexió dels savis és l'*home* amb tots els seus problemes, tant íntims com socials. Tots els altres temes tractats en els llibres didàctics, Déu inclusivament, entren en el seu pensament com a circumstàncies de l'home. Fins quan el savi fa història, la fa pel profit particular de l'home particular, i la fa basant-se més en les dades personals de la seva experiència de la vida que no pas en dades realment «històriques». Reflexions de caràcter metafísic, com es troben en la saviesa dels grecs, no es troben en la dels hebreus. Hi ha, en canvi, un sentit molt agut de la situació en l'existència i de previsió del futur. Mentre els profetes s'aturaven a considerar el destí del Poble de Déu, els savis s'interessen per la vida dels individus. Només Eclesiàstic i Saviesa es mostren totalment vinculats al destí del propi poble. Ni Proverbis, ni Job, ni Eclesiastès hi fan mai cap al·lusió expressa. Tot el que els savis diuen de l'home és fruit de l'experiència. Però la lògica de les seves deduccions va condicionada per un binomi fonamental, almenys pel que fa a la saviesa antiga; això és, que *savi* i *bo* pràcticament

s'identifiquen, i, conseqüentment, també *neci* i *dolent*. Aquesta idea no és tan estranya, si tenim present que per a ells la saviesa, tot i ser concebuda com a qualitat eminentment pràctica, no va mai separada de la consideració religiosa que la fa un do de Déu per a aquells qui el temen. És, per tant, un fruit lògic del seu sentit de *justícia*. Amb ella va lligada igualment la idea, tan arrelada en la tradició d'Israel, de la *retribució*, tant col·lectiva com personal, damunt la terra, durant la vida present. La sentien com una necessitat. No va ser fins després de l'exili que els savis (Jb i Ecle) van dubtar de la seva existència. Com que el savi es proposa d'en senyar «l'art de viure bé» damunt la terra, més que no pas «el camí del cel», fans i tot els seus consells de virtut que podrien assemblar-se als nostres palesen aquesta —per a nosaltres, cristians— «equivocació» fonamental. Quan ell diu, per exemple, que el principi de la saviesa és el temor de Jahvè, vol indicar primàriament els avantatges que la pietat reporta a aquell qui la practica.

Els savis no solament han posseït i transmès la saviesa, sinó que s'han entretingut a considerar-la i a valorar-la des de tots els punts de vista. L'antic Israel concebia la saviesa sobretot d'una manera pràctica, com l'experiència de la vida.

Més tard, en temps postexílics, amb els escribes de la Llei, que escruten les Escriptures i les expliquen a la «casa de la doctrina», origen de la sinagoga, el concepte de saviesa ha evolucionat fins al punt d'identificar-se amb el compliment de la Llei escrita i amb la mateixa Llei o «Torà». Aquest últim pas pot ser degut a l'esforç dels rabins ortodoxos per a evitar les tendències hel·lenitzants, que induïen a personificar la saviesa a semblança d'una Isis egípcia o d'una Astarté siriana. De fet, es va acabar personificant la Torà.

A la consideració filosòfica dels savis d'Israel sobre la saviesa, no li passà per alt el fet que la saviesa és una *qualitat humana, però procedent de Déu*. Déu posseeix la saviesa. L'home no pot aspirar-hi. És inaccessible als homes.

També en els Sapiencials més recents, la saviesa, tot i ser una qualitat natural de l'home que s'adquireix i es desenrotlla per l'experiència, és un «do de Déu» i és inspirada per l'esperit de Déu, fins al punt que els savis es creuen ocupar el buit deixat pels profetes.

La saviesa, com a atribut diví, ha estat tan valentament descrita, que els savis presenten una saviesa personificada, distinta de Déu, posseïda o creada per ell abans de totes les coses i que està al seu costat al moment de crear-ho tot. La saviesa de Déu, distinta d'ell, però íntimament unida amb ell, operant conjuntament amb ell des del començament i, finalment, instal·lant-se a Israel en forma de paraula escrita, foren els millors elements que l'Antic Testament va poder prestar al Nou per a descriure la realitat nova de l'encarnació.

Jesucrist, durant la seva activitat pública, es va presentar sovint, entre d'altres formes, com un dels antics mestres de saviesa. La seva ensenyança era diferent de la dels escribes del seu temps perquè ho feia amb autoritat pròpia. Però les formes populars que usava, els proverbis, les «regles de vida» que trobem escampats en els Evangelis Sinòptics juntament amb les paràboles, recorden els sistemes tradicionals de la saviesa a Israel. La presentació de Jesucrist a l'Evangeli de sant Joan es fa per mitjà de l'aparició de la Paraula de Déu a la terra. El pròleg és compost en gran part amb un

llenguatge manllevat a la literatura sapiencial. La paraula correspon al concepte de la Torà, identificada en el judaisme rabínic amb la «Paraula de Jahvè», i a la qual s'atribuïa en gran part tot el que havia estat dit de la saviesa. A més d'aquestes atribucions externes, Jesucrist mateix s'ha presentat com a saviesa de Déu, en prometre als seus el do de la saviesa. Sant Pau l'anomenarà directament «Saviesa de Déu». Es possible que existís als primers temps del cristianisme una interpretació cristològica de la Saviesa, que atribuïa al Crist tot allò que havia estat dit de l'antiga saviesa. Però sant Pau contraposa dialècticament la seva «teologia de la Creu» a la «saviesa humana» de què es gloriejaven els adversaris. Jesucrist ja havia proclamat que la revelació del Pare no pot entrar en aquests «savis» i aquests «prudents». Cal posseir aquella petitesa i humilitat que ensenyava ja l'antiga escola de saviesa, però no com a simple norma de seny humà per a reeixir en la vida. Ara, paradoxalment, cal fer-se neci als ulls del món per ser savi davant Déu. Són aquests necis que Déu ha escollit per a confondre els savis orgullosos. La saviesa cristiana, que ja no és, doncs, regla de vida, sinó revelació i coneixement del misteri de Déu, s'identifica així amb una participació a la vida del Crist. Ell, que, com l'antiga saviesa, és el primogènit de tota criatura i l'artífex de la creació, resplendor de la glòria de Déu i figura de la seva substància.

633

El llibre de Tobit no es troba en la Bíblia hebrea. El text actual, escrit en grec, és un dels llibres anomenats deuterocanònics, perquè no va ser reconegut unànimement com a inspirat, sinó després d'una sèrie de segles de tradició cristiana. El text original devia ser escrit en hebreu o arameu, sense que puguem precisar més.

S'ha discutit molt sobre el valor històric d'aquest llibre, però en l'actualitat, la majoria dels autors estan d'acord a subratllar el caràcter eminentment didàctic de la narració, que el fa apropar al gènere sapiencial. El tema que domina tota l'obra, es pot resumir en l'afirmació: Déu té providència dels justos. El sofriment dels justos, sense deixar de ser un misteri, té un valor de testimoniatge. Déu no els abandona mai, i envia els seus àngels a dur-los consol. En el llibre de Tobit, es reflecteix el mateix problema que ha preocupat els autors de Job i d'Eclesiastès. Aquí, la idea central que ens vol comunicar l'autor pren cos en un fet concret i es presenta dramatitzada als ulls del lector. Tot resumint, podem afirmar que ens trobem davant d'una narració lliure, amb interès didàctic sobretot, enquadrada en un marc històric que li serveix de fons, i que resulta d'una tradició provinent dels medis jueus de la diàspora assiro-babilònica.

Res no sabem de l'autor del llibre, ni del lloc on fou escrit. Aquest procedeix de la diàspora oriental, sense excloure que pugui haver estat redactat a Palestina. Quant a la data de composició, una sèrie d'indicis ens porten a creure que fou escrit vers el s. II a. C., abans de la revolta dels Macabeus.

El missatge del llibre de Tobit és el d'un Déu a prop dels homes, que amb la seva providència els guarda i els guia. El llibre de Tobit, amb els seus contrastos literaris de dolor i de joia, ens fa respirar una atmosfera d'optimisme sa i profund, basat en la creença en la bonesa de Déu. La fe d'Abraham és l'herència del seu fill Tobit. La vida, amb les seves alternatives, té un sentit, si existeix un Déu que va a l'encontre dels qui el busquen.

634

1 3. Ciutat situada a la vorera esquerra del riu Tigris, al davant de l'actual Mosul. Des de Senaquerib (705-681) fou la capital de l'imperi assiri.

635

14. En el llibre de Judit (1:6), se l'anomena Ragau. És l'actual Rai, a 13 qms. al SE. de Teheran.

636

Gabael és anomenat tan aviat germà com fill d'un tal Gabrí. Aquesta expressió es pot prendre en el sentit ample de parentiu, i fins i tot pot indicar un membre del mateix poble.

637

2 6. *Am 8:10.*

638

10. És una província persa.

639

3 7. *Ecbatana* fou fundada per Deioces vers el 700 a. C. Per la seva situació, que la preservava de les fortes calors, fou residència d'estiu dels reis perses i parts.

640

8. En el conjunt de la narració, el paper d'aquest dimoni és el de contribuir a portar a terme els designis de la Providència divina, segons els quals Sara ha de ser l'esposa del jove Tobies. La mort dels marits té per a l'autor una finalitat alliçonadora. Els fins del

matrimoni estaven en perill de ser tergiversats en un lloc on els jueus havien de viure en incessant contacte amb els pagans. El dimoni Asmodeu sembla un fruit de la fantasia popular, en el qual es troben barrejats elements de l'AT amb elements pagans, entre els quals és del tot impossible de fixar uns límits precisos. Aquesta figura de la demonologia ha estat encara retocada pel judaisme posterior. Per a nosaltres, creients, si bé la historicitat del llibre és un afer purament literari, prescindint del que la fantasia popular hagi forjat entorn d'aquest esperit dolent, la realitat del fet —l'existència de tals esperits— està dins de tota la tradició bíblica fins a les mateixes narracions evangèliques.

641

5 13. La resposta de l'àngel no revela pas a Tobit la realitat del seu misteri, sinó que envolta la veritat amb símbols i l'oculta amb un llenguatge susceptible d'un doble sentit. *Ananies = Déu és misericordiós*. L'àngel es presenta com a *fill del gran Ananies*, és a dir (tot tenint present el sentit del nom), com a fill de Déu, l'excels, com un àngel, enviat pel Déu misericordiós per a l'ajut dels homes piadosos. Ell s'anomena *Azaries = Déu ajuda*. Aquesta és la missió que ha d'acomplir l'àngel respecte al jove Tobies en tot el seu viatge. En tant que deslliura Sara del dimoni i guareix Tobit de la ceguesa, es manifestarà com a *Rafael = Déu guareix*. Aquests tres noms contenen en el seu simbolisme tot el nucli de la història de Tobies. *Un dels teus germans*. Aquesta atribució té encara un simbolisme. Com a àngel protector, tant de la família de Tobit, com de la família de Ragüel, pare de Sara, es pot anomenar simbòlicament de la seva parentela.

642

15. Una dracma = mig sicle, era una moneda de plata d'uns quatre o cinc grams de pes, segons les diverses regions. Més tard, la dracma s'equiparà a un denari.

643

6 8. L'acció de cremar aquestes parts del peix té un caràcter exorcístic. No es tracta d'una pràctica màgica, condemnada a Dt 18:9-14.

644

13. Aquesta sanció de mort no es troba en cap llei ni en cap tradició coneguda. Segurament deriva de la prescripció de Dt 7:3, tot aplicant al cas l'amenaça feta a qui donés la seva filla al fill d'un cananeu.

645

15. Aquí sembla que Tobies es fa ressò d'una creença popular. Segons el sentit precís de l'expressió, aquesta no implica un amor carnal. Si el dimoni l'estima és per preservar-la del mal: *no li fa cap mal*. El dimoni Asmodeu apareix aquí com a salvaguardador de la disposició divina, segons la qual, Sara és destinada a ser la muller de Tobies. De fet, el dimoni no manifesta cap influx sobre Sara, sinó sobre els homes als quals ha estat donada en matrimoni.

646

18. En els v 16-22 la Vulgata se separa de tots els altres textos. Rafael hi exposa tot un ensenyament sobre l'estat matrimonial. La medul·la de l'ensenyament és la intenció amb què el jove Tobies ha d'anar al matrimoni: «mogut més per l'amor dels fills que pel plaer». La unió matrimonial s'ha de verificar, segons el text llatí, passades tres nits. A la primera, es realitza l'exorcisme amb el fum de la combustió del fetge del peix. A la segona, es farà participant en els mèrits i les promeses dels patriarques. A la tercera, rebrà la benedicció de fills sans i bons. És després d'això que prendrà la seva dona, més pel desig dels fills que no pas pel plaer sensual. Tot el passatge, amb les seves tendències moralitzants i la participació en els mèrits dels patriarques, fa sospitar que es tracta d'un retoc del text genuí fet pel judaisme tardà. Per altra banda, el fonament crítico-textual d'aquesta paràfrasi de la Vulgata és molt poc sòlid.

647

8 6. *Gn 2:18.*

648

El llibre de Judit se'ns ha conservat en grec, si bé aquest grec traeix una sèrie d'hebraismes, que ens fan suposar un text original hebreu, perdut. És un dels llibres anomenats deuterocanònics, per la mateixa raó assenyalada al llibre de Tobit.

La narració se'ns presenta en la forma d'una història, ben enquadrada en un context geogràfic i històric precís. Però, si comencem a analitzar les dades geogràfiques i històriques del llibre, immediatament constataren que ens trobem davant d'una història i d'una geografia, sobretot, fantàstiques. Actualment, la majoria dels exegetes estan d'acord que els elements històrics i geogràfics del llibre tenen un valor secundari, i es poden considerar ornamentals, ja que la finalitat principal de l'autor és de presentar-nos, mitjançant aquests elements, una constant històrica del poble de Déu que, repetint-se sempre en determinades condicions, podríem anomenar ben bé suprahistòrica, i que es pot formular de la manera següent: el judici de Déu sobre els dolents que oprimeixen els

bons. L'autor sintetitza en un fet fictici, però versemblant, allò que, havent-se realitzat sempre en el curs de tota la història d'Israel, esdevé el tret universal que la caracteritza. En l'Israel humil, fidel a Jahvè, es manifesta la força de Jahvè contra els pobles superbs i enemics. L'autor ha fet una obra de teologia de la història.

Tenint present això, és fàcil de veure com és de precari voler identificar el Nabucodonosor de la història de Judit, presentat com a rei de Nínive, ciutat destruïda el 612 a. C., quan saben que el famós Nabucodonosor, rei de Babel, regnà del 604 al 562 a. C. L'autor d'aquest llibre, que amb tota probabilitat escrivia a final del s. II o a començament del s. I a. C., a Palestina, no tenia segurament altra intenció que la de resumir en la figura de Nabucodonosor tots els enemics d'Israel, i de fer veure que el triomf dels dolents és sempre efímer.

Al llibre de Judit, a més d'una sèrie d'afinitats literàries amb els altres llibres de la Bíblia, tant en els seus arcaismes com en els contactes amb els llibres de Daniel, Ezequiel i Joel, s'han de considerar una sèrie de motius que fan pensar en l'època persa i una sèrie de trets que ens porten fins a l'època grega.

El nucli central del llibre, el podríem trobar en el càntic final del c 16. Era un càntic que possiblement es cantava en una processó de primícies, i en el qual es feia al·lusió a una heroïna popular que es distingí en un fet ocorregut, potser, a l'època persa, sota Artaxerxes III Ocus.

Un autor de talent, escriba docte en lletres, tant sagrades com profanes, s'hauria servit dels elements tradicionals d'aquest càntic i hauria compost el llibre. Aquest autor va ser amb tota seguretat un jueu palestinenc. Una sèrie d'indicis ens porten a datar el llibre al temps d'Alexandre Janneu (103-76 a. C.). Les lluites macabees i la memòria d'Antíoc IV Epifanés, amb les seves pretensions de divinització, haurien pogut molt bé motivar la trama literària i el fons religiós de Judit.

El llibre es troba, per dir-ho així, en aquell punt de temperància i d'equilibri que prepararà els esperits rectes a la revelació cristiana i desvià els esperits estrets vers el formalisme fariseu, hostil a la predicació del Crist.

649

[1] 1. La persona de Nabucodonosor, tal com ens la presenta el llibre, resulta anacrònica i, des del punt de vista històric, falsejada. Nabucodonosor no fou mai anomenat rei d'Assur, ni regnà mai a Nínive. Aquí l'autor ens el presenta com el prototipus del rei poderós, cruel i impiu. Fou la personalitat més coneguda de l'Orient antic, i en la seva ciutat, Babilònia, hi veien els jueus l'heretatge d'aquell Assur que tan profundament havia influït en la seva història. El fet narrat pertany a l'època postexílica dels perses. L'enemic del poble, en tant que l'ataca, és concebut com un *Nabucodonosor*. Per fer ben patent el seu poder, l'autor penetra en la història d'aquell poble que adquirí tota la seva opulència per la derrota dels seus germans de raça, els medes. D'aquesta manera el contrast del poderós Nabucodonosor amb la dèbil Judit, representant del poble jueu, adquireix un gran relleu.

650

És desconegut com a rei dels medes.

651

5. És una plana situada al NE. d'Ecbatana, prop d'una regió muntanyenca (cf Tb 1:14; 4:1; 5:6).

652

6. Ni una plana amb el nom d'Arioc és coneguda per la història, ni un rei dels elimeus que portés aquest nom. *Queleüd* és un nom desconegut. *Hidaspes* és desconegut en l'antiguitat.

653

8. *La gran plana d'Esdreló*. Únicament és en el llibre de Judit on se l'anomena amb aquest nom. Lloc de pas i d'intercanvi de cultures, serà l'escenari de més d'una batalla en la història de l'antic Orient (cf 3:9).

654

9. *A l'altra banda del Jordà*, tant pot significar la Transjordània com la Cisjordània; des del punt de vista de Nabucodonosor, significaria aquesta última regió.

655

10. Aquesta Etiopia, el Cus de la Bíblia, no és l'actual Abissínia, sinó Núbia i Sudan.

656

12. *Jurar pel tron, pel regne*, és una expressió tècnica que equival a jurar per la divinitat, de la qual el rei és representant (cf Mt 23:22).

657

2 4. Aquest nom és d'origen persa, originàriament *Orofernes*.

658

5. Títol oficial dels reis de Pèrsia.

659

7. Costum persa que reporta Heròdot. Es tracta d'una acció simbòlica. La terra significa els camps de cultiu, i l'aigua, l'element que els fertilitza. L'acció de posar a la disposició del vencedor terra i aigua significava lliurar-li tot allò que lliga l'home a la terra: la llar i la pàtria. És la dramatització simbòlica de la submissió més completa.

660

23. *Els fills d'Ismael* són els àrabs de Síria, a la vora N. del desert siro-aràbic, entre Palmira i l'Eufrat, a la vora dreta d'aquest i al S. del territori de *Queleó*.

661

Queleó és un poble desconegut, que devia estar situat, segons el nostre text, al S. de Cilícia i al N. dels fills d'Ismael.

662

25. El territori de Jafet és desconegut.

663

26. Els *madianites*, segons la Bíblia, són pobles que s'estenien a ambdues vores del golf d'Elat (Factual golf d'Àcaba), a la península del Sinaí i l'Aràbia Pètria i al país de Moab. Potser en aquest lloc es tracta d'un arcaisme per a designar els àrabs.

664

3 10. *Escites*, ciutat situada a l'E. de la muntanya de Gelboé i a la vora occidental del Jordà, fou una ciutat de gran importància política en l'antiguitat. *Geba* és una localitat desconeguda en aquesta regió.

665

4 3. L'autor es col·loca en un temps proper al retorn de l'exili i a la repoblació de Jerusalem feta per Zorobabel, Esdres i Nehemies (539-400 a. C.).

666

8. No es refereix necessàriament al Sanedrí. Aquest consell d'ancians, constituït per setanta membres, no apareix a prop del gran sacerdot sinó després de l'exili. S'inspirà en els setanta ancians, col·laboradors de Moisès (Ex 24:1s). Al temps dels Macabeus apareix com una institució permanent entorn del gran sacerdot (2M 11:27).

667

10. El sac és un vestit de penitència.

668

5 1-24. Aquest capítol té com a tema el discurs que Aquior fa davant d'Holofernes i dels caps, generals i sàtrapes dels països que acabaven de ser conquerits. Es tracta d'una peça literària en què l'autor posa en boca d'Aquior un resum teològic de la història d'Israel, des del començament fins després de l'exili. La persona d'Aquior fa pensar en el profeta Balaam (Nm 22-24), estranger que canta les glòries del poble escollit. Aquior no és, però, cap vident ni profeta, i únicament a la fi el seu discurs pren un cert to profètic (v 20-21). La historicitat de l'episodi, tal com el reporta el llibre, provoca serioses dificultats. Aquior pertany a una nació que fou gairebé sempre enemiga d'Israel i parla com a cap d'ella. Les paraules pronunciades per Aquior, tan a favor dels jueus, des del punt de vista polític i religiós, escauen millor en boca d'un jueu que no pas en boca d'un ammonita.

669

5. El nom d'*Aquior = germà de la llum* o *el meu germà és llum*, resulta aquí plenament simbòlic. El contingut del discurs d'Aquior, de fet, és: «El meu germà (=Israel) és llum».

670

8. L'expressió *el Déu del cel* es troba només als llibres tardans de la Bíblia. És una expressió comuna en temps dels perses, que insinua la idea del «tron de Déu al cel».

671

8 1. *Judit*, en hebreu *Jehudit*, femení de *Jehudí = jueu*. Es troba com a nom de dona una sola altra vegada a la Sagrada Escriptura, i el porta una de les dones d'Esaú (cf Gn 26:34). Aquest nom, que pròpiament vol dir *la jueva*, és interpretat per alguns autors com a nom gentilici. Podia ser-ho en la ment de l'autor. No obsta, però, que l'autor pensi també en un nom propi, com sembla indicar-ho la genealogia que l'acompanya, on cap dels noms sembla tenir una significació simbòlica. Aquesta genealogia, tenint present el caràcter lliure de la narració, podia ser una composició fictícia de l'autor. En la genealogia es troba a faltar el nom de Simeó, patronímic de la tribu a què fa referència el v 2. A 9:2 Judit es dirigeix a Simeó com el seu progenitor.

672

9 2-4. Aquesta primera part de la pregària evoca el cap. 34 del Gènesi. Judit considera únicament l'aspecte religiós de la gesta dels seus avantpassats, deixant de costat tot allò que hi pogués haver de reprotxable. La violació de Dina esdevé un fet sacríleg, perquè es tracta de la violació d'una filla del poble escollit. Simeó i Leví esdevenen executors del just càstig de Déu. Així també, ara que la *filla de Sió* està en perill de ser profanada per la supèrbia dels assiris, és invocat l'auxili de Déu perquè per la mà d'una simeonita sigui castigada l'audàcia dels enemics.

673

11 11-12. Aquest pecat consistirà, segons v 12, a beure la sang del seu bestiar, cosa prohibida a Lv 17:10-14; cf 1S 14:31-34.

674

12 12. Aquesta expressió en boca d'Holofernes és un eufemisme eròtic.

675

La forma hebrea del llibre d'Ester es presenta com una unitat, amb totes les garanties de primacia i d'originalitat. És una acció dramàtica, conduïda magistralment, que, després d'uns quadres ambientadors i preparatoris, ens porta a moments culminants, a expectatives que posen en tensió l'esperit, i a un desenllaç victoriòs per als herois de l'acció.

Al costat de la versió hebrea del text, trobem una versió grega que se'ns presenta en tres formes diverses: a) el text grec ordinari, tal com ens el transmeten els millors manuscrits, és la recensió de Lisímac (=G); b) la recensió de Llucià; c) la traducció llatina antiga, que suposa una forma especial del text grec (=VL). Quant al valor d'aquestes diverses formes del text grec i la seva relació amb el text hebreu, que considerem original i anterior, podem constatar que la versió llatina antiga suposa un text grec que presenta tots els caràcters d'originalitat i primacia; d'aquesta versió grega original, feta amb gran llibertat d'esperit, i que s'allunya notablement de l'hebreu, devia sortir la versió grega dels Setanta, que és com un intent d'aproximació al text hebreu, fet per Lisímac vers l'any 50 a. C. En les parts anomenades deuterocanòniques (impreses en cursiva), adoptem com a base de traducció la versió llatina antiga (VL).

Si bé el llibre d'Ester es presenta amb aparences d'una història, amb noms i trets històrics dignes de ser tinguts en consideració, hi ha per altra banda una sèrie de detalls que fan dubtar a la majoria dels exegetes moderns que l'autor tingués la intenció d'explicar-nos una història en el sentit estricte de la paraula. No obsta, però, que a la base de tota la narració, i de les formes que ha pres en el text hebreu i en la versió grega, hi hagi un fet concret, que reduït ala seus elements essencials es podria compendiar de la manera següent: la salvació del poble jueu d'un perill en què es va trobar per causa de la seva religió, amb la intervenció heroica dels dos protagonistes, Ester i Mardoqueu, que han sabut exposar les pròpies vides per la salvació del seu poble. La intenció de l'autor és de fer conèixer uns fets memorables, commemorats en la festa dels Purim. La versió hebrea del nostre llibre, la podríem considerar com un *midraix* respecte als fets que es poguessin trobar a la base. La versió grega primitiva és, sens dubte, un veritable *midraix*, respecte a la versió hebrea.

El *midraix* és un gènere explicatiu, sigui de la Llei; sigui de les narracions històriques. El *midraix* pot presentar diverses formes, però, com a cosa comuna al gènere, podem assenyalar-li les característiques següents: a) té el seu punt de partença en l'Escriptura; b) és de caràcter homilètic: es dirigeix a un auditori que escolta l'Escriptura en el servei sinagogal; c) és un estudi minuciós i atent del text, en els midraixos rabínics; aquesta característica queda afeblida en els midraixos bíblics, com en el cas present; d) presenta, com a conseqüència del seu caràcter homilètic, un intent d'adaptació al present; aquesta propietat li ve del seu caràcter didàctic i de la convicció que l'Escriptura, com a Paraula de Déu, es dirigeix als homes de tots els temps, adaptant-se a tota nova situació i restant oberta a tot desenrotllament de la Intel·ligència del missatge que ens porta. En la versió hebrea d'Ester, Déu, que ni una sola vegada és mencionat expressament, mou de tal forma els autors del drama representat, que no pot

passar desapercebuda la seva presència darrera del misteriós silenci en què es manté contínuament l'autor sagrat.

Les dues versions d'Ester volen fer conèixer en els seus ambients respectius l'origen de la festa dels Purim. Aquesta festa, possiblement, és l'adaptació jueva d'una festa oriental de primavera, segurament persa, d'origen profà.

L'autor de la versió grega original és un jueu hel·lenista desconegut, anterior a Lisímac, potser uns 50 anys abans, per tant, vers l'any 100 a. C. La pàtria és l'Egipte. L'autor de la versió hebrea ens es també desconegut. Una sèrie d'indicis ens fan pensar que l'autor escriu al temps dels Macabeus. Llavors devia donar forma a unes tradicions procedents de Pèrsia, acomodant-les a l'esperit i a les necessitats dels temps en què vivia. Devia ser pels volts del 150 a. C.

676

VL-1 1a. Grec confon el nom de Xerxes amb el de tres dels seus successors.

677

1 1. És a dir, Xerxes I, que regnà entre el 486 i el 465 a. C.

678

9. Si identifiquem Assuer amb Xerxes, aquest va tenir Amestris per esposa. S'ha volgut identificar el nom de Vasti amb el d'Amestris, que seria una altra forma d'aquest.

679

14. *Tractar amb el rei*, literalment *veure la faç del rei* equivalia a formar part del consell reial. El rei no pregunta sobre l'existència d'una llei, sinó que demana un consell que insinuarà la creació d'una nova llei.

680

22. L'imperi persa, a causa de la seva extensió, comprenia tres grups de famílies lingüístiques: la *semítica*, la *turaniana* i l'*ària*.

681

2 3-4. Aquesta forma d'elegir reina no és gaire versemblant. Segons l'Avesta, el rei no podia tenir per muller sinó una persa, i segons Heròdot la dona del rei havia de ser escollida entre una de les set famílies nobles. L'autor sagrat juga, segurament, amb un motiu que es troba sovint en narracions de caràcter llegendari, cosa que no ha d'estranyar tractant-se d'una narració lliure.

682

7. Al nom d'Ester, relacionat segurament amb Istar, o bé amb el persa *sitareh*, «una estrella», correspon un nom jueu: Hadassa, *murtra*. El text no diu quan li fou canviat el nom.

683

19. Heb. add: *En ser aplegades noies per segona vegada*.

684

23. Això pot significar, o bé l'empalament, suplici conegut entre els perses i assiris, o bé la crucifixió.

685

3 1. Cal interpretar la qualificació d'*agagita* segons la tradició jueva, que, per altra banda, posa en relleu el sentit religiós de la narració. Partint del fet que l'únic Agag mencionat a l'AT és el rei dels amalequites (Nm 24:7; 1S 15:9s), Aman devia ser un amalequita, descendent d'aquell rei i d'aquesta raça, que fou sempre enemiga dels jueus, i condemnada per Jahvè a ser exterminada (Ex 17:8s; Dt 25:17s). Considerat des del punt de vista històric, és molt improbable que Aman, el noble persa, fos oriünd de la península del Sinaí i descendent de la tribu de beduïns d'Amalec. Però, si tenim present el gènere literari en què escriu l'autor, la seva narració lliure i el fi religiós de la seva obra, no ha d'estranyar aquesta aparent incongruència.

686

10. El lliurament de l'anell significa que el rei transfereix a Aman tots els seus poders.

687

12. Els sàtrapes estaven al cap de grans territoris que comprenien pobles diversos. Aquests es dividien en territoris més petits, que eren les cent vint-i-set províncies regides pels governadors. Els prínceps eren els qui estaven al cap dels pobles conquerits.

688

4 1. Entre els jueus, i també entre els perses, esquinçar-se els vestits era senyal de dol en cas de mort o d'altres esdeveniments tristos. Llavors es treien el vestit corrent i es vestien de sac, i per tal d'expressar l'acerbitat del seu dolor esquinçaven el vestit que s'havien tret. Els qui es vestien de dol es posaven cendra sobre el cap i s'asseien a terra sobre la pols.

689

6 12. El cap cobert és senyal de gran tristesa i decepció.

690

13. Si Aman és l'agagita, descendent d'Amalec, la seva sort no serà diferent de la dels amaleqites quan s'enfrontaren amb Israel.

691

7 8. Ja no és digne de veure el rei. Era costum entre els grecs i els romans de cobrir el cap d'aquells qui havien de ser executats.

692

VL-8 12k. El text grec primitiu ha canviat aquí l'hebreu, que fa d'Aman el descendent d'Agag (cf 3:1). L'enemic dels perses per antonomàsia fou el macedoni Alexandre. Aquest canvi evidencia que el decret data de l'època hel·lenística.

693

VL 3l. Aquí se'ns dóna una notícia sobre l'origen del text grec. Nosaltres creiem que Lisímac és l'autor del text grec conservat en la versió dels Setanta, que s'esforça per apropar al text hebreu la versió grega original. Remarquem que Dositeu és sacerdot i levita, i Lisímac és dels de Jerusalem. Aquesta adaptació de la forma grega primitiva al text hebreu es pot anomenar ben bé «traducció». És interessant la data cronològica. Quant al Ptolemeu a què és refereix, es podria tractar de Ptolemeu VIII Lathyrus (116-101 a. C.), però és poc probable. Segons els autors, és més probable que es refereixi a Ptolemeu XIV (51-47 a. C.), que governava conjuntament amb la seva germana Cleopatra, la més coneguda amb aquest nom.

694

El llibre de Job és un poema dramàtic sobre el perquè del sofriment en aquest món. És integrat per tres cicles de discursos (c 4-14; 15-21; 22-27), precedits d'un monòleg del pacient, on es planteja l'estat de la qüestió (c 3), closos amb un altre monòleg del mateix pacient (c 29-31), amb què es prepara la intervenció final de Déu (c 38-41) i la resposta humil i resignada del protagonista (40:3-5; 42:2-6).

Disconforme amb la manera poc satisfactòria com, al seu entendre, acabava el Diàleg (32:1-5), un autor més tardà va intercalar, entre l'autoapologia de Job (c 29-31) i la intervenció de Déu (c 38-40), els «discursos d'Eliú» (c 32-37), amb la pretensió una mica pueril de refutar Job més eficaçment que no ho havien fet els seus tres amics. Però, en realitat, en els seus ampul·losos i bon xic banals parlaments, l'escriptor anònim no va fer gran cosa més que repetir —a vegades, amb les mateixes paraules— la teoria tradicional sobre la retribució, propugnada pels tres amics i combatuda per Job en el curs del Diàleg.

Al mateix autor dels discursos d'Eliú s'han d'atribuir també, sembla, les mutilacions i el desgavell que actualment regna dins el cicle tercer de discursos. Molt probablement procedeixen també de la mà tardana de què parlem, tant la inserció del pròleg i de l'epíleg en prosa com la de les fórmules introductòries —també en prosa— que encapçalen les diferents respostes del Diàleg. Les segones depenen tan íntimament dels dos primers elements, que es fa difícil de posar els uns i les altres al compte d'autors distints.

La finalitat perseguida pel «corrector» amb els canvis introduïts en el llibre, era simplement desvirtuar la mala impressió que podia causar a certes orelles jueves el llenguatge violent, atrevit, a vegades quasi blasfematori, del pacient del Diàleg, pacient que, únicament i exclusivament en aquests elements adventicis de l'obra, rep el nom de *Job*, el qual converteix un jueu plenament històric en un personatge «prehistòric», de l'antigor. Per lamentable que sigui en el capítol de les supressions, sembla, però, que és gràcies a una tal correcció que ha pogut arribar fins a nosaltres el joiell de la literatura hebraica que és el Diàleg.

La redacció definitiva de l'obra, amb les manipulacions que acabem d'indicar, no devia fer-se més enllà del segle I a. C. El Diàleg pròpiament dit, que alguns voldrien datar de mitjan segle V a. C., no se situaria tampoc més amunt del final del segle IV.

El lloc d'origen, tant de les addicions com del Diàleg, és la terra de Judà, ni que l'autor del darrer —possiblement, idèntic amb el protagonista— hagi visitat altres terres, en especial Egipte. I, més concretament, la mateixa ciutat de Jerusalem devia ser el lloc d'origen, si més no, pel que fa als discursos d'Eliú, i, molt probablement també, al llibre com un tot.

695

1 1-**2**:10. En oposició al llenguatge sovint violent del protagonista del diàleg, aquesta narració de caràcter popular vol demostrar la «correcció» que Job havia sempre observat en el parlar, fins en les proves més dures.

696

1. El país d'Us, entre l'Aràbia i Edom, estava en relació amb els homes de l'Orient (v 3).

697

3. Gran, en el sentit de ric i, en conseqüència, poderós i honrat. Era el gran home entre *els homes de l'Orient*, pròpiament els habitants del desert siro-aràbics aquí, els habitants de l'altra banda del Jordà en general.

698

5. Lit: *santificar-los* amb lustracions prèvies, que els disposessin per al sacrifici que oferiria l'endemà matí.

699

6. Éssers superiors a l'home, mena de déus secundaris a les ordres de Jahvè. La tradició jueva els ha identificats amb els àngels (Ps 29:1; 89:7). A 38:7 són posats en paral·lelisme amb els *estels del matí*. Segons Gn 6:1-4, els fills de Déu s'uniren a les filles dels homes, i donaren així naixença als *nefilim* o gegants. **Es a dir l'*adversari* o contradictor. El terme hebreu, sense article, es convertirà en un nom propi per a

designar la potència del mal. Aquí representa com el fiscal o advocat del diable de la cort celestial, en contra dels homes.

700

15. *Sabeus* i *caldeus* (v 17) representen tribus pillardes, a les quals l'autor ha donat aquests coneguts noms del passat.

701

16. Un llamp (2R 1:10, 12,14).

702

20. Ritus de dol.

703

21. La terra mare, a la qual tornen els homes quan moren, és assimilada al si matern.

704

2 4. Locució proverbial, discutida. Tant més difícil d'interpretar, que Satanàs ha de respectar la vida de Job (v 6), per salvar la qual un home donaria tots els seus béns materials.

705

8. La cendra en qüestió semblaria referir-se al femer que hi ha a l'entrada dels pobles orientals, on s'acumulen fems i escombraries que de tant en tant són cremades.

706

13. Els tres amics s'asseuen a terra prop de Job, com els deixebles al voltant del mestre, a les escoles d'Orient. En la disposició actual del llibre, el Diàleg presenta bastant la forma d'una disputa escolàstica entre Job i els seus contradictors.

707

3 1-26. Planteja l'estat de la qüestió sobre el perquè del dolor en aquesta terra. Jr 20:14-18 és el model on s'inspira la maledicció del dia de la naixença.

708

1. Possiblement la seva vida o existència, més aviat que no pas el dia que el va veure néixer.

709

8. En la mitologia fenícia, *Leviatan* era un monstre del caos primitiu. El seu despertar amenaçaria amb el retorn al caos i la supressió de l'ordre existent.

710

12. Add: *¿Per què havia d'haver-hi dos genolls per a acollir-me i dos pits per a alletar-me?*

711

21. ↑Ap 9:6.

712

24. Add: *Ja que davant el meu menjar em vénen els sospirs, i els meus rugits s'aboquen com l'aigua.*

713

4 1-5:27. En la seva resposta, Elifaz troba la solució del problema en la teoria tradicional sobre el caràcter punitiu o purificador dels sofriments en aquest món, doctrina que li hauria estat ensenyada per una revelació misteriosa (4:12-21) i confirmada per la seva experiència personal (5:2-5). L'única actitud *sàvia* (4:21) que s'imposa en el cas de Job és la de sotmetre's resignadament i confiar en Déu (5:8-22).

714

15. S'ha d'identificar amb Déu, descrit d'una manera misteriosa (v 16).

715

18. *Servidors* de Déu i àngels són idèntics.

716

5 1. Add *Au, crida! Hi ha algú que et respongui? I quin dels sants vols invocar?*

717

7. Expressió enigmàtica. Rèixef apareix a Ha 3:5 com a àngel de la pestilència.

718

10. Add *Fa caure la pluja a la terra i envia l'aigua sobre els camps.*

719

17. Nom diví de l'època patriarcal (cf Gn 17:1*).

720

19. La manera d'expressar-se recorda els proverbis numèrics, en especial Pr 6: 12-19 (cf Pr 30:15-33*).

721

6 14. Add *Refusar la pietat al qui es descoratja és abandonar el temor de Saddai.*

722

18. Pugen a les muntanyes que, cobertes de neu i d'una certa vegetació durant els mesos d'hivern, són ara seques i desolades, i moren de set.

723

7 12. Déu imposà al mar uns límits que no havia de passar (38:8-11). *Tannín* era un monstre caòtic, de característiques no ben conegudes (Is 51:9).

724

8 1-22. Molestat pel to violent de Job i pels seus dubtes sobre la justícia de Déu (v 2-3), Bildad intervé, fogós i categòric, per afirmar que Déu és inflexiblement just, com, en el cas que sigui just i recte, li ho provarà a Job mateix l'experiència (v 4-7), i ho ensenya la tradició (v 8-13 i 20-22).

725

10. Add *No t'instruiran ells mateixos, et diran i es faran sortir mots del cor.*

726

14-19. Aquests v són una interpolació posterior, que separa el v 13 de la seva continuació al v 20. Amb una sèrie un xic bigarrada d'imatges, descriuen més llargament la fi de l'impiu (cf 4:8-11).

727

9 6. La terra descansa sobre columnes, que Déu sorolla quan hi ha un terratrèmol. Les columnes podrien ser les muntanyes (dites *columnes del cel*, a 26:11), que s'enfonsaven profundament en la terra (38:6; Pr 8:25).

728

7. Perquè no brillin tampoc. Al·lució als eclipsis de sol i de lluna.

729

9. La identificació d'aquestes constel·lacions és només probable.

730

8-10. Són uns v secundaris. Tracten de l'obra de la creació, mentre que Job parla de fenòmens físics actuals. Les *altures del mar* (v 8) indiquen potser els núvols, potser les crestes de les onades. Caminar-hi a sobre, acabà per significar: dominar-les (Am 4:13; Mi 1:3).

731

13. Sembla identificar-se aquí amb el caos o mar primitiu, vençut pel Déu de la llum al moment de la creació. Els altres monstres que li feren costat en aquella lluita èpica, encara estan tremolant ara a les profunditats de l'abisme sota el xoc de la terrible desfeta.

732

29. Add: *jo estic segur que seria culpable; ¿per què, doncs, escarrasar-me en va?*

733

10 2. Per als antics, la inflicció d'un mal era una *condemnació* o declaració pràctica de la culpabilitat de la víctima (cf Jo 9:2).

734

10. Els antics es representaven l'esperma *lletosa* com coagulant-se dins el ventre de la mare per esdevenir embrió, igual que la llet que esdevé formatge.

735

21. Aquesta regió, anomenada en hebreu *xeol*, designa les profunditats de la terra, lloc de silenci, de perdició i d'oblit, on els morts es reuneixen per passar-hi una quasi existència miserable i són abandonats a la pols i als cucs. Aquestes imatges no volen sinó expressar la idea de negació de qualsevol mena de vida ultraterrena a què s'aferraven els autors bíblics, reaccionant contra les teories d'immortalitat dels veïns egipcis i, més tardanament, dels invasors grecs. Els autors sapiencials mantenen la imatge (Ecle 9:10; Ecli 41:4), però com servint-se d'una manera usual de parlar dels difunts. L'Hades de Sa (cf 1:12-15) i del NT (cf Mt 16:18; Lc 16:22,23) serà ja una transposició de l'antiga concepció jueva. Job no pot trobar en aquest país dels morts tètric la pau que desitjaria per als seus dies.

736

22. Add: *Una regió obscura com el foscant, ombra i desordre, de manera que és clara com el foscant.*

737

11 1-20. Sofar vol posar terme al llarg i ofensiu discurs de Job amb la protestació de la inescrutabilitat de la saviesa divina (v 2-12). Per a ell, la sola cosa a fer en el cas de Job és la mateixa que ja havien preconitzat Elifaz i Bildad: convertir-se a Déu, i recobrar així la felicitat perduda (v 13-20).

738

6. Add: *Sàpigues, doncs, que Déu fa oblidar, a favor teu, una part de la teva culpa.*

739

10. Add: *Si s'esquitlla i empresona i convoca una assemblea, qui el repel·leix?*

740

13. Era el gest de la pregària suplicant.

741

19. Add: *T'ajauràs, i res no hi haurà que t'alarmi*.

742

12 1-25. A Sofar, que es queixava que xerrava massa (cf 11:2-3), Job li respon amb un discurs encara més llarg que els altres (c 12-14). En rèplica a la seva apel·lació a la saviesa i al poder de Déu, demostra, primer, que ell coneix aquests atributs divins tant o més bé que els seus amics (12:2-35).

743

2. Job concedeix irònicament que són els veritables i exclusius representants de la saviesa popular, i que amb la seva mort s'acabarà la saviesa!

744

4-6. Fragment sobre la sort de l'home piadós, i la de l'home mundà que havia oblidat Déu o la seva religió. Està emparentat amb l'altra interpolació 24:1-4.

745

7-10. Una altra interpolació, on s'expressa el pensament que la vida de tots els éssers està a la mà de Déu, com es pot aprendre del regne animal.

746

13. Add: *Amb ell hi ha saviesa i poder, ell té consell i intel·ligència*.

747

22-23. Dos versets secundaris.

748

13 1-28. Job coneix la saviesa i el poder de Déu tan bé com els seus contrincants: l'aplicació que aquests fan al seu cas és falsa (v 1-12). Per això vol ell pledejar la seva causa davant Déu, malgrat el perill que això pugui representar per a la seva vida (v 13-19). Interpel·la, doncs, coratjosament Déu, perquè li digui en què pròpiament s'havia fet culpable (v 20-28).

749

14. Locucions de caràcter proverbial, amb el significat d'arriscar la vida, jugar-se el tot pel tot.

750

17. Add: *Escolteu bé la meva paraula i presteu l'orella a les meves declaracions*.

751

14 1-22. A continuació passa Job a descriure la trista sort de l'home moridor, que Déu manté sota una vigilància tan estreta (v 1-6). Pitjor que l'arbre que tallen, ell no té cap esperança de tornar a viure (v 7-12). Però, si un dia Déu enyorés la seva criatura i fes tornar a viure Job, que estaria al país dels morts! (v 13-15). Semblant llampada d'esperança és seguida d'una exposició corprenedora de la tristesa d'allò que té davant els ulls i d'allò que té en perspectiva per a més endavant segons la previsió general (v 16-22).

752

4. En sentit moral: un ésser humà, lliure de les imperfeccions de l'home tal com és sobre la terra (cf Ecle 7:20).

753

Potser s'ha perdut: ningú no és sense pecats (Ps 14:3b).

754

11. Add: *S'escola l'aigua del mar, i el riu s'estronca i s'asseca*.

755

17. El saquet o bossa que conté els documents contra Job (cf Jr 32:14).

756

15 1-35. Elifaz que havia vist demolida la seva teoria sobre el caràcter pedagògic de la correcció divina, i descartada desdenyosament la seva admonició a sotmetre's a la «saviesa», no sap concloure d'això res més sinó que Job és un menyspreador de la religió i un malvat. Per això, no li resta altra cosa a fer que posar davant l'obstinat el destí de l'impiu, amb l'esperança que el terror faci efecte.

757

2. Metàfora per a significar que parlava impetuosament, amb violència.

758

10. El mateix que parla, Elifaz. Davant un vell com ell i davant la ciència que li correspondria, Job s'hauria hagut de mostrar més respetuós que no ho havia estat a 12:12.

759

11. Designen el discurs d'Elifaz. Era una consolació divina, perquè es basava en una revelació (4:12s) i s'inspirava en el veritable coneixement de l'ésser de Déu. Era una paraula suau amb ell, perquè s'insinuava d'una manera suau, benigna, sobre Job.

760

15. Designen els àngels, igual que el paral·lel *cels* (cf 4:18).

761

25-28b. Descripció de la conducta impia d'un gran personatge (el gran sacerdot Jason? Alexandre Janneu?) Interromp el discurs d'Elifaz.

762

31. Add: *Que no cregui pas en la vanitat; s'erraria; perquè rebria en bescanvi la vanitat.*

763

16 1-22. Després de desestimar les consolacions d'Elifaz (16:2-6), Job que, malgrat la seva perfecta innocència, se sent víctima de la persecució combinada de Déu i dels homes (v 7-17), fa una crida al seu venjador celestial (v 18-21). Si hagués de morir ara, ell no veu davant seu més que la mort i cap esperança (16:22-17:16).

764

17 5. Proverbi que recorda l'altre de 6:14. Sembla voler dir que, si algú fa embargar judicialment els béns d'un amic insolvent, ho han d'expiar més tard els seus fills.

765

18 1-21. Després de reprotxar a Job la seva loquacitat (cf 8:2; 11:2) i la seva manera escandalosa de parlar de la justícia de Déu (v 2-4; 17:8-10), Bildad fa una llarga descripció de la sort de l'impiu (v 5-21), la qual es distingeix per algunes al·lusions directes al cas del nostre pacient.

766

14. El rei dels esglais o terrors no devia ser altre que el país dels morts (cf 10:21*).

767

15. El sofre és agent o símbol d'esterilitat. Ara serviria per a fer la casa de l'impiu maleïda i inhabitable.

768

19 1-29. Bé que abandonat de Déu i dels homes i sense esperança en aquest món, Job té la seguretat que el Senyor apareixerà per a vindicar-lo, i que els seus mateixos ulls el veuran al seu costat.

769

6. El filat és la malaltia que li ha enviat. La vera explicació de la seva desgràcia és, segons Job, que Déu l'oprimeix injustament.

770

12. Add: *Tots junts vénen els seus escamots, terraplenen contra mi el seu camí i acampen al voltant de la meva tenda*.

771

25. Déu, que rehabilitarà Job a la faç del món, viu i persisteix fins després de la desaparició de les coses; és immortal, a diferència de Job, que morirà aviat.

772

20 1-29. Indignat per les paraules de Job, Sofar afirma que la prosperitat del dolent és curta, i que el pecat, dolç a la boca, es torna verí d'àspids a les entranyes.

773

20. Sobre el *mammon* o riquesa, cf Ecle 5:9; Mt 6:24.

774

21. Add: *Ningú no s'escapa de la seva voracitat; per això, la seva prosperitat no dura*.

775

21 1-34. En resposta al discurs de Sofar, Job fa ressaltar el gran misteri de la Providència, que és la prosperitat dels dolents.

776

22 1-30. En comptes de refutar la tesi de Job sobre la prosperitat dels dolents i la passivitat de Déu, Elifaz —probablement, perquè en opinió seva la prosperitat dels impius no era més que aparent— s'acontenta amb reprendre la teoria dominant sobre la retribució, però introduint-hi un atac personal contra el malalt, considerat com un gran pecador.

777

17. Add: *Els qui diuen a Déu: «Fuig d'aquí», i què els ha de fer Sadai.* [18] *I els ha omplert de béns les seves cases, i el consell dels impius és lluny de mi*.

778

23 1-17. Malgrat les afirmacions dels seus amics, Job continua enyorant tot governament moral del món per Déu. De fet, el capítol no constitueix gran cosa més que la introducció al nou discurs de Job. Desgraciadament, el cos de la seva resposta ha desaparegut. L'únic element que se n'ha conservat seria 24:25, la seva conclusió.

779

14. Add: *Ja que complirà el meu terme, i com aquestes coses n'hi ha moltes amb ell*.

780

17. A la meitat d'aquesta estrofa queda bruscament interrompuda la resposta de Job.

781

24 1-25. Poesies interessants, però inofensives, amb què van voler tapar la llacuna que havia deixat la supressió brutal de la part principal del discurs de Job.

782

25-26 Bildad sosté que cap ésser, i molt menys l'home, no és pur davant el Senyor de les altures. En opinió seva (cf 8:3), necessàriament Déu havia de regir amb justícia el món, donat que era omnipotent. Serà també la tesi d'Eliú (34:17s; 37:23).

783

26 2. Les idees i el to irònic amb què Bildad les expressa, fan suposar fundadament que, en la part perduda del seu discurs, Job es queixava de la sort desgraciada de certs justos, que no havien estat salvats per Déu, malgrat que eren innocents.

784

6. *Abaddon* és un sinònim del país dels morts. (cf 10:21 *).

785

27 1-23. Anàlogament al capítol 24, s'ha perdut també ara tot el cos de la resposta de Job, fora de la introducció (v 2-6) i la conclusió (v 12). Els versets que queden constitueixen la resposta —no ben completa— de Sofar, resposta que es troba a mancar en el text tal com ens ha arribat.

786

20 1-28. Un poema sobre la Saviesa inaccessible a l'home, i coneguda solament de Déu. Presenta analogies amb Pr 8:22s, i ha estat imitat per Ba 3:9-4:4, que identifica

obertament la Saviesa amb la Llei de Moisès que Déu havia donat a Israel. El capítol no pertany a la redacció primitiva del llibre.

787

19. Add: *No se li compara el topazi de Cus, no se la paga amb l'or pur*.

788

28. Add: *I va dir a l'home «Heus aquí el temor del Senyor, això és la saviesa; i apartar-se del mal és la intel·ligència»*.

789

29 1-25. Debatuda —però no solucionada— la qüestió sota els seus diferents aspectes, ve ara un monòleg de Job en tres punts el seu passat feliç (c 29), el seu present desgraciat (c 30) i la seva justícia de sempre (c 31). Amb això es prepara el camí per a la intervenció de Déu, que ha d'aportar alguna solució al problema.

790

18. Com l'ocell fènix, que era cremat juntament amb el seu niu i renaixia de les seves cendres.

791

30 1. Glossa, que vol unir d'una manera o altra els v 2-8 amb el context.

792

39. Add: *Si he menjat dels seus productes sense haver-la pagada, i he fet exhalar l'ànima als qui la treballaven*.

793

31 40c. Nota redaccional. De fet, les paraules de Job no s'han acabat encara (cf 40:3-5; 42:2-6).

794

32 1. No és ben bé exacte. Si els amics —Eliú els anomena *aquells tres homes*— havien plegat de respondre, no hauria estat perquè haguessin constatat que res no podia fer trontollar Job en la convicció de la seva innocència, sinó perquè no trobaven res més per a respondre (v 3 i 5). En realitat, el capítol 31 no admetia cap nova acusació.

795

33 4. Add: *És l'esperit de Déu que m'ha fet i l'alè de Saddai que m'ha donat la vida*.

796

11. Add: *M'ha posat els peus dins el cep i guarda totes les meves sendes*.

797

34 1. Add: Eliú prengué la paraula i va dir.

798

18. Nom amb què era designat Satanàs en la literatura jueva tardana (cf 2C 6:15).

799

27. Add: Que per això s'han apartat de darrera d'ell i no han tingut en compte cap dels seus camins.

800

35 1. Add: *Eliú prengué la paraula i va dir*.

801

9. Add: Per les moltes opressions s'exclamen, criden auxili contra la prepotència dels grans.

802

36 1. Add: Eliú va continuar i va dir.

803

14. Esclaus al servei d'un temple, que es dedicaven a la prostitució sagrada.

804

38 1. Prescindint completament d'Eliú, Jahvè, com havia parlat a Moisès al Sinaí (Ex 19:16s), s'adreça directament a Job que havia fet la seva pròpia apologia i havia demanat que Saddai li respongués (31:35).

805

28. Add: *la pluja, que té un pare, o qui ha engendrat les gotes de rosada?*

806

40 1. Add: *Jahvè s'adreça a Job i va dir*.

807

15-**41**:26. Entre el discurs de Déu i la resposta humil de Job, han estat intercalades les descripcions ampuloses i un xic exagerades de Behemot i el Leviatan, per confirmar amb la més gran formalitat del món la conclusió lleugerament irònica de Jahvè (v 14),

demostrar la impotència de l'home davant uns animals com els que són descrits. Amb el nom de Behemot, que sembla venir de l'egipci, és designat l'hipopòtam, una de les curiositats del Nil.

808

25. Aquest nom d'un serpent mític (3:8) és aplicat ara al cocodril, una altra curiositat del Nil d'Egipte.

809

9. Add: *S'adhereixen l'un a l'altre i fan un bloc sense esquerdes*.

810

42 1. Add: *Job va respondre a Jahvè i va dir*.

811

4. Add: *Escolta, doncs i sóc jo que el vull fer preguntes, i m'instruiràs*.

812

5. Fins ara, Job coneixia només la teoria tradicional sobre la retribució, que li havien ensenyat. Això l'havia immergit en la confusió, la qual li havia inspirat els seus dubtes i els seus atacs contra el govern de Déu. Però ara ha vist directament Déu, i està més ben informat. Sap que Déu és present i regeix, que s'ocupa fins dels animals salvatges, que exerceix «consell» savi (38:2) en el seu regiment del món; però que l'home no és pas la finalitat única i el centre de l'activitat divina, la qual ell no pot comprendre en els seus motius i les seves finalitats.

813

El llibre dels Salms, o Salteri, és un recull de cent cinquanta poemes. El nom deriva del grec *psalmós*, poema per a ser acompanyat amb un instrument de corda (en grec *psaltérion*). En hebreu el llibre porta per títol *tehil·lim*, això és, *lloances*, nom que correspon en propietat només a un cert gènere de salms. La versió grega dels Setanta i la

llatina de la Vulgata han traduït per *Salms* el títol de l'obra, de nominació que ha prevalgut en la tradició jueva i cristiana.

A la Bíblia hebraica els Salms encapçalen la secció de llibres anomenats *Hagiògrafs*. A la versió grega inicien semblantment la secció de llibres anomenats *Sapiencials*. En canvi, dins l'ordre de la Vulgata llatina, figuren en segon lloc del grup dels Sapiencials, després del llibre de Job.

La majoria dels salms són encapçalats per títols i indicacions diverses que donen unes certes informacions de naturalesa i valor sovint difícils de precisar. Comunament no se'ls considera inspirats ni com a part integrant de la Sagrada Escriptura, per bé que no se'ls pot negar tot valor, almenys com a representants d'antigues tradicions. Aquests títols són generalment de caràcter literari, musical, litúrgic, o bé són al·lusions a la provinença del salm per les seves referències personals o històriques. Encara que molts d'ells poden tenir un origen antic, la majoria foren probablement inserits més tard pels compiladors dels diversos reculls.

Les referències personals de molts títols no designen pas necessàriament l'autor del salm. La preposició hebrea que acompanya aquests noms, susceptible de ser traduïda *per a* o *de*, indica simplement la pertinença del salm a una col·lecció determinada o una relació del seu tema amb el personatge esmentat. Semblantment, certes al·lusions a circumstàncies històriques de la vida de David que acompanyen alguns salms que li són atribuïts, s'originaren per analogies suggerides pel contingut del poema. La tradició acabà per atribuir a David no sols els salms que figuren sota el seu nom, sinó tot el Salteri.

Aquestes atribucions abusives, però, no autoritzen a negar rodonament que els personatges que apareixen en molts títols hagin pogut compondre alguns dels salms dels respectius reculls. Resulta, doncs, difícil de poder precisar més sobre els autors i les dates dels salms. De temps antic la poesia i la música han tingut un lloc d'honor a Israel. És, doncs, molt versemblant que ja ben antigament s'hagin compost i cantat salms o fragments de salms. David donà sens dubte el gran impuls a aquest gènere poètic fins al punt que la seva reputació com a salmista quedà ben establerta a Israel. Després de David no cessà l'activitat poètica. La majoria de les peces del Salteri són posteriors a ell. Una bona part pot remuntar a l'època monàrquica, especialment els salms anomenats reials. En canvi, els salms sobre el Regne de Jahvè, els que parlen de la ruïna de Jerusalem i de la captivitat del poble són del temps de l'exili. Al període postexílic pertanyen una gran part de salms que revelen l'influx de la literatura sapiencial i profètica.

Els salmistes s'adrecen a Jahvè en les més variades circumstàncies de la vida privada o pública. El valor literari de la majoria de salms indica que els seus autors pertanyien a la classe cultivada de la nació: poetes de cort, escribes o mestres de saviesa, levites. Molts salmistes han conegut sens dubte els poemes i cants religiosos dels pobles veïns de Mesopotàmia, Siro-Palestina, Egipte, i n'han sofert l'influx. Per bé que es puguin admetre certs contactes entre els salms israelites i les peces literàries similars de l'antic Orient, mai no es tracta d'imitacions servils. Les analogies són més aviat de vocabulari que de pensament. Per la puresa i la profunditat religiosa de la seva inspiració, els salms són ben propis d'Israel. La naturalesa i les indicacions musicals i litúrgiques de molts salms revelen el seu origen i destinació cultuals. Molts d'altres que

no tenien en un principi aquesta destinació litúrgica, particularment els de caràcter individual, hi han estat adaptats posteriorment. Amb tot, les indicacions dels mateixos salms i d'altres indrets de la Bíblia són molt sovint vagues i insuficients per a poder precisar les circumstàncies rituals o festives en què els salms eren utilitzats. En general, els salms d'època tardana acusen un to didàctic molt marcat, sense revelar cap lligam amb el culte. Fóra, doncs, exagerat d'atribuir a tots els salms un origen litúrgic. Els esperits selectes que s'expressen en els salms, com en la literatura sapiencial, s'alimenten en els profetes, on es troba el dinamisme creador a Israel, més que no pas en el culte.

Resulta difícil de classificar els salms en gèneres, a causa de la seva varietat no ben delimitada. No és rar que dos gèneres coexisteixin en un mateix poema i formin un salm *mixt*. Amb tot, podem dividir-los en quatre grups principals.

1) *Salms de lloança o himnes*. Allò que els caracteritza és el to de glorificació a Jahvè, als seus atributs, a la seva acció en favor del seu poble, però sobretot el fet que aquesta lloança sigui desinteressada. Dintre els himnes es poden classificar els *càntics de Sió*, que exalten la ciutat santa de Jerusalem, lloc de residència del Senyor al temple, terme de les peregrinacions anuals dels fidels.

2) *Salms de pregària*. Constitueixen el grup més important del Salteri. Poden ser súpliques *individuals* o *col·lectives*, segons que expressin la pregària d'un membre de la comunitat o bé de tot el poble. Els motius d'aquestes pregàries són molt variats: sofriments morals o físics, consciència del propi pecat, persecucions dels enemics, opressions sofertes pel poble, proves totes elles que els salmistes solen descriure amb les més diverses metàfores. Sovint, davant la virulència del mal que sofreix, el salmista es desfà en imprecacions contra els malvats, explicables per la visió limitada sobre el problema de la retribució i per la moral imperfecta de l'Antic Testament, que s'anirà afinant en el curs de la revelació, fins arribar a la llei de la caritat del Nou Testament. És en aquests salms on es troben més ressonàncies dels profetes, particularment de Jeremies, el pare de la pietat individual israelita i de l'elegia sagrada.

Alguns, salms relacionats amb els anteriors canten la bondat, la protecció, la sol·licitud i la tendresa de Déu envers els seus fidels. Són salms de *confiança*, sentiment, d'altra banda, que apareix en una forma o altra en tots els salms de pregària.

Emparentats així mateix amb els salms de pregària són els salms d'*acció de gràcies*, amb la qual acaben també algunes súpliques. Aquests salms poden haver nascut en l'ambient litúrgic dels sacrificis d'acció de gràcies o en les festes commemoratives anuals.

3) *Salms didàctics o sapiencials*. Tingueren una destinació més aviat catequètica que cultual. Van néixer a les escoles dels escribes o lletrats, formats en la literatura sapiencial i en les doctrines dels profetes.

4) *Salms profètics i escatològics*. Deutors dels escrits profètics i imitadors del seu estil per les seves exhortacions, promeses i admonicions, aquests salms miren al futur per descriure el judici d'Israel o de les nacions o per trobar-hi motius d'esperança en l'adveniment del Regne de Jahvè o del Messies.

Els salms sobre el *Regne de Jahvè* glossen l'exclamació *Jahvè es rei!*, rèplica de la que servia per a saludar un nou rei. Expressen poèticament el principi de la teocràcia que Israel té per missió de realitzar i perpetuar. Aquest regnat de Jahvè ha de ser universal i es manifestarà mitjançant el judici futur.

Els salms *messiànics* contenen un aspecte essencial de l'escatologia, fonamentat en la profecia de Natan a David. El mot hebreu *messies* = ungit, designa el rei d'Israel i la seva dinastia, detentora de les promeses divines. Però sobretot designa el descendent llunyà que redreçarà la casa de David. Si els salms remarquen tant la glòria del casal de David i dels seus representants, és que, més que no pas del rei contemporani, es preocupen del rei ideal futur, d'aquell príncep de la pau que dilatarà el seu imperi en una pau sense fi.

La poesia hebraica és regida per les dues lleis fonamentals del paral·lelisme i del ritme. El paral·lelisme, comú a tota l'antiga poesia semítica, pot ser: sinonímic, que procedeix per repetició d'un mateix pensament; antitètic, que estableix un contrast entre el primer membre de frase i el segon; sintètic, que explicita o completa al segon membre la idea del primer. El vers hebreu, doncs, es compon essencialment de dos membres que es corresponen. Rares vegades es compon de elements. El ritme no es fonament a en la combinació de síl·labes llargues i breus, com en la poesia grega i llatina, ni en un nombre determinat de síl·labes, com generalment en la nostra poesia moderna, sinó en l'accent tònic de les paraules. Els versos s'agrupen en estrofes, no sempre fàcilment delimitables. La divisió és a vegades assenyalada per la presència d'algun vers que es repeteix a guisa de tornada. D'altres, per una indicació hebrea que significa probablement *Cadència. Interludi*.

Dintre el marc d'aquesta estructura tècnica, l'estil poètic dels Salms, comú al dels altres llibres poètics de la Bíblia, es presenta amb la riquesa d'imatges i amb la vivesa de sentiments, més aptes per a revestir els grans temes que han interessat sempre l'home.

El text hebreu primitiu dels Salms es presenta molt defectuós. Fou sovint retocat o glossat per adaptar-lo a circumstàncies diverses. A més, un text tan utilitzat devia ser copiat molt sovint i s'hi introduïren molts errors dels copistes. Per a la recta traducció dels Salms són auxiliars importants les antigues versions semítiques, gregues i llatines.

Els Salms constitueixen un llibre d'un gran fons doctrinal. Sota una forma lírica o didàctica presenten una síntesi de l'Antic Testament en la seva marxa evolutiva vers la comprensió de la revelació, reflecteixen la pietat litúrgica individual, tota l'ànima religiosa d'Israel. Els salms parlen a Déu o parlen de Déu. Són eminentment teològics i teocèntrics. En relació sempre amb Déu, parlen també de l'home i de tota la seva complexitat humana.

Com a espill de l'ànima d'Israel, els salms reflecteixen la fe i l'esperança de tot l'Antic Testament en ruta vers la madura comprensió de la veritat revelada. Contenen l'ensenyament bíblic transformat en pregària. En retenen les imperfeccions, però també el seu valor religiós únic. Manifesten l'expressió viva, sovint punyent, de les conviccions, de la sofrença i de la joia del poble escollit que avança ansiós vers la perfecta comunió amb Déu. Les ombres d'alguns sentiments, superats per la llei de l'Evangeli, no fan, en definitiva, sinó fer resplendir la sublimitat de la Nova Aliança, on l'Absolut és vivificat per l'Amor, i l'Amor és magnificat per l'Absolut. En llavis dels

cristians, els fills del nou Israel, l'Església, els salms poden conservar tota la vigència com a múltiple expressió de l'actitud de l'home davant de Déu. La perenne lliçó de fe, d'esperança i d'entusiasme que ofereixen s'ha vist confirmada per l'amor de Jesucrist.

814

1 1-6. Salm didàctic que ve a ser com el prefaci a tot el Salteri i en resumeix la doctrina moral, així com el Ps 2 n'esbossarà les idees messiàniques. Devia utilitzar-se, no pas com a pregària, sinó per a l'ensenyament del poble, potser en ocasió d'alguna peregrinació o assemblea al temple.

815

5. El text deu fer al·lusió al judici que ha d'inaugurar el Regne de Déu; *l'assemblea dels justos* pot referir-se a la dels temps messiànics, on els homes serviran Jahvè fidelment i seran omplerts de les seves benediccions.

816

2 1-12. Salm reial paral·lel i complementari del 110. Com els altres salms reials 72 i 110, es presenta com un oracle a favor d'un rei d'Israel, aquesta vegada en ocasió d'una entronització enmig de circumstàncies difícils. La revolta dels pobles i dels reis de la terra contra Déu i el seu ungit resultarà sempre una empresa abocada al fracàs. Aquests tres salms (com el 45) descriuen un rei d'Israel, valent-se, però, de conceptes i d'imatges la plena realitat dels quals només pot aplicar-se al Messies. La tradició jueva i la cristiana han remarcat sempre el caràcter messiànic del salm, considerant el Messies tant en el seu regne actual, com en la seva aparició en els darrers temps. ↑Ac 4:25-26.

817

2. ↑Ap 19:19. El Messies, o *Ungit*, és el rei. El nom fa referència a la unció que rebien els reis i els sacerdots. Aquest títol esdevingué per excel·lència el del rei del futur, del qual David era el tipus. El NT dóna a Jesús el mateix títol, en grec *Crist* (Mt 1:1).

818

7. ↑Ac 13:33; He 5:5. En consagrar el Messies rei d'Israel, Déu el declara *fill seu*, segons una fórmula familiar a l'antic Orient, que reprèn la promesa messiànica de 2S 7. El NT entén el v 7 en el sentit més ple quan l'aplica a Jesús.

819

3 1-9. Salm de súplica individual motivat per les circumstàncies adverses. El devien adaptar com a pregària del matí per la seva al·lusió al desvetllar-se, i pel seu to de confiança.

820

3. Aquesta expressió, que en endavant abreugem amb la forma *C.I.*, fa referència, potser, en l'original, a una indicació musical.

821

4 1-9. Salm d'acció de gràcies i d'exhortació a confiar en Déu.

822

5 1-13. Salm de súplica individual, segurament d'un sacerdot que intervé en el culte del temple i que els seus rivals volien destituir.

823

1. Indicació musical que no es troba en cap més salm.

824

10. ↑Rm 3:13.

825

11. Imprecacions semblants contra els enemics de Déu o dels justos sovintegen en els salms. En la concepció merament temporal de la retribució que tenia l'AT, i d'acord amb la llei del talió, aquests clams imprecatoris expressaven un anhel de justícia immediata i palpable; més, quan els mateixos enemics dels justos eren considerats també com enemics de Déu. Amb l'alliçonament realista de l'experiència i el progrés de la revelació, aquest anhel s'anà afinant. El llibre de Job l'aclareix, esbossant ja el misteri de la justícia transcendent de Déu. Finalment el NT ensenya a superar-lo en l'amor als enemics, precepte, d'altra banda, ja preparat a l'AT. Purificats de tot ressentiment personal, a la llum de la caritat evangèlica, aquests salms poden adquirir un nou valor, tant per a l'Església com per al cristià, com a expressió d'un mateix anhel de justícia enfront del poder del mal que tan diversament persisteix al món.

826

6 1-11. Salm de súplica individual.

827

1. Indicació musical.

828

7 1-18. Salm de súplica individual. El motiu del plany del salmista és una falsa acusació. Segons alguns, el salm inclou un tros d'un altre salm (v 7-12), on es demana la intervenció del jutge diví. Algunes fórmules estilitzades d'adjuració fan pensar en un salm ritual d'apel·lació al judici de Déu que tenia lloc al temple.

829

10. ↑Ap 2:23.

830

18. *Altíssim* és un antic nom cananeu de la divinitat, aplicat a Jahvè i usat particularment en poesia.

831

8 1-10. Salm de lloança, típicament començat per l'exclamació *Jahvè, sobirà nostre*. El motiu de la lloança és la creació i la grandesa de l'home, criatura màxima de Déu. Jahvè és digne de lloança no sols a Israel, sinó per tota la terra. La plena significació de la creació no fou revelada fins al NT, on troba el seu ple acompliment en el Crist i pel Crist, vers el qual tendeix tota ella com a cim. L'aplicació que fa el NT dels v 5-7 a la persona del Crist, fa considerar aquest salm com a messiànic, per bé que indirectament.

832

1. Mot hebreu que indica probablement una melodia pròpia de la població filistea de Gat. Es troba en salms de to joiós.

833

2. Amb el *nom* de Jahvè designaven els hebreus la seva persona i la glòria de les seves obres.

834

3. ↑Mt 21:16.

835

5-7. ↑He 2:6-8.

836

6. Lit: *déus*. Es refereix als éssers celestials, anomenats àngels per la tradició, que formen la cort de Jahvè.

837

7. ↑1C 15:27; Ef 1:22.

838

9-10 El present salm doble és un salm acròstic o alfabètic, on cada estrofa comença amb una lletra de l'alfabet hebreu. Aquest fet, unit a l'absència de títol del Ps 10, al testimoniatge de moltes versions i manuscrits hebreus i a la semblança de llenguatge, demostra que el present doble salm constituïa originàriament una sola peça literària. L'aparent diversitat d'argument i l'alfabetisme defectuós a partir de la lletra *Làmed* degué donar peu a la divisió del salen original en dos, d'on deriva, a partir d'aquí, la divergència d'una unitat entre el text hebreu i la Vulgata en la numeració de la major part del Salteri. Les dues numeracions es retroben al Ps 148. El salmista descriu en un himne d'acció de gràcies (Ps 9) i implora en una pregària (Ps 10) l'adveniment del judici de Déu contra els malvats, a favor dels desvalguts. Aquests desvalguts o *pobres de Jahvè* representen un moviment de pietat que després de l'exili del poble jueu prengué molta importància en la vida religiosa d'Israel. Els Ps 9-10, 34 i 37 són unes de les expressions més pures d'aquesta espiritualitat, nascuda dels profetes i destinada a un major desenrotllament en el cristianisme.

839

9 1. Indicació musical de sentit insegur.

840

12. Sió, lloc del temple, residència especial de Jahvè.

841

10 2-11. El salmista descriu la prosperitat de què frueixen els malvats en aquest món, no com un enigma que el torba, sinó com una seguretat que encoratja l'home violenta perseguir els desvalguts.

842

4. Aquest prescindir de Déu en boca d'un israelita suposa no reconèixer la intervenció de la providència divina en el govern moral dels homes, donat que la justícia de Déu no sempre es fa sentir d'una manera immediata i constant. Els malvats poden així lliurar-se al desenfrenament dels costums. Però el càstig de Déu arribarà a la seva hora (Jr 5:12s).

843

7. ↑Rm 3:14.

844

11 1-7. Salm de confiança i de súplica d'un perseguit que cerca refugi en Jahvè.

845

3. Sembla referir-se a la pertorbació dels fonaments de justícia i convivència entre el homes, que ocasionen els malvats, i de la qual són responsables els caps del poble.

846

7. L'expressió *veure Déu cara a cara o veure la faç de Déu* sovinteja en els salms, com en altres indrets de la Bíblia, en el sentit de viure a la seva presència com un servent fidel, de visitar el temple o de cercar de conèixer-lo millor per complir la seva voluntat, o bé en el sentit de fruir de la seva protecció i els seus beneficis.

847

12 1-9. Salm de súplica col·lectiva davant la corrupció social, en el qual respon Jahvè, en forma d'un oracle profètic, amb una promesa de socors a favor dels pobres oprimits.

848

13 1-6. Salm de súplica individual. La insistent interrogació dels v 2-3 manifesta al viu la impaciència per una justa retribució en aquest món. No il·lustrat encara pel progrés de la revelació sobre la retribució futura i la solució transcendent del problema del mal, el salmista sofreix la desolació que han experimentat i experimenten tants de justos enfront d'un aparent abandó de Déu, de la qual no es volgué eximir el mateix Jesucrist (Mt 27:46). Amb tot, la confiança del salmista no defalleix. El punt àlgid del salm està en el sofriment físic del salmista en tant que li suposa una inseguretat en la seva confiança en Jahvè.

849

[14] 1-7. Salm didàctic sobre els impius. Té una altra recensió en el Ps 53, del qual es diferencia gairebé únicament per l'ús del nom propi de *Jahvè*, mentre que aquell usa el d'*Elohim*, nom genèric de Déu, indicis de la doble tradició *jahvista* i *elohista* que ens ha transmès les dues recensions del salm. El salmista es fa ressò dels oracles dels profetes contra els desordres dels poderosos d'Israel, i anuncia la protecció que Déu dispensa als desvalguts.

850

2. ↑Rm 3:11-12.

851

15 1-5. Salm didàctic, que es cantava probablement a les peregrinacions, en el qual s'exposen en forma de diàleg entre els pelegrins i els sacerdots les condicions requerides per a ser digne d'entrar al santuari. Donar culte a Jahvè exigeix no tant el compliment d'un ritual extern com una rectitud interior. Aquestes condicions es presenten com en un petit codi moral o decàleg: la primera condició (v 2a) es refereix a la pràctica de la *justícia* o observança de tota la llei divina; les nou restants (v 2b-5) tracten dels deures envers el proïsme.

852

16 1-11. Salm de confiança d'un piadós israelita, probablement de la classe sacerdotal, que deixa entreveure, pel seu estil i contingut, una notable dependència de Jeremies, Ezequiel i Osees. El salmista s'entusiasma de veure's protegit per Jahvè, que amb la seva força el preserva de caure al país dels morts. Feble transparència de l'esperança en una vida futura que donarà als homes la resurrecció del Crist. Per l'aplicació directa que el NT fa dels v 8-11 a la persona de Jesucrist, el salm ha estat considerat tradicionalment com messiànic.

853

1. Mot de significació incerta, que reapareix en els títols dels Ps 56-60. Significa probablement un gènere de càntic determinat.

854

5-6. Aquests v fan al·lusió a la repartició del territori de Canaan entre les tribus d'Israel i a la porció assegurada als levites. La tribu de Leví, consagrada al culte, no obtingué cap territori especial en heretatge. Jahvè mateix fou el seu heretatge i el qui vetllà per ella.

855

8-11. ↑Ac 2:25-28.

856

10. ↑Ac 2:31. Aquest v revela l'esperança en la força de Jahvè que preserva de la mort i que suposa la unió d'amistat amb Déu. És un preludi de la fe en la resurrecció.

857

17 1-15. Salm de súplica d'un home perseguit i acusat injustament, emparentat amb l'anterior per l'al·lusió del v 15 al tema de la retribució.

858

18 1-51. Salm d'acció de gràcies individual, amb un càntic de victòria en llavis d'un rei de Judà. El mateix salm es troba a 2S 22, amb lleugeres variants. L'atribució a David sembla difícil de sostenir pel que fa a la redacció actual. Però hi ha un fons que pot ser molt arcaic.

859

5. Les aigües simbolitzen els perills mortals. *Belial* significa *cosa inútil* o *perversa*, d'on prengué el sentit de *brètol, malvat*; finalment adquirí el valor de nom propi, en relació amb el poder del mal i en paral·lelisme amb el país dels morts. D'aquí l'ús de Belial per a designar Satanàs.

860

6. ↑Ac 2:24. Aquest v, com l'anterior, a part el seu vigor metafòric, revela l'aspecte dinàmic d'agressivitat que la mentalitat hebrea atribuïa a la mort i al reialme dels morts.

Aquest —i semblantment es pot dir de les potències obscures que no paren d'amenaçar la creació de Déu— era anomenat l'*Abaddon*, és a dir, el *lloc de perdició* (cf Jb 25:6*).

861

8-12. Intervenció divina, que l'autor descriu amb les imatges tradicionals de la tempesta i el terratrèmol.

862

11. Els *querubins* corresponen als *caribu* de la iconografia assirobabilònica, genis protectors, representats en forma mig humana i mig animal, que vetllaven a les portes dels temples i palaus. A causa de la seva col·locació damunt l'arca de l'aliança, sorgí l'expressió habitual: *Jahvè que seu sobre els querubins*. Al temple cobrien l'arca amb les ales. Inspiraren també la visió del carro de Déu a Ez 1:5-25. Després de la destrucció del temple simbolitzaren éssers celestials (cf Ex 25:19*).

863

15. Són els llamps.

864

25-28. La retribució divina s'expressa aquí en termes de la llei del talió.

865

50. En aquest v, com en altres salms d'acció de gràcies, apareix una intenció universalista i escatològica. Sant Pau cita aquest v parlant de la vocació dels pagans (Rm 15:9).

866

19 1-15. Salm de lloança a Déu, que es revela poderós en la creació, i és al mateix temps autor de la Llei, que regula la vida moral de l'home. Les dues parts del salm, diferents pel ritme, posen en paral·lel els dominis de la natura i de la vida moral, juxtaposició corrent a la segona part d'Isaïes i als escrits sapiencials. Aquests darrers

ensenyen que la Saviesa divina vol posar en la vida de l'home l'ordre i la bellesa que ha fet regnar en l'univers. El sol, llum física cantada a la primera part, era, a l'antic Orient, el símbol de la llei, de la justícia, llum moral que escalfa i *reconforta d'ànima*.

867

2. *La glòria de Déu*, freqüent en molts salms, expressa la transcendència de la majestat divina, que es dóna a conèixer pel seu poder miraculós, per la seva presència al temple, i per altres manifestacions sobrenaturals.

868

5. ↑Rm 10:18.

869

8-10. Com en el salm 119, on l'autor usa a cada verset un sinònim de llei, també aquí apareixen els sinònims *precepte*, *manament*, *veneració* o *temor* de *Jahvè*, *determinis*. La *veneració de Jahvè* (v 10) té aquí el sentit d'observança de tota la llei moral i religiosa. En aquests versets la llei es mostra com un signe de la presència divina. Per ella el fidel entra en contacte més directe amb Déu.

870

15. El mot —en hebreu *goel*— que designava el venjador de sang i el redemptor és sovint, sobretot en Isaïes, aplicat a Jahvè, que venja, salva i deslliura de la mort els seus fidels i el seu poble.

871

20 1-10. Salm que conté una pregària i un oracle a favor d'un rei d'Israel, abans d'una guerra, seguits d'unes antífones corals. Pel seu contingut i la seva estructura sembla constituir una sola peça amb el salm 21.

872

21 1-14. Com el salm anterior, consta de dues parts: una acció de gràcies i un oracle a favor d'un rei d'Israel, seguits d'unes antífones corals. Es tracta, probablement, d'una peça litúrgica corresponent a una acció cultual en pro del rei.

873

7. És a dir, la seva glòria i felicitat esdevé proverbial, terme de comparació per a tota mena de benediccions.

874

10. O sia, quan aparegui per judicar. Els v 9-13 sembla que es refereixin al rei. Però l'expressió el *dia que et presentaràs davant del poble* —lit: *el dia de la teva faç*— i la menció del foc són pròpies de l'estil escatològic. En el text aquest fragment es refereix potser a Jahvè.

875

22 1-32. Salm de súplica d'un just sofrent i ple d'angoixa per una persecució injusta, el qual s'acaba amb una acció de gràcies per l'alliberament esperat. Els v 28-32 revelen una intenció universalista i parlen de l'adveniment del Regne de Déu a tot el món. El llenguatge aramaïtzant del salm revela una època de composició no anterior a Jeremies. D'aquí també que el salm aparegui tan pròxim al poema del «Servent de Jahvè» d'Is 52:13 a 53:12, influenciat per Jeremies. El fet que aquest salm sigui un dels més citats al NT, sobretot a les narracions evangèliques de la passió, i que el mateix Jesús n'hagi pronunciat les primeres paraules a la creu (Mt 27:46), fa considerar-lo messiànic en el seu sentit ple.

876

1. Probablement són les primeres paraules d'un cant popular, a la tonada del qual havia d'adaptar-se la del salm.

877

8. ↑Mt 27:39 p; Lc 23:35.

878

9. ↑Mt 27:43 p

879

11. Al·lusió al costum de dipositar el nadó damunt la falda del pare, perquè aquest el reconegués com a fill seu.

880

13. La regió de Basan s'estenia al NE. del Jordà, des de les muntanyes de l'Hermon, al N., fins al país de Galaad, al S. Era molt fèrtil en pasturatges, que alimentaven el bestiar banyut més vigorós.

881

19. ↑Mt 27:35p; Jo 19:24.

882

23. ↑He 2:12.

883

23 1-6. Salm de confiança que, sota les imatges del bon pastor i de l'amfitrió esplèndid, canta la sol·licitud de Jahvè pel seu fidel, que espera retornar a la casa de Jahvè. El tema de Jahvè-pastor és tradicional i es troba en tota la literatura de l'AT, fins arribar el seu ple desplegament al NT, on s'aplica a Jesucrist.

884

1-2. ↑Ap 7:17.

885

24 1-10. Salm mixt, compost de dues parts diferents per l'estil, el contingut i la data de composició, agrupades segurament per a les funcions del temple. La primera part (v 1-6) és un cant de peregrinació, de contingut didàctic, sobre les condicions per a ser digne d'entrar al santuari. Els dos primers v són possiblement la conclusió d'un himne al Creador que els pelegrins cantaven abans d'arribar al temple. La segona part és un cant de processó, compost probablement en ocasió de la translació de l'arca de l'aliança a Jerusalem, en temps de David.

886

1. ↑1C 10:26.

887

2. Segons la cosmologia del temps, la terra reposava damunt les aigües salades i les dolces, fixada per columnes, les muntanyes.

888

3. La *muntanya de Jahvè* és Sió, on David traslladà l'arca i on després edificaren el temple.

889

7. Les portes del temple, imatge del temple del cel, per on ha d'entrar Jahvè com a triomfador.

890

25 1-22. Salm de súplica d'un fidel perseguit que, abandonat i aclaparat pels seus pecats, demana el perdó i l'ajut de Déu. El fragment del mig (v 8-15), de contingut moral, i la composició alfabètica de tota la peça, corrent a les escoles d'escribes, confereixen al salm també un caràcter didàctic i sapiencial.

891

26 1-12. Salm de súplica individual. El salmista, probablement un levita, declara que és innocent i que no mereix una mort prematura. Apel·la al judici de Jahvè, i entorn de l'altar —com un ritu— declara la seva innocència, esperant que la bondat de Jahvè el deslliuri. Amb Job i d'altres salmistes, passa per la prova espiritual que provoquen el sofriment i la mort prematura dels justos, en un temps que desconeixia la retribució futura. El salm revela un estil propi de l'època postexílica.

892

4. Que practiquen la fetilleria, la màgia i d'altres accions prohibides.

893

27 1-14. Salm mixt, compost de dues parts que responen a dos estats d'esperit diferents en el seu autor: de confiança i d'angoixa suplicant. Lluny del santuari, expressa la seva confiança en Jahvè i el desig d'estar al seu temple. Després segueix un plany i una súplica davant Déu, i la resposta encoratjadora. Tant pel tema com pel llenguatge, és molt semblant al salm 23.

894

6. Sacrificis d'acció de gràcies, que solien acompanyar-se d'aclamacions de joia, oracions, tocs de trompetes (cf 33:3*).

895

28 1-9. Salm de súplica individual, que termina amb una acció de gràcies i una pregària d'abast nacional.

896

2. L'actitud d'alçar o estendre les mans en la pregària era corrent en els pobles antics. Els israelites solien pregar girats en direcció al temple, residència de la santedat de Jahvè, tant si es trobaven a l'atri del temple, com més o menys allunyats d'ell.

897

8. El mot *ungit*, que sol designar en general el rei o el sacerdot, aquí, per raó del paral·lelisme, es refereix probablement al poble d'Israel.

898

29 1-11. Salm de lloança a la potència i la majestat del Creador, compost com una lletania al Senyor de la tempesta, el qual es manifesta a través de les forces de la natura, que aterreixen i destrossen les criatures més orgulloses. Aquestes simbolitzen els enemics d'Israel (el Líban i el Sirion eren muntanyes divinitzades pels pobles pagans de Canaan), que Jahvè destrueix per donar la pau al seu poble. La cursa que segueix la tempestat ve a corroborar aquest símbol: procedent del mar, es dirigeix cap al Líban, al N. de Palestina, i davalla després cap al desert de Cadés, al S. El territori d'Israel se n'escapa. Només les dues latituds dels seus enemics en surten perjudicades. Valent-se, doncs, de la imatge de la tempesta, el salm descriu el judici escatològic on Jahvè es manifesta com el *Déu majestuós*. La insistència en el salm sobre la glòria de Déu és remarcable. En els profetes el tema de la tempesta és associat al del judici.

899

1. Éssers sobrenaturals que formen la cort celestial és a dir, els àngels. L'expressió és també aplicada de vegades a Israel, fill de Déu.

900

6. Nom fenici amb què els sidonis designaven la muntanya de l'Hermon, a l'E. de l'Antilíban.

901

9. El *palau* de Jahvè pot designar el cel, o bé la terra santa, consagrada a Jahvè, o el seu santuari de la terra. El darrer sentit corroboraria la suposició que el salm era una pregària col·lectiva contra la tempesta.

902

10. Les aigües diluvials són potser les aigües situades, segons la cosmogonia bíblica, dalt del firmament.

903

11. La *pau* en l'AT té el valor d'una lliure expansió i suposa el conjunt de béns terrenals que Déu concedeix als seus fidels —la vida, la salut, la seguretat— amb l'absència de tot mal.

904

30 1-13. Salm d'acció de gràcies individual per la guarició d'una malaltia. Segons el títol, fou utilitzat posteriorment per a la dedicació del temple, la qual cosa sembla indicar que el salm s'aplicava a Israel o al temple de Jahvè, primerament feliç i esplendorós, després provat i perseguit, i finalment deslliurat i restablert per la intervenció de Déu.

905

31 1-25. Salm de súplica d'un perseguit i potser també malalt. Consta de tres parts diferents per l'estil i el ritme: una pregària confiada amb invocacions (v 29), una elegia en la desgràcia i l'opressió (v 10-19) i una acció de gràcies per haver experimentat la bondat de Déu (v 20-25).

906

32 1-11. Salm mixt, compost de dues parts d'estil i ritme diferents. La primera (v 1-7) és una acció de gràcies per haver obtingut el perdó del pecat; la segona (v 8-11) és de caràcter didàctic sobre la vida moral, i acaba amb una exclamació de joia.

907

1. Mot hebreu incert. Significa probablement un gènere de càntic determinat. Es retroba als títols d'altres salms.

908

1-2. ↑Rm 4:7-8.

909

3-5. El contingut d'aquests v respon a la mentalitat de l'AT, segons la qual la malaltia i la desgràcia eren un càstig de Déu pel pecat, encara que fos ocult. Reconèixer i confessar aquesta falta mereixia el retorn a la salut i al benestar.

910

33 1-22. Salm de lloança que té per objecte la creació (v 4-9) i la providència (v 10-19) de Déu. Acaba amb una aclamació d'acció de gràcies, plena de confiança (v 20-22), que deixa obert un sentit escatològic a tot el salm. Compta tants v com lletres de l'alfabet hebreu.

911

3. L'*aclamació* era originàriament un crit de guerra o d'oració a Jahvè. Més endavant tingué també un sentit joiós, festiu i litúrgic (cf 27:6*).

912

34 1-23. Salm mixt alfabètic. La primera part (v 1-11) és una acció de gràcies individual, estesa a la comunitat (v 4). Comença amb una introducció en forma d'himne; segueix una exposició de l'alliberament experimentat pel salmista i una meditació sobre la bondat divina. La segona part (v 12-23) té caràcter sapiencial en forma d'instrucció d'un mestre al seu deixeble sobre la retribució temporal. El salm respira l'espiritualitat dels humils o pobres de Jahvè, sorgida a l'època on dominava l'influx dels profetes o escribes.

913

1. El títol fa al·lusió a l'episodi de 1S 21:11-16, amb una certa fluctuació dels noms propis. D'altra banda, no té res a veure el contingut del salm amb l'episodi esmentat al títol.

914

8. No es tracta d'una identificació amb Jahvè, és a dir, de Déu mateix sota la forma visible amb què s'apareixia als homes, com semblen indicar els textos antics, sinó d'un àngel creat, distint de Déu, enviat per executar les seves ordres. Els textos cananeus

descoberts a Ras-Samra han demostrat que l'*àngel de Jahvè* o *de Déu* ja significava en els textos bíblics antics un enviat de Déu (cf Gn 16:7*).

915

9. ↑1Pe 2:3.

916

10. Els membres del poble d'Israel són sants, és a dir, consagrats a Déu per elecció, en virtut de l'aliança, i participants en la seva santedat. La denominació troba el seu sentit ple en l'Israel espiritual, l'Església.

917

13. ↑1Pe 3:10-12. El desig d'una vida llarga i feliç és un dels temes preferits de la literatura sapiencial, justificat per la perspectiva de la retribució que tenia l'AT, limitada als béns temporals.

918

35 1-28. Salm de súplica d'un malalt calumniat i perseguit injustament per uns enemics ingrats, i que espera trobar en Jahvè el testimoni i el jutge just. El poema sembla dependre de Jeremies, d'Isaïes, de les Lamentacions i d'altres salms.

919

2. Respectivament, dues menes d'escuts: l'un que cobria el cos per complert; l'altre més reduït, que en cobria només una part.

920

19. ↑Jo 15:25.

921

36 1-13. Salm mixt, compost de dos fragments diferents pel contingut i per la forma. La primera part (v 2-5), de to didàctic, exposa la força perversa que anima els impius a obrar el mal. La segona part (v 6-13) conté un himne a la bondat activa i generosa de Déu que submergeix el just en les delícies de la seva pròpia vida, i acaba amb una pregària del mateix salmista a favor dels justos i contra els malvats.

922

2. ↑Rm 3:18. El pecat és representat com una força imperiosa que mou el dolent a obrar el mal, d'una manera anàloga a com un oracle diví mou els profetes a obrar el bé.

923

10. Expressió proverbial per a indicar tot allò que concedeix una vida llarga i feliç. *La llum de Jahvè* o *de la seva mirada* és símbol de la seva benvolença i protecció, que dóna vida i felicitat.

924

11. *Conèixer Jahvè* és una expressió profètica molt rica de sentit en el llenguatge semític, que intenta evocar les relacions íntimes i fecundes —*conèixer*, en hebreu, expressa també les relacions conjugals— que han d'unir els homes amb el seu Déu. Per Jeremies el *coneixement de Déu* ve a sintetitzar tota la religió, que no és altra cosa que l'amor a Déu expressat en una vida bona.

925

37 1-40. Salm didàctic i alfabètic sobre el problema de la retribució. El salm, potser el més antic que tracta d'aquest tema, no hi pot donar la solució definitiva. Es limita a enunciar-ne la llei clàssica: el just troba la felicitat; el malvat, la desgràcia. Si sovint s'inverteix els termes, això no ha de causar enveja ni torbació al just: la felicitat del dolent és enganyosa i efímera; les proves que sofreix el just són passatgeres. El salmista intenta demostrar-ho valent-se dels ensenyaments tradicionals en la literatura sapiencial i profètica. però, sobretot, el salmista es presenta com a testimoni de la intervenció de Déu en la vida dels homes (v 36s). Més que una seguretat en la retribució immediata ensenya la confiança en Jahvè, el qual mantindrà a la terra promesa el llinatge dels justos, i n'extirparà els malvats. El salm és un dels exponents típics de l'espiritualitat dels pobres de Jahvè.

926

3. Es a dir, la Terra Promesa. L'expressió *posseir* la terra, amb el context del v 11, és usada per Jesús (Mt 5:4), que dóna a *terra* el sentit de Regne de Déu.

927

38 1-23. Salm de súplica d'un malalt, que, segons la mentalitat del temps reconeix la seva malaltia com un càstig pels seus pecats i veu augmentats els seus sofriments per l'abandó dels amics i familiars i per la persecució dels enemics. Els seus planys s'expressen en termes corrents en els salms, i troben el seu ple desenvolupament en els planys del Servent de Jahvè d'Is 53.

928

1. Indicació ritual que fa al·lusió al *memorial* litúrgic esmentat a Lv 2:2,9,16; 5:12; 6:8; 24:7s; Nm 5:26.

929

12. ↑Lc 23:49.

930

39 1-14. Salm de súplica d'un malalt, angoixat pel problema de la caducitat de la vida i pel temor d'una mort prematura, sobretot davant la prosperitat escandalosa de molts malvats. El salmista accepta els seus sofriments com a càstig pels seus pecats; calla davant l'adversitat per no rebel·lar-se contra els designis de Déu, i acaba invocant la clemència divina. Els v 6, 7, 12 prenen un to sapiencial i didàctic sobre la condició humana.

931

1. Un dels tres levites encarregats per David d'organitzar i dirigir la música sagrada (1P 16:41-42).

932

40 1-18. Salm mixt, que agrupa dues peces distintes: la primera (v 2-12) és una acció de gràcies per un alliberament, alliberament que la segona (v 14-18) encara suplica. Totes dues parts parlen en primera persona del singular i revelen unes mateixes qualitats d'ànima i una mateixa pietat profunda, coincidències que poden haver-ne facilitat la fusió en un sol poema.

933

7. Enumeració de tots els sacrificis possibles, als quals prefereix Déu les bones disposicions interiors de l'home, que duen al compliment amorós de la voluntat divina. Aquesta religió eminentment espiritual, l'única que dóna sentit a tot culte exterior, és un tema predilecte dels profetes i de la literatura sapiencial. L'expressió *m'heu parlat a cau d'orella* vol dir que Jahvè ha fet comprendre al salmista el que desitja, i en el llibre de la Llei troba la resposta al problema de l'eficàcia dels sacrificis. En lloc de la frase *m'heu parlat a cau d'orella*, la versió grega presenta una variant d'origen incert: *m'heu format un cos*; d'altra banda, la mateixa versió grega tradueix els dos v següents seguint la puntuació de l'hebreu; aquestes dues modalitats de lectura —les frases *m'heu format un cos* i *com està escrit de mi*— han permès a He 10:5-9 d'interpretar en un sentit messiànic els v 7-9 del salm i de posar-los en llavis del Crist, al moment de l'encarnació, quan venia al món a abolir els antics sacrificis amb la pròpia oblació.

934

8. És a dir, en el llibre de la Llei, copiada en rotlles de pergamí.

935

8-9. Confessant que la llei de Déu és al fons de les seves entranyes, això és, del seu cor, el salmista fa professió d'un profund esperit religiós que el duu a considerar la llei de Déu, no pas com una imposició merament exterior, sinó com una força interior que regula tota la seva vida.

936

41 1-14. Salm de súplica d'un malalt, que, en forma didàctica, proclama la felicitat dels qui tenen comprensió pel pobre i pel desvalgut, i, per contrast, expressa el seu plany per aquells qui li han desitjat el mal i la mort en la seva malaltia. El salmista ha hagut de suportar l'ultratge dels enemics i fins la traïció d'un amic íntim. Els darrers v 11-13 manifesten la confiança que sempre ha tingut en Jahvè, que l'ha afavorit i que confondrà els seus enemics. Jo 13:18 posa el v 10 en llavis de Jesús, cosa que permet de tenir el salm per messiànic, almenys en sentit espiritual.

937

10. L'aplicació que Jo 13:18 fa d'aquestes paraules a la persona de Judes, suposa, a través de la versió grega, l'actual text hebreu. Alguns autors relacionen aquest v del salm amb Ahitòfel, el conseller traïdor de David, que es va penjar en veure's desatès (2S 15:22; 17:23). El paral·lelisme de les situacions dels personatges justificaria millor l'aplicació del v a Judes que fa l'Evangeli de sant Joan.

938

14. Doxologia que clou el primer llibre del Salteri, afegida pel seu compilador posteriorment a la composició del salm.

939

42-43 Els dos salms, atenent al contingut, estil, ritme, a la presència d'un mateix refrany que es repeteix i a l'absència de títol al 43, constituïen originàriament una sola peça. Contenen la lamentació d'un levita exiliat a la regió de l'Alt Jordà (42:7). De l'íntim de la seva ànima canta el seu enyorament de la casa de Déu, on hi ha la presència divina i el poble troba la vida i la salvació. Un ambient hostil li fa més difícil l'exili, però s'anima a si mateix amb l'esperança de retornar a la muntanya i al temple. Els salms 42-83 formen part de la col·lecció *elohista*, perquè generalment hi apareix el nom comú de Déu (*Elohim*), en lloc del propi *Jahvè*.

940

1. Descendents del levita Coré, que es revoltà al desert contra Moisès (Nm 16:1s). Formaven un clan levític, encarregat de la guarda del santuari i algunes vegades també del cant sagrat.

941

3. *Veure Déu cara a cara* vol dir aquí simplement visitar el temple. Aquest és per als israelites com un «sagrament» de la presència de Déu, la qual, per altra banda, no coneix límits. D'aquí l'anhel de peregrinar al temple per fruir de la intimitat divina.

942

7. L'*Hermon*, massís a l'E. de l'Antilíban. *Missar* és una muntanyeta d'uns 814 ms. d'altitud.

943

44 1-27. Salm de súplica col·lectiva. El salmista, com un ressò del Servent de Jahvè del llibre d'Isaïes, expressa els sentiments de la Resta del poble, després de la ruïna de Jerusalem, del 587, la més gran catàstrofe d'Israel. El poema podia haver estat compost a l'època que s'estén d'Esdres a Alexandre, o bé durant l'exili i reprès posteriorment. El salm comença amb un himne sobre els triomfs de la història d'Israel; segueix una complanta que lamenta les humiliacions actuals; després d'una protesta d'innocència enmig d'unes penalitats i persecucions, que podrien referir-se a les de l'època dels Macabeus, el salm acaba amb una súplica de socors a Jahvè, que recorda Is 63:7-19.

944

1. Cf 32:1*.

945

10. Quan Israel entrava en combat, Jahvè anava al davant de l'exèrcit sota el símbol de l'arca de l'aliança.

946

18. Manifestació del torbament davant l'actuació de Jahvè, el qual, malgrat les seves promeses de correspondència a la fidelitat del seu poble, el castiga com si hagués estat infidel. Aquesta protesta d'innocència és com una reacció contra la mentalitat tradicional que considerava tota desgràcia com una conseqüència necessària del pecat. No es tracta pas d'una autodefensa farisaica, sinó de l'esforç de la comunitat d'Israel a observar la Llei. Pot referir-se a les dificultats que el poble hagué de suportar per ser fidel al seu Déu a l'època dels Macabeus.

947

20. Pot referir-se al país devastat de què parlen els profetes o simplement al desert on es refugiaven els israelites a l'època de la revolta dels Macabeus.

948

45 1-18. Salm reial. Es un epitalami que canta les noces d'un rei d'Israel —potser pensant en Salomó, Jeroboam II o Acab— amb una princesa fenícia de Tir. D'acord amb la representació que tenia el rei entre el poble hebreu, i la importància de la dinastia de David, el salmista fa l'elogi del monarca ideal aplicant-li atributs propis de Jahvè i del Messies, el descendent esperat. Dóna alguns consells a la reina segons un estil sapiencial. Pel seu elevat contingut, la tradició jueva i cristiana ha considerat sempre aquest salm com messiànic, i l'ha pres també com una al·legoria de les noces del Messies amb Israel i amb l'Església.

949

1. Probablement, títol o primeres paraules d'una cançó coneguda, a la melodia de la qual s'havia d'acomodar el present salm.

950

7. ↑He 1:8. La invocació o *déu*, es justifica pel costum no rar a la Bíblia d'atribuir l'apel·latiu *déu* als àngels, als cabdills i jutges, a Moisès, a l'espectre de Samuel, a la casa de David, al Messies. Tenint en compte el sentit messiànic del salm, queda més justificat aquest apel·latiu. La perennitat del tron reial fou promesa a la dinastia de David per la profecia de Natan.

951

8. Al·lusió a la unció reial rebuda en la coronació, o a la unció festiva de les noces.

952

10. A la costa meridional de l'Aràbia. El seu or era considerat el més preciós.

953

46 1-12. Salm d'acció de gràcies col·lectiva en record, potser, de l'alliberament de Jerusalem després del setge de Senaquerib, al 701, durant el regnat d'Ezequies (2R 18:19; Is 36-37). El poema és un càntic a la glòria de Sió i de Jerusalem, que se sent en seguretat per la presència de Déu. Aquests càntics de Sió poden relacionar-se amb els salms reials messiànics. Encara que el Messies no hi sigui anomenat ni descrit com en

aquells, amb tot, les perspectives que presenten ens transporten en un futur escatològic. Com alguns salms del regne de Jahvè, recorden els darrers capítols d'Isaïes, en tant que son testimoniatge de l'esperança d'Israel.

954

1. Indicació musical.

955

3. Aquest v i el següent fan referència a les forces caòtiques de la natura, en tant que són una adversitat i que representen els enemics del poble.

956

5. La ciutat de Déu és Jerusalem. El riu i els seus canals, més que referir-se directament als canals construïts per Ezequies, simbolitzen l'abundància i la fertilitat, característiques del paradís on Déu habita.

957

6. Al matí tingué lloc la retirada de Senaquerib (2R 19:35). Les paraules d'Is 17:14 podrien també referir-s'hi.

958

47 1-10. Himne a la reialesa de Jahvè, que evoca potser una processó amb l'arca de l'aliança a la muntanya de Sió. Els v 8s presenten la idea del regnat universal de Jahvè sobre els pobles, idea que es retroba en els altres salms de la reialesa de Jahvè i que després prengué un sentit escatològic. Aquests salms, relacionats probablement amb un ambient processional, es caracteritzen per l'aclamació anomenada crit reial: *Jahvè es rei!* Sovint tenen una semblança estreta amb la segona part d'Isaïes.

959

48 1-15. Salm d'acció de gràcies col·lectiva. Es un càntic de Sió, executat segurament en algun pelegrinatge, que venera Jahvè com a rei poderós i enalteix la ciutat que ell s'ha escollit.

960

3. ↑Mt 5:35.

961

7. Imatge típica a la Bíblia per a expressar la instantaneïtat i violència d'una desgràcia, d'un càstig.

962

8. Les *ventades de llevant*, particularment violentes i temudes per la marina. Les *naus de Tarsís* eren les de gran calat d'aquell temps, al servei de les fundicions de metalls, i capaces d'arribar fins a Tarsís —probablement Tartessos, colònia fenícia proveïdora de metalls, al sud d'Espanya, prop de Cadis—, que es considerava aleshores com l'extrem del món.

963

49 1-21. Salm didàctic sobre el problema de la retribució. La reflexió del salmista, que revela l'influx de la literatura sapiencial i de la mentalitat dels «pobres de Jahvè», no ateny una solució definida: la felicitat del malvat només pot ser passatgera i enganyosa. Amb tot, deixa entreveure un progrés en el tractament del tema: les riqueses, malgrat el seu poder aparent, no poden aconseguir la prolongació de la vida, favor reservat al just, ni proporcionar una millor sort quan es deixa aquest món. Per tant, la solució de l'enigma proposat pel salmista seria que la salvació de l'home no depèn de les riqueses, sinó de la seva intimitat amb Déu, l'únic que pot deslliurar del poder de la mort.

964

4. Introducció característica d'estil sapiencial. Les sentències de la saviesa valien com inspirades per Déu.

965

16. El reialme dels morts és personificat amb un caràcter agressiu (cf 18:6*). Tot i la semblança de l'expressió *em prendrà* amb Gn 5:24 —on es parla de la sort d'Henoc— i amb 2R 2:9s —on es presenta el cas d'Elies—, el salmista no pretén escapar-se de la mort, destí comú als homes, sinó que, confiant en la fidelitat de l'amistat de Déu, que no pot extingir-se després d'aquesta vida, afirma la seva esperança de veure's arrencat del poder del reialme dels morts. El progrés de la revelació anirà ensenyant com Déu realitzarà aquesta esperança d'immortalitat (cf 73:24*).

966

50 1-23. Oracle que presenta una solemne requisitòria de Déu al seu poble per amonestar-lo sobre l'autèntica pietat. El salmista, que introdueix el Jutge diví amb una clàssica teofania, proclama en el mateix estil dels profetes la inutilitat dels sacrificis purament formalistes, si no són animats d'un sincer esperit religiós i no van acompanyats de l'observança de la llei moral, en particular dels deures envers el proïsme. El salm possiblement va néixer en un ambient cultual, més o menys vinculat amb la festa de la renovació de l'aliança, quan el poble es presentava davant de Jahvè per aprendre la seva llei.

967

1. El nom d'*Asaf* indica probablement, no un individu, sinó el clan d'asafites que Esd 2:41; 3:10 ens presenta compost de levites cantors i cimbalistes al servei del temple.

968

3. Per donar tot el valor diví al contingut del salm, la teofania, amb els seus elements tradicionals d'una tempesta, precedeix l'oracle profètic.

969

5. Al·lusió a l'aliança establerta per mitjà de Moisès o millor a una festa de renovació de l'aliança.

970

8-14. Déu no condemna els sacrificis com a forma exterior de culte, sinó la idea que es puguin fer els homes de la seva eficàcia automàtica, merament externa,

prescindint de les pròpies disposicions morals, que han de moure'ls a oferir-los. El tema és típic de la literatura profètica i sapiencial.

971

14. ↑He 13:15.

972

51 1-21. Salm de súplica individual d'un pecador conscient de la seva misèria íntima, que demana a Déu el perdó i el renovellament interior, per tal que, després d'haver retrobat la joia perduda, pugui donar-se, també ell, a la conversió dels pecadors. La seva profunditat religiosa, que en fa unes de les peces més sublims del Salteri, revela una notable dependència de la literatura profètica. Semblantment, el desig del salmista de veure la restauració del culte del temple i la reconstrucció de les muralles de Jerusalem, situen la data del poema a l'època de l'exili.

973

2. Al·lusió a l'episodi de la vida de David que figura a 2S 12:1-15.

974

5-7. La clarividència que revela en aquests v el salmista en la confessió del seu pecat —que en darrer terme és sempre contra Déu—, i en el descobriment d'una tendència congènita de l'home vers el mal, acusa un afinament de la consciència que suposa la predicació dels grans profetes. El salmista fa present a Déu la història dels seus avantpassats, que han preparat una situació de pecat als descendents, per impetrar la seva comprensió i misericòrdia. La tradició catòlica ha vist insinuada en el v 7 la doctrina sobre el pecat original, que més tard explicarà sant Pau (Rm 5:12-21).

975

6. ↑Rm 3:4.

976

9. Planta aromàtica emprada per a aspergir en diversos ritus de purificació, particularment dels leprosos.

977

10. Imatge per a expressar la intensitat del sofriment íntim del salmista.

978

13. Força divina que guia la vida moral de l'home.

979

16. Pot significar la mort com a càstig del pecat. Alguns interpreten la paraula en el sentit de *pena de la sang* vessada, com una al·lusió a l'assassinat d'Uries que féu dur a terme David (2S 11:15; 12:9).

980

52 1-11. Salm didàctic sobre la vida moral, que conté un fons i un estil profètics: l'afirmació del judici de Déu. Obra probablement d'un levita, que presenta la sort d'un ric rival seu, que Déu castigarà, mentre que ell es veurà confirmat en el seu ministeri al temple.

981

2. Al·lusió a l'episodi de 1S 21:8; 22:6-19, que no ofereix cap relació amb el text del salm.

982

10. L'olivera, pel seu fullatge perenne i pel seu fruit, és símbol de la felicitat impertorbable del just. La comparació de l'home feliç amb els millors arbres és corrent.

983

53 1-7. Recensió del Ps 14, segons la tradició *elohista*, del qual només divergeix pràcticament al v 6. Cf notes al Ps 14.

984

54 1-9. Salm de súplica individual d'un perseguit. Pertany segurament al cercle dels pobres i desvalguts que busquen el seu refugi en Jahvè.

985

2. Al·lusió a l'episodi de 1S 23:19; 26:1.

986

55 1-24. Salm de súplica individual. El salmista, probablement un levita, es veu perseguit per enemics, entre els qual figura un amic íntim traïdor (v 14), segurament levita com ell.

987

10. Possible al·lusió a la confusió de llengües de Babel (Gn 11:7-9).

988

18. El dia legal començava a la posta del sol. Menció de les tres hores habituals de la pregària.

989

23. ↑1Pe 5:7.

990

24. Al·lusió a les fosses cavades a terra per caçar les feres, i en darrer terme al país dels morts. La mort prematura, sense arribar a una edat considerada normal, és el càstig reservat als dolents. El salmista desitja que els malvats ni tan sols hi arribin.

991

56 1-14. Salm de súplica individual d'un perseguit que confia en Déu i li promet un sacrifici d'acció de gràcies.

992

1. Títol o començament d'un cant, al to del qual calia acomodar el salm.

993

Al·lusió a l'episodi de 1S 21:11-16.

994

9. Imatge expressiva per a indicar la sol·licitud que té Déu pel sofriment dels justos, fins a recollir-los les llàgrimes en un ordre, com es recull allò que es guarda preciosament: l'aigua, el vi, l'oli.

995

57 1-12. Salm de súplica individual, semblant pel contingut al precedent. Consta de dues parts diferenciades pel ritme i l'estil, separades pels v 6 (tornada que es repeteix al v 12) i 7, que fan de transició. La primera part implora l'ajuda de Déu contra uns perseguidors; la segona és un himne d'acció de gràcies, que es troba reproduït a 108:2-6.

996

1. Títol o començament d'un cant, al to del qual calia acomodar el salm.

997

Al·lusió a l'episodi de 1S 24:4-9.

998

58 1-12. Salm de súplica individual contra els jutges malvats, en un estil imprecatori semblant al dels profetes, ric en crues imatges. Més que una venjança de Déu, el salmista reclama la presència d'una autèntica justícia entre els homes.

999

9. Imatge suggerida pel rastre viscós que va deixant el llimac mentre s'arrossega.

1000

10. La metàfora —potser un adagi popular, usat aquí en forma imprecatòria— és presa del costum dels nòmades de coure el menjar amb bardisses del desert, que un vent sobtat pot endur-se abans d'arribar-hi a posar les olles al damunt.

1001

59 1-18. Salm de súplica individual d'un jueu perseguit enmig dels pagans, ja en una època en què Jerusalem sofria un ambient paganitzat, ja a la diàspora. El salmista, perseguit sobretot per l'espasa de la llengua, té la seguretat de la força i de la protecció de Jahvè.

1002

1. Al·lusió a l'episodi de 1S 19:11-17.

1003

60 1-14. Salm de súplica col·lectiva després d'una desfeta soferta per Israel, probablement en la mateixa situació històrica dels Ps 54 i 80. Un oracle profètic sobre la reconquesta dels territoris perduts i l'engrandiment del reialme infonen, enmig de l'aflicció, l'esperança d'un triomf futur. Els v 7-14 reapareixen a 108:7-14.

1004

1. Títol o començament d'un cant, al to del qual calia acomodar el salm.

1005

2. Al·lusió als fets de 2S 8:2s,13; 1P 18:2s,12, que donen una xifra de divuit mil homes. Aquest títol, que parla de victòries, no s'adiu amb el text del salm, que es plany de derrotes.

1006

5. Al·lusió al tema profètic de la copa de la ira divina d'Is 51:17.

1007

61 1-9. Salm de súplica individual d'un levita exiliat que, amb enyorament, anhela tornar al temple on troba la presència i la protecció de Déu. El salmista fa també una pregària pel rei, que alguns prenen per una addició litúrgica posterior. Podria ser també un cant de pelegrinatge, amb el consegüent bon auguri per al rei de la ciutat santa. D'altres consideren que aquests v daten de l'època de la monarquia i els expliquen per un estil hiperbòlic, propi de les felicitacions cortesanes. Pel seu paral·lelisme amb altres textos semblants, no exclouen una perspectiva messiànica.

1008

62 1-13. Cant de confiança en la protecció de Déu —possible al·lusió al dret d'asil del recinte sagrat— que el salmista experimenta davant dels seus perseguidors. La seguretat de l'auxili diví el porta a exhortar el poble a confiar en Déu i a considerar la caducitat de les coses. Segons un estil sapiencial, en els darrers v enalteix la justícia i la bonesa del Senyor.

1009

13. ↑Mt 16:27; Ap 20:12; 22:12. Principi fonamental de la doctrina sobre la retribució personal, ensenyada pels profetes, repetida pels autors sapiencials i confirmada al NT. Però l'AT, fins als darrers segles abans de Jesucrist, només coneix

una retribució terrenal i temporal, mentre que el NT la presenta més enllà de la mort, i eterna.

1010

63 1-12. Perseguit pels enemics, el salmista aspira amb tota l'ànima a veure Déu en el seu santuari i a fruir de la seva bondat i protecció. Ell ja es troba sota la protecció de Déu i s'hi sent adherit, però voldria contemplar el seu poder gloriós mentre espera el càstig dels qui el persegueixen. Al seu cant de victòria, el salmista ajunta una pregària pel rei.

1011

1. El text pot fer al·lusió a algun dels episodis de la vida de David de 1S 23:14; 25; 2S 15:23,28.

1012

4-6. Aquests v acusen un aprofundiment de la vida religiosa, que dilata les perspectives d'una retribució merament terrenal. L'experiència religiosa del salmista li descobreix que és l'amor de Déu el que salva i dóna valor a la vida, amor molt més preciós que qualsevol altre do. Per això, vol dedicar tota la vida a la lloança.

1013

64 1-11. Súplica individual davant les calúmnies d'uns enemics del salmista, que se sent protegit per Jahvè. Descriu les intencions malicioses contra l'innocent i prediu el càstig inexorable de Déu, que esdevindrà causa de temor i de joia per als justos.

1014

65 1-14. Salm d'acció de gràcies col·lectiva al Creador, que des de Sió governa tot el món, escolta els seus fidels, envia les pluges, dirigeix les estacions i procura les collites. Comença amb un himne a Déu pel seu perdó i pels seus prodigis, amb perspectives universalistes i continua amb una lírica descripció de la primavera.

1015

5. L'acció de gràcies del salm té lloc probablement al temple, on el poble compleix els seus vots. El salmista pondera la sort i els privilegia dels levites que serveixen al temple, i dels fidels que hi participen en les seves peregrinacions.

1016

8. ↑Lc 21:25.

1017

9. Les *portes de l'aurora i del crepuscle* designen els països llunyans, l'Orient i l'Occident, per on entren i surten els astres.

1018

10. Al·lusió als dipòsits d'aigua de damunt del firmament, dels quals Déu fa davallar la pluja.

1019

66 1-20. Salm d'acció de gràcies col·lectiva, executat al temple dintre el marc d'un acte litúrgic. Regracia la protecció de Déu al seu poble i al seu fidel. Primer recorda les gestes de Déu, l'alliberament del seu poble, i invita tots els pobles a reconèixer el poder diví. Després un fidel, deslliurat de l'adversitat, presenta les seves ofrenes a Jahvè i conta els prodigis que ha obrat en ell.

1020

67 1-8. Salm d'acció de gràcies col·lectiva, que es cantava segurament en la festa anual de les collites. Inspirant-se en la benedicció sacerdotal de Nm 6:24-26, el salmista pren conciència de la missió d'Israel de fer arribar a tots els pobles, la promesa de benedicció feta a Abraham. D'aquí el caràcter universalista que domina tot el salm.

1021

68 1-36. Himne triomfal a la glòria del Déu d'Israel, que es cantava probablement a les processons que acompanyaven l'arca de l'aliança. Alguns elements cultuals i les imatges que conté suposen un origen molt arcaic. En la seva redacció actual descriu probablement una processó en la qual son exalçades simultàniament l'obra salvífica que Jahvè ha acomplert en les grans etapes de la història d'Israel, la persistència d'aquesta obra enmig del poble congregat a Sió, per l'habitació de Déu a la muntanya escollida, i la plena realització de l'obra salvadora en el futur reialme universal.

1022

19. ↑Ef 4:8-9.

1023

25-28. La descripció de l'entrada triomfal de Jahvè al seu temple, d'aquests v, és interessant com a testimoniatge de l'ordre ritual observat a les processons.

1024

31. Al·lusions a l'Egipte, als seus caps i al seu poble, enemics tradicionals d'Israel (cf Jr 46:20s; Ez 29:2s; 39:18).

1025

69 1-37. Salm de súplica individual, integrat per planys, precs, imprecacions i promeses d'acció de gràcies. L'autor, probablement un malalt, colpit per Jahvè a causa de les seves faltes, es veu, a més, perseguit i ultratjat fins pels seus parents a causa del seu zel religiós. Per la seva pietat intensa i profunda, manifesta una ànima formada en l'escola dels profetes i del sofriment de l'època de l'exili. Els v 33-37 transformen la pregària individual del salmista en col·lectiva, per un cant d'esperança en la restauració de Judà. Les nombroses citacions que el NT fa del salm, permeten de considerar-lo messiànic en sentit espiritual.

1026

5. ↑Jo 15:25. La frase pot respondre a una falsa acusació de robatori, o pot tractar-se d'una expressió proverbial per a afirmar la pròpia innocència.

1027

10. ↑Jo 2:17; Rm 15:3

1028

22. El mot hebreu designa una planta metzinosa i amargant, difícil de precisar; d'aquí la versió grega per *fel*, a la qual fa al·lusió Mt 27:34.

1029

23-24. ↑Rm 11:9-10.

1030

26. ↑Mt 23-38; Ac 1:20.

1031

70 1-6. Salm de súplica individual, que reprodueix amb lleugeres variants 40:14-18. El salmista es presenta com a pobre i desvalgut, que busca la protecció de Déu davant els perseguidors i espera que els justos gaudiran de l'ajut diví.

1032

71 1-24. Salm de súplica confiada d'un levita ancià, malalt, probablement, i perseguit. Els seus enemics el tenen per un home irremissiblement perdut i, veient que Déu l'ha abandonat, cerquen d'imputar-li alguna culpa. El salmista, però, emparat en Déu des que ha vingut al món, instruït per ell des de jove, confia per la bondat divina que podrà seguir anunciant, com havia fet sempre, les meravelles del Senyor.

1033

72 1-20. Salm reial. Es presenta en forma de pregària i d'oracle a favor d'un rei d'Israel en ocasió de la seva entronització o del seu aniversari. Inspirant-se en altres oracles profètics i seguint l'estil cortesà de bons auguris al rei, l'autor desitja per al

monarca tots aquells atributs propis del rei ideal futur, el Messies, esperat per Israel. El fet que entre aquests trets característics excel·leixin la justícia i la pau, en bé sobretot dels humils, així com l'extensió i la perennitat del seu regne, ha estat probablement la causa de l'atribució o dedicació del salm a Salomó, rei savi i just, pacífic, pròsper i famós, hereu de la promesa de 2S 7:5-16. Per raó de la sublimitat dels atributs amb què apareix revestit el rei i pel marcat universalisme del seu reialme, el salm ha estat considerat sempre com messiànic per la tradició jueva i cristiana.

1034

8. Límits del reialme de Salomó, que s'estenia del mar Roig al Mediterrani, i del riu Eufrat al desert del sud, a l'Aràbia.

1035

10. Sobre *Tarsis*, cf 48:8*. Les illes són els països llunyans. *Sabà*, possiblement l'Etiopia.

1036

18. ↑Lc 1:68.

1037

20. Doxologia i colofó del segon llibre del Salteri.

1038

73 1-28. Salm didàctic sobre el problema de la retribució, plantejat per l'escàndol davant la prosperitat dels dolents i la dissort dels bons en aquest món. Els v 1-3 avancen a guisa d'introducció, i en ordre invers, els tres temes principals del poema: la descripció de la felicitat dels malvats (v 4-12); la crisi de fe en la Providència que aquesta constatació provoca en l'esperit del salmista, el qual cerca la fortalesa en la reflexió de les Escriptures i en la pregària (v 13-17); per últim, sense que l'autor acabi de trobar la solució del problema, el càstig final dels dolents i la unió dels justos amb Déu després d'aquesta vida li deixen entreveure l'esperança d'una felicitat definitiva (v 18-26). Els v 27-28 donen, com a resum, una darrera visió de la diversa sort dels dolents i dels bons. Aquest salm indica un progrés de la revelació sobre el tema de la retribució, i resulta una pàgina important en la Bíblia des d'aquest punt de vista doctrinal.

1039

24. El darrer estic constitueix el fragment més important del salm, però el sentit queda imprecís. El text no indica de quina glòria es tracta. La frase es podria traduir també *amb glòria*. Aleshores es referiria només a la glòria o l'honor terrenal. En aquest cas caldria entendre que Déu preservaria el just d'una mort dolenta o prematura. El salmista entreveu una possessió i una intimitat amb Déu que manifesta alguna cosa més que la retribució material que els savis de l'AT presentaven com a clàssica per al problema del mal. Se sent en el moment present vinculat amb Déu, honorat per ell. Déu l'ha pres per la mà, com un rei honora el seu servent (cf Is 42:6), el guiarà i prendrà a la glòria (o amb glòria). El salmista espera un final de la seva vida diferent del que coneix l'experiència normal. El verb *prendre* té el mateix valor que a Gn 5:24 i 2R 2:9s, quan es parla que Déu prengué Henoc i Elies, deixant com un misteri la seva desaparició (cf 49:16*). La frase del salm *prendre a la glòria* o *amb glòria*, sense que desclogui el misteri d'una supervivència pròpiament dita per als homes després de la mort, apunta ja una insinuació esperançada del que el NT revelarà amb tota claredat.

1040

74 1-23. Salm de súplica col·lectiva, que lamenta la ruïna i la profanació del temple i l'abolició del culte al país. Recordant a Déu que és creador del món i ha estat sempre el protector del seu poble, el salmista l'invoca perquè no s'oblidi de la seva aliança a favor dels seus i els socorri. El motiu que ha de moure Jahvè a destruir els seus enemics és la glòria del seu nom. Els esdeveniments evocats en el salm poden referir-se als de la ruïna de Jerusalem i de la destrucció del temple pels caldeus, al 587, o al saqueig del temple per Antíoc Epifanés al 169.

1041

13-14. Al·lusió al pas del mar Roig i a la desfeta dels egipcis, simbolitzats pels monstres marins i per Leviatan, monstre del caos primitiu en la mitologia fenícia.

1042

19. La *tórtora*, com la *coloma*, representa Israel. Els *pobres de Jahvè* caracteritzen l'humil esperit religiós de tots aquells qui el sofriment ha dut a llançar-se a les mans de Déu, i constituixen el poble anhelat per Sofonies i forjat per jeremies, Ezequiel i la segona part d'Isaïes.

1043

75 1-11. Himne a Déu, Senyor i jutge del món. Consta d'un preludi i d'un final en forma de lloança i d'acció de gràcies per l'adveniment del judici de Jahvè. Segueix l'oracle que anuncia la justícia que Déu aplicarà als justos i als impius, al temps fixat per ell, i un comentari del salmista a aquest judici, que li dóna un cert sentit universal i escatològic. Per les seves idees i pel seu estil, el poema sembla sens dubte originari de l'època de l'exili, i alguns dels seus v manifesten l'influx dels profetes.

1044

9. ↑Ap 14:10. La copa plena d'un vi que causa una embriaguesa fatal, simbolitza la ira i el càstig de Déu.

1045

76 1-13. Salm d'acció de gràcies col·lectiva en memòria, probablement, de la derrota de Senaquerib davant de Jerusalem, el 701. Aquesta victòria esdevingué el símbol de la salvació que els humils, la resta fidel a Déu, esperaven del seu judici, anunci del futur alliberament universal, escatològic. El salm conté elements cultuals molt antics, que reconeixen el poder victoriós de Jahvè a Sió.

1046

77 1-21. El salmista, que viu en uns temps difícils del poble, segurament els de l'exili o els de poc temps després del retorn, adreça a Déu la seva súplica. Contorbat durant la nit i fent present el record de les antigues proeses de Jahvè a favor del seu poble implora de nou el seu favor; aquesta part constitueix un himne al poder de Jahvè. Encara que aparentment individual, la súplica del salmista és un ressò de l'estat d'ànima de tota la comunitat.

1047

78 1-72. Salm didàctic, dirigit a Israel, sobre la història del poble. Després d'una introducció en què justifica l'ensenyament de les tradicions del poble escollit, el salmista repassa tota la seva història, des de l'èxode d'Egipte fins al regnat de David, tot posant en relleu les constants manifestacions de la bondat de Déu envers el seu poble, i les múltiples ingratituds amb què aquest hi ha correspost. La insistència sobre la defecció i el repudi d'Efraïm, avantpassat dels samaritans, i l'elecció de Judà, autoritzen a situar l'origen del salm després de la secessió de Samaria, als ss. IV-III. Presentar la dinastia de David com elegida i l'elecció de Sió com a lloc de culte constitueix el fonament doctrinal del salm.

1048

2. ↑Mt 13:35.

1049

9. Aquest v interromp el curs del salm, com una anticipació del que es dirà als v 56-57 sobre la història del regne del nord. El salmista fa recaure, així, des d'un principi damunt la tribu d'Efraïm la responsabilitat de les desgràcies de tot el poble d'Israel.

1050

16. ↑Jo 7:38.

1051

24. ↑Jo 6:31.

1052

37. ↑Ac 8:21.

1053

60. Siló, a uns 40 qms. al N. de Jerusalem, en territori d'Efraïm, era al temps dels jutges la residència de l'arca de l'aliança i el centre de la vida religiosa del país, fins que l'arca caigué a les mans dels filisteus.

1054

79 1-13. Salm de súplica col·lectiva sobre les calamitats nacionals, especialment sobre Jerusalem, lloc de la presència de Déu. El seu contingut revela una època de composició posterior a la desfeta de Judà. Reapareix el tema de la ira de Déu provocada pels pecats del poble. Les circumstàncies històriques a què al·ludeix podrien ser les mateixes del Ps 74, amb el qual té molts punts de contacte.

1055

80 1-20. Salm de súplica col·lectiva. Per moure la bondat de Déu a restaurar el poble esmenta les gestes del passat. La pregària del salm podria ser un ressò de l'intent d'Ezequies, rei de Judà, de dur a terme la unificació religiosa i política de tot Israel, després de la destrucció del regne del nord pels assiris, el 721. Podria també referir-se a la situació creada a Judà per la destrucció de Jerusalem, el 587 o, encara, a un anhel de restauració de l'antic imperi israelita, per la reunificació dels dos regnes separats pel cisma.

1056

9. L'al·legoria del cep i de la vinya, aplicada a Israel, és un tema corrent en els profetes, que perdura al NT.

1057

12. El mar Mediterrani i el riu Eufrat.

1058

81 1-17. Salm d'origen cultual, integrat per un himne i un oracle admonitori, que recorda el poder de Déu, la desobediència del poble i les benediccions que obtindrà, si és fidel a Déu. Es devia cantar en ocasió de la festa dels Tabernacles, en la qual els israelites, albergant-se en cabanes, commemoraven la promulgació de la Llei al Sinaí i l'estada al desert. El poema sembla originari de l'època immediatament anterior a l'exili.

1059

4. La lluna nova, o primer dia del mes llunar, fou celebrada durant molt de temps pels israelites com pels cananeus.

1060

6. El salmista, probablement un profeta del santuari, es fa transmissor de l'oracle diví, que de moment no reconeix. Aquesta expressió és clàssica per a indicar que Jahvè comunica una missió profètica.

1061

7. Al·lusió als treballs forçats que imposaven els egipcis als hebreus.

1062

8. Al·lusió a la teofania del Sinaí i a la revolta del desert.

1063

10-11. Els dos v recorden el principi del decàleg.

1064

82 1-8. Salm contra els jutges malvats —semblant al 58—, presentat en forma d'oracle profètic. Al principi i al final apareix el Jutge diví en una perspectiva escatològica.

1065

2-4. Aquests v son un ressò dels blasmes freqüents dels profetes contra la venalitat dels jutges, falta ja condemnada per la Llei.

1066

6. ↑Jo 10:34.

1067

83 1-19. Salm de súplica col·lectiva contra una coalició d'enemics d'Israel. Sembla referir-se —més que no pas a cap coalició precisa— a l'oposició constant dels pagans contra Israel. Israel no és un poble com els altres. És el lloc escollit per la majestat de Déu. Per això anar contra Israel és anar contra Déu mateix. Les gestes de Déu en la guerra santa representen per a Israel l'afirmació del poder diví i el seu reconeixement entre les nacions. En aquest sentit s'han d'entendre els v 10-19.

1068

84 1-13. Himne en honor de Sió i del seu temple que es devia cantar a les peregrinacions. Un piadós israelita expressa amb exquisidesa tot el seu enyorament i amor per la casa del Senyor, lloc de la seva presència i on es fa sentir més la seva bondat.

1069

10. El rei o bé el gran sacerdot, que, després de la monarquia, regia el poble. El representant del poder i de la presència de Déu entre el poble és objecte de la pregària del salmista.

1070

85 1-14. Trobant-se Israel en una gran tribulació, el salmista fa presents, en un acte cultual, les gestes de Déu en la restauració del poble, que podria ser l'alliberament de l'exili babilònic. Com l'anunci de salvació que Isaïes fa saber (Is 40-55) a Jacob, el present salm fonamenta els fets salvadors en el perdó dels pecats. El salmista reconeix com a realitzat aquest esdeveniment, però sense que s'hagi complert encara del tot. Dintre la mentalitat d'Isaïes (Is 56-66), el salmista es pregunta quan arribarà l'alliberament total del poble. Una resposta profètica promet l'acompliment dels desigs d'Israel, la seva restauració definitiva, l'adveniment d'un temps de pau i de felicitat, en el sentit d'Is 65:17s.

1071

86 1-17. Salm de súplica individual d'un perseguit que confia en Déu. Els v 8-13 són com un himne al poder i a la bondat de Déu, intercalat enmig de la insistent pregària. Literàriament, el salm és una antologia d'altres textos bíblics. Per això resulta difícil de precisar la situació del salmista. Es presenta com a fidel, pobre i desvalgut, que espera sols de Déu la protecció. Veu la força salvadora de Déu sota una llum universalista i escatològica.

1072

9. ↑Ap 15:4.

1073

87 1-7. Himne a la glòria de Sió, ciutat de Déu, mare de tots els israelites que estan a la diàspora, i centre religiós de tots els pobles, segons voluntat de Déu, que en el salm s'expressa en forma d'oracle. El salm, que es devia cantar en les peregrinacions al temple, s'inspira en els profetes, sobretot Isaïes.

1074

4. Jahvè apareix com recomptant els qui estan inscrits en el llibre dels qui *el coneixen*, pròpiament els israelites que viuen a la diàspora; alguns comentadors pensen també en els prosèlits.

1075

6. Jahvè, com a sobirà universal, té cura del cens dels seus súbdits. Cada nou nat, cada nova nació incorporada al poble escollit, són adoptats per Sió, que esdevé així metròpolis espiritual de tota la terra. La comunitat escatològica dels fidels entorn de la ciutat santa és, doncs, fundada i assegurada per Jahvè mateix.

1076

88 1-19. Salm de súplica individual d'un malalt víctima des de petit d'una greu malaltia, abandonat dels seus i en aparença fins de Déu mateix. Sense manifestar directament cap esperança d'alleujament per al seu estat, el salmista es limita a buscar consol esplaiant en Déu la seva desolació, amb fe pura.

1077

1. Levita cèlebre, com Etan de 89:1.

1078

6. En la mentalitat israelita, els difunts, encara que no queden sostrets al coneixement de Déu, ni a la seva presència, ni al seu poder, arribats ja al terme de la vida, no són objecte de la seva providència ni es recorden d'ell (cf 18:6*).

1079

9. El salmista es veu allunyat dels seus amics i reclòs, com un pres o un leprós, ja perquè ho fos realment, ja en sentit metafòric.

1080

89 1-53. El salmista deplora l'abatiment de la casa de David. Es possible que una batalla perduda per un dels reis d'aquesta dinastia fos l'ocasió immediata del present salm. Molt segur que el salm pertanya l'època de la monarquia, i no pas després de l'exili, com alguns defensen. No es troba, en efecte, rastre de cap deportació, ni enlloc de la Bíblia es parla de l'exili amb expressions con la del v 44. Un preludi en to de lloança anticipa la memòria de la promesa davídica (2S 7:8-16), tema central del salm; la primera part (v 6-19) és un himne al Creador totpoderós i fidel; la segona part (v 20-38) és un poema messiànic que desenrotlla l'oracle diví a favor de David; a la tercera part (v 39-46) el salmista recorda a Déu amb confiança agosarada les humiliacions que ha permès de sofrir al seu poble, malgrat les promeses, i acaba (v 47-52) amb una pregària insistent per demanar la intervenció de Jahvè.

1081

3. El salmista evoca un oracle profètic sobre la casa de David.

1082

11. ↑Lc 1:51. Monstre mitològic, que representa el caos primitiu vençut per Déu en la seva obra d'organització del món. En altres llocs simbolitza també l'Egipte.

1083

13. El Tabor és una muntanya isolada de la Galilea, que domina tota la plana d'Esdreló a l'O. i del Jordà a l'E. L'Hermon s'aixeca al N. de Palestina, al SE. de l'Antilíban. Les dues muntanyes són les més remarcables de tota la Palestina.

1084

20. Els profetes Samuel i Natan.

1085

27-28. L'apel·latiu *altíssim*, propi de Déu, corrent en els salms, és aplicat aquí al rei Messies, que pot anomenar *pare* a Déu, segons la promesa de 2S 7:14, amb les prerrogatives de *primogènit* (cf Col 1:18; Ap 1:5).

1086

53. Doxologia final del tercer llibre del Salteri.

1087

90 1-17. El salm deixa entreveure que Israel es troba en moltes dificultats, que suporta des de molt temps, i que tot l'esforç i el treball dels homes no pot superar, si Déu no els protegeix. Aquesta pesada càrrega troba una expressió en la caducitat i en la vanitat de la vida humana, que contrasta amb la grandesa de Déu. La doctrina sapiencial ha penetrat en els planys del poble sobre la seva situació, i reflexiona sobre les inacabables fatigues de la vida. Considera el pecat com a causa dels mals. Però aquestes consideracions de la saviesa no satisfan l'esperança del poble, i per això espera, sobretot, l'amor i l'ajut de Jahvè i la renovació d'una vida signada per la mort. L'atribució del salm a Moisès fou deguda a les semblances del seu contingut amb el Pentateuc, sobretot Dt 32.

1088

91 1-16. Salm didàctic —cantat possiblement durant les peregrinacions al temple— sobre la protecció que el fidel troba en Déu. Després d'enunciar el tema, el salmista, un mestre de saviesa, enumera els avantatges d'aquesta protecció, confirmats per un oracle de Jahvè, que, sense excloure la possibilitat de la tribulació per al seu fidel, li assegura la seva assistència constant.

1089

5-6. La *basarda de la nit* pot referir-se als perills d'atacs nocturns imprevistos o als mals somnis; la *fletxa que vola de dia* indica el perill d'insolació o una malaltia o un altre càstig enviat per Déu; la *pesta, l'epidèmia que fa estralls a migdia* significa les epidèmies causades per les fortes calors.

1090

11-12. ↑Mt 4:6p.

1091

13. ↑Lc 10:19.

1092

92 1-16. Himne d'acció de gràcies amb contingut didàctic sobre la justícia de Déu, segons la doctrina tradicional referent a la doble sort dels justos i dels malvats. El salmista ha vist realitzada aquesta justícia de Déu i sent el goig de lloar-lo. Les dificultats i preguntes sobre aquesta qüestió que tant inquieten a d'altres salmistes formen el fons de tot el salm. La justícia de Déu, que sovint no apareix amb tota evidència, en el present salm es mostra definitiva i clara.

1093

93 1-5. Himne a la reialesa de Jahvè, que es manifesta com a creador i legislador del món.

1094

1. ↑Ap 19:6.

1095

94 1-23. Salm de súplica a Jahvè perquè mostri la seva justícia contra els malvats, a favor dels justos. El seu estil didàctic i el seu pensament sobre la retribució divina recorda els Proverbis. En el poble de Déu triomfen la injustícia i la violència. Un fidel, que no sols experimenta la pròpia opressió, sinó que veu la dificultat de tot el poble, aixeca la veu per demanar, en el temple, la intervenció del judici recte de Déu (v 1-7). El poder suprem de Jahvè produirà temor als malvats (v 8-11) i consol als justos (v 12-15). El salmista, que ha experimentat ja aquesta intervenció de Jahvè, dóna seguretat a l'esperança dels oprimits.

1096

11. ↑1C 3:20.

1097

14. ↑Rm 11:2.

1098

95 1-11. Salm mixt, d'estructura semblant al 81, que es cantava potser en la festa dels Tabernacles. En tal cas es tracta d'un salm destinat al culte, el punt àlgid del qual és l'adoració. Consta d'un himne invitatori a la lloança de Déu, creador tot poderós i pastor del seu poble (v 1-7c), i d'un oracle diví que exhorta el poble a la submissió, tot recordant-li la infidelitat dels seus avantpassats (v 7d-11).

1099

7-11. ↑He 3:7-11.

1100

96 1-13. Himne a la reialesa de Jahvè reconeguda i experimentada pel poble d'Israel. Conté reminiscències de molts altres salms. El salm, d'un accentuat to universalista dintre la mentalitat de la segona part d'Isaïes, sembla integrat per dos poemes lliurement juxtaposats: l'un té per tema la reialesa de Jahvè (v 1a, 2a, 4, 7-9a, 10a), l'altre, el seu adveniment com a Creador i Jutge de l'univers (v 1b, 2b, 3, 5s, 9b, 11b-13). El salmista ha reunit els v segons l'analogia de l'estil.

1101

97 1-12. Himne a la reialesa de Jahvè, amb reminiscències d'altres salms, que descriu l'adveniment del Jutge diví enmig d'una teofania, el qual confon els ídols i els seus adoradors i aporta la joia als seus fidels. Com al salm 96, els conceptes de Jahvè creador, rei i jutge, tot i posseir elements d'antigues tradicions cultuals, tenen una dimensió escatològica.

1102

98 1-9. Himne a la reialesa de Jahvè, de contingut i d'estructura molt semblants al Ps 96 i 97. Suposa antics elements cultuals de la celebració de la reialesa de Jahvè que, després de la visió profètica dels darrers capítols d'Isaïes adquiriren, en l'època posterior a l'exili, una significació escatològica.

1103

3. ↑Lc 1:54.

1104

9. ↑Ac 17:31.

1105

99 1-9. Himne a la reialesa de Jahvè que, a diferència dels salms anteriors, no té cap accent profètico-escatològic. Més aviat suposa una celebració cultual de la renovació de l'aliança, en la qual es proclamava de nou el dret diví, i on el poble podia retre homenatge a Jahvè rei. Predomina en el salm el pensament de l'elecció que Jahvè ha fet d'Israel. Ell ha estat sempre el Déu altíssim, el Jutge del món. Però el salmista el presenta, sobretot, com el Déu de l'aliança. La seva benignitat i la seva justícia, l'experimenta principalment el poble escollit.

1106

5. És el mont Sió o l'arca de l'aliança.

1107

100 1-5. Himne que invita a donar culte a Déu en el seu santuari. Els fidels entraven processionalment en els atris donant gràcies i aclamant Jahvè, el seu Déu i el seu pastor. Participar en el culte de la ciutat santa era un motiu d'exultació per als israelites.

1108

101 1-8. Salm d'ambient i mentalitat reial. Després d'un preludi de caràcter hímnic, un príncep exposa en to sapiencial, semblant al dels Proverbis, i com en un programa ideal de govern, les normes de conducta que vol seguir. Les característiques d'aquest govern, la bondat i la justícia, són les que Jahvè concedeix a la dinastia de David.

1109

102 1-29. Salm mixt que conté la súplica d'un malalt i perseguit, el qual, amb plors i dejunis, espera l'auxili de Jahvè. El salmista veu lligat el seu propi destí amb la força salvadora que Jahvè pot demostrar al seu poble elegit. Prega confiat que Sió sigui restaurada i esdevingui centre religiós de tot el món. No esmenta cap fet històric que li doni consol en l'adversitat present. Mira el futur amb esperança i anuncia per a ell i per al seu poble una salvació pròxima. Al costat dels elements típics d'un plany individual, s'hi troben característiques d'himne i de vaticini profètic.

1110

103 1-22. Himne d'acció de gràcies a la bondat paternal de Déu. El salmista ha experimentat el perdó de les culpes i l'auxili de Jahvè. El salm, per la seva estructura, així com per la identitat de les fórmules d'introducció i de conclusió, és molt semblant al Ps 104. Però, així com l'autor d'aquest darrer, poeta de la natura, procedeix, en la seva lloança, de l'exterior a l'interior, l'autor del present salm mostra una gran profunditat en la seva observació del món humà i moral, consola i adoctrina els seus oients. Dotat d'un afinat sentit religiós per a lloar el Senyor en tota cosa, la grandesa de Déu se li revela en la poquedat de l'home i en totes les manifestacions de la tendresa divina.

1111

5. L'àguila, símbol de longevitat.

1112

8. ↑Jm 5:11.

1113

17. ↑Lc 1:50.

1114

104 1-35. Salm de lloança al Creador. Sembla inspirat en el gran himne egipci al déu Aton, el sol, d'Amenofis IV (segle XIV a. C.). Malgrat, però, el model egipci, l'autor bíblic es relaciona amb Gn 1, tant en l'ordre de la creació, com en la reproducció de moltes expressions. Tot apropiant-se la magnificència del poema rival, l'autor del salm oposa l'afirmació del veritable monoteisme a l'aspecte monoteista de la peça egípcia. El poeta, dotat d'un pintoresc sentit d'observació, es revela un optimista religiós. Comprèn i estima la natura, àdhuc les bèsties ferotges i els cataclismes còsmics: tot li és un mitjà d'elevar-se a Déu creador i mantenidor de totes les coses en una poesia que és un model típic de lírica religiosa.

1115

3. Les aigües superiors, sostingudes pel firmament, segons la cosmologia antiga.

1116

4. ↑He 1:7.

1117

18. Un petit mamífer, *Hyrax syriacus*, de la regió de Palestina.

1118

26. El Leviatan sembla un monstre grotesc, sense força, que com un animal casolà diverteix Jahvè.

1119

30. L'alè o esperit de Déu és principi de vida.

1120

105 1-45. Himne didàctic sobre la història d'Israel, que conta a grans trets alguns dels seus episodis, des d'Abraham fins a l'entrada a Canaan, la Terra Promesa. L'autor remarca la fidelitat de Jahvè a les seves promeses i la seva constant sol·licitud envers el seu poble, per tal d'estimular la fidelitat a l'aliança amb Jahvè. Els v 1-15 es troben a 1P 16:8-22, dintre un context cultual. Aquest fet suggereix la possibilitat que el present salm provingui de les tradicions de la història del poble, que era contada en els actes del culte.

1121

8. ↑Lc 1:72.

1122

23. El *país de Cam*, el mateix Egipte.

1123

106 1-48. Salm de súplica col·lectiva. Trobant-se el poble dispersat, el salmista recorda en forma didàctica la història del seu poble, des de l'èxode fins a l'exili. Posa en relleu i confessa les infidelitats dels seus avantpassats envers Jahvè, les quals no han arribat, però, a esgotar la bondat i la fidelitat divines. El contingut del salm, l'al·lusió al retorn dels captius i la notable inspiració en textos exílics i postexílics, sobretot Nombres i Deuteronomi, revelen una data tardana de composició del poema. En temps de l'exili i després, els cants d'acció de gràcies i de lloança d'èpoques passades com el present salm, es convertien en cants de penitència i de plany del poble sofrent.

1124

10. ↑Lc 1:71.

1125

17. Caps de família de la tribu de Rubèn, revoltats contra Moisès. El salmista esmenta la narració de Nm 16.

1126

19. Segons la tradició elohista, l'Horeb és una altra designació de la muntanya del Sinaí.

1127

20. ↑Rm 1:23.

1128

23. Moisès intercedí davant Déu pel seu poble (cf Ex 32:11; Nm 14:11-20; Dt 9-25).

1129

28. Divinitat moabita.

1130

30. Finehès, nét d'Aharon, castigà amb la mort la transgressió d'un israelita.

1131

32-33. El salmista esmenta la falta que cometé Moisès a Meribà i que el privà d'entrar a la Terra Promesa. En els llocs del Pentateuc a què fa referència no queda clar quin fou el pecat de Moisès. El salmista sembla voler precisar que es tractà d'alguna paraula indeguda.

1132

37-38. Els *dimonis*, nom despectiu per a expressar els ídols pagans, particularment Mòloc, divinitat cananea, a qui s'oferien sacrificis humans, prohibits per la Llei.

1133

47. Pregària per la repatriació dels exiliats.

1134

48. ↑Lc 1:68. Doxologia final del quart llibre del Salteri, seguida d'una rúbrica litúrgica per al poble, indici probable de la ràpida incorporació de la doxologia al salm.

1135

107 1-43. Salm mixt amb reminiscències de la segona part d'Isaïes. Provinent d'un ambient cultual, el salm exhorta els fidels a la confiança en Jahvè. La primera part (v 1-32) recorda els favors de la Providència en una acció de gràcies col·lectiva de quatre grups de rescatats de Jahvè: els pelegrins del desert, els captius, els malalts i els navegants. Cada estrofa conté una doble tornada. La segona part del salm (v 33-43) és un himne al poder i a la providència de Jahvè. Reflecteix la situació del poble escollit després de l'exili.

1136

20. La *paraula* de Déu, és a dir, la seva ordre, personificada com un missatger que porta la salut.

1137

34. Al·lusió a la ruïna de Sodoma i Gomorra.

1138

43. Conclusió en forma de proverbi, inspirat en Os 14:10.

1139

108 1-14. Salm mixt, juxtaposició de 57:812 (v 2-6) i 60:7-14 (v 7-14), feta posteriorment a la formació del recull elohista, a què pertanyen els dos salms esmentats (cf notes als Ps 57 i 60).

1140

109 1-31. Salm de súplica individual. El salmista, calumniat pels seus enemics, es objecte de les malediccions més sinistres, tant ell com els seus descendents. Damunt d'ell recau l'odi terrible i les maquinacions dels qui el persegueixen. Però ell està segur de la protecció i de la justícia de Déu. Com més gran és la malicia dels acusadors, més gran és la bonesa de Jahvè que el salva. Si Jahvè el protegeix, cap maledicció no el podrà perjudicar. Per les seves expressions està molt emparentat amb els Ps 35, 38 i 69, amb Job i sobretot amb les confessions de Jeremies.

1141

6. Fins al v 19 el salmista refereix les paraules dels seus enemics. En lloc del defensor, els enemics del salmista desitgen que hi tingui l'*acusador*. Aquest terme, en hebreu *satan*, passà a designar l'acusador o adversari de l'home per antonomàsia, l'esperit del mal, el diable.

1142

8. ↑Ac 1:20.

1143

110 1-7. Salm reial que canta la dignitat i el poder de l'ungit de Jahvè. En forma d'oracle, és Déu mateix qui eleva a la dignitat de rei el descendent de la dinastia de David, i el qui l'asseu a la seva dreta. Se li adjudica un naixement celestial i és declarat sacerdot. Per mitjà d'ell, Jahvè, jutge del món i heroi de la guerra, destruirà tots els enemics. El salm conté elements típics de l'estil cortesà dels poemes reials i suposa el concepte del monarca com a persona sagrada. Amb tot, el contingut del salm transcendeix la situació concreta de l'entronització d'un monarca d'Israel. El salmista anuncia una plenitud de poder i de força que només pot trobar el seu acompliment en la persona del futur Messies. A més, la sublimitat dels atributs del rei i la interpretació que hi dóna el NT refermen el sentit messiànic del salm, reconegut per tota la tradició.

1144

1. ↑Mt 22:44p; 26:64p; Mc 16:19; Ac 2:34-35; 1C 15:25; Ef 1:20; He 1:13; 8:1; 10:12-13. La iconografia de l'antic Orient representa sovint el vencedor posant el peu damunt del coll dels vençuts i, més sovint encara, la imatge dels vençuts es veu gravada a l'escambell del tron dels faraons. A més, en les cartes d'El-Amarna (correspondència diplomàtica entre l'Egipte i els països veïns, als ss. XV i XIV a. C.) el vassall s'anomena a si mateix «l'escambell dels peus» del faraó.

1145

4. Rei i sacerdot a la vegada, amb un sacerdoci d'investidura divina, en contraposició al sacerdoci levític. He 5:6-10; 6:20-7:28 comenta àmpliament aquest text, tot aplicant-lo al sacerdoci del Crist.

1146

5. Aquí, a diferència del v 6, és Jahvè qui és a la dreta del seu protegit per ajudar-lo.

1147

111 1-10. Salm de lloança a Déu per les seves obres a favor del seu poble (sortida d'Egipte i possessió de la Terra Promesa) i per la fidelitat a la seva aliança. El salmista intenta d'incitar els israelites a una fidelitat i una confiança mes grans envers Jahvè. Pel seu contingut i per la disposició alfabètica de les estrofes té també un caràcter didàctic o sapiencial. Per la doctrina, l'estil i l'estructura és molt semblant al salm següent.

1148

4. Per la institució de les festes commemoratives anuals.

1149

5. Al·lusió, probablement, al miracle de les guatlles (Ex 16).

1150

9. ↑Lc 1:49.

1151

112 1-10. Salm didàctic i alfabètic, que forma com un díptic amb l'anterior. Aquell canta les obres de Déu; aquest, les obres de l'home just. Ve a ser com el desplegament del tema del darrer v del salm precedent. Es mou dintre d'un ambient sapiencial i anuncia la recompensa dels justos fidels a la Llei.

1152

9. ↑2C 9:9.

1153

113 1-9. Salm de lloança al Déu de glòria i de bondat. El salmista sembla que vulgui posar en relleu com el Déu transcendent manifesta al màxim la seva grandesa precisament compadint-se del pobre i desvalgut. Aquest salm és el primer de la serie 113-118, els quals constituïen tots plegats l'himne conegut amb el nom de Hal·lel, que els israelites havien de recitar o cantar en les grans festes commemoratives, particularment al sopar pasqual.

1154

1. ↑Ap 19:5. Els servents de Jahvè són, probablement, els ministres del temple, sacerdots i levites.

1155

114 1-8. Salm de lloança, que té per objecte les meravelles de l'èxode, sobretot el pas del mar Roig i del Jordà, com a manifestacions de la presència de Jahvè. Les versions uneixen impròpiament aquest salm amb el següent.

1156

115 1-18. Salm de lloança a l'únic Déu veritable i poderós, que protegeix el seu poble. Es tracta d'un himne de provinença i d'ús litúrgic. Els v 2-8 semblen indicar l'època postexílica com a data de composició del salm, quan el poble d'Israel, vençut i oprimit, havia de suportar el menyspreu dels pagans envers el seu Déu, considerat per ells com impotent. Les versions ajunten aquest salm amb l'anterior.

1157

13. ↑Ap 19:5.

1158

116 1-19. Salm d'acció de gràcies, que se suposa cantat al temple davant dels fills d'Israel. El salmista, després de descriure els perills de què ha estat deslliurat, promet d'oferir a Jahvè les seves accions de gràcies. Les versions divideixen impròpiament el salm en dos.

1159

10. ↑2C 4:13.

1160

11. ↑Rm 3:4.

1161

13. Libació que era oferta en acció de gràcies per la salvació o deslliurança atorgada per Jahvè; aquí no és probable que la copa signifiqui la sort que Déu ha destinat al salmista.

1162

117 1-2. Salm de lloança per la bondat de Jahvè. Té un caràcter universalista. Aquesta bondat de Jahvè ha quedat manifestada en l'amor i la fidelitat al poble d'Israel.

1163

1. ↑Rm 15:11.

1164

118 1-29. Salm d'acció de gràcies col·lectiva, presentat sota una aparença individual, que ofereix un petit ritual de tota una litúrgia d'acció de gràcies, on es

remarca la lloança en forma de responsori. El salm pot fer referència a la festa dels Tabernacles de Ne 8:14-17 o bé Esd 3:4,11. És el darrer dels salms del *Hal·lel*.

1165

6. ↑He 13:6.

1166

19. La processó arriba a les portes del temple, *portes dels justos*, que menen a l'estatge del Déu sant i just, on sols els *justos* són dignes d'entrar. El cap del seguici sol·licita l'entrada, i el sacerdot respon.

1167

22-23. Israel, rebutjat pels seus enemics, ha estat escollit per Déu com a pedra angular del seu Regne. El text sembla referir-se a la reconstrucció del temple, després del retorn de la captivitat, símbol de la restauració d'Israel. Aquests v són interpretats en un sentit messiànic i aplicats al Crist en el NT (Mt 21:42; Mc 12:10s; Lc 20:17; ↑Ac 4:11; Ef 2:20; 1Pe 2:4,6-8).

1168

25-26. Aclamacions rituals, a les quals correspon el sacerdot beneint *en nom de Jahvè* el seguici en la persona del seu cap. L'expressió *doneu-nos la victòria o la salvació* (en hebreu: *hosiah na*) ha passat al NT sota la forma *Hosanna*, que canta la multitud al dia de Rams, tot afegint-hi el primer hemistiqui del v 26 (Mt 21:9; Mc 11:9; Jo 12:13; cf Ap 7:10).

1169

27. Ritu propi de la festa dels Tabernacles. L'altar dels holocaustos tenia els quatre angles acabats en forma de corns, els quals untava el sacerdot amb la sang de la víctima.

1170

119 1-176. Salm didàctic i alfabètic que té per objecte l'elogi de la llei divina en tant que manifestació de la voluntat salvadora de Déu. Està compost de vint-dues estrofes, seguint l'ordre de l'alfabet hebreu. Cada estrofa consta de vuit versets que comencen, tots ells, per una mateixa lletra de l'alfabet. Cada verset, llevat del 122, conté el mot *llei*, o bé un dels sinònims següents: *advertència, camí, manament, ordre* o *codi, decret, sentència* o *decisió, paraula, oracle* o *promesa*. L'artifici tècnic de la seva composició —que en fan una obra mestra del gènere didàctic— provoca nombroses repeticions i no afavoreix gaire el lligam lògic de les idees. La certa monotonia i el prosaisme que se'n deriven són, però, compensats per l'ardència religiosa que respira contínuament el salm. El seu autor, coneixedor profund de les Escriptures i format a l'escola dels Profetes, sembla haver heretat de Jeremies molts dels seus sentiments i moltes de les seves expressions. La seva mentalitat respira un ambient deuteronòmic. El salm sembla originari dels darrers anys de l'època persa o dels primers del període hel·lenístic.

1171

1. El mot *llei* i els seus sinònims tenen en aquest salm el sentit ampli de Revelació, és a dir, tot l'ensenyament que Déu ha anat manifestant als homes per mitjà de la Llei i dels Profetes.

1172

137. ↑Ap 16:7; 19:2.

1173

164. Xifra per a indicar gran nombre, plenitud, freqüència.

1174

120 1-7. Salm de súplica d'un pacífic israelita, obligat a viure enmig d'un ambient hostil, que confia en la protecció de Jahvè. Inicia un grup de quinze salms (120-134), encapçalats pel títol de *càntic dels pelegrinatges*, que devien cantar els pelegrins que tres vegades l'any —per les festes de Pasqua, de la Pentecosta i dels Tabernacles— pujaven a Jerusalem.

1175

4. La llengua pèrfida dels malvats, maligna com les sagetes i el foc, serà castigada amb les mateixes armes. Els troncs de la ginesta produeixen brases d'una calor molt intensa i persistent.

1176

5. *Mósec*, regió situada al S. del mar Negre. *Quedar*, al desert de Síria. Totes dues regions són preses com a símbol de pobles bàrbars i saltejadors, enmig dels quals es veia obligat a viure el salmista.

1177

121 1-8. Salm de confiança. L'intercanvi solemne de benediccions i d'auguris de salvació (v 3-8) fa suposar que es tracta d'un diàleg cultual entre el sacerdot i els pelegrins. Alguns comentadors pensen en un ritual de comiat del santuari. Jahvè és el creador del cel i de la terra. La seva força creadora es manifesta també en les seves accions salvadores a favor del seu poble. És el guardià d'Israel que vetlla per la seva nació escollida i per cada un dels seus fidels.

1178

1. On es troba edificada Jerusalem.

1179

6. Al·lusió als perills d'insolació, freqüents al desert i a l'influx malèfic que els antics atribuïen a la lluna.

1180

122 1-9. Himne en honor de Jerusalem, lloc de la presència de Déu, on s'aplega el poble escollit. Arribats a les seves portes, els pelegrins expressen la seva joia i admiració i són invitats a saludar-la desitjant-li tota la pau que suggereix el seu nom. Pau vol dir plenitud de benestar. El salmista esmenta dos motius de glòria de la ciutat santa: l'administració de la justícia i la presència salvadora de Jahvè.

1181

123 1-4. Salm de súplica col·lectiva. El salmista adreça a Jahvè el seu prec amatent i confiat a favor del seu poble. L'opressió i les adversitats en què es troba fan pensar en l'època de l'exili. Israel és menyspreat i escarnit. Però en el futur Déu s'apiadarà de la nació escollida.

1182

124 1-8. Salm d'acció de gràcies col·lectiva. Comença descrivint les calamitats que han afligit Israel, de les quals sols Jahvè els ha pogut deslliurar. Més que referir-se a unes calamitats determinades, el salmista esmenta, en general, les penalitats que ha hagut de suportar el poble escollit, per ponderar així l'immens amor de Jahvè i fer-ne objecte d'una acció de gràcies cultual.

1183

125 1-5. Salm de confiança en la protecció de Jahvè. El poble suporta la tirania dels impius, però Déu protegirà els fidels que confien en ell i obeeixen les seves lleis. Aquests es mantindran forts i incommovibles. El salmista augura la salvació dels bons i demana el judici per als malvats.

1184

126 1-6. Salm de súplica col·lectiva. Les dificultats que seguiren l'exili foren una greu contradicció per a l'esperança del poble. Semblava que Jahvè, després d'haver deslliurat el seu poble, s'havia apartat de nou. Amb confiança el salmista li demana que renovi les gestes del passat. Els darrers v afirmen la salvació futura.

1185

127 1-6 Salm didàctic. Dirigeix principalment el seu ensenyament a aquells a qui pertoca de pujar una família. Tot l'esforç i tot l'interès dels homes no pot portar res a terme, si Déu no posa la seva intervenció. Només Jahvè és el qui conserva l'existència i dóna la prosperitat.

1186

1. Atribució posterior, provocada probablement per la menció de la *casa* (v 1b) —Salomó s'edificà el temple— i per l'expressió *el seu amic, estimat* (v 2b), que recorda el sobrenom donat al rei a 2S 12:25.

1187

128 1-6. Salm didàctic, relacionat amb l'anterior. Podria ser que el salm fos com una fórmula de salutació del sacerdot als fidels que participaven en el culte de Jerusalem. Conté la doctrina dels grans profetes. La salvació de Jahvè no és sols per al poble com a conjunt, sinó per a cada fidel en particular. La benedicció de Déu no s'ha de considerar com una recompensa automàtica al bon comportament. És un do de Déu, gratuït per als seus elegits. Present en el seu poble, no deixarà amb les mans buides els qui l'obeeixen.

1188

129 1-8. Salm d'acció de gràcies i de súplica col·lectives. En època post-exílica Israel gira la mirada al curs de la seva història, plena d'adversitats. Des de jove ha tingut enemics i perseguidors poderosos. Però Jahvè no ha permès que els adversaris destruïssin el seu poble. Una vegada darrera l'altra Déu ha concedit la seva salvació. Els enemics d'Israel, els qui odien Sió, són, en darrer terme, els enemics de Jahvè. Per això Jahvè no els deixarà prosperar.

1189

1. Es a dir, des de la seva sortida d'Egipte.

1190

3. Imatge per a expressar les proves que Israel ha sofert de part dels seus enemics.

1191

4. Seguint la mateixa imatge: Jahvè ha trencat els tirants que uneixen l'arada al jou de l'animal i ha desbaratat, així, la llaurada dels enemics.

1192

8. El darrer estic pot representar una resposta dels segadors o una benedicció litúrgica a l'assemblea, pronunciada per un sacerdot o un levita.

1193

130 1-8. Salm de súplica individual, d'un fidel que se sent allunyat del Senyor pels seus pecats, i posa tota la seva esperança de perdó en la bondat misericordiosa de Déu, tal com ho ha promès per la seva paraula. Els v 7-8 donen un sentit col·lectiu a tota la pregària. El salm expressa la veritable posició de l'home davant Déu i afirma l'actitud de perdó que Déu pren envers els seus escollits.

1194

1. L'*abisme* o la profunditat de les aigües expressa aquí la pregona misèria del pecador.

1195

8. ↑Tt 2:14.

1196

131 1-3. Salm de confiança. El salmista, després de renunciar a tota altivesa i a tota glòria humana, expressa exquisidament la pau que experimenta la seva ànima, abandonada als braços de la Providència, com un infantó a la falda de la seva mare.

1197

3. Potser és una addició litúrgica posterior, que vincula la confiança i la salvació del fidel amb l'esperança de tot el poble escollit.

1198

132 1-18. Salm reial, que vincula íntimament la institució monàrquica amb el culte de Jerusalem. Déu, per mitjà de la paraula profètica, havia elegit David i la seva dinastia. Per la força constant de la promesa divina persisteix el tron de David i dels

seus descendents a la ciutat santa. Junt amb l'elecció del rei, el salm celebra l'elecció del santuari. El monarca i el temple són les dues expressions de la presència de Jahvè entre el seu poble. El salm subratlla la lliure benvolença divina en elegir aquest rei i aquest lloc. Per això, el record de les promeses de Jahvè a David, en recompensa al seu zel de voler edificar-li un temple i pel trasllat de l'arca de l'aliança, aviva l'esperança en la prosperitat de la dinastia davídica, amb perspectives messiàniques.

1199

2. Antic apel·latiu de Jahvè.

1200

6. Evocació cultual dels servidors de David cercant l'arca de l'aliança. *Efrata* és un nom de Bet-Lèhem, pàtria de David. *Plana de Jàar* és una designació poètica de Cariat-Jarim, «Ciutat dels Boscos», on l'arca va sojornar un temps fins al seu trasllat a Jerusalem (1S 7:1).

1201

7. Se suposa que el temple ja és construït. La celebració cultual reviu els esdeveniments de 2S 6.

1202

8. Fórmula processional que inicia el trasllat de l'arca al lloc del seu repòs definitiu, el mont Sió.

1203

11. ↑Ac 2:30.

1204

17. ↑Lc 1:69. *Germen* és un nom del Messies. El *poder* designa la descendència poderosa. La llàntia simbolitza la perpetuïtat de la dinastia davídica: una casa sen se llum és deshabitada, sense vida. El Messies ha de ser la llum de les nacions.

1205

133 1-3. Salm didàctic sobre la felicitat produïda per l'harmonia entre els germans, que els israelites experimentaven particularment quan es trobaven aplegats a Jerusalem, juntament també amb els sacerdots i els levites del temple.

1206

2. Comparació manllevada a la unció que rebien els sacerdots amb l'oli més selecte, el qual s'escorria per la barba —que mai no es tallaven— fins a l'obertura o el coll del vestits.

1207

134 1-3. Himne invitatori a la lloança. Fa suposar l'existència d'un culte nocturn al temple. Els dos primers v exhorten a la pregària i a la lloança. El v 3 sembla una benedicció de comiat als pelegrins que abandonen el santuari. Aquesta benedicció, a més, ve a ser com la conclusió de tots els cants dels pelegrinatges.

1208

135 1-21. Salm de lloança a l'únic Déu, Creador, Senyor de l'univers i alliberador d'Israel. El tema del salm es troba en diverses narracions del fet de la sortida d'Egipte i d'entrada a la terra de Canaan, del qual el poble renova el record en la celebració de la Pasqua. Les reminiscències d'altres salms, són múltiples. Les gestes principals de Jahvè a favor del seu poble i el misteri de l'elecció divina que suposen, es troben en el present salm intercalats amb exhortacions a la lloança i al reconeixement de la grandesa de Jahvè.

1209

20. Única menció de Leví a tot el Salteri.

1210

136 1-26. Salm de lloança al Déu creador de l'univers i protector d'Israel al llarg de la seva història. La lletania que anava repetint el poble a cada v posa en relleu com tota l'acció providencial de Déu no és més que un fruit de la seva bondat fidel. Es un salm molt emparentat amb l'anterior i, com ell, ple de reminiscències bíbliques. Suposa un origen cultual. Els jueus l'anomenaven *gran Hal·lel* i el recitaven al sopar de Pasqua després del *petit Hal·lel*, Ps 113-118.

1211

26. Apel·latiu de Jahvè, corrent a l'època persa.

1212

137 1-9. Salm de súplica col·lectiva. Els israelites exiliats expressen el seu culte a Jahvè en cants de plany sobre la seva situació. Separats de Sió, no poden cantar cap himne ni càntic de joia per lloar Jahvè. Enyoren Jerusalem, on hi ha la presència de Déu. Juren fidelitat a la ciutat santa i posen en ella la seva alegria i la seva esperança. El present salm és, potser, el que amb més exactitud permet de precisar la seva data de composició: l'època de l'exili.

1213

1. L'Eufrat i els seus canals.

1214

7. El *dia* de la destrucció de Jerusalem pels caldeus, els edomites van fer causa comuna amb els enemics d'Israel. El seu nom va esdevenir des d'aleshores un símbol dels adversaris del poble escollit contra el qual els profetes llancen sovint les seves amenaces.

1215

9. Salvatgeria que formava part dels costums de l'època en els saqueigs de les poblacions.

1216

138 1-8. Salm d'acció de gràcies individual, per la fidelitat protectora de Jahvè, testimoni de la protecció que Déu exerceix damunt del seu poble i objecte de lloança per a tots els reis de la terra. El poema és compost de moltes reminiscències.

1217

139 1-24. Salm didàctic, un dels poemes més bells i profunds del Salteri, sobre l'omnisciència, l'omnipotència i el meravellós poder creador de Déu, que el salmista considera en relació amb la seva situació personal. Se sent odiat i perseguit amb motiu de la seva fidelitat a Jahvè. Només Jahvè, que ho coneix tot, pot ser el jutge just de les accions i de les intencions dels homes. Tot el reconeixement i la lloança de la ciència i del poder de Déu estan vinculats amb la protecció divina que el salmista espera obtenir per mantenir-se sempre fidel a la religió de Jahvè. Els impius són els enemics del salmista perquè ho són de Déu.

1218

13-17. El salmista expressa la seva fe en la providència divina damunt seu, des del moment de la seva concepció, en imatges i termes inspirats en Jb 10:8-12; 31:15. El fonament de la coneixença total que Déu té de l'home està en el fet que ell l'ha creat.

1219

140 1-14. El salmista demana el judici de Déu damunt els impius, i està segur que la sentència divina serà a favor de l'oprimit i esdevindrà objecte de lloança per al just.

1220

4. ↑Rm 3:13.

1221

141 1-10. Salm de súplica individual. El salmista, desconfiant de les pròpies forces, demana, amb el plany i la pregària, la protecció de Déu contra uns enemics que l'assetgen intentant de seduir-lo i de guanyar-se'l. El salm dóna les característiques del just: pregària constant, comportament correcte, subjecció a Jahvè, renúncia a les seduccions del mal obrar, aconsellar la justícia.

1222

142 1-8. Salm de súplica individual d'un perseguit, mancat de tot conhort humà. Espera obtenir la protecció de Déu i veure com els justos li faran corona en veure'l afavorit per Jahvè.

1223

143 1-12. Salm de súplica individual. El salmista, enmig de l'angoixa de la persecució, conscient, amb profund esperit religiós, de les seves faltes, invoca la bondat indulgent del Senyor, la seva protecció contra els enemics i la seva ajuda per a poder seguir el seu camí i complir la seva voluntat. El salm està compost de moltes reminiscències, sobretot d'altres salms.

1224

2. ↑Rm 3:20; Ga 2:16.

1225

144 1-15. Pregària d'un rei que espera de Jahvè, no sols la victòria sobre els enemics, sinó la prosperitat del país i dels seus habitants, l'abundància de bestiar i la fertilitat de la terra. Amb tota la dignitat de guerrer, el rei beneeix Jahvè que l'ha elegit i l'ha fet fort. Però, malgrat la seva reialesa i la seva unió amb Déu, se sent home feble i sense força en si mateix. Té, amb tot, la seguretat que Déu escoltarà el seu prec, que amb una teofania dispersarà les forces enemigues. La situació expressada en el salm pot representar un moment històric o també una evocació apta per a una festa reial.

1226

145 1-21. Salm de lloança a la grandesa i la bondat de les accions de Jahvè rei. Honora la majestat i la benignitat que manifesta a tots els homes. La seva estructura alfabètica i el caràcter d'alguns versets li donen també un to didàctic. És compost amb fragments d'altres salms.

1227

146 1-19. Salm de lloança. Els v 3-9, de tema didàctic, contraposen la mesquinesa de la confiança posada en els homes amb el valor de la confiança posada en Déu, creador, just i bondadós. La confiança posada en Déu proporciona a l'home la veritable felicitat. El salm està compost de moltes reminiscències. Inaugura un tercer *Hal·lel* que clou tot el Salteri.

1228

6.↑Ac 4:24; 14:15.

1229

147 1-20. Salm de lloança molt característic per la compenetració amb què presenta els atributs de Jahvè com a salvador i com a creador. El formen tres parts principals (v 1-6; 7-11; 12-20) iniciales per una introducció himnica. La vinculació dels temes himnics de Déu salvador iprotector d'Israel amb el de creador i provident suposen una dependència de la segona part d'Isaïes. La tercera part afirma el privilegi d'Israel d'haver rebut, en preferència a d'altres pobles, la paraula divina. La mateixa paraula creadora que sosté la natura ha dictat les lleis al seu poble, l'ha aplegat, l'ha renovat i, un cop reedificada la ciutat de Déu, concedeix la pau al país. La força de Jahvè és creadora i renovadora; porta la salvació.

1230

148 1-14. Salm de lloança. Totes les criatures, les del cel i les de la terra són invitades a lloar el seu creador, Senyor majestuós i restaurador del seu poble. S'hi troben vinculats elements dels himnes a Jahvè rei, amb els de lloança de la natura al seu Déu i d'acció de gràcies del poble d'Israel. Té notables semblances amb l'himne dels joves llançats al forn a Babilònia (Dn 3:52-90).

1231

4. Expressió superlativa per a significar la part més elevada del cel, on, segons es creia, Déu habita.

1232

149 1-9. Salm de lloança. El salmista invita el poble a lloar Jahvè per les victòries obtingudes, i l'encoratja a prosseguir la lluita fins a la submissió de tots els pobles al judici de Déu. El salm presenta un caràcter escatològic. Junt amb els cants de victòria, Israel ha de tenir l'espasa a la mà, a punt per a la lluita. El contingut del salm suposa els fets guerrers d'Israel conservats per la tradició cultual de Jerusalem. Els pobles i els reis s'aixequen contra Israel. La nació escollida, però, ha estat protegida per Jahvè i sent la joia i la seguretat d'una victòria definitiva.

1233

9. Al·lusió a les prediccions dels profetes contra les nacions.

1234

150 1-6. Salm de lloança, doxologia solemne de tot el Salteri, que invita tot ésser vivent a glorificar Déu per la seva infinita grandesa. El poble d'Israel, reunit al temple, lloa Jahvè al so dels instruments, amb cants i dansa, per intensificar més l'admiració per la seva majestat i per les seves obres.

1235

El nom de «Proverbis» és la traducció d'un mot hebreu (*maixal*), d'etimologia controvertida, amb què es designa en part una manera de parlar proverbial i en part una sentència artística, estudiada. Resulta, però, curiós que, dins el llibre present, es trobin l'un al costat de l'altre proverbis, amonestacions i sentències, i que tots aquests gèneres literaris (i, probablement, també l'enigma o endevinalla) siguin resumits en la sola paraula *maixal*.

De caràcter antològic, el llibre dels Proverbis és, de fet, un recull de reculls sobre el tema general de la Saviesa, la qual saviesa en sentit ampli és tot allò que capacita l'home per a reeixir en la vida. El llibre s'ha format al voltant de dos reculls principals: c 10-22:16, titulats *Proverbis de Salomó*, i c 25-29, introduïts per la frase: *També aquests són Proverbis de Salomó, que van transcriure els homes d'Ezequies, rei de Judà.* A aquestes dues grans col·leccions s'han afegit alguns apèndixs: a la primera, les *Paraules dels Savis* (c 22:17-24:22) i *També aquestes són paraules dels Savis* (24:23-34); a la segona, les *Paraules d'Agur* (30:1-14), seguides de proverbis numèrics (30:1538), i les *Paraules de Lemuel* (31:1-9). El conjunt va precedit d'una llarga introducció-apologia, on l'autor sagrat recomana instantment la Saviesa i fa veure el seu gran valor, i acaba amb un poema alfabètic en lloança de la perfecta mestressa de casa segons la mentalitat jueva d'aquell temps (31:10-31).

Els dos grans reculls representen el *maixal* en la seva forma primitiva, i no tenen més que sentències breus, generalment d'un sol dístic. La fórmula ja es torna més

àmplia en els diversos apèndixs. El pròleg (c 1-9) reuneix una sèrie coherent d'exhortacions, algunes en boca de la Saviesa personificada, que recorden la predicació profètica; l'epíleg (31:10-31) és una composició sàvia.

El to de saviesa humana i profana que domina en la major part del llibre és el que correspon a la finalitat perseguida: ensenyar al deixeble allò que és just i recte, per mostrar-li el *camí de la vida*, és a dir, el camí de l'èxit i la felicitat en aquest món. El pròleg (c 1-9), en canvi, es distingeix obertament pel seu caràcter religiós, d'acord també ara amb la finalitat perseguida en aquesta secció: persuadir els jueus que es mantinguin fidels a la seva religió i manera de ser nacionals, donats els perills de mort que comportava el fet de seguir el camí dels dolents-necis i els avantatges de vida que oferia el camí dels bons-savis.

El llibre com un tot és atribuït a Salomó pel títol hebreu que l'encapçala (1:1). Però ja els subtítols dels apèndixs indiquen prou que aquest títol general no s'ha de prendre al peu de la lletra. A més, les peces que enclou el llibre són tan diverses, i el seu contingut es presenta, a vegades, com d'una època tant més tardana, que aviat resulta clar que el rei Salomó no podia pas haver estat el compositor o compilador del llibre com a tal.

El més probable és que el centre del llibre, en especial els dos reculls salomònics, s'hagin de datar a la darreria del s. IV o a començament del s. III a. C. Sense, però, que això prejutgi la qüestió de si les tals parts contenen, o no, algunes màximes d'origen o època salomònics. Sobre el particular, l'únic que es pot afirmar és que mai la critica interna no forneix un argument decisiu a favor de tal origen o època respecte a cap dels proverbis del llibre. La data dels c 30-31 és incerta. Segurament tardà és el pròleg (c 1-9), que s'hauria de situar després de la persecució religiosa d'Antíoc Epifanés (160 a. C.). El llibre com a tal no degué veure la llum pública fins als volts del s. I a. C.

1236

1 5. Probable interpolació posterior. Interromp el pensament i es distingeix rítmicament del seu context. El fonament de la *saviesa*, en els escrits sapiencials més recents, és la Llei i el temor de Jahvè. Això no priva, però, que els *savis* hi integrin tot allò que la reflexió humana pot oferir-los de bo. Així, el savi admira la naturalesa com a obra de Déu. Des dels primers escrits sapiencials, el savi és l'expert en l'art de viure bé. Bon coneixedor del cor humà i de les febleses de l'home, és l'educador per excelència.

1237

10. Els llibres sapiencials ens presenten els homes dividits en dos grups: els *justos, piadosos* o *savis* (cf v 5*) i els *pecadors, impius* o *necis*.

1238

16. Add: *perquè els seus peus corren al mal i cuiten a escampar sang*.

1239

3 13-18. La història de la idea de retribució a Israel parteix de la concepció de la saviesa adquirida com a font de tots els béns, començant pels materials: vida i felicitat, seguretat, gràcia i glòria, riquesa i justícia. Hauran de sorgir crítics més realistes, com Jb, Ps i Ecle per dir-nos que en la pràctica no sempre s'acompleixen aquests desigs de l'instint humà de justícia. Més tard, Ecli reprendrà el tema, i, finalment, la Sa i sobretot el NT declararan que la saviesa o el bon comportament de l'home a la terra tindrà la seva retribució en un món d'un ordre divers que l'actual.

1240

4 7. Add: *Principi de la saviesa: Adquireix la saviesa, i amb tot el que posseeixes adquireix la intel·ligència*.

1241

13. Add: *El temor de Jahvè consisteix en odiar el mal; l'orgull, l'arrogància, la mala conducta i la boca perversa, els odio.*

1242

22. La Saviesa fa el seu propi elogi: primera criatura i la més noble de la creació, va ser infantada abans no fossin creats el cel i la terra, a la formació dels quals havia estat present i hi havia servit el Creador com de mestre d'obres, amb gran goig seu, que es complaïa a freqüentar els homes. El fragment ha estat entès del Crist per la tradició cristiana. I per acomodació, la litúrgia l'ha aplicat a la Mare de Déu, col·laboradora del Redemptor, com la Saviesa ho és del Creador.

1243

33. Add: *Seguiu la disciplina, i sereu savis, i no deixeu estar.*

1244

11 7. Add. *Quan mor d'home impiu, l'esperança es perd i l'expectació dels inicis s'ha perdut.*

1245

16 33. Al·lusió a l'*efod* que el gran sacerdot portava sobre el pit (Ex 28:6), assimilat a l'*efod*-receptacle de les sorts sagrades (1S 2:28). La decisió que en sortia, depenia sempre de Jahvè.

1246

22 20. Al·ludeix a les trenta seccions de la *Saviesa d'Amenemope*, llibre on s'inspiren els presents proverbis egiptitzants dels Savis.

1247

23 23. Add: *Compra la veritat i no la venguis: Saviesa, disciplina i intel·ligència!*

1248

25 21-22. ↑Rm 12:20.

1249

26 11.↑2Pe 2:22.

1250

30 15-33. Gènere literari destinat a cridar l'atenció del lector i a facilitar-li la retenció de les mateixes màximes.

1251

26. Petit mamífer de la fauna de Palestina, sense nom corresponent en la nostra llengua.

1252

És un llibre petit, però revolucionari en l'ordre de les idees. El seu títol hebreu, *Cohèlet*, d'una arrel que vol dir «reunir», es refereix al seu autor i ha estat traduït en la versió grega per *Ekklesiastés*. Sota aquest enigmàtic epítet d'«home de l'assemblea», que tant pot referir-se al president com al públic, s'amaga una gran personalitat. No és el rei Salomó, encara que ho vulguin simular les al·lusions de 1:1-16 i la disfressa reial de 2:*4*-10. El llibre és tota una altra cosa que unes «confessions» del rei savi penedit. Es tracta d'un ensenyament sapiencial, però molt original, que no se cenyeix gaire a les doctrines tradicionals ni tampoc a les formes. El llibre propugna una tesi central que es repeteix a tots els capítols, però sense procedir per una demostració massa lògica, sinó per una espontània associació d'idees que rodegen el pensament bàsic. «Tot és vanitat», diu l'Eclesiastès a cada pas. És la conclusió a què ha arribat després d'haver indagat els ensenyaments de la vida i d'haver pouat a totes les fonts. La vida li apareix una absurditat, si tot s'acaba amb la mort. Com a conseqüència, escriu que *no hi ha res millor per a l'home que menjar i beure i divertir-se; això l'acompanya en el seu treball durant els dies de la leva vida que Déu li ha donat sota el sol* (8:15).

Uns el titllen d'epicuri, altres, d'estoic. La majoria, amb mires més apologètiques que exegètiques, volen considerar l'obra com un conglomerat de sentències de tendència diversa, procedente de moltes mans i destinades a corregir-se mútuament. Però la unitat global, cal mantenir-la sense prejudicis. Tret del títol i de l'epíleg, el llibre, tot i presentar dificultats, pot ser atribuït a un mateix autor, indubtablement un «savi», erudit i original, que devia ensenyar a Jerusalem cap a la meitat del segle III a. C. Es demostra obert a totes les tendències filosòfiques del temps. Escriu en hebreu, però el notem influenciat per l'arameu i el fenici, i fins per l'egipci i l'acàdic. El seu estil recorda de lluny el de la diatriba grega. El seu llenguatge és hiperbòlic, com escau a un semita, i cal matisar les seves afirmacions i negacions, sovint només dialèctiques.

El cos de doctrina pot sorprendre a primer cop d'ull. Però Cohèlet no és ni un jueu imbuït de doctrines profètiques ni un cristià ple de coneixement revelat i d'esperança. Coneix la tradició històrica i doctrinal del seu poble, però se'n troba espiritualment desvinculat. El seu Déu no és el Jahvè dels seus pares, sinó un Elohim prou llunyà i prou arbitrari perquè els homes el temin sense preocupar-se gaire d'estimar-lo. És d'ell que ve la vida i la seva fruïció, però el perquè de tot resta per a l'home calculadament amagat. Els homes saben distingir entre el just i el dolent, però Déu afavoreix només el qui li és grat. Una retribució justa no existeix, ni ara ni mai. ¿Per què, doncs, amoïnar-se per ser bo o per ser savi? La saviesa, que sembla la clau de tot, no fa més que afegir-hi decepcions. Tot és vanitat!

Damunt un pensament tan clar fan nosa les interpretacions. Però potser preferiríem que hi calguessin. De fet, l'Eclesiastès no va ser acceptat massa fàcilment ni per jueus ni per cristians. I trobar-lo avui dins el Cànon de les Escriptures pot ser encara, per a alguns, motiu d'escàndol. ¿On és, diuen, el privilegi de la inerrància que acompanya un llibre inspirat? Tot depèn de saber donar a cada llibre el lloc que li és propi. La

Revelació està integrada per una sèrie d'elements que mútuament s'esclareixen, tot i contradir-se. La missió de Cohèlet és doble: negant cap altra vida que la present, ens fa estimar les coses d'ara en el seu punt just, sense engrescar-nos-hi massa; de retop, posant en evidència la mesquinesa d'unes satisfaccions que moren, ens empeny, sense proposar-s'ho, a buscar-ne d'altres més estables. L'Eclesiastès ocupa dignament el seu lloc. La seva lectura remou la inevitable inquietud de l'home posat davant d'ell mateix i abandonat a la seva ignorància. És un testimoni de la seva impotència racional. Però també li és un exemple de sinceritat en la lluita per la busca de la veritat. L'home tot sol no es basta. Li cal *frenar el fil* (4:12) per anar segur. I és, de fet, la llum cristiana que li ofereix els elements que manquen: vida i mort són termes invertits; desenganys i injustícies serveixen d'estimulants per a anhelar la felicitat veritable; adonar-se de la vanitat de totes les coses significa saberse ja mig col·locat en la dimensió d'eternitat. L'Eclesiastès ha donat un pas difícil, però necessari, en el camí fosc i lent dels homes cap a aquesta llum.

1253

1 2. El terme original significa pròpiament l'*alè*, un buf que s'esvaeix de seguida. És la imatge de la inconsistència a què està sotmesa la totalitat de l'univers, que provoca a l'home la decepció en les seves aspiracions i activitats.

1254

3 17. No es tracta d'un judici després de la mort, idea molt tardana, sinó d'un judici diví que no implica retribució i que resta en la ment de Déu. L'autor sembla imaginar-se'l com la suprema norma de moralitat, de la qual té una consciència precisa.

1255

7. Tant aquesta frase com la següent són, probablement, dites populars antigovernamentals que es burlen del mal funcionament de la cosa pública, tot escarnint-ne les explicacions oficials.

1256

18. El present v dóna una clau per a entendre el pensament fonamental del llibre. No se'ns hi proposa una fruïció desmesurada dels béns terrenals, que això fóra *vanitat* (2:1-11), sinó que se'ns hi inculca la fruïció senzilla i natural d'aquells béns que són alhora el sosteniment i el goig de la vida. En lloc d'esclavitzar el cor, l'eleven fins a fer-li'n donar gràcies a Déu. Més tard, sant Pau valorarà encara més aquestes accions tan humanes, quan ens recomanarà de fer-les «a glòria de Déu» (1C 10:31).

1257

7 1-12. Comença un seguit de proverbis de gust tradicional, despersonalitzats, que, tot i semblar que provenen de l'antic fons sapiencial per la forma, ofereixen el mateix fons doctrinal de Cohèlet. S'hi sospesa el valor de la lleugeresa i la gravetat de la vida i els avantatges de la saviesa sobre la niciesa.

1258

20. Aquesta sentència representa una protesta formal contra la doctrina tradicional de la retribució, que prometia al just la felicitat damunt la terra (cf Pr 3:13-18).

1259

28. En aquesta frase hiperbòlica Cohèlet* es fa probablement ressó de l'opinió corrent entre els orientals i els antics, segons la qual la dona és més inclinada al pecat que no pas l'home.

1260

9 9. Un consell a la fidelitat en l'amor i a la sana fruïció del matrimoni clou dignament la invitació a la joia, i dissipa, a més, la mala fama de misogin que podria haver adquirit Cohèlet amb les seves consideracions de 7:26-28.

1261

A la Bíblia trobem una gran diversitat de cants: uns que celebren els esdeveniments de la vida dels homes; d'altres, els Salms, que lloen més directament Déu. El Càntic representa l'expressió més elevada de l'amor com a obra de Déu, i l'expressió més viva de l'amor del mateix Déu envers els homes.

Encara que el Càntic no sigui obra de Salomó, com ho suposa el seu títol, conserva elements literaris de l'època d'or de la monarquia d'Israel, amb retocs, però, i característiques d'èpoques posteriors. La redacció actual deu datar, aproximadament, del s. III a. C.

Encara avui, precisar el sentit d'aquest recull de cants d'amor presenta molts problemes, i resulta difícil de donar una solució convincent. La lectura directa del text

ofereix un sentit ben clar: una parella jove, l'espòs i l'esposa, canten mútuament la seva bellesa i el seu amor dintre un ambient de noces.

Alguns testimonis rabínics del s. I d. C. fan suposar una interpretació figurada d'aquests cants d'amor. Les expressions d'amor humà del Càntic no serien altra cosa que imatges per a expressar l'amor de Déu envers el seu poble. En els comentaris dels Pares grecs i llatins, l'espòs és el Crist, i l'esposa, l'Església, l'ànima cristiana, la Verge Maria. Aquest sentit al·legòric és també el que ha pres l'Església per introduir els textos del Càntic a la litúrgia.

Però no podem considerar aquesta interpretació tradicional com l'únic criteri per a determinar el sentit original de l'obra. Cal cercar altres elements per descobrir la intenció de l'autor sagrat en escriure el seu llibre.

La literatura profètica, ja des d'Osees, s'havia servit de l'al·legoria de l'amor matrimonial per a expressar l'amor de Jahvè envers Israel, la seva nació escollida; i les infidelitats d'Israel envers el seu Déu són considerades pels profetes com les infidelitats d'una esposa envers el seu espòs. Dintre la línia profètica, el llibre del Càntic significaria una afirmació de l'amor constant de Déu pel seu poble; aquest, castigat per les seves infidelitats que, a la fi, l'han portat a l'exili, vol tornar a unir-se al seu Senyor, i Déu, mogut pel seu amor, sol·licita una i mil vegades el retorn de la nació escollida. Aquest retorn augura una nova època de felicitat, que es projecta fins als darrers temps.

Situat en aquest context, el llibre troba una significació adequada per a infondre l'esperança al poble en els moments difícils de la repatriació. A més, aquesta al·legoria profètica es pot sostenir per una infinitat de paral·lels.

Però resta sempre una al·legoria que s'ha de sobreentendre, perquè enlloc del llibre no és explicada aquesta significació. A més a més, dintre del context de la saviesa, el Càntic podria trobar una significació religiosa molt profunda com a poema referit directament a l'amor humà. En les primeres pàgines del Gn, l'amor dels esposos és presentat com una obra sublim de Déu. Els llibres sapiencials afirmen sovint que l'amor humà, concretat en el matrimoni, és una realitat volguda per Déu, i considerada com un gran bé per a l'home. Uns cants d'amor que celebren aquest sentiment posat per Déu en el cor de l'home, que enalteixen la bellesa i la dignitat del coa humà, afirmen, en darrer terme, la bonesa de la creació tal com ha sortit de les mans de Déu.

Resulta ben possible que els cants d'amor del Càntic, que d'altra banda tenen molts paral·lels en la literatura dels pobles veins d'Israel, constituïssin, de bon principi, un conjunt de cançons per a ser interpretades en les festes de noces, i que, en èpoques més recents, s'hagués atribuït a aquests cants un sentit al·legòric referit a l'amor de Jahvè per la nació elegida.

Quan més tard, en la plenitud dels temps, la unió íntima entre l'espòs i l'esposa serà, en el llenguatge de sant Pau, el terme de comparació per a expressar la unió de Jesucrist amb la seva Església, la tradició cristiana atribuirà al Càntic aquest darrer sentit.

1 5. Les filles de Jerusalem són, en el Ct, les confidents de l'esposa que l'acompanyen i li donen ocasió d'expressar els seus sentiments. *Quedar* vol dir colrat pel sol. És el nom del segon fill d'Ismael (Gn 25:13) i de la tribu nòmada que el té per patriarca.

1263

6. L'habitud d'Orient és que, quan manca el pare, són els germans els qui exerceixen l'autoritat sobre les germanes.

1264

8 7. Aforisme d'un savi. Com altres v del final del Ct, s'ha de considerar com un afegit sapiencial, que expressa l'excel·lència i l'espontaneïtat de l'amor.

1265

8-10. Probablement una descripció al·legòrica dels tractes de matrimoni entre dues famílies. L'estipulació del preu pertany la als pares i germans de la núvia. Aquests v no formen un tot homogeni amb la resta del llibre. El tema, però, correspon a un ambient de noces.

1266

13-14. Pel seu estil i per les imatges líriques, aquests v s'adiuen amb la resta del Ct. Amb tot, són dues estrofes afegides sense connexió amb el context; tornades de cançó o fragments esparsos, que el redactor ajuntà al final.

1267

La Diàspora jueva va permetre que el cercle bastant tancat de la tradició bíblica s'airegés amb corrents forans. L'hel·lenisme, proscrit pels rabins de Palestina, era aprofitat pels mestres jueus d'Egipte. El llibre de la *Saviesa de Salomó* n'és una prova. Va ser escrit en grec, probablement a Alexandria, cap a l'any 50 a. C. L'autor es manté rígidament anònim sota els vestits del rei Savi, tradició d'autoricitat que durarà fins ben entrats els temps cristians. Però no hi ha dubte que escriu per als jueus d'Egipte. Es una època de mals tractes i d'opressió (2:10; 5:1), i es proposa d'animar-los. No hi fa res que comenci per adreçar-se als seus col·legues reials (1:1). La lliçó és per als bous correligionaris seus, als quals calia donar esperances d'un canvi. El mètode que empra

és múltiple: presenta una doctrina escatològica nova, on la qüestió de la retribució, tantes vegades discutida pels autors anteriors, queda definitivament resolta; interpreta per al present, amb un ampul·lós estil midràixic, la història de l'antiga victòria d'Israel sobre l'Egipte als temps de l'Èxode; ridiculitza la idolatria del poble opressor i fa agafar horror als seus cultes orgiàstics, i, sobretot, presenta la recerca de la saviesa com el bé més desitjable i més fàcil d'adquirir, saviesa que ell arriba a identificar, pràcticament, amb l'esperit de Déu, o sia, la seva presència activa en l'interior de cada home.

La filosofia grega ha prestat al nostre autor no sols diverses fórmules felices per a expressar idees ja existents en el judaisme (consciència, providència, omnisciència, etc.), sinó sobretot una antropologia totalment nova en el món jueu, que li permet la seva doctrina particular sobre la retribució: l'home és un compost de cos i ànima, i aquesta pot continuar vivint realment, separada del cos per la mort. En conseqüència, la seva fe en una vida immortal per als justos després de l'actual, és presentada amb una seguretat categòrica.

L'obra ens és presentada com una unitat literària, per bé que s'hi distingeixen tres grans parts: 1) la saviesa i el problema de la mort (1-5);2) la saviesa en ella mateixa i mitjans d'adquirir-la (6-9); 3) l'acció de la saviesa en la història d'Israel (10-19). Pot ser que l'última, pel seu gènere literari particular i d'altres indicis, provingui d'una font o d'una època més o menys diverses. Perquè fou escrita tardanament i en grec, la Saviesa de Salomó no va entrar a formar part del Cànon jueu de l'Escriptura, com tampoc no es troba a les Bíblies protestants. D'altra banda, és segur que els autors del Nou Testament coneixen l'obra i se'n deixen influenciar, especialment en els escrits paulins i en sant Joan. Aquest últim aplica al Verb moltes de les atribucions del llibre de la Saviesa a la saviesa. I l'Església s'ha servit constantment —sobretot per a la litúrgia de les festes dels Sants— d'aquesta obra, que en gran part és una interpretació teològica de la història, i que posa tan al viu el contrast entre les aparences de la vida present i les realitats de la futura. Saviesa és l'anella necessària entre la revelació de l'Antic i la del Nou Testament.

1268

1 1. La polèmica d'aquesta primera part (c 1-5) va dirigida fictíciament als col·legues reials de l'autor, que es presenta com si fos Salomó (cf 7:7-9:12). De fet, els destinataris del llibre són els jueus contemporanis de la diàspora egípcia, però l'autor no n'exclou possibles lectors pagans, entre ells els governants i el poble egipci hel·lenístic del seu temps, que oprimien els jueus residents entre ells (cf 19:13-16).

1269

Buscar Déu és una expressió pouada principalment en els Profetes i els Salms, que equival a «mirar de conèixer la voluntat de Déu», per comprendre els seus designis (2:22) o per dur a terme el que ell demana (5:7*).

1270

2. Déu es deixa trobar i es manifiesta *igual com* la saviesa, o si es vol, *en la* saviesa (cf 6:12).

1271

Temptar Déu significa aquí examinar les seves obres amb desconfiança, contràriament a *buscar-lo amb cor sincer* del v 1. És l'actitud del descregut.

1272

4. La consideració de l'home com el compost ànima-cos (cf 2:3; 3-4*) és d'influència hel·lenística. Però per a l'autor de Sa, si el cos pot ser esclavitzat pel pecat, no ho serà pas per naturalesa (cf 8:20). No el té tampoc com a presó de l'ànima (Plató, Filó). El cos com a ocasió i instrument de pecat (cf 9:15) serà doctrina aprofitada per sant Pau (Rm 7:14) i sant Joan (Jo 8:34).

1273

5. No hem de considerar en Sa un concepte típicament neotestamentari. Aquí, l'*esperit* és un sinònim de *saviesa*. És esperit diví perquè està íntimament relacionat amb Déu, és *sant* perquè és incontaminat de pecat, i es diu de l'*educació* perquè és destinat al recte comportament del qui el posseeix.

1274

7. Semblantment al que després se'ns dirà de la saviesa (7:2 4-26; 8:1), l'esperit de Déu apareix com continuant, amb la seva presència activa en l'univers (cf Pr 8:31), l'obra de la creació (Gn 1:2). Tot i que no hi ha panteisme estoic, el llenguatge se li assembla molt. En el NT a aquesta funció cosmològica de l'esperit hi correspon la del Crist en Col 1:17; He 1:3.

1275

12-16. Sa coneix la història del Gènesi, però va més enllà que aquest en considerar-ho tot com a creat per Déu perquè *fos* indefinidament, igual com ell *és* (Ex 3:14). L'home mateix ha estat creat perquè fruís de la *incorrupció* (2:23). I la infiltració de l'*Hades* o *reialme dels morts* (v 14), que ja no és l'antic *xeol* o *país dels morts* (cf Jb 10:21*) sinó la potència de la mort personificada (cf Ap 6:8; 20:14), ha estat un accident

provocat pel pecat dels impius (v 12,16s), causat al seu torn per un agent del tot extern a la natura de Déu i de l'home, el diable (2:24*).

1276

2 24. L'ús de *diable* o *satanàs* (lit: *fiscal, acusador*) com a nom propi de la potència del mal és molt tardà a la Bíblia (1P 21:1). En Sa el *diable* ja no és considerat com a agent de la temptació o acusació al servei de Déu (Jb 1:6,12; 2:1; Za 3:1): l'autor alexandrí no veu possible de conjuminar la idea de Déu com a Ésser suprem, autor de totes les criatures, amb la violació de la seva santedat en cas de ser considerat com no tenint part en el mal. Si la mort no és cap criatura de Déu (1:12-15*), tant ella com el seu causant són uns intrusos. El drama inicial de l'home que l'autor reflecteix aquí no és tant la caiguda d'Adam com el crim de Caín contra el just Abel. Va ser per ell que la mort, com a acte de violència, va entrar en el món. I va ser la gelosia (Gn 4:5) qui va provocar-ho, la mateixa que porta els impius a bandejar els justos (Sa 1:12-20). Aquesta interpretació es fonamenta en la importància que se li dóna en Sa 10:3. També 1Jo 3:11 fa de Caín la presa del diable.

1277

3 4. L'autor, que posseeix una antropologia més platònica que semítica i, per tant, té per possible l'existència separada de l'ànima respecte al cos, no necessita acceptar la resurrecció dels cossos (cf 2M 7:9; Is 26:21; Dn 12:2) per a creure en la immortalitat. Però com que la seva nova doctrina no vol ser sinó l'acompliment de les esperances dels salmistes (Ps 16:10s; 17:15; 49:16; 73:23s), resulta, de fet, una síntesi entre les dues mentalitats, grega i semítica.

1278

7. La *visita* no implica necessàriament que s'hagi d'establir un judici final col·lectiu, idea característica dels apocalipsis (Dn 7:10; Mt 25:31-46; Ap 20:12), sinó que pot ser senzillament la intervenció de Déu en el dia suprem de cada individu, el de la mort: per a l'impiu serà una mort total i definitiva (2:24; 4:19; 5:13), amb l'agreujant de la seva clarividència de la sort del just (5:1s), que obtindrà la continuïtat de la vida per la immortalitat de la seva ànima prop de Déu (3:1s; 5:15s; 6:17-20*).

1279

8. En el llenguatge apocalíptic, aquest *govern* i *domini* no impliquen una nova existència històrica on hi hauria un canvi de papers respecte a l'existència actual, sinó

que és una imatge de l'estat de *regne* dels justos en un món nou transhistòric (cf Dn 7:27; Mi 7:17; Ap 19:28; Ap 2:26,28; 5:10; 20:4-6).

1280

9. Més que d'un coneixement intel·lectual o d'una percepció mística de Déu, es tracta d'una experimentació pràctica de la veritat de les promeses de la *saviesa*.

1281

11. Per *saviesa* cal entendre aquí el bon comportament o justícia pràctica, i per *disciplina* més aviat el camí pel qual s'hi arriba (cf 1:5; 2:12; 6:17; 7:14).

1282

13. Per als jueus, l'esterilitat era una ignomínia. Però l'autor sagrat ens diu aquí que, si aquesta esterilitat és pura, obté una fertilitat espiritual.

1283

16. Probablement no es refereix a l'adulteri real, sinó a les unions dels jueus amb no-jueus en general.

1284

4 7-19. El problema de la mort prematura del just, un dels fets incomprensibles a la mentalitat antiga, troba aquí per primera vegada una solució satisfactòria.

1285

10. L'autor s'inspira en la història d'Henoc (Gn 5:24; Ecli 44:16; He 11:5). Déu se l'havia endut, tot sencer. Per a una mentalitat grega, el que compta és abans que altra cosa l'existència de l'ànima. La mort del cos és una simple aparença de mort (3:2s). Per això, si Déu s'emporta l'ànima del just, vol dir que el just, simplement, no mor, igual com Henoc i com Elies (2R 2:11).

1286

5 1-23. A primer cop d'ull, aquesta secció sembla contenir la descripció «d'un judici final». L'autor és influenciat, evidentment, pel corrent apocalíptic del seu temps, però no s'acaba de veure que es refereixi a una discriminació col·lectiva entre justos i impius (cf 3:7*). A diferència de les descripcions apocalíptiques pròpiament dites (cf Ap 25:31-46), aquí tota la importància se l'emporten els sentiments d'astorament dels impius davant la salvació insospitada dels justos (v 2-5), d'avergonyiment per haver-se equivocat (v 6-8) i de desesperació davant la seva desaparició imminent (v 9-13). Els comentaris finals (v 14-23) manlleven el llenguatge profètic i apocalíptic de la gran lluita escatològica (Is 24-26; Ez 38-39; Ap 20:7-10).

1287

5. El paral·lelisme amb *sants* fa que entenguem *fills* de Déu per «elegits» i no pas per «àngels» (Jb 1:6*; 2:1). La sort o heretatge que li ha *tocat*, com va ser per a Israel la Terra Promesa, és ara metafòricament el lloc habitat per Déu amb els sants.

1288

7. *No reconèixer* el camí de Déu, en el llenguatge bíblic, vol dir no seguir-lo. Es un coneixement experimental, diferent de la desconeixença del «designi de Déu».

1289

6 17-20. Aquests v formen bastant lliurement, una cadena de raonaments. El resultat és, aquí, que el desig de la saviesa condueix els homes a la veritable reialesa (v 20), en el sentit de 3:8* i 5:16. Enlloc més del llibre no expressa l'autor d'una manera tan clara el seu pensament bàsic, que el premi per la saviesa és la immortalitat (cf 3:4-9).

1290

7 2. Els antics creien que durant els deu mesos llunars de la gestació, el semen viril era coagulat en la sang menstrual de la mare (cf Jb 10:10*).

1291

22-8:1. L'enumeració de les qualitats de la saviesa amb un nombre perfecte d'epítets (21 = 3 × 7) és típicament grega. Molts d'aquests epítets, a més, enclouen conceptes que la filosofia estoica identificava amb el «logos». Per això en el NT i en la tradició cristiana s'han aprofitat les atribucions de la saviesa per a fonamentar una teologia de la Paraula (cf Pr 8:22*), malgrat que en Sa s'identifiquen pràcticament saviesa i esperit, i que s'atribueixen a la saviesa moltes de les activitats que d'altres textos de l'AT atribuïen a l'esperit, com la inspiració dels Profetes, dels artesans, el bon comportament dels homes i dels reis. Pel caràcter únic de molts dels epítets i per l'origen diví (v 25s) d'aquesta qualitat humana que és la saviesa, arribem amb aquest text al punt més alt de l'especulació filosòfica de l'AT sobre la intervenció constant de Déu en el món, nucli de tota la història de la salvació.

1292

25-26. En parlar de l'origen de la saviesa, no se'ns diu enlloc que hagi estat creada per Déu (cf en canvi Ecli 24:8). Més aviat es desprèn, podríem dir, del seu dinamisme, expressat pels mots *potència, glòria, llum, activitat* i *bonesa*.

1293

27. Entre els filòsofs grecs el savi era anomenat «amic de Déu». I com que l'autor sap que els israelites, amb el seu progenitor Abraham al davant, eren justament els *amics de Déu*, comença a introduir així, amb aquesta expressió definitiva de l'activitat de la saviesa, la idea que desenrotllarà en tota la tercera part del llibre (c 10-19): la història sencera d'Israel ha estat guiada per la saviesa.

1294

8 7. Són les quatre virtuts cardinals, que ja eren conegudes per Plató i els filòsofs estoics, acceptades més tard per la moral cristiana.

1295

20. Aquest v no es pot comprendre, si no s'hi veu una precisió a la sentència del v 19, que podia provocar un malentès. No al·ludeix, per tant, a la teoria platònica de la preexistència de l'ànima, com podria semblar (cf 15:11), sinó que proclama la seva preeminència damunt el cos, que en v 19 semblava ocupar al primer lloc en el complex humà. Aquí no hi ha cap rastre de la doctrina del pecat original que més tard formularà sant Pau (Rm 5:12). Vegeu, però, 2:23,24.

1296

9 1-18. L'autor ha compost una pregària ideal amb elements doctrinals que deriven tant de la seva pròpia reflexió, fonamentada en el pensament grec (cf v 15) i en la tradició israelita, com de la pregària «històrica» de Salomó (compareu v 5-8 amb 1R 3:7-9; 2P 1:8-10).

1297

1. La veneració del judaisme per la Paraula creadora (cf Ecli 42:15), junt amb les especulacions gregues sobre el *logos*, van donar peu a la teologia de la Paraula (Jo 1:1s). Al v següent, però, apareix la saviesa com a mitjà especial de la creació de l'home. No es pot dir que paraula i saviesa s'identifiquin.

1298

15. El to del v és platònic, especialment per la tricotomia: cos, ànima i ment. El seu pensament, però, resta més aviat bíblic, per tal com no té el cos com a presó de l'ànima ni el presenta com a únic pecador (cf 1:4*; 8:19). Sant Pau desenrotllarà el tema de la lluita entre cos i esperit (Rm 7:14-25; Ga 5:17).

1299

11 17. El monisme jueu sostenia que el món havia estat creat per Déu del no-res (Gn 1:1). El dualisme grec creia en l'eternitat de la matèria. L'autor sembla que oscil·li entre les dues concepcions. És possible, però, que prengui la fórmula *matèria informe* com a interpretació grega de l'hebreu intraduïble de Gn 1:2 (cf 2M 7:28; He 11:3).

1300

12 19. Contrast típic en Sa entre una humanitat hel·lènica i una severitat semítica. No hi ha dubte que l'element grec, més obert, ha estat una aportació valuosa al tresor de la revelació. El NT exigirà, no gaire més tard, una caritat total (Ap 5:38-43; 1C 13; 1Jo 4:20).

1301

14 1. A la proa dels vaixells antics hi havia col·locat un ídol de fusta, que era considerat el «patró» de la nau (cf Ac 28:11).

1302

3. El terme és nou a l'AT, mentre que Pitàgoras i Plató ja feia segles que l'havien emprat. La idea, però, la trobem ja en Ps 145:9; 147:9.

1303

17. Els sobirans orientals (Dn 3:1-7), grecs i romans, feien donar culte a les seves pròpies imatges mentre encara vivien.

1304

23. Els misteris frigis del culte d'Afrodita, les orgies bàquiques i dionisíaques, etc. (cf 2M 6:1-7).

1305

17 10. És la primera vegada que el mot *consciència* es troba a l'AT en aquest sentit (cf Ecle 10:20; Ecli 42:18), i és sens dubte manllevat a la filosofia estoica.

1306

Cronològicament, i també per la seva ideologia, el present llibre hauria de precedir l'anterior, el de la *Saviesa*.

A l'Església occidental, ja des del segle III, ha tingut el títol d'*Eclesiàstic*, és a dir, el llibre propi de l'Església, de l'assemblea on ha de ser llegit. Per tant, aquest nom es refereix al contingut de l'obra, no pas a l'autor.

«*Saviesa de Jesús, fill de Sira*» (51:30), és, en canvi, el títol i la signatura de l'autor que ens forneix el mateix llibre. Aquest Jesús, fill de Sira, fill d'Eleazar, vivia a Jerusalem i formava part dels cercles d'escribes o de savis que mantenien l'oposició contra el perill hel·lenista, i que aprofundien en l'estudi de la Llei, en els seus aspectes doctrinal i moral. Alguns pretenen que fou sacerdot i tot. El que apareix clar és que fou un home de vasta cultura i que aprengué molt de l'observació directa de les coses, de l'experiència i, concretament, dels viatges.

La redacció de la seua obra —que no s'ha de creure feta d'una sola tirada— s'ha de posar entre els anys 190-175, abans de l'alçament nacional dels Macabeus. Fou escrita en hebreu. Però d'aquest text se n'han conservat només, i encara d'una manera molt deficient, les dues terceres parts, trobades a final del segle passat. A manca d'un original i davant un text fragmentari, tenim el text grec, que ens ha conservat l'obra sencera, encara que amb imperfeccions, que s'han de corregir amb l'ajut d'altres versions i del que resta de l'hebreu.

La versió grega, a la qual acabem d'al·ludir, fou feta per un nét de l'autor, després de l'any 116 abans de Jesucrist, data de la mort del rei Evergeta. El nét vivia a Alexandria, enmig de jueus exiliats, en un ambient molt pròsper. És el mateix ambient on es feia la traducció de la Bíblia al grec, la que és coneguda amb el nom dels Setanta. La versió del llibre va adreçada a aquells qui viuen fora de la pàtria, però que desitgen conservar-ne les essències, sobretot la de viure segons les normes de la Llei. Aquesta versió és la que ha acceptat l'Església, i la que, substancialment, ha servit per a l'edició catalana. El text de la Vulgata llatina representa una recensió grega, alguna vegada més pròxima al text hebreu, sovint corrompuda i augmentada amb afegits. Els principals d'aquests afegits consten en nota, i han donat origen a la doble numeració de versets que hi ha en les edicions.

L'Eclesiàstic, tant per la seva forma externa, com pel seu contingut, entra decididatnent en la línia dels escrits de saviesa. El llibre és un reflex de la saviesa tradicional d'Israel. L'autor es manté dintre d'un conservadorisme; no s'atreveix a proposar novetats, sinó que més aviat aprofita molt del que troba en la tradició anterior. El llibre dels *Proverbis* pot haver-li servit bastant de patró. Però, mentre que en aquest es troba una juxtaposició de sentències, sovint sense cap lligam, Ben Sira s'agrada de prendre un tema, de desenvolupar-lo, fins a formar-ne una estrofa. Es val de semblances i contrastos, dóna una forma eloqüent a la seva exposició, amb virior persuasiva i amb fonament religiós.

Així el llibre resulta un vast compendi de les doctrines religioses, sobretot morals, del judaisme, a final del segle III i començ del II a. C. La divisió tradicional del llibre presenta dues grans parts. La primera (1-42:14) és un recull de sentències de saviesa i una recomanació quasi constant a la virtut; la segona (42:15-50:29) és un elogi de Déu, que s'ha mostrat gran en la natura i en la història d'Israel. El darrer capítol, 51, és un apèndix. La doctrina de l'Eclesiàstic és un fruit de la meditació de la Llei, de l'experiència personal quotidiana i, com ja hem indicat, de la tradició sapiencial.

El llibre, encara que no ha entrat mai en la llista dels admesos a la Bíblia hebraica, va ser tingut en estima pels jueus. L'Església, en canvi, l'ha comptat entre els llibres inspirats i l'empra molt en la seva litúrgia, sobretot en les lloances que adreça a Maria i als sants.

1307

Pròleg.— 1-35. En publicar la versió grega, el nét de l'autor hi posà aquesta introducció —segons parer de molts, no té cap caràcter d'inspirada—, que ens diu les raons que mogueren el seu avi a escriure el llibre, i a ell a traduir-lo. En aquest treball,

el traductor hi posarà quelcom de propi, en el sentit que, de vegades, modificarà lleugerament un text per desfer-se d'un primitiu integrisme religiós i esforçar-se a trobar una solució, que equipari o apropi la cultura jueva a la pagana. El *rei Evergeta* s'ha de referir a Ptolemeu VII, el qual portà el sobrenom de Fisicon Evergeta II (170-116). L'expressió amb què aquest rei és esmentat significa que, quan s'escrivi aquest pròleg, ell ja era mort.

1308

1 1-10. Presentació de la *saviesa* en el seu origen i en la seva difusió. La fe religiosa, en el curs de l'obra, mai no anirà desarticulada de la moral que proposarà, sinó que en serà el fonament. Ara *saviesa* és sinònim de gràcia. És el do que Déu fa a l'home que li és plaent.

1309

5. Add: *La font de la saviesa és la paraula de Déu al cel, els seus camins són les lleis eternes.*

1310

7. Add: *La ciència de la saviesa, a qui s'ha aparegut? I la rica experiència dels seus camins, qui l'ha compresa?*

1311

11-20. En la ment de l'autor, el *temor del Senyor*, sinònim de la religió del Déu veritable, és quelcom d'afí —si no idèntic— a la mateixa *saviesa*, i a l'observança de la Llei. Per a l'autor, els termes de *saviesa, instrucció, disciplina, prudència*, etc., són sinònims de virtut, o almenys la pressuposen. *Saviesa* i *temor del Senyor* són part genuïna del patrimoni d'Israel.

1312

13. Segons alguns hi ha aquí una típica expressió de fe en un estat ultraterrenal de felicitat o almenys de pau. V Add: [14] *Estimar Déu es una saviesa honrosa;* [15] *aquells a qui s'ha aparegut en visió l'estimen en la contemplació i el reconeixement de les seves grandeses* (o *de les seves grans gestes*).

1313

15. V: [16] *Resta fidelment amb la descendència escollida i es fa reconèixer amb els justas i els fidels.* [17] *El temor del Senyor es religiositat del coneixement.* [18] *La religiositat guardarà i justificarà el cor, donarà goig i alegria.* [19] *El qui tem el Senyor serà afortunat; el dia de la seva fi serà beneït.*

1314

21. Add: *El temor del Senyor bandeja els pecats, i aquell qui li és fidel evita la ira* (de Déu). Aquest verset manca en les edicions bàsiques. V llegeix aquí el v 25 i add: [27] *El temor de Déu treu fora el pecat.*

1315

2 8-9. Una retribució individual, segons sembla, l'autor la té per certa. Ara, cercar aquí idees claros sobre un més enllà, és quelcom d'inútil, perquè no hi són. Sembla entreveure el càstig del dolent quan ocasionalment esmenta la gola o la profunditat del país dels morts, on anirà el pecador (21:10). Pel que fa a la felicitat futura del just, no en sap res. Aconsella d'esperar la recompensa en aquesta vida, sense referir-se clarament a una eternitat en un món més enllà.

1316

9. V. add: [10] *Els qui temeu el Senyor, estimeu-lo, i s'il·luminaran els vostres cors.*

1317

17. V. add: *Els qui temen el Senyor guarden els seus manaments i tindran paciència fans a la seva visita* [22] *bo i dient: No ens convertirem? Així...*

1318

3 1. V. add: *La comunitat dels justos són fills de la saviesa, i la nació* (o bé: *els nascuts*) *d'ells són obediència i amor.*

1319

7. V. add: *El qui tem el Senyor honra el seu pare.*

1320

19. Heb. i Sir: *Perquè es gran la misericòrdia de Déu i* (Var: *molts són els homes elevats i gloriosos, però és) als humils (que ell) revela els seus secrets*.

1321

25. Add: *Si no tens nineta, no hi ha llum; si ets mancat de coneixement, no vulguis persuadir.*

1322

29. V. add: *Un cor savi i intel·ligent s'absté deis pecats, i prospera en obres de justícia* (cf v 26).

1323

24. V. add: *i en les obres de justícia, la fermesa.*

1324

5 12. V. add: *no sigui que el sorprenguin en una paraula desencertada i quedis avergonyit.*

1325

14. V. add: *i per a l'home maldient, odi, enemistat i deshonra.*

1326

6 2. V. add: *que l'estultícia no consumeixi la teva força.*

1327

4. V. add: *i el conduirà a la sort dels impius.*

1328

7 5. V. add: *perquè ell coneix el cor.*

1329

19. V. add: *que t'ha correspost segons el temor de Déu.*

1330

21. V. add: *ni el deixis pobre.*

1331

9 1-9. El tema de la dona serà reprès en altres indrets del llibre (7:26; 23:22-27; 25:13-26:18; 36:21-27). Un sentit de malfiança respecte a la dona —mentalitat corrent en la societat jueva— queda reflectit en aquests textos.

1332

8. V. add: *Tota prostituta serà trepitjada com el fem en el camí.*

1333

17. V. add: *però la paraula dels ancians (és lloada) pel seny.*

1334

10 8. V. add: *No hi ha res més malvat que l'avar.*

1335

9. V. add: [10] *No hi ha res pitjor que estimar el diner: el qui ho ha fins és capaç de vendre's l'ànima.*

1336

V. add: [11] *La vida* (Var: *via*) *de tot potentat és breu.*

1337

17. V. add: [21] *Déu ha Jet desaparèixer el record dels superbs, i ha deixat el record dels qui tenen sentiments humils.*

1338

21. Add: *El principi de l'acolliment és el temor del Senyor, però el principi del rebuig és l'enduriment i l'orgull.*

1339

11 13. V. add: *i honora Déu.*

1340

15-16. Add: [15] *La saviesa, el seny i el coneixement de la llei vénen del Senyor; l'amor i la pràctica de les bones obres vénen d'ell.* [16] *L'esgarriament i les tenebres han estat creats amb els pecadors; per a aquells qui es complauen en el mal, el mal envelleix amb ells.*

1341

30. V: *Com treuen rots les entranyes plenes de mala olor, com s'agafa una perdiu en sana gàbia i una cabra eta un llaç, així és el cor de l'orgullós.*

1342

12 1-7. Consells que disten molt de l'esperit evangèlic (Mt 5:42-47; Lc 6:27-36; Rm 12:20; Ga 6:10). Aquesta posició és atenuada, en recordar les circumstàncies històriques del perill de l'hel·lenisme, que feien prendre unes actituds de combat, o almenys d'apartament de contaminació o corrupció (cf Mt 7:15; 10:16; Jo 10:12; Ac 20:29; cf 11:29-34).

1343

6. V. add: *i s'ha compadit dels qui es converteixen.*

1344

V. add: *que ell guarda per al dia del càstig.*

1345

13 7. V: Manca en molts còdexs: *Humilia't davant Déu i espera la seva mà.* [10] *Vigila de no deixar-te enganyar i humiliar per estupidesa.*

1346

14. Add: *Quan sentir això en somnis, desperta't; tota la teva vida estima el Senyor, i prega'l per la teva salvació.*

1347

14 16. V. add: *abans de morir obra la justícia.*

1348

19. V. add: *Tota obra escollida serà justificada, i el qui la fa hi trobarà honor.*

1349

15 5. V. add: *l'omple d'un esperit de saviesa i d'intel·ligència, i li dóna la glòria per vestit.*

1350

8. V. add: *els homes de la veritat es trobaran en ella, i prosperaran fins a l'hora que Déu els visitarà.*

1351

14. V. add: [15] *i li va imposar els seus manaments i els seus preceptes.*

1352

16 15-16. Add: [15] *Déu va endurir el Faraó perquè no el conegués, a fa que les seves obres fossin revelades sota el cel.* [16] *A tota la creació la seva misericòrdia es manifesta, ha repartit als homes (?) la seva llum i les seves tenebres.*

1353

20. Heb: [20] *El no s'ocupa tampoc de mi; qui s'interessa pels meus camins?* [21] *Si peco, cap ull no em veu; i, si menteixo d'amagat, qui ho sap?*

1354

22. V. add: *al final es demanarà compte a tothom.*

1355

27-28. Expressions obscures, per bé qu e tothom està d'acord a referir-les als astres, si no exclusivament, almenys principalment. Són personificats i representats obedients a la veu de Déu.

1356

17 5. Add: (V. add: *Va crear d'ell una ajuda que li fos semblant). Van rebre l'ús dels cinc poders del Senyor; com a sisè els fou donada la participació de la intel·ligència, i com a setè, la raó, intèrpret dels seus poders.*

1357

9. Add: *Els donà de celebrar eternament les leves meravelles.*

1358

18. Add: *Com a primogènit seu ell l'alimenta d'instrucció i, dispensant-li la llum de l'amor, no l'abandona.*

1359

21. Add: *Però el Senyor és bo i coneix la seva criatura, no els destrueix ni els abandona, sinó que els perdona.*

1360

22. El *segell*, en una societat on els propietaris i governants no sabien escriure, tenia el valor d'una firma. Per això, cadascú guardava el seu segell com l'objecte més personal (cf Ct 8:6; Jr 22:24).

1361

Add: *repartint als seus fills i a les seves filles el penediment.*

1362

23. V. add: *i els farà tornar a la regió interior de la terra.*

1363

24. V. add: *i els destina l'herència de la veritat.*

1364

26. Add: *ja que ell el traurà de les tenebres per dur-te a la llum de la salvació.*

1365

V. add: [24] *Coneix la justícia i els judicis de Déu i estigues en d'herència de la proposició (?) i de l'oració de l'Altíssim.*

1366

27. V: *Ves a la regió del món sant, amb els vius i els que li donen gràcies; no t'aturis en l'error dels impius.*

1367

28. V. add: *i el gloriaràs de la seva bondat.*

1368

18 2. Add: *no n'hi ha d'altre fora d'ell* (V.: *i és rei invicte per sempre*). [3] *Ell governa el món amb la palma de la mà, tot obeeix la leva voluntat; perquè ell és el rei de totes les coses pel seu poder, separa totes les coses sagrades de les profanes.*

1369

19 5. Add: *qui resisteix al plaer coronarà la seva vida;* [6] *qui domina la llengua viurà sense baralles.*

1370

18-19. Add: [18] *El terror del Senyor és el principi de la indulgència, la saviesa que ve d'ell es guanya l'amor.* [19] *El coneixement dels manaments del Senyor es la instrucció de la vida; els qui fan allò que li plau gusten l'arbre de la immortalitat.*

1371

20. Add: *i el coneixement de la seva omnipotència.* [21] *El criat que diu al seu amo: «No faré el que el plau», encara que després ho faci, irrita aquell qui l'alimenta* (cf Mt 21:28).

1372

20 4. V. add: *Que n'és, de bo, donar senyals de penediment quan el renyin; així evitaràs el pecat voluntari!*

1373

17. V. add: [19] *Perquè no ha distribuït* (Var. grega: *rebut*) *amb bon sentit el que cal posseir, ni tampoc el que no cal posseir.*

1374

31. Add: [32] *Val més una paciència inconmovible en la recerca del Senyor, que un correr sense amo de la pròpia vida.*

1375

22 7-8. Add: [7] *Fills, que, duent bona vida, no manquen d'aliment, oculten l'origen baix dels seus pares.* [8] *Fills que s'enorgulleixen de ser menyspreadors i mal educats, deshonren l'origen noble de la seva família.*

1376

23 18. V. add: *I no entén que l'ull d'ell ho veu tot; la por d'aquest home allunya de si el temor de Déu.*

1377

21. V: [30] *Aquest tal serà castigat en ple carrer de la ciutat, l'empaitaran com un pollí. Quan merys s'ho pensi serà atrapat,* [31] *i serà per a tots una deshonra, perquè no haurà comprès el temor de Déu.*

1378

28. Add: *Seguir Déu es un gran honor, ser-li agradable és una llarga vida.*

1379

24 2. V. add: [3] *Enmig del poble s'exalta i es fa admirar en l'assemblea santa;* [4] *en la multitud dels elegits es fa la lloança i es beneeix enmig dels beneïts dient.*

1380

3. V. add: *Jo he fet apuntar al cel una llum que no s'apaga.*

1381

6. V. add: *i vaig trepitjar poderosament els cors de tots, tant dels poderosos, com dels humils.*

1382

12. V. add: *i faig estada en l'assemblea dels sants.*

1383

18. La Vulgata i alguns manuscrits grecs llegeixen aquests dos v: [24] *Jo sóc la mare del bell amor, del temor, de la ciència i de la santa esperança; dono* (var: *he estat donada) a tots els meus fills, que siguin per sempre designats per ell*. En lloc d'aquest darrer apartat, V. llegeix: [25] *En mi hi ha tota la gràcia del camí i de la veritat, en mi hi ha tota l'esperança de la vida i de la virtut.*

1384

22. V. add: [31] *els qui m'esclareixen tindran la vida eterna.*

1385

23. V. add: *i d'Israel de la promesa.*

1386

24. Add: *No deixeu de ser forts en el Senyor, adheriu-vos a ell perquè us enforteixi. El Senyor totpoderós és l'únic Déu, i no hi ha cap més salvador sinó ell.* V: [34] *Constituí a David, el seu servent, de fer sortir d'ell un rei fortíssim, que seurà al tron d'honor per sempre.*

1387

32. V. add: *Penetraré a les regions inferiors de la terra, inspeccionaré els qui hi dormen i il·luminaré els qui esperen en Déu.*

1388

25 12. Add: *El temor del Senyor és el principi del seu amor* (Sin: *El principi del seu temor es estimar-lo), però la fe és el principi de* (V. i Sir: *el principi de la fe es) la unió amb ell* (Sir: *seguir-lo*).

1389

26 19-27. Aquí segueix un fragment que només es llegeix en dos manuscrits minúsculs i en algunes versions (com la siríaca i l'àrab). És admès per alguns, ja que, del contrari, el fragment sobre la dona acaba bruscament. Add: [19] *Fill meu, conserva sana la flor de la teva edat, i no dosis la leva força als estrangers.* [29] *Després d'haver buscat el camp més fèrtil de tota la plana, sembra-hi la pròpia llavor, confiant en el teu bon llinatge.* [21] *Així els teus rebrots restaran i, segurs del seu bon llinatge, s'enorgulliran.* [22] *La dona mercenària serà tinguda per una escopinada; la dona casada serà tinguda per una torre de mort pels qui la tracten.* [23] *La dona impia serà donada en sort al transgressor; la piadosa serà donada al qui tem el Senyor.* [24] *La dona impúdica passa la*

vida en el deshonor, la dona pudorosa és delicada fins amb el seu marit. [25] *La dona procaç serà tractada com un gos; la qui té pudor temerà el Senyor.* [26] *La dona que honra el seu marit es manifesta sàvia a tothom; la qui el deshonra és tinguda per impia en el seu orgull. Feliç el marit d'una dona bona, perquè el nombre dels seus anys serà doblat.* [27] *La dona cridanera i xerraire serà mirada com una trompeta per a fer fugir els enemics. Tot home que es troba en casos semblants es passa la vida en agitacions de guerra.*

1390

42 15. Add: *i fan la seva voluntat segons el seu decret.*

1391

46 1. El nom de Josuè significa «Jahvè (és) salvació».

1392

Sota el nom de *Profetes*, la Bíblia hebraica agrupa dues sèries de llibres de caràcter ben diferent, la dels *Profetes anteriors* i, a continuació, la dels *Profetes posteriors*. El primer títol comprèn el conjunt històric Josuè-Reis; l'altre, els llibres d'Isaïes, de Jeremies, d'Ezequiel i els dels dotze Profetes menors.

Zacaries (1:4; 7:7) entén per *Profetes anteriors*, primers o del passat, els profetes que havien desplegat la seva activitat específica abans de la deportació del poble a Babilònia.

La Bíblia grega presenta els llibres profètics després dels Hagiògrafs, en un ordre diferent de l'hebreu, hi agrega les Lamentacions i Daniel —que la Bíblia hebraica col·loca a la darrera part del seu cànon— i afegeix textos que no s'han conservat en hebreu: el llibre de Baruc després de Jeremies, la Carta de Jeremies després de les Lamentacions, i les addicions al llibre de Daniel.

La Vulgata ha conservat l'essencial d'aquesta disposició, però ha tornat a l'ordre hebreu posant els dotze *Profetes menors* després dels quatre *majors* i ha ajuntat la Carta de Jeremies al llibre de Baruc, que ve a continuació de les Lamentacions.

Amb el nom de *profeta (nabí)* són designats uns personatges característics de la història d'Israel, alguns dels quals, com Amós, havien rebutjat aquest nom per a ells mateixos (cf Am 7:14). Això faria pensar que el nom de profeta, en hebreu *nabí*, s'aplicava, de primer, a les persones en relació amb santuaris, anomenades avui profetes cultuals o professionals. Si els altres, que ara també el porten i que no se sap que haguessin estat en cap relació especial amb el culte, se l'atribuïren mai a ells mateixos, o

si els fou donat solament pels qui intervingueren en l'edició dels seus llibres, és cosa difícil de dir. Algun n'hi ha, com Daniel, que, si en el seu llibre no porta aquest qualificatiu, el rep ja a l'Evangeli. És tan sols més tard i extrabíblicament que ha estat conferit a Baruc aquest títol.

La distinció entre Profetes *majors* i Profetes *menors* és purament accidental, basada en la major o menor extensió dels seus llibres respectius en la Bíblia. Qualitativament, un Amós o un Osees, d'entre els Profetes menors, són dignes de figurar entre els millors.

Més important és la distinció entre profetes preexílics i profetes postexílics. Els qui profetitzaren abans de la destrucció del reialme amenaçaven amb la ruïna i la deportació del poble; en certa manera són els qui podriem anomenar, amb paraules de Jeremies, profetes de guerra. Els qui vingueren després de la catàstrofe de Jerusalem consolen amb perspectives de restauració gloriosa; són els qui podriem anomenar, també amb paraules de Jeremies, profetes de pau. Els primers reprotxen al poble pecats d'ordre moral-social, ataquen fortament el culte formalista que preval en la nació i es mostren contraris a certes desviacions de la tradició d'Israel, en especial a les aliances polítiques amb d'altres nacions estrangeres. Els segons denuncien preferentment contravencions d'ordre legal i cultual; i, a vegades, una barreja o juxtaposició amb d'altres d'ordre moral-social, que podria desconcertar el lector modern, ja que sembla atribuir-se tant de valor a les unes com a les altres. Ezequiel, que està a cavall entre el preexili i l'exili, fa ambdues coses; però amb predomini de la segona. I és que Ezequiel provenia amb molta probabilitat dels cercles del profetisme que estaven en contacte amb el temple, com ho estaven els profetes postexílics Ageu, Zacaries i, possiblement, Habacuc.

Els profetes d'abans de l'exili escrivien en vers. Seguint l'exemple d'Ezequiel, els profetes postexílics han tendit més a la prosa.

Els mèrits de l'escriptor són també diferents entre els profetes d'un període i els de l'altre. Mentre que els uns solen ser escriptors de primer ordre, en canvi, un Ageu o un Zacaries, de després de la ruïna de Jerusalem, no passen de mitjanies sota l'aspecte literari. Ezequiel ja anuncia la decadència.

És també amb Ezequiel que comencen d'aparèixer molts trets que fan pressentir aquells qui més tard seran coneguts amb el nom d'*apocalíptics*. Zacaries gairebé ja n'és un. Daniel s'ha de comptar entre ells i en lloc preeminent.

Si mirem la procedència, els profetes es distingeixen en profetes del reialme del nord o Israel i en profetes del reialme del sud o Judà. Pròpiament parlant, a l'Israel del nord pertanyen només Osees i l'autor de Mi 67:7, que hauria estat un deixeble d'Osees. Tots els altres són de Judà. Però, per bé que originari del reialme del sud, Amós, cronològicament el primer dels profetes escriptors, exercí el ministeri profètic en el reialme del nord.

En els llibres dels profetes hi ha passatges que suposen clarament la predicació oral. Però en els mateixos llibres hi ha també d'altres passatges on els profetes apareixen fent recurs a l'escriptura. Els profetes als quals és atribuït un llibre en el cànon de la Bíblia eren, doncs, predicadors i escriptors alhora. Però no és pas fàcil de dir si els missatges profètics que els diferents llibres contenen foren primer pronunciats oralment pel seu autor, abans de passar a documents escrits; o bé, si els tals missatges foren

primer escrits i després llegits, o divulgats d'una altra manera; o encara, si els missatges pronunciats de paraula coincidien en tot i per tot amb els missatges escrits. En general, es pot dir que les peces dels llibres profètics presenten una forma tan estudiada, que es fa difícil de creure que hagin estat mai pronunciades, tal com se'ns han conservat, en les al·locucions que els profetes dirigien al poble.

Els llibres dels profetes solen estar integrats per tres menes d'elements: 1) oracles, on adés parla Déu mateix, adés el profeta en nom de Déu; o bé, peces poètiques que contenen un ensenyament, un anunci, una promesa o una amenaça; 2) narracions en primera persona, on el profeta conta les seves experiències, en especial la seva vocació; 3) narracions en tercera persona, que contenen fets de la vida del profeta o les circumstàncies del seu ministeri.

La redacció en tercera persona és indici d'intervenció d'un autor distint del profeta. No se sap segur, però és versemblant que els profetes mateixos posessin per escrit, o dictessin, les seves profecies. Entre els seus deixebles, o a les escoles profètiques on es conservaven els seus escrits i el seu record, algú hi redactà una mena de biografia, per l'estil de la de Baruc respecte a Jeremies. A partir d'aquests elements, es formaren reculls que reunien els oracles del mateix to o les peces que tractaven el mateix tema. I trastornant l'ordre del material existent i afegint-hi noves peces, a vegades simples glosses de poca importància, d'altres vegades més llargues (quan les glosses intercalades al text no són massa llargues, van entre parèntesis, cosa que ens ha obligat a vegades a adoptar una puntuació poc corrent) s'arribà als llibres actuals, d'un volum bastant considerable per als Profetes majors.

Els llibres dels Profetes majors estan disposats per ordre cronològic, entre ells. Els dels Profetes menors, no. Cronològicament, el primer lloc tocaria a Amós, que féu la seva aparició abans de qualsevol altre profeta escriptor.

1393

L'any de la mort del rei Ozies, el 740 a. C., Isaïes tingué, al temple de Jerusalem, la visió inaugural, durant la qual li fou confiada la missió d'anunciar la ruïna d'Israel i de Judà en càstig de les infidelitats del poble. La seva actuació en aquest sentit es remarcà sobretot en dues ocasions. Primer, en temps de la guerra siro-efraïmita, quan el jove rei de Judà, Acaz, atacat pel rei de Damasc i pel d'Israel, que el volien fer entrar per força en una coalició contra Assíria, demanà l'ajut del rei d'aquesta nació, del qual es declarà vassall. Més tard, en temps del rei Ezequies, quan els polítics de Judà intrigaven per assegurar-se l'ajut d'Egipte contra Assíria. Sempre fidel als seus principis, Isaïes s'esforçà, però en va, perquè es deixessin d'aliances militars i confiessin únicament en Déu. Quan Senaquerib envaí Judà, l'any 701, Isaïes tornà a intervenir, com es veu pel poema del c 1, que ha estat prefixat pels editors al llibre a manera d'introducció general. Passada aquesta data, no se sap res més d'Isaïes. Segons una tradició jueva, hauria estat martiritzat en temps del fill d'Ezequies, Manasés.

El llibre que porta el seu nom és com una antologia profètica, en tres parts principals: c 1-35; c 40-55; c 56-66. Amb els capítols històrics 36-39 entre la primera i la segona.

Però en aquestes parts principals, és fàcil de distingir-hi grups més petits. En la primera part, el grup c 1-12 enclou oracles referents únicament a Judà i a Jerusalem. El grup c 13-27 conté els oracles contra les nacions estrangeres, llevat del c 22, consagrat a Jerusalem, i de l'apocalipsi (c 24-27) que li serveix de conclusió. El tercer grup, c 28-35, reuneix d'altres profecies relatives a Judà, amb motiu, principalment, de l'aliança amb l'Egipte; i acaba amb dos capítols escatològics (c 34-35).

D'altres divisions es descobreixen, encara, dintre d'aquests grups. En el primer (c 1-12) n'apareixen tres: 2-4; 6-9;6; 9:7-11:16. La disposició que presenten les profecies d'aquests grups, ordenades de manera que primer hi ha l'amenaça, seguida a continuació de la justificació d'aquesta mateixa amenaça, per acabar finalment amb una promesa, dóna a cada una d'aquestes divisions l'aspecte d'un tot complet.

En el grup c 13-27 se n'hi troben dues: 13-23, oracles contra determinades nacions estrangeres; i 24-27, apocalipsi, que és com el coronament dels c 13-23, ja que tracta del món en general.

En el tercer grup (c 28-35) es distingeixen els c 28-33, on les profecies, pertanyents en la seva majoria al temps de l'aliança amb l'Egipte, convencen amb un *ai*!; i els c 34-35, peces escatològiques.

La segona part del llibre d'Isaïes és més homogènia. La primera secció que la integra (c 40-48) tracta de l'alliberament d'Israel per Cir; l'altra (c 49-55) s'ocupa preferentment del Servent de Jahvè i de les seves humiliacions, i acaba amb una calorosa invitació a prendre part en les benediccions dels temps messiànics. En general transporta, per tant, a una situació històrica posterior d'uns dos segles: Jerusalem ha estat presa, el poble es troba captiu a Babilònia, l'alliberament serà obra de Cir, que ja ha entrat en escena. I el to és consolador, com escau a la situació històrica i es veu ja pel primer poema que resumeix la missió del profeta: *Consoleu, consoleu el meu poble* (40:1). Cosa que ha fet que se li donés el nom de *llibre de la consolació d'Israel.*

Els cants del Servent de Jahvè, intercalats preferentment en la segona secció (42:1-7; 40:1-6; 50:4-9; 52:13-53:12) parlen d'un Servent de Jahvè, que predica la vera religió als estrangers, sofreix per expiar els nostres pecats i és glorificat per Déu. L'Església cristiana hi ha conegut l'anunci misteriós de la vida i de la mort redemptora de Jesús, el veritable servidor de Déu. La sinagoga, en canvi, s'ha estimat més de veure-hi una al·lusió a Israel, posseïdor de la vera fe, i als seus sofriments durant la seva història. Opinió que ja apareix a 49:3, on la glossa identifica el Servent amb Israel. Però semblant interpretació col·lectiva és exclosa, si més no, perquè el Servent és formalment distingit del poble d'Israel (49:5s).

Amb la tercera part del llibre torna a canviar la situació històrica: el poble es troba una altra vegada a Palestina, però ara en condicions poc glorioses. Es denuncien pecats, però no s'amenaça amb la destrucció de la nació i la deportació del poble, sinó que els invectivats són represos perquè, amb la seva mala conducta, impedeixen la vinguda dels grans béns promesos pels profetes per a l'esdevenidor. El pensament i l'estil dels c 60-62 recorden molt la segona part del llibre. Els c 63-65 tenen un caràcter apocalíptic ben marcat.

1394

1 1. Quan el mot visió es troba al començament del llibre d'un profeta té un sentit ampli de percepció, en general, d'un missatge diví o d'una veritat divina, prescindint del mitjà —paraula o imatge— amb què ha estat comunicada (Am 1:1; Ha 1:1), o bé és usat col·lectivament per a indicar un conjunt o una col·lecció de profecies (Ab 1:1; Na 1:1).

1395

8. És a dir, Jerusalem.

1396

9. ↑Rm 9:29.

1397

11. Des d'Amós (Am 5:21-25), un tema constant de la predicació profètica és que el culte d'Israel desagrada el seu Déu quan no va acompanyat de la justícia i de l'amor per aquells qui passen necessitat (Jr 7:21-23; Mi 6:8; Ml 1:6-2:3). Per damunt dels sacrificis hi ha el valor del coneixement de Déu (11:9; Os 6:6).

1398

29. Els *terebints* i els *jardins* són els dels santuaris cananeus als quals el poble acudia, en lloc de confiar només en Jahvè.

1399

2 2. Els *darrers temps* indiquen la nova era messiànica de justícia i pau, amb la reimplantació de la felicitat paradisíaca (11:1-9; Os 2:20s). Aquests darrers temps, que en un principi es concebien com la continuació i el coronament dels actuals (9:6), després de l'exili, per influència apocalíptica, se situen en un pla radicalment nou (65:17). Les prediccions numèriques sobre l'hora dels darrers temps (Jr 29:10; Dn 9) no pretenen satisfer la nostra curiositat, sinó que amb el seu simbolisme intenten de donar una visió religiosa del conjunt dels temps per tal de descobrir-ne el sentit i les exigències de conversió que comporta. Perquè en altres llocs els darrers temps anuncien i'hora del judici de Jahvè (Am 1-2), hora d'espant per als enemics de Jahvè, com ho serà també el dia de Jahvè (Am 5:18).

1400

Les tradicions profètiques tendeixen a obrir-se lentament cap a una visió de salvació universal. Ja el Gènesi (12:3; 17:5,6) anunciava que les nacions es beneirien per Abraham i que ell seria pare d'una multitud de pobles; però la consciència d'Israel com a poble escollit i separat havia marcat fortament el seu pensament (Dt 7:6; Is 41:8; Am 3:2). El domini de Jahvè sobre els pobles (Am 9:7) i els seus oracles contra les nacions (13:21; Jr 46-51; Ez 25-32; Am 1-2) són testimoniatge que el judici de Jahvè s'estén a tots els pobles. Però els profetes anuncien també que la salvació messiànica vindrà d'Israel a les altres nacions, i que aquestes *s'aplegaran* entorn de Jerusalem per adorar l'únic Déu (Mi 4:1-3; =Is 2:2-4; Jr 12:15s; 16:19-21; So 3:9s). El «Llibre de la Consolació» referma més aquestes perspectives (42:1-4, 6; 45:14-17, 20-25; 49:6; 55:3-5; cf 60:1-22), que són represes després de l'exili (Za 8:20s; 14:9, 16s; Ml 1:11; Jl 3:1s) i, especialment, al llibre de Jonàs. Jesucrist situa el seu missatge dintre d'aquest corrent (cf Mt 8:11s; 12:41) i els Actes dels Apòstols en mostren la realització.

1401

10. ↑2Te 1:9.

1402

4 1. Desemparades després de la mort dels seus marits, aquestes dones buscaran la protecció d'un dels pocs supervivents.

1403

3. Precisa que no qualsevol supervivent del judici-càstig de Jahvè, sinó solament els predestinats a viure per formar part de la Jerusalem dels temps messiànics, seran dits sants. Un dels temes importants de la predicació dels profetes és que Déu, en castigar les infidelitats del seu poble, deixarà una *resta* d'escollits, la qual, santificada amb una nova aliança (cf Jr 31:31), participarà en les promeses messiàniques (cf 7:14). El tema d'una resta apareix ja en Am 5:15 i era sens dubte més antic (cf 1R 19:17s). Es en Isaïes on troba un desenrotllament complet (4:2-4; 6:13; 7:9; 10:19-22; 11:20s; 14:32; 28:5s; 37:4,31s; cf Mi 4:7; 5:2; So 2:7). Cf Jr 23:3; Ag 1:12.

1404

4. Al·lusió a la destrucció de Jerusalem, l'any 587.

1405

5 1. ↑Mt 21:33.

1406

7. Els profetes d'abans de l'exili denuncien vigorosament la injustícia dels jutges, dels reis i dels poderosos (5:23; Jr 22:13,15; Am 5:7; 6:12), i en el seu ensenyament recomanen de practicar el dret i la justícia (Jr 22:3; Os 10:12).

1407

8-24. Davant tot el que sigui enduriment de cor i apartament de Déu, els profetes recorren al gènere imprecatori com un recurs a la justícia divina. Les amenaces i les malediccions atenyen tot el poble (Jr 24:9s; 29:17s, 22; cf 23:10), Israel o Judà (Am 6:1-14; Jr 25:18; 44:11-14, 22; Ha 2:6-20), sobretot pel fet d'haver-se apartat de la Llei, o davant dels abusos (v 8-24; 28:1-4) i de la injustícia (Ml 3:5). Les malediccions s'adrecen a un grup o estament determinat: sacerdots (28:7-13; Ml 1-6-2:4), falsos profetes (Jr 23:16-20), contra la ciutat de Jerusalem (29:1-10; Jr 42:18), el seu temple (Jr 7:1-15; 26:6) i els pobles veïns (Jr 25:15). El zel dels profetes els porta a blasmar tot el que sigui apartament de Déu: maleeixen el qui posa la confiança en l'home (Jr 17:5), els qui fan malament la feina de Déu (Jr 48:10) i concretament el qui acompleix un culte indigne d'ell (Ml 1:14; 2:2; 3:9). Amb tot, les malediccions i les amenaces profètiques comporten de vegades una esperança, un fet favorable o una benedicció enmig de l'anunci del càstig (1:25s; 6:13; 28:16s; Ez 34: 1-16).

1408

25. La ira de Déu que castiga els pecats i la desobediència del seu poble és un tema constant de la predicació dels profetes (42:24-25; Jr 4:4; 7:19-20; 32:31-33; 42:18; 52:3; Ez 5:13,15; 23:25; Os 8:5; Na 1:6; Ha 3:8; Za 10:3). Jahvè, però, és lent a la ira (48:9; Jr 15:15; 36:7). No està irritat per sempre (57:16), s'estima el seu poble i n'allunya la còlera (12:1; 54:8; Jr 32:37; Ez 20:13-17; Os 11:9; Mi 7:18).

1409

6 1. El profeta coneix el missatge de Déu *escoltant* la paraula divina o per mitjà de visions. La *visió* es enigmàtica o simbòlica, mai una revelació directa del que s'hi anuncia; a vegades posa el profeta en un estat extàtic, per pur impuls de Déu, des de

fora del profeta (Ez 1:1). Ezequiel parla sovint d'aquest ser pres i elevat per Déu o l'esperit (Ez 8:3; 11:24; 40:2), a l'inrevés dels falsos vidents (Ez 13:1-6; 21:34). La visió, en ella mateixa obscura, ha de ser explicada per la paraula (Jr 1:11-14,15s); de vegades és el mateix profeta qui demana explicació d'una visió (Dn 1:15s). Les paraules que Jahvè adreça aquí a Isaïes (v 9-13) donen el sentit fonamental que tindrà la seva missió prop del poble.

1410

2. Éssers celestials, esmentats solament per Isaïes en tota la Bíblia. Potser són idèntics als querubins que hi havia sobre l'arca (Ex 25:18).

1411

3. ↑Ap. 4:8.

1412

9. ↑Mt 13:14s; ↑Mc 4:12; ↑Lc 8:10; ↑Ac 28:26s.

1413

10. ↑Jo 12:39-41

1414

7 3. Aquest nom simbòlic significa: «Una resta es convertirà», és a dir, tornarà a Jahvè i escaparà així del càstig.

1415

4. Designació despectiva dels reis de Damasc i d'Israel: encara treuen fum, però ja són apagats!

1416

6. Segurament nom d'un aventurer arameu.

1417

8. Glossa que semblaria referir-se a l'establiment en terres de Samaria de colons estrangers, per obra d'Assar-Hadon i Assurbanipal.

1418

14. El terme hebreu, que els Setanta han traduït per verge, designa una dona jove, casada o no. La tradició cristiana, seguint Mt 1:23, ha vist aquí l'anunci de la concepció virginal del Crist.

1419

Emmanuel significa «Déu és amb nosaltres». El senyal proposat consistiria més que res en la imposició d'aquest nom simbòlic o profètic, que fa entreveure una intervenció decisiva de Déu amb vista al regne messiànic. Des d'Amós i d'Isaïes trobem en els profetes l'esperança d'un rei de la casa de David que restablirà la fidelitat del poble i li portarà tota mena de prosperitats. L'esperit de Jahvè reposarà sobre el Messies i governarà el poble sàviament i amb justícia (9:1-16; 11:1-10; Jr 23:1-6; Ez 37:24; Os 2:1s; 3:5; Am 9:11; Mi 5:1-6). En el profetisme postexílic les al·lusions a un Messies reial existeixen, però no són nombroses (Ag 2:23; Za 6:9-14; 9:9s; 11:12s; 12:7-10). Són aquestes profecies les que van mantenir l'esperança del poble d'Israel, esperança que els apòstols i els cristians van veure realitzada en Jesús (cf Ps 2:2; Mt 1:1).

1420

15. La nata i la mel que prendrà l'infant quan tingui ús de raó simbolitzen una alimentació extraordinària, una mena d'ambrosia celestial.

1421

18. *Les mosques... les abelles*, els exèrcits de l'Egipte i d'Assíria. *Els Nils d'Egipte* són els braços del Nil.

1422

20. L'Eufrat.

1423

Eufemisme per a designar les parts sexuals (cf 6:2).

1424

És a dir, Judà serà completament devastat.

1425

8 1. Es a dir: «Prompte-pillatge-ràpid-botí». Era un nom propi (cf v 3).

1426

3. La dona del profeta.

1427

És la tercera vegada que Isaïes usa un nom simbòlic. L'infant que el portava era senyal de la pròxima desfeta dels aliats.

1428

6-8. *Siloè*, l'única font de Jerusalem, i el Riu (l'Eufrat) simbolitzen la vida tranquil·la que confia en Jahvè i el mal que farà a Judà l'aliança amb Assur.

1429

13. El temor de Déu, tal com l'entenen els profetes, a partir d'un sentiment de por davant l'omnipotència divina (2:10), és per damunt de tot un sentiment de respecte religiós i de reverència a Déu (Jr 3:8). És un tresor per al qui el té (33:6; Ps 15:4; 111:10). Aquesta actitud té com a motiu la santedat (6:1-7; Os 11:9; Ps 99:2-3) i la

grandesa de Déu (41:10,13; Dn 12:19). Es un distintiu dels temps messiànics (11:2; Jr 32:39).

1430

23. ↑Mt 4:15.

1431

9 1. ↑Mt 4:16.

1432

10 9. *Calané*, ciutat al nord de Síria, presa l'any 738 per Teglat-Falàsar III. *Carquemís*, ciutat hitita, presa per Sargon l'any 717. *Hemat*, ciutat de Síria, a l'Orontes, presa per Sargon l'any 720. *Arpad*, prop d'Alep, presa l'any 728.

1433

22. ↑Rm 9:27-28.

1434

11 1. ↑Rm 15:12. El Messies futur serà d'origen davídic.

1435

4. ↑2Te 2:8. Els *pobres* són aquí els indigents, víctimes de la injustícia social, denunciada contínuament pels profetes. Més tard amb aquest mot s'expressarà l'actitud espiritual d'aquests *pobres* i perseguits que esperen tan sols la salvació de Jahvè, a qui confien la seva causa; però és sobretot després de l'exili, per influència profètica, que els *pobres de Jahvè*; oprimits pels poders estrangers, representen un moviment religiós, l'espiritualitat del qual, reflectida en els salms, insisteix en les disposicions d'humilitat, de justícia, de mansuetud i del temor de Jahvè. Aquests *pobres* són objecte de l'amor benèvol de Déu i constitueixen la resta humil (cf 4:3*), primícia del poble messiànic (Mt 5:3s; Lc 1:46-53).

1436

9. La *coneixença de Jahvè* té un sentit religiós i experimental. Per part de Déu, té el sentit d'escollir el seu poble (Jr 1:5; Os 13:4). Per part de l'home, ha d'anar acompanyat de justícia i amor (Os 4:2; 6:6). Una religió exterior (29:13) denota una manca de coneixement de Jahvè (Jr 2:8). Caracteritza els temps messiànics (Jr 24:7; 31:31; Ez 36:26). Quan s'estendrà fins i tot a les nacions paganes (Ez 36:23).

1437

13 1. Els tres grans profetes tenen tots un recull d'oracles on anuncien els desastres que vindran sobre les nacions estrangeres (c 13-23; Jr 46-51; Ez 25-32). Els profetes, com a enviats de Jahvè, creador i Senyor de tots els pobles, estenen a les altres nacions la seva predicació; anuncien a tots els judicis de Déu; els amenacen, altres vegades, pel mal que han fet al poble de Jahvè, i anuncien també, alguna vegada, la seva conversió i els béns que els vindran gràcies al Déu d'Israel).

1438

2. Els medes (v 17).

1439

Al·lusió a Babilònia. Els babilonis es consideraven els aristòcrates del món.

1440

14 4. El rei de Babilònia, contra el qual va la sàtira, és Alexandre el Gran, que s'havia fet proclamar rei de Babilònia poca anys abans de morir (323 a. C.).

1441

12. *Helel*, el «Brillant», probablement el mateix que l'*Atthar* venici. L'estel del matí, Venus, que era dit fill de l'aurora perquè apareixia abans de la sortida del sol, de manera que semblava néixer de la llum de l'alba. Alguns sants Pares ho han aplicat a la caiguda de l'àngel rebel que, segons Lc 10:18, cau del cel com un llamp.

1442

18 2. El Nil, anomenat encara avui el Bahar = mar.

1443

Són els etíops.

1444

4. Nom preexílic hebreu d'un dels mesos d'estiu.

1445

19 11. Ciutat del Delta del Nil.

1446

20 1. Títol oficial del generalíssim de l'exèrcit assiri.

1447

Ciutat filistea, presa per Sargon II l'any 711.

1448

21 9. ↑Ap 14:8.

1449

22 13. ↑1C 15:32.

1450

22. ↑Ap 3:7.

1451

24 1. El judici final de tots els homes.

1452

25 8. ↑Ap 7:17; 21:4.

1453

28 11. ↑1C 14:21.

1454

16. ↑Mt 21:42; 1Pe 2:6.

1455

29 1. *Ariel*, «lleó de Déu», o, millor, «fornal de Déu», al·lusió a l'altar dels sacrificis; és un nom simbòlic que Isaïes dóna a Jerusalem. David hi acampà, per viure-hi, no per atacar-la.

1456

3. ↑Lc 19:43.

1457

10. ↑Rm 11:8.

1458

13. ↑Mt 15:8-9.

1459

14. ↑1C 1:19.

1460

30 4. Sobre Tanis, cf 19:11*; Anusis és *Heracleopolis Magna*, al sud de Memfis, entre el Nil i Faium.

1461

7. *Ràhab*, monstre mitològic, és un nom donat sovint a l'Egipte.

1462

33. *Tófet* és el lloc on s'oferien sacrificis humans a Móloc, al sud de Jerusalem.

1463

32 14. *Ófel* és pròpiament el promontori o protuberància a la part sudoest del temple, ocupat en aquell temps per les dependències del palau. *Bàhan* era el nom de la vil·la o palau que Salomó construí per a la seva esposa preferida, la filla del Faraó, sobre el mateix Ófel.

1464

33 14. El foc que devora és la santedat de Jahvè que no admet a la seva proximitat més que els bons, i que consumeix els dolents amb el càstig de la còlera divina (Ml 3:2-3).

1465

34 4. ↑Ap 6:14.

1466

14. *Lilit* era un dimoni femení de la fantasia popular. Corresponia a la *lamia* dels llatins, i era una cosa per l'estil de les postres bruixes.

1467

35 5. ↑Mt 11:5.

1468

38 9. *Miktam* significa probablement un gènere de càntic determinat (cf Ps 16:1*).

1469

40 1. Aquest capítol forma la introducció o el pròleg a tota la segona part. Als v 1-11, que són com l'obertura de la profecia sencera, es troben indicats els temes principals que el profeta descabdellarà als oracles següents. A diferència de 6:1s, l'autor parla ara només de veus que se senten, sense determinar ni on ni quan se sentien, ni qui les proferia. I a diferència també del c 6, el que ara s'anuncia no és la vinguda de l'exili, sinó la proximitat de la seva fi i el retorn a la pàtria del poble reconciliat amb Jahvè.

1470

3. ↑Mt 3:3; Mc 1:2-3; Lc 1:76; Jo 1:23.

1471

7. ↑Jm 1:10-11; 1Pe 1:24-25.

1472

13. ↑Rm 11:34; 1C 2:16.

1473

42 1. ↑Mt 3:17. Es Jahvè que parla. El títol de *Servent de Déu* es dóna en la Bíblia als homes que tenen una missió en el poble elegit. Així Moisès, David, els profetes. Israel també és anomenat *Servent de Jahvè* en uns textos d'aquesta segona part, per tal com havia estat elegit, separat i salvat perquè fos el seu testimoni davant els estrangers. Israel molt sovint ha estat com un servidor infidel al Senyor. Malgrat tot, Jahvè elegeix un *Servent* fidel que amb el seu testimoniatge portarà la llum de la salvació a totes les nacions. El *Servent* misteriós d'aquests cants, si per alguns trets s'assembla a l'Israel-servent dels tals passatges, per altres se'n distingeix i s'hi oposa, com s'oposa un individu o una persona a una col·lectivitat. La paciència del *Servent* i la seva humilitat (53:7) el faran capaç d'oferir la seva vida i d'acomplir així la voluntat de Jahvè (53:4). Per aquest sacrifici seran justificats els pecats de les nacions (53:8, 11-12), de tal manera, que el poble que havia estat rebutjat per Jahvè, esdevindrà nombrós i lligat a ell per una aliança eterna (54:1-55:4). El servent de Jahvè és inseparable de la porció, de la resta en què es glòria el Senyor. Després de l'exili, el títol de *Servent* és donat per Déu a Zorobabel (Ag 2:23). Germen suscitat dins la descendència de David (Za 3:8).

1474

Dret equival, en aquests cants, a religió veritable, la religió perfecta.

1475

45 23. ↑Rm 14:11.

1476

46 1. Bel, nom del déu Marduc a l'època neobabilònica. *Nebó*, déu de l'escriptura i de la saviesa, es el fill de Bel, constantment associat amb ell.

1477

11. Cir, instrument per a l'execució dels plans de Jahvè.

1478

47 7-9. ↑Ap 18:7-8.

1479

49 6. ↑Ac 13:47.

1480

8. ↑2C 6:2.

1481

10. ↑Ap 7:16.

1482

12. Potser Assuan o Sienè, a l'extrem sud d'Egipte.

1483

50 9. ↑Rm 8:33-34.

1484

52 1. ↑Ap 21:27.

1485

5. ↑Rm 2:24.

1486

7. ↑Rm 10:15.

1487

11. ↑2C 6:17.

1488

15. ↑Rm 15:21.

1489

53 1. ↑Jo 12:38; Rm 10:16.

1490

4. ↑Mt 8:17.

1491

5-6. ↑1Pe 2:24-25.

1492

9. ↑1Pe 2:22.

1493

12. ↑Lc 22:37; 1Pe 2:24.

1494

54 1. ↑Ga 4:27.

1495

13. ↑Jo 6:45.13. ↑Jo 6:45.

1496

55 10. ↑2C 9:10.

1497

56 7. ↑Mt 21:13p.

1498

57 19. ↑Ef 2:17.

1499

59 7-8. ↑Rm 3:15-17.

1500

17. ↑Ef 6:14,17; 1Te 5:8.

1501

20. ↑Rm 11:26-27.

1502

60 1. ↑Ap 21:23.

1503

3. ↑Ap 21:24.

1504

5. ↑Ap 21:26.

1505

7. *Nebaiot* era el primogènit d'Ismael i germà de *Quedar* (Gn 25:13). Designa un poble àrab, que alguns han identificat amb els nabateus.

1506

11. ↑Ap 21:25.

1507

14. ↑Ap 3:9.

1508

19. ↑Ap 21:23.

1509

61 1-2. ↑Lc 4:18-19.

1510

63 1. ↑Ap 19:13.

1511

3. ↑Ap 14:20.

1512

65 1-2. ↑Rm 10:20-21.

1513

3. *Maons* deuria ser una designació despectiva dels altars que s'erigien davant l'estàtua de l'ídol.

1514

4. Al·lusió probable al ritu de la *incubació*, per a comunicar-se amb els esperits dels morts.

1515

11. *Gad* era el déu de la bona fortuna. *Mení* devia ser la personificació del Destí.

1516

17. ↑2Pe 3:13; Ap 21:1,4.

1517

66 1. ↑Ac 7:49-50.

1518

24. ↑Mc 9:48.

1519

Uns cent anys després d'Isaïes, naixia en un poblet dels voltants de Jerusalem el profeta Jeremies; segons Jr 1:1, d'una família sacerdotal que s'havia instal·lat a Anatot. D'ordinari es creu, segons Jr 1:2; 25:3, que havia iniciat el seu ministeri profètic l'any tretze del rei Josies (626 a. C.). De manera que Jeremies hauria inaugurat la seva missió uns quatre anys abans de la reforma religiosa, a la qual donà origen el descobriment del *llibre de la llei* durant unes obres que es feien al temple (2R 22: 8s), i uns catorze anys abans de la ruïna de Nínive (612).

La vida de Jeremies va ser un martiri. Ja durant el regnat de Joaquim experimenta grans dificultats. Fou molt probablement en temps d'aquest rei que passà les tribulacions de què es lamenta en les *confessions*. La història és muda sobre la sort del profeta l'any 597, temps en què Nabucodonosor assetjà una primera vegada Jerusalem i en deportà una part dels habitants. En canvi, és bastant explícita pel que fa al segon setge de Jerusalem pels caldeus i al temps que seguí. Acusat de derrotista pels militars, Jeremies fou perseguit i empresonat. Presa Jerusalem l'any 587, ell es quedà a Palestina, amb Godolies, nomenat governador pels caldeus. Però, assassinat aquest, un grup de jueus, per por de represàlies, van fugir cap a l'Egipte, i s'emportaren Jeremies. Es probablement allà que morí el profeta.

Com els d'Isaïes i d'Ezequiel, el llibre de Jeremies conté també, en el fons, les tres seccions: a) profecies contra Judà i Jerusalem; b) profecies contra les nacions estrangeres; c) profecies sobre la restauració d'Israel. Però la disposició és menys acurada i lògica, ja que no solament la tercera secció es troba dins la primera, sinó que la segona és, encara, donada al final de tot del llibre. La successió de les peces no correspon tampoc sempre a l'ordre cronològic.

Tal com es presenta, el llibre fa més aviat la impressió d'un recull d'escrits de —i sobre— Jeremies, resultat d'aportacions successives. De primer, el llibre hauria comprès només els capítols 1-25, els quals formen un tot bastant ben arrodonit, amb les divisions següents: a) introducció general: vocació i missió de Jeremies (c 1); b) profecies dels primers temps de Jeremies amb l'anunci del càstig de Judà (2:1-4:4) i el de l'executor (4:5-6:30); c) profecies posteriors, en general sobre el mateix tema, i completades amb l'anunci de la restauració d'Israel i de Judà (23:1-8), la indicació de qui l'acomplirà (c 24) i quan (c 25).

A aquesta primera col·lecció haurien vingut a ajuntar-se successivament les *paraules de Jahvè* dels c 26-29, les profecies sobre la restauració de Judà i d'Israel dels c 30-31, la nova sèrie de *paraules de Jahvè* dels c 32-45; els oracles contra les nacions estrangeres (c 46-51) i, com a apèndix a tot el llibre, un capítol històric, el 52, tret de 2R 24:18s.

El llibre està integrat per tres classes d'escrits diferents: les prèdiques, les *confessions* i una fragments de caràcter històrico-biogràfic.

La primera classe comprèn els discursos del profeta, les seves accions i visions simbòliques, i les *paraules* o instruccions de Jahvè sobre allò que Jeremies havia de dir o havia de fer.

La segona classe consisteix en una sèrie d'escrits de caràcter íntim, designades amb el nom de *confessions de Jeremies*, per tal com el profeta hi descriu la lluita sostinguda en el seu interior entre l'home i el ministre de Déu, entre l'home que estima ardentment el poble amb el qual se sent lligat per totes les fibres del seu cor i el qual voldria servir, i el ministre del Senyor que, com a tal, se sent forçat a anar contra aquest mateix poble estimat i a reconèixer que la còlera i el càstig de Déu contra ell no són sinó massa justificats. Aquests escrits, disseminats actualment a través del llibre, són: 11:18-20; 15:10-21; 17:14-17; 18:18-20; 20:7-12,14-18.

La tercera classe de documents reprodueix extractes d'una vida de Jeremies escrita pel seu fidel secretari Baruc, que s'ha perdut. Però la forma que presenten els extractes no és la primitiva. Ultra algunes amplificacions, és també obra dels redactors la transformació dels fragments en *paraules de Jahvè*. Pertanyen a aquesta categoria els c 26-29 i 32-44. Els c 26 i 35-36 conten episodis del temps del rei Joaquim; els c 27-29, d'altres del temps de Sedequies, quan es començava ja a tractar de la revolta contra Babilònia. Els que queden es refereixen al temps del setge de Jerusalem (c 32-34; 37-39) i al temps de després de la ruïna de la ciutat fins a l'emigració a l'Egipte d'una part del poble (c 40-44).

1520

1 1. *Paraules* s'ha d'entendre en el sentit de comunicació divina rebuda per Jeremies, no en el d'història, discursos i gestes.

1521

5. *Conèixer* equival a *elegir*, amb la particularitat que connota l'elecció com a conseqüència del coneixement.

1522

2 8. Els sacerdots i els profetes són els encarregats de transmetre la paraula de Déu al poble. Tot i que la funció característica del sacerdot és la d'oferir el sacrifici (Ex 29:38-42), també té la de ser dipositari de l'oracle diví i de la Llei (7:26; Ez 7:26; Os 5:1), sobretot de les lleis cultuals (Ez 22:26; Ag 2:11; Za 7:3), la de fer conèixer al poble els preceptes religiosos i morals (5:4; Os 4:6) i fins la missió judicial (Ez 44:23). No sempre els sacerdots eren prou dignes. Per això, els profetes els recorden les exigències d'un culte pur i la fidelitat a la Llei.

1523

20. Israel es comporta con una prostituta, avenint-se amb els baals (cf Os 1:2). La darrera frase al·ludeix a les orgies obscenes a què sovint donaven lloc els cultes en els santuaris locals.

1524

4 4. La circumcisió demanada és la renovació de l'home interior, conformement al caràcter espiritual i moral del Senyor.

1525

6 16. ↑Mt 11:29.

1526

7 11. ↑Mt 21:13.

1527

18. *Reina del Cel* és el títol que donaven a la deessa Istar, a Babilònia.

1528

30. Designació pejorativa dels falsos déus.

1529

9 25. Al·lusió a un costum d'alguns pobles beduïns.

1530

14 22. Una designació despectiva dels ídols.

1531

15 2. ↑Ap 13:10.

1532

25 10. ↑Ap 18:22-23.

1533

23. Els àrabs o beduïns (cf 9:25*).

1534

25. País completament desconegut. Potser, escriptura criptogràfica per a designar Roma.

1535

26. Escriptura cabalística de «Babel» = Babilònia.

1536

31 15. ↑Mt 2:18.

1537

31-34. ↑He 8:8-12. Fracassada l'antiga aliança de Jahvè amb el seu poble (cf Os 6:7) a causa de la infidelitat d'Israel, els profetes proclamen l'anunci joiós d'una nova aliança que serà eterna (Is 54:9s; 55:3; 59:21; 61:8; Ba 2:35), a causa de l'amor fidel de Déu (Is 54:8; Ez 16:59s). El sacrifici de Jesucrist duu a terme aquesta aliança nova i eterna (Mt 26:28), i els apòstols en proclamen l'adveniment (Rm 11:27; 2C 3:6).

1538

46 15. *Apis* és el toro sagrat de Memfis, símbol d'Osiris.

1539

49 1. Melcom era el déu nacional dels ammonites.

1540

16. Designació despectiva del déu nacional d'Edom.

1541

50 29. ↑Ap 18:6.

1542

51 1. *Leb Camai* = el cor (centre) dels qui s'insurgeixen contra mi, anagrama de Caixdim (caldeus), en la mateixa escriptura criptogràfica que a 25:25s.

1543

63. ↑Ap 18:21.

1544

Lamentacions reprodueix la traducció llatina del títol grec d'aquest llibret, que la Bíblia hebraica col·loca entre els Hagiògrafs. Contra l'atribució a Jeremies que en fan la Bíblia grega i la Vulgata, fundades, segurament, en 2P 35:25, militen raons de forma i de fons.

Obra d'autors i de dates diferents, les cinc Lamentacions devien haver estat reunides en un llibret per a servir-se'n en alguna cerimònia commemorativa de la catàstrofe de l'any 587; com fan encara avui els jueus, que les reciten en el dejuni amb què ploren aquest luctuós esdeveniment.

1545

5 1. Aquesta lamentació, intitulada per Vulgata *pregària de Jeremies*, descriu la situació humiliant en què es trobaven els jueus a Palestina durant la persecució d'Antíoc Epifanés. A la peça primitiva, li afegiren més tard tres versets, els v 6, 9 i 10; tots tres parlen de la fam i estan privats de paral·lelisme dels membres.

1546

6. *Assur* designa aquí Síria, on regnaven els Selèucides.

1547

Llibret deuterocanònic, que no s'ha conservat en hebreu. La Bíblia grega el col·loca entre Jeremies i les Lamentacions; la Vulgata, després de les Lamentacions. Consta de tres parts: 1) una mena de *confateor* per a ús dels jueus en les assemblees litúrgiques, precedit d'una introducció amb un quadret històric bastant inconsistent, que emparenta aquests capítols amb el gènere literari de Tobit, Judit i Ester; 2) un poema sapiencial, on la saviesa és identificada amb la Llei de Moisès; 3) una peça parenètica, on Jerusalem personificada s'adreça als fills que l'han deixada i a les veïnes que li han quedat, i on l'autor l'anima anunciant-li la destrucció de la ciutat populosa que ha rebut els seus fills i recordant-li les perspectives glorioses que l'esdevenidor li reserva, a ella.

L'oració de la primera part depèn de Dn 9:4-19, que sovint reprodueix gairebé literalment. L'elogi de la Saviesa té grans afinitats amb Jb 28:1s; Pr 8:1s; Ecli 24:1s. Pel to consolador i fins per algunes expressions, la tercera part recorda molt al llibre de la consolació d'Israel (Is 40-55).

El llibret deu datar del segle primer de la nostra era; la primera part, dels anys que regnava el *rei de Babilònia, Nabucodonosor* (= l'emperador romà Vespasià), que s'havia associat *el seu fill Baltasar* (=Titus); la segona, poc temps després, quan ja havien

desaparegut aquests dos emperadors; la tercera part deu ser contemporània de la segona, o ben poc posterior.

La Carta de Jeremies que la Vulgata ajunta, bé que amb un títol especial, al llibre de Baruc com a capítol 6, és una peça per a ús dels jueus, de la polèmica fàcil contra el culte dels ídols, com Is 44:9-20; Jr 10:1-16. Sembla que la idolatria que vol combatre és la de Babilònia de baixa època.

1548

1 4. Riu desconegut.

1549

7. També desconegut.

1550

14. La Festa per excel·lència era la dels Tabernacles (cf Ex 23:14). Els *dies de l'Assemblea* podrien referir-se particularment als dies primer i vuitè de la *Festa* (cf Lv 23:35s).

1551

3 23. Desconegut com a localitat geogràfica. Potser podria ser el nom de Roma, dissimulat amb la inversió de les consonants. *Teman* que és repetit (cf v 22), designaria ara Grècia.

1552

24. La terra o l'univers (cf v 26).

1553

43. Costum relacionat amb la prostitució sagrada.

1554

Ben poc és el que sabem de cert sobre Ezequiel: que era fill d'un tal Buzí; que era sacerdot (1:3), per bé que ignorem si va exercir mai aquest sagrat ministeri; que era casat (24:15s), sense que sigui indicat el nom de la seva dona, ni si el matrimoni havia tingut mai cap fill; que estigué a Babilònia, on fou afavorit amb una gran visió prop del riu Cobar (1:1). Però no coneixem ni l'any ni el lloc del seu naixement, ni l'any ni el lloc de la seva mort, ni quan ni on rebé la seva missió, ni quan ni com va passar a Babilònia (cf 3:14). Segons l'estat actual del llibre, Ezequiel va exercir tota la seva activitat entre els exiliats de Babilònia, aparentment de l'any 593 a l'any 571, que són les dates extremes donades pel text. El ministeri d'Ezequiel devia haver estat en part contemporani del de Jeremies, per bé que ambdós profetes no tenien gaires punts de contacte ni en caràcter ni en estil literari, ni en profetisme ni en la manera d'exercir-lo.

El llibre d'Ezequiel conté les tres parts principals: 1) profecies contra Judà i Jerusalem (c 4-24); 2) oracles contra nacions estrangeres (c 25-32); 3) restauració d'Israel (c 33-48). I, aparentment, les conté en una disposició més ordenada que no pas *Isaïes* i *Jeremies*. Però l'ordre actual no pot ser obra d'Ezequiel mateix. El llibre d'Ezequiel ha tingut la mateixa sort que els altres llibres profètics. Els deixebles d'Ezequiel, o el qui fos, treballant sobre els seus escrits, combinant i completant, van fer una edició corregida i notablement augmentada de l'obra del profeta, on no sempre és fàcil de distingir el que s'ha d'atribuir a una mà o a l'altra. Sembla, però, que els qui intervingueren en la feina, guardaren fidelment el pensament i, en general, la paraula mateixa del mestre.

1555

1 5. ↑Ap 4:6-8.

1556

2 1. *Fill d'home* és una expressió que equival simplement a individu de l'espècie humana, home. En Ez es troba més de noranta vegades, i una en Dn (8:17), sempre en boca de Jahvè. Serveix per a donar a entendre que el profeta és un mortal de tants i la vocació és pura dignació divina. És, doncs, una manera de recalcar la transcendència de Déu. No s'ha de confondre amb l'expressió anàloga de Dn 7:13.

1557

10. ↑Ap 5:1.

1558

3 1-3. ↑Ap 10:9-10.

1559

4 5. S'ha intentat vanament d'interpretar aquestes xifres d'una manera estricta. Quan ni tan sols sabem de quin «exili» pròpiament es tracta.

1560

11. Un *sisè de sester* és cosa d'un litre.

1561

5 14. Les *filles* són les ciutats que depenien de Jerusalem, les del seu districte.

1562

8 3. *L'ídol que provoca la gelosia* era, potser, l'Astarté cananea, deessa de l'amor i la fecunditat, posada al temple per Manasés (2R 21:7) i treta per Josies (2R 23:6).

1563

14. Déu babilònic de la vegetació.

1564

17. El profeta es refereix sense miraments al gest indecorós dels qui, adorant el sol, es prosternen d'esquena al santuari del temple.

1565

9 4. ↑Ap 7:3. Lit: *una tau*, darrera lletra de l'alfabet hebreu, que tenia forma de creu.

1566

6. ↑Ap 9:4.

1567

10 5. *El-Saddai* és un nom diví, freqüent a la tradició sacerdotal i a Job (cf Gn 17:1*).

1568

14 12-20. Les accions personals dels homes tenen a la vegada un abast col·lectiu. La falta del culpable té repercussió en tota la seva família, tribu o nació (Js 7:5-12), de la mateixa manera que la recompensa del just afavoreix tots els seus (Gn 6:18; 7:1; 19:12; 2S 6:12). Aquesta idea, portada fins a les últimes conseqüències, podia, amb tot, posar en dubte la justícia divina. Per això, els profetes clamen per una responsabilitat personal (Jr 31: 29s) que ha de dur també a la conversió personal. El designi de Déu, doncs, ha travessat una nova etapa. En tot el c 18, Ez analitza els casos que es podrien presentar per fer veure que el que compta davant Jahvè són les disposicions actuals del cor. Aquestes afirmacions individualistes, aplicades en una perspectiva purament temporal, havien de topar encara amb l'experiència de la vida corrent (cf Job). D'aquí que a l'època sapiencial tindrà lloc la revelació d'una retribució en el més enllà (Dn 12:2; Sa 2:16; 3:1-12).

1569

13. Al·lusió molt probable a la revolta de Sedequies contra Nabucodonosor.

1570

14. Dels tres models de virtut, cèlebres en aquell temps, Noè i Job són coneguts per la Bíblia. Danel és l'heroi antic fenici, un jutge savi i just, del qual parlen els textos de Ras Xamra darrerament descoberts.

1571

16 17. Fal·lus, símbols de la fecunditat.

1572

24. Uns sòcols d'altar, fets o recoberts de maons, sobre els quals es consumava el sacrifici de la castedat en honor dels déus o d'una deessa especial del paganisme.

1573

21 26. El fetge d'un animal sacrificat, per descobrir-hi la voluntat de la divinitat o per treure'n un auguri sobre l'èxit de l'empresa.

1574

32. Jeconies, el qual, bé que exiliat a Babilònia , era considerat per molts l'únic rei legítim.

1575

22 10. Unint-se carnalment amb una de les dones del pare.

1576

23 4. *Oholà = la qui té la tenda; Oholibà = tenda en ella.* Els noms fan al·lusió al culte idolàtric sobre les altures o, potser millor, al crit d'independència del poble (cf 1R 12:16).

1577

28 2. L'apel·latiu déu i l'atribució de les prerrogatives (poder, immortalitat) s'apliquen sovint, en l'estil cortesà, als cabdills i sobirans (cf Ps 45:7).

1578

13. L'*Edèn* o paradís és el *jardí* (31:8-18; Gn 3:8) o *muntanya* on Jahvè conviu familiarment amb els *elohim* o àngels. Els escriptors sagrats se'n serveixen per a descriure hiperbòlicament la fertilitat d'una regió (Jl 2:3; Gn 13:10), la prosperitat futura després de l'exili (36:35; Is 51:3) o, com en el cas present, la situació privilegiada d'alguns monarques (cf 31:7-9; Is 14:12-15).

1579

34 2. Els profetes han parlat sovint dels dirigents del poble, particularment dels reis, amb el nom de *pastors* (Za 10:2s; 13:17). Com que aquests no han complert la seva missió i han esgarriat les ovelles (Is 56:11; Jr 2:8; 10:21; 23:1s; 50:6; Za 11:417), Jahvè posarà uns altres pastors segons la seva voluntat (Jr 3:15; 2 3:4) i ell mateix farà de pastor (Jr 23:3; 31:10; Ps 23:1-6; 119:176). Finalment ha d'aparèixer un nou David, pastor únic de tot el poble d'Israel (Ez 37:24).

1580

36 27. Els temps messiànics es caracteritzaran per una àmplia efusió de l'Esperit de Déu que ja havia estat donat excepcionalment en l'antiga aliança (cf Jt 3:10; 1S 16:13; Nm 11:24-29; Mi 3:8). Així ho prometien els profetes (39:39; Is 32:15-20; 44:3s). El Messies serà ungit sense mesuta amb aquest Esperit, per tal que dugui a terme l'obra de salvació (Is 11:1-3; 42:1; 61:1s). El NT dóna testimonis de la realització d'aquesta promesa en el Crist (Mt 12:18,28; Mc 1:10; Lc 3:16,21s; 4:18-21) i en la seva Església (Ac 2; Rm 5:5).

1581

37 1. Aquesta visió descriu eloqüentment la creença en la restauració del poble després de l'exili. Jahvè tornarà la vida a Israel, si es converteix (Os 6:1s), si es desvetlla del son del pecat (Is 51:17; 60:1).

1582

10. ↑Ap 11:11.

1583

38 1. Llevat de 39:23-29, els c 38-39 descriuen la victòria final de Jahvè sobre els seus adversaris, dirigits per un personatge misteriós anomenat Gog. Són un poema difícil, en bona part apocalíptic, que presenta uns problemes considerables pel que fa al seu origen i a la seva interpretació.

1584

2. *Gog* és identificat per alguns amb Guigues, rei de Lídia, que regnà vers l'any 607 a. C. i esdevingué aviat un personatge llegendari. D'altres prefereixen de veure-hi un personatge fictici, en el qual són reunits diferents trets de personatges històrics, per fer-ne el tipus de l'agressor bàrbar que, en un futur llunyà i imprecís, havia de portar la darrera prova a Israel. *Magog* significa segurament *país de Gog*. Ap 20:8 esmenta Gog i Magog com dos personatges diferents.

1585

40 1. Tota la resta del llibre d'Ez (c 40-46) explica la reconstrucció del nou temple. El profeta contempla en una visió la restauració majestuosa que havia de permetre a Jahvè de tornar a fixar la seva residència al santuari. El nou Israel hi apareix organitzat com una forta teocràcia, sota la direcció de Jahvè mateix. D'aquí la importància concedida a la descripció del santuari-palau (c 40-43) i a la del nou culte sagrat (c 44-46). La descripció de les dependències és regida pel principi de la simetria perfecta, símbol de la santedat. Les modificacions introduïdes respecte al temple de Salomó subratllen el desig de segregació de tota cosa profana i són encaminades a evitar les temptacions i els abusos que han portat Israel a la ruïna.

1586

2. ↑Ap 21:10.

1587

3. ↑Ap 21:15.

1588

8. Heb. add: *Amidà el vestíbul de la porta, cap a l'interior: una canya.*

1589

14. Heb. add: *I féu les pilastres de seixanta colzades i a la pilastra de l'atri de la porta tot al voltant.*

1590

Si prescindim de 3:24-90 i dels c 13-14, fragments deuterocanònics escrits en grec, que formen apèndixs sense connexió necessària amb el llibre de Daniel, tota la resta és redactada en dues llengües: l'hebraica (c 1-2:4a i c 8-12) i l'aramaica (2:4b-7), sense que se sàpiga per què.

Per raó del contingut, el llibre es divideix en dues parts: c 1-6, narracions de caràcter episòdic i edificant, que s'emparenten amb el gènere literari dels llibrets postexílics de Tobit, Judit i Ester; c 7-17, visions. Els episodis estan generalment construïts segons l'esquema: motiu, crisi i solució; i una solució que sempre resulta favorable als jueus i, conseqüentment, al seu Déu nacional, Jahvè, el qual protegeix d'una manera tan visible aquells *qui l'estimen*. Les visions fan passar davant els ulls del lector, com en un film cinematogràfic i sense tenir gaire en compte l'acció de les causes segones, quatre imperis que s'han de succeir en el domini d'aquest món, abans que el regne de Déu sigui establert sobre la terra. Començant per l'imperi babilònic de Nabucodonosor, l'horitzó històric Barrer de les visions és sempre el regnat d'Antíoc Epifanés de Síria, el gran perseguidor dels jueus (llevat del bloc erràtic 12:1-4, de caràcter marcadament escatològic). Amb la particularitat significativa que mentre els primers imperis són despatxats amb poques frases més aviat generals, el tercer, fins a una part del regnat d'Antíoc, és descrit amb gran luxe de detalls, per acabar, a partir de 11:40, amb l'anunci del «Temps de la Fi», fet amb elements tradicionals fornits per la Sagrada Escriptura.

La finalitat del llibre de Daniel és d'encoratjar els jueus a suportar sense defallir les persecucions dels pagans i a mantenir-se, malgrat tot, fidels a la seva religió. L'objectiu és perseguit de dues maneres, a la primera part: amb la proposició de certs exemples de fidelitat premiada per Déu amb una salvació miraculosa, i amb la presentació de casos que demostren clarament la superioritat del Déu d'Israel en ciència i en poder, de manera que no solament sap tot el que passa en aquest món, sinó que pot intervenir-hi d'una manera eficaç i que hi intervé pràcticament quan ho creu convenient. A la segona part, l'autor sagrat tracta de sostenir els fidels en la tribulació fent-los brillar davant els ulls l'esperança de la inauguració propera del regne de Déu sobre la terra, la investidura del qual ja ha vist conferida a un ésser misteriós com un *fill d'home* que venia sobre els núvols del cel (7:13s). La tasca de Daniel era, per dir-ho així, preparar la *resistència ideològica, l'armament moral* d'Israel, sense els quals totes les altres forces materials són ineficaces. Per això, en oposició a l'activisme dels Macabeus, que qualifica de *socors de poca cosa* (11:34), ell predica que la salvació vindrà *sense la intervenció de cap mà* d'home (2:34,45; 8:25).

1591

2 28. ↑Ap 1:1,19; 4:1. Cap a la fi de l'ordre de coses existent. Són els dies que han de precedir immediatament l'establiment del regne messiànic.

1592

36. Les al·legories de Daniel descriuen la successió de quatre grans imperis històrics (el neobabilònic, el medopersa, el d'Alexandre el Gran i els dels Diàdocs o successors del gran Macedoni), figurats ara per metalls de valor decreixent. Després d'ells vindrà un imperi nou que no tindrà fi.

1593

3 32. Els jueus renegats, que tanta repugnància causaven als fidels.

1594

Deuria ser Antíoc Epifanés, el terrible perseguidor dels jueus.

1595

4 5. El déu Bel (cf 14:3; Is 46:1).

1596

9. ↑Mt 13:31-32.

1597

5 1. En babilònic *Belxar-usur*, «Bel, protegeix el rei». No hi ha hagut mai cap Baltasar rei de Babilònia, en el sentit estricte de la paraula. Sens dubte, es tracta de Baltasar, fill de Nabonid, el qual regnà en nom del seu pare durant un temps.

1598

4. ↑Ap 9:20.

1599

25. *Mene, Tequel* i *Parsin* signifiquen, segons la interpretació dels v 26-28, *comptat*, *perat* i *dividit*. El seu sentit literal és, segons sembla, *mina*, *sicle*, *mitja mina* (monedes de l'època). *Parsin* a mes, juga amb el nom dels perses.

1600

6 1. Els historiadors no coneixen cap Darius el Mede.

1601

4. L'imperi de Babilònia.

1602

5. És l'imperi medo-persa. *Dreçada d'un costat*, al·ludeix a l'hegemonia exercida dins l'imperi en qüestió per l'element persa. Les costelles que tenia a la boca són tres grans imperis que havia conquerit: Lídia, Babilònia i Egipte.

1603

6. L'imperi d'Alexandre el Gran, que es desmembrà en quatre regnes independents (*quatre caps*), situats als quatre *vents* del cel (cf 8:8).

1604

7. L'imperi sirià dels Selèucides.

1605

8. Les *deu banyes* (v 7), que recorden els deu dits dels peus de l'estàtua (2:41), designen deu predecessors d'Antíoc Epifanés, la *banya petita*, que s'apoderà d'un tron

que no li pertocava, eliminà els seus rivals, i estengué ràpidament les seves conquestes (cf 8:9; 11:21).

1606

13. ↑Ap 1:7. Gramaticalment considerar, *fill d'home* equival a home, un individu de l'espècie humana (cf Ez 2:1*), i és en sentit personal que l'expressió ha estat interpretada per la tradició jueva i sobretot per Jesús aplicant-se-la a si mateix (cf Mt 8:20; 26:64). Tal devia ser també el sentit del document primitiu. L'autor de l'explicació el pren, però, en sentit col·lectiu (cf v 18 i 22), anàlogament als altres símbols.

1607

21. ↑Ap 11:7; 13:7.

1608

24. ↑Ap 17:12.

1609

25. ↑Ap 12:14. Al·lusió a les temptatives d'Antíoc per a suprimir la religió jueva, prohibint l'observança de les festes religioses *(els temps)* i altres prescripcions de la Llei *(la llei)*.

1610

8 3. Expressa el pas de l'hegemonia dels medes als perses dins l'imperi medo-persa, que, en el pensament de l'autor, no en formava més que un, com un i únic era el moltó a mb les dues banyes.

1611

5. Alexandre (cf v 21; 2:40; 7:7; 11:3).

1612

8. Mort Alexandre, el seu imperi es desmembra. La divisió en quatre reialmes, en les quatre direccions del cel, fou en realitat el resultat de la batalla d'Ipsus, Frígia, l'any 301.

1613

10. ↑Ap 12:4. Els estels que Antíoc féu caure són els déus que no respectà, segons 11:37.

1614

12. El *lloc* (v 11) és la ciutat de Jerusalem, anomenada també així a 2M 5:16-20, en connexió amb els atacs d'Antíoc contra la ciutat santa.

1615

L'altar pagà que Antíoc havia fet superposar a l'altar dels holocaustos jueu (1M 1:54,57) per oferir-hi sacrificis a la manera grega, o, més en concret, la inscripció dedicatòria (cf 9:27).

1616

La veritat, considerada com un cos de principis veritables, o sia, la religió veritable com era la religió monoteista d'Israel.

1617

13. El *sant* que parlava s'ha d'identificar amb el personatge misteriós descrit a 10:5s. L'altre sant que li preguntava devia ser l'àngel Gabriel (v 16).

1618

21. Rei equival aquí a *reialme*, com al verset anterior i a 7:17. *Javan*, pròpiament la Jònia, és aquí el reialme dels grecs, representat per Alexandre el Gran.

1619

9 2. Els llibres sants, la Sagrada Escriptura.

1620

26. Aquest altre ungit era Onies III, gran sacerdot fins l'any 175, que fou deposat per intrigues del seu germà Jason i més tard assassinat per instigació de Menelau. El decret de devastacions és l'edicte d'Antíoc que prohibia el judaisme (1M 41:53; 2M 6:1).

1621

27. ↑Mt 24:15. Durant els set anys de la darrera setmana, la pràctica de la seva religió resultarà difícil i perillosa per a la majoria dels jueus.

1622

Es refereix a la vora sortint de l'altar grec (8:12). L'abominació de la desolació que s'hi exhibirà sembla referir-se a una inscripció bilingüe, de dedicació de l'altar a Zeus Olímpic, traduït en hebreu per *Baal Xamaim* o *Xamen* = el Senyor del cel, nom amb què faria joc de paraules el *xomem* = desolador, del text hebreu (cf Mt 24:15).

1623

El mal persistirà fins que el càstig definitiu caigui sobre el *desolador*, sobre l'abominació abans dita, però assimilada en certa manera amb aquell qui l'havia feta instal·lar, Antíoc, el rei perseguidor.

1624

10 5. ↑Ap 1:13-15. Un esser superior, que al mateix temps era home. En el cas de Daniel, és el cap del futur reialme de Déu (2:44), o reialme dels sants, del c 7.

1625

13. *El príncep del regne de Pèrsia* és l'àngel protector d'aquest país. És la primera vegada a l'AT que la doctrina d'un àngel custodi per a cada poble és suposada d'una manera clara (cf v 20). *Miquel* és l'àngel protector dels jueus (cf v 21; 12:1; Jud 9; Ap 12:7).

1626

11 2. L'autor sembla no conèixer més que quatre reis de Pèrsia. En aquestes condicions, és difícil de dir quins són aquests tres reis que sorgiran encara per a Pèrsia.

1627

El qui feia quatre, encloent-hi Cir que estava regnant (10:1), era Xerxes el Gran, que va emprendre l'expedició de Grècia l'any 480.

1628

4. Els dos fills d'Alexandre el Gran foren assassinats uns tretze anys després de la mort del seu pare. La dinastia del Macedoni s'extingí per falta d'hereus i els seus regnes van passar als generals, els Diàdocs, els quals se'ls repartiren (cf 2:40s; 7:7; 8:8).

1629

5. Ptolemeu I Soter (306-285), el primer sobirà de la dinastia hel·lenística d'Egipte.

1630

Seleuc I Nicàtor (301-281), que, víctima d'Antígon, s'havia hagut de refugiar a l'Egipte, prop de Ptolomeu, que el nomenà general seu.

1631

6. Cap a l'any 252, Antíoc II Theos (261-246) va concloure aliança amb Ptolemeu II Filadelf (285-247) i esposà la seva filla Bernica.

1632

7. Un germà de Bernica, Ptolemeu III Evergeta (247-221).

1633

10. Antíoc III el Gran, fill de Seleuc Cal·línicos, es proposà de realçar el prestigi de la seva dinastia, i per això cregué oportú de reorganitzar i augmentar el seu exèrcit.

1634

14. Al·ludeix a les insurreccions que tingueren lloc a l'Egipte per culpa de les mesures opressives d'Agatocles, principal ministre de Ptolemeu Filopàtor.

1635

Són la fracció o partit dels Tobíades, de sentiments hel·lenístico-seleucidès i antiegipcis.

1636

17. Era la seva filla Cleopatra, que va casar amb Ptolemeu V, per poder així insinuar-se a l'Egipte sense topar amb els romans.

1637

18. Les illes i costes del Mediterrani.

1638

El cònsol Luci Corneli Escipió, que derrotà completament Antíoc a Magnésia, l'any 190.

1639

19. Per pagar el considerable tribut de guerra que li havien imposat els vencedors, Antíoc intentava d'espoliar el temple de Bel a Elimais, quan el poble, enfurismat, s'amotinà i el mató (187 a. C.).

1640

20. Seleuc IV Filopàtor (187-175), que envià el seu ministre de finances Heliòdor a Jerusalem, per apoderar-se del tresor del temple (2M 3:7s). Seleuc morí a conseqüència d'una conspiració.

1641

21. Antíoc Epifanés no tenia dret al tron. Fou un usurpador.

1642

22. Les tropes d'Heliòdor, el seu rival.

1643

Antíoc destituí el gran sacerdot Onies III.

1644

24. La devastació d'una capital es refereix a l'atac traïdor d'Antíoc contra Jerusalem, de què es parla a 1M 1:30s.

1645

28. De pas per Palestina, Antíoc entrà a Jerusalem i pillà el temple (1M 2:1-25). Acomplerta aquesta malifeta, Antíoc continuà el viatge cap a Síria.

1646

30. Els romans.

1647

31. ↑Mt 24:15. Els oficials que Antíoc envió a Palestina per continuar l'obra de l'hel·lenització del país, començada amb la creació del gimnàs a Jerusalem en temps del summe sacerdot Jason.

1648

Els oficials d'Antíoc profanaren el temple, el convertiren en un temple de Júpiter i destruïren les altres muralles que en feien una fortalesa.

1649

36. Antíoc s'identificà amb Júpiter Olímpic, el déu del cel i l'amo dels elements, amb els trets del qual es fa representar sobre les monedes de la fi del seu regnat.

1650

37. Apol·lo, la imatge del qual, ordinària a les monedes dels seus predecessors, va desapareixent a poc a poc de les d'Antíoc, fins acabar per ser suplantada del tot, cap a la fi del seu regnat, per la imatge de Júpiter Olímpic.

1651

El favorit de les dones és Adonis-Tammuz, la mort d el qual plorava l'element femení de Síria.

1652

38. Júpiter Capitolí.

1653

40. Fi, en l'accepció apocalíptica d'acabament de l'ordre de coses existent. Amb aquest incís s'indica clarament que s'ha acabat el resum històric, i que ara comença pròpiament la profecia.

1654

45. El seu pavelló reial. Antíoc havia de morir inesperadament en una acampada que, durant el seu retorn a Síria, faria a Palestina, entre el Mediterrani i la muntanya de Sió.

1655

12 1. ↑Mt 24:21. Llavors de l'escatologia final, no al temps que morirà el perseguidor Antíoc (11:45).

1656

El llibre o registre de la vida, on es troben inscrits els qui són destinats a ser salvats i a viure eternament (cf 17:10; Ex 32:32; Ps 56:9; 69:29; 139:16; Is 4:2; Ml 3:16; Lc 10:20; Fl 4:3; Ap 3:5; 20:12,15).

1657

7. ↑Ap 10:5-6.

1658

13 1. Els dos capítols següents no es troben sinó al text grec de la Bíblia (cf introducció). La unió de l'episodi de Susanna a la resta del llibre com a c 13 és deguda a la V.

1659

57. Israel en sentit polític, l'Israel del nord.

1660

14 3. Bel és un dels noms de Marduc, la principal divinitat de la ciutat.

1661

L'*artaba* (cf Is 46:1) era una mesura persa d'un mig hectòlitre.

1662

23. No consta que a Babilònia haguessin donat culte a una serp viva.

1663

Originari del reialme del nord, Osees inaugurà el seu ministeri als darrers anys de Jeroboam II. Però, tal com es reflecteix en els seus escrits, fou principalment en temps dels successors d'aquest rei que desplegà la seva activitat profètica. Per a Israel, va ser aquest un període calamitós: les conquestes assíries de 734-732, revoltes a l'interior —quatre reis assassinats en quinze anys—, corrupció moral i religiosa. Com diu el profeta mateix, Samaria es desintegrava (10:7). Res no autoritza a pensar qu e Osees va assistir també a la presa de Samaria. La frase lapidària amb què clou el seu missatge, la dóna com una cosa venidora (cf 14:1).

Per ordre de Déu, Osees contragué matrimoni amb dues dones de vida lliure, la primera de les quals tingué tres fills que, per ordre també de Déu, reberen tots uns noms simbólics (c 1-3). Probablement va ser aquesta experiència personal que li inspirà la imatge matrimonial de les relacions entre Jahvè i el seu poble, represa per d'altres profetes.

El llibre d'Osees es divideix en dues seccions ben marcades: c 1-3 i c 4-14. La primera és en gran part en prosa, mentre que la segona està totalment integrada per poesies. Quant al pensament, ambdues es corresponen d'una manera tan completa, que la segona apareix com un simple desenrotllament de les idees contingudes a la primera. L'una (3:4) i l'altra (14:1) acaben amb un idèntic anunci pessimista: la futura devastació del regne del nord. Tot el que en les dues precedeix és com la motivació d'aquesta amenaça. Solament que allò que és afirmat en la primera és raonat més en detall a la segona. Per dir-ho així, la primera representa el temari o esquema de la segona: Osees s'ha de casar amb una dona que fornica, la qual ha de simbolitzar que el país fornica lluny de Jahvè (1:2); a la segona secció són explicar-les les diferents fornicacions d'Israel. El nom del primer fill del profeta presagia la fi propera de la dinastia regnant (1:4); a la segona secció s'al·ludeix als nombrosos regicidis que es perpetraven a Israel i a l'elevació de nous monarques per gràcia solament dels homes. El nom de «No-compadida» (1:6) i l'altre de «No el-meu-poble» (1:8) simbolitzen l'abandonament i la reprovació d'Israel ja madur per al càstig, pensament que és expressat repetidament en altres formes a la segona secció. La dona de 3:1 reprodueix el simbolisme de 1:2, però amb la diferència que ara figura els israelites, i no la terra o el país. La reclusió que el profeta li imposa, representa les privacions d'ordre polític i religiós en què encorreran els israelites; a la segona secció s'anuncia la supressió de la reialesa, la destrucció dels

altres i símbols religiosos, la desaparició del vedell de Bet-Aven, la cessació dels sacrificis.

Compost a l'Israel del nord, el llibre passà a Judà després de la destrucció de Samaria. I a Judà, hi afegiren els anuncis de felicitat, d'altres petits fragments o glosses, i canviaren, potser, algunes vegades el nom d'Israel pel de Judà.

1664

1 2. Inspirat sens dubte per les seves experiències domèstiques, contades als c 1-3, Osees presenta les relacions de Jahvè i el seu poble sota l'al·legoria de l'amor matrimonial, que serà represa per altres profetes (Is 50:1; 54:1-17; 61:10; 62: 1-5; Jr 2-4:4, 31; Ez 16; 23; cf Ps 45:1-18 i introducció al Càntic). La dona amb qui Osees s'ha de casar simbolitza el país o la terra, no la nació o els habitants presos col·lectivament, per bé que no siguin exclosos. La conducta actual del país és la d'una prostituta, la d'una adúltera, que deixa el seu Déu i va darrera els ídols que no són res (cf 2:4, 6; 3:1; 4:11; Is 1:21-26; 57:3-13; 65:2-7; 66:17; Jr 2:20; 3:2; Ez 16:3; 23:1; Ps 73:27).

1665

4. Els noms dels fills d'Osees són simbòlics (cf Is 7:3; 8:3). El de Jezrael presagia la destrucció de la casa regnant. Fou a Jezrael, on Acab i Jezabel tenien una residència d'estiu, que començà la matança que havia d'acabar amb la casa d'Acab (1R 21:1; 2R 9-10).

1666

2 1. ↑Rm 9:26. En sentit etnològic, no en el polític, els israelites del nord.

1667

2. Ara, en sentit polític.

1668

3. *El-Meu-Poble* i *Compadida* són noms simbòlics, relacionats amb els de 1:9, que indiquen que Israel torna a ser el poble estimat de Jahvè (cf 2:25).

1669

7. Són els baals (v 15) o les divinitats locals. L'esposa els atribuïa els beneficis de què gaudia.

1670

17. Les colònies jueves en terra estrangera (Jr 29:4s). *La vall d'Acor*, a la plana de Jericó (Js 7:24-26), és símbol del retorn, segons Is 65:10.

1671

Allà es refereix a la terra pàtria, no esmentada explícitament fins ara, però que estava implícita d'alguna manera en *la vall d'Acor* = retorn de l'exili. Tornat a la seva terra, el poble d'Israel, en sentit etnològic, no el país de l'Israel polític de que parla Osees, serà bo com als seus primers temps (cf Jr 2:2).

1672

18. *Baal*, nom diví en el culte cananeu, significava també *amo* o *marit*.

1673

21. *Amor* o pietat, *hèsed* en hebreu, significa l'amor fidel i misericordiós de Déu envers la seva esposa, Israel (cf Is 43:4; Ps 16:10).

1674

25.↑Rm 9:25.

1675

3 4. Sobre el pectoral que portava les sorts sagrades, l'urim i el tummim, cf Ex 28:30*; Lv 8:8; Nm 27:21; Dt 33:8.

1676

4 8. La missió sagrada del sacerdot és, segons Osees, de promoure el coneixement de Déu entre el poble. En comptes d'això, el que fan els sacerdots d'Israel és explotar en profit propi els pecats dels laics, i procurar de treure avantatge dels sacrificis oferts en expiació de les culpes (cf 1S 2:11s).

1677

12. L'arbre és probablement l'Aserà o tronc sagrat que hi havia als santuaris locals de les muntanyes i puigs (cf v 13), vora l'altar. Per raó del paral·lelisme, *vara* del membre que segueix designar-la el mateix objecte.

1678

13. *Puigs* significa aquí llocs alts, santuaris locals, d'origen cananeu, sovint emplaçats en una muntanya.

1679

14. Noies que es prostituien al servei d'una divinitat impura. Aquesta pràctica, d'origen cananeu, s'estengué a Israel i arribà fins al mateix temple de Jerusalem (cf 12:1; Dt 23:18s; 1R 14:24; 15:12; 22:47; 2R 23:7; Am 2:7; Mi 1:7).

1680

5 2. *Setim*, a l'est del Jordà, enfront de Jericó, és el campament dels israelites, on havia tingut lloc l'episodi de Baal-Feor (cf 9:10; Nm 25:1s). Probablement hi continuava el culte infame del passat.

1681

6 6.↑Mt 9:13.

1682

10 5. La Bíblia usa sempre el nom oprobiós de *coribants* a propòsit dels ministres d'un culte no ortodox. Com no ho era, d'ortodox, als ulls d'Osees, el culte del *vedell*. Bet-Aven, que ja surt a 4:15 i a 5:8, és un nom despectiu de Betel.

1683

8. ↑Lc 23:30.

1684

11 8. Dues ciutats que devien passar, a l'Israel del nord, com a exemples típics de destrucció completa, d'una manera anàloga al cas de Sodoma i Gomorra dins el regne de Judà (cf Is 1:9s).

1685

13 14.↑1C 15:55.

1686

Joel només és conegut pel seu poema. La imatge que se'n desprén és la d'un profeta en contacte amb el culte, que vingué després d'Ageu i de Zacaries, quan el temple ja estava restaurat i els sacrificis hi eren oferts amb regularitat.

El llibre que porta el seu nom es divideix en dues parts, que tracten cada una d'un tema propi: la primera, en vers, d'una invasió de llagostes (c 1-2); la segona, en prosa, del judici de les nacions estrangeres (c 3-4). Ambdós motius són desenrotllats per ells mateixos, sense interferències pròpiament dites de l'un sobre l'altre. L'únic lligam que embasta les dues seccions és la menció del *dia de Jahvè* (1:15; 2:1s, 10s; 3:3s; 4:1, 14, 18).

La impressió que causa el llibre actual és que ens trobem davant l'obra d'un editor posterior. Editor que hauria completat el Joel primitiu (1:2-2:17), de darreries del segle VI o de la primera meitat del segle V, amb l'addició dels c 3-4, de la darrera meitat del segle II o, potser, més tard encara, més el pont per a passar de l'un a l'altre (2:18-27), i que hauria reinterpretat en sentit escatològic els c 1-2 de Joel, mitjançant la inserció dels versets que esmenten el *dia de Jahvè* i la transposició d'altres versets i estics que tant deformen ara l'escrit de Joel.

En res no s'assembla el missatge de Joel al d'Amós, d'Osees, d'Isaïes o de Miquees. La funció del profeta es limita a cridar Judà a la penitència o, més exactament, a la

celebració d'un dejuni públic i solemne, amb les pregàries adequades, dins l'esplanada del temple de Jahvè. Gràcies al context cristià en què han estat enquadrats alguns textos de la segona part (Rm 10:13 = Jl 3:5), en particular la promesa d'una abundant efusió de l'Esperit de Déu abans de l'adveniment del nou regne (Jl 3:1-2 =Ac 2:16s; Rm 5:5; 1C 12:3s), Joel ha estat a vegades anomenat *el profeta de la Pentecosta*. Amb l'anunci contra les nacions paganes, l'autor de la darrera part del llibre està completament dins la línia dels profetes nacionalistes.

1687

3 1. ↑Ac 2:17-21.

1688

5.↑Rm 10:13.

1689

4 2. *Josafat*, nom d'un rei de Judà (=Jahvè jutja), té un valor simbòlic. La vall on Déu entrarà en judici amb els estrangers és anomenada *vall de la Decisió* al v 14. Des del temps de l'historiador Eusebi, la designació *vall de Josafat* ha estat aplicada a la vall del Cedró, entre la muntanya de les Oliveres i Jerusalem.

1690

El judici versarà sobre els torts comesos per les nacions veïnes contra Israel=Judà. No es tracta, doncs, ni d'un judici universal, ni d'un judici sobre les accions morals dels individus com a tals.

1691

Fill de Tecuè, a la vora del desert de Judà (1:1), el pastor Amós, cronològicament el primer dels profetes escriptors i un dels primers per mèrits literaris, fou pres de darrera el seu ramat per Jahvè, que l'envià a profetitzar contra Israel (7:14).

Predicà durant el regnat de Jeroboam II (783-743), en el moment històric que el reialme del nord havia renovat d'alguna manera els temps gloriosos de David i de Salomó, estenent-se i enriquint-se. En l'eufòria que regnava en certes esferes, ningú no es preocupava de la terrible amenaça que es preparava: el perill assiri que havia d'acabar

amb el reialme per obra del més gran conqueridor d'Assiria, Teglat-Falàsar III (745-727), i del seu successor Salmanàsar. Amós portà a l'Israel del Nord un missatge de desventura, purament i exclusivament l'anunci de la destrucció del reialme.

El llibre d'Amós es pot dividir en tres parts. La primera presenta una sèrie de judicis de Jahvè contra les nacions veïnes d'Israel i contra Israel mateix, que és aquell que interessa principalment el profeta (c 1-2). La segona agrupa un cert nombre de reprotxes i amenaces (c 3-6). La tercera descriu cinc visions d'Amós i evoca algunes perspectives d'esdevenidor (c 7-9). La disposició de les peces és insatisfactòria. El desordre actual del llibre no es pot atribuir a Amós. No són tampoc de la seva mà els passatges en prosa, ni les doxologies esmentades en últim lloc. Entre les addicions posteriors cal comptar també els oracles contra Gaza (1:6-8), contra Tir (1:9s), contra Edom (1:11s) contra Judà (2:4s) i algunes glosses i petites observacions marginals, introduïdes ça i lla.

1692

3 4. *Hazael* i *Ben-Hadad*, el seu fill, van ser els dos sobirans de Damasc durant el regnat dels quals havien estat comeses les vexacions més greus contra l'Israel del nord.

1693

3 9. *Asdod* representa la Filistea.

1694

4 1. Les vaques de Basan són símbol de les dones de Samaria, que no pensaven més que a menjar i divertir-se. Oprimien els humils indirectament, i obligaven els seus marits a arruïnar els pobres per tal de procurar-los fos com fos els mitjans de satisfer els seus capricis i la seva set de plaer.

1695

5 10. Als tribunals (cf Ps 127:6).

1696

18. És la primera vegada que trobem aquesta expressió, destinada a ser tan famosa en la literatura profètica i apocalíptica. És el dia de la intervenció manifesta del Senyor en aquest món. Pot tenir el significat de dia de càstig, en els profetes d'abans de l'exili (Jr 7:26; Lm 2:22; Ez 22:3; So 1:14), o el de dia de la restauració esperada, després de l'exili (9:11; Is 11:10; 12:1; 30:26; Jr 31:4; Jl 4:1). Finalment, prendrà la perspectiva d'un dia de judici universal (26:20-27:1; 33:10-16; Ml 3:19-23).

1697

21-25. Des d'Amós, un tema constant de la predicació profètica és que el culte d'Israel desagrada al seu Déu quan no va acompanyat de la justícia i de l'amor per aquells qui passen necessitat (Is 1:11; Jr 7:21-23; Mi 6:8; Ml 1:6-2:3). Per damunt dels sacrificis hi ha el valor del coneixement de Déu (Os 2:22; 6:6). Amb això els profetes no condemnen pas el culte mateix. De fet, trobem en els profetes paraules que valoren la vida cultual (Jr 14; cf 20:1; 29:6; 35:4; Os 6:1s; Jl 1:2; Ha 3; Za 13:2-6), i entre els darrers profetes, Ageu i Zacaries exerciren una acció de cara a la reconstrucció del temple i a la restauració del culte.

1698

25.↑Ac 7:42-43.

1699

26. *Sacut* i *Quevan* apareixen en inscripcions acàdiques com a noms de dues o d'una divinitat estel·lar, Saturn.

1700

6 11. La *casa gran* és el reialme del nord. Era *gran* per raó de la seva més gran extensió de territori i per la seva més gran influència política en comparació de Judà o reialme del sud, la *casa petita*.

1701

Per a l'Asimà, cf 2R 17:30.

1702

On es trobava un dels dos vedells d'or de Jeroboam (1R 12:30). El Déu de Dan era, sens dubte, el mateix Jahvè, que era distingit pel seu santuari, d'una manera anàloga a allà que passa avui amb la Mare de Déu, dita de tal o tal altre lloc.

1703

El que menava en aquest cèlebre santuari de Judà (cf 5:5). Era un jurament anàleg al jurament que feien més tard pel temple, per l'or del temple, pel sacrifici, etc. (cf Mt 23:6s).

1704

9 8. El regne de les deu tribus del nord, sobre el qual havia dit Amós que el Senyor havia fixat els ulls per a mal i no per a bé (v 4).

1705

Judà inclòs, que no havia de desaparèixer del tot, com l'Israel del nord.

1706

11.↑Ac 15:16-17. El regne de David, Judà. Potser parla de *cabana* perquè David havia estat pastor abans de ser elevat a la dignitat reial.

1707

El llibre d'Abdies és el més curt de l'Antic Testament: un sol capítol de vint-i-un versets. Amb la particularitat que gairebé la meitat es torna a trobar equivalentment a Jr 49:7-22. Això fa creure que, de primer, la peça no portava títol, donat que es podia atribuir a dos autors distints.

Es divideix en dues parts: a) v 1-15bd; b) v 15a-21. La primera és una profecia contra Edom; la segona, l'anunci del triomf d'Israel i de la ruïna definitiva d'Edom, el dia de Jahvè. L'una és en vers; l'altra, en prosa. Totes dues presenten tantes diferències entre elles, que difícilment poden ser considerades com l'obra d'un sol i mateix autor. El més probable és que estem davant l'escrit d'un profeta, completat més tard amb un fragment de caràcter apocalíptic.

A la primera part, se li hauria d'assignar una data de per allà l'any 312 a. C. ja que suposa l'expulsió dels edomites d'un bon tros del seu territori i l'ocupació per l'enemic del seu refugi-fortalesa de Petra. Ara bé, aquest darrer esdeveniment era un fet l'any 312.

La segona part pertany a un temps que, instal·lats a Judà, els jueus no posseïen ni Efraïm, ni Samaria, ni Galaad (v 19s). Per les al·lusions històriques dels v 19 i 21, s'hauria de situar en una data molt tardana, en un moment que eren vives les esperances patriòtiques i més viu encara el desig de conquestes territorials.

1708

20. *Els exiliats d'Halab* i *d'Habor* són els exiliats del reialme del nord, dels quals parla 2R 17:6 (cf 1P 5:26). Els *cananeus* són els fenicis, al territori dels quals pertanyia *Sarepta* (Lc 4:26), l'actual Sarafend, entre Tir i Sidó. *Sefarad* és desconegut.

1709

El llibre de Jonàs és diferent dels altres escrits profètics. No es tracta de cap recull d'oracles del profeta Jonàs, ni d'una narració que es refereixi al conjunt del seu ministeri. El llibre conta, simplement, una missió particular del profeta Jonàs a Nínive, i allò que li passà en aquesta ocasió.

El protagonista al qual és atribuïda aquesta aventura un xíc ridícula, devia ser —si el seu nom no ha estat afegit més tard— un contemporani de Jeroboam II (783-743), mencionant a 2R 14:25. És a dir, que hauria viscut en un temps que la *gran ciutat* de Nínive —en bon estat encara, ja que no fou destruïda fins a l'any 612— no podia ser presentada com un record llunyà.

Solament la data tardana que això implica per a la composició del llibre ja és prou per a fer dubtar del seu caràcter històric. Però és que hi ha tantes d'altres particularitats estranyes, que els txegetes moderns s'han vist com forçats a classificar-lo entre els escrits didàctics, i amb un ensenyament que preludia l'Evangeli. En aquesta mena de pamflet, l'autor, que desaprova els sentiments d'odi i de venjança de molts dels seus connacionals contra els estrangers, hi predica un universalisme d'allò mes obert. Tothom és simpàtic en aquesta narració, tothom fora de l'únic hebreu que hi intervé, i que hauria estat un profeta.

L'esperit de proselitisme que respira l'obreta fa pensar en el zel missioner de què parla Jesucrist a Mt 23:15. Però l'any de composició no es pot fer baixar més avall de l'any 200 a. C., donat que Jonàs està enclòs en els «dotze profetes» que lloa Ben Sira en l'elogi dels pares (Ecli 49:12).

El salm de 2:3-10, que no té res a veure amb la situació concreta de Jonàs ni amb l'ensenyament del llibre, és una interpolació.

1710

2 1.↑Mt 12:40.

1711

Segons la inscripció del llibre (1:1), l'autor de les profecies que segueixen era originari de Morèset, probablement la mateixa localitat de Morèset-Guet, de 1:14, que no devia distar gaire de la coneguda ciutat filistea de Guet. El profeta era, per tant, un home del camp com Amós, i, com ell, un crític ardent de les grans ciutats, als seus ulls la maledicció del país (1:5s). Però, a diferència d'Amós, ell no va abandonar mai, pel que sembla, la seva contrada nadiua, per traslladar-se als grans centres urbans a lliurar-hi el seu missatge.

La inscripció del llibre fa exercir a Miquees la seva acció abans i després de la caiguda de Samaria, l'any 722. De manera que resulta un contemporani d'Isaïes, per bé que no consta que tots dos s'haguin conegut mai. No se sap tampoc quan acabà Miquees la seva carrera. Si, com creiem, 1:8-16 es refereix a la invasió de Senaquerib de l'any 701, s'hauria de suposar que havia profetitzat també durant el regnat de Manasés, que la inscripció del llibre no esmenta.

El llibre és un recull d'oracles en set capítols, sense cap element narratiu. Es divideix en quatre seccions ben marcades: a) capítols 1-3, que contenen profecies d'amenaça i de condemnació; b) capítols 4-5, que fan promeses a Sió; c) capítols 6:1-7:7, amb altres reprotxes i amenaces; d) 7:8-20, amb esperances. Una alternativa sistemàtica així, d'amenaces i de promeses, per força ha de suscitar dubtes pel que fa a l'origen o l'autenticitat de les peces.

1712

4 7. El terme tècnic *resta* designa el nucli d'on ha de sortir el nou Israel, hereu de les promeses (cf Is 4:3*).

1713

8. *Torre del ramat* i *filla de Sió* són sinònims i denoten en realitat Jerusalem, no la protuberància al sud-oest de la ciutat, coneguda per l'Ófel, com pretén el glossador que ha introduït aquest nom.

1714

5 1.↑Mt 2:6. Els Evangelistes reconeixen en *Bel·lèhem Efratà* la designació del lloc de naixement del Messies.

1715

5. *País de Nemrod*, sinònim de país d'Assur, designa la Síria.

1716

7 6.↑Mt 10:35-36.

1717

La vida de Nahum és desconeguda. No se sap tampoc on estava situat el poble o la ciutat d'Elcós, d'on era originari el profeta segons la inscripció (1:1).

El llibre que porta el nom de Nahum comença amb un salm alfabètic, incomplet, que canta Jahvè com un Déu que es venja dels seus enemics, però que és bo amb els qui esperen en ell. No té, pròpiament, res a veure amb l'obreta de Nahum. Aquesta, com ho indica el títol, té per tema la ruïna de Nínive, que, anunciada i descrita d'una manera plena de colorit i animació, resulta expressió viva del sentit d'alleujament que s'estenia sobre el Pròxim Orient a mesura que creixia l'expectació per la caiguda de l'odiat tirà. Oda triomfal, d'un pujat to nacionalista, li donen un cert matís religiós les al·lusions a Jahvè com a causant de la desgràcia de Nínive. Va ser escrita poc abans de la presa d'aquesta ciutat, l'any 612.

1718

El llibre d'Habacuc està integrat per sis poesies, que tracten totes de la violentació de les nacions per un agent orgullós i insaciable. La primera (1:2-4) és una queixa del profeta contra Jahvè perquè permet que triomfin a la terra la violència i la injustícia. La segona (1:5-11) descriu l'opressor i enumera algunes de les seves proeses fins al moment de la composició de la poesia. La tercera (1:12-17) conté una altra crida del profeta a Jahvè: ¿com pot ell, just i poderós, tolerar que l'impiu engoleixi el just, sobretot de la manera escandalosa que ho fa l'enemic en qüestió? La quarta (2:1-3) dóna la resposta divina, que el profeta havia rebut en el seu observatori: el culpable serà certament castigat, sense tardar gaire. Tranquil·litzat per aquest cantó, Habacuc torna a emetre un judici desfavorable sobre el conqueridor ardit, home arrogant i antipàtic, a la peça cinquena (2:4-17; els v 18-20 són posteriors), i el fa condemnar pels estrangers en

una sèrie de quatre *ais!* que el presenten com a rapaç, mancat d'escrúpols, sanguinari i intemperant. La sisena poesia (3:2-96; els v 17-19 són un afegitó litúrgic) mostra la realització del càstig de l'impiu per obra de Jahvè.

La identificació de l'incriminat constitueix el gran problema del llibre d'Habacuc. Aparentment, el llibre mateix el soluciona quan parla dels *caldeus* (1:6). Però, fins i tot admetent que el mot sigui original, o que realment volia designar la nació coneguda amb aquest nom, no es pot negar que les altres poesies parlen més aviat d'un home que d'una col·lectivitat, i que allò que s'hi diu convé només a Alexandre el Gran amb els seus macedonis, i no als caldeus. Fou solament en aquell temps que el *mal* afectà pròpiament els estrangers, sense que Judà deixés de patir-ne algunes conseqüències indirectes (1:4; 3:16).

1719

1 5.↑Ac 13:41.

1720

3 3. *Elóab* és una forma del nom diví que sol aparèixer en textos postexílics.

1721

18. ↑Lc 1:47.

1722

19. Anotació musical, que als salms sol trobar-se al començament de la peça. Potser pertanyia al salm que seguia inmediatament en el llibre d'himnes, del qual fou tret el poema d'Habacuc (cf v 1).

1723

El títol del llibre situa el profeta al temps del rei Josies (640-609), sense precisar més. Però la pràctica dels cultes estrangers (1:4s) i l'asserviment a la influència assíria (1:8) no es comprenen després de la reforma religiosa de l'any 621. Molt probablement, doncs, Sofonies actuà en l'interval entre l'any 630 i l'any 621. Quan fou descobert al temple el *llibre de la llei* (622), Josies no féu consultar el profeta Sofonies, com no féu

tampoc consultar el profeta Jeremies. En aquella data, el nostre profeta hauria ja desaparegut d'escena, mentre que Jeremies no hi havia fet encara la seva aparició.

El llibre de Sofonies consta de tres capítols, on és amenaçat primer Judà per la seva impietat, especialment per la imitació dels costums estrangers en el culte i en l'ètica moral; prediu després el judici contra les nacions estrangeres, l'Assíria enclosa, i s'acaba amb l'anunci de la glorificació de la Jerusalem dels temps messiànics. Presenta, per tant, la mateixa disposició ordenada dels seus elements que apareix en altres llibres profètics, notablement Isaïes: condemnació del profeta, denúncia de les nacions no jueves, i una visió de la glòria futura d'Israel.

Aquesta estructuració del llibre no seria tampoc ara obra del mateix Sofonies, sinó d'un editor vingut després. No poden ser tampoc de la mà de Sofonies 3:1-20, o 2:15, si més no, perquè suposen una situació històrica posterior al profeta. A un altre que ell s'hauria d'atribuir també l'amenaça contra Moab i Ammon, que interromp la poesia de Sofonies. L'obra d'aquest, tal com s'ha conservat, s'hauria limitat a anunciar la vinguda del judici contra Judà i contra les nacions estrangeres. L'enviat de Jahvè hauria estat un profeta de desventura en el sentit de Jr 28:8.

1724

1 5. La *Reina* és la del cel, Venus, la Istar dels assiris i babilonis (cf Jr 7:18; 44:17).

1725

3 13.↑Ap 14:5.

1726

L'activitat històrica d'Ageu és mencionada a Esd 5:1; 6:14, en connexió amb la restauració del temple de què parla també aquest llibre. Per Esdres sabem que Cir havia donat, l'any 538, un edicte que autoritzava els jueus a tornar a Palestina i que afavoria la represa del culte jahvístic a Jerusalem. Sembla que, de fet, els treballs de reconstrucció s'havien limitat a l'altar dels holocaustos, ultra el desenrunament de l'esplanada i, pot ser, la col·locació de foments del temple. Un tal estat de coses va durar fins a l'any 520 (1:15; Esd 4:5). Era aleshores un moment de crisi entre els repatriats: les collites havien estat gairebé nul·les, i la seguretat en el país, molt relativa (Za 8:10). Això donà a Ageu ocasió per a intervenir excitant les autoritats i el poble a portar a cap la reconstrucció del temple, destruït l'any 587. Pel que sembla, la reconstrucció del temple era considerada per Ageu com el preàmbul necessari de l'era messiànica.

El petit llibre d'Ageu —el més curt de l'Antic Testament, després d'Abdies— conté les breus exhortacions pronunciades pel profeta en aquelles circumstàncies, més una repulsa contra els samaritans (2:10-14), i una *paraula de Jahvè* per a Zorobabel, l'escollit de Déu, que li prometia el poder.

1727

2 6. Me 12:126.

1728

Zacaries fou contemporani d'Ageu, al qual és associat per Esd 5:1; 6:14 com a profeta de la restauració. El seu temps és determinat per les dates donades a 1:1 (el mes vuitè, any 520); 1:7 (el dia vint-i-quatre del mes onzè, any 520); 7:1 (el dia quatre del mes novè, any 518).

Com Ageu, Zacaries dedica la major part de la seva predicació al tema de la reedificació del temple, acabada l'any 516. Però es nota en ell una preocupació, més sensible que en Ageu, pel missatge moral dels antics profetes, que és reeditat al començament i a la conclusió del llibre de les visions.

El llibre que porta el nom de Zacaries es compon de tres parts ben distintes: a) capítols 1-8; b) capítols 9-11; c) capítols 12-14. La primera, sense títol pròpiament dit, es distingeix per l'ús de la primera persona i per la datació de les peces que la integren. Conté sobretot vuit visions, la forma literària de les quals anuncia la manera apocalíptica.

La segona part, oberta amb un títol propi, per bé que mutilat (9:1), està formada per poesies, on es tracta de la salvació del poble i on revenen sovint els termes de *ramat* i de *pastor* (c 9-11, més 13:7-9).

A la tercera part, en prosa com la primera, és Jerusalem dels darrers temps, que esdevé el centre d'interès. S'obre també amb títol propi, per bé que incomplet (12:1).

La situació històrica que pressuposen és diferent en totes tres.

1729

3 1. Sobre Satanàs, l'acusador o adversari de l'home per antonomàsia, cf Ps 109: 6*; Jb 1:6**; Ap 12:3*,8*.

1730

8. Nom messiànic, que tornem a trobar a 6:12 (cf Is 4:2; Jr 23:5; 33:15; Ps 72:17; 132:17).

1731

4 2.↑Ap 11:4.

1732

14. Deurien ser Josuè i Zorobabel, ungit el primer com a gran sacerdot, i el segon com a rei designat de l'esdevenidor o Messies (cf Ag 2:23). Possiblement el text primitiu devia haver portat aquests dos noms, i després devien haver estat substituits per l'expressió enigmàtica actual.

1733

5 11. Senaar és Babilònia. És el lloc que correspon a la Impietat com a habitació permanent. Babilònia esdevé el centre simbòlic del món pagà.

1734

9 1. Probablement Antioquia de Síria.

1735

7. Al·lusió a les pràctiques paganes de menjar la carn amb la sang (cf Lv 1:5) i de menjar coses interdites, com carn de porc (cf Is 65:4; 66:17).

1736

9.↑Mt 21:5. El terme hebreu per *humil* havia esdevingut, després de l'exili, sinònim de *pietós*. De la seva aplicació al Messies semblaria deduir-se que aquest havia de sortir dels rangs dels pietosos oprimits, no del partit dels impius que governaven a Jerusalem. En consonància amb la seva humilitat, la muntura del rei de Sió serà un ase, no el cavall

superb que ha de desaparèixer, segons el v 10. La profecia ha estat aplicada pels Evangelistes a Jesús en la seva entrada a Jerusalem.

1737

10 2. La seva associació amb els *endevins* fa pensar que es tracta ara, no pas de l'urim i el tummim (cf Os 3:4*), sinó d'objectes de divinació.

1738

11 12.↑Mt 27:9-10.

1739

13 7.↑Mt 26:31.

1740

12 10.↑Jo 19:37.

1741

14 11.↑Ap 22:3.

1742

Els moderns admeten generalment que el darrer llibre dels *Profetes menors* era anònim, ja que *Malaquies* significa *el meu àngel* i sembla manllevat a 3:1. L'apel·latiu fou, però, pres més tard com un nom personal.

Els tres capítols del llibre contenen sis discursos, oberts tots amb una mena de diàleg, que fa realment la impressió de vida. S'hi toquen els temes de faltes cultuals dels sacerdots i també dels laics (1:6-2:9; 3:6-12), matrimonis mixtos i divorcis (2:10-16), l'escàndol de la prosperitat dels dolents (3:13-18). En consonància, el profeta anuncia la imminència del dia de Jahvè, que purificarà els membres del sacerdoci, consumirà els

dolents i assegurarà el triomf dels bons (2:17-3:1-5,19-21). L'apèndix (3:22-24), que vol ser una mena de colofó a tot el llibre dels *Profetes posteriors*, insisteix, amb un pessimisme més accentuat encara, sobre el dia de Jahvè, de 3:1-3. Les condicions històriques a les quals fa referència el profeta són les que prevalien a Judà abans de la gran reforma de Nehemies, de l'any 445.

Relativament de poca importància religiosa i literària, com el d'Ageu, el llibre de Malaquies és una font històrica inapreciable per a la història dels jueus en el període persa abans de Nehemies. Igual que Ageu, Malaquies pinta també un quadre sòrdid de la misèria econòmica i espiritual de la comunitat jueva del seu temes, i ens fa assistir al naixement d'aquell moviment religiós, el dels *hasidim* = pietosos (3:16), que havia d'injectar al judaisme l'energia necessària per a resistir tots els atacs fins al dia d'avui.

1743

1 2.↑Rm 9:13.

1744

3 23-24. ↑Lc 1:17.

1745

El Nou Testament és el compliment ple de les promeses, de les profecies i de l'esperança dels pares. Jesucrist, fill de David i fill d'Abraham, Ungit de Déu i Fill de Déu, és la presència de Déu enmig del seu poble, que el distingeix de tots els altres pobles de la terra. Amb la pròpia immolació, el renta dels seus pecats i estableix la nova aliança, posa el seu Esperit en el cor dels seus fidels perquè duguin escrita al cor la nova llei; escull d'entre tots els pobles els qui formaran el nou Israel, no pas segons la descendència biològica, sinó segons la fe i la gràcia d'un nou naixement. L'Església, que és el nou Israel, s'escamparà a poc a poc, fins que Jesucrist tornarà per judicar els vius i els morts. Llavors es compliran plenament les promeses i l'esperança del Regne de Déu. A la nova Jerusalem, Déu eixugarà tota llàgrima, tots veuran la faç de Déu i de l'Anyell i se sadollaran de vida eterna.

Aquest és el missatge del Nou Testament. Tots els seus escrits, des dels Evangelis i els Actes dels Apòstols fins a les cartes de sant Pau i dels altres apòstols, i fins a l'Apocalipsi, tots ens anuncien el missatge joiós del misteri del Messies i del Regne de Déu, que comença amb l'encarnació del Fill de Déu i s'acaba de realitzar amb el seu retorn gloriós, aliança eterna del Nou Testament.

1746

Origen dels tres primers evangelis.

Quan els apòstols hagueren rebut l'Esperit Sant, tot seguit van començar a proclamar el missatge joiós de l'evangeli (Ac 2:22-36) ensenyant al poble que Jesús de Natzaret era el Messies enviat per Déu, com ho provaven els seus miracles; que havia estat crucificat a fi de redimir-nos dels nostres pecats, segons el designi de Déu anunciat ja en les Escriptures; però, ressuscitat el tercer dia, seu a la dreta de Déu, des d'on ha de venir a judicar els vius i els morts. Aquest ensenyament, repetit dia rera dia per instruir els nous convertits segons l'ús de les escoles antigues, devia prendre molt aviat una forma gairebé fixa en els seus punts fonamentals. Els dotze apòstols, testimonis oficials de la resurrecció de Jesucrist, dirigien i garantien la tradició d'aquest ensenyament, que els tres primers Evangelis ens han conservat.

Segons la tradició eclesiàstica, coneguda ja des del segle II, l'apòstol sant Mateu va ser el primer de posar per escrit l'ensenyament apostòlic. Devia ser entre l'any 40 i el 50. La seva obra, escrita en arameu, es va traduir aviat al grec, i ens ha estat conservada substancialment en els tres primers Evangelis, sobretot en el que porta el seu nom.

El primer dels tres Evangelis, tal com els tenim en la seva forma actual, degué ser el de Marc. Segons una tradició antiquíssima, sant Marc, deixeble de sant Pere, posà per escrit l'ensenyament que l'apòstol donava a Roma. Devia ser entre l'any 60 i el 63.

Poc temps després, vora l'any 63, sant Lluc, metge d'origen pagà, segurament antioquè, company de sant Pau en els seus viatges segon i tercer i durant els seus dos empresonaments, va escriure l'Evangeli que porta el seu nom. Durant el seu viatge a Palestina i en les converses amb els qui havien estat testimonis oculars dels fets, s'informà meticulosament de tot el que feia referència a Jesús i als primers temps de l'Església. Així va poder escriure amb ple coneixement de causa l'Evangeli i els Actes dels Apòstols.

Independentment de sant Lluc, potser al mateix temps que ell, un autor que escrivia correctament el grec i coneixia bé l'ambient de Jerusalem refonia l'Evangeli original de sant Mateu modificant-ne notablement l'ordre de tota la primera meitat per donar més coherència doctrinal a tot l'escrit. El conjunt és una narració harmoniosa, completa i doctrinalment rica, molt estimada per l'Església, coneguda sota el nom de sant Mateu, que n'és l'autor principal.

Tots tres Evangelis, en anunciar-nos la bona nova de la vinguda del Messies i del Regne de Déu, ens fan conèixer uns fets contats honradament i garantits pel testimoniatge dels apòstols; cap del tres evangelistes no s'ha proposat d'escriure una biografia de Jesús completa i ordenada cronològicament; els seus escrits són obra de *predicació,* de *testimoniatge,* d'*anunci del missatge joiós;* aquesta és la significació de la paraula grega *evangeli.*

1747

Sobre el tema comú als tres primers Evangelis, el de sant Mateu insisteix principalment en el compliment de les profecies, realitzat per la vinguda de Jesús Messies, nou Moisès que ha salvat el poble dels seus pecats, li ha donat una legislació i una organització noves, i ha constituït l'Església, que és la realització del Regne de Déu. La infantesa de Jesús n'anuncia en presagi tot el tema, i cinc reculls narratius, hàbilment combinats amb cinc reculls doctrinals, ens fan conèixer progressivament la persona de Jesús, la seva doctrina i la seva obra. La passió de Jesús, la seva resurrecció i la missió final dels apòstols clouen el missatge evangèlic amb la perspectiva de l'Església assistida per Jesucrist fins a la fi del món.

1748

1 1-17. Lc 3:23-38. L'evangelista distribueix la genealogia en tres èpoques: la patriarcal, la de la reialesa davídica, dipositària de les promeses messiàniques, i la de l'esperança durant l'extinció de la reialesa.

1749

1. *Crist* és la traducció grega de *Messies*, nom hebreu que vol dir *Ungit* amb la unció que consagrava els reis o els sacerdots. L'*Ungit* o *Messies* per antonomàsia designava el descendent de David que, segons les profecies, havia de restaurar el tron del seu pare i salvar el poble d'Israel.

1750

3. La genealogia esmenta quatre dones, ben conegudes en la història bíblica (v 3, 5 i 6). Rahab i Rut eren estrangeres que s'havien convertit al Déu d'Israel (Js 2:11; Rt 1:16), i, per això, Déu les va premiar donant-los una descendència gran a Israel.

1751

16. L'evangelista no parla de l'origen davídic de Maria, perquè el compliment de les promeses no estava lligat a la descendència de sang, sinó a la legal.

1752

19. Quan Josep sap que Maria espera un fill per obra de l'Esperit Sant es creu obligat a deixar-la per reverència a l'obra de Déu o perquè la gent no el prengui per pare d'aquest infant que té un origen diví. Però el pla de Déu era que, sense tenir relacions conjugals amb Maria, Josep la prengués per esposa a fi que Jesús heretés per Josep els

drets a la successió reial de David. El contracte de prometatge entre els jueus no es podia desfer sense un repudi legal.

1753

21. Abreviació de *Josuè*, que vol dir *Jahvè és salvació*.

1754

23. *Is 7:14*.

1755

25. Amb aquesta expressió bíblica l'evangelista torna a inculcar que Jesús va néixer de Maria sense la intervenció de Josep. L'Església ensenya la virginitat perpètua de Maria.

1756

2 6. *Mi 5:1*.

1757

15. *Os 11:1*.

1758

18. *Jr 31:15*.

1759

3 1-17. Mc 1:1-11; Lc 3:1-22; Jo 1:6-8,15,19-34.

1760

3. *Is 40:3.*

1761

4. *2R 1:8.*

1762

7. Els *fariseus* formaven un partit religiós que creia en els àngels i en la resurrecció i es preocupava molt de l'observança literal de la Llei. Els escribes, sobretot, eren els qui formaven el partit. Els *saduceus* eren els del partit contrari: no creien en els àngels ni en la resurrecció i no admetien la tradició ni altres llibres de la Sagrada Escriptura, fora del Pentateuc; poc escrupolosos i molt oportunistes, es preocupaven més del propi benestar i de les pròpies ambicions que no pas del servei de Déu. L'alta jerarquia sacerdotal, que més tard decidí la mort de Jesús, era la que formava el partit.

1763

11. El baptisme en el nom de Jesús serà, a més, un baptisme d'admissió al nou poble de Déu, i un camí per a rebre el do inestimable de l'Esperit Sant. El *baptisme de foc,* segons uns, significava l'acció purificadora de l'Esperit Sant; segons d'altres, el judici del Messies, que destinarà al foc els qui no han acceptat el baptisme de l'Esperit o no n'han donat els fruits corresponents.

1764

17. *Ps 2:7; Is 42:1.* L'Esperit reposant sobre Jesús significa que ell batejarà en Esperit Sant (Jo 1:33), i significa també el poder de Déu que es manifestarà en la predicació i els miracles de Jesús i en el seu triomf sobre Satanàs.

1765

4 1-22. Mc 1:12-20; Lc 4:1-14; 5:1-11.

1766

4. *Dt 8:3.*

1767

6. *Ps 91:11-12.*

1768

7. *Dt 6:16.*

1769

10. *Dt 6:13.*

1770

15-16. *Is 8:23; 9:1.*

1771

23-25. Mc 1:39; 3:7-8; Lc 4:14-15,44; 6:17-18; 8:1.

1772

5 1-12. Lc 6:20-23. Els savis d'Israel, quan ensenyaven el secret de la felicitat, declaraven feliços els qui complien la Llei de Déu. Jesús pren aquest estil d'ensenyament per a proclamar que està a punt d'arribar el Regne del cel. Ningú no estarà tan ben dispost a rebre'l com els desventurats d'aquest món. Per fer comprendre millor que la desventura sola, sense unes bones disposicions, no farà feliç ningú, Mt no diu com Lc 6:20-21 *benaurats els pobres, sinó els pobres en l'esperit;* ni diu *benaurats els qui tenen fam, sinó els qui tenen fam i set de ser justos.*

1773

4. *Ps 37:11.*

1774

13-15. Mc 9:50; 4:21; Lc 14:34-35; 8:16; 11:13.

1775

18. Lc 16:17.

1776

21. *Ex 20:13.*

1777

22. Era el gran consell de Jerusalem compost de 71 membres.

1778

La *Gehenna* és la vall d'Hennom a Jerusalem; des del temps de Jesucrist es prenia com a símbol del foc de l'infern perquè en temps dels reis hi havien ofert infants a Móloc cremant-los al foc. Jesús no vol determinar la pena que correspon a cada delicte, sinó fer-nos comprendre la importància que té el seu precepte de no enfadar-se contra un germà, ni insultar-lo. Tot el sermó de la muntanya abunda en exageracions populars, que fan més gràfic l'ensenyament.

1779

25-26. Lc 12:58-59.

1780

27. *Ex 20:14.*

1781

29-30. 18:8-9; Mc 9:43-47.

1782

31. *Dt 24:1*.

1783

32. 19:9*; Mc 10:11-12; Lc 16:18.

1784

33. *Lv 19:12; Dt 23:22-24.*

1785

34-35. *Is 66:1; Ps 48:3.*

1786

37. El jurament és un acte bo, però la necessitat de jurar ve del Maligne, perquè ens hi obliga la nostra falta de paraula o la desconfiança dels altres.

1787

38. *Ex 21:24; Lv 24:20.*

1788

39-48. Lc 6:27-36.

1789

43. *Lv 19:18.*

1790

46. Eren el personal de finances i de duanes, que tenia mala anomenada.

1791

6 6. *2R 4:33; Is 26:20.*

1792

9-15. Lc 11:2-4; Mc 11:25.

1793

9. La invocació de *Pare* indica l'actitud filial que ha d'inspirar tota la nostra oració. La frase evangèlica *que esteu* (o *està*) *en el cel* és un aramaisme, que s'ha de traduir per *celestial* o *del cel*.

1794

Que Déu santifiqui el seu nom davant de tot el món realitzant la gran obra del seu Regne (cf Ez 36:23).

1795

10. La voluntat de Déu és la realització del seu Regne a la terra, que al cel ja és un fet.

1796

12. La paraula aramea que significa *culpa* significa igualment *deute*.

1797

13. La temptació és com un parany que el Maligne amaga en el nostre camí; qui hi entra o hi cau, hi queda pres. Només l'oració ens en pot alliberar.

1798

19-21. Lc 12:33-34.

1799

22-23. Lc 11:34-35.

1800

24-33. Lc 16-13; 12:22-31.

1801

7 1-5. Lc 6:37-42.

1802

7-11. Lc 11:9-13.

1803

12. Lc 6:31.

1804

13-14. Lc 13:24.

1805

16-18. 12:33; Lc 6:43-44.

1806

21-23. Lc 13:25-27.

1807

23. *Ps 6:9.*

1808

24-27. Lc 6:46-49.

1809

8 1-4. Mc 1:40-44; Lc 5:12-14. Els miracles de Jesús i el seu poder sobre el dimoni són un signe de l'obra misericordiosa que ell ve a realitzar, indici que el regne de Satanàs s'acaba i ha començat el Regne de Déu.

1810

2. El nom de lepra significava diverses malalties de la pell, la major part benignes, però que obligaven el pacient a viure separat de la gent, perquè era legalment impur. El leprós demana de ser *purificat*, condició necessària per a poder tornar a la vida normal.

1811

4. Després d'un miracle, Jesús imposa sovint el secret per evitar malentesos i entusiasmes irreflexius de la gent. Molts del poble esperaven el Messies com un alliberador temporal. Jesús, doncs, es revela tan veladament, que només el sabran reconèixer els qui estan disposats a acceptar el caràcter espiritual de la seva missió. El mateix secret, l'imposa als dimonis quan el proclamen Crist o fill de Déu, i als deixebles després que l'han reconegut. El leprós necessitava la declaració del sacerdot per a ésser admès a conviure amb tothom.

1812

5-13. Lc 7:1-10; 13:28-29.

1813

14-16. Mc 1:29-34; Lc 4:38-41.

1814

17. *Is 53:4.*

1815

19-22. Lc 9:57-60.

1816

20. Jesús es dóna aquest títol quan parla del poder de la glòria i de les humiliacions que li corresponen com a Messies. Era un títol misteriós, inspirat en Daniel i en el Ps 80; tot i designar-s'hi ell mateix com a Messies, Jesús no era clarament comprès pel poble, i evitava així una declaració que podia ser mal entesa.

1817

23-34. Mc 4:35-41; 5:1-20; Lc 8:22-39.

1818

29. Abans que vingués Jesucrist, el dimoni regnava sobre el món, i la possessió d'alguns homes era un signe del seu poder. Els dimonis saben que ara s'acaba el seu regne i que un de més fort que ells els prendrà tot el que posseeixen i els reclourà a l'abisme.

1819

9 1-17. Mc 2:3-12; Lc 5:18-38.

1820

2. La malaltia pot ser un càstig pel pecat (Jo 9:2), i en tot cas és símbol dels mals que el pecat ocasionarà a l'ànima i al cos. Jesús, doncs, comença perdonant els pecats abans de guarir la malaltia.

1821

13. *Os 6:6.* Tots els profetes havien predicat que Déu no volia sacrificis, ni festes, ni dejunis, dels qui no eren justos i compassius amb el proïsme.

1822

15. Els amics de Jesús, l'espòs de les noces, dejunaran quan se separarà d'ells per la mort i l'ascensió al cel.

1823

16-17. El vestit vell i els bots vells representen les pràctiques velles del judaisme; el pedaç nou i el vi nou representen l'esperit nou de l'evangeli, que no s'avé amb les exterioritats dels fariseus.

1824

18-26. Mc 5:22-43; Lc 8:41-56.

1825

20. La malalta s'acosta d'amagat, perquè, segons la Llei, la seva malaltia la feia impura, i havia d'estar separada de tothom (Lv 15:19-30).

1826

Eren uns fils nuats als quatre angles del mantell, que tots els jueus portaven per prescripció de la Llei (Nm 15:38s).

1827

23. El dol per un difunt consistia en plors i lamentacions acompanyades amb flabiols.

1828

32-34. 12:22-24; Lc 11:14-15.

1829

35-38. 4:23; Mc 6:6,34; Lc 4:44; 10:2.

1830

36. *Nm 27:17; 1R 22:17*.

1831

10 1. Mc 3:13-14; 6:7; Lc 9:1.

1832

2-4. Mc 3:15-19; Lc 6:13-16; Jo 1:40-44; Ac 1:13.

1833

2. Apòstol vol dir *enviat* o *missioner*.

1834

5-16. Mc 6:7-13; Lc 9:1-6; 10:3-12.

1835

5. Els samaritans habitaven la regió muntanyosa entre la Judea i la Galilea. Eren descendents dels israelites del Nord, barrejats amb pobles diversos (2R 17:24-41), i adoraven el Déu d'Israel al santuari de Garizim, seguint les pròpies tradicions, que els jueus no aprovaven. Segons els designis de Déu, el Regne de Déu promès a Abraham i a la seva descendència no havia de ser predicat als pagans fins després que els jueus l'haguessin rebutjat.

1836

13. La salutació s'expressava preguntant sobre la pau o desitjant-la; però la pau desitjada pels apòstols només reposarà sobre els qui en són dignes.

1837

14. Tornant d'un país pagà, els jueus s'espolsaven les sandàlies perquè tenien per impura la terra pagana. Amb aquest gest els apòstols equiparaven als pagans els pobles que no rebien l'evangeli.

1838

17-22. 24:9,13; Mc 13:9-13; Lc 12:11-12; 21:12-19.

1839

21. *Mi 7:6.*

1840

23. No és la vinguda darrera, sinó la que s'ha de realitzar abans de desaparèixer la generació dels qui escoltaven Jesús.

1841

24-25. Lc 6:40; Jo 13:16; 15:20.

1842

25. Nom d'una divinitat cananea, que els jueus consideraven el principal dels dimonis.

1843

26-33. Mc 4:22; 8:38; Lc 8:17; 9:26; 12:2-9.

1844

27. Jesús predica els misteris d el Regne de Déu veladament, perquè de moment no poden ser compresos; però un dia hauran de ser predicats obertament i sense por.

1845

29. Valia la setzena part d'un denari, que era el jornal d'un obrer.

1846

34-36. Lc 12:51-53.

1847

35-36. *Mi 7:6.*

1848

37-39. 16:24-25; Mc 8:34-35; Lc 9:23-24; 14:26-27.

1849

40-42. 18:5; Mc 9:37,41; Lc 9:48; 10:16; Jo 13:20.

1850

12 2-11. Lc 7:18-28.

1851

3. Joan havia designat Jesús com a Messies; però veient que no realitzava encara el Regne de Déu com ell l'havia esperat, li demana una explicació.

1852

5. *Is 26:19; 29:18-19; 35:5-6; 61:1*. Jesús, amb al·lusions a les profecies, deixa entendre que és així com el Messies ha d'actuar.

1853

10. *Ex 23:20; Ml 3:1*.

1854

12-13. Lc 16:16.

1855

12. O bé: *és violentat.*

1856

Són els qui s'esforcen per entrar al Regne: els pecadors que es converteixen, o els valents que renuncien a tot per obtenir el Regne; o bé són els enemics del Regne: els dirigents del poble, que s'esforcen per impedir-li l'entrada al Regne del cel.

1857

14. Una opinió popular, inspirada en Ml 3:23-24, creia que havia de venir Elies per preparar el poble i ungir el Messies com a rei.

1858

16-19. Lc 7:31-35.

1859

17. Amb aquest proverbi els nois caracteritzaven els companys que no estaven contents de cap joc.

1860

18. El tenien per trastocat o realment per posseït del dimoni.

1861

19. Aquesta gent que tot ho sap no pot contradir els fets, que proven la saviesa de Déu en la conducta incompresa de Jesús.

1862

21-23. Lc 10:13-15.

1863

21. Corazín i Bet-Saida eren dues poblacions veïnes de Cafarnaüm. Tir i Sidó eren les dues metròpolis pròximes de la Fenícia pagana, ciutats comercials de vida corrompuda.

1864

23. *Is 14:13,15.* És el lloc on habiten els morts. Sodoma era l'exemple proverbial d'una ciutat pecadora castigada per Déu.

1865

25-27. Lc 10:21-22.

1866

29. *Jr 6:16.*

1867

12 1-14. Mc 2:23-28; 3:1-6; Lc 6:1-11; 14:5.

1868

1. Segons els fariseus, collir les espigues era *segar*. La Llei prohibia tot treball en dissabte, i expressament el de segar.

1869

6. Només la divinitat de Jesús podia justificar que es tingués per més gran que el temple.

1870

7. *Os 6:6.*

1871

15-16. Mc 3:7,10,12; Lc 18-19.

1872

18-21. *Is 42:1-4.*

1873

22-32. 9:32-34; Mc 3:22-29; Lc 11:14-23; 12:10.

1874

32. La paraula contra el Fill de l'home és perdonable, perquè la seva aparença humana amaga la seva divinitat; però quan obra amb el poder de l'Esperit, els qui atribueixen les seves obres al diable es tanquen el camí de la fe i, per tant, del perdó.

1875

33-35. 7:16-18; Lc 6:43-45.

1876

33. Aquí el sentit d'aquest proverbi és que els fariseus injurien l'Esperit Sant perquè tenen el cor dolent.

1877

36. Que no significa res o no serveix per a res. Exagerant, Jesús adverteix que fins aquestes paraules seran examinades; com més ho seran, per tant, les que són injustes! O bé: *paraula dolenta sense fonament,* és a dir, injúria.

1878

38-45. 16:1,4; Mc 8:11-12; Lc 11:16,24-32.

1879

39. L'AT compara sovint la infidelitat a un adulteri. Jesús havia donat molts senyals. Demanar-ne un altre no podia representar pas el desig de conèixer la veritat, sinó la pretensió de temptar Déu. Quan serà l'hora, Jesús donarà el senyal de la pròpia resurrecció.

1880

40. *Jn 2:1*. Paraules del llibre de Jonàs, que s'adapten aproximadament al temps que Jesús va ser al sepulcre.

1881

43-45. És una paràbola que explica el futur moral de la generació del temps de Jesús. L'expulsió del dimoni deu significar una conversió del poble en la història passada o durant la predicació de Joan i de Jesús.

1882

46-50. Mc 3:31-35; Lc 8:19-21.

1883

46. Amb aquest nom els semites designaven fins els cosins i altres parents.

1884

47. Add: *I un li digué: Mireu, la vostra mare i els vostres germans són a fora, que us volen parlar*. Probablement ha estat afegit (cf v 46 i Mc 3:32).

1885

13 1-23. Mc 4:1-20,25; Lc 8:4-15,18.

1886

12. El misteri o secret del Regne de Déu només pot ser conegut per un do diví. El voler de Déu és de revelar-lo a tothom; però de fet, l'entendran només els qui estan ben disposats.

1887

14-15. *Is 6:9-10.*

1888

16-17. Lc 10:23-24.

1889

26. El jull s'assembla molt al blat, fins que treu l'espiga, que és molt diferent. No es pot barrejar i moldre amb el blat, perquè causa nàusees i desvari.

1890

31-34. Mc 4:30-34; Lc 13:18-21. Contra l'opinió corrent, el Regne del cel tindrà un començament molt modest, però el terme del seu creixement serà una gran realització.

1891

32. *Dn 4:9,18.* El gra de mostassa era proverbial per a significar una cosa petita. Vora el llac de Galilea la planta arriba a l'alçada de tres o quatre metres.

1892

33. Són quasi 40 litres. Un grapat de farina fermentada, amagat dintre, ho fa fermentar tot.

1893

34. S'entén del Regne de Déu, que Jesús exposa al poble d'una manera enigmàtica.

1894

35. *Ps 78:2.*

1895

41. *So 1:3; Ps 6:9.*

1896

42. *Dn 3:6.*

1897

43. *Sa 3:7; Dn 12:3.*

1898

52. A les riqueses de la Llei antiga, hi afegeix la doctrina nova del Regne del cel.

1899

54-58. Mc 6:1-5; Lc 4:16,22.

1900

14 1-36. Mc 6:14-56; Lc 9:7-17; Jo 6:5-21.

1901

1. Fill d'Herodes el Gran. Governava la Galilea i la Perea, regió de l'altra banda del Jordà, enfront de Jericó (Lc 3:1-2).

1902

3. No és el tetrarca Felip, sinó un altre germanastre. L'adulteri amb l'esposa del germà era especialment prohibit.

1903

19. Abans de partir el pa, el cap de la casa beneïa Déu per les meravelles que obra creant el nostre aliment. L'acció recorda la de l'eucaristia (26:26).

1904

20. Per respecte al pa que Déu ens dóna, era costum de recollir les sobres. En fer-ho comproven la grandesa del miracle.

1905

25. La nit era dividida en quatre vetlles, d'unes tres hores cada una. La quarta vetlla començava cap a les tres de la matinada.

1906

28. Jesús associa Pere al prodigi, com més endavant l'associa a l'exempció del tribut (17:24-27), per ensenyar-nos la unió que hi ha entre l'Església i el Crist.

1907

34. A l'O. del llac, entre Magdala i Cafarnaüm.

1908

15 1-39. Mc 7:1-31,37; 8:1-10.

1909

2. Les tradicions eren interpretacions i pràctiques d'origen recent. Els rabins deien que s'havien transmès d'una generació a l'altra des de Moisès, i els donaven tanta importància com a la Llei escrita.

1910

4. *Ex 20:12; 21:17; Lv 20:9.* Significa, no solament reverenciar-los, sinó també ajudar-los en les seves necessitats.

1911

5. És una fórmula de vot o prometença. Quan un fill dolent no podia ajudar els seus pares, feia el vot de donar a Déu tot el que podia fer per ells, però no el feia en homenatge a Déu, sinó per perjudicar els seus pares.

1912

8-9. *Is 29:13.*

1913

20. Jesús no reconeix cap altra impuresa fora de la moral (v 19); reforça així el sentit moral de la Llei i declara caducades les altres prescripcions.

1914

21. Regió pagana i estrangera de Fenícia, on Jesús podia passar desapercebut més fàcilment.

1915

24. Segons el pla de Déu, Jesús, en vida, només s'havia de donar als israelites, hereus de les promeses. Guanyat, però, per la fe dels pagans, es veu obligat a fer-los gràcia.

1916

39. Lloc desconegut.

1917

16 1-28. 12:38-39p; Mc 8:11-38; 9:1; Lc 12: 54-56.

1918

1. Els miracles que es realitzen al cel o vénen del cel eren els més estimats dels rabins com a signes d'una missió profètica.

1919

6. Lc 12:1.

1920

13-28. Lc 9:18-27.

1921

13. Ciutat romanitzada pel tetrarca Felip, situada al peu de l'Hermón, uns 40 qms. al N. del llac de Guenesaret.

1922

17. És la naturalesa humana. Només Déu, no pas l'home, pot donar el coneixement del seu Fill.

1923

18. En arameu *quefa*, que significa *la roca*. Sobre la fe d'aquesta Roca s'alçarà l'edifici dels qui creuen que Jesús és el Messies, Fill de Déu. Per primera vegada Jesús

parla de la *seva Església*, la comunitat dels seus fidels. Aquesta Església, fundada sobre Pere, realitzarà a la terra el Regne del cel (v 19). Com a càstig del pecat tothom ha de caure sota el domini de la mort, i cap poder humà no pot forçar les portes del seu reialme per alliberar els seus captius. Però Jesucrist dóna a la seva Església la missió d'alliberar els homes del poder de la mort.

1924

19. L'administrador que té les claus d'una casa disposa de tot allò que hi ha, i té el poder de deixar o no deixar entrar-hi. El Regne del cel aquí és l'Església. *Lligar o deslligar* significa obligar o dispensar, prohibir o permetre, retenir els pecats o perdonar-los, excloure els homes de l'Església o admetre'ls-hi. Jesús dóna aquesta autoritat a tots els apòstols, però a Pere principalment.

1925

24-25. 10:38-39p.

1926

25. Aquesta sentència paradoxal contraposa la vida present a la vida futura, la mort temporal a la mort eterna. En el llenguatge que parlava Jesús, una mateixa paraula podia significar *vida, ànima* o *un mateix.*

1927

27. *Ps 62:13.*

1928

28. La vinguda del Fill de l'home a la fi dels temps ha suggerit una altra vinguda del Fill de l'home en el seu Regne, que és l'Església. Aquesta darrera, la veuran alguns dels presents abans de morir.

1929

17 1-23. Mc 9:2-31; Lc 9:28-44.

1930

3. Després que els deixebles han reconegut el Messies, una visió els confirma en la seva fe. Moisès i els profetes eren els mestres que Déu havia donat a Israel. Ara s'apareixen conversant amb Jesús, com per ensenyar-nos que la missió de la Llei i dels Profetes era de donar testimoni del Messies i encaminar cap a ell el poble de Déu.

1931

5. *Is 42:1; Dt 18:15.*

1932

11. *Ml 3:23-24; Ecli 48:10.*

1933

17. *Dt 32:5.*

1934

24. Era el tribut que tots els homes d'Israel pagaven cada any al temple.

1935

27. Equival a dues didracmes, que és el tribut de dues persones. Jesús associa Pere a la seva exempció, fent veure així la seva posició privilegiada.

1936

18 1-9. 19:14p; Mc 9:33-47; Lc 9:46-48; 17:1-2; 22:24.

1937

8-9. 5:29-30.

1938

10. A Israel *veure la faç* del rei volia dir tenir-hi tracte directe i prendre part en la vida de la cort. Al cel, els àngels assisteixen sempre Déu (Lc 1:19), formant la seva cort d'honor. Per la unió estreta que hi ha en tota la família celestial, la joia dels àngels és la de Déu.

1939

11. Add: *Que el Fill de l'home ha vingut a salvar el que s'havia perdut.* Probablement pres de Lc 19:10.

1940

12-14. Lc 15:4-7.

1941

15-21. Lc 17:3-4.

1942

16. *Dt 19:15.*

1943

17. És la reunió pública dels germans.

1944

22. Vol dir sense límit.

1945

24. En total seixanta milions de denaris (v 28*), perquè el talent val sis mil denaris. Jesús exagera expressament.

1946

25. Com a esclau, segons la justícia d'aquell temps.

1947

28. Moneda romana de plata, que venia a ser el jornal d'un treballador.

1948

19 1-30. Mc 10:1-31; Lc 18:15-30.

1949

4. *Gn 1:27.*

1950

5. *Gn 2:24.*

1951

6. En lloc de determinar els motius que poden justificar el repudi, Jesús, en nom de la institució de Déu, declara que el matrimoni no es pot desfer.

1952

7. *Dt 24:1.*

1953

9. 5:32p. Podria significar una unió il·legítima d'amistançament, o bé una infidelitat. Si Jesús es referia a una unió il·legítima, era clar que s'havia de dissoldre. Si es referia a una infidelitat, Jesús no ensenyava que fos permès el repudi, sinó que aquest cas demanava una solució especial. La Llei el resolia amb la pena de mort; l'Església el resoldrà amb la separació, sense desfer el matrimoni, o amb la reconciliació.

1954

12. Aconsella la continència perpètua per raó del Regne del cel.

1955

13. 18:3.

1956

17. És a dir, Déu, de qui ve tota bondat.

1957

18-19. *Ex 20:12-16; Dt 5:16-20; Lv 19:18.*

1958

28. Lc 22:30. El nou Israel, que és l'Església, edificat sobre els apòstols. El Fill de l'home s'ha assegut al seu tron de glòria des de la seva ascensió. Des d'aleshores comença el temps de regeneració.

1959

30. 20:16; Lc 13:30.

1960

20 16. 19:30p Els treballadors de darrera hora, pecadors i pagans, seran recompensats amb el Regne, igual que els de primera hora, que són els israelites. És una obra de la bondat de Déu, que no perjudica en res els primers vinguts.

1961

17-34. Mc 10:32-52; Lc 18:31-43.

1962

21. Els deixebles creuen que Jesús inaugurarà de seguida el seu Regne gloriós. Jesús, en canvi, pensa en el calze de la passió, que està a punt de beure, i que proposa als deixebles invitant-los al martiri.

1963

28. *Is 53:12.*

1964

21 1-11. Mc 11:1-10; Lc 19:29-38; Jo 12:12-18.

1965

5. *Gn 49:11; Is 62:11; Za 9:9.*

1966

9. Significa *salveu* o *feu triomfar*. Són paraules del Ps 118:25-26, que es deien en la festa dels Tabernacles, en forma d'aclamacions i amb rams a les mans.

1967

12-13. Mc 11:15-17; Lc 19:45-46; Jo 2:14-16.

1968

12. Venien els animals que havien de ser oferts en sacrifici i canviaven el diner dels pelegrins vinguts de l'estranger; però els abusos del comerç profanaven el lloc sagrat.

1969

13. *Is 56:7; Jr 7:11*.

1970

15-16. Lc 19:39; Jo 12:19; *Ps 8:3.*

1971

17. Poblet a mitja hora de Jerusalem, on vivia una família amiga: Llàtzer, Marta i Maria (Jo 11:1-46; 12:1-11; Lc 10:38-42).

1972

19. La Pasqua era a prop, i Mc fa notar expressament que no era temps de figues. Jesús volia significar profèticament que el poble d'Israel no havia donat el fruit que Déu esperava i que per això seria castigat.

1973

21. 17:20; Lc 17:6.

1974

23-27. Mc 11:27-33; Lc 20:1-8.

1975

32. Lc 7:29-30.

1976

33-46. *Ir 5:1-2;* Mc 12:1-12; Lc 20:9-19.

1977

42. *Ps 118:22-23.* Aquesta pedra representa Jesucrist, que, després d'haver estat condemnat pels jueus, ha estat posat per Déu com a coronament de tot l'edifici, que és el Regne de Déu.

1978

44. Add: *Tothom qui caigui sobre aquesta pedra...* pres de Lc 20:18.

1979

22 1-14. Lc 14:16-23. Les noces representen el Regne del cel, i el fill, Jesucrist. Els criats són els profetes i els apòstols. Els primers convidats són els principals del poble jueu, l'incendi de la ciutat és la destrucció de Jerusalem. En el context de Mt, els segons convidats han de representar la gent de tota mena, cridats al Regne del cel, sobretot d'entre els pagans. El càstig de l'home que no porta el vestit de noces, correspon a la separació entre els bons i els dolents a la fi dels temps.

1980

14. No és una lliçó sobre el nombre dels qui se salven, sinó una amonestació implícita a no deixar perdre la crida de Déu, com l'han deixada perdre els convidats de la paràbola.

1981

15-46. Mc 12:13-37; Lc 20:20-44.

1982

16. Persones influents a la cort d'Herodes, partidaris dels romans. Vénen per ser testimonis de la paraula comprometedora que volen fer dir a Jesús.

1983

17. Pagar el tribut al Cèsar era reconèixer el seu domini sobre Israel; als ulls del poble això semblava una infidelitat a Déu, únic rei legítim del seu poble. La resposta de Jesús ensenya la submissió al César sense comprometre per a res la submissió deguda a Déu.

1984

24. *Dt 25:5-6; Gn 38:8.*

1985

32. *Ex 3:6.*

1986

34-39. Lc 10:25-28.

1987

37. *Dt 6:5.*

1988

39. *Lv 19:18.*

1989

44. *Ps 110:1.*

1990

45. Només reconeixent l'origen diví de Jesús podien respondre a aquesta pregunta.

1991

23 4. Lc 11:46.

1992

5. Eren unes capsetes que contenien el Decàleg i unes paraules de l'Èxode i del Deuteronomi. Les portaven lligades al front i al braç per complir literalment les paraules d'Ex 13:9,16; Dt 6:8; 11:18, que prescrivien de tenir sempre presents els manaments de la Llei en el pensament i en les obres. Sobre les borles, cf 9:20**.

1993

6-7. Mc 12:38-39; Lc 11:43; 20:46.

1994

11. 20:26-27p.

1995

12. Lc 14:11; 18:14.

1996

13-36. Lc 11:39-52.

1997

14. Add: *Ai de vosaltres... que devoreu...*, pres de Mc 12:40 o Lc 20:47.

1998

15. És a dir, per convertir un pagà al judaisme.

1999

25. Són les purificacions de tradició, observades escrupolosament pels fariseus. En canvi, no tenien escrúpol de fer servir els mateixos plats i les mateixes tasses per a menjar coses mal adquirides i per a beure amb excés.

2000

35. És segurament Zacaries, fill de Jojadà (2P 24:19-22). El llibre dels Paralipómens, que conta el seu assassinat, és el darrer llibre de la Bíblia hebrea. Algú degué donar-li el nom de «fill de Baraquies» per confusió amb l'altre profeta, més conegut.

2001

37-39. Lc 13-34-35.

2002

38. *Ps 69:26.* És el temple, lloc de la presència de Déu enmig del poble i raó de ser de la ciutat santa. Un cop Déu l'haurà abandonat, la ciutat serà destruïda.

2003

39. *Ps 118:26.*

2004

24 1-25:46. Per a comprendre aquesta instrucció de Jesús, cal situar-la en la línia de la tradició profètica, que, després d'anunciar els càstigs de Déu sobre el poble d'Israel o els altres pobles, solia anunciar l'esperança d'una renovació. En la destrucció de la ciutat i del poble només una resta d'escollits se salvarà. Aquests, reunits amb tots els pobles de la terra, formaran el nou poble de Déu, que tindrà per centre de la seva vida Jesucrist glorificat. Per a entendre el sentit just de les paraules de Jesús sobre el seu Regne hem de tenir present que l'estil apocalíptic és simbòlic i misteriós; solament en les paràboles que comencen a 24:45, s'accentua el pensament del judici darrer, descrit finalment a 25:31.

2005

1-36. Mc 13:1-32; Lc 21:5-33.

2006

6. *Dn 2:28.*

2007

7. *Is 19:2; 2P 15:6.*

2008

8. La tradició jueva comparava als dolors de l'infantament els càstigs purificadors que havien de precedir la vinguda del Regne de Déu.

2009

9. 10:17-22p.

2010

10. *Dn 11:41.*

2011

14. La fi de l'antiga aliança, significada per la destrucció del temple. L'any 70, any de la destrucció de Jerusalem, l'evangeli havia estat predicat per tot el món romà.

2012

15. *Dn 9:26- 27; 11:31; 12:11.* Daniel parlava segurament d'una estàtua de Júpiter Olímpic o Baal del cel, que Antíoc Epifanés havia fet posar al temple de Jerusalem (1M 1:54), i que fou signe de l'abandó del temple.

2013

17-18. Lc 17:31.

2014

21. *Dn 12:1.*

2015

24. *Dt 13:2-4.*

2016

26. Lc 17:23-24, 37.

2017

27. Vol dir senzillament que serà vist de tot el món i que no caldrà anar-lo a buscar al desert ni als cellers.

2018

28. No cal preocupar-se d'on serà el Fill de l'home; tothom sabrà trobar-lo, com els voltors saben trobar un cadàver.

2019

29. *Is 13:10,13; 34:4.* Els exèrcits del cel en el llenguatge bíblic són el sol, la lluna i les estrelles, i alguna vegada els poders que els governen. En les profecies dels grans esdeveniments es troba sovint el sol i la lluna que s'enfosqueixen, les estrelles que cauen, el cel que es plega. És una figura retòrica, no pas una descripció de la fi del món.

2020

30. *Za 12:10-12; Dn 7:13-14.* És segurament ell mateix ressuscitat, que serà conegut de tothom com substituint el temple destruït. L'aparició del Fill de l'home sobre els núvols, segons la profecia de Daniel, inaugura el Regne de Déu.

2021

31. *Dt 30:3-5; Is 27:13.* No és pas la trompeta de la resurrecció i del judici, sinó la trompeta que, en nom del Fill de l'home, crida la Resta dels dispersats d'Israel, perquè es reuneixin.

2022

33. La destrucció de Jerusalem, que acaba d'anunciar.

2023

36. Diu que el Fill no sap l'hora, perquè el Pare té sempre la iniciativa de les decisions supremes en l'establiment del Regne del cel.

2024

37-41. Lc 17:26-35.

2025

41. L'elecció per al Regne separarà els qui estan més units entre ells.

2026

42. Mc 13:33-37.

2027

43-51. Lc 12:39-46.

2028

45. L'administrador és un que té un càrrec important a l'Església. La recompensa de l'admimistrador que es porta bé és una funció més alta.

2029

25 3. Les torxes o falles eren fetes de sarments o altres tronquets, lligats en un feix. L'oli servia per a ajudar-les a cremar.

2030

10-12. Lc 13:25.

2031

10. Es el Regne del cel, comparat sovint a un banquet de noces.

2032

13. Mc 13:33; Lc 21:36.

2033

14-29. Lc 19:12-26.

2034

14. Poden representar tots els cristians, cadascun segons la missió que li és confiada, o bé, sobretot, els qui tenen el govern dels altres dintre l'Església.

2035

29. 13:12p.

2036

31-46. *Za 14:5.* Com a conclusió, Jesús descriu sense paràboles el judici darrer i universal, que inaugurarà el Regne etern del Pare. El Fill de l'home farà ell mateix el judici i jutjarà segons les obres de misericòrdia, que corresponen al precepte de la caritat, manament principal de Jesús.

2037

46. *Dn 12:2.*

2038

26 1-28:20. La passió i la resurrecció del Messies havien estat decidides pel Pare i anunciades pels profetes. Jesús en té plena consciència i accepta voluntàriament la decisió del Pare. Per inculcar-nos aquesta doctrina, la narració fa notar com Jesús anava predient tot el que havia de succeir i com els fets corresponien, fins literalment, a les profecies.

2039

2-5. Mc 14:1-2; Lc 22:1-2; Jo 11:47-53.

2040

3. *Ps 2:1-2.*

2041

6-13. Mc 14:3-9; Jo 12:1-7.

2042

12. L'almoina és una bona obra, però també ho és de donar una digna sepultura als morts. Al mateix temps que defensa aquella dona contra una crítica injusta, Jesús torna a anunciar la seva mort.

2043

14-20. Mc 14:10-17; Lc 22:3-14.

2044

15. *Za 11:12.* Segons Ex 21:32, era la indemnització que calia pagar per la vida d'un esclau.

2045

17. Aquí significa el dia que feien desaparèixer de casa tot el pa fermentat, i immolaven l'anyell pasqual per menjar-se'l al vespre (Ex 12:1-28). Aquell any, el dia oficial de celebrar la festa era el vespre del divendres (Jo 18:28), però Jesús la va celebrar el dijous, segurament per les diferències que hi havia a fixar el dia de la festa.

2046

21-24. Mc 14:18-21; Lc 22:21-23; Jo 13:21-30.

2047

26-29. Mc 14:22-25; Lc 22:18-20; 1C 11:23-25. El sopar pasqual era una commemoració de les meravelles que Déu va obrar en redimir Israel de l'esclavatge d'Egipte. Era també esperança d'una nova redempció. Menjant el cos del Crist entrem en comunió amb la seva mort redemptora, que Jesús representa partint el pa i donant-lo.

2048

28. *Ex 24:8; Is 53:12.* La sang, en part oferta a Déu i en part escampada sobre el poble, havia segellat l'antiga aliança. Així la sang del Crist segellarà la nova aliança, anunciada pels profetes. Al mateix temps la sang del Crist serà expiació dels pecats.

2049

29. Significa el banquet del Regne del cel.

2050

30-35. Mc 14:26-31; Lc 22:33-34; Jo 13:36-38; 16:32.

2051

30. Darrera part de l'*Hal·lel* (Ps 113-118), que deien per acabar el sopar pasqual.

2052

31. *Za 13:7.*

2053

36-46. Mc 14:32-42; Lc 22:40-46.

2054

38. *Ps 43:5.*

2055

39. Expressió bíblica que significa la part que la providència de Déu ha destinat a cadascú. La imatge és presa del cap de casa, que repartia a cada vas el vi que havia barrejat.

2056

47-68. Mc 14:43-65; Lc 22:47-55,63-71; Jo 18:2-24.

2057

50. Altres tradueixen: *Per quina cosa has vingut!* Jesús diu a Judes que sap prou bé què significa el seu bes.

2058

57. La reunió legal del sanedrí tingué lloc de bon matí. L'interrogatori que ens conten Mt i Mc es podia haver fet a la reunió de la nit o a la del matí.

2059

61. Per Joan sabem que Jesús havia dit unes paraules semblants anunciant la seva resurrecció (Jo 2:19-22). Forçant-ne el sentit, podien ser interpretades com una injúria contra el temple.

2060

64. *Ps 110:1; Dn 7:13.* Jesús declara obertament qui és. Les paraules profètiques del Ps 110 (cf 22:45*) i de Dn (cf 24:30*), es veuran realitzades des de la seva resurrecció. El *Poder* és un nom respectuós per a designar Déu.

2061

69-75. Mc 14:66-72; Lc 22:56-62; Jo 18:17,25-27. Els quatre evangelistes narren el fet amb algunes divergències de detall. La raó és que la tradició va retenir amb més exactitud la predicció de Jesús, que no pas la manera concreta com es va realitzar.

2062

27 1-2. Mc 15:1; Lc 22:66; 23:1; Jo 18:28.

2063

5-8. Ac 1:18-19.

2064

9-10. *Za 11:12-13.* La profecia és de Zacaries, acomodada amb una certa llibertat. Alguns punts de contacte amb Jeremies (cf Jr 18:2-3; 19:4-5; 32:6-15) devien suggerir aquest nom.

2065

11-61. Mc 15:2-47; Lc 23:3,18-25,33-35; Jo 18:33-40; 19:1-30.

2066

11. Jesús dóna testimoniatge de la seva reialesa al representant de l'Imperi romà. Pilat el condemnarà per aquest motiu, però a contracor i en so de burla.

2067

34. *Ps 69:22.* Beguda per a calmar el dolor. Es devia tractar de vi barrejat amb mirra (Mc 15:23), però Mt parla de fel, per fer notar millor la semblança amb el Ps 69:22 (cf v 48).

2068

35. *Ps 22:19.*

2069

39. *Ps 22:8.*

2070

43. *Ps 22:9.* Les reminiscències del Ps 22 que hi ha en les burles denoten la intenció dels evangelistes de fer remarcar el compliment literal de la profecia. És el mateix salm que havia predit la repartició dels vestits i que Jesús dirà en veu alta abans de morir.

2071

46. Jesús es fa seva aquesta pregària de dolor, que s'acaba amb una acció de gràcies pel pròxim triomf.

2072

48. *Ps 69:22.* El vinagre barrejat amb aigua servia per a fer passar la set. Sense saber-ho complien les paraules del salm.

2073

49. Elies havia de revelar el Messies. Aquesta darrera burla juga amb les paraules de Jesús i amb la seva pretensió de ser el Messies.

2074

51. La cortina esquinçada significa que la mort de Jesús ha obert per a tothom l'entrada al santuari de Déu, que és el cel, o que Déu ha abandonat el seu temple. El terratrèmol i les tenebres eren els senyals que en les profecies anunciaven la vinguda del Regne de Déu.

2075

52. Aquest fet sembla que no es va realitzar fins després de la resurrecció de Jesús. Jesús, amb la seva mort, triomfa sobre la mort.

2076

53. Alguns pensen que no és la Jerusalem de la terra, sinó la del cel. En aquest cas la resurrecció d'aquests sants s'ha d'entendre en un sentit espiritual.

2077

62. cf 26:17*.

2078

28 1-10. Mc 16:1-7; Lc 24:1-9; Jo 20:1,11-18. La resurrecció de Jesús era el tema fonamental de la predicació cristiana. Tots els evangelistes ens conten d'una manera semblant el primer fet d'aquell dia. Les dones constaten que el cos de Jesús no és al sepulcre, i un àngel se'ls apareix. Després vénen les aparicions de Jesús, les quals, pel que diuen els quatre evangelistes i sant Pau (1C 15:3-7), foren nombroses. Cadascun dels evangelistes n'ha escollit només alguna de les que coneixia, i així s'expliquen les diferències que presenten les narracions.

2079

És el més espontani dels tres Evangelis sinòptics. No parla de la infantesa de Jesús, sinó del seu ministeri i de la seva passió i resurrecció. Després del baptisme i de les temptacions, Jesús comença la seva activitat a la Galilea, rebuda amb gran entusiasme per la gent. Per altra banda, però, comença a néixer una oposició, sobretot de part dels fariseus; la gent mateixa no arriba a comprendre el missatge de Jesús. Després, Jesús s'allunya de la Galilea amb els seus deixebles, i els instrueix. Des d'aleshores comença a parlar de la seva passió. Finalment, se'n va a Jerusalem. Les discussions dels darrers dies preparen el desenllaç de la passió, coronada per la resurrecció. Fill de Déu reconegut pel Pare, confessat pels mateixos dimonis, revelat pel seu poder de perdonar els pecats, d'expulsar els dimonis i d'obrar miracles, és incomprès per la gent, i fins pels parents i pels deixebles. Aquest era el designi de Déu anunciat pels profetes. Mc parla amb molta franquesa dels fracassos aparents del Fill de Déu per conduir-nos finalment al triomf de la resurrecció i de la redempció.

2080

1 1-20. Mt 3:1-17p.; 4:1-22p.

2081

2. *Ml 3:1.*

2082

3. *Is 40:3.*

2083

11. *Ps 2:7; Is 42:1.*

2084

21-28. Lc 4:31-37.

2085

24. Nom del Messies, que significa la consagració que ha rebut de Déu per la unció santa.

2086

29-34. Mt 8:14-16p.

2087

35-39. Lc 4:42-44.

2088

40-45. Mt 8:1-4p.

2089

43. Mc insisteix en aquest precepte del secret. Generalment no és obeït, i no sembla pas que Jesús reprovés aquesta desobediència. Els miracles de Jesús, com a senyal de la seva missió, eren destinats a ser coneguts, però Jesús no vol fer ostentació del seu poder per evitar així un entusiasme mal entès.

2090

2 1-28. Mt 9:2-17p; 12: 1-4,8p.

2091

4. Les cases, a la regió del llac i del Jordà, eren cobertes amb un sostre pla de branques i terra, que servia de terrat i tenia un accés exterior.

2092

3 1-6. Mt 12:9-14p.

2093

6. Els fariseus necessitaven els herodians per a obtenir que Herodes obrés contra Jesús.

2094

7-12. Mt 4:25p.; 12:5-6p.

2095

13-19. Mt 5:1p.; 10:1-4p.

2096

14-15. 6:7.

2097

21. Ho *deien* ells o la gent. *Els seus* són els parents. Per un afecte mal entès el volien apartar de la seva acció.

2098

22-30. Mt 9:34; 12:24-32p.

2099

31-35. Mt 12:46-50p.

2100

4 1-20. Mt 13:1-23p.

2101

12. *Is 6:9-10.* Les paraules d'Isaïes no significaven pas que Déu busqués l'enduriment del poble, sinó que, a causa de les seves disposicions, l'intent de convertir-los esdevenia inútil.

2102

21-25. Mt 5:15p; 10:26p.; 7:2p.; Lc 8:16-18.

2103

29. *Jl 4:13.*

2104

30-41. Mt 13:31-34p.; 8:23-27p.

2105

32. *Dn 4:9,18.*

2106

5 1-43. Mt 8:28-34p.; 9:18-25p.

2107

6 1-5. Mt 13:54-58p.

2108

5. No pas perquè no tingués poder de fer-los, sinó perquè ells no hi estaven ben disposats.

2109

6-11. Mt 9:35; 10:1p., 5-14p.

2110

6. Sentiment humà molt justificat. Els natzarens el coneixien de sempre, però, després de tot el que Jesús havia fet, la seva actitud de reserva no era raonable.

2111

12-13. Lc 9:6.

2112

13. Els apòstols no usen l'oli com a remei, sinó per a significar sensiblement el poder de guarir. La pràctica d'ungir els malalts amb oli es va transformar en el sagrament de la unció dels malalts.

2113

14-56. Mt 14:1-36p.

2114

30. Lc 9:10-11; 10:17.

2115

34. *Nm 27:17; 1R 22:17.*

2116

7 1-30. Mt 15:1-28.

2117

2. Segons la Llei, les coses legalment impures comunicaven la impuresa als qui les tocaven. Per precaució, els rabins ensenyaven que calia rentar-se les mans abans de menjar, passant-hi aigua dues vegades.

2118

6-7. *Is 29:13.*

2119

10. *Ex 20:12; 21:17; Lv 20:9.*

2120

8 1-21. Mt 15:32-39; 16:1-12p.

2121

18. *Ez 12:2.*

2122

27-38. Mt 16:13-26p.

2123

34-35. Mt 10:38-39p.

2124

9 2-32. Mt 17:1-23p.

2125

7. *Is 42:1; Dt 18:15.*

2126

12. *Ml 3:23-24; Ecli 48:10.*

2127

19. *Dt 32:5.*

2128

33-37. Mt 18:1-5p.

2129

35. Mt 20:26-27p.

2130

38-40. Lc 9:49-50.

2131

40. A Mt 12:30, Jesús diu un proverbi contrari: *Qui no està amb mi, està contra mi.* Aquests dos proverbis signifiquen l'actitud àmplia o intransigent en les divisions de partits, i Jesús podia usar l'un o l'altre parlant de temes diversos. En la lluita de Jesús contra Satanàs cal decidir-se a favor de Jesús o contra Jesús, però l'exorcista que usa el nom de Jesús contra el diable, encara que no vagi amb els deixebles, no els pot ser contrari.

2132

41. Mt 10:42.

2133

44 i 46. Add: *on el seu corc... no s'apaga,* pres del v 48.

2134

44 i 46. Add: *on el seu corc... no s'apaga,* pres del v 48.

2135

48. *Is 66:24.*

2136

49. El sentit és insegur: uns pensen que el foc és el de la Gehenna, que té el poder de conservar els cossos com la sal; altres pensen que és el sofriment purificador, necessari perquè la nostra ofrena sigui plaent a Déu; altres, finalment, creuen que el foc és l'amputació del membre escandalós, amb el qual hauran de ser salats els qui no vulguin ser-ho amb el foc de la Gehenna.

2137

50. Mt 5:13p. Aquí la sal designa la doctrina i el bon exemple dels deixebles, i a continuació significa la concordia entre els germans.

2138

10 1-46. Mt 19:1-30p.; 20: 17-34p.

2139

6. *Gn 1:27.*

2140

7-8. *Gn 2:24.*

2141

19. *Ex 20:12-16; Dt 5:16:20.*

2142

38. La passió de Jesús és comparada a un baptisme perquè serà la iniciació a una nova vida, o bé, segons altres, perquè Jesús quedarà com submergit en el sofriment.

2143

45. *Is 53:12.*

2144

11 1-33. Mt 21:1-27p.

2145

9. *Ps 118:25-26.*

2146

17. *Is 56:7; Jr 7:11.*

2147

26. Add: *Però, si vosaltres no perdoneu, tampoc el vostre Pare del cel no us perdonarà els vostres mancaments,* pres de Mt 6:15.

2148

12 1-37. Mt 21:33-46p.; 22:15-45p.

2149

1. *Is 5:1-2.*

2150

10. *Ps 118:22-23.*

2151

19. *Dt 25:5-6; Gn 38:8.*

2152

26. *Ex 3:6.*

2153

29-30. *Dt 6:4-5.*

2154

31. *Lv 19:18.*

2155

32. *Dt 4:35.*

2156

33. *1S 15:22.*

2157

36. *Ps 110:1.*

2158

38-39. Mt 23:5-7p.

2159

40. Lc 20:47.

2160

41-44. Lc 21:1-4.

2161

42. La quarta part d'un as (Mt 10:29*).

2162

13 1-32. Mt 24:1-36.

2163

7. *Dn 2:28.*

2164

8. *2P 15:6-7; Is 19:2.*

2165

12. *Mi 7:6.*

2166

14. *Dn 9:26-27; 11:31; 12:11.*

2167

19. *Dn 12:1.*

2168

22. *Dt 13:2-4.*

2169

24-25. *Is 13:10,13; 34:4.*

2170

26. *Dn 7:13-14.*

2171

27. *Dt 30:3-5; Is 27:13.*

2172

33. Mt 24:42.

2173

34-37. Lc 12:38-40.

2174

14 1-72. Mt 26:2-75p.

2175

18. *Ps 41:10.*

2176

24. *Ex 24:8; Is 53:12.*

2177

27. *Za 13:7.*

2178

34. *Ps 43:5.*

2179

36. Paraula aramea, que significa *pare.*

2180

51. Nota personal. El jove és segurament Marc, que es compta ell mateix entre els deixebles que en aquell moment van abandonar Jesús.

2181

61. És un dels noms usats per a substituir el nom de Jahvè, que els jueus no pronunciaven per respecte. *Poder* (v 62) és també un d'aquests noms.

2182

62. *Ps 110:1; Dn 7:13.*

2183

15 1-47. Mt 27:1-61p.

2184

21. Alexandre i Rufus devien ser coneguts a l'església de Roma (Rm 16:13).

2185

24. *Ps 22:19.*

2186

28. Add: *I es complí l'Escriptura que diu: Fou comptat entre malfactors,* pres de Lc 22:37.

2187

29. *Ps 22:8.*

2188

34. *Ps 22:2.*

2189

36. *Ps 69:22.*

2190

40. Segurament la mare dels fills de Zebedeu (Mt 27:56).

2191

16 1-8. Mt 28:1-7p.

2192

8. Aquí s'acaba bruscament l'Evangeli segons sant Marc, sia perquè l'autor no va dur a terme la seva obra, sia perquè se'n va perdre la conclusió original. La conclusió admesa per l'Església com a inspirada és en part un resum de les aparicions segons Jo i Lc (v 9-14), i en part una notícia sobre la missió dels apòstols i la glorificació de Jesús (v 15-20), basada en la tradició.

2193

9-10. Jo 20:11-18.

2194

11. Lc 24:11.

2195

12-13. Lc 24:13-35.

2196

14. Lc 24:36-43; Jo 20:19-29.

2197

15-16. Mt 28:19p.

2198

19. Lc 24:51; Ac 1:4-14; *2R 2:11; Ps 110:1*.

2199

En la dedicatòria que encapçala el seu Evangeli, sant Lluc diu que, fundant-se en el coneixement exacte dels fets, es proposa de fer-ne conèixer sòlidament la veritat. El seu escrit és més narratiu que sistemàtic. Els episodis de la infantesa de Joan Baptista i de Jesús formen dintre l'Evangeli una primera part, ben estructurada interiorment. Una

segona part, el ministeri de Jesús a la Galilea, concorda globalment amb la narració de sant Marc, però no conté els viatges de Jesús fora de la Galilea. Una tercera part, posada sota la perspectiva de l'anada a Jerusalem, la constitueix un recull principalment doctrinal, que tracta temes molt diversos. L'estada de Jesús a Jerusalem, amb la passió i la resurrecció, formen una darrera part, que concorda en el fons amb Mc, refós i enriquit amb informacions pròpies de Lc. L'originalitat de l'Evangeli segons sant Lluc radica principalment en la sensibilitat religiosa i humana del seu autor. L'elecció i l'ordenació dels temes, les omissions, els retocs, denoten un esperit que defuig la vulgaritat i capta amb atenció i vivacitat tot allò que suposa noblesa, bondat, compassió, generositat i perdó.

2200

1 5. Els sacerdots estaven dividits en vint-i-quatre classes, que es repartien el servei del temple, una setmana per cada torn.

2201

7. Altres persones, destinades a una missió extraordinària, havien nascut d'una mare estèril, per un do de Déu (cf Gn 16:1; 17:17; 18:11-14; Jt 13:2-5; 1S 1:5-27).

2202

15. *Nm 6:3.* Pràctica dels *nazirs* o consagrats a Déu.

2203

17. *Ml 3:1,23-24.*

2204

32-33. *2S 7:16; Is 9:6; Dn 7:14.*

2205

34. Amb aquestes paraules de Maria i la resposta de l'àngel, l'evangelista ens fa saber que Jesús naixerà de Maria per una intervenció directa de Déu i serà en el sentit més propi Fill de Déu.

2206

35. *Ex 13:12.* O bé: *el nadó sant serà anomenat Fill de Déu;* o encara: *el nadó serà anomenat sant Fill de Déu.*

2207

37. *Gn 18:14.*

2208

46-47. *1S 2:1; Is 29:19; Ha 3:18.*

2209

48. *1S 1:11.*

2210

49. *Ps 111:9.*

2211

50. *Ps 103:17.*

2212

51. *Ps 89:11.*

2213

52. *Jb 5:11; 12:19; 1S 2:7.*

2214

53. *1S 2:5.*

2215

54. *Is 41:8-9; Ps 98:3.*

2216

55. *Mi 7:20.*

2217

68. *Ps 14:14; 111:9.*

2218

69. *1S 2:10; Ps 132:17.*

2219

71. *Ps 106:10.*

2220

72. *Lv 26:42; Ps 105:8-9; 106:45.*

2221

73. *Mi 7:20.*

2222

76. *Is 40:3; Ml 3:1*.

2223

79. *Is 9:1*

2224

80. Aquell temps eren molts els qui vivien al desert portant una vida retirada i meditant els escrits de la Llei i dels Profetes.

2225

2 2. El cens de què parla l'evangelista es degué fer pels volts de l'any 7 a. C.

2226

7. No vol pas dir el primer d'altres germans, sinó el primer fill d'una mare, sotmès a certes prescripcions de la Llei.

2227

11. És a dir, el Messies (cf Mt 1:1*). El nom de *Senyor* sol designar Déu; les prerrogatives divines són també les del Fill de Déu (1:35,43,76; cf Mt 22:45).

2228

22. La cerimònia de la purificació consistia en el sacrifici de què parla el v 24. Obligava només la mare, i, per tant, s'ha d'entendre la purificació *d'ella*, encara que l'evangelista digui *d'ells*.

2229

23. *Ex 13:2,12.* La Llei no prescrivia de presentar els primogènits, sinó de rescatar-los pagant al santuari cinc sicles, quantitat equivalent a vint denaris (sobre el denari, cf Mt 18:28*). L'evangelista, però, no parla d'un rescat, sinó d'una presentació. Així ho feien els levites, consagrats a Déu en substitució dels primogènits d'Israel.

2230

24. *Lv 5:7; 12:8.* Ofrena prescrita als pobres.

2231

30-31. *Is 52:10.*

2232

32. *Is 46:13; 49:6.*

2233

38. Ciutat que representa tot el poble escollit.

2234

39. El retorn a la Galilea no es degué realitzar fins dos o tres anys més tard. Mentrestant va passar tot allò que conta Mt 2.

2235

49. Jesús vol dir que Josep i Maria, sabent que era Fill de Déu, havien de saber també que el trobarien a la casa de Déu (Jo 2:16).

2236

50. O bé: *però ells no havien comprès allò que els havia dit,* com si Jesús els hagués advertit que es quedaria a la casa del Pare.

2237

52. *1S 2:26.*

2238

3 1-2. Segons la manera de comptar de Síria, l'any quinzè de Tiberi va des del 1.er d'octubre de l'any 27 d.C. fins al 1.er d'octubre de l'any 28. Pilat va governar la Judea del 26 al 36 d.C. El nom de *tetrarca* es donava als prínceps que governaven una part de les quatre en què un reialme estava dividit. Herodes Antipes, fill del rei Herodes, fou tetrarca de la Galilea del 4 a.C. al 39 d.C. Felip fou tetrarca des del 4 a.C. fins al 34 d.C. La Iturea i la Traconítida eren les regions a l'E. de l'alta Galilea. L'Abilina estava situada entre Damasc i l'Antilíban. Lisànies és conegut només per dues inscripcions. Anàs havia estat deposat pels romans l'any 15 d.C. Caifàs, el seu gendre, fou gran sacerdot des del 18 fins al 36 d.C. Però Anàs era considerat també com a pontífex, pel gran ascendent que tenia.

2239

2-17. Mt 3:1-12p.

2240

4-6. *Is 40:3-5.*

2241

14. Soldats jueus al servei d'Herodes, o al servei dels publicans.

2242

19-20. Mt 14:3-4p.

2243

20. Joan va ser empresonat poc temps després del baptisme de Jesús. Lc dóna aquí aquesta notícia per cloure la història de Joan. Amb el baptisme comença la història de Jesús.

2244

21-22. Mt 3:16-17p.

2245

21. Indicació afegida per Lc aquí i al moment de la transfiguració.

2246

22. *Ps 2:7; Is 42:1.*

2247

23-38. Mt 1:1-17.

2248

38. Mt descriu els avantpassats de Jesús fins a David, pare del Messies, i fins a Abraham, pare d'Israel. Lc arriba fins a Adam, pare de tots els homes, i fins a Déu, Creador de tots.

2249

4 1-13. Mt 4:11p.

2250

4. *Dt 8:3.*

2251

8. *Dt 6:13.*

2252

10-11. *Ps 91:11-12.*

2253

12. *Dt 6:16.*

2254

14-15. v 44; Mt 4:12p., 23p.

2255

16. Mt 13:54p.

2256

18-19. *Is 61:1-2.*

2257

22-24. Mt 13:54-57p.

2258

26. *1R 17:9.*

2259

31-37. Mc 1:21-28.

2260

38-41. Mt 8:14-16p.; Mc 3:11-12.

2261

42-44. Mc 1:35-39.

2262

44. En el llenguatge de Lc designa sovint tot el país dels jueus; aquí és la Galilea.

2263

5 10-11 . Mt 4:18-22p.

2264

12-14. Mt 8:1-4p.

2265

17-28. Mt 9:2-17p.

2266

6 1-11. Mt 12:1-14p.

2267

12-16. Mt 5:1p.; 10:2-4p.

2268

17-19. Mt 4:23-25p.

2269

20-23. Mt 5:3-12.

2270

29-49. El sermó és més breu en Lc que en Mt, no solament perquè Mt hi ha afegit coses preses d'altres llocs, sinó també perquè Lc ha omès tota referència a la Llei antiga i a les pràctiques jueves.

2271

27-38. Mt 5:38-48.

2272

39-42. Mt 7:1-5.

2273

43-44. Mt 7:16-18.

2274

45. Mt 12:34-35.

2275

46. Mt 7:21.

2276

47-49. Mt 7:24-27.

2277

7 1-10. Mt 8:5-13.

2278

13. Sovint Lc dóna a Jesús el nom de *Senyor*, seguint l'ús de l'Església primitiva.

2279

15. *1R 17:23.*

2280

16. El poble encara no comprèn qui és Jesús, però el compara amb els grans profetes Elies i Eliseu, que havien tingut el do de ressuscitar morts (1R 17,10-24; 2R 4,21-38; 13,20s).

2281

18-35. Mt 11:2-19.

2282

22. *Is 26:19; 29:18-19; 35:5-6; 61:1.*

2283

27. *Ex 23:20; Ml 3:1.*

2284

29-30. Mt 21:32.

2285

35. Mt 11:19 diu *per les seves obres.* Els fills de la saviesa són aquells del poble, i fins els pecadors, que, inspirats per Déu, saben reconèixer la justícia dels seus designis (v 29).

2286

8 1. Mt 4:23p.; 9:35p.

2287

4-15. Mt 13:1-23p.

2288

10. *Is 6:10.*

2289

16-18. Mc 4:22-25p.

2290

19-21. Mt 12:46-50p.

2291

22-56. Mt 8:23-34p.; 9:18-25p.

2292

31. És el lloc on són empresonats els dimonis, quan Déu no els permet d'obrar en aquest món.

2293

9 1-5. Mt 10:1, 5-14p.

2294

6. Mc 6:12-13.

2295

7-9. Mt 14:1-2p.

2296

10-17. Mt 14:13-21p.

2297

18-22. Mt 16:13-16,20-21.

2298

20. És a dir: *l'Ungit de Déu* (cf Mt 1:1*).

2299

23-27. Mt 10:38-39p.; 16:24-28p.

2300

28-45. Mt 17:1-9p.,14-23p.

2301

31. La Llei i els Profetes, representats per Moisès i Elies, ja havien anunciat la passió del Messies.

2302

35. *Is 42:1; Dt 18:15.* Mt i Mc diuen *l'estimat.* La paraula corresponent de Is 42:1 es pot traduir *estimat* o *elegit.*

2303

41. *Dt 32:5.*

2304

46-48. Mt 18:1-5p.

2305

49-50. Mc 9:38-40.

2306

53. Els samaritans contraposaven el santuari del Garizim al de Jerusalem. Per això feien sentir la seva enemistat sobretot als jueus que peregrinaven cap a Jerusalem.

2307

57-60. Mt 8:19-22.

2308

62. El qui llaura ha de mirar sempre endavant per mantenir dret el solc; així, qui vol seguir Jesús no ha de pensar en res més que en el Regne de Déu.

2309

10 2-12. Mt 9:37-38; 10:9,16-17.

2310

4. La salutació consistia a donar conversa. Per això, els qui tenien un encàrrec urgent no s'aturaven a saludar ningú.

2311

13-15. Mt 11:21:23.

2312

15. *Is 14:13,15.*

2313

16. Mt 10:40.

2314

18. L'expulsió dels dimonis en nom de Jesús és senyal de la victòria del Crist sobre Satanàs. Per la redempció dels pecats, Jesús llançarà del cel el diable, que des del pecat d'Adam acusava els homes davant Déu.

2315

19. *Ps 91:13.* Imatge per a significar les intrigues i persecucions que l'enemic armarà contra els missioners.

2316

21-22. Mt 11:25-27.

2317

23-24. Mt 13:16-17.

2318

27. *Dt 6:5; Lv 19:18.*

2319

28. *Lv 18:5.*

2320

33. En l'AT s'entenia per proïsme els parents, veïns, amics i, en el sentit més ampli, tots els qui pertanyien al poble d'Israel. En la paràbola, el sacerdot i el levita no consideren proïsme seu un home que, tot i pertànyer a Israel, no és de la seva casta. El samarità, enemic dels jueus com a estranger i cismàtic, demostra que, segons la llei de Jesús, hem de tenir per proïsme fins el nostre enemic.

2321

11 2-4. Mt 6:9-13.

2322

9-13. Mt 7:7-11.

2323

13. Els dons que hem d'esperar de Déu són els sobrenaturals, dels quals l'Esperit Sant és la mateixa font. Mt diu *coses bones.*

2324

14-26. Mt 12:22-30p, 43-45.

2325

20. Símbol del poder de Déu. Mt diu l'*Esperit de Déu.*

2326

30. Jesús suposa que els ninivites van conèixer l'alliberament prodigiós de Jonàs. Així el Fill de l'home serà un senyal per la seva resurrecció, com ho ha entès Mt.

2327

33-36. Amb dues paràboles, Jesús explica que revelarà visiblement el misteri de la seva persona, però per a entendre'l cal tenir el cor ben disposat. El text i la traducció del v 36 no són del tot segurs.

2328

33. Mt 5:15p.

2329

34-36. Mt 6:22-23.

2330

39-52. Mt 23:6-7p, 13-36.

2331

39. Mt parla de l'interior dels plats i de les tasses.

2332

41. El *de dins*, és a dir, allò que mengen, és mal adquirit, però, si reparen la injustícia amb l'almoina, no cal que es preocupin de les purificacions legals

2333

44. Qui passava per sobre un sepulcre quedava legalment impur. Els qui tractaven amb els fariseus es contagiaven, sense saber-ho, de la seva maldat.

2334

12 1. Mt 16:6p,12.

2335

2-9. Mt 10:26-33.

2336

10. Mt 12:32p.

2337

11-12. Mt 10:17-20p.

2338

23-31. Mt 6:25-33.

2339

33-34. Mt 6:19-21.

2340

35. Actitud del criat que està a punt per a servir o dels qui celebren la cena pasqual (Ex 12:11) esperant la vinguda del Messies.

2341

36-38. Mt 24:42p.

2342

39-40. Mt 24:43-44.

2343

42-46. Mt 24:45-51.

2344

49. Significa segurament el renovellament de vida que la passió del Crist portarà al món.

2345

50. És la passió. L'*opressió* que Jesús sent pot significar l'angoixa de la seva ànima o el desig de veure realitzada l'obra de salvació.

2346

51-53. Mt 10:34-35.

2347

53. *Mi 7:6.*

2348

54-56. Mt 16:2-3.

2349

58-59. Mt 5:25-26.

2350

13 5. Amb aquesta amenaça Jesús anuncia la destrucció de Jerusalem i del poble jueu.

2351

6-7. Aquesta figuera representa segurament Jerusalem i el poble jueu.

2352

18-21. Mt 13:31-33p.

2353

19. *Dn 4:9,18.*

2354

24. Mt 7:13-14.

2355

25. Mt 25:10-12.

2356

26-27. Mt 7:22-23.

2357

27. *Ps 6:9.*

2358

28-29. Mt 8:11-12.

2359

30. Mt 19:30p.

2360

32. *Avui i demà i el tercer dia* no són tres dies comptats, sinó un cert temps, relativament breu. L'*acabament* de Jesús és la seva passió i la seva glorificació, terme de la seva vida terrenal i realització plena del seu Regne.

2361

34-35. Mt 23:37-39.

2362

35. *Jr 12:7; Ps 118:26.*

2363

14 5. Mt 12:11.

2364

7-11. Jesús parla com si donés unes normes de discreció i de cortesia als convidats, però la seva intenció és de fer entendre amb una paràbola la conducta que Déu segueix amb els qui busquen els primers llocs en el Regne de Déu.

2365

11. 18:14; Mt 23:12.

2366

16-23. Mt 22:2-10.

2367

26-27. Mt 10:37-38p.

2368

34-35. Mt 5:13p.

2369

15 4-7. Mt 18:12-13.

2370

8. La dracma valia un denari (Mt 18:28*).

2371

16 8. Tenint en compte l'estil de Lc, el Senyor (7:13) és probablement Jesús (cf 18:6).

2372

9. El diner *enganyós* vol dir totes les riqueses d'aquest món. Els fills de la llum, que no són d'aquest món, no poden dir que aquestes riqueses siguin *seves*. Donant-les als pobres abans de l'hora dels comptes, tindran uns amics que els introduiran al cel.

2373

10-12. El *poc*, el que *és d'un altre*, són les riqueses d'aquest món; el *molt*, l'*autèntic*, el *que és vostre*, són els béns del Regne de Déu.

2374

13. Mt 6:24.

2375

16. Mt 11:12-13.

2376

17. Mt 5:18.

2377

18. Mt 5:32p.

2378

22. Segons la manera tradicional de parlar, els justos, en morir, es *reunien amb els seus pares.* Abraham rep Llàtzer en el seu si com un fill predilecte.

2379

23. El ric s'hi troba amb Abraham i Llàtzer, per bé que un abisme el separa d'ells.

2380

17 1-3. Mt 18:6-7p.

2381

3-4. Mt 18:15,21-22.

2382

4. *Set vegades el dia* vol dir sense límit (cf Mt 18:22).

2383

6. Mt 17:20p.

2384

7-10. No descriu la manera com Déu ens tracta, sinó la manera com nosaltres ens hem de comportar. Allò que Déu ens dóna, ho hem de rebre com una gràcia, no pas com si ell ens hagués d'estar agraït perquè hem complert els seus manaments.

2385

12. Obligats a viure separats de tothom, els leprosos solien reunir-se en grups. Es paren un tros lluny per observar la llei de separació (cf Mt 8:2*).

2386

21. Vol dir que ja s'ha començat a realitzar, per bé que la seva realització més plena no tindrà lloc fins més endavant.

2387

22-24. Mt 24:26-27.

2388

26-27. Mt 24:37-39.

2389

31. Mt 24:17-18p; *Gn 19:26.*

2390

33. 9:24; Mt 10:39p.

2391

34-35. Mt 24:40-41.

2392

37. Mt 24:28.

2393

18 1-8. Mentre l'Església espera el dia del Fill de l'home, sembla abandonada, com una viuda, a mercè dels seus enemics. Amb aquesta paràbola Jesús ensenya de no defallir en la persecució, sinó de recórrer a Déu amb la seguretat que serem escoltats. Si el jutge injust acaba per escoltar la viuda, molt més Déu escoltarà els seus elegits.

2394

8. Els darrers temps hi haurà molt de mal i, per això mateix, un refredament de la caritat dels fidels.

2395

14. 14:11; Mt 23:12.

2396

15-30. Mt 19:13-29p.

2397

31-33. Mt 20:17-19p.

2398

35-43. Mt 20:29-34p.

2399

19 4. Es una mena de figuera molt gran, d'aspecte semblant a la morera.

2400

11-27. La paràbola té una doble significació. Jesús estarà absent un quant temps, abans de tornar com a Rei. Mentrestant els seus servents hauran de treballar, i, en tornar, els jutjarà.

2401

12-26. Mt 25:14-29.

2402

12. Jesús rebrà la seva dignitat del Rei Messies quan pujarà al cel per asseure's a la dreta del Pare.

2403

13. Una mina valia cent dracmes o denaris (cf Mt 18:28*). Representa la missió que Jesús confia als seus apòstols.

2404

14. Representen els jueus infidels.

2405

26. Mt 13:12p.

2406

29-38. Mt 21:1-9.

2407

38. *Ps 118:26.*

2408

43. *Is 29:3.*

2409

44. *Os 10:14; Ps 137:9.*

2410

45-46. Mt 21 :12-13p; *Is 56:7; Jo 7:11*.

2411

20 1-38. Mt 21:23-27p, 33-46p; 22:15-32p.

2412

9. *Is 5:1-2.*

2413

17. *Ps 118:22.*

2414

28. *Dt 25:5-6; Gn 38:8.*

2415

36. Vol dir els qui pertanyen al món dels homes ressuscitats; les condicions de la seva vida són diverses de les dels qui viuen en aquest món.

2416

37. *Ex 3:6.*

2417

41-44. Mt 22:41-45p.

2418

42-43. *Ps 110:1*.

2419

45-47. Mc 12:38-40p.

2420

21 1-4 Mc 12:41-44.

2421

5-33. Mt 24:1-35p.

2422

8. *Dn 7:22*.

2423

9. *Dn 2:28*.

2424

10. *Is 19:2; 2P 15:6-7*.

2425

24. Són els temps que passaran fins a la conversió dels jueus abans de la fi.

2426

25. *Ps 65:8-9.*

2427

26. *Is 13:13.*

2428

27. *Dt 7:13-14.*

2429

34. Mt 24:42p.

2430

35. *Is 24:17.*

2431

22 1-2. Mt 26:2-4p.

2432

3-14. Mt 26:14-20p.

2433

4. Oficials de la guàrdia del temple, jueus levites que estaven a les ordres dels sacerdots.

2434

17. La copa que Jesús fa repartir no és pas la de l'eucaristia, sinó un dels vasos que es bevien durant el sopar.

2435

18. Mt 26:29p.

2436

19-20. Mt 26:26-28p.

2437

19. O bé: *que serà lliurat... que serà vessada* (v 20), donant a l'acció el sentit d'un anunci profètic.

2438

20. *Ex 24:8.*

2439

21-23. Mt 26:21-24p.

2440

24. Mt 18:1p. Segurament en ocasió dels llocs que ocupaven a taula.

2441

25-27. Mt 20:25-28p.

2442

27. Jo 13:12-16p.

2443

30. Mt 19:28.

2444

33-34. Mt 26:33-35p.

2445

36. Jesús no vol pas dir que prenguin materialment la bossa, el sarró i l'espasa; vol dir que, mentre ell era estimat de tothom, els deixebles no necessitaven de proveir-se ni defensar-se; però ara no serà estimat, sinó perseguit.

2446

37. *Is 53:12.*

2447

39-53. Mt 26:36-56p.

2448

54-62. Mt 26:57-58p, 69-75p.

2449

63-65. Mt 26:67-68p.

2450

66. Mt 27:1p. Lc parla només de la sessió legal del sanedrí, on Jesús fa la declaració que, segons Mt i Mc, pronuncià a l'interrogatori de la nit.

2451

67-71. Mt 26:63-65p.

2452

69. *Ps 110:1*.

2453

23 1. Mt 27:2p.

2454

3. Mt 27:11p.

2455

17. Add: *Els n'havia de deixar anar un per la festa*, glossa inspirada en Mt i Mc.

2456

18-25. Mt 27:20-23p,26p.

2457

28. Anuncia de nou la destrucció de Jerusalem i del poble jueu.

2458

30. *Os 10:8.*

2459

33. Mt 27:33p, 38p.

2460

34. Mt 27:35p; *Ps 22:19.*

2461

35. Mt 27:42-43p; *Ps 22:8; Is 42:1.*

2462

36-37. Mt 27:48-49p; *Ps 69:22.*

2463

38. Mt 27:37p.

2464

39. Mt 27:44p.

2465

43. Segons la creença dels jueus, el paradís, d'on havia estat expulsat Adam, existia en algun lloc de la terra o del cel, i les ànimes dels justos hi podien ser rebudes.

2466

44. Mt 27:45p.

2467

45-56. Mt 27:50-61p.

2468

46. *Ps 31:6.*

2469

49. *Ps 38:12.*

2470

54. Começava a posta de sol.

2471

24 1-9. Mt 28:1-8p.

2472

11. Mc 16:11.

2473

12. Jo 20:3-10.

2474

13-35. Mc 16:12-13.

2475

30. Lc segurament parla de l'eucaristia (cf v 35; Ac 2:42).

2476

36-49. Mc 16:14p.

2477

41. Jesús menja per fer veure la realitat de la seva resurrecció.

2478

50-51. Mc 16:19p.

2479

51. No es veu bé si Lc situa l'ascensió al mateix dia de Pasqua o la conta sense determinar-ne el temps. Els evangelistes expliquen com la vida de Jesús s'acaba amb la seva glorificació i la missió dels apòstols, sense interessar-se gaire per les circumstàncies concretes d'aquests darrers fets.

2480

L'autor d'aquest evangeli es presenta com el deixeble que Jesús estimava, testimoni verídic, que conta el que ell mateix va veure, i ho conta perquè nosaltres creguem. El coneixement precís que té dels llocs, dels costums i de la manera de pensar dels jueus, indica clarament que l'autor va conviure amb Jesús, i que parla d'allò que ell mateix ha viscut. Per l'antiga tradició, sabem que el deixeble estimat, autor de l'Evangeli, és l'apòstol Joan.

L'ensenyament que dóna sobre la persona i l'obra de Jesús, en el fons, és el mateix dels altres Evangelis; però, deixant de banda moltes coses que suposa ja conegudes,

s'entreté sobretot en l'ensenyament que Jesús donava sobre si mateix, i escull només alguns fets més significatius, relacionats amb aquest ensenyament. La introducció i les explicacions que l'evangelista va donant en el curs de la narració o entremig de les paraules de Jesús ajuden a comprendre'n el sentit.

La paraula de Déu, que era Déu i existia eternament en Déu, ha vingut al món, enviada pel Pare, i s'ha revelat com a Llum i Vida del món. Però només alguns han rebut el testimoniatge de les seves paraules i de les seves obres.

Les autoritats religioses del poble jueu el van perseguir cada vegada amb més decisió, fins que el van lliurar a la mort. Però precisament per la seva mort va arribar a la seva glorificació, i donarà vida a tots els qui creuen en ell i guarden els seus manaments.

2481

1 1. Al començament Déu va crear totes les coses i els va donar vida per la seva Paraula. També per la seva Paraula reveladora Déu es va comunicar a Moisès i als profetes. Els apòstols, a la llum de les profecies i de l'ensenyament de Jesús, van comprendre que ell era aquella Saviesa o Paraula de Déu, que havia existit sempre, Fill únic de Déu, igual a Déu.

2482

4. La primera obra de la creació fou la llum, però a la llum creada l'evangelista contraposa la llum, que era abans de la creació. Aquesta *llum* significa en primer lloc la llum de la vida; significa també la llum del bé, oposada a les tenebres del mal; significa finalment la llum de la veritat, que ens revela el coneixement de Déu.

2483

7. El testimoniatge que Joan Baptista va donar de Jesús és el punt principal de la missió que tenia rebuda de Déu.

2484

10. A més del *món* creat, sovint significa també el *món* dels enemics de la llum, dominat pel diable.

2485

11. Indica segurament el poble jueu.

2486

13. Var: *ells que han nascut.* Preferim de llegir *ell,* perquè en el pensament de l'evangelista els qui creuen poden esdevenir fills de Déu, en tant que els ho concedeix aquell qui és el Fill de Déu.

2487

14. Lit: *La Paraula es va fer carn i posà entre nosaltres el seu tabernacle.*

2488

15. Mt 3:11p. Primer en dignitat, o per la seva existència abans del temps.

2489

16. La gràcia donada per Jesucrist, en lloc de la gràcia de la presència de Déu per mitjà del santuari.

2490

18. És probable que el text original fos: *Déu, ningú no l'ha vist mai, si no és l'Unigènit; al si del Pare, és ell qui hi ha conduït.*

2491

19. Amb l'expressió *els jueus* Joan sol designar, a més dels jueus en general, les autoritats religioses del poble que perseguiren Jesús. Els *levites* devien ser els de la guàrdia del temple. Entre els enviats hi havia també fariseus.

2492

21. El Profeta anunciat a Dt 18:15, que en altres llocs es confon amb el Messies.

2493

23. *Is 40:3; Mt 3:3p.*

2494

26. La frase *jo batejo amb aigua* vol explicar la diferència entre Joan i Jesús, fent veure la diferència entre el baptisme *amb aigua* i el baptisme *amb l'Esperit Sant.*

2495

27. Mt 3:11 p.

2496

29. O bé: *treu.* En aquestes paraules hi ha segurament una al·lusió a les profecies d'Isaïes sobre el servent de Jahvè (Is 42:1; 53:4-7,12).

2497

32-34. Mt 3:11p, 16-17p.

2498

34. Joan atribueix al Baptista la visió de l'Esperit i el testimoniatge sobre Jesús, precisant la narració dels altres tres evangelistes.

2499

37. Segurament amb la intenció d'acompanyar-lo com a deixebles.

2500

40. Se suposa que l'altre és el mateix evangelista, que discretament evita de dir el propi nom.

2501

45. Potser Bartomeu, l'apòstol.

2502

És a dir, el Messies.

2503

48. Fent al·lusió a un fet que només Natanael coneixia, Jesús demostra el coneixement que té de les coses secretes.

2504

51. Al·lusió a la visió de Jacob (Gn 28:12). És una manera simbòlica d'anunciar la glòria del Fill de l'home.

2505

2 1-11. En Jo, els miracles s'anomenen *senyals*, perquè tenen una signitícació que va més enllà del que es veu. El pa distribuït per Jesús a la multitud simbolitza que Jesús és pa del cel que dóna vida al món; la guarició del cec significa que Jesús és la resurrecció i la vida. Tots, en general, demostren que Jesús és enviat de Déu, obliguen a creure en ell i revelen la seva glòria. D'aquest miracle de Canà, com del següent, Joan no diu que tingui una significació simbòlica especial. Els qui la hi volen veure no estan d'acord sobre si el vi significa la nova llei o aliança, que substitueix les pràctiques de purificació legal, o bé el convit de la Saviesa, o bé l'eucaristia.

2506

1. Situat a uns 8 qms. al NO. de Natzaret.

2507

4. L'hora de Jesús significa l'hora de la passió i de la glorificació. Aquí, però, Jesús parla segurament de l'hora de revelar-se pels seus miracles. La confiança de la seva mare després de les negatives obté que Jesús avanci la seva hora.

2508

6. Lit: *Metretes.* Mesura equivalent a uns 40 litres; en total, de 500 a 700 litres.

2509

13-16. Mt 21:12-13p.

2510

17. *Ps 69:10.*

2511

20. Herodes havia començat la reconstrucció del temple l'any 19 a.C. L'any 28 d.C. feia 46 anys que s'hi treballava.

2512

21. Per l'encarnació, el cos de Jesús era el santuari de la presència de Déu enmig de nosaltres, i després de la resurrecció i de la destrucció del temple havia de ser el centre del nou culte en esperit i en veritat.

2513

3 1-21. El diàleg amb Nicodem s'acaba sense dir res d'ell ni de Jesús, i passa insensiblement a unes reflexions de l'evangelista, que convencen potser des del v 16.

2514

8. En la llengua original la mateixa paraula significa *vent* i *esperit*. Així com el vent es fa sentir, però té sempre alguna cosa de misteriós, així l'Esperit fa conèixer misteriosament les coses del Regne de Déu als qui han nascut d'ell.

2515

13. Jesús no vol dir que ell hagi pujat al cel, sinó que ell, havent baixat del cel, coneix les coses del cel, que ningú més no coneix, perquè ningú no hi ha pujat.

2516

14. Els qui miraven la serp de bronze eren salvats del verí de les serps (Nm 21:9). Així, quan Jesús serà enlairat a la creu els qui el mirin per la fe no es perdran, sinó que tindran vida eterna. La vida eterna és un do de Déu i del seu Fill, i enclou la resurrecció del cos.

2517

19. El mal, de vegades amagat en l'orgull del cor, és el que allunya els homes de la fe; així la tenebra del mal s'uneix amb la del desconeixement de Déu.

2518

29. La nova aliança és representada com uns esposoris del Crist amb el poble que ell ha redimit.

2519

34. Déu, en donar al seu Fill fet home, al seu estimat l'Esperit que l'ungeix com a Messies, li dóna sense mesura tot el que és seu: les seves paraules, les seves obres, el judici, el poder de donar la vida.

2520

4 10. Jesús pensa en el do de la vida eterna que ell donarà, o en el do de l'Esperit Sant.

2521

11. Actualment té uns 39 m.; al fons passa un corrent d'aigua subterrània.

2522

20. La muntanya del Garizim, situada sobre la mateixa plana de Siquem. Els samaritans hi tenien el seu santuari, rival del de Jerusalem.

2523

34. La *voluntat* de Déu i la seva *obra* és donar la vida eterna als homes.

2524

35. Segurament és un proverbi; els deixebles volien dir que després de predicar calia esperar un quant temps abans que vingués l'hora de collir-ne els fruits. Jesús respon que, en aquest cas, tot just acaba de sembrar, i ja és l'hora de recollir el fruit, que és la fe dels samaritans.

2525

42. La conversió dels samaritans és presagi de la conversió de tots els pobles.

2526

44. Es refereix probablement, no sols als de Natzaret (Mt 13:57p), sinó també a la poca fe dels galileus, comparada amb la dels samaritans. També és posible que Jesús es referís a la Judea.

2527

46-53. Mt 8:5-13p.

2528

46. Al servei d'Herodes. Cafarnaüm es troba a uns 33 qms. de Canà.

2529

5 1. Les tres festes de pelegrinatge eren Pasqua, Pentecosta i la dels Tabernacles.

2530

2. Hi havia un pòrtic a cada un dels quatre costats i un cinquè pòrtic sobre una paret mitgera que partia la piscina per la meitat.

2531

3. Add: *esperant el moviment de l'aigua* (cf v 7).

2532

4. Add: *Perquè un àngel* (add: *del Senyor o de Déu*) *es banyava* (var: *baixava*) *de tant en tant a la piscina i removia l'aigua, i el primer que hi entrava després de remoure's l'aigua era guarit de qualsevol mal que tingués.* Explica l'opinió popular dels qui esperaven la guarició, però segurament és una glossa.

2533

14. Jesús pren la malaltia com a símbol del càstig del pecat, i la guarició com a senyal de redempció i de vida eterna.

2534

17. El manament de reposar en dissabte es fundava en el fet que, segons Gn 2:2-3 i Ex 20:11, el setè dia Déu havia reposat del treball de la creació. Però Déu continua sempre el seu *treball* de donar vida a totes les coses i de governar i jutjar el món.

2535

24. La *vida* que dóna el Fill de Déu no és solament la resurrecció del cos, sinó també la felicitat eterna en Déu. La resurrecció dels qui obren el mal no és vida, sinó una mort pitjor que la mort.

2536

31. Segons la norma de la Llei (Dt 19:15), perquè un testimoniatge tingués valor havia de procedir de dos o tres testimonis. Per això Jesús al·lega a favor seu, a més del testimoniatge de Joan, el testimoniatge directe del Pare, que es revela en els miracles obrats per Jesús, i el testimoniatge de les Escriptures.

2537

6 1-21. Mt 14:15-27p.

2538

15. Jesús fuig perquè la gent no ha comprès el sentit del miracle.

2539

27. El segell de les obres divines que Jesús fa (5:31), senyal autèntic de la seva missió.

2540

30. Acaben de veure un miracle, però per a creure en Jesús en volen veure un altre que vingui del cel.

2541

31. *Ps 78:24.*

2542

37. Amb aquesta expressió Jesús designa els qui creuran en ell per la gràcia del Pare. És una expressió inspirada segurament en algun passatge bíblic, potser en el Ps 68:19.

2543

44. Així com per a comprendre les coses de dalt cal haver nascut de dalt, així per a reconèixer qui és Jesús cal que l'únic que coneix el Fill, és a dir, el Pare, el reveli i l'atregui cap a ell.

2544

45. *Is 54:13.*

2545

62. El dia de la seva resurrecció, Jesús pujarà al Pare i demostrarà així que havia sortit del Pare i havia baixat del cel.

2546

63. Només el qui viu de l'Esperit pot comprendre les paraules vives de Jesús, que pertanyen al món de l'Esperit.

2547

69. És un nom del Messies.

2548

7 2. Era la festa de la collita, a l'equinocci de tardor. Durava vuit dies, i era segurament la festa més solemne de tot l'any, semblant a la festa de Pasqua, que era la festa de les primícies, a l'equinocci de primavera.

2549

20. És una injúria. Volen dir que està trastocat.

2550

27. El Messies havia de venir de Bet-Lèhem, però segons una altra opinió popular havia de quedar desconegut fins que Elies el manifestés a Israel, sense que ningú sabés d'on venia. Jesús aprofita aquestes creences per a ensenyar als qui es pensen saber d'on és, que el seu origen veritable és desconegut.

2551

34. Jesús, que és de dalt, està amb el Pare i se n'hi va; els jueus no hi poden anar perquè no creuen en Jesús.

2552

38. *Ps 78:16.* No pas de l'interior del qui creu, sinó del de Jesús, que donarà l'aigua de vida, que és l'Esperit Sant.

2553

8 1-11. Aquesta narració, d'origen apostòlic, i reconeguda per l'Església com a escrit inspirat, no pertany a l'Evangeli segons Jo.

2554

6. O bé: *escrivint;* com si no volgués respondre a allò que li preguntaven.

2555

12. Durant la festa dels Tabernacles es feien il·luminacions extraordinàries al temple.

2556

24. Veladament Jesús s'atribueix un nom diví, segurament segons la forma pronominal que es troba a Dt 32:39; Is 41:4; 43:10; 52:6, més aviat que segons la forma d'Ex 3:14.

2557

25. O bé: *primerament.* És a dir: *ara* us dic que *jo sóc;* després , quan haureu enlairat el Fill de l'home (v 28), *llavors* ho coneixereu.

2558

28. La glorificació de Jesús i la seva obra redemptora demostraran qui és ell.

2559

9 4. Mentre la llum del món és al món (v 5), és de dia; quan se n'anirà, serà de nit.

2560

34. Creien que havia nascut cec en càstig dels seus pecats o dels pecats dels seus pares.

2561

Excomunicat de la sinagoga.

2562

38. Add: *I ell digué: «Hi crec, Senyor». I es va prosternar davant d'ell. Aleshores Jesús digué:*

2563

41. Amb aquestes paraules, Jesús explica amb claredat que l'encegament profetitzat per Isaïes (cf 12:40) és un encegament culpable (15:22-25).

2564

10 8. En venir Jesús, el poble era com un ramat sense pastor. Els escribes i els fariseus que el guiaven eren cecs que el duien a la perdició.

2565

16. Són els pobles pagans, cridats a formar un sol ramat amb el poble jueu.

2566

22. Se celebrava el mes de desembre per commemorar la restauració del temple en temps dels Macabeus.

2567

32. Jesús recorda els miracles que ha fet per donar a entendre que les seves afirmacions no són paraules buides, sinó que són autoritzades per Déu mateix.

2568

34. *Ps 82:6.*

2569

36. Déu consagra una persona quan la destina a una missió sagrada. L'argument de Jesús no intenta d'atenuar l'afirmació que acaba de fer, sinó de fer veure als qui l'acusen de blasfèmia que, fins sense creure que ell és u amb Déu, no tenen raó d'acusar-lo. Els jutges eren anomenats déus perquè exercien la funció divina de judicar.

2570

11 18. Uns 3 qms. a l'E. de Jerusalem.

2571

27. La fe de Marta obtindrà la resurrecció del seu germà, símbol de la vida que obtindran tots els qui creuen en Jesús.

2572

47-53. Mt 26:3-5p.

2573

52. Per redimir tant els jueus com els pagans.

2574

12 1-7. Mt 26:6-13p.

2575

8. Add: *De pobres, en tindreu sempre amb vosaltres; en canvi, a mi, no sempre em tindreu* (Mt 26:11).

2576

12-18. Mt 21:6-9p.

2577

13. *Ps 118:25-26.*

2578

15. *Za 9:9.*

2579

20. Eren d'aquells estrangers que els jueus anomenaven *temorosos de Déu* o *adoradors de Déu* (cf Ac 10:2).

2580

23. Aquí la glòria del Fill de l'home és el fruit de la seva mort, és a dir, el fet d'atorgar vida a tots els homes que el Pare li ha donat. L'interès dels grecs per Jesús anuncia aquesta glorificació.

2581

25-26. Mt 10:39p; 16:24-25p.

2582

26. És a dir, amb el Pare.

2583

27. Jesús es contorba sabent que arriba l'hora de la seva passió; però per altra banda l'accepta plenament i sap que serà la seva glorificació i la del Pare.

2584

31. Abans que el Crist amb la seva passió vencés Satanàs, el món estava sota el domini d'aquest.

2585

32. És una imatge de doble sentit, que significa al mateix temps la mort en creu i la glorificació de Jesús. Jesús, *enlairat*, atraurà les mirades i la fe de tothom.

2586

36. La llum és Jesús mateix. Més tard comprendran com era possible que el Messies morís i al mateix temps romangués per sempre, un cop ressuscitat.

2587

38. *Is 53:1*.

2588

40. *Is 6:9-10.*

2589

44-45. Mt 10:40.

2590

13 1. És a dir, *extremament* o *fins al darrer moment.* Jesús sap tot el que ha de succeir i ho accepta voluntàriament per amor als seus, o bé sap que és l'hora d'anar-se'n del món (7:30 i 34) i els dóna una darrera prova d'amor fent-se el seu servidor.

2591

5. Rentar els peus era un ofici reservat als esclaus, que se cenyien en posar-se a servir.

2592

8. Per a poder pertànyer als de Jesús, Pere ha hagut de ser rentat del pecat per Jesús. Si accepta de Jesús aquest servei, molt més pot acceptar el servei que li renti els peus.

2593

10. Jesús parla de *banyar-se, rentar, ésser net,* referint-se a la purificació interior.

2594

15. Mt 20:25-28p.

2595

16. Mt 10:24p.

2596

18. *Ps 41:10.*

2597

20. Mt 10:40p.

2598

21-26. Mt 26:21-24p.

2599

32. El Fill glorifica el Pare acomplint la seva obra de manifestar el nom de Déu als homes i salvar el món; el Pare glorifica el Fill donant-li el poder d'atorgar vida als homes i de judicar, i associant-lo a la seva glòria.

2600

34. L'amor de Jesús pels seus és un exemple nou, que funda una llei nova.

2601

37-38. Mt 26:33-35p.

2602

14 1. Els deixebles s'han torbat perquè Jesús els ha dit que se'n va. Ara Jesús els conforta dient-los que se'n va al Pare, prometent-los que més tard els prendrà amb ell i que, mentrestant, no els deixarà sols.

2603

6. Jesús és el *camí,* perquè creient en ell o *coneixent-lo* és com s'arriba al coneixement del Pare i a la vida eterna. Per això, diu també que és la *veritat,* per fer comprendre que el camí que mena al Pare i a la *vida* és la fe en ell.

2604

16. En grec *paràclit.* Significa una persona que amb la seva *assistència* fa d'assessor, d'advocat, d'intercessor, o també que exhorta i consola. Jesús en vida havia fet ell mateix aquest ofici; quan ell se n'haurà anat, el farà l'Esperit Sant.

2605

19. *Veure* i *viure* són usats en doble sentit: els deixebles *veuran* Jesús quan torni ressuscitat, però el *veuran* so bretot per la fe; *viuran* com Jesús ressuscitat viurà, però sobretot *viuran* amb la vida que Jesús dóna als qui creuen en ell.

2606

22. És el món que no és de Déu. Els apòstols pensaven encara en una manifestació mundial del Messies i del Regne de Déu. Jesús parla d'una realització interior, incomprensible als qui són del món.

2607

28. Jesús, que és una sola cosa amb el Pare, diu que el Pare és més gran que ell, perquè pensa en la pròpia humanitat.

2608

30. És el diable. En la seva passió, Jesús se subjectarà a ell, no pas perquè el diable tingui cap dret o cap poder sobre Jesús, sinó per fer la voluntat del Pare.

2609

15 25. *Pr 35:19.*

2610

16 8. El món acusava Jesús de blasfem i de fals Messies i es creia segur en la seva victòria; però la presència de l'Esperit Sant en els deixebles demostrarà que Jesús tenia raó en la causa que el món ha portat contra ell i, per tant, que ha pecat no creient en ell; que Déu li ha fet justícia ressuscitant-lo i glorificant-lo; que el príncep d'aquest món, que es pensava haver vençut Jesús, ha estat vençut ell mateix.

2611

15. Tota la revelació és una de sola, perquè ve d'una única font.

2612

22. *Is 66:14.*

2613

32. Mt 26:31p.

2614

18 1-11. Mt 26:30, 47-51p.

2615

1. A l'E. de Jerusalem, entre la ciutat i la muntanya de les Oliveres.

2616

3. Alguns soldats romans, manats per un tribú, que acompanyaven els guardes dels sacerdots.

2617

12-27. Mt 26:57-75p.

2618

28. Els qui entraven a casa d'un pagà quedaven contaminats d'impuresa legal i, per això, no podien menjar l'anyell pasqual.

2619

31. Els romans no permetien als jueus l'execució de les penes de mort.

2620

32. És a dir, la crucifixió. Els jueus l'haurien apedregat.

2621

35-37. Mt 27:11p.

2622

37. La veritat és la revelació de Jesús, que allibera de l'esclavatge del pecat i del príncep d'aquest món els qui entren al seu Regne. Els qui són de la veritat són els qui obren bé i vénen cap a la llum, aquells qui el Pare ha donat a Jesús i vénen cap a ell i escolten la seva veu.

2623

38. Lc 23:14.

2624

39-40. Mt 27:15-21p.

2625

19 1-24. Mt 27:22-37p.

2626

11. Jesús vol dir que Pilat no pot usar arbitràriament del seu poder, sinó que ha de decidir la causa segons la llei dels qui li han donat autoritat. El sanedrí, que ha lliurat Jesús a Pilat, té un pecat més gran, perquè abusa del poder rebut de Déu per a condemnar l'enviat de Déu.

2627

13. *Litóstrotos* significa *paviment de pedra; Gabbatà,* segurament *lloc alt.* Era un gran pati empedrat de la torre Antònia o del palau d'Herodes el Gran.

2628

24. *Ps 22:19.*

2629

25. Mt 27:55-56p.

2630

29-30. Mt 27:48-50p.

2631

29. Els manuscrits diuen: *posant una esponja al voltant d'hisop.* Probablement és un error.

2632

31. Ho feien per accelerar la mort. A posta de sol començava la festa.

2633

34. La sang purificadora (1Jo 1:7) i l'aigua del baptisme (3:5), que, junt amb el do de l'Esperit Sant, santificaran els fidels i donaran així testimoniatge de l'obra de Jesucrist (1Jo 5:6-8).

2634

35. Probablement Jesucrist; l'evangelista, que és el qui ha vist el fet, el pren com a testimoni de la seva veracitat.

2635

36. *Ex 12:46.*

2636

37. *Za 12:10.*

2637

38-42. Mt 27:57-61p.

2638

42. Per no violar el repòs, que començava a posta de sol.

2639

20 1-18. Mt 28:9-10p; Mc 16:4p; Lc 24:2.

2640

2. Com a cap dels deixebles. L'altre és el mateix evangelista.

2641

17. L'evangelista suposa que Maria ha abraçat els peus de Jesús. Jesús li diu que el deixi estar perquè sense trigar vagi a anunciar als deixebles que des que puja al Pare ells són els seus *germans.*

2642

19-23. Lc 24:36-49.

2643

21. Mt 28:19p.

2644

22. Símbol de l'Esperit que ve sobre els deixebles (3:8*).

2645

21 1-23. La pesca simbolitza aquells qui, per la predicació dels deixebles, creuran en Jesús. Pere, que havia dirigit la pesca, rep de Jesús la missió de pasturar el seu ramat.

2646

19. Seguir Jesús vol dir ser deixeble d'ell, però sobretot vol dir seguir-lo fins a la mort.

2647

Sant Lluc, a més de l'Evangeli que redactà sobre *les coses que Jesús començà a fer i a ensenyar* (1:1), escriví també, com a complement d'aquella obra, un segon llibre sobre la formació i l'expansió de l'Església, a la qual són cridats, no sols els jueus, sinó també els pagans. A partir de la Pentecosta, una doble missió, la dels apòstols i la de l'Esperit, obra conjuntament per l'edificació de l'Església, continuació del misteri del Crist. Així s'estructura la vida visible i invisible de l'Església, els primers trenta anys de la qual són descrits en aquest llibre dels Actes. L'obra comprèn des de l'ascensió de Jesús fins a la primera captivitat de sant Pau a Roma (anys 61-63). Ens són explicats els primers passos de l'expansió del cristianisme *a Jerusalem, a tota la Judea i la Samaria, i de cap a cap de la terra* (1:8), en compliment de l'ordre de Jesús. Tota la vida i tot l'exercici apostòlics són presentats com un testimoniatge que apòstols i deixebles donen al Senyor enfront dels poders temporals, dels qui no creuen i de tot el món. Els dinou sermons intercalats posen en relleu la primitiva catequesi ensenyada pels apòstols, segons un esquema ja fixat: Jesucrist és el Messies, Fill de Déu, assegut a la dreta del Pare, jutge de vius i morts en el qual hi ha la salvació, i no en cap altre. L'obra, l'escrivia el metge, company caríssim de Pau, entre els anys 63-80.

2648

1 1. És el tercer Evangeli, adreçat igualment a Teòfil.

2649

2. Com al principi del ministeri de Jesús, Lluc fa notar que Jesús obra sota l'impuls de l'Esperit sant.

2650

5. Jesús anuncia el baptisme de l'Esperit predit per Joan Baptista.

2651

9. L'ascensió representa el triomf de Jesucrist, el compliment del salm 110, segons el qual el Messies seu a la dreta de Déu.

2652

10. Són àngels amb aparença d'homes.

2653

11. El misteri de l'ascensió queda, en certa manera, en suspens: Jesús tornarà així, és a dir, gloriós i enmig de núvols, a la fi del món.

2654

12. Un recorregut de poc més d'un quilòmetre, o sia, uns 15 minuts de camí.

2655

15-26. El cap dels apòstols exerceix la primacia que Jesús li conferí. En aquesta elecció del successor de Judes són assenyalades les qualitats que determinen l'apòstol: haver conviscut amb Jesús, haver estat testimoni ocular d'allò que es predica, i haver rebut l'elecció del mateix Senyor.

2656

20. *Ps 69:26; 109:8.*

2657

2 1. Una de les tres grans festes anyals jueves, la que celebrava la collita del blat. S'esqueia set setmanes després del segon dia de la Pasqua. Aquesta Pentecosta inaugura

la nova era del Regne de Déu, que ha de perdurar fins que el Senyor Jesús torni a l'últim dia.

2658

2-3. El vent i el foc són els elements que, a l'AT, acompanyaven les manifestacions de Déu. Ara, per la Pentecosta, indiquen la presència irresistible de l'Esperit que vivifica, purifica i il·lumina; a més, el foc en forma de llengües simbolitza la missió de predicar.

2659

11. Els qui d'entre els pobles esmentats han abraçat la Llei i les pràctiques jueves.

2660

15. Era prohibit a tot jueu de prendre res, fins passada aquesta hora de pregària.

2661

17-21. *Jl 3:1-5.*

2662

24. *Ps 18:6 grec.*

2663

25-28. *Ps 16:8-11 grec.*

2664

29. La profecia no es pot referir a David, sinó a Jesús, el cos del qual no es trobava ja al sepulcre. D'aquell, en canvi, n'hi havia record en el sepulcre dels reis.

2665

30. *Ps 132:11*.

2666

31. *Ps 16:10.*

2667

33. O bé: *a la dreta de Déu.*

2668

34-35. *Ps 110:1*.

2669

38. El baptisme de l'Esperit pressuposa el baptisme d'aigua, que els apòstols donaran com a primer pas d'ingrés a l'Església.

2670

39. *Is 57:19; Jl 3:5.*

2671

42. La *fracció del pa* era el gest que feia el cap de casa quan pronunciava la benedicció per començar un àpat. En el llenguatge dels Actes designa l'eucaristia, que en aquell temps encara se celebrava junt amb un àpat fraternal.

2672

3 1. A les tres de la tarda era ofert el sacrifici vespertí.

2673

13. *Ex 3:6,15; Is 52:13.* Amb la seva resurrecció Jesús és glorificat i rep la plenitud de l'Esperit; així es compleix la profecia del Servent de Jahvè. D'aquí que, per referir el seu triomf, sovint s'apliqui al Crist el títol de Servent.

2674

22-23. Dt 18:15-19 Lv 23:29.

2675

25. *Gn 12:3.*

2676

4 2. Sembla que la iniciativa de l'arrest, la porten els saduceus. Als Ac són aquests presentats com els enemics declarats del cristianisme naixent, per raó de no admetre la resurrecció dels morts.

2677

11. *Ps 118:22.*

2678

24. *Ex 20:11; Ps 146:6.*

2679

25-26. *Ps 2:1-2.*

2680

26. Literalment l'*Ungit,* mot glossat al v 27. L'*Ungit,* que en el salm equival al Fill, és interpretat aquí com el *Servent.*

2681

5 3. Pere i l'Església posseïen l'Esperit Sant. Voler-los enganyar aparençant una bona obra era *mentir a Déu* i *posar a prova* el poder que té l'Esperit Sant de conèixer els secrets i de castigar els culpables.

2682

11. Significa *assemblea, comunitat.*

2683

12. La narració continua al v 15.

2684

30. *Dt 21:23.*

2685

34. Mentre de sant Pau, de tendència liberal i tolerant.

2686

36-37. Les dues insurreccions esmentades són del començ de la nostra era.

2687

41. A l'AT hi havia una gran veneració pel *nom* de Déu. Ara és el *nom* de Jesús, que representa i recorda la seva Persona. Aquest nom és objecte de fe, motiu de fortalesa en la persecució, matèria de predicació.

2688

6 1. Amb el nom de *deixebles* el llibre dels Actes designa els primers cristians.

2689

Eren els jueus de parla grega, nascuts fora de Palestina, que tenien sinagogues pròpies al país dels seus avantpassats.

2690

2. Més aviat que servir a les taules on menjaven les viudes.

2691

5. Els elegits porten noms grecs, sortits com són del grup hel·lenista.

2692

6. Gest ritual de benedicció, usat a l'Església per a conferir el do de l'Esperit Sant o la gràcia necessària per a exercir un poder públic dins la jerarquia.

2693

9. Descendents dels jueus deportats a Roma per Pompeu, l'any 63 a.C., venuts com a esclaus i després deixats lliures.

2694

7 3. *Gn 12:1.*

2695

5. *Gn 13:15; 17:8.*

2696

6-7. *Gn 15:13-14; Ex 2:22, 3:12.*

2697

8. *Gn 17:10; 21:4.*

2698

9. *Gn 37:11,28; 39:1-2,21; 45:4.*

2699

10. *Gn 41:40-41.*

2700

11. *Gn 41:54; 42:5.*

2701

12. *Gn 42:2.*

2702

13. *Gn 45:3,16.*

2703

14. *Gn 46:27; Ex 1:5; Dt 10:22.*

2704

15. *Ex 1:6.*

2705

16. *Gn 50:13; Js 24:32.*

2706

18. *Ex 1:7-8.*

2707

19. *Ex 1:10,22.*

2708

20. *Ex 2:2.*

2709

21. *Ex 2:5,10.*

2710

23. *Ex 2:11.*

2711

24. *Ex 2:12.*

2712

27. *Ex 2:14.*

2713

29. *Ex 2:15,22.*

2714

30. *Ex 3:2.*

2715

32. *Ex 3:6.*

2716

33. *Ex 3:5.*

2717

34. *Ex 3:7-8,10.*

2718

35. *Ex 2:14.*

2719

36. *Ex 7:3; Nm 14:33.*

2720

37. *Dt 18:15.*

2721

39. *Nm 14:3.*

2722

40. *Ex 32:1.*

2723

41. *Ex 32:4,6.*

2724

42. *Jr 7:18 grec; 19:13; Am 5:25.*

2725

43. *Am 5:26-27.*

2726

44. *Ex 25:40.*

2727

46. *Ps 132:5; 2S 7:2.*

2728

47. *1R 6:1-2.*

2729

49. *Is 66:1-2.*

2730

51. *Ex 32:9; 33:3; Jr 9:26; Is 63:10.*

2731

58. Sant Pau, que prengué part en la mort del sant Diaca.

2732

8 5. És un dels set diaques l'*evangelista*, el primer que té l'honor de predicar el Crist fora de Jerusalem.

2733

10. El mag Simó, a causa dels seus sortilegis, esdevenia per a aquella gent una força divina personificada.

2734

17. La confirmació, ritu que completa el sagrament del baptisme.

2735

18. D'aquí ve el nom de *simonia*: compra o venda de béns espirituals amb diners o qualsevol altre avantatge temporal.

2736

21. *Ps 78:37.*

2737

23. *Dt 29:17; Is 58:6.*

2738

27. Nom dinàstic de les sobiranes d'aquell país, la reina.

2739

32. *Is 53:7-8.*

2740

37. Add: *I Felip digué: «Si creus de tot cor, pots ser batejat». I va respondre: «Crec que Jesucrist és el Fill de Déu».*

2741

9 2. Nom amb què Ac designa la nova religió.

2742

5. Entre Jesús i els seus hi ha una identitat misteriosa, realíssima. Aquesta és la idea que Saule, convertit, desenrotllarà en la doctrina dels fidels incorporats al Crist.

2743

13. Ja l'AT anomenava *sants* els qui pertanyen a Déu, santedat summa. D'acord amb les profecies, els cristians designaven amb el nom de *sants:* primerament, els fidels de Jerusalem, després, en sant Pau i l'Apocalipsi, tots els fidels.

2744

10 2. *Els qui donaven culte* a Déu, *devots* o *que veneraven Déu*, eren els estrangers que acceptaven la fe en el Déu d'Israel i assistien al culte de les sinagogues, però no es feien circumcidar ni se sotmetien als preceptes legals del judaisme.

2745

34. *Dt 10:17.*

2746

36. *Ps 107:20; Is 52:7.*

2747

38. *Is 61:1*.

2748

11 19. Primera ciutat de Síria, a les vores de l'Orontes, que seguia en importància Roma i Alexandria, i fou el primer centre d'expansió del cristianisme entre els pagans.

2749

20. Pagans de religió, per oposició a *jueus* o potser *hel·lenistes*, jueus de parla grega.

2750

Designat així per haver assolit la sobirania a la dreta del Pare.

2751

27. Al costat dels apòstols trobem els *profetes* i *mestres*. Els primers, per a consolar i exhortar els fidels; els altres, per a instruir-los.

2752

28. Emperador romà que regnà del 41 al 54 d.C.

2753

30. Els *ancians* o *preveres* que, sota l'autoritat dels apòstols, governaven l'església de Jerusalem.

2754

12 1. La persecució del nét d'Herodes el Gran es desencadenà entre els anys 41-44.

2755

3. La festa de Pasqua i la seva vuitada.

2756

12. Probablement l'evangelista, cosí de Bernabé.

2757

13 3. Aquest gest vol recomanar els nous missioners a la gràcia de Déu.

2758

17. *Ex 6:1,6.*

2759

18. *Dt 1:31*.

2760

19. *Dt 7:1; Js 14:2.*

2761

22. *Ps 89:21*.

2762

33. *Ps 2:7.* Correspon al Ps 2, que, segons un antic costum, s'unia al Ps 1.

2763

34. *Is 55:3.*

2764

35. *Ps 16:10.*

2765

41. *Ha 1:5.*

2766

47. *Is 49:6.*

2767

14 15. *Ex 20:11; Ps 146:6.*

2768

15 13. És el *germà del Senyor* (Ga 1:19; cf Mt 12:46), el cap de l'església de Jerusalem.

2769

20. Les *contaminacions dels ídols* són la carn dels animals immolats en els sacrificis pagans. La *fornicació* designa segurament les unions incestuoses i altres accions que Lv 18 prohibia fins als estrangers que vivien enmig d'Israel. Els *animals ofegats* contenien encara la *sang*, principi de vida que només podia ser oferta a l'autor de la vida. La prohibició de menjar-la havia estat donada a Noè després del diluvi, i per això creien que obligava tots els homes, i no solament els jueus. Segurament Jaume proposà l'observança d'aquestes prescripcions per evitar que els jueus cristians, amb la por de contreure una impuresa legal s'apartessin del tracte amb els nous convertits.

2770

22. D'ara endavant company de sant Pau.

2771

34. Add: *Però Siles decidí de quedar-s'hi. Judes se n'anà tot sol.*

2772

16 1. Nascut a Listra, s'uneix a Pau i n'esdevé un dels deixebles predilectes.

2773

10. Lluc, l'autor dels Actes, s'ajunta a Pau, de manera que la narració continuarà en primera persona fins al v 17, com també ho serà a 20:5-21:18; 27:1-2 8:16.

2774

16. La serp d'Apol·lo, a la qual s'atribuïen els oracles de Delfos.

2775

35. Guàrdia romana al servei dels magistrats.

2776

17 6. Nom especial dels magistrats de Tessalònica.

2777

18. Entenen com si *Resurrecció* fos el nom d'una deessa, l'esposa del déu Jesús.

2778

19. Puig rocós a l'O. de l'Acròpolis. Amb tot, aquest nom pot significar també el tribunal que en un temps tenia allà les seves sessions, i a l'època de sant Pau les tenia al pòrtic reial que donava a l'àgora.

2779

28. *Arat*, poeta de Cilícia (s. III a.C.), en els *Phoenomena*, 5.

2780

18 2. Aquesta indicació ens duu al començ de l'any 50.

2781

3. Consistia en la confecció de les gruixudes teles fetes amb pèl de cabra.

2782

12. Nascut a Còrdova, germà de Sèneca, home culte i de bon tracte. La seva estada a l'Acaia concorda amb la inscripció trobada a Delfos, dels anys 51-53, que parla d'ell.

2783

18. Consistia en l'abstinència de begudes fermentades i a no tallar-se els cabells fins acabat el temps del vot.

2784

19 2. No ignoren l'existència de l'Esperit Sant, sinó el fet que es comuniqui als homes pel baptisme i la confirmació.

2785

24. La deessa de la fecunditat, venerada arreu de l'Àsia.

2786

31. Presidents de l'assemblea que es reunia per a l'organització de les festes a honor de la deessa Roma i de l'emperador.

2787

20 35. Sentència no conservada pels Evangelis.

2788

21 38. L'historiador Flavi Josep diu que en temps del governador Fèlix (anys 52-60), un jueu egipci revoltà alguns milers de nacionalistes. Fèlix en matà uns 400; però el capitost pogué fer-se escàpol.

2789

23 2. Era fill de Nebedeu, i fou el cap del sanedrí (anys 47-52). Fou assassinat l'any 66 pels zelotes, i amb ell acabà el pontificat jueu.

2790

24 6. Add: *i volíem jutjar-lo segons la nostra Llei. Però es va presentar el tribú Lisies, ens el va prendre de les mans amb violència i va ordenar als seus acusadors que vinguessin davant teu.*

2791

24. Filla d'Herodes Agripa I, germana d'Agripa II i de Bernica. Deixà Aziz, rei d'Emesa, per casar-se amb Fèlix.

2792

27. Nomenat l'any 59, morí el 62.

2793

25 13. Fill d'Herodes Agripa I, obtingué les tetrarquies de Felip i Lisànies i algunes ciutats de la Galilea i la Perea. Bernica, la seva germana, vivia en companyia d'ell.

2794

21. Títol de l'emperador regnant. Llavors era Neró (anys 54-68).

2795

26. Títol de divinitat (dominus) que els emperadors, a partir de Calígula, van acceptar.

2796

26 17. *Jr 1:7.*

2797

18. *Is 42:7,16.*

2798

27 9. Nom que també donaven al dia de l'Expiació, a finals de setembre o primers d'octubre, pel fet de tractar-se del *dejuni* més important dels jueus.

2799

17. Bancs de sorra al llarg de les costes africanes, entre la Tripolitània i la Cirenaica.

2800

28 4. O la venjança divina, Diké, una deessa entre els grecs i romans.

2801

26-27. *Is 6:9-10.*

2802

29. Add: *I, dit això, se n'anaren d'ell els jueus, havent-hi entre ells gran discussió.*

2803

31. Després de dos anys, l'apòstol fou deixat en llibertat. Devia llavors realitzar el seu projectat viatge a Espanya. Les missions de després per l'Orient no poden ser

fixades amb certesa. Novament portat a Roma, com a pres, fou decapitat, durant la persecució de Neró, cap l'any 67.

2804

Les precedents narracions dels Actes dels Apòstols i algunes notes autobiogràfiques que es troben esparses a les seves Epístoles són el preàmbul més adequat per a la lectura dels escrits de sant Pau. Per elles coneixem una gran part de la seva vida.

Les Epístoles conserven una forma exterior semblant. L'apòstol s'hi presenta amb una salutació, que sovint ja dóna la idea principal de l'escrit. La part central d'aquest és doble: doctrinal i moral. Al final són donades notícies personals, salutacions i auguris.

En la lectura de les Epístoles cal tenir en compte la gradació que presenten en l'exposició de la ideologia de l'apòstol, amb la qual cosa es fa molt més entenedora la seva doctrina. Aquest desplegament coincideix amb l'ordre cronològic de les redaccions, ordre que no ha estat conservat en la classificació actual, concebuda més aviat segons la importància de cada escrit.

En les dues *Epístoles als Tessalonicencs* ens és donada a conèixer la fe de la comunitat primitiva.

En les *Epístoles als Corintis, Gàlates* i *Romans,* els quatre grans escrits, l'Apòstol es mostra enriquit amb l'experiència de la seva vida espiritual, i alhora amb la que ha adquirit en el contacte pastoral amb les diverses comunitats. L'*Epístola als Filipencs* pertany doctrinalment al grup de les quatre grans Epístoles. La vida interior de Pau va en augment: se sent unit amb el Crist i amb els seus fidels. Tot el porta a les exposicions cristològiques de les *Epístoles als Colossencs* i *als Efesis,* i a les efusions íntimes de les *Epístoles als Filipencs* i *a Filemó.*

Les darreres cartes són ordenacions als deixebles *Timoteu* i *Titus.* L'*Epístola als Hebreus* forma, per més d'un concepte, un cas a part.

2805

Les circumstàncies que motivaren la redacció de la present epístola són ben diferents de les que envolten la redacció de les altres. Sant Pau es troba a Corint els anys 57-58, quan la seva missió a Orient pot donar-se per acabada. Fins ara l'Apòstol no ha tingut cap contacte amb l'església romana. Però en coneix la floració i en preveu la influència, pel fet de trobar-se al cap i centre de l'Imperi.

La carta va adreçada a *tots els qui viuen a Roma,* amb el desig d'establir lligams amb ells. El tema a desenrotllar serà la represa d'uns problemes referents a la crisi judaïtzant, que van portar-lo a la redacció de la carta als Gàlates. El que allà havia tractat, amb intervenció ràpida, ara és reprès i elaborat en una síntesi coherent, serena.

Els problemes de la Llei i les seves obres, de la fe, de la filiació divina, de la lluita entre la carn i l'esperit, seran ara estudiats a fons.

La resta de l'epístola, la formen una part exhortatòria i un epíleg de notícies personals i salutacions.

2806

1 1. El nom d'apòstol designava principalment els dotze, encara que també era donat a d'altres missioners. Pau s'anomenava sempre *apòstol*, com tenint la mateixa missió i els mateixos poders que els dotze.

2807

4. Pau es refereix a la glorificació del Fill de Déu com a Messies, quan, després de la seva resurrecció, fou exaltat a la dreta del Pare.

2808

14. Els grecs són tots els homes civilitzats, els de cultura greco-romana; tots els altres són *bàrbars.*

2809

16. Jueus i pagans (o *grecs*) eren les dues parts en què es podia dividir la humanitat des del punt de vista religiós. El dret d'entrar al Regne de Déu pertanyia als jueus en primer lloc.

2810

17. *Ha 2:4.* Els jueus anomenaven *justos* els qui complien fidelment tots els preceptes de la Llei. Però mai ningú no podrà dir que no hagi comès pecat. Els sacrificis i les expiacions de la Llei antiga no eren suficients per a reparar els pecats i convertir els pecadors en justos. Només l'obediència del Crist i la seva sang poden expiar la desobediència dels homes, només el do de l'Esperit pot vèncer la inclinació de la carn i fer que els nostres membres obrin segons la justícia. Per això, ningú no pot ser just per la seva pròpia justícia. És Déu qui, gratuïtament, justifica els qui creuen en ell i en Jesucrist.

2811

23. *Ps 106:20.*

2812

24. És una manera bíblica d'expressar el jutjament de Déu, el qual, per culpa de la malícia i l'obstinació del pecador, no atorga les seves gràcies.

2813

2 5. És el dia que les obres bones o dolentes de cadascú apareixeran en tota la seva veritat, i es revelarà la ira justa de Déu contra els qui obren el mal.

2814

6. *Ps 62:13.*

2815

24. *Is 52:5.*

2816

3 4. *Ps 116:11; 51:6.*

2817

5. L'objecció suposa que la fidelitat a les promeses no permet a Déu de castigar els jueus infidels.

2818

9. Versió discutida. D'altres: *¿Què tenim com a pretext per a sostreure'ns al judici?* O bé: *¿Som nosaltres inferiors?*

2819

10-12. *Ps 14:1-3; 53:2-4.*

2820

13. *Ps 5:10; 140:4.*

2821

14. *Ps 10:7.*

2822

15-17. *Is 59:7-8.*

2823

18. *Ps 36:2.*

2824

20. *Ps 143:2.*

2825

23. Pot significar la presència de Déu enmig del poble, perduda per les infidelitats d'Israel; o la glòria que Déu dóna als qui ell ha fet justos; o bé, encara, la glòria de Déu en les seves obres de misericòrdia i de gràcia. Si admetéssim aquesta darrera significació, seria millor de traduir: *tenen necessitat de la glòria de Déu.*

2826

24. Tota l'obra que Déu fa en nosaltres per Jesucrist, concedint-nos el perdó dels pecats, la redempció, la salvació, la justificació o la santificació, sant Pau l'anomena *gràcia*. Amb aquesta paraula vol significar *la gratuïtat del do* de Déu; ell ens ha concedit tots aquests béns i fins el seu propi Fill, no pas pel mèrit de les nostres obres, sinó perquè ens ha estimat.

2827

25. L'instrument de *propiciació* o *propiciatori* era aspergit amb sang la festa de les Expiacions.

2828

31. Amb l'evangeli donem a la Llei el seu veritable sentit: donar a l'home la justícia i la santedat.

2829

4 3. *Gn 15:6.* La fe amb la qual Abraham assentí al que Déu li prometia valia davant de Déu per a fer-lo just.

2830

7-8. *Ps 32:1-2.*

2831

9. *Gn 15:6.*

2832

11. *Gn 17:11.* Era la marca que senyalava el circumcís com a pertanyent a Jahvè. El mateix mot després servirà per a designar el baptisme, senyal del cristià.

2833

17. *Gn 17:5.*

2834

18. *Gn 15:5.*

2835

23. La fe d'Abraham és un preludi de la fe cristiana: ell va creure en *Déu que fa reviure els morts;* nosaltres creiem en aquell qui *va ressuscitar Jesús.*

2836

25. *Is 53:6,12.*

2837

5 1-8:39. Per fer comprendre millor la gràcia salvadora que Déu ens ha fet per Jesucrist, sant Pau descriu l'estat en què es trobaven els homes després del pecat d'Adam. La Llei, incapaç d'alliberar-los del pecat i de la mort, augmentant, d'altra banda, la consciència de l'obligació, no havia pogut fer altra cosa que agreujar la culpa.

2838

12. *Sa 2:24.* O bé: *per això, tots tenen pecat o en el grial tots han pecat.*

2839

20. La Llei, en si mateixa un bé, feia més conscients els mancaments.

2840

6 3. Quan el fidel se submergeix en l'aigua del baptisme, és com si morís i fos sepultat amb el Crist per a ressuscitar juntament amb ell a una vida nova. El pas del pecat a la gràcia, que s'obté per la fe i el baptisme, és comparat també a un pas de la mort a la vida, a un morir amb el Crist al pecat, per tal de viure sempre per a Déu.

2841

7. És a dir, del domini que el pecat exerceix sobre nosaltres per mitjà del cos, que és com una pena judicial, de la qual ens allibera la mort.

2842

5. La *carn,* o bé *la carn i la sang;* designa la naturalesa humana amb tot el que té de feble i de mortal. De la *carn,* del *cos,* ens vénen la inclinació al pecat, les obres dolentes i, com a conseqüència, la mort.

2843

7. *Ex 20:17; Dt 5:21.* La llei no és pecat; és bona, però insuficient, perquè no dóna força per a vèncer el pecat, sinó que proporciona a aquest una ocasió d'augmentar les seves forces en l'home.

2844

11. *Gn 3:13.*

2845

8 14. Els qui tenen l'Esperit del Crist, units al Fill, senten el gran do de la filiació divina, que els fa invocar Déu amb el nom de Pare.

2846

17. El lligam entre el Crist i els seus fidels és estretíssim en el misteri del sofriment.

2847

26. L'Esperit Sant que habita en nosaltres i que dóna forma segons Déu als desigs més íntims.

2848

28. Déu, ja abans de crear el món, va *conèixer i escollir* per gràcia aquells qui ell destinava a ser fills seus en Jesucrist. Ell els *crida* a la vida cristiana perquè, associats al seu Fill en un sol cos, duguin una vida santa esperant en la fidelitat de Déu que els *crida* també a la vida eterna.

2849

33-34. *Is 50:8.*

2850

36. *Ps 44:23.*

2851

9 1-11:36. Aquests formen un parèntesi que tracta del problema històric de la reprovació d'Israel.

2852

7. *Gn 21:12.*

2853

9. *Gn 18:10,14.*

2854

12. *Gn 25:23.*

2855

13. *Ml 1:2-3.*

2856

15. *Ex 33:19.* Amb aquestes paraules Déu fa saber a Moisès que obra lliurement quan concedeix els seus dons o el seu perdó.

2857

17. *Ex 9:16.*

2858

18. Manera bíblica de dir, com si atribuís a la causalitat divina la dolenta manera de fer dels homes, que Déu solament permet.

2859

20. Recorda a l'home la seva condició respecte a Déu. En el present cas exposa la necessitat que tot home se senti dependent de Déu i només d'ell. No tracta ara de la predestinació a la glòria o del càstig etern, sinó dels jueus reprovats i dels elegits d'entre els jueus i els pagans.

2860

24. L'apòdosi es pot completar fàcilment: *¿com podríeu retreure una injustícia en Déu? De cap manera; Déu ha obrat sàviament.* El v 22 es podria traduir: *I, si és així, amb més raó Déu, volent...*

2861

25. *Os 2:2.5.*

2862

26. *Os 2:1*.

2863

27-28. *Is 10:22-23.*

2864

29. *Is 1:9.*

2865

33. *Is 8:14; 28:16.*

2866

10 5. *Lv 18:5.*

2867

6. El sentit que dóna a la citació de Dt 30:12-14 consisteix a aplicar allò que havia estat dit de la Llei al nou mitjà de salvació, que és l'aparició del Messies entre els homes: només cal creure-hi.

2868

11. *Is 28:16.*

2869

13. *Jl 3:5.*

2870

15. *Is 52:7*.

2871

16. *Is 53:1*.

2872

18. *Ps 19:5*.

2873

19. *Dt 32:21*.

2874

20-21. *Is 65:1-2*.

2875

11 1-2. *Ps 94:14*.

2876

3. *1R 19:10,14*.

2877

4. *1R 19:18*.

2878

5. Designa la porció escollida d'Israel, convertida al cristianisme.

2879

8. *Is 29:10; Dt 29:3.*

2880

9. *Ps 69:23-24.* Sant Pau devia entendre-ho del culte jueu i de l'observança de la Llei, que foren per a Israel ocasió de caiguda.

2881

15. La vida o la *resurrecció d'entre els morts* pot ser el que ara anomenaríem una renovació, que serà la conversió d'Israel.

2882

16. Doble comparació que demostra la santedat d'Israel, així com en la Llei antiga el contacte d'una cosa consagrada a Déu feia sagrades les altres coses, i, consagrant a Déu les primícies, li consagraven tota la collita.

2883

17. És el poble no jueu, empeltat contra naturalesa a la bona olivera, o sia, acollit al poble dels patriarques, sense que en fos naturalment descendent.

2884

25. *Pr 3:7.* És un *misteri*, perquè no podria ser conegut sense revelació; i pel fet de ser també quelcom que sols podia disposar Déu.

2885

26. *Is 59:20-21*.

2886

27. *Is 27:9.*

2887

34. *Is 40:13.*

2888

35. *Jb 41:3.*

2889

12 1. La vida del cristià amb les seves accions exteriors és presentada com un oferiment sacrificial a Déu que ha de substituir els sacrificis d'animals oferts a Déu en el culte jueu.

2890

6. A més de la gràcia que ens és donada per a la nostra justificació, l'Església rep encara per gràcia uns dons o *carismes* destinats a l'edificació corporativa dels fidels.

2891

17. *Pr 3:4 grec.*

2892

19. *Dt 32:35.* La ira de Déu, únic que té dret a castigar els qui ens fan mal.

2893

20. *Pr 25:21-22.* El sentit és que tanta generositat desvetllarà en l'enemic sentiments de remordiment i d'esmena.

2894

13 1. O bé: *no hi ha autoritat sinó sota la de Déu, i l'autoritat veritable és subordinada a la de Déu.*

2895

9. *Ex 20:13 -17; Lv 19:18; Dt 5:17-21.*

2896

11. Aquest *temps* és el temps de salvació que ja arriba. Considera la vida en dues facetes: dia = llum, nit = tenebres. A la primera correspon el cristianisme; a l'altra, la vida immoral pagana.

2897

14. Ho fa el cristià en el baptisme i ho ha de continuar en la seva vida.

2898

14 1-15:13. Dóna uns consells particulars, referents a una qüestió que afectava l'església romana. Hi havia dos partits: uns que obraven amb consciència insegura i perplexa davant de certes observances de menjar, beure, etc. (= els febles); d'altres que tenien una idea clara i justa de la fe, i sabien com havien de portar-se (= els forts). La raó està de part d'aquests; cal, però, tenir una condescendència amb els febles.

2899

1. Pot voler dir: *sense discutir els diversos parers, sense judicar els germans o sense deixar-se endur a veure diferències entre coses indiferents.*

2900

11. *Is 45:23.*

2901

22. O bé: *que no es té per culpable en allò que determina de fer.*

2902

23. La convicció que els cristians no estan obligats a abstenir-se dels menjars que la Llei declarava impurs. També es podria traduir: *perquè no obra amb bona fe,* és a dir, segons la seva consciència, *i tota obra feta sense bona fe és pecat.*

2903

15 3. *Ps 69:10.*

2904

9. *2S 22:50; Ps 18:50.*

2905

10. *Dt 32:43.*

2906

11. *Ps 117:1.*

2907

12. *Is 11:10.*

2908

21. *Is 52:1.5.*

2909

24. Molts creuen que l'Apòstol realitzà aquest desig després de la primera captivitat. La Primera Carta de sant Climent i el Fragment de Muratori ho avalen.

2910

16 16. Senyal de pau i de fraternitat que es donaven els cristians durant la reunió litúrgica.

2911

20. Es refereix als qui mouen dissensions, inspirats per Satanàs. Sens dubte són els judaïtzants.

2912

22. És el secretari de què es val quasi sempre l'Apòstol (cf 1C 16:21; Ga 6:11).

2913

24. Add: *La gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb tots vosaltres!*

2914

La fundació de l'església de Corint fou obra personalíssima i molt treballosa de sant Pau. La visità per primera vegada l'any 51, durant el seu segon viatge (anys 49-52), després de l'intent d'evangelització d'Atenes. En el curs del seu tercer viatge, sens dubte visità Corint, durant el seu sojorn de tres mesos a Grècia. Després d'escriure la present epístola també hi tornà.

Corint, metròpolis de la província de l'Acaia, gaudia d'una posició privilegiada entre els dos mars Egeu i Jònic, llaç entre Orient i Occident. Lloc de comerç, havia atret un gran nombre de jueus dins la seva població híbrida. Sant Pau deixa entreveure l'ambient que s'hi respirava, poc propici a la vida cristiana. Amb tot, a força de treball hi conquerí un *poble molt nombrós* per al Senyor.

Assabentat d'alguns greus desordres que s'hi havien produït, l'Apòstol es decidí a escriure'ls des d'Efès, pels volts de la Pasqua de l'any 56.

Els motius que mogueren la redacció de l'epístola en van imposar també les parts. Les divisions que presenta responen a la repressió d'abusos, tals com les faccions entre ells i els escàndols, i a la solució d'una sèrie de qüestions proposades sobre el matrimoni, la participació en els sacrificis dels ídols, la vida i les pràctiques de la comunitat, la resurrecció i la col·lecta per als pobres de Jerusalem.

Per bé que les qüestions es refereixin a punts concrets i a necessitats momentànies, la manera com Pau les tracta i els principis que dóna en fan un escrit de tots els temps.

2915

1 1. Col·laborador de Pau, potser el qui ha escrit l'epístola.

2916

7. Els dons de l'Esperit.

2917

11. És la família d'un cristià.

2918

12. Sant Pere, conegut per una seva visita a Corint (que no ens consta), o per la primacia que tenia a l'Església.

2919

19. *Is 29:14.*

2920

20. *Is 19:12; 33:18.*

2921

31. *Jr 9:22-23.*

2922

2 8. Les autoritats, concretament aquelles que intervingueren en el procés de Jesús, i, en general, els qui exerceixen domini al món, com els dimonis.

2923

13. Text difícil on les versions fluctuen. També podria voler dir: *Les veritats cristianes, il·luminades per l'Esperit, les fem accessibles a la capacitat, l'índole i les necessitats dels perfectes, dels espirituals,* o bé: *les sotmetem a l'examen dels qui som inspirats per l'Esperit.*

2924

14. És el més oposat al *perfecte,* a l'espiritual, que obra per motius purament humans.

2925

16. *Is 40:13.*

2926

3 1. En el llenguatge de sant Pau, la *carn* és oposada a l'*esperit*.

2927

15. És el judici de Déu, sovint presentat com un foc.

2928

19. *Jb 5:12-13.*

2929

20. *Ps 94:11*.

2930

4 6. És un adagi, potser rabínic.

2931

5 1. És a dir, la madrastra.

2932

5. Veritable excomunió, que consistia a apartar-lo de la comunitat dels fidels i privar-lo dels béns espirituals. Satanàs el colpirà en el temps amb malalties i flagells corporals, a fi que així la seva ànima se salvi.

2933

8. La vigília de Pasqua, els jueus recollien i feien desaparèixer de casa tot el pa fermentat. Durant els vuit dies de la festa no menjaven més que pa àzim. Després que el Crist ha estat immolat, la vida del cristià ha de ser com una Pasqua contínua; tota mena de malícia s'ha de fer desaparèixer, com durant la Pasqua es feia desaparèixer el llevat.

2934

9. Una carta anterior que no ens ha arribat.

2935

13. *Dt 13:6; 17:7; 19:19.*

2936

6 1. Els jutges pagans que no creuen en Déu.

2937

4. Dit amb ironia. Millor ells que no pas els jutges pagans! També es podria traduir: *quan tenia plets per interessos d'aquest món, en feu jutges aquells qui no compten per a res davant l'Església*, és a dir, els pagans.

2938

12-20. Significa, com en general al NT, tot pecat de luxúria.

2939

12. Potser una frase de sant Pau, referent a les observances jueves, que algú explotava abusivament. Ara l'explica: mentre no em sigui prohibit per la decència, mentre no em faci esclau d'una concupiscència.

2940

13. No es pot comparar el fet de prendre aliments —cosa natural— amb el pecat de fornicació: el cos no ha estat pas fet per a la impuresa.

2941

16. *Gn 2:24.*

2942

7 9. En el foc mal dominat de la concupiscència.

2943

14. No es tracta aquí de la santificació interior de l'ànima. El consort infidel adquireix per la seva unió amb el fidel una santedat legal.

2944

15-16. En aquest cas vigeix l'anomenat «privilegi paulí», fonamentat en aquests versets. La part cristiana, després d'aquesta separació, pot contraure novament matrimoni (cf Codi del Dret Canònic, càn. 1120ss).

2945

23. Rescatats per la sang de Jesucrist.

2946

25. La virginitat és un estat de consell, no d'obligació.

2947

26. Sembla al·ludir a la urgència que imposa l'evangelització del món.

2948

8 1-11:1. Resposta a un segon problema proposat pels corintis. Es tractava de les festes en les quals s'unia un banquet amb el sacrifici en honor dels ídols. Una part de la carn que s'havia ofert en sacrifici quedava per als sacerdots, mentre que la resta era destinada a l'oferent i a la venda al públic. Amb aquesta carn se celebrava el banquet religiós. Sant Pau contesta a les dificultats: en teoria, es pot menjar d'aquesta carn, ja

que els ídols no són res. En la pràctica, però, caldrà sovint abstenir-se'n a fi de no escandalitzar els febles, pel fet de semblar que es pren part en el culte dels ídols.

2949

1. És a dir, coneixem que els ídols no són res.

2950

2. *Si algú s'imagina conèixer alguna cosa* i no té caritat, encara *no sap com cal conèixer,* perquè el seu coneixement, en darrer terme, ha de ser per a edificació.

2951

3. En el sentit que és el seu amic, objecte de la seva predilecció.

2952

10. Com a *feble* en la fe, creu que no li és permès de menjar carn immolada als ídols; l'exemple del qui *té coneixement* l'induirà a menjar-ne; obrant contra la seva consciència, pecarà.

2953

9 5. Una cristiana per al seu servei, com ho féu Jesús i ho feien també els rabins.

2954

9. *Dt 25:4.*

2955

24. Era la corona de llorer, d'olivera o de pi que l'àrbitre del certamen donava al vencedor.

2956

10 2. Símbol del baptisme cristià: el *núvol* prefigurava l'Esperit; el *mar*, l'aigua regeneradora.

2957

3. El mannà i l'aigua significaven l'eucaristia.

2958

4. Al·lusió a la tradició rabínica, segons la qual la pedra d'on brollà aigua seguia els israelites a través del desert.

2959

7. *Ex 32:6.*

2960

16. És l'eucaristia.

2961

20. *Dt 32:17.*

2962

26. *Ps 24:1*.

2963

11 16. Talla la discussió apel·lant a la doctrina apostòlica i a la tradició. És una qüestió de *costums,* no pas de principis, i els arguments que ha donat no pretenen ser apodíctics.

2964

21. Era l'àpat de germanor que tenia lloc al vespre i s'unia a la celebració del misteri eucarístic. Això produí aviat els seus abusos i desordres, que l'apòstol reprova.

2965

29. Sense adonar-se de l'excel·lència d'aquest cos del Senyor i discernir-lo dels altres aliments.

2966

30. La malaltia i el son de l'esperit provenen de combregar indignament. Altres tradueixen: *i bastants moren,* entenent que entre els de Corint hi havia un gran nombre de malalts i de defuncions, perquè no combregaven dignament.

2967

12 8. Do de conèixer els misteris més elevats i d'explicar-los als altres. Segueix la *ciència,* do d'explicar les veritats elementals de la redempció.

2968

9. No pas la fe comuna a tots els cristians, sinó aquella fe que obra prodigis.

2969

12-31. L'Església és comparada —des del punt de vista de les gràcies rebudes pels seus membres— al cos humà, que és un, encara que amb diversos membres. Aquesta imatge arribarà al seu ple desenrotllament en les Epístoles als Efesis i Colossencs, on el Crist és presentat com a cap del seu cos.

2970

15 1-58. Resposta de l'Apòstol referent a la resurrecció de la carn, negada pels pagans. Sols parla de la resurrecció dels elegits, perquè s'adreça als fidels. La prova es fonamenta en el fet de la resurrecció de Jesucrist.

2971

8. Sant Pau veu la seva vocació com una cosa que s'ha produït violentament, que sols ha merescut per gràcia de Déu.

2972

13. La unitat del Crist amb l'Església i dels membres amb el cap exigeix que aquests es conformin en tot amb el seu cap.

2973

25. *Ps 110:1.*

2974

27. *Ps 8:7.*

2975

29. Pràctica interpretada molt diversament. L'explicació més plausible és que els corintis, en morir algú sense baptisme, batejaven un dels parents en nom del finat per implorar amb aquest ritu la salvació del difunt. Sant Pau no diu res en pro ni en contra; només addueix un testimoniatge de la creença en la vida futura.

2976

32. Els adversaris que tingué durant els dos anys que es quedà a Efès.

2977

Is 22:13.

2978

33. Proverbi tret de la comèdia *Thais*, de Menandre.

2979

44. Dotat només de vida natural i, així, subjecte a la matèria i les necessitats de la vida i de la mort.

2980

45. *Gn 2:7.*

2981

50. El cos com el tenim ara, fràgil i corruptible.

2982

51. Sant Pau es posa com si fos entre els vivents. El cos d'aquests ha de ser transformat per a poder participar en la vida futura.

2983

52. Per cridar els morts, com així es convocava el poble a la guerra i als actes litúrgics.

2984

54. *Is 25:8.*

2985

55. *Os 13:14.*

2986

16 1. És la que esmenta a Rm 15:25-27; Ga 2:10; cf Ac 11:29-30; 24:17.

2987

8. De fet, però, Pau avançà la seva sortida a causa de l'avalot dels argenters (Ac 20:1).

2988

22. Frase aramea, que devia entrar de bona hora a la litúrgia. Significa: «Senyor nostre, veniu» o «Nostre Senyor ve».

2989

Per a entendre el present escrit cal tenir en compte els fets que tingueren lloc a Corint des de la tramesa de la Primera Epístola als Corintis.

L'efecte d'aquella fou d'apaivagar les lluites internes que dividien la comunitat de Corint. Ben aviat, però, es presentaren els enemics de Pau, els judaïtzants, i començaren una pugna personal contra ell. Posaven en dubte la seva autoritat apostòlica i propalaven d'ell tot el que podia fer-lo desmerèixer. Fou llavors que Pau hi intervingué personalment amb una ràpida visita a Corint. Aquesta intervenció no fa tot l'efecte desitjat. És més: l'estat de tibantor arribà a mostrar-se en un incident que corferí l'Apòstol. Llavors escriví des d'Efès, una epístola, ara perduda, d'un to dur. Per conèixer la reacció produïda per aquell escrit, Titus és tramès a Corint, amb l'encàrrec d'anar després a Troas a fi de trobar-s'hi tots dos. Pau hi arribà abans del temps previst i, en no trobar-hi el deixeble, decidí d'avançar-se-li a la Macedònia. Allí finalment es veuen, i Pau rep noves plenes de belles esperances. Titus i uns altres dos companys seran enviats novament a Corint per a una col·lecta. Pau, per la seva part, com a preparació a la visita que els vol fer, escriu als corintis la present epístola des de la Macedònia, probablement des de Filips, l'any 57. La viva expressió del caràcter de l'Apòstol és el que distingeix aquest escrit dels restants de l'epistolari paulí. La defensa del seu ministeri apostòlic serà gairebé el tema únic. Els temes de l'epístola són tan diferents, que els exegetes han pogut creure que es tractava, més que no pas d'una carta seguida, d'un recull de fragments, provinents d'unes cartes avui perdudes.

2990

1 8. Parla d'una prova soferta poc temps abans. No es pot dir a quin esdeveniment es refereix: ¿una malaltia, un perill de mort, la revolta d'Efès?

2991

La proconsular, que tenia Efès per capital.

2992

19. És Siles; tingué part en la fundació de l'església de Corint.

2993

20. L'Amén que es diu al final de la pregària és una afirmació, igual que el *sí*.

2994

2 11. Usar de severitat excessiva duu a perdre els qui són corregits. El dimoni se'n val a profit seu.

2995

14. Al·lusió a la rebuda triomfal dels vencedors, entorn dels quals, en entrar a la ciutat, es formava una comitiva i es cremaven perfums.

2996

16. Com Jesús, que per a uns és ocasió de resurrecció, per a d'altres, de ruïna.

2997

17. O bé: *adulteren.*

2998

3 7. Al·lusió a Ex 34:29-35, que dóna peu a l'al·legoria dels v 12-14: el vel que cobria la cara de Moisès significava que els israelites no podien encara mirar ni entendre Jesucrist, fi de la Llei.

2999

13. *Ex 34:33.*

3000

16. *Ex 34:34.*

3001

17. La comunicació de l'Esperit del Crist ens fa fills de Déu i ens allibera de viure esclavitzats a la lletra de la Llei.

3002

4 4. Satanàs, anomenat també *príncep del món.*

3003

7. Imatge que expressa la feblesa humana de l'Apòstol, en contrast amb el ministeri gloriós que ha rebut.

3004

11. Les persecucions a mort que l'Ápòstol ha de sofrir contrasten amb la vida del Crist que els fidels obtenen per mitjà del seu ministeri, humanament tan feble.

3005

13. *Ps 115:1 grec.*

3006

14. Amb vosaltres que viviu. O bé: *i ens reunirà prop d'ell amb vosaltres.*

3007

5 2. Vol dir: anhelem de revestir-nos del cos gloriós damunt el cos mortal, de ser vestits d'immortalitat sense passar per la mort.

3008

3. Es refereix als justos, que encara viuran al retorn gloriós de Jesús, *vestits* del cos mortal, *no pas despullats* per la mort.

3009

13. L'Apòstol treballa de cara a Déu i pel bé dels fidels; hi ha en la seva vida uns transports del seu esperit que l'apropen a Déu; hi ha també una moderació, una manera de fer ordinària, el treball, al qual es dóna pels fidels.

3010

17. Passar a ser fill de Déu és una altra creació en l'ordre espiritual per l'obra de la redempció.

3011

21. Déu el tractà com el *pecat* personificat o com una víctima pel pecat.

3012

6 2. *Is 49:8.* És el temps que Déu dóna per Jesucrist, apte per a convertir-se, per a créixer en el bé.

3013

15. És Satanàs.

3014

16. *Lv 26:11-12; Ez 37:27.*

3015

17. *Is 52:11.*

3016

18. *2S 7:14; Is 43:6.*

3017

7 1. És a dir, la puresa de vida (cf Rm 6,19).

3018

11. L'esmentat a **2:5-11.**

3019

8 15. *Ex 16:18.*

3020

18. Potser és Lluc o Aristarc.

3021

21. *Pr 3:4 grec.*

3022

9 7. *Pr 22:8 grec.*

3023

9. *Ps 112:9.*

3024

10. *Is 55:10; Os 10:12 grec.*

3025

10 1-**13**:13. Aquests capítols, amb el seu to d'atac, han estat explicats com un escrit a part, redactat després de l'actual.

3026

3. *Militar* o *conduir-se* segons la carn és obrar per motius humans.

3027

17. *Jr 9:22-23.*

3028

11 5. Els adversaris de Pau, que es creuen els apòstols per excel·lència; dit irònicament.

3029

23. Ho pregunta dels *falsos apòstols* dels v 13 i 14, on ha dit que, en realitat, no són apòstols del Crist.

3030

32. Rei dels nabateus, a Petra. Tenia jurisdicció a Damasc vers els anys 36-39, i l'exercia per mitjà d'un funcionari anomenat etnarca.

3031

12 2. Si això és escrit pels anys 56-57, l'èxtasi s'esdevingué pels volts del 44, al començ del seu ministeri actiu de cara als pagans.

3032

El *paradís* del v 4. L'apòstol fou admès a un grau de contemplació divina, on devia fruir transitòriament de la visió de Déu (així sant Agustí i sant Tomàs).

3033

7. Els mots originals es refereixen a una malaltia física, impossible de determinar, que devia tenir quelcom d'humiliant. Hi ha qui ho refereix a les persecucions, i encara a la resistència que Israel, els seus germans segons la carn, oposaven a l'evangeli.

3034

13 1. *Dt 19:15.*

3035

8. El poder miraculós que Pau té per a castigar donaria als fidels de Corint una prova que el Crist és en ell. Està content, però, de no haver-lo d'exercir, encara que per aquest motiu hagi d'aparèixer *desaprovat* i feble davant d'ells.

3036

Sabem molt poc de l'evangelització del país de la Galàcia per sant Pau. Els Actes ens parlen de la primera vegada que hi predicà. La segona visita, a l'inici del tercer viatge, fou per a confirmar els gàlates en la fe. Aquests habitants de la regió central de l'Àsia Menor procedien dels gals, sortits de Gàl·lia en direcció a l'Orient. A ells s'adreça sant Pau en el present escrit, enviat des d'Efès o potser des d'una església de la Macedònia, l'any 57. L'epístola és dictada amb pressa, ja que va destinada a fer front a la propaganda nefasta que, després de la predicació de l'Apòstol, havien fet per aquelles contrades els judaïtzants, amb greu perill de defecció per als seus habitants. La doctrina d'aquests enemics de sant Pau consistia a ensenyar la necessitat de la Llei de Moisès per a obtenir la salvació, així com també del ritu pel qual s'entrava a formar part del poble escollit: la circumcisió. La intervenció de Pau condemnarà definitivament aquestes doctrines. La invectiva dels judaïtzants anava també contra Pau. L'autor es veu obligat a fer-se la pròpia apologia. D'aquí que l'epístola és la que ens dóna més detalls biogràfics de Pau.

3037

1 4. En tant que és dominat per Satanàs i tot ell és pecat.

3038

10. El servei del Crist ha proporcionat a Pau tota mena d'adversaris dintre i fora de l'Església. Si Pau volgués fer-los contents, només hauria d'abandonar el servei del Crist i obligar tothom a complir la Llei jueva.

3039

15. *Jr 1:5; Is 49:1.*

3040

17. Potser la regió septentrional d'aquest país, al S. de Damasc, que confinava amb la Síria i era anomenada *deserta*.

3041

19. És el primer bisbe de Jerusalem, l'autor d'una epístola catòlica.

3042

2 2. D'una manifestació de la voluntat divina i de la decisió de l'església d'Antioquia (Ac 15:2). Ambdós motius no s'oposen: el primer és d'origen carismàtic; l'altre, jeràrquic.

3043

5. *Acceptant la subjecció* a la Llei. Altres tradueixen *per deferència.*

3044

6. Els judaïtzants devien retreure que els apòstols no eren entesos en qüestions sobre la Llei.

3045

14. El comportament de sant Pere fou una posició que adoptava en aquell cas en bé de la pau i per no produir escàndol. Aleshores, però, es tractava d'afirmar un principi sense dissimulacions, i de no dividir els fidels en dues esglésies separades.

3046

16. *Ps 143:2.*

3047

17. En el cas de tornar a observar la Llei, ens mostraríem *transgressors,* pel fet de reconèixer que ens havíem equivocat en abandonar-la, i hauria estat la fe en el Crist que ens hauria induït a cometre aquest pecat.

3048

19. Argument diversament interpretat: el cristià, crucificat amb el Crist per la llei de la fe, és mort ja a la Llei de Moisès, o bé és la Llei mateixa que, conduint al Crist ensenya el cristià de morir a la Llei.

3049

21. Tornat a la Llei per trobar-hi la justícia equival a suposar que no necessitem la redempció del Crist.

3050

3 3. La circumcisió era presentada pels judaïtzants com la perfecció del cristianisme per als fidels que venien del paganisme, com era el cas de la majoria dels gàlates.

3051

6. *Gn 15:6.*

3052

8. *Gn 12:3; 18:18.*

3053

10. *Dt 27:26.*

3054

11. *Ha 2:4.*

3055

12. *Lv 18:5.*

3056

13. *Dt 21:23.*

3057

16. *Gn 12:7; 13:15; 17:7; 24:7.*

3058

19. La Llei agreuja el pecat, perquè el converteix en *transgressió*. Aquest resultat és previst per Déu. L'home, més conscient de la seva culpa, implorarà amb més delit la gràcia de Déu.

3059

Segons tradició jueva, havien intervingut en la promulgació de la Llei.

3060

20. Les promeses, fetes directament per Déu, no poden ser anul·lades per Moisès i pels àngels, que són mitjancers.

3061

22. Per fer-nos veure que tots érem deutors, dominats pel pecat, i perquè així aparegués millor que el do de Déu és totalment gratuït.

3062

26. La filiació divina serà concedida a tots, no pel fet de ser jueus, sinó pel fet d'haver cregut, jueus i pagans, en Jesucrist.

3063

27. El baptisme ens fa fills de Déu unint-nos i assimilant-nos a Jesucrist, el Fill de Déu.

3064

4 3. Els elements del món material, com els temps de l'any, el menjar i les begudes permeses, el contacte amb les coses impures eren reglamentats minuciosament per la Llei. Els qui se sotmetien a aquestes pràctiques creien que Déu n'havia confiat la salvaguarda als àngels custodis del món i de la Llei.

3065

4. La *plenitud del temps* significa els temps del Messies i del Regne de Déu.

3066

6. Exclamació aramea que, sortida de la boca de Jesús, devien repetir els primers cristians.

3067

10. Alguns ritus jueus, referents al dissabte i a les festes.

3068

12. Renunciant a les observances legals i adaptant-se als no jueus.

3069

21-31. Confirma l'argumentació amb una al·legoria que cal entendre així: d'una banda Hagar, l'*esclava,* infanta a l'*Aràbia* un infant *segons la carn,* mentre que Sara, *la dona lliure,* infanta *per a Sió* un home *lliure* en virtut de la *promesa.* D'una altra banda, els *dos Testaments:* la Sinagoga, *esclava,* infanta al *Sinaí* esclaus *segons la Llei;* mentre que l'Església, *lliure,* infanta *per al cel* homes *lliures* en virtut de la *fe.*

3070

27. *Is 54:1.*

3071

30. *Gn 21:10.*

3072

5 9. Els qui han propalat doctrines falses poden ser pocs, però suficients per a desorientar tots els fidels; el mal es propaga fàcilment.

3073

12. Dit despectivament de la circumcisió; o irònicament: que no sols es circumcidin, sinó que es castrin completament.

3074

14. *Lv 19:18.*

3075

6 14. Gloriar-se en la carn és cosa del món. La unió amb Jesucrist exigeix als fidels de compartir amb ell la mort del món.

3076

16. És el poble cristià, l'Església santa del Crist, formada per jueus i pagans.

3077

17. Les cicatrius de flagel·lacions i de cops soferts pel nom del Crist.

3078

Pel fet d'haver estat escrites des del mateix lloc i en un mateix període, les *Epístoles als Efesis, als Colossencs* i *a Filemó* han estat reunides i són conegudes amb el nom d'una circumstància històrica de la vida de sant Pau. La captivitat a què fan referència és la de Roma, que començà amb l'arrest a Jerusalem, continuà amb la presó de Cesarea i acabà amb l'estada a Roma. Però, a part el lligam històric, trobem en aquestes epístoles semblances d'estil i de doctrina. Si la polèmica judaïtzant motivà les dues grans cartes als Gàlates i als Romans, ara una de més important, la de la posició del Crist en el pla de Déu, serà el motiu de les adreçades als Colossencs i als Efesis. Amb les epístoles de la captivitat passem a unes grans perspectives còsmiques sobre l'obra del Crist i les seves conseqüències. Hi és exposada més àmpliament la naturalesa i la constitució de l'Església com a Cos del Crist, animat per l'Esperit, sota la dependència i l'influx del qui n'és el Cap, el Crist Senyor.

L'*Epístola als Efesis* és presentada com la primera de la sèrie d'epístoles de la captivitat, sens dubte per la seva importància, per bé que en l'ordre de redacció tot indueix a fer-la considerar com la darrera després de les Epístoles a Filemó i als Colossencs. La seva presentació, sense notes personals, ens fa creure que originàriament anava destinada a un ampli cercle de lectors. Les Epístoles als Colossencs i als Efesis es complementen. Aquesta reprodueix gairebé la meitat de la primera. Llegides en aquest ordre, resulta més fàcil de comprendre-les. Els seus lectors, cristians ja formats, vinguts del paganisme, devien trobar-hi un petit tractat, una exposició teològica de l'Església, Cos místic del Crist, i una memòria dels deures dels cristians, membres del Crist.

3079

1 7. Col 1:14,20.

3080

14. L'Esperit Sant ens és donat com a penyora de la glòria.

3081

15. Expressió semblant a Col 1:4 i 9 i Flm 4 i 5. Per tant, és difícil que els destinataris de la carta fossin solament els efesis, amb els quals havia tractat personalment durant un trienni.

3082

20. *Ps 110:1.*

3083

21. Enumeració de quatre categories angèliques, les quals sobrepuja el Crist, assegut a la dreta del Pare.

3084

22. *Ps 8:7.*

3085

23. L'Església és *plenitud* del Crist, en tant que abasta tot el món nou creat amb una nova vida per la resurrecció del Fill de Déu fet home; en aquesta mesura l'Església proporciona al Crist aquest *complement* de l'univers regenerat, on ell estendrà plenament el seu domini com a Senyor.

3086

2 2. Dues coses empenyien al pecat: la influència corruptora del *món* i la del dimoni, que volta per les regions aèries i exerceix una veritable tirania i una acció malèfica a fi que els homes no creguin en el Crist.

3087

3. Els jueus, els quals, igual que els qui no tenien la Llei, havien estat fills rebels, desobedients a Déu.

3088

5. Col 2:13.

3089

13-14. *Is 57:19.*

3090

15. Dels dos pobles reconciliats, en surt un *home nou;* ja que el seu cap no és el primer avantpassat, Adam; és una nova *creació.*

3091

17. *Is 57:99.*

3092

18. L'Esperit Sant uneix tots els fidels en un sol cos.

3093

20. No pas els *profetes* de l'AT, sinó del NT. *Is 28:96.*

3094

3 2-7. Col 1:25-29.

3095

4. El *misteri* coincideix amb el seu *evangeli.* Són els designis de Déu d'encloure tot el món en la salvació.

3096

10. Els mateixos àngels no coneixien el pla diví de redempció en totes les seves circumstàncies i en tota la seva amplitud.

3097

13. Reprèn la idea deixada en suspens al v 1: la seva captivitat per causa dels fidels vinguts del paganisme.

3098

15. És el Pare comú, de qui té el seu origen tota la família que formen les coses creades. En grec, el nom que designa la *família* té el seu origen en el nom de Pare.

3099

16. És l'home nou, regenerat per la gràcia, quan està sota la influència de l'Esperit Sant, desitjós d'obeir la voluntat de Déu. S'hi oposa l'home exterior, el natural, amb les seves passions i inclinacions dolentes.

3100

18. L'enumeració de les quatre dimensions que s'estenen a tot l'univers vol designar l'extensió universal de l'objecte que l'Esperit farà conèixer: l'amor del mateix Crist que reunirà l'Església i tot l'univers en la *plenitud de Déu.*

3101

19. El concepte de Déu que omple tot l'univers, i és principi i terme de tot, sant Pau el veia realitzat en Jesucrist. El nom de *plenitud* vol expressar la visió grandiosa de tot el món reunit en l'Església i en el Crist i, finalment, per l'Església i pel Crist, en Déu.

3102

4 8. *Ps 68:19.*

3103

9. Vol dir aquest món, on el Crist va baixar des del cel, o la regió dels morts, on el Crist baixà abans de la resurrecció i l'ascensió.

3104

13. Es refereix no pas a la «perfecció de cada home», sinó a la del Crist amb el seu cos, que és la seva Església.

3105

16. Col 2:19. L'influx vital que el cos comunica als membres, no és amb igualtat, sinó amb proporció segons la necessitat. La caritat uneix per damunt de totes les diferències.

3106

22-25. Col 3:9-10.

3107

24. És l'home regenerat i transformat per la gràcia.

3108

25. *Za 8:16.*

3109

26. *Ps 4:5 grec.*

3110

5 2. *Ps 40:7; Ex 29:18.*

3111

6. Col 3:6.

3112

14. Potser és un fragment d'un himne baptismal, inspirat en Is 60:1.

3113

18. *Pr 23:31 grec.*

3114

19-20. Col 3:16-17.

3115

20. Els fidels, plens d'agraïment a Déu, li donaven gràcies a les reunions litúrgiques i fora d'elles.

3116

22. Col 3:18.

3117

23. El pla de salvació té com a terme la unió del Crist amb la humanitat salvada, que és l'Església. La redempció no és sols per als individus, sinó també per a ella. Sant Pau exposa aquesta doctrina sublim enmig d'uns consells familiars i planers.

3118

25. Col 3:19.

3119

26. Com l'esposada es presenta neta i agençada al seu promès, així Jesucrist renta pel baptisme el qui ha de ser membre de l'Església.

3120

31. *Gn 2:24.*

3121

6 1. Col 3:20.

3122

2. *Ex 20:12.*

3123

3. *Dt 5:16.*

3124

4. Col 3:21.

3125

5-8. Col 3:22-25.

3126

9. Col 3:25.

3127

14. *Is 11:5; 59:17.*

3128

15. *Is 52:7.*

3129

17. *Is 59:17.*

3130

18-20. Col 4:2-4.

3131

21-22. Col 4:7-8.

3132

Sant Pau predicà l'evangeli a Filips durant el seu segon viatge, quan per primera vegada petjà terra d'Europa, l'any 50. Visità aquella ciutat dues altres vegades en el tercer viatge, a la tardor del 57 i a la primavera del 58. Aviat hi deixà fundada una església que ocupà un lloc especial dintre els seus treballs apostòlics, i li fou una font de consols. Amb motiu d'un empresonament de l'Apòstol, la comunitat de Filips li envià la seva ofrena generosa per mitjà d'Epafrodit. Aquest es quedà a fer companyia al mestre; després caigué malalt i, ja restablert, volgué tornar a casa. Sant Pau no tingué inconvenient de desprendre-se'n i, en acomiadar-lo, li donà la present carta.

¿On era sant Pau en aquesta ocasió, i de quin empresonament es tracta? Fins ara s'havia cregut que la carta havia estat dictada a Roma durant el primer empresonament. Tot s'explica millor, si la suposem escrita des de Cesarea, o des d'Efès, pels anys 56-57.

Manté un to senzill i familiar; és una exhortació als seus caríssims filipencs, plena de la confiança que té en la sinceritat del seu amor. L'escrit no és doctrinal, si exceptuem 2:5-11, d'una importància cristològica cabdal. Més que prevenir contra greus perills de fora, avisa sobre les dissensions en el mateix si de la comunitat.

3133

1 1. El deixeble que es trobava amb sant Pau, conegut de les esglésies de la Macedònia, que havia tingut part en la fundació de la de Filips, i que aviat els visitaria.

3134

Els primers són els qui tenen la direcció i el govern de l'església; els altres són ministres sagrats, ajudants dels preveres-bisbes (cf Ac 14:23; Tt 1:5).

3135

13. La guàrdia pretoriana tenia el campament de deu mil homes als afores de Roma. Les guàrdies que hi havia a les residències del governador a les viles de l'Imperi (Cesarea, Efès) tenien el mateix nom.

3136

19. *Jb 13:16 grec.*

3137

2 5-11. Jesucrist és proposat aquí com a model perfecte d'amor humil, obedient i desinteressat. Jesucrist és considerat: *preexistent* en la naturalesa divina; *encarnat* en la història, quan fa l'obra de la redempció; *glorificat,* com a recompensa a la seva obediència i a la seva humiliació.

3138

6. Literalment: *en la forma de Déu,* que és igual a *ser Déu;* així es troba precisat al v 7, en parlar de la *condició* assumida. Subsistint, doncs, en la *forma de Déu* i tenint dret

als honors divins, no s'hi aferrà com un bé preciós, sinó que hi renuncià amb una abnegació que no té parió.

3139

7. En fer-se home com un de nosaltres, s'anorreà, desposseint-se de la glòria que li corresponia com a Déu; no es desposseí, però, de la forma o naturalesa divina, que mai no deixà.

3140

9. És el nom de *Senyor,* en el sentit que té com a nom propi de Déu, venerat per totes les criatures de l'univers.

3141

10-11. *Is 45:23.*

3142

15. *Dt 32:5.*

3143

17. Preveu el martiri, que compara a les libacions vessades per acompanyar l'ofrena dels sacrificis.

3144

21. És a dir, *molts,* ja que bé podia comptar amb fidels col·laboradors.

3145

25. És el fidel de Filips, enviat prop de Pau amb subsidis pecuniaris per prestar-li l'ajuda personal.

3146

3 2. Jueus i pagans s'anomenaven mútuament així. Aquí són els judaïtzants.

3147

Es refereix als qui es glorien com a circumcisos.

3148

11. Parla de la resurrecció dels justos, que aniran a l'encontre del Crist, per viure amb ell per sempre.

3149

19. En les observances sobre aliments purs i impurs i en la circumcisió.

3150

20. La *ciutadania* del cristià és al cel, i des d'ara s'ha de comportar com si ja s'hi trobés.

3151

4 3. En grec: *Syzyge, col·lega;* ha estat considerat un nom propi, el d'un personatge important.

3152

Res no avala la suposició que es tracta del tercer successor de sant Pere, sant Climent Romà.

3153

18. *Gn 8:21*...

3154

22. Són funcionaris al servei de l'emperador, ja fos a Roma mateix, ja a les ciutats de dret romà; ell els havia guanyats per a la causa de l'evangeli.

3155

Sant Pau, que havia passat per la Frígia dues vegades, sembla que no s'arribà mai a Colosses. L'església, doncs, fou fundada per un dels seus deixebles, Epafràs, ciutadà de Colosses, convertit probablement a Efès per l'Apòstol. Aquest havia establert moltes relacions amb fidels d'aquella regió, com Filemó i la seva família, i Nimfes de Laodicea.

L'estat de la incipient comunitat, en general, era falaguer. La vida cristiana hi era viscuda amb fidelitat i amb caritat. Amb tot, no hi mancaven elements, els vinguts del judaisme, que havien originat una veritable crisi entre els bons fidels: inculcaven una estima i un culte de certes jerarquies celestials, amb menyspreu de la dignitat del Crist, l'únic mitjancer; defensaven la circumcisió com a obligatòria i l'observança del dissabte i d'altres festes prescrites per la Llei. Enfront d'això, sant Pau oposa la lluminosa doctrina que posa en relleu la supremacia del Crist. Aquest tema serà reprès i tractat amb més amplitud en la carta als Efesis, posterior a la present. Totes dues, però, foren redactades durant la primera captivitat de Roma (anys 61-63) i portades per Tíquic als seus destinataris.

3156

1 3. Ef 1:15-16.

3157

5. Podem entendre que l'esperança sosté la caritat dels colossencs o que Pau dóna gràcies a Déu per aquells béns que té reservats als colossencs, i que des d'ara ja coneixen i esperen.

3158

7. El qui era a Roma amb Pau, i de qui havia rebut notícies. Membre conspicu de la comunitat, potser el seu fundador.

3159

9. Ef 1:15-17.

3160

14. Ef 1:7.

3161

15. Jesucrist és imatge substancial i perfectíssima del Pare, com a Fill de Déu que és. No entra en l'ordre de les criatures, ja que és *engendrat*, no pas creat.

3162

16. Tots els esperits angèlics. L'asserció era una prova contundent contra els doctors de Colosses que donaven als àngels una supremacia indeguda.

3163

19. Aquí la *plenitud*, sense cap altra determinació, pot significar la totalitat de l'Ésser diví, o bé tot l'univers creat, que en el Crist retroba com una nova existència.

3164

24. Encara que el mèrit de la passió del Crist és infinit, Déu ha disposat que els cristians, membres del cos del Crist, poguessin associar-se a les seves sofrences. Així la passió del Crist es perpetua fins a la fi dels segles. Aquí es troba el fonament de la «teologia del sofriment».

3165

25-29. Ef 3:2-7.

3166

27. El designi etern de Déu de la vocació dels pagans a la salvació.

3167

8. Són les doctrines referents a la circumcisió i a les observances jueves. Els mestres a qui sant Pau es refereix devien justificar les seves pràctiques amb una doctrina aparentment sàvia sobre els àngels bons i dolents i el poder que tenien com a custodis de la Llei i dels elements del món.

3168

9. En Jesucrist habita *corporalment* la *plenitud* de l'Ésser diví, en tant que tot l'univers creat rep un influx de vida divina en la humanitat del Crist, plena de Déu.

3169

11-12. El baptisme, que els uneix a Jesucrist, infinitament superior a la circumcisió carnal.

3170

13. Ef 2:1,5.

3171

19. Ef 4:15-16.

3172

22. *Is 29:13.*

3173

3 1. Mort i ressuscitat amb el Crist, fet un amb ell, el cristià comença la vida celestial. Encara que aquesta vida sigui *espiritual, amagada*, no per això és menys real.

3174

6. Ef 5:6.

3175

7. Ef 6:6-13.

3176

9-10. Ef 4:22-25.

3177

10. Creat a imatge de Déu, s'havia perdut desobeint la voluntat divina pel desig de *conèixer* el bé i el mal; així havia esdevingut l'home vell. Creat novament en el Crist, obté el *coneixement* perfecte de la voluntat de Déu.

3178

11. Per als grecs, els escites eren el tipus d'un poble bàrbar. Les divisions religioses, socials i nacionals desapareixen davant la dignitat que el Crist confereix.

3179

14. Compara les virtuts que integren la perfecció a un feix ben acabat. La caritat el lliga, sia perquè dóna sentit a totes les altres virtuts, sia perquè recapitula tots els manaments.

3180

16-17. Ef 5:19-20.

3181

18. Ef 5:22.

3182

19. Ef 5:25.

3183

20. Ef 6:1.

3184

21. Ef 6:4.

3185

22-25. Ef 6:5-8.

3186

25. Ef 6:9.

3187

4 1. Ef 6:9.

3188

2-4. Ef 6:18-20.

3189

5. Els qui no són de l'Església, tots els no cristians.

3190

7. Fou company fidel de Pau. Portà les cartes a Colosses i a Efès (Ef 6:21) junt amb Onèsim.

3191

14. Company ara, com durant el darrer empresonament.

3192

16. És una carta perduda, si no és la que actualment tenim com a enviada als efesis.

3193

Tessalònica, amb un port que era llaç d'unió entre l'orient i l'occident, havia esdevingut en temps de sant Pau una de les principals ciutats de la Macedònia. L'Apòstol la visità, acompanyat de Siles i Timoteu, durant el seu segon viatge, l'estiu de l'any 50. Un nombre crescut de creients formà l'església de Tessalònica. Com en altres indrets, també aquí la predicació de l'Apòstol fou interrompuda. Els jueus promogueren un avalot, i ell hagué de sortir de la ciutat. La predicació havia durat pocs mesos; però la comunitat quedava establerta, i d'ara endavant seria objecte de la seva sol·licitud i de la seva dilecció. En donen prova les dues epístoles que conservem, adreçades a la nova església. Els fidels guardaven la fe i creixien en les virtuts. Només una ombra entelava aquesta visió clara i optimista: d'entre els germans, alguns havien mort sense veure la gloriosa vinguda final de Jesús. Hi havia un malestar i una desorientació que obligaren sant Pau a intervenir-hi, i ho féu amb la present epístola, la primera que tenim de l'Apòstol (potser l'escrit que inaugurà el NT), que fou redactada l'any 51. El seu tema principal és la qüestió de la segona vinguda del Crist, pròxima i incerta, però no imminent.

3194

1 1. Els dos companys de Pau en l'evangelització de Tessalònica.

3195

5. Terme que designa el missatge cristià, tota l'obra de la salvació.

3196

2 4. *Jr 11:20; 17:10.*

3197

4. El mot original pot designar l'esposa o el propi cos.

3198

5. *Jr 10:25; Ps 79:6.*

3199

6. O bé: *en el negoci. Ps 94:2.*

3200

8. *Ez 36:27; 37:14.*

3201

13. És a dir, els morts. La resurrecció és presentada com un desvetllament.

3202

15. L'Apòstol parla amb autoritat que li ve *del Senyor*. Els morts ressuscitaran per reunir-se amb els vius (entre els quals es posa sant Pau per una manera de dir, com si ell realment s'hi hagués de trobar), per anar a trobar el Senyor i viure sempre amb ell.

3203

8. *Is 59:17.*

3204

10. És a dir, *vius o morts.*

3205

22. *Jb 1:1,8; 2:3.*

3206

23. Són tres aspectes de l'home, no pas parts distintes del compost humà.

3207

Pocs mesos després d'haver tramès l'epístola anterior als fidels de Tessalònica, i a causa de la persistent desviació de la creença en la vinguda del Senyor, considerada com imminent, sant Pau, encara a Corint, es veia obligat a escriure novament sobre el mateix tema. Els punts principals que tracta són la incertesa de l'adveniment del Senyor i els seus senyals precursors: l'apostasia general i la irrupció de l'Anticrist, el qual encarnarà el mal i tot allò que es contrari al Regne de Jesucrist.

3208

1 8. *Is 66:4,15; Jr 10:25.*

3209

9. *Is 2:10,19,21.*

3210

10. *Ps 67:36 grec.; 88:8 grec.*

3211

2 3. Serà una defecció religiosa general. També Jesús l'havia predita.

3212

L'Anticrist és designat ara amb tres epítets. Significa tot el qui fa oposició a Déu. El v 4 s'ha de completar amb uns mots, com aquests: *no vindrà el dia del Senyor.*

3213

4. *Dn 11:36; Ez 28:2.*

3214

7. Hi ha un obstacle que *reté* l'acció de l'Anticrist. Els lectors coneixien aquest obstacle; nosaltres, en canvi, ignorem a què es refereix l'autor. Mentrestant, la rebel·lió contra Déu ja actua en el misteri. L'activitat impiadosa comença als inicis del cristianisme i obtindrà la plenitud als temps de l'Anticrist.

3215

8. *Is 11:4.*

3216

A diferència de les altres epístoles de sant Pau, adreçades a comunitats, les tres que segueixen són escrites a dos dels seus més íntims col·laboradors: Timoteu i Titus. Des del segle XVIII han estat conegudes amb la denominació d'*Epístoles Pastorals*, perquè exposen normes de govern als pastors de les esglésies. Tant per la doctrina com per la forma i el temps de composició formen un grup característic. Sant Pau les dictà durant el darrer any de la seva vida, del 65 al 66.

Timoteu fou el fill espiritual de l'Apòstol i el seu deixeble més estimat i fidel. Nascut a Listra de Licaònia, fill de pare pagà i de mare jueva, fou educat en la religió de la seva mare i la seva àvia. En passar sant Pau per Listra la primera vegada, l'any 45, aconseguí que es convertissin al cristianisme. Cinc anys després, en tornar-hi, troba ja Timoteu fet un jove i se l'enduu com a company i col·laborador. Degué ser llavors que fou ordenat per la imposició de mans dels preveres. Durant una vintena d'anys s'associa a l'obra de l'Apòstol, i sovint el trobem al seu mateix costat. Després del primer empresonament, durant el qual acompanyà l'Apòstol, Timoteu fou enviat a l'Àsia proconsular, i residí a Efès, on, segons la tradició, acabà la vida amb el martiri. La primera epístola suposa que Timoteu és el cap d'aquesta important comunitat amb diversos estaments, condicions i necessitats. D'altra banda, és la primera vegada que ha estat confiada a Timoteu la missió de regir tot sol una comunitat, i per això necessita la direcció i l'encoratjament d'aquell qui té la seguretat de doctrina, el do de govern i un ànim provat amb les més grans adversitats i contradiccions. Gairebé tot el contingut d'aquesta carta es pot dir que va destinat a exhortar Timoteu a guardar el dipòsit de la fe, a combatre els falsos mestres que la volen desfigurar, a organitzar i regir la jerarquia.

3217

1 1. És propi de les epístoles Pastorals de donar el títol de *Salvador* a Déu Pare, però també a Jesucrist.

3218

4. Són potser les llegendes rabíniques i les especulacions referents a l'antiga història sagrada.

3219

8. Els innovadors, que passen per mestres de la Llei, no en comprenen el valor; molt menys comprendran el de l'evangeli del Crist.

3220

10. D'infants, que després eren venuts com a esclaus. Aquest crim, freqüent entre els grecs, era prohibit ja des d'antic.

3221

18. Són paraules pronunciades respecte a Timoteu abans de ser ordenat.

3222

20. És el de 2Tm 2:17, excomunicat per les seves falses doctrines sobre la resurrecció.

3223

Potser el de 2Tm 4:14, enemic personal de sant Pau.

3224

2 2. La recomanació traeix una certa intranquil·litat. La manera com fa pregar per les autoritats romanes és ben diferent de les recomanacions que havia fet deu anys abans, quan no havien començat les persecucions.

3225

4. Per part seva, Déu vol salvar tots els homes, i els atorga els ajuts necessaris per a arribar en aquest fi; però la realització concreta d'aquesta voluntat de Déu depèn en part del voler de cada un dels homes.

3226

6. La passió, acomplerta al temps fixat pel Pare, dóna testimoniatge de la voluntat de Déu de salvar tothom.

3227

8. Actitud dels antics orants, com es veu en les pintures de les catacumbes, i avui observa el sacerdot en diversos moments de la missa.

3228

3 1. No es refereix als *bisbes*, com ara els entenem, sinó als qui presidien les esglésies, els *preveres*, que tenen com a ajudants els diaques.

3229

2. És a dir, són exclosos els qui han contret un segon matrimoni, la qual cosa devia poder semblar un indici d'incontinència.

3230

8. Són auxiliars del bisbe en certes funcions, com l'administració dels béns.

3231

11. No pas les esposes dels diaques, sinó les diaconesses.

3232

16. Fragment d'un himne referent al Crist. Als qui, com Timoteu, els eren coneguts aquests himnes, els devien suggerir les veritats que hi són inculcades: l'encarnació, la divinitat, és a dir l'*Esperit*, com a Rm 1:3-4, on *carn* indica la natura humana i *Esperit*, la divina, la glorificació, sobretot per la seva entronització a la dreta del Pare (Mt 26:64; Ac 1:9-11). En els seus miracles i en la resurrecció l'*Esperit justifica* Jesucrist, revelant a favor d'ell la justícia de la seva causa.

3233

4 2. Com l'esclau que portava en el seu cos la marca que li havia fet el seu amo.

3234

8. Es refereix als jocs públics o potser a les abstinències i prohibicions que imposaven els falsos mestres.

3235

14. Gest per a consagrar el sacerdot.

3236

5 14. Difereix de 1C 7:8s, donades potser les circumstàncies locals. Abans de donar pretext al blasme, i davant el perill d'infidelitat, la viuda jove més val que es casi.

3237

16. Sembla que es refereix a una viuda que té cura d'altres, que formen a manera d'una comunitat.

3238

17. És a dir, amb la reverència i amb els honoraris per a mantenir-los.

3239

18. *Dt 25:4; Lc 10:7.*

3240

6 12. Potser amb ocasió del seu baptisme o en la imposició de mans quan fou ordenat.

3241

14. Terme emprat per a designar l'aparició o revelació del Crist en la seva encarnació i en el seu triomf darrer.

3242

La situació que suposa la segona epístola a Timoteu és del tot diferent de l'anterior. Mentre que la primera era escrita en plena activitat apostòlica, la segona és escrita des de la presó, durant els darrers dies de la vida de Pau. Es troba pres a Roma, on espera el deixeble, ja que preveu el final de la seva vida. El caràcter de la segona epístola és encara més íntim que el de la primera, sense que això vulgui dir que tot es redueixi a un

tema personal. Els dos temes principals de la primera epístola apareixen també ara: Timoteu ha de lluitar amb fermesa contra els propagadors de doctrines falses, i ha de donar bona doctrina als fidels.

3243

1 4. Les que el deixeble devia vessar en el comiat de Pau, quan el deixà a Efès.

3244

5. Eren jueves. Per elles fou iniciat en el coneixement de la Sagrada Escriptura.

3245

6. El do de l'ordenació, on va prendre part el mateix Pau.

3246

10. Aquí es refereix a l'obra de l'encarnació i de la redempció.

3247

2 2. La recomanació ha estat considerada «de les més importants per a la història de la tradició cristiana».

3248

11. Fragment d'un himne litúrgic. Potser fou compost per encoratjar els cristians davant la persecució.

3249

17. El mateix de 1Tm 1:20. Segons aquests, la resurrecció calia que fos entesa en sentit espiritual i identificada amb la regeneració baptismal. Els grecs difícilment entenien la resurrecció del cos.

3250

19. Que és el mateix Jesucrist, o la seva Església. *Nm 16:5,26; Is 26:13.*

3251

3 1. Són els darrers temps, que seran crítics a causa d'una recrudescència de la impietat.

3252

8. Segons tradicions jueves, però tardanes, aquests eren els mags que feien la rèplica als miracles de Moisès davant el Faraó.

3253

11. Cf Ac 13:50-14:23.

3254

14. Són la mare i l'àvia i el mateix Pau, el seu mestre.

3255

16. L'autor, en afirmar la inspiració de la Sagrada Escriptura, ve a dir que Déu n'és l'autor principal, i que, per tant, és paraula divina. La 2Pe 1:21 completa la doctrina, quan indica la part que l'home, instrument de Déu, pren en aquesta gràcia.

3256

4 6. Per a les metàfores de *libació* i de *partença,* cf Fl 1:23; 2:17s. Es veu que ja no té esperança de sortir d'aquest empresonament.

3257

7. O la seva fidelitat personal, o el dipòsit de doctrina que ha defensat i propagat.

3258

14. Esmentat a 1Tm 1:20. *Pr 24:12; Ps 28:4;62:13.*

3259

16. En plena persecució neroniana, en un judici.

3260

17. Pau devia sortir lliure de la primera part del procés. *Ps 22:22.*

3261

20. Potser el tresorer de la ciutat.

3262

Cristià efesi d'origen pagà.

3263

21. Membres de la comunitat romana, coneguts de Timoteu, quan es trobava amb l'Apòstol durant el seu primer empresonament.

3264

Titus és un altre deixeble de Pau, d'origen pagà. Home d'una gran personalitat, acompanyà l'Apòstol en els seus viatges i l'ajudà en les seves missions. Amb ell anà a Jerusalem per assistir al concili. Durant el tercer viatge trobem Titus a Efès. Des d'aquí és tramès a Corint per arranjar la situació difícil d'aquella comunitat i substituir Timoteu. Un cop acomplerta aquesta delicada comesa, s'ajunta amb el mestre a la

Macedònia i li porta bones noves de Corint. Sant Pau l'envia novament en aquesta comunitat amb la segona epístola als Corintis i amb l'encàrrec de tenir cura de la col·lecta per als pobres de Jerusalem.

Les notícies restants, les sabem per la present epístola. Sant Pau, després del primer empresonament a Roma, anà amb ell a Creta (any 63-64), on devia haver-hi ja cristians. És aquí on Titus rep posteriorment la present carta. Correntment és considerat el primer bisbe de Creta.

Com que les necessitats de Creta eren, si fa no fa, les mateixes d'Efès, sant Pau repeteix a Titus quelcom del que havia escrit a Timoteu. Això fa que la present epístola tingui certs punts de contacte amb 1Tm. Ambdues són escrites des de la Macedònia cap a la fi de l'estiu del 65.

3265

1 7. *Bisbe* i *prevere* aquí són sinònims.

3266

12. Es refereix amb aquesta denominació a *Epimènides*, poeta cretenc, sacerdot de Cnossos (s. VI a.C.).

3267

2 6. Aquest mot, usat diversament a les Pastorals, expressa el seny, l'equilibri, la sobrietat i el domini d'un mateix.

3268

11. És la vinguda de Jesucrist en aquest món. Aquest fet serà sempre l'exemple més eficaç.

3269

14. *Ps 130:8; Ex 19:5; Dt 7:6.*

3270

3 3. Tant Pau, vingut del judaisme, com Titus, que era pagà.

3271

5. Indicació dels efectes del baptisme: naixença a la vida de la gràcia i dret a la vida eterna, de la qual és penyora el do de l'Esperit Sant.

3272

10. Literalment, els *heretges*, que parteixen la unitat de l'Església i admeten solament una part de la doctrina.

3273

Aquest breu escrit fou redactat al mateix temps que l'epístola al Colossencs, cap a la fi de l'any 62. Filemó era un membre important de la comunitat cristiana de Colosses, convertit pel mateix Apòstol potser en ocasió d'haver-se trobat amb ell a Efès. L'objecte de la carta és de demanar gràcia a favor d'Onèsim, l'esclau de Filemó, que s'havia escapat de la casa del seu amo i havia anat a parar a Roma, on el conegué sant Pau, el convertí i el batejà. En prendre la determinació d'enviar-lo al seu amo, escriu aquestes ratlles familiars, plenes d'afecció seriosa i confiada. El petit escrit, recomanació de l'antic esclau i alhora un programa de com aquest ha de ser tractat, és una prova de la influència de sant Pau damunt els seus fidels. La qüestió de l'esclavatge no hi serà tocada directament. A Ga 3:27-28 ja havia declarat la igualtat de tots els fidels en el Crist; amb aquest principi fonamental, i d'una manera indirecta, serà com canviaran les idees, i amb elles la desigualtat de classes.

3274

2. Potser la muller i el fill de Filemó.

3275

6. O bé: *que el coneixement de tot el bé que tenim en el Crist estimuli la generositat de la teva fe.*

3276

11. Joc de paraules, intel·ligible, si tenim en compte que Onèsim significa *útil* en grec.

3277

19. Pel gran do que de Pau ha rebut: la fe cristiana.

3278

22. Creu en un pròxim alliberament. De fet, així acabà el primer empresonament a Roma.

3279

La darrera epístola del recull paulí, tant pel contingut, com per l'estil i pel vocabulari, difereix molt de tots els escrits que ens han estat conservats de sant Pau. Tot hi traeix la mentalitat dels jueus d'Alexandria: els termes manllevats a la literatura i a la filosofia hel·lenístiques, la manera d'usar i citar l'AT, el grec molt correcte, la composició admirablement deixada, tot ha induït a creure que l'escrit no ens ha vingut directament de sant Pau. S'ha recorregut a la hipòtesi de la intervenció d'un redactor, deixeble de Pau, que, sota el seu guiatge, devia escriure la carta. Ja Orígenes estava convençut que aquest redactor ens transmet el pensament de l'Apòstol. Ara, determinar qui fou aquest redactor i en quina mesura ens ha transmès el pensament de l'Apòstol, és cosa que només sap Déu, com diu el mateix Orígenes. L'epístola devia ser escrita a Itàlia, potser a Roma, cap a l'any 67. La denominació *als Hebreus* data de la fi del s. II, i sense vacil·lacions ha estat admesa i mantinguda en els còdexs i en les versions. Voler assenyalar un grup determinat d'*hebreus* o judeo-cristians a qui fos dirigida la carta resulta impossible. Tradicionalment s'ha parlat de la comunitat de Jerusalem, la que vivia vora el temple i en presenciava el culte. Concretant més, l'epístola sembla adreçada a cercles sacerdotals. El tema exclusiu de l'escrit és la sagrada Persona de Jesucrist, Fill de Déu, superior als àngels i a Moisès, considerat en els seus aspectes de Mitjancer de la nova aliança i Sacerdot suprem, que ha ofert un sacrifici infinitament més eficaç que tots els altres.

3280

1 2. No en tant que Déu, sinó en tant que home. Com a Déu, havia creat el *món*.

3281

3. Dues imatges per a expressar la natura íntima del Fill i la relació d'aquesta amb el Pare. *Resplendor,* que surt del sol i en manifesta la llum. *Empremta,* expressió del Pare, amb una semblança exactíssima: per via de generació rep del Pare tota la perfecció divina. No sols porta totes les coses, com a creador que n'ha estat, sinó que les conserva i les regeix cap a un fi.

3282

5. *Ps 2:7; 2S 7:14.*

3283

6. *Dt 32:43 grec; Ps 97:7.* L'anomena *Primogènit* perquè per ell ha tingut origen la creació i la resurrecció, o bé, perquè és el primer de molts germans.

3284

7. *Ps 104:4.*

3285

8. *Ps 45:7-8.*

3286

10-12. *Ps 102:26-28.*

3287

13. *Ps 110:1.*

3288

2 2. Era tradició jueva que els àngels havien promulgat la Llei de Moisès.

3289

5. El món futur comença ja amb l'Església en el seu estat actual i tindrà al cel el seu terme.

3290

6-8. *Ps 8:5-7.*

3291

12. *Ps 22:23.*

3292

13. *Is 8:17-48.*

3293

16. *Is 41:8-9.*

3294

3 2. *Nm 12:7.* El poble escollit que Déu mirava com la seva pròpia família.

3295

3. Crist n'és el creador, el fill i l'amo alhora. Moisès n'és el servent.

3296

6. Ara és l'Església, casa espiritual, continuació de la sinagoga.

3297

7-11. *Ps 95:7-11*.

3298

15. *Ps 95:8.*

3299

3. *Ps 95:11*.

3300

4. *Gn 2:2*. És un argument senzill: Déu ja va entrar al seu repòs des del dia setè de la creació; Israel va entrar al lloc del seu repòs en temps de Josuè; Jesucrist va entrar al seu repòs des de la seva ascensió; si després d'això Déu parla d'un lloc de repòs on ha d'entrar encara el seu poble, s'ha de referir al repòs etern.

3301

7. *Ps 95:7-8.*

3302

9. El *repòs* serà l'alliberament dels treballs i dolors de la vida present.

3303

10. *Gn 2:2*. Jesucrist, que amb la seva ascensió ha posat terme a les seves obres.

3304

12. És a dir, les promeses de Déu, ara esmentades, i en general la revelació divina donada pels profetes i el Fill.

3305

14. Significa, no sols el fet de proclamar la *fe,* sinó la fidelitat a seguir-la.

3306

5 5. *Ps 2:7.* La consagració sacerdotal de Jesucrist començà a l'instant de la seva encarnació. En aquell moment la divinitat consagrà la humanitat.

3307

6. *Ps 110:4.*

3308

6 2. La doctrina que exposava el baptisme de Joan i el baptisme cristià.

3309

La confirmació, que comunica els dons de l'Esperit Sant.

3310

6. En l'apostasia, que és comparable al pecat contra l'Esperit Sant. No ensenya la impossibilitat de perdonar el pecat, sinó la dificultat del penediment.

3311

8. *Gn 3:17-18.*

3312

13-14. *Gn 22:16-17.*

3313

18. És a dir, el designi de Déu i la seva promesa jurada. Ell no enganya ningú.

3314

19. *Lv 16:2,12.*

3315

20. *Ps 110:4.*

3316

7 1-2. *Gn 14:17-20.*

3317

3. Melquisedec interessa aquí com a tipus del Crist. La manera com el presenta la Bíblia, sense indicar-ne la genealogia, com es feia amb els sacerdots, ni el principi ni l'acabament del regne, com es feia amb els reis, suggereix a l'autor la idea de la filiació divina i de la perpetuïtat.

3318

4. *Gn 14:20.*

3319

10. *Gn 14:17.*

3320

11. *Ps 110:4.*

3321

17. *Ps 110:4.*

3322

8 1. *Ps 110:1.*

3323

2. *Nm 24:6 grec..*

3324

5. *Ex 25:40.*

3325

8-12. *Jr 31:31-34.*

3326

9 9. Tot és representació de la legislació mosaica, anomenada *temps present* respecte a la llei nova, al Regne de Déu, que és el *temps venidor*.

3327

11. És el santuari del cel. Jesucrist ha obert un camí fins a entrar a la glòria del Pare.

3328

14. L'ofrena del Crist és *espiritual* i, per això, té poder de purificar la *consciència.*

3329

16. En grec una mateixa paraula designa *aliança* i *testament.*

3330

20. *Ex 24:6,8.*

3331

23. L'aspersió de la sang era un ritu d'inauguració i dedicació, però també un ritu d'expiació pels pecats del poble, que haurien contaminat el santuari. És en aquest sentit que es pot parlar d'una purificació del santuari celestial.

3332

28. *Is 53:12.*

3333

10 1. Les benediccions del regne messiànic.

3334

5-9. *Ps 40:7-9 grec.*

3335

12-13. *Ps 110:1.*

3336

16-17. *Jr 31:33-34.*

3337

20. La humanitat de Jesús era com un vel que amagava el santuari on habitava la divinitat. Per la passió, soferta en la seva carn, ens obrí l'entrada al santuari de Déu.

3338

21. *Za 6:11-13.* Jesucrist té la plena autoritat damunt l'Església.

3339

22. Per mitjà del bateig, que purifica l'ànima.

3340

25. El darrer dia, quan Jesucrist vindrà a jutjar els homes.

3341

26. Es refereix al pecat de l'apostasia. A aquell qui ha perdut la fe, el sacrifici de Jesucrist no li aprofita, i es fa mereixedor del càstig de Déu.

3342

27. *Is 26:11 grec.*

3343

28. *Dt 17:6.*

3344

29. *Ex 24:8.*

3345

30. *Dt 32:35-36.*

3346

32. Gràcies a la fe cristiana i al baptisme.

3347

37. *Is 26:20; Ha 2:3.*

3348

38. *Ha 2:4.*

3349

11 1. La fe ens fa acceptar les realitats invisibles, fonamentats en l'autoritat de Déu que parla.

3350

4. *Gn 4:4,10.*

3351

5. *Gn 5:24.*

3352

7. Era el diluvi que havia de venir.

3353

12. *Gn 22:17; Ex 32:13.*

3354

13. *Gn 23:4.*

3355

17. *Gn 22.*

3356

18. *Gn 21:12.*

3357

19. Era figura de Jesucrist, el qual, immolat, havia de ressuscitar.

3358

21. *Gn 47:31.* El text hebreu diu: *a la capçalera del seu llit.*

3359

26. *Ps 89:51-52.*

3360

37. Isaïes, segons la tradició rabínica, fou martiritzat així per ordre del rei Manasés.

3361

40. Tots aquests van haver d'esperar la redempció de Jesús, la qual va atènyer primer els cristians.

3362

12 4. Els avantpassats havien resistit i sofert grans proves. Jesucrist, la mateixa mort.

3363

5-6. *Pr 3:11-12.*

3364

12. *Is 35:3.*

3365

13. *Pr 4:26 grec.*

3366

14. *Ps 34:15.*

3367

15. *Dt 29:18 grec.* La *soca amargant* simbolitza l'escàndol, l'apostasia o la idolatria.

3368

18. Es refereix al Sinaí, muntanya de l'aliança, material i inspiradora de terror. La nova aliança és llei d'amor i de joia.

3369

20. *Ex 19:13.*

3370

21. *Dt 9:19.*

3371

24. La sang de Jesucrist té força intercessora i redemptora. La d'Abel clamava venjança.

3372

26. *Ag 2:6.*

3373

29. *Dt 4:24.* El *foc* és figura del càstig del pecat, i l'expressió de la santedat de Déu.

3374

13 5. *Dt 31:6,8.*

3375

6. *Ps 118:6.*

3376

10. L'*altar* comporta la idea de víctima immolada, Jesucrist, del qual mengen els cristians, no pas els jueus.

3377

11. Ritus del dia de l'Expiació.

3378

13. Caldrà deseixir-se dei culte antic, per adherir-se a ell i sofrir amb ell.

3379

15. *Ps 50:14,23; Os 14:3.*

3380

20. *Is 55:3; 63:11; Ez 37:26; Za 9:11.*

3381

24. Probablement es refereix als fidels de Roma, si és que d'allí sortí l'epístola.

3382

Les set epístoles que segueixen les de sant Pau formen una petita col·lecció ja coneguda des del s. II amb el nom de *Catòliques*, pel fet d'anar adreçades a un gran cercle de lectors, a manera de cartes circulars. Són la de *sant Jaume*, la *Primera* i la *Segona de sant Pere*, la *Primera*, la *Segona* i la *Tercera de sant Joan* i la de *sant Judes.* Aquests escrits, en general, tendeixen a refutar les heretgies naixents en el si de la primera generació cristiana. Són concebuts a manera d'exhortacions, arranjades i presentades després en forma d'epístoles.

3383

Jaume, servent de Déu i del Senyor Jesucrist. Així se'ns presenta l'autor, sense dir-nos res de la seva condició dins l'Església, si no és la de *mestre.* Sembla originari de Natzaret, del cercle de la família de Jesús, i anomenat *germà* o parent de Jesús. Després de la resurrecció va fruir d'una aparició i fou present a la primera Pentecosta cristiana. Dins l'Església naixent obté un lloc important: cap de la comunitat de Jerusalem, una de les columnes de l'Església. Amb tot, cal distingir el nostre autor dels seus dos homònims, esmentats en les llistes dels apòstols: Jaume, el fill de Zebedeu, i Jaume, el fill d'Alfeu. L'epístola sembla redactada a mitjans. s. I.

La doctrina i la manera de presentar-la s'assemblen molt a les de les pàgines didàctiques de l'AT. Tot i que aquestes característiques són molt acusades, no hi manca un encuny evangèlic: els temes dels pobres, dels rics, de la misericòrdia, de no jutjar, jurar o maleir, de la senzillesa i la puresa de cor, fan de l'epístola un ressò de la doctrina de Jesús a les benaventurances. L'autor ha concebut l'obra en un to exhortatori que el posa constantment en contacte amb els lectors. Així cal considerar la composició de l'epístola, sense necessitat de cercar-hi cap divisió premeditada.

3384

1 1. Són els cristians procedents del judaisme i escampats pel món greco-romà.

3385

2. Les proves i tota mena de contrarietats que el cristià, com a tal, ha de sofrir.

3386

10-11. *Is 40:6-7.*

3387

12. *Dn 12:12.*

3388

2 7. El nom del Crist, invocat sobre els fidels en el baptisme, o el nom de cristians que els havia estat donat de bona hora.

3389

8. *Lv 19:18.*

3390

11. *Ex 20:13-14; Dt 5:17-18.*

3391

21. *Gn 22:9.*

3392

23. *Gn 15:6.*

3393

4 5. O bé: *L'Esperit que ell ha fet habitar en nosaltres desitja amb gelosia.* La citació, més que no pas a un text concret, es refereix a una idea sovint inculcada en l'AT: el zel i l'amor de Déu envers els homes.

3394

6. *Pr 3:34 grec.*

3395

5 5. No sembla que es refereixi al dia del judici de Déu, sinó al dia de l'assassinat dels justos que els rics celebraven amb banquets.

3396

11. *Ps 103:8; 111:4.* Es refereix a la recompensa que Job rebé, un cop acabada la prova.

3397

14. És promulgat aquí el sagrament de la unció dels malalts, amb el seu ritu propi i els seus ministres. També en són insinuats els efectes per a l'ànima i el cos: un augment de gràcia, el perdó dels pecats i, si convé, la salut corporal i tot.

3398

20. O bé: *se salvarà ell mateix de la mort.* El zel de portar un altre al bon camí li obtindria el perdó dels propis pecats.

3399

Pere, cap dels apòstols, segons una tradició antiquíssima, degué tenir una actuació a Roma, en temps de Neró (anys 54-68). Potser al voltant dels anys 63-64, es valgué de l'ajuda de Silvà per a adreçar aquesta carta a uns fidels de cinc regions de l'Àsia Menor procedents del paganisme, els quals es trobaven enmig de contrarietats i tribulacions per a conservar la pròpia fe. Per això, aquest escrit tindrà la finalitat d'*exhortar i donar testimoniatge de la veritable gràcia de Déu.* L'epístola és un exemple dels temes de la catequesi predicada pels apòstols. Però el seu caràcter distintiu, allò que comunica força d'un cap a l'altre a la seva exhortació és la persona de Jesucrist, que ho domina tot. Cal remarcar encara el tema de la redempció, que Jesucrist acompleix amb la seva mort; per ella, és el Mitjancer que ha inaugurat una nova aliança i és també el nostre model. Després d'aquests temes principals, el que pren més relleu és el del baptisme i el de la vida cristiana. La darrera vinguda del Senyor és com l'horitzó reconfortant de l'escrit.

3400

1 1. Els cristians, que tenen la seva pàtria al cel, viuen en aquest món com a forasters.

3401

16. *Lv 19:2; 20:7.*

3402

18. *Is 52:3.*

3403

24. *Is 40:6-8.*

3404

2 3. *Ps 34:9.*

3405

6. *Is 28:16.*

3406

7. *Ps 118:22.*

3407

8. *Is 8:14.*

3408

9. *Ex 19:5-6; 23:22 grec; Is 43:20-21.*

3409

10. *Os 1:6-9; 2:3,25.*

3410

11. *Ps 39:13.*

3411

12. És a dir, quan Déu cridi els qui no són cristians a la gràcia i a la fe de Jesucrist.

3412

13. L'autoritat ve de Déu, origen de tot poder, i els cristians respecten aquell qui l'ostenta.

3413

22. *Is 53:9.*

3414

24. *Is 53:5,12.*

3415

25. *Is 53:6.*

3416

3 10-12. *Ps 34:13-17.*

3417

14-15. *Is 8:12-13 grec.*

3418

19. Text difícil. El Crist davallà als llimbs com a triomfador, no pas per predicar una salvació —que llavors per alguns ja no podia ser assolida—, sinó per anunciar als justos que la plena felicitat ja els havia arribat. D'entre aquests, són esmentats *els incrèduls del temps de Noè,* alguns dels quals devien tenir un penediment i foren objecte de la misericòrdia divina.

3419

4 1. Si la mort afranqueix l'home de la subjecció al pecat, no pot ser d'altra manera en la mort mística dels qui s'han configurat amb el Crist.

3420

6. Com a 3:19. El Crist davallà als llimbs per anunciar-hi la redempció i prendre amb ell els qui eren destinats a la glòria.

3421

8. *Pr 10:12.*

3422

12. És la prova violenta, la persecució.

3423

17. El judici comença per la *casa de Déu*, formada pels justos, més provats que d'altres en aquesta vida.

3424

18. *Pr 11:31 grec.*

3425

5 5. *Pr 3:34 grec.* No es refereix als ministres sagrats d'ordre inferior, sinó als joves de pocs anys, als fidels en general, per oposició als ancians o *preveres.*

3426

7. *Ps 55:23.*

3427

12. És el company de sant Pau, redactor de la lletra.

3428

13. Es tracta de l'església de Roma, la capital de l'Imperi.

3429

Fill espiritual de sant Pere (Ac 12:12).

3430

Els fidels que havien rebut la Primera Epístola de sant Pere es troben, al cap d'un quant temps, amb nous perills. Aquest segon escrit els ve a dir alguna cosa sobre la manera de comportar-se davant d'uns heretges que sembren errors, dubtes i confusions contra l'esperança cristiana.

En les idees i en la presentació, difereix molt de la Primera Epístola. Aquestes raons i els testimoniatges externs de la tradició fan decantar a creure que l'escrit ha estat redactat per un deixeble de sant Pere, amb autoritat reconeguda dins l'Església. A base de l'Epístola de sant Judes, i potser amb quelcom d'escrit pel seu mestre, compon la present epístola amb el nom del Cap dels apòstols, ja que la doctrina que conté respon a la que Pere hauria exposat, situat en les mateixes circumstàncies en què ell es troba. Els destinataris provenen del paganisme. Ara estan a punt de perdre la fe i de veure's pertorbats en els costums. D'aquí que els punts a tractar siguin ben determinats: la guarda de la fe incontaminada i la pròxima vinguda del Senyor. La redacció definitiva es devia dur a terme vers els anys 70-80, els immediats a la primera generació cristiana.

3431

1 2. Jud 2.

3432

4. La més gran conseqüència de la regeneració cristiana és la participació en la vida divina. Aquesta és una veritable comunicació de Déu a l'home. Això suposa una unió misteriosa, però real, amb la vida divina, i una participació en la manera de ser i d'obrar del Fill, que s'uneix íntimament amb la nostra manera de ser i d'obrar.

3433

12. Jud 5.

3434

13. És el cos mortal, vestit de l'ànima.

3435

17. *Is 42:1; Ps 2:7.* A les *faules enganyoses* oposa el testimoniatge històric de la transfiguració.

3436

20. Déu, que ha donat les profecies, és qui les ha d'explicar. És condemnada aquí la interpretació subjectiva de la Bíblia.

3437

21. Fa ressaltar la col·laboració humana en la confecció de la Sagrada Escriptura, la qual és tota obra de Déu, i alhora tota obra de l'home. Completa el que diu 2Tm 3:16 de la gràcia anomenada inspiració.

3438

2 1-18. És un capítol paral·lel a Jud 4-16 i, sens dubte, extret d'allí amb alguna modificació que el fa més difícil d'entendre.

3439

14. Pel fet de voler-la contemplar, admetent una pèrdua de la puresa.

3440

18. *Els qui s'aparten de les paraules de veritat* és una lliçó conservada solament en la versió grega d'Efrem, que dóna un sentit planer. El text corrent diu: *els qui a penes s'havien apartat dels qui viuen en l'error*.

3441

20. Aquesta conclusió és d'origen evangèlic (cf Mt 12:45; Lc 11:16).

3442

22. *Pr 26:11*. Refrany pres del llibre de la *Saviesa* d'Ahicar 8:18.

3443

3 1. Es refereix a la Primera Epístola, per bé que allà la vinguda del Senyor fos presentada diferentment.

3444

2. Jud 17.

3445

3. Jud 18.

3446

5. En la creació, de fet, hi ha hagut canvis notables, per exemple: el diluvi que inundà un món que ja no existeix.

3447

8. *Ps 90:4.*

3448

13. El dia del Senyor és presentat com l'acabament del món i la naixença d'un de millor.

3449

A més del quart Evangeli i de l'Apocalipsi, conservem com a canòniques tres epístoles considerades escrites per l'apòstol sant Joan. Els destinataris, els podem saber tan sols per la tradició que tenim de l'actuació de Joan a l'Àsia. L'autor els escriu davant el perill d'una falsa doctrina. Els errors assenyalats no podien ser més greus, negaven la vinguda real del Crist com a home, afirmaven que Jesús no era Déu i que la nova redempció no tenia cap eficàcia. Per això, l'autor es proposa d'afermar la fe i d'anunciar la vida eterna que el cristià posseeix per la comunió amb Déu.

3450

1 3. L'Apòstol se'ns presenta com a *testimoni* del Crist. El mot *comunió,* com les expressions *Déu està en nosaltres i nosaltres en ell, haver nascut de Déu,* serveixen en sant Joan per a designar la nostra participació en la vida divina. La comunió de l'home amb el seu Déu és alhora comunió entre els fidels.

3451

10. Perquè sovint, en la revelació, Déu ens ha dit que l'home cau en el pecat.

3452

2 7. És un manament proclamat des del principi, que el Crist ha perfeccionat; per això, Jesús ha pogut parlar d'*un manament nou.*

3453

8. La llum de la predicació evangèlica.

3454

18. Manera de dir per a significar el període que s'estén des de la glorificació del Crist fins al dia de la seva vinguda final. En aquest temps, fa la seva aparició i actua l'Anticrist, sortit dels elements cristians, que nega que Jesús fou el Messies.

3455

20. L'Esperit Sant, que ensenya la veritable ciència.

3456

24. La doctrina rebuda dels apòstols.

3457

3 1-24. L'exposició gira entorn d'unes idees senzilles: l'amor del Pare ens fa fills seus; això ens obliga a la santedat, a la caritat, a defugir l'error. Aquesta filiació no és completa, ni segura; mentre som en aquest món, podem convertir-nos, pel pecat, de fills de Déu en fills del diable.

3458

2. Mentre Déu no aparegui tal com és, la nostra vida és de fe i no pas de visió. El que sabem ara no són sinó figures d'una realitat futura i invisible. La visió de Déu és objecte de l'esperança cristiana.

3459

6. No vol pas dir que el cristià no pugui pecar. L'autor ha dit tot el contrari. El sentit és que «mentre està en ell, no pot pecar» (Sant Agustí). L'estat normal del cristià, hauria de ser de constant adhesió a Déu.

3460

9. Aquest germen diví és l'Esperit Sant.

3461

12. Tipus de l'home que no té amor, sinó odi.

3462

19. La *veritat* importa la sinceritat de cor, el compliment dels seus manaments.

3463

4 1. Són els anticrists de 2:18-27.

3464

3. Ja fa la seva obra al món per mitjà dels falsos mestres, els heretges.

3465

12. Contra els gnòstics, que creien en una intuïció directa de Déu.

3466

13. Ens ha donat una participació en l'Esperit; Crist el té tot.

3467

5 1. Tot cristià ha obtingut per la gràcia allò que el Fill té per naturalesa.

3468

6. Al·lusió a la llançada al costat de Jesús, d'on brolla sang i aigua. Sembla que l'autor vol comprendre tota l'obra redemptora del Crist: el baptisme, la mort en creu i l'eucaristia.

3469

7. La V actual afegeix: *perquè tres són els qui donen testimoniatge al cel: el Pare, la Paraula i l'Esperit Sant, i aquests tres són un de sol. I tres són els qui donen testimoniatge a la terra: l'Esperit...*

3470

16. És el pecat contra l'Esperit Sant, separació de Déu i aferrament al pecat, que disposa a no demanar el perdó.

3471

19. Rebutjant el Crist, la humanitat pecadora es posa sota l'imperi de Satanàs, el príncep d'aquest món.

3472

L'apòstol sant Joan es designa en aquests dos escrits amb l'apel·latiu d'*ancià,* que devia ser conegut a tots els cercles de cristians de les esglésies de l'Àsia que ell regia. Unes semblances inconfusibles lliguen les tres epístoles de sant Joan; podem dir amb molta versemblança que foren redactades al final del s. I. La Segona Epístola va destinada a una església que ens és desconeguda. Els fidels són objecte de la seva sol·licitud i del seu amor. Els recomana el precepte de la caritat i els prevé contra el perill de perdre la fe rebuda enfront de mals cristians, propagadors d'una falsa doctrina. La Tercera Epístola va adreçada a un tal Caius, fidel d'una comunitat també desconeguda, excel·lent cooperador de l'obra evangèlica, com ho mostra amb la seva caritat, al revés de Diotrefes, la conducta del qual és reprovada.

3473

1. No és un nom propi, sinó l'apel·latiu donat a una *església*, personificada com una senyora, mare dels fidels.

3474

2. Significa tant la doctrina de Jesús, com Jesús mateix, i l'Esperit de *veritat*, que està en l'ànima dels justos.

3475

4. Viure *en veritat* és observar el manament de l'amor, proposat per Jesucrist com a fonamental des del començament.

3476

7. El pas del plural al singular —*seductors, Anticrist*— significa o que aquells són col·lectivament l'Anticrist, o que en la seva manera de fer apareix ja l'esperit de seducció del futur Anticrist.

3477

1. Cristià desconegut. Segurament no és cap dels relacionats amb sant Pau.

3478

L'adreça diu que *Judes, germà de Jaume*, n'és l'autor. Tenint en compte el que hem dit d'aquell primer bisbe de Jerusalem, no dubtem d'encloure també Judes en aquell cercle que constituïen els *germans del Senyor*, la família de Jesús, grup distint del col·legi apostòlic. Com el seu germà Jaume, per raó del parentiu amb el Mestre, fruí d'un prestigi dins l'Església i va exercir un ministeri. De la seva actuació, no en sabem res. La redacció d'aquest escrit seu s'ha de situar després de la mort de Jaume, més enllà de l'any 62.

Probablement va adreçat als mateixos a qui escriví Jaume: un cercle o uns cercles de jueus convertits, potser unes comunitats de la Síria. Zelós de la guarda de la fe, l'autor prevé els fidels contra el perill d'uns que s'han introduït entre ells per sembrar-hi

doctrines falses. La insistència amb què els denuncia fa veure la gravetat dels errors que combat, els quals es devien concretar en una vida llicenciosa.

A més de la literatura bíblica antiga, i fins d'algun escrit de sant Pau, l'autor es val d'algunes obres apòcrifes; l'autor podia citar els apòcrifs, com qui cita altres autors; però això sol no demostra pas que tingués aquells per inspirats.

3479

2. *2Pe 1:2.*

3480

4. *2Pe 2:1.*

3481

5. *2Pe 1:12.*

3482

6. *2Pe 2:4.* El fet de la caiguda i del càstig dels àngels és tocat de passada a la Bíblia. Es troba, en canvi, al llibre d'*Henoc*, amb tres punts: abandó del cel, càstig i espera del judici.

3483

7. *2Pe 2:6,10.*

3484

8. *2Pe 2:10.* La *dignitat del Senyor* és la de Jesucrist; les *glòries* són els àngels bons.

3485

9. *2Pe 2:11.* Com a Dn 10:13,21; 12:1; Ap 12:7. Demostració d'una conducta del tot oposada a la dels impius. La lluita era narrada en l'apòcrif, avui perdut, de l'*Assumpció de Moisès.*

3486

10. *2Pe 2:12.*

3487

11. *2Pe 2:15.*

3488

12. *2Pe 2:13,17.* Pel pecat i per la condemnació que els espera, i que serà la seva mort definitiva.

3489

14. Per demostrar el judici de reprovació contra els impius es val de l'apòcrif d'*Henoc.*

3490

16. *2Pe 2:18.*

3491

17. *2Pe 3:2.*

3492

18. *2Pe 3:3.*

3493

L'Apocalipsi conté una sèrie de visions profètiques. La primera d'aquestes visions és destinada a les esglésies que hi havia a l'Àsia vers la fi del segle primer, per exhortar-les a mantenir-se fidels a Jesucrist en la vida de cada dia. Les visions restants revelen el pla, segons el qual Déu realitzarà el seu Regne. Amb la revelació d'aquest pla, Jesucrist es proposa de confortar els fidels en la persecució que s'acosta, i de consolar-los amb l'anunci del judici contra els perseguidors i amb l'esperança de la meravellosa realització del Regne de Déu, que tindrà el seu terme final a la nova Jerusalem.

L'autor s'anomena a si mateix Joan i, segons la tradició gairebé contemporània de l'autor, aquest Joan és l'apòstol, el mateix que va escriure l'Evangeli. Segons la mateixa tradició, l'Apocalipsi fou escrit a la fi del regnat de Domicià, cap a l'any 95. És el darrer llibre del Nou Testament.

Com en les visions profètiques del gènere apocalíptic, els grans esdeveniments del Regne de Déu hi són anunciats amb imatges simbòliques. Si tenim en compte l'antiga tradició profètica i apocalíptica, l'obscuritat aparent del llibre s'aclareix. El seu missatge completa la revelació del Regne de Déu que Jesús havia començat en vida. L'Apocalipsi encén el desig i l'esperança de la darrera vinguda de Jesucrist.

3494

1 1. *Dn 2:28.* Tot el que Jesucrist és i té ho ha rebut del Pare. Els servents de Déu són els seus adoradors, especialment els profetes.

3495

4. *Ex 3:14; Ps 118:26. El qui és, el qui era i el qui ve* és pres com un sol nom, per a significar Déu, que emplena tots els temps. Un cop realitzat el Regne de Déu, ja no es dirà *el qui ve.*

3496

És segurament l'Esperit Sant.

3497

5. *Ps 89:28,38; Is 40:2.*

3498

6. *Ex 19:6.* Al Regne de Déu, Jesucrist dóna als qui li són fidels la gràcia de seure al seu setial, per regnar amb ell, i la gràcia de donar culte a Déu, en el seu mateix temple, nit i dia.

3499

7. *Dn 7:13; Za 12:10-11.*

3500

8. Primera i darrera lletra de l'alfabet grec. En Déu comencen i acaben totes les coses.

3501

9. Condemnat per la seva predicació.

3502

11. Aquestes set ciutats són esmentades en l'ordre en què les trobava un missatger que, venint de l'illa de Patmos, desembarcava a Efès. Les esglésies són les comunitats cristianes que vivien en aquestes ciutats.

3503

12-20. Aquesta visió fa d'introducció als set missatges següents. Jesucrist s'hi presenta amb tota la seva majestat, vetllant sobre les comunitats cristianes que ell ha redimit.

3504

13. *Dn 7:13; 10:5,6,16; Ez 1:26; 9:2.*

3505

14. *Dn 7:9; 10:6.*

3506

15. *Ex 1:7,24; 43:2; Dn 10:6.*

3507

16. És la paraula del Messies, que combat contra les falses doctrines i extermina els qui es revolten contra el Regne de Déu.

3508

17. *Is 41:4; 44:6; 48:12.*

3509

18. Pot castigar amb la mort i pot ressuscitar els morts. Jesucrist ressuscitat és sobirà de la vida i de la mort.

3510

19. *Dn 2:28.*

3511

20. Segurament els bisbes que les governen, no els seus àngels custodis.

3512

2 1-3:22. Jesucrist, que vetlla sobre les esglésies, envia a cadascun un missatge que aprova o desaprova la seva conducta, exhorta, promet o amenaça. La promesa final de cada missatge significa, sota diverses imatges, la vida eterna a la nova Jerusalem.

3513

2. Segurament els nicolaïtes (v 6 i 15).

3514

7. *Gn 2:9.*

3515

10. *Dn 1:14.*

3516

13. Designa segurament les autoritats religioses i civils, que promovien el culte als emperadors romans i organitzaven la persecució contra els cristians.

3517

14. *Nm 25:1-2; 31:16.* Segons una tradició jueva, veient Balaam que no podia maleir el poble d'Israel, va aconsellar a Balac que les noies de Moab seduïssin els israelites i els fessin prendre part en els sacrificis oferts a Baal Fegor.

3518

15. Per no trencar amb la societat, els nicolaïtes devien ensenyar que era permès de prendre part en els banquets dels sacrificis celebrats en ocasió de les festes civils o professionals.

3519

17. *Is 62:2.* El mannà era tingut per un aliment celestial. L'arca, que en contenia una mostra, segons la tradició havia estat amagada de Jeremies.

3520

Expressarà la recompensa que Déu haurà concedit a cadascun dels vencedors.

3521

20. Nom simbòlic, que caracteritza aquesta profetessa com una propagadora de la idolatria.

3522

22. El sofà dels banquets idolàtrics, o el llit de la malaltia.

3523

23. És a dir, els qui segueixen la seva doctrina. *Ps 7:10; 62:13; Jr 11:20; 17:10.*

3524

24. Amb aquestes paraules, els seguidors de Jezabel o els seus contraris designaven la doctrina de la falsa profetessa.

3525

25. Les bones obres o bé el pes que ells porten.

3526

27. *Ps 2:8-9.*

3527

28. Símbol de glòria, que representa Jesucrist.

3528

3. Sardis havia estat sorpresa durant la nit dues vegades pels seus enemics, i una vegada per un terrible terratrèmol.

3529

4. Símbol de puresa, de bones obres o de victòria.

3530

5. *Ex 32:32.* Conté els noms dels qui Déu ha escollit i destinat a la vida eterna.

3531

7. *Is 22:22.* Jesucrist disposa qui ha d'entrar al Regne de Déu, i dóna eficàcia a l'apostolat.

3532

9. *Is 43:4; 49:23; 60:14.*

3533

10. Les persecucions descrites al c 13.

3534

12. *Ez 48:35.* Símbol de fermesa i de permanència eterna a la casa de Déu i a la ciutat celestial.

3535

14. *Ps 89:38; Pr 8:22.* Vol dir afirmació decidida que contrasta amb la manera de comportar-se de l'àngel, que no és fred ni calent.

3536

17. Laodicea era coneguda per la riquesa dels seus ciutadans, pels teixits de llana negra i pels medicaments per als ulls que es preparaven en aquella regió. Però la veritable riquesa, només pot donar-la Jesucrist.

3537

18. Comprimit en forma de pinyó o de gla.

3538

19. *Pr 3:12.*

3539

20. Símbol de la intimitat que Jesús té amb els seus per la gràcia.

3540

4 1-**22**:21. Per confortar els fidels en la persecució que l'Imperi romà està a punt de començar contra els cristians, l'Apocalipsi revela que aquesta persecució ve del despit de Satanàs, que veu com es va realitzant el Regne de Déu. El vident es transporta a la cort celestial, on el Creador de l'univers dóna a l'Anyell el testament del seu Regne. Després d'obrir els segells que clouen el testament i d'anunciar-ne la realització amb set tocs de trompetes, s'estableix el Regne de Déu. Llavors Satanàs organitza la persecució, que triomfa durant tres anys i mig. Després els perseguidors són judicats, i Jesucrist regna durant mil anys. A la fi dels mil anys, Satanàs torna a fer la guerra, però és vençut. Segueixen el judici final i les noces de l'Anyell amb la seva esposa, la nova Jerusalem. És el triomf final del Regne de Déu.

3541

1. *Dn 2:29.*

3542

3. *Ez 1:28.* És Déu. No hi ha paraules que puguin explicar com és ell, i per això Joan descriu només la seva resplendor.

3543

4. Probablement els àngels del temps, que governen les hores del dia i de la nit, i donen glòria contínuament al qui viu pels segles dels segles.

3544

5. *Ex 19:16.*

3545

6. *Ez 1:5,18,22,25; Ex 24:10.* Així concebien els antics la volta del firmament, que separa de la terra el lloc on Déu habita.

3546

Aquests quatre vivents sostenen el setial de Déu, i vetllen sobre el món, mirant en direcció als quatre vents. Amb els ulls que tenen al davant veuen tot el que passa al món, i amb els que tenen al darrera veuen Déu i reben ordres per a governar el món.

3547

7. Les figures dels quatre vivents representen els quatre punts cardinals o bé els vivents més nobles de la creació. Sant Ireneu va acomodar aquestes figures als evangelistes, que van escampar l'evangeli als quatre vents.

3548

8. *Is 6:2-3; Ex 3:14; Ps 118:26.*

3549

9-10. *Dn 4:31; 12:7.*

3550

5 1. *Ez 2:10.* Els testaments se solien cloure amb els segells de diversos testimonis. El document és un full enrotllat. A la cara posterior només s'escrivia quan un escrit no cabia tot al davant; en aquest cas el contingut del document era massa ric perquè pogués cabre tot en una sola cara.

3551

5. *Gn 49:9; Is 11:1,10.* Déu havia promès a David que la seva casa regnaria per sempre a Israel; només Jesucrist, el descendent de David, podia obrir el testament que li donava possessió del Regne de Déu.

3552

6. *Za 3:9; 4:10.* Senyal de la seva mort, però dret, perquè havia ressuscitat.

3553

L'Esperit Sant, enviat per Jesucrist a tota la terra, dóna les gràcies de poder i de coneixement, simbolitzades per les banyes i els ulls. La forma sèptuple, presa de Zacaries, significa la gran difusió de l'Esperit *per tota la terra.*

3554

8. La *cítara* o salteri és l'instrument que acompanya els càntics sagrats.

3555

9. *Ps 144:9.* Els càntics nous es componien per immortalitzar les grans victòries i els seus herois. Aquest càntic celebra l'Anyell que, amb la seva sang, ha establert el Regne de Déu.

3556

10. *Ex 19:6.*

3557

11. *Dn 7:10.*

3558

6 2-7. *Za 1:8; 6:1-6.*

3559

2. Significa la invasió estrangera.

3560

4. És la guerra civil.

3561

6. Símbols de la fam. En temps normal, per un denari podien comprar dotze picotins de blat.

3562

8. *Ez 14:21*. La pesta.

3563

A tots quatre cavallers.

3564

10. La sang dels màrtirs reclama el triomf del Regne de Déu.

3565

11. Els màrtirs de la persecució vinent.

3566

12. Aquesta commoció de tot l'univers no representa pas la fi del món; són les imatges que en la tradició profètica i apocalíptica solien acompanyar l'anunci dels grans esdeveniments.

3567

13. *Is 13:10.*

3568

14. *Is 34:4.*

3569

15. *Is 2:10,19,21.*

3570

16. *Os 10:8.*

3571

17. *Jl 2:11; So 1:14-18.*

3572

7 1-8. En obrir el setè segell, tocaran set tocs de trompeta, i a cada un dels sis primers tocs vindrà una calamitat sobre els adoradors dels ídols. Els adoradors del Déu viu són marcats abans perquè no els atenyin els càstigs destinats als idòlatres.

3573

3. *Ez 9:4,6.*

3574

9-17. En una visió, Joan veu anticipadament la victòria d'aquells qui, per la sang de Jesucrist, triomfaran contra la nova idolatria de l'Imperi romà.

3575

14. *Gn 49:11.* Els fets que conta el c 13.

3576

15. El judaisme es representava Déu al cel com si habités en un temple, model del que Moisès i Salomó van construir.

3577

16. *Is 49:10.*

3578

17. *Ps 23:1-2; Is 25:8; 49:10; Jr 2:13; Ez 34:23.*

3579

8 1-9:21. La descripció dels càstigs és convencional, inspirada pels càstigs de Déu més cèlebres en la història: les plagues d'Egipte, la destrucció de Sodoma i Gomorra, la plaga de la llagosta a Joel.

3580

4-5. Les pregàries dels sants simbolitzades pels perfums, el triomf del Regne i de la justícia; les brases llançades a la terra anuncien els càstigs de Déu.

3581

5. *Lv 16:12; Ez 10:7.*

3582

7. *Ex 9:23-25; Ez 38: 22.*

3583

10. *Is 14:12.*

3584

11. A l'AT, l'absenta és símbol d'injustícia, d'idolatria i de càstigs divins.

3585

9 1. Segurament un àngel bo.

3586

L'*abisme* és el sojorn dels dimonis.

3587

2. *Ex 19:18.*

3588

3. *Ex 10:12-13.* Representa un exèrcit diabòlic que ha de turmentar els idòlatres. La descripció simbòlica que en fa el vident no vol dir que la plaga hagués de ser visible.

3589

4. *Ez 9:4,6.*

3590

5. Símbol d'un sofriment extraordinàriament dolorós, físic o moral. Els cinc mesos indiquen un temps no gaire llarg, menys de mig any.

3591

6. *Jb 3:21.*

3592

7. *Jl 2:4.*

3593

7-9. La cara humana indica una acció intel·ligent; l'aspecte compacte i ferotge de l'exèrcit i les corones signifiquen que la invasió infernal serà irresistiblement victoriosa.

3594

8. *Jl 1:6.*

3595

9. *Jl 2:5.*

3596

11. Lit: *i en grec Apol·lyon.* Pròpiament, *Abaddon* significa *perdició,* nom que donaven a l'*abisme* o *Gehenna* (Mt 5:22).

3597

13. De l'altar sortien les pregàries dels sants, que acceleren la justícia de Déu.

3598

14. L'Eufrat era la frontera de l'Imperi romà, que aturava les invasions orientals.

3599

15. Àngels bons, que executaven el càstig de Déu, segurament d'una manera invisible.

3600

17. Són les plagues amb què Déu va castigar els vicis de Sodoma i de Gomorra.

3601

20. *Is 2:8; 17:8; Dn 5:4,23.*

3602

10 1-**11**:19. Amb el toc de la setena trompeta vindrà la realització del Regne de Déu, moment cabdal de tot l'Apocalipsi. Les visions intercalades aquí preparen el gran esdeveniment.

3603

4. Déu vol guardar secretes algunes amenaces de la seva justícia, relacionades amb la realització del seu Regne.

3604

5. *Dn 12:7.* Gest del qui jura per Déu. Amb la mà al cel i els peus a la terra i al mar, l'àngel presagia que el Regne de Déu s'estendrà sobre tota la creació.

3605

6. *Ex 20:11; Ps 146:6.*

3606

7. *Am 3:7.*

3607

8-11. El full devorat representa una nova revelació que el profeta rep i assimila. Les visions que segueixen són el contingut d'aquesta revelació. És dolça, però també amarga, per les tribulacions que acompanyaran el feliç esdeveniment.

3608

9-10. *Ez 2:8; 3:1-3.*

3609

11 1-2. *Za 12:3 grec.* El temple i la ciutat de Jerusalem són el poble de Déu. Durant la gran persecució que està a punt de començar, Déu deixarà a les mans del diable i dels seus aliats una part del poble, representada pel pati exterior i la ciutat, però preservarà una petita part, la més vital, representada pel temple i l'altar. Els quaranta-dos mesos o mil dos-cents seixanta dies són tres anys i mig, nombre simbòlic del temps de persecució, pres de Daniel. És un número convencional, que significa un temps relativament breu en la història del món.

3610

3. Són símbol de l'activitat profètica de l'Església que durant el temps de persecució, contrarestarà l'acció dels perseguidors. Els seus miracles (v 5 i 6) són els que havien obrat Elies i Moisès contra els reis idòlatres, perseguidors d'Israel.

3611

4. *Za 42-3, 11-14.* A Zacaries, eren els dos ungits de Jahvè: Zorobabel, descendent del rei David, i Josuè, el gran sacerdot, símbol tots dos dels servents fidels del Senyor.

3612

7. *Dn 7:3,21.*

3613

8. La Jerusalem jueva que mata els profetes, símbol d'una capital perseguidora.

3614

11. *Ez 37:5,10.* Aquesta resurrecció i l'ascensió al cel signifiquen la vida gloriosa que Déu donarà als seus màrtirs.

3615

15. *Ps 2:2; 10:16; Ex 15:18.*

3616

18. *Ps 2:1,5,12.*

3617

19. Senyal del pacte i de la presència de Déu enmig del poble, que es realitzarà per Jesucrist.

3618

12 1-**13**:18. La glorificació del Messies priva Satanàs del poder que fins ara havia tingut. Ple de despit, organitza la guerra contra els fidels valent-se del poder civil i del sacerdoci pagà.

3619

1-2. Les al·lusions a *Is 66:7-8* identifiquen clarament aquesta dona amb Sió, que en un moment infanta el *noi* Messies, amb tot el poble de Déu. L'infantament no és pas el naixement de Jesús a Bet-Lèhem, sinó la seva glorificació i la seva entronització. Els dolors de la mare són els que han de precedir l'infantament del Regne. Les dotze estrelles són les dotze tribus, i el sol i la lluna, a més de la glòria, deuen significar els patriarques. Alguns identifiquen aquesta dona amb Maria, personificació històrica de Sió.

3620

3. *Dn 7:7.* És Satanàs. Les deu banyes i les deu diademes són senyal del seu poder i de la seva falsa glòria.

3621

4. *Dn 8:10.* Els àngels que Satanàs ha apartat del servei de Déu.

3622

8. Des del pecat d'Adam, Satanàs ocupava un lloc al cel com a acusador dels homes. Però després que la sang del Messies els ha deslligats del pecat, l'acusador ha estat expulsat del seu lloc.

3623

9. *Gn 3:1,13.*

3624

12. *Is 44:23; 49:13.*

3625

14. *Dn 7:25; 12:7.* Vol dir que Déu la preservarà durant la persecució.

3626

15. Significa els pobles que el diable llança contra Sió per fer-la desaparèixer.

3627

17. *Gn 3:15.*

3628

13 1-2. *Dn 7:1-8.*

3629

1. És l'Imperi romà. Els set caps són set emperadors, i les deu banyes, deu reis aliats. Els títols blasfems, són els noms de Senyor, August, o adorable, Déu i Fill de Déu, que es donaven els emperadors romans.

3630

2. Símbols de poder, d'avidesa i de ferotgia.

3631

3. Imitació falsa de la resurrecció de Jesús. Segons deia la gent, Neró, mort assassinat, havia de tornar.

3632

5. *Dn 7:8,11,20.* És a dir, de triomfar en la persecució.

3633

6. Quan els romans decretaven d'honorar com a déus els emperadors després de morts, deien d'una manera blasfema que havien estat transportats al cel.

3634

10. *Jr 15:2; 43:11.* Vol dir segurament que no passarà res que no hagi estat determinat per Déu.

3635

11. És un taumaturg o un fals profeta, que exerceix un càrrec polític en nom de l'Imperi romà, i obliga tothom a adorar les imatges dels emperadors.

3636

15. *Dn 3:6.*

3637

16. Són probablement monedes o medallons, que duien imatges dels emperadors amb inscripcions blasfemes.

3638

18. Les lletres hebrees i gregues temen cadascuna un valor numèric. Per indicar veladament el nom del perseguidor, Joan dóna la suma de les seves lletres. El nom, desconegut per a nosaltres, havia de designar l'Imperi romà o un dels seus emperadors.

3639

14 1-**19**:21. A la fi dels tres anys i mig de persecució, Déu recompensa els bons i desfà el poder perseguidor. Això és el que descriu amb diverses imatges, la sèrie de visions que s'estén fins a l'adveniment del Regne mil·lenari de Jesucrist.

3640

1-5. Abans de començar la sega dels qui han estat fidels durant la persecució, són ofrenats a Déu aquells qui, a més de guardar-se nets de la idolatria, han conservat sempre la virginitat.

3641

1. Ciutat de David i del temple. Allà regna el Messies i Déu hi habita familiarment amb el seu poble.

3642

3. *Ps 144:9.*

3643

5. *So 3:13.*

3644

7. *Ex 20:11.* No és el judici final, sinó el que posa terme a la persecució.

3645

8. *Is 21:9.*

3646

10. La copa és símbol dels càstigs de Déu. El foc i el sofre que havien destruït Sodoma i Gomorra significaven tradicionalment els turments de la *Gehenna* (Mt 5:22), que a l'Apocalipsi és l'estany de foc i sofre.

3647

11. *Is 34:9-10.*

3648

13. O bé: *Sí, diu d'Esperit des d'ara,* o *Sí, diu l'Esperit, que reposin des d'ara...*

3649

14. *Dn 7:13; 10:16.*

3650

15. *Jl 4:13.*

3651

18. D'on venien les pregàries dels sants i les amenaces contra els perseguidors.

3652

20. *Jl 4:13; Is 63:3.* Lloc on eren executats els malfactors.

3653

És el quadrat de quatre multiplicat per cent. Vol dir que s'estén per les quatre parts del món.

3654

15 1. Lv 26:21.

3655

3. *Ps 111:2; 139:14; Dt 32:4.* El pas del mar Roig havia alliberat els israelites de la persecució del Faraó. Moisès, amb tot el poble, va celebrar la gran gesta amb un càntic de victòria. Joan veu els fidels triomfant sobre el mar del firmament i cantant la victòria de Déu.

3656

4. *Jr 10:7; Ps 86:9.*

3657

6. *Lv 26:18:28.*

3658

8. *Ex 40:34-35; Lv 26:21; 1R 8:10; Is 6:4.*

3659

16 1. Les plagues destinades als adoradors dels emperadors tenen una gran semblança amb les plagues de les set trompetes, destinades als idòlatres, i s'han d'interpretar en el mateix sentit.

3660

2. *Ex 9:10.*

3661

3. *Ex 7:17-21.*

3662

4. *Ex 7:17-21; Ps 78:44.*

3663

5. *Ex 3:14; Ps 119:137; Is 6:3.*

3664

6. *Ps 79:3.*

3665

7. *Ps 119:137.* On reposen i preguen les ànimes dels màrtirs, esperant la resurrecció.

3666

13. Els tres agents de la persecució organitzen una coalició mundial contra Jesucrist. La batalla decisiva per al triomf del Regne de Déu és descrita a 19:11-21.

3667

16. És la *muntanya de Maguedó,* lloc proverbial de grans batalles.

3668

17. Ha triomfat el Regne de Déu. Els senyals que segueixen són els que acompanyen l'arribada dels grans esdeveniments.

3669

18. *Dn 12:1.*

3670

19. *Jr 25:15; Is 51:17.*

3671

17 1-**18**:24. En una gran visió, Joan contempla la ruïna de Roma, personificada en la figura d'una dona i designada amb el nom simbòlic de Babilònia. És una visió que és contraposada a la de la nova Jerusalem.

3672

1. *Jr 51:13.*

3673

2. *Is 23:17; Jr 51:7.* La *fornicació* designa la idolatria dels reis vassalls, que donaven culte a Roma.

3674

3. *Dn 7:7.* Signe de la persecució sanguinària.

3675

4. *Jr 51:7.* El parament riquíssim d'aquesta dona, imatge del luxe mundà de Roma, és una falsa imitació de l'ornament de la nova Jerusalem, l'esposa de l'Anyell.

3676

8. La bèstia és l'Imperi romà, personificat aquí principalment per un emperador mort, que ha de ressuscitar.

3677

9. Els set tossals de la ciutat de Roma.

3678

10. Set emperadors romans: cinc de passats, un de present quan Joan escrivia, l'altre de futur. L'emperador present devia ser Domicià.

3679

11. Un perseguidor, concebut com si fos un emperador ja mort i ressuscitat.

3680

12. *Dn 7:20,24.* Aliats de darrera hora per executar la destrucció de Roma.

3681

14. *Dt 10:17; Dn 2:47.*

3682

15. Jr 51:12-13.

3683

18 1. *Jr 50:39.*

3684

2. Les ruïnes són llocs de refugi dels ocells nocturns i, segons la creença popular, també dels dimonis.

3685

4. *Jr 51:45.*

3686

6. *Jr 50:15,29.*

3687

7. *Is 47:7-8.*

3688

8. *Is 47:9; Jr 50:34.*

3689

9. *Ez 26:16; Is 23:17.*

3690

11. *Ez 27:22,31,36.*

3691

12. Una fusta de l'Atlas utilitzada per a fabricar taules preciosíssimes amb peus de vori.

3692

13. Espècies aromàtiques de gran preu, usades en la composició d'ungüents perfumats.

3693

14. Per a l'alta societat romana era la temporada d'esplai.

3694

15. *Ez 27:22,31,36.*

3695

17. *Ez 27:27-29.*

3696

18. *Ez 27:32.*

3697

19. *Ez 27:30-34.*

3698

20. *Dt 32:43; Is 44:23.*

3699

21. *Jr 51:63-64; Ez 26:21.*

3700

22. *Ez 26:13.*

3701

23. *Is 23:8; Jr 25:10.* La seva idolatria.

3702

19 1. Aclamacions hebrees (cf Mt 21:9). *Al·leluia* vol dir *lloeu Jahvè*.

3703

2. *Dt 32:43; 2R 9:7; Ps 119:137.*

3704

3. *Is 34:10.*

3705

5. *Ps 22:24; 113:1; 115:13; 135:1.*

3706

6. *Ps 93:1; 97:1; 99:1.*

3707

7. *Ps 118:24.* La nova Jerusalem.

3708

9. Conclusió de la gran visió (18-19; cf 22:6-9).

3709

10. L'àngel, mitjancer de l'esperit de profecia, no és un servent de Jesús.

3710

11-21. És el darrer episodi del judici que posa terme als tres anys i mig de persecució.

3711

11. *Ps 96:13; Is 11:4-5.* Signe de victòria.

3712

12. *Dn 10:6.* Perquè és el Rei dels reis.

3713

A més de ls noms de *Fidel* i *Verídic, Paraula de Déu,* i *Rei de reis,* Jesucrist té encara un nom secret, perquè cap nom no pot dir tot el que ell és.

3714

13. *Is 63:1-3.* La sang dels enemics o la pròpia sang.

3715

15. *Ps 2:8-9; Is 49:2; 63:3.*

3716

16. *Dt 10:17; Dn 2:47.*

3717

17. *Ez 39:17-19.*

3718

18. *Ez 39:20.* Els morts d'una batalla eren un gran festí per als ocells que devoren els cadàvers. L'àngel els invita tots. És una imatge per a significar que la desfeta serà total.

3719

19. *Ps 2:2.*

3720

20 1-6. El regnat del Crist durant mil anys significa la pau de l'Església, que havia de seguir les grans persecucions. El nombre de *mil* és simbòlic. Indica un període llarg, comparat amb el temps relativament breu de les persecucions. Joan no s'entreté a parlar dels mil anys, perquè la revelació que ha rebut era destinada principalment a confortar els fidels en la persecució. Per això, passa tot seguit a la fi del món i a la visió de la nova Jerusalem.

3721

3. Aquesta imatge no vol dir que Satanàs quedi del tot impotent durant el temps de pau.

3722

4. *Dn 7:9,22.* La resurrecció primera no és una resurrecció corporal a la terra, sinó la vida amb el Crist al cel.

3723

6. *Is 61:6.*

3724

8. *Ez 38:2,4.*

3725

9. *Ha 1:6.* La Jerusalem cristiana, símbol de l'Església.

3726

11. La desaparició de la terra i del cel ja no és una imatge per a anunciar un gran esdeveniment, sinó la fi del món present.

3727

12. *Ps 62:13.*

3728

14. D'ara endavant no hi haurà altre càstig del pecat fora de la mort segona. La Mort, personificada, és tractada com els enemics de Déu i dels homes.

3729

15. *Dn 12:1.*

3730

21 1. *Is 65:17; 66:22.* És la renovació de l'univers per la presència sobrenatural de Déu. El cel i la terra fan una sola cosa, perquè la presència de Déu és visible a tot arreu.

3731

2. La poesia hebrea solia personificar les ciutats en la figura d'una dona. Per això, Jerusalem apareix alhora com a ciutat i com a núvia. Les noces de l'Anyell signifiquen la nova aliança de Jesucrist amb el seu poble.

3732

3. *2P 6:18; Ez 37:27; Is 7:14; 8:8.* La gràcia més preada de l'antiga aliança era la presència de Déu enmig del seu poble i de la ciutat de Jerusalem; primer mitjançant el tabernacle, i després mitjançant el temple. A la nova Jerusalem Déu serà present enmig del seu poble sense temple i sense vel; la seva llum omplirà la ciutat, i tothom veurà la faç de Déu.

3733

4. *Is 25:8; 35:14; 65:17,19.*

3734

5. *Is 43:19.*

3735

7. *2S 7:14.*

3736

9-27. Joan contempla la glòria de Jerusalem. L'estructura perfecta de la ciutat, fundada en el nombre dotze, és imatge del poble de Déu, amb les dotze tribus i els dotze apòstols. L'or i la pedreria són reflex de la gràcia i la santedat del poble de Déu.

3737

10. *Ez 40:1-2.* La santedat és cosa pròpia de Déu. La nova Jerusalem, plena de Déu i neta de tota immundícia, serà més que mai la *ciutat santa*.

3738

11. *Is 60:1-2,19.*

3739

12-13. *Ez 48:31-35.*

3740

15. *Ez 40:3,5.*

3741

16. *Ez43:16.* Més de dos mil quilòmetres. És una ciutat immensa, per a poder aplegar la multitud del poble de Déu.

3742

18-19. *Is 54:11-12.*

3743

22. A la ciutat del poble sacerdotal, tots tindran accés a la presència de Déu, per donar-li culte nit i dia. Tota la ciutat i tot el poble seran sants i no caldrà un temple que separi Déu i el poble profà.

3744

23. *Is 60:1,19-20.*

3745

24. *Is 60:3,5.*

3746

25. *Is 60:11.*

3747

26. *Is 60:5.*

3748

27. *Is 52:1.*

3749

22 1. Déu i l'Anyell són font de tota vida. Per això, l'aigua que dóna vida a la ciutat brolla del setial de Déu i de l'Anyell.

3750

2. *Ez 47:12.* Déu havia plantat al paradís l'arbre de la vida, símbol de la immortalitat que Déu volia donar als homes. A la nova Jerusalem retrobaran per sempre el do que havien perdut.

3751

3. *Za 14:11.*

3752

4. *Ps 17:15; 42:3.*

3753

5. *Dn 7:18,27.*

3754

6. *Dn 2:28.*

3755

12. *Is 40:10; Ps 62:13.*

3756

13. *Is 41:4; 44:6; 48:12.* Amb aquests dos noms, propis de Déu, Jesús es designa com a principi i terme de tota la història.

3757

14. Amb la sang del Crist i les bones obres.

3758

15. És a dir, els ídols.

3759

17. *Is 55:1.*

3760

18-19. *Dt 4:2; 29:19.*

3761

20. Pregària usual a l'Església antiga, que expressa el fervent desig per la vinguda de Jesús.